

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRÆCE ET LATINE.

Tomus Tertius.

ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

102198

Α Π Α Ν Τ Α.

LUCIANI

SAMOSATENSIS

OPERA.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis

IO. BRODAEI, IO. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,

HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,

aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS III.

Curavit, notasque suas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

AMSTELODAMI,

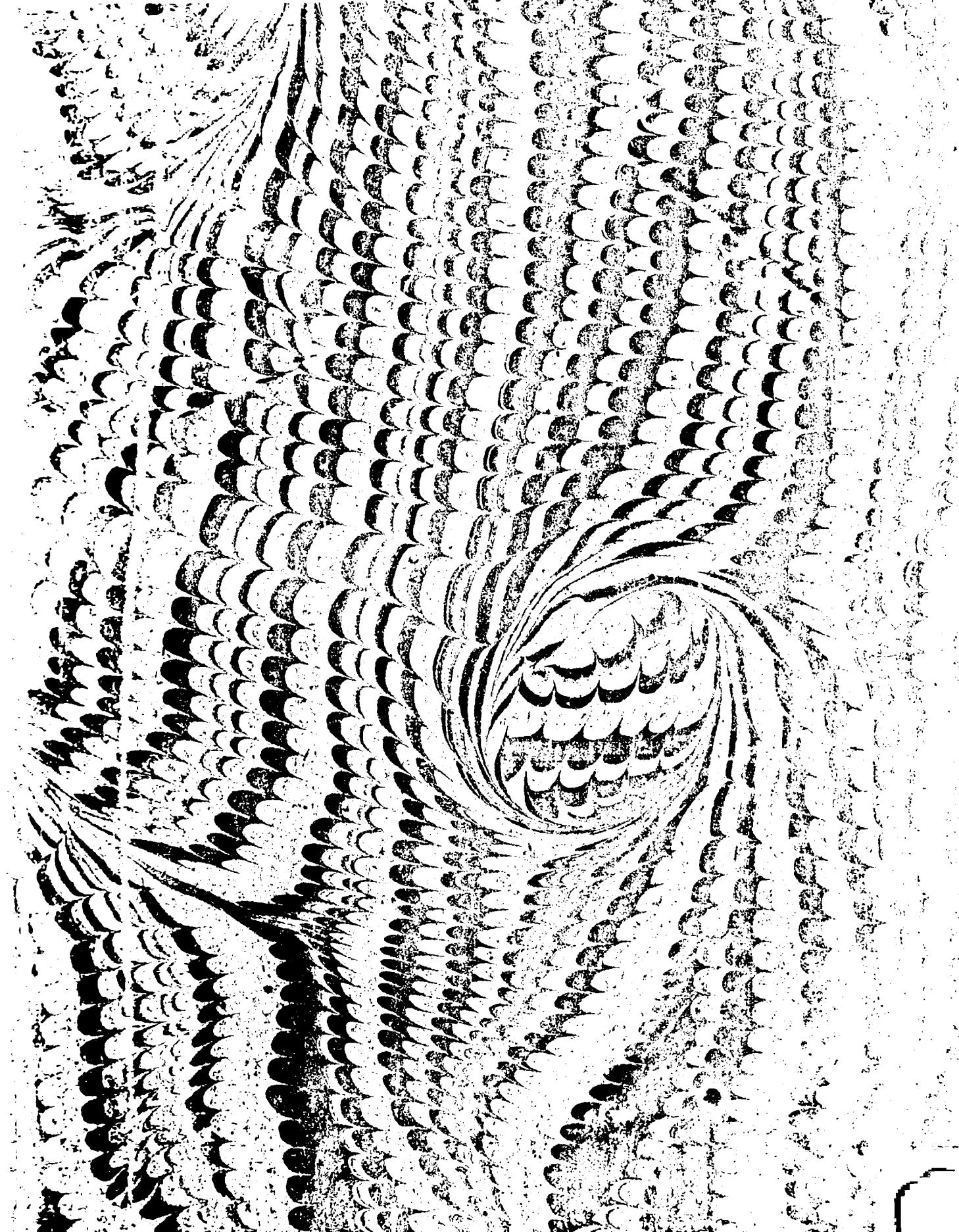
Sumptibus JACOBI WETSTENII.

CID·IO CC XLIII.

MEMORIÆ SEMPITERNÆ

VIRI CL. MARCI PERACHON;
in Supremo Senatu Causidici, Qui post eju-
ratam sincerè hæresim, in qua natus fuerat, de
Religione ac Litteris bene meritus dum vive-
ret, moriens Bibliothecam Lugd. Coll. SS.
Trin. Soc. JESU annuo Censu locupletavit,

Ex Censu anni 1769.

L U C I A N I
S A M O S A T E N S I S
O P E R A.
G R A E C E E T L A T I N E.

Tomus Tertius.

ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
Α Π Α Ν Τ Α.

102198

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,
GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis
IO. BRODAEI, IO. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,
HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,
aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS III.

Curavit, notasque suas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

AMSTELODAMI,

Sumptibus JACOBI WETSTENII.

CIO IO CC XLIII.

δόξης. ἀδίστα γὰρ εἶναι σοὶ Φῆς, εἰ μὴ τοιαύτῳ τινὰ ἢ δυνάμιν περὶβάλλω ἐν ταῖς λόγοις, ὡς ἀμαχὸν εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάσια πρὸς πάντων, καὶ ἀπρόβλεπτα, ἀεισπύδωντος ἄκρομα τοῖς Ἑλλησι δακνόντα. καὶ δὴ τὰς ὅτι τὸ τοιοῦτον ὁδὸς, αἱ τινὲς ποτὲ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἢ ἀλλὰ ἐδὲις φθόνον, ὃ πᾶσι καὶ μάλιστα ὁπότε νέῃ τις αὐτὸς ἐν ὁρεγόμενον τῆς ζήτησιν, ὅτε εὐδὸς ὅθεν ἀν ταῦτα ἐκπορίσαιτο, ἱερὸν τι χρῆμα ἢ συμβεβηκέναι, καθάπερ τῶν σὺ, τὸτο αἰτοίη προσελθόν. ὅτε ἀκούετο γὰρ ἐπ' ἐμοί, καὶ πᾶν θάρσυν, ὡς τὰ χεῖρα δαίμων ἀγῆ ἔση γινώγαι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἢ τὸ μὲν τὸτο ἐβλήθη αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἀν ἀκρίτως παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπόνους αὐτὰς μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀντιπρὸς ὅδον, ἔφ' ἀν ἀφίκη πρὸς τὸ τέλος.

Τὸ μὲν ἐν θήραμα ἐσ μικρόν, ἐδὲ ὀλίγη δ' οὐκ ὀλίγη δεινότης ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ καὶ πονῆσαι πολλά, καὶ ἀγρυπνῆσαι, καὶ πᾶσι

dearis. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, & conspicuus, & quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecumque tandem sint, studes ediscere. Verum nulla, puer, invidia est: in primis ubi juvenis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, ignatus autem uade haec, petat, illud tantum consilium, rem sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo quod in mea potestate est, & cum fiducia, ut quam electissime vir acer has, tum ad cognoscendum quae opus est, tum ad explicandum, si postea manere in illis, quae a nobis audies, volueris, & diligenter ea meditari, & studiose viam pergere, donec ad aetnam perveneris.

Atque illud quod venaris non parvum est, neque parvae curae indigum, sed in quo multum laborare, & vigilare, & mihi non

α Αἰτοίη] Αἰτοίη Fl. sine commate post οὐ. δ Τάχιστα] Ita dedit Solan. ex L. Μάριον Edd. priores. Τάχιστα etiam marg. ΔΙ. ε Αἰτοίη] Omitit Fl. δ Αἰτοίη] Αἰτοίη Fl.

Impr. πᾶνδμον.

Πᾶνδμον ὄνομα] Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine hujus libelli Venus πᾶνδμον, quam omnis populus veneratur; sic πᾶνδμον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πᾶνδμον.

Πᾶνδμον] Solan. πᾶνδμον praefert, ex J. & Va. Ceterasque male habere πᾶνδμον, margini adscripti. Ego, quia utrumque eodem redit, numerum Edd. potiorē sequor, & sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo re accuratius examinata, πᾶνδμον veram esse lectionem video, quod ideo per πᾶνδμον Venere jure in fin. hujus Dial. (vid. §. 25. f.) quod ipse voti hujus compos jam πᾶνδμον sibi factus videatur, & conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video Cl. Gesnerum mecum plane consentire.

14. Ἰσῶ] (Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Jambl. de V. Pyth. No. 85.) Kust. Platonis aetate jam inter proverbia numerabatur. Theag. p. Ed. Bas. 239. 1. Ad Menandri scenarium alludit Ἰσῶν ἀληθῶς ἴσῳ ἢ συμβεβηκέναι. Vid. Steph. γλωσσ. p. 278.

Ἰσῶν τι χρ. τὸν συμβεβ.] Rursus infra Adv. Ind. c. 25. συνέπει τῶν ὡς ἰσῶν χρῆμα συμβεβηκέναι. Long. Paet. IV. pr.

δ Τάχιστα] πᾶνδμον τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895. πᾶνδμον τι χρῆμα. Mithras. V. H. I. 3. σοφὸν τι χρῆμα ἢ γὰρ βασιλικόν. Plura Comment. ad usumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? J. F. R. 16. Ἐπ' ἰσῶ] Ἄκου δὲ ἰσῶν junxit Birckmeier. vertens: audi ex me, quod defendi posset ex Phalar. Ep. 18. ubi ἰσῶ, quae tibi commisi. Sed rectius Gesn. cum Benedicto. τῶν ἰσῶν junxit, pro πᾶνδμον τὸ γὰρ, i. e. quantum in me.

17. Τάχιστα] Sic L. In Impr. μάλιστα. Ex Theophr. autem verba haec mutuo accepit L. II. 60. quae & alibi eorum auctorem nominat; Orx. c. 36. M. du S.

Τάχιστα] Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2. legerint, ubi multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3. ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5. ubi unius diei rhetoricum illum futurum promittit, & c. 10. quo loco τάχιστα ἔδω τ' ἰστορῶν ὁδὸς, & τάχιστα — τῇ ἰστορῶν ὁδῷ, itidem habemus.

33. Ἰσῶν μισῶ] Hesiod. Epy. 290. F. G. 35. Ἐπ' ἰσῶ] L. Bos de Ellips. p. 198. vertit, aliam — differtentiam, quum ante versum esset: si quis

RHETORUM PRAECEPTOR.

non sustinere aequum sit. Vide enim, quot homines, qui antea nihil essent, nobiles, & divites, &, per Jovem, generosissimi, ob dicendi facultatem visi sunt.

3. Interim tamen noli metuere, neque te magnitudo eorum, quorum spes propo-
nitur, ipsa assequendi difficultate rejiciat, qui putes, infinitos tibi ante subeundos labores. Neque enim asperam te neque arduam & plenam sudoris viam ducemus, ut in media illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetas illius duces sunt, longae, & praeruptae, & laboriosae, & ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod per jucundissimam simul & maxime compendiarum, & equosotiam capientem viam, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida & umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, & praedam nullo labore capies, &, ita me Jupiter, epulabere jam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum

ὅτι οὐκ ἔστιν ἀπομῦσαι ἄξιον. οὐδὲ γὰρ ὅπως τέως μὴδὲν ὄντες, ἑυδαῖοι, καὶ πολέμοιοι, καὶ τῇ Δί᾽, εὐγενέταλοι ἑδῶξαν ἀπὸ τῷ λόγῳ.

Ὅμως δὲ μὴ δέδοθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίας τινὰς τῆς πόλεως προπονήσων οἰηθεὶς. ὃ γὰρ σε τραχεῖαν τινα, ὑδὲ ὄρθιον, καὶ ἰδρωτὶ μετῇν ἡμεῖς γε ἄζομεν, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέφαι καμύοντα. ἐπεὶ ὑδὲν ἀνὴρ διαφέρομεν τῷ ἄλλῳ, ὅσοι τὴ συνήθη ἐκείνῃ ἡγῶν, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καμάλῃραν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγχε παρ᾽ ἡμῶν ἐξαίρετον δὲ συμβεβῆκε, τὸ τὸ ὅτι, ὅτι καὶ ὅσῃν τε ἅμα καὶ ὀπιτομονατάτῃ, καὶ ἰππῆλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμῷ καὶ τρυφῇ, ἀφ᾽ ἐλπίδων εὐανθῶν καὶ σκιάς ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βιάτῃ ἀνιῶν, ἀνδραγαθῇ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρῃ, καὶ ἀγρεύσεις ἐκαμύον, καὶ τῇ Δί᾽, εὐωχῶν καὶ ἀλακείδῃ, ἐκείνους, ὅπως οὐκ ἔτεραν ἐτράποντο, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐπισκοπῆς εἰς τὴν ὑπορείαν τῶν ἀνδρῶν.

ε Γα.] Absc. a Fl. f Tò πολὺ] Sic Fl. Ad. H. P. &c. ἑυδαῖοι] Restitutum ex Fl. & S. ἑυδαῖοι, cett. male. ἑυδαῖοι] Absc. a Fl. frustra. ἑυδαῖοι, etiam marg. M. Sed deletum deinde. Gessner. vulgatum tueri conatur.

dem differtimus. Sed Cl. Gessnerus jam sua sponte emendavit.

40. Ὑποτάλας & κατάντη] Facilem & acclivem reddiderat Eirhkeimerus, quum deberet: equitabilem ac declivem vel proram. Cl. Hens. illud equitabilem superscripserat, quod Cl. Gess. per circuitum dedit.

44. Αἰσίων] Ex Codice L. hoc, qui αἰσίων, pro vulgato ἀγρῶν, habet.

45. Καὶ τῇ Δί᾽, εὐωχῶν καὶ ἀλακείδῃ, ἐκείνους, ἐπὶ τοῖς ἰσχυροῖς, καὶ τῇ ὑψηλῇ ἐπισκοπῇ] Inducit hic Lucianus quempiam, qui faciliiori & breviori via aliquam ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat & extollit hanc δόξαν, viam, qua discipulum suum ducimus effect, brevitatem, & commoditatem; ita ut sine ullo sudore & molestia ad summum pervenire discipulus possit: quo cum veneris, inquit, hilariter profecto vives, decumbens, cor omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, & summo despicies; etiamnam haerentes in difficilibus & lubricis rupibus, aegre ascendentes, & subinde in carpe devolutos, &c. Mavellius lo-

git κατάντη, ἑκείνους, pro ἐκείνους. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχῶν κατάντη, satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, & solutus vivat. Adde quod haec locutio, ἐκείνους, ἐπὶ τοῖς, &c. est nimis rotunda, & Luciano nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, τὸν σὺ φῶν ἐκείνους μάστιγα ἐργαζέσθην διὰ τῶν αἰών, ἐπὶ τοῖς, &c. & eadem pag. τὸν μηχανιστὴν ἐκείνους ἄρῃ διαμαρτυρίαν, ἐπὶ τοῖς, &c. ac passim.

46. Ἐκείνους] Ἐκείνους ut ἑκείνους, ἐκείνους, ἑκείνους, & id genus alia. Sic paucis interjectis, μηχανιστῇ καὶ δεινῷ λαβῶν. Et p. 440. ἀνιῶν.

Ἐκείνους] Ante Benedictionem jam Fl. Ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἑκείνους. M. du S.

Ἐκείνους, ἐπὶ τοῖς] Sanus mihi videtur locus, entatus, ut videtur, propter verbum n. ndum relatum in Lexica. Ut αἰσίων est, qui non respiciat, δυσκῆνος, qui difficulter: sic ἑκείνους, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, & nunc aegre eum recipit, verbo, ἀνελίς. Jungo igitur ἐκείνους ἑκείνους, & deinde ἀνελίς, n. t. λ.

δω. ἔτι χυ δυνάτων ἡ ὀλιγομένων τῶ κρη-
μῶν μόλις ἀνερπνοῖας, ὅποκυλιόμενος ὅτι
κεφαλὴν ἐνίοτε, ἡ πολλὰ τραύματα λαμ-
βάνοις πρὸ τραχείαις ταῖς πέτραις· οὐ
δὲ πρὸ πολλῆ ἀνὰ ἐξεφανώμενος, εὐδαι-
μονέσται· ἔση, ἀπάνια ἐν βραχεῖ, ὅσα
ἔστιν ἀγαθὰ πρὸς τὴν ῥητορικὴν μονοτονίαν κα-
τεῦδαν λαβών.

Ἡ μὲν δὲ πρόχρησις ἔτω μεγάλη·
ἀλλὰ πρὸς Φίλιον Διὸς, μὴ ἀπι-
θήσης, εἰ ῥᾶ τὰ τε ἅμα ἡ ἡδιστά σοι ταῦ-
τα ἐπιδείξιν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσιόδῳ μὲν ὀλί-
γα φύλλα ἐκ τῆς Ἑλικῶνος λαβών, αὐ-
τίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποιομένης κατέστη,
καὶ ἡδὲ θεῶν ἡ ἡρώων γένη, κάτοχον ἐκ
Μουσῶν γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἐν-
εργετὴς ποιητικῆς μεγαληγορίας ὄντιν, ἐν βρα-
χεῖ καταστῆναι ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τῶ
ταχίστην ὁδόν;

Ὡς ἔγωγε ἡ διηγήσασθαι σοι βέλομαι
Σιδωνίῳ τινὸς ἐμπόρου ὀπίνοιο, δι' ἀπιστίαν
ἀτελῆ γεγονόμην, καὶ τῷ ἀκυσανί ἀνόνῃον.
ἦρχε μὲν γὰρ ἡδὴ Ἀλέξανδρος Περσῶν, μὲν
τὸ ἐν Ἀρβήλοισι μάχην, Δαρείον καθηρηκώς.
ἔδωκε δὲ πανταχόσε τὸν ἄρχοντα λαβεῖν τὰς
γραμμασιφόρους, τὰ ὀπιτάγματα τῆς Ἀ-
λεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὰ
ἐς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριέναι γὰρ

adscensum, adhuc per difficilia & lubrica
praecipitia vix repentes, devolutos non-
nunquam in caput, & vulnera multa aspe-
ris in rupibus accipientes: tu contra ea o-
lim supra coronatus, felicissimus eris, qui
breui tempore, quaecumque bona sunt a
Rhetorice tantum non dormiens acceperis.

55

4. Promissio sane quam magna; Sed
per ego: te amicitiae praesidem Jovem
rogo, ne fidem nobis deneges, si fa-
cillima simul & suavissima haec tibi nos
ostensuros esse dicimus. Si enim Hesio-
dus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poe-
ta statim de pastore factus est, & Deorum
genera atque hominum, a Musis obsessus:
cecepit: Rhetoremne, quod multum infra
poeticam magniloquentiam est, brevi tem-
pore fieri posse negabimus, si celerrimam
quis viam ediscat?

5. Quorsum ego etiam enarrare tibi volo
Sidonii cujusdam mercatoris inventum,
quod ob negatam illi fidem caruit successu,
& utilitatem audienti nullam attulit. Im-
perabat jam Persis Alexander, post devi-
ctum praelio ad Arbela Darium. Opus au-
tem erat per omnes imperii partes discurre-
re tabellarios, perferentes Alexandri imperia.
Porro multum erat ex Persis in Aegyptum
viac. Circumeundi enim montes, deinde
per

a. Ἀλλὰ] Σὺ δὲ L. & marg. A1. b. Διὸς] Non habet Fl. c. Ἀπιστίαν] Ἀπιστίαν; marg. A1W.

57. Πρὸς Φίλιον Διὸς] Et si supra Tim. c. 1. Ὁ Ζεὺς
Φίλιον necessario additur; hic tamen Διὸς cum Fl. omit-
tere malim, vereorque ne ex interpretamento huc irre-
pserit: nam & alibi solet sine Jovis mentione *Philium*
solum dicere, ut Tox. c. xi. fin. ἀπ' ἰσότητος ὁ Φίλιος;
& alibi. Quin vel in jurandi formulis omitti solet
Ζεὺς. *Aristoph.* Acharn. 730. Ναὶ τὸ Φίλιον, quod cum
Scholiast. ibi exponat πρὸς Φίλιον Δία, facile ex simili
glossa illud Διὸς huc irreperit. J.F.R.

59. Εἰ γὰρ] Ἡ γὰρ. An. F.G. Non plane opus esse
arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam
τὸ ἢ est apertus. J.F.R.

Ibid. Ἡσιόδῳ μὲν ὀλίγα φύλλα] *Hesiod.* *Θιγ.* 30.
M. du S.

65. Ἀδύνατον] Subaudi ἵσται, nisi fortasse exciderit

reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi.
F.G. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo
desidero. J.F.R.

68. Σιδωνίῳ] Absurda haec fabula, quam *Sidonio*
mercatori ideo asingere puto, quia *Sidonium Sophi-*
stam petebat, de quo in *Demon.* vita, c. 14. M. du S.

70. Ἡδὴ] Conf. supra *Zenob.* c. ult. versus fin. M. du S.
Nihil peculiare hoc habet; hac enim potestate τὸ ἡδὴ
saepius occurrit, ut *Quom. Hist.* c. 1. *Λυσιστράτου* ἡδὴ
βασιλεύοντος. Ne plura. J.F.R.

77. Ἐλάσαντας] Ἐλαύνον γὰρ pro *vagari*, *peragere*
regionem, etiam supra *Alex.* c. 46. γὰρ πρὸ γῆς ἑλάνου-
σται. Vide & *Gall.* c. 14. No. 8. ubi nonnulla addidi.
J.F.R.

80. Διανύσαντας] Sic J. & V2. melius quam quod
in

pet Babyloniā peragenda in Arabiam, tum, uel desertā regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum; viginti maximas expedito viro istas mansiones emensam. Molestē hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat, satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator, Ego tibi, inquit; Rex, promittimus ostensuram viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim manes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto. Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo.

6. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil obstare, quāt Rhetor videaris, intra unum nec solidum diem alis trajecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo autem tibi prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam ostendere. Duae enim sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa

ἔδει τὰ ὄρη; εἶτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἶτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσασθαι, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις εἰς Αἴγυπτον, εἴκοσι μάλιστα ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμὸς οὐτόν· ἡ γὰρ ἀπόστασις. ἤχθητο δὲ Ἀλέξανδρος ὅτι τούτω, διότι Αἰγυπτίους τι παρὰ τῶν ἀνδρῶν, ὅτι εἶχε διγυμνασίαν ἐκπέμπειν τοῖς σαράπαις τὰ δοκῦντα οἱ αὐτοῖς. τότε δὲ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, ἔρχομαι σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑποχρεῖμαι δείξαι ὁδόν, ἢ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαῖν τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαῖν δὲ ἀνὰ τριτὰν, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ ἔσσι· ὅτι καὶ εἶχεν ἔτι πολλὴν ὁδὸν Ἀλέξανδρος. ὅτι ὅτις εὐρεῖται, ἀλλὰ γινώσκοντες εἶναι τὴν ἔμπορον αὐτοῦ. ἔτι τὸ πρὸς αὐτὸν τὴν ὑποχρέωσιν ἀπίστον εἶδον τοῖς πολλοῖς.

Ἀλλὰ μὴ σὺ γε πάθος τὸ αὐτό· εἰς τὴν περὶ τὴν ὁδὸν ὡς εἶδεν σε καλύψαι ῥήτορα δοκεῖν μίας ὁδὸς ὅλης ἡμέρας, ὑπερβαῖν δὲ τὸ ὄρος ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. ἐβέλω δὲ σοι πρῶτον, ὡς ὁ Κέβης ἐκείνῳ, εἰκόνα γραφάμεν τὰ λόγῳ, ἑκατέραν ὁδοῦν (ὅτι δύο γὰρ ἔσονται, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἀγέαν) ἥτις ἔσονται ἢ μετρίως μοι δοκεῖς, καὶ δῆτα, ἢ μὲν ἐφ' ὑψηλῷ καθήσθαι, ὡς

[d. Διονύσιος]. Rescriptum ex J. & V2. Διονύσιος enim cett. e. Δι] Δι Fl. f. Καλύψαι] Sic Fl. Ald. H. P. &c. Καλύψαι J. & marg. AlW.

in reliquis Διονύσιος, nisi etiam quod praecessit ἑκατέρω, mutes.

88. Αὐτὸ καὶ μάλα] Si veram narrat historiam Lucianus, merito fides non est habita homini vano ab Alexandro, quem alia omnia edocere nempe poterant mentes sui. Inter fines occidentales Persidis & Orientalis Aegypti inter sunt gradus non minus xv, id est milliaria Germanica minimum cc, expedito etiam homini xx mansiones denorum milliariam. Itaque puto hanc ipsam narrationem vel fictam vel veram pertinere ad ironiam Luciani; demonstrandumque τὸ ἀδύνατον τὴν ὑποχρέωσιν potius, quam eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν ἔτι, ducunt.

J. M. G.

98. Κέβης] Cebes Thebanus Philosophus fuit, discipulus Socratis; quem scripsisse dialogos tres, qui

inscribuntur Ἰδῶν, Ὀρέων, Πλάτῳ, auctores sunt Laert. L. 2. & Suid. Sed praeter πλάτῳ nihil extat.

G. C.

3. Ἐφ' ὑψηλῷ καθήσθαι] Augent interpretes in eminenti solo sedes. At non utique, quum sic loquuntur Graeci, de solo intelligunt; & ipse paulo ante citatus Cebes, quum de Beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de solo, sed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλῷ, quod statuit esse ἀκρότατον τὴν ἀρετήν, ista καθήσθαι ἐπὶ θρόνῳ ὑψηλῷ. Denique Lucianus non respexit ad solum, sed ad situm loci, unde mox inquit, πρῶτον δὲ σὺ ἑαυτὸν, ἐπιθυμοῦν διὰ τὴν ἐνστάσιν καλῶς ἐπὶ τῇ ἀρετῇ, quae quidem ἀρετὴ non est demonstrata nisi in solo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videntur temere addi vox tertia.

J. G.

πάνυ καλὴ, καὶ ὑπέρσωπ^α, τὸ δ' Ἀ-
μαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παρ' αἰοῖς
α καρποῖς ὑπερφύον· ἐν δεξιᾷ δέ μοι
δόκει τ' ἀλῶτον παρ' αἰοῖς ὄραν, χρυσῶν
ἄλκιον ὄντα, καὶ ἐπέραιον. καὶ ἡ δόξα δὲ, καὶ ἡ
ἰσχὺς παρ' αἰοῖς, καὶ οἱ ἴπποι πᾶσι πᾶσαι
αὐτῶν, ἔρπονται μακροῖς ἐκκρίτες, πολλοὶ δ' ἴ-
ππων χαλκῶν περικλειόμενοι ἐκπετόμενοι.
καὶ πᾶσι τ' Νίλος εἶδες γραφῇ μεμνημένον,
αὐτὸν μὲ κείμενον ἐπὶ κροκοδείλῳ τινος καὶ
ἵπποποτάμῳ, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν
αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐ-
τὸν παίζοντα (πῆχας αὐτῶν οἱ Αἰγύπτιοι
καλοῦσι) ταῦτα καὶ πᾶσι τ' ῥητορικῶν οἱ ἴπποι
καὶ πρὸς δὴ αὐτὸν ὁ ἱερεὺς, ἐπιθυμῶν δη-
λασθῆναι τὰ χεῖρα γέντα, καὶ τὸν ἄλκιον,
ὡς γαμήσιον αὐτῶν ἀνελθόν, καὶ πᾶσι
ταῖς εἰκόσι ἔχας, τ' ἀλῶτον, τ' δόξαν, τὰς
ἵππους. νόμος γὰρ ἀπαλὴ γίνεται τῇ γε-
γαμνητό^α.

jam in alto sedet, pulchra undique, A-
maltheae cornu dextra gerens, fructibus
abundans omni generis: ad alteram vero ma-
num imaginare adstantem Plutum, aureum
totum atque amabilem: adstant vero etiam
Gloria, & Vis, & Plautus circa illam undi-
que, parvis Cupidinibus similes, multi,
amplexi se mutuo, circumvolent. Si quan-
do Nilum depictum vidisti, ipsum quidem
jacentem in crocodilo quodam aut hippo-
potamo, ut plerique in eo representantur
pingunt: parvos autem ludentes circa illum
puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii:
tales etiam circa Rhetoricam sunt Plautus.
Accede jam tu, amator, cupiens nimirum
equam celerrime in summo esse, ut & ipsam
uxorem ducas ubi es cenderis, & omnia illa
habeas, Plutum, Gloriam, Plautus: lege
enim finat omnia mariti.

7. Dein

a καρποῖς] Omisit M. b Εἰ πε] Recte E. Fr. B. H. S. &c. Ἦπα male J. cum V. c Αἰοῖς] Αἰοῖς J.

4. Ἀμαλθείας κέρας] Rhea Jovem enixa meta pa-
tris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus
Nymphis, Adrastea & Ieda Mellis filibus, haec nu-
tricaverunt illum, capre cujusdam lacte, cujus nomen
fuerat Amalthea, eam capram Jupiter jam-adultus in
sidera retulit, vocaturque a Graecis αἰοῖς ἱερεὺς, hu-
jus alterum cornu Nymphis nutricibus dedit, videli-
cet officii praeium, hanc adjiciens facultatem, ut,
quidquid optasset, id illis ex eo suppelleret. Hinc
adagium: Ἀμαλθείας κέρας.

12. Εἰ πε] Ut Zoys. c. 23. ἱπποῦ ποτάμῳ ἢ πε
ἱπποῦ &c. Vers. utraque imo, prave. De Hippopo-
tamo consule omnino Spanh. 172. qui in nummis
formam ejus exhibet. De Crocodilis etiam eundem
vide p. 175. At in nummis non infidet Nikus Croco-
dilo, sed adfidet. Πέχας vero illi comparent recum-
benti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a Spanh-
em memorato p. 174. Verba ipsa viri illustrissimi,
cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe.
[Estat quoque in eadem Gallia (Regis Galliae) hujus
Adriani nummus, in quo Nilus recumbens, sphingi
innixus, circum autem pueruli quatuor, quorum unus
hippopotamo infidet. Haud aliter ac circumstantes et-
iam pueri praefert statua Nili Vaticana; & ejusdem
Aegyptii, uti a Diogene Licubi (l. 9.) dicitur πωλόντιος,
effigies apud Philostratum (Icon. l. p. 737. Ed. post.
p. 769.) traditur, quos alias in Aegyptii Nili pueruli

familiares notavit Heliodorus. (l. IX.) Adda quod da-
dedicata a Vespasiano in templo Pacis insigni quadam
Nili e bisakto statua docet Plinius; ac ubi simul tan-
git, quid libet illi Nili famulae addi soliti, & quos
alibi Nili, cum Nilus dictos legisse memini, denota-
rent (XXXVI. 7.) Argumento NILI XVI. LIBERIS
CIRCA LUDENTIBUS per quos totidem CUBITA
summi incrementi augens (se annis intelliguntur.)
Quae omnia hunc locum mire illustrant; nam & res
ipsa inde luculenter confirmatur; & simul vocis Πέ-
χας, quae apud Philostr. etiam occurrit, ratio mani-
feste aperitur. Vide omnino Philostratum l. c. & 525.
ubi eo alludit.

14. Εἰ πε] Id. est, in Nili fluminis descrip-
tione, sive pictura, iconce: F. G. Vid. Addenda.

Εἰ πε] Absurde haec vocis adduntur: noluit
tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere.

16. Πέχας] Amores dicti πῆχας a statura. Philo-
stratus tabula Nili, cum & Nilus et πῆχας ἀδελφοί, πῆ-
χας ἑκατέρωθεν τῶν ἀδελφῶν.

Πέχας ἀδελφοί] Si quis inspicere velit Philostrati Ico-
na 1, 5. & quae ibi dedit ὁ πῶτος Olearius, nihil ad ex-
planationem hujus loci desiderabit. Caeteram Πέχας
ibi in versione Latina reliquit, Peches, Olearius; ego
non dubitavi dare Cubitos, cum Daëdylus Idaeus Digi-
tos vocare ego refugerint Cicero de Nat. Deor. 3, 16.
at-

7. Deinde cum ad montem accedis, primo quidem despicias ascensum, & similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum praeceptam undique cerneant, neque avibus adeo ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule, si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur. Tum post paullo vides duas quasdam vias: quin altera semita modo est angusta & spinis obfita, & aspera, sitim multam ostentans ac sudorem. Et jam occupavit illam pulchre ostendere Hefios-
 3. Al-
 4. tera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem paullo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam te, cum jam Rhetor esse posses.

8. Verum illud modo adjiciendum puto, asperam illam atque arduam, non multa ha-

Εἶτα ἐπιβὰν πλεονάζουσι τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογρηθούσας ἢ ἀνοδοὺν καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμεῖς σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Λορ-
 1. ἰφάνη τοῖς Μακεδόσι, ἀποξύνον αὐ-
 2. τὴν ἀπασφαλχόδον ἰδύσθαι, ἀτεχνῶς ἐδὲ ὄρ-
 3. νους ὑποπτεῖναι ῥαδίαν, Διονύσιον τῆς, ἢ
 4. Ἡρακλέους, εἰ μέλλαι καθαιρεθῆσαι, διομέ-
 5. νην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἶτα μετ' ὀλίγοι ὄρας δύο τινὰς ὁδοὺς· μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ὅτι γυνή, ἢ ἀκασιόδης, ἢ τραχεῖα, πολὺ τὸ δι' ἐμφορίσσεια, ἢ ἰδρύσθαι. ἢ ἔρθη γὰρ ἡδὴ Ἡσίοδος, εὐ μά-
 6. λα ὑποδείξας αὐτῇ, ὅτι ἐδὲν ἐμὲ δέσσει· ἢ ἕτερα δὲ πλατεῖα, ἢ ἀσπιδά, ἢ εὐνδοῦ, τοιαύτη, οἷαν μικρῶ πρόδωκεν εἶπον, ἵνα μὴ ἢ τὰ αὐτὰ λέγων πολ-
 7. 4. ὀλάσας, ἐπέχω σε ἡδὴ ῥήτορα εἶναι δυνάμενον.
 8. Πλὴν τὸ γε ἢ τοσούτω προσθήσειν μοι δο-
 9. κῆ, ὅτι ἢ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ ἀνάτης,

d [Ἀσπίδα] Ἀσπίδα Fl. male. e [Ὀδὸν ἡμεῖς διοῖ] Ὀδὸν ἡμεῖς διοῖ Fl. & L. Quod edidimus est in reliquis. f [καὶ] Absc. a Fl. g [καὶ τὰ] Pro καὶ πολλὰς hic habet Fl. postea τὸ πολλὰς omittens. h [τοσούτω] Ita Fl. f. B. S. τοσούτω P. etiam recte.

atque Anobius 3. p. 124. seq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de Digitis docet Pollux 2, 156. Cubitos Philostratus l. c. πῦδος vocat ἑρμῆα τὸ ἀνθρώπου. Et quod Noster de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, utebantur.

18. Πῖρρι] Ades. F.G.
 19. Ὅτι τὰχιστα &c.] Adfert haec Th. Mag. verbo βοῦλομαι. p. m. 31. ubi cum ὅτι τὰχιστα recte sejun-
 20. gitur; uti & in Ed. Lucian. H. & ego sic dedi, cum
 21. ὅτι τὰχιστα junctim exaratum invenirem in Edd. P. f. S. aliisque. Pleonasmum autem hunc τὸ ὅτι esse fre-
 22. quentissimum, quid opus est multis confirmare. Vid.
 23. nox c. 15. φῶς ὅτι πονήσω. Asop. Fab. 128. ὅτι
 24. πλῆθος χρόνος. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688.
 25. Et ὅτι μάλιστα sive κάλιστα, ap. Aelian. V. H. 2. 13.
 26. versus fin. ibique Cl. Periz. f. F. R.

26. Ἡ Λορ] Confer Philostr. L. 2. vit. Apoll. p. 58. ibique Olear. No. 2. & 4. docentem Aornum esse, quam Sifimielhri petram Plutarch. vocat in vita Alex-
 27. andri, nomenque traxisse ab avibus, quibus care-
 28. ret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Cuv. VIII. c. xi. pr. narrantem qua ratione haec petra ab Hercule frustra obfessa, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Collatium, docentem Λορ & Λορῆς scribi. Quare in re nota plura non congeram. Conf. si vis Dial. Mort. XIV. f. ubi jam demum video idem

de diversa orthogr. jam traditum a Cl. Hemst. Λορῆ etiam scribitur Herm. c. 4.

35. Ἡσίοδος] Hesiod. l. 1. Ery. ait asperam esse ad virtutem viam, cacumina vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua Virg.

38. Ἡσίοδος] Hesiod. Ery. 290. M. du S.

38. Ἡσίοδος] Sic jam constanter Edd. Ut supra quoque I. Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiant. Alias facile variari inter εὐνδοῦ & εὐνδοῦ, alibi vidimus. Variatur & in Dial. Sic. V. c. 2. p. 332. pr. f. F. R.

41. Τὸ γε τοσούτω] An pro τοσούτω γε positum est? τὸ, τοσούτω γε magis hic placeret. F. G.

Τὸ γε τοσούτω] Τοσούτω quod Par. habet, fere usitatus est. Phal. Ep. 28. Τοσούτω ἐπέχω. Item 42. & alibi. Epist. Sent. 78. μὴ τοσούτω τὴν πολυταλῆος φρί-
 2. τος. Aelian. V. H. I. 8. τοσούτω κακὸν; Noster fere ubique. Sic παρὰ τοσούτω 2. Ver. Hist. c. 26. ubi plu-
 3. ra in nott. Item in Tim. §. 41. χρῆσις τοσούτω. Et hoc ipsum τὸ γε τοσούτω in eod. Tim. §. 45. med. Quare nihil opus erit correctione Gujetti, nisi quis for-
 4. te & cum Paris. v. addere velit, nihil veritus κακοφω-
 5. λαν, cum & w. sequatur illic, τὸ γε τοσούτω τὸν ὀφθαλ-
 6. μόνον enim legitur. Et sic τοσούτω quoque Nostro frequentius esse quam τοιούτω, non semel alibi vidi-
 7. mus. Atque ita τοιούτω & τοσούτω pro τοιούτω ac το-
 8. σούτω rursus infra hoc Dial. c. 13. f. F. R.

ἡ πολλὰ ἔχνη τ' ὁδοπρόαν εἶχεν· εἰ δέ τι-
να, πάνυ παλαιά· καὶ ἐγὼγε κατ' ἐκείνην
ἀθλῖσθ' ἀνῆλθον, τσαῦτα καμὼν, ἔδην
δαίον· ἡ ἑτέρα δὲ ἄτε ὁμαλὴ ὄσα, καὶ ἀγκυ-
λον ἔδην ἔχουσα, πῶρ' ὁρῶν μοι ἐφάνη, οἷά
ἔστιν, ὅχ' ὁδὸν αὐτῇ. καὶ γὰρ ἐώραν νέ-
εστι· αἱ, τὸ βέλλιον· ἀλλὰ τ' ποιητῶν ἐκείνων
ἀληθεύον ὥμην, λέγοντα, ἐκ τ' πόων Φυε-
σθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' αὖτε εἶχεν ἔτως.
Σπονητὶ γὰρ ὁρῶ τὴν πολλὰς μεζόναν
ἀξιμδύνης, εὐμοιρίᾳ τ' αἰρέσεως τ' ἰσογῶν
καὶ ὁδῶν. ^a ἐπεὶ δ' ἔν' εἰς τ' ἀρχὴν ἀφαιμέ-
νῃ, εὐ οἶδα ὅτι Σπορησεύς, καὶ ἤδη Σπορεῖς
ὁποτέρην καὶ τραπητέον. ^b ὥς ἔν' ποιήσας,
ἤδη, ῥᾶστα ὅππ' τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ
εὐδαιμονήσῃ, καὶ γαμήσῃ, καὶ θαυμαστὸς
πᾶσι δόξῃ, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ
^c εἶναι τὸν ἐξαπαλῆσθαι, καὶ ποτῆσαι. σοὶ δὲ
ἀσπορα καὶ ἀτήροια Φυεσθαι πάντα, καθά-
τερ' ὅππ' τῷ Κρόνῳ.

Εὐθύς ἔν' πρόσεισί σοι καρτερὸς τις ἀνὴρ,

buisse viatorum vestigia: si verò quaedam;
ea omnino antiqua. Et ego etiam miser-
per illam ascendi, tot susceptis sine causa
laboribus. Altera vero, utpote aequabilis,
anfractum habens nullum, e longinquo mi-
hi, qualis sit, conspecta est: non qui ipse
ea iuxta, nec enim, juvenis cum esset,
videbam, quod sit melius, sed vera dicere
poëtam illum putabam, ex laboribus nasci
bona, dicentem. At illud non ita habebat.
Video enim sine labore plerosque majora
consequutos quadam eligendarum rationum
viarumque felicitate. Ad initium igitur
utriusque viae delatus, dubitabis, scio, &
jam dubitas in utram te veritas? Quid igitur
jam faciendo facillime escendas in sum-
mum, & beatus sis, & illam ducas, &
admirabilis omnibus videre, ego tibi di-
cam. Satis enim est, quod ipse deceptus
laboravi. At tibi sine semine & aratro na-
scentur omnia, ut sub Saturno.

9. Statim ergo accedit ad te robustus vir
qui-

^a Ἐπὶ] Melius ita Fl. f. V2. P. S. Ἐπὶ male L. H. Fr. B1. & 2. & Ald. Sed correctum in marg. Ἐπὶ δὲ
ὅση Pell. ^b Ὡς ἔν'] Ὡς ἔν' f. sola. Ὡς ἔν' L. ^c Ἐαυτὸν] Αὐτὸν marg. A1.

49. Τὸν ποιητὴν ἱκανῶς] Hesiod. l. c.

M. du S.

54. Ἐπὶ δὲ ἔν' εἰς τὴν ἀρχὴν] Ἐπὶ δὲ ἔν' εἰς τὴν ἀρχὴν.

Th. M.

Ἐπὶ δὲ ἔν' εἰς] Haec corrupta esse bene vidit Marci-
lius. Sed ἔν' non habet, quo satis commode referat-
tur: sequitur enim ὡς ἔν'. Equidem aut ἔν' ἔν' le-
gendum putem, aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τ' ἔν',
proinde omittendam. Atque hoc interpretando ex-
pressi. Forte certiora dabunt libri.

f. M. G.

Ἐπὶ δὲ ἔν' &c.] Ἐπὶ jam habebant Edd. hollae,
sed quod Marci. & u scribat, pro ἔν', si modo scri-
pserit, nihili est. Interim cum Gesnero malim ἔν' pro
ἔν', & paullo post ἔν' receperim, ne illud repe-
tendum ἔν' difficultatem pariat.

f. F. R.

56. Ὡς ἔν'] Ὡς ἔν' L. In omnibus etiam, excepta
f. u.

M. du S.

Ὡς ἔν' ποιήσας] Quotammodum igitur. &c. F. G.
Recte; nisi quis malit; quod tamen non opus
esse credo, quia utrumque non semel confunditur.

f. F. R.

60. Ἐαυτὸν] Praeter variationem αὐτὸν, quam in
sola marg. Aldinae West. invenio, adscriptum erat ei-
dem: ἑαυτὸν legisse videtur Bilibaldus. Quod inde
conjecit, quia priscus hujus Dialogi Interpres Lati-
nus Bilibaldus dedit, me ipsum. Id quod licebat, ser-

vata etiam vulgata. Vid. ad Paras. c. 8. No. 68. f. F. R.

61. Ἀσπορα & ἀτήροια] Homer. Od. I. 109. M. du S.
Sed ἀσπορα ap. Homer. est, & sic apud Nostrum
jam crebro quoque ante adlegatur hic versus. Vid. ad
2. Phal. c. 8. adde Parasit. §. 24. ubi etiam ἀσπορα:
ita ut mirum videatur, cur id jam variaverit. f. F. R.

64. Ἀνδράδης τὸ βῆδισμα] Conf. supra Tim. c. 32.
M. du S. Ex divisione Hemsterhusii jam est §. 54.

f. F. R.

73. Φίσι] Non improbabit hanc mutationem vul-
gatae, qui sequens καλῶσι, & iterum sequens Φίσι
post ἀπαράτητα conferet.

f. F. R.

79. Εἰτά σε καλῶσι] καλῶν ἑαυτοὺς τοὺς ἀρχαίους ἀν-
δράς, ἑαυτὰ παραδείγματα ὁδοπρόαν τ' ἑαυτοὺς, & ῥᾶστα
μοιμῶν, αἱ τὰ τ' παλαιὰς ἡλικίας ἐστὶν ἡλικία, καὶ τ'
ἀμφὶ Κράτιστα, καὶ Νεοπύττω] Vertunt: Inde te priscos
illos viros imitari jubebis, inutilia orationum proponens
exempla, nec imitatu facilis, qualla vetustas sunt con-
structionis, Hegesii, Cratetis, Neptoleme. Primum ver-
tendum Hegesiae. ἡλικίας enim Magnesium intelli-
gitur ille orator qui, ut Cicero de eo ait in Bruto de cla-
ris oratoribus, Charisii voluit similis esse, ac se ita
putavit Atticum, ut viros illos prae se pene agrestes
putaret. At, inquit Cic. quid est tam fractum, tam
imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur,
con-

quidam, subdurus, virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugas quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis & Platonis, & aliorum quorundam vestigia, magna illa quidem, & his, quae nunc sunt, majora, sed obscura jam, & pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ducturum esse Rhetoricen, per haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero vel paucillum quiddam aut transgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te jubebit antiquos illos viros: obsoletis orationum exemplis propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia sunt de illa veteri officina, Hegesiae, & Cratetis, & Insulani illius, adstricta, & nervosa, & aspera,

ὑπόσκληρον, ἀνδράδης τὸ βάδισμα, πολλὸν δὲ ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι δεικνύς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐργηγορῶς, ἡ τρυφίας ἐκείνης ὁδὸς ἡγεμὼν, λήρης τινὰς ὁμάται διέξιών πρὸς σέ, ἐπεὶ οἱ ὠδὲ κελεύοντες, ὑποδεικνύς τὰ Δημοσθένους οἶχη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τῆς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τῷ χρόνῳ, καὶ Φήσιν εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τῇ ῥητορικῇ, εἰ γὰρ τῷ τῶν ὁδοῦσας, ὥστε οἱ ἐπὶ τῇ κάλῳ βαίνοιντες. εἰ δὲ καὶ μικρὸν τι ὠδὲ βαίης, ἢ ἔξω τῇ εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθεῖς τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαι σε τῇ ὁδῇ ὁδῷ, καὶ ἀγῶνι ἐπὶ τῇ γάμον. εἰτά σε κελεύσῃ ζητοῦν ἐκείνους τῆς δεξιᾶς ἀνδρας, ἑωλεῖσθαι ὠδὲδείγματα ὠδὲτιθεῖς τῇ λόγων, ὃ ῥά διὰ μιμνήσκῃ, οἷα τὰ τῶν παλαιῶν ἐργασίας ἔστιν, Ἡγησίε, καὶ τῇ ἀμφὶ Κράτηα, καὶ Νησιώτῃ, ἀπεισφιγμένῃ, καὶ νευρώδῃ, καὶ σκλη-

[d Φήσιν] Recepi ex f. Φησὶν cett. e τούτων] τούτων Fl. male. f βάσει] Ροσῇ marg. A1W. g Κράτηα] Sic Edd. omnes. Κρίτιαν L. Κρίτωνα male in nota Graevii.

12. Τῇ ῥητορικῇ] Τῇ ῥητορικῇ. V. Inverte.

concinnitate puerile? in Oratore dicit, cum Lyfiam voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, & concidisse, non minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. Strabo xiv. Geograph. tradit eum principem fuisse styli Asiatici, & corrupisse receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex ejus oratione laudat idem Strabo lib. ix. Ὅρα τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῇ τριαιῆς ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρᾷ τὴν Ἐλευσίναν, καὶ τῇ ἱερῇ γέγονα μύθῳ. Ἐκεῖνο Λαυκόμοι. τοῦτο Θησίου. εἰ δὲ δυναμὶς δαλῶσαι παρ' ἐν ἱερῇ. Video arcem, & quod in illo est tridentis signum. Video Eleusinem, & sacrorum sum mystes. ibi est Leocorium, hic Theseum. Non possum enarrare singula. Dein legitur in Ms. καὶ τῇ ἀμφὶ Κρίτωνα & Νησιώτῃ. quod est verius. Fuit quidem Crates Tral- lianus Rhetor, cujus meminit inter decem hujus nominis claros viros Diogenes Laertius, lib. iv. in Cratete, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thesialis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, hinc, inquit, Τον. III.

aetati superiores Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydides scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri. Vide Philostratum lib. I. de vitis Sophistarum in Critia. Per Νησιώτῃν vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἔξοχὴν ῥητορικῇ dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima, is fuit Empedoclis discipulus, & principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide Philostratum lib. I. de Sophistis, & Plutarchum in vitis Rhetorum. f. G. G. 82. Παλαιῶν ἐργασίας] Sic infra [π. c. f. f. M. du S. 83. Κρίτιαν] Ita L. etiam, quod probro. In Impr. Κράτηα. Vide omnino φιλοφ. c. 18. Quo loco rite perpenso patet, ni fallor, delendam esse conjunctionem καὶ, ut Critias hic etiam Νησιώτης dicatur. M. du S. 84. Νησιώτῃν] (I. e. Gorgiam.) Κηβ. Ego vero qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus aut potius sculptoribus, ad Critiamque confugio, qui φιλοφ. c. 18. Νησιώτης iterum vocatur, & inter sculptores recalcetur.

B

85. Ἀκρι-

σκληρὰ, καὶ ἀκριβῶς ἀποτέλειν ταῖς γραμμαῖς νόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ ἁλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φησὶ. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνω τῶν ἄνωθεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιερῆστον, ὅτι σοὶ καὶ τὸ χρόνον ὅσον ὅσον ἑπταποσύν, ὅσον ὅσον ὁδοπορίας, ἔτη πολλὰ, ὅσον ἡμέρας, ὅσον τριακάδας, ἀλλὰ καὶ Ὀλυμπιάδας ὅσον ὅσον δεινότητος, ὅσον προαποκαμίν τὸ ἀκούσια, καὶ ἀπαγορεύσεις, πολλὰ χαίρων φράσαινα τῇ ἐλπίδι, ὅσον ἐκείνη ὑδαίμοις πρὸς δὲ τούτοις ὅσον μωδὸς ὀλίγως ἀπαιτεῖ τῇ τούτων κακῶν ἀλλὰ ὅσον ἀν' ἡγήσασθαι σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι.

Ὁ μὲν ταῦτα φησὶ ἀλαζόν, καὶ δεχάϊς ὅσον ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκρὸς εἰς μίμησιν σιλαίης ὁδοπορίας, καὶ ἀνογύτην ἀξίαν λόγους πάλαι καλοῦσιν ὁδοπορίας, ὅσον τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαίροποιον ἵδον, καὶ ἄλλον Ἀτρομέτην τινὸς γραμματιστῆς,

87 & accurate intentis quasi lineis descripta: laborem porro & vigiliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, necessaria esse dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, illud est, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat & renunciaret labori, & longum valere speratam illam felicitatem jubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit.

I 10. Ille quidem ista dicet, insolens homo & obsoletus vere & Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, & alium Aetometi grammatisae, aemulari te jubens; id-

87. Ἀλαζόν] Ex Mf. Græc. & marg. A. V. Ἀλαζόν] Edd. priores. ὁ Ὀλυσ] Desideratur in Pl. 8. Ἀλαζόν] Ex marg. A. 1. recepi pro vulgato ἀπαιτεῖ. 4. Προδοίης] Προδοίης Fl.

5. Μαχ. ἵδον] Δημοσθένι λόγῳ. G.

6. Ἀτρομ. — γραμ.] Αἰσχίνῳ λόγῳ. G.

85. Ἀκριβῶς ἀποτέλειν] A pictura ducta est metaphora. F. G.

86. Πένον δὲ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδαίμοσιν, καὶ τὸ ἁλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα ἀπαραίτητα φησὶ. Interpres: Laborem autem, vigiliam, aquae potum, & squalorem, haec omnia necessaria, & inevitabilia dicet. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Mf. ἁλιπαρὲς ἁλίσταται, credo reponendum. superius idem mendum ope codicis antiqui delevimus. F. G. G.

87. Ἀλιπαρὲς] Hoc ex Mf. Gr. In Impressis enim ἀλιπαρὲς legitur. M. du S.

Ibid. Τὸ ἁλιπαρὲς] Supra T. 2. Quom. Hist. c. 1. ἁλιπαρὲς τῷ πτωχῷ fabri continetur, i. magna, ubi & ex A. d. c. 4. πτωχὸς ἁλιπαρὲς adduxi, quod Gesn. reddidit, paulo studio. At quum hic dedit, cultum neglectiorem, credo ἁλιπαρὲς ei placuisse. Jam vero verterem, adfuitatem, immo indigentiam, cum Hestio, qui eadem ratione ἁλιπαρὲς, τὸ δὲ ἁλὶς exponit, καὶ τὸ παρὰ ἁλὶν, ὅσον τὸ ἁλὶν παρὰ ἁλὶν; unde & ἁλιπαρὲς δὲ ἁλὶν, καλοῦσιν. Non adeo per indigentiam hic inteligo paupertatem; sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. (Sed vid. Addenda.) F. F. R.

92. Τριμύτης] Conf. supra de Luc. c. 16. F. F. R.

97. Ἀπαιτεῖ] Puto scriptum fuisse ἀπαιτεῖν, ut cum reliquis ad discipulum referatur. In Impr. nihil hic subsidii. M. du S.

Ἀπαιτεῖ] Nihil sani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτεῖν, tenui mutatione. F. M. G.

Ἀπαιτεῖ] Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod & pristinus Interpres sensit, expetere mercedem reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖν, nec invito, credo, Cl. Gesnero, cujus versio eodem redit, licet ἀπαιτεῖν ab literis vulgati longius abeat. F. F. R.

2. Κρονικὸς ἄνθρωπος] Κρονικὸς forte. F. G. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. v. 581. F. F. R.

5. Μαχαίροποιον ἵδον] Τὸν Δημοσθέν. F. G. Μαχαίροποιον ἵδον] Demosthenem designat, de cujus patre diximus ad Epist. c. 7. M. du S.

6. Ἀτρομέτη] Τὸν Αἰσχίν. F. G. Idem etiam adscripsit M. V. La Caze.

Ἀτρομέτη] Αἰσχίν. de cujus patre multa Demosthenes in Oratione de Corona c. 40. p. m. 170 & seqq. quae cum leges, memento tamen paulo in-

idque in pace, neque Philippo invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; nesciens quae nunc recens inventa sit, brevis, & minime laboriosa, & directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumptum evertat, aut denique ante tempus ut confenescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, & quam celerrime illa vis potiri, plena adhuc vigore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsutum illum & ultra mediocritatem virilem, longum valere jube, descendere ipsum, & alios, quotquot decipere potest, educere; anhelantesque & multo sudore diffuentes relinque.

11. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios multos invenies, tum in his omnibus quendam & usquequaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, in-

ζηλῶν ἀξίῳ, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ὑπὸντι, μήτε Ἀλεξάνδρου ὑπὸντι, ὅπου τὰ ἐκείνων τέως ἐδόκει χρήσιμα. οὐκ εἰδὼς ὅποια νῦν κεκαποτόμη, ταχεῖα καὶ ἀπράγματον, καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῇ ρητορικῇ ὁδῷ. οὐδὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ, μή σε ἐτραχηλίσῃ πρὸς τὸν ὄχλον, ἢ τὸ τελευταῖον, προσηρᾶσαι τοῖς πόνοις ὡς δουλοκροῖσιν. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ρητορικῇ συνεῖναι, ἀκράδαν ἔτι, ὥς καὶ σπυδαῖοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μέλει δασεῖ τέτρω, καὶ πέραν τῆ μετρικῆ ἀποδρικῶ, μακρὰ χαίρειν λέγε ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὅπως ἀνὴρ ἐξαπατᾷ δυνάστην, ἀνάγειν, καλαλιπὼν ἀσθμαίνοντα καὶ πολλῶν ἰδρῶτι συνόντας.

Ὅτι πρὸς δὲ ἑτέραν ἐλθὼν, εὐρύσεις πολλὰς καὶ ἄλλας, ἐν τέτοις δὲ καὶ πάνσοφον τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, ἀποσεισάλευμενον τὸ βᾶδισμα, ὅτι κεκλασμένον τὸ αὐχέν.

Ἐπιτάσσοντι. Nihil variant Edd. nec O. f Ταχεῖα ἔ. ἀπρ.] Βραχέα ἔ. ἀπράγματον O. g Ὅδῃ] Ἡ ὁδὸς O. h Μὴ σε] Καὶ σε O. i Ὡς] Non habet O. k ἴθι] Recepi ex O. ἴθι Edd. l Δασεῖ] Δασεῖ male O. m Πέρω] Et sic Fl. n Ἀσθμαίνοντα] Ἀσθμαίνοντα ἔ. ἰδ. π. συνόντα O. & Fl. o Πρὸς δὲ] Σὺ δὲ πρὸς O. & marg. A1. p Πολλῶν μὲν] Sic O. Min in Edd. aberat.

12. Σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι] Συνεῖναι τοῦτο ἔ. ποιησαῖς ἔ. λογιζομένους ἀπαρμυφένους χρῆσθαι ἀπὸ προσκλιναῖν, ὅς ἐστι τὸν ἑστῶτα ἀπὸ τῆ μη πύθου, ὅστις πύθου. τοῦτο δὲ ὅχι ὡς ἐτυχε γίνεσθαι, ἀλλ' ὡς ἵνα μὴ ἀπαρμυφένους ἢ ἰπποῦς

πράττειν, ἀλλ' ἄλλὰ σε καλῶς μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀπὸ τῆ μη τοῦτο ποιεῖν, καὶ ὡς τὸ Θεολόγῳ Γραγορίῳ, ἢ μὴ διδάσκων τὰ τρέπον ἀπὸ τῆ προσκλιναῖν τὰ ἀπαρμυφένους ποιεῖν. V.

* Kai] Non aderat in editis. Addidit M. du S.

mentius ab inimico dicta. Ibi autem Τρόμος verum ejus nomen fuisse dicitur, non Ἀτρομῆς, quod ab Ἀλκίμαχῳ mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obstat. Vid. Philostr. p. 506.

Ibid. Γραγορίῳ] Supra Moth. c. 4. M. du S. 10. Κεκαποτόμη] Τὸ κεκαποτόμη δὲ τὸ σκοτεινότητος translatus videtur. F.G. Viam secante, ab aratoribus potius translatus puto. F.F. Westf.

13. Ἐσπυδαῖοιο] Ab equestri arte metaphora. F.G. 18. ἴθι] Edd. & Ox. Mf. ἴθι, mendose. Vide etiam Ἀσπὶς c. 28. M. du S.

19. Πέρω τῷ πέρω] Πέρω sine dubio, propter frequentem consuetudinem quae fuit Solon. quia sic tum scribi amat, ut de Solon. c. 21. & pro Iam. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. F.F.R. 20. Χαίρειν λέγων] An legendum λέγων, ut sit, ἴθι

λέγων. F.G. Jam vero invento nihil indigemus τῷ λέγων. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi juncti χαίρειν ἀναβαίνειν λέγων; ego commate sublato quod post χαίρειν erat, jam facile ita construo, λέγει μακρὰ χαίρειν, λέγει ἀναβαίνειν &c.

25. Min] Ex Mf. O. ante καὶ ἄλλους. M. du S.

Ibid. Πάγκαλον] Quem hisce designari credam, nota nostra ad Titulum hujus opusculi indicavit. M. du S.

26. Πάγκαλον — ἀγρ. — ἱπποκλ. &c.] Jam elegantius rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2. Ver. Hist. c. 35. Adde Asin. c. 16. m. Isar. 12. Conf. Parasit. c. 13. μάλιστα, πένω, φίλον, πλῆρες. Quod ideo monco, ne semper accusetur nimis repetiti καὶ.

Ibid. Διαισσεσάλευμενον] Sic supra de Merced. c. 33. & ἀποσεισάλευμενον τὸ βᾶδισμα. F.F.R.

χένα, γυναικείον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ
 φῶνμα, μύραν σποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ
 ἄκρῳ ἢ κεφαλὴν κνώμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι, 3
 ἕλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζον-
 τα, πᾶναδρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κι-
 νύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, ἢ τὴν τραγωδίας
 ἐπέραςτον ἐκείνον ποιητήν. λέγω δὲ ὡς σπο-
 πνέοντων γνωρίζουσιν αὐτὸν, μηδὲ σε ἔγωγε 35
 σπέσιον χρῆμα, καὶ Φίλων Ἀφροδίτῃ καὶ Χά-
 ρισι, Διγλάθοι. καίτοι τί Φημι; καὶ εἰ
 μύσῃ; γὰρ σοὶ προσελθὼν εἶποι τί, τὸ ὕμν-
 τιον ἐκείνο ἀνοίξας τόμα, καὶ τὴν συνήθη φωνὴν
 ἀφίη, μάθοις ἂν ὡς ἔχει τὴν καθ' ἡμᾶς ἡμεῖς 4
 ὅστιν, οἱ δὲ ξέρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ τι
 ξέον φῶμα δρόσω ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον.
 τῷ τῷ τοίνυν προσελθὼν καὶ πῶς ἔδωκεν ὁ σεαυ-
 τὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ πεί-
 λευτος, καὶ ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς 45
 ἐν τοῖς λόγοις σποπνέοντι καλῶς ἔσῃ, τὰ τέ-

fracta cervice, vultu femineo, mellita vo-
 ce, unguenta spirantem, summo digito
 oscipientem caput, paucos illos jam quidem,
 sed crispas ferrugineo colore capillos stu-
 diose componentem, delicatissimum quen-
 dam Sardanapalum, aut Cinyram, aut A-
 gathonem ipsum, venustum illum poetam
 Tragoediae. Dico autem ideo, ut his il-
 lum indicibus agnoscas, neque fugiat te res.
 adeo divina, adeo Veneri cara atque Gra-
 tiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te
 claudentem oculos accedens dicat aliquid,
 Hymettio illo aperto ore, & consuetam
 vocem emittat, statim agnoscas, non esse de
 nostro genere aliquem, qui terrae fructum
 edimus, sed peregrinum quoddam mon-
 strum, rore pascum vel ambrosia. Ad hunc
 igitur si accesseris, huic te si tradideris, e-
 vestigio Rhetor eris, & conspicuus, &
 ut ipse appellat, rex in dicendo sine labore
 constitueris, quadrigis orationis invehctus
 assum-

a Tū] Abest ab O. b Σικυτιόν] Ἐκκετόν Fl. c Ἐσῃ] Non adest in O.

33. Ἀγάθων] Ἀγάθων τραγωδίας ποιητής, οὗς μαλακίαι σποπνέοντο. K.

31. Ὑακινθίνας τὰς τρίχας] Conf. supra Amor. c. 26. Adde Cl. J. Arriaz. de tinct. & colore comar. J. F. R.

32. Κινύραν] Pindar. in Nemæis & Plat. L. 2. de leg. meminerunt Cinyrae. Item Suid. in dict. καταγνῶσκειν. G. C.

Κινύραν] Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. M. du S.

33. Ἀγάθων] Agathonis poetæ tragici splendidi & liberalis meminit Aristoph. in Thesmoph. cujus carminum molliem multis modis deridet. Meminerunt Suidas & Plato. G. C.

Ἀγάθων] De hoc consule eruditissimi Benslei Dissertationem de Epist. Eur. & Philostr. p. 493. cum not. Vid. etiam Lil. Gyr. 299. f. Aristoph. p. 766. Athen. XIII. c. 4. II. 21. Varia ejus vitia taxat Arist. de Poetic. c. 16. & Schol. Aristoph. Vide & Vossium de Poëtis Gr. M. du S.

41. Ἀρόρης καρπὸν ἔδομεν] Homer. Il. 2. 142. M. du S.

43. Σικυτιόν] Florentinam male iavtὸν habere adleverat Solan. Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad Parasf. c. 8. Asin. 13. & modo ad c. 8. hujus Dialogi indicata; at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? J. F. R.

45. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις] Fulvium Pollucem, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis lu-

culenter ostenderit V. Cl. Hemsterhusius, non opus est ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τερτίποις τῷ λόγῳ in Onomastico existare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucianus. Nec est quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare actum a Viro doctissimo, non agimus. J. M. G.

53. Φαίη ἂν τρυφῶν πρὸς τὴν αὐτῇ πῶς ἀσπασάμενος ὀπίσσω ἴτι λοιπὸν τὴν κόμην, καὶ ὑπερυψιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο] Vertunt: Te igitur ita compellabis, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & teneram illud ac jucundum subridens. Ubi est in Graeco tibi? Theod. Marcellinus legit ἀσπασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. sed Ms. legit ἐπισπασάμενος, hoc est capillos promittens, pectendo scilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comitior videretur, majoreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπᾶσθαι κόμην dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvastr, ideoque dicit ὀπίσσω ἴτι λοιπὸν τὴν κόμην. Mox pro αὐτομάτῃ Ms. αὐτὸς δαίδη. J. G. G.

54. Ἀσπασάμενος] Ἀσπασάμενος legendum omni-

affumtum enim te prima statim ista docebit.

12. Potius vero ipse te alloquatur : ridiculum enim fuerit pro eo me Rhetore verba facere , malum forte talium tantorumque actorem , ut metus sit ne lapsus alicubi personam Herois quam ago , contemnam. Dicat ergo ad te ita fere , ubi prius quantum adhuc superest comae demulserit , ac venustulum illud atque molle , ut solet , subriserit , Comicam Autothaidem , aut Malthacen , vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus : rusticus enim est virilis ille vultus , nec delicatum amabilemque Rhetorem decens.

13. Dicet igitur modestè admodum de se , Numquid te , vir optime , Pythius misit ad me , quem Rhetorum vocarit optimum , ut Chaerephonti se interroganti ostendit , quis es-

Ἰριππα ἐλαύνων τῷ λόγῳ. διδάξει γὰρ σε ὡς λαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα.

Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γε-
στοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτων ῥητόρων ἐμὲ ποιεῖν
τῆς λόγου, Φαῦλον ὑποκριτῶν ἴσως τῶν
τοιούτων καὶ τηλικύτων, μὴ καὶ συντρίψω
πρὸς πρῶτον τὴν ἡρώα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη
δ' ἂν τοιγαρὺν πρὸς σέ ὡς πρῶτος, ἐπι-
στοπασάμεν ὅπόσον ἔτι λοιπὸν τὴν κόμην,
καὶ ὑπομεδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ
ἀπαλὸν, οἷον εἶωθεν, ἢ Αὐτοθαΐδα καὶ κα-
μικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μι-
μησάμεν τῷ προσωπῇ τῷ φθέγματι.
δοῦλον γὰρ τὸ ἀρρένακον, καὶ ἐπὶ πρὸς ἄλλους
καὶ ἐρασμίους ῥητόρων.

Φήσῃ δ' ἐν παντὶ μετρίως ὑπὲρ ἑαυ-
τῆς. μὴ σε, ὡς ἀγαθὸς, ὁ Πύθιος ἐπέμ-
ψεν πρὸς μέ, ῥητόρων τὸν ἀριστον προσειπὼν,
ὅτε Χαίρεφῶν ἤρετό αὐτὸν, ἔδειξεν
αὐ-

d' A.] Desideratur haec particula in O. e' Επισπασάμεν.] Restitutum ex L. G. O. & marg. A1. Ασπα-
σάμεν. Edd. Επισπασάμεν. Fl. etiam recte. f' Αὐτοθαΐδα G. O. g' Αἰετοῦ T. ὡς αὐτοῦ O. h' Δ'
δ.] Sic Fl. B1. & 2. H. P. S. Δ' δ' male f. Τάτω O. i' Ω ἀγαθὸς] Ω γὰρ magis Attice O. k' Επισμύει πρὸς
με] Επισμύει in' ἰπρὸ O. l' Ὅτι] Ὅ O.

no videtur.

Επισπασάμεν.] Ita G. O. & L. In Impr. ἀσπ—, nisi quod Fl. ισ— mendose habet. Confer Z. tr. c. 16.

Ασπασάμεν — τὴν κόμην] Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158. In hac con-
tatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant sce-
nici, morae, caput mulcere, manum intineri, instin-
gere articulos, simulare conatum, suspiratione sollicitu-
dinem fateri &c. Retineo autem ἀσπασάμεν, & refero ad primam & propriam notionem verbi, qua blan-
dum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat Eustath. ad Odyss. I, 35. χερσὶν ἠσπά-
ζετο, ἀντὶ τῷ ἐπισπᾶντο εἰς ἄλλων ἀπὸ διέσεως καὶ ἰαν-
τοῦς κ. τ. λ. pluscula enim sunt p. 111, 11. Similia ha-
bet ad Od. T. p. 705, 8.

Ασπασάμεν.] Αποσπασάμεν. Dimota nempe a fronte in tempora. Th. M. At jam invento ἐπισπασά-
μεν placati erunt Marcellii manes. Lubens quidem cum Cl. Gesa. retinuissem vulgatum ἀσπ— si ἀσπά-
ζεσθαι ἢ ἰπρὸν aut κόμην dici posse, novissem; nam cum ablat. χερσὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἰπρ— nemo me temeritatis arguet ex iis adsumsisse id quod intelligo; nec enim ex libidine no-
vandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐπισπασάμεν pro-
xime quoque ad ἰπρ— accedit; quia hoc ipsum

poterit dici natum esse ex compendio scribendi τῷ ἰπρ—. Codicum ergo scripturam praeferre debui.

57. Αὐτοθαΐδα] Conf. supra Tim. c. 54. ubi Αὐτο-
βορᾶς, aliaque similia composita obiter indicantur. No. 86.

62. Δ' ὅτι] Mf. O. τάνω. Ven. utraque mendose ὅτι ὅ.

65. Ὅτι Χαίρεφῶν] Diog. Laert. p. 42. D. E. πρὸς τὸν Πύθιον ἰμαρτυρήσας,

Χαίρεφῶντι ἀνιλόσῃ ἐκείνῳ δὴ τὸ ὡς φησὶν ἰπρ—,
Ἀδρῶν ἀπάντων Σακράτης σοφάτατος.

Hujus Oraculi meminit & Plato in Apol. Minime tam-
en spernendum quod ex antiquo Scriptore Aristob-
phanis Scholiastes observat ad Nub. τούτοι τὸ χρησμὸς
ἐμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφον, ψευδὲς φησὶ τὴν
Πύθιαν τοὺς γὰρ Πυθίους χρησμούς ἐκμάτρους εἶναι. Idem
integrum Oraculum sic exhibet:

Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης.
Ἀδρῶν δὲ πάντων Σακράτης σοφάτατος.

Emendare conatur Menagius verba haec Scholiastae ad
Diog. Laert. p. 56. D.

αὐτῷ ὅστις ἢ ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε
εἰ δὲ μὴ τῆτο, ἀλλὰ χεῖ κλέει αὐτὸς
ἔχεις ἀκείων ἀπάντων ὑπερπεπληγμένων
τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμνῶντων, καὶ τεθνηκότων,
καὶ ὑποπεπληγόντων, αὐτίκα μάλα εἰ-
ση πρὸς οἷον τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἔχεις.
προσδοκῆσαι δὲ μηδὲν τοιούτου ἔβραζον, οἷον
τῶδε ἢ τῶδε ὡς βραλεῖν, ἀλλ' εἴ τις
ἢ Τιτύος, ἢ Ὀττοῦ, ἢ Εφιάλτης, ὑπὲρ
ἐκείνου πάντων φανεύται σοὶ τὸ πρᾶγμα
ὑπερφυῆς, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τὴν γε ἄλλης
τοσούτου ὑπερφανῆντα εὐρήσεις, ὅπόσον ἢ
σάλπιγγος τὴν αὐλῆς, καὶ οἱ τέτληγες τὰς
μελίπτας, καὶ οἱ χοροὶ τὴν ἐνδιδόντας.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλει γενέ-
σθαι, καὶ τῆτο οὐκ ἂν παρ' ἄλλου βῶον
μάθοις, ἔπει μόνον, ὡς Κλητίου μέλημα,
οἷς ἂν εἴπω καὶ ζήλω πάντα, καὶ τὴν νά-

set eorum, qui tunc viverent, sapientissimus.
Si vero non istud, sed gloria invitatus sponte
venis, cum omnes audias supra modum ad
nostra percelli, et decantare eadem, atque
ostendere, et fascies nobis submittere: statim sa-
ne scies, ad quam divinum virum veneris.
Exspectabis vero nihil te eorum visurum, quia
hic vel illi queat comparari: sed si quis
aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, supra
illos omnino ingens tibi nostrum opus et prodi-
gium videbitur: quandoquidem ita superari
meis clamoribus invenies alios, quatuor a
tibiae, et apes a cicadis, et a choris,
qui tones accinunt.

14. Quando autem ipse quoque Rhetor vis
fieri, et sane a nemine facilius hoc didictris,
sequere tantum, o cura Clyti, ea quae di-
cam, et accumulare omnia. Et leges quibus tu
aud

a Αὐτῷ] Absent ab O. b ὑποπεπληγόντων] ὑπερπ. O. c Παραβραλεῖν] Adficij ex f. Fl. S. Παραβραλεῖν L.
Ald. cett. male. d Χοροὶ] Χοροὶ f. Vulgato adscritur O. e Ἐβραλεῖν] Ἐβραλεῖν O. f Κλητίου] Κλητίου Pell.
quod probat. In O. plane desit.

82. Ὁ μέλημα] Ἀπὸ τῶ φρόντισμα. οἷον] ὡς πρὸς πολλὰ φροντίς ἔστι. V.

• Τίτις f] Ita ex V. restitutum, cum ante edideretur Ἰππάρχου.

86. Ὁ σοφώτατος] Σοφώτατος.

F.G.

73. Παραβραλεῖν] Παραβραλεῖν.

Th.M.

Ibid. Δὲ εἰ τις] Si quis inquam fuit aut Tityus &c.

F.G.

74. Ὀττοῦ] V. Ἐπισκ. c. 3. cum Schol. & Odyss. loco hic in margine citato.

M. du S.

Ὀττοῦ ἢ Εφιάλτης] Homer. Od. A. 307. Et Il. E. 385. M. du S. In Luciani Edd. Ὀττοῦ exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. f. F.R.

79. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας] Sola f. hic pro χοροὶ habet χορικά. Vid. Diog. Laert. p. 146. B.

M. du S.

Ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας] Ordientes cantionem, auspicantes. ἐνδιδόντες auspicantes, ἀρχὴ τῶ ὁδῶ.

F.G.

Τοὺς ἐνδιδόντας] Versum est, qui remitte canunt. Et est sane verbo ἐνδιδόντες etiam illa concedendi & remittendi notio, sumta ab his qui poculum, ut hoc utar, ministrant & praebent bibenti, atque ad eum se accommodant, vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐνδιδόντες & ἐπιτίμω ὀρροῦνται apud Plut. de discr. adul. p. 95. fin. H. Steph. 8. Verum haud paullo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monstrat nomen τὸ ἐνδιδόντες, late a Budaeo explicatum. Nempe ἐνδιδόντες dicitur praecentor, cum submissa voce choro tonum indicat, quo jam statim utendum

fit. Etiam nostri vocant den ton angeben / cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adstantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel similem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparisonis apparet. f. M.G. Τοὺς ἐνδιδόντας] De tono musico etiam dici, probavimus supra ad Sal. c. 10. Adde Alex. c. 19. ubi bis τὸ ἐνδιδόντες λαβὼν eod. modo. Cl. Hemsterb. orac Graec. viaticae adpinxerat, adeundum L. Bos Obs. Crit. p. 78. Hujus igitur verba addam: „ Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόν-
„ τας, et chori eas qui remitte canunt, habet Inter-
„ pretes. Significat quidem ἐνδιδόντες remittere; sed
„ quando de cantione & choro sermo est, dicitur ἐ-
„ νδιδόντες & ἐνδιδόντες διδόντες de chorodidascalo, qui
„ cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat.
„ Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba
„ Luciani reddere: et chori eas qui cantionem auspi-
„ cantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim
„ totus chorus multitudine vocum superabat unam
„ magistrum & chorodidascali vocem. Pari modo er-
„ rant saepe Interpretes reddendo vocem ἐνδιδόντες re-
„ missum, ubi reddenda erat incensivum, ut apud Ar-
„ istoph. ἐνδιδόντες ἔσονται ἐνδιδόντες (vel ἐνδιδόντες) καὶ καλῶς
„ κὼν πρὸς ἑγὼ, cantilena incensiva et hortatoria ad
„ ορῶ

οὐκ ἴσσης, accipere mihi observa. Quin potius jam procede, nihil cunctatus, neque perterritus, si non initium ante sis illis, quae ante Rhetoricen altera illa praevia disciplina dementibus & vanis hominibus multo cum labore tanquam viam substernit. Nihil enim eis opus erit. Sed illotis pedibus, aut prover-

15. Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici instar ad hoc iter donum afferre, & quomodo commensum parare, ut quam celeritate emetiri illud possis. Tum ipse quoque partim progredietur in via ostendens, partim admonens ante solem occasum Rhetorem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui extra

85^a μὲν, οἷς ἀν' ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι ὡς ἀφύλακτε. μάλλον δὲ ἤδη προχάρεαι, μὴδὲν ὀκνήσας, ἢ μὴδὲ πτοηθεὶς, εἰ μὴ προτελέαθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὅποσα ἡ ἄλλη τροπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ ματαίοις μὲν πολλῷ καμᾶτι ὁδοποιοῖ· ἔδεν αὐτῶν ἡ δέσμη. ἀλλ' ἀνήπιος τοῖς ποσὶν (ἢ παροϊμία Φησὶν) ἔμβαλε, ἢ μείον ἔξω ἀφ' ὧν τῆτο, ἔδ' ἀν' τὸ κοινοτάστον, μὴ δὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γὰρ τι ὡς πᾶντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ.

95^a Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρὴ αὐτόν σε οἰκοθεν ἔχουσα ἦκεν ἐφόδια πρὸς τὴν παρείαν, καὶ ὅπως ἐπιποιτίσασθαι, ὡς ἀν' τάχιστα ἀναύσαι δυναθείης. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ὃ μὲν προΐοντι ἐπιδευνὺς καὶ τὸ ὄδον, ὃ δὲ καὶ ἰσχυρῶν, πρὶν ἥλιον δύναναι, ῥητορά σε ὑπὲρ τῶν πάντων ἀποφανῶ, οἷόν μ' αὐτὸς εἶμι, ἀναμ-

g Παραφύλαττε] Φύλαττε O. h. Μηδὲ πτοηθεὶς] Μηδὲ πτοηθῆς O. Μηδὲ δὲ discretim etiam f. aliaeque quoadam, hic & fere ubique. i. Δέσμη] Δέσμη O. k. Τῶν] Omittit O. l. Παρε] Restitut. ex Fl. & O. Nam per Edd. vulgo. In O. vero Παρε ταῦτα, omisso πάντα. m. ἔπειτα e] ἔπειτα e] Thom. Mag.

98. Ἄ μ' — ἀ δὲ] Ἄ μ', ἀ δὲ μὴ εἴπῃ· ἀλλὰ τίνα μὲν, τίνα δὲ. εἰ δὲ Λυκαίος λέγει ἰταῦτα οὐκ οἶδα εἴτε παλαιῶν, εἴτε σκευδῶν. καὶ πάλιν οὐ Τίμαρι, ἀλλ' οὐκ ἀπα-

σι τοῖς διαμοίσις, ὃ μὲν πρῶτον δραχμᾶς, ὃ δὲ μίαν, ὃ δὲ ἡμισυαῖον. εἰ δὲ αὐτὸς ἐπὶ ἑλπίσιν τοῦτο εἰς τὴν τῆς δολοικῆς αὐτοῦ. V.

† Ψευδοδοκτοῦ] Lege Ψευδοδοκτοῦ, & sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. M. du S. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδοδοκτοῦ edidit Blankh. At in aliis Thomae exemplaribus

male legi Ψευδοδοκτοῦ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. Ψευδοδοκτοῦ quoque dedisse, suspicari licet. J. F. R.

99. Perperam ibi Cornarius, remissa. J. F. R.

82. Ἐπὶ μόνῳ, ὃ Κλυτίῳ μάλιστα οἷς ἀν' εἶπω, καὶ ζῆλον πᾶσι] Interpres insulse: solum o gloriolae studium, ea, quae dico, sequens, ac omnia imitare. Num κλυτίῳ est gloriola i. Verte O Clytii delicias, qui curae cordique eris Clytio. Sic & Φιλότης amor, pro homine quem amamus tenerime. sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est Rhetoris nomen. J. G. G. Ibid. Ὁ κλυτίῳ] An κλυτίῳ Mercurii, aut Dei iuspiam nomen, ut ἐπίῳ, φεῖῳ, & simil.? Interpres κλυτίῳ a κλυτίῳ gloriolam exponit, sed qua analogia?

Ibid. Κλυτίῳ μάλιστα] M. — amatorium esse jam observavit Casaub. ad Ath. 84f. Mela cura. V. Eur. Or. 478. & 481. κλυτὸν ἄνδρα, σύγγαμ' ἴμιον. Vid. etiam Eur. Iph. A. p. 309. A. Anacr. Od. πρὸς ῥόδον ῥόδον ἴμιον μάλιστα. Rhod. Pyth. X. ὅτι τὰ παλαιότερα Νεμεῶν τε παρὰ τοῖς μάλιστα. Κάλεται μὲν — legere jubet Kühninus praef. ad Pollucem; quod Cl. Hemsterhuisio non placet praef. ad Poll. p. 26. M. du S.

90. Δέσμη] Hoc praefecto; licet & alterum imper-

sonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad Imag. c. 5. & hic c. 18. J. F. R.

Ibid. Ἀπίπτους τοῖς ποσὶν] Erasmo. Paracemiogr. J. B. Ἀπίπτους τοῖς ποσὶν] Latini, illotis manibus. Sed ἀπίπτους γε ποσὶ habuimus etiam supra Demon. §. 4. pr. J. F. R.

94. Πρὶ πάντων] Παρε πάντων. Th. M. Idem praecipunt schedae F. Gajeri.

Παρε] Ed. Fl. uti coniecerat Marc. Mf. Ox. etiam ὡς, & πάντα omittit. Impr. πρὶ. M. du S.

98. Ἄ μ' — ἀ δὲ] Th. Mag. Lit. A. p. 1. Ἄ μ', ἀ δὲ, μὴ εἴπῃ, &c. totidem verbis habet ea quae Scholiastes noster. Sed vid. T. I. Tim. c. 57. ubi cum nempe Th. Magistro objecerit, & alios ita quoque solere, paucis id videamus. Evang. Matth. XXI. 25. ὃ μ' — ὃ δὲ — ὃ δὲ. Diad. Sic. IV. 31. ὃ μ' & ὃ δὲ. Item c. 50. No. 85. ubi Cl. Wessel. aequo ac loco superiore plura indicavit, ac modo ὃ μ', ὃ δὲ, modo τοὺς δὲ scribi ostendit. Quare addo tantum Herodian. VIII. 1. 8. Ἄ μ' ἐκφοβήσας, ἀ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν. Et V. 7. 11. ὃ μ' ἀπὸ τῶν, ὃ δὲ ἐκφοβήσας. Item III. 8. 12. 20

φιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ
ἐλευταῖα ἢ λέγειν ἐπιχειρήτων ἢ ἔχων.
κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν ἢ ἀμαθίαν,
εἴτα θράσος ὅτι τούτοις καὶ ἄλλως
δὲ τόλμαν καὶ ἀτακτοσύνην. αἰδῶ δὲ ἢ ἐπι-
είκειαν, ἢ μετριότητά, ἢ ἐρυθρίαν, οἴκοι
Σπόλιον. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπεναντία τῷ
πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βόην ὅτι μεγί-
στην, καὶ μέλ^α ἀναίχουλον, καὶ βάδιον,
οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάντῃ, καὶ
μόνα ὅτι ἴκανά. ἢ ἑοῦς δὲ ἔγω
εὐανθῆς, καὶ λευκῆ, ἢ ἔργον τὸ Ταραντίνης
ἐργασίας, ὡς ἀφαινεῖται τὸ σῶμα. καὶ ἡ
κρηπίς Ἀττικὴ καὶ ἡ γυναικεία, τὸ πολυ-
χιδές ἢ ἐμβὰς Σικωνία, πῶλοις τοῖς λευ-
κοῖς ὅτι πρέπεται, καὶ ἀκόλυθοι πολλοὶ, καὶ
βιβλίοι αἰεὶ. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρὴ συνελείν.

controversiam primas & medias & ultimas fe-
ram eorum qui audent dicere. Affer igitur
maximum quidem inscitiam, deinde confiden-
tiam post haec, & praesertim audaciam atque
impudentiam: pudorem vero, aut acuitatem,
aut modestiam, aut ruborem domi relinque:
inutilia enim & contraria negotio. Verum
enimvero clamorem quam maximum affer,
& modulationem impudentem, incessantque
qualis meus est. Haec vero necessaria omnino,
& quae sola interdum sufficiant. Vestis autem
sit florida, & candida, de Tarentino textri-
sno, ut corpus perluceat: crepida Attica, &
muliebris, illa scissilis: aut calcem Sicyoniis,
qui in albis coactilibus magis deceat. Sint et-
iam pedissequi multi, & semper liber. Et haec
ipsum te conferre oportet.

16. Re-

α ἔχων. κόμιζε] Deest ἔχων in O. & pro κόμιζε, legit κόμιζε. β τούτοις καὶ ἄλ. δ] Pro his τούτοις & tan-
tum O. c Μω] Omittit O. d Μόνα] Et hoc deest in O. e ἡ ἑοῦς] Καὶ ἡ ἑοῦς O. f ἔργον] ἔργον O.
Et mox male Ταραντίνης. g Καὶ] Non habet O.

16. Πολυχιδές] Πολυχιδές, τὸ ὅν τρέκον. ἐμβάδης δὲ
τὰ ὑπὸ ἡμῶν καλλύγαι. καὶ πῶλοις ἀφ' οἷς πῶλοις αὐτῶν ὅτι

πρέπει τοῖς λευκοῖς ἢ ὅτ' οὐκ εἰς ἄλλο γένος ἢ ὑπο-
δήματ'. V.

* Ἐπιπρίπιν] In Impress. επιπρίπιν erat. In textu Lu-
ciani recte legitur επιπρίπιν, unde legendum & hic επιπρί-
πιν, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. G. legitur

ιπιπρίπιν.
† O γ'] H edita. Conexit

M. de S.
M. de S.

αὐτὸν μὲν ἐπιπρίπιν προκομίζον — οἷς δὲ δῶρα οὐκ ἔχον περι-
φύοντα. Ergo non joci causa sic scripsit Lucianus; si
non prorsus Attice, at κοινῶς, & usitate. F. F. R.

γ. Ἀμαθίαν] Simile quid infra (Δρακ. c. 12.) ubi
pariter Sophistas & declamatores exagitat. L. K.

δ. Τούτῃ καὶ] Ita Codex Ox. In Fl. Ed. τούτοις. In
reliquis τούτοις. καὶ ἄλλως δὲ. M. de S.

14. Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας] Sic D. Mercet. VII. com-
mendat Ταραντίνιδον. Est autem Ταραντίνιδον, ὕψωμα
ἀφαινεῖται ἐκ τῆς Ταραντίνης ἀφαινεῖται τούτου καὶ ἀφαι-
νεῖται. Sic ad oram Codicis Memmiani. F. B.

Ibid. Ταραντίνης ἐργασίας] Pollux 7, 77. τὸ Ταραντι-
νίδον ἀφαινεῖται ἐκ τῆς Ταραντίνης ἀφαινεῖται τούτου καὶ ἀφαι-
νεῖται. Laudatus ibi Mercer. ad Aristot. I, 25. qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philostrati loca
adhibuit. F. M. G.

15. Ὡς ἀφαινεῖται τὸ σῶμα] Dixi de his vestibus
ad illud Petronii,

Palam proflare nudam in nebula linea?

F. B.

Ὡς ἀφαινεῖται τὸ σῶμα] Similiter Anacron Ode 28.

Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτῶν

ἵπῳ περιφύοις πῶλοις

Διαφανέτω δὲ σαρκῶν
Ὀλίγοι τὸ σῶμα ἔλγουν.

Plura similia congegit in Animadv. ad Anacr. p. 81.
non omisso hoc Luciani loco

16. Τὸ πολυχιδές] Vix dubium, idem esse genus
calceamenti, de quo Pollux 7, 85. Σχημαὶ πολυχιδῆς
ὑπόδημα, καὶ θρυλικῶν ταύτας δὲ ἐκ λειοχιδῆς ὑπόδημα.
Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ
καὶ γυναικεία, τὸ πολυχιδές ἢ ἐμβὰς Σικωνία κ. τ. λ.
Κρητίδας & ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis,
non videtur posse fieri: quare pro ἢ ἐμβάδας legendum
puto ἢ. Denique πῶλοις intelligo tibialia e lana con-
denfata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, &
quem is laudat Plato. Adscribamus verba 7, 171. Οὐ
μῶν δὲ ὁ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐπιτιθῆναι πῶλον ὅπως ἀνα-
λατο, ἀλλὰ & ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς ἀναλῶ Κρατῶν οὐ Μαλ-
θακῶς (ut verisimile est ergo, in descriptione homi-
nis μαλθακῶς, qualis hic noster) λέγων, ἀναλῶς (ut hic)
ὑπὸ ποσὶν ἔχον πῶλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub
fin. p. m. 335. B.) — ἐπιπύργων τοὺς πόδας ἐκ πῶλων
τῶν ἀναλῶ. F. M. G.

17. Ἐμβάδας Σικωνία] De hoc calceamenti genere,
pag:

16. Reliqua in via jam inter progredien-
dam vide atque audi. Nimirum leges tibi ex-
plico, quibus utentem agnoscat te Rhetorice at-
que admittet, neque aversabitur & jubebit
facessere, tanquam non initiatum & mysterio-
rum exploratorem. Sed primo maxima habi-
tus cura habenda est, & decentis amictus.
Deinde quindecim circiter, non plura certe
viginti, Attica nomina undecumque collecta,
eaeque diligenti meditatione comprehensa, in
orotum & extrema lingua habeto, illud αττα-
ζοσας, & κατὰ & μῶν, & ἀμηνέπη, & λῶσε, &
familia, & in unaquaque oratione, tanquam
condimentum illorum adsperge: reliquorum
vero nulla cura sit, si dissimilia his, & ex
alia quasi tribu sint, & absona. Πυρρὰ μο-

20 Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὅδον ἤδη προοίον, ὅρα
& ἄκθε. & ἡ δὴ σοὶ τὴν νόμον δίδειμι, οἷς
χράμενόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωρίει & προσήσεται,
ἔδδ' ἀποστραφήσεται & σκορακίει, καθάπερ
ἂτέλεστον τινα & κατὰσκοπον τ' ἀπὸ ῥή-
5 τω. Ἄλλα ῥήματ' ἢ τὸ πρῶτον ἐπι-
μεληθῆναι χρὴ μάλιστα, & εὐμόρφου ἀνα-
βολῆς, ἢ ἐπειὶ αὖτε περὶ αἰδέα πῶς, ἢ ὅτι
πλεῖον γὰρ τ' εἴκοσιν ὁ Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκ-
λέξας ποθεῖν, & ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετή-
3 σας, πρὸ χειρὸς ἐπ' ἄκρας τ' γλώττης ἔχει,
τὸ ἄττα, ἢ κατὰ, ἢ μῶν, & ἀμηνέ-
πη, & λῶσε, & τὰ τοιαῦτα, & ἐν ἀπαρὶ
λόγῳ, καθάπερ τι ἡδυσμα ὅτι παρὰ αὐ-
τῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τ' ἄλλων, ἢ ἐὰν
35 γὰνόμενα τύτοις, & ἄσύνφυλα & ἀπαδά.
ἦ

h. Δί' αὐτῶν Σαὶ δὲ Fl. i. Oὐ δὲ] Quaedam ut solent. k. Ἀτέλεστον] Ἀταλέςατο O. l. Ἄλλα] Deest in
Fl. m. Ἐπιτα] Ἐπιτα δὲ O. n. Ἡ δὲ] Omitit Fl. o. Ἀττικὰ ὀνόματ' O. p. Καὶ κατὰ &c.]
Καὶ τὸ κατὰ, & τὸ μῶν O. q. Ἐὰν] Εἰ O. & marg. Δι. r. Ἀσύνφυλα] Recte sic P. S. J. Ἀσύνφυλα male
H. Ald. B. H. Fr.

pag. 989. (i. e. D. Menstr. XIV.)
Ερμῆς Σινωπῆ] V. Et. Δ. XIV. & Leopard. 7.
M. du S.

23. Συναρμῶν] Quasi tu dicas *incorvabis*, h. e. in
convorum praedam cedere jubebit, iracunde rejiciet,
a vulgari illo ἐκ κορυμῆς. Illustrat Bergler. ad Alciphr.
P. 177.
Συναρμῶν] Alciphr. I. Ep. 38. τί δὲ τ' Αἰγυπτίῳ ἰθα-
πῶν αἰς ἐκπορκαμῶν; vid. Bergl. p. 177. Sed video
Gessnerum eodem jam remisisse.

31. Ἀττικὰ] Eundem vocum Atticarum usum affe-
ctatum perstringit Themistius Or. I. Vide plura eam
in rem collecta a Cressoll. Theat. Rhet. III. p. 335. &
de λῶσε, Philostr. p. 497. cum notis. M. du S.
Ἀττικὰ] Κατὰ & ἄττα habuimus Lexiph. c. 21. Sed
& ἄττα ibid. c. 5. Nec alibi abstinet Lucianus, Ἀττικὰ
etiam utens Tim. c. 28. Imag. 13. Icar. 25. &c. Ἀτ-
τικὰ vero Amor. c. 17. Hermot. 30. f. Lexiph. 14. 21.
ac frequenter eod. Dial. adfectatum Atticarum vocum
usum etiam perstringit Themistius, Or. I. pluraque in
eam rem collecta a Cressoll. in theatr. rhetor. jam no-
tatur Olear. ad Philostr. Sophist. L. I. p. 497. No. 6.
Quae Solanus ei sublegit.

33. Ἐπίπατ' αἰ] Supra Reviv. c. 22. f. ἐπίπατ' αἰ ἐν
τοῖς ἱερῶν αἰ.
35. Ἀσύνφυλα & ἀπαδά] Λεξιμογράφοι non ἀσύν-
φυλον legunt, sed ἀσύνφωλον. Proferunt Homeri locum
ex Iliad. IX. & alterum Luciani ex Lib. de Hist. scri-
benda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύνφω-
λον legisse videri potest, Tusc. III. in Latina interpre-
Tom. III.

tatione illius loci Homeric. Sed verum si amamus,
non nauci utraque vox ἀσύνφωλον & ἀσύνφωλον, neque
Cicero ἀσύνφωλον magis quam ἀσύνφωλον legisse, ex illa
interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύνφω-
λον & ἀσύνφωλον ex Criticae gentis delirationibus
orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Ora-
toria vox est ἀσύνφυλον, & Poëtica, necessitate car-
minis ἀσύνφωλον, ὅτι ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, ἢ σὺν ἐν τῷ φύ-
λῳ αὐτοῦ, qui extra gentem suam, sive extraneus gen-
ti suae, ut nunc ἀσύνφυλα & ἀπαδά, quasi quae ex-
tra gentem suam, atque extra chorum. Et vero et-
iam Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit
ἀσύνφυλον & ἀσύνφωλον, quam ut nunc est, ἀσύνφωλον,
aut ἀσύνφωλον, quia, ut praemonui, ἀσύνφωλον non nau-
ci vox, ἀσύνφωλον poëtica. Hesychius tamen ἀσύνφωλον
inquit, ἀδίκιμον, μηδὲν ἄξιον, ἄτιμον. Sed ea
omnia etiam recte interpretamenta vocis ἀσύνφυλον.
Etiam illud Iliadis XXIV. Ἀλλ' ἔγω σοὶ ἄκιστα κακὸν
ἔπω, ἢ ἀσύνφωλον, rectius legeris, ἢ ἀσύνφωλον, quasi
dicat Helena, verbum erga me quasi extraneam, aut
quasi peregrinam, neque gentis ejusdem. Patescet
locum ipsum inspectanti: & illud Iliad. IX. ἀσύνφωλον
μ' ἱρξῆς, melius ἀσύνφωλον μ' ἱρξῆς, infamem fecit me
nempe quasi de gente mea ejectum, aut exulem. Ve-
tus itaque scriptura illa fateri ἀσύνφωλον & ἀσύνφω-
λον: sed etiam Saturniae Lemae veteres sunt. Th. M.
Ἀσύνφυλα] Lubens edoceri me passus sum a vi-
ris doctis ad πῶς ἴσθ' c. 11. ἀσύνφωλον & illic & hic
in bonis libris esse, idque interpretando secutus sum.
J. M. G.

πάνυ καλὴ, καὶ ὑπέρσση, τὸ δ' Ἀ-
μαλθείας κέρασ' ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παλαιοῖς
καρποῖς ὑπερέχον· ἐν δεξιᾷ δέ μοι
δόξα τ' αὐτῶν παρισταῖτα ὄραν, χρυσοῦ
ἄλλον ὄντα, καὶ ὑπέρσση. καὶ ἡ δόξα δὲ, καὶ ἡ
ἰσχὺς παρισταῖται, καὶ οἱ ἔπαινοι πρὸς πᾶσαν
αὐτῶν, ἔρπονται μακροῖς ἰουκότις, πολλοὶ δ' ἄ-
καυχήθην περὶ πλεῖστον αὐτῶν ἐκπετόμενοι.
ἔπειτα τ' Νίλου εἶδες γραφὴν μεμνημένην,
αὐτῶν μὲ κείμενον ὅτι κροκοδείλου τινὸς ἢ
ἵπποποτάμου, οἷον εἰ πολλοὶ γράψουσιν ἐν
αὐτῷ· μακρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐ-
τῶν παίζοντα (πῆχυν αὐτῶν οἱ Αἰγύπτιοι
καλοῦσι) ταῦτα καὶ πρὸς τ' ἱστορίαν οἱ ἔπαι-
νοι. πρὸς δὲ δὴ αὐτὸν ὁ ἱστορῆς, ἐπιθυμῶν δὲ
λαθεῖν ὅτι τάχιστα γινώσκῃ ὅτι τ' ἄλλας,
ὡς γαμήσιον αὐτῶν ἀνελθόν, καὶ πᾶν-
τα ἐκείνα ἔχων, τ' αὐτῶν, τ' δόξαν, τὴν
ἐπαινοῦς. νόμος γὰρ ἀπαίτια γίνεσθαι τῇ γα-
μηριότητι.

jam in alto sedet, pulchra undique, A-
maltheae cornu dextra gerens, fructibus
abundans omni generis: ad alteram vero ma-
num imaginare adstantem Plutum, aureum
totum atque amabilem: adstant vero etiam
Gloria, & Vis, & Plautus circa illam undi-
que, parvis Cupidinibus similes, multi,
amplexi se mutuo, circumvolant. Si quan-
do Nilum depictum vidisti, ipsum quidem
jacentem in crocodilo quodam aut hippo-
potamo, ut plerique in eo representando
pingunt: parvos autem ludentes circa illum
puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii:
tales etiam circa Rhetoricam sunt Plautus.
Accede jam tu, amator, cupiens nimirum
equam celerissime in summo esse, ut & ipsam
uxorem ducas ubi escenderis, & omnia illa
habeas, Plutum, Gloriam, Plautus: lege
enim finet omnia mariti.

7. Dein-

a Καρπός] Omisit M. b Εἰς πρ.] Recte E. Fr. B. H. S. &c. "Hec male J. cum Pl. c Αἰγύπτιοι] Αἰγύπτιοι J.

4. Ἀμαλθείας κέρασ'] Rhea Jovem enixa meta pa-
tris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus
Nymphis, Adrastea & Ideia Molisei filiabus, hae nu-
tricaverunt illum, caprae cujusdam lacte, cujus nomen
fuerat Amalthea, eam capram Jupiter jam adultus in
sidera retulit, vocaturque a Graecis αἰγὶν ἰσχυρῶς, hu-
jus alterum cornu Nymphis nutricibus dedit, videli-
cet officii praeium, hanc adjiciens facultatem, ut,
quidquid optasset, id illis ex eo suppelleret. Hinc
adagium: Ἀμαλθείας κέρασ'. G.C.

12. Εἰς πρ.] Ut Syll. c. 23. ἰουδαῖοι πρὸς αὐτὸν
ἔρπονται &c. Vers. utraque imo, prave. De Hippopo-
tamo consule omnino Spanh. 172. qui in nummis
formam ejus exhibet. De Crocodilis etiam eundem
vide p. 175. At in nummis non insidet Nilus Croco-
dilo, sed adsidet. Πέχυν vero illi comparent recum-
benti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a Spanhe-
mis memorato p. 174. Verba ipsa viri illustrissimi,
cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe:
[Exstat quoque in eadem Gallia (Regis Galliae) hujus
Adriani nummus, in quo Nilus recumbens, sphingis
inornatus, circum amantem pueruli quatuor, quorum unus
hippopotamo insidet. Haud aliter ac circumstantes et-
iam pueri praefert statua Nili Vaticana; & ejusdem
fluvii, ut a Diomedelicubi (L. 9.) dicitur πρὸς αὐτὸν
effigies apud Philostratum (Icon. l. p. 737. Ed. post.
p. 769.) traditur, quos alias in Aegyptiis Nili pluvius

familiares notavit Heliodorus. (L. IX.) Adde quod de
dedicata a Vespasiano in templo Pacis insigni quadam
Nili e bisakto statua docet Plinius; ac ubi simul tan-
git, quid libari illi Nili simulacris addi soliti, & quos
alibi Nili, cum Nilus dictos legisse memini, denota-
rent (XXXVI. 7.) Argumento NILI XVI. LIBERIS
CIRCA LUDENTIBUS per quos totidem CUBITA
summi incrementi augmentis (se annis intelliguntur.)
Quae omnia hunc locum mire illustrant; nam & res
ipsa inde luculenter confirmatur; & simul vocis Πέ-
χυν, quae apud Philostr. etiam occurrit, ratio mani-
feste aperitur. Vide omnino Philostratum l. c. & 525.
ubi eo alludit. M. du S.

14. Εἰς πρ.] Id. est, in Nili fluminis descrip-
tione, sive pictura, icona: F.G. Vid. Addenda.

Εἰς πρ.] Absurde hac voce adduntur: noluit
tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere.

16. Πέχυν] Amores dicti πῆχυν a statua. Philo-
stratus tabula Nili, ubi & Nilus αἰγίχυνος ἄλλοις, πρὸς
αὐτὸν ἔρπονται τὴν αἰγίαν.

Πέχυν αἰγίχυνος] Si quis inspicere velit Philostrati Ico-
nam 1, 5. & quae ibi dedit ὁ πρὸς Olcarius, nihil ad ex-
planationem hujus loci desiderabit. Caeterum Πέχυν
ibi in versione Latina reliquit, Peches, Olcarius; ego
non dubitavi dare Cubitos, cum Daëdylus Idaeus Digi-
tos vocare non refugerit Cicero de Nat. Deor. 3, 16.
at-

7. Deinde cum ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, & similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum praeruptam undique cernerent, neque avibus adeo ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule, si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur. Tum post paullo vides duas quasdam vias: quin altera semita modo est angusta & spinis obfita, & aspera, sitim multam ostentans ac sudorem. Et jam occupavit illam pulchre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem paullo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam te, cum jam Rhetor esse posses.

8. Verum illud modo adjiciendum puto, asperam illam atque arduam, non multa ha-

Εἶτα ἐπειδὴν πλεονάζουσιν τῶ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογεγραμμένον ἔσται ἀνοδὸν καὶ τὸ δεύτερον ἀνοδὸν σοὶ εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἀσπὴ ἐφάνη τοῖς Μακεδόσι, ἀπογεγραμμένην ἀπαθιαχθὲν ἰδύσθαι, ἀτεχνῶς δὲ ὁρῶντας ὑποπτεῖναι ραδίαν, Διοσκύρεως τῆς, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαμυνθῆσαι, διομένη. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἶτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς δύο τινὰς ὁδοὺς· μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ, καὶ ἀκαθάρτος, καὶ τραχύια, πολλὸν τὸ δι' ἐμφανέστατα, καὶ εἰδωτά. καὶ ἔφθη γὰρ ἡδὴ Ἡσίοδος, εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτῶν, ὅτι· ἐδὲν ἐμὴ δόξη· ἢ ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ ἀσπὴρ, καὶ ὑδροῦς, τοιαύτη, οἷαν μικρῶν πρὸς αὐτὴν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλοὶ λάβωσι, ἐπέχω σε ἡδὴ ῥήτορα εἶναι δυνάμενον.

Πλὴν τό γε τοσούτον προσθήσει μοι δοκεῖ, ὅτι ἡ μὲν τραχύια ἐκείνη, καὶ ἀνάντης,

d. [Ἀσπὴρ] Ἀσπὴρ Fl. male. e. Οὐδὲν ἰμοῦ δίστι] Οὐδὲν ἰμοῦ δίστι f. & L. Quod edidimus est in reliquis. f. Kai] Abelt a Fl. g. Kai τὰ] Pro καὶ πολλὰς hic habet Fl. postea τὸ πολλὰς, omittens. h. Τοσούτον] Ita Fl. f. B. S. Τοσούτον P. etiam recte.

atque Anobius 3. p. 124. seq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de Digitis docet Pollux 2, 156. Cubitos Philostratus l. c. παιδία vocat ἐξαρτάμενα τῶ ἰσχυρί. Et quod Noster de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, utebantur.

18. Πρῶτον] Ades. F.G.

19. Ὅτι τάχιστα &c.] Adfert haec Th. Mag. verbo ἀσπὴρ p. m. 31. ubi cum ὅτι τάχιστα recte se junxit, uti & in Ed. Lucian. H. & ego sic dedi, cum ὅτι τάχιστα junctim exaratum invenirem in Edd. P. f. S. aliisque. Pleonasmum autem hunc τὸ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare. Vid. mox c. 15. Φυγὲς ὅτι μαγίστην. Aesop. Fab. 128. ὅτι πλεῖστον χρόνος. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688. Et ὅτι ἐν μέλει σive καλῶς, ap. Elian. V. H. 2. 13. versus fin. ibique Cl. Periz.

26. Ἡ Ἀσπὴ] Confer Philostr. L. 2. vit. Apoll. p. 58. ibique Olear. No. 2. & 4. docentem Aornum esse, quam Σίσμικλῆς petram Plutarch. vocat in vita Alexanderi, nomenque traxisse ab avibus, quibus caret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Curt. VIII. c. 21. pr. narrantem qua ratione haec petra ab Hercule frustra obsessa, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Collarium, docentem Ἀσπὴν & Ἀσπὴν scribi. Quare in re nota plura non congeram. Conf. si vis Dial. Moris. XIV. f. ubi jam demum video idem

de diversa orthogr. jam traditum a Cl. Herm. Ἀσπὴ etiam scribitur Herm. c. 4.

35. Ἡσίοδος] Hesiod. I. Epy. ait asperam esse ad virtutem viam, cacumina vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua Virg.

Ἡσίοδος] Hesiod. Epy. 290.

38. Εὐδοκῶ] Sic jam constanter Edd. Ut supra quoque I. Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiant. Alias facile variari inter εὐδοκῶ & εὐδοκῶ, alibi vidimus. Variatur & in Dial. Sic. V. c. 2. p. 332. pr.

41. Τὸ γὰρ τοσούτον] An pro τοσούτον γὰρ positum est? τὸ, τοσούτον γὰρ magis hic placeret.

Τὸ γὰρ τοσούτον] Τοσούτον quod Par. habet, fere usitatius est. Phal. Ep. 28. Τοσούτον ἰσχυρῶ. Item 42. & alibi. Epist. Sent. 78. μὴ τοσούτων τ' πολυτελείας φρονεῖς. Aelian. V. H. I. 8. τοσούτων καλῶν; Noster tere ubique. Sic παρὰ τοσούτων 2. Ver. Hist. c. 26. ubi plura in not. Item in Tim. §. 41. χρόνιον τοσούτων. Et hoc ipsum τὸ γὰρ τοσούτον in eod. Tim. §. 45. med. Quare nihil opus erit correctione Gujetti, nisi quis forte & cum Paris. v. addere velit, nihil veritus κακοφωνῶν, cum & π. sequatur illic, τὸ γὰρ τοσούτων ὁρῶντας ἐμὴ δόξη· enim legitur. Et sic τοσούτων quoque Nostro frequentius esse quam τοιούτων, non semel alibi vidimus. Atque ita τοιούτων & τοσούτων, pro τοιούτων ac τοσούτων rursus infra hoc Dial. c. 13.

ἔ πολλα ἵχνη τ' ὁδοῦ παρὸν εἶχεν· εἰ δέ τι-
 να, πάνυ παλαιά· καὶ ἐγὼγε κατ' ἐκείνην
 ἀθλοῦ ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμὸν, ὅθεν
 δέον· ἢ ἑτέρα δὲ ἄτε ὁραλὴ ἦσα, καὶ ἀγκύ-
 λον ὅθεν ἔχουσα, πόρρωθ' ἐμὸν ἐφάνη, οἷά
 ἔστιν, ἐχ' ὁδὸν ἀπὸ αὐτῶν. καὶ γὰρ ἐώραν νέ-
 ῃ ἐπὶ αὐτῷ τὸ βέλλιον· ἀλλὰ τ' ποιητὴν ἐκείνον
 ἀληθεύειν ὥμην, λέγοντα, ἐκ τ' ὁδῶν φρε-
 σιν τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' ὅτε εἶχεν ἑτῶς.
 Σπυριγνὶ γὰρ ὁρῶ τῆς πολλὰς μεζόνων
 ἀξιομύθους, εὐμοιρίαν δ' αἰρέσεως δ' ἑλδογὰν
 καὶ ὁδῶν. ἃ ἐπεὶ δ' ἐν εἰς τ' ἀρετὴν ἀφικαί-
 νεται, εὐ οἶδα ὅτι Σπυριγνί, καὶ ἡδὴ Σπυριγνί
 ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὡς ἂν ποιήσας
 ἡδὴ, ῥᾶστα ὅτι τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ
 εὐδαιμονήσῃ, καὶ γαμήσῃ, καὶ θαυμαστὸς
 πᾶσι δόξῃ, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ
 εἶναι ἐξαπαλῆσθαι, καὶ ποιῆσαι. σοὶ δὲ
 ἄσπορα καὶ ἀτήριστα φρεσὶ πάντα, καθά-
 ρ' ὅτι τῷ Κρόνῳ.

Εὐθὺς ἂν πρόσσεισί σοι καρτερὸς τις ἀνὴρ,

buisset vestigia: si verò quaedam;
 ea omnino antiqua. Ex ego etiam miser-
 sper illam ascendi, tot susceptis sine causa
 laboribus. Altera vero, utpote aequabilis,
 anfractum habens nullum, e longinquo mi-
 hi, qualis sit, conspecta est: non qui ipse
 ea iverim, nec enim, juvenis cum esset,
 videbam, quod sit melius, sed vera dicere
 poetam illum putabam, ex laboribus nasci
 bona, dicentem. At illud non ita habebat.
 Video enim sine labore plerosque majora
 consequutos quadam eligendarum rationum
 viarumque felicitate. Ad initium igitur
 utriusque viae delatus, dubitabis, scio, &
 jam dubitas in utram te veritas? Quid igitur
 jam faciendo facillime escendas in sum-
 mum, & beatus sis, & illam ducas, &
 admirabilis omnibus videre, ego tibi di-
 cam. Satis enim est, quod ipse deceptus
 laboravi. At tibi sine semine & aratro na-
 scentur omnia, ut sub Saturno.

9. Statim ergo accedit ad te robustus vir
 qui-

^a 'Επι] Melius ita Fl. J. V2. P. S. 'Επὶ male L. H. Fr. B1. & 2. & Ald. Sed correctum in marg. 'Επὶ δὲ
 ὅση Pell. ^b 'Ὡς ἂν] 'Ὡς ἂν J. sola. 'Ὡς ἂν L. ^c 'Εαυτῷ] Αὐτῷ marg. At.

49. Τὸν ποιητὴν ἐκείνῳ] Hesiod. l. c.

M. du S.

54. 'Επὶ δὲ ἂν εἰς τὴν ἀρχὴν] 'Επὶ δὲ ἂν εἰς τὴν ἀρχὴν,

Th. M.

'Επὶ δὲ ἂν εἰς] Haec corrupta esse bene vidit Mar-
 tilius. Sed ipse non habet, quo satis commode referat-
 ur: sequitur enim ὡς ἂν. Equidem aut ἐπὶ δὲ ἂν le-
 gendum putem, aut dicam, τῷ εἰς esse glossam τ' ἐπὶ,
 proinde omittendam. Atque hoc interpretando ex-
 pressi. Forte certiora dabunt libri.

J. M. G.

'Επὶ δὲ ἂν &c.] 'Επὶ jam habebant Edd. nostrae;
 sed quod Martil. & εἰ scribat, pro εἰς, si modo scrip-
 serit, nihili est. Interim cum Gesnero malim ἐπὶ
 pro ἐπὶ εἰς, & paullo post ἂν receperim, ne illud re-
 petitum εἰς, difficultatem pariat.

J. F. R.

56. 'Ὡς ἂν] 'Ὡς ἂν L. In omnibus etiam, excepta
 J. ἂν.

M. du S.

'Ὡς ἂν ποιήσας] Quae admodum igitur. &c. F. G.
 Recte; nisi quis malit; quod tamen non opus
 esse credo, quia utrumque non semel confunditur.

J. F. R.

60. 'Εαυτῷ] Praeter variationem αὐτῶν, quam in
 sola marg. Aldinae Wess. invenio, adscriptum erat ei-
 dem: ἐμαυτῶν legisse videtur Bilibaldus. Quod inde
 conjecit, quia priscus hujus Dialogi Interpretes Latini
 Bilibaldus dedit, me ipsum. Id quod licebat, ser-

vata etiam vulgata. Vid. ad Paraf. c. 8. No. 68. J. F. R.

61. Ἀσπάρτα εἰς ἀκρότατον] Homer. Od. I. 109. M. du S.
 Sed Ἀσπάρτα ap. Homer. est, & sic apud Nostrum
 jam crebro quoque ante adlegatur hic versus. Vid. ad
 2. Phal. c. 8. adde Paraf. §. 24. ubi etiam Ἀσπάρτα:
 ita ut mirum videatur, cur id jam variaverit. J. F. R.

64. Ἀνδρῶν τὸ βᾶδιον] Conf. supra Tim. c. 32.
 M. du S. Ex divisione Hemsterhusii jam est §. 54.

J. F. R.

73. Φίσι] Non improbabit hanc mutationem vul-
 gatae, qui sequens κλειῦσαι, & iterum sequens Φίσι
 post ἀπαμύττα conferet.

J. F. R.

79. Εἰτά σε κλειῦσαι Ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀν-
 δρας, ταῦτα παραδείγματα ὡς ἀντιθετὰ τῷ λόγῳ, εἰ ῥᾶστα
 μιμησῶ, οἷα ταῦτα παλαιὰς ἐργασίας εἰν Ἠγησίαν, καὶ
 ἀμφὶ Κρότατον, καὶ Νησιώτην] Vertunt: Inde te priscos
 illos viros imitari jubebit, inutilia orationum proponens
 exempla, nec imitatu facilia, qualla vetustas sunt con-
 fessionis, Hegesii, Cratesis, Nestoris. Primum ver-
 tendum Hegesiae. Ἠγησίαν enim Magnesium intelligi-
 tur ille orator qui, ut Cicero de eo ait in Bruto de cla-
 ris oratoribus, Charisii voluit similis esse, ac se ita
 putavit Atticum, ut viros illos prae se pene agrestes
 putaret. At, inquit Cic. quid est tam fractum, tam
 imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur,
 con-

quidam, subdurus, virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugas quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis & Platonis, & aliorum quorundam vestigia, magna illa quidem, & his, quae nunc sunt, majora, sed obscura jam, & pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ducturum esse Rhetoricen, per haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero vel paucillum quiddam aut transgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te jubebit antiquos illos viros: obsoletis orationum exemplis propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia sunt de illa veteri officina, Hegesiae, & Cratetis, & Insulani illius, adstricta, & nervosa, & aspera,

ὑποσκληρῶς, ἀνδράδης τὸ βάδισμα, πολλὸν δὲ ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι δεικνύς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορῶς, τῇ τραχείας ἐκείνης ὁδῷ ἡγεμὼν, λήρης τινὰς ὁμάται διεξιὼν πρὸς σέ, ἐπεὶ οἱ ποδὲς κελεύοντο, ὑποδεικνύς τὰ Δημοσθένους οἴχη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τῆς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τῷ χρόνῳ, καὶ Φήσας εὐδαίμονά σε εἶσα, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ ἔτι τῶν σοδείσας, ὥστε οἱ ἐπὶ τῇ κάλῳν βαίνοισιν. εἰ δὲ καὶ μικρόν τι ποδῶδαις, ἢ ἔξω τῇ εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μάλλον κλιθεῖς τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαι σε τὸ ὁρθῆς ὁδῷ, καὶ ἀγένης ἐπὶ τῇ γάμον. εἰτά σε κελεύσας ζητοῦν ἐκείνης τῆς δεχαίης ἀνδρας, ἑωλε ποδῶδείμαλα ποδῶτιβεις τῇ λόγων, ἢ ῥάδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῇ παλαιᾷ ἐργασίας ἐστίν, Ἠγησίῳ, καὶ τῇ ἀμφὶ Κράτηα, καὶ Νησιώτῳ, ἀπεισφιγμένῳ, καὶ νευράδῃ, καὶ σκλη-

d Φήσας] Recepi ex J. Φησὶν cett. e Τούτων] Τούτων Fl. male. f Βάσει] Ρητῇ marg. A1W. g Κράτηα] Sic Edd. omnes. Κρίτιον L. Κρίτωνα male in nota Graevii.

12. Τῇ ῥητῇ] Τῇ ῥητῇ. V. Inverte.

conciuitate puerile? in Oratore dicit, eum Lysiam voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, & concidisse, non minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. Strabo xiv. Geograph. tradit eum principem fuisse styli Asiatici, & corrupisse receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex ejus oratione laudat idem Strabo lib. ix. Ὅρα τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ πρὸς τῇ τριαινῇ ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρᾷ τὴν Ἐλδούαν, καὶ τὴν ἱερὰν γέφυραν μύσας. Ἐκείνο Λεωκόριον. τοῦτο Θεσπίον. ἢ δύναμαι δηλῶσαι καὶ τὴν ἱκανότητα. Video arcem, & quod in illo est tridentis signum. Video Eleusinem, & sacrorum sum mysteria. Ibi est Leocorium, hic Theseum. Non possum enarrare singula. Dein legitur in Mf. καὶ τῇ ἀμφὶ Κρίτωνα & Νησιώτῳ. quod est verius. Fuit quidem Crates Tral- lianus Rhetor, ejus meminit inter decem hujus nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. iv. in Cratete, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thesalis, & unus ex triginta tyrannis. Sic de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, huius, inquit, Τον. III.

aetati superares Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus vigeret, ex Thucydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri. Vide Philostratum lib. I. de vitis Sophistarum in Critia. Per Νησιώτῳ vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν ἡσοῦ dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima, is fuit Empedoclis discipulus, & principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide Philostratum lib. I. de Sophistis, & Plutarchum in vitis Rhetorum. J. G. G. 82. Παλαιᾷ ἐργασίας] Sic infra Ixx. c. f. f. M. du S. 83. Κρίτιον] Ita L. etiam, quod probro. In Impr. Κράτηα. Vide omnino φιλοφ. c. 18. Quo loco rite perpenso patet, ni fallor, delendam esse conjunctionem καὶ, ut Critias hic etiam Νησιώτης dicatur. M. du S. 84. Νησιώτῳ] (I. e. Gorgiam.) Κηφ. Ego vero qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus aut potius sculptoribus, ad Critiamque confugio, qui φιλοφ. c. 18. Νησιώτης iterum vocatur, & inter sculptores recensetur.

σαλμῶν, καὶ ἀκριβῶς ὑποτίμωμαι ταῖς γραμμαῖς, πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ ἰλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φησὶ. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνω τέτων ἀφένεσθαι τὸ ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀναρέτατον, ὅτι σοὶ καὶ τὸ χρόνον ὅσοιο πομπῶν ὑπογράφῃ τὸ ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, καὶ ἡμέρας, καὶ τριακάδας, ἀλλὰ καὶ Ὀλυμπιάδας ὅσας δεξιομένης, ὡς προαποκαμῶν τὸ ἀκρόα, καὶ ἀπαγορεύσας, πᾶσα χαίρων φράσασθαι τῇ ἐλπίδι, ζομένη ἐκείνῃ ὑδαίμονι. πρὸς δὲ τέτοις ὁδὲ μισθὸς ὀλίγος, ἀπαιτεῖ τῆς τοῖσταν κακῶν, ἀλλὰ οὐκ αἰνέησαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι.

Ὁ μὲν ταῦτα φησὶ ἀλαζών, καὶ δεχαῖος ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκρὸς εἰς μίμησιν παλαιῶν, ὡς ὁρίσθαι, καὶ ἀνορύπτειν ἄχρη λόγους πάλαι καλορρωγμένους, ὡς τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαίροποιον ἵκν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτην τινὸς γραμματικῶν,

85 & accurate intentis quas lineis descripta: Laborem porro & vigiliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, necessaria esse dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, illud est, quod plurimum etiam tibi temporis itineris hujus praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat & renunciet labori, & longum valere speratam illam felicitatem jubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere aufert talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit.

I 10. Ille quidem ista dicet, insolens homo & obsoletus vere & Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, & alium Aetometi grammaticae, aemulari te jubens; id-

α Λιπαρῆς] Ex Ms. Græco. & marg. A.V. Ἀλιπαρῆς Edd. priores. δ Ὀλιος] Desideratur in Fl. ε Ἀλιπυρῆ] Ex marg. A.I. recepi pro vulgato ἀπαιτῶν. δ Προτιθεῖς] Προτίθεος Fl.

5. Μαχ. ἵκν] Δημοδύτου λόγου. G.

6. Ἀτρομ. — γραμ. Ἀλχίτη λέγου. G.

85. Ἀκριβῶς ὑποτίμωμαι] A pictura ducta est metaphora. F.G.

86. Πόνον δὲ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ ἰλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα ἀπαραίτητα φησὶ. Interpres: Laborem autem, vigiliam, aquae potum, & squalorem, haec omnia necessaria, & inevitabilia dicet. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Ms. λιπαρῆς ἄσπιδος, quod reponendum. superius idem mendum ope codicis antiqui delevisimus. F.G.G.

87. Λιπαρῆς] Hoc ex Ms. Gr. In Impressis enim ἀλιπαρῆς legitur. M. du S.

Ibid. Τὸ ἰλιπαρὲς] Supra T. 2. Quom. Hist. c. 1. λιπαρῆς τῆς πυρετῆς febri continua, i. magna, ubi & ex Abdi. c. 4. πρὸς τὴν λιπαρῆς adduxi, quod Gesu. reddidit, paulo studio. At quum hic dedit, cultum neglectiorem, credo ἀλιπαρῆς ei placuisse. Jam vero verterem, adfuitasem, immo indigentiam, cum Hesiobio, qui eadem ratione λιπαρῆς, τὸ δρόμον exponit, καὶ τὸ παραδρόμιον, δὲ τὴν ἴσιν παρῶναι; unde & λιπαρῆς διὰ, καλακίαν. Non adeo per indigentiam hic intellego paupertatem; sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. (Sed vid. Addenda.) F.F.R.

92. Τραυλῶν] Conf. supra de Luc. c. 16. F.F.R.

97. Ἀπαιτῶ] Puto scriptum fuisse ἀπαιτῶν, ut cum reliquis ad discipulum referatur. In Impr. nihil hic subdii. M. du S.

Ἀπαιτῶ] Nihil sani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτοῦ, tenui mutatione. F.M.G.

Ἀπαιτῶ] Quia ἀπαιτῶ sensum commodum non fundit, quod & pristinus Interpres sensit, expetere mercedem reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτῶ, nec invito, credo, Cl. Gesnero, cujus versio eodem redit, licet ἀπαιτῶ ab literis vulgati longius abeat. F.F.R.

2. Κραυγῆς ἀνθρώπου] Κραυγῆς forte. F.G. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. v. 581. F.F.R.

5. Μαχαίροποιον ἵκν] Τὸν Δημοδύτου. F.G. Μαχαίροποιον ἵκν] Demosthenem designat, de cujus patre diximus ad Έρπον. c. 7. M. du S.

6. Ἀτρομήτην] Τὸν Αἰχρίαν. F.G. Idem etiam adscripserat M. V. La Croix.

Ἀτρομήτην] Αἰσχίαν, de cujus patre multa Demosthenes in Orations de Corona c. 40. p. m. 170 & seqq. quae cum leges, memento tamen paulo inle-

idque in pace, neque Philippo invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; nesciens quae nunc recens inventa sit, brevis, & minime laboriosa, & directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumptum evertat, aut denique ante tempus ut confenescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, & quam celerrime illa vis potiri, plena adhuc vigore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsutum illum & ultra mediocritatem virilem, longum valere jube, descendere ipsum, & alios, quotquot decipere potest, educere; anhelantesque & multo sudore diffuentes relinque.

11. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios multos invenies, tum in his omnibus quendam & usquequaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, in-

ζηλῶν ἀξίῳ, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φίλιππον ὀπιόντων, μήτε Ἀλεξάνδρου ὀπιτάγοντων, ὅπου τὰ ἐκείνων τῶς ἐδοξε χρήσιμα. ὁ δὲ εἰδὼς ὅποια νῦν κεκαυτομένη, ἔταχεῖα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθύ τῇ ῥητορικῇ ὁδῷ. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ, μή σε ἐκτραχηλίσῃ πρὸς τὴν θαλάσσαν, ἢ τὸ τελευταῖον, προγράσαι τοῖς πόντοις ὡς ἀσκευάση. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμάζον ἐτι, ὥς καὶ σπευδάζω πρὸς αὐτῆς, καὶ ἴθι τῷ μὲν δασεῖ τέττω, καὶ ἑτέραν τῇ μετρίᾳ ἀποδρικῶ, μακρὰ χαίρειν λέγε ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὁπόσους ἀνὴρ ἐξαπατᾶν δύνηται, ἀνάγειν, καὶ ἀναλίσκων ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῶν ἰδρῶτι συνόντας.

Ὁ πρὸς δὲ ἑτέραν ἐλθὼν, εὐρήσεις πολλὰς καὶ ἄλλους, ἐν τέτοις δὲ καὶ πάνσοφον τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, ἀγροσεαλευμένον τὸ βάδισμα, ὅτι κεκλασμένον τὸ αὐχέν-

ἔπιτάγοντων] Nihil variant Edd. nec O. f Ταχεῖα ἔ απρ.] Βραχέα ἔ απράγμονα O. g Ὁδῷ] Ἡ ὁδὸς O. h Μὴ σε] Καὶ σε O. i Ὡς] Non habet O. k ἴθι] Recepi ex O. ἴθι Edd. l Δασεῖ] Δασεῖ male O. m Πόντοι] Et sic Fl. n Ἀσθμαίνοντας] Ἀσθμαίνοντα ἔ id. π. συνόντα O. & Fl. o Πρὸς δὲ] Σὺ δὲ πρὸς O. & marg. A1. p Πολλῶς μὲν] Sic O. Μὲν in Edd. aberat.

12. Σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι] Συνεῖναι τοῦτο ἔ ποιηταῖς ὡς λογιγράφοις ἀπαρμυράταις χρηλῆ ἀπὸ προσηκίων, ὡς καὶ τῷ ἑτῷ ἀπὸ τῷ μὴ πείθεσθαι, ὡς πείθεσθαι. τοῦτο δὲ ἔχῃ ὡς ἔτυχεν γένεσθαι, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπαρμυρίσας ἡ ἵστορία

πείθεσθαι, ἀλλ' ἄλλὰ σε καλεῖται μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀπὸ τῷ μὴ τοῦτο ποιεῖν, καὶ ὡς τῷ ὁσιολόγῳ Γρηγορίῳ, ἢ μὴ διδασκῆναι τὰ τρέπον ἀπὸ τῷ προσηκίῳ τὰ ἀπαρμυρίσας καὶ πείθεσθαι. V.

* Καὶ] Non aderat in editis. Addidit M. du S.

mentius ab inimico dicta. Ibi autem Τρέμεις verum ejus nomen fuisse dicitur, non Ἀτρωμένης, quod ab Ἀίσχινε mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obstat. Vid. Philostr. p. 506. M. du S.

Ibid. Γραμματικῶν] Supra Mod. c. 9. M. du S. 10. Κραυγῶν] Τὸ κραυγῶν δὲ τὸ σκωτίζοντις translatus videtur. F. G. Viam secute, ab aratoribus potius translatus puto. J. F. Wess.

13. Ἐκτραχηλίσῃ] Ab equestri arte metaphora. F. G. 18. ἴθι] Edd. & O. M. f. ἴθι, mendose. Vide etiam Ἀσπιδ. c. 28. M. du S.

19. Πάνω τῷ μετρίῳ] Πάνω sine dubio, propter sequentem confessionem quae sitit Solon. quia sic tum scribi amat, ut de Solon. c. 21. Et pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. J. F. R.

20. Χαίρειν λέγει] An legendum λέγων, ut sit, ἴθι

λέγων. F. G. Jam vero invento nihil indigemus τῷ λέγων. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi juncti χαίρειν ἀναβαίνειν λέγων; ego commate sublato quod post χαίρειν erat, jam facile ita construo, λέγει μακρὰ χαίρειν, λέγει ἀναβαίνειν &c. J. F. R.

25. Μὲν] Ex M. O. ante καὶ ἄλλους. M. du S.

Ibid. Πάνσοφον] Quem hisce designari credam, nota nostra ad Titulum hujus opusculi indicavit. M. du S.

26. Πάγκαλον — ἀγροσεαλευμένον — ἰπικὸν &c.] Jam elegantius rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2. Ver. Hist. c. 35. Adde Asin. c. 16. m. Icar. 12. Conf. Parasit. c. 13. μάθωμεν, πίνω, φέβοι, πλεῖν &c. Quod ideo moneo, ne semper acuseretur nimis repetiti &c. J. F. R.

Ibid. Διαισεαλευμένον] Sic supra de Merced. c. 33. ἔ. ἀγροσεαλευμένον τὸ βλίμμη. J. F. R.

χένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ
 φάνημα, μύρων ὑποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ
 ἄκρω ἢ κεφαλῇ κνάμνον. ὀλίγας μὲν ἔτι, 3
 ἕλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζον-
 τα, πᾶναβρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κι-
 νύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, ἢ τὴν τραγωδίαν
 ἐπέραςον ἐκείνον ποιητικῶν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ
 τῶν γνωρίσιν αὐτὸν, μηδὲ σε ἔγωγε 3
 σπέσιον χρῆμα, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χά-
 ρισι, ἀγαθοῖ. χάρις τί φημι; καὶ εἰ
 μύσῳ γὰρ σοὶ προσελθὼν εἶποι τι, τὸ ὕμν-
 τιον ἐκείνο ἀνοίξας τῶμα, καὶ ἢ συνήθη φωνὴν
 ἀφίη, μάθοις ἂν ὡς ἔχῃ τὴν καθ' ἡμᾶς ἰσ-
 ῥίαν, οἱ δὲ ξέρης καρπὸν ἔδμεν, ἀλλὰ τι
 ξένον φάσμα δρόσω ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενος.
 τῷ τούτῳ προσελθὼν καὶ ὡς ἔδμεν σεαυ-
 τὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ πεί-
 λευκός, καὶ ὡς ὀνομάζῃ αὐτὸς, βασιλεὺς 4
 ἐν τοῖς λόγοις ἀπηνήτι καλῶς ἔσῃ, τὰ τέ-

fracta cervice, vultu femineo, mellita vo-
 ce, unguenta spirantem, summo digito
 scalpentem caput, paucos illos jam quidem,
 sed crispas ferrugineo colore capillos stu-
 diose componentem, delicatissimum quen-
 dam Sardanapalum, aut Cinyram, aut Ag-
 athonem ipsum, venustum illum poetam
 Tragoediae. Dico autem ideo, ut his il-
 lum indicii agnoscas, neque fugiat te res.
 adeo divina, adeo Veneri cara atque Gra-
 tiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te
 claudentem oculos accedens dicat aliquid,
 Hymettio illo aperto ore, & consuetam
 vocem emittat, statim agnoscas, non esse de
 nostro genere aliquem, qui terrae fructum
 edimus, sed peregrinum quoddam mon-
 strum, rore pastum vel ambrosia. Ad hunc
 igitur si accesseris, huic te si tradideris, e-
 vestigio Rhetor eris, & conspicuus, &
 ut ipse appellat, rex in dicendo sine labore
 constitueris, quadrigis orationis invectus
 affum-

a T[?] Abest ab O. b Σαυτὸν] 'Εαυτὸν Fl. c 'Εσῃ] Non adest in O.

33. 'Αγάθων] 'Αγάθων τραγωδίας ποιητής, εἰς μαλακίας σκοπεύει. V.

31. 'Υακινθίας τὰς τρίχας] Conf. supra *Amor.* c. 26. Adde Cl. *J. Arriaz.* de tinct. & colore comar. *J. F. R.*

32. Κινύραν] *Pindar.* in *Nemæis* & *Plat.* L. 2. de leg. meminere Cinyrae. Item *Suid.* in dict. καταγωγῶν.

Κινύραν] Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. *M. du S.*

33. 'Αγάθων] Agathonis poetæ tragici splendidi & liberalis meminit *Aristoph.* in *Thestoph.* cujus carminum mollitiem multis modis deridet. Meminerunt *Suidas* & *Plato.* *G. C.*

'Αγάθων] De hoc consule eruditissimi *Bensleji* Dissertationem de *Epist. Eur.* & *Philost.* p. 493. cum not. Vid. etiam *Lil. Gyr.* 299. f. *Aristoph.* p. 766. *Athen.* XIII. c. 4. II. 21. Varia ejus vitia taxat *Arist.* de *Poet.* c. 16. & *Schol. Aristoph.* Vide & *Vossium* de *Poëtis* Gr. *M. du S.*

41. Ἀραίης καρπὸν ἔδμεν] *Homer.* II. 2. 142. *M. du S.*

43. Σαυτὸν] Florentinam male *σαυτὸν* habere adleverat *Solan.* Non adeo male, quia vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad *Parasf.* c. 8. *Asin.* 13. & modo ad c. 8. hujus *Dialogi* indicata; at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? *J. F. R.*

45. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις] *Fulium Pollucem*, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis lu-

culenter ostenderit V. Cl. *Hemsterhusius*, non opus est ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de *τελεπαισι τῷ λόγῳ* in Onomastico exstare, ut scilicet quod nec reliqua, quae hic ridet *Lucianus*. Nec est quid quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisit in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam *Lucianus* reprehendit. Sed praecclare actum a Viro doctissimo, non agimus. *J. M. G.*

53. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς τὸ ὅτι πῶς ἀπαυδάμεθα ὅσοι ἴτι λοιπὸν τὴν κόμην, καὶ ὑπομειδῶν τὸ γλαφυρὸν ἰαυδῶ] Vertunt: Te igitur ita compellabis, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & teneram illud ac juvenum subridens. Ubi est in Græco tibi? *Theod. Marcellinus* legit ἀπαυδάμεθα, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. sed *Mf.* legit ἐπισπασάμεθα, hoc est capillos promittens, petendo scilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comitior videretur, majoreque polleret auctoritate. Sic in *Anthol.* *ἐπισπασάτω πάγονα* dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvaster, ideoque dicit ὡς ἔσῃ ἴτι λοιπὸν τὴν κόμην. Mox pro αὐτοβόλῃ *Mf.* ὡς ἔσῃ ἴτι *J. M. G.*

54. Ἀπαυδάμεθα] Ἀπαυδάμεθα legendum omni-

affirmatum enim te prima statim ista docebit.

12. Potius vero ipse te alloquatur : ridiculum enim fuerit pro eo me Rhetore verba facere , malum forte talium tantorumque actorem , ut metus sit ne lapsus alicubi personam Herois quam ago , contexam. Dicat ergo ad te ita fere , ubi prius quantum adhuc superest comae demulserit , ac venustulum illud atque molle , ut solet , subriserit , Comicam Autothaidem , aut Malthacen , vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus : rusticus enim est virilis ille vultus , nec delicatum amabilemque Rhetorem decens.

13. Dicet igitur modeste admodum de se , *Namquid te , vir optime , Pythius misit ad me , quem Rhetorum vocavit optimum , ut Chaerephonti se interroganti ostendit , quis es*

Ἰριππα ἐλαύνων τῷ λόγῳ. διδάξει γὰρ σε ὡς λαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα.

Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γε-
50λοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖαι
τῆς λόγου, Φαῦλον ὑποκριτῶν ἴσως ἢ
τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω
πρὸς πρῶτον τὴν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη
δ' ἂν τοιγαρὲν πρὸς σέ ὡς πρῶτος, ἐπι-
55σπασάμενος ὁ πόσον ἔτι λοιπὸν τὴν κόμην,
καὶ ὑπομειδάσας τὸ γλαφυρὸν ἐπέμνη, καὶ
ἀπαλὸν, οἷον εἶπεν, Ἐὐδοκίαν καὶ κα-
μικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μι-
μησάμενος τῷ προσωπῇ τῷ φθέγματι.
60Ἄγροικον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ ἐπὶ πρῶτος ἀδρεῖ
καὶ ἐρασμῖς ῥήτορος.

Φήσῃ δ' ἐν παντὶ μετρίαν ὑπὲρ ἑαυ-
τῆς. μή τί σε, ὦ ἀγαθὲ, ὁ Πύθιος ἐπέμ-
ψεν πρὸς μέ, ῥητόρων τὴν ἀριστον προσωπῶν,
65ὅτε Χαίρεφῶν ἤρετό αὐτὸν, εἰδείξεν
αὐ-

d. A.] Desideratur haec particula in O. e. Ἐπισπασάμενος.] Restitutum ex L. G. O. & marg. A1. Ἀσπα-
σάμενος Edd. Ἐσπασάμενος Fl. etiam recte. f. Ἀσπασάμενος G.O. g. Ἀσπασάμενος O. h. Δ.
δ.] Sic Fl. B1. & 2. H. P. S. Δ. δ. male f. Τούτων O. i. ὦ ἀγαθὲ.] ὦ γὰρ magis Attice O. k. Ἐπιμύσει πρὸς
με.] Ἐπιμύσει in O. l. Ὅτι.] Ὅτι O.

no videtur.

Ἐπισπασάμενος.] Ita G. O. & L. In Impr. ἀσπ—, nisi quod Fl. ἰσπ— mendose habet. Confer Z. tr. c.

16. M. du S.

Ἀσπασάμενος — τὴν κόμην.] Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158. In hac con-
60tatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant sceni-
ci, morae, caput mulcere, manum insuere, infrin-
gere articulos, simulare conatum, suspiratione solici-
tatem facere &c. Retineo autem ἀσπασάμενος, & refero
ad primam & propriam notionem verbi, qua blandum
aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat
Eustath. ad Odyss. Γ, 35. χερσὶν ὑπά-
70ζοιτο, ἀπὸ τῆς ἐπισπῶντος ἐπὶ τὸν ἀλφειὸς δεικνύσας ὡς ἐπὶ
τῶν κ. τ. λ. pluscula enim sunt p. 111, 11. Similia habet
ad Od. T. p. 705, 8.

Ἀσπασάμενος.] Ἀσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. Th. M. At jam invento ἐπισπασά-
80μενος placati erunt Marcellii manes. Lubens quidem cum Cl. Gesn. retinuissem vulgatum ἀσπ— si ἀσπά-
ζομαι πρῶτον aut κόμην dici posse, novissem; nam cum ablat. χερσὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἰσππ— nemo me temeritatis arguet ex iis
90adfirmasse id quod intelligo; nec enim ex libidine no-
vandi sic egi. Florentinae quippe illud ἰσπασάμενος
proxime quoque ad ἰσππ— accedit; quia hoc ipsum

poterit dici natum esse ex compendio scribendi τῆς
ἰσππ. Codicum ergo scripturam praeferre debui.

f. F. R.

57. Ἀσπασάμενος.] Conf. supra Tim. c. 54. ubi Ἀσπασά-
μενος, aliaque similia compolita obiter indicantur. No. 86.

62. Δ. δ.] Mf. O. τάνω. Ven. utraque mendose δ. δ.

65. Ὅτι Χαίρεφῶν.] Diog. Laert. p. 42. D. E. πρὸς τὴν Πύθιαν ἰμαρτυρεῖται.

Χαίρεφῶντι ἀνελούσῃ ἐκεῖνο δὴ τὸ ἀσπασάμενος.
Ἀνδρῶν ἀπάντων Συκράτης σοφώτατος.

Hujus Oraculi meminit & Plato in Apol. Minime ta-
men spernendum quod ex antiquo Scriptore Aristophanis Scholias-
85tes observat ad Nub. τούτοι τὴν χρησμῶν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφον, ψευδὲς εἶναι φασὶ τὸν Πύθιαν τοῦ γὰρ Πυθίου χρησμοὺς ἐξαμείβεσθαι. Idem integrum Oraculum sic exhibet:

Σοφὸς Σοφάκλῃς, σοφώτατος δ' Εὐριπίδης.
Ἀνδρῶν δὲ πάντων Συκράτης σοφώτατος.

Emendare conatur Menagius verba haec Scholias-
90tas ad Diog. Laert. p. 56. D.

αὐτῷ ὅτις ἢ ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε
εἰ δὲ μὴ τῆτο, ἀλλὰ χεῖ κλέος αὐτὸς
ἡκεις ἀκῶαν ἀπάντων ὑπερπεπληγμένων
τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμνῶντων, καὶ τεθνηκότων,
καὶ ὑποπεπληγόντων, αὐτίκα μάλα εἰ-
ση πρὸς οἷον τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἡκεις.
προσδοκῆσαι δὲ μηδὲν τοιοῦτον ἔφαθ', οἷον
τῷδε ἢ τῷδε ὡς παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις
ἢ Τιτυός, ἢ Ὀτ, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ
ἐκείνους πάντων φανεῖται σοὶ τὸ πρᾶγμα
ὑπερφυῆς, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τὴς γε ἄλλης
τοσούτων ὑπερφανῆτα εὐρήσεις, ὅποσον ἢ
σάλπιγγος τὴς αὐλῆς, καὶ αἱ τέττιγες τὰς
μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τὴς ἐνδιδόντας.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλων γενέ-
σθαι, καὶ τῆτο οὐκ ἂν παρ' ἄλλου βῆλον
μάθοις, ἐπεὶ μόνον, ὡς Κλητίου μέλημα,
οἷς ἂν εἰπῶ καὶ ζήλων πάντα, καὶ τὴς γό-

set eorum, qui tunc viverent, sapientissimus.
Si vero non istud, sed gloria invitatus sponte
venis, cum omnes audias supra modum ad
nostra percelli, et decantare eadem, atque
ostendere, et fascies nobis submittere: statim sa-
ne scies, ad quam divinitus virtute veneris.
Expectabis vero nihil te eorum visurum, qua-
le huic vel illi queas comparari: sed si quis
aut Titus, aut Otes, aut Ephialtes, supra
illos omnino ingens tibi nostrum opus et prodigi-
osum videbitur: quandoquidem ita superari
meis clamoribus invenies alios, quantum a
euba tibias, et apes a cicadis, et a choris,
qui tonos accinunt.

14. Quando autem ipse quoque Rhetor vis-
set, et sane a nemine facilius hoc didiceris,
sequere tantum, o cura Clyti, ea quae di-
cam, et acutulare omnia. Et leges quibus to-

ad

a Αὐτῷ] Absent ab O. b ὑποπεπληγόντων] ὑπέρ. O. c Παραβαλεῖν] Adscivi ex J. Fl. S. Παραβαλεῖν L.
M. d. cett. male. d Χοροὶ] Χοροὶ J. Vulgato adscitur O. e Ἐθελῶς] Ἐθελῶς O. f Κλητίου] Κλητίου Pell.
quod proba. In O. plane deest.

82. Ὡς μέλημα] Ἀντὶ τῷ φράσιον. οἷον] Ὡς δ' μοι πολλὰ φρονεῖς ἐστ. V.

• Ὡς δ'] Ita ex V. restitutum, cum ante edesset inveni.

86. Ὁ σοφώτατος] Σωφρότης.

73. Παραβαλεῖν] Παραβαλεῖν.

Ibid. Ἀλλ' εἴ τις] Si quis unquam fuit aut Titus &c.

74. Ὀτ] V. Ἐπισκ. c. 3. cum Schol. & Odyss.
loco hic in margine citato.

Ὡς δ' ἢ Ἐφιάλτης] Homer. Od. A. 307. Et Il. E.
385. M. d. S. In Luciani Edd. Ὡς δ' exarabatur: ego
accentu circumflexo notavi, ut oportebat. J. F. R.

79. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας] Sola J. hic pro χοροὶ habet
χοροὶ. Vid. Diog. Laert. p. 146. B.

Ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας] Ordientes cantionem, auspicantes.
ἐνδιδόντες auspicantes, ἀρχὴ τῶν ᾠδῶν.

Τοὺς ἐνδιδόντας] Versum est, qui remisse canunt. Et
est sane verbo ἐνδιδόντες etiam illa concedendi & remit-
tendi notio, sumta ab his qui poculum, ut hoc utar,
ministrant & praebent bibenti, atque ad eum se ac-
commodant, vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde
ἐνδιδόντες & ἐπιτίμην opponuntur apud Plut. de discr.
adul. p. 95. fin. H. Steph. 8. Verum haud paullo mel-
lius huc convenire videtur ille intellectus, quem mon-
strat nomen τῶν ἐνδιδόντων, late a Budaeo explicatum.
Nempe ἐνδιδόντες dicitur praecentor, cum submissa
voce choro tonum indicat, quo jam statim utendum

est. Etiam nostri vocant den ton angeben / cum
praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime ad-
stantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel
similem accinit, quam illi deinde legem carminis habent.
Hinc demum vis illa comparisonis apparet. J. M. G.
Τὸς ἐνδιδόντας] De tono musico etiam dici, proba-
vimus supra ad Salt. c. 10. Adde Alex. c. 19. ubi bis
τὸ ἐνδιδόντες λαβῶν eod. modo. Cl. Hemsterh. orac Graec.
vianae adpinxerat, adeundum L. Bos. Obf. Crit. p. 78.
Hujus igitur verba addam: „Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόν-
„ τας, et chori eas qui remisse canunt, habet Inten-
„ pres. Significat quidem ἐνδιδόντες remittere; sed
„ quando de cantione & choro sermo est, dicitur ἐν-
„ διδόντες & ἐνδιδόντες διδόντες de chorodidascalo, qui
„ cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat.
„ Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba
„ Luciani reddere: et chori eas qui cantionem auspi-
„ cantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim
„ totus chorus multitudine vocum superabat unum
„ magistri & chorodidascali vocem. Pari modo er-
„ rant saepe Interpretes reddendo vocem ἐνδιδόντες re-
„ missum, ubi reddenda erat incensivum, ut apud Ar-
„ temidorum ἄσμα ἐνδιδόντων (vel ἐνδιδόντων) καὶ καλῶς
„ καὶ πρὸς ἔργον, cantilena incensiva et hortatoria ad
„ ὄρα-

mei jussere, accipere mibi obsequia. Quin potius jam procede, nihil conflatum, neque perterritus, si non initiatum ante sis illis, quae ante Rhetoricen altera illa praevia disciplina dementibus & vanis hominibus multo cum labore tanquam viam substernit. Nihil enim his opus erit. Sed illotis pedibus, aut prover-

bium, ingredi, nihilo propter hoc deteriore conditione futurus, etiam si neque communissimum illud scias scribere literas. Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia.

15. Dicam vero prius, quae oporteat ipsum se viatici instat ad hoc iter domo afferre, & quomodo commensum parare, ut quam celeritate emectiri illud possis. Tam ipse quoque partim progredienti in via ostendens, partim admonens ante solem occasum Rhetorem supra omnes officiam, qualis ipse sum, qui extra

95 Δέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρή αὐτόν σε οἴκοθεν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὡς ἀνὰ ταχὺτα διελθῆναι δυσηθείης. Ἐπειτα καὶ αὐτὸς, ἃ μὲν προΐοντι ἐπιδεικνύς καὶ τὸ ὄδον, ἃ δὲ καὶ ἰσχυροῦν, πρὶν ἥλιον δύναναι, ῥητορά σε ὑπέε-
96 τες πάντας ἀποφανῶ, οἷόν μ' αὐτὸς εἶμι, ἀναμ-

g Παραφύλαττι] Φύλαττι O. h Μηδὲ πτοηθεῖς] Μηδὲ πτοηθεῖς O. Μηδὲ δὲ discretim etiam J. aliaeque quoadam, hic & fere ubique. i Διότι] Διότι O. k Τοῖς] Omittit O. l Παρα] Restituit. ex Fl. & O. Nam πρὶ Edd. vulgo. In O. vero Παρα ταῦτα, omisso πάντα. m Ἐπειτα e] Ἐπειτα δὲ e Thom. Mag.

98. Ἄ μ' — ἃ δὲ] Ἄ μ', ἃ δὲ μὴ εἶπες, ἀλλὰ τίνα μὲν, τίνα δὲ. si e Λυκαίους λέγει ἑαυτὸν σὺν αὐτοῖς παύσας, οἷα σπουδάζων. καὶ πάλιν οὐ Τίτωνα, δίδως ἀκα-

σι τοῖς δευτέρους, ἃ μὲν πρῶτοι δραχμὰς, ἃ δὲ μίαν, ἃ δὲ ἡμισυαῖαν. οἱ δὲ αὐτοὶ ἐξ ἐλπίσιν τοῦτο σὺν τῇ τ' ἀδελφείᾳ αὐτοῦ. V.

+ Ψωδοποιεῖ] Lege Ψωδοποιεῖ, & sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. M. du S. Recte quidem in Th. Mag. Ψωδοποιεῖ edidit Blankb. At in aliis Thomae exemplaribus

male legi Ψωδοποιεῖ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. Ψωδοποιεῖ quoque dedisse, suspicari licet. J.F.R.

99. ορεῖα. Perperam ibi Cornarius, remissa. J.F.R.

82. Ἐπὶ μόνον, ὃ Κλατίῳ μάλιστα οἷς ἀνέειπεν, καὶ ζῆ-
90 λος πάντων] laterpes insulse: solum a gloriolae studium, ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλέ-
91 τας est gloriola? Verre O Clytius deliciae, qui curae cordique eris Clytio. Sic & Φλόγης amor, pro homi-
92 ne quem amamus tenerime. sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est Rhetoris nomen. J.F.G.

Ibid. Ω κλέτης] An κλέτης Mercurii, aut Dei cu-
93 juspiam nomen, ut ξένος, φίλος, & simil.? Inter-
94 pres κλέτης a κλέτης gloriolam exponit, sed qua ana-
95 logia? F.G.

Ibid. Κλέτης μέλημα] M — amatorium esse jam ob-
96 servavit Casaub. ad Ath. 845. Μελα cura. V. Eur. Or.
97 478. & 481. μέλημα ἡμῶν, ὅτι καὶ ἡμῶν. Vid. etiam Eur.
98 κλ. A. p. 309. A. Anacr. Od. πρὸς μέληρ μέλη ἡμῶν μέ-
99 λημα. Pind. Pyth. X. ὅτι τὴν παλαιότητα Νεωτέρων τοῦ παλαιότερου μέλημα. Κλέτης μὲν — legere jubet Kühniius
90 praef. ad Pollucem; quod Cl. Hemsterhussio non placet
91 praef. ad Poll. p. 26. M. du S.

90. Διότι] Hoc praefero; licet & alterum imper-

91 sonakter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad Imag. c. 5. & hic c. 18. J.F.R.

Ibid. Ἀνέπτεος τοῖς ποσὶν] Erasmus. Paracemiogr. J.B.
92 Ἀνέπτεος τοῖς ποσὶν] Latini, illotis manibus. Sed ἀν-
93 πτεος γὰρ ποσὶ habuimus etiam supra Demon. §. 4. pr.
94 J.F.R.

94. Πρὶ πάντων] Παρα πάντα. Th. M. Idem praeci-
95 piunt schedae F. Gajeti.

Παρα] Ed. Fl. uti conjecerat Marc. Mf. Ox. etiam
96 ὡς δὲ, & πάντα omittit. Impr. πρὶ. M. du S.

98. Ἄ μ' — ἃ δὲ] Th. Mag. Lit. A. p. 1. Ἄ μ', ἃ
99 δὲ, μὴ εἶπες, &c. totidem verbis habet ea quae Schol-
100 iastes noster. Sed vid. T. I. Tim. c. 57. ubi cum ne-
101 mo Th. Magistro objecerit, & alios ita quoque solere,
102 paucis id videamus. Evang. Matth. XXI. 35. ἃ μ' —
103 ἃ δὲ — ὅτι δὲ. Diod. Sic. IV. 31. ἃ μ' & ἃ δὲ. Item
104 c. 50. No. 85. ubi Cl. Wessell. aeque ac loco superiore
105 plura indicavit, ac modo ἃ μ', ἃ δὲ, modo τοῖς δὲ
106 scribi ostendit. Quare addo tantum Herodiam. VIII.
107 1. 8. ἃ μ' ἐν φανερῶν, ἃ δὲ καὶ ἀφανῶν. Et V. 7.
108 11. ἃ μ' ἀφανῶν, ἃ δὲ ἐν φανερῶν. Item III. 8. 12.
109 ἃ δὲ

ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ
τελευταῖα ἢ λέγειν ἐπιχειρῶντων ἢ ἔχων.
κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν ἢ ἀμαθίαν,
εἴτα θράσος ἢ τῶν τούτοις καὶ ἄλλως
δὲ τόλμαν καὶ ἀναίσχυντίαν. αἰδῶ δὲ ἢ ἐπι-
είκειαν, ἢ μετριότητά, ἢ ἐρυθρίμα, οἴκοι
δοξολογίαι. ἀχρεὰ γὰρ, καὶ ὑπερπαντία τῶ
πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοὴν ὅτι μεγί-
στην, καὶ μέλ^ε ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα,
οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάντων, καὶ
μόνα ὅταν ὅτε ἰκανά. ἢ ἑσθλῆς δὲ ἔστω
εὐαθῆς, καὶ λευκή, ἢ ἔργον δὲ Ταραντίνης
ἐργασίας, ὡς ἀμφαίνεσθαι τὸ σῶμα καὶ ἡ
κρηπίς Ἀθηναίων καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυ-
χιδές ἢ ἐμβὰς Σικωνία, σίλοις τοῖς λευ-
κοῖς ὅππότερ' ἔσται, καὶ ἀκόλυθοι πολλοὶ, καὶ
βιβλίον αἰεὶ. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρὴ συνελείν.

controversiam primas & medias & ultimas fe-
ram eorum qui audent dicere. Affer igitur
maximum quidem inscitiam, deinde confiden-
tiam post haec, & praesertim audaciam atque
impudentiam: pudorem vero, aut aequitatem,
aut modestiam, aut ruborem domi relinque:
inutilia enim & contraria negotio. Verum
enimvero clamorem quam maximum affer,
& modulationem impudentem, incessantemque
qualis meus est. Haec vero necessaria omnino,
& quae sola interdum sufficiant. Vestis autem
sit florida, & candida, de Tarentino textri-
sno, ut corpus perluceat: crepida Attica, &
muliebris, illa scissilis: aut calcem Sicyoniam,
qui in albis coactilibus magis deceat. Sint et-
iam pedissequi multi, & semper liber. Et haec
ipsum te conferre oportet.

16. Re-

α ἔχων. κόμιζε] Deest ἔχων in O. & pro κόμιζε, legit κόμιζε. β τούτοις καὶ ἄλλ. δ] Pro his τούτοις & tan-
tum O. c. Μην] Omittit O. d. Μόνα] Et hoc deest in O. e. ἡ ἑσθλῆς] Καὶ ἡ ἑσθλῆς O. f. ἔργον] ἔργον O.
Et mox male Ταραντίνης. g. Καὶ] Non habet O.

16. Πολυχιδές] Πολυχιδές, τὸ ὅν τρέπον. ἐμβὰς δὲ
τὰ ὑφ' ἡμῶν καλλύγαι. καὶ δὲλοι ἀφ' οὗ πύλους αὐτῶν ἐπι-

πρέπει τοῖς λούκοις ἢ ὅγ' ὅσα αἰ ἐπὶ ἄλλῃ γύνοιτ' ἂν ὑπε-
δημασθῶ. V.

* Ἐπιπρίπην] In Impress. επιπρίπην erat. In textu Lu-
ciani recte legitur επιπρίπην, unde legendum & hic επιπρί-
πην, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. G. legitur

ἐπιπρίπην.
† O γ'] H edita. Contextit

M. du S.
M. du S.

ὅν μὲν ἐπιπρίπην προκεκρίμενον — οἷς δὲ δῶρα ἐνιδίξον περι-
φόντα. Ergo non joci causa sic scripsit Lucianus; si
non profus Attice, at κοινῶς, & usitate. F. F. R.

5. Ἀμαθίαν] Simile quid infra (Δραμ. c. 12.) ubi
pariter Sophistas & declamatores exagitat. L. K.

6. Τούτῳ καὶ] Ita Codex Ox. In Fl. Ed. τούτοις. In
reliquis τούτοις. καὶ ἄλλως δὲ. M. du S.

14. Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας] Sic D. Mercet. VII. com-
mendat Ταραντίνιδον. Est autem Ταραντίνιδος, ὑφασμα
ἀμφαίνεσθαι ἐκ τῆς Ταραντίνης ὑφασμασμένης τοῦτο καὶ
σκόδαζον. Sic ad oram Codicis Memmiani. F. B.

Ibid. Ταραντίνης ἐργασίας] Pollux 7, 77. τὸ Ταραντι-
νίδον ἀμφαίνεσθαι ἐκ τῆς Ταραντίνης ὑφασμασμένης τοῦτο καὶ
σκόδαζον. Laudatus ibi Mercer. ad Aristophan.
I, 25. qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philostrati loca
adhibuit. F. M. G.

15. Ὡς ἀμφαίνεσθαι τὸ σῶμα] Dixi de his vestibus
ad illud Petronii,

Palam prostrare nudam in nebula linea?

F. B.

Ὡς ἀμφαίνεσθαι τὸ σῶμα] Similiter Anacreon Ode 28.

Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτῶν

ὑπὸ πορφύροις πεπλοῖς

Διαφανέτω δὲ σαρκῶν
Ὀλίγοι τὸ σῶμα ἔλγχεσθαι.

Plura similia congestit in Animadv. ad Anacr. p. 81.
non omisso hoc Luciani loco

16. Τὸ πολυχιδές] Vix dubium, idem esse genus
calceamenti, de quo Pollux 7, 85. Σχημαὶ πολυτελεῖς
ἐπὶ δῶμα, καὶ θρυλικῶν ταύτας δὲ ἐκ λεπτοχιδῶν ἐπὶ δῶμα.
Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπίς Ἀθηναίων
καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυχιδές ἢ ἐμβὰς Σικωνία κ. τ. λ.
Κρητίδας & ἐμβὰς, uno tempore ut induat aliquis,
non videtur posse fieri: quare pro ἢ ἐμβὰς legendum
puto ἢ. Denique πύλος intelligo tibialia e lana con-
densata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, &
quem is laudat Plato. Adscribamus verba 7, 171. Οὐ
μὲν δὲ ὁ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐπιτιθῆναι πύλον ὅπως ἰκα-
νῶτα, ἀλλὰ & ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δημοῖ Κρητῶν & Μαλ-
θακῶν (ut verisimile est ergo, in descriptione homi-
nis μαλθακῶ, qualis hic noster) λέγον, λούκοις (ut hic)
ὑπὸ ποσὶν ἔχον πύλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub
fin. p. m. 335. B.) — ἐπιτυγχεῖν τοὺς ποδῶν οἷς πύλους
τὴν ἀρσενικῶν. F. M. G.

17. Ἐμβὰς Σικωνία] De hoc calceamenti genere,
pag:

16. Reliquia in via jam inter progredien-
dum vide atque audi. Nimirum leges tibi ex-
plico, quibus utentem agnoscat te Rhetorice at-
que admitte, neque averfabitur & jubebit
facessere, tanquam non initiatum & mysterio-
rum exploratorem. Sed primo maxima habi-
tus cura habenda est, & decentis amictus.
Deinde quindecim circiter, non plura certe
viginti, Attica nomina undecumque collecta,
eaeque diligenti meditatione comprehensa, in
oratu & extrema lingua habeto, illud attas
& kata & mu, & amigepi, & lase, &
familia, & in unaquaque oratione, tanquam
condimentum illorum adspere: reliquorum
vero nulla cura sit, si dissimilia his, & ex
alia quasi tribu sint, & absorta. Purpurea mo-

20 Τα δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προοίων, ὅρα
ὡς ἄκρε. ὡς ἡ δὴ σοὶ τῆς νόμους δίδωμι, οἷς
χρᾶμενόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωρίει καὶ προσήσει,
ἢ δὲ ὑπογραφήσει καὶ σκορακίει, καθάπερ
ἂν ἀτέλεστον τινα καὶ κατάσκοπον τῷ ὑπορρή-
πτῳ. ἄλλα ὁχλήματ' ἢ τὸ πρῶτον ἐπι-
μεληθῆναι χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφου ἂν α-
βολῆς, ἢ ἐπεὶ αὖτε πεντακταίδεκά περ, ἢ ὡς
πλείω γε τῷ εἴκοσιν ὁ Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκ-
λέξας ποθεῖν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετῆ-
σας, πτόχειρα ἐπ' ἄκρας τῇ γλώττης ἔχει,
τὸ ἄττα, ῥ καὶ κάτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηνέ-
πη, καὶ λῶτε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἀπαί-
σι λόγῳ, καθάπερ τι ἡδυσμα ὅτι παθεῖ αὐ-
τῷ. μελέτω δὲ μηδὲν τῷ ἄλλων, ἢ ἐὰν
ἂν ὁμοῖα τέτοις, καὶ ἂν ἀσύμφυλα καὶ ἀπαυδά.
ἦ

b Δύ σὺ] Σὺ δὲ Fl. i Oὐ δὲ] Quaedam ὡς ut solent. k Ἀτίλειον] Ἀταλίστατον O. l Ἀλλὰ] Deest in
Fl. m Ἐπιτα] Ἐπιτα δὲ O. n Ἡ δὲ] Omisit Fl. o Ἀττικὰ ὀνόμ.] Ἀττικὰ ὀνόματα O. p Καὶ κάτα &c.]
Καὶ τὸ κάτα, καὶ τὸ μῶν O. q Ἐὰν] Εἰ O. & marg. At. r Ἀσύμφυλα] Recte sic P. S. J. Ἀσύμφυλα male
H. Ald. B1. H. Fr.

pag. 989. (i. e. D. Metetr. XIV.)

Ἐρμῆς Σικανία] V. Et. A. XIV. & Leonar. d. 7.

M. du S.

23. Σικανία] Quasi tu dicas incoruabis, h. e. in
corvorum praedam cedere jubebit, iracunde rejiciet,
a vulgari illo ἰς κόρυμιν. Illustrat Bergler. ad Alciphr.
P. 177.

J. M. G.

Σικανία] Alciphr. I. Ep. 38. τί δὲ τῷ Αἰγυπτίῳ ἡμα-
ρτον ὡς ἀποκατασταῖν; vid. Bergl. p. 177. Sed video
Gefnerum eodem jam remisisse.

J. F. R.

31. Ἀττα] Eundem vocum Atticarum usum affe-
ctatum perstringit Themistius Or. I. Vide plura eam
in rem collecta a Cressollo Theat. Rhet. III. p. 335. &
de λῶτε, Philostr. p. 497. cum notis.

M. du S.

Ἀττα] Κάτα & ἄττα habuimus Lexiph. c. 21. Sed
& ἄττα ibid. c. 5. Nec alibi abstinet Lucianus, Ἀττα
etiam utens Tim. c. 28. Imag. 13. Icar. 25. &c. Ἀτ-
τα vero Amor. c. 17. Hermes. 30. f. Lexiph. 14. 21.
ac frequenter cod. Dial. adfectatum Atticarum vocum
usum etiam perstringi a Themistio, Or. I. pluraque in
eam rem collecta a Cressollo. in theatr. rhetor. jam no-
tarat Olear. ad Philostr. Sophist. L. I. p. 497. No. 6.
Quae Solanus ei sublegit.

J. F. R.

33. Ἐπιπατῆ] Supra Reviv. c. 22. f. ἐπιπατῆς ὡς
τῆς ἰπποκρίτης.

J. F. R.

35. Ἀσύμφυλα & ἀπαυδά] Λεξικογράφοι non ἀσύμ-
φυλα legunt, sed ἀσύφωλον. Proferunt Homeri locum
ex Iliad. IX. & alterum Luciani ex Lib. de Hist. scri-
benda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύφω-
λον legisse videri potest, Tusc. III. in Latina interpre-
Tom. III.

tatione illius loci Homeric. Sed verum si amamus,
non nauci utraque vox ἀσύφωλον & ἀσύφωλον, neque
Cicero ἀσύφωλον magis quam ἀσύφωλον legisse, ex illa
interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύφω-
λον & ἀσύφωλον ex Criticae gentis delirationibus
orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Ora-
toria vox est ἀσύμφωλον, & Poëtica, necessitate car-
minis ἀσύφωλον, ὅ ἐκ τῷ φύλῳ αὐτοῦ, ἢ σὺν τῷ φύ-
λῳ αὐτοῦ, qui extra gentem suam, sive extraneus gen-
ti suae, ut nunc ἀσύμφωλον & ἀπαυδά, quasi quae ex-
tra gentem suam, atque extra chorum. Et vero et-
iam Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit
ἀσύμφωλον & ἀσύφωλον, quam ut nunc est, ἀσύφωλον,
aut ἀσύφωλον, quia, ut praemonui, ἀσύφωλον non nau-
ci vox, ἀσύφωλον poëtica. Hesychius tamen ἀσύφωλον
inquit, ἀδύκωλον, μηδὲν ἄξιον, ἄτιμον. Sed ea
omnia etiam recte interpretamenta vocis ἀσύμφωλον.
Etiam illud Iliadis XXIV. Ἀλλ' ἔγω σοι ἄκρε κακὸν
ἔειπα, ὅδ' ἀσύφωλον, rectius legeris, ὅδ' ἀσύφωλον, quasi
dicat Helena, verbum erga me quasi extraneam, aut
quasi peregrinam, neque gentis ejusdem. Patescet
locum ipsum inspectanti: & illud Iliad. IX. ἀσύφωλον
μ' ἔειπε, melius ἀσύφωλον μ' ἔειπε, infamem fecit me
nempe quasi de gente mea ejectum, aut exulem. Ve-
tus itaque scriptura illa fateor ἀσύμφωλον & ἀσύφω-
λον: sed etiam Saturnia Lemae veteres sunt. Th. M.
Ἀσύμφωλον] Lubens edoceri me passus sum a vi-
ris doctis ad πῶς ἴσθαι. c. 11. ἀσύμφωλον & illic & hic
in bonis libris esse, idque interpretando secutus sum.

J. M. G.

ἡ πορφύρα μόνον ἔγω καλὴ, καὶ εὐαθής, καὶ σισύρα τὴν παλαιάν τὸ ἰμάτιον ἤ.

Μετὰ δὲ ἀπορήτα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανίαις ὑπὸ τῆς πάλαι εὐρημίας καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε προχειρῶς ζόρνῳ ἔς τὰς προσομιλῶντας. ἔγω γὰρ σε ὁ λέων ὁ πολὺς ἀποβλέψων, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψων, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτῆς. εἰ ἀποσπλεγγίσας μὲ τὸ ἀποξύσας λέγοις, τὸ δὲ ἡλίω θέρειας, εὐληθεῖας, τὴν ἀρραβῶνα δὲ ἐπὶ προτίμιοι, τὸ ὄρθρον δὲ ἀκροκτεφές· ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνομαζόμενος τὴν ἐρμηνεύσαι δεινὸν, εὐλεξιν καλῶν, τὴν συνετὸν, σοφόν, τὸ ὄρσος χηρὸν δὲ χυρσοφόν. ἀνὰ σολοικίης δὲ, ἡ βαρβαρίσης, ἐν ἔγω φάρμακον, ἡ ἀναισχυν-

do pulchra sit, et florida, licet crassa de pellibus penula sit ipsum vestimentum.

17. Postea abstracta sunt et peregrina verba, et rarerent a veteribus dicta. Atque haec collecta in promptu habet, ut jaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabant, cujus supra captum sum sit eruditio, si ἀποσπλεγγίσθαι dicas pro desfringi et pro sole uti εὐληθεῖσθαι, et arrhabonem, nomine προτίμιον, et dilectulum ἀκροκτεφές. Invidiam vero et ipse facies, ac pones rebelle, nova et absurda nomina, vocans eum, qui eloquendo valet, εὐλεξιν, et prudentem σοφόν, saltatorem vero χυρσοφόν. Si vero vel in jungendis verbis peccaveris, vel haec singula protuleris; unum sit remedium, im-

a Πάλαι] Et sic habere Fl. cum f. Fr. & Ox. notas Solan. b 'Εξ] Πρὸς O. c Μὲν] Omittit O. d 'Αρραβῶνα] Recte sic Fl. 'Αρραβῶνα male f. Ald. B1. H. P. S. e Προτίμιον] Προτίμιον G. O. & marg. Δ1. in vulgato conspirant Edd. f 'Ονομαζόμενος] Νομοθετῶ O. g Καλῶν] Καλῶν O.

36. Ἡ πορφύρα] Ἡ πέρυσι· scilicet. Haec μνησθῆναι accipienda. F. G.

Ἡ πορφύρα] Nimirum ad clavum illum purpureum tunicarum respicit, & ad praetextam togae purpuream, f. ἰσθμῶν ἀπὸ τῆς πορφύρας. Absurdam nempe hujus Praeceptoris orationem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de levidenti panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui attexta vel affuta sit purpura. Nempe σισύρας nomen non satis definitam habet notionem, & ista complecti potest omnia; quod apparet, si quis conferre velit, quae ad Aristoph. Nub. 10. attulit Spanheimius, & antiquus Schol. ad Ejusd. Ran. 1597. f. M. G.

37. Σισύρα] Gl. Mss. σισύρα χιτὼν βαρβαρικός ἐν διηγήσει. Rusticorum indumentum, sic Long. lib. 2. σισύρας ἐκιδυμῶν, penula scortea ex pellibus ovillis confarcinata, de qua Casaub. ad Apol. Arul. Junger. ad Long. dicitur etiam σισύς, & σισύρα Ixet. ad Lycophron. f. B.

44. Ἀποσπλεγγίσας] Ea vox, Xenophontis aetate proba, usurpari jam desierat. M. du S.

Ἀποσπλεγγίσας] Habet, verum est, hoc verbum Pollux 7, 179. illud vero alterum ἀποξύνσας non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est, quo nihil contra Hemsterhusianam disputationem, quam ante probavimus, efficitur. Caeterum nisi consultum videretur in ipsa interpretatione signare, quorundam lektorum causa, voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis judicet Lucianus. Sic ἀποσπλεγγίσθαι esset

desfrigare, εὐληθεῖσθαι. (quod tamen alias probum & Hippocratis verbum esse, Foessiana ostendit oeconomia) solicalere, προτίμιον προπρετιον, ἀκροκτεφές summicrepusculum, εὐλεξιν benedicium, σοφῶν δόξαν, χυρσοφόν τανυδοκίον. f. M. G.

46. Τὰ ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον] Ms. τὴν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον. pro arrabo dicunt προτίμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προτίμιον, προτίμιον, est τιμή. sed προτίμιον ἢ, & προτίμιον, τὸ ἐστὶν προτίμιον, ut constat ex Smida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀρραβῶν, quod tamen a politioribus improbabatur. Cum tamen τιμή sit pretium, & ἐπιτίμιον pretium intendere, προτίμιον pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam; videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμήν, ante justum pretium. f. G. G.

49. Ὀνομαζόμενος] Vox ab Oratore quem inducit procul. M. du S.

51. Χυρσοφόν] Ita Edd. hio unanimi consensu. Et sic de Sal. c. 69. At Lexiph. c. 14 f. χυρσοφόν lo-gas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χυρς vel dat. χυρς formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Cl. Casaub. ad Athen. VII. c. 9, p. notat. 322. docens, compositas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adjectis, detractis literis aliquot — Sic ὑμεροδρομέω ait, dicimus, non ὑμεροδρομέω: sic ὑμεροκοίω, non ὑμεροκοίω, δόκοι, δαλακοί, & similia multa. Et.

μῦθον^a καὶ μὴ μελλήσας, λέγε δ', ἵκεν^b ὅτι^c 7
 κε ρῆμα γλῶτταν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ὅτι-
 μελήσεις, ὡς τὸ πρῶτον, ὡς δ' ἐν καὶ ἔστι
 πρῶτον, εἰς ἐν χροῶ^c προσήκοι, καὶ τὸ
 δεύτερον μὲν τῆτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκεί-
 νο^c· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπέσον, πρῶτον λε-
 γέω, καὶ ἢ ἔτω τύχη, πρὶν τῷ μετὰ πρῶ-
 τῷ ἢ κνήμῃς, πρὶν τῇ κνήμῃ δὲ ἢ κόρυς.
 πολλὰ ἀλλ' ἐπείγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σίω-
 πα μόνον. καὶ πρὶν ὕβρις^c τινος, ἢ μοιχῆ^c
 λέγῃς Ἀθηναίῃς, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν 8
 Ἐκβατάνοις λεγέω. ὅτι πᾶσι δὲ ὁ Μα-
 ραθὼν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὃν οὐκ ἂν τι
 ἀνευ γένοιτο. καὶ αἰεὶ ὁ Ἄθως παλείω, καὶ ὁ
 Ἑλλήσποντος πεζεύεω, καὶ ὁ ἥλιος ἔστω
 τ^d Περσικῶν βελῶν σκεπέω, καὶ Ζέρξης 8
 Φεугέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέω,
 καὶ τὰ Ὀθρυάδων γράμματα ἀναγιγνωσκέ-
 ω, καὶ ἡ Σαλαμίς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ
 αἱ^e Πλαταιαί, πολλὰ ταῦτα καὶ πικρὰ,
 καὶ ὅτι^b πᾶσα^a ἡ τὰ ὀλίγα. ἐκείνα δὲ 9

occurrit dicito, quodcumque tandem verbum
 in linguam venerit, nihil curans ista, ut pri-
 mum, sicut nempe primum est, suo tempore
 dicas, et secundum post hoc, et post illud
 tertium: sed quod subierit primum, primum
 dicatur; ac si ita usu veniat, fronti ocrea cir-
 cumdetur, et galea cruri. Verum infra, et
 verba continua, et modo ne tace. Et si de
 stupratore aliquo aut adukero dicas Athenis,
 quae apud Indos aguntur et Ecbatanis, di-
 cantur: praeter omnia vero Marathon et Cy-
 naegirus, sine quibus nihil fiat: et semper
 navigetur Athos, et pedibus transeat Hel-
 lespontus, regaturque sol a sagittis Persicis, et
 fugiat Xerxes, et Leonidas in admiratione
 sit, et legantur sanguineae Othryadis litterae,
 et audiantur Salamis, et Artemesium, ac
 Plataeae. Multa haec sunt et crebra: tam-
 quam adpersa pauca illa nomina in summo quasi
 na-

^a Μὴ μελλήσας] Μηδὲν ἐπιμελήσας O. & marg. A1. δὲ μὴ μελήσας Edd. ^b ὅτι κα] Sine us Fl. ^c Προσέκοι-
 τι] Τῷ προσήκοι O. ^a Περσικῶν] Μηδικῶν O. ^e ὁ Λεωνίδης] Sine artic. Fl. Λεωνίδης marg. A1. ^f Πλαταιαί] Restitutum ex O. Πλαταιαί Edd. mae. ^g Ἐκ(βα)τα] Ἐπὶ πᾶσι Fl. & marg. A1. ^h τὰ ὀλίγα] Articulum habent f. Fl. V2. Omittunt cett. & O.

81. Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαράθων] Ταῦτα πάντα παρ' Ἡ-
 ροδότου ἰσχύονται, ἢ ὁ Μαράθων τῇ Περσῶν μάχῃ, Περσῶν
 μὲν Δατίδ^c ἡγήμενος, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδης, ὃς ἡ
 Περσικὴ μάχη^c πολέμου, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρούμενος, ἐπὶ
 πολλὴν νεκρὸς εἰσέκειτο ὑπὸ τῇ περὶ τὴν πόλιν μὲν προθυμίας, ὑπὸ

τῇ πάλῃ αἰδέομενος. ἢ Ἐλαιοπότις ὑπὸ Πέρξῃ γιγνώσκῃς;
 καὶ ἢ τῷ Ἄθῳ διόρυξ, ἢ ἢ ὁ Σάλασσα ἐσφυμένῃ πλῆθος
 ἢ ἀπὸ γένεσιν τοῦ ἰσχυροῦ τοῦ Πέρξῃ σκῆψις, καὶ ὅσα ἄλ-
 λῃ V.

* Ἀπὸ γένεσιν] In editis ἀπὸ γένεσιν. Mutavit M. du S.

70. Μὴ μελήσας] Vide notam nostram ad Ἀποκ. c.
 5. Mf. O. μηδὲν ἐπιμελήσας. Impr. omnes hic μελή-
 σας; quod in alio illo supra laudato loco a Benedicto
 recte mutatum fuerat. M. du S.
 Ibid. ὅτι καὶ &c.] Haec verba ex aliquo poeta desum-
 ta videntur. F. G.

ὅτι καὶ] Vid. Not. ad Συγρ. c. 32. M. du S.

81. Μαράθων] Vid. Not. ad Z. tr. c. 32. M. du S.

86. Λεωνίδης] Non male Λεωνίδης marg. A1. quia
 idem est, credo, qui Aeliano III. 25. memoratur La-
 cedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas
 mortem vaticinio sibi denuntiatam sponte subisse.
 Λεωνίδης eadem ib. c. 14. Dux Byzantium audit. Sed
 Λεωνίδης, praepositus educando Alexandro scribitur
 Plutarcho in Al. p. 667. B. Item Ag. & Cleom. p. 797.

A. & ubique sic ap. eundem; et si non ubique Mem-
 homo designatur. J. F. R.

87. Καὶ τὰ Ὀθρυάδων γράμματα] Plutarch. in Paral-
 lelis c. 3. Th. M.

Ibid. Ὀθρυάδων] Vid. supra Ἐπιστ. c. ult. M. du S.

89. Αἱ Πλαταιαί] Orthographia, tritissimus saltem
 usus, postulat Πλαταιαί: nobis sane, hoc nomen ali-
 ter efferri, non compertum est. Accidit quidem ut
 sicut saepe perperam diphthongus ai permutatur in i,
 & contra, quemadmodum in ἱππῶν, & ἱταῖον, &c.
 ita inquam, accidit, ut etiam usu constanti & ratio-
 ne proba, utique usitata; ai in i mutetur: sic notat
 Scholiastes Theocriti ad Eid. I. v. 12. pro γαῖα anti-
 quos dixisse γαι, unde γινώσκω, αἰωγίαν, κατάναν,
 &c. E. contrario apud Hesychium legas Φανακίζω, Φαι-
 νακίζω.

patient, & florum instar praeniteant: perpetuumque sit illud ætta, atque δήπουθεν, licet nusquam illis sit opus: pulchra enim sunt, etiam cum dicuntur temere.

19. Si vero aliquando etiam cantandi tem-
pus esse videatur, cantentur omnia & fiant
cantilena: Et si quando non habeas, quod
cantari aptum sit, appellandis, flexa in can-
tatione voce, iudicibus impletam tibi harmoniam
existima. Atque illud hei malorum! frequens
esto, & percutiatur femur, tum modulanti
guttur pronuncia, & screanti verba distingue,
& inter agendum fluctuante podice ingredi.
Et si te non laudent, indignator illis, & ma-
ledicito: sin pudore quodam stent suspensi, ad
abundantiam parati, assidere illos iubeto, atque
in universum, regnum quoddam exerceto.

20. Ut vero vulgus etiam admiretur ora-
tionem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto
initio, aut; per Jovem, a Deucalionis &
Pyrrhæ nuptiis, si videatur, ad illum qui

μαλα ἐπιπολάζω, & ἱ ἐπανθείω, καὶ
συνεχὲς τὸ ἅπτα καὶ τὸ δῆπουθεν, καὶ ἡ μὴ
δαμῶ αὐτῷ δὲν καλὰ γὰρ ὅτι καὶ εἰκῇ
λεγόμενα.

Ἦν δὲ πόλε καὶ αἶσαι χερὸς εἶναι δοκῇ,
πάντα ἀδέσῳ, καὶ μέλῳ γινέσθω. καὶ
πόλε σπορήσης πράγματῳ ὀδινῶ, τὴν
ἄνδρας τὴν δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς,
πεπληρωμένοι οἷς ἡ ἁρμονία. τὸ δὲ οἶμα·
Ἰτ' κακῶν, πολλάκις καὶ ὁ μὲν πρὸς παλαστή-
σῳ, καὶ λαρυγίζῳ, καὶ ἐπιχρέμῳ τοῖς λε-
γομένοις, καὶ βάδιζῳ μελαφῶν ἡ πυγῇ. καὶ
ἡν μὲν σε μὴ ἐπαινοῦσιν, ἀγανάκτῃ, καὶ λοι-
σδοῦν αὐτοῖς. ἡν δὲ ὀρθοὶ ἐσῆκωσιν, ὑπὸ
τῇ αἰσχύνῃ ἤδη πρὸς ἡ ἐξοδὸν ἑτοιμοί,
καθέζεσθαι κέλευε, καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ
πράγμα ἔστω.

Ὅπως δὲ καὶ τὸ πλεῖστον θαυμάζωσι τῷ
λόγῳ, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρχάμεν, ἢ καὶ
τὴν Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίων καὶ Πύρρας
γάμων, ἡν δοκῇ, καλεῖσθαι τὸν λόγον ὅτι
τὰ

i. Ἐπαυθῆτω] Συναυθῆτω Ο. h. Μυδαμῶ] Sic Edd. omn. Μυδῶ Ο. i. Πάντα ἀδέσῳ] Πάντα σὺ ἀδ. Ο.
m. Ἐσῆκω] Ἐσῆκω male Fl.

1. Καὶ πρὸς παλαστήσῳ] Οὐκ ἔμῳ τῷ τὸ μὴ
εἶναι ἐκτετακτοῦ ἔργου τὸ τῷ μὴ πᾶσι
ἀντι. V.

2. Καλεῖσθαι] Λαρυγίζῳ. V. Inverte. In altero Voss.
hoc Scholion plenius legitur sic: Λαρυγίζῳ] Λαρυγί-

ζῳ τὸ πλατύνει τὴν φωνὴν ὥστε μὴ κατὰ φύσιν φθίγγει,
ἀλλ' ἐκτετακτοῦ ἀφαιρούμεν τὰ λαρυγί-
α. Sequen-
bantur ibidi. quinque alia Scholia ad 2. Ver. Hist. per-
tinentia, quæ eo retulimus.

καυθῆς, Θεομακισμός ubi tamen Θεομακίζω, &c. so-
leat vulgo dici. (In Luciani tamen Amoribus legitur
Θεομακίζω, at in Mf. Wittii extat Θεομακίζω.) J. J.

Ibid. Πλαταιαί] Mf. Ox. ut scribendum esse mo-
nuerat Jnsius. Reliqui corrupte Πλαταιαί. M. du S.
Πλαταιαί] Πλαταιαί hic omnino legendum videtur.
F. G. Vid. Interpretes ad C. Nep. Pausan. c. 1. §. 1.

90. Τὰ ὀλῶν] Fl. & Ven. utraque articulum habent.
In reliquis abest. M. du S.

Ibid. Ἐσῆκω ὀνομάσας] Supra dicta illa ἅπτα, καὶ
μὴν, &c. F. G.

92. Μυδῶ] Sic Mf. Ox. In Impr. μυδαμῶ. M. du S.
Μυδαμῶ] Solam. μυδῶ ex Ox. recipi voluit, & re-
cte credo; sic enim solet Noster alique verbum δι-

14. ὅδ' αὐτῶν δέσῳ. Tim. c. 48. ὅδ' αὐτῶν δέσῳ. Icar.
c. 14. ὅδ' αὐτῶν δέσῳ. Infra Dial. Meretr. 2. a.

τη. ὅδ' αὐτῶν δέσῳ. Alciphron. III. Ep. 56. pr. Ἐπαυθῆς σκαυ-
τῶν, ὅδ' αὐτῶν δέσῳ. At μυδαμῶ proprie est nūquam, ut
Epiß. Man. c. 42. pr. Μυδαμῶ σκαυτῶν εἰς τὴν φιλοσοφίαν,
ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim
improbam adfirmare vulgatam lect. nec enim absurda
est, intactam eam servavi.

J. F. R.
1. Ὁ μὲν πρὸς παλαστήσῳ] Gestus antiquus dicen-
tium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil.
II, 3, 123. Femur ferire, quod Athenis primus jecisse
creditur Cleon, & usitatum est &c.

2. Λαρυγίζῳ] Vid. Demosth. p. m. 195. BC. ubi
vitio id Aeschini datur.

Λαρυγίζῳ] Quod Aeschini objicit Demosthenes pro
Coro. c. 90. repetit Plinius Epist. 4, 7, 6. Vide-
tur autem λαρυγίζῳ, qui imum patulumque gut-
tur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, &
inde tanquam ex ἥκῳ quodam augere modulationem-
que reddere sonum studet.

J. M. G.
20. Λαρυγίζῳ]

τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὁλίγοι, ^a οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσουσι) ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἦν δὲ ^b καὶ λέγωσί τι, ὑπὸ ὀφθόνος αὐτὸ δόξουσι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ ^c καὶ ἄλγος, καὶ φθῆν, ^d καὶ βλάβος, καὶ πᾶσι, καὶ μέλει, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἄλγος ἐκείνο· θαυμάσουσι), καὶ τὸ ἰδρῶτα ὀρέντες, καὶ τὸ ἄσος, ^e ἐχέουσι ὅπως ἀπὸ λῆθους μὴ ἐχὶ πᾶνδρινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τῆτο, ^f ὅς σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα ^g καὶ τοῖς πολλοῖς· ὥστε ὅρα μήποτε γράψης, ἢ σκεψάμενος παρέλθης. ^h ἐλεγχέμενος γὰρ σαφὲς ταῦτα γέ.

Οἱ φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἶε, καὶ μισθὸν ⁱ τῆ δειπνῶν ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰδοῦντό σε καλαπεσόμενον, χεῖρα ὀρέγουσιν, καὶ παρέχουσιν εὐρεῖν τὸ λεχθισόμενον ἐν τοῖς ^j μέλεσσι τῆ ἐπαίνων ἀφαιρέμασι. καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ τὸ μελέτω σοι τὴν χορὸν ἔχειν ^k οἰκεῖον, καὶ συναδελφία. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. καὶ ταῦτα δὲ ^l προκρίοντα σε δορυφορεύωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ ^m ἐπὶ τῷ ὄφει μάλιστα ⁿ ἀφαιρέμασι. καὶ ἢ τις ἐντύχη, θαυμάσια ^o ὑπὲρ σου λέγει,

nunc est status rerum orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reticebunt: si quid vero dicant etiam, invidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, & vocem, & incessum, & inambulationem, & cantillationem, & crepidam, & illud tantum attenta admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. In primis vero etiam illa extemporalis excusationem non parvam praestat, atque apud populum admirationem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista enim aperte deprehendaris.

21. Amici autem semper plaudant pedibus, & mercedem solvant coenatum, si quando labare te sentiant, praebentes manum, & inter moras laudationum inveniendi quid dicas occasionem suppeditantes. Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi tantum uti habeas, qui concinas. Haec quidem observanda tibi in ipsis orationibus. Post ea vero procedentem sive deducant, suo rectum satellitio, & de his, quae dixisti, disputantem. Et si quis forte fiat obviam, admiranda de te dictio, & su-

a O] Kai O. b Kai] Hic vero abest h ab O. c Kai ἄλγος] Tὸ ἄλγος sine καὶ O. d Kai βλάβος] Utrumque omisit Fl. e Θαυμάσουσι] Τίθεσσι O. f Οὐκ ἔχουσιν] Οὐκ ἔχουσιν O. Vulgatum tuctur Fl. f. &c. g Σμικρὰν] Μικρὰν O. h Τὴν ἀπολογίαν] Τὴν ἀπολογία male O. i Οἰκεῖον] Omisit O. k Προκρίοντα] Προκρίοντα male Fl. l Διαφαιρέμασι] Nihil mut. Edd. nec O. m Ὑπὲρ] Sic Fl. Ald. H. B1. P. &c. Πρὸς f.

20. Ἀπερίστος μὴ ἐχέ] Adleverat Cl. Hemsterb. ad eundem Cl. Duker. ad Thucyd. II. p. 165. No. 35. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπερίστος αὐτὸν μὴ ἔχειν, ille ex Scholiaste observat, μὴ post ἀπερίστος Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes adponere. Eundem vero pleonasmum post ἀπαγορεύω, καλῶς, ἀρετοῦμαι & ἔργον observare Stephanum ad Corinth. artic. 8. & 43. Addo etiam praemissa negatione post ἀπαγορεύω sequi negationem, ut Soph. Aj. 96. σὺ ἀπαγορεύω μὴ. Non nego me fuisse. At in Dialecto communis abest μὴ, ut ἂν πάλαι ἠρῶντο εἶναι, ap. LXX. in Libro Sap. XII. 27. & passim.

23. Σμικρὰν] Et si eodem redit, μικρὰν an σμικρὰν legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2. pr. alibi Cod. Ox. cum Edd. consentit. At infra c. ult. μικρὰν Edd. pariter & Cod. Et Noster promiscue

utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit?

30. Ἐν τοῖς μέλεσσι] Sen. Controv. IX. Quid quod laudationibus crebris sustinentur, & memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere?

31. Τὴν ἐπαίνων ἀφαιρέμασι] Moras laudationum vocat Quintil. II, 3, 126. & 131. Illud artificium dissimulandi haesitationem tanto felicius procedebat non nunquam, quod solebant interdum oratores ejus notare, quam describit noster, resistere subito, & laudem silentio poscere, ut ait Fabius l. c. f. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo Fabio, e quo etiam illud πηδάτωσαν explicari potest, cum reprehendit 2, 2, 9. assurgendi exultantique in laudando licentiam. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes & fraudes persequi longum fuerit, in quo juvare volentem perierit Cressolini in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam hu-

pra modum te ipse lauda, ut gravis ei sis: Quid enim ad me ille Paeonienſis? Et, Ad unum forte veterum mihi certamen eſt? & id genus alia.

22. Quod autem maximum, & ad famam parandam in primis neceſſarium, fere praetermiſſem. Quicumque dicunt eos deride. Et ſi quis bene dixerit, aliena, non ſua, proferre videatur: ſi feratur mediocriter, reprehentione digna ſint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit enim te conſpicuum: & tacentibus omnibus peregrinam quandam laudationem ſubjicere memento, quae aures praefentium aduertat & offendat, ut naſcent omnes ad verborum insolentiam, & aures obtulerent. Neque uero manum ſaepe ad laudandum moveas, vile enim id eſt: neque aſurgas, niſi ſemel forte aut bis ad ſummum. Subride autem frequenter, & oſtende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipites autem ſunt reprehendendi occaſiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Caeterum conſidendum eſt: audacia enim, & impudentia, & mendacium in promptu, & iurandum in extremis ſemper labiis, & invidia contra omnes, & odium, & maledicen-

ty ὑπερπαίνῃ, καὶ ἐπαχθῆς γίγνῃ αὐτῷ· τί γὰρ ὁ Παιανιεύς πρὸς ἐμὲ; καὶ, πρὸς ἓνα ἴσως μοι τῶ παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὁ δὲ μέγιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκίμειν ἀναγκαϊότατον, ὀλίγῃ δεῖν παρῆλπον, ἀπάντων καὶ ἀγέλα τῶ λεγόντων, καὶ ἢν μὲν τις καλῶς εἴπῃ, ἀλλότρια, καὶ ἔχ' ἑαυτῷ δεικνύειν ὁ δὲ μερίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔστω ὑπερήφανος. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μὲν πάντας εἰσέναι χρὴ, ὑπερήφανος γὰρ καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ἔξενον τινὰ ἔπαινον ῥέπειπεν, τὰς ἀκοὰς τῶ παρόντων ὑπερήφανος, καὶ ἢ ἐνοχλήσονται, ὡς ναυτιῶν ἀπαλίας ὑπερ τῶ φοβησῶν τῶ ὀνομάτων, καὶ ὑπερφράττει τὰ ὦτα. ὑπερήφανος δὲ μὴ πολλὰ καὶ χεῖρα, εὐτελὲς γὰρ, μὴδ' ἀναστῆς, πλὴν ἀπαξ γὰρ ἢ δις τὸ πλεῖστον ὑπομειδία δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δηλοῦν γίγνῃ μὴ ὑπερηφανοῦ τοῖς λεγομένοις. ἀμφιφάτοις δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶ μεμψέων τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα, τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ παρῆλπον ἢ τόλμα γὰρ, καὶ ἢ ἀναίσιχτον, ὅτι, καὶ τὸ φεῦσμα πρόχειρον, καὶ ὅρκον ἐπ' ἀκροῖς αἰ τοῖς χεῖλεσι, καὶ φθόνον πρὸς ἀπαλίας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία,

α Δικαίῳ] Δικαίῳ τῶν Ο. ο Ἐνισθῇ] Ἐνισθῇ τῶν Ο. male. ρ Ἐπιστῇ] Καὶ ἰπῶν. Ο. ; Γίγνῃ] Γίγνῃ Ο. in Fl. x Τὸ φεῦσμα] φεῦσμα, & sine artic. Ο.

ρ Ἐπιστῇ] Ἐπιστῇ Ο. q Ἐνοχλήσονται] Ἐνοχλήσονται Fl. f Τῶν μίμνων] Τῶν μίμνων Ο. u Τὰ ὦτα] Defunt.

Huius libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de choro laudantium paralitorum est Plin. epist. 2, 14.

36. Διαλαύεσθαι] Forſan ἀγλῶσθαι. M. du S. 39. Ὁ Παιανιεύς] Quid per hanc dictionem ſit intelligendum, nemo facile divinabit. Eſt tamen, qui Platonem intelligit, & fortaiſſe recte, quum Παιανιεύς tribus quaedam Athenienſis fuerit. G. G. Ὁ Παιανιεύς] Gilbertus Cognatus commentator miſſe hoc loco prodit memoriz ſuz defectum, dum neſcire videtur Demotheſen debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demotheſene nos docet, plebiſcita a Demotheſene promulgata ſemper ita coepiſſe: Δημοθῆνης Δημοθῆνους Παιανιεύς τάδε εἶπεν, id eſt, Demotheſenes Demotheſenis filius Paeonius hac dixit. J. P. A. G.

Ὁ Παιανιεύς] Demotheſen intelligendum jam ſuppoſuit Solan. Bis Accuſ. c. 31. J. F. R.

Ibid. Καὶ πρὸς ἓνα] Hæc interrogative pronuntianda videntur. F. G. Idem viſum Cl. Geſnero, ideoque ſignum interrogandi addidi. J. F. R.

48. Τινὰ ἔπαινον] Laudabant itaque, non plaudebant ſolum, & in ipſa etiam recitatione. M. du S.

50. Ἐπιστῇ] Ἀποφῶσθα legit Interpres. F. G.

52. Ἐπιφράττει τὰ ὦτα] Idem ſupra Imag. c. 14. M. du S.

Ibid. Ἐπιστῇ — τὴν χεῖρα] Supra Δικ. c. 28. & Σουλ. c. ult. M. du S.

56. Ἀμφιφάτοις] Et etymon huius nominis, & rem ipſam præclare explicat Eriſteus Enchir. c. 65. Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορτῶν, τὴν δὲ ἀφῶρτῶν κ. τ. λ. Sed poteſt hic quidem ἀμφιφάτοις ſimpliciter opportunitatem notare: qui reprehendere volunt, abſtam ubique accipiunt. J. M. G.

57. Τοῖς συκοφαντικοῖς] Legend. Plutarchi, de curioſis. G. C.

70. Ἰπῶν

ἢ ἀφολοῖ πιδαναί, ταῦτά σε ἀοίδιμον ἐν
βραχεὶ^a ἢ ἀεὶ ἐλεπὸν ἀποφανεῖ. ταιαυ-
τα μὲν τὰ φανερά ἢ τὰ ἔξω.

^b Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοὶ
δεδοχθῶ, κυβέειν, μεθύσκειν, λαγνέειν,
μοιχεύειν, ^c ἀσχεῖν ^d γε, καὶ μὴ ποιή-
σης, ἢ πρὸς ἀπάντας λέγειν, ἢ γραμμα-
τια ^e ὑποδεικνύειν ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν
γραφέντα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλει, καὶ σοὶ
μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπυδαζέσθαι δο-
κεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ ἢ τὸ τοιοῦτον οἱ
πολλοί, ὡς ἀπὸ τῆς ^f σε καὶ ἄχρι τῆς
γυναικωνίτιδος^g εὐδοκίμουν^h. ἢ ⁱ τὸ δεῖν
να δὲ μὴ ^k αἰδεσθῆς, ^l καὶ πρὸς ἀνδρῶν
ἔπι τῷ ἐτέρῳ ἐρεῶν δοκοῖς· ἢ ταῦτα γε-
νιήτης, ἢ καὶ, νῆ Δία, Φαλακρὸς ἦδη ὢν.
ἀλλ' ἔπωσαν οἱ ἢ ἐπὶ τῷ συνόντες· ἦν
δὲ μὴ ὦσιν, ^m οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ
ἢ ἐκ τῆς τοιούτης πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρῆσιμα
παράγινεⁿ. πλείων ἢ ἀναγκυρία, καὶ
θράσος^o ὅρας ὡς λαλίστραι αἱ γυναῖκες,
ἢ λοιδορεῖν^p ὡς ὡς, ἢ ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν,
εἰ δὴ τὰ ὅμοια ^q πάχους, ^r διοίσεις τῶν ἀλ-
λων^s καὶ μὴν ἢ πιττυῶν^t χρὴ μάλιστα μὲν

tia, & calumniae probabiles. Haec celebrem
te brevi & conspicuum facient. Atque talia
65 sunt quae extra sunt & apparent.

23. In privato autem facinora omnia com-
mittere tibi decrevum sit, aleatorem esse, in-
ebriari, libidinari, moechari, gloriarique etsi
non feceris, idque apud omnes dicere, & li-
sterulas ostendere scriptas a mulieribus. Et-
enim pulcher esse velle debes, & hoc agere,
ut mulieres studiosè videantur te sedari. Nam
hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quasi
ea causa in ipsa quoque gynaeconitide gratiosus
75 sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi
pudori sit, etsi a viris alterius rei causa ama-
ri videre, idque barbatus cum jam sis, aut,
ita me Jupiter, calvus. Sed sint, qui etiam
hac ipsa causa semper tecum sint. Si vero non
80 sint, servi certe sufficient. Multa enim ex
hac etiam re commoda facultati dicendi utilia
accedunt: major certe impudentia atque au-
dacia. Vides, ut loquaciores sint mulieres,
& abunde maledicant ac supra viros. Si er-
85 go idem quod illae patiaris, praecelles reli-
quis. Verum etiam pice velli oportet maxime
sa-

^a Καὶ περιελεπὸν] Omiserat O. sed in marg. additum. ^b Ἰδίᾳ] Bene sic Ald. H. P. &c. Male sine puncto
f. & Fl. ^c Ἀσχεῖν] Ἡ αὐχρῶ O. ^d Γε] Hoc reposuit Solan. ex O. pro γε, quod Edd. habebant. ^e ὑποδει-
κνύειν] Ἐπιδεικνύειν O. ^f Σε — εὐδοκίμουν] Σε — εὐδοκίμουν male Fl. ^g Τὴν Fl. ^h Αἰδεσθῆς] Sic
dedi ex f. V2. O. L. Αἰδεσθῆς Edd. cert. ⁱ Καὶ] Et O. ^k Οἱ] Caret artic. O. ^l Πάχους] Ex O. sic de-
di, cum πάχους Edd. ^m Διοίσεις] Καὶ καλίστραι διοίσεις male Fl.

70. ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπυδαζέσθαι. Vid. si tanti est,
Berz. ad Alciph. l. p. 120. similes phrasas adferentem,
quibus probet ὑπὸ τῶν σπυδαζέσθαι dicendum, non
ἄν, ut in Alciph. editum. f. F. R.

75. Τὸ δῖον] Scilicet τὸ περιελεπθῆναι. F. G.

76. Αἰδεσθῆς] Lege αἰδεσθῆς. F. G.
Αἰδεσθῆς] Ox. L. & Ven. utraque. In reliquis αἰδε-
σθῆς. M. du S.

82. Πλείων ἢ ἀναγκυρία & θράσος] Buchanan. de
concionatore Franciscano:

Nec mihi displiceat primo muliebria passus
Floris aui, hinc effrons audacia, &c.

F. G.

83. Ὡς λαλίστραι αἱ γυναῖκες] Libani. f. B.

Ibid. λαλίστραι] Mulier animal natura loquax. Plant.
In Autul. Nam multum loquaces merito omnes habemur.
Idem in Cistell. Largiloquae exemplo sumus, plus loqui-

mur quam fas est. Eurip. in Phoeniss.

Φιλόφρονος δὲ χρῆμα θήλειον ἴδω,
Σωκράτης δ' ἄφρονος ἢ λάβωσι τὸ λόγιον.
Πλείους ἐπισφύρασι ἰδὼν δὲ τις
Γυναιξί, μηδὲν ὄνους ἀπάλλαι λέγειν.

G. C.

85. Πάχους] Cod. Ox. In reliquis πάχους. Dein ad-
dit Fl. καὶ καταπύγι. Legendum καὶ κατὰ ταυτίγι.

M. du S.

86. Πιττυῶσαι] Qui mos hodieque in Oriente ob-
tinet. Facilitant enim id sedulo in Balneis plerique.
Qua de re jam aliquid ad M. c. 33. dictum est.

M. du S.

94. Ἵποτιλῶν] Fellare, obscenae significationis.

F. G.

95. Ἐρωτας] Ἐρωτας legit Interpres.

F. G.

97. Γουμντήρα] Τὸ τῶν γυναικῶν ἱκεταῖον scil.

F. G.

Γε.

sane per omnia ; si vero minus , omnino quidem illa. . . Ipsum vero os tibi ad omnia hiet facile , & ministret lingua cum ad sermones , tum ad alia quaecumque poterit. Potest autem non soloecismos tantum committere aut barbarismos , neque nugari solum , aut pejorare , aut male dicere , aut calumniari ac mentiri ; sed vocem aliud quoque subire ministerium , in primis ad multos adeo amores non sufficias. Omnia quidem illa noris , & nativum magis fiat , neque quidquam auctetur.

24. Haec si , puer , diligenter edidiceris , potes vero ; neque enim quidquam est in illis difficile : confidenter tibi pollicor , non longo interjecto tempore optimum te Rhetorica & nobis similem redditum iri. Quod sequitur , non opus est uti ego dicam , quos brevi bona a Rhetorice adfutura tibi sint. Vides enim me , qui ignobili patre natus sum , & ne pure quidem libero , ut qui ultra Xoin & Thmuis servierit , matre autem sarcinatrice triviali. Ipse vero qui forma videretur esse non omnino con-

τά πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκεῖνα. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ τόμα πρὸς ἅπαντα ἢ ἡδέως κεχηνέτω , καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετείτω καὶ πρὸς τὰς λόγους , καὶ πρὸς τὰ ἄλλα , ὁπόσα ἀνδύηται. δύναται δὲ ὁ σοιοικίζειν μόνον , ὁ δὲ βαρβαρίζειν , ὁ δὲ ληρεῖν , ὁ δὲ πορκαίνει , ὁ λοιδορεῖσθαι , ὁ ἀφβάλλειν , καὶ φευδεῖσθαι , ἀλλὰ καὶ πύκτως τι ἄλλο ὑπόβλεψαι· καὶ μάλιστα ἢ πρὸς ἕτω πολλὰς τὰς ἐρωτάς μὴ ῥαφρέως , πάντα αὐτῇ ἡ γὰρ ἐπιστάτω , καὶ γονιμωτέρα γιγνέσθω , καὶ μηδὲν ὑποσφραδίζω.

Ἡ ταῦτα , ὦ παῖ , καλῶς ἐκμάθης (δύνασαι δὲ ὁδὲν ἢ ἐν αὐταῖς βαρὺ) παρρησίᾳ ἐπαγγέλλομαι ὅσα εἰς μακρὰν σε ἄριστον ῥήτορα , καὶ ἡμῖν ὅμοιον ὑποτελεσθήσεται. τὸ μὲν τῷτο δὲ ὅσα ἐμὲ χρὴ λέγειν ὅσα ἐν βραχυῷ παρέσαι σοι τὰ ἀγαθὰ ὅσα ῥητορικῆς. ὁρᾷς ἢ ἐμὲ , ὃς πατρὸς μὲ ἀφανὲς , καὶ ὁδὲ καθαρῶς ἐλευθέρῳ ἐγενόμην , ὑπὲρ Ζοῖν καὶ Θμουῖν δεδουλευκός , μηδὲν δὲ ἀκερσίας , ἐπ' ἀμφοδῖν τινός· αὐτὸς ἰοδὲ ἢ ὅραν ὁ πάντ' ἀπασιν ἰδοῦμαι εἶναι δό-

ἢ ἡδέως] Ὁμοίως O. ο Οὐδὲ] Καὶ O. ῥ Διαρρέω] Διαρρέω O. & marg. A1. q Γε] Τε Fl. r Ἡ] Ἐ male O. s Γα] Omisit O. t Ἐπ' ἀμφοδῖν] Sic Edd. omn. Ἐπαφροδίτου G. Ἀμφοδῖν O. Ἐπ' ἀφροδίτου marg. A1. v Ἀδύκω] Recepi ex Fl. quum ἀδύκωι esset in cett.

Γονιμωτέρα γιγνέσθω] Non est nostrum , haec ἀπόρρητα & ἀήθη declarare. Sed illud monemus , etiam apud Longinum s. 31. γόνιμον esse orationis virtutem , quam forte commodissime expressit Peircius , cum nativam reddidit , fecundam sublimitatis alii , alii puram , genuinam.

8. Ὑπὲρ Ζοῖν & Θμουῖν] Ex hoc loco patet Lucianum traducere quendam Rhetorem Aegyptium ; sunt enim Χοῖν & Θμουῖς urbium nomina in inferiore Aegypto , unde nomi duo Ζοῖν & Θμουῖν nomina-bantur.

Ibid. Ζοῖν & Θμουῖν] Τὸς Αἰγυπτίους δούλους. F. G.

Ζοῖν] Urbis nomen apud Plut. 656. 1. supra Aegyptum in Abyssinia , ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens.

Ibid. Ματὴρ δὲ ἀκερσίας ἐπ' ἀμφοδῖν τινός] Vertitur : Matre vero sartrice , in bivio quodam natus sum. Haec natus sum inferciunt interpretes , ut sententiam conficiant. In Graecis , ut vides , non habentur. Dein ἀμφοδῖν & ἀμφοδῖν est διὰ δῖν , bivium , non ἀμφοδῖν. Sed morbo leg. ut Mss. ἀκερσίας ἐπαφροδίτου τι

Tom. III.

νός , quae fuit sartrix hominis venusti.

F. G. G.

Ματὴρ δὲ ἀκερσίας ἐπ' ἀμφοδῖν τινός] Puto ab eodem errore haec corrupta esse , qui Tom. I. Pif. c. 19. fecit ἐπ' Εὐφρατιδῶν pro ἐπ' ἀφροδίτῶν. Certe enim vulgata non satis bene se habent , quae quidem fient optima , si legas ἀκερσίας ἐπαμφοδῖν τινός. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoscit ὑποπαταρίν , licet hi apud poetas praecipuos quoque exilient. Sed maxime miror , cur mox illa εὐωὴ τινὶ κακοδαίμονι καὶ γλῶττι ἰσχυρῇ interpretentur cum infelici , suavi tamen amatore , quum certissime talis sit insuavis , & putidum est haec corrigere , quae nullius , nisi horum interpretum , oculos fugere possunt.

F. G.

10. Ἀδύκω] Forsan & supra Παρασίς c. 5. praestiterit nominativus πολυπραγμοσύνη αὐαί σοι δοκῶ , ubi πολυπραγμοσύνη edi passus sum , quia nulla editio praebat , & quia tolerabilis erat , quam hic. Est quidem , ubi tam accusativus quam nominativus infinito verbo adungi queat , vid. Jensoni notata ad Prometh. Sive Lect. Lucian. p. 71-73. At hic si accusativum

D

ad

δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ὅτι φίλῳ τῷ τρέ-
φει, οὕτῃ τινι καχοδαίμαι, ἢ χλίσχῳ
ἔρατῃ. ἐπεὶ δὲ ἔ' ὁδὸν ταύτῃν ῥάστην ὕσαν
κατείδον, ἢ ὁ διαπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ
ἐγενόμην (ὑπῆρχε γὰρ μοι, ὦ φίλη Ἀδρά-
στεια, πάντα ἐκείνα, ἃ προῦπον ἐφόδια, τὸ
δράσθαι, ἢ ἀμαθία, ἢ ἀναγκαστία) πρῶ-
τον μὲν οὐκ ἔτι ὁ Ποσειδὸς ὀνομάζομαι,
ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς ἢ Λήδας πασιὼν ὀνόμα-
μα γένεσθαι· ἐπεὶ δὲ γρά· συνοικη-
σας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμεν πρὸς αὐ-
τῆς, ἔραν προσκοιμόμεν γυναῖκας ἔ-
δομηκατέτιμα, ἢ τέτταρας ἔτι λαμπύς
ἐδόντας ἐχέσας, χρυσίῳ ἢ τέττας ἐνδεδεμέ-
τες. πλὴν ἀλλὰ γε ἄλλ' ἢ πενίαν ὑφί-
σταμαι ἢ ἄλλον, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκείνα τὰ
ἐκ τῆς σοφῆς Φιλήμαϊα, ὑπὸ ῥήδιστά μοι ἐποίει

tenenda, primo salutaris alimentarius prae-
fuit cum amare misere atque avaro. Cum
anteo viderem, hanc viam esse facillimam,
eamque emensus in summo jam essem, (Ad-
crant mihi enim, parce cara Adrastra! prae-
sidia illa, quae modo dicebam, omnia, con-
fidentia, infcitia, impudentia) primo quidem
non amplius Potheon nomen, sed jam Jovis
Leda pueris cognominis facinus sum. Dein-
de adjunxi me ad aeternam mulierem, a qua pri-
mum laute alebar, amare dum simul mulie-
rem septuagenariam, dentes adhuc quatuor ha-
bentem reliquos, auro revinctos & ipsos. Ve-
rumtamen paupertatis causa laborem sustinui,
cum frigida illa de capulo oscula suavitissima mihi fa-

α Διαιτάρχης] Διαίτάρχης O. b Ποσειδῶν] Bene J. H. P. S. &c. Ποσειδὸς male B. & 2. c Συνοικίας] Συνοικίας male O. d Ἐδομηκατέτιμα] Ἐδομηκατέτιμα Th. Max. V. τραυματώτης. Vulgatum ruetur Fl. &c. e Τέτταρας] Τέτταρας O. f Λαμπύς] Λαμπύς O.

15. ὦ φίλη Ἀδράστεια] Δοίμασι ἢ Ἀδράστεια παρ' Ἑλ-
λασι τοῖς μεγάλαι καυχαιότατοι ἐπιφωμένη. ἐπὶ τῇ καυχί-
ματι αὐτῇ] ἢ μάλιστα ἔτι διδάσκαλος, ἀπὸ τῆς ἐμμε-
λισμένης τῆς δαίμονος ἀνδραγαθίας τῇ ἑταίρῃ αὐτῇ, ἢ τῇ
ἐπιδόματι. V.

19. Ἀν' ἑλὲ τὰς Διὸς] Ἐπὶ τῇ ἀναγκασίᾳ ἢ τῇ Πω-
λυδυνῇ Ἀδράστει ὁ πατρὸς λόγος, ἢ τῇ Καστῇ ἀδελφῇ
Πολυδυνῇ ὁ Λήδας, ὁ ἑστὸς ὀνομασθέν ὁ Ἀδράστει
ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ. V.

* Ἀναγκαστία] Ita, pro vulgato ἀναγκαστία dedit M. du S.

admisseris, ad ὅραν pertinebit, minus commoda sen-
tentia. Ceterum nominativ. habes Dial. Mort. XVI.
2. ὅτι αὐτὸς ἐκείνῳ ἴδι. Bis Accus. c. 2. f. ῥόνῃ τῇ
δοσίνῃ ἴδι δεικνύ. &c. Accusativum Paraf. c. 5. δει-
κνύ. σοι ἴδι πολυπραγματούν. Jov. Conf. c. 7. f. ὁ
δοσίνῃ αὐτοῖς τὸ ἀντικείμενον. Notabilior contra
nominativus est ap. Dios. Hal. Ant. VII. p. 473. 10. ὁ
αὐτὸς λατύν, ἀπὸ αὐτῆς ἢ ὑπὸ ἀντικείμενον πρὸς τὴν βυ-
λὴν ἐκφύει. Nisi ibi legendum ἐκφύει. J. F. R.
11. Ἐπὶ φίλῳ τῷ τρέφει] Non satis accuratus & hic
fuit interpres, qui vertit ob viciis penuriam, cum
potius sit nudus vel solus viciis gratia. H. V.
12. Γλίσχῳ] Vertunt suavi. Redde, tenaci, parce.
F. G.

18. Οὐκ ἔτι Ποσειδὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς ἢ
Λήδας πασιὼν ὀνόμαμα γένεσθαι] Et ex hoc loco pa-
tet, Rhetorem, quem subannat Lucianus, primum
Ποσειδῶν (sic enim legendum, non Πόσειδων). Deinde
Διόσκουρῳ vel Διοσκουρίῳ vocatum fuisse. J. P. a G.
Ibid. Ποσειδὸς ὀνομάζομαι] Primo Potheon dictus fuit,
deinde Pollux. M. V. La Croix. Sed jam sub init. di-

ctum contra Pollucem haec non scripta. J. F. R.
19. Διὸς ἢ Λήδας π' ἑμῶν.] Pollux eatenus designa-
ri hic credi poterat, qui Naucratis erat, atque adeo
Egyptius. V. Suid. Ναυκρατίας. Sed Pater Pollucis
Rhoer, non servus, Philostrato tradente, erat, p. m.
313. A. M. du S.

21. Ἐγαστριζόμεν] Vertunt laute accipiebar, cum sit,
in ventrem caedebar, i. e. nimio coitu vexabar. F. G.
Ἐγαστριζόμεν] Recte Attici Phrynichus, Thomas Ma-
gister, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum ajunt si-
gnificare hanc vocem λαμπρίων τρέφειν, ἐμπιπλῆ-
σθαι, κορέσθαι, χορτάσθαι, λαβρόμεν τρέφειν. Sic
certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licen-
tiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eo-
rum, quod hanc solum significationem antiquorum
esse ajunt, & prohibent adhibere hoc verbum de ven-
tris percussione: cum nondum, quod sciam, anti-
quioris Luciano (qui utitur etiam Ἐγαστρί. Dial. Chelid.
& Dros. vers. fin.) testimonium, pro hac ventris im-
plendi notione, prolatum sit; pluscula autem sint apud
ipsum parentem Atticissimi Aristophanem, ubi

ven-

*factis redderet. Deinde parum aberat, quin
heres constitutus essem, quae habebat, omnino,
nisi serpens exspectabilis inducisset, venenum a3
me, quod illi darem, esse emittum.*

25. Praeceptis igitur ejectus, necessarius ta-
men ne sit quidem carni. Sed Rhetor esse vi-
deor, & in iudiciis probandum me praebeo,
praevaricans saepe, & iudicium corruptionem3
imprudens pollicens. Et plerumque causa
equidem cado: sed palmae tamen in janua vi-
rides, in coronam plexae. Illa enim ad infe-
lices esca uxor. Sed id ipsum quoque, quod
odio sum omnibus, & quod insignis sum ob
porum perversitatem, & prius etiam oratio-
nis, quodque digito ostendor, atque ipse prin-
ceps in omni malitia dicor, non parvum mihi

ὁ λιμός. εἴτα ὀλίγον δεῖν, κληρονομῶ ὡς
εἶχεν ἀπάντων κατέστη, εἰ μὴ κατάρατος
οἷος οἰκίτης ἐμήνυσεν, ὡς Φάρμακον εἶην ἐπὶ
8 αὐτῷ ἐωνημένῳ.

Ἐξωθῆς δὲ ἐπὶ κεφαλῇ, ὅμως εὐδὲ
τότε ἠπόρησα τῇ ἀναγκαίῳ, ἀλλὰ καὶ ῥή-
τως δοκῶ, καὶ ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι,
5 παροδὸς τὰ πολλὰ, καὶ τῆς δικαστῆς τοῖς
ἀνοήτοις καθυπιοχρήμην. καὶ ἡττώμαι μὲν
τὰ πλεῖστα· οἱ φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ
χλωροὶ ἐτεφανωμένοι· τῆτοις γὰρ ἐπὶ τῆς
δυστυχίης χρῶμαι τοῖς θελέασιν. ἀλλὰ καὶ
40 τὸ μισοῦμαι ἑκαστὸς ἀπάντων, καὶ ἐπίσημον
εἶναι με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τῷ τρόπῳ, καὶ
πολὺ πρότερον τῷ λόγῳ, καὶ τὸ δεικνύσθαι
τῷ δακτύλῳ τῆτον ἐκείνου τὸ ἀκρότατον ἐν
πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, ἢ μικρὸν ἔμοι γε
δὲ-

g Αὐτῷ] Αὐτῷ O. Sed vulgatum praestat. h Καὶ] Recte γ. Ald. Fr. H. S. sine accentu, καὶ male Fl. P.
Bt. i Ἐτεφανωμένοι] Καὶ ἐτεφ. O. k Πρὸς] Πρὸ μακ O. l Ἐμοι γ] Μοι tantum O.

ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter
saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 273.
& quem laudat, Menag. ad Lucr. 7, 172. Senit hoc
jam Eustathius & contra dixisse videtur vulgo, ad Od.
I. p. 720, 1. Baf. Ἰρίω, inquit, εἰ γαστρίσθαι κατὰ
τοὺς παλαιούς, ἢ μόνον ὡς ἱρίω χατάρσθαι, ἀλλ' ἔτι
ἔτι ἢ κατὰ γαστρίαν τῶν τελευτῶν. Respicit nempe ad
ea, quae dixerat ad Od. Σ. p. 656, 21. τὸ γαστρίσαι δη-
λοῦν ἢ τὸ χατάρσθαι, σημαίνει δὲ φασὶ ἢ τὸ εἰς γαστρίαν
πλεῖναι. Nec alterius significationis, quam huius men-
tionem facit Sextus Empir. M. I, 217.

γ. M. G.
Ἐγαστρίσθαι] Pro sagina ventris utitur etiam Al-
ciphron. III. Ep. 45. f. Τίς ἐστὶ ἀνὴρ] τὸ κακοδικημένον τού-
του; ἢ τοσούτου τὸ γαστρίσθαι πλεῖναι, ἀνέμεινα κα-
δὲν τὸ ζῆν, & ne quisquam de hoc significato dubitet,
videat idem ab ipso auctore exponi per πλεῖναι, nam
illico subiungit, καὶ τὸ οὐ λιμῶν δυνάσιν διδόντες,
τὸ μὲν πλεῖναι πλεῖναι ἀσπάζομεθα. Quare minime
adsentior Gijeto pristinam versionem rejicienti. γ. F. R.

26. Τὸν ἄλλον] I. c. laborem Venereum, coitum.

F. G.

34. Καὶ ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι] Vertitur: & in ju-
diciis contendendo; malle in iudiciis versor. sic loquitur
Corn. Nep. in Themistocle.

H. V.

Καὶ ταῖς δίκαις ἐξετ.] Causidici illius aetatis Sophistae
etiam fere erant. V. A. Musb. finem.

M. du S.

Ibid. Ἐξετάζομαι] Contendo adscripsit. F. G. Quam
in Paris. versum esset mi ostendo. Contra, cum Bened.
dederit contendendo, Cl. Vitranga vult versor. Tu vide
an Cl. Gesa. melius rem tetigerit.

γ. F. R.

37. Οἱ φοίνικες δὲ] Advocatorum palmae aliquando
sine lemniscis & corona, ut apud Juvenal. Sat. 7.

Ut sibi lasso

Elegantur virides, scalarum gloria, palma.

Et Martial. Epig. 27. lib. 7.

Sic fora miventur, sic te palatia laudent;
Excolat & geminas plurima palma fores.

Palmas coronatas ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐτεφαν-
ωμένοι, tangit Arrianus Epicteti cap. 12. lib. 3. γ. B.

Οἱ φοίνικες δὲ] De palmis ad januas Rhetorum &
causidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23. ubi ex
hoc ipso loco lucem affundit Juvenali 7, 138. Cacte-
rum cogitabam, an forte melius legatur ἐτεφανωμένη,
ut ad θύραν referatur: sed necesse quidem non est.

γ. M. G.

42. Πολὺ πρότερον τῷ λόγῳ] Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῷ
λόγῳ.

M. du S.

Ibid. Καὶ πολὺ πρότερον τῷ λόγῳ] Repeto λοιπὸν τὰ κοι-
νὰ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vi-
tam hominis norunt, odio tamen illum habent ob
orationis perversitatem, cum primum audire. Ne-
scio cur maluerit Birckheimerus, potius pravitas
longe prius quam sermonum esse insignem.

γ. M. G.

Ibid. Δεικνύσθαι τῷ δακτύλῳ] Habuimus hoc saepe,
ut Harmon. pr. Gymn. c. 36. &c.

γ. F. R.

δοκεῖ ταῦτά σοι ὡς μιν ὦ, ἢ ἢ τῶ ἀνδρὶ-
 μου, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραινέσας,
 καὶ χάριν ἑμαυτῷ ἢ μικρὰν ἐπισκασά-
 μεν.

Εἰεν ὁ μὲν ὑπεράδας εἰπὼν ταῦτα ὡς-
 παύσει. οὐ δὲ ἦν περὶ τῶν τοῖς εἰρημνύουσιν,
 καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε οἷον ἐξ αρχῆς ἐπόθεις
 εἰλθεῖν. καὶ ἔδεν σε κωλύσθαι ἐπόμενον τῷ νό-
 μῳ ἔντε τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν
 τοῖς πλῆθεσιν εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπέραστον εἶναι,
 καὶ γαμῆν ἢ γραῦν τινα ἢ κωμικῶν, καθ-
 ἄρ' ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ
 καλλίστην γυναῖκα ἢ ῥητορικὴν, ὡς τὸ τῷ
 Πλάτῳ ἐκείνο πρὶν ἄρμα ἐλαύνοντα
 φέρεσθαι, σοὶ μᾶλλον ἢ πρέπειν ὡς σεαυ-
 τῷ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ ὡς τῷ Διὶ. ἐγὼ δὲ
 (ἀγενής καὶ δαίμων εἰμι) ἐκτῆσομαι ὑμῖν
 τὸ ὅδ' ἢ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ὀπιπλοά-
 ζων, ἢ ἀσύμβολον ὦν πρὸς αὐτῷ τὰ
 ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη ὡς παύμαι.
 ὥστε ἀκοντὶ ἀνακηρύττει, καὶ θαυμάζει, ὅτι
 μόνον τῷτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχῃ
 ἡμῶν κεκρατήκατε, ὡς ἄλλοι φαίνεσθαι, ἀλ-
 λά τῷ ῥάτῃ καὶ πρᾶτῃ τραπέζῃ ἢ ὁδῷ.

*quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis
 Venus! praecipio, quae multo prius ipse mihi
 praeciperi, eaque ratione, gratiam mihi non
 parvam conciliaui.*

26. Sint ista satis! Generosus ille post
 haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab il-
 lo moveare, etiam adesse te puta, quorsum
 venire initio desiderabas; neque quidquam
 te prohibebit, quo minus legi illi obsecutus
 cum in iudiciis vincas, tum bene audias
 apud multitudinem, & amabilis sis, ducas-
 que non anum quandam comicam, ut tuus
 ille legislator & magister, sed mulierem
 pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis
 te deceat de te dicere, te Platonis illo volu-
 cri curru vectum ferri, quam ipsum de
 Jove dicere decuit. Ego vero, ignavus e-
 nim & timidus sum, de via vobis decedam,
 & desinam Rhetoricen sectari, qui consi-
 liis ad eam obtinendam vestris uti non pos-
 sim. Vel potius jam desii. Itaque sine pul-
 vere praedicandos vos atque admirandos
 praebere, illud solum recordari, non cele-
 ritate vos vestra vicisse, qui velociores ju-
 dicati sitis, verum quod facillimam & de-
 clivem viam elegistis.

PHI-

a Nη] Mē O. b Γενάδας] Γενάδας male O. c Παύσει] Πάουσαι male O. d Τῷ νόμῳ] Τοῖς νόμοις
 O. e Κρατεῖν] Κρατῶν male O. f Ἐκείνῳ] Omissum in O. g Πρέπειν] Et hoc neglexit O. h Ἀσύμβολον]
 Restitui ex V2. Ἀσύμβολον cept. & O. i Πάουσαι] Πιπαύσομαι O. minus recte.

45. Nη τῷ πρᾶτῃ] Τῷ Ἀφροδίτῃ φασί. ὁ μὲν δὲ
 ταῦτά σοι, ἢ ἢ τῷ πρᾶτῃ πρᾶτῃ καὶ τῷ πρᾶτῃ
 ἢ ἢ τῷ πρᾶτῃ. ἢ τῷ πρᾶτῃ ἢ τῷ πρᾶτῃ ἢ τῷ πρᾶτῃ
 αἱ πρᾶται, ὁ μὲν δὲ τῷ πρᾶτῃ ἢ τῷ πρᾶτῃ ἢ τῷ πρᾶτῃ

διδάσκει. V.

47. Καὶ χάριν] Γράφει ὁ χάριν ἢ σμικρὸν ἐπιστάμενος
 αὐτοῖς. V.

• Πρᾶτῃ] Non dubitari cum eodem ita edere, pro vulgato πρᾶτῃ, quod nihili erat. J. F. R.

45. Nη τῷ πρᾶτῃ] Conf. supra c. 1. hujus Dial.
 ubi paucis disquiritur sitne & ibi sic legendum, an
 πρᾶτῃ. Hic vero Venere Deam quidem intelligi,
 notum est; at respicitur simul ad eam orationis venu-
 statem, qua celebritatem per totum orbem, vel sal-
 tem universam suam nationem orator adipiscitur. Nη
 vero hic potius esse, quam μᾶ, quod μᾶ frequentius
 negationem adjunctam aut intellectam habet, dictum
 supra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. xi. Et si μᾶ quo-
 que interdum affirmat, ut Gall. c. 29. f. aliisque lo-
 cis, supra jam indicatis. J. F. R.

49. Εἰν.] Hoc verbo excipit relatum a se sermonem
 Diocoridis, f. Clytiae, Lucianus. Plato de Rep. 1. p.

419. E. Ἐγὼ δὲ σοὶ ὡς πρὸς ταῖς [al. πρὸς] γυναιξὶ τοῖς
 μύθοις λεγόμεναις, εἰν ἢ ὡς ἐκαστὸν αὐτοῖς. n. τ. λ. Vid. ad
 princ. Κατάπλ.

51. Οἷον ἐκαστὸν &c.] Th. Mag. v. Βόλομαι. M. du S.
 58. Πρᾶτῃ ἄρμα] Supra Ἀναδ. c. 22. Δικ. 33. Plat.
 Phaed. 344. G. H. M. du S.

Ibid. Ἐλαύνοντα] Sic forte legendum: ἐλαύνοντα σοὶ
 μᾶλλον &c. F. G.

59. Φίσιται] Glossema est. F. G. Non est glosse-
 ma. Nam non modo etiam sic supra Bis Acc. c. 33.
 ὁ μὲν καὶ τὸ ἑαυτοῦ Ζεὺς πρᾶτῃ ἄρμα ἐλαύνων φησὶται, sed
 & hic φησὶται ad sensum requiritur; construendum
 enim, ὡς μᾶλλον πρᾶτῃ σοὶ πρᾶτῃ πρᾶτῃ τὸ ἐκαστὸν
 αὐτοῖς.

PHILOPSEUDES, SIVE ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ, Η ΑΠΙΣΤΩΝ.
INCREDULUS.

TYCHIADES AC PHILOCLES.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

T Y C H.

T T X.

POtesne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut & ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, & narrantibus talia maxime attendant? PHIL. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu. TYC.H. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicujus causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deceiverunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt, quae etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel redditum sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praefero-

ΕΧεις μοι, ὦ Φιλόκληις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τὸ τόδ' ὅστιν, ὃ τῆς πολλῆς εἰς ἐπιθυμίας τῷ ψεύδει προσάγει, ὡς αὐτὸς τε χαίρειν μηδὲν ὕγιες λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιῶσι μάλιστα προσέχειν τ' ἔνν; ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδη, ὅστιν, ἃ τῆς ἀνθρώπου ἐνὺς ἀναγκάζει τὰ ψεῦδη λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας. ΤΤΧ. Οὐδὲν πρὸς ἐπ' αὐτὰ, ὡς φασιν, ἐδὲ πρὸς τῶν ἡρότων, ὅπόσοι τ' χρεῖας ἐνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοι γάρ ἐστὶ γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὅπόσοι ἢ πολεμίας ἐξηπάτησαν, ἢ ὅτι σωτηρία τῷ ταύτῳ φαρμάκῳ ἐχρήσασθ' ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίησε, πῶς τε αὐτῷ ψυχὴν δυνάμει, καὶ τὸ νόστον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ πρὸς ἐκείνων, ὦ ἀριστε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἀνευ τ' χρεῖας τὸ ψεῦδος πρὸς πολλῶν τ' ἀληθείας

α. Πρὸς πολλῶν τ' ἀληθείας τῶν.] Nil mut. Edd. neque Coll.

9. Οὐδὲν πρὸς ἐπ' αὐτὰ.] Ἀπὸ τῶ ἐδὲ πρὸς τὸ λέγειν, ὡς φασιν. V.

† τ' ἡρότων] Sic dedit M. du S. pro edito ἡρότων.

τῷ Πλάτῳ, φέρεται ἡ αἰτία πρὸς αὐτὸν. Jam age omittas φέρεται, non habebit unde pendeat accusativus ἡ αἰτία.

62. Παύσεσθαι] Haec Lucianus Rhetoricae jam valadicens.

Ἰβιδ. ἐπιπλάζων] Ἐπιπλάζων forsan legendum. F. G.

63. Ἀσύμβουλ'.] Ita V2. recte. In reliquis ἀσύμβουλ'.

Ἀσύμβουλ'.] Versionem Cl. Gesneri ad vulgatum ἀσύμβουλ' esse factam, quilibet videt; nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, jam veritatem: qui vestra ad illam spectata, (i. e. eam illam)

consiliare nequeant. ἀσύμβουλ' enim a συμβάλλομαι conjicio, hic est, qui conjectura adsequi nequit; & licet ἀσύμβουλ' quoque bonum esset, si solum poneretur; tamen haud adsequor, quo modo cum πρὸς αὐτὸν & ὑμῖν construi possit; ideo id adripui quod intelligo.

8. Ἐπὶ τὸ χρήσιμον] Dives ille apud Juvenalem: quid enim salvis infamia nummis? Orest. in Elect. Sophocli, Δοκῶ μιν ἐδὲ σύμα σὺν κέρδι κακῷ.

9. Οὐδὲν πρὸς ἐπ' αὐτὰ.] Proverb.

15. Ὀδυσσεὺς — ἀνέμῳ.] Hom. Od. A. 5. M. du S.

α. 19. Πρὸς πολλῶν τ' ἀληθείας τῶν.] An quaevis aliam

δείας τίθεν, ἡδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οὐκ ἀναγκαίᾳ. τῆς ὅτι ἐθέλω εἶδέναι, τίνος ἀγαθῆς τὸ τοιοῦτον.

ΦΙΛ. Ἡ πῦρ καὶ ἀνεμόνῃς ἤδη τινὰς τοιαύτας, οἷς ἐμφοτὶ ἐρως ἔσθ' ὅτι πρὸς τὸ ψεύδῃ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι. ΦΙΛ. Τί δ' ἐν ἄλλο, ἢ ἀνοίαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τῷ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χεῖρις ἀντὶ τῷ βελτίστῳ προαιρῶν; ΤΥΧ. Οὐδὲν τῷ τοιοῦτοῦ ἐπεὶ πολλὰς ἀν' ἐγὼ σοὶ δείξαιμι, συνειτὴς τὰλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστὴς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐαλωκότας τῷ τῷ κακῷ, καὶ φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνῆσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἀριστοὶ τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτῶν τε καὶ τῶν ἐντυγχάνουσιν ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τῶν παλαιῶν πρὸ ἐμῶν σε χρὴ εἶδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν καὶ Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων, τῶν ποιητῶν, καὶ τὸν Ὀμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἀνδράς, ἐγράψω τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τῶν τότε ἀκροῦσας

onunt, eaque re delectantur; & nulla causa necessaria in ea versatur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

2. PHIL. Numquid nosti tales quosdam, quibus infusus sit talis amor mendacii? TYCH. Et plurimi quidem sunt tales. PHIL. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt? TYCH. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, & admirabili sapientia, nescio quomodo illo male captos & mendaciorum studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia, tamen gaudent seque & illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim antiquos prius quam ego, ut noveris, oportet, Herodotum, & Ctesiam Cnidium, & ante hos, poetas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos mendacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos deceiverint, sed ad nos etiam

a Eitv] Abest a Fl.

29. Εἴ γε τὸ χεῖρις] Αὐτὸς καὶ ἑαυτοῦ καὶ ἄλλων τούτων διεξίει. V.

* Kém] Aut corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt.

M. du S.

structuram Solam? an πρὸ τῆς ἀληθείας, quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a comparatione pendens, adeoque idem quod πρὸ, quod & Scholiastes videtur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex Liv. VII. 8. adfert Cl. Jensch. in Obs. styli Lat. quas adjecit repetitis collectan. pur. & impur. latin. p. 38. *Multiplex quomodo pro numero duntaxat est*, ad quae Livii verba plura similia indicant Cl. Dukerius ac Drakenb. Ad do ex Evang. Matth. XVIII. 9. Καλὸν σοὶ ἐστὶν — ἢ βλαβερὸν. Alia vid. ap. L. Bos de Ellipsis p. 327. v. μῆκος. Et nos ad Quomodo. Hist. c. 17. f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v. 80. Γέρων ἐκείνῳ, ὅς ἐστιν ἀφελὲς παρὼν. Senex est iste, pro senior, quomodo ad id iunioris possit praesens. Sed quid si παρὼν cum Eustathio. accipias pro ἀφελότερος; hoc disquiram in Addendis. J. F. R.

22. Τούτους ἐν εἰδέναι] Θεοφρ. Eth. Ch. c. παρὼν λογοποιῶν. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τιναύματα, τί πρὸς βούληται λογοποιῶντες. ἢ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ & ἀλη-

σιταῖς ἀπαλλάττονται.

M. du S.

33. Εαλωκότας] Hoc exemplum Cl. Jensch. ad Tyrann. c. 12. adlegat, quo probet hoc particip. activum, aequae ac ἀλῶν valere passive. Recte; & quidem perpetuo ap. alios etiam, vid. Bud. Comment. L. Gr. & Scheidii Indicem Herodiani, qui solus vel decem exempla adnotavit. Sic etiam ap. LXX. in Jerem. L. 2. Et LI. 31. Quae plura in re, quam & ipse Jenschius fatetur notissimam, non addam, nisi & activum participium itidem passive accipi ap. Aesch. Fab. 128. προσηυχόμενος ἐν τῷ κρηναῖ — καὶ κλαυθίονος. J. F. R.

38. Τὸν Ἡρόδοτον] Herodotum verius mendaciorum, quam historiarum parentem nuncupaveris. Mira enim ab eo de Xerxis expeditione & transitu, id Lucian. L. 2. Ver. Hist. inter mendaces Ctesiam, Cnidium & Herodotum ponis.

G. C.

Τὸν Ἡρόδοτον] Notam Cognati ita exhibeo, ut in Ed. Paris. & Graev. erat, (excepto quod mendacium, pro mendaciorum, haec habebat) quid autem defuit, faci-

etiam mendacium successione quadam ver-
bis, versibusque pulcherrimis commenda-
tum, pervenerit. Itaque saepe subit illo-
rum vicem pudere, cum Caeli castrationem
& vincula Promethei enarrant, & seditionem
Gigantum, & totam inferorum tra-
goediam, & ut propter amorem Jupiter sit
taurus vel cycnus factus, & ut ex muliere
in avem aut ursam aliqua mutata sit. Ad
hasc vero Pegafos, & Chimaeras, & Gor-
gones, & Cyclopes, & quae sunt ex eo
genere, absurdae omnino & portentosae fa-
bellae, puerulorum mentes multere aptae,
qui Larvam Lamiāque metuiunt.

3. Quamquam poëtarum forte tolerabilia
fuerint mendacia. Quod vero jam civitates
& gentes multae, communiter, & publice,
mentiuntur, qui non ridiculum? Si Cre-
tenses Jovis sepulcrum ostendentes non eru-
bescunt, Athenienses vero Erichthonium
de terra exstitisse ajunt, primosque homi-
nes, olerum instar, de Attico solo enatos:
multo hi quidem speciosius quam Thebani,
qui de serpentis dentibus Spartos (Λαίνοιο)

αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν διπλοῦν τὸ
ψεύδος, ἐκ ἀφροδισίου ἐν καλλίστοις ἔπαι-
σι μέτροις φυλαττόμενοι. ἡμοὶ γὰρ πολλὰ
καὶ αἰδιότατα ὑπὲρ αὐτῶν ἔπαισι, ὅποια
ἡρᾶς τομῇ, καὶ Προμηθεὺς δεσμὰ διγυῖ-
ται, καὶ Γιγάντων ἐπαράτασι, καὶ τὸ ἐν
Ἄδῃ πᾶσαι τραγωδίαί, καὶ ὡς δι' ἑρῶτα ὁ
Ζεὺς ταῦτα ἢ κύκλῳ ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ
γαλακτός τις ἐς ὄρνιθι ἢ ἐς ἀνθρώπου μετέπεσε.
ἔτι δὲ Πηγᾶσιν, καὶ Χιμαιράς, καὶ Γοργό-
νας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα ταῦτα, πᾶ-
ν ἀλλόκοτα, καὶ τεράστια μυθία, παίδων
ψυχὰς κηλεῖν δυνάμει, ἔτι τὸ Μορμῶ, καὶ
τὸ Λάμιαρ δεδοται.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρα.
τὸ δὲ καὶ πάλαι ἦδη, καὶ ἔστι πολλὰ, κοινῇ
καὶ δημοσίᾳ ψεύδεα, ὥς ὁ γελοῖος ἐπὶ
60 Κρήτες μὲν τῷ Διὶ τάφον δεκνύοντες οὐκ αἰ-
σχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸ Ἐριχθόνην ἐκ τῆς
ἀκαδοῦναι φασί, καὶ τοὺς πρῶτους ἀνθρώπους
ἐκ τῆς Ἀφρικῆς ἀναφύειν, καθάπερ τὰ
λάχανα· πολὺ σεμνότεροι ἔστι τὸ Θηβαίων,
65 οἳ ἐξ ὄφeos ὀδόντων, Σπαρτῶν τις ἀνα-
βε-

ὁ τῶν Ἀφρικῶν] τῶν γὰρ Ἀφρικῶν G. Γς etiam additum in marg. Ar.

50. Καὶ ὡς οἱ γενομένοι τῆς] Ὡς πρῶτον ἐ Φιλομήλα
καὶ Καλλιστῆς, ὁ δὲ ὡς ἄλλοι πρῶτον δὲ ἐ Φιλομήλα καὶ ἄρ-

να μεταλλάσσονται V.

cile est conjicere. Herodotus vero mihi non est men-
daciorem pater, quando narrat ab aliis accepta, ipse-
que praemonet, se non omnibus fidem adhibere.

J.F.R.

Ibid. Ἡρώτων ἐ Κρ.] Ingens inter hos, quamquam
hic conjuncti legantur, discrimen est. Herodotus e-
nim, sicubi a vero aberrat, non id agit ut mentiatur:
Cretas vero, qui multos in Persia vixerat annos, ca-
scripsit quae ipse quin falsa & vana forent, ignorare
non poterat, certe non debuerat.

M. du S.

59. τῶν Μορμῶν ἐ τῶν Λαμῶν] Μορμῶν, οὗς f. μορμῶν
larvam esse, pueris terrendis confectam a nutri-
cibus, unde μορμολόγιον est, & μορμολόγιον, pervul-
gatum est, neque opus ut hic observetur. Sed illud
videbatur paullo disertius adnotandum, quod jam in-
dicavit ad Aristoph. Equ. 690. Scholiastes, illa verba
μορμῶν τῶν πρώτων sic esse accipienda, ut ἀποροδοῦναι
exclamatio, vel interjectio esse intelligatur. Et
videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem injiciendum
pueris, sine respectu ad illam larvam: quod fit mat-

locus jam laudatus ad Aristophanem, Cestantes, ex
dulcissimo Theocriti Idyllio Ἀδωνιζον. v. 40. ubi mu-
lier, ut deterreat puerulum, prodire una capientem
ad pompam, οὐκ ἔγω, inquit, τὸ τίμαρ. Μορμῶν, δὲ
μορμολόγιον. Hic certe, ut in illo Aristophanis nihil a-
liud spectatur quam ipse sonus quassio capite & turba-
to vultu proferendus.

J.M.G.

60. Διὶ τάφον] Vide quae ad Tim. c. 4. observata
sunt. Non videtur credere Lucianus.

M. du S.

61. Ἐριχθόν] Mira sane ratione, quam tu, si lu-
ber, apud Orig. c. Celsi videas l. VIII. effuso nempe
in terram Vulcani Minervam petentis semine. V. &
Lucian. I. 17. Fabulam tetigit Noëx Op. c. 39.

M. du S.

62. Τῶν πρώτων] Rectius M. τοὺς πρῶτους ἀνθρώπους
ἐκ τῆς Ἀφρικῆς ἀναφύειν, καθάπερ τὰ λάχανα. Primos
illos homines ex Africa terra olerum instar provenisse.
Vulgo γὰρ omittitur, itaque vertit interpres in Africa.
et absorpserat γὰρ.

J.G.G.

63. Σπαρτῶν τις ἀναβέ-] Σπάρτης quidam
pro-

βελανθίναι διηγῶν]. ὅς δ' ἂν ἦν ταῦτα
καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι,
ἀλλ' ἂ ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα,
Κοροῖβον τινός, ἢ Μαργίτου νομίζοι τὸ πεί-
θεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι διὰ τῷ αἰ-
σῶσι δὲ δραπετόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα
ἔχειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶ-
να, ἢ Ωρεΐθουσαν ὑπὸ τῷ Βορέϊ ἀναρπα-
σθῆναι, ἀσεβῆς ἕως γὰρ καὶ ἀνόητος αὐ-
τοῖς ἔδοξεν, ὅτε πρὸς ἄλλοις καὶ ἀληθεύ-
ουσιν ἀπιστῶν ἐς τοσούτον ὀκνηρατέ-
ρον ψεύδεται.

ΦΙΛ. Ἄλλ' οἱ μὲν ποιεῖται, ὦ Τυχιά-
δη, καὶ αἱ πόλεις δὲ συνήνορας τυγχάνουσιν
αὐτοῖς. οἱ μὲν τὸ ἐκ τῆς μύθου τερπνὸν ἐπαγωγό-
τατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ, ὅτε
μάλιστα δέον] πρὸς τῆς ἀκροατάς. Ἀθη-
ναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινας ἄλλοι, σεμ-
νοτέρως ἀποφαίνον] τὰς παρίδας ἐκ τῆς
τοῦτο. εἰ γὰρ τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη,
ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ὅθεν ἂν καλύσει
λιμῶ τῆς ἀσεβείας αὐτῶν ἀφ' ὧν φθαρή-
ναι, μηδὲ ἀμολιῇ τῶ ξένων τάληδες ἀκύνει

quosdam germinasse narrant. Si quis vero
haec tam ridicula non putet vera esse, sed,
iis prudenter examinatis, Coroebi cujusdam
aut Margitae judicet, credere, aut Tripto-
lemum per aëra vectum alatis draconibus,
aut Panem venisse ex Arcadia auxiliatum in
Marathonem, aut raptam a Borea Ori-
thyiam: ille impius & amens illis videri so-
let, qui manifestis adeo & veris rebus fi-
dem neget. Eo usque mendacium in-
valuit.

4. PHIL. Sed poëtae, Tychiade, &
civitates veniam consequuntur; alteri suavi-
tatem ex fabulis, quae tantam habeat ille-
cebram, suae scriptioni admiscentes, qua
scilicet maxime, ad auditores suos opus ha-
bent: Athenienses vero ac Thebani, & si
alii, augustiores talibus commentis red-
dunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia
fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum
monstratores perire, cum ne gratis quidem hospi-

α' Ἐμφρόνως] Εὐφρόνως Fl.

68. Ταῦτα Κοροῖβον τινός] Ὁ μὲν Κοροῖβος ἄνθρωπος τις
ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅτις, ὅτε γυναικὶ αὐτοῦ ἀγα-
γῆρῳ μὴ ἀνελίσθαι συγκαταβῆσαι αὐτῇ, διὰ τὸν οἶ-
ον πεῖθειν αὐτὸν φέροι, καὶ ὅτις ἐχόμενοι παρ-
ένον αὐτῷ, μέχρι αὐτῆς γυναικὸς ἐκνηφείας, τὸ ἄρβον

ὁδὸν συνίσχεται, καὶ σὺν ἄλλοις ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μο-
ρίῳ τῷ ἀνδρὶ κατεφθῆναι, ὅτε τὴν κοινότητα τῆς γά-
μου γινώσκει. ὁ δὲ Μαργίτης ἄνθρωπος ὁ αὐτός, τὰ κύματα
μεινὰ ἐπιχειροῦν. V.

* Ἀγαγῆρῳ] Hoc recepi ex Exc. & C. ac G. pro vulga-
to ἀγαγῶν.

† Σαφεινῶς] Apud Cl. Gracium ἰψ— vid. not. M. du S.

progerminasse. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eos-
dem neque ac ab Graecis Spartos appellatos fuisse disci-
mus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni
viri appellationem celebrem & propriam sua versione
obscurare. Idem occurrit Tom. I. de Salt. c. 41. J. G.

Σαφεινῶς τινός] Vid. supra de Salt. c. 41. J. F. R.
69. Κοροῖβος] De Coroebi in scholiis Mss. lepida le-
gitur historia. Κοροῖβος ὅτις ἄνθρωπος τις ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος,
ὅτε γυναικὶ αὐτοῦ ἀγαγῆρῳ μὴ ἀνελίσθαι συγκαταβῆσαι αὐ-
τῇ, διὰ τὸν οἶον πεῖθειν αὐτὸν φέροι, καὶ ὅτις ἐχόμενοι παρ-
ένον αὐτῷ, μέχρι αὐτῆς γυναικὸς ἐκνηφείας, τὸ ἄρβον ὁ-
δὸν συνίσχεται, καὶ σὺν ἄλλοις ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μο-
ρίῳ τῷ ἀνδρὶ κατεφθῆναι, ὅτε τὴν κοινότητα τῆς γάμου γινώ-
σκει. Nulla est causa cur haec interpretemur. Apud
Eusebium in Odyss. K. p. 413. edit. Basil. eadem hi-

storia legitur, sed tribuitur Margitae.

J. G. G.
Ibid. Μαργίτου] Conf. supra Ep. c. 17. M. du S.
70. Τριπτόλεμον] Adi T. I. Ep. c. 9. (i. e. Somn.
J. 15.) M. du S.

71. Πάνα] Pan, cum Athenienses duce Miltiade
cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio,
eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Per-
siarum ferociam. Meminit Theocr. in Syring. G. C.
Πάνα] In Jove Tragudo. Long. lib. 3. J. B.

Ibid. Ἡ Πάνα] Conf. Θ. Διὰ. XXII. versus fin. &
Δικ. c. 9. M. du S.

92. Εὐκράτης τῷ Πάνου] (Ad Palmerii notam addidit
Kust.) Sed is (ap. Aristoph.) vocatur Epicrates, non
Eucrates. Dinonius filius dicitur c. 17. Si idem sit, de
quo in Ἀλ. infanda illa narravit, quid de Luciano cen-

hospites audire verum velint. At qui nulli tali caussa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

5. TYCH. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi adsum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis & fabulosis auditis; vel potius in media eorum enarratione, discessi, qui ferre egressam modum licentiam non possem. Sed tanquam Furiae quaedam me ejecerunt, illo portentosa multa & absurda enarrante. PHIL. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque quisquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo barbam submiserit, hominem sexagenarium, & in Philosophia diu versatum, vel sustinere posse, ut audiat alium se praesente mentientem, nedum ut ipse tale quid audeat. TYCH. Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo fidem illis facere studuerit, quomodo dejeraverit ad pleraque, pueros etiam suos (per quorum caput iuraret) interponens, ut etiam vultu in illum defixo varia cogitarem: jam quidem furere hominem, & mente non constare; nunc, impostorem

ἐδελθόντων. οἱ δὲ μὴδὲ μίαν ἕνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῦν ἄν.

ΤΥΧ. Εὐ λέγεις. ἐγὼ γὰρ Εὐκράτης ἦκα σοι τῷ πάντι, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκέσας· μᾶλλον δὲ μέγα ἐλογισθὲν ἀπὸν ὀχρόμην, καὶ φέρων τῷ πράγματι ἢ ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥστε αἱ Ἑρινύες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράτια καὶ ἀλλόκοτα διέξινον. ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδη, ἀξίόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ, καὶ ἰσθδεις ἂν ὅδε πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, ἔτι βαθὺν πώγωνα καθεμνύμενος, ἐξηκοντέτης αἰῆς; ἔτι καὶ φιλοσοφία ζυγὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλες τινὲς ψευδοδυνεῖς ἰσχυροὶ παρὼν, ὅπως αὐτὸς τι τολμῆσαι τοῖσιν. ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ ἐταῖρε, οἷα μὲ εἶπεν, ὅπως δὲ αὐτὰ ὀπισθώφατος, ὡς δὲ καὶ ἐπὶ μνήμῃ τοῖς πλείστοις, ὥστε τῆσά μιν τὰ παῖδια, ὥστε με καὶ ἀποβλέποντα εἰς αὐτὸν, ποικίλα ἐνοεῖν. ἄρτι μὲ ὡς μεμνηνοὶ, καὶ ἔξω εἶη τῷ καθεστηκότῃ, ἄρτι δὲ ὡς γόης ὢν, ἄρα τοσούτον χρόνον ἔλε-

6 Διέξινον] Sic Edd. nec quidquam varietatis hab. Codd. Διέξινος vult Solanus: Et sic textui Ald. scriptum est.

consendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore & infamia audirent?

98. Διέξινος] In omnibus Libris antea legebatur διέξινον, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29. eandem phrasin.

Διέξινος] Primo intuitu διέξινος blanditur, quasi ad Ἑρινύας pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum adparebit: nam neque Erinnyes quidquam narrant, nec alia multitudo; sed Eucrates, ad hunc igitur spectat διέξινος absolute positum; neque quisquam de populo Nostrum expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi Erinnyes, cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit Cicero, recte & Noster indignationem & aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere.

J.F.R.

99. Ἀξίόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — πώγωνος βαθὺν καθεμνύμενος] Eucrates quidam Atheniensis olim fuit prolixa barba insignis, & eo nomine traducitur ab Aristoteli.

Strophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam factitiam afferentem & dicentem: Καὶ γὰρ γὰρ Εὐκράτης οὐκ ὀλίγα καλλίστα. Ad quae sic Scholiastes: ἐστὶν εἰς διασύνην κομωδῶνται, ἢ δὲ ῥιτωρ ἐδιδραμομένης, ἢ τὸ μέγαν πώγωνον ἔχον ἱπποκαλὺτο σακεφόρος. Ergo si quendam Eucratem prolixa & ampla barba insignem suo tempore noverat Lucianus, & in nomine, & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum sectis & cum Eucrate differentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticæ sectæ auctor Aristoteles post Aristophanem & Eucratem vixit.

J.P. 2 G.

8. Παρασησάμενος τὰ παῖδια] Rever. fac. Eln. ad Evang. Matth. XXVII. 25. ubi legitur: Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς ἐστὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec Luciani ita exponit: Eucrates ille ὁ φιλοψύχως, ut dictis maiorem fidem conciliaret, jurare solebat παρασησάμενος τὰ παῖδια Admotis etiam liberis, quos nempe diris devovebat, pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui alium gravius criminis reum ageret, se ac liberos suos diris

ἐλελήθη με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα
 πώθηκον περὶ τῶν ἄτοπα διηγεί-
 το. ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα πρὸς τὴν ἑστίας, ὡς
 Τυχιάδην; ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ἢν τινα τὴν
 ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικύτῳ τῷ πάγων
 ἔσκεπεν.

ΤΥΧ. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοις, ὦ Φιλόκλεις,
 φοιτᾶν πρὸς αὐτόν, εἰ ποτε πολλὴν τὴν ἄχο-
 λην ἀγοίμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενεῶς
 δεόμενος (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς οἶδα) ἀ-
 κύνσας πρὸς τὴν παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην
 ἔωθεν ἀπελθοί, νοσήντα ὁπισκεψόμενος,
 ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενό-
 μιν, καὶ κείνῳ ἴδοιμι (ἠγνοῦμαι γὰρ ὡς νοσή-
 ῃ) πρὸς αὐτόν. εὐρίσκω δὲ αὐ-
 τόθι τὴν μὲν Λεοντίχου οὐκ ἔτι (ἐφθάκει γὰρ ὡς
 ἔφασκον, ὀλίγον προεξελθὺς) ἄλλος δὲ
 συχνὴς, ἐν οἷς Κλεόδημος τε ἦν ὁ ἐκ τῶν
 Περιπάτη, καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ
 Ἴων οἶδα τὴν ὅπῃ τοῖς Πλάτωνος λόγοις
 θαυμάζοντες ἀξιοῦντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς
 καίανονηκόντα τὴν γνώμην τῷ ἀνδρὶ, καὶ τοῖς
 ἄλλοις ὑποφθεῖναι δυνάμενον. ὅρας οἷός τις
 ἀνδρας σοὶ Φημί, πανσόφους, καὶ παναρέ-
 τες; ὅ, τι περὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκά-

esse ac tamdiu me fugisse, qui leonina pel-
 le simium tegeret ridiculum; adeo absurda
 narrabat. PHIL. Quenam ista? per ego
 te Vestam rogo, Tychiade. Volo enim
 scire, ecquam sub tanta barba tegat vani-
 tatem.

6. TYCH. Solebam etiam alias, Phi-
 locles, ventitare ad illum, si valde otiosus
 essem. Hodie vero cum Leonticho con-
 vento mihi opus esset, qui meus, ut no-
 sti, sodalis est, audissemque ab ejus puero,
 mane abiisse ad Eucratem, ut aegrotantem
 viseret; utriusque causa, ut nempe & Leon-
 tichum convenirem, & viderem ipsum,
 ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leon-
 tichum quidem non amplius ibi invenio,
 qui paullo ante, uti dicebant, discessisset:
 sed alios frequentes, in quibus Cleodemus
 erat Peripateticus, & Stoicus Dinomachus,
 atque Ion: nosti illum qui Platoniarum
 disputationum causa admirationi esse postu-
 lat, tanquam qui solus accurate sententiam
 viri perceperit, & interpretari possit aliis.
 Vides, quos tibi viros narrem sapientia
 omni & virtute praeditos, quodque caput
 rei

15. Πρὸς τὴν ἑστίαν, ὡς Τυχιάδην] Τὴν ἑστίαν εἰς ὅσον
 παρίστανται, ὡς καὶ τοῖς αὐτοῦ πτωχοῦσι λέγουσιν, καὶ τὸ πρὸς
 χεῖρον κατὰ τὴν ἰφίμην ἐκέρχεται αὐτὸν ἐκέρχεται. V.

36. Καὶ παναρέτης; ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκά-
 της προαιρέσεως, αἰδουμένης ἀπαιτίας] Haec V. Forfan
 ut restitueret integritati textum: Scholii vero nihil.
 M. du S.

devoveret, si falso accusasset.

J. F. R.

13. ὑπὸ τῇ λεοντῇ] Proverb.

J. B.

ὑπὸ τῇ λεοντῇ] Plane inaudita res, Simia cum leo-
 nis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia,
 bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul Lu-
 cianus eo loco respicit proverbium. Alterum est ὅτι
 ὑπὸ λεοντῇ, alterum πρὸς τὴν ἑστίαν προσπαύειν πρὸς
 μιν. Luculenter rem firmat locus in Piscatore, ubi
 similiter conjungit utrumque, sed paulo clarius. (V.
 c. 32.) Olearius ad Philostr. p. 432. Idem Lucianus in
 eodem opusculo Anab. c. 37. Proverbium ipsum af-
 fert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. ha-
 bent, Ἡρακλῆς ἐπὶ τῇ λεοντῇ. M. du S.

24. Νοσήντα ὁπισκεψόμενος] Ἐπισκεψόμενος proprie
 esse inviseret aegros; hoc Luciani testimonio, aliisque
 docet Rev. Jac. Elfen. ad Evang. Matth. XXV. 36.
 ubi habemus, ἐστὶν ἄνθρωποι, καὶ ἐπισκεψάσθαι με. J. F. R.

30. Κλεόδημος] V. de eodem, Συμπ. c. 6. M. du S.

31. Δεινόμαχος] Nomen videtur fictitium. M. du S.

32. Ἴων] Plura de eodem vid. Συμπ. c. 7. &c.

M. du S.

Ibid. Οἶσθα] Cum in Amst. male esset οἶσα, Cl.
 La Croze id emendarat. Sed recte οἶσθα jam habe-
 bant al. Edd.

J. F. R.

48. Τί μὴ καὶ εἰς τὴν ἐκείνου] Sic rursus infra hoc
 Dial. c. 29. med. Quod ideo monco; quia ibi ὑπὸ
 nonnemo emendarat; quod jam nihil opus erit; vid.
 ibi dicenda.

J. F. R.

Ibid. Καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένος μὴ ψεύσασθαι τὴν πο-
 δὴν αὐτοῦ] Corrige, ut recte Basilensis, πεφυλαγμέν-
 ος. Et ego studiose cavens, ne pedes ejus attingerem.

J. F. R.

49. Πεφυλαγμένος] Receptam scripturam secutus
 sum; πεφυλαγμένος, uti πεφισμένος usurpat Xenoph.

H.

rei est ; de unaquaque secta , venerabiles omnes , ac tantum non adspectu ipso terribiles. Insuper vero aderat Antigonus Medicus , morbi caussa , puto , advocatus. Ac jam mollius videbatur habere Eucrates , eratque familiaris illi morbus : defluxio enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur assidere me apud se in lectulo iussit Eucrates , submissa paullum ad infirmitatem significandam voce , cum me vidisset , quamquam clamantem illum , & contenta voce aliquid dicentem , in ipso ingressu audirem. Et ego summa cautione adhibita , ne forte pedes illius attingerem , excusatione illa vulgari prolata , me morbum ipsius ignorasse , audito autem , cursim statim venisse , prope illum assedi.

7. Illi forte jam de morbo partim dixerant , partim adhuc disputabant , insuper vero etiam curationes unusquisque nonnullas subjiciebant. Nam Cleodemus , si ergo , inquit , sinistra aliquis humi tollat dentem mustelae , ita mihi dixi interfectae , & exco-
rriati modo leonis pelle deliget , ac deinde circumponat cruribus ; statim cessat dolor. Non

της προαιρέσεως , αἰδεσίμους ἀπαίτας , καὶ μονονυχὶ φοβερούς ἢ πρόσκοιν. ἔτι καὶ ὁ ἰα-
4 Οτρός Ἀντίγονος παρῆν , καὶ χρεῖαν οἶμαι ,
τὸ νόσον ὀππληθεῖς , καὶ ῥᾶον ἐδόκει ἤδη ἔχειν
ὁ Εὐκράτης , καὶ τὸ νόσημα τὸ συνήρῳον ἦν.
τὸ ρεύμα γὰρ , ἐς τὰς πόδας αὐτῷ αὐτῷ
κατεληλύθει . καθέζεσθαι ἔν με παρ' αὐτὸν
45 ὅπῃ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν , ἡρέμα
ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενκόν , ὁπότε
εἶδέ με , καί τοι βοῶντος αὐτῷ καὶ ἀστυ-
νομδύς , τί μέλαρ εἰσὶν ἐπὶ ἡκον· καὶ γὰρ
μάλα ἂ πεφυλαγμένως μὴ φαύσαιμι τὸ
50 ποδῶν αὐτῷ , ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη
ταῦτα , ὡς ἀγνοῶσαιμι νοσήντα , καὶ ὡς ἐπεὶ
ἐμαθον , δρομαῖον ἔλθοιμι , ἐκαθεζόμενος
πλησίον.

Οἱ μὲν δὲ ἐτύγγαλον ἤδη ὑπὲρ τῷ νο-
55 σήματι τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες , τὰ δὲ
καὶ τότε διεξιόντες , ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τι-
νάς ἔκατ' ὑποβάλλοις . ὁ γὰρ Κλεό-
δημος , εἰ τοίνυν , Φησὶ , τῇ χειρὶ τίς
ἀνελόμενος χαμῶθεν τὸ ὀδόντα τὸ μυγάλης ,
60 ὁὕτω φονευθείσης , ὡς προεῖπον , ἐνδύσειεν εἰς
δέρμα λέοντος , ἄρτι ἀποδαρέντος , εἴτα
πασάψει περὶ τὰ σκέλη , αὐτίκα παύσει
τὸ

a Πεφυλαγμένος] Πεφυλαγμένον B2. fol. b ἔλθοιμι] ἔξελθοιμι marg. A1W. c ὕπερ] Περὶ Fl. fol.

H. Anim. I. 8. Mutavit tamen B2. Editor , fecitque πεφυλαγμένον. M. d. S.

Πεφυλαγμένος] Non ausus sum hoc mutare ob so-
lam Basil. 2. Nam persaepe non modo adverbia ex
particip. praeterit. formantur , ut ἰγνηγμένος (de quo
frustra dubitavi T. I. Hermet. c. 1. quandoquidem &
Alciphron. III. p. 356. id habet.) aliaque similia passim
occurrentia , ut πεπληγμένος , πεπλησμένος , πεπλη-
ροφωμένος , &c. Sed & adverbia ponuntur , ubi ad-
jectivo locus esset , ut ap. Phalar. Ep. 34. Διὸ πάντα
παλοπόνως ἰγνηγός. Omnia miseriarum plena videns.
Liban. Ep. 28. pr. Οὐκ ἀγνοῶς μοι προκίχ' τοῖς λόγοις.
Pro ἀγνώ , i. e. Non ignobile mihi (est , videtur) in-
cumbere in dicendi studium. Ita ibid. 29. ἄλλως pro
ἄλλο. Nam ait : ὃ ἢ ὄνομα ἄλλως , τὸ Ἀφικόν. Quod
Interpres recte : neque enim aliud nomen habet , Atti-
cunt. Ita & ἰσά adverbii more , pro adj. ἰσόν , in N.
T. Epist. ad Philippen. II. 6. ἢ καὶ ἀπαγγέλλω ἡγιστὸν τὸ
ἰσὸν ἰσά θεῷ. Taceo vulgatissima illa ὁ αὐτὸς χρόνος , ἢ
πάντο τρυφῇ , non plane huc pertinentia , de quibus ad

Amor. c. 16. dictum , ad verba τῶν πρὶν ἀποχέαν. O-
mitto alium adverbiorum cum adjectivis promiscuum
usum , in ἑλθόν & ὅλως αἰμὶ ἐν πράγματι , de quo Cl.
Jens. etiam egit ad Hermet. sub init. Sed & vicissim
adjectivum adhibetur , ubi usitatus adverbio locus est ,
ut Diad. Sic. V. 13. f. φουρμῶν τούτων δεφιλῶν pro δε-
φιλῶς , ad quae peritissimus Wesseling. plura similia pro-
ducit , quem etiam vid. ad V. c. 21. No. 93. Interim
non satis conveniens est Luciano exemplum quod So-
lan. ex Aelian. modo adduxit , legitur enim : τὰ δὲ τε-
λατῶνα μονονυχὶ τοῖς παρίοντα ἡμέρα & πεφωμένως
κατὰ τὴν ἡμετέραν δυνάμει . nec aliud demonstrat , quam
adverbia sic a participio formari solere , dum structu-
ra ap. Lucian. est alia. Nec ego , etsi dedi quae pro-
pius accedunt , πεφυλαγμένως esse sanum adfirmo ,
propter illico adjunctum ἀπολογησάμενος , licet ad
postremum ἐκαθεζόμενος referendo stare queat , atque
ideo nihil immutarem. J. F. R.

57. Κλεόδημος] Vid. Reines. Ep. ad Hofm. p. 381.

M. V. La Croze.

τὸ ἀλγῆμα. Ὡς εἰς λέοντες, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου καὶ ἀβάτου καὶ τὸ πρᾶγμα ἕτω βροπιθανώτερον. ὡς γὰρ ἡ ἐλάφος, καὶ ἔρρωτο μάλιστα ἐκ τῶ ποδῶν καὶ ὁ λέων ἀλκιμώτατος, καὶ τὸ λίπος αὐτῆς, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τῆς πάγου αἱ ὄρθαι, μεγάλα δύναμις, εἴ τις ἐπιτάσσῃ αὐτοῖς χρῆσθαι μὲν τῇ οἰκείᾳ ἐπαγγελίᾳ ἐκάτω. ποδῶν δὲ ἴσασιν ἥκιστα ἐπαγγέλλετο. καὶ αὐτὸς, ἥδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ἕτω πάλαι ἐγίνωσκον ἐλάφου χρῆσθαι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ὡς ἐλάφος. ἐναγχῶ δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα, μελεδίδαξέ με εἰπὼν ὡκυτέρως εἶναι τῇ ἐλάφῳ τῆς λέοντος. ἀμείλει, ἔφη, καὶ αἰρεῖσιν αὐτὰς διάκοιτες. ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τῷ Λίβῳ.

Ἐγὼ δὲ, οἶεσθε γάρ, ἔφη, ἐπαυδαῖς τισὶν τὰ τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παρρημασι, τῷ κακῷ ἐνδον ἀφαιρῶν; ἐγέλασαν ὅτι τῷ λόγῳ μὲν, καὶ ὅλοι ἦσαν κατεγνωσμένοι μὲν πολλὴν τὴν ἀνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπιταίμεν τὰ προσηλότητα, καὶ οὐδ' ὦν ἀν' ἐδὲς φρονῶν ἀκτεῖποι, μὴ ἐχὶ ἕτως ἔχειν. ὁ μὲν τοι ἰατρὸς Ἀντίγονος ἐδόξα μοι παύειν τῇ ἐρωτήσει μὲν πάλαι γὰρ ἡμελεῖτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ Εὐκράτῃ μὲν τῇ τέχνῃ, οἷον τε παρρηγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ ὅλως ὑφαίρειν τῷ τόνῳ. ὁ γὰρ Κλεόδημος, ὑπομειδὼν ἄμα, τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ;

leolina, inquit Dinomachus; audiui equidem, sed cervae virginis et nondum initae: et probabilior sic res est: celere enim cervae et robustum maxime pedibus. Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius et manus dextra, et pili de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmine adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quoque, inquit Cleodemus, isa olim putabam, cervae oportere pellem esse, propterea quod velox cervae. Sed nuper e Libya vir sapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velocius esse leones cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Laudabant praesentes Libyn, qui recte dixisset.

8. At ego, Putatis enim, dicebam, incantationibus quibusdam talia sedari, aut rebus extra appensis, cum tamen intus habites malum? Ridebant in hoc sermone meo, ac manifestum erat condemnari ab illis multam meam inscitiam, quando nescirem, quae essent manifestissima, ac de quibus nemo sanus contradiceret, quasi non ita se haberent. Verumtamen Antigonus Medicus videbatur delectari mea interrogatione, olim enim, puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua afferre vellet Eucrati, & vino illum abstinere iubens, & vesci oleribus, & in universum de contentione remittere. Cleodemus ergo subridens, Quid ais, inquit, Τυχία;

α. Ἐπαγγέλλομαι] Δύναται. marg. Δ1. β. Τὸ δέρμα] Διὰ τὸ δέρμα γ. sola frustra, cum marg. Δ1.

84. Κατεγνωσμένοι μὲν πολλὴν τὴν ἀνοιαν. αἰτιατικὴ ἀντι γυναικὸς Ἀντικῶς. V.

74. Χρῆται — εἶναι] Nonnihil incommodi praefertur hi infinitivi; verum quia recte ἐστὶ χρῆται licet mihi, vel utendum est, dicitur; non offendit peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic efferri. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et δὴν ἰπποῦν occurret mox Hipp. ipso initio, atque alibi non semel.

γ. F. R.

77. Ἀμείλει] Conf. supra Συγρ. c. 29. med. M. du S.

84. Κατεγνωσμένοι μὲν πολλὴν τὴν ἀνοιαν] Eadem rur-

sus infra c. 32. p. γ.

γ. F. R.

91. Ὑφαίρειν τῷ τόνῳ] Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa vinum & carnes, sic etiam circa res venereas, quorum τόνος hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem.

γ. M. G.

Ὑφαίρειν τῷ τόνῳ] Vix dubito quin simul ad tensionem Veneream adludat; interim vult videri Medice lo-

chiade? Incredibile tibi videtur, quasdam existere e talibus utilitates ad morbos? Mibi vero, inquam; nisi omnino pituita plenus mihi sit nasus, ut credam, externa, & quae nihil communicent cum internis rebus, morbos excitantibus, cum voculis quibusdam, ut dicitis, praestigiisque operosa esse, & sanationem, si appendantur, immittere? Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo leone sexdecim totas mustelas deliget. Ego enim leonem ipsum saepe claudicantem prae dolore in integra sua pelle vidi.

9. Omnino nimirum idiota es; ait Dinomachus, neque talia discere curasti, quemadmodum, cum morbis adhibentur, prosunt: ac videris mihi ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium depulsiones, & serpentium multedines, & tumorum inguinalium sanationes, & reliqua, quae jam & I anus faciunt? Si vero illa sunt omnia, quidni & ista putabis fieri a similibus? Ea quae non consequuntur, inquam, concludis, Dinomache, & clavo, quod ajunt, clavum ejicis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione persuaferis, quomodo fieri ista possunt, metuentes febris aut tumore, vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, & pro-

ἀπιστον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίνεσθαι τινὰς ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοιγε ἦν δ' ἐγὼ εἰ μὴ πάντῃ τὴν κορυφὴν μωτὸς εἶην, ὥς πιστεύσειν τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινωνήντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπεγεύρασιν τὰ νοσήματα μὲν ῥηματίων, ὥς Φατὲ, καὶ γοητείας ἰτινὸς ἐνεργεῖν, καὶ τὰ ἴασιν ὅτι πέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ' ὅτι οὐκ ἂν γένοιτο, εἰδὲ ἦν ἐς τὴν Νεμεεὶν λέοντος τὸ δέρμα ἐνδόσῃ τις ἐκκαίδεα ὅλας μυγαλάς. ἐγὼ γὰρ αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύοντα ὑπὲρ ἀλγυδόνων, ἐν ὅλοκλήρῳ τῷ αὐτῷ δέρματι.

Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἰ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅν τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερόμενα. καὶ μοι δοκεῖς, εἰδὲ τὰ προσφανεστάτα ἀνὰ τὴν ἀνθρώπου ταῦτα, τὰ ἐκ τοῦ σώματος συρετῆς τὰς ἀποπόμπας, καὶ τὰ ἐρπετῶν τὰς κατὰ βέλξεις, καὶ βελώνων ἰσχύσεις, καὶ τὰλλα ὅποσα καὶ αἱ γῆραι ἤδη ποιῶσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα γίνεσθαι ἀπάνια, τί δὴ ποτε ἐχὶ ταῦτα οἴσῃ γίνεσθαι ὡς τὸ ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγὼ, συμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἡλῶ, Φασὶν, ἐκκρούειν τὸν ὄνλον. εἰδὲ γὰρ ὁ Φῆς, ταῦτα δὴλα μὲν τοιαύτης δυνάμεως γιγνόμενα. ἦν γὰρ μὴ πείσης πρότερον ἐπάγων ἢ τὸ λόγον διότι φύσιν ἔχει γίνεσθαι, ἢ τῷ τε συρετῇ, καὶ τῷ οἰδήματι δεδομένον, ἢ ὄνομα θεοπέσιον, ἢ ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ ἄλλ' αὐτὸ ἐκ τῶν βέλ-

ε οὐκ ἂν] Οἷς ἂν male f. cett. Δι οἷς ἂν etiam marg. At. d. Ἐνδόσῃ] Ἐνδόσῃ f. sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδόσῃς pejus marg. At. e. Ὀλοκλήρῳ] Sic Edd. magno consensu. Ὀλόγῳ male f. & marg. At. f. Ὀφελεῖ] Ὀφελεῖ Fl. g. Τί] Ὅτι marg. At. & Fl. male. h. Τῷ λόγῳ] Τῷ λόγῳ Fl. i. Τῷ τε] Οὕτω τε τῷ f. cum V2. & marg. At.

19. Καὶ ἡλῶ φασὶν ἐκκρούειν τὸν ὄνλον] Παραμύθια ἐπὶ τῷ ἀσυνφόρῳ ἀσύνφορα πιστεύουσιν, ὅτι περὶ ἐπὶ τῷ ψευδῶν

εἰρη] τῷ Νηλίου σινάπτως. V.

loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuat, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periossteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidus ineptusque ad motum reddit musculos, & hinc ad ambulationem & cursum ineptos, unde relaxationem

tensionis sanatio infert.

1. Ἐνργεῖν] Hanc vocem interpretatur vir Clari^s. Gilbert. Gaubilinus ad Psellum.

19. Ἠλῶ — ἐκκρούειν τὸν ὄνλον] Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9.

βυβῶν Ⓢ δραπετεύοντ Ⓢ, ἔτι σοι γραῶν
μῦθοι τὰ λεγόμενά ᾽βῆ.

Σὺ μοι δοκεῖς, ἢ δ' ὅς ὁ Δεινόμαχ Ⓢ, τὰ
τοιαῦτα λέγων, ἐδὲ θεὸς εἶναι πιστεύειν,
εἴγε μὴ οἷε τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ
ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τῷτο μὲν ἢ δ' ἐγὼ
μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· κωλύει γὰρ ἐδὲν, καὶ θεῶν
ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ
δὲ καὶ θεὸς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ
ἂν εὖ ποιῇσι τὴν κάμνοισιν, ὑπὸ Φαρμά-
κων καὶ ἰατρικῆς, ἀνίσταντες. ὁ γὰρ Ἀσκλη-
πιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἥπια Φάρ-
μακα πᾶσιν, ἐθεράπευον τὴν νοσούντων,
καὶ λέοντας καὶ μυγάλας περὶ ἀπὸ πόντους.

Ἔα τῷτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῶν
θαυμάσιόν τι διηγήσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μενιά-
χιον ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη
χρῶν· ἦκε δὲ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ,
Μίδα ἢ ἀμπελουργόν, ἐρρωμένον ἐς τὰ
ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργαλίκον, ἀμφὶ πλῆ-
θος ἀγορᾶν, ὑπὸ ἐχίδνης διχθέντα,
καὶ ἡδὴ σεσηπὸτα τὸ σκέλ Ⓢ. ἀναδύντι
γὰρ αὐτῷ τὰ κλήμαλα, καὶ ταῖς χάραξι
πεπλεκτοῖσι, προσεπύσαν τὸ θηρίον, δα-
κύν ἔτι ἢ μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθά-
σαι, καὶ καλεῖσθαι αὐτοῖς ἐς ἃ τὸ φάλεον, καὶ

percrea de inguinibus aufugiente; adhuc quae
dicis aniles sunt fabulae.

10. *Videris tu mihi*, ait Dinomachus, *talia qui dicas*, neque Deos credere, si qui-
dem non putas fieri posse, ut per divina nomi-
na sanationes contingant. Illud quidem, in-
quam, noli dicere, vir optime. Nihil enim
prohibet, etiam si Dii sunt, tamen talia esse
mendacia. Ego vero et colo Deos, et cura-
tiones illorum video, et quae bene faciant la-
borantibus, quos medicamentorum et medici-
nae opera restituant. Aesculapius enim ipse,
ejusque filii, medicamentis bonis miscendis sa-
nabant aegrotos, non leonibus mustelisque al-
ligandis.

11. *Omitte istum*, inquit Ion. *Ego mi-
rabile quiddam vobis enarrabo. Adolescentu-
lus eram circa quatuor et decem fere annos.*
Venit autem aliquis patri nuntians, Midam
*vinitorem, robustum caetera servum, et effi-
cacem, pleno foro a serpente morsum, jacere*
*jam putrescente crure. Deliganti enim pal-
mites, et palis applicanti, adrepentem vipe-
ram, morsu appetiisse pollicem, ac subito suam*
ruasus cavernam subiisse: illum vero plorare,
qui

α τὸν] Recte sic Fl. Fr. P. &c. τὸν γ. & V2.

37. ἥπια φάρμακα πᾶσιν Ⓢ Hom. II. Δ. 218.
M. du S.

45. Ἀμφὶ πλῆθος ἀγορᾶν] Vertunt circa forum ple-
num Latine valde obscure. potius dicendum fuisset,
circa tempus fori pleni, quo frequentissimum est for-
um, circa meridiem, nostris mercatoribus ontrent
de Zeeurgtijdt.

Ἀμφὶ πλῆθος ἀγορᾶν] Firmant Graevianam obser-
vationem Kusterus ad Suid. V. ἀγορᾶς ἡμέραν. Add. Ve-
nerab. Wolfius ad Liban. Epist. 1036. a. No. 4. qui So-
phisia accuratissime forte definit tempus, quod hac
formula designant, Ep. 1084. Καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ
μῆνι τετέλεται σοι τὴν ἡμέραν, ὅτι πλῆθος ἀγορᾶς εἰς
μισσημέριον ταδέραν. Eo magis haec nota temporis
forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto
calore irritantur magis, & plus proinde nocent, ve-
nenata. Vid. Plin. II. 25. f. 30.

Ἀμφὶ πλῆθος ἀγορᾶν] Thucyd. (quem conferen-
dum in marg. suavit Cl. Hemsterh.) VIII. c. 92. pr. οὗ

τῇ ἀγορᾷ πλῆθος ait, ibique Cl. Duker. „ Suidas:
„ πρὶ πλῆθος ἀγορᾶς. πρὶ ἡμέρας τετάρτης, ἢ πέμπτης
„ καὶ ἑκτῆς τότε γὰρ μάλιστα πλῆθος ἢ ἀγορᾶ. Postremam
„ interpretationem secuti Viri doctissimi in Luciani
„ Philop. (h. l.) ἀμφὶ πλῆθος ἀγορᾶς, & in Philostr.
„ vit. Apollonii II. 36. Ὅποτε ἀγορᾶ πλῆθος. & VII. 29.
„ πρὶ πλῆθος ἀγορᾶς vertunt: circa meridiem. Sed
„ Suidas ipse deinde πλῆθος ἀγορᾶς exponit ἡμέραν
„ τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in
„ πλῆθος ἀγορᾶς ἡμέραν τρίτην ἡμεροβόλον πρὶ πλῆθος
„ ἀγορᾶς. Herald. I. Adversar. 10. Interpretes Aelian
„ ni ad XII. V. Hist. 30. & Kuhnii in Indice Aelian
„ pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tem-
„ pus quod est inter mane & meridiem, & tempus
„ quod πλῆθος ἀγορᾶς, & πρὶ πλῆθος ἀγορᾶς vo-
„ cant Graeci, a μισσημέριον distingui. Itaque hoc
„ recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Mar-
„ tialis dicit, caussidicos exercere incipiebat; nec
„ Brodaeus IV. Miscell. 33. satis accurate illud cum
„ Gai-

qui periret doloribus. Haec igitur nunciabantur : ac Midam videbamus ipsam in grabato adferri a conservis , totum tumoribus inflatum, lividum, putrescentem jam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arceffo, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam ejiciens de corpore venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem, quem de columella sepulchrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc fortassis mediocre videatur : quamquam ipse Midas, sublato in quo portatus fuerat grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud valuit & ille lapis de sepulcro.

12. At ille alia quoque paravit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronuntiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur & facem tribus circumcisibus instrato, quotquot intra fines illos fuerant serpentes ejecit. Veniebant igitur velut tracti ad incantationem angues multi & aspidēs, & viperæ, ac cerasæ, & jaculi,

δὲ οἰμῶζειν, ἀπολλύμενοι ὑπ' ἀλγυδόνων. ταῦτά τε ἐν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὴν Μίδα ἐωρῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδῳ ὑπὸ τῆς ἡμετέρας προσκομιζόμενοι, ὅλον ὠδύνην, πελιδνόν, μυδῶντα τὴν ὀπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λευπημένῳ δὲ τῷ πατρὶ, τῷ φίλῳ τις ἑ παρὰν, Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γὰρ σοὶ ἄνδρα Βαβυλῶνιον τῷ Χαλδαίων, ὡς ὁφασιν, αὐτίκα μέτεμι, ὡς ἰάσει) τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ ἀλγυδίσω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὴν Μίδα, ἐπαδὴ τινὶ ἐξελάσας τὸν ἐκ τῆς σάματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς ἡλῆς ἐκκόψας. καὶ τῷτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς δρεμάμενος τὴν σκίμποδα, ἐφ' ἧς ἐκεκόμιστο, ὡχέλο ἐς τὸ ἀγρὸν ἀπὶ ἄν. τοῦτον ἡ ἐπαδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στήλῃς ἐκεῖν) λίθος. Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια, ὡς ἀληθῶς. ἐς γὰρ τὸ ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱεράκια τινὰ ἐκ βίβλου παλαιᾶς ὀνόματι ἐκτὰ, θείῳ καὶ δαδὶ καθαγίσας τὸν τόπον, περὶ ἐλθὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἑρπετὰ ἐντὸς τῶν ὁρῶν. ἦγον ἐν ὧσιν ἐλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπαδὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἑχίδναι, καὶ κεράσαι, καὶ ἀκοντίαι,

b Παρὰν] Παρὰν Fl. c ἰάσει] ἰάσει Fl. ἰάσει marg. Δ1W. d ἱεράκια] ἱερά Fl. & marg. Δ1. e τῶν] Omitit articulum Fl.

„ Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum „ ad Suidam in ἀγορῆς ὄραν.” Vid. etiam Cl. Casaub. ad Athen. VI. c. 20. p. m. 192. qui jocum in πλεθῶν ἀγορῆς captatum exponit, & πρὸ ἀγορῆς λυθῆναι refert ad horam decimam, quo definerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat.

J. F. R.

46. Ἰπὸ ἐχίδνης δαχτυλῆται — τὸ θηρίον] Cl. Bos ad Aët. Ap. p. 90. quem admonitu Cl. Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28. 4. εἰδὼ οἱ βάφειροι κριμάμενοι τὸ θηρίον ὃν τὸ χεῖρ αὐτῶν, aliaque similia adfert. Quae non exscribam, quia magis nota.

J. F. R.

66. Αὐτὸς ἀρρέμενος] Ut paralyticus in Evangelio.

M. V. La Croze.

72. ἱεράκια τῶν] Non possum quin adscribam hic,

quae in margine veteris Codicis hic sunt adnotata ἱεράκια. οἱ αὐτοὶ τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανὸς, ὃ Πρέσβυς ὑπομνηματίζει, οἱ ὁ Προπάκιος ἀντιφθέγγει) πᾶν διζῶς καὶ γυναικός.

J. G. G.

73. Οἷον ἐ δαδὶ καθαγίσαι] Vid. C. Barthii Advers. L. VII. c. 3. Alm. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poetarum testimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero & fures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, & se quocumque abstrahi patiuntur. Confer Necyom. c. 7. ibique notas 74. & 76.

J. F. R.

74. Ἐς τρεῖς] Vid. de hac locutione Fratr. Consulti. G. O. Reizii Belg. Graec. p. 464. Adde Theocr. Eid. I. 25.

J. F. R.

77. Κεράσαι] Vid. Διψ. c. 3. De physalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III. 18. qui piscem vocat. De ἀκοντίαις idem VI. 18.

M. du S.

τίαι, Φρῦνοί τε, καὶ Φύσαλοι· ἐλείπειο δὲ εἰς δράκων παλαιός, ὑπὸ γήρας, οἶμαι, ἐξεργύσαι μὴ δυνάμην, ὡς αὐτὸς τῷ δὸ προσάγματι· ὁ δὲ μάγος, ὅς ἐφ' ὡς παρῆναι ἀπάντας, ἀλλ' ἓνα τινα τὸ ὄφιν τὴν νεώτατον χειροτονήσας, πρὸς αὐτῷ ἐπέμψεν ὅτι τὸ δράκοντα, καὶ μὲν μικρὸν ἦκε καὶ κτείνῃ. ἐπεὶ δὲ συναλίσθησαν, ἐνεφύσησε δὲ αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος, τὰ δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἀπάντα ὑπὸ τῷ Φυσήματι, ἡμεῖς δὲ θαυμάζομεν.

Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἢν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφιν, ὁ πρὸς αὐτῷ ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγώγῃ τὸ δράκοντα ἤδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, καὶ σκίπωνα ἔχων ἐκείνῃ, ἐπετηρίξει; σὺ μὲν παίζεις, ἐφ' ὃ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σε πάλαι τὰ τῶν αὐτῶν (ὡμην γὰρ ἐδένι λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι, ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) ὁμῶς ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον τὸ ξέρον τὸ βάρβαρον (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν ὡς ἔφασκεν) ὅπτις εἴσα, καὶ ἐνίκηθην, ὅτι πολλὸν ἀντιχῶν. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν ὁρῶντα ἄλφ' αὐτῷ αἰρέσει Φερόμενον, ἡμέρας ἕως, καὶ ἐφ' ὕδατος βαλίζοντα, καὶ ἄλφ' αὐτὸς διεξιόντα, καὶ ὁρῶντα, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα, ἢν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸ Ὑπερβορεὸν ἄνδρα πετόμενον, ἢ ὅτι τῷ

et rubet ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae senio, arbitror, non poterat erepere, ac propterea dicto audiens non fuerat. At Magnus negat omnes adesse, atque unum serpentium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et venit paullo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit illos Babylonius: at illi confestim ab illo ipso flatu, nobis admirantibus, combusti sunt.

13. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens ille legatus, junior, numquid manu ducebat draconem vetulum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu quidem ludis, Cleodemus inquit: ego vero et ipse magis etiam quam tu incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo modo posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volentem vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut dicebat ex Hyperboreis, credidi, et diu reluctatus tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri, super aqua incedere, per ignem fransire otiose et gradatim. Tu haec; sinquama ego, vidisti, Hyperboreum hominem

a Σωηλίσθησαν] Ex emendatione Solani Σωηλίσθησαν Edd. Nec quidquam variet. ex Codd. notatum invenio. b Αὐτῶν] Αὐτοῖς Fl. & marg. At. c Ἀν αὐτῶν πιν.] Πιστεῦσαι αὐτῶν Fl. omisso αὐτῶν. Deerant in uno Cod. Coll. Et pro γιν. πιν. erat. In margine Ald. Hoff. duo haec adscripta: δυνατὸν πιστεῦσαι αὐτῶν, additumque: vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι αὐτῶν.

95. Δυνατὸν πιστεῦσαι] Γραι. δυνατὸν γίγνεσθαι. G.

85. Σωηλίσθησαν] Sic emendandum omnino duximus, ut Pind. c. 7. Vid. Kust. Not. ad Jambl. No. 58. Incantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit Aelian. de An. VI. 33. M. du S.

Σωηλίσθησαν] Pro correctione Solani non solum facit, quod & supra de Luc. §. 7. legas: ἐκιδῶν συναλίσθῃσι πολλοῖς. Sed quia σωηλίσθησαν a συναλίσθησαν compositior hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, συναλίσθησαν daretur a συναλίσθημαι, sibilando congrego, vel fistula convoco, ut pastores solent congregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. immutassim.

J. F. R.

95. Γίγνεσθαι αὐτῶν πιστεῦσαι] In Collectaneorum Gal. uno Codice deerant posteriores duae voces, & pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorsus ejiciendum censo. M. du S.

15. Ἐν Γλαυκίῳ τῷ Ἀλεξικλίῳ] Video verti in Glaucis Alexiclis filio. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glaucis, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adjutor dicit se

volare; & super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem crudo corio, ne plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid dicere opus est, quae offendit, immittendis amoribus, daemonibus evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate manifeste sistenda, ac detrahenda Luna.

14. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum patre vix mortuo adisset hereditatem, amore captus est Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tunc magistro utebatur: ac nisi amor illum detinuisse, omnia jam Peripateticae scholae placita didicisset, qui duodeviginti annorum adolescens jam analysi uteretur, & acroaticos de natura libros ad finem usque pertractasset. Attamen consilii circa suum amorem inops, omnia mihi indicat. Ego vero, quod magistrum decebat, Hyperboreum illum magnum ad eum deduco, quatuor in praesens minarum mercede interposita; oportebat enim statim numerare aliquid ad sacrificia: sexdecim vero, si frui daretur Chryside. Ille vero plenam cum servasset Lunam, tunc enim plerumque talia sacra pera-

ὑδατὸς βεβηκότα; καὶ μάλα, ᾧ δὲ ἐποδεδεμένοι γε καρβατίνας, οἷα μάλα-
τα ἐκείνοι ἐποδοῦν. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ
ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο,
ἰοῦντας ὀπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων,
καὶ περὶς ἐόλως ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην
αὐτῶν ἐναργῆ παρίστας, καὶ τὴν Σελήνην
κατασπῶν.

Ἐγὼ γὰρ διηγέσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γενό-
μενα ὑπὸ αὐτοῦ ἐν Γλαυκίᾳ τῷ Ἀλεξι-
κλέῳ. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τῷ πατρὸς
ἐκποθάνοντι, ὡς ἔλαβὼν ἡ ἐρίαν, ἡρά-
δην Χρυσίδος καὶ Δημαινέτου θυγατρὸς.
ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τὰς λό-
γους, καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκείνου ἀπηχόλη-
σεν αὐτὸν, ἀπαντα ἂν ἤδη τὰ τῷ Περιπά-
τῳ ἡπίστατο, ὅς καὶ οὐκωκαδεκαέτης ὢν,
ἀνέλυε, καὶ τὴν φυσικὴν ἀκρόασιν μέλετ' ἐλθέ
εἰς τέλος. ἀμνηστῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι,
ἐμνηύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὡς ἔφ' ἐλὼς ἦν,
διδάσκαλον ὄντα, τὴν ὑπερβόρειον ἐκείνου μά-
γον ἄγω πρὸς αὐτὸν, ὅτι μναῖς τέσσαρ-
σι μὲν τὸ ὡς αὐτὸν. (εἶδει γὰρ πρὸς ἐλέσσει
τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκκαίδεκα δὲ εἰ τύ-
χοι καὶ Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐτομνήμην τηρήσας
καὶ σελήνην (τότε γὰρ ὡς ἐπὶ τοπολὺ τὰ
τοιαῦτα

ἃ Ἀλεξικλῆς] Ita Edd. hic, sed paullo post Ἀναξ— habent. ο Δημαινέτος] Sic Fl. f. Fr. &c. Δημαι-
Schol. f. Ἐπιτοπολὺ] Sic f. P. H. S. &c. Ἐπιτοπολὺ Fl.

7. Καρβατίνας] Καρβατίνας τὰ τραχέα & ποικιλοχρῆστα, ἃ & ἀρούρας φασί, V.

18. Δημασίτου] Γράφει & Δημῶν. V.

se ἄγω ἐκείνου μίαν πρὸς αὐτὸν, & quod tum hic dicitur βόθρῳ ὁρίζεσθαι ὡς αὐτὸν τινὶ καὶ οἰκίᾳ nempe ejusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπὶ τῷ κόπτῳ τῆς θυρίας & περιδύσσει versata est cum Glaucia. Itaque ὡς Γλαυκίας nunc accipe, ut circa finem harum insaniarum ὡς Ἀμφιλόχῳ, ὡς Βενέδῳ. Præterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέως, mox ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέως; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus.

Idem. Ἀναξικλέως] Aut ita hic, ut infra Ἀναξ— legendum; aut illic Ἀλεξ— quod hic in Impr. erat, reponendum.

Ἀλεξικλέως] Solan. in nott. nihil definit. In Junt. vero Ἀλεξ— deleteo, Ἀναξ— rescripserat. Ego Ἀλεξικλέως γράφον inveno apud Theophr. VIII. c. 92. num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. f. F. R. 23. Ἀνέλε] Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut priusquam Logicam doceretur, quae maturum jam, certe rerum cognitione instructum, judicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio & ultimo videntur Logicam docuisse. Vid. Diog. Laert. p. 173. D. quanquam idem (174. A.) docet alios Stoi-

Ἐν Γλαυκίᾳ] Sic infra c. 38. ὡς Ἀμφιλόχῳ, quod videat cui opus est.
Tom. III.

f. F. R.

F

cos

τοιαῦτα τελειοῦργεῖται) βόθρον τε ὀρυζά-
 μιν³¹ ἐν αἰθρίῳ τινὶ τ' οἰκίας, ὧς μέσας
 φύκας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τ' Ἀ-
 ραξικλέα τ' πατέρα τῷ Γλαυκίῳ, πρὸς
 ἑπτὰ μηνῶν τεθνήσκατα· ἡγανάκτει δὲ ὁ γέ-
 ρων ὅτι τῷ ἔρῳ, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευ-
 ταῖα δὲ ὅμως ἐφῆκεν αὐτῷ ἔρῳ. μὲν δὲ τ'
 Ἑκάτῳ τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τ' Κέρ-
 βερν, καὶ τ' Σελήνην κατέσπασε, πολύ-
 μορφόν τι θάμα, καὶ ἄλλοις ἄλλοῖόν τι
 Φαῖλαζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν
 μορφήν ἐπεδείκνυτο, εἰτα βῆς ἐγένετο πάγ-
 χαλ³², εἰτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλει δ'
 ἂν ὁ Ὑπερβόρεος³³ ἐκ πηλῶν ἐράτιον τυ-
 ἀναπλάσας, Ἀπιθί, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσί-
 δα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπαιτο, καὶ μὲν μικρὸν
 δὲ ἐπέστη κόπῃσα τ' θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελ-
 θῆσα ὤρεβάλλει τ' Γλαυκίαν, ὥς ἂν ἐρ-
 μαίνεσθαι ἐράσας, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεχίρυσ-
 ιων ἠκῶσαμεν ἀδόντων. τότε δὴ ἦτε σελήνη
 ἀνέπαιτο ἐς τ' ἔρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ καὶ
 τ' γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη,
 καὶ τ' Χρυσίδα ἐξεπέμφαμεν ὧς αὐτὰ πᾶ-
 ρχέδον τὸ λυκαυγές.

Εἰ ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, οὐκ ἀν-
 ἔτι ἠπίσθησας εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐκωδαῖς
 χρήσιμα. ὦ εὐ λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι-

guntur, fossa in subduali domus depressa,
 circa mediam noctem evocavit nobis primo
 quidem Anaxiolem, patrem Glauciae, ante
 3 menses septem defunctum. Graviter autem fe-
 rebat senex amorem, atque irascebatur: de-
 nique vero tamen amare illi permisit. Post
 vero Hecaten evocavit, quae Cerberum secum
 40 duceret, & Lunam detraxit, multiforme spe-
 ctaculum, diversamque prae se speciem ferens.
 Primo quidem muliebrem prae se formam ge-
 rebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde
 scylla videbatur. Tandem Hyperboreus de-
 50 hito cum sinxisset parvulum Cupidinem, Abi,
 inquit, adduc Chrysidem! Avolat Iucum;
 nec ita multo post adstitit illa pulsans januam:
 & ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad-
 sumptum furorem usque amaret hominem,
 55 fuitque cum illo dum gallorum cantum audire-
 mus. Tunc nempe Luna evolavit in caelum,
 & terram Hecate subiit, & reliqua spectra
 evanescere, & emissimus, circa ipsum fere di-
 luculum, Chrysidem.

15. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius
 fidem negares dicentibus, esse multa in incan-
 tationibus utilia. Recte, inquam, mones. Cre-
 de-

a Ἀναξικλέα] Sic jam F. Fl. Fr. P. H. S. &c. nec quidquam Codd. juvant. b Εὐ λέγεις] Aliam perso-
 nam hic addendam monet marg. Ald.

cos primum docuisse Logicam, 2. Physic. 3. Mor. Phil.

M. du S.

31. Βόθρον τε ὀρυζάμενον] Heliad. lib. 6.

F. B.

42. Γυναικείαν μορφήν] Nempe species humana per-
 tinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae no-
 mina ad Lunam referri constat.

F. M. G.

49. Ἑρμαίνεσθαι] Supra T. 2. 15. β. ἐρμαίνεσθαι ἄγε-
 πῶσα. Infra Ἀποφ. c. 21. ἐρμαίνεσθαι.

M. du S.

55. Τὸ λυκαυγές] I. e. τὸ λυκόφως, ex λόγῳ seu λό-
 γῳ utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγής, pro λυ-
 γόφως, λυκαυγής.

F. G.

58. Εὐ λέγεις] Paruissim hic margini Aldinae, per-
 sonae novae nomen praemittere iubentis, quam Edd.
 omiserunt; sed quia idem plus triginta vicibus in hoc
 Dialogo jubet, & conjectura tantum est, non Co-
 dicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut al-

mia mutatione contra auctoritatem Edd. & Nostro-
 rum Codd. grassarer. Immo re penitus inspecta, sa-
 pissime personarum nomina studio omissa ab Auctore
 video; quia sponte patet ubi incipiat nova persona,
 quando illud inquam ego, inquit ille, additur. Ita Ci-
 cero e contrario evitaturus illa repetita inquam & in-
 quit, personarum nomina adscribit, quod disertis ver-
 bis monet de Amicit. c. 1. Quasi enim ipsos induxi lo-
 quentes, ne, inquam, &, inquit, saepius interpone-
 rentur: atque ut tamquam a praesentibus coram haberi
 forme videretur. Quare terque quaterque insertionem
 illam marginis Ald. indicasse contentus, ceteras o-
 mitto.

F. F. R.

75. Ὅ δὲ τεττάρων μηνῶν, πάντων μικρολόγῳ ἂν, Γλαυ-
 κίαν ἐπείρασεν ἡγήσασθαι] Interpres, Is quatuor minarum,
 tam illi lucri avidus, Glauciam amoris compositum fecerit.

Me-

ferem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est, si non ita acute ut vos δομῇ, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὁξυδερκεῖν videre talia possum. Verum enim vero, novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilemque & promptam, non video quam ob causam opus habueritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo luteo; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini cedit mulier, & contrario spectris ingenio est. Nam illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt; nampe & haec vos dicitis: haec autem argentum si qua tinniat, venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si cum possit ipse amari a ditissimis mulieribus, & solida ab illis talenta accipere; pro quatuor minis sordidus homo Glauciam reddit amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fidem neges omnibus.

16. Itaque lubens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui daemones liberant terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed novum omnes Syrum illum e Palaestina, tantum curationum Sophistam: quot ille traditos sibi

τευοι γὰρ ἂν εἶγε εἶδον αὐτὰ, ὥν δὲ συγχινώσκειν, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὁξυδερκεῖν ἔχω· πολλὰ ἄλλ' οἶδα γὰρ ἢ Χρυσίδα ἢ Λέγεις, ἢ ἑραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον· ὅχι ὁρῶ δὲ τίνος ἕνεκα ἐδέθητε ἐπ' αὐτῷ τῷ πηλίνῳ πρεσβευτῇ, καὶ μάγε τῷ ἐξ Ἵπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἢ εἰκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν εἰς Ἵπερβορέας δυνατόν ἦν. πάντῃ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταῦτῃ ἢ ἐπαδὴν ἢ γυνή, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς φάσμασι πέποιθεν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἦν φόβος ἀκρόσι χαλκῷ, ὃν σιδήρεω πέφευγε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φασί. αὐτὴ δὲ ἂν δεξιόριον περὶ φασί, ἔρχεται πρὸς τὴν ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτὴ τῷ μάγε, εἰ δυνάμει αὐτὸς ἐραδῆναι πρὸς τῆς πλεσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν, ὃ δὲ τεττάρων μιν, πάντῃ συμπερολόγῳ ὄν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεσθαι. ἢ γελοῖα ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν.

Ἐγὼ γὰρ ἠδὲως ἂν ἐροίμην σε τί πάλαι ποτὶ φησὶ, ὅσοι τῶν δαιμονῶντας ἀπαλλάττειν τὴν δαιμόνων, ἔτω σαφὲς ἐξάδδῃτες καὶ τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸ Σύρον τὸ ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸ ὅτι τέττων σοφιστὴν, ὅσους πολλοὺς λαβὼν κατακίπτοισι πρὸς

c. Ἐραστῇ] Et sic Fl. cum cett. d. Γελοῖα] Et hic personam inferendam ait marg. A1. e. Πάντι] Abest a Fl. f. Τούτων] Τούτων Fl.

Merae nugae. Ad historiam de amore Glauciae (qui nimirum Chrysidem quamdam amans, ea potitus dicitur esse ope Magi cujusdam, qui jactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, & integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis Glauciae Chrysidem conciliasset) respondet Tychiades inter alia, se mirari Magum ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, & insuper integris talentis ab eis donari, tamen quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glauciam reddiderit amabilem, Chrysidem nempe. 7. 7. 80. Δαιμονῶντας] Vid. Plut. Symp. VIII. 5. p. 1257.

M. du S. Δαιμονῶντας] L. Bos (de quo adeundo Cl. Hemst. in marg. admonuit) in Evang. Joan. VII. 20. plura similia adfert, quibus demonstrat δαιμονίων & κακοδαίμωνων

non profanis scriptoribus idem esse quod sacris δαιμονίων ἔχειν.

83. Τὸν Σύρον τ] Christianum intelligere videtur. F. F. R. F. G.

Τὸν Σύρον — τ — σοφιστῇ] Non dubito quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut Dominus Christus praedixerat, subjecta erant demonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. F. P. a G.

84. Ἐπὶ τούτων σοφιστῇ] Florentinum τούτων minus placet. Ἐπὶ enim cum secundo casu hic notat eum qui praestit, praepositus est illi negotio, ut in Evang. Luc. XII. 42. ὃν κατακίπτει ὁ κύριος ἐπὶ τῷ θημένῳ αὐτοῦ. Ac sine verbo, ut hic, Joseph. Ant. XII. 1. ὃ ἐπὶ βιβλιοθηκῇ, Bibliothecarius. Et apud Nostrium Ioh. F. 2 c.

πρὸς ἡ σελήνην, καὶ τὰ ὀφθαλμοὺς ἀστρέ-
φοῦς, καὶ ἀφ' ὧν συμπληρούμεν τὸ σῶμα,
ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμπει δαίμονας, ὅτι
μισθῶ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δαιμόνων.
ἐπειδὴ γὰρ ὅτι τῇ χειμῶνι, καὶ ἔρημῳ ὄθεν
εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, οἱ μὲν τοῦτον αὐ-
τὸς σιωπᾷ, ὁ δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλλη-
νίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν ἂν αὐτὸς ἦ,
ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἄνθρωπον· οἱ
δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθεῖν, καὶ
ἀπειλῶν, ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' ἐν καὶ
εἶδον ἐξίοντα μέλαρα, καὶ καπνώδη χροιά.
ἢ ἢ μέγα, ἢ δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτά σε ὀράω,
ὦ Ἴων, ὅγε καὶ αἱ ἰδέαι αὐταὶ φαίνονται, ὥς
ὁ πατήρ ὑμῶν Πλάτων δαίμυσι, ἀμαυρῶν
τι θεάματα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τὴν ἀμβλυώ-
τοῦσιν.

Ἄ Μόνον γὰρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ
τοιαῦτα εἶδεν, ὅχι δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ
δαίμοσιν ἐντέλυχῃκασαν, οἱ μὲν νύκτας, οἱ δὲ
μετ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ ὅχι ἅπασι, ἀλλὰ μυ-
ριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα θεάμαι. καὶ τὸ μὲν
πρῶτον ἐταραττόμεν πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ

cadentes ad Lunam: distortientes oculos;
spuma os repletum habentes, tamen susci-
tat, & sanos dimittit magna mercede ma-
lis liberatos. Cum enim adstat jacentibus,
& interrogat, unde intraverint in corpus?
ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero
Graece vel Barbare daemon, tum unde sit
ipse, tum quomodo atque unde venerit in ho-
minem: tum iste adjuratione, & si non
pareat, minis daemonem expellit. Atque ego
vidi etiam exequentem nigro colore & fumoso.
Non erat magnum, inquam, talia te vide-
re, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant,
quas Plato, pater vester, ostendit, evanidum
ac tenue spectaculum, quantum ad nos qui
caecutimus.

17. Nempe solus talia, Eucrates inquit;
vididit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt
in daemones, noctu partim, partim interdum?
Ego vero non semel, sed decies millies jam
vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterre-
bar.

a. Μὴ πεισθεῖν] Ἀπειλῶν Fl. sine μὴ. b. Οὐ μέγα] Et hic alius personae nomen praemittendum monet
marg. A1. c. Ἄς] Ὅσα f. & marg. A1. Vulgatum tenet Fl. Fr. P. &c. d. Μόνον] Hic rursus aliam per-
son. inserit. marg. A1.

c. 29. pr. ὁ ἐπὶ δισμῶν πραιφεῖς carceris, ubi & alia
delimus. f. F. R.

88. Ὁμοῦ ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει δαίμονας, ἐπὶ μισθῶ με-
γάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δαιμόνων.] Sermo est de Syro quodam
(Christiano forte, ut judicat Palmerius) qui eos, qui
ad Lunam conciderent, oculos distortientes, & os
spuma impleti, tamen erigeret, sanosque ac integros
dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos.
Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse
praestitum, voluisse Auctorem, quam magna, ut vul-
go legitur in Graecis; atque adeo intercidisse cum
quod facile ex affinitate ultimae in ἀρκίῃ syllabae po-
tuit evenire. Legendum itaque mea sententia, ἀμα-
πύρῳ ἀρκίῃ, cum ἐπὶ μισθῶ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δαι-
μόνων. f. f.

Ibid. Ἐπὶ μισθῶ μεγάλῳ] Cave quicquam mutassis:
genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis la-
bores, qui gratis miracula sua edebant. De aliis con-
sule, si lubet Orig. c. Celf. p. 53, 2. quō in loco Ae-
gyptios videbis & ipsos talia a se patrata jactasse.

M. d. S.

Ἐπὶ μισθῶ μεγάλῳ] Haec verba faciunt; ut non
credam de Christiano Exorcista sermonem esse, quos
de Magistri sui voluntate χαρίσματος illa sua etiam gra-
tis dedisse satis constat: nec unquam obiecta illis,
quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in
mentem venerit Doctissimo Jansio: sed non ausim ei
assentiri, cum praesertim ipsa nos Christi & Aposto-
lorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exor-
cistas non Christianos. f. M. G.

Ἐπὶ μισθῶ μεγάλῳ] De phrasi egimus supra I. Ver-
b. Hist. c. 19. De re haec tantum habeo monenda: emen-
dationem Cl. Jansii, cum inferentis, et si de Christiano
sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap.
proxime praemissi miratur magum exigua quatuor
minarum mercede talia facere; idque novo jam exem-
plo confirmatum ire censeri potest. f. F. R.

93. Ὅσα δὲ αὐτῷ] Patriam daemonis ipsius linguam
intelligit. V. Bellum, de op. daemonum, de daemo-
ne Armenice loquente. M. P. La Croze.

Ὅσα δὲ αὐτῷ] Qui nobilissimi Crozii notulas de-
scripsit, dilucide Bellum auctorem indicavit; cum

vo

bar. Jam vero ob consuetudinem inusitatum *IO* τὸ τῷ ἔθνε, ἔθεν τι ὡς λόγον ὁρᾶν μοι
nihil videre mihi videor : & nunc maxime, δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ ἧ μοι τ' δακτύλιον
a quo tempore anulum mihi dedisti Arabs, de ὁ Ἄραψ ἔδωκε, σιδήρεα τῷ ἐκ τ' τρυφῶν
ferro patibulum factum, & carmen me πεποιημένος, καὶ τ' ἐπεὶ ἔδιδάξε
multorum nominum docuit : nisi forte nec mi- πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ καὶ μοι ἀπιστήσεις,
hi credis, Tychiade. Et quomodo, inquam, *I* τῷ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἢν δ' ἐγὼ, ἀπι-
non credam Eucrati Dinonis F. sapientissimo γήσασαι Εὐκράτῃ τῷ Δείωνος, σοφῶ ἂν-
viro, & libere quae sibi videntur, & cum δρι μάλιστα, καὶ ἐλευθερίας τὰ δοκῶντα
auctoritate, domi suae dicenti ? οἱ λέγονσι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας ;

18. Illud enim de statua, inquit Eucra- Τὸ γὰρ περὶ τῷ ἀνδριάντῃ, ἡδ' ὅς ὁ
tes, quod domesticis omnibus quot noctibus *20* Εὐκράτης, ἀπασιν τοῖς ὅτι τ' οἰκίας, ὅσαι
apparet, & pueris, & adolescentibus, & se- νύκτες ἡ Φαινόμενοι, καὶ παῖσι, καὶ παῖσιν,
mibus, illud igitur non ex me solo audias, καὶ γέροντι, τῷτο ἔ παρ' ἐμῷ μόνον ἀκρόσιας
sed ex nostris omnibus. De qua, inquam, ἂν, ἀλλὰ καὶ ὡς τ' ἡμετέρων ἀπάντων.
statua? Non vidisti, inquit, ingrediens, in ποῖσι, ἢν δ' ἐγὼ, ἀνδριάντῃ ; Οὐχ ἐώρα-
aula stans signum pulcherrimum, Demetrii *25* ζκας, ἔφη, εἰσὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἐσηκότε
opus statuarum humanarum artificis? Num πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημήτριος ἔργον τῷ
discobolon, inquam, dicis, incurvantem se ἀνθρωποποιῶ ; μὴ τ' δισκοῦσιν, ἢν δ' ἐγὼ,
ad habitum emittendi iam disci, reflexo vul- Φῆς, τ' ὅπκιευφότα καὶ τὸ αἶμα τ' ἀφέ-
tu ad eam quae discum attulit, paulum sub- σεις, ἀπετραμμένον εἰς τ' δισκοφόρον,
misso genu alitero, ut in ipso statim jactu *30* ὀνήμα ὀκλάζοντα τῷ ἐτέρῳ, εὐκότε καὶ ζυγα-
reclinatus una videatur? Non, inquit, illud νασησομένη μετ' ἡ βαλῆς. ὅτε ἐκείνοι, ἡδ'
ὅς,

a Ἐπειδὴ] Ἐπειδὴ Fl. f. Μάλιστα] Καὶ μάλιστα ἔκαστ. Fl. g. Οἱ λέγοντες οἴκοι παρ' αὐτ. μ. ἔξ.] Σοὶ λέγοντι ἡ-
ξουσίας Fl. *b* Φαινόμενον] Sic Edd. omnes. Φαινόμενον corrigit Soulinus. i. τῷ] Sic Edd. omnes. Excepta Amst.
quae τ. casu magis, quam consilio. *k* Εὐκρατίας] Συναγασσομένη Fl. male.

vero suspicarer eum non bene adsecutum Crozii ma-
nam, Clariss. virum J. Ode consului, qui eruditissi-
mo libro de Angelis conscripto, in hac materia est
versatissimus : isque mihi indicavit, sine dubio Pseu-
dolum rescribendum, qui de Daemonum operationibus
libellum confecit, editum Paris. 1576. & an. 1615.
notis illustratum a Gilberto Gaulminio, recusumque
Graece ac Latine in forma minore. J.F.R.

98. Οὐ μίγα] Sic supra Διμαν. c. 30. f. M. du S.
12. Ἐκ τ' τρυφῶν] Cave & hoc ad Christianos refe-
ras, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis de-
volutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores
istī nempe sciebant quod hodieque fere a stultis ho-
minibus sit, qui suspensorum adipi, & cui non rei,
virtutem magicam affingunt. Pudet in tanta Chri-
stianismi luce hujusmodi etiamnum superstitiones, ab
ipsis derisus Ethnicis, apud ipsos Reformatos multis
in locis conspici, quos Romanensibus relinqui par e-
rat, inter quos tot Monachis aliisque quaestui sunt.

M. du S.
21. Φαινόμενον] In omnibus Libris erat Φαινόμενον.
Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi.
M. du S.

Φαινόμενον]. Et si Φαινόμενον non improbo ; nihil ta-
men sine auctoritate muto, quia τὸ Φαινόμενον quasi
substantive, pro ἀπαρίθνησιν acceptum intelligi potest
eod. modo, ut Phaenomena philosophi ponere solent,
& sic τὸ Φαινόμενον τῷ ἀνδριάντῃ nihil habebit incom-
modi. J.F.R.

26. Δημήτριος] Ἀλκιμάχῳ oriundus dicitur, infra
c. 20. M. du S.

28. Τῆς ἀφίστασης] Leg. Casaub. ad lib. 1. Aethen. J.B.
29. Τὴν δισκοφορίαν] De manu discum gestante & vi-
bratura intellige. De ὀκλάζῃ vide Zon. c. 4. M. du S.

Εἰς τὴν δισκοφορίαν]. Fuerint igitur statuæ duæ, fe-
minæ ministrantis discum, & jaculantis viri. Sed
non satis placet hæc δισκοφορία, cum ad certamina
ejusmodi non admittæ videantur mulieres. Itaque
cogitabam, an ἡ δισκοφορία possit esse via & quasi li-
nea, ad quam projiciendus est discus, ut dicatur hic
discobolus tanquam metas respicere & superare conari
signa aliorum, qui ante ipsum projecere. Putabam
ut ἡ δισκοφορία est via, qua commeat ἡ λέως, sic δισκο-
φορίαν possit vocari viam, & lineam ad quam discus di-
rigitur. J.M.G.

Τὴν δισκοφορίαν] Ignoscet Cl. Gesenius, si recte sen-
sit. F 3

ὅς, ἐπεὶ τὸ Μύρωνος ἔργον ἐν τῷ τῷ ὅτι
 ὁ Δισκοβόλος, ὃν λέγεις· εἰδὲ τὸ παρ' αὐ-
 τόν, Φημι, τὸ ἀξιοῦμενον τὴν κεφαλὴν τῇ
 ταυρία τὴν καλὸν Πολυκλείτην τὸ τῷ τῷ ἔρ-
 γον. ἀλλὰ τὸς μὲν ὅτι τὰ δεξιὰ εἰσιόντων,
 ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίας τῷ Νησιώτῃ
 πλάσμα· ἔστιν, οἱ τυραννοκτόνοι. οὐ δὲ
 εἴ τινα τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 γάτορα, Φαλαγγίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβο-
 λὴν, ἡμιωμόν τῷ πάγον· τὰς τρίχας
 ἐπίας, ὅτισημον τὰς φλέβας, αὐτοαυθρόπῳ
 ὁμοιον, ἐκείνους λέγω, Πέλιχ· ὁ Κορινθί-
 ος· ἔστιν ὅτι εἶναι δοκεῖ.

Νῦν Δί, ἢ δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ὅτι τὰ
 δεξιὰ τῷ Κρόνῃ, ταυρίας καὶ στεφάνους ξηρὸς
 ἔχοντα, κεχρυσωμένον πετάλαις τὸ τῇ
 δ' ἐγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκείνα
 ἐχρυσώσα, ὅποτε μὲν ἰάσατο τῇ τρίτης
 τῷ τῷ ἡπιάλῃ ἀπολλύμενον. ἢ γὰρ καὶ
 ἰατρὸς, ἢ δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος ἔστ' Πέ-
 λιχ· ἔστι, καὶ μὴ σκαπτε, ἢ δ' ὁ Εὐ-
 κράτης· ἢ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισι ὁ

quandoquidem Myronis operum et ipsam est,
 discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta
 stans dico, illud taenia redimitum caput, pul-
 chrum; istud enim Polyclesti opus. Sed omit-
 te, quae sunt ad dextram introeuntium, in
 quibus Critiae Nesiotae opera stant, Tyranni-
 cidae. Tu vero si quam vidisti statuem ad
 influentem aquam, ventre prominulo, caluam,
 seminudam amictu, cujus barbae pilos aliquot
 ventus videtur jactare, insignes habentem ve-
 nas, indiscreta hominis similitudine, illam di-
 co: Pelichus Corinthiorum dux videtur.

19. Per Jovem, inquam, vidi quandam
 ad dextram Saturni, vittas habentem et co-
 rollas aridas, cujus pectus bracteis inauratum
 est. At ego, inquit Eucrates, inauravi il-
 la, cum me sanasset, tertium jam febris quer-
 quera percutientem. Fuit nempe medicus etiam
 optimus ille Pelichus? Est; et noli irridere,
 inquit Eucrates, aut non ita male posset ille
 se

a Tē] Caret artic. Fl. ὁ Κεχρυσωμένον] Sic P. H. B1. S. Κεχρυσω. male J. Fl. Ald. c M' ἰάσατο] Ni-
 hil mutant Fl. J. Fr. P. &c.

35. Πολυκλείτην γὰρ Γραφίδος ὁ Πολύκλειτος ὅστις ἐστὶ
 Εὐφρανὸν καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς τῶν εἰσάγων] Δαυμάζων. V.

50. Ἠπιάλῃ] Ἠπιάλῳ εἰδὲ παρὰ τοῦ ἢ παρὰ τοῦ
 μου. G.

fisse Salaput, dixero; nam intellecto καὶ sensus est
 facilis. Id autem substantivi saepe intelligi, satis ipse
 novit. Vid. Bos de Ell. p. 184. Vel p. 247. Ed. Schoerg.
 J. F. R.

32. Μύρωνος — Δισκοβ.] Hujus ipsius statuae me-
 minit Quintilianus II. 13. Quid tam distortum et e-
 laboratum, quam est ille DISCOBOLOS Myronis
 M. du S.

33. Δισκοβόλος] Barbarum hoc foret, si Tb. Magi-
 stro fides, scribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ ἢ δι' λέγειν,
 ἀλλὰ Δισκοβόλος. J. F. R.

35. Πολυκλείτην γὰρ τοῦτο] Ubi mentio fit Polyclesti,
 miror veterem Luciani Scholiasten Mf. notare Poly-
 cletum fuisse pictorem, non statuarium, itaque se
 non intelligere, qui in statuariorum numerum refera-
 tur a Luciano, nisi forte sit alius Polyclethus. Verba
 enim sunt. Γραφίδος ὁ Πολύκλειτος ὅστις ἐστὶ Εὐφρανὸν,
 καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς τῶν εἰσάγων, Δαυμάζων ἢ
 ὅστις ἐστὶ ὁ Πολύκλειτος. Verum quis nescit Poly-
 cletum Sicyonium Angeladae discipulum, & ejus Ca-

nonem, & tot statuas, quas in coelum extulerunt ve-
 teres. Vide Plin. XXXIV. c. 8. & de Canone sive
 norma Polyclesti, Galenum de Hippocratis & Platonis
 decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor
 & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat.
 vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius memi-
 nit. J. G. G.

Πολυκλείτην ἐ τοῦτο ἔργον] Statua nimirum illa, de
 qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum
 Scholiastes, Γραφίδος ὁ Πολύκλειτος ὅστις ἐστὶ Εὐφρανὸν,
 καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς τῶν εἰσάγων] Δαυμάζων. Inscitissi-
 me quidem hoc, si umquam ab ullo quidpiam, ab
 Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor & reve-
 ra ἀγαλματοποιὸς fuit Polyclethus? Cicero certe III. de
 Oratore, Una fingendi est ars, inquit, in qua prae-
 stantes fuerunt Myro, Polyclethus, Lysippos. Idem Plu-
 tarcho in Symposio audit Πλάτης. Idem ab eodem hoc
 Luciano inter πλάτας nobiles memoratur in Somnio
 T. I. §. 9. & in Sacrificiis c. 11. Omitto quampluri-
 ma ex Aeliano, Plinio, aliis innumeris, loca, in qui-
 bus

ut vir ulciscetur. Novi ego quid possit ista derisa a te statua. Aut non putas ejusdem esse immittere, quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propitia, inquam, sit & placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem quicumque in domo estis, videtis? Cum primum, inquit, nox oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum orbe quodam circumit, & omnes illi occurrunt, nonnunquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit: modo opus est, ut illi decedat: sic praeterit, nulla molestia afficiens videntes. Quin etiam lavat saepe, & tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiat. Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa statua, sed Cretensis Talus, Minois F. Nam & ille aeneus erat Cretae circumitor. Si vero non ex aere, sed ex ligno factus esset, Eucrates; nihil prohiberet non Demetrii esse opus, sed

ἀνὴρ οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναμι' ἔχει ὁ ὑπο-
550 γελῶμεν ἀνδρίας, ἢ ἐνομίζεις τῷ
αὐτῷ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἡπιάλους, οἷς ἀν-
ἐθέλοι, εἴγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ;
ἴλεως, ἢν δ' ἐγὼ, ἔγωγε ὁ ἀνδρίας, καὶ ἡπι-
ἔτως ἀνδρείῳ ὦν, τί δ' ἔστι καὶ ἄλλο ποιεῖν.
600 ὁρᾶτε αὐτὸν ἀπαλῆς οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ;
ἐπειδὴν τάχις, ἔφη, νύξ γένηται, ὁ δὲ
καλαβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἐφ' ἣ ἔστηκε, πέ-
εισιν ἐν κύκλῳ τῇ οἰκίᾳ, καὶ πάντες ἐντυγ-
χάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ἀδούλι' καὶ οὐκ ἔγω-
650 γόντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεται γὰρ καὶ μόνον
ὁ δὲ παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τὴν ἰδὼν-
τασ καὶ μὴν καὶ λυγρὰ τὰ πολλὰ, καὶ παῖδας
δὲ ὅλης νυκτός, ὥς ἐκβαίνει τῷ ὕδατι φο-
φόντ. ὅρα τοίνυν, ἢν δ' ἐγὼ, μὴ ἐκεί-
700 Πέλιχ ὁ ἀνδρίας, ἀλλὰ Τάλας ὁ Κρης
ὁ ἐκ τῷ Μίνω ἢ. καὶ γὰρ ἐκεῖνός τε χαλκῶς
τις ἦν, τῆς Κρήτης. περὶ πολλοῦ. εἰ δὲ μὴ
χαλκῶς, ὡς Εὐκράτης, ἀλλὰ ξύλινος ἐπε-
ποίησεν, ὅθεν αὐτὸν ἐκώλυεν ὁ Δημήτριος ἔρ-
γῳ

[Παύσιαν] Bene H. P. S. &c. Πάσιαν male J. & T.] Τὸν Εὐκ. Τῷ Π. J. &c. & L.

bus Statuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut & opera ejus ab Auctoribus celebrata, diligenter congestit *ἱστορίαι* in artificum Catalogo. Quid quod & Euphranor non Pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam Fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus Lector possit discere.

J. F. *Πολυκλείδης*] Vid. *Jens.* Et *Davis.* not. ad pag. 4. *Tusc.*

37. Κριτίας] Idem hic Critias cum eo qui *ῥητ.* c. 9. memoratur.

40. Φαλαγγίαν] Supra T. I. *Tim.* §. 47. ἀποφάλαγγας, vocatuster, ubi vid. quae Cl. *Hemsterb.* notavit.

J. F. R. 42. Αὐτοανθρώπου ὄμοιον] Vid. Cl. *Hemsterb.* *supra* ad T. I. *Tim.* §. 70. No. 86. ubi αὐτοανθρώπος occurrit, i. e.

verus & ipsissimus boreas, aliaque obiter indicantur; at cum ibid. promissit, se hic dicturum quid sit αὐτοανθρώπου, nulla tunc divinatione praevidit hanc sibi facilius eruptum, & successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini; talem si diceret hanc, ὄμοιον ἀνθρώπῳ πλάσσειν dixisset; at jam vult eam ita referre vivum ac spirantem i. e. verum hominem, ut nihil differentiae adpareat, quin sit ipse homo. Talia autem

praeter philosophorum αὐτοανθρώπου etiam aliis frequentantur, ut αὐτοάνθρωπος, quod *Hesych.* adfert, αὐτοάνθρωπος fur pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis *Autolyco* derives, an ab ipso αὐλῶ, quia & prior ille cognomen inde traxit. *Ovid.* *Metam.* XI. 313. *Nascitur Autolyceus furcibus ingeniosus ad omne: Qui facere adjuvat patriae non degener artis.*

J. F. R. 43. Πάλιχ] Consule *Thucyd.* I. 29. ubi saniores Codd. ita legunt.

46. Σουφάνης] Honor divinus, inquit *Barthius*, 719. *M. du S.*

50. Ἠπιάλῳ] Vid. *Schol.* adde supra eundem ad *Gall.* c. 9. ibique notata: item *Thoen.* vi. 174. *J. F. R.*

70. Τάλας] V. *Όρχ.* c. 49. & *Platon.* *Minos* versus fin. p. m. 510. εἰ δὲ Τάλας τρεῖς πᾶσι τῷ ἐκαστοῦ κατὰ τὰς κόμης φυλάττειν τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκαῖς γραμμῶν τοῖς ἔχοντι γιγναμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκῶς ἐκλήθη. *Athenaeus*, ex *Ibyco*, amatorem *Rhadamanthi* fuisse ait, 603. D. *M. du S.*

72. Τῆς Κρήτης περιπόλῳ] Habuimus T. 2. de *Sals.* c. 49. & II. *Ver. Hist.* c. 6. *J. F. R.*

73. Χαλκῶς — ἰπεποίητο] Sic supra *Ἰπ. Εὐκ.* c. 23. *M. du S.* 88. *E. p.*

γον εἶναι, ἀλλὰ τὸ Δαίδαλον τεχνημάτων. 75 *nam de Daedali artificiiis. Nam, ut ais, δραπιτεύει γῆν, ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς βάσεως fugit de sua basi hic quoque.*
 ὃ ἔτ[ε].

Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, μή σοι μέτα-
 μελήσῃ τῷ σκάμματι ὑπερον. οἶδα ἐγὼ,
 οἷα ἔκαθεν ὁ τῆς ὀβολῆς ὑφελόμην, ὅς
 χ[ρ]ι τὴν νημερίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάν-
 δυνα ἐχρῆν, ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα.
 πῶς ἐν αὐτὸν ἡμίναλο, ὦ Εὐκράτες; ἐθέλω
 γὰρ ἀκῶσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἑτοσὶ Τυχιά-
 δης ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἢ δ' ὅς, ἐκείνῳ ὁ-
 βολοὶ ὡς πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτῷ, καὶ ἄλλα
 νομίσματα ἔπαια δ' ἐγυρᾶ πρὸς τὴν μηρὸν,
 κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἐργυ-
 ρου, εὐχαὶ τινός, ἢ μισθός ὅτι τῇ ἰατρῇ,
 ὁπόσοι δὲ αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμε-
 νοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς τις οἰκέτης, κατάρ-
 τ[ε] ἰπποκόμ[ε]ν. ἔτ[ε] ἐπεχείρησε νυκτὸς
 ὑφελᾶν πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο κατε-
 βεβηκότα ἡδὴ τηρήσας τὴν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ
 ἐπαπλῶν τάχιστα ἐγὼ ἀεισεσυλημμέν[ε]ν
 ὁ Πέλιχ, ὅρα ὅπως ἡμίναλο, καὶ κατε-
 φάρασε τὴν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς
 αἰετοῦ ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἀβλίσ[ε]ν, ἐξελ-
 θεῖν ἐκ δυνάμει, ὥστε εἰς Λαβύρινθον ἐμ-
 πεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ Φά-
 ρια, γενομένης ἡμέρας. καὶ τότε μὲν

20. *At tu vide, inquit, Tychiade, ne di-
 Eli te postea poeniteat. Novi ego quid usu vo-
 merit ei qui obolos furatus fuerat, quos singu-
 lis novulaniis ipsi offerimus. Gravissima qui-
 dem oportuit evenire, inquit Ion, sacrilego.
 Quomodo igitur ultus est illum, Encrates? vo-
 lo enim audire, etsi fidem vel maxime hic
 Tychiades negaturus sit. Multi, inquit, obo-
 li ad pedes illius jacebant, & nummi aliquot
 alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati.
 & argenti bracteolae, votum cuiusdam, aut
 sanationis merces eorum, qui per ipsum febrē
 erant liberati. Erat vero nobis servus e Li-
 bya, sacer homo, equis. Hic ausus est no-
 ctu suffragari omnia illa, & suffragatus est,
 observato tempore, ubi descenderat statua.
 Cum primum vero rediens cognovit se spolia-
 tum esse Pelichus, vide quomodo ultus sit Li-
 byn, ac deprehenderit. Tota enim nocte in
 aula in orbem circumiit infelix, qui exire non
 posset, velut in Labyrinthum delapsus, dum
 Idie exorto deprehenderetur cum rebus furtivis.
 Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non
 par-*

a Βάσις] Στάσις Fl. & marg. At. b Πρὸς] Et sic Fl. cum γ. ceterisque. c Ἀργυρῶ] Omittit Fl.
 d Ἀβλίσ] Nihil mutare Fl. addidit Solan. e Τῇ] Abest a Fl.

75. Ἀλλὰ τὸ Δαίδαλον τεχνημάτων] Τοῦτο ἢ πρῶτον
 εἶπεν. ἢ πρῶτον τὸ πρῶτον Δαίδαλον ἀγαλμα ἀργυρεῖον
 αἰετοειδές, τὸ πρὸ αὐτοῦ πάντων τεχνημάτων ἢ συμβόλων.

* Τῶν — τεχνημάτων] Τα τεχνήματα ante edebatur.
 + Πρῶτον] Πρῶτον est in V. quo forsitan Πανὶς voluit. In
 impressis sic mutatum est. M. du S.
 † Συμβολικῶς] Συμβολικῶς Kusteri legi jubet. M. du S.

πῶς τὸ πρὸς ἀντιλατάν, πᾶσι Φίλιπ, ὡς ὅτι τὸ
 Δαίδαλον ἀγαλμα κούρην ἀντίμακρον γ. V.

5 γὰρ] Non aderat in editis. Adiecit M. du S.
 6 Idem habet Palaeologus de Incredilibus c. XXII. & Tzet-
 zaei Chil. I. c. 19. J. Clav.

88. Κρητὶ V. Jani Rutgers. Var. Lect. V. p. 461. M. du S.
 90. Πρῶτον ἰχθυόμην] Πρῶτον ἐνὶ ἰχθυῷ usitate dici,
 ostendit Rev. Jac. Esch. ad Evang. Luc. IV. 38. Sed &
 ἰχθυόμην πρῶτον Lucianum dixisse refert. At verbo
 simplici ἰχθυῶ Hippocrates ita utitur frequentissime, ut
 ἢ ὑπὸ πρῶτον ἰχθυόμην, Sect. IV. aph. 34. & 35. &c.
 Aliisque locis ab Foësius in Oecon. Hippocr. v. ἰχθυῶν in-
 dicatis, cum praepos. ὑπὸ. Sed & sine ea, ἀπὸ νούου

εἶχτε, idem ex V. Epidem. p. 335. Nolim plura ad-
 cumulare in re nimis nota. J. F. R.

12. Ἀλωπεκίδην] Ut Tzetz. c. 27. & Et. Δ. II. Quod
 ideo monco, quia hic prave in omnibus impressis an-
 tea scriptum erat Ἀλωπεκίδην, quamvis iidem Libri
 recte in illis locis habeant. M. du S.

Ἀλωπεκίδην] Recte Solan. restituit, quia non solum
 sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed & ap. alios, ut
 c. x

paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui diceret, singulis se nobilibus flagellari, adeo ut vibices etiam postmodum illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, & Pelichum deride, & me, ut Minois aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam, quam diu quod aes est, aes erit, & opus illud Demetrius Alopecienensis elaboraverit, non Deorum faber, sed hominum statuarius; nunquam ego statuam Pelichi timero, quem, neque si vivus mihi minatus esset, valde metuissem.

21. Post haec Antigonus Medicus ait: Etiam mihi, Eucrates, aeneus Hippocrates est, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lampadis exstinctum est, totam orbe domum circumit, perstrepat, pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit januam, praesertim ubi rem sacram differimus, quam singulis annis ei facimus. Postulat ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrificari sibi, & indignatur, si non suo tempore optimis epuletur hostiis? Quem contentum

πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἄλγος· ὁ πολὺν δὲ ὅπτις χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγόμενος, ὡς ἔλεγε, καὶ τὴν κύβητα ἐκάστην, ὥστε καὶ μῶλωπας ἐς τὴν ἐπίσσαν φαίνατο· αὐτὴν δὲ τῷ σώματι. πρὸς ταῦτα, ὁ Τυχιάδης, καὶ τὸ Πέλιχον σκώπτει, καὶ με, ὡς ἔλεγε, τὴν Μίνω· ἡλικιώτιον, ὡς παλαιοὶ ἦδη δόκῃ. ἀλλ', ὁ Εὐκράτης, ἦν δ' ἡγῶ, ἔστ' ἂν ὁ χαλκὸς καὶ χαλκός, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριον ὁ ἡ Ἀλωπεκίην εἰργασμένον ἦν, ὁ θεοποιὸς τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς ὢν, ἔπολε φοβήσομαι τὸ ἀνδριάντα. 15 Πελίχης, ὃν εἰδὲ ζῶντα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλῶντά μοι.

Ἐπὶ τέτοις ἡ Ἀντίγονος ὁ ἰατρός εἶπε· καὶ μοι, ὁ Εὐκράτης, Ἱπποκράτης ὅστις χαλκὸς, ὅσον πηχυαίῳ τὸ μέγεθος, ὅς ἐμόνον ἐπειδὴν ἡ Ἰφρυαλλίς ἀποσβῆ, πρὸς οἰκίαν ὅλην ἐν κύβητι φορῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν ἀντρέπων, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὴν θυρίαν ἀποβαλόμεθα, ἦν καὶ τὸ ἐπὶ ἑκάστον αὐτῶν θύομεν. ἀξιοὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ Ἱπποκράτης ἦδη ὁ ἰατρός θύειν αὐτῶν, καὶ ἀγανακτεῖ, ἦν μὴ καὶ χρόνον ἔφ' ἱερῶν τελείων ἐτίειν· ὃν εἶδει ἀγα-

f. Αὐτοῦ] Τῷ marg. Α1. Forſan τῷ voluit. g. Τῶ] Ita Fl. P. H. B1. S. Tῷ f. Sed eodem redit. b. Ἀλωπεκίην] Ἀλωπεκίην Edd. priores. i. Ἀντίγονος] Ἀντίγονος male Fl. k. Ἰφρυαλλίς] Bene Fr. S. Α1. m. ὅστις male cett. l. ὁ ἰατρός] Non habet Fl. Nec opus est. m. Ἐφ'] Sic f. V2. marg. Α1. & G. Αφ' Edd. cett. demta Fl. quae ἔφ'.

ex Alciphron. demonstravi ad Tox. c. 27. Adde Suid. Ἀλωπεκίην quoque scribentem. f. F. R.

15. Ἐδεδίειν] Lege ἰδιδίειν αὐτῷ. M. V. La Croze.

27. Ἀγανακτεῖ &c.] Scribe ἀγανακτεῖ ἢ μὴ κατὰ καμὸν ἔφ' ἱερῶν τελείων ἐτίειν indignatur nisi statim tempore eximius victimis pascatur. Sic scribendus M. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἔφ' ἱερῶν invito Graecae linguae genio. vertitur satis inepte: nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis excipiantur. ἱερά sunt victimae, hostiae & eorum exta, quae diis adolentur. Τέλεια ἱερά sunt eximiae hostiae, quod ἱερά ῥέζα Homero est, hoc Thucydidi ἱερά θύειν, sacra facere, victimas caedere. apud quem etiam legitur ἱερά τέλεια. dicuntur & ἱερά, hostiae, inde ἱερά sunt quacvis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. 2. οἰκία ἱερῶν caro suilla. Asben. lib. 1. τροφή τῶν ἱερῶν ἱερῶν caro Tom. III.

tenerarum pecudum. Sic & ἱερεῖον & θύειν non tantum est sacrificare, sed & mactare. sic & sacrificare apud Plinium lib. 28, 19.

28. Ἐφ'] Sic Ven. utraque. Vid. & Τιμ. c. 5. Reliquae ἔφ'. nili quod Fl. habet ἔφ'. M. du S.

Ἐφ' ἱερῶν — ἐτίειν] Facile secutus sum, id quod verum est. Quod tamen Cl. Graev. dicit ἔφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio; nam quum recte dicatur λατρεῖν τῷ θεῷ, & similia, quae Stephan. notavit; vel abundet interdum ἡ λατρεία, ut λατρεῖν ὁρμῇ, uno impetu, Thucyd. VII. c. 71. f. Et ἔφ' ἐνὸς κελύφματι Diad. Sic. III. 15. 67. ubi plura Cl. Wessell. non esset adeo contra analogiam ἐτίειν λατρεῖν, quando λατρεία id significaret, unde excipiantur; sed quia διπλῶν λατρεῖν τῷ θεῷ partitivum potius est, & ἔφ' hic melius satisfacit tempori, totumque G. E.

ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐπαγίσκει αὐτῷ, ἢ μάλιστα
κράλει ὁπισπείσκει, ἢ τιφάσκει ἢ κε-30
Φαλόν.

Ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὴν
ἡμετέραν μαρτυρίαν, ὃ πρὸ ἐτῶν πέντε εἶ-
δον. ἐτύγχανε ἡ ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἐτ-3
ὄν ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸ ἀγρὸν μεσότης τῆς ἡμέ-
ρας τρυγῶντας ἀφίς τῆς ἐργάτας, κατ'
ἐμμαντὸς εἰς τὴν ἄπην, μέλαξυ Φροντί-
ζον τι, ἢ ἀνασκοπεύμενον. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ
συνηρεφίῃ, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο
κυλῶν καὶ γὰρ εἰκαζοι Μνάσασα τὸν υἱόν, ὅσ-40
ον εἰσὶν, παύειν ἢ κυνηγετῶν εἰς τὸ λά-
στον μὲν τὸ ἡλικιωτῆς παρελθόντα. τὸ δ'
ὅσον εἶχεν ἔτι, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμῷ
τῷ γενομένῳ, ἢ βαρὺς οἶον ἐκ βροντῆς,
γυναικα ὅρα προσεῖσαι Φοβερὰν, ἡμῶν-45
ἀφ' ἧς χιτὼν τὸ ὑψὺ εἶχε δὲ ἢ δάδα
ἐν τῇ δεξιτέρᾳ, ἢ ἐξίφθη ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον
ἰκνῶσά πηχυ. ἢ τὰ μὲν ἔπρεβεν ὀφθαλμοὺς ἡ,
τὰ δὲ ἀνα γογγύον ἐμφορὴς τὸ βλέμμα,
Φημί, ἢ τὸ Φρυγῶδες τὸ προσόψασθαι, ἢ
ἀπὸ τῆς κόμης τῆς δράκοντος ἢ βοτρυχη-
δὸν ἀείκειλο, εἰλυμένους ἀπὸ τῆς αὐχένιας ἢ
ὅτι τῆς ἀμῶν ἐνὶ ἐσπεραμένους. ὁρατε,
ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι, μέλαξυ δι-
γύμνω; ἢ ἅμα λέγων, εἰδείκνυν ὁ Εὐ-5
κράτης τὰς ὅπαι τῷ πῆχε τρίχας ἢ πα-
σιν, ὁρᾶς ὑπὸ τῷ φέβῳ.

Οἱ μὲν ἐν ἀμφὶ τῇ Ἰῶνα, καὶ τῷ Δεινόμα-
χον, καὶ τῷ Κλεόδημον, κεχρηγότες ἀτενῆς,
προσέειπον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκρόμνοι δόβαν,

esse desebat, si quis inferias illi mittat, aut
libet missum, aut caput coronet.

22. Audi ergo, inquit Eucrates, idque
sub testibus, quod ante quinque annos vidi.
Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero,
relictis in agro circa meridiem operis, solus
abii in silvam, cogitans interim aliquid &
commentans. Jam in opaco eram, cum primo
quidem latrans exoritur canum: & ego arbi-
trabar Μνάσασα filium pro more ludere, &
venatus causa in densam silvae partem pro-
gressum. At illud non ita se habebat. Sed post
paullo motu quodam terrae facto, & sono
qualis est in tonitru, mulierem accedentem vi-
deo terribilem, dimidii fere stadii altitudine.
Habebat vero faciem etiam in sinistra, & in
dextra gladium, viginti circiter cubitorum.
Ac quantum ad inferiora anguipes erat: su-
pra autem Gorgoni similis, vultu inquam, &
adspectu horribili: & pro coma dracones erant
cincinnorum in modum circumjacentes, &
implexi circa collum, quidam etiam in hume-
ris spirantum in modum se volventes. Hic,
Kidda, inquit, amici, quam inest narra-
tum perhorruerim! & cum his verbis simul
ostendit Eucrates omnibus pilos in brachio
horrentes a terrore.

23. Ion igitur, & Dinomachus & Cleo-
demus hiantes atque intenti hominem audie-
demus hiantes atque intenti hominem audie-

a 10] 12 male Fl. b Φρυγῶδες] Φρυγῶδες male Fl. c βοτρ. πηρ.] Πηρῶν βοτρυχῶν εἰς— Fl. d Πᾶσιν]
Sic Edd. πάσας Solan. Sed in noct. mutavit sententiam.

45. Ἡμετέραν] Πατρίκιον ὀργυιῶν. V.

52. Πατρίκιον] Γράφεται, καθ' αὐτό. V.

sacrificium complectitur, id cum Viro Clariss. prac-
tuli: ac tricari amplius nolim.

53. Ἐσπεραμένους] Conf. supra Συγρ. c. 29. mod.
Iustia Διψ. c. 6. m. Et Εὐχ. c. 2. f.

Ἐσπεραμένους] Et si in locis ab Solano indicatis non
ἔστι— sed Ἐσπεριαν. legas, tamen ad probandam
hanc scripturam & versionem valent; nam α σ π ρ α μ

μα in gymnasium contraho, formatum est, pro quo T. H.
Morus Interpres Parisinae Ed. sparsis dedit, quasi ἰ-
σπεραμένους a σπέρμω legisset. Sed Cl. Gesnerus id sponte
ad Graeca rectius composuit.

56. Πᾶσιν] De emendatione cogitarem; sed traje-
ctio est, quamvis duriuscula, Luciano tamen fami-
liaris. Neque adhuc dum adierant Eucrates filii. Vid.
c.

præberent ; & tacite adorabant colossū plane improbabilem , mulierem dimidium stadium altam , giganteum quoddam terri- culamentum . Ego vero interea cogitabam , quales hi homines & versentur sapientiae caussa cum adolescentulis , & multis admi- rationi sint ; qui tamen solo capillitio cano & barba distent a puerulis , quibus ipsis caeteroqui facilius mendacio ductari se pa- tiantur .

24. Igitur Dinomachus , Dic mihi , in- quit , Eucrates , canes Deae quanti erant ? 70 Elephantis , inquit ille , Indicis altiores , nigri & ipsi , hirsuti , villis sordidis ac squali- dis . Ego itaque cum viderem , confissi , con- versa ad interiorem partem digiti pala anuli , quem Arabs mihi dedit . Hecase vero , cum percussisset anguino pede solum , biatum effecit maximum , Tartarea magnitudine : tum pami- lo post in illum desiliens evanuit . Ego sumto animo , protensusque capite introspexi , appre- hensa tamen arbore in proximo enata , ne ver- tigine oborta præceps inciderem . Tum vidi , quæ sunt apud inferos omnia , Pyriphlegethon- tem , lacum , Cerberum , mortuos , adeo qui- dem , ut quosdam illorum agnoscerem . Pa- trem quidem meum accurate noravi , iisdem adhuc indutum , in quibus cum sepeliueramus . Quid vero agebant , inquit Ion , animæ , mi Eucrates ? Quid aliud , inquit , quam per- gentes & tribus cum amicis & cognatis agunt , 90 accumbentes in asphodelo ? Contradicans ergo

ῥῖνος , ἡρέμα προσκυνῶντες ὕψος ἀπίθανον Κολοσσόν , ἡμισαδιαίαν γυναῖκα , γυγάν- τειόν τι μορμολύκειον . ἐγὼ δὲ ἐνεύον μείλα- ξὺ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλεῖσιν ὅππῃ σο- φία , καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζοντι , μόνη τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πάγονι μεταφερόμενος τῶν βρεφῶν τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐ- αγωνότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος .

Ὁ γυν Δεινόμαχος , εἰπέ μοι , ἔφη , ὦ Εὐκράτης , οἱ κύντες δὲ τῇ θεῷ παλῖκα τὸ μέγεθος ἦσαν ; ἐλεφάντων , ἦδ' ὅς , ὑψη- λότεροι τῶν Ἰνδικῶν , καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ , καὶ λάσιοι , πυναρὰ καὶ αὐχμώση τῇ λάχῃ . ἐγὼ μὲν ἐν ἰδὼν ἔστη , ἀναστρέψας ἅμα τῇ σοφραγίδα , ἣν μοι ὁ Ἀραφῆ ἔδωκεν , εἰς τὸ εἶσα τῷ δακτύλῳ . ἡ Ἐκάτη δὲ πατά- ξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τῷδαφ , ἐποίη- σε χάσμα παμμέγεθες , ἥλικον ταρτά- ρεον τὸ μέγεθος . εἶτα ὥχλει μετ' ὀλίγου 80 αἰσχυρῶς ἐς τὸ αὐτό . ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκυψα , λαβόμενος δένδρεα τινὸς πη- σίον πεφυκότος , ὥς μὴ σχολοδιώσας ἐμ- πέσοιμι ὅππῃ κεφαλῇ . εἶτα ἑώραν τὰ ἐν Ἀδῷ ἀπαντα , τὴν Πυριφλεγέθοντα , τὴν λίμνην , τὸν Κέρβερον , τὰς νεκρὰς , ὥστε γνωρίζειν ἐνὶ αὐτῶν . τὴν γυν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖνα ἔτι ἀμπεχόμενοι , ἐν οἷς αὐτὸν κατε- δάψαμεν . τί δὲ ἔπρατον , ὁ Ἴων ἔφη , ὦ Εὐκράτης , αἱ ψυχαί ; τί ἄλλο , ἦδ' ὅς , ἡ καὶ 90 φύλα καὶ φρήτρας μὲν τῶν φίλων καὶ συγγενῶν δια- τρέψουσιν ὅππῃ τῷ ἀσφοδέλῳ καὶ ἀκαίμετοι , αὐτί-

ο καὶ αὐτὰ] Sine καὶ Fl. f Πυναρῆ] Bene Va. Πυναρῆ reliquæ. g δακτύλῳ] Sic Fl. B. i. Ald. H. P. δ. Δα- κτύλῳ γ. b τὸ] Deest in Fl. i τῷ] Omittit Fl.

c. 27.

Πύων.] Ego comma adieci , ut ad ἰδὼν refera- tur . Trajectiones nonnullas ejusmodi constructionis oportuiffet additas ab eo , qui tam diu in evolvendo Lu- ciano est versatus . Nos dedimus aliquot supra , Para- sit. §. 16. Addimus hic Imag. c. XI. f. ἀλλ' αἷς πρὸς τὸν ἐκείνου . Rhet. Praec. c. 18. ὅτι καὶ ἐπὶ καὶ ἔμπροσθεν γλῶσ- σας ἰδὼν . Bis Accus. 34. πάντα γυν μῦθον ἀνὴρ ἔλεγε τὸν ἀνέλογον , ἢ τοιαῦτα ἐπὶ πρὸς ἑαυτὸν . Plura ex aliis jam

M. du S.

addere non vacat.

γ. F. R.

71. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν] Magnitudine enim In- dici Elephantis Africis præstant , teste Livio XXXVII.

39.

M. du S.

73. Πυναρῆ] Ita Va. Reliquæ πυναρῆ . M. du S.

76. Ἐκάτη] Videnda hic Vita Marini a Paolo Scit- rita p. 68. φασμασι μὲν Ἐκαστῇ φαντασίῳ αὐτοῦ

μῶς ἀμύλαται . M. du S.

89. Κατὰ φύλα & φρήτρας] Hesiod. II. R. 362. M. du S.

G 2

93. Ἰπρῶ

ἀντιλεγέτωσαν ἔτι, ἦδ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τ' Ἐπίκηνον τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ αὐτῷ ψυχῶν λόγῳ. οὐ δὲ μὴ καὶ τὸ Σωκράτῳ αὐτὸν, καὶ τὸ Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸ Σωκράτῳ ἐγώ γε, ἦδ' ὅς, εἰδὲ τῶτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προγάσῳ ἦν τὸ Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισαι. χρὴ γὰρ, οἶμαι, πρὸς φίλους ἀνδρας τάλῃθι λέγειν. ἅμα γὰρ ἐγώ γε ἅπαντα ἀκριβῶς ἑώρακα, καὶ τὸ χάσμα συνέμυε, καὶ τινες τ' οἴκετ' ἀναζητῶντές με, καὶ Πυρρίας ἔτ' ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν ἔγωγε τέλει μεμυκότες τῷ χάσματι· εἶπε, Πυρρία, εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δί, ἔφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς δὲ ἤκουσα. ὡς τὸ χάσματι, καὶ οὗς τι ὑπολάμπειν σπὸς τὸ δαδὸς μοι ἐδόκη. καὶ γὰρ ἐγέλασα, ἐπιμέμνησαντ' τῷ μάρτυρι τὸ ὑλακὴν καὶ τὸ οὗς. 10.

Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ χαρὰ, εἶπεν, εἰδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἐπὶ πολλῇ νοσήσας, τοῖόν δέ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπη δέ με, καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος ἔτ'. ἐδόξη μὲν ἡν ἡμέρα, οἱ δὲ πυρετὸς, οἱ καύσωνες σφοδρότεροι. ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ὅτι κλεισάμενοι τὰς θύρας, ἐξω αἰέμενον. ἔτ' ὡς ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἰ πως δυναθεῖν εἰς ὑπνον τρέπεαι. τό- 20

τε ἔν. ἐφίσταται μοι νεανίας ἐγρηγορή-

adhuc, inquit Ion, Epicurei divino Platoni & libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam Socratem & Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem, inquit, neque hunc dilucide, sed conjecturam inde faciens, quod calvus erat & ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia accurate ego vidi, & hiatus clausus est, & quidam servorum requirentes me, & in illis hic ipse Pyrrhias, adstiteri, nondum plane clauso hiatus. Dic Pyrrhia, utrum verum dicam? Per Jovem, ait Pyrrhias, etiam latratum audiavi per hiatus, & ignis subluce de face mihi videbatur. Et ego risi, corollarium addente teste latratum atque ignem.

25. Cleodemus autem, Non nova, inquit, neque non visa aliis haec spectasti: cum ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Visibat me autem & curabat hic Antigonus. Dies erat septimus. Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes autem, me solo relicto, clausis foribus extra expectabant: ita enim jusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur adstat mihi juvenis vigilanti undique pulcher-

a Οὐκ] Recte sic Fl. Fr. P. &c. Οὐτ' f. b' Ἐπιμετρήσαντ' Alii ἐπιμετρήσαντ' Coll. Vulgatam tenent Fl. f. &c. c Καύσωνες σφοδ.] Nihil mut. Edd. Καύσωνες σφοδρότεροι d' Ἐπικλεισάμενοι] Ἐγκλεισ. marg. A1. e Μα] Omittit Fl. f Ἐγρηγορή] Ἐγρηγοροῦντι Fl.

2. Ἀκριβῶς ἑώρακα] Γράφει, ἱκανῶς ἑώρακα. V.

9. Ἐπιμετρήσαντ'] Ἀντὶ τοῦ προστίω. V. In G.

a' Ἐσώδην] Sic etiam Exc. G. Lege ἱσώδην, vel ἱσώκα. M. du S.

93. Ἱερῷ Πλάτῳ] Plat. π. ψυχ.

97. Εἰκάζων] Forsan εἰκάζων. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur ἰδὼν ex praemisso εἶδες, mutatione non opus erit.

1. Πρὸς φίλους] Lucillus: homini amico non est mentiri meum. Lat. VI. 18. Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum.

M. du S.

9. Ἐπιμετρήσαντ'] Quid proprie significet, patet ex Dial. Mort. V. Plutonis & Mercur. §. 1. ἐπὶ τοῖς ἱερήκοις ἵστασιν, ἀ βεδίων, ἐπιμετρήσας ἅλλα τὰ αὐτά. Hic igitur jocosè usurpatum, pro testimonio superfluo admittitur, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμετρήσαντ'.

f. F. R. 15. Ὁ δὲ πυρετός; αἱ καύσωνες σφοδρότεροι] Bene.

rimus, veste candida indutus: deinde surgere me iussu deducit per hiatum quendam ad inferos, ut statim conspectu primo agnoscerem Tantalum, & Tityum, & Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam? Cum vero essem apud tribunal (aderat autem Aëacus quoque & Charon, & Parcae, & Furiae) aliquis velut rex, Pluto ut mihi videtur, assidebat, promittens eorum, qui paullo post morituri essent, nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita manere contigerat. At juvenis me illi sistebat. Sed Pluto indignabundus adductorem meum, Nondum, inquit, impletum illius filium est: abeat igitur. Tu vero jam fabrum adduc Demylum: jam enim supra colum vivit. Et ego laetus recurrens ipse quidem jam sine febre eram, denunciabam vero omnibus, moriturum mox esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse quoque, ut nunciabatur. Et paullo post audiebamus plaudium eorum, qui illum deplorarent.

26. Quid mirabile, ait Antigonus? Ego enim novi quendam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, revivisse, qui & ante mortem, & cum redisset in vitam, hominem curaverim. Et quomodo, inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque alioquin fame perii? nisi forte tu Epimenidem quendam curasti.

τι, πάλκαλ, λευκὸν ἱμάτιον ὡς βιβλημὴν· εἶτα ἀναστήσας, ἀγὰρ τίς τις χάσματ' ἐς τὴν Ἀθην, ὡς αὐτίκα ἑγγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἀν' ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην (παρὴν δὲ καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἑρινύες) ὁ μὲν τις ὡς πρὸ βασιλεὺς (ὁ Πλάτων ἔμοι δοκεῖ) καθῆτο, ὅππῃ γόμῳ τὴν τεθνηξομένην τὰ ὀνόματα, εἰς ἥδη ὑπὸ ἡμέρας τὴν ζωῆς συνέβαινεν εἶναι· ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων παρέστη· ἔπειτα αὐτῷ ὁ δὲ Πλάτων ἠγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὴν ἀγαγόντα με, Οὐπὼ πεπλήρωται; Φησὶ, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ τὴν χαλκήν Διμύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὴν ἄτρακτον ἥδη βίῳ. καὶ γὰρ ἄσμεν ἀναδραμὼν, αὐτὸς μὲν ἥδη ἀπύρετ' ἦν, ἀπὸ ἡγέτολ' ὁ δ' ἄσπασιν, ὡς τεθνήξε' Διμύλ'. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ὄκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπὸ ἡγέτολ'. καὶ μὲν μικρὸν ἠκούμεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ.

Τί θαυμαστὸν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ οἶδα τινὰ μὲν εἰκοστὴν ἡμέραν, ἢ ἑτάφη, ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τῆς θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἰκοσὶν ἡμέραις ἔτε ἐμύδησε τὸ σῶμα, ἔτε ἄλλως. ὑπὸ λιμῇ διεφθάρη, οἰ μὴ τινὰ γὰρ Ἐπιμενίδην σὺ γὰρ ἑθεράπεις.

Ἄμα.

g Μοι δοκεῖ] Constans lectio. h Ἦδη] Deest in Fl. i Ἀπύρετος] Ἀπύρετος Fl. k Αὐτῷ] Αὐτὸν Fl. l μ] Ης Fl. ac marg. A1. m ἑθεράπεις] ἑθεράπεις marg. A1.

nedictus: Febris, o qualis! incendio certe vehementior. Mf. ὁ δὲ πυρετός, οἷον καὶ σφοδρότατος, θιμύτης. Febris, tanquam incendium vehementissimum, ardensior.

24. Χάσματ' Conf. supra de Luc. c. 2. f. F.R.

30. Δοκεῖ] Mallem δοκεῖ. M. du S.

Ibid. Μοι δοκεῖ] Verum est, μοι δοκεῖ hic locum habere. Vid. supra notata de Luc. c. 5. At non plane opus est mutatione, quia & μοι δοκεῖ, intellecto ὡς, non incommodum sensum exhibet. f. F.R.

Ibid. Ἐπιλεγομένη] Th. Mag. v. ἀναλέγομαι hac cod. modo adfert. In quo tamen male admodum in-

terpunctio facta in Ed. Blankard, dum dedit: Ἀπύρετος ἐν τῷ φιλοψυδῇ; ἢ ἀπύρετος ἐπιλεγομένη, quali ἢ ἀπύρετος pertineret ad verba Luciani. Quare punctum quod post φιλοψυδῇ est, post ἀπύρετος collocandum, jam quisque videt, vel me non monente. f. F.R.

35. Οὐπὼ πεπλ. φ. τὸ νῆμα] Divus Augustinus c. 12. De cura pro mortuis. Casarius Monachus historiar. memorabil. c. 42. L. XII.

50. Ἐπιμενίδην] Poëta hic Cretensis, quem 50. annos perpetuos dormisse fama est; Plut. 1403. f. Vid. Tim. c. 4. M. du S.

Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπισήλ-
θον οἱ τῷ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆ παλαιστρας·
ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφηβων, ὁ δὲ ἕτερος ἄμφω τὰ
παιδικαῖα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς,
ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῇ κλίνῃ τῷ πατρὶ·
ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης,
ὥσπερ ἀναμνηθεὶς πρὸς τὸ ὅτι οὐκ ἔστιν υἱέων,
οὕτως ὀκνῶν, ἔφη, τέττον (ἐπιβαλὼν
αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς ἀληθῆ, ὅτι Τυχιάδης
δὴ, πρὸς σέ ἐρῶ. καὶ μακαρίτην μὲν γυναῖ-
κα, καὶ τέττον μητέρα, πάντες ἴσασι ὅπως
ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς ὅτι αὐτῷ
ἔπραξα ὅτι ζῶσαι μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπὸ-
θανε, τὸν τε κόσμον ἀπάντα συγκάλαυ-
σας, καὶ τὸ ἐοῦντα καὶ ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμη
δὲ μὲν τῇ τελευταίῳ ἡμέρᾳ, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα
ἐπὶ τῇ κλίνῃ, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην ὡς θυμῷ
ζήμεν· τὸ γὰρ πένθος ἀνεγίγνωσκον καὶ
τὸ ὅτι ψυχῆς τῷ Πλάτωνα βιβλίῳ ἐφ'
ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται δὲ μετὰ τὴν ἡμεραν
αὐτὴν ἐκείνη, καὶ καθέζεσθαι πλοῦσιον,
ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης ἡμῶσι, δείξας τὸ νεώ-
τερον τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα
παιδικῶς, καὶ πάλαι ἤδη ὡχρὸς ἦν πρὸς τὴν
δήλησιν. ἐγὼ δὲ, ἴδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ὡς
εἶδον, ὅτε πλακεῖς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακα-

27. Haec dum loquimur, superveniunt
filii Eucratis redeuntes de palaestra, quorum
alter jam ex ephebis excessit, alter circa quin-
tum decimum annum est. Hi, cum salu-
tassent nos, assident in lecto apud patrem:
mihi vero illata est sella. Et Eucrates, quasi
admonitus ad conspectum filiorum, Ita,
inquit, hisce firmar, injecta utrique manu,
ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorem
meam, nunc felicem, bonam matrem, norunt
omnes quantum amaverim: declaravi amicis
illis, quae illius causa feci non vivens modo,
sed etiam vita functae, qui mundum illius
omnem una cretauerim, et eam, quae vivam
gaudebat, vestem. Septimo autem a morte il-
lius die, ego hic in lectulo, uti nunc, jacebam,
luctus solatia quaerens: silentio enim legebam
Platonis de anima librum. Inter haec super-
venit Demaeneta ipsa illa, et prope assidet,
ut nunc Eucratides hic, ostendens filium
suum juniorem: qui statim puerili more
cohorruit, pallidus jam ante ad hanc narra-
tionem. Ego vero, pergit Eucrates, cum
viderem, complexus illam cum oculis lacru-

a [ἴδον] Nihil mut. f. Fl. Fr. P. b [ἀδρόν] ἀδρόν Fl. c [ὄκ] Abest a Fl. d [μακαρίτην] Μακαρίτην P.
malc. e [καθέζεσθαι] καθέζεσθαι marg. A. W. An καθέζεσθαι adscriptit f. f. Wess.

§ 8. ἴδον] Sic pro ἴδον etiam paullo post & alibi scri-
ptum invenio. Alios amare ἴδον, qui dubitat, adeat
Herodian. III. 14. 17. Evang. Matth. XX. 20. Luc. I.
16. &c.

§ 9. Οὕτως ὀκνῶν — τούτων] Formula bene pre-
candi & adfirmandi. Alciph. III. Ep. 19. pr. Κοινο-
νίας ὡς ἐφίλειται ὁμοῦ πάντων — bene tibi sit ex te
ipse. Ubi plura exempla, non omisso hoc Luciani, de-
dit peritissimus Graeci idiomatis Berglerus. Sed in
malam partem, per ironiam, idem habuimus T. a.
Asia. c. 36. f. ὅμοιοι τούτων τὴν καλὴν γάμον. Τούτων αυ-
τεμ pertinere ad ἴδον, monuit Rev. Jac. Elph. in E-
pist. ad Philom. I. 20. ubi legimus Ναὶ ἀδελφε, ἐγὼ σε
ἐναιμῶν ἐν Κυρίῳ. Ad quae ille alia etiam similia ad-
fert, Majumque merito reprehendit; qui illa ex Ve-
nerae phrasi, fuit aliquo, interpretetur. f. f. R.

70. Τὸ πρὶν ψυχῆς τῷ Πλάτωνα] Alio ordine infra M. d. S.
Enc. c. 7.

85. Κυνέδον — Μεταίτην] Vid. supra T. I. M. d. S. c.
34. Et infra Συμπ. c. 19.

90. Σαυδύλα γὰρ χρυσὴ εἰς τὰς πύγας — παύει] De
puerili, item servili & contumeliosa hac soleorum ac
sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa
habet Gasaker. in Cinno c. 19. med.

95. Ἀρίστη] De hoc nihil invenio. f. f. R.

1. Πάμπαν] Confer Συμπ. c. 6. ἔφθ' αὐτὸν οἱ μα-
θηταὶ ἐκείνῃ καλῶσιν. Sed aliud hic est. M. d. S.

4. Ὅσον δὲν μαχρῶς] Proverb.

Ἰδὲ. Ἐπισκελεῖται] Ἐπισκελεῖται legendum vide-
tur.

Ἐπισκελεῖται] Aliter antea hic in omnibus Libris
nostris legebatur, nempe ἐπισκελεῖται. Sed certa est
Cl. Kusteri emendatio. Vid. Enc. c. 9. ubi recte ha-
bet Fl. [Lego ἐπισκελεῖται, aderat enim invocatus
& inexpectatus. Alciph. Theophr. vl. 272. αἶμα τις
ὡς τὰχιστα μὲν ἐπισκελεῖται.]

L. K.
ἔπι-

mauer. Illa non passa me clamare, sed accusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum sandaliorum, erant aurea, non cremaverim: decidisse vero illud dicebat juxta arcam; ac propter hoc nos cum non invenissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus nobis, execrabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis detrahit; ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca repertum, postridie ejus diei crematum est.

28. Adhuc ne fidem negare talibus, Tychiade, aequum censet, manifestis adeo, quae singulis diebus appareant? Non perfovens, inquam: quandoquidem digni fuerint, quorum aureos sandalia nates, puerulorum instar, caduntur, si qui recusant credere, et imprudenter adeo veris repugnans.

29. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit, comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae causa celebrem, divini cognomine insignem. Atque ego illo conspecto respirabam, illud ipsum venire mihi ratus, securim contra mendacia. Os enim, cogitabam, istis hic obtinuit vir sapiens, prodigiosa adeo narrantibus. Et, quod est in proverbio, e machina Deum advocatum

κίτας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἠπιάτο με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμεν⁸ αὐδοτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλων χρυσῶν ὄντων, ἐκακαύσαιμι εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παραπρὸν ἔπερ τῇ κίτῳ, καὶ ἀφ' οὗτο ἡμεῖς ἐχ' εὐρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαιμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν ἀφ' εὐρονομῶν, κατὰρὰ τὸν τι κυνίδιον ἔπερ τῇ κλίτῃ δν, Μελιταίων, ὑλάκτῃσεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακίην. τὸ μέντοι σανδάλιον εὐρόθῃ ἔπερ τῇ κίτῳ καὶ κατεκαύθη ὕστερον.

Ἐτι ἀπιστεῖν τέτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ὁδοιμαργέσιν ὄσι, καὶ χτ' ἡμέραν ἐκάστη Φαινοδομοῖς, μὰ Δί', ἢν δ' ἐγὼ ἐπεὶ σανδάλῳ γε χρυσῶ ἐς τὰς πυνγὰς, ὥσπερ τὰ παῖδια, παῖδα ἄξιον ἀνείην οἱ ἀπιστῶντες, καὶ ὅτως ἀναγκαστῶντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπὶ τέτοις, ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ καμήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τῆς προσώπῃ, οἷα δ' αὖ αἰοῖδμον ὅτι τῇ σοφίᾳ, τὸ ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον αὐτόν, ἀνέπνευσα, τὴν ἐκεῖνο ἦκεν μοι νομίσις, πᾶν ἐλέκιν τινα καὶ τῶν ψευδμάτων. ὅπως οὐκ εἶδον αὐτὸς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ὅτε τεράστια διεξίοντας καὶ τὸ τῷ λόγῳ, διὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεσκληθῆναι μοι τῷ

τοῦ

f [Ἐπισκληθῆναι] Ἐπισκληθῆναι Kuss. recte; sed non addicunt Codd.

4. *Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς] Ἐπὶ τῇ διασκευῇ, ἡν καὶ τὸ παράδειγμα ἐπιτελεῖσθαι ἴδι, καὶ πᾶσι τῇ πείρῃ, ἀναθεῖν ὑπὲρ τὰς παρ' ἑαυτοῦ τῇ μίσθῃ τῇ διασκευῇ θύρας, αὐταὶ δὲ πρὸς τὴν οὐσίαν τῇ διασκευῇ πᾶσι ἀναθεῖν, καὶ ἡ ἐκείνη τὸ προσκίσιον δὲ μηχανῆς δύο μετὰ τῷ μηχανῇ καὶ ἡ ἀμετῶν θύρας ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ παρὰ τὸν, ὥστε λύσει φέ-

ρῶν καὶ ἀμετῶν, καὶ τῶν παραδειγμάτων, ὡς καὶ ἀπὸ τῶν τοῖς θεοῖς, καὶ τῶν θεῶν πρὸς τὴν ἔργῳ, καὶ μὲν ἀδύνατον ἐκτελεῖν ὅτι τούτῳ δὲ ἐπὶ πάντων τῇ παρὰ τὸν προδύναμις ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκτελεῖσθαι ἐκτελεῖται τὸ οὐ μηχανῆς θύρας. C.

*Θεὸς ἀπὸ] Ad alia verba ante relatum hoc scholion jam in eadem suam retrahendum est.
† Τὸ παραδειγμα] Lege γ. In C. enim est [παραδειγμα] quid. Nihil melius quam dicitur τῇ.
‡ Ἐχον πείρῃ] Lacuna pro his erat in Edd. in V. & G. quam ex C. supplevit Solan. Addiditque: „Eadem in Edd.

„G. quae in V. reperiantur lacunae. Sed scholion extat integrum in C. unde supplevisse.” Sexdecim quippe lacunae habebant edita, quas jam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. „Echou legit Cl. J. J. Wess. J. F. R. § Προδύναμις] Sic V. προδύναμις Edd. G.

Ἐπισκληθῆναι μοι] Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa Fortuna advocatus venisse dicatur Arignotus? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi Kussii conjectura, qui ad Ἀρίγνωτον, θύρας, 774. suspici-

catur legendum ἐπισκληθῆναι. Probaverat jam ad v. 102. ἐπισκληθῆναι esse theatralia machinationis verbum, quia θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, in scenam descendentes de caelo Dii, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, ὡς ἂν δὲν οὐκ

τον ὤμην. ^a ὑπὸ τῇ τύχῃ. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκα-
 θέλει, ὑπεκτάτῃ αὐτῷ τῷ Κλεοδήμῳ,
 πρῶτα μὲν περὶ τῶν νόσων ἤρετο, καὶ ὡς ῥᾶτον ἦδη
 ἔχων ἤκουσε περὶ τῷ Εὐκράτῃ, τί δὲ,
 ἔφη, πρὸς ἁλλήλους ἐφιλοσοφεῖτε; μετὰ
 οὗ γὰρ εἰσὶν ^d ἐπὶ κῆρυκα. καὶ μοι δοκεῖτε
 εἰς καλὸν ἀφαιτεθήσεσθαι τὴν ἀφαιρίσιν. τί δ'
 ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τῆσιν τῷ ἀδα-
 μάντινόν περὶ ὅσων (δείξας ἐμὲ) ἡγήσας δαί-
 μονίας τινὰς εἶναι, καὶ φαντάσματα, καὶ νε-
 κρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαί-
 νεσθαι οἷς ἀν' ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν ἐν ἡρυδρίασιν,
 καὶ κάτω ἐνεύσα αἰδέομαι τὴν Ἀρίγνωτον. ὁ δὲ,
 ὅρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτης, μὴ τῷτο Φησὶ Τυ-
 χιάδης, τὰς τῷ βιαίως ἀποθανόντων μόνους
 ψυχὰς περιπολεῖν, οἷον εἰ τις ἀπὸ γῆς,
 ἢ ἀπὸ κεφαλῆς, ἢ ἀπὸ σκολοπίδι,
 ἢ ἄλλῳ γὰρ τῷ τρόπῳ τῷτῳ ἀπῆλθεν ἐκ
 τῆς βίης, τὰς δὲ τῷ χυμῷ μοῖραν ἀποθανόντων
 ἔκτετι; ἢν γὰρ τῷτο λέγῃ, ὅτι πάντες ἀπὸ βλη-
 τα φησὶ. μὴ Δί', ἢ δὲ ὅς ὁ Δεινόμαχος,
 ἀλλ' ὅδε ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, ὅδε συνε-
 σῶτα ὁρᾷσθαι οἶε).

Πῶς λέγεις, ἢ δὲ ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δρι-
 μὺ ἀπὸ τῶν εἰς ἐμέ. ὅθεν σοι τῶν γίγνεσθαι
 δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρών-
 των; ^e ἀπολελόγησθε, ἢν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ
 ἐμῆς, εἰ μὴ σιγῶ, διότι μηδὲ ὁρᾷ μόνον
 τῶν ἄλλων εἰ δὲ ἑώρων, καὶ ἐπίστευον ἀν' ἀλη-
 θεῖαν ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἢ δὲ ὅς, ἢν πο-
 τε ἐς Κόρινθον ἔλθῃς, ^f ἐρεῖς ὅπου ὅστις ἡ Εὐ-
 βατίδης οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δεῖχθῃ περὶ
 τοῦ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταῦτά γε

mihi hunc a Fortuna putabam. Ille vero
 cum assedisset, assurgente illi Cleodemo,
 primo quidem percontari de morbo, & cum
 mollius jam habere, ab Eucrate audisset,
 Ecquid vero, inquit, inter vos philosophaba-
 mini? dum enim intro, audiui: & videtur mi-
 hi, bene vos esse disputationem collocaturos.
 Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam
 adamantino huic, me autem ostendebat, per-
 suadere studemus, uti putet daemones quos-
 dam esse, & spectra; & vita functorum ani-
 mas vagari in terra, & quibus velint appa-
 rere. Igitur erubui equidem, & vultum
 Arignoti verecundia dejecit. Atque is, vide,
 inquit, Eucrates, num hoc dicat Tychiades,
 solas eorum, qui violenta morte perierunt,
 animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut
 capite truncatus, aut palo fixus, aut alia
 qua simili ratione de vita egressus sit; fato an-
 tem suo mortuorum non item? Hoc enim si di-
 cat, non plane rejicienda dixerit. Non ita
 est, per Jovem, respondebat Dinomachus,
 sed plane non esse talia, neque consistere ita,
 ut videri possint, arbitratur.

30. Quid ais? inquit Arignotus, tor-
 onum me intuens: nihil tibi horum videtur fie-
 ri, idque, cum omnes, pene dixero, videamus?
 Jam causam pro me dixistis, inquam, si non
 credo, quia solus inter alios non video: si ve-
 ro vidissem, crederem nimirum, uti vos. Ve-
 rum, dicebat ille, si quando Corinthum ve-
 neris, interroga, ubi sit Eubatidae domus:
 & cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, in-
 gres-

^a Ἀπὸ] Et sic Fl. ^b Ἀλλήλους] Αὐτοὺς marg. A1. cum Fl. ^c Ἐφιλοσοφεῖτε] Admissi ex Fl. φιλοσοφεῖτε cett.
^d Ἐπὶ κῆρυκα] Sic Edd. Ὑπερ. vult Solan. ^e Ἀπολελόγησθε] Ἀπολογησομαι L. Ἀπολογη Fl. ac marg. A1. Vul-
 gatum servant cett. ^f Ἐρεῖς] Ἐρε, accentu mutato marg. A1. ^g Κράνειον] Ita Fl. Fr. B1. H. Ald. S. Κράνιον P.

machina in hanc scenam a Fortuna demissum. Si unus
 codex addiceret in verbo paullo reconditiore, & cap-
 tum librariorum superante, non dubitarem sic, ut
 jubet Kusterus, reponere. J.M.G.

11. Ἐπὶ κῆρυκα] Forsan ἐπὶ κῆρυκα legendum; adscri-
 pserat Solan. Nescio num ex suo ingenio, an moni-
 tu alterius. Verum quia supra c. 6. versus fin. etiam

habuimus, τί μὴ καὶ τῶν ἐπὶ κῆρυκα; nihil hic quoque
 mutare consultius fuerit. Adde & Prometh. T. I. §.
 20. μὴ ὅς ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπὶ κῆρυκα σβ. Ac de Salt. c. 64.
 μὴ ἐπὶ κῆρυκα τῶν ἀδελφῶν. Et jam tanto minus de mu-
 tatione sollicitus erit.

27. Συνεσῶτα ὁρᾶσθαι] Συνεῖναι etiam deinde c. 32.
 med. sic accipitur, ut significet idem fere quod ἐφίεσθαι
 καὶ αἰ,

gressus in eam dic ad janitorem Tibium, velle
ce videre unde daemonem Pythagoricus Ari-
gnous, effosso loco, exegerit, & habitabilem
ab eo inde tempore domum praestiterit?

31. Quid vero hoc erat? o Arignote, in-
terrogabat Eucrates. Deserta fueras, in-
quit, diu propter terrores. Si quis vero im-
migraret, mox percussus fugiebat, a terribili
& tumultuoso spectro-ejectus. Ergo jam col-
labi domus, & desuere tectum; nec omnino
quisquam erat, qui auderet in illam ingredi.
At ego his auditis, sumo mecum libros, sunt
autem mihi Aegyptii plures de talibus; ingre-
dior domum circa primam quietem, debor-
tante meo hospite, ac tantum non manum in-
jiciente, cum quorsum irem audisset, in prae-
sentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego ve-
ro summa lucerna ingredior solus, & in maxi-
mo conclavi deposito lumine, lego tacite, humi
sedens. Adest daemon, ad unum se de mul-
tis venire putans, & futurum sperans, ut me
quoque sicut reliquos perterreat, squalidus,
comatus, caligine nigrior: atque adstans ten-
tat ab omni parte me invadere, si forte posset
vincere: & nunc quidem canis, nunc taurus
fis, aut leo. Ego vero deprompta allocutione
maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus,
incantando illum adest in angulum quendam
tenebricosi conclavis. Animadverso autem ubi
subierat, reliquum noctis dormivi. Mane,
cum desperassent omnes, & mortuum me in-

πρὸς τὸ θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν
οὗτ' δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἢ ἀν-
ορύξας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰ-
κείας τὴν οἰκίαν ἐποίησε.

Τί δὲ τῆτο ἦν, ὧ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐ-
κράτης. ἀοίκητος ἦν, ἥδ' ὅς, ἐκ πολλῶν
ὑπὸ δαιμάτων. εἰ δὲ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς
ἐκπλαγείς ἐφευγεν, ἐκδιωχθείς ὑπὸ τινος
φοβεροῦ καὶ ταραχώδους φάσματος. συνέπι-
πεν ἔν ἡδῇ, καὶ ἡ τέγῃ κατέρρεε. καὶ ὅλως
ἐδούς ἦν ὁ παρήσαν παρελθεῖν εἰς αὐτὴν.
5 ὁ γὰρ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκησα, τὰς βίβλους
λαβὼν (εἰσὶ δέ μοι Αἰγυπτίαι μάλα πολ-
λαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἤκον εἰς τὴν οἰκίαν περὶ
πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τῷ ξένου, καὶ
μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν
55 οἱ βαδίζοιμι, εἰς πρῶτον κακὸν, ὡς ὦλε. ἐγὼ
δὲ λύχον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν
τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καθίσθεις τὸ φῶς, ἀνεγί-
γνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθιζόμενος. ἐφί-
στα δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκει
6 νομίζων, καὶ δεδιξέας καμὲ ἐλπίζων, ὥσπερ
τὴν ἄλλαν, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ με-
λάντερος τῷ ζόφῳ. καὶ ὁ μὲν ἐπιφάσας ἐπειράτῳ
μὲν παύλαχθεν προσβάλλων, εἰ πῶθεν κρατή-
σειε, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνώμε-
65 ῖνος ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὸν Φρι-
κωδεστάτῳ ἐπὶ ῥήσιν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ,
συνήλασα καταδύναι αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκο-
τεινὴν οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἷα κατέδυ, τὸ
λοιπὸν ἀνεπαυόμην· ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνω-
70 κότων, καὶ νεκρὸν εὗρήσειν με οἰομένον, καθά-
περ

b 'Ανορύξας] Recepi ex L. marg. A1. Fl. & S. 'Ανορύξας Ald. J. H. P. &c. i Μάνου σὺν] Sic J. & marg. A1. Μανὼ Fl. P. H. S. Ald. B1. Fr. k Kai] Abest ab Fl.

πίπαι, φῶς ἔχον. Nimirum συνίσταται vel συνίσταται, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi nec aliis repugnat, non involvit, ut ajunt, contradictionem, vel implicat. Observata Budaeo verbi notio, sed exemplis, quod sciam, nondum firmata. J. M. G.

38. Κράσιον] Sic scribitur etiam N. A. I. ubi vid. not.

Κράσιον] Hoc praeferrendum esse vid. ad Quom. Hist. c. 3. & ultimum ibid.

Tom. III.

39. Τίβιον] Vid. supra T. I. Τιμ. c. 14. (jam c. 12.)

40. 'Ανορύξας] L. Fl. & S. cum A. Reliquae ἀνορύξας, absurde.

44. 'Αοίκητος ἦν, ἥδ' ὅς, ἐκ πολλῶν ὑπὸ δαιμάτων] C. Plinius epist. XXVII. L. VII. Scriptor vitæ S. Germani Antiochodorensis Episcopi c. XVII. D. Antoninus Archiepisc. Florentin. T. II. c. IX. Tit. XII. paragr. VIII.

H

73. Καθα-

πρὸς τῆς ἄλλης, προελθὼν ἀπροσδόκητῶς
ἅπασιν, ὁ πρόσκειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαχέ-
λιζόμενῳ αὐτῷ, ὅτι καθαρὰν ὅτι αὐτῷ καὶ
ἀδείμαντον ἥδη ἐξῆλθε οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ ὡς
λαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλὰς (εἰ-
ποῖτο γὰρ τῷ ὡς δόξεν ἑνεκα) ἐκέλευον ἀ-
γαγὼν ἐπὶ τὸ τόπον, ὅπου καὶ ἀδεδυκότα τὸ
δαίμονα ἐφάκειν, σκάπην, λαβόντας δι-
κέλλας καὶ σκαφεῖα καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν,
εὐρήθη ὡς ἐπ' ὄργυιαν καθορωρυγμένη τις
νεκρὸς ἔωλθε, μόνον τὰ ὅσα καὶ ὅλμα
συγκείμενα. ἐκείνους μὲν ἐνθάδε ἵσταμεν ἀνορύ-
ξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐπαύσατο
ἐνοχλημένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων.

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνῆλθε
δαίμονι καὶ σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμῳ,
εὐδὲς ἦν ἐπὶ τῶν παρόντων, ὅς ἐστι κατεγί-
γνωσκέμεν πολλὴν καὶ ἀνοιαν, τοῖς τοῖς τοῖς
ἀπιστοῦν, καὶ ταῦτα Ἀρίγνωτος λέγον-
τος. ἐγὼ δὲ ὅμως εὐδὲν τρέσας ἔτε καὶ κό-
μην, ἔτε καὶ δόξαν καὶ ὡς αὐτῷ, τί τῷτ',
εἶπεν, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοῖς τοῖς ἡδῶτα,
ἡ μόνῃ ἐλπίδι καὶ ἀληθείας, καπνὸς μετὰ καὶ
ἰνδαλμάτων; τὸ γὰρ τῷ λόγῳ ἐκείνῳ, Ἀν-
δρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφηναι. σὺ δὲ,
ἡδῶτα ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πρὸς
εὐδὲς λέγοντι, μήτε Δεωμομάχῳ, ἢ Κλεο-
δήμῳ τέτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτῃ, Φέρε,

venimus iri putarent, mihi reliquos, progressus
praeter spem omnium, accedo ad Eubasidem,
bonum ipsi nuncium allaturus, putavi & me-
tus expertum domum habitare illi in posterum
licere. Atque assumptis cum ipso tum aliis plu-
ribus, sequebantur enim rei miraculo moti,
deductisque ad ipsum locum, ubi subire dae-
monem videram, iussi rastris & ligonibus hu-
mum fodi. Quo facto inventum est ad passus
altitudinem defossam cadaver antiquum, cu-
jus sola ossa sua figura composita jacerent. Hoc
igitur effossum sepelivimus. Caeterum domus ab
eo inde tempore infesta spectris esse desit.

32. Haec cum dixisset Arignotus divina
vir sapientia & venerabilis omnibus; nemo
jam erat praesentium, quin magnae me ac-
cusaret amentiae, qui fidem talibus non ha-
berem, idque ipso dicente Arignoto. Ego
vero nihil trepidans, neque ob comam, ne-
que ob opinionem de viro, Quid istuc, in-
quam, Arignote, tunc etiam talis es, sola
spes veritatis, idem tamen summi & spectrorum
plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras,
sunt est in proverbio, carbonem appares? Tu ve-
ro, inquit Arignotus, si neque mihi credis
dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleode-
mo, neque ipsi Emcrati; age dic, equum fide di-

α. Πρόκειμι] Προσείχομαι marg. Δ1. Sed glossa est. β. Αὐτῷ] Αὐτοῦ Fl.

81. Ἐωλθε] Τὸ ἔωλθε λαμβάνει] ἐπὶ τῷ χέριστι, καὶ ἐπὶ τῷ ἡδὲ διφθορίῳ. γ.

73. Καθαρὰν] Diod. Sic. 2. c. 39. pr. καθαρὰν ποιῶ-
σαι τὴν θύραν γὰρ τὴν ἐνθάδε. Plutarch. Thes. p. m.
3. C. εὐδὲν μὲν καθαρὸν εὐδὲν ἀκίδντοι ὑπὸ ληστῶν. Ibid.
p. seq. A. καθάρειν γὰρ ἐνθάδε. γ. F. R.
86. Δαιμόνιον τὴν σοφίαν] Facete ludit in duplici
significatu; quum & pro valde sapiens, & quasi pro eo
qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat.
Sic δαιμόνιος ἐκιδντοι, misere, i. e. valde cupiens,
Aristoph. Plut. vf. 675. Adde Aelian. V. H. II. 4. ἰσχυ-
ρὸς δαιμόνιος. Et Spanh. ad Aristoph. l. d. γ. F. R.
γ. Μῆμα] V. Diog. Laert. p. 246. F. & γ. F. R.
π. σοφῶν. Sed pro ὡς hic apud Nostrium lege ὡς.
M. du S.

9. Στεῖλόμενοι νεκρῶς] Ad ista verba στεῖλόμενοι νε-

κρῶς ἰσθῆτι μελαίνῃ, notat antiquus Scholiastes inedi-
tus, veteres solitos cadavera nigrae vestis infuere. Ὅτι,
inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίνῃς στολῇς ἀμφι-
νισαν. & ad sequentia, μὴδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς haec ad-
jecit ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ θνητῆς ἦτο ἰδῆ, ὡς περὶ ἐν τῇ
σώματι. γ. G. G.

10. Καὶ προσωπίς ἐς τὰ κρένα μεμνημένων] In
Salmuriensi editione simul & in hac ipsa vitiose edi-
video in Latinis ac personis in capitis adiectis, ignorans
utrum sic praeses ejus & editionis & versionis de in-
dustria scripserit ac interpolare voluerit Th. Mori ver-
sionem, an eam ipsam retinere, quae est in capita, ut
fit typorum error. Certe neutrum placet. Neque e-
nim Graeca id modo volunt, adsumpsisse eos personas
yc]

digniore[m] putas contraria nobis dicentem? Per
 Jovem, inquam, admirabilem virum, Ab-
 deritanum illum Democritum, qui nempe adeo
 certus erat, nihil horum consistere posse, ut
 cum inclusisset se in monumentum extra por-
 tas, ibique perpetuo scriberet & commentare-
 tur nocte atque interdiu; adolescentulis quibus-
 dam ludificari illum & perterrere volentibus,
 quod mortuorum instar nigra veste ornati, &
 personis ad craniorum similitudinem effictis,
 illum circumstarent, crebris passibus exsultan-
 tes: nihil ipse hanc illorum assimulationem
 metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed
 inter scribendum illud solum dixerit, Defini-
 te ludere! Adeo firmiter credebat, nihil am-
 plius esse animas, cum sunt extra corpora.
 Hoc ais, inquit Eucrates, amenssem homi-
 nem etiam Democritum fuisse, si quidem ita
 statuit.

33. Ego autem vobis etiam aliud quid e-
 narrabo, quod mihi usu venit, non auditum
 ab alio. Fortasse enim tu quoque, Tychiade,
 audiens vi quadam ad narrationis veritatem
 adigaris. Cum in Aegypto viverem juvenis
 adhuc, doctrinae causa eo missus a patre, cu-
 pido incessit animum, Coptum inde adverso

εἰπὲ, τίνα πῶς τὸ τοιούτων ἀξιοπιστότερον
 ἡγήσεται πάντῃ ἡμῖν λέγοντα; ἢ Δί', ἢν δ'
 ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν
 ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς ἔως ἄρα ἐπέπειτο
 μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιούτον· ὥσπερ
 ἔπειδ' ἡ καθείρξας ἑαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυ-
 λῶν, ἐνταῦθα διέτελε γράφων καὶ συντάττων,
 καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τὸν νεανί-
 σκον, ἐρεχθεῖν βολόρυμοι αὐτὸν, καὶ
 δειματῶν, φυλάκοντο νεκρικῶς ἐοῶντι με-
 μορῶν, καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμι-
 μενημένοις περιεστάντες αὐτὸν, περιεχόρευον
 ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀκαπηδῶντες· ὁ δὲ
 ἔτε ἔδιδεκε τὸν προσποιοῦσιν αὐτῶν, ἔτε
 ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μετὰ
 ἑξὺ γράφων, Παύσαο, ἔφη, παύσῃς
 ἔτι βεβαίως ὁπίστανε μηδὲν εἶναι τὰς ψυ-
 χὰς ἔτι, ἔξω γενομένης τῆς σαμάτων. τῷ το
 Φίλῳ, ἢ δ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄν-
 δρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέσθαι, εἰ γε ἔως
 20 ἐγγίγνωσκεν.

Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγήσομαι, αὐτὸς
 παθὼν, καὶ παρ' ἄλλων ἀκούσας. ἑτάχα
 γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδη, ἀκούων, προσβι-
 βαοδείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῇ διηγήματι.
 25 Ὅποτε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διήγον, ἔτι νέος
 ὢν, ὑπὸ τῷ πατρὶ ὁπί παιδείας προ-
 φασὶ ἀποσταλὴς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν
 ἀνα-

e Όσως] Sic Edd. Lege ὥς. d Αὐτῶν] Αὐτὸν male f. sola. e Ἀνέβλεψε] Hoc recepi ex Fl. idque etiam
 adpiculum marg. A. f. Ἐβλεψε vulgo. f Τάχα] Sic Fl. Ald. Fr. B. & 2. H. S. recte. Τὰχον f. V. & L.
 cum marg. A.

9. Ἐστῆτι μελαίῃ] Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιὸι με-
 λαινῆς τοιαύτης ἀμφένυσαν. V.

27. Ἐς Κοπτὸν] Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτου, ἐς ἣν φασὶ τὸν
 Ἰγν ἀφικόμενον Ὅσιν τὸν ὕδιν ἀναζητῶν μαθεύσαν διὰ αὐ-

* Τὸν ἰαντῆ] Alterum hoc τὸν in editis non comparens in-
 scituit M. du S.
 † A Graeculis hoc fictum, qui prius debuissent ostendere,

τὸν διασπαράχθαι, τὸν κόμην * τὴν ἰαντῆς ἐκείνης, παρ'
 ὃς Κοπτὸς ἀνομασθῆναι ἢ πόλις. ἰδικυλὸς δὲ ὁ ὁ πλόκαμος
 τοῖς ἐπιδημοῦσιν αὐτοῖς, ἀπὸ τοῦ τριχῶν πλῆθος, ὅσων
 ἐξ ἀνθρώπων κεφαλῆς ἐκείνης. † V.

Idem Graece locutam. Sed solent etiam barbarorum nomi-
 num etymologias Graecas tradere. J. Clav.

vel larvas in capita, sed clare sumpsisse larvas tales,
 quae in speciem simul & formam cranii vel calvariae,
 vel diu mortui capitis fictae essent. J. G.

22. Τάχα] L. & Ven. utraque τὰχον, quod non pla-
 cet. M. du S.

27. Κοπτὸν] Hinc Coptica lingua. Inde terrestri jam
 itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse
 diximus ad To. c. 27. V. Plut. de Iude p. 356.
 Σπῆν. M. du S.

ἀναπλεύσας, ἐκείθεν ὅτι τὸ Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκῶσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκείνο ἡχῶντα, πρὸς ἀίγυγόν τε ἦλιον. ἐκείνη μὲν ἦν ἡχῶσα, ἔχουσα τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς ἀσημόν τινα φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπτὰ ἐπέσι. καὶ εἰ γὰρ μὴ φεικτὸν ἦν, αὐτὰ ἀνὸς ὑμῖν εἶπον τὰ ἑπτά.

Κατὰ δὲ τὴν ἀνάπλην ἔτυχεν ἡμῖν συμ-
πλέων Μεμφίτης ἀγῆς τῆς ἱερῶν γραμμα-
τέων, θαυμάσιος τῆς σοφίας, καὶ τῆς παι-
δείας πᾶσαι εἰδὸς τῆς Αἰγυπτίου. ἐλέγχο
δὲ τρία καὶ εἴκοσι ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπὸ
γυῖος ἀκηκέναι, μαγεύειν παιδευόμενος
ὑπὸ τῆς Ἰσιδος. Παγκράτιον, ἔφη, λέ-
γεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱε-
ρὸν ἄνδρα ἐξυρμηδόν, ἐν ὁδοῖσι, νόημα,
καθαρῶς ἐλληνίζοντα, ὅπμιμήκη, σιμὸν,
πρόχειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν
ὅς, ἐκείνον τὸ Παγκράτιον καὶ τὰ μὲν
πρῶτα ἡγνόν ὅστις ἦν ἐπεὶ δὲ ἐάρων αὐ-
τὸν, εἰπὼς ὁρμίσαιμεν τὸ πλοῖον, ἀλλὰ
τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ
ὅτι κροκοδείλων ὀχμέμενον, καὶ συνεόντα τοῖς

flumine petere, ad Memnonem audiendum;
mirabiles illos sonos oriente sole edentem. At-
que illius quidem audiri non, ut vulgus, vo-
cem nullius sensus: sed oraculum mihi ipse
aperto ore Memnon reddidit versibus septem:
ac nisi supervacaneum esset, ipsos vobis recita-
rem versus.

34. In reditu autem navigabat forte nobis
cum homo Memphiticus, de sacris scribis
unus, sapientia admirabilis, & doctrinae om-
nis Aegyptiae consulens. Dicebatur autem
tres & viginti annos in adytis sub terra habi-
tasse, Magicis artibus dum instruitur ab Ise-
de. Pancratem dicis, inquit Arignotus,
meum praeceptorem, virum divinum, rasum,
linea indutum, cogitantem, pure loquen-
tem Graece, procerum, simum, labiosum,
extenuatis cruribus. Ipsum illum, inquit,
Pancratem. Ac primo quidem, quis esset,
ignorabam. Cum vero viderem illum, si
quando appelleremus navigium, cum alia mul-
ta prodigiose facere, cum inequistare Crocodi-
olis, & natare inter belluas, has vero illi sub-

a ἱερῶν γραμματέων] Ita J. Ald. H. P. B. Fr. S. ἱερῶν γραμματέων G. ἱερογραμματέων Fl. b Αἰγύπτιος] Nil mutare Fl. Fr. addit Solan. Sed volens legi Αἰγυπτίον frustra. c ἐν ὁδοῖσι] Aut pro his duobus verbis habet Fl. scribens ἐξυρμηδόν καὶ νόημα. d καθαρῶς ἑλλ. &c. e Καθαρῶς] Οὐ καθαρῶς Fl. f Πρόχειλον] Προχειλὴ Fl.

28. Μέμνονα] Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam visus apud Tac. A. II. 61. Sed hic noster ἐπιμαρτυρεῖται, cum voces sibi ait prolatas, &c. Vid. & Tac. c. 27. Adde Philostr. p. 232. & Strabonem, qui ipse statuam vidit, strepitumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulsatae statuac, an vero ab aliquo qui tum adesset, aut sub bati lateret, a Sacerdotibus ei rei, quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII. p. 816. Audi etiam, si lubet, Pausaniam (p. 40, 26.) Strabone iudicio longe inferiorem. M. d. S.

Μέμνονα — ἡχῶντα] Cl. Hemst. adscripserat: vid. Strab. XVII. p. 1170. ubi Casaub. utitur hoc loco. Verba autem Strabonis sunt: τὸ Μεμνόνιον — Πιπίτιον] ὅτι ἀπὸ καὶ ἡμῶν ἐκείνου ψόφος — ἀπὸ τῆς αὐτῆς. Ad quae laudatus Casaub.: „Plinius ait quotidiano folis „ortu contactum radiis crepare Lib. XXXVI. c. 7. „& ita Corn. quoque Tacitus L. secundo c. 61. An- „nal. referens visam fuisse Germanico hanc Memno- „nis saxeam effigiem (meminit & Eusebius in Chro-

„nicis, & Dionys. Periegeta v. 150. Vid. omnino Lu- „cianum Ἀπίων” p. 349. T. 2. Ed. Amst.) Adde Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 25. Meminit & Juvenal. Sat. XIV. 5. Dimidio Magicae resonant ubi Memnonis chordae, ubi vet. Scholiast. ait: Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyfes Rex iussit aperiri, existimans Mechanici aliquid esse quod intra statuam lateret: nihilominus tamen aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum reddidit. Ideo dimidio dixit, id est aperto & divisib.

J. F. R.

31. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπτὰ ἐπέσι] Proflus eadem locutio est in Evang. Matth. XIII. 35. ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν ὡφθαλμοῖς. Et ad idem Evang. V. 2. ubi ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἰδὼν αὐτοὺς, Rever. J. Elser. phrasin ἀνοίγειν τὸ στόμα firmat ex Aeschilo aliisque. De pleonasmō autem τὸ ἐν, vid. supra T. I. ad Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem Long. Paest. 2. p. 81. στήν τὸ ἐν στόματι παιδὸς ἱερπορμή. Et Alciphro. I. 31. p. 138. ἀνοίξωμαι αὐτὰς, ὥστε ἐν στόματι μου, ἵδ’ ἐν

βλ.

submittere, & adulari caudis; divinum quendam hominem esse agnovi: & cum paulatim blanditiis ad illius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac familiaris factus sum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, & tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequerer, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita vivimus.

35. Quoties in stabulum quoddam veneramus, summus ille vir vestem de janua, aut scopas, aut pistillum, vestibulis induebat, & carmine quodam pronuntiato, ut incederet efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens & aquam hauriebat, & obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas scopas, aut pistillum pistillum, carmine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui tamen impetrare ab eo uti discerem, illo enim invadebat, licet ad alia esset

θηρίοις, τὰ δὲ ἐποπτήσονται, καὶ σαίνονται ταῖς ἑραῖς, ἔγνωσαν ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ χεῖρ μικρὸν φιλοφρονέμεν, ἔλαθον ἐταίρῳ αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμεν. ὥστε πάντων ἐκοινῶν μοι τὸ ἀπορήτων καὶ τέλει πείθει με, τὴν μὲ οἰκέτας ἀπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτῷ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῷ ἀφαικονησομένῳ. καὶ τὸ μὲν τῷτο ἔτα βολήγομεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγώγιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸ μοχλὸν τὸ θυράς, ἢ τὸ κρήνηρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, ὡς βαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπαυδὴν ἐποίει βαδίζον, ὅστις ἄλλας ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκῶντα τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδαρ τε ἀπὸ πηλῆς, καὶ ὀψώνη, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιὰς ὑπηρετῆ καὶ διηκοεῖτο ἡμῖν. εἴτα δὲ ἐπειδὴ ἄλλος ἔχοι τὸ ἀφαικονίας, αὐτὸς κρήνηρον τὸ κρήνηρον, ἢ ὑπερον τὸ ὑπερον, ἄλλην ἐπαυδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει αὐτῷ. τῷτο ἐγὼ πάντῃ ἐσπυδακῶς, ὅσα εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτῷ, ἐβάσκαυε γὰρ ὁ αὐτῷ, καὶ τοὶ παρὸς

f. [Ἰππύτου] Ἰππύτου Th. Mag. g. Αὐτοῦ] Non adest in Fl.

βλασφημίας. Per multa alia non absimilia adferre liceat, ut ex Homer. Barach. ante med. Κομήσας, ὁ ἱερεὺς διδασκῶν. Diad. Sic. V. c. 57. pr. ὁ παιδὴς διηγῶν. Vel IV. 78. pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμάζομαι. Διδάσκω. Item ex Nostro, Phalar. I. c. 5. ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρω, ubi & alia jam dedi; nec non Amor. 29. pr. ὁ ὄμμασιν ὑποβλέπει. Timon. c. 15. ἐν θυράσι κατακλιῶ. Evang. Matthe. V. 13. ἐν τῷ αἰσθησάμεν; sed satis esto.

36. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματίων, θαυμάσιος τῇ σοφίᾳ] Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili sapientia. Sic Benediktus. Meminit & alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos conjungit, & Appul. Metam. 11. Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatas dicebant, pro foribus assidens, coetu pastophororum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in concionem vocato, ut fuerat inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus laeris fungebantur. Sic & in libro de Macrobiis cap. 4. recenset inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματίων. Nec repudio lectionem editam. In Florentina tamen legitur ἱερογραμματίων, sed in M. ἱερῶν γραμματίων,

quod non puto fastidiendum esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμματίων σοφίαν θαυμάσιος. admirabili sacrarum litterarum sapientia praeditus. sacras litteras vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae non nisi initiatis tradebatur, & circumsectis, magiam scilicet, & litteras Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum aliosque habentur.

Ibid. ἱερῶν γραμματίων] Infra Macrobi. c. 4. pr. ὅτι περ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματίαι. Adde & supra Vir. Auct. c. 14. Quare & hic rectius γραμματίων, quam γραμματίων. Intelligi autem eis vel τῆς, in vulgus notum, & monuimus alibi, ex Aristoph. Plut. 4. παρ' ἑφίλοις, aliisque.

38. Αἰγυπτίων] Mallem Αἰγυπτίων. M. du S. B1. &c. Et recte, nec opus Αἰγυπτίων legere; quia παιδία Αἰγυπτίων bene conueniunt.

39. Αὐτοῖς] Conf. supra Αἰγυπτ. c. 18. M. du S.

67. Δεξιὰς ἱππύτου & διηκοῦτο ἡμῖν] Th. Mag sic: ΔΙΑΚΟΝΟΥΜΑΙ καὶ ἀφαικῶ. Λυκαίος δὲ τῷ φιλοφρονέει, ἢ ἀφαικῶν δεξιὰς ὑπηρετῶν & διηκοῦτο ἡμῖν. J. F. R.

πρὸς τὰ ἄλλα προχωρότατ' ὦν. μὲν δὲ ποτε ἡμέρα λαθὼν, ἐπῆκυσα ἂν ἔπω-
δης, ἣν δὲ τρισύλλαβον, σχεδὸν ἐν σχολει-
ῳ ὑποτάξας. καὶ ὁ μὲν ἀχέως ἐς τὴν ἀγορὰν,
ἐντεταλόμενος τῷ ὑπέρῳ αὐτοῦ ἔδωκε ποιεῖν.

Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνῃ τι χρεὶσθαι
ἀγορὰν παραγματευομένην, λαθὼν τὸ ὑπερον,
χηματίσας, ὁμοίως ἐπιπῶν τὰς συλλα-
βάς, ἐκέλευον ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλη-
σάμενος τὴν ἀμφορέα ἐκόμιζε, Πέπανσο,
ἔφη, καὶ μηκέτι ὑδροφόρος, ἀλλ' ἴσθι αὖθις
ὑπερον. τὸ δὲ ἐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν,
ἀλλ' ὑδροφόρος αἶε, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῶν
ὑδάτος, τὴν οἰκίαν δὲ παύσῃ. ἐγὼ δὲ ἀμη-
χανῶν τῷ πράγματι (ἐδεδίειν γὰρ μὴ ὁ Παγ-
κράτης ἐπαυθὼν ἀναπαύσῃ, ὅπως καὶ
ἐγένετο) ἀξίην λαθὼν, ἀγκόπιω τὸ ὑπε-
ρον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτερον τὸ μέ-
ρος, ἀμφορέα λαβόντα ὑδροφόρος, καὶ αὐτὸ
εἰς δύο μοι ἐγένοντο οἱ ἀγκόπιοι. ἐν τούτῳ
καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίστατο, καὶ σιωπῇ τὸ γε-
νόμενον, ἐκείνα μὲν αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥσ-
τε ἦν πρὸς τὴν ἐπώδην· αὐτὸς δὲ σπουδι-
πῶν με λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅποιον ἀφανὲς ὤχε-
το ἀπῖόν. οὖν ἔν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶ-
σθα καὶ ἐκεῖνο ἀνθρώπον ποιεῖν ἐκ τῆς ὑπέ-
ρου; νῆ Δί, ἦδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· ἐκέτι
γὰρ εἰς τὸ δέχαϊον οἶόν τέ μοι ἄγειν αὐτό,
ἣν ἀπαξ γένῃ ὑδροφόρος, ἀλλὰ δέησιν

promississimus. At certo tandem die clanculum
sublegi incantationem, erat vero trium syl-
larum, prope adstans in angulo tenebricoso.
Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pi-
stillum, quid facto opus esset.

36. Ego vero postridie illius diei, ipso ali-
quid in foro negotii habente, summo pistillum,
exornatumque, dictis similiter syllabis, aquam
afferre jubeo. Cum vero plenam amphoram
attulisset; desine, inquam, nec amplius ad-
ferre aquam, sed rursus esto pistillus. At il-
le non amplius parere mihi voluit, verum ad-
ferre aquam perrexit, donec aqua haurienda
domum opplevisset. Ego consilii inops (me-
tuebam enim, ne aegre ferret rediens Pan-
crates, quod etiam factum est) securi arrepta
bisariam pistillum disseci. Sed utraque illa
pars, capsis amphoris, aquam ferebat, ac pro
uno duo mihi jam erant ministri. Inter haec
adeft etiam Pancrates, intellegitque quid
actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante
incantationem fuerant; ipse vero clam me re-
lictum, subduxit se nescio quorsum, et conspici
desiit. Nunc igitur, inquit Dinomachus,
adhuc illud nosti certe, hominem facere ex pi-
stillis? Per Jovem, inquit, ex dimidia qui-
dem parte. Nec enim licet mihi in pristinam
enim formam reducere, cum semel factus est
aqua-

a Τῆς ἐπώδης] Τὴν ἐπώδην Fl. b Ἐδωκε] Sic P. S. Ἐδωκε Fl. f. Ald. H. &c. Lege igitur Δωκε. c Ἐκέλευον] Ita Fl. Ald. P. S. aliaque. Ἐκέλευον f. d Ἐπαυθῶν] Ἀπαυθῶν male Fl. e Ἐκάτερον] Ἐκάτημα marg. A1. f Ἀμφορέα] Ἀμφορέας Fl. g Ἐπώδης] Ἐπώδης marg. A1.

76. Ἐν σκοτεινῇ ὑποτάξας] Sic & Tb. Marg. v. ὑφίσταμαι. M. du S.

3. Ἀλλὰ δέησι ἡμῶν ἐπιπῶσθαι τὴν οἰκίαν ἐπαυθῆναι] Et quae venustas in hoc Luciani ἐπιπῶσθαι, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subijcit, residebit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Periit omne auctoris ingenium, quod restituere scribendo ἐπιπῶσθαι, sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum hauritu refertam mergi & inundari. Res ipsa dicat. f. G.

Ἀλλὰ δέησι ἡμῶν ἐπιπῶσθαι τὴν οἰκίαν ἐπαυθῆναι] Certissima est meo iudicio, Eruditissimi Gronovii mei

emendatio, rescribentis ἐπιπῶσθαι. Id namque verbi hic requiritur. Noster in Timone T. I. §. 18. φάσκει βυλόμην τῶν ἐπῶν, μὴ ὑπερταλῶν αὐτῶν, ἐπιπῶσθαι αὐτοῖς.

4. Ἐπιπῶσθαι] Secuti sumus Emendationem Cl. Gronovii omnino necessariam. M. du S.

Ἐπιπῶσθαι] Sic legendum etiam probe monuit Cl. Weff. ad Diad. Sic. IV. c. 51. No. 39. Quare tot Viris eruditis consentientibus ita edere, non expectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. f. F. R.

24. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν ἐκ δακτύλου τοῦ ἐπῶν ἔχῃ, ἀπὸ λατῶν τῶν Πωδῶν αὐτῶν ἀναπαύσῃ τὸ σφραγισθῆναι, καὶ ἔτι

aquarius: sed elueretur nobis illo semper hauriente domus.

37. Non definitis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minus, at certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differre incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensum impleantur terroribus, & absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque ad suafacere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, & ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaque superstitione implebunt.

38. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, & divinis vocibus, & quae a Deo agitata quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus devincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eoque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilocho templo audiui, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente, & de rebus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi, dicere vobis volo:

ἡμῖν ἡ ὀπικλυομένη τὴ οἰκίᾳ ἐπαίλων-
5 μύην.

Οὐ παύεσθε, ἦν δ' ἐγώ, τὰ τοιαῦτα τερασιλογῶντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ τὴ μερακίων τέτων ἕνεκα εἰς ἄλλον χειρὸν ὑπεβάλλεσθε τὰς ὑπερδόξους. 10 ταύτας καὶ φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἀλαχότων μυθολογημάτων. Φείδεσθ' ὅτι καὶ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐδίξην ἀκούειν, ἀλλὰ πάντος τῷ βίῳ ἐνοχλήσῃ συνόντα, καὶ 15 ὑποφοδῆεις ποιήσῃ, ποικίλης δὲ δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάνῃα.

Εὐγε ὑπέμνησας, ἦν δ' ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴ δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, πλεῖν τὴ τοῦτων δοκεῖ, λέγω δὴ 20 ὁ χρησμός, καὶ θεοφάτων, καὶ ὅσα θεοφορέμενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ αὐτῶν ἀκούειν, ἢ παρθένης ἐμμίρα φθεγγομένη, παροεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοῦτοις ἀπισήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τῷ 25 Πυθίῳ εἰκόνα ἐκτυπώσης δὲ σφραγίδος, καὶ ἔστι δὲ ὁ Ἀπόλλων φθέγγει πρὸς ἐμὲ, καὶ λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω πλεῖν ἡμῶν τῷ μεγαλαυχέειν. ἀδὲ ἐν Ἀμφιλόχῳ τε 30 ὤκησα ἐν Μαλλῷ, τῷ Ἡρώϊ ὑπερδialeχθέντι μοι, καὶ συμβελεύσαντι ὑπὲρ τῆ ἐμῆς, καὶ ἀεὶ εἶδον αὐτὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν.

h Ἐπικλυομένη] Ἐπικλυομένη Edd. priores. i Ἐκτυπώσης δὲ σφραγίδος] Ἐκτοπούσης τὴν σφραγίδα Fl. k Ἀπίστα] Ἀπιστοῦντι G. & L. Nihil mutant Edd.

24. Ἐν Μαλλῷ] Ἀμφιλόχῳ. * Δισπίζει παρὰ τὴν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

* Δισπίζου] Ἀμφιλόχῳ τι σπίζου ἀπὸ τοῦ μίστου. J.F.R.

ὁ Ἀπόλλων φθέγγει πρὸς ἐμὲ, καὶ λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω πλεῖν ἡμῶν τῷ μεγαλαυχέειν] Benedictus: At non dico me sacrum annulum habere, cuius sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare. Pro ἄπιστα M. ἀπιστοῦντι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: At non dico me sacrum annulum habere, cuius signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non

credits, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, & jactare.

J.G.G.

29. Ἀμφιλόχῳ] V. Alii. c. 19. & not. &c. 29. & Paus. Att. p. 33. Orig. c. Cels. 131. B.

M. du S.

Ibid. Ἐν Ἀμφιλόχῳ] Scilicet οἰκῶ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14. ἐν Γλαυκίᾳ. Vid. Bos de Ellipsi.

J.F.R.

30. Ἐπερδialeχθέντι] Mira vox & mihi suspecta.

M. du S.

35. Τῷ

πείν. εἴτα ἐξῆς δ' ἐν Περγάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπαγήμενοι οἴκαδε, ἀκούον τὸ ἐν Μαλλῷ τῷ-35 το μαντεῖον ὑπεφανέστατον τε, καὶ ἀληθές-
τατον εἶναι, καὶ χρεῖαν ἐναργῶς πρὸς ἐπὶ
ἀποκρινόμενον, οἷς ἀν' ἐχρήσασθαι τις εἰς τὸ
γραμματεῖον ὡς δὲ τῷ προφῆτῃ, καλῶς
ἀν' ἔχειν ἠγησάμην ἐν ὡς δὲ πλὴν περὶ ἀθηναίων
τῷ χρηστήρι, καὶ τι ὡς δὲ μελλόντων συμ-
βυλεύσασθαι τῷ θεῷ.

Ταῦτα ἔτι τῷ Εὐκράτῳ λέγοντι,
ἰδὼν α' οἱ τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἐμελ-
λε, καὶ ὡς ἔπειτα μικρὰς ἐνῆρχετο ὁ ὡς δὲ 4
τὰ χρηστήρια τραγωδίας, ἔπειτα δὲ δοκεῖν οἴη-
σεῖς δὲ μόνον ἀντιλέγειν ἅπασιν, ἀπολι-
πὼν αὐτὸν ἔτι ἀπαλείψας ἐξ Αἰγύπτου εἰς
τὸ Μαλλὸν (καὶ γὰρ ὅτι μοι ἄχθον) 5
παρόντι, καθάπερ ἀντιστοφιστὴ τῷ ψευδισ-
τῶν) Ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφη, Λεόντιχον
ὑποστήσας δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενεῶς.
ὁμοῖς δὲ ἔπειτα ἔχ' ἱκανὰ δ' ἠγεῖσθε τὰ ἀν-
θρώπινα εἶναι, καὶ αὐτὸς ἤδη τὸς θεὸς κα-
λεῖτε συνεπιληφομένους ὑμῶν τῷ μυθολογούμε- 5
νων καὶ ἅμα λέγων, ἐξήκειν. οἱ δὲ ἄσμοδοι
ἐλευθερίας λαβόμενοι, εἰσίων, ὡς τὸ εἶπερ,

tum deinceps, quae Pergami vidi, & audiui
Pataris. Cum enim ex Aegypto domum redi-
irem, audito, illud Malli oraculum illustri-
mum esse verissimumque, & dilucida fundere
oracula, dum ad verbum respondeat his, quae
in tabellis scripta Prophetae tradat aliquis;
optimum factum putabam, ut obiter tentarem
oraculum; & de futuris aliquid deliberarem
cum Deo.

39. Haec adhuc dicente Eucrate; cum
viderem quorundam res evaderet, utque inci-
peret non parvam illam oraculorum tragoe-
diam; ratus, non decere me solum contra-
dicere omnibus, relinquens illum navigan-
tem adhuc ex Aegypto versus Mallum,
(etenim sentiebam illos praesentiam meam gra-
vari, ut qui contra illorum mendacia dispu-
tarem) Ego vero, inquam, discedo requisi-
turus Leontichum: etenim illo mihi convento
opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis
non esse humana putatis, ipsos jam vocare
Deos, fabulosarum disputationum vestrarum
adjutores: & cum dicto exivi. Illi vero
libertatem eam lubenter arripientes, tanquam
epulis, credibile est, se tractarunt invicem
&

α' Οἱ γ' male. β' Δοκεῖν αἰσθῆς δὴν] Pro his tribus δοκίμασας tantum Fl. Οὐ δοκίμασας μόνον ἀντιλέγειν
magr. ΑΙ. sine dubio ex Fl. c' Συνίην] Sic & Fl. cum cett. Anne συνίην; d' Ἠγεῖσθε] Ἠγεῖσθε Fl. male.

35. Τὸ ἐν Μαλλῷ — ἀληθές.] Huc facit Pausaniae
locus (p. 33. in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἱερῶν &c. De Ale-
xandri Abonoteichitae Oraculo nihil habet, quia ho-
mo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus
auderet. Maluit itaque silentio rem totam invol-
vere. M. du S.

38. Ἐχρήσασθαι] Quod Alexander Pseudomantis imi-
tatus est. V. Αλξ. c. 19. A Jove Heliopolitano etiam
factitatum tradit Macrobius. I. 23. M. du S.

46. Δοκεῖν αἰσθῆς δὴν] Florentinae lectio concinnior
& faciliior est vulgata, quae satis intricata tribus infi-
nitis δοκεῖν δὴν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest:
αἰσθῆς ἔπειτα δὴν δοκεῖν μόνον ἀντιλέγειν ἅπασιν Existimans
non oportere videri velle, (vel speciem praebere) ac si so-
lus contradicerem omnibus. Mallet tamen ejecto alter-
utro vel δοκεῖν vel δὴν, stilum concinniorem reddere,
vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo
scribere: α' δοκίμασας δὴν μόνον &c. Duplex infini-

tivus nihil habet incommodi, vid. supra c. 7. χρεῖαν
αἰσθῆς. Cl. J. J. Weissen. malin ἀντιλέγειν. J. F. R.

67. ΦΙΛ.] Continuabantur haec antea in plerisque
Impr. ego distinxī, suadente Fl. Ed. lacuna, B2. & S.
M. du S.

ΦΙΛ.] Interpres Thomae Morus latinae versioni per-
sonam PHIL. & mox TYCH. inseruerat, etsi in Grae-
cis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Grae-
cis inserui, & ἀπείλυνται quoque dedissem, si vel nul-
la Ed. praeisset. J. F. R.

68. Ἀπείλυνται] Ita Fl. Ed. recte. In reliquis ἀπεί-
λυνται. M. du S.

69. Αὐτῶν] Αὐτῶν supra Nigr. in fin. ὅτι αὐτοὶ μέ-
νοι λυσώσιν. At αὐτῶν κινῶν contra rursus Dial.
Mort. XVII. ad f. Sed eodem redire, quis nescit?
J. F. R.

77. ΤΥΧ.] Et hic priore mutata, iterum nova re-
ponenda fuit persona. M. du S.
80. Οὐ-

& ingurgitarunt mendaciis. Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mustum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivionem inducens eorum quae audivi, ne quid mali mihi faciat in me residens illorum memoria. Portenta enim, & Daemones, & Hecatas videre mihi videor.

40. PHIL. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratione tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire & aquam metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si quem homo morsus mordeat, eandem quam canis, vim habere illum morsum, eademque illum quoque metuere. Et tu igitur morsus in Eucratis domo a multis mendaciis, mihi videris aliquid illius morsus impertiisse, ita daemonibus mihi mentem opplevisti. TYCH. Sed bono simus animo, amice, magnum talibus noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam in omnibus rationem, qua usos nos de vanis hisce atque inanibus mendaciis nullum turbabit.

αὐτὸς, καὶ ἐνεφορῶντο τῷ ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, ὡς Εὐκράτης ἀ-
ut qui mustum biberunt, ὡς ἡκαστος, ἢ τῷ Δία, ὥσπερ οἱ τῷ
vomitorii indigens, ἐμπεφυσημένους τῷ γασ-
& magno emerim medicamentum oblivionem, ἡδέως δ' ἂν ποθεῖν
nem inducens eorum quae audivi, ὅτι πολλῶν ἐπιδράμην ληθεδανόν τι φάρμα-
kon, ὧν ἤκαστος, ὡς μή τι κακὸν ἐργάσθηταί
memoria. Portenta enim, & Daemones, & Hecatas, ὅς μιν ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικερεῖται. τέρατα γὰρ,
καὶ δαίμονας, καὶ ἑκάτας ὁρᾶν μοι δοκῶ.

ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦ-
τόν τι ἔἀπέλαυσας τῇ διηγήσει. Φασὶ γέ-
νοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι,
sed etiam, si quem homo morsus mordeat, ὅτι οἱ λυττῶντες κύνας δάκνουν,
eandem quam canis, vim habere illum morsum, ἄλλὰ καὶ τινὰ ὁ δηχθεὶς ἀνθρώπου δάκη,
morsum, eademque illum quoque metuere, ἴσα τῷ κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ
καὶ κύνες φοβεῖται. καὶ σὺ τοίνυν ὅμοιας αὐ-
τός ἐν Εὐκράτης δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν
ψευσμάτων, μελαδεδωκέναι καὶ μοι τῷ δῆ-
γματι. ἔγω δαίμόνων μοι τῇ ψυχῇ ἐνέ-
πλησας. ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαρρῶμεν, ὦ
Φιλότῃς, μέγα τῷ τοιούτων ἀλεξιφάρμακον
ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τῷ ὅτι πᾶσι λόγον
οὐρόν. ὧς χρωμένους ἡμᾶς, ἢ εἰδέναι ὅτι μὴ
ταράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τέτων ψευ-
σμάτων.

ΦΙΛ.] Persona haec omissa erat in Edd. At in Fl. designabatur lacuna, ut solet. f 'Απέλαυσας] Restitui ex Fl. quod marg. A. W. etiam adscivit. 'Απέλαυσας cett. male. g ΤΥΧ.] Et haec persona aberat tam ab Edd. cett. quam Fl. h Οὐδὲν ἢ] Μηδὲν sine ἢ Fl.

80. Οὐδὲν ἢ μὴ] Nondum adsentior Florentinae. do supra Rhet. Praec. c. 20. ἐχ' ἔχουσιν ὅπως ἀπείριστοι μὴ ἐχ' — ὡς γὰρ οὐκ οὐαί σι, ibique notata. J. F. R.

ΙΠΠΙΑΣ, Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ. HIPPIAS, SEU BALNEUM.

ΤΩ σοφῶν ἐκείνους μάλιτα ἔγωγέ Φη-
μι δὲν ἐπαίνειν, ὅποσοι μὴ λόγους
μόνον δεξιῶς παρέχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμά-
των ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν
λόγων ὑποσχέσεις ἐπιτίθειν. καὶ γὰρ τῶν
ιατρῶν ὅγε τῶν ἔχων ἐπὶ τὴν ἀρίστην ὑπὲρ τῆς
τέχνης εἰπεῖν δυναμύνους μέλας τελεῖται νο-
σῶν, ἀλλὰ τὴν πρᾶξαι τι κατ' αὐτὴν
μεμελεηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἴ-
μαι, τῷ ἀσκηρῶν ῥυθμὸς καὶ ἀρμονίας ὁ-
πτιζαμένῳ, ὃ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς
δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοὶ τῶν τραγῳδιῶν λέ-
γοιμι τὴν εἰκότως δέξιν κριθέντας, ὅτι ἐ-
τάπειν μόνον καὶ ὀφθαλμοῖν ἴσαι ἀγαθοὶ, ἀλ-
λὰ καὶ πορομάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς ἔρ-
γα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον ἂν τῶν ψάλλαι μὲν Ἀ-

ERuditorum ex numero illos maxime
laudandos ajo equidem, quotquot
non disputationes modo acutas de negotio
unoquoque attulerunt, sed operibus simili-
bus firmarunt promissiones verborum. Et-
enim de medicis, si quis sapiat aegrotus
non eos arcesset, qui optime dicere de arte
possunt, sed qui ad faciendum ex arte ex-
ercitatione se paraverint. Melior etiam mu-
sicus, arbitror, eo, qui numeros & har-
monias norit discernere, ille fuerit, qui
cantare etiam & citharam pulsare ipse pos-
sit. Quid enim duces tibi narrem, qui
merito suo optimi iudicati sunt, non in
ordinanda modo acie & adhortandis militi-
bus praestantes, sed etiam ut in prima acie
pugnarent & manu rem gererent? qualem
ex

α Τῶν] Omisit Fl.

1. Τῶν σοφῶν ἐκείνους] Οὕτω ἐ Φαυκίδης Φησι.

Τῶν σοφῶν σοφὸς ἐκείνους, τέχνης δ' ὁμοίως. γ.

ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.] Προσλαβὴ, ut aliae nonnullae,
de quibus ante dixi. Th. M.

ΙΠΠΙΑΣ] Cl. *Olearius* eundem censet cum Platoni-
co illo decantatissimo, ad *Philosfr.* p. 495. Sed vide c.
3. unde longe alium multoque recentiore esse lucu-
lenter patet. Sophista ille merus, (& ita audit eo ipso
in loco) hic mathematicus summus, non oratione
tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria,
Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod au-
tem ibi Vir Eruditissimus de rebus ab eo Olympiae
iactis testem Nostrum adducere videtur, *μημοσιζόν*
σφάλμα est. nisi forsan respiciat *Hp.* c. 3. ubi primus
inter eos numeratur, qui Olympiae declamando in-
claruerunt M. du S.

14. Ἀγαθὸν] Ἀγαθὸς τι ποιῶν, aptus ad aliquid prae-
standum, esse Graecismum usitatissimum, ut *Aelian.* V.
H. I. 10. Κρῆτις τοῦτο ἄγαθον, eo minus opus est dici,
quo pluribus potest. Vid. *Homer.* sexcentis locis ἄγα-
θὸς *βοῶν* exhibentem, & Fratris G. O. *Reitzii* Belg.
Graec. Lit. A. J. F. R.

16. Τῶν ψάλλαι] Male omisum in Fl. articulum
quisque fatebitur, qui mox τῶν καὶν adpexerit, no-
veritque τοῦς ψάλλαι significare antiquos, quod vel ex
Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de *Gymn.* c. 21. τῶν
ὑστερον posterorum. Quare in re tritissima plura adse-
rendo Lectori gravis non ero. J. F. R.

19. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βούλομαι] Non
quod aliter historiam edere velim. Sic Salmurienfis. Sed
per Musas! cui bono hic illud aliter? Immo, non
quod temere & futiliter historia narratione me ostensare
velo. J. G.

28. Καὶ τὸ Κνιδίον Σοστράτου τὸ μὲν Πτολεμαίων χειρὸς
σάμνον, καὶ τὴν Μίμφον] Sostratus ille Cnidius fuit ce-
lebrerrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo in-
sula edificavit, de quo *Strabo* L. XVII. *Plin.* L.
XXXVI. c. 12. Ipse vero Noster *Lucianus* supra, Lib.
Quom. Hist. Scrib. Sed quod ait hoc loco *Lucianus* de
Ptolemæo & Memphi capta per Nili diversionem,
expecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam
legi hanc historiam, & quis fuerit ille Ptolemæus, o-
mnino me latet, & de ea Memphis rebellionē silent
historiae. Tentabam me extricare legendo: τὸ μὲν Πτο-
λεμαίων χειρὸς σάμνον τὴν Μίμφον, id est, qui Ptolemæo
subjecit Memphis. Nam Ptolemæus Philadelphus, cu-
jus tempore vixit ille Sostratus, & quo imperante &
sumptus suppeditante extruxit illam celebrem turrim
in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum
Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec
ab alio captus est. De Ptolemæo Cerauno dicto inci-
dit mihi quaedam suspicio hæc intelligenda esse, sed
sine auctoritate. Nam Ptolemæus ille Ceraunus dictus
vir præceps fuit, & ad audacia facinora promptus,
&

ex antiquis Agamemnonem atque Achillem,
sequioris autem aetatis Alexandrum & Pyr-
rhum fuisse cognovimus.

2. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere illorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostenderem, sed hoc *ut ostenderem*, etiam inter mechanicos admiratione dignos esse, quotquot inspectione & scientia clari, tamen etiam monumenta artis & opera posteris reliquere. Quando-2 quidem sola in disputatione exercitati, sophistae potius quam sapientes dici meruerint. Talem audimus Archimedem fuisse, & Cnidium Sostratum, quorum hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine ob-3 sidione, aversione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes hostium arte sua combus-

γαμέμνοκα ἢ Ἀχιλλέα, τὸ κάτω δὲ τὸ
Ἀλέξανδρον ἢ Πύρρον ἴσμει γεγυότας.

Πρὸς δὴ τί ταύτ' ἔφη; ἢ ὅτι ἄλλως
οἰστορίαν ὀπιδείκνυσθαι βυλόμενοι, ἐπιμή-
ωσιν αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν ἐκεί-
νης ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι ὅτι τῇ θα-
ρίᾳ λαμπροὶ γερόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως
τῆ τέχνης, καὶ πράγματι ταῖς μετ' αὐτοὺς
πρατεύουσιν. ἐπεὶ οἱ γὰρ τοῖς λόγοις μόνοις
ἐξηγεύμασθαι, σοφισταὶ ἀν' εὐκρίτους μάλ-
λον, ἢ σοφοὶ καλοῦντο. ταῦτον ἀκούομεν ὅτι
Ἀρχιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸ Κνίδιον Σώφρατον
τὸ μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὸ
Μέμφιν, ἄνθρωπον πολιορκίας, ἀποστροφῇ καὶ
ἀλγασίᾳ τῆ πόλεως. καὶ δὲ τὰς τῶν πολε-
μίων τριήρεις ἀκαταφλέγαντα τῇ τέχνῃ. καὶ

Q4-

ῥ' Ἐπ' Ἐ' Fl. c. Πτολεμαίων] Sic Edd. omnes, praeter J. quae *Πτολεμαίων*. *δ Καὶ ἀφ' ἑκείνης*] Nihil abit *Fl.* nec *W.* id est *Wecheliana* Ed. aliquot Dialogorum.

32. Κα[αφλίζω] 'Ο Ἀρχιμήδης ἐν Σικελίᾳ ὅν κατε-
σκόπουν ἐν χαλκῷ πυροφόρα κάτοπτρα, ἅπερ ἀπερρίπνιν
ἄντικρὺ τῷ ἐναντίῳ στόμῳ μέλανος· οἳ ἐκτετάκτορες τῷ ἡλίῳ,

* καὶ προσκαλόντ^ς τοὺς κατόπιους τὰς ἀκτῶς ἀντανακλα-
μῶνας πρὸς τὸ γόλον, ἐξηλθὶν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἴφθιμει τὰς
ἡας ἀπασας τῆ ἰσχυρίας. γ.

* *Ka]* Tū legebatur in Edd. Mutavit *M. de S.*

& qui, cum natu major filiorum Ptolemæi I. Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre jam regnante fuit, & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est patre adhuc vivente Ptolemæo Sotere seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet jam privato, & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre jam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontificum & Argezum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam præcipitis audaciæ Viros, nec tanta injuria affectos. Si conjecturæ credendum est, ista hæc mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. *J. P. à G.*

29. Τὸν μὲν Πτολεμαῖον] Donec lux major affulgeat, Πτολεμαῖον legendum cenſeo, non ut in libris eſt, Πτολεμαίων. Narrat Παιανίας in Att. ſub Philadelpho defeciſſe Gallos mercenarios, & ab eo in Inſula Nili fame conſumptos. Vide an inde aliquid elici poſſit, quo huius facti pateat veritas. M. du S.

32. Τρόπος] *Combustas* ab Archimede hostium na-

ves, nec *Plutarchus* in Marcello, nec *Livius* auctores sunt, qui tamen praeclara ejus facta data opera memorantes haud temere quicquam omisfuri censendi sunt. Mendum esse hic in — suspicor. Ut ut sit, extare *Veneriis* audivi instrumentum ulforum ad quingentos usque passus vim suam exerens. Sed an veteribus speculi ustorii usus jam cognitus fuerit, ego scire ignoreare me non invitus fateor; quanquam nuper concionatorem audivim, non infimi inter Gallos nostros nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud *Aristophanis* Scholiastam de lapide *φρυγίης* legere me memini, qua de re ad *Ἀλλ.* c. 21. dictum est. *Laëtantius* autem diferte ait lib. de ira Dei c. 10. p. m. 630. C. orbem visrem plenum aqua si teneris in sole. de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore.

M. du S.

Τριμυρις καὶ φλέγαι] De Archimede hoc puto primus somnium Lucianus dixit. M. V. La Croze. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a *Plutarch.* in Marcello pluribus in locis. Ita ut *Marcellus* eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. T. F. R.

12

33. Өм.

Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτοῦ, ἐπο-
χόμενος Κροίσῳ ἄβροχον ἀφιδάσειν ἡ-
στράτον, ἐπινόει κατόπιν τῆ στρατοπέδου
μῆς νυκτὶ τὴν ἄλυν εὐεργαγεῖν, ὃ μηχαν-
κὸς ἔστι γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῇ-
σαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατα. τὸ μὲν γὰρ τῆ
Ἐπειῶ πᾶν δεξαῖον, ὃς ὁ μόνον τεχνή-
σατο τοῖς Ἀχαιοῖς τὸ ἵππον, ἀλλὰ καὶ
συναλαβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγει.

Ἐν δὲ ταῖς καὶ Ἰππίας ταῖς καὶ
ἡμᾶς, μεμνησθεῖς ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν
παρ' ὃν τινα βέλτε πρὸ αὐτῆς γεγυμνα-
σμένη, καὶ συνεῖναι τε ὁξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι
σαφεστάτη, τὰ δὲ ἔργα πολὺν τῆς λόγων
ἀμείνω παρεχομένη, καὶ τὴν τέχνης ἐπο-
χέσιν ἀποπληρῆνται, ὅσα ἐν τοιαύταις μὲν
ἐποχέσειν, ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτῆς γενέσθαι
ἠτύχησαν, καὶ δὲ τὴν γεωμετρικὸν λόγον,

ferit. Atque ante hos Milesius Thales,
cum promississet Croeso, se siccum traje-
cturum exercitum; commento quodam a
tergo castrorum intra unam noctem circum-
duxit Halyn; non quod ipse machinandi
artifex esset, sed homo acutus ad inveni-
endum, & in sermone vehementer probabilis.
Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui
non tantum machinatus esse Achivis equum,
sed etiam cum reliquis descendisse in illum
dicitur.

3. In his vero Hippiae quoque hujus;
qui nostra aetate fuit, mentionem injicere
aequum est, viri literarum exercitatione
cuius antiquorum comparandi, in dispu-
tando acuti, disertissimi in explicando,
opera autem verbis multo meliora praestan-
tis, & artis suae professionem implentis,
non in argumentis modo talibus, in quibus
bona quadam fortuna superiores jam versati
sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in da-

α. Ἡτόχου] Εὐτόχου Fl.

33. Θαλῆς δὲ ὁ Μιλ. &c.] In marg. *Al. Wess.* ad-
scriptum: idem *Laërtius* in vita Thaletis. Sed *Cl.*
Gesn. locum jam indicavit, addam tantum verba *Dio-*
genis. Κροίσου, ὃ ἐστὶ τὸ ἄλυν ἐποχέσθαι ἀπὸ γιγνόμενης
καὶ, τὸ ἰσχυρὸν παρατηρήματα.

34. Ἄβροχον ἀφιδάσειν] (Ante narrat *Herodotus* I.
75. & ita ut fidem se adjungere narrationi diserte
neget: asseverate, ut videtur, *Apollodorus* apud *Dioge-*
nem Laërtium I, 38. plane sine ulla dubitatione *Schol.*
ad *Aristoph.* *Nub.* 180. Illud κατόπιν nostri diserte, ut
solet, explicat *Herodotus*, ἄλυν τῆ στρατοπέδου ἀφιδά-
σειν, διὰ τὴν βαδὶν ὁρᾶσιν, ἀγνοῖα μηχανικῶν, ὅπως αὐ-
τὸ στρατοπέδον ἰσχυρὸν κατὰ τὴν λάσπην, κ. τ. λ. Etiam
illud observandum. Qui narrabant *Herodoti* aetate, ii
1) non dicebant ἄβροχον traductum exercitum, sed di-
visum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem
utrinque vadusum factum, ut pedibus transiri posset:
2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et
tamen *Herodotum* patrem fabularum vulgo appella-
mus: & noster dedit praecepta scribendae historiae.
Cautius paulo ante de *Archimede*, cui incendia mo-
do navium, non specula tribuat.

36. Οὐ μηχανικὸς] Atqui Mechanicum hinc probat
Aristoph. *Scholiastes*. Sed hoc vult *Lucianus*, non eam
fuisse Thaleti artem, sed virum industrium & saga-
cem, ingenii felicitate id assecutum quod eorum
reum artifices non viderant. Narrat etiam *Herodotus*.

M. du S.

42. Ἰππίας] Nemone de hoc quicquam? *Conf. Voss.*

de *Mathem.* Caeterum cave hunc cum *Platonis* *Hip-*
pia confundas; quod miror a viro doctissimo factum
in *Catalogo Philosophorum*. Hic enim *Luciani* aeta-
te vixit, uti hoc ipso in loco vides, τὴν καὶ ἡμῶν.

M. du S.

48. Οὐαὶ οὐαὶ ταῖς — σωματικαῖς] Spuria haec
videntur & insititia.

F. G.

49. Ὑποχρίσιν] Repetit, puto, librarius impro-
vide vocem, quae paulo ante adfuerat: legendumque
ὑποδρίσιν, ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑποδρί-
σις. Est duplex genus artificum. Alii, & major quā-
dam pars, ad imitationem tota conversa, quae ab al-
liis elaborata sunt, quae magister ostendit; ea satis fel-
litter imitatione adsequuntur: sed nihil novi ipsi in-
veniunt, quoties non est, quod imitentur; tanquam
deprehensi, haerent. Talis non est *Hippias*: non ex-
pectat exempla aliena: ipse sibi & aliis exemplum est.
Non tantum designatam omnibus lineis figuram de-
scribere & transferre puerili industria potest, sed in
data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcum-
que triangulum postulat fuit, construere. *F. M. G.*

50. Ἡτόχου] Et si *Florentinae* scripturam probos,
quod augmentum saepissime omitti solet, securus ta-
men sum numerum majorem illarum quae ἡτ— ha-
bent. Vid. supra dicta ad *Alex.* c. 22. *Pro Imag.* c. 3.
& c. 19. f. ubi ὑποκρίμην. Item *Amor.* c. 6. pr. ubi &
ἐντρίμην, non ἡτ— adde dicta ad *Gall.* c. 3. f. Ita
ἐνλόγηται in *Evang. Matth.* XIV. 19. Et *Luc.* II. 28.
atque ubivis. *Εὐφράτης. Αἱ.* II. 26. ac passim. *F. F. R.*
Ibid.

-data quacumque recta triangulum accurate
construentis. Atqui reliquorum unusquis-
que, si in uno quodam artis opere, sibi
desumpto, bene rem gessisset, tamen esse ali-
quid visus est: hunc vero & mechanico-
rum principem, & geometrarum, & har-
monicorum, musicorumque esse apparet:
& tamen unumquodque horum adeo per-
fecte in se esse ostendit, quasi illud ipsum
unum modo sciret. Scientiam de radiis &
refractionibus & speculis, insuper etiam
Astronomiam, in qua effecit ut pueri vi-
deantur superiores, laudare, non parvi tem-
poris fuerit.

4. Quae vero illius opera nuper cum stu-
pore viderim, enarrare non pigrabor. Ar-
gumentum quidem commune, & in vita
nostra satis frequens balnei aedificatio, at
ingenium, & intelligentia in re ita vulgari
admirabilis. Locus erat non aequabilis plani-
tiei, sed acclivis admodum & erectus,
quem cum accepisset ab una parte vehemen-

ἵππῳ δὲ δοθείσης, φασὶν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς ^b συνιστάμεν. καίτοι τῷ γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι δὲ ἐπιστήμῃς ἔργον ἀποτερόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδοκιμήσας, εἰναί τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὦν τὰ πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν, καὶ μουσικῶν φαίνεται. καὶ ὁμῶς ἕκαστον τῶν ἕτως ἐντελεῖς δεικνυσιν, ὥς ἐν αὐτῷ μόνον ἐπιστάμενος. ἢ μὴ γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνα-
60 κλάσεων, καὶ κατόπιν θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παῖδας τῆς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν, οὐκ ὀλίγῳ χρόνῳ ἀν εἰς ἐπαινέειν.

Ἄ δὲ ἐναγχὺς ἰδὼν αὐτὸν τῷ ἔργῳ κα-
τεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν. καὶ γὰρ μὴ γὰρ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πᾶν πολλὴν, βαλανεῖα καλῶσκευή. φείνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ κοινῷ τῷ τῷ συνέσις θαυμαστῇ. Τόπος μὴ ἦν οὐκ ὀπίπεδος, ἀλλὰ πᾶν προσάντης, καὶ ὀρθῆς, ὃν παραλαβὼν χεῖρ δά-
84

b Συνιστάμεν] Et sic Fl. cum W. ceterisque. c Σύνισσις] Σύνισσις male Fl. cum marg. At.

66. Περὶ τοῦ] Τέχνη μηχανική. V.

Ibid. Κατὰ δὲ] Mathesin minime cultam fuisse a Luciano, alibi docuimus. V. Πλα. c. 5. & Ἐρω. c. 74. Hic autem vides & iniquum rerum earum aestimatorum & imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema quasi summum artis culmen asserat: quasi quis dicat litterarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pringat, nisi forsitan Scholium insulsum textui Luciani intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus Luciani & imperitia & iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare non possem. Ex his autem verbis ut aliquis sensus exprimatur, primo dele illud δὲ, deinde lege συνιστάμενοι.

51. Ἐπὶ τῷ δοθείσης, φασὶν, εὐθείας] Proverbiale fuisse videtur.

55. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν & μουσικῶν &c.] De admiranda Hippiae peritia in artibus ac scientiis vid. Philostr. L. I. Vit. Soph. XI. ibique Olearium, qui ex Platone, & Luciano plura de eodem adfert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset; esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis annulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, foccos, pallium, intetulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex

Plat. in Hippia majore p. 97. Cetera vid. ibid. & lege Philostratum opificia artesque ejus enumerantem. Verum magis stupendi, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. Mureti, de puero qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cujuscumque linguae, vel nihil etiam significantia semel audita potuerit recitare eodem ordine; dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, & quomodocumque jussisset. De arte autem mnemonica, de qua Lamb. Th. Schenkelius ac Budno in Idea hist. universalis aliique egere, nihil addam; quia ad delirium sectatores suos adegit. J. F. R.

69. Ὁν παραλαβὼν κατὰ δάκτυλον εἰς ὑπερόδον ταπεινὴν] Reddunt interpretes, quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem: Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acchivis? Utique sic debuisset addere auctor acclivem fuisse in medio: Sed clarius se destruant per ea, quae mox sequuntur, quum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum: Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unus modo facies describitur. Quid quod in fine hujus ipsius paginae ἐκατέρωθεν interpretantur ex utraque parte, & recte, Nempe κατὰ δάκτυλον est in alteram partem. Nā-

ἴσά τερα εἰς ὑποβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον 70
 πατέρω ἀπέφηνε, κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτῃ
 ἀπαλὴ τῷ ἔργῳ βαλλόμενῃ, καὶ διμε-
 λίων δέσφ' ἢ τ' ἐπιβελώνων ἀσφάλειαν ἐμ-
 πεδωσάμενῃ, ὅς ὑψοῖσι δὲ πάντῃ σποτό-
 μοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχορμόμοις τὸ 75
 ὅλον κραυυάμενῃ. τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα
 τῷ τε τῇ τῶν μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ
 εὐλόγῳ ὅς καὶ ἀσχευῆς ἀρμοδιότατα, καὶ
 τ' ἢ φῶτων λόγον φυλάττειν.

Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας 80
 ἔχων, ὑπτίῃ μᾶλλον ἢ ὀρθίῃ πρὸς ἢ τ'
 ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τῷτον ἐκδέ-
 χεῖ καὶ οἶκον εὐμεγέθους, ἰκανὴν ἔχων
 ἀκολουθοῖς καὶ ὑπηρέταις ἀφ' ἑαυτῆς ἐν χει-
 ρεῖ δὲ τ' ἐς τρυφὴν παρσκευασμένων οἰ- 85
 κημάτων. βαλανείῳ δ' ἐν καὶ ταῦτα πρε-
 πιδέσσεια, χαρίεσσαι, καὶ φῶτι πολλῶν
 καλαμαμπόμεναι ὑποχωρήσεις εἴτ' ἔχο-

ter humilem, solo alterius aequavit, sub-
 jecta toti operi firmissima crepidine, eorum-
 que quae imponenda erant securitate, posi-
 tis rite fundamentis, stabilita. Altitudini-
 bus autem montium praeruptis valde, & ad
 securitatem continuis, totum opus robora-
 vit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad
 loci magnitudinem congruunt, tum propter
 observatam in tota structura proportionem,
 maxime sunt concinna, & respondentem
 sibi fenestrarum rationem servant.

5. Vestibulum altum, gradus ad ascen-
 dendum latos habens, supinum magis quam
 arduum, ad ascendentium commoditatem.
 Per hoc qui ingressus fuerit, eum excipit
 Oecus communis, bene magnus, ubi mor-
 rari commodè pedissequi & ministri possint,
 situs ad sinistram paratorum ad delicias cubi-
 culorum: balneo enim etiam haec pulchre
 conveniunt, secessus jucundi & multo lu-
 mine collustrati. Tum continens illis oecus,

a Βαλάνειον] Βαλάνειον Fl. b Ὑψοῖς] Ἀψοῖς Pell. c Τῶν] Καὶ τ' Fl.

ctus locum ab uno latere perquam humilem ac decli-
 vem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In se-
 quentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit
 Lucianus ample satis, Κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτῃ ἀπαλὴ
 τῷ ἔργῳ βαλλόμενῃ, καὶ διμελίων δέσφ' ἢ τ' ἐπιβελώνων
 ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενῃ. Id describendi genus
 quum Salmurii proximum tautologiae existimaretur,
 vide qui compegerit & contraxerit sua, posito operi fir-
 missimo fundamento, quo superstruendi aedificii certitudi-
 nem confirmaret. At religiosior in his Opiopæus æ-
 quare voluit Græca, firmamentumque munificentissimum
 omni futuro operi subiciens, fundamentorum positione
 substruendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos
 liquido & merito censemus hos floccificandos. Lo-
 cus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope
 rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus
 fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias
 planavit, crepidinem (vel marginem ripæ, qui extol-
 lendus erat) quidem firmissimam omni operi ponens, &
 fundamentorum positione stabiliens securitatem imponen-
 dae aedificationis. Crepidinis firmitas vel maxime re-
 quirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret & ex-
 trinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret.

F. G.

70. Οἴκῳ — 3.] Alterum alteri aequavit. M. du S.
 74. Ὑψοῖς — κρηπίδα] Et hæc insititia viden-
 tur.

F. G.

Ὑψοῖς δὲ πᾶν λαντ.] Non accipio hæc de tectorum
 fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi

videretur: sed de montium jugis circumpositis, quae
 portu quasi quodam facto tutum a ventis undique
 præstarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiæ
 in eligendo loco, & quatenus opus erat, accommodan-
 dando.

F. M. G.

Ὑψοῖς δὲ πᾶν λαντ.] Adscripserat Solan. conferend.
 Δικ. p. 236. Id est Δικαστῶν. f. Bis Accus. c. 33. Ibi ve-
 ro legas: κατὰ τὴν ἀψίδα πετρώμεν, quod non video
 quid huc faciat, nec quidquam juvare ad emendationem
 arbitror, nisi pro λαντῶμοις quoque aliud adjecti-
 vum substitueris. Nam etsi Ὑψοῖς — κρηπίδα] non
 intelligo, & ἀψοῖς hac ratione melius conveniret,
 non tamen adsequor quid λαντῶμοις, proprium celsi
 ac prærupti epitheton tum faciat. Quare in Cl. Gess-
 neri expositione adquiescimus, donec meliores Codd.
 nacti verum apertius videamus. At si, quod jam sus-
 picor, ἀψίδος substructiones, sive murorum projectio-
 nes, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adjectæ,
 quas contrefortem adpelamus, significant, belle proce-
 det ἀψοῖς λαντῶμοις.

F. F. R.

80. Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς] Consuetudo fere & sensus
 communis virorum insignium tutos ab reprehensione
 facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt vestibulum:
 ita ubique id fieri deprehendo. Sed quæ similitudo
 Græci πυλῶν] ad Romanum vestibulum? & maxi-
 me hujus, qui dicitur fuisse ὑψηλὸς, & ἀναβάσεις ἔχων,
 & ὑπτίῃ μᾶλλον ἢ ὀρθίῃ, quæ omnia ab Romano ve-
 stibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia
 sic distinguenda sunt, ἐν ἀριστερῇ δὲ τ' ἐς τρυφὴν παρο-
 κκεῖ.

cus, supervacaneus ille quidem quantum ad balneum, at necessarius, quatenus beatis hominibus recipiendis destinatum est. Post hunc ab utraque parte, quae sufficiant exure se volentibus, spoliaria; & medius inter eos oecus altissimus & multa luce laetissimus, aquae frigidae descensiones habentes, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de candido lapide vetusti operis Hygeae una, altera Aesculapii.

6. Progressos excipit oecus leniter tepidus, calore non molesto occurrens, longus, utrinque rotundus: post quem in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem comiter praebens, januas utrinque habens Phrygio lapide politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc oecus

μεν αὐτῷ οἶκῳ, περὶ τὸς μὲν ὡς πρὸς τοῦ λήϊον, ἀναγκαῖον δὲ ὡς πρὸς τὸ εὐδαιμονοτέρων ὑποδοχὴν. μὲν δὲ τῶτον ἐκατέρωθεν ἀρκυεῖς τοῖς σποδυομένοις σποθέσεις, καὶ μέσῳ οἶκῳ ὑψὲς τε ὑψηλόταται, καὶ φωτὶ φαειρόταται, ψυχρὰ ὕδατα ἔχον τρεῖς κολυμβήθρας, λακαῖν λίθῳ κεκοσμημένῳ, καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθῳ λευκῷ ἔχουσας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας, ἡ δὲ Ἀσκληπιῆος.

Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡμέμα χλιαρινόμῳ οἶκῳ, οὗκ ἀπηκτὴ τῇ θέρμῃ προαπαντῶν, ἐπιμήκης, ἀμφιτροχύλου, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκῳ, εὖ μάλα φαειρὸς, ἀλείψας, προσηνῶς παρεχόμενῳ, ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχον, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλωπισμένῳ, τὸς ἀπὸ παλαιστρας εἰσιόντας δεχόμενῳ. εἴτ' ὅπῃ τῷ ἄλλῳ οἴκῳ,

δ' φωτὶ] Bene H. P. S. male φωτὶ Fl. Pr. J. W. e κεκοσμημένῳ] Restitui ex Fl. J. Ald. S. κεκοσμημένῳ male W. P. κεκοσμημένῳ H1. & 2. Unde κεκοσμημένῳ deinde natum videtur.

κεκοσμημένῳ οἰκημάτων (βαλαῖον δ' ὅν ἐν ταῦτα προαπαντῶν) χαρίσσει ἐ φωτὶ πολλῷ καὶ λαλαμπόρῳ ὑποχωρήσει. Et certe; ad lavam vero conclavium ad delicias comparatorum (quippe ἐν hac balneo artissima) venisti ἐ multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc viciniam non vertimus adiculas, (ut inepte interpretes, & jam alibi monere debuimus) sed conclavia; sic quoque οἶκῳ, quae vox frequenter ab Luciano in hac descriptione usurpatur, non domus aut habitatio verti debuit (& quæsi quot ab illis domus hic supponuntur?) sed cubiculum aut conclave, aut oecos, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipsum passim non observatur. Denique quum dicit εἰκόνες λίθῳ λευκῷ utique non sufficit, si cum Salmuriensi reddas marmorea imagines (an credidit marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum Opforno ex albo lapide.

82. Εἰσιόντα δὲ τούτῳ] Intelligε ἄνθρωπον. Ἀνθρώπου εἰσιόντα τούτῳ τὸ πύλωνα εἰσέλκει οἶκῳ. &c. F.G.

83. Οἶκῳ] Oecos Plinius etiam & Virgilius vocant. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 224. M. du S.

84. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ] Oecus ille, (vid. noster πρὸς τὸ οἶκον) atrium illud magnum & commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a jucunditate & multa luce. Nempe eadem sunt, nisi

fallor, οἰκημάτια & ὑποχωρήσεις, quae non recte distincti doctissimi Gronovius, bene alioqui de hoc loco meritis.

85. Τῶν ἐς] Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἰκημάτια. F.G.

Τῶν ἐς] Adlectior Guesio, aut ex praemisso iterum intelligendum ἔχον ἀγρυπνίαν, quo facto, vulgatum nondum rejicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia ἀγρυπνίαν non satis convenit alteri huic membro.

97. Τῆς ἀρχαίας ἐργασίας] Sic supra Pr. c. 9. M. du S.

99. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται] Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legere in libro bono ἔχοντες. Exeuntes ex oeco adhuc descripto excipit &c. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας significare debet, progressos ad interiora: & hoc secuti sumus.

Εἰσελθόντας] Nihil varietatis invenio; nam si ἔξωθεν reperirem, lubentissime id cum Guesio recipere; quod enim paullo ante dixit εἰσιόντα δὲ τούτῳ εἰσέλκει, alia ratio est.

7. Ἐπὶ τούτῳ] Supra hanc. Post. F.G. I. c. Benedictus dederat: supra hanc, quod Noster recte corrigit, post hanc; sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, addeat Homer. Il. H. 163. — 64. 65. ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῳ ἄρτο — Τῷ δ' ἐπὶ Αἰάκῳ — Τῷ δ' ἐπὶ Ἰδμενίδῳ — Et 367. Τῷ δ' ἐπὶ Εὐ-

κ^α, οἰκῶν ἀπάντων κάλλισ^α, γῆναί τε καὶ ἐγκαθίστα^α προσήνεστα^α, καὶ ἐμβραδύναι ἀδραβεστα^α καὶ ἐγκυλίστα^α ὠφελιμώτατα^α, Φρυγίᾳ καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφῇν ἄκραν σποσίλβων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχε^α ἀξάδρομ^α, Νομάδι λίθῳ ἀξκεκολλημέν^α. ὁ δὲ ἐνδὸν οἰκ^α κάλλισ^α, Φωτὸς τε πολλῷ ἀνάμετ^α, καὶ ὡς πορφύρα διηθισμέν^α.

Τρεῖς καὶ ἑτ^α θερμὰς πνέλεις παρέχε^α λισαμένῳ δὲ, ἐνέσι σοι μὴ τ^α ἀξ^α τ^α αὐτῆς οἰκῶν αὐθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τ^α ὅτι τὸ ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερμῷ οἰκῇ-^α ματ^α, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἐνδὸν ἡμέρᾳ· ὕψη πρὸς τέτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτῃ τοῖς μήκεισι σύμμετρα, καὶ πανταχῶ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. καὶ γὰρ τ^α καλὸν Πίν-^α δαρον, ἂ Ἀρχομένους ἔργα, πρὸς ὥπον χρηθίμεν τηλαυγές. ταῦτο δ' ἐν εἰς ἐκ τ^α αὐγῆς μάλισ^α, καὶ τῷ φέγῃ, καὶ τ^α φωταγωγῶν μεμηχανημένοι. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς

alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes ac sessiones jucundissimus, ad commodandum minime noxius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide & ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus excipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde oecus pulcherrimus, luce multa plenus, & purpuræ instar floridus.

7. Tria hic labra calida praeber. Cum vero laveris, licet tibi non per eosdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, & multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, & latitudines longitudinibus pro portione respondentes, & multa ubique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem*. Haec autem contigerit maxime, e splendore, & luce, & fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere

Hip-

^a Ἀρχομένους] Ἀρχομένους marg. *ΔΙΩ.* Ἀρχομένους voluit. ^c Φωταγωγῶν] Φωταγ. male *S. A.* Recte *Fl. F. P.* &c.

^b Αὐγῆς] Restitui ex *L. & Fl.* Αὐτῆς Edd. cett.

Ξερόπουλ^α — Addatque notata ad Nostri *Asin.* c. XI.

F. F. R.

10. Ἐγκυλίστα^α] Non jacebant tantum nudi, sed & volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, & quasi-
santur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII. desinente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam & post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna orbi literago & curiosa exspectanda sunt, quibus & veterum scriptis lux magna accedat, & artes historiaeque recentiorum seculorum excolantur.

M. du S.

13. Νομάδι λίθῳ ἀξκεκολλημέν^α] Sic vertit Obfopocus: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat credo vertere; nam Numidae dicuntur Graece *Νομάδες*. Tum ἀξκεκολλημέν^α male vertitur *extrinsecus*, melius, si incrustatus dixisset.

F. P. & G.

17. Πυλῆς] Conf. supra *Γ.* β. c. XI. f. *M. du S.*

26. Ἀρχομένους ἔργα] *Pindar.* Ol. VI. 4. *M. du S.* Ubi in *Ed. Steph.* lego — Ἀρχομένους δ' ἔργα &c. quod idcirco addo, ut adpareat non male marginem *Alb.*

Wesselingi habere Ἀρχομένους, modo jam addas δ', ex quo male picto, in *Luciani* quodam Codice, vulgatum Ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est Ἀρχομένους sic absolute poni, ut Ἀρχῇ ἱκανῶς. *Annus incipitur*, vel *incipit se*. Vel ἀπὸ συντομῆς Ἀρχομένους, ab incipiente usque nocte, sive *prima de nocte*, ut (monente *Steph.*) interpretatur *Cicero*. Cui addo *Theogn.* vi. 586. Πότ' ἄριστον μέλλει, πρῶτα μὲν Ἀρχομένους. Sed quia accusandi casus ad χρηθίμεν relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate *Lucianorum* Codicum immutarim.

F. F. R.

27. Ταῦτο δ' ἐν εἰς ἐκ τ^α αὐτῆς μάλισ^α] Cur sic potissimum loquatur auctor, & non maluerit ἐν τῷ αὐτοῦ, plane non capio, quum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud foemininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐν τ^α αὐγῆς, orto errore, ut videtur, ex codice majusculis literis scripto, & illic confuso charactere T & Γ.

F. G.

Ταῦτο δ' ἐν εἰς ἐκ τ^α αὐτῆς μάλ.] Ubi legitur, ταῦτο δ' ἐν εἰς ἐκ τ^α αὐτῆς μάλισ^α, καὶ τῷ φέγῃ, sagacissime pro αὐτῆς vidit *Cl. Gronovius* corrigendum esse αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet editio Florentina. Sequitur continuo, καὶ τ^α Φωταγωγῶν; corrige *Φωταγωγῶν*, ut iti-

Hippias oecum frigidarium fecit, ut in bo-
ream procurrat, nec meridiani tamen aëris
expertem: eos autem qui tepore multo in-
digent, noto & euro atque zephyro sub-
jecit.

8. Quid deinde tibi dicam Palaestras, &3
communes eorum, qui vestes custodiunt,
commorationes, celerem habentes ad lavacra
nec per ambages transitum, utilitatis pariter
caussa & salubritatis? Et ne putet aliquis,
parvum me opus oratione exornandum sus-
cepisse. In communibus enim excogitare
nova pulchritudinis specimina, non parvae
sapientiae esse arbitror equidem. Quale sa-
ne hoc quoque opus nobis admirabilis ille
Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes
balnei, utilitatem, opportunitatem, cla-
ritatem, proportionem; quod loci ingenio
accommodatum sit, quod usum sui secu-
rum praebeat: fellarum familiaricarum duo-

30 ἀλλήλας Ἰππίας τ' ἔμψυχροδόχον οἶκον,
eis^d βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ
ἄμειρον ἐδὲ τῷ μεσημβρινῷ αἴερος^e τῆς δὲ
πολλῆς τῷ θάλπυς δομένους, νότω, καὶ
εὐρῷ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε.

τί ἄν σοι τὸ ἐπὶ τῷ λέγοιμι πα-
λαίστρας, καὶ τὰς κοινὰς τῷ ἱματισμοῦ λαχόν-
των καλὰσκευὰς, ταχέϊαν τ' ἐπὶ τὸ λαι-
τρὸν, καὶ μὴ ἄλγ' μακρῇ τ' ὁδῷ ἐχέουσας,
τῷ χρησίμῳ τε καὶ ἀβλαβὲς ἕνεκα; καὶ μὴ με-
40 ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κο-
σμεῖν τῷ λόγῳ προαιρέει^f. τὸ γὰρ ἐν τοῖς
κοινοῖς, χαλεπὰ ἐπινοῆσαι κάλλους δείγματα,
καὶ μικρὰς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε
τὸ ἔργον ὁ Θαύμασι^g ἡμῖν Ἰππίας ἐπε-
45 δειξάμενος, ὡς ἔχον τὰς βαλανείας ζε-
τὰς, τὸ χρησίμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐφει-
γές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμέ-
νον, τὸ τ' ἐχρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον, καὶ
προσέτι τῇ ἄλλῃ φεινολίᾳ κεκοσμημένον,
50 ἀφ' ὧν μὴ ἀναγκαίων^h δυσὶν ἀναχωρή-
σει-

^d Βορρᾶν] Βορρᾶν Edd. priores male. ^e Τὸ] Omittit Fl. & merito. ^f Πάσαι] Πᾶσαι male f. ^g Ἀφ' ὧν] Sic dedi ex Fl. & Schol. Ἀφ' ὧν Edd. cett. ^h Δυσὶν] Sic recte L. B1. P. Δυσὶν Fl. f. V2. H. Fr. S.

50. Ἀφ' ὧν] Ἀφ' ὧν ὁ ἀπόπαις^g. V.

itidem recte Florentina. Post paullo, τ' ἔμψυχροδό-
χον οἶκον, eis βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν. repono βο-
ρρᾶν (vel βορρᾶν, siquidem & βορρᾶς dicitur) fecit con-
clave frigori excipiendo aptum, in boream spectans. Quod
hic eis βορρᾶν προχωρεῖν, id infra in De Syria Dea c. 28.
eis ἀπὸ βορρᾶν βορρᾶν ἀποκρίνεται^h dicitur.

Ibid. Τῆς αὐτῆς] Lege τ' αὐτῆς. F.G.
28. Φαλαγγῶν] Quod Cl. fens. monet sic scriben-
dum, id praeter Fl. etiam recte habebat f. H. P. a-
liacque. F.F.R.

31. Βορρᾶν] Cl. fens. Prave antea in omnibus βορρᾶν
legebatur. M. du S.

Βορρᾶν] Non potui quia hoc invitis Edd. mutarem.
Βορρᾶν enim esca est, Lang. Pass. 2. p. 74. ἀλλ' ὅμως
βορρᾶν ἔχουσιν ὄψον. Vel ὀψονία, ut vertit Cl. Hemst.
T. I. Tim. c. 8. med. F.F.R.

Ibid. Οὐκ ἄμειρον ἐδὲ τῷ μεσημβρινῷ.] Ut nempe non
quiescens aër esset, sed copiose a Septentrionibus ad-
fluens, angustum versus meridiem exitum haberet,
eaeque ratione ventilatus esset salubrior. F.M.G.

50. Ἀφ' ὧν] Fl. Ed. & Schol. ἀφ' ὧν. Mox L. &
B2. Δυσὶν pro corrupto ceterorum Δυσὶν. M. du S.

TOM. III.

Ἀφ' ὧν μὴ ἀναγκαίων] Non tam Scholiastae auctori-
tas me movet, quamquam illa quoque, ut legendum
sine dubio putem ἀφ' ὧν μὴ ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρή-
σει^h quam attentior loci ipsius atque rei consideratio.
Bivium, quod adhuc dederunt, plane ἀπροσδόκητον.
Circumitus forte possit applicari ad balneum: sed repu-
gnat quod ἀναγκαίως vocantur, quod ἀναχωρήσις. Ar-
chitecti laus non minima (Cic. de nat. Deor. 2, 56.)
avertere ab oculis & variis dominorum, ea quae pro-
fluentia necessario tecti aliquid essent habitura. Sed res
est manifesta, & quae subolere unicuique potest. Nec
minus Δυσὶν legendum esse, non Δυσὶν, quod libros
occupavit. F.M.G.

Ἀφ' ὧν] Ego cum Schol. ἀφ' ὧν legendum cen-
seo; qui recte de secessibus ad exonerandum al-
vum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκαίων.
quo tamquam honestiore vocabulo, significari solere
alvi dejectionem, notum arbitror ex Epiet. Sent. 88.
p. 134. καὶ τὴν ἀναγκαίαν παυσανίαν, ἀποκρίνεται
τα μὴ. Adde Diod. Sic. IV. p. 297. pr. χρῆμα ἀναγ-
καίαν, ubi Cl. Weff. & illa Epieteti addidit. F.F.R.

K

51. Ἐξί-

αἰση, ἐξ ἧδους τε πολλαῖς τεθυρωμένοι.
 ὥραν δὲ διττὰς δηλώσεις, ἥ μὲν δι' ὕδα-
 τος ἢ μυκήματος, ἥ δὲ δι' ἡλίου ὅτι-
 δικήμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ σκοποῦναι ἢ
 πρέποισι ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μό-
 νον, ὁ ἀλλὰ ἢ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ βα-
 σκάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν εἰς δῖνα-
 μιν ἢ τὸ ἔργον, ἢ τὴν τεχνίτην, ἢ δημοφ-
 γόν τιμωμένην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς ὡς
 οἱ ἢ λούσασθαι ποιεῖ, πολλὰς οἶδα ἢ ὅ-
 ἄλλους ἔχοντες κοινωθήσονται μοι ἢ ἔπαινον.

bus secessibus, & januis pluribus, apertunt-
 horarum gemina indicia, alterum per aquam
 & magitum, alterum per solem, exhibens.
 Haec si quis viderit, neque dignam operi
 fraudem tribuerit, ille non stupidus modo,
 sed ingratus etiam, vel invidus potius mi-
 hi videatur. Ego proinde pro viribus &
 opus, & artificem, atque auctorem mune-
 ris oratione remuneratus sum. Si vero for-
 tuna praeberit, ut etiam lavare quandoque
 hic possim, multos novi & alios in partem
 laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ, Η ΔΙΟΝΥ- ΣΟΣ.

PRAEFATIO, SEU BAC- CHUS.

ΟΤε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδὸς στρατιάν
 ἤλασε (καλὴν γὰρ εἶδεν, οἶμαί, χρῆ)

CUM exercitum contra Indos duceret
 Bacchus, nihil enim, opinor, prohi-
 bet

a. Ὁρῶν] Bene W. P. Ὁρῶν male cett. b. Ἀλλὰ εἰ ἀχαρίστου &c.] Ἀλλὰ εἰ βασκάνου εἰ ἀχαρίστου μοι μᾶλλον
 marg. A. i. c. Mei] Mi male J. d. Καὶ ἄλλους] Omisit Fl. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ] Sic Edd. Προλαλία Schol. Index
 H. & Wech. H] Sic Fl. &c. O Schol.

51. Ἐξ ἧδους τε πολλαῖς τεθυρωμένοι] Non notant haec
 verba, ut credidit Benedictus, multis januarum egressi-
 bus munimur (& quaeso quid est muniri egressibus ja-
 nuarum?) sed ut recte Oporocæus, multarumque ja-
 nuarum egressibus patens.

52. Ὁρῶν] Corrigere ὁρῶν. F. G. Bene; nam ὁρῶν
 est januas vel januas facio, Aristoph. Av. 614. — εἰ δὲ
 Διόνυσος χρυσῷσι δῶκεν.

53. Ὁρῶν] Corrigere ὁρῶν. F. G. Idem Cl. J. F. R. quo-
 que monet in Lect. Lucian. p. 362. Et vel sine libro-
 rum auctoritate sic edi curassem, adeo res est mani-
 festa.

54. Ὁρῶν — μυκήματος] Non igitur simplex clepsy-
 dra hic indicatur, sed operosior & magis artificiosa
 machinatio Ctesibiana, de quo genere Vitruvius 9, 9.
 ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum
 ac aquae comparationes memorat, in quibus praeter
 caetera etiam buccinae cantus, qui est ipse μυκήματος
 bubulae vocis imitatio.

55. Δι' ὕδατος — ἐμυκήματος] Qua ratione haec
 horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac
 sonitu simul horas indicarent, accurate exponere ne-
 queo, nec festinatio sinit addere aut examinare quae
 super his adnotavi. Quare videat curiosus Lector Pan-
 dectol. memorab. ab H. Salmoni conversa, T. 2. Tit.
 X. de horologiis, figurasque clepsydram antiquarum
 ap. Peraltium in Vitruv. Gallico. Item Casaub. ad

Athen. IV. c. 17. p. 294. Philip. Carol. animadv. 2.
 in A. Gell. III. c. 3. Salmon. ad Solin. a p. 447. ad 458.
 atque alibi; aliosque quos indicat Pinellus in addita-
 mentis Tom. IX. Thelauri Graev. insertis p. 514. f.
 & seq. De horolog. Solari Romae in foro, Manutii.
 de Literat. T. II. p. 271. ac Bargaenno de obeliscis,
 Thel. Graev. T. IV. p. 1905. & potissimum p. 1922.
 Et Interpretes Petron. ad Sat. 26. fin. & 71. fin. Ut a-
 lios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a cal-
 culo singulis horis in pelvim decidente, cum Pansci-
 rollo Tit. X. de horologiis, probabile credo.

56. Πολλοὺς εἰ ἄλλους] Male posteriora in Fl. esse o-
 missa, testatur Luciani consuetudo. Conf. supra Philo-
 soph. c. 19. ubi & ἢ ante ἄλλο. Τί εἰ εἰ ἄλλο ποιοῦ-
 τα ὁρῶν; sed πολλοὺς εἰ ἄλλους plane uti hic, in Rhet.
 Praec. c. xi. ipso init. ac saepe alibi. Item in Tob.
 Ceber. statim in pr. cō εἰ πολλὰ μὲν εἰ ἄλλο ἀναθημα-
 τιστοῦν.

57. Ἰπὸ τῷ στρατιᾷ] Etiam ἰπὸ quod Solan. vult, usi-
 tatus: tamen ἰπὸ verum credo, quod reliquorum
 ὡς idem suadeat, & ἰπὸ longius a literarum ductu
 recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed
 recte ὡς pro ἰπὸ usurpari, adeoque & hoc nomine
 nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad Gall.
 c. 18. med. Quin & Homer. ὡς cum aceusi. pro ἰ-
 πὸ. II. Z. 524. — Ὅθ' ὡς εἶναι αἰχρ' ἀκούει. quando do-
 te probra audit. Sed praeter exempla ad Gall. l. d. ad-

bet etiam Bacchicam vobis fabulam enarra-
re; ita ajunt contempta esse ab illis homini-
bus ipsius principia, ut adventantem deri-
derent, vel potius ipsius audaciae misere-
rentur, qui statim ab elephantis concul-
candus esset, si aciem contra auderet in-
struere. Audierant enim, puto, explora-
tores absurda quaedam de illius exercitu
narrare, Phalangem ipsius & ordines esse
mulieres infanas & furentes, hedera corona-
tas, praecinctas hinnulorum pellibus, hastis
quibusdam parvis instructas, sine ferro, he-
dera ornatis & ipsis, levibusque parmulis,
bombos, si quis modo attingeret, reddentibus;
nempe clypeis assimulabant etiam
tympana: paucos autem quosdam inter eos
versari rusticos juvenes, nudos, saltantes
cordacem, qui caudas haberent, cornutos
corniculis, qualia recens natis haedis subnas-
cuntur.

μυθόν ὁμοί διηγήσασθαι Βακχικόν) Φασὶν
ἔτα καταφροῖσαι αὐτῷ τὰ πρῶτα τῶς
ῥηθῆναι τῶς ἐκεῖ, ὅτε καταγελαῖν ὅπλον
τῷ, μᾶλλον δὲ ἐλεῖν τὸ λῆμα, ὡς
αὐτίκα μάλα ὁ συμπαληθρομένης ὑπὸ
τῶς ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ,
αἶμαι, τὸ σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τὸ φρα-
γοῖας αὐτῷ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ
αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἴεν ἔκφρονες
καὶ μεμνηταί, κητῶ ἐστεμνόμεναι, πεβρίδας
ἐνημνόμεναι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι,
ἀσίδηρα, κητοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα
ἰσχυρὰ κῆφα, βομβῶντα, εἰ τις μόνῳ
προσάψαιτο (ἀσπίσι γὰρ εἰκάζον καὶ τὰ τύμ-
πανα) ὀλίγους δὲ τινες ἀγροῖκους νεανίσκους
ἐπῆναι γυμνούς, κόρδακα ὀρχυμένους, ἐρᾶς
ἔχοντας, ἠεὶ κέρατας, οἷα τοῖς ἀρτί γενηθεῖ-
20σιν ἐρίφαις (καρφύε).

Καὶ

a. 'Ως] Abest a Fl. b. Συμπληθρομένης] Sic recte Fl. Fr. Bz. P. S. Συμπληθρομένης γ. c. 'Υπὸ] Hoc dedi-
ex γ. & L. 'Υπὸ Fl. Ald. H. P. S. &c. male. Πρὶ vult Selan. d. Κέρατας] Καὶ κέρατα Marc. & L. In vulgato
conspiciant Edd.

9. * Σκοπῶν] Τῶν κατασκοπῶν. G.

17. Ἀγροῖκους νεαν.] Εἰδὼ Σατύρων. G.

* Tisius horum scholior. in Editis erat Προκαταδὸς ὁ Διόνυ-
ος. In C. vero Προκαταδὸς ὁ Διόνυος. J. F. R.
† Κέρδακα] Κέρδακα. Edita male, quod ad Lucianum ac-
commodavi. J. F. R.

18. † Κέρδακα] Εἰδὼ ἀπρεπὲς εἰς ἀρχαῖς ἐκρήσεις
ὡς ἀπρεπὲς εἰς τὴν πύξιν. V.

† Τὴν συρίγγον] Ita ex C. correctum, quum in Editis esset
συρίγγος, & sine articulo. In eodem C. autem additur: ὅ
ῥασις ἰδιωτικῶς κέρδακα. J. F. R.

legata, non longe quoque abit hoc Episteti p. 149. Ed.
Rel. ἀμεινον ὑπὲρ ὁμοῦ βοδύλου), quod et si super nobis
confutatis recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ
in talibus significat, id quod ad nos spectat, & ita
cumd. sensum haec Luciani admittunt. J. F. R.

14. Ἀσίδηρα] Contra Diad. Sicul. III. c. 64. ait fer-
rum latuisse sub hedera. Sed quis in hujusmodi fabu-
lis consensum requirat? J. F. R.

16. Ἀσπίσι γὰρ εἰκάζον] Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἰ-
κάζον εἰ τὰ τύμπανα.) Th. M.

17. Νεανίσκους] Τῶς Σατύρας. Satyros. F. G.

18. Οἷας ἔχοντας κέρατας] Οἷας ἔχοντας εἰ κέρατα.
Th. M.

19. Κέρατας] In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir Cla-
rissimus; sed ego vulgatam conuolucam puto; sic enim
iterum infra Βακλ. c. 4. f. de iisdem Satyris κέρατας
αὐτῶς ἀρτί γενηθεῖν ἐρίφαις τὰ κέρατα ὑποφύονται. Sic
autem loqui amat Noster. Vide Διφ. c. 3. ὁμοιωτέρας
δὲ, οἷα ταῖς — κατὰ τὰ πτερὰ. M. M. S.

Κέρατας, αἷα] Vereor, ut vera sit, quam Marcianus
hic ex librone an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέ-
ρα-

τα, & ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est,
quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet,
mutaturus fuerat. Κέρατας jungendum cum accusati-
vis reliquis: ὡς per synecdochen f. syllepsin dicere malis
aut ellipsin adeo (omnia enim ista nomina huic figu-
rae accommodari videas) refertur ad κέρατα quae in
κέρατας latent: id qui concoquere non poterant, mu-
tationem susceperunt. J. M. G.

Κέρατας αἷα] Optime judicat Cl. Gess. sanum esse
vulgatum; tacite enim respicitur ad κέρατα intel-
lectum, quolibet gaudeant Graeci pariter ac Latini. Cic.
vel dicitur ad Fam. XII. 1. Ut ego quidem ex urbi ex-
orsio diffiderem urbano; sed ita COMPRESSA EST, ut
videtur — tunc futuri. Ubi post compressa est intel-
ligitur turba vel seditio, cujus tamen nulla praecessit
nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV. p. 536.
pr. Πάτρις Ἡράκλειος — ἰσχυρότατος. Noster Tim. c. 9.
ad Ἀσίνην refert αἰῶνας. Adde Momf. ad Nigr. c. 1.
pr. Nos ad 2. Ver. Hist. c. 37. No. 97. ubi πλεῖν κα-
τακλινόμενα sequente αἰῶνι. Pro Diogen. c. 9. Et Cl. Wiffel.
ad Diad. Sic. I. 93. No. 4. & XI. 25. No. 65. Ac mi-
ra-

Καὶ τὸ μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἑρ-
ματὶ οὐχ ἑαλὼν παρδάλειον ὑπεζευγμένον,
ἀγένειον ἀκριβῶς, ἐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα
τὸ παριέν, κερασφόρον, βοδύοις ἐσεφανω-
μένον, μίτραν τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορ-
φυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ
δύο, ἕνα μὲν τινα^a βραχὺν προεβύτιον,
ὑποπαχυν, προγάτορα, ῥινόσιμον, ὡτα
μεγάλα ὀρθία ἔχοντα, ὑποτρομον, νάρθη-
κι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὅντα τὰ πολλὰ ἰπ-
πεύοντα, ἐν^b κροκωτῶ, καὶ τῷτοι πᾶν
πιδανόν τινα συνταγματάρχην αὐτῶν. ἑτε-
ροι δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέρθεν
εὐκιάτα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχον-
τα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ θυμικόν,
θατέρα μὲν σύριγχα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ
ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ πρὸς κί-
τῳ τὰ ὅλον τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γύναια
δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν, καὶ σείειν ἡνεμαμένους τὰς
κόμας, ὅποτε προσίοι, καὶ βοᾶν,^d εὐ οἱ

2. Ac ducem quidem ipsum turri vehi
iunctis pardalibus, plane imberbem, ne par-
va quidem lanugine vestitum genas, cornu-
tum, coronatum uvis, mitra reuinctum
5comas, amictum purpura, & auro calcea-
tum: duces sub ipso duos, unum brevem,
senem, crassiusculum, ventricosum, simum
naribus, auribus longis & erectis, tremu-
lum, innixum baculo, asino vestum ple-
10rumque, crocota indutum, atque adeo
congruentem plane agminis sub illo ducto-
rem; alterum porro prodigiosum hominem,
capro inferiori parte similem, cruribus hir-
sutus, cornutum, barba prolixa, incun-
15dum & vehementem, qui altera manu fe-
rat fistulam, dextra vero baculum incur-
vum intentans, exercitum totum circumfal-
tet: territas autem ab illo mulierculas, ja-
ctare permisos ventis capillos ad illius ad-
20uentum, & clamare Evoe; suspicari autem,
hac

^a Βραχύν] Sic Fl. Ald. V2. Fr. H. B1. P. S. Τραχύν J. & marg. A1. ^b Κροκωτῶ] Recte S. sola. Κροκωτῶ
media correpta cett. omnes male. ^c Πιδανόν] Constans lectio. Απιδανόν vult Solan. ^d Εὐ οἱ] Sic J. Ald. S.
B1. Eὐα Weck. Εὐ αὐ. Fl. Εὐ οἱ P. Hap.

25. Μίτρα] Μίτρα ἢ ἐπὶ μετακτῇ ἄκρῃ χρυσῶν ἔχουσα
ψάλλον, ἀρχὴς αὐτῇ ἐν βασιλείᾳ συμβόλον. V.
27. Τρ. προεβύτιον] * Εἰδῶ. Ἰκαριε. V.

28. Προγάτορα] Μεγαλοκόλιον. V.
32. Ἐτεροι δὲ τεράστιοι] Εἰδῶ. Πανός. V.

* Εἰδῶ. Ἰκαριε] Sic V. prave. Quem enim Icarium som-
niavit, is Silenus est. Vide & Scholion 2. ubi veram & ge-

nuinam scripturam habemus; & 9. ubi Scholiasten errasse
patebit. A. du S.

rare Stephanum & Rhodum. talia corrigentes. J. F. R.

25. Μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ἐν πορφυρίδι] Fieri
non potuit, quin dum hæc sic junguntur ab inter-
pretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam
ingeniose ista verterunt mitra purpurea comam reuinc-
tum? Sed duo prædicantur ab auctore, cujus verba
sic distigue ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, & verte mitra
comam reuinctum, purpurea in veste.

J. G.
Ibid. Ἐν πορφυρίδι] Interpres: mitra purpurea comam
reuinctum. Verte: in veste purpurea & auroo cethur-
no. F. G.

27. Βραχύν προεβύτιον] Sileni imaginem & descri-
ptiones persequitur, neque hoc loco prætermisso Pe-
riponius ad Aelian. V. H. 3, 18. J. M. G.

Βραχύν] Ne suspicere τραχύν melius esse, quod bar-
batus senex intelligatur; nam id paullo post sequitur.
Et quis demum ignorat brevitatem corporis in bello
contemptui haberi solitam, qui Tacitum, Curtium ac

Caesarem legerit; quare unum hoc tantum ex Caes. 2.
B. Gall. c. 30. adferam: quibus viribus, præsertim
homines tantulae staturae (nam plerisque hominibus Gal-
lis, præ magnitudine corporum suorum, brevitatis nostra
contemptui est) tanti oneris iurrim in muros sese colloca-
re considerent? Ubi & Graecus Interpres priora reddi-
dit: ἄλλως τὴν βραχυτάτην ἀνδρῶν. Sic τὴν βραχὺν Thu-
cyd. VII. c. 20. J. F. R.

Ibid. Προεβύτιον] Σαίλην. F. G.

28. Ὠτα μεγάλα &c.] Cauda non instruxit hunc
Bacchi nutritorem Lucianus, quod tamen facit Dioc.
Sic III. c. 71. ubi id observat Weff. eumque rarius con-
spici in nummis & gemmis, ait. Sed si hoc tanti est;
addiderem, conspici in marmoribus; At quum pluri-
mum asino infideat, cauda non adparet. Ceteram
formae Sileni, Panis ac Satyrorum descriptionem vid.
etiam infra Deor. Conc. c. 4. & 5. Et supra T. I. Deor.
Dial. XXII. J. F. R.

32. Ἀπο-

hac voce appellari ab illis dominum. Gre-
ges porro jam direptos a mulieribus, & di-
laceratas vivas adhuc pecudes; esse enim il-
las crudivoras.

3. Audientes ista Indi & rex illorum,
videbant, ut probabile est, neque contra
educere exercitum, aut aciem struere, ope-
rae pretium censebant. Sed, (si modo o-
mnino educere contra eos placeat) mulieres iis
immittere, si prope venissent; ipsis autem
viris etiam vincere indecorum videbatur, &
interficere mulieres furentes, & mitratum
muliebriter ducem, & ebrium parvum fe-
niculum, & alium semimilitem, & saltato-
res nudos, omnes ridiculos. Cum vero
nunciaretur jam igne vastare regionem Deus,
& cum ipsis hominibus cremare urbes, &
silvas incendere, & Indiam universam bre-
vi tempore implere incendiis (nam Bacchi
arma ignis, patrius illi & de fulmine) hic

τὸτο δ' εἰκάζειν καλεῖται αὐτῶν τὸ διαπο-
τῆν· τὰς δ' ἔν ποίμνας, διπράδας ἤδη
ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἐτι ζῶντα
τὰ θρέμματα· ἀμοφάγους γὰρ τῶνας αὐτὰς
45 εἶναι.

Ταῦτα οἱ Ἴνδοι καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν
ἀκρόντες, ἐγένοντο ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἔδ' ἀν-
τεπεξάγειν, ἢ ὡς ἐτάπειν ἤξιον· ἀλλ'
ἔσθ' ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπαφῆσεν αὐτοῖς,
οἷ πλῆσιον γένοντο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν
ἔδοξε, καὶ φονεῖν γυναῖκα μεμνῶτα, καὶ
Θηλυμίριν ἀρχοῖα, καὶ μεθυσὶν σμικρὸν γε-
ρόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην ἄλλον, καὶ γυμ-
νήτας ὀρχητάς, πάντας γελοῖους. ἐπεὶ δὲ
ἡγγέλλετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὸ χά-
σαν, καὶ πόλεις αὐτάνδρους καταφλέγον, καὶ
ἀνάπῃ τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεὶ πᾶσαι τῆ
Ἰνδικῇ πυρὸς ἐμπεπληκῶς (ὅπλον γὰρ
τοῖς Διουσιακῶν τὸ πῦρ πατρῶν αὐτῶν,
ὅκακ' αὖτε κεραυνῷ) ἐνταῦθα ἤδη σπευδῇ ἀνε-
λαμν

ε Τούτο] Τούτω Pell. f Θηλυμίριν] Nil mut. Edd.
Sic Fl. W. P. &c. Φλογός f. & L.

g ἡγγέλλετο] ἡγγέλλο Fl. & marg. ΔιW. b Πυρῆς]

32. Ἀπιδαν] In omnibus libris nostris antea lege-
batur *πιδαν*, nullo aut absurdo sensu. Certissima est
emendatio haec nostra; nihil enim tali legato *absur-*
dum. M. du S.

Πιδαν] Lubens dedissem *απιδαν*, si ullus Cod. aut
Ed. praeiret. Jam potest ironice intelligi, etsi paullo
aegrius ita accipiam, quia primum ducem aperte
contemptum inducit, adeoque & alterum serio despe-
ctum proponi verisimile est. J. F. R.

Ibid. Ἐταρον δ] Τὸ Πῦρ.

33. Τρέψαν ἄνθρωπον] Sic infra Έκκλ. c. 5. γελοῖος
ἄνθρωπος ε τρεψάντης. M. du S.

34. Κέρατα] Cornua Pani ab antiquis afficta putat
Polyaenus, quia is cornuum in exercitu inventor Strat.
I. p. 9. M. du S.

Κέρατα ἔχοντα] De Baccho cornuto vid. Diad. Sic.
L. III. aliquoties. J. F. R.

35. Ὀργίλον] Sic de eodem Pane Theocr. I, 17. ἰπρί-
τι πικρὸς· καὶ αἱ αὐτὴν ἀμύμνη χολὰ ποτὶ σὺν καὶ ποτὶ.
J. M. G.

40. Εὐνὴ — Διαπότῃ] Omissa viris summis Bochar-
to atque Huertio observatio, quam aequae facile ipsis
fuisse exornare, ac reliquis conjecturas, quas propo-
nunt, ille in Canaan 1, 18. hic Demonstr. Evang. Prop.
4. 4. 3. Nempe ipsum nomen Πῦρ hic latero, dico-

rent, tetragrammatum & ipsum, solis vocalibus &
spiritibus constans, cui responderet apud septuaginta-
interpretes κύριος. Qui diviserunt hanc vocem & αὐ-
τὴν vel αὐτὸν scribere, quod factum video in editis, qui
mihi patent, omnibus; illi votum forte, Bene illi!
interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo Πῦρ
— conveniret, quod in Judaica illa thyriophoria
(Βακχίαν & hanc vocat Plutarchus Sympol. 4. 5.) in-
geminatum novimus. J. M. G.

Εὐνὴ] Vid. Redi in notis ad Dithyramb. p. 17.

36. Τούτο δὲ εἰκάζειν καλεῖται αὐτῶν τὸ διαποτῆν] Mi-
ror, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari
conspice, quum non moneat vel jubeat auctor, sed nar-
ret speculatores conjicere ita vocari earum dominum.
J. G.

48. Ἀλ' αὖτε] Ἀλλ' ἄτε.

52. Θηλυμίριν] Hinc emendandus Suidas, apud
quem suo ordine Θηλυμίρις legendum, pro Θηλυμί-
ρις. Confer Έκκλ. c. 4. M. du S.

Θηλυμίριν] Mitram ut effeminatum quid Rex Jar-
bas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV. 215.
Es nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia men-
itum mitra subnixus — J. F. R.

λαμβάνει τὰ ἄλλα, καὶ τὰς ἐλέφαντας ὅτι-
σάξαιτες, καὶ ἐγχαλινώσαντες, καὶ τὰς πύρ-
γους ἀναβήμενοι, ἐπ' αὐτὰς ἀντεπεξήσαν,
καλαφροῦντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ
ὅμως, καὶ συήριψαι σπεύδοντες αὐτῶν στρατο-
πέδῳ τὸ ἀγέμενον ἐκείνων στρατηλάτῳ.

Ἐπεὶ δὲ πολλοὶ ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλή-
λους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ ἁ προτάξαιτες τὰς ἐλέ-
φαντας, ἐπὶ γὰρ τὴν Φάλαγγα, ὁ Διόνυ-
σος δὲ τὰ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε, τὴν κέρασιν
δὲ αὐτῶν τὴν δεξιὰν μὲν ὁ Σιληνός, τὴν
ἐναντίον δὲ ὁ Πάν, ἠγῶντο· λοχαγοὶ δὲ
καὶ ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγχαυσιήκισαν. καὶ
τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασιν τὸ, εἰ οἱ εὐθὺς
δὲ τὰ τύμπανα ἐπαλαγῶντο, καὶ τὰ κύμ-
βαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμανε, καὶ τὴν Σα-
τύρων τις λαβὼν τὸ κέρασιν ἐπήλυε τὸ Ὀρ-
θιον, καὶ ὁ τὴν Σιληνὸν ὄντος ἐνάλιον τι
ὀγκήσατο, καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ
ἐνεπλήθησαν αὐτοῖς, δράκοντας ὑπεζωσμένους,
καὶ τὴν θύρῳ ἀκρῶν ἀπογυμνῶσαι τὴν σιδή-
ρον. οἱ Ἰνδοὶ δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα

jam festinantes sumere arma, & ornatu ele-
phantis, atque frenatis, impositisque in il-
los turribus, contra illos educere, contem-
nentes illi quidem tum quoque, sed irati
tamen, & atterere festinantes suo cum exer-
citu imberbem istum imperatorem.

4. Cum vero prope & in conspectum
venissent, Indi constitutis in prima acie
elephantis, phalangem inducunt. At Bac-
chus mediam ipse tenet aciem, dextrum il-
lius cornu Silenus ducit, Pan sinistrum;
ordinum vero & agminum ductores consti-
tuti Satyri: tessera omnibus illud Evoc.

Simul pulsantur tympana, & classicum
cymbala sonant, ac Satyrorum aliquis cor-
nu summo incinit orthium, & Sileni asinus
Martium quiddam rudis, & insultant illis
cum ululatu Maenades, succinctae draconi-
bus, & de fummis thyrsis ferrum nudan-
tes. At Indi & illorum elephantis, incli-
na-

α Προτάξαντες] Ita dedi ex J. H. Ald. B. & S. Προτάξαντες Fl. P. quod & adscript. marg. At. δ αὐτῶν
Αὐτῶν Fl. & marg. At. sine dubio ex eadem. ε Εὐ α] Sic jam & P. quae ante ε α habebat. Εὐ α J. etiam
& W. aliaque. Εὐ α Fl. δ Ἐσόμενοι] Ita Fl. Fr. J. Wech. P. &c. Ἐσόμενοι vult Salan.

61. Ἐπιτάξαντες] Ὁ Στράβων. V. Σύμμα τὸ ὀλο-
τυχὴς λεγόμενον σαρμάριον. G.

71. τὴν Σιληνὸν] Ἄλλοι τοὺς ὑποστρατηγούς, ὅσον δὲ τὸ
αὐτὸς ἐκείνους τὴν ἱεράν ἰδέσθαι & τὸ Πάν· ἰταῦτα ἀπο-

μασι τὴν Σιληνὸν παρὶς. καὶ τὸ τοῦτο, εἰ μὴ τὰς
αὐτῶν τὴν Σιληνὸν τὴν ἱεράν (cur de leatio somnaret,
nihil erat: quod & ipse sui interpreter optimus Lucianus
hic ostendit. M. du S.)

Ὁ Στράβων] Τρίσων Edit. Clav. Mutavit M. du S.
τὴν Σιληνὸν] Ad alia verba relatum hoc scholion huc rede-

retraxit M. du S.
τὴν Σιληνὸν] Findendi legebatur, quod correxit M. du S.

62. Ἐγχαλινώσαντες] Absurda haec omnino; nec
cum haec scriberet, aut Elephantem viderat, aut u-
sum rationemve regendi fando audiverat. M. du S.

75. Τύμπανα ἱεραγωγῶν] Alibi πλαταγῶν dicitur,
vid. Lampe de cymbalis vett. c. 9. L. I. p. 48. seqq.
Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; ve-
rum quia adparatas est Bacchicus, etiam Bacchica in-
strumenta ad pugnam adhibeantur, cymbalis enim ac
tympanis in festo Cybeles & Bacchi utebantur; & sic
Terentius ridiculam aedium expugnationem describens
coquum cum periculo etiam inducit. J. F. R.

77. Τὸ Ὀρθιον] Conf. supra notata ad Bis Accus. c.
XI. ubi Pell. τὸ Ὀρθιον volebat, quod νόμον intelligatur;
sed quia & μίαν potest intelligi, & saepius neutro
gen. ab Nostro ponitur Ὀρθιον, nihil mutandum. J. F. R.

78. Σιληνὸν] Quamquam haec ad risum movendum
comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen Plut.
646. 2. σάλαγγρον αὐτῶν τὸ παράπαν, ὡς οὐ φθονο-
μαίης ἐμφυῖς. M. du S.

95. Οἱ Ἰνδοὶ — ἀκούσαντες] Quae ista est connexio;
dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt; quis
inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant,
credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium,
ac lenissima mutatione unius prope apicis posse resti-
tui, αὐτῶν dum audimus ex aliis, ut illi Indi ex
suis exploratoribus, credunt. Quae audiant, ab invi-
dis forte sparsa, his nimis temere assentiantur. Au-
dacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si
praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret
saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem ver-
bo

modo statim agnoscere, sine more & modo fugiunt, nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi superati captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, experimento docti, non esse ex prima fama deridendos externos exercitus.

5. Verum enim vero, *Quid ad Bacchum iste Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (& per ego vos Gratias oro, ne me satietis furore agi aut plane ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ratione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputationum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum audiunt Satyrica, & ridicula quaedam, & plane Comica a nobis recitari, talia esse credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descendentes de elephantibus aures praebeere comissionibus muliebribus, & Satyricis saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento pro hedera ferro, neque sic redire audent, pro-

εκκλινάντες, σὺν ἐδρῇ κόσμῳ ἔφευγον, ἐδ' ὠτὸς βέλους γένεα, ὑπομείναντες, καὶ τέ-
540 λ' ἔτι κράτ' ἐαλώκεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῆς τῶς καταγελωμέ-
των, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς
πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων.

Ἀλλὰ τί πρὸς τὸ Διόνυσον ἔτι ὁ
Διόνυσος; εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι δοκῶσι (καὶ
πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυθαγιάσῃ, ἢ τε-
λέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰρὰ εἰκά-
ζω τοῖς θεοῖς) ὅμοιον τι πάσχει οἱ πολλοὶ
πρὸς τὴν καινὴν τῶν λόγων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκεί-
950 νους, οἷον καὶ πρὸς τὴν ἐμὴν. οἴομαι γὰρ Σα-
τυρικά, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομῶδη κομικά
πᾶς ἡμεῖς ἄκουσα, τοιαῦτα πεπιγεύ-
κασιν, οὐκ οἶδ' ἔτι, τι δοῖαν αὐτοῖς ὑπὲρ
ἐμῶν. οἱ γὰρ ἐδὲ τῆς ἀφικνέοντι, ὡς ἐδὲ
Ἰδῶν παρέχειν τὰ ὅσα κόμοις γυναικείαις,
καὶ σκιρτήμασι Σατύρικοις, καταβάοντας ἀπὸ
τῆς ἐλεφάντων οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοῦτο τι ἤκου-
τες, ἀπὸ τῆς κίττης σιδήρου εὐρόντες, ἐδ'
550 ἔσθως ἐπαινεῖν τολμῶσι τῷ ὀξυδρόνῳ τῶ
πρά-

ο Διόνυσος] Λόγος Fl. Sed ex glossa natum. f' Ἀκούω] Ἀκούσθαι Fl. quod Salen. recipi voluit.

91. Κορυθαγιάσῃ] Μαίητος. F.

ho αἰσῶμαι, pro αἶν, quod ipsum poeticum est, usum esse. Sed ideo non damno conjecturam; cum facile observationem eorum qui Lexicis scribendis polien-
disve operam dedere, & meam, qui pauca nimis ad-
notare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa est,
ob quam verbo alio quam ἀκούω usus esse potest Lu-
cianus; quia statim sequitur ἀκούω. Ipsa deinde ra-
tione verbi fecit, ut in αἰσῶμαι mutaretur. F. M. G.

97. Ἀκούω] Ego vulgatum servo; nec enim Flo-
rentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc.
Enc. c. 6. vel male, fatente ipso Solano, ἀκούω
habet, pro ἀκούω. Nexus autem ipse satis docet
ἀκούω hanc procedere. Sed αἰσῶμαι suspectum. F. F. R.

98. Οὐκ οἶδ' ἐν δέξῃ] Leviculum est mendum,
cui similia jam in superioribus notavimus. Inde ta-
men factum, ut Interpreter quoque parem dederit ver-
sionem, hoc est, ut mendoſam. Vertit ille, nescio, quod
ita illis de me visum esset. Sed rescribendum οὐκ οἶδ'
ἐν, &c. ac vertendum, Nescio quid illis de me vi-
sum fuerit, Nescio quid illi de me senserint, opinati
sunt. F. F.

99. Οὐ γὰρ ἐδὲ τῶν ἀφικνέοντι] Interpreter, alii

ne principium quidem attingunt; qui si esset Luciani
senius, saltem scripisset ἐν τῇ ἀρχῇ. Sed innuit alii
omnino non veniunt. Et sic rectius attenderunt in Fu-
gitivis cap. 15. Ἀρχὴν γὰρ ἐδὲ τῶν ἀφικνέοντι. Et
in Symposio c. 28. fin. Ὅτι ἐδὲ τῶν ἀρχῇ περὶ αὐτῶν.
F. G.

2. Καταβάοντας ἀπὸ τῆς ἐλεφάντων] Cum allusione ad In-
dos intelligit superbo quodam fastidio quosdam veni-
re nolle ad audiendas suas recitationes vel declama-
tiones. F. M. G.

5. Ἐπαινεῖν τολμῶσι] Non est hic sermo de laudi-
bus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Vi-
detur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhe-
toris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod
idem suadet proxima praefatio I. Hercules) denuo stu-
dia audientium hac praefatione excitare voluisse. Que-
ritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non
venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant,
seriis praeter spem turbatos, non audere... quid ex-
pectamus? laudare ne an redire? Redire profecto, nisi
vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic,
ut inauditum se contemni deprecetur. Legendum ex-
80

πράγματ' ἐπεδουρημένοι· ἀλλὰ θάρρῶν
ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς
πρότερόν ποτε ἡ τελευτῶν ἐβλήσασιν ὅπι-
δεν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ πα-
λαιοὶ συμπόται· κάμων κοιῶν τῷ τότε
καίρῳ, καὶ μὴ καταφρονήσασιν ἢ Σατύρων
καὶ Σειληνῶν, πίνωσι δὲ ἐς κόρον τῷ κρατῇ-
ς· τότε, ἐκβαλχέουσιν καὶ αὐτὲς, καὶ
πολλάκις μετ' ἡμῶν εἶναι τὸ, εὐ οἱ.

Οὗτοι μὲν ἐν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοή) ποιεῖ-
ται ὁ, τι καὶ φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ ἔτι
ἐν Ἰνδοῖς ἐσμεν, ἐβέλω καὶ ἄλλο ὅμῳ διηγῆ-
σασθαι τι ἢ ἐκεῖθεν, οὐκ ἀπροσδιόνυσον
ἐδ' αὐτὸ, ἐδ' ὅν ποιεῖμεν ἀλλότριον. Ἐν Ἰν-
δοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἱ τὰ λαῖα τῷ Ἰνδῷ
ποταμῷ, εἰ καὶ ῥῶν αὐτῷ βλέπεις, ὅπτι-
μόμενοι, μέχρι πρὸς τὸ Ὠκεανὸν καθήκοντι
ποταμῷ τῷ τοῖς ἄλλοις ὅτι ἐν εἰσφράκτῳ,
καὶ πάντῳ μεγάλῳ χωρίῳ, συνηρεῖ δὲ. κι-
τὸς γὰρ πολὺς, καὶ ἀμπελοὶ, σύσκιον αὐτὸ
ἀκριβῶς ποιεῖσιν. ἐνταῦθα πηγαὶ εἰσι τρεῖς
καλλίστῃ καὶ διυδιστάτῃ ὕδατ', ἡ μὲν
Σατύρων, ἡ δὲ Πανός, ἡ δὲ Σειληνῶν. καὶ
εἰσέρχοντι εἰς αὐτὸ οἱ Ἰνδοὶ ἀπαξ τῷ ἔτει,
εορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνωσι τῷ πηγῶν ἐχ-
αστῶν ἀπάντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ
μὲν μεράκια τῷ Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῷ
Πανικῇ· τῷ δὲ τῷ Σειληνῶν οἱ κατ' ἐμέ.

pinata re perturbati. Verum audacter illis
denuntio, si nunc etiam, ut prius olim,
cerimoniam inspicere voluerint saepius anti-
qui nostri convivae, & recordati fuerint
commensationum illius temporis commu-
nium, neque contemserint Satyros ac Sile-
nos, biberintque ad satietatem de hoc cra-
tere; futurum, ut ipsi quoque occupen-
tur Baccho, & saepe nobiscum Evoc illud
ingement.

6. Atque hi quidem, liberum enim au-
dire, faciant, quidquid placuerit. Ego
vero, quando adhuc inter Indos versamur,
volo etiam aliud vobis de illis rebus enarra-
re, nec ipsum abhorrens a Baccho, nec ab
instituto nostro alienum. Apud Indos
Machlaeos, qui ad sinistra Indi amnis, si
secundum flumen respicias, pascentes ad
Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur
nemus est in conspecto, regione non ad-
modum magna, sed opaca, hedera enim
multa & vites plane illam inumbrant. Hic
fontes sunt tres, pulcherrimae & pelluci-
dissimae aquae, Satyri unus, alter Panis,
tertius Sileni. Intrant illud nemus Indi
quotannis semel, sacrum facientes Deo, bi-
buntque de fontibus non omnibus omnes,
sed pro diversa aetate, adolescentes nimirum
de Satyrorum fonte, de Panico viri, de Si-
leni autem mei aequales.

7. Quae

α Τελιτῶ] Bene Fl. Fr. Wech. P. &c. Τελιτῶ male J. β Κάμων] Κάμων male J. sola. γ Ἐκβαλχέουσιν
Ἐκβαλχέουσιν male Fl. δ Εὐ οἱ] Εὐα rursus Fl. Εὐ α P. ε Οὐκ ἀπροσδιόνυσον] Restitutum ex L. & B. Οὐκ ἀ
πρὸς τὸ Διόνυσον cett. f Διυδιστάτῃ] Διυδιστάτῃ male Bz. Recte cett. g Οἱ] Male abest ab J.

δ. Τεδορημένοι] Ἐκπλαγῆτες. V.

go pro ἐκπαιῶν levi discrimine ἐκπαιῶν vel ἐκπαιῶν.
Infiniti enim circumflexi, quale esset ἐκπαιῶν, quod
vix apice distaret ab ἐκπαιῶν, exemplum desidero. Cer-
te sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae
non ex ἐκπαιῶν, sed ex ἐκπαιῶν tracta sit. Reditum
hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem spe-
rari, sequentia satis declarant. J. M. G.

18. Οὐκ ἀπρὸς τὸ Διόνυσον] Οὐκ ἀπροσδιόνυσον hic
omnino legendum videtur. F. G.

Οὐκ ἀπροσδιόνυσον] Ita ut ego ante conjeceram,
Cod. L. & Bz. Reliquae corrupte ἔχ' ἀπρὸς τὸ Δι-
όνυσον. M. du S.

Οὐκ ἀπρὸς τὸ Διόνυσον] Miror, qui sustinere se ita
diu potuerit tam absurda lectio & ἀπροσδιόνυσον. Au-
sim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix
dubito quin in aliquo supersit, ἀπροσδιόνυσον. Ver-
bum jam Ciceronis aetate (vid. Att. 16, 13.) ne de A-
thenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice
convenit, cum quae sequitur narratio, non minus,
quam quae praecessit, ad Bacchi Comites & opera
pertineat. J. M. G.

19. Οὐδ' ὅν ποιεῖμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδῷ] Οὐδ' ὅν ποιεῖ-
μεν ἀλλ. ἐν Ἰνδῷ. Patet narratio sequenti. Th. M.

Ibid. Ἐν Ἰνδοῖς] Conf. Cl. Hemsterh. T. I. ad Nigr. §.

5.

7. Quae igitur adolescentulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae senes faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit senex, & occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mutus est, & crapula laboranti atque bene mado similis. Deinde subito vox splendida, & loquela vehemens, & spiritus modulatus illi contingit, & est ex plane muto loquacissimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, & longos sermones continuet: prudentia tamen omnia, & decentia, &, ad Homerici illius oratoris exemplum, *nivibus similia hibernis*, proferunt. Neque satis fuerit cynis illos propter aetatem comparare, sed cicadarum more confertum quiddam & volubile ad seram usque vesperam perpetuant. Inde autem, jam dimissa ebrietate, tacent, & ad pristinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim senex imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, orationem, occidente sole impeditus illam ad finem suum perducere: altero anno bibens rursus illa adnectit, quae superiore anno dicentem destituerat ebrietas.

8. Ista Momi illius exemplo in me ipsum

13 Ἄ μὲν ἔν πάγχουσι οἱ παῖδες ἐπειδὴ
 14 ἰσχύουσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι κατεχό-
 15 μενοι τῷ Πανί, μακρὸν δὲ εἶη λέγειν. ἃ δ'
 16 οἱ γέροντες ποιεῖσιν, ὅταν μεθυσάσιν τῇ ὕδα-
 17 τῳ, οὐκ ἀλλότρου ἐπείν' ἐπιδαισίν
 18 ὁ γέρον, καὶ κατάχῃ αὐτὸν ὁ Σιληνός, αὐ-
 19 τοῖκα ἐπιπολὺ ἄφρονός ἐστι, καὶ ἡ καρθε-
 20 ρῆντι καὶ βεβαπίσμενός ἔοικεν, εἴτα ἄφρων
 21 Φωνή τε λαμπρά καὶ φέγγμα τορὸν, καὶ
 22 πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνε' αὐτῷ, καὶ λαλί-
 23 σται ἐξ ἀφρονοτάτης ἐστίν' ἐδ' αὖ ἐπι-
 24 στομίσας παύσας αὐτὸν μὴ ἐχί σιωπῇ
 25 λαλεῖν, καὶ ῥήσις μακρὰς συνέρειν. συνετά
 26 μῦθοι πάντα καὶ κόσμος, καὶ χεῖρ ἡ Ὀμή-
 27 ρου ἐκείνοι ῥήτορα, ἰσάδουσι γὰρ εἰκότα χει-
 28 μερήσι διεξέρχοι. ἐδ' ἀποχρήσθαι σοὶ κύ-
 29 σκνοις χεῖρ ἡλικίαι εἰκάσαι αὐτὴς, ἀλλὰ
 30 τετιγῶδες τι σικνὸν καὶ ἐπίτροχον συνά-
 31 πῃσιν ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τὴν τεῦθεν δὲ
 32 ἤδη ἀφειθείης αὐτοῖς ὃ μέθης σιωπῶσι, καὶ
 33 πρὸς τὸ δεχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μῦθον
 34 ὁ δὲ δόξοτάων ἐδέπω εἶπον. ἦν γὰρ ἀτελὴ
 35 ὁ γέρον μετὰ ζυ κατὰ λίπῃ ὅν διεξήκει ἡ
 36 ῥοή, καὶ δύντῃ ἡλίας κωλυθείς ἐπὶ σέρας
 37 αὐτὸν ἐπεξελεῖν, ἐς νέωσιν πίων αὐθις
 38 ἐκείνα συνάπτει, ἀπέρουσι λέγοντα ἡ μέθη
 39 αὐτὸν κατέλιπε.

Ταῦτά μοι χ^ρι̅ τ̅ Μω̅μον εἰς ἑμαυτὸν
ἀπε-

b Καρθεαροῦντι.] Καρθεαροῦντι Fl. i Τῶ] Deest in Fl.
d Ἐπιελθῶ] Ἐξελθῶ Fl. sola.

k ΔιτΘ] Recte Fl. J. W. P. ΔιττΘ Cod. Abb.

57. * Δύοις ἑλίς] Πάνυ ψεύδῃ εἰ σὺ ἴτι (lege ὁ)
ψευδομένους αὐτὸν ἐκ κάτω ἀλγεύοντι. G. (In Cod. Abb.

~~Novus~~ erat, quod non placet. M. du S.)

* Δίον[.] In Luciano Δίον. Sed quia & Δίον recte dicitur, nihil mutavi; nam forsitan ita in suo Cod. legit Scho-

liastes. Ex errore autem Cod. Abb. qui *ἀνέστης* fecit. ad-
paret cum *ἀνέστης* quoque voluisse. J. F. R.

s. No. 94. ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille Vir acturus erat, ego non attingam. Potest interim curiosis adiri *Diod. Sic.* non uno loco.

20. Τῆς Μαχλαίου] Ignorabile nomen Geographis:
non puto tamen a Nostro confictum. J. M. G.

42. Taper] *Perf. ant.* F.G. Conf. supra Gall. sub init.
 2/3 *grapes* cod. modo. J.F.R.
 Tom. III.

45. *Αὐτῶν*] Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam *αὐτῶν*, sed nunc ita alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. 2. τρ. c. 17. *M. du S.*

48. Νιφάδισι] Hom. Il. Γ. 222. M. de S.

51. Τῆς τῶν ἀνδρῶν τῆς &c.] Hom. II. Γ. 151. M. du S.

Τιττίγας,] Quales Ucalegon & Antenor Homær. II
Γ, 151. Ἀγορεύει ἰσθλοὶ τιττίγαςθ ἰοικέτις κ. τ. λ.

J.M.G.
1. OY-

ἀπισκίεσθαι, καὶ, μὰ τὴν Δία, οὐκ ἂν ἔτι
ἐπαγάγωμι τὸ ἐπιμύδιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη
καθότι τῷ μύθῳ ἴσκα. ὥστε ἦν μὲν τι
καταπαύμεν, ἢ μέθῃ αἰτία· εἰ δὲ πρὸς τὰ
δόξαι τὰ λεγόμενα, ὁ Σιληνὸς ἄρα ἦν
ἴλεως.

dicta sunt, nec ego, ita me Jupiter,
quorsum pertineat fabula adjunxero: jam
enim videtis qua in re similis illi sim. Ita-
que si quid deliremus, causa ebrietas: si
prudencia quae diximus videantur, Silenus
erat propitius.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ, Η ΗΡΑ- PRAEFATIO, SEU HER- ΚΛΗΣ. CULES.

Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελιοὶ Ὀγμιοὶ ὀνο-
μάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ
εἶδος τῷ θεῷ, πάντῃ ἀλλόκοτον γράφουσι.
γέρον ὅτιν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔχαιον, ἀναφα-
λαντίας, πολλὸς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῇ
τριχῶν, ῥυτὸς τὸ δέσμα, καὶ ἀφαικαυμέ-
νος ἐς τὸ μελάνταλον, οἷοί εἰσιν οἱ θαλατ-
τηργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰα-
πετόν τινα τῇ ὑποταρίσιον, καὶ πάντα
μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλ-
οὐ καὶ τοῖς τῷ ὄντι, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τῇ
Ἡρακλέως. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν· ἐνῆπται τῇ
τῷ λέοντι, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δε-
ξιᾷ, καὶ τὴν γαστρὸν παρήρτη, καὶ τὸ τόξον
ἐν τῇ αὐτῇ ἡ δειξιτέρᾳ προδείκνυσι, καὶ ὅλως ἵ-
Ἡρακλῆς ὅτι.

Herculem Galli Ogmium sua voce
appellant: sed figuram Dei plane
monstrosam pingunt. Ultimae aetatis senex
illis est, recalvus, plane canis qui super-
est capillis, rugosa cute, & ad nigerrim-
um colorem perustus, quales sunt senes,
qui in mari opus faciunt. Potius Charonem
quendam aut Japetum de tartareis specu-
bus, & omnia potius quam Herculem,
esse suspiceris. Verum talis cum sit, ha-
bet tamen paratum Herculis. Etenim pel-
lem leonis suspensam gerit, & clavam dex-
tra praefert, & pharetra appensa, & inten-
tum arcum sinistra ostendit: atque in uni-
versum est Hercules.

2. Ita-

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ] Προσλαλία Schol. Prius Edd. H] Ὁ Schol. Vulgatum servant Fl. J. W. P. &c. α Ἐνῆπται] Ἐνῆπται G. Vulgatam tenaciter servant Edd.

1. Ὀγμιοί] Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab ὄγμῳ sulco, sic Aelian. V. H. L. IV. c. 8. p. 320. τ Ὀχοι οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄντι ἐκάλεσαν. M. V. La Croze.

Ὀγμιοί] Coel. Rhodig. L. VI. p. 278. haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vocula. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. J. F. R.

3. Εἶδος — γράφουσι] Hanc imaginem non ad solius vim eloquentiae, sed ad hanc, & ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae Bened. H. 1. p. 7. & commodum huc referunt locum ex Catonis originum secundo, laudatum Charisio l. 2. p. 181. extr. Putsch. Pluraque Gal-
lia duas res industriose persequitur, rem militarem,

argute loqui.

9. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.] Sic supra Deor. Dial. XVIII.

1. καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἰσχυρῶς ἢ σοί. J. F. R.

12. Καὶ τὸν διφθέραν ἐνῆπται τῇ τῷ λέοντι] Ut qui leonis exuvias sit indutus, bene interpretes. Nec re-
jicio hanc scripturam. nam & sic alibi loquitur Lucianus. Non frustra tamen in antiquo codice Ms. legi-
tur ἐνῆπται. Nam sicut apud Homerum est ἄνθρωπος ἐν-
δύτης ἐστὶν, sic & ἐνῆπται hic accepit, si haec ejus manus
est, Lucianus. Nam Poëticis verbis saepe, sed suo
loco, uti hunc scriptorem nemini latet. J. G. G.

15. Ὀλως Ἡρακλῆς] Junt. καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστὶν. At
supra Dial. Mort. XVI. §. 1. ὅλως Ἡρακλῆς ἐστὶν, & Ne-
cyom. 1. Μυρίπυς ὄλως. Adeoque & hic suspicari lice-
ret.

2. Itaque suspicabar, ut contumelia afficerent Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Herculis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent, qui suam quondam regionem invaserit, ac praedas ibi egerit, cum quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes percurreret.

3. Verum quod insolentissimum in illa pictura, nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum magnam multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vincula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab infirmis adeo catellis tracti, neque fugam moliantur, cum possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnituntur pedibus, resupinati in contrariam ei qua ducuntur partem: sed sequuntur hilares, & gaudentes, & ductorem suum laudant, atque urgent omnes, & dum praevenire student, laxant vinculum, quasi aegre laturo, si solvantur. Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur, non pigabor ipsum quoque dicere. Cum non haberet pictor unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero sinistra haberet: perfora-

ταῦτά γε ἄμην ἐν ἐφ' ὕβρι τ' Ἑλληνίων θεῶν τοιαῦτα παρδοξοῦσιν τὸς Κελτὺς ἐς τ' μορφήν τ' τῷ Ἡρακλεῖ, ἀμυνομένης αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι ἡ χώρα ποτὲ αὐτῷ ἐπ' ἤλθε ἡ λείαν ἐλαύνων, ὅποτε τὰς Γηρύονος ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ, τ' ἐσπερίων γενῶν.

Καίτοι τὸ παρδοξότατον εὐδὲπω ἔφη εἶκοι. ὁ γὰρ δὴ γέρον Ἡρακλῆς ἐκείνῳ ἀνθρώπῳ πᾶμπολύ τι πλῆθος ἔλκε ἐκ τῶν αὐτῶν ἀπαίτας δεδμένους. δεσμὰ δὲ εἰσιν οἱ σιραὶ λεπτὰί χρωσὺν καὶ ἡλέκτρῳ εἰργασμέναι, ὅμοιαι οὐκ οὐκ αἰσιν τοῖς καλλίστοις. καὶ ὅμως ἀφ' ἑταίρων ἀγόμενοι, ὅτε δρασμὸν βυλεύουσιν, δυνάμενοι ἀν' ὤμαρως, ὅτε ὅλως ἀντιτίθενται, ἢ τοῖς ποσσὶν ἀντερείδουσιν, πρὸς τὸ ἐναντίον τ' ἀγωγῆς ἐξυπτιάζουσιν, ἀλλὰ φειδοὶ ἐποιεῖ καὶ γεγηθότες, καὶ τ' ἀγοῖα ἐπαινῶντες ἐπειγόμενοι ἀπαίτας, καὶ τῷ φθάσειν θέλουν τ' δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, εἰκοτότες ἀχθεσσομένοις, εἰ λυθήσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώτατον εἶναι μοι ἔδοξεν, ὅτι οὐκ ὀκνήσω καὶ τῷτο εἰπῶν. εἰ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψῃ ταῖς σιραῖς τὰς τ' δεσμῶν δέχας, ἅτε τ' δεξιᾶς μὴ ἤδη τὸ ῥόπαλον, τ' λαίᾳς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τῷ θεῷ

ὁ ταῦτά γε] Haec priori §. connectere malit Cl. J. J. Weissenims. Ἑλληνίων] Sic & H. cum J. Fr. W. P. &c. ἡ λείαν] Λίαν male Weich.

17. * Ταῦτά γε] Ἀπὸ τῆς κατὰ ταῦτα. V.

* Titulus horum Scholior. in V. erat Πρωτοῦ, ὁ Ἡρακλῆς. In G. σπρωτοῦ καὶ ὁ Ἡρακλῆς. J. F. R.

ret ἑλ. s. scribendum. Sed adeo indifferens est, & utrumque sanum, ut quidnam praefendum, non liqueat. Liban. Ep. 113. pr. χαίρει γὰρ ὅτι καλοῦρμος, pro ἑταίρῳ, quod non prorsus immerito ibi notat Weich. Sed notum est, modo adjectivis, modo adverbis uti Graecos aequae ac Latinos, in hujusmodi locutt. Sic infra Adv. Indol. c. 9. ἑλ. φιλαμπερίῳ, ubi multae Edd. ἑλ. Adde supra Philos. c. 6. ubi πριφυλαγμένους pro πριφυλαγμένοις, si proba lectio. qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermot. §. 2. ubi similiter in ἑλ. & ἑλ. variatur, & utrumque probum esse Cl. J. J. No. 34. docet. J. F. R.

17. Ἑλληνίων] Miror nullam Ed. habere Ἑλληνίων. non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At vulgatum recte habet. Aelian. V. H. XII. 1. ante med. Θεὸς πάντας ἐκάλει Ἑλλήνους Ἑλληνιστὸς τοὺς αὐτοὺς. atque alibi; quare plura non addam, nisi quod & Ἑλλήνων Ζεὺς erat. V. Aristoph. Eq. 1250. J. F. R.

41. Ταῖς σιραῖς] Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τ' σιραῖς. Sed plurali numero ante extulit: & potest Dativus hic intelligi positus pro Genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. J. M. G. 62. Or.

Θῶ δ' γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένης αὐτὸς ἐποίησε, καὶ ἐπέστραπται γε εἰς τὰς ἀγορὰς μειδίων.

Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ὅτι πολὺ εἰσέηκεν ὄραν, καὶ θαυμάζων, καὶ σπορῶν, καὶ ἀγανακτῆς. Κελεύς δέ τις παρὲς ὧς ὅσον ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἰδοῖεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα φωνὴν ἀφίεις, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ὅτι χῶρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένη, λύσω τὴν γραφὴν τὸ αἶνιγμα, πάντῃ δὲ παραπομπῶν εἰκας πρὸς αὐτῷ. τὸ λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, ἐχ' ὅσον ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἂν Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι ὅσον πολὺ τῷ Ἑρμῇ ἰσχυρότερος ἔσται. εἰ δὲ γέροντι πεποιθὴς, μὴ θαυμάσης μόνον ὅτι ὁ λόγος ἐν γῆρα φιλεῖ ὡς τελεῖ ὅτι περικλυτὸς καὶ ἀκμήν, εἴγε ἀληθῶς οἱ ποιεῖται λέγουσιν,

Ὅστι μὲν αἱ τὴν ὀπλοτέρων φρένες κερύθων.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέγει τὴν νέων σοφώτερον.

Οὕτω γέ τοι καὶ τῷ Νέστορι ὑμῖν σπορῆται ἐκ τῆς γλῶττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τὴν Τρώων τὴν ὅσα τὴν λειριόσαν ἀφίσιν εὐαθῆ τινα. λείρια δὲ καλεῖται, εἴγε μέμνηται, τὰ ἄνθη.

Ὡς εἰ τὴν ὥσων ἐκδεδεμένους τὴν ἀνθρώπου πρὸς τὴν γλῶτταν ὁ γέροντι ἔσται Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἐλκεῖ, μηδὲ τῷ θαυμάσιος, εἰδὼς τὴν τῶν ὥσων καὶ γλῶττης συγγένειαν ὅτι ὅσον εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτη τέλει

ta Dei lingua extrema; tractos ex illa fecit; & retorquet Hercules ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem.

4. Haec ego stabam intuens nec sine admiratione, dubius simul, & indignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, Ego vero, inquit, solvam tibi, hospes, praeter huius aenigma, videris enim plane in illa perplexus. Vini dicendi nos Galli non, uti vos Graeci; Mercurium putamus esse, sed Herculi illam assimilamus, quod hic Mercurio multum est fortior. Si vero senex repraesentatus est, noli mirari. Sola enim eloquentia in senectute solet plenam vim et maturitatem ostendere, si quidem verum dixere vestri poetae,

Suspensa incerto est juvenum sententia motu:

Dicit senex meliora junioribus.

Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel defluit. Et concionatores Trojanorum vocem emittunt liliaceam, hoc est floridam; (florum instar suavem) flores enim, si recte memini, sunt lilia.

5. Itaque neque illud mireris, si auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognitionem. Neque vero contumelia in ipsum est, hac parte perforatum esse. Memini enim, per-

a Ἑρμῆν] Et sic Fl. cum cett. b ὁ λόγος] ὁ λόγος conjicit Cl. J. J. Weisteminus.

63. Τὸ δὲ γῆρας] Euripidis. V.

62. Ὅστι μὲν &c.] Homer. Il. Γ. 108.

63. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει] Eurip. Phoen. 533. M. du S. Immo, si τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in P. in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut jam edicavimus.

65. Νέστορι — γλῶττι] Hom. Il. A. 249. Et quod sequitur vid. Γ. 152.

67. Λειριόσαν] Respicit ad Il. Γ. 152, ubi, quod

ad finem praecedentis opusculi jam vidimus, laudantur Ucalegon & Antenor senes, comparanturque cicadis, αἱ τὴν καὶ ὅσον ὅσον ἐφ' ἑσθ' ὅσον ὅσον λειριόσαν ἰσῶσι. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόσαν vocem. Non puto autem generatim αὐτὸν esse λείριον, sed ut recte hic Eustathius, αὐτὸν, & speciatim liliunt.

74. Ταύτη] I. e. hac parte, scil. τῇ γλῶττι. F. G. 77. Τοῖς γὰρ λέλοις] Τοῖς γὰρ λέλοις ἐξ αὐρῶν ἢ γλ. &c.

pergebat, etiam quorundam de comoedia jam-75πη). μέμνημαι γὰρ ἔφη καὶ κωμικῶν τῶν
verum, quos a vobis didici,

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

Τοῖς γὰρ λόγοις

Ἐξ ἄκρου ἡ γλῶττα πάντων ὅτι τε-
τρυπημένη.

6. In universum autem putamus, oratione
Herculem perfecisse omnia, sapientem virum,
& eloquentiae viribus pleraque expugnasse. Et
tela ipsius orationes puto sunt, acutae, colli-
neantes ad scopum, celeres, quibusque vulne-
rentur animi. Alata nempe verba vos quoque
esse dicitis. Haec tum Gallus.

80 Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τ' Ἡρακλῆα
λόγῳ τὰ πάντα ἠγόμεθα ἐξεργάσατο,
σοφὸν γενόμενον, καὶ παθεῖν τὰ πλεῖστα βιά-
σατο. καὶ τὰ γε βέλη αὐτῷ οἱ λόγοι εἰ-
σὶν, οἷμαι, ὅξεις, καὶ εὖστοχοι, καὶ ταχεῖς,
85 καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀσκήσιον ὑπερέβαινα γὰρ
τὰ ἔπη καὶ ὑμῖν φασὶ εἶναι. τοσαῦτα μὲν
Κελτός.

7. Mihi vero, cum apud me considera-
rem, deceretne huc me progredi, hoc ae-
tatis hominem, quique hoc declamandi ge-
nus olim defuisset, & rursus de me calcu-
lum dare tot iudiciis; opportune in men-
tem venit ejus imaginis memoria. Ante
enim metuebam, ne cui vestrum viderer
plane adolescentuli more istuc facere, &
praeter aetatem juvenari; ac deinde Home-
ricus aliquis juvenis increparet mihi illud,

Ἐμοὶ δὲ ἡνίκα περὶ τ' αὐτοῦ παρόδῃ
ταύτης ἐσκοπῆμην πρὸς ἑαυτὸν, εἴ μοι κα-
90 λῶς ἔχοι, τηλικῶδ' ὄντι καὶ πάλαι τ' ὅτι-
δείξων πεπαυμένο, αὐτὸς ὑπὲρ ἑαυτοῦ
ψήφον δίδοναι τοσούτοις δικασταῖς, καὶ χα-
ρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνησθῆναι τ' εἰκόν. τίως
μὲν γὰρ ἐδεδίειν, μή τι καὶ ὑμῖν δόξαιμι κομιδῇ
&95 μαιρακίῳ ταῦτα ποιεῖν, καὶ πάλιν ἡλικίαν
καταλείπει κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν καλίσκῃ
ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Jam perit tua vis, gravis arripuitque se-
nectus,

Σὴ δὲ βίη λέλυται.

Invalidusque tibi famulus, tardique ca-
balli,

Χαλεπὸν γῆρας κατέλιπέ σε,

In pedes hoc ultimum jaciens. Sed ubi re-
cordor senis illius Herculis, ad agenda om-
nia provehor, nec me pudet talium auro-
rum, qui imaginis propositae aequalis sim.

I Ἡπεδανὸς δὲ νῦτοι θανάτων, βραδείας
δὲ τοὶ ἵπποι

ἐς τῆς πόδας τὸ τοῦ ἀποσκώπῳ. ἀλλ' ὅταν
ἀναμνησθῶ τῷ γέροντι ἐκείνῳ Ἡρακλῆος,
πάντα ποιεῖν προάγομαι, καὶ οὐκ αἰδέομαι
τοιαῦτα τολμᾶν, ἡλικιώτης ὢν τ' εἰκόν.

Ως τε

c. 75] Ἐστὶ melius legas.

&c. Casaub. ad Theophr. Char. 103.

M. du S.

Τοῖς γὰρ λόγοις] Facile suis pedibus restitues laboran-
tes versiculos, si ita legas

— — τοῖς γὰρ λόγοις ἐξ ἄκρου
Ἡ γλῶττα πάντων ἐστὶ τερυπημένη.

J. M. G.

78. Ἡ γλῶττα — τερυπημένη] Senarius cum dimi-
dio, sic forte legendus:

Τοῖς λόγοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλῶττα πάντων ἐστὶ τερυπημένη.

F. G.

88. Παρόδῃ] Conf. supra Alex. c. 48. ἀποσκώπῳ
παρόδῃ. M. du S. Παρόδῃ etiam esse adscriptum, vid. Diocl.
Sic. III. c. 20. & XI. c. 12. pr.

J. F. R.

97. Ἐπιπλήξει] Non ausim damnare hic futurum
indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, &
verbo δέξαιμι, aoristus optativi ἐπιπλήξει. Versus ex
II. Θ, 103. seq. laudasse videtur ex memoria; prioris
enim hemistichium posterius apud Homerum ita se ha-
bet, χαλεπὸν δὲ σε γῆρας ἐπάζει. Usus sum horum ver-
ficulorum versione Obsequiana, qua meliorem a me
dari posse desperabam.

J. M. G.

98. Σὴ δὲ βίη λέλυται &c.] Hom. II. Θ, 103. M. du S.

L 3

9. B.

ἴδωτε ἰσχυρὸς μὲν καὶ τάχος, καὶ κάλλος,
καὶ ὅσα σώματα ἀγαθὰ χαίρειν, καὶ ὁ
ἔρως ὁ σὸς, ὦ Τίμει ποιητὰ, εἰσιδὼν με ὑπο-
πόλιον γένειον, χρυσοφαένων εἰ βέλετο
πτερούγων, ἢ αἰτοῖς ὡδραπετέω, καὶ ὁ
Ἰπποκλείδης ἐφροτιῖ. τῷ λόγῳ δὲ νῦν
ἀν μάλιστα ἀνέβην, καὶ ἀνθῆν, καὶ ἀκμάζειν
καθ' ὅραν εἴη, καὶ ἔλκεν τ' ὥτων, ὅσους ἀν-
ωλέεσθαι δύνηται, καὶ τοξέειν πολλάκις,
ὡς εἶδεν γε δέξασθαι, μὴ κενώθεις λάθοι ὁ γαρ-
τὸς αὐτῷ. ὅρας ὅπως ὡδραμυθῆμαι τ' ἡλι-
κίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτῷ. καὶ ἄλγε-
το ἐτόλμησα, πάλαι νεωολημύρον τὸ ἀ-
κάτιον καλοσπάσας, καὶ ἐκ τ' ἐνότων ἐπι-
σκευάσας, αὐθις ἀφῆναι ἐς μέσον τὸ πέ-
λαγος. εἴη δ', ὦ θεοί, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν
ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὡς νῦν γε μάλιστα πλε-
αίης τε, καὶ ἐοτλῆ, καὶ ἐταίρε ἀνέμῳ δέο-

8. Itaque robur, & celeritas, & pul-
chritudo, & quaecumque corporis bona
sunt, valeant: ac tuus, Teie Poëta, Cu-
pido, intuens me, sensim canente mento, au-
rais uectus, si voluerit, alis, aut aquilis
praeteruolato: ac non curabit Hippoclidēs. At
dicendi facultate vel maxime rejuvenescere,
& florere, & vigere tempestivum fuerit,
& auribus trahere, quam fieri possit, plu-
rimos, & sagittas emittere saepius, cum
metus non sit, ne imprudenti vacua fiat
pharetra. Vides, quomodo meam ipse ae-
tatem senectutemque consolet. Et hac ipsa
caussa ausus sum subductum olim navigio-
lum iterum deducere, & pro copia instru-
ctum, in medium mare dimittere. Adspi-
ret modo a vobis, Dii, dextra aura! Nunc
enim vel maxime implente vela, & bono,
& secundo vento indigemus, ut, si qui-
dem

α χρυσοφαένων] χρυσοφαένων Fl. Idem adscriptum margini Ald. β τοξέειν] τοξέει Fl.

9. ὦ Τίμει ποιητὰ] Τὸν Ἀνακρέοντα λέγει τ' ἱερικόν. V.
12. Ἰπποκλείδης] Παροιμία ἐφροτιῖ * Ἰπποκλείδης,

ἐπὶ τῷ μὴ πάντῃ σκευάζειν ἑαυτὸν λογομαχίᾳ, ἀλλὰ κατὰ τὸ
ἐκαστοῦ ποιοῦν μεταχειρίζμενον. V.

* Ἰπποκλείδης] In V. Ἰπποκλείδης praeve; sed in Imptress recte emendandum est.

M. du S.

9. Εἰσιδὼν με] Ἀν εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον. Vel
sic potius; εἰσιδὼν με ὑποπόλιον ita ut τὸ γένειον, quod
glossēma videtur, ejiciatur. Sed ἐπὶ χῶ. Lectio certe
vulgata non placet. F. G.

Εἰσιδὼν με] Si τὸ γένειον legeretur, forsan non quae-
sisset mutationem Gijetius, planior enim foret senten-
tia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo constitui
poterit absente articulo? quem tamen facile admittere
si alicubi invenirem. J. F. R.

10. χρυσοφαένων] Senarius ex Anacreonte aut alio
quodam poeta. χρυσοφαένων εἰ βέλετο πτερόν. Sed
a Luciano interpolatus videtur. F. G.

χρυσόφαένων] Anacreontis esse satis indicat, cum
Tejum poetam vocat, sed nullibi apud eum in iis,
quae supersunt, reperio. Vid. Eur. (p. 230. A. B.)
Hipp. 1276. de cupidine dictam χρυσοφαένων. M. du S.

χρυσόφαένων — πτερόν] Non apparet, quomodo
hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud Anacreontem
πτερόν χρυσοφαένων, sic enim responderet dativo dati-
vo αὐτοῖς. J. M. G.

χρυσόφαένων] Non legitur in carminibus Anacreon-
tis, sed ad fragmenta ejus retulit doctiss. Anacreontis
Editor J. C. de Pauw, legendumque suspicatur χρυσο-
φαένων πτερόν, quod & ego malim, ac recipere, si
libri addicerent. vel potius χρυσοφαένων cum Cl. Gesner

10. Sed quod addit ἢ ex Ioniismo oriri potuisse: pro
ἀντιφάσι, nempe aliquem notasse ἑαυτὸν, adeoque pro ἢ
ἀντιφάσι quoque legendum ἀντιφάσι, nondum video. Flo-
rentinae χρυσοφαένων modo vox proba sit, aptius ad se-
narium foret, si certum esset versum referri ab Lu-
ciano, quod minus credibile, quia nimia de suo in-
termiscet. J. F. R.

17. Ἀντὶ τῷ] Τὸν λόγον scilicet.

F. G.

27. Οἷον καὶ] Homer. Odys. Σ. 73.

M. du S.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.] Praefatiuncula est
orationis alicujus habitae a Luciano in judicio, prius-
quam rhetoris sive causidici persona deposita, induit
sophisticam. De qua versione pallii narrat histo-
riam ipse in bis accusato. Proptereaque orationem
illam ipsam suppressit, ne inter declamationes & dia-
logos illa exstaret, quasi inter aviculas noctua, & pri-
stinæ causidicæ vestigium. Dicta vero illa apud
Praesidem provinciae causa videtur, & concilium ejus
coronamque populi circumstantis. Atque inde in nu-
meris personarum evariatio illa in fine praefationis,
cum modo ut multos, modo ut unum adfatur. Mul-
tos ut ὑμῶν ἐλπίσας, ὅρατα &c. unum ut ὅρα &c.
ἐλπίσας &c. σπανόν. Judicalem vero distinctionem
fuisse etiam illud arguit ἡδὲ ἐν σοὶ πρὸς ἐλπίσας τὸ
ὑδωρ &c. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter
ve-

dem digni videamur; etiam nobis Homeri-2 *5* μεθα, ἴνα, εἰ ἄξιοι φανοίμεθα, καὶ ἡμῶς
cum illud inclamet aliquis, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο ἐπιφθέγγεται τις,

*Quod fertur e pennis senior tam vilibus
offert!*

Οἷον ἐκ ρακίων ὁ γέρον ἐπιγενίδα φαίνει

DE ELECTRO, SEU
CYCNIS.ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ,
Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

DE electo nimirum nobis etiam fabu-
la persuasit, populos ad Eridanum
flumen eam stillare lacrimam, quae deplo-
rent Phaëthontem, & sorores quidem esse
populos illas Phaëthontis, deinde dum de-
flent adolescentulum mutatas esse in arbores,
& stillare adhuc de illis lacrimam, nimirum
electrum. Talia nempe ipse quoque cum
audissem poetis canentibus, sperabam, si
quando essem ad Eridanum, me subitum

Ηλέκτρον περὶ καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ
μῦθος πέπεικε, αἰγείρης ὅτι τῷ
Ἠριδανῷ πάλαι δακρύειν αὐτὸ, θρηνησας
τὴν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγεί-
ρης ἐκείνας τῷ Φαέθοντι, εἴτα ὀδυρομέ-
ναι τὸ μωράκιον, ἀλλαγῆναι ἐς τὰ δένδρα,
καὶ συνετάξιν ἐτι αὐτῷ δάκρυον δῆθεν τὸ
ἡλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἀκύνει
τὴν ποιητῆς ἀδόντων ἡλικίαν, εἰ ποτε γε-
νοίμην ὅτι τῷ Ἠριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῇς
αἰ-

c. Ἡρώ.] Ἡρώ male Fl. d. Ἐπιφθέγγεται.] Ἐπιφθέγγεται Fl. c. Ἡρώ.]. Rescripti ex f. marg. A1. & B2.
Ἡρώ, cett. male cum Ald. & Fl.

27. Ἐπιγενίδα.] Ἐπιγενίς ἢ ἐπιγενίδα δὲ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ γένει. G.

vero, non dixit ἡχίαι. Sed ἡχίαι.

Tb. M.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ.] Nescio quid in mentem fuerit
viro docto cum ista scriberet. Est προλαλία caste-
ris similis, tota Sophistica. Illud de clepsydra infra
videbimus.

J. M. G.

11. Ἠλεκτρον.] Vid. Herod. III. p. 128. f. & Plin.
XXXVII.

M. du S.

Ἠλεκτρον.] Vid. si lubet, Olear. ad Philostr. Icon. I.
p. 780.

J. F. R.

Ibid. Ἡρώ.] Ita L. & Ven. utraque, recte. In re-
liquis Ἡρώ.

M. du S.

Ἡρώ.] Et si ὁμῶς quoque Paris. tamen ejus Inter-
pres Obsop. nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in
hoc pronomine sequi quod verum existimat, licet
Graeca aliter edantur, quod non ubique repetemus.

J. F. R.

7. Καὶ συνετάξιν — δάκρυον.] Conf. supr. Deor. Dial.
XXV. f. M. du S. Sed ibi legas, ἡλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δα-
κρύοντι. Re quidem eodem redeunte; nihil tamen ad
verba probanda faciente; nam suspicio hic possit esse,
δάκρυον legendum, quum & mox bis ter plur. nume-
ro effertur; sed nihil opus est; nam electrum ipsum
vocatur δάκρυον, eodem modo, ut alibi gummi audit.
Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τοῦ

τοῦ δακρύου, ut constructio invertatur, & ἡλεκτρον fiat
nominativus, plane ut infra c. 6. med. ὅσα ἡλεκτρον,
ἅλλα χρυσὸς αὐτὸς συνετάξιν τὴν λόγον.

J. F. R.

10. Ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ.] Culpa tua factum est, Lucia-
ne, ut tua te spes falleret. Legisses Plinium 37, 3. &
alia te docuisset. Quin tuum consuluisse Herodotum,
qui 3, 115. jam monuerat, esse qui dicant, Ἠριδανῷ
καλῶς πρὸς βαρβάρους ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν
τὴν πρὸς βορρῇ ἀνιόντων (loquitur autem de extremis
Europae) ἀπὸ τοῦ τοῦ Ἠλεκτρον φησὶν λόγῳ ἐν c. 15. λ.
Probabile est in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi
invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem,
quae ob similitudinem qualemcumque soni locum nar-
rationi de Eridano faceret. Ac memini me legere Ra-
daunae vel simile nomen, quod jam quaerere non va-
cat. Caeterum in Eridani arenis inventi ἡλεκτρον ἀν-
τόματον, ita simpliciter dicit Pausanias Eliac. I. p. 159,
39. ut videri possit ipse quoque hujus erroris, cujus
se accusat Lucianus, non immunis fuisse. Quod ut
fatemur, sic depellendam censuimus injuriam, qua
affecit illum Gallicus interpres, cum e Latina versio-
ne, male intellecta, illum confudisse infimulat ele-
ctrum s. succinum gemmam, cum electro metallo fa-
cticio. Vid. Alf. Erud. Lips. 1733, p. 109. seqq. J. M. G.
15. Ἡρώ.]

αἰγείραν, ἐκπετάσας τὸ προκόλπιον, ὑποδέξατο. τῶ δακρύων ὀλίγα, ὥς ἡλεκτρον ἔχοιμι.

Καὶ δὴ ἔτι πολλὰ, κατ' ἄλλο μὲντοι χρέος, ἢ ἢκον δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκείνη, καὶ εἶδεν ὅτι ἀναπλεῖν χρεώσθαι τὸν Ἡριδανόν, ἔτι αἰγείρας εἶδον, πάντας δὲ σκοπῶν, ἔτι τὸ ἡλεκτρον, ἀλλ' ἐδὲ τένομα τῷ Φαέθοντι ἤδουσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητῶν γὰρ ἐμὲ καὶ ἀγαπῶντο μόνον, πότε δὲ ὅτι τὰς αἰγείρας ἀφιζόμεθα, τὰς τὸ ἡλεκτρον ἐκδιδώσας; ἐγὼ οἱ ταῦτα, καὶ ἡξίην σάφερον λέγων ὅτι, τί καὶ θέλωμι καὶ γὰρ τὸ μῦθον διηγέμεθα αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἡλίου παῖδα, καὶ τῷτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰ-
τῆσαι τῷ πατρί τὸ πᾶν εἶναι τὸ ἄρμα, ὥς ποιήσῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν. τὸ δὲ δύναι, τὸ δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευνήσας καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῷ πωθούσας ἐταῦθά περ, ἔφη, παρ' ἡμῖν, ἵνα τῷ κατέπεισον ὅτι τῷ Ἡριδανῷ, αἰγείρας γενέσθαι, καὶ δακρύων ἐπ' αὐτῷ τὸ ἡλεκτρον.

Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγέσασθαι ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγων ἀνθρώπων; ἡμεῖς δὲ ἔτι ἡνιόχον τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, ἔτι τὰς αἰγείρας, ὥς φησ, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἷον ἡμᾶς δυοῖν ὁβολοῖν ἕνεκα ἐρέττειν αὐτῷ, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδαρ, οἷς ἔξῃν πλεῖν, ἀναλέγοντας τὸ αἰγείρων τὰ δακρυα; τῷτο λεχθέν ἐμείριψας ὁ δὲ καθέκαστος καὶ ἐσιώπησας ἀγχοχυνθεὶς, ὅτι

populorum unam, & expanso sinu exēpturum paucas lacrimas, ut electrum habeam.

2. Et sane non ita diu est, cum alterius quidem rei causa, sed veni tamen in loca illa: oportebat enim adverso Eridano navigare. sed nec populos vidi, diligenter licet circumspiciens, neque electrum. quin neque nomen Phaëthontis noverant incolae. Requirente enim me atque interrogante, quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ridebant nautae, postulabantque, uti clarius, quid mihi vellem, dicerem. Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthontem fuisse Solis filium, & hunc, adultus cum esset, petiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut & ipse diem unum faceret: illum dedisse, hunc excussum curru periisse, & sorores ipsius dum lugerent hic circiter, dicebam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas esse, & lacrimari propter eum fucina.

3. Quis haec tibi, dicebant, narravit impostor & mendax homo? Nos vero neque aurigam ququam excidere vidimus, neque habemus, quas, ais populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duorum obolorum causa remigaturos, aut tracturos adverso flumine navigia, cum divisibus nobis esse liceret, legis populorum lacrimis? Hic sermo non mediocriter me momordit. Et tacui cum puden-

a. Ἡκον] Nihil mut. Edd. Ἡκον vult Solan. b. Ἐκδιδώσας] Omittit Fl. c. Ἡμῶν] Restitut. ex L. & Venet. Ἡμῶν cett.

15. Ἡκον] In omnibus libris nostris antea Ἡκον legatur. Ego sic necessario mutandum duxi. M. du S.

17. Αἰγείρας] Populos nigras etiam recte vertitur in Diod. Sic. V. c. 23. in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen & ipse contemnit. J. F. R.

21. Ἐκδιδώσας] Male Fl. hoc omittere adpinxerat Soulims noster. At quis dixerit adeo male omisissum? nam quia satis ante jam dixerat has arbores electrum δακρύων, & ἀπολέσθαι, forsitan id jam per ellipsin vult intelligi, aut ἔχουσας tacite supplendum, quod frequen-

tissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. Gall. c. 14. ὁ τὰ πλοῖα, Bis Accus. c. 9. & 20. ἡ τὰ πλοῖα, notasque ad Mort. Dial. X. §. 4.

30. Ἡμῶν] Ita L. & Ven. utraque optime. Vid. notam nostram ad §. 1. in reliquis ἡμῶν. M. du S.

39. Οἱ ἐξ πλεῖν, ἀναλέγοντας] Transitus ille ad dativo ad accus. etiam est in Diod. Sic. XI. c. 9. p. 410. f. Τούτοις παραγγίλλει ταχέως ἀριστοποιῆσαι, καὶ ἐν αὐτῷ διαπνεύμεν, quod frustra suspectum esse Stephano & Rhodotano docet Wessl. ex Plutarch. Apophr. p. 225. iisdem plane verbis utente. Addo Thucyd. IV. c. 2. E.

deret me, cui re vera accidisset quod puerō, ut poetis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut sanum nihil illis placeat. Una igitur hac spe non parva falsus, aegre ferebam quasi ex ipsis manibus electrum perdidissem, qui jam imaginatus fueram, ad quot res & quomodo illo ufurus essem.

4. Illud tamen, & quidem certo, putabam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas (nam adhuc adverso flumine navigabamus) *Verum cycni cerie quando nobis modulatum illud carmen canunt? adstantes hinc & hinc fluvio? Ajunt enim illos Apollinis comites, homines canendi peritos, hic aliquando in volucres abiisse, & propterea adhuc canere, non oblitos Musicae.*

5. At illi cum risu, Tu homo, inquit, non defines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero semper navigantes, & a pueris inde fere opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ripis fluminis, & crocitant hi quidam plane alienum a Musis, & imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes sint ad illos. Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium quidem audivimus. Itaque mirari subit unde ista de nobis ad vos pervenerint.

παιδίς τινός ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόνθειν, πωτεύσας τοῖς πωιτηταῖς ἀπίθανα ἔτα ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγιὲς δέσχεαί τ' αὐτοῖς. ὧς μὲν δὴ ταύτης ἐλπίδι ἔμικρὰς ἐψευσάμενοι ἠνώμεν, καθάπερ ἐκ τῶ χειρῶν τὸ ἡλεκτρον ἀπολαλεῖν ὅσπερ ἡδὴ ἀνεπλάττον ὅσα καὶ οἷα χρῆσομαι αὐτῷ.

Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάλιν ἀληθῶς ἄμην εὐρήσκειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλὰς ἀδούσας ὅπ' ταῖς ὄχθαις τῷ ποταμῷ. καὶ αὖτις ἡρώτων τῆς ναύτας (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἄλλ' οἳ γε κύκνοι, πῶνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκείνο ἀδούσιν ἐφρεσῶντες τῷ ποταμῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γὰρ Ἀπολλωνίου παρέρχου αὐτῆς ὄντας, ἀδούσας ἀνθρώπους, ἐνταῦθα πρὸς τὰ ὄρεα μεταπίπτειν, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀδύν ἔτι, ὅς τε ἐκλαθομένοισι τ' μουσικῆς.

Οἳ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, ἐπ' αὐτῇ τήμερον κατὰ ψευδόμενοι τὴν χώραν ἡμεῖς. καὶ τῷ ποταμῷ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλέοντες, καὶ σχεδὸν ἐκ παιδῶν ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ὀλίγους μὲν κύκνους ἐνίοτε ὁρῶμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τῷ ποταμῷ, καὶ κράζουσιν ἑτοὶ πάλιν ἄμυσον καὶ ἀδυνέες, ὡς τῆς κόρακας ἢ τῆς κολοῖδας Σειρήνας ἢ μὲν εἶναι πρὸς αὐτῆς ἀδόντων δὲ ἡδὺν, καὶ αἶον σὺ φῆς, ἐδὲ ὅναρ ἀκηκόαμεν, ὥστε θαυμάζομεν πῶθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο ἡμεῖς.

Πολ-

d' Ἀλλοῖς] Ἀλλοῖς Fl. e Αὐτοῖς] Bene Fl. Fr. W. P. Αὐτοῖς male f. f' Ἑρῶν] Recte L. & f. Ἑρῶ Fl. cum cett. male. g' Ἀδυν] Fl. Ἀδυν sine puncto subscripto. h' Μῦν] Non habet Fl.

ἔπειτα δὲ ταύτοις — ὁ δὲ πλείους ἐπιμαρτυρεῖται. Ubi Duker. ex Aristoph. Eq. 1391. σοὶ ὁ δὲ πλείους — ἵνατι λαβόντα, tum & hoc Luciani adfert. Sed, ut verum fatear, non est semper ejusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt; ita & hic regitur ab ἔστι, & ἀναλόγως ab infinito πλεονῶν, propter conjunctionem omissam, i. e. ὡς ἀναλόγως πλεονῶν. Idque patet itidem ex hoc *Lysiae* pro Coriinth. Sociis, p. 8d. Lond. 28. Ἀλλ' οἳ γε κύκνοι ἀνθρώποις ἀκούοντες μεταπίπτουσι, ὡς αὐτῶν μὲν ἐν ταῖς ὄχθαις, ἀκούοντες δὲ ἐν ταῖς ἑσπέραις μὲν, μεταπίπτουσι δὲ. Merentur interim talia observa-

Tom. III.

ri, quia & continuatur alias dativus praemissus, ut ead. Orat. p. 139. Μόλαις δὲ αὐταῖς σὺν ἡγεμόνι τοῦ ἑσπέραις μεταπίπτουσι περὶ τῶν λατῶν ἀμύνοντες βελούσας.

f' F.R.

55. Ἀπόλλωνος παρέρχου] Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant; prae lucia enim Phaethontis mutatos ferunt. Vid. *Ovid. Met.* II. 367. & *Virgil. Aen.* X. 186. vid. *Plat. Phaed.* p. 387. g. & *Stob. serm.* CXIX. p. 607. *Cic. Tusc.* I. 30. & *Davies. not. M. d. S.*

56. Παρέρχου] Addendi illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii speciminibus collegit *Doctiss. Ge. Arnaldus*, forte cap. 5. aut 25. f' M.G.

M

72. Εὐ]

Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπαλῆσθαι ^a ἐν, πει-
 τεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἕκαστα ἐξη-
 γημένοις. ὥστε καὶ γὰρ νῦν δέδια ὑπὲρ ἑμαυ-
 τῆς, μὴ ὑμεῖς ἀρτί ἀφιγμένοι, καὶ τῷ 7
 πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἡλεκτρά τινα
 καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὐρήσειν παρ' ἡμῶν,
 ἐπεὶ μετ' ὀλίγον ἀπέλθῃτε καταγελῶντες
 τῷ ὑποχομῶν ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ 8
 κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύ-
 ρομαι, ὡς ἐμὲ τοιαῦτα μεγαλαυχημένων
 παρὶ τῶν ἐμῶν ἔτε ὑμεῖς, ἔτε ἄλλῳ πα-
 ἀκήκοον, εἰδ' ἂν ἀκῶσιε ποῖε. ἄλλοις μὲν γὰρ
 οὐκ ὀλίγοις ^b ἐντύχοις ἂν Ἡριδανοῖς τισι,
 καὶ οἷς οὐκ ἡλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς 8
 ἀποτάξει τῶν λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν
 ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε
 ἤδη ὅποιον ἀπλοῖκον καὶ ^c ἄμυσον, εἰδ' εἰς
 ὧδε πρὸς εἶναι. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτό τι πᾶ-
 ρης μείζω παρὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷον τι 9
 πᾶρχειν οἱ τὰ ἐν τῷ ὑδαλί ὁρῶντες· οἷόμε-
 νοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεφθίνετο

6. Multum decipi in talibus potest, si
 quis credat iis, qui in majus extollunt
 narrando omnia. Itaque ego etiam pro me
 nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis
 & jam primum nos auditis, electra quae-
 dam & cycnos invenire apud nos cum spe-
 raretis, discedatis paullo post irridentes il-
 los, qui pretiosa id genus multa inesse no-
 stris in orationibus, vobis fuerant polliciti.
 At ego testor, talia me de meis rebus glo-
 riantem neque vos, neque alium quem-
 quam unquam audivisse, neque auditurum
 unquam esse. Alios quidem invenias non
 paucos, Eridanos quosdam, quibus non
 electrum, sed aurum ipsum orationis fluitat,
 multum poetis cycnis modulatiores. Ego
 vero qualis sim jam videtis, simplex, li-
 terarum expertus; neque cantus adest. Igi-
 tur vide, si quis majora de nobis speras,
 ne tibi accadat, quod his, qui aquis sub-
 merfa vident. Arbitrati enim, tanta esse
 illa, quanta defuper adspicientibus videban-
 tur,

^a 'Ενι] 'Εστὶ L. ^b 'Εντύχοις αὖ] 'Εντύχης sine αὖ Fl. ^c 'Ἀμυσον] Sic G. L. marg. A1. & J. 'Ἀμυσον Fl. Hecb. P. &c.

80. 'Ἀλλὰ μαρτύρομαι] Ἀπὸ τῆς βιβλίου V. (Nota dotica συντάγματος. habet C.)

72. 'Ενι] Recte habere vulgatum, vix operas erit
 multis docere, adeo id est frequens. Noster supra
 Parafr. §. 17. ὅτι γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀριστοφ. Plut. 348. ἢ γὰρ
 τις ἐν κινδυνῷ ἐν τῇ πράγματι, ubi Illustr. Sprague. ex
 Demosth. aliisque idem adfert, quem etiam ad partes
 vocat Rev. J. Elph. ad Galat. III. 28. Οὐκ ἐν Ἰουδαίᾳ
 — οὐκ ἐν δούλῳ &c. Adde Theogn. v. 1000. — ἐν
 προμάχοισιν ἐν, & frequenter alibi. Ita ἐν pro ἵεσι
 vel ἔρεσι Ael. V. H. XII. 21. Item Diod. Sic. Aelien. &
 Plato, quos adlegat Cl. Periz. in Addend. ad Ael. p.
 981. Ed. minor. J. F. R.

87. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὅποιον ἀπλοῖκον & ἄμυσον,
 εἰδ' εἰς ὧδε πρὸς εἶναι] Mea vero dicendi ratio quam sit
 simplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insi-
 modulatio. Haec est versio Salmurienfis. Sed in Ms.
 est ἄμυσον pro ἄμυσον, quod magis proba, & ver-
 to: mea videtis oratio quam sit simplex & inezudita,
 sic sua ipse per modestiam elevat, & quam nihil in
 ipsa sit canori. Sic enim recte verti putō ὧδε. Ut Craf-
 tus apud Cic. III. de orat. de C. Carbone. Praefluens quid-
 dam habuit Carbo, & canorum. Et Gellius de eodem
 in Bruto de claris oratoribus: L. Gellius qui se illi con-

subernalem, in conspectu fuisse narrabat, canorum ora-
 torem, & volubilem, &c. fuisse dicebat. Ubi volubi-
 lis est, cui facile profuit oratio. Plutarchus de auditi-
 one, sic circumscribit, τὴν φωνὴν ἰμμελῆς τισὶ &
 μαλακότητι & ἀειδίσειν ἰσχυρῶς. Vocem accuratis qui-
 busdam sonis ac mollitie & modulationibus edulcare.
 Mollis pertinent ad poetas, non ad oratores. Quoniam
 tamen Sophistae suis orationibus adspersione fabu-
 las, non contendam, si quis pro vulgata stet acriter.
 J. G. G.

93. Σκιῆς — αὐγῆς] Non satis opticarum rationum,
 etiam in quantum illa actate erant cognitae, peritum
 fuisse nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi
 debet usus horum nominum. Nempe σκία est species
 in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi sub-
 est, ut illa αἰδύλα tum Opticorum, tum quae apud
 manes, quas etiam Latine umbræ vocari, notum est:
 αὐγή sunt radii varie reflexi & refracti, quibus auge-
 tur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγῆς Euclidēs
 vel quisquis est, in principio Opticorum: αἰδύλαν αὐ-
 τέμ & ἰμμελῆς hic pariter & Heliodorus Larissaeus
 dicunt eam, quae hic σκία est. Plin. 36. 26. L. 67.
 imae

rar, dilatata a radiis umbra ; cum extracta multo minora deprehendunt , indignantur. Jam igitur tibi praedico , effusa aqua , & detegens me , ne quid magni te hausurum speres , aut spei vanae culpam in te ipse conferas.

αὐτοῖς ἀνωθεν, εὐρυνομήης τ' σκιάς πρὸς αὐγὴν, ἐπειδὴν ἀνασπάσῃσι, πολλῶ μιν κρότερα εὐρίσκοιες, ἀνιῶνται· ἤδη ἔν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ, καὶ ἀποκαλύψας τὰ μὰ, μηδὲν μέγα προσδοκίης ἀνιήσεαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τ' ἐλπίδι.

MUSCAE ENCOMIUM.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

Non est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis , & minoribus etiam insectis comparatur : sed tantum istaec magnitudine superat , quantum ipsa ape minor est. Pennata est non eadem ratione , qua aliae volucres , ut plumis toto corpore velut comata sit , majores autem pennas habet in alis ; verum instar locustarum ,

Η Μυῖα ἔστι μὲν ἡ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κίωνφι, καὶ τοῖς ἑτι λεπτότεροις πτερὰ ἄλλων· ἀλλὰ τοσούτοις ἐκείνων μεγέθει πρὸς ἔχει, ὅσον αὐτῇ μελίτῃς ἀπλεῖπται. ἐπτέρω δὲ ἡ καὶ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾷ τῷ σώματι, τοῖς δὲ ἀκνυπτέροις χρῆται· ἀλλὰ καὶ τὰς ἀκρίδας, καὶ

δ. Οὐ τὴν. Sic & Fl. cum f. p. &c. Οὐτὼ L. e. τὴν] Ομοίως f. Non item Fl. aliaeque.

2. 'Εμπίσι] * Ἐπεὶ κίωνφι ἐμπίδει. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός τ' αὐτὰ φησὶ τ' κίωνφι ἔμπιδει, ὡς Μορίλαις. V. (Οἷον ποῖς τὴν γνῶμην ἔχει τοὺς ἐμπίδας

κατὰ τὸ γένος ἄδιν ἢ κατ' ἐροπύγιον. G.) In V. altero legitur sic: 'Εμπίσι] Ἐμπίς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κίωνφι. ὁ δὲ κίωνφι ἰδὲ ζῶντι.

* Ἐπεὶ] Ἐπεὶ L. Sed vulgatum praestat.

J. F. R.

+ Κίωνφι] Κίωνφι καὶ ἐμπίδας Edita. Mutavit M. du R.

imaginem , quam reddit Obsidianus lapis , *umbra* vocat , & magis diserte *Isidor*. Orig. 16, 4. *imaginum umbras*.

96. *Ἐκχέας τὸ ὕδωρ*] Nihil minus quam ad judicium clepsydram hoc pertinet, quod cum putaret *Marcellius*, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint , ea apparere majora : ac simili ratione judicare quosdam de operibus ingenii. Jam subjicit, se hac ingenua de se professione , velut aquam illam effundere, quae hominum judicii officere posset , & nondum se praeberē spectandum.

J. M. G.

2. 'Εμπίσι καὶ κίωνφι] Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes , vel *musculas*, quo nomine Augustinus *κύνιφας* Aegyptiorum reddit , muscis adscribendas ; *tabanos*, *asidos*, *oistros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui *culicum genera* indiscretim dicere. Caeterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, si nostri aevi praefidiis, & *Leeuwenhoekii* aliquo vel *Reaumurio* praemonstratore usus esset

Lucianus , v. g. in oculorum numero & admirabili structura, in proboscide.

J. M. G.

5. *Ἐπτέρω*] δι' ἡ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾷ τῷ σώματι, τοῖς δὲ ἀκνυπτέροις χρῆται] Non accuratus satis fuit Interpres in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo quo ceterae volucres , quarum aliae pennas in toto habent corpore , aliae pernicipibus alis utuntur*. Posteriorum verborum hic est sensus : *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus , aliis in volando utatur*. Ita L. Bos , in schedis Mss. Plura in Obs. Crit. p. 64. f. & 65.

J. F. R.

Ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ] Male Fl. omisisse τὰ , patet ex c. 3. ubi & ipsa cum cert. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐκχέας.

J. F. R.

6. *Ὡς τοῖς μὲν — χρῆται*] Haec infinita videntur. F. G. Mox pro *pennas* esse vertendum *plumas* monuit Idem.

J. F. R.

8. Κατὰ τὰς ἀκρίδας] Confer Nostrium infra Διψ. c. 3.

L. K.

ὃ τέλειγας, καὶ μελίπας, ἔστι ἢ ὑμένό-
πτερ⁹, τοσῦτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ
πτερὰ, ὅσον τῇ Ἑλληνικῇ ἐσθῆτι ἢ Ἰν-
δικῇ λεπτότερα, καὶ μαλακώτερα· καὶ μὴν
^b διήνθεται καὶ τῆς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς
βλέποι ἐς αὐτὴν, ὅπου τὰν ἐκπετάσασα πρὸς
τὸ ἥλιον, ἐκπερύσσει).

Ἡ δὲ πτηνὸς ἔτε καὶ τὰς νυκτερίδας εἰ-
ρεσία συνεχεῖ τῷ πτερῶν, ἔτε καὶ τὰς ἀ-
κρίδας μὲν πηδήματ⁹, ἔτε ὡς οἱ σφήκες
μὲν ροιζήματ⁹, ἀλλ' εὐκαμπῆς πρὸς ὃ,
τι ἀν' ἡμέρῃ ὁρμήσει τῷ αἰέρι⁹. καὶ μὴν κα-
κῆνο πρὸς ἐστὶν αὐτῇ, τὸ μὴ κατ' ἡσυχίαν,
ἀλλὰ μετ' ὥδης πότετα⁹. ὅκ' ἢ ἀπηνῶς
οἷα κωνόπων, καὶ ἐμπίδων, ἔτε τὸ βαρύε-
ρον τῷ μελιττῷ⁹, ἢ τῷ σφηκῶν τὸ φοβερόν,
καὶ ἀπειληρικὸν ἐνδεικνυμένη· ἀλλὰ τοσῦτον
ἔστι λιγυρώτερα, ὅσον σάλπιγγ⁹ καὶ κυμ-
βάων αὐλοὶ μελιχρότεροι.

Τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτό-
τατα τῷ αὐχένι συνέχει, καὶ ἔστιν εὐπερι-
αγωγ⁹, ἢ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἢ τῷ ἀκρίδων
ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τῷ κέρατι
ἐχόντες στέρον εὐπαγές· καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ
οἱ πόδες, ἢ καὶ τῆς σφήκας πᾶν ἐσφιγ-

& cicadarum, apiumque, pinnas habet e-
membrana, tanto quidem molliores alis aliis,
quanto Graeca veste Indica est tenuior &
delicior. Et sane floreat pavonum in-
star colores habet, si quis intente illam re-
spiciat, cum expansis ad solem pennas vo-
latus meditatur.

2. Volatus illius est non qualis vesper-
tionum in perpetuo alarum remigio, neque
locustarum instar cum saltu conjunctus, ne-
que cum perstrepero impetu, ut vesparum,
sed flexilis in quamcumque partem aëris
tendat. Etiam hoc illi inest, quod non si-
lentio, verum cum cantu quodam volat,
non infesto, qualis est culicum, neque
graves fremitus apum, aut terribiles mina-
scasque vesparum imitante, sed in tantum
est modulatio, quantum tuba atque cym-
balis tibiae sunt placidiores.

3. Quantum ad reliquum corpus, caput
tenuissimo canali continetur cervicibus, &
circumactu est facile, non adnatum quale
locustarum: oculi autem solide eminentes
multum habentes de cornu: pectus com-
pactum, e quo enati pedes non omnino ut
in

^a Μὴν] Non comparet in Fl. ^b Διήνθεται] Διήνθεται Weich. ^c Ἀπηνῶς] Sic Edd. constanter. Ἀπηνῶς, vult
Solon.

9. Μελίπας] (Dele punctum) Kust. Non hoc tan-
tum, sed dele etiam μὴν cum Fl. quod in reliquis o-
diose occurrit, & sensum perturbat.

^{M. du S.}
^{Ibid.} [Ἐστὶ μὴν] Recte abesse μὴν in Fl. adlevit Solon.
idque in f. delebat. Ego etsi abesse posse credo, non-
dum tamen deleo, quum in al. Codd. non deleatur,
atque & alibi implendae orationis gratia abundet, &
vel hic durior sit pronuntiatio, si μὴν deleas. Abun-
dat similiter μὴν ap. Long. Past. IV. p. 147. (vere 139.)
Ed. Moll. Αἰγὶ ἔστι μὴν παιδίον ὑπὸ θανάτῳ, καὶ θυγά-
τριον γυναικὸς θανάτῳ. Neque opus esse ut de semper
sequatur, patet etiam ex Aristoph. Pl. 58. Ἐγὼ μὴν ἐ-
μᾶλλον λόγῳ σοὶ — vid. reliqua. Non dissimile etiam
est hoc Diod. Sic. XI. c. 39. τοὺς λόγους μὴν συμφορὰν
σοῖας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τελεῖται τὴν πόλιν &c. ubi de
quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec
ad illud μὴν pertinens. Nec Apostoli in Act. c. XXVII.
21. Ἐδὲ μὴν, ὃ ἀνδρες, πειθαρχήσατέ μοι, μὴ ἀνέγ-
γεῖλαι λόγῳ τῷ Κρήτης, ubi nec adverbialia sequitur, sed

tacite intelligitur, in opposito verbo κερδοῦμαι mox ad-
juncto. Herodian. I. 4. 2. Ἀχαιοὶ μὴν ὁμοῦς — θαν-
μαστὸν ἔδον, & sic bis ter alibi. Interdum etiam sim-
pliciter μὴν pro adseverationis nota poni, notum ar-
bitror ex Act. V. H. IV. 10. ἡμεῖς μὴν δοῦναι. Quin &
μὴν praemisso μὴν habuimus haud semel, ut Paraf. c.
15. & 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin
augeat aliquantum, ut Latinum vel, quando dicimus,
ille vel major est, vel centies, & simil. Ita & ap. eos-
dem τὸ quidem nullo sequente sed adhiberi, hodie vix
quemquam fugit, licet id male negarit Sanctius L.
III. p. 514. f. quem permultis testimoniis probe re-
futavit Cl. Perizon.

^{f. F. R.}
22. Ἀπηνῶς] Sic necessario corrigendum fuit, pro-
pter sequens οἷα. legebatur enim in omnibus ἀπηνῶς.

^{M. du S.}
30. Οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἢ τῷ ἀκρίδων] Vertunt non
cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt
effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis
qua-

in vespis adstricti. Alvus munita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas & squamas habens. Ulciscitur se non circa novissimam alvi partem, uti vespa, & apes, sed ore ac proboscide, qua eo modo quo elephanti instructa & ante se pascitur, & comprehendit, & adhaerescens continet, quum acetabulo extrema parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quoque: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor solis incedit, anterioribus autem duobus, velut manibus utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem manibus sublatum esculentum quiddam humano plane more, atque ut nos.

4. Nascitur non statim talis, sed vermis primum, sive ex hominibus, sive animalibus aliis demortuis. Deinde paullatim & pedes profert, & pinnas gignit & ex repente fit volucris: fit etiam gravis & vermiculum parit, muscam paullo post futurum. Cum autem nutriatur cum hominibus, eo-

μένοι. ἡ γαστήρ δὲ ἀχύρῳ) καὶ αὐτὴ, καὶ θάλασσαν ἔοικε ζώας πλατείας, καὶ Φολίδας ἔχουσα. ἀμύνει) μὲντοι ἐστὶ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφῆξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἢ καὶ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν καὶ αὐτὴ ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ὀπιλαμβάνει), καὶ προσφύσα κατέχει, κοτυληδόνι καὶ τὸ ἄκρον ἐοικυῖα, ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδὸς προκύπτει, ᾧ κεντῶσα πίνει τὴν αἷματ', πίνει μὲν καὶ γάλακτ', ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, ἐμὲ μεγάλης ὀδύνης καὶ κνημύων. ἐξάπτεται δὲ ἔσθλα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρῆται. ἴδοις ἂν ἐν αὐτῇ ὅτι τέτταρων βεβηκυῖαν, ἔχουσαν τε ἐν ταῖν χερσὶν μετέωρον ἐδάδιμον ἀνθρωπίνως ὁπᾶν, καὶ καθ' ἡμᾶς.

Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶτον ἥτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἴτα κατ' ὀλίγον πύδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἐρπετῶ ὄρνεον γίγνεται, καὶ κυοφορεῖ δὲ, καὶ ἀποτίκτει σκώληκα μικρὸν ἢ μύϊαν ὅσπερ. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ

4. Προνομεύει] Προνομεύει Wech. male. e' Ὀδύς] Ὀδύς adspirate Fl.

40. Κοτυληδόνι] Κοτυληδόνις αἱ τὴν πλάκην πλεκόμεναι. V.

quæso cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quæ verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annexatur, & sic possit converti alia parte corporis immota & quæta. Paulo post etiam potuit vocem Φολίδας lenius interpretari, quam per vocem cortices, præcipue quum loricis squammatis dixerint, & laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum & ἐκατὸν τὸ ὀρροπύγιον reddidit inscite, non aculeo, quasi vocis huius significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non potius locum ubi situs ejus, in extrema nempe parte diversâ, quam est in vespis & apibus. F. G.

42. Ὀδύς] Florentinam recte Ὀδύς habere adpinxit Solan. nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam ap. omnes receptam no-

varemus? Et quum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quæ ideo tridentes ac bidentes audiunt, nec τριδὺς de fuscina Neptuni Graecis ignotum: item pinnae rastorum, dentes vocantur, quid obstat quominus & proboscidem muscæ aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita & veriebram primam colli ὀδύνα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2. S. 131. quem tamen refellit Foss. in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisset nomen fatetur. Et quamquam ὀδύνα quoque adspirare habet Mf. unum Pollucis, Editores id recte spreverunt. Ap. LXX. 1. Sam. 13. 21. ὀδύνας adhibentur de dentibus falcium; (nam demantæ falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (Luthernus omisit) Nostri limas dentatas dedere ex Hebræo, quam recte, non inquirō. F. F. R.

56. Καὶ ἀπὸ τῆς σκώληκος] Non satis ex fide historiarum. Th. M.

ὁμοδίαται, καὶ ὁμοτράπεζα πάντων
γενέῃ) πλὴν ἐλαίῃς. θάνατος γὰρ αὐτῇ τῷ-
το πεινῶ καὶ μὲντοι ὠκύμαρος ἔσται (πάντοτε
γὰρ ἐς τενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται)
τῷ Φωτὶ χαίρει μάλιστα, καὶ τότε πο-
λίειν. νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἀγῶ, καὶ ὅτε πέ-
τε, ὅτε ἀδελφὸν ἀλλ' ὑπέπληχε, καὶ ἀτρεμῆ.

Σύνοψιν δὲ ὁ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅ-
πόταν τ' ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τ'
ῥέαχην ἀφιδιδράσκῃ. λοχωντά τε γὰρ
ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρα, ἐκκλίνουσα τ'
ὁρμὴν ὡς μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ
περιπεσῶσα ταῖς τῷ θήρῃ πλεκτάταις. καὶ
γὰρ ἀνδρίαν καὶ τ' ἄλλαν αὐτῆς, ἐχ-
ήμας χρὴ λέγειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφρονέτα-
τος τ' ποιητῆς Ὁμήρου τ' γὰρ ἀριστος
τ' ἡρώων ἐπαινεῖσαι ζητῆς, ὁ Λέοντι, ἢ παρ-
δάλῃ, ἢ οὐ τ' ἄλλαν αὐτῇ εἰκάζει, ἀλλὰ

sumque contubernio & mensa utatur, omnia
gustat praeter oleum, quippe quod bibisse
illi mors est. Verum brevis aevi cum sit,
omnino enim arctis vita illius terminis cir-
cumscripita est; luce gaudet maxime, & in
ea versatur: noctu autem quietem agit, &
neque volat, neque canit, sed contrahit se
& nusquam movet.

5. Prudentiam illius non parvam in eo
dico inesse, cum insidiatorem & hostem
suum araneum effugiat. Insidiantem enim
observat, & contra intuetur, devitans im-
petum, ne reti illius capiat, & in cirros
bestiae incidat. Fortitudinem illius & ro-
bur nos dicere nihil attinet, sed poetarum
magniloquentissimum. Nam laudare stu-
dens Heroum praestantissimum, non leoni,
aut pardali, aut apro robur illius comparat,
sed

α' ἄλλων] Alii ἔχον, ajunt Coll. In nostris nihil varietatis est.

71. ἔχον] Γραι. ἄλλων. G.

62. Πολιτεύεται] Vertunt, obversantur. Verte, ne-
gotiatur. F.G. Idem addit ὑπέταχαι subsidit esse ver-
tendum, ac dein pro contrahere, subsidentes. F.F.R.

63. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἀγῶ, καὶ ὅτε πεινῶ, ὅτε ἀδελφὸν
Pugnat secum ipse sine encomii, nam cis pauca dictu-
rus est, eam πᾶσι τοῖς κατωμύνοις τῷ ὕπνῳ φθονῶ, &c.
nempe quia turbat eis somnum morsu & cantu. Sed
dici potest, generatim accepto muscae nomine, &
muscas & culices contineri, & somniurbationem
referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias.

Th.M.

64. Ἀτρεμῆ] Supra T. I. Prometh. §. 7. (jam §.
11.)

M. du S.

71. Ἀνδρία] Si Rhodomanus credimus in addend. ad
Diod. Sic. ἀνδρία semper scribendum, & sic Diod. Sic.
XI. c. 4. Sed quum ibid. c. 6. bis legatur ἀνδρία, at-
que alibi frequenter, nihil & hic in orthographia mu-
tandum. Ἀνδρία Herodiani ubique, item ei. LXX.
Melian. Epiet. Thucyd. etiam plerumque; sed & ἀνδρία
idem III. c. 82. Ac Noster T. II. de Salt. c. 12. ubi
ἀνδρία, quoque ex Edd. optimis servavimus. Ut igitur
frustra Rhodomanus contendit ἀνδρία semper scri-
bendum, ita jam minus etiam certam habeo obser-
vationem Stephani contrarium docentis; sed utrum-
que inveniri in editis libris video; ἀνδρία tamen mul-
to frequentius.

F.F.R.

72. Ἀλ' ὁ μεγαλοφρονέτατος τ' ποιητῆς Ὁμήρου]

Ἰππολύτου fuisse enim ἄλλα τ' μεγαλοφρονέτατος τ'
ποιητῶν ὁ Ὁμήρος τ' γὰρ &c. Ὀλίγημα filii properan-
tis.

Th.M.

Αλ' δ] Vid. Marcellii notam, cui subscribo, quam
quam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit.

M. du S.

73. Τὸν γὰρ ἄριστον] Atqui Menelaum ibi laudat Ho-
merus, ne cum Luciano erres, non Achillem; quod
Clar. Barnesium, ibi de Luciano aliquid monentem
fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11. al-
ista verba pro his assert, & apponit ad rem quidem
suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc
Homeri locum a Luciano allusum.

M. du S.

76. Τῷ θάρσυνι τ' μολίαι] Hom. II. P. 570. M. du S.

77. Οὐδὲ γὰρ θάρσυνι, ἀλλὰ θάρσυνι] Firmat itaque
etiam Lucianus discrimen inter θάρσυνι & θάρσυνι,
idque ait antiquissimum esse, & Homero jam observa-
tum II. P. 570. ubi Menelao Minerva μολίαι θάρσυνι ἐλ-
πίσας ἐθελον, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe
ad Euripidis Alcestin 604. observat Barnesius, non nimis
religiose id esse poetis notatum, defenditque poetam
suum contra reprehensionem veteris scholiastae ad Me-
neae v. 469. ubi θάρσυνι vocatur παράσημον τ' ψυχῆς
καὶ λογισμοῦ, θάρσυνι δὲ ἡ ἀλόγιστος τολμή. His simi-
lia Eustath. ad II. E. 3. ubi Diomedis Minerva Δῶκε
μολίαι θάρσυνι. it. ad Od. x. p. 547, 28. Βασίλειος
Iliad. 3, 135. atque Apollonius h. v. Cumque θάρσυνι sit
pla-

sed audaciae muscae, & intrepidus illius improbisque conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse, sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, tamen non desistit, sed morsum appetit. Ita autem omnino laudat atque amplectitur muscam, ut non semel, neque paucis mentionem illius injiciat, sed saepe: adeo commemoratione illius ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius habatur, comparans matri dormientem infantem suum curanti, muscam rursus comparationi inducit. Quia etiam appellatione pulcherrima eas ornavit, dum *frequentes* dixit, & turbam illarum vocavit *gentes*.

6. Adeo autem robusta est, ut morsu

τῷ θάρσει τῇ μύϊας, καὶ τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῇ ἐπιχειρήσεως· ἔδῃ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρος Φησὶν αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, Φησὶν, ὅμως οὐκ ἀφίστα, ἀλλὰ ἐξοφίει τῇ δηγματῇ. ἔτω δὲ πάντῃ ἐπαίνει καὶ ἀσπάξει τῇ μύϊαν, ὅτε ἐχ' ἀπαξ, ἔδ' ἐν ὀλίγοις μέμνη αὐτῆς, ἀλλὰ πολυλάκις, ἔτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη, ἄρτι μὲν γὰρ τῇ ἀγελαίαν πτήσιν αὐτῆς ὅππῃ τὸ γάλα διέρχεει, ἄρτι δὲ τῇ Ἀθηνᾶν ὅποτε τῇ Μενέλεω τὸ βέλτερον σποκρῆει, ὡς μὴ ὅππῃ τὰ χαμῖντάλα ἐμπέσοι, εἰκάδων μῆρσι κηδομένη κοιμωμένη αὐτῇ τῇ βρέφει, καὶ μύϊαν αὐτῆς ἐπιστάγει τῷ ὠκυδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίστῳ αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τῇ ἀγέλῃ αὐτῇ ἔθνη καλῶν.

Οὕτω δὲ ἰαχυρά ἐστιν, ὡς ὅταν τι δά-

δ τῷ] Τὸ male Ald. c' Ἀποκρίνεται] Ἀποκρίνεται] Fl. male, ex qua tamen idem adscriptum marg. M.

plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam auctor πρὸς ἡμετέρας, vulgo Demetrius Phal. f. 114. ubi παρακαλεῖται, ait, Φαῦλά τινα ἀγαθοῖς τισὶν οἷον θάρσει μὲν τῷ θράσος, καὶ δὲ αἰρήσει τῇ αἰδῷ. Observavit hoc discrimen Thucydides, qui 1, 121. θράσει ἀπὸ τοῦ ἐπαίρουθαι dicat, fallaci audacia, & nobile illud 2, 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ἐκείνῳ φέρει contra ca 6, 68. θάρσος αὐτοῦ de honesta fiducia. Observavit Aristophanes, & puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paulo copiosius non ad lucem modo Luciani, sed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis & Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima Briani editione p. 414. ἡ δὲ καὶ αὐτῶν ἀπειρία ἐστὶν θράσος γινώσκουσα, καὶ θράσος ἀφαιρείται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρείται. Pulchre sententiam expressit interpretes, ἡ δὲ ἐπιχειρήσεισι γίγνεται, & ἐκίρει ἀμαθίαν imperitia. Eadem plane sententia, cum Hippocratus in Νόμῳ extr. καὶ ἀπειρία, inquit, καὶ θάρσος ἐστὶν διδύμους τὴν ἐθελοντικὴν τὴν θάρσος. Sic praeclare nuper Van. Hoolstius apud Lidd. op. 1036 b. Ma. 4. in varietate librorum, θράσος τῇ θάρσει praetulit. Ne quid superest apud Plutarchum dubitationis, posuimus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio ejusque insolentia ait p. 321. extr. H. Gierb. ὁ δὲ μάλιστ' αὐτῶν ἀφαιρία ἐστὶν θράσος ἀμαθίας. De eodem p. 325. post med. αὐτὸν τὴν μεγαλοψυχίαν ἀμαθίαν, καὶ θράσος τὸν ἐπιχειρητικὸν ἐμπηλασμός. Denique p. 328. extr. αὐτῶν τὴν τῇ Μινυκῇ τὸ θράσος καὶ ἀμαθίαν. Con-

tra de vera fortitudine p. 332. extr. ταῦτο τοῖς Καρχηδόνιαις ἰδούσι θάρσος παρέση. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia.

Ibid. θάρσος ἀλλὰ θάρος] Vid. Diod. Sic. V. c. 29. ubi Cl. Wessel. etiam profert distinguentem inter θράσος & θάρος Gregor. Naz. Or. IV. p. 113. qui ait: ὅτι θάρσος ἐστὶ θάρος, καὶ εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζουσι, πλεῖστοι ἀλλήλων τῇ δυνάμει κοινώμενοι — τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς πολέμοις θάρσει ἀνδρείας ἐστὶν. — καὶ δὲ πλεῖστον ἐκείνου ὁμοῦ κοινῶν ἐστὶν ὁμοῦ — θάρος. Sed quia Cl. Gesner. hoc diligenter egit, plura non addo.

81. Οὐκ ἀπαξ — μέμνη] &c.] Il. B. 469. II. 641. A. 130.

91. Ἀδινὰς προσειπὼν] Hom. Il. B. 469. M. du S.

Ἀδινὰς προσειπὼν] Vaga admodum est notio hujus epitheti. Eustath. Od. 4, 326. p. 817, 35. Basf. ad verba poetarum Σειρήναι ἀδινῶν, Ἐνθα φασὶν οἱ Πυλαῖοι τὸ ἀδινῶν ἀπὸ τοῦ ἰδρυμένου, ὁδικοῦ. παρὰ τὸ ἀδιν, ἢ μάλιστ' παρὰ τὸ ἰδρῶ. πῶς γὰρ φασὶν τὸ ἀδινὸν σημαίνει ἀδρῶν, ὡς ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἀδινῶν. αἰκτῶν, ὡς ἐν τῇ ἀδινῶν σημασίᾳ ἰδρῶν, ἢ γὰρ ἰδρῶν γλυκῶν, ὡς ἐν τῇ σημασίᾳ ἀδινῶν πυκνῶν ἐστὶν, οἱ ἀμφὶ ἀδινῶν καὶ ἰδρῶν, ὡς ἐν τῇ ἀδινῶν σημασίᾳ φησὶν τε. Inter haec ipse Eustathius ad locum, quem tractat Lucianus, nempe Il. B. 469. p. 194, 48. Basf. eligit ἢ τὰς λατῶν, ἢ τὰς πυκνῶν ἐστὶν ἀδρῶν σημασίας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aptior: nisi tamen malis capere, quod praefertem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cuius etiam est deasare ordines.

J. M. G.

J. Απο-

δάκη, τὴν ῥώσιν δὲ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ βοῶς, καὶ ἵππος, καὶ ἐλέφαντα λυ-95 πτεῖ ἐς τὰς ῥυτίδας αὐτῶ παρεισδυμένη, καὶ τῇ αὐτῆς τρονομαίᾳ καὶ λόγον τῷ μεγέθει ἀμύσσει. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρρην ὅτι καὶ τὰς ἀλεξιρύνους ὅππῃς εὐθὺς ἀπεπλήθησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ὅππῃς καὶ κείνη φέρει τὸν θυμῶνα, καὶ συμ-πέτον· ὅτι ἐναέριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσιν μὴ ἀφ' ὧν θείναι. Σποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἐμπνέει ὅσον.

Ὁ δὲ μέγιστος ἐν τῇ φύσει αὐτῆς ὑπάρχει, τὸτο δὴ βύλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ ὅτι ψυχῆς καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. Σποθανθεῖσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ βίῃ ἄλλῃ ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὥς ἀκριβῶς πεπεῖσται πάντας, ὅτι καὶ κείνων ἀθάνατος ὅσον ἡ ψυχὴ, εἴγε καὶ ἀπελθούσα ἐπ' ἀνέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πάλιν τὴν μυῖαν ποιεῖ καὶ ἐπαληθεύει τὸν Ἑρμοτίμῳ τῷ Κλαζομηνίῳ μῦθον, ὅτι πολλὰ καὶ ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμηκε καθ' ἑαυτὴν· εἴτα ἐπανελθούσα ἐπλήρωσεν αὐτῆς τὸ σῶμα, καὶ ἀνίσταται ὁ Ἑρμοτίμων.

vulneret non hominis modo cutem, sed bovis etiam & equi. Quin elephantem dolore afficit intra rugas illius dum repit, & sua proboscide proportionem magnitudinis suae fauciat. Coitus, & Veneris, & nuptiarum multa illis est libertas: ac mas non, ut in genere gallinaceo, cum inscendit, statim iterum desilit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert sponsum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu 5 disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reliquo, & spirat.

7. Quod autem maximum in natura illarum est, hoc jam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Plato praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate libro. Mortua enim musca insperso cinere resurgit, & instaurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit, adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque immortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit, & agnoscit & suscitatur corpus, & ut volet musca, efficit, & fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae, animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam: deinde reducem implevisse corpus, suscitasse Hermotimum.

8. Jam

a Αὐτὴ] Αὐτῇ male Fl. b Αὐτῆς] Αὐτοῦ Fl. recte, adjecit Solan. At nec vulgatum improbo. c Ἐπαληθεύει] Ἐπαληθεύει male Fl. d Ἀφίσα] Sic Fl. Ald. H. B1. P. S. Ἀφίσα f. & marg. Ald.

15. Ἀδάντα] Ἐρρ' ἐς μυῖας, βαμολόγη. G.

18. Πίπτει τὴν μυῖαν ποιεῖ] Ὅσον ἡ * πρὸς τῷ τοῖς ἰγλωμοῖς ἀποσπασμένη μυῖα σὺν ἀφίσα] τὴν ἀγγισσάμεν.

λατῶς, ὅσα δὲ αὐτὴς σὺν ἀπύχῃ βαμολόγη, εἰδέναι τὴν φλογὴν ἐλπίσιν αὐτῆς ἐς ἀφίσα τὸν ἀνθρώπου, ἀλλ' ἡ μυῖα. V.

* Πρὸς τῷ] Lege ὅτι σὺ, vel simile quid. M. de S. † Ἐς μυῖας] Quid exideret facile ex scholio praemisso perspicua. M. de S.

5. Ἀποτμηθεῖσα] Papilionem memini capite amputato ultra sepriduum vitae signa dedisse, motis cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde quae Aelianus de testudinis marinae capite similia profert de anim. IV. 28. M. de S.

12. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται] Narravit etiam Aelianus de Anim. L. 2. 29. Μυῖα ἐμπνέουσα ἐς ὕδωρ, καὶ ὅτι (malim καὶ ὅτι καὶ) ζῶν ἐν ἀναστροφῇ καὶ ἀφίσα.

ταῦτα ἀποκρίνεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξίλας τὸν νεκρὸν, καὶ τέφρας ἐπι-πάσαις, καὶ καλῶς αὐτῆς ἐν αὐτῇ ἀναστροφῇ τὴν μυῖαν. Cretae insperione idem fieri, omnes norunt, quo citius humor exsiccat; alioqui & sine hac insperione id contingit ad solem & fornacem. Sed fors. & τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex Genes. 23. 4. prius probes. f. F. R.

13. Παλιγγενεσία] Vocabulum hoc in Epist. ad Tit. III. 5. occurrens, hoc Luciani alioque Josephi testi-

8. Jam ipsa musca vacua opere & solum alieno labore partis fruitur, ac plena illi2 ubique mensa. Nam & caprae illi mulgentur, & non minus muscis quam hominibus laborat apis: & coqui huic condiunt opsonia, & regibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis epulatur, & una3 fruitur omnibus.

9. Pullitiam vero suam aut nidum non uno loco constituit, sed volatum erraticum Scytharum more suscipiens, ubicumque a nocte deprehenditur, ibi & larem sibi & cubile facit. Verum noctu, uti dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; neque putat quidquam se turpe facere, quod in luce factum pudori esse sibi debeat.

10. Fertur etiam fabula, mulierem quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loquacem vero eandem atque argutam, & cantus amantem; rivalem autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde cum dormientem adolescentem subinde ludibriis suis, & cantionibus, & comissionibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam vero Lunam in hoc illam animal mutasse: atque ideo omnibus illam nunc invidere somno,

Ἄργος δὲ αὐτὴ καὶ ἀνετῆ ἔσα, τὰ ὑπὸ τῆς ἄλλων ποσειδῶνα καρπῆται, καὶ πλήρης αὐτῇ πανταχῶς τράπεζα. καὶ γὰρ αἰγες αὐτῇ ἀμέλγον, καὶ ἡ μέλιττα ἐκ ἡκιστα μυίας ἢ ἀνθρώποις ἐργάζετο, καὶ οἱ ὀφιοποιοὶ ταύτη τὰ ὄψα ἡδύνουσι, καὶ βασιολέων αὐτῇ προγεύετο, καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπεριπατῆσα συνεστίατο αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων.

Νεοτῆαν δὲ ἡ καλὴν ἐκ ἐνὶ τόπῳ καλεσθήσασα, ἀλλὰ πλάνητα πτόσην χρεῖστος Σκύθας ἐπανημερύνει, ὅπως δὲ τύχη ὑπὸ τῆς νυκτὸς καθάληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστὶν καὶ εὐτὴν ποιεῖται. ὑπὸ σκότῳ μύητοι, ὥς ἔφη, ἔδεν ἐργάζετο, ἕτε ἀξιοὶ λαιθάνειν τι πράττειν, ἔδεν ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅδ' ἐν φωτὶ ἡ δρώμενον αἰσχυνεῖ αὐτῶν.

Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ ἀνθρώπων τινα Μυῖαν τὸ δρεχάιον γενέσθαι πάνυ καλὴν, λάλον μύητοι γὰρ καὶ σωφύλην, καὶ ᾠδὴν, καὶ ἀντεβασθῆναι γὰρ τῇ Σελήνῃ χρεῖ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τῆς Ἐνδυμίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μενράκιον συνεχῶς ἐπὶ ἡγεῖται ἐρεσχεύεσθαι, καὶ ἄλυσσιν, καὶ κομμάτῃσιν αὐτὸν, τὸ μὴ ἀγανακτῆσαι, τὸ δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς τῆτο τὴ Μυῖαν μεταβαλεῖν, καὶ ἀπὸ τῆτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμώμενοις αὐτὴν τῇ ὑπὲρ φθονεῖν, μεμνημένην εἶναι τῆς Ἐν-

Ἄργος] Sic Edd. & Tb. Mag. f^h H] Ita dedit Solan. Kai Edd. priores. g O] Absc a Fl. b Δρώμενον] Forfan ὀφιοποιοῖν, adpinxit Solan.

46. Ἐρεσχεύεσθαι] Ἡ φλυαρία, ὡς τὸ ἴσον ἐν ταῖς χυλίσιν ἔχειν. P.

monio probantem vid. J. Elsnertum in Obs. Phil. ad N. T. T. 2. p. 327. Adderem, si quid opus, Long. Pass. III. p. 94. Ἐκ θανάτου παλινγενεσία. J. F. R. 19. Ἐρμώσιμ] De eo Plin. VII. 52. & Plut. 1051, 2. ubi corrupte Hermodorus pro Hermotimo legitur. Historiam habet Apollonius Dyscolus c. 3. & Orig. c. Cels. p. 129. f. M. du S. Ἐρμώσιμ] ἢ Κλαζοῦ. De hoc, & aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem juvabunt, quae ad Plin. 7. 52. f. 53. dedit Harduinus: eorundem in primis id jam egit Hesius demonstr. Evang. Prop. 9. c. 142. J. M. G. 28. Ἡ ἀνθρώποις] Antea in omnibus legebatur καὶ, Tom. III.

quod cum ferri non posset, mutavi. M. du S. 35. Ἐπανημερύνει] An ἐπανημερύνει, sublato altero et certe sic debet, si ab αἰῶν compositum est; ita τοῖς ἑκατόν ab ἑκαίρ extollo, ap. LXX. in Syr. XVI. 10. & ἐκπαύω elatus Diod. Sic. 2. c. 34. p. 147. f. & I. Maccab. 8. 5. Contra ἀφρημῖνα ab ἀφαιρῶ, in I. Reg. V. 4. Et ἀφρημῖνος. Esai. XVI. 2. Quid multis simplex αἰρέω facit ἡρμῶς, vid. Herodian. V. 5. 3. & VIII. 7. 6. Sed αἰῶν, ἡρμῶς, vid. Aelian. VI. 1. Ceterum ἐκπαύω φιλίαν habuimus etiam in Tox. c. 8. at hoc aliud quid est. J. F. R. 43. Ἀντιμαδῶν] Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀρμωστικῶς parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. M. du S. 59. Ποίη-

Ἐνδυμίωνα, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τῷ αἵματι ὀπιθυμία, ὅσα ἀγριότητι, ἀλλ' ἐρωτὸς ὅτι σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὡς ὅς δυνατὸν ἀπολαύει, καὶ τῷ κάλλει τι ἀπανδρίζεται.

Ἐγένετο δὲ καὶ τῆς παλαιᾶς καὶ γυνὴ τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάντῃ καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη ἑταῖρα τῇ Ἀθηναίων ὀπιθυμίας, ὅτι καὶ ἡ καμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυία ἔδωκεν αὐτὸν ἀχρι τῆς καρδίας· ἔτιως εἰδὲ ἡ καμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, εἰδὲ ἀπέκλεισε τὸ σκήνους τὸ τῆς μυίας ὄνομα, εἰδὲ οἱ γυνεὺς ἠδύντο τὰς θυγατέρας ἔτι καλῶν-65 τες. ἡ μὲν ἐν τραγωδίᾳ καὶ σὺν μεγάλῃ ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς μυίας, ὡς ἐν ταύταις,

Δεινὸν γὰρ τῇ μὲν μυίᾳ ἀλκίμῳ δένει

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρὸς σώματι, ὡς πλεονάζει φόνος.

Ἄνδρας δ' ὀκλίτας πολέμιον ταρβέει δόρυ. Πολλὰ δ' αὖ εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῇ Πυθαγορείᾳ, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἡ κατ' αὐτῷ ἱστορία.

Γίγνοντο δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, ἀσ75 φραγιστίδας οἱ πολλοὶ καλεῖσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τῇ βόμβῳ, καὶ τῇ πτησίῳ ἐκκύταται. αἶγε καὶ μακροβιότατοί εἰσι, καὶ τῷ χιμῶνι ὅλα ἄσπερα ἀσκαριεῖσιν, ὑπέπληχται τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧ80

Endymionis nimirum memorem, maxime vero junioribus, tenerioribusque. Morfus autem ipse, & illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis. Quantum enim potest fruitur, & de pulchritudine decerpit aliquid.

11. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quaedam illi cognominis Poëtria, pulchra sane, & docta; & alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus poeta dixit, *Isaac memordit Musca ad usque cor viri*. Ita neque Comica venustas designata est, aut scena exclusit nomen muscae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut in illis

Proh dedecus, si musca forti robore

Corpus virorem amore caedis insilit:

Armatus hastam sed veretur hosticam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia.

12. Nascuntur etiam maximae quaedam muscae, militares vulgo vocant, alii vero canes, bombo asperrimo, velocissimo volatu, quae etiam longaevae admodum sunt, & tota hieme sine cibo durant, lacunaribus infinuantes maxime, in quibus illud prae-

71. Ταρβέει] Φοβέσθαι. F.

59. Ποιήτρια] De Myia poëtria & hoc ipso loco Luciani vid. Olear. Diff. de poëtriis Graecis §. 48. p. 166. editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, Joh. Christ. Wolfio, qui etiam cum Menagii libello de mulieribus Philosophis Muscae Pythagoricae vitam reddidit, non ille quidem cineribus adpersus, quod de vulgaribus muscis Lucianus modo dicebat, sed sale candido atque puro. Caeterum versiculus comici ita legendus est,

Ἡ Μυία ἔδωκεν αὐτὸν ἀχρι καρδίας.

J. M. G.

68. Δεινόν] Euripidē hanc sapere videntur. M. du S.

72. Μυίας τῇ Πυθαγορείᾳ] Pythagorae haec filia, de qua consule Menag. de mul. Phil. & Phot. Cod. CCXLIX. meminit Jamblichus in catalogo pag. 218. C. Milonis uxor. Porphy. etiam No. 4. & Anonym. No. 2. Miror a Luciano omissum quod de muscis Pisatidibus ab Eliano traditur de anim. V. 17. supra foeminas enim ille intelligentes facit.

M. du S.

83. Ἐν τῷ μύμῳ] Pro vicissim, saepe utitur Noster, vid. ad Gymn. c. 19. Adde notam Hemst. p. 45. Edit. Luciani minoris. qui & aliorum testimonia addidit, nam non inseruit eadem huic Ed. Vid. tamen Dial. Mort. XII. 1. εὐαὶν ἐν μύμῳ ἐκείνῳ σπένται. J. F. R.

15. Τὸν σῖτα] Εἰ μὴ τὰ ἀσκαριεῖσιν ἐκκαταλείπονται τικμάρου, καὶ συμβόλους τοῦ σῖτος ἐπὶ τῷ ἔργῳ

229

praesertim mirabile est, quod utrumque & marium opus & feminarum peragunt, mutuo se inscendentes, ut Veneris ille & Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura, pulchritudine duplici. Multa cum super-
sint quae dicam, definam, ne, quod est in proverbio, *elephantem facere ex musca* videar.

καὶ κεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀρρένων δράσι, βαί-
νοντες ἐν τῷ μέρῃ, καὶ τὸ Ἑρμῆ καὶ Ἀφροδί-
της παῖδα τὸ μίκτον καὶ φύσιν, καὶ διττὸν τὸ
καλλίον. πολλὰ δ' ἐστὶ ἔχον ἐπὶ πῶς καλὰ-
παύσω τὸ λόγον, μὴ καὶ δόξω καὶ τὸ παρὰ-
μῖαν, Ἑλέφαινα ἐκ μυίας ποιεῖν.

ADVERSUS INDOCTUM,
ET LIBROS MULTOS
EMENTEM.

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ, ΚΑΙ
ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ὄΝΟΥ-
ΜΕΝΟΝ.

Quin contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmas. At illud nequiter tibi evenit, & ipsum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. In primis vero, quod nec emis optimos, sed credis temere laudantibus: & Mercurio immolant te invento, qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut unde tu dignoscere posses, qui sint veteres & multi pretii, qui autem viles & temere futiles: nisi ex eo, quod exesi & pertusi sunt, iudices, & consiliarias ad hanc inquisitionem tineas adhibeas? Quan-

Καὶ μὴν ἐναντίον ὅτιν ἐθέλεις, ὃ τῶν ποικίς. οἷον μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐ-
τὸς εἶναι τις δόξω, σπουδῇ σιωπῶντων
τὰ κάλλιφα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ
κατὰ χωρεῖ, καὶ ἐλεγχῶ γίγνηται ὁ ἀπαι-
δευσίας πως τῆτο. μάλιστα δὲ ἐδὲ τὰ
κάλλιφα ὄντων, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς
ἔτυχεν ἐπαινοῖσι, καὶ Ἑρμῶν εἰ τῶν τὰ
ταυτὰ ὅτι ψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ
ὁ θησαυρὸς ἐτοιμῶς τοῖς καπῆλοις αὐτῶν. ἢ
πόθεν γὰρ σοι ἀσχετῶναι δυνατόν, τίνα μὲν
παλαιὰ, καὶ πολλὰ ἄξια, τίνα δὲ φαῦ-
λα, καὶ ἄλλως σαφῆ, εἰ μὴ τῶ ἀσχε-
τῶν, καὶ ἀκαχεύομαι αὐτὰ τεκμαίροισι,
καὶ συμβούλῃς τῶν σίας ὅτι τὸ ἐξέτασθαι
τοῦτο.

a Βαίσις] Καὶ Βαίσις marg. A1W. ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.] Πρὸς τὸν ἀπαιδῆ — Schol. Non habent artic. Fl. Fr. J. H. P. B. &c. b Σίας] Conf. Th. Mag. h. v. Σίας marg. A1W.

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ] Ὡς ὅταν εἰσάγῃς βιβλίον, αἰ-
τῶσαι τινὰς, Ἀσκίαν, καὶ μὴ λαβὼν, καλῶ τούτων διέ-
κρισις δι' αἰῶνα. * ἡμεῖς αὐτὸν V.

15. Καὶ συμβούλῃς τοῖς σίας] Ἀπὸ τῶν τῶν, ἐπαι-
νοῖσι ἐν τοῖς τῶν. V.

* ἡμεῖς] Ita emendaret Dilem. non addens unde, cum
editum esset ἀμείψω. Obscure tamen, ut fieret locum.

perf. ab ἀμείψω.
† Σίας] Σίας misere edita. J. F. Z.

ὁ δὲ λαμβάνων; Benedictus: Nisi inde conjeticias quod
autopsi sint ac mutili: tuncque his dijudicandis in con-
silio adhibeas? Miror hoc vitii tolerari in omnibus
editionibus. Atqui σίας non sunt tineae, sed σῆτες.
Nam quod nonnulli ajunt σίας quoque inveniri, sal-
tem in casibus obliquis, falluntur, & videntur hoc

loco corrupto esse decepti. Glossae veteres: Σίας, ὁ
σῆς, haec tineae, robigo. In addendis adjecterat
J. G. G.
Ibid. Σίας] Occurrit σίας gen. plur. apud Aristoph.
in Lystr. vs. 731. ubi σῆτες per versum line non
potest. L. K.
Tous

ἡ ἀλαμδάνεις; ἐπεὶ τῷ ἀκριβοῦς, ἢ τῷ ἀσφαλῆς ἐν αὐτοῖς, τίς, ἢ ποῖα λήγῃ γινώσκεις;

Ἴνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκείνα κεκραμένα, ὅσα ὁ Καλλῖνός ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰοίδιμος Ἀθηκὸς σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράφαιεν, σοὶ τί ὀφείλῃ, ὦ θαυμάσιε, τῷ κτήματι, ἔτε εἰδότες τὸ κάλλος αὐτῶν, ἔτε χρησαμένῳ ποτὲ ἔδεν μάλλον, ἢ τυφλὸς ἀνὴρ τις ἀπολαύσει κάλλος παλαιῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένους μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὄρας τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, καλὰ κῶρος, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἐν αὐτοῖς ἐπιτρέχων, φθάνοντες τῷ ὀφθαλμῷ τὸ σόμα. ἔδεν δὲ τὸτό μοι ἰκανόν, ἢν μὴ εἰδῆς τὸ δρετὶν, κακίαν ἐκάστῃ τῇ ἐξηγεραμμένῳ, καὶ συνίης ὅτις μὴ ὁ νῦν σύμπασιν, τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸ ὀρθὸν κανόνα.

doquidem curae exquisitae, & certae fidei, quae aut qualis a te proficiscatur iudicatio?

2. Ut autem tibi dem, ipsa illa te iudicare posse, quae Callinus pulchre, aut celeberrimus ille Atticus summa cura scripserint: quid tibi prodest, mirabilis homo, possessor, qui nec pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis usurus sis, non magis quam caecus forma fruatur amorum suorum? Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, & sane ad satietatem; alios etiam cursim oculo os praeveniente perlegis. Illud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem etiam vitiumque uniuscujusque eorum, quae scripta sunt agnoscas, atque intelligas, quae sit sententia universis, quis ordo verborum, quae ad rectam regulam scri-

α Παραλαμδάνεις] Et sic Th. Mag. cum Edd.

19. Κικηρόναι] Κικηρόναι. G.

20. Ὅσα ὁ Καλλῖνός ἐς κάλλος] Καλλιγράφου ἔστι

γινώσκουσιν ἄριστοι. V.

29. Φαίνοντες] Παραλαμδάνοντες. V.

* Παραλαμδ.] Παραλαμδ. Edita. Bene correxit M. du S.

Τὸς σίας] Parvula vox, parvuli animalis nomen, offendit hic magnum Graevium: & ostenderat se eam ignorare etiam Bisetius ad Aristoph. Lystr. 731. ubi sunt ἑκα ὑπὸ τῷ σίῳ καὶ ἀποτρεχόμενα, quo ipso verbo etiam Lucianus hic utitur. Reduxit utrumque in viam Doct. Kusterus ad l. c. Bisetius hic post Schol. Hesiodi Ery. 420. collegit vermiculos varii generis, monosyllabos plerosque, suae quemque materiae hostes & destructores. Nempe lanas & vestes perdit σίς, δὲ ligna, cornua δὲ, vineas ἔξ, τρῆξ legumina, ficus ψίς. Omissa θρίψ lignis infesta, σὺς carniū vivarum perniciēs, haec credo, quod non insectum, sed major serpens.

16. Παραλαμδάνεις] Παραλαμδάνεις. F. G. Adsciscerem, si vel una Ed. praeiret.

J. F. R.

20. Καλλῖνός] Nobilis illius aetatis librarii; certe ut vivorum meminisse videtur. De alio Callino legimus apud Diog. Laert. in Theophrast. p. 126. E. & Lycone p. 131. B.

M. du S.

21. Ἀθηκός] Conf. infr. c. 24. Supra Σαῦθ. c. 7.

M. du S.

38. Κλῶναι] Vide Hesiodum Theog. 30.

M. du S.

Ibid. Ὁ ποιητὴς ἰαυτός] Hesiodus Theog. v. 29. seq. ad quem locum cum in Rhetorum magistro, non procul ab initio, respicit, tum infra in disput. cum Hesiodo princ.

J. M. G.

41. Οὐδὲ λήγῃ τῷ αὐτῷ] Τὴν αὐτῶν sic paullo ante καὶ ταῦτα μὴ μάθων ἡμῶν εἶδεναι.

Th. M.

Ibid. Ἡμῶν δὲ παλαιῶν] Forſan ἡ μὴ. Hesych. ἡ μὴ, ἡ τῶν δι. Ita legisse Interpres videtur.

F. G.

Ἡμῶν δὲ παλαιῶν] Τὸ ἡμῶν hic locum habere non videtur. An legendum ἡ μὴ id est revera, omnino. Hesychius ἡ μὴ, ὅτι τῶν.

AE. M.

Ἡμῶν δὲ παλαιῶν] Tuetur vulgatum Cl. Jansenius in Lect. Lucian. p. 62. contra Menagium, (cui semper concinit Guesetius) qui ἡ μὴ hic corrigit: exempla quae similia ex Nostri Necyom. Contempl. & Sacrif. Jans. adfert, aliosque pronominum pleonasmos producit, de quibus quum abunde viderimus alibi, & res sit notissima, hic nihil repetemus. Et video pleraque Jans. jam inserta T. I. hujus Ed. p. 168. No. 53.

J. F. B.

42. Σὺ δὲ μοι μῦθος] Σὺ δὲ μοι μῦθος.

Th. M.

46. Πρὸς τὸν Λιβανίτιον] Jurat Numen ei, quem hic lacerat, familiare, Venerem, & simul summa illius, quae deinde obiecturus est, scelera complectitur, ut cum in Pseudologista c. p. 438. pr. per πάνδημον, & γυναικῶν, & κούρης, inimicum obtestatur. Nimirum vix dubito, quin Libanitis, quod nondum alias inveni nomen, a loco sui cultus dicta sit Venus illa, Aphacitidis appellatione decantata ante, quam illius templum, in Libano monte positum, everteret Constantinus M. Locus classicus est Eusebii de Vita Constant.

scriptor exegerit, quae sublesta fidei, pa-
rum genuina, adulterata.

3. Quid igitur ais? haecene etiam, li-
cet non didiceris, tamen nobis scire? Un-
de? nisi forte a musis lauri ramum, ut ille
pastor, accepisti. Nam Heliconem, ubi
commorari Deae dicuntur, nec audisti, pu-
ro, unquam, neque ibi puerili aetate mora-
tus es. Tibi ne meminisse quidem Musu-
rum fas est. Illae enim pastori apparere
non sunt dedignatae, duro homini & hir-
suto, & multum in corpore solem prae se
ferenti. Tali vero, qualis tu es, homini
(& per ego te Libanitidem, permitte in
praefens, ne diserte dicam omnia) ne prope
quidem venire, bene novi, unquam di-
gnentur: sed pro lauro, murtea virga, aut
malvae foliis, flagellatum relinquant, ne
vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant,

τῷ συγγραφῇ ἀπηκρίβω, καὶ ὅσα κίβδηλα
35 καὶ ἰθά, καὶ ὡς κεκομμένα.

Τί δὲν φης, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰ-
δέναι; πόθεν εἰ μὴ ποιεῖς ὡς τὸ Μουσῶν
κλῶνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκείνῳ,
λαβὼν; Ἐλικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα ἀφ' αὐτοῦ αἰ-
θερὰ λέγον, ἐδὲ ἀκήκοας, οἰμαί, ποιεῖς,
ἐδὲ ἀφ' αὐτοῦ τοιαύτας ἡμῖν ἐν ποταμῶν
ἐποῖς σοὶ καὶ μεμνηθεὶς Μουσῶν ἀνόσιον. ἐκεῖ-
ναι γὰρ τῷ ποιμένι μὴ οὐκ ἀν' ὥκησαν Φαῖη-
ναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασιῇ, καὶ πολλὴν τὴν
ἡλίον ὅπῃ τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἷον δὲ σοί,
καὶ μοι, πρὸς τὴν Λιβανίτιδαν, ἀφ' ἧς ἐν τῷ
παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σαφὲς εἰπεῖν,
ἐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἀν' εὖ οἶδ' ὅτι καλῶς
ζῶσαν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δάφνης μυρρίνην ἀν' ἣ
καὶ καλάχης φύλλοις μαστιγῆσαι, ἀπὸ ἡλ-
λασαν ἀν' τῶν τοιούτων, ὥς μὴ μᾶλλον μήτε
τὴν Ὀλμειὸν, μήτε τὴν ἵππευ κρήνην, ἀ-
πο

ὁ Παρασκευασμένος] Et sic Coll. cum Edd. c. Τοιαύτας] Nil mut. Fl. Fr. f. F. &c. Τὰς αὐτὰς Marcell.
d' Hm] Ἡ μὲν Μετὰ. Nihil abit a vulg. Fl. e. Ὀλμειὸν] Spir. leni f. Fl. & Hesiod. Sine spir. Ald. P. S. &c.
Aspirate Gess. & Strabo.

39. Ἐλικῶνα μὲν] Ὅρα, ὅτι αἱ Μοῦσαι ἀφ' αὐτοῦ λέ-
γεται. V.

46. τὴν Λιβανίτιδαν] Ἐκεῖνη δὲ βιβλιοποιήσασθαι
καὶ Διωμασπύριον, ὅσον λατὴ τὴν Λιβανίτιδαν, καὶ ἵκασται. V.

52. Ὁλμειὸν] Ποταμὸς οἷον ἔστι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυ-
φῇ.

τὴν ἵππευ] Hoc remittit hoc Schol. Solon quum ante ad alia
verba referretur.

τὴν ἵππευ] Εἰνασι ante vulgatam fuit.

ὅτι τὴν Ἐλικῶνα] ὁ δὲ Ἐλικῶνα, ὅρα, ὅτι ἐστὶ Βοιωτῶν, ὃ πρὸς
τοὺς πρόποδας θισκίαι πόλιν κατέκρηται, ἐν ᾗ ὁ Ἑρμῆς, ὃς
Ἀλκαμένην ἐξήγαγε, θασυμάστιον τι ἔργον ἰδίον. περὶ
Ἐλικῶνα δὲ φησὶ Ἡσίοδος τήμων τὰς Μοῦσας ἰδίῳ, καὶ
τὴν ποιήσαν σοφίαν λαβόν. V.

Ὁλμειὸν] Μυρτὸς ἀν. Ed. Clav. Et mox ἐξήγαγε, item τὴν
Ἐλικῶνα. Quae monente Solone facile correxi, nec librorum
fidem expectare necesse habui. J. F. R.

stant. 3, 53. de quo ponamus quaedam, unde & Li-
banitidis nomen intelligatur, & quantum in hac ju-
randi formula amaritudinis insit. Erat ergo ἄλλοτε
— αἰχρὰ δαίμων Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωτίδι μῦρι
τῷ Λιβανίτιδαν ἐν ἀφάκῳ ἰδρυμένοι. Σχολῆς τις ἢ αὐτῇ κα-
πορτίας πᾶσι ἀκολούτοι, πολλὰ τὴν βλασφημίαν (sic Ro.
Steph. Sed malim πολλὰ τὴν βλασφημίαν, ut referatur ad
καλὴν διαφθοράν τὴν αἵμα. Γυνὸς γυνὴ τινος ἀνδρὸς οὐ
ἀνδρὸς, τὸ σημαίνει φῶσις ἀπαρησάρκῳ, θαλάσσιον
τὸ δαίμονα ἵκασται. Γυναικὸς δὲ ἀπὸ παρόμοιου οἰκιστῆς,
καλὴν γυναικαὶ τὴν οἰκίαν, ἀπὸ τῆς ἐν ἱππῶντι παρακί-
ας, ὡς ἐν αἰνῶνι ἐν ἀποστάτῃ χάρι κατὰ τὸνδε τὸν ἱππῶντι
ῥόντο. Ἰφάρης τὴν ἰδίαν ἢ τὴν παρακίαν, τὴν μὴδὲν ση-
μαίνει ἀνδρὶ αὐτῷ τολμᾷ παρακίαν. Reliqua de hoc tem-
plo Bochartus Chanan. 2, 14. Videtur idem esse, de
quo in libello de Dea Syr. c. p. 659. extr. J. M. G.

Ibid. Λιβανίτιδαν] Veneris.

M. du S.

Λιβανίτιδαν] An Veneris? F. G. Quidni? J. F. R.

49. Μυρρίνη] An μυρρίνη; F. G. Non male, ut lu-
dibrii causa major sit oppositio inter laurum & virem
myricam atque malvam, quam quae jam est inter
laurum & myrtum. J. F. R.

50. Μαλάχης φύλλοις] Nempe ferulacei generis est
malva, de qua Plin. 19, 4. f. 22. in Arabia septimo men-
se arborescere baculorumque usum praebere extemplo,
ex Theophr. hist. pl. 1, 5. Itaque adhibet ad eam rem
poster etiam Δρακίτην. extr. J. M. G.

Ibid. Ἀπὸ ἡλλασαν] Fortan ἀπὸ ἡλλασαν.

52. Ὀλμειὸν] De his fontibus Hesiod. Θ. 6. M. du S.

Ibid. Τὸν Ὀλμειὸν] Cum nullam fontis hujus & rivi
mentionem fecerit Cellarius, juncti annotare cum ab
Hesiodo Theogon. v. 5. & 6. juncti cum Hippocrene
& Permessio. Etymon ex oriente arcessit laudatus mo-
do Bochartus Chanan. 1, 16. Strabo lib. 9. p. 281. pr.

οὐδ' ἡ ποιμανίσις διψῶσι, ἢ ^a ποιμαίνων τό-
μασι καθαροῖς πότημα. χαίτοι ἔδὲ εἰ πάν-
ἀναίχυνται ^b εἰ, καὶ ἀνδρεῖ ^c τὰ τοιαῦτα, 5
τολμησίας ἂν πόσι εἰπεῖν ὡς ἐπαιδευθῆς, ἢ
ἐμέλῃσέ σοι πώποτε ^d ἐν χερσὶ πρὸς τὰ βι-
βλία συνισίας, ἢ ὡς διδασκαλὸς σοι ὁ δει-
να, ^e ἢ τῷ δεινῷ ξυνεφοίτας.

Ἄλλ' ἐνὶ ^f τέτῳ μόνῳ πάντα ἐκείνα βό-
ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, ^g τῷ κτᾶσθαι
πολλὰ βιβλία. ^h καὶ δὴ ταῦτα ἔχει ξυλ-
λαβὼν ἐκείνα τὰ τῷ Δημοσθένει, ὅσα τῇ
χειρὶ τῇ αὐτῇ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τῷ
Θουκυδίδῃ, ὅσα ⁱ τῷ Δημοσθένει, καὶ 6
αὐτὰ ὀκτάκις μέγα ἔγραμμον εὐρέθῃ κα-
λῶς. εἰ ἀπαιτῶ ἐκείνα ^j κτήσῃ, ὅσα ὁ
Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἱταλίαν ἐξέπεμψε,
τί ἂν ἐκ τέτῳ πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο;
καὶ ^k ὑπεβαλλόμενος αὐτὰ ὀκτακίδεως, 7
ἢ ξυγκολλήσας, καὶ ὑπεβαλλόμενος ^l πε-
νησῆς; πύθηκα ^m γὰρ ὁ πύθηκα, ἢ παροι-
μία Φησί, καὶ χρύσεια ἔχει σύμβολα. καὶ
οὐ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ
ἀναγιγνώσκεις αἰεὶ ⁿ τῷ δὲ ἀναγιγνωσκόμενῳ 7
οἶσθαι ἔδεν, ἀλλ' ὄν ^o λύρας ἀκούς κινῶν
τὰ ὦτα. ὡς εἶγε τὸ κεκτῆσθαι ^p τὰ βι-
βλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέφαινε ^q ἔχον-

fontes gregibus sitientibus alioquin, & pur-
oris pastoribus opportunos. Verum quan-
tumcumque impudens sis, & eatenus viri-
lis, non tamen audebis unquam dicere, te
eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse
arctiorem cum libris consuetudinem, aut
hunc magistrum tuum fuisse, aut illum
condiscipulum.

4. Sed uno hoc solo omnia te illa jam
emenfurum speras, multis libris comparan-
dis. Haec tamen habere tibi collecta illa
Demosthenis *exemplaria*, quae sua manu
scripsit orator, & illa Thucydidis, quae a
Demosthene & ipsa octies descripta pulchre
inventae sunt. Si omnia illa habeas, quae
Sulla Athenis misit in Italiam: quae tan-
dem ea ex re ad eruditionem tibi fiat ac-
cessio? etsi substratis tibi indormias, aut ea
tibi agglutinata vel vestis instar circumposita
circumferas. *Simia enim simia est*, ait pro-
verbium, *etiam si aurea gestet crepundia*.
Etiam tu igitur librum quidem habes in
manu, & legis semper: eorum vero quae le-
gis nescis nihil, sed asinus lyram audis mo-
vens auriculas. Nam si eruditum redderet
dominum librorum possessio, quantivis cer-
te

^a Ποιμαίνων] Rescripti ex L. V2. S. Ποιμαίνων enim cett. male. ^b ἢ τῷ] ἢ τῷ τῷ Tb. Mag. melius. ^c Τῷ
τῷ] Τῷ τῷ male Fl. ^d Τῷ] Τῷ male Fl. ^e Κατὰ] Καὶ Græc. Κατὰ Fl. In vulgato conspirant cett. mox ἔχ-
recte Fl. ^f H. S. ἔχῃ P. ^g Κτῆσῃ] Omisit Fl. ^h Τῷ] Abest a Fl.

70. Καὶ ὑπεβαλλόμενος αὐτὰ] Οὕτω γὰρ φησι τὸ Μακεδὼνα Ἀλέξανδρον ἐπικαιροῦσθαι τοῖς Ὀμήρῳ ποιήμασιν. V.

ⁱ Περικλέους & ὁ Ὀλυνθίος οὐ τῷ Ἐλικῶν ^j συμβάλλουσιν
ἀπαιτῶν εἰς τὸ αὐτὸν ἱμαίοντες λίμνῃ τῇ Κορινθίᾳ τῷ
Ἀλκίνοῦ πλοσίῳ. J. M. G.

57. Ἐν χερσὶ] A coitu metaphora. F. G.

Ἐν χερσὶ] Supra Zw. c. 6. f. 8cc. M. du S.

59. ἢ τῷ δεινῷ ξυνεφοίτας] ἢ οὐ τῷ δεινῷ ξ. Tb. M.

62. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχει ξυλλαβὼν ἰκίονα τὰ τῷ Δη-
μοσθένει, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτῇ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε] Ver-
tunt: si hoc es animo, age conquire quascunque Demo-
sthenes orator propria manu scripsit. Num κατὰ δὴ ταῦ-
τα est Græcis, si hoc es animo? Videtur scribendum:
καὶ δὴ ταῦτα ἔχει, Habe sane ista, conquisitis quascunque
Demosthenes propria manu scripsit. Haec in addendis
supplevit J. G. G.

66. Αὐτὰ ὀκτάκις] Thucydidis historia a Demosthe-
ne octies descripta. F. G.

68. Σύλλας] Vid. supra Zw. c. 3. & quae ibi de stu-
tuis a Sulla Romam missis annotata sunt. Plutarchus
de libris de quibus & hic Noster; sed Plutarchus rem
tantam non satis docere videtur in *Imperatoris huius*
vita; cum enim narrasset Apelliconis Teii bibliotheca-
m ab eo Athenis sepositam missis aliis, ait tantum
Aristotelis & Theophrasti opera in ea fuisse multa ea ae-
tate non satis nota, quae Romam ab eo translata & a
Tyrannione grammatico compilata, ex iisque codici-
bus a Tyrannione comparatis deinde Rhodium An-
dronicum catalogos, qui Plutarchi aetate circumse-
rebantur, concinnasse. p. 856. A. M. du S.

ibid.

te illa possessio pretii esset, & vestrum forum qui estis divites; si nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus vendentibusque? Verum si volueris examinare; videbis, neque illos multum quam tu es eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, & quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres libros ab illis ipsis emtos habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tractant.

3. Cujus igitur boni causa illos emis, nisi ipsas quoque librorum capsas eruditas esse putas, quae tot veterum virorum scripta contineant? Ac mihi responde fodes: vel potius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea quae interrogabo. Si quis tibi arum inflandarum ignarus, Timothei tibi emat aut Ismeniae, quas hic septem talentis emit Corinthi; numquid propter ea tibiis etiam poterit canere? an nihil ipsi possessio profuerit, qui ex arte illis uti non possit? Recte tu quidem renuis. Ne-

τα, πολλὰ δὲ ὡς ἀληθῶς τὸ κτήμα ἦ οὐδ' ἔστιν, καὶ μόνον ὑμῶν τῶν πλεονούντων, εἰ ὅσῳ ἐξ ἀγορᾶς ἢ πωρίαν, τὴν πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντες. τίς δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπηλοῖς ἤρῃσεν ἂν πλεοναυδεῖας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλεῖσιν; ὅλλ' εἴγε διελύγχειν ἢ ἐθέλοις, ὅψι μὴδ' ἐκείνους πολλὸν σὺ τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν καὶ φωνῇ, ὅσῳ σὺ, ἀξυνέτης δὲ τῇ γνώσει, οἷος εἶναι τὴν μὴδ' ἢ καλῶν καὶ αἰσχροῦν καθευρακότας. οὐχέτι οὐ μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν ἐκείνων πωράμενοι ἔχουσ' οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέρας ἀφ' χειρὸς ἔχουσιν αὐτά.

Τίν' ἔστιν ἀγαθὸν ὧν ταῦτα, εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ παιδεύειν, τοσαῦτα περιεχόμενα πωλεῖσιν ἀνδρῶν συγγραμμάτια; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίναι· μάλλον δὲ ἐπεὶ τούτῳ σοι ἀδύνατον, ὁπίστευσον γὰρ, ἢ ἀνάγκησιν πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἰ τις αὐλεῖν μὴ ὀπίσσεσθαι, κτήσασθαι τὴν Τιμοθέου αὐλῆς, ἢ τὴν Ἰσμηνίης, ἢ ἐπὶ τὰ ταλάττων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπὶ πρῶτον, ἄρα ἀφ' τούτου καὶ αὐλεῖν δύνασθαι, ἢ ὅθεν ὀφείλει αὐτῷ τὴν κτήματ', ὅτε σὺ ὀπίσσεσθαι μὴ χρήσαις καὶ τῇ τέχνῃ; εὔγε αὐτῷ.

b' Ἐθέλοις] Ἐθέλεις Fl. minus recte.

93. Ἀγαθὸν ὧν ταῦτα] Προσπαροῦσιν τὸ χρέος ἢ ἔστιν, ἢ τίν' ὅτι ἀγαθὸν χρέος, ἢ ἔστιν. V.

1. Ἰσμηνίας] Ἰσμηνίας ἔστι καλὸν μὲν ὅτι αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ αὐτὸς ἰλιπύς οἱ τὸ ὀπίσσεσθαι, καὶ τοῦ αὐ-

λοῦς κτήσασθαι Ἰσμηνίας, ὡς αὐτοπρόσθετον ἰσχυρῶς Ἰσμηνίας. ἰσχυρῶς μὲν, ὅτι μόνον ἐπὶ τῇ ἰσχυρίᾳ τὸ ὀπίσσεσθαι. V.

* Ἰσμηνίας] Ad Lucian. adcommodandi, cum ante edideretur ὁ Ἰσμηνίας. J. F. R.

+ Ἐπείσοι] Ita ex C. rescriptis Solan. In Editis etiam ἀπείσοι. In V. ἰσχυρῶς.

Ibid. Ὁ Σούλλας Ἀθήνιος] Narrat Plutarchus in Sulla p. 856. H. Sierb. Nimirum Apelliconis Teii bibliothecam Romam deportavit; in quibus Aristotelis praefectum atque Theophrasti scripta. V. Fabric. Bibl. Gr. 3. 6. p. 175. seqq. J. M. G.

72. Πίθηκε γὰρ ὁ πῖθηκε] Proverb. J. B.

92. Δία χειρὸς] Conf. supra, si tanti est, T. I. Nigr. §. 2. p. 40. ibique Hemsterh. ex Alciphron. Δία χειρὸς adferentem. Adderem Nostrum infra Psoudol. c. 24. f. 2. Δία χειρὸς ἔχους, nisi rem notam scirem. Long. Fab.

I. p. 19. Δία χειρὸς ἐπιτίθεσθαι τῇ Χλῆρ. A. I. V. H. VII. I. Δία χειρὸς ἐπιτίθεσθαι ἔχους πάντα. J. F. R.

1. Ἰσμηνίας] Dives is Thebanus, musices cultor. Vid. Plut. Πολ. A. 5. Ed. Ald. & Plutarchus passim. Fuit & ejusdem nominis tibicen clarus. Plut. 595. 2. 839. f. 925. f. 1123. f. Diog. Laert. p. 193. f. sed is ab hoc diversus. Vid. Xen. pag. 294. 13. & 326. & seqq. Citharam non tibiā vocat alicubi Vir doctissimus (Sprunh. p. 4.) Conf. supra Ἀρμον. c. 1. M. de S.

6. Ὀλίγοι

ἀνένυσας, ἔδδ' ἢ τὸς Μαρσύου ἢ Ὀλύμπου
κλήσαμεν, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθόν. τί δ'
εἴ τις τῶ Ἡρακλῆος τὰ τόξα κτήσαίτο,
μὴ φιλοκτήτης ὢν, ὡς δύνασθ' ἐντεínaσθαι
τε αὐτὰ, καὶ ὅτι σκοπῶ τοξεύσαι, τί σοι
καὶ ἔτι δοκεῖ; ἄρ' ἂν ὅτι δειξάσθαι τι
ἔργον τοξότης ἄξιον; ἀνένυσας καὶ τῆτο. καὶ
ταῦτα δὴ καὶ ὁ κυβερνᾶν οὐκ εἰδώς, καὶ ἰπ-
πεύειν μὴ μεμελέτηκώς, εἰ ὁ μὲν νῦν καλλί-
στη ὠκυράδοι τοῖς ἄπασιν, καὶ εἰς κάλλος
καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξυργασμένην,
ὁ δὲ ἵππον κτήσαίτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην,
ἢ κοππαφῶρον, ἐλέγχαιτο ἂν, οἶμαι,
ἐκάτερον οὐκ εἰδώς, ὅ, τι χρήσαιτο ἐκα-
τέρω. ὅτι πινεύεις καὶ τῆτο; πείθε δὴ, καὶ
τῆτό μοι ὀκνεύσον, εἴ τις ὅσῳ σὺ ἀπαί-
δευτος ὢν ὠνοῖτο πολλὰ βιβλία, καὶ σκώμ-
ματα ἔτι εἰς ἀπαιδευσίαν καθ' ἑαυτὴν
ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τῆτο ἐπινεύειν; ἐλεγ-
χῶ γὰρ, οἶμαι, σαφὲς ἔστι, καὶ τὸ ὁράν-2

que enim si vel Marfyae aut Olympi
quis possideat, canat, nisi didicerit. Quid
vero si quis Herculis cum arcu sagittas ha-
bens, ipse non sit Philoctetes, qui possit
contendere, & collineare ad metam; quid
hic tibi videtur? an perfecturus opus sa-
gittatore dignum? Renuis hoc quoque.
Eadem ratione qui gubernare nescit, & e-
questrem rationem non exercuit, si iste
quidem pulcherrimam navem accipiat rebus
omnibus ad decus pariter ac firmitatem elab-
oratum pulcherrime; hic vero equum e-
mat Medicum, aut centauri de stirpe, aut
coppa insignem: deprehendatur, puto,
uterque; qui neutra re recte uti possint.
Annue etiam hoc? Crede ergo, & hoc
etiam mihi annue, si quis, qualis tu, in-
doctus homo, multos emat libros; nonne
disteria hic in ruditeriam suam contra se
ipsum elicit, & publicat? Quid annuere hic
etiam cunctaris? Clarum enim istud est ar-
gumentum, videntiumque unusquisque sta-
tim

a [Ἐπὶ σκοπῶ] Ἐπίσκοπος marg. A1. b [Ἐπιδεικνύει] Constanter ita legi addit Solan. c [Κοππαφῶρον] Ex
emend. Solan. Κοπποφῶρον Fl. P. H. marg. A1. Κοπποφῶρον J. B1. S. &c. d [Ἐπινεύει] Sic Fl. Fr. B1. P. H. S.
Ἐπινεύει J. & marg. A1.

17. *Κενταυρίδην ἢ κοππαφῶρον] Ἐπίσημον τοῦτο ἦ ἵπ-
πον ἐπὶ τῷ μνηστῆρι ἐγκαταμένον παρὰ τὴν πύλιν, καὶ ἵσαν
ἔσαν οἱ ἵπποι τῶ ἐργαζομένου, οἳ ἐπὶ τῷ μνηστῆρι τὸν ὀφειλόμενον
καὶ κῆρυκα τὸν φοιτῆτον, ἢ τὸν σίγμα, ἀφ' ὧν ἔτι παρανομι-
αῖς ἀπὸ τῶν κῆρυκα κοππαφῶν, ἀπὸ δὲ τῶν σίγμα σαμ-
φῶναι.

Μῆδον δὲ ἵππον ὁ Νισαῖος ἢ Νίσκος δὲ πρὸς
Μηδίας, ἢ αἱ βασιλικαὶ ἱπποφρονῆδες, νημερδῆς τοῖς Μῆ-
δων βασιλεῦσιν ἵππους ἱπποφρονῶν γυναικῶν κενταυρίδαι δὲ ἵπ-
ποι, αἱ δὲ ἡ Λαρίωνος ἢ Θετταλίας, τάχα ἀπὸ τῶν Κενταυ-
ρων ὀνομαστοί. V.

* Κενταυρ.] Et hoc ad alia verba relatum erat.
† Κῆρυκα] Lege κῆρυκα, utroque loco. M. du S.
‡ Σίγμα] Lege Σίγμα. M. du S.
§ Σίγμα σαμφῶν] Pro σίγμα incertum ὀφείλει legendum mo-
dest Solan. nil tamen mutavit; sed σαμφῶν in textum rece-

pit ex C. cum σαμφῶν tantum editum esset. ia V. vero ὁ
(pro B) mox etiam Νισαῖος pro Νισαῖος, item Νίσκος pro
Νίσκος, ac Μηδίας pro Μηδίας legebatur, quod eodem duce
mutavi. J. F. R.
§ Λαρίωνος] Λαρίων V.

6. Ὀλύμπου] Vid. Plut. de Mus. 2075. . . Marfyae
hic discipulus, qui musicae sacrorum Graeciae fere
omnium auctor, in quam primus musicam Canonica-
m invenit. De hujusce Olympi calamo seu tibia
vid. Eur. Iph. A. p. 267. B. Utriusque meminit Bas-
ilius de Leg. Graec. lib. (Grot. ed. 99.) Philostr. 574.
Μαρσύας ἢ Ὀλύμπου, καὶ Ὀλύμπου τὸ αὐλῆν. M. du S.
12. Κατὰ ταῦτα] Nihil mutare Fl. adscripsit Solan.
An τ' αὐτὸς maluit? Conf. mox ad c. 7. ubi id potius
requirerem, quam hic. J. F. R.

17. ἵππον — Μῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Κοππαφῶρον]
Per equum Centauridem intelligit credo Thessalum:
nam & equi Thessali olim in pretio, & Centauri Pe-
ladium Thessaliae montem & loca vicina habitabant.

Cappophorum vero intelligit, cui inusta erat nota X.
talibus Aristophanes Κοππαφῶν vocabat in Nebulis, ad
quem locum vide Scholiasten. J. P. a G.

18. Κοππαφῶρον] Omnes quos vidi libri Κοππαφῶρον,
nisi quod Fl. P. forte κοπποφῶρον. Ego cur mutaverim,
audi. quia apud Aristophanem & Philostratum p. 334.
etiam de equo, cui Κοππαφῶν nomen est, legimus
ipso fere Nubium initio; ubi Scholiastes, quamquam
depravatissimus, inde dictos docet, quia signum Coppae
gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius nu-
merus signabatur. Ea autem figura erat P. inversum
in hunc modum [q.] rem totam egregie enucleavit
Doctissimus Scaliger in ea, quam de litteris Ionicis
operi suo ad Eusebii Chron. inseruit dissertatione, po-
neret.

ita illud, quod maxime in promptu esse so-
let, subjicit, *Quid commune cani & balneo?*

6. Ex fuit non ita pridem in Asia aliquis
vir dives, calamitate quadam utroque pede
truncatus, qui ex frigore, puto, sphacelo
essent corrupti, cum per nivem iter ei fa-
ciendum fuisset. Huic ergo miserabilis ille
casus obvenit: quod infortunium uti con-
solaretur, ligneos sibi pedes fecerat: iisque
subligatis, servis simul innixus, incedebat.
At hoc facitabat ridicule, quod crepidas
semper pulcherrimas emebat, recenti opere,
& multum sibi negotii circa illas habebat,
ut quam pulcherrimis semper calceis ornata
haberet ligna illa, hoc est, suos pedes.
Non igitur eadem tu facis? mentem qui
habeas claudam & ficulneam, aureos vero
tibi corthurnos compares, in quibus vix re-
tis pedibus aliquis incedat.

των ἑκαστὸν εὐθὺς τὸ προχειρότατον ἐκείνο
ἐπιφθέγγει, τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ;

Καὶ ἐγένετό τις ἐπὶ πολλῶν ἐν Ἀσίᾳ
πλούσιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀπτημηνείς
ἀμφοτέρως τὰς πόδας, ἀπὸ κρύους, οἶμαι,
ἀποσαπέντας, ἐπεὶ δὴ πότε ἀγὰρ χιόνι
ὁδοιπορῆσαι ἐνέβη αὐτῷ· ἔτι τοῖνυν τῷ-
το μὲ ἐλευνὸν ἐπεπόνηθ', καὶ θεραπεύων τὴν δι-
συχίαν ἐυλίνους πόδας πεποίητο, καὶ τέτλης
ὑποδήματα, ἐβάδιζεν, ἐπιστηρίζομενος
ἅμα τοῖς οἰκέταις· ἐκεῖνο δὲ γελοῖον ἐποίησε,
κρηπίδας καὶ καλλίστας ἐποιεῖτο νεοτμήτους
αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πωραγμαλείαν περὶ ταύ-
τας εἶχεν, ὥς καλλίστοις ὑποδήμασι κε-
κοσμημένα εἶη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες
δὲ. ἢ ταῦτα ἢ καὶ σὺ ποιεῖς; χαλὴν καὶ
ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνάμην, ἀνέμενον δὲ
χρυσῆς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἀνὴρ τις καὶ ἀε-
τίπης ἐμπεριπατήσειεν.

Ἐπεὶ

[Καὶ] Nil mut. Edd. Καίτοι vult Marcell. f. χρυσῆς ἐμβάτας] Legend. χρυσῆς ἐμβάτας addit Salan.

ster. edit. p. 110. quæm omnino consule. Quam in
som. at & ego aliquid de meo amplius conferam, ac-
cipe simul figuræ illius descriptionem, si ulla, liqui-
dissimam a Quintiliano exhibitam, & eadem opera in
ejus textu non poenitentiam emendationem. Is ita-
que lib. I. c. 4. Inst. de litteris redundans agens sic
scribit. Et K. quæ & ipsa quorundam nominum nota
est, & Q. cui similis effectus speciesque, nisi quod pau-
lum a nostris obliquitur, Καππα apud Græcos, nunc
tantum in numero manet. Hic si COPPA legas pro
KΑΠΠΑ quod tamen omnes libri, quos quidem vi-
derim, præferunt, tam impressi quam Mss. habebis &
mentem Quintilianam, & id quod volumus, hujus si-
gni imaginem speciemque, quam limpidissime potuit
descriptam, cum doceat Coppa Græcorum Romano
Q simile, nisi quod a suis obliquitur, id est, pro re-
cta linea, quæ Græci efformabant [q] Romanos cur-
va uti [Q] unde liquido conficitur idem ab eo signum
describi, quod Scholiastes Aristophantis optime etiam
per P. inversum designavit, hanc nempe formam, q.
Ne ultra te moer, duo hæc observes velim; figu-
ram litteræ Latine Q. antiquis illis temporibus a dex-
tro latere caudam gestasse, quam nos fere scribentes a
sinistro ducere incipimus. Deinde male & jam a pris-
co more longe diverso, istud ἐπίστροφος in Græcis so-
lis libris pingi; cum vera forma ea sit, quam Scalig-
er primus restituendam docuit, nempe inversum Rho,
P. seu circularis a cujus latere intuitu dextro ducitur,
inferne recta linea tangens q, minuscule nostro q
prorsus simile, in nummis tamen varia est hujus Epi-
Tom. III.

femi, litteræ etiam aliquando forma. Adi Spanhem.
de usu & præst. numism. apud quem tres hæc occur-
runt Q. Q. 4. Pro K in aliquot nummis invenitur
(p. 92. 95.) deinde pro numero XC. (p. 92. & 97.)
Hætenus de Coppa. Equorum autem femori inureba-
tur: vid. Anacr. Ed. Steph. p. 73.

Ἐν ἰσχύϊ μὲν ἔσται
Πυρὸς χαράγῃ ἔχουσι

V. Anac. c. 47. πιθανόφρων. M. du S.
28. Καὶ ἐγένετό τις πρὸ πολλῶν] Καὶ τοὶ ἐγένετο τις
πρὸ π.

Καὶ ἐγένετο] Tollendum censeo illud καὶ, obiole hic,
ut puto, initio sententiæ affixum. V. Plut. 1216. C. de
1239. C. M. du S.

37. Νεοτμήτους] Non ausim damnare nomen, quod
libri tucatur & analogia, cum præsertim τέρμινος esse
proprium hac in re verbum συνιστάμενος doceant. Ve-
nit tamen in mentem, an non posuerit Lucianus ver-
bum paullo generalius, νεομήτους. Certe Latine non
ausus sum dicere crepidas recens scissas, cum a suando
potius factores dicti sint, quam a scindendo. J. M. G.

41. Οἱ ταῦτα] Et ita habere Fl. adlevit Salan. Qua-
re? quia forsitan ταῦτα quævis, quod non improba-
rem, si alicubi invenirem, sed est ταῦτα etiam in cett.
Conf. modo c. 5. ubi eadem suspicio. J. F. R.

42. Σοφίῳ] Proverbium est, de quo Erasmi adagio
scilicet. G. C. Conf. supra Alex. c. 47. Infra Peregr.
c. 24. J. F. R.

43. Χρυσῆς ἐμβάτας] Misere aberratum est supra in
O T.

Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τῷ Ὀμηροῦ 45
ἐπρίω πολλάκις, ἀναγνώτω σοὶ τις αὐτῆ
λαβὼν τὸ Βῆτα τῇ Ἰλιάδι ῥαψωδίαν, ἧς
τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετάζω· ὑδὲν γὰρ αὐτῆς
πρὸς σέ. πεποίηται δὲ τις αὐτῷ δημηγορῶν
παγγέλοιτο ἄνθρωπος, ῥαψωδοῦντος 50
σῶμα καὶ λευκωμένην. ἐκείνῳ τοίνυν ὁ
Θερσίτης ὁ τοῦτο, εἰ λάβοι τὴν Ἀχιλλέως
πανοπλίαν, οἷον ὅτι αὐτίκα ῥαψωδῶντος καὶ
καλὸς ἄμα καὶ ἰσχυρὸς ἀνὴρ γένοιτο, καὶ ὑπο-
πλήσει μὲν τὸ πᾶν, ἐπιβολῶσθε δὲ αὐτῷ 55
τὸ ρεῖθρον τῶ Φόνω τῇ Φρυγῶν, Σποκλιεὶ δὲ
τὴν Ἑκτορα, καὶ πρὸ αὐτῆς τὴν Λυκάονα, καὶ τὴν
Ἀστεροπαῖον, μηδὲ Φέρειν ὅππῃ τῶ ὄμων τῇ
μελίαν δυνάμεται; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ
καὶ γέλασα ἀνὴρ οὐλομένην χαλεπὴν ὑπὸ τῇ
ἀσπίδι, καὶ ὅππῃ σῶμα καὶ ἀπὸ πίπῃ ὑπὸ
τῆ βάρης, καὶ ὑπὸ τῶ κράνι, ὅποταν ἀνα-
κύψει, διακῆς τῆς ὀφθαλμοῦ καὶ ἐκείνης
αὐτῆς ὀφθαλμοῦ, καὶ τὴν θώρακα ἐπαίρων
τῶ τῆ μελαφρένῃ κυρτώματι, καὶ τὰς κνη- 60
μίδας ἐπισυρόμενῳ, καὶ ὅλως αἰσχύων ἀμ-
φοτέρους, καὶ τὴν δημιουργὸν αὐτῆς, καὶ τὴν δε-

7. Quandoquidem vero inter alios Ho-
merum etiam emisisti saepe, capiat aliquis
& legat tibi secundum Iliadis librum, cu-
jus reliqua examinare noli; nihil enim eo-
rum ad te. Fingitur autem ab illo conciona-
ri ridiculus undique homo, distorto cor-
pore atque debili. Ille ergo Therfites, ta-
lis, Achillis arma si capiat, putasne illum
propterea statim & pulchrum simul & for-
stem futurum, & trajecti saltu fluminis a-
quas Phrygum caede infecturum? interfe-
cturumque Hectorem, atque ante illum
Lycaonem & Asteropaeum, qui neque hu-
meris ferre fraxineam illam *Achillis hastam*.
possit? Non sane dixeris. Sed risum quo-
que debeat, claudicans sub scuto, & prae-
gravitate pronus prolapsus, ac sub galea,
si quando suspiciat, strabos illos oculos.
ostendens, & illa dorsi curvitate thoracem
elevans, trahensque ocreas, qua re pudor-
em & artificum & domino armorum obijciat.

Idem.

a Ὁ Θερσίτης;] Non comparet in Fl. b Αὐτῷ] Αὐτῇ marg. A1.

54. Καὶ * ὑποπλήσει μὲν τὸ πᾶν] Ταῦτα πάντα λέγει Ὀμηρὸς τῇ Ἀχιλλείᾳ πρὸς τὸν V.

* Ὑποπλήσεται] Ὑποπλήσεται Editi, mutavit M. d. S.

T. 2. *Jo. Trag.* c. 41. tam in textu Luciani, ubi p. 688. τῶν ὑποπλήσεων ex P. editum; quum *J. B1. H. S.* ut jam video, recte ὑποπλήσεις habent; quam in nota ad *Schol.* ubi & al. male exaratum pro αἱ ὑποπλήσεις. In differentia τῶν ὑποπλήσεων & ὑποπλήσεων, misere quoque sibi contradicunt Lexicogr. & Grammatici, sed genus tamen est certum; nam αἱ ὑποπλήσεις dicendum, ὁ ὑποπλήσεις. *Ammonius* p. 49. Ὑποπλήσεις, ait, κομικὰ ὑποπλήσεις ὑποπλήσεις (immo ὑποπλήσεις) διὰ τὰ τραγικὰ. Idem ait *Th. Mag.* *Budaus* contra ὑποπλήσεις calceamentum tragic. ὑποπλήσεις comica. *Sterobanus*, idem ὑποπλήσεις quod ὑποπλήσεις, ait, ex Luciani *Gall.* (c. 26. f.) *Pollux* vero a se ipso dissentit, L. IV. c. 18. scg. 115. scribens: Κόμοι μὲν τὰ τραγικὰ & ὑποπλήσεις. Ὑποπλήσεις δὲ τὰ κομικὰ. Et VII. f. 91. Ὑποπλήσεις δὲ, κομικὰ τοῖς κομικοῖς ὑποπλήσεις. Sed ibid. f. 85. Ὑποπλήσεις, ἰσχυρὸς μὲν ὑποπλήσεις — κομικὰς κομικοῖς τοῖς. Cl. *Hemsterh.* rem non expedit ad T. *E. Nesciam.* c. 16. f. ubi καταπλήσεις ἀπὸ τῶν ὑποπλήσεων habet.

mus, dum ad *Spanh.* nos ablegat. Nam is ad *Aristoph.* *Plut.* 759. eundem Luciani ex *Nesciam.* locum adlegat ac si ὑποπλήσεις legeretur, aequae ac in *Gall.* c. 26. si dum tamen, ut modo vidimus, ipso volente Cl. *Hemsterh.* ὑποπλήσεων ibi editum, inque eo Edd. vet. illio consentire video, veluti in ὑποπλήσεων consentiunt in altero loco, ubi tamen diserte de tragicis agit. At quia infra *Epist.* Sat. §. 19. τραγικὰ ὑποπλήσεις aequae ac in *Nesciam.* l. d. Item *Jo. Trag.* sic quoque ex consensu Edd. optimar. legendum est; potius & in *Gall.* c. 26. f. forsan ὑποπλήσεων jam corrigendum, etsi ibi Edd. ὑποπλήσεων praeferunt. Tumque non male *Solanus* conjectit, hoc loco pro κομικὰς ὑποπλήσεις, legendum κομικὰς ὑποπλήσεις, quod calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic supra *Bacch.* §. 2. χρυσὴ ὑποπλήσεις. *Rhet. Praec.* c. 15. ὑποπλήσεις Συκυνία. *Aristoph.* *Plut.* 759. ὑποπλήσεις γινώσκων. ubi *Spanh.* eo usque recte consulitur, quo exempla alia tria ex *Aristoph.* adfert, ubi ὑποπλήσεις de so-

lea

Idem vero tibi quoque usu venire non vides, cum librum in manu habes pulcherrimum, pelle purpurea, aureo umbilico, ornatum; legis autem ita ut pronuntiatione barbara illum deformes atque distorqueas, deridentibus eruditibus, laudantibus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui tamen & ipsi ad se invicem conversi frequenter rident?

8. Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine, domi non ignobilis, animum adjecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara vero & cantu facile se victurum, persuaderi sibi a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod intextam auro vestem sibi fecerat, & coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smi-

σπόνη. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ οὐ πάρα, ἐχ-
οῦρας ὁπόταν τὸ μὲ βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ
οἷχης πᾶγκαλον, πορφύρῃ μὲ ἔχον τὴν
διφθέραν, χρυσῶν δὲ τὸ ὀμφαλόν, ἀναγιγνώ-
σκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ καὶ αὐχύνων,
καὶ ἀφ' ἑστέφων, ὑπὸ μὲ τῇ πεπαιδευμένῳ
καὶ αὐγελώμεν, ὑπὸ δὲ τῇ ἐπύοντων σοι
7 σχολάων ἐπαινέμεν. οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλ-
λήλους ἐπιστρέφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά;

Θέλω δὲ σοὶ διηγήσασθαι τι Πυθοῖ γενέ-
μενον. Ταραντίνῳ, Εὐάγγελῳ τῆτομα,
τῷ οὐκ ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε
8 Οὐκίῃσαι Πύθια. τὰ μὲ ἐν τῇ γυμνῇ ἀγωνίας
αὐτίκα ἐδόχε αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε
πρὸς ἰσχύον, μήτε πρὸς ἀκρίτηα εὖ πεφυκό-
τε κινάρα δὲ καὶ ὠδῇ, ῥαδίως κρατήσων
ἐπείδη ὑπὸ τῇ καίρατων ἀνθρώπων, ὅς
8 εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἐπαινέων, καὶ βοῶντων,
ὁπότῃ καὶ τὸ σμικρότατον ἐκείνῳ ἀνακρῆσαι-
το. ἦκεν ὅν ἐς τὴν Δελφὴν τὰ τε ἄλλα
λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθλὰ χρυσόπαζον
ποιοῦσάμεν, καὶ στέφανον δάφνης χρυσοῦς
90 κάλλιστον, ὡς ἀντὶ καρπῷ τῇ δάφνης σμα-
γ-
γάγ-

ε Πορφύρῃ] Sic emendavit Solan. Πορφύρῃ Edd. vulgo.

lea calceove senum adhibetur. Sed spatii angustia non finit haec fusius exponere; alioqui pluribus traderem, & ἱερῶς generalius esse, & ἱερῶς tragicis cothurnis magis proprium, & Ἀμμοῖον adeo melius sensisse, quam Pollucem.

47. Βῆτα — ραψῶδ.] Hinc usu receptam jamtum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis Homeri carminibus utimur.

Βῆτα τ' Ἰλιάδῃ.] Si certa est scriptura, patet hinc non solum libros Homericos jam tempore Luciani sic divisos, sed literas illas adpositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. Eustath. ad II. A. Nota 1. διὰ τὰ εἰκοσι τέσσαρα τμήματα τῇ Ὀμηρικῇ ποιήσει — ἡ μὲν ἄλλα εἰς βῆτα καὶ γάμμα ὀνομαζο-
ται, καὶ τὴν ἑξῆς, ὡς καὶ ἐν γράμμασι καλεῖται. atque apud alios Schol. non semel Ἰλ. ἄλλα, βῆτα, &c. plene legitur. Non tamen ab ipso Homero profectam divisionem, satis norunt eruditi. A Grammaticis Homero posterioribus ortam monet Cl. Duker. in Latin. Vet. Jurisc. p. 203. Vulgo Aristarcho tribuitur, vid. quos ille adlegat Casaub. & Fabric.

49. Διμνησῶν, παγγύλιος.] Hom. II. B. 212. M. du S.

54. Ὑπερθεσται] Hom. II. Φ. 268. M. du S.

57. Ἐσπερ, — Διμ. — Ἀσπ.] Hom. II. Φ. 34. & seqq. it. 179. M. du S.

60. Γένεα δὲ ὀφλισκάνει] Supra T. I. Deor. Dial. XXII. §. 2. f. καὶ γένεα ὀφλίσκω παρὰ πάντων. Ac Dial. Morr. XV. f. Item Bis Accus. c. 15. Et persaepe alibi. Dion. Hal. VII. p. m. 473. καὶ γένεα ὀφλ. A-
risterph. Nub. 1031. καὶ μὴ γένεα ὀφλίσκω. J. F. R.

70. Πορφύρῃ — διφθέραν &c.] Supra Συγρ. c. 19. M. du S.

77. Πυθῶ] Πυθῶ & Πυθαῖο non esse adverbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativos obsoletorum nominum Πυθῶ & Πυθαῖο, quae in tertio & sexto casu habent αἰ, contracte αῖ, ut Ἀθηῶ, αἰδῶ, atque in illis intelligi αῖ, contendit L. Bos de Ellips. p. 282. & seq. ubi plura ex aliis exempla, & hoc Luciani quoque adfert. Adscripsit Hemsterb. adnotavitque simul, quod versum erat in Pythiis, reddendum, Delphis.

78. Εὐαγγελῳ] Similem Histor. vid. apud Cic. ad Heren. IV. 47. M. du S.

γάργυρος εἶναι ἰσομεγέθους τῷ καρπῷ. ἢ μὲν γε κιθάραν αὐτῷ, ἡρπύνης τι χρῆμα εἰς κάλλος, ἢ πολυτέλειαν χρυσὸν μὲν τῷ ἀκηράτῳ πᾶσαν, σφραγίσσι δὲ ἢ λίθοις ποικίλοις καλῶς κεκοσμημένην, Μουσῶν μέλα-9
ξὺ, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ Ὀρφέως ἐντέλειον μένον. Σαῦμα μέγα τοῖς ὁράσιν.

Ἐπεὶ δ' ἔν ᾧ ποιεῖ ἢ ἦκεν ἢ τῷ ἀγῶνι ἡμέρα, τρεῖς μὲν ἦσαν ἑλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἄδων, ἢ μὲν ὅστις πινετο ὁ ἡφαίστιος ἢ φαύλος ἀγαπισάμενος. εἰσερχόμενοι ἔν ᾧ ὅλῳ περιλαμπρόμενος τῷ χρυσῷ, ἢ τοῖς σμαράγδοις, ἢ βηρύλλοις, ἢ ὑακίνθοις. ἢ ἡ πορφύρα δὲ ἐπέπρεπε τῷ ἰσχυρῷ, ἢ μελαξὺ τῷ χρυσῷ διαφαίνετο. τότε τοῖς ἀπασιν προεκπλήξας τὸ θέατρον, ἢ Σαυμαστῆς ἐλπίδῳ ἐμπλήσας τὴν θεατῶν, ἐκιδὴν ποιεῖ ἢ ᾄσαι ἢ κιθαρίσαι πάντας ἑδῶ, ἀνακρίνῃ μὲν ἀνάρμοστον τι, καὶ ἰσχυρῶς ἀσύντακτον, ἀπαρρηγνύσι δὲ τρεῖς ἅμα χορδὰς, σφοδρότερον τῷ δέοντι ἐμπέσσαν τῇ κιθάρᾳ, ἄδων δὲ ἄρχῃ. ἀπόμενος τι, ἢ λεπτόν, ὅστε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῷ θεατῶν. τὴν ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτῆσαι ὅτι τῇ τόλμῃ μαστιγώσαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τῷ θεάτρῳ. ὅτε αὖ ἢ γελοῖοι τῷ ὄφθῃ δακρύων ὁ χρυσεὺς Εὐάγγελος, ἢ ἡ αὐτοῦ μαστιγοφόρον συνόμενος. ὁ δὲ μέσος τῷ σκηναίῳ, ἢ τὰ σκέλη καθή-20
μαμένῳ ἐκ τῆς μαστίγης, ἢ συλλέγων

ragdi essent aequali fructus illius magnitudine. Citharam autem ipsam fecerat admirandum opus, pulchritudine & pretio, ex auro totam solido, sigillisque & gemmis variis ornatam, cum Musae inter alia & Apollo & Orpheus insculpti essent: ingens videntibus miraculum.

9. Cum vero tandem aliquando venisset dies certaminis, tres erant, quorum medianendi fors exiit Evangelo, & quidem post Thebanum Thespia, qui non male certaverat. Ingreditur ergo, auro relictus totus, & Smaragdis, & Beryllis, atque Hyacinthis. Decora quoque vestimentis purpura, inter aurum interlucens. His omnibus cum ante percussisset theatrum, & admirabili expectatione spectatores implevisset, ac tandem canere etiam & citharam pulsare omnino deberet: pulsare incipit inconcinnum quiddam & incongruum: abrupit autem chordas simul tres, vehementius justo in citharam dum irrumpit: incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium coarctaretur, praesides autem certaminis indigne ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro ejicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Evangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruentus a flagellis crura habens, humi colligens fi-

a Kai] Omissit H. b 'Ολῳ] 'Ολῳ γ. & F.1. Prius reliquae.

94. Σφραγίσσι] Conf. fin. c. seq. Et Tragop. vi. 79. Et Ovid. Met. XI. 167.

2. Εἰσέρχῃ] — ὅλῳ] Nihil referre, ὅλῳ ne an ὅλῳ recipias, vid. supra hoc Tom. Herc. c. 1. ὅλῳς Πρακτῶν.

30. Κατὰ τὸ νόμον τῆς τέχνης] Vide haec copiose illustrantem Gataker. in Ciano p. 246. Ed. minor. P. 303. Ed. major.

33. Σφραγίσσι] I. e. gemmis.

37. Ὄλῳ] Ὄλῳ legisse videtur Interpres.

40. Πρὸς πόδιν] Hefych. ὅπως ἐκάλει τὸ ἀρμόδιον, μι-

ταφροῖς καὶ τῷ συμπαίῳ τοῖς πρὸς ἰσχυράτων ἢ ἀκρίβους.

45. Θράσιν] Thraciae, quas depingit Ovid. 2. Metam.

47. Εἰς τὸ ἑξῆς ἰσχυρῶς ἐκβαλεῖν ἢ τὸ μέλας πόντος] Exhibuit quoque interpres in nigrum pontum, nec intercedo, quo minus ab poeta aliquo sic scriptum credatur. Sed Lucianum nunc simpliciter narrantem non respexisse opinor ad talem quandam imitationem, & intellexisse Melan finem, ut illam maris partem appellari novimus ab ingreditate eam Melan finem. Vide Geographos.

48. Μέ-

gilla citharæ, quas exciderant scilicet cum vapularet una cum ipsa etiam cithara.

10. Parvo autem post illum intervallo, 25 Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cujus lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, & lege artis tractasset citharam, 30 vicit, & praeconio ornatus est, & derisit Evangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua & sigillis, ac dixisse illi fertur, *Τῷ* *quidam*, *Εὐαγγέλε*, *αὐτοῦ* *λατὸ* *σινέῃς* *εἰς*, *quippo* *divos*: *ego* *vero* *pauper* *cinēus* *Delphica*. 35 *Ceterum* *illum* *solum* *tui* *apparatus* *fructum* *tibi* *habe*; *quod*, *neque* *miserrante* *quoquam* *te* *vidimus*, *hic* *discedis*, *sed* *exorsus* *omnibus* *propter* *artis* *illius* *expertem* *atque* *superuacuum* *luxuriosum*. Apprime tibi Evangelus 40 ille congruit, quatenus plane non curas rifum spectatorum.

11. Neque vero intempestivum fuerit Lesbium tibi fabulam enarrare, antiquam. Cum Orpheum Thressæ mulieres discer- 45 pissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Melana delatum esse, ajunt; atque innatasse caput lyrae, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, 50 cui lyra, ventis chordas inapellentibus, suc-

χαμβάνει καὶ κινάρας τὰς σφραγίδας (ἐξ-
πεπτόκεισαι γὰρ, καὶ κινήσεις ὁ συμμαστιγυ-
μένης αὐτῆς.)

Μικρὸν δὲ ὄψαχόν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς
τις Ἠλείου (εἰσέρχεται), κινάραν μὲ παλαιὰν
ἔχων, ξυλίνους δὲ ὁ κόλλοπας ἐπικειμένῃ.
ἑαυτὰ δὲ καὶ μόγις σὺν τῇ σφράγιδι δέκα
δραχμῶν ἀξίαν· ἀλλ' ἔτος γε φῶσας δε-
ξιῶς, καὶ κινάρας καὶ τὸ νόμον καὶ τέχνης,
ἐκράτει, καὶ ἀνεκνήρυστο, καὶ τῷ Εὐαγγέλει
καλεγγέλα, κατέτιν ἐμπομπεύσαντ' αὐτῷ
κινάραν, καὶ ταῖς σφραγίσιν ἐκείναις. καὶ εἰ-
πὼν γε λέγει· πρὸς αὐτὸν ὦ Εὐαγγέλε,
σοὺ μὲ χρυσὴν δάφνην πρὸςέμισαι, πλεονεξίᾳ
γὰρ ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὸ Δελφικόν· πολλὴν τῆτό
γε μόνον ὄνησο καὶ σκευῆς, ὅτι μὴδ' ἐλευμέ-
νῳ ὅτι τῇ ἡττῇ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισυμε-
νῳ προσέτι· ὡς τὸ ἀτεχνόν σου ταύτῃ καὶ
σφραγίσιν τρυφῇ. καὶ πῶδα δὲ σοὶ καὶ
Εὐαγγέλει ὅτι, πᾶς ἦσαν σοὶ γε ἐδ' ἐλ-
ίγονι μέλα τῷ γέλωτι καὶ τῷ γελάτῳ.

Οὐκ ἀκαίρον δ' αὖ γένοιτο, καὶ Λέσβιον
μυθὸν τινα δηγῆσασθαι σοὶ πάλαι γενόμε-
νον. Ὅτε τὸ Ὀρφέα διεσπάρσατο αἱ Θράες
ταί, Φασὶ, καὶ κεφαλὴν αὐτῆ σὺν τῇ λύρᾳ
εἰς τὸ Ἑβρον ἐμπροσθεσαν, ἐμβληθῆναι εἰς
τὸ μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε καὶ κεφα-
λὴν τῇ λύρᾳ, καὶ μὲν ἔδωσαν Θρῆνόν τινα
50 ὅτι τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγῳ, καὶ λύραν δὲ
αὐτῷ ὑπῆχεν τῷ ἀέμων ἐμπιπτόντων
ταῖς

c Συμμαστιγυμένης] Συμμαστιγυμένη. male B1. d Κόλλοπας] Recte Edd. praeter γ. & V2. quas κόλλοπας.
e Παρ] Ita bene Ald. γ. H P. B1. S. Παρ Fl. L. & marg. A1. f Εἰς τὸ Ἑβρον] Haec & seqq. a λόγῳ ad λόγῳ
desunt in Fl. g Ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγῳ] Ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ λόγῳ marg. A1.

27. Κόλλοπας ἐπικειμένη] Κόλλοπας οἱ πικροκλίτικοι καὶ
καὶ αὐτοὶ, ὡς ἐπὶ τῇ καὶ ἰσχυροί. V.
37. Ὀνήσο] Γραμ. Ὀνήσο. G.
40. Εἰς πῶδα δὲ σοὶ] Παρ πῶδα, αὐτῇ τῇ κατὰ πῶδα.

δε, πλεονεξίᾳ, ἰσχυροί. ἢ ἀληθέστερον ἰσχυροί, πρὸς πῶδα αὐτῇ
καὶ ἀπὸ τῆς πλεονεξίας αὐτῇ εἰς τὰ παρ' αὐτῇ ἀπὸ τῆς πλεονεξίας
εἰς τὰς πῶδας μῆτις. V. (Εἰς τῆς C. Εἰς τῆς V.)

Κατασπάρσας] Sic docet Solan. pro vulgato κατασπάρσας, & παρ' αὐτῇ, pro edico παρ' αὐτῇ.

48. Μέλανα πόντος] Mare nigrum Luciano notum.
Sed de Propontide hic intelligendum videtur. F. G.

Μέλανα πόντος] Quando ita appellari mare hoc con-
perit, alii doceant. M. de S.

ταῖς χορδαῖς· καὶ ἔτω μετ' αὐτοῦ προσερχ-
θῆναι τῇ Λεοῶ· καὶ κείνους ἀνελομένους τὴν
κεφαλὴν καταβάψαι, ἵνα περ νῦν τὸ Βακ-
χεῖον αὐτοῖς ὅσι· καὶ λύραιν δὲ ἀναθῆναι εἰς
τῆς Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ ὅπτι πολλοὶ γε
σώζονται αὐτῶν.

Χρόνῳ δὲ ὑπεροκ Νέανθον ἢ τῷ Πιπτακῷ
τῷ τυράννι ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας ἂν πυνθα-
νόμενοι, ὡς ἐκλήθη μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ
λίθους, ἐμελωδῶν δὲ καὶ μετὰ τῷ Ὀρφίῳ συμ-
φορὰν μηδεὸς ἀπιομένη, πρὸς ἑώρα τῷ
κτῆματι ἐμπροσθεν, καὶ ἀναφθεύρατα ἢ
ἱερὰ μεγάλῳ χρημασί, πείσαι ὑποθέν-
τα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ ἢ τῷ
Ὀρφίῳ λαβόντα δὲ μετὰ ἡμέραν μὲν ἐν τῇ
πόλει χρῆσθαι, ὅτε ἀσφαλὲς οἴεται εἶναι·
σύνταξ δὲ ὑπὸ κάλπῃ ἔχουσα, μόνον προελ-
θεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ προχειρισάμενος
χρῆσθαι καὶ συνταράττειν τὰς χορδὰς, ἄτεχνοι
καὶ ἄμυσοι νεανίσκοι, ἐλπίσονται καὶ μέλη τι-
νὰ θεωπέσια ὑπηχῆσιν ἢ λύραν, ὑφ' ὧν
πάντας καταθέλξουσιν, καὶ κηλήσουσιν, καὶ μα-
κάριον ἔσεται, κληρονομήσασθαι τὸ Ὀρφίῳ
μυσηῖς· ἀχρι δὲ ξυμελθόντας τὴν κύνας,

cinuerit , & sic cum cāntu appulsam Lesbō : illosque sublatum caput sepeliisse , ubi nunc Baccheum illis est , lyram vero Apollinis in templo dedicasse , ubi diu servata sit.

12. Interjecto tempore Neanthum Pitta-
ci tyranni filium , qui istaec de lyra audis-
set , ut animalia , & plantas , & saxa demul-
serit , ac post Orphei mortem , nemine il-
lam tractante cecinerit , in cupiditatem il-
lius habendae incidisse , corruptoque magna
vi pecuniae sacerdoti persuasisse , ut subje-
cta alia simili , Orphei sibi lyram daret.
Cum vero accepisset , interdium quidem in
urbe ea uti non satis tutum putasse ; noctu
vero illa sinu condita solum progressum esse
in locum suburbanum , eaque deprompta ,
pulsasse & perturbasse fides adolescentem ar-
tis & Musarum expertem , qui speraret
carmina quaedam divina reddituram esse ly-
ram , quibus delinire omnes ac mulcere
cum posset , beatum se fore Musicae Or-
phei heredem ; donec convenientes ad fo-
num

canes, multos autem ibi fuisse, miserum laniaverint. Haecenus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se convocaret canes. Ubi illud quidem manifestissime apparuit, non lyram fuisse, quae solum demulserit, sed artem & cantum, quae sola eximia Orpheo a matre contigerant. Caeterum lyra supellex erat non melior barbitis aliis.

13. Et quid Orphea tibi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, & forte adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam, si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam Epicteti adstituram sibi per quietem, seque similem seni admirabili futurum.

14. Heri vero & nudius tertius alius quis Cynici Protei baculum, quem deponerat, cum in ignem defilires, talento ipse quoque emit, & habet pignus illud atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii artem canas, & Geryonis ossa Thebani,

πρὸς τὴν ἦχον (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) ἀλοπάσσαλός αὐτόν· ὡς τὸτο γυνὴ ὁμοιον τῷ Ὀρφεὶ παθεῖν, καὶ μόνος ἑφ' ἑαυτὸν ζυγαλέσαι τὴν κύβητα. ὅτε αὖτε καὶ σαφέστατα ἔφθην, ὡς ἐχ' ἡ λύρα θέλγυσσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη καὶ ἡ ᾠδὴ, ἃ μόνον ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεὶ ἔδωκεν ὁ μὴ πρὸς ὑπὴρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτήμα ἦν ἐδὲν ἀμεινον ἢ ἄλλων βαρβίτων.

Καὶ τί σοι τὸ Ὀρφέα, ἢ τὸ Νέαθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτὸς ἐγένετό τις, καὶ ἐτι ὅστις, οἶμαι, ὅς τ' Ἐπικτήτης λύχνον τῷ Στωϊκῷ, κεραμεῖον ὄντα, τριχιλίαν δραχμῶν ἐπρίατο, ἥλπιζε γὰρ, οἶμαι, καὶ οὐκ εἶναι, εἰ τὸ πυκτὸν ὑπὸ ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὸ Ἐπικτήτης σοφίαν ὄναρ ἐπισήσοι, καὶ ὅμοιον ἔσονται τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι.

Χθὲς δὲ καὶ πρόωγόν ἄλλος τις ἢ Πρωστίας τῷ Κυνικῷ βακχίριον, ἢν καθάπερ ἡμεῖς εἰς τὸ πῦρ, ταλάντῳ καὶ ἐκείνῳ ἐπρίατο, καὶ ἔχει μὲν τὸ κεμήλιον τὸτο καὶ δίκτυον, ὡς τεύχεται τῷ Καλυδωνίῳ τὸ δέρμα, καὶ Θεβαῖοι τὰ ὅσα τῷ Γηρύοντι, καὶ

b 'Eφ'] 'Yφ' male Fl. c Γηρύον] Sic Fl. Fr. Ald. J. H1. & 2. E1. P. S. Anst.

77. Διοπάσσαλός αὐτόν] Ἐπὶ καίκεν ὑπὸ τ' ἀποκρίσεως. V.

82. τ' Παρὰ τὸν μὴ πρὸς] Καλλιπίας γὰρ τὸ Μούσης μυθολογία γινώσκ. V.

* Κυνῶν] Ita merito emendarat Solan. cum legeretur Κυνῶν.

Ἐστὶ μὲν, inquit, τὸ δέρμα ὅς τ' ἡ Καλυδωνία. Διοπάσσαλός αὐτόν τὸ χρόνῳ εἰς αὐτὸν ἢ τριχίαν ἢ ψιλόν. J. M. G.

99. τὰ ὅσα τῷ Γηρύοντι] An factum de Geryonis ossibus, quod Sanctorum reliquiis contigisse cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae sint, vel translatas? Ραμφανίας enim in Atticis p. 34. 20. in Lydiae urbe non magna, Τηθύον θύμης, inventa, narrat, post nudatum a tempestatibus collem, ὅς τ' ἡ γῆ καὶ ἀνθρώπων ἐστὶν ἐν πύσιν, ὡς ἐστὶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῇ γῇ. (conformatio fuisse humana esse, magnitudo elephantum potius aut cetum suasisse) Αὐτίκα δὲ λόγῳ ἔλθεν εἰς τοὺς πολλοὺς, Γηρύον τὸ χρυσάρεον εἶναι μὲν τὸν πρὸς κ. τ. λ. Dicemusne lacunam esse post Θεβαῖοι, aut post ὅσα adeo. Sed huiusmodi nolo. Ma-

94. Καὶ πρόωγόν] Λόγεται. εἰς ἀρτίον, ὡς ἐχρήσατο ὁ Πλάτων. V.

Ibid. Πρωστίας] Περὶ τῷ Πρωστίῳ λόγῳ. V.

† Παρὰ τῷ μὴ πρὸς] Ante ad verba αὐτὸν ἐξέλεγε male referebatur hoc Schol. & schol. sequens, ad Ἐκείνῳ γέροντι.

nam vim ejusmodi reliquiarum, (καμήλιον, θύμης, ἀνθρώπων) pro diverso respectu vocant Graeci) breviter indicat Ez. Spanheimius in ipso ingressu magni operis p. 3. J. M. G.

Ibid. Γηρύοντι] Γηρύοντι diserte scripsit Cl. Gesn. in nota sua; an quia Latini amant Geryon, omis? Dubito tamen num & sic in Luciano corrigi velit, quum etiam Γηρύον in H2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, Edd. decem-evolvi, easque in Γηρύον consentire deprehendi, nempe ab recto Γηρύοντι, quam formationem esse usitatissimam, vel ex Loydis Lex. poet. notum, qui id vel quater ex Ραλεφ. & Γηρύοντι a Γηρύοντι ex aliis profert. Addo Ceron. Apollodoro adnexum p. m. 247. τῷ Γη-

ἢ Μεμφίται δ' Ἰσιδῶν τὸς πολέμους. αὐτὸς δὲ ὁ τῷ Θανμαστῷ κτήματ' ἀσπότης, ἢ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαίδευσίᾳ ἐβδελύριε ὑποφροντίσεν. ὅρας ὅπως κακοδαίμονως ἀφαικίσαι, βακίριας ἐς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀληθῶς δεόμεν'.

Λέγει. γὰρ ὁ Διονύσιον τραγωδίας ποιῆν φαύλως πάντῃ, ἢ γελοῖως, ὥστε τὸ φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτῷ ἐς τὰς λαλαμίας ἐμπέσειν, ἢ δυνάμενον κατέχων τὴν γέλασιν. ὅτ' οὖν τοῖνυν συνδόμεν' ὡς ἐχέλαται, τὸ Αἰσχύλῳ συζῆν, εἰς ὃ ἐκεῖν' ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κλησάμεν' αὐτόν, ὥστε ἐνθεῶν ἔσταλ', ἢ κάτοχ' ἐκ τῆς συζῆς, ἀλλ' ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῷ γελοῖότερα ἔγραφε· εἶπεν κακῶς τὸ Δωρικόν, ἦκεν ἢ Διονυσίῳ γυνή, ἢ πάλιν οἶμαι, γυναῖκα χρησίμην ἀπέλωσα. ἢ τῷτο γὰρ ἐκ τῆς συ-

18. Memphitae cincinnos Isidis. Ipse vero admirabilis rei dominus, vel ipsum te infcitia atque impuritate vicerit. Vide quam infelicitate te habeas, baculo in caput (in-
fisso) revera indigens.

15. Dicitur etiam Dionysius tyrannus scripsisse tragoediam, male sane & ridicule, adeo ut saepe propter eam in Lautumias inciderit Philoxenus, qui risum continere non posset. Hic ergo derideri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere solitus fuerat, studiosè emit, futurum ratus, ut divino quodam ad poëticen studio inde animaretur. Verum enim vero in illis ipsis tabellis longe etiam magis ridicula scripsit, quale illud Doricum, *Advenit Dionysii mulier*: & illud, *Hei conjugem quam commodam deperidi*: nam istuc etiam de pu-

a. Ἐγίλαται] Hoc pertinaciter servant Edd. Ἠγίλαται adscript. marg. f.

ρῶν ἀδικαλλίς ὅσαι βόαι. Et Ptol. Herhauß. p. 310. f. Ἦρα συμπαροῦσα τῇ Γαυρῇ. Pateh. Nic. c. 30. πᾶς Γαυρὸς βόαι. Nec aliter Suidas, nec Aristoph. quæta vid. Acharn. vs. 1081. Ideoque jam nulla mendi suspicio: nec scio ubi Γαυρὸν aut Γαυρὸν inveniantur.

J. F. R.

7. Λέγεται — Διονύσιον] Ut Latini verbis passivis imperson. positis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accusativum iis frequentius adiungunt. Diad. Sic. I. c. 95. pr. λέγει] προειπὼν Ἀλκίμαν τὴν Βασιλίαν. Ib. med. λέγει] τὴν Εὐφροσύνην — ἐνέπνευσε. I. 2. c. 21. λέγει] τὴν Μίμωνα, & millies up. eundem deinde. Pateh. Nic. c. 30. λέγει] δὲ Ἐρακλῆα — ἀφικέσθαι. Et c. 31. Λέγεται δὲ ὁ Δημοκρίτης. Item c. 36. Λέγεται δὲ ὁ Γάργας. Aesch. f. 86. λέγεται τῷτο. Arrian. Exp. Al. in praef. λέγει] Φίλωνος τὴν τελευτήσασιν, ubi Cl. Gronov. sex, septem alia simil. ex Ael. & Xen. Interdum tamen & nominativum reperias, ut Diog. Laert. T. 2. p. 582. λέγει] ὁ Πλάτωνος τὸς γυνῆς. Diad. Sic. V. c. 55. λέγει] αὐτὸς ὁ γόνιμος γυναικί. Mox ibid. Ζεὺς λέγει] ἠκούσας.

J. F. R.

Ibid. Διονύσιον] Meminit Cic. ad Att. L. IX. unde proverbium factum est: Διονύσιος ἐν Κερῶν.

Διονύσιον] Dionysius tyrannus.

Διονύσιον] Seniores intelligit, qui tragoedias & comoedias edidit. Vid. Plut. 838. 2. 1276. 1532. 1. De tragoediis ejus vide Suid. & Plut. Timol. 442. 2. & 601. f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἢ τὸ Τυραννὸς ἀδικίας μόνον ἴψῳ, quod apud Statuam etiam reperitur, Gros. Flor. 187. B. adde Philostr. p. 499. M. de S.

Διονύσιον τραγωδίας ποιῆν φαύλως] Adleverat Cl. Hemsterb. ad eundem Davif. ad Cic. Tusc. Disp. V. p. 350. Ed. 2. Ibi Cicero de eodem Dionysia tyranno: *maius corum vero persudio poëtae etiam tragico quam bono, nihil ad rem.* Davif. autem: „Themist. Or. IX. p. 126. Τραγωδίας δὲ, inquit, ἰκανῶς γράφω, ἢ Διονύσιον. „ὁ Τυραννὸς ἰκανῶς ἦ. De poëtica ejus facultate non tam bene sentiunt reliqui, & in horum sententia fuisse se non obscure docet Tullius. Ammian. Marcell. L. XV. c. 5. Legimus Dionysium intentasse Poëtae Philoxeno mortem, cum eum recitantes proprios versus absurdos & inconcinnos, laudantibus cunctis, solus audiret immobilis. Dein additis etiam his „Luciani, pergit: alia de Philoxeno in lapicidinas cuncto testimonia corrasit Jac. Perizon. ad Aelian. V. H. L. X. c. 9. At de Dionysii tragoediis vide Schöferum & Kühnium ad L. XIII. c. 18. Haec Davif. adscribere non piguit.

J. F. R.

8. Τὸν Φιλόξενον] Nota Philoxeni historia disertissime enarrata a Diador. Sic. I. 15. post pr. brevius a Statuano Serm. 13. κατὰ τὴν ἀλήθειαν. Tangit Cic. ad Att. 6. med. Aliam causam conjecti a Dionysio in Lautumias Philoxeni, corruptam nempe ab illo Galateam, tyranni pellicem, indicat Athenaeus L. I. p. 6. F. & Schol. Aristoph. ad Plut. 290. Tragoedia fuit Dionysii nomina, & quæ ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud Fabric. B. G. 2. 19. p. 675. in quo Catalogo Tragicorum etiam Philoxenus illustratur p. 686. Add. Viri docti ad Aelian. V. H. 10. 9. & 12. 44.

J. M. G.

10. Οὐ δυνάμενος κατέχων τὴν γέλασιν] Aliam causam assignat

pugillaribus : & illud , *Sinlti sibi illudunt enim mortalium.* Atque hoc quidem apte dictum in te videri potest a Dionysio , ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.

16. Qua enim ipse spe de libris concepta, eos volvis semper , & glutinas , & circum-2 cidis , & croco cedroque inungis , & pelles circumdas , & apponis umbilicos , tanquam fructum aliquem illorum capturus ? Nempe melior omnino jam ipsa illa emtione factus es , qui sic dicas , *ut libri praecipiant ?* 3 Quin piscibus magis mutus es. Vivis autem ut neque dicere honestum sit , sed *immane* , ut in proverbio est , *odium omnium* sustines propter impuritatem. Itaque si talem libri efficerent , curriculo quam lon-3 gissime fugiendum ab illis erat.

ξίς , καὶ τὸ , αὐτοῖς ᾧ ἐμπαίξῃσιν οἱ μαυροὶ 2 οὐροῦ. τὸτο μὲν γε πρὸς σέ μάλιστα εὐ-
τόχως ἀν εἰρημὸν εἶναι , ἢ τῷ Διονυσίῳ . καὶ
ἀλλὰ τὸτο χρυσῶσαι αὐτῷ ἔδει ἐκεῖνο τὸ
πυξίον.

Τίνα ᾧ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς τὰ βι-
βλία , καὶ ἑ ἀνελίθεις αἰεὶ , καὶ ἀσκολλᾷς ,
καὶ ἀεικόπεις , καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ , καὶ
τῇ κέδρῳ , καὶ διφθέρας ἀειβάλλεις , καὶ ὀμ-
φαλὸς ἐντίθεις , ὡς δὴ τι σπολαύσων αὐ-
τοῦ ; πᾶν γὰρ ἤδη βελτίων γεγένησαι
3 ἀλλὰ τὸ ὄνῃ , ὅς τοιαῦτα μὴ φέγγῃ μάλ-
λον δὲ τὸ ἰχθύων ἀφανώτερον εἶναι , βίοις δὲ ,
ὡς ἐδ' εἰπεῖν καλόν· μῦθος δὲ ἀγρίον ,
ἑ Φασι , πᾶσι πάντων ἔχεις ὅππῃ τῇ βδε-
λυρία· ὡς εἰ τοιούτους ἀπειργάζετο τὰ βι-
βλία , Φυγὴ Φευκτέον ἀν' ἢ ὅτι πορρωτάτω
3 ἀπ' αὐτοῦ.

Δυσὶν

b 'H] ἢ delet *Gesn.* c 'Ανελίθεις] Et hoc Edd. constanter. 'Αναυλίθεις *Graev.* & marg. *AlW.* d 'Εντίθεις] 'Εντίθεις vult *Gmjet.* e Φασι] Sic *J. P.* aliaque. Φασι *Fl.*

32. 'Ὡς ἐδ' εἰπεῖν καλόν] *Καινοπραξίς* ἐ τοῦτο , ὡς ἐδ' ὑπὸ καλὸν τὸ ᾧ καὶ ὡς ἐδ' καλὸν εἰπεῖν. *V.*

signat *Plut.* 595. f. Tragoedia nempe Tyranni ei ut emendaret data , a principio ad finem ab eo est oblitterata.

11. 'Εγελᾷται] Lege ἡγελᾷται & vid. *Παρμ.* c. 40. vel potius ἡγελᾷτο , ut *Diog. Laert.* p. 159. F. quamvis de alio illic sermo. De hac veterum curiositate vid. *Sponh.* p. 4. ed. ult. Adde his ob similitudinem *Silii Italici* factum , qui in *Virgilii* monumento decubuisse fertur , quasi eodem afflatu inspirandus. Narrat *Jacob. Pontanius* 181. *Philoc.*

16. Δοκεῖν] Ubinam hoc Doricum invenies ? Corruptum censo ; necdum quid reponam satis video. Aliquid tamen habeo quod asseram. Fuit altera Dionysii uxor nomine Doris ; v. *Eliau.* V. H. IX. 8. & XIII. 10. *Val. Maxim.* IX. 14. de qua haud dubie hic sermo est. Adde *Cic.* *Tusc.* V. Locra erat , Xeneti viri civium suorum nobilissimi filia. sed ibi Loris dicitur. Vid. not. ad *Cornel. Nep.* in Dione. *M. du S.*

Ibid. 'Ἦσαν ὁ Διονυσίῳ] Non puto , ridiculum quarendum esse in his versiculis , prout hic recitantur , in quibus humile quiddam forte videas , & minime Tragicum ; ridiculum nescio an quis hodie observet ? sed citari arbitror carminum principia eorum , quae miserum poetam praeter caetera declarent. *J. M. G.*

20. Μάλιστα εὖς. — ἢ τῷ Διῳ.] Aut μᾶλλον scribi debuit , aut εὖς ὁχάστειον. *M. du S.*

25. Καὶ ἀνελίθεις] Hæc omnia *Pers.* ejusque *Inscr.* Tom. III.

pretres ad Sat. 3.

Καὶ ἀνελίθεις αἰεὶ] Perinde quidem est sive legas , ut in editis habetur καὶ ἀνελίθεις αἰεὶ , sive , ut in *Mf.* extat , καὶ ἀναυλίθεις αἰεὶ. Utrumque enim significat *libros* , *versus* , *evolvis* , utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. sed cum ἀναυλίθεις , quod hic codex vetustus prae se fert , sit verbum rarius , credibile est librariorum pro eo substituisse notius & tritius. Proprie ἀναυλίθεις dicitur de voluminibus , quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur , καὶ ἀσκολλᾷς ἑ ἀεικόπεις , *conglutinas* , *spolias* , cum vertendum sit *conglutinas* , *circumcidis*. Chartae enim glutine jungentur , deinde frontes librorum circumcidebantur , capiti vero voluminis adglutinabatur membrana purpurea , cui plerumque litteris aureis index libri inscribatur , ut erudite docuit maximus vir *Isaacs Vossius* ad Catullum pag. 52. vide quae ibi notavit , quae maxime faciunt huic loco illustrando. *J. G. G.*

Ibid. Καὶ ἀσκολλᾷς , καὶ ἀεικόπεις] I. e. recidis. *in le rogne.* *F. G.*

28. 'Εντίθεις] 'Εντίθεις. *F. G.* Ni Atticum foret ut pro αἰεὶ , ut c. 19. f. πρὸς τίθεις. *J. F. R.*

31. Τῶν ἰχθύων ἀφανώτερον] Proverb. *J. B.*

Ibid. ἰχθύων ἀφανώτερον] Supra 2. Tr. c. 35. 'Αλεκτ. c. 1. *M. du S.*

Δουῖν δὲ ὄντων, ἄττ' ἂν ὦσιν ἢ πα-
λαιῶν τις κτήσαίῃ, λέγειν τε δύνασθαι, καὶ
πράττειν τὰ δεῖν ζήλω τῷ ζήτων, καὶ
φυγῇ τῷ χειρόνων ὅταν μήτε ἐκεῖνα, μήτε
ταῦτα φαίνηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελυ-
μεν, τί ἄλλο ἢ τοῖς μουσὶ ἀφαιρῶν
ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις, καὶ πλε-
γὰς ὡς ἀμελεῖσι τοῖς οἰκέταις;

Πῶς δὲ ἐκείνῳ αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ
χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν (αἰεὶ δὲ τι
πάντως ἔχεις) ἐροῖτο ἢ τινος, ἢ ῥήτορος,
ἢ συγγραφέως, ἢ ποιητῆ ὅτι; σὺ δὲ ἐκ τῆς
ἐπιγραφῆς εἰδὼς, πρῶτος εἰπὼς τὸτό γε
εἶτα ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἐν ξυνουσίᾳ προ-
χωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὃ μὲν ἐπαινοῖ τι, ἢ
αἰτιώτο τῷ συγγραμμένῳ, σὺ δὲ ἀπορίης,
καὶ μηδὲν ἔχῃς εἰπεῖν, οὐκ ἔτι τότε χα-
ρεῖν σοι τῷ γῆν χτ' ἑαυτῷ, ὡς ὁ Βελλερα-
φόντης ἀφαιρῶν τὸ βιβλίον;

Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίν-
θῳ ἀπαίδευτόν τινα βιβλίον καλλίστον ἀνα-
γινώσκοντα, τὰς Βάκχας, οἶμαι, τῷ
Εὐριπίδῃ, χτ' ἢ ἄγγελον δὲ ἢ τῷ διηγεμέ-
νον τὰ τῷ Πενθέως πᾶσι, καὶ τὸ τῷ Ἀγαυῆς
ἔργον, ἀρπάσας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν,
Ἀμεινὸν ὅτι τῷ Πενθεὶ ἀπαξ σπαραχθῆναι
ὑπ' ἐμῷ, ἢ ὑπὸ σὺ πολλάκις. Ζητῶ

17. Cum vero duo fere sint, quae a ve-
teribus parare sibi possit aliquis, ut & di-
cere possit & facere quae oportet, optimo-
rum aemulatione, & fuga deteriorum: si
neque istuc neque hoc utilitatis percepisse
aliquem inde appareat; quid aliud quam
exercitationes muribus parabit, aut habita-
cula blattis, aut servis plagas tanquam isto-
rum negligentibus?

18. Quomodo vero turpe esse illud ne-
gabis, si quis te videns in manu librum
habere, semper autem omnino habes ali-
quem, interroget, cujus aut oratoris, aut
historici, aut poetae sit? tu vero, qui ex
titulo noris, placide illud certe respondeas:
Deinde vero, ut solent talia in consuetudine
familiari ad longos sermones procedere, ille
laudet aliquid aut vituperet de his, quae
ibi scripta sunt; tu vero consilii inops non
habeas quod dicas: non tibi tum dehiscere
tellurem optabis, qui librum eo modo, ut
litteras Bellerophontes circumferas?

19. Cynicus Demetrius cum videret Co-
rinthi indoctum quendam, qui librum le-
geret pulcherrimum, Bacchas, puto, Eu-
ripidis, esset autem in ea parte fabulae ubi
nuncius Penthei factum enarrat, & opus
Agavae: raptum librum discerpfit, dicens,
Melius est Pentheo semel a me lacerari, quam
a te saepe. Diu autem multum apud me
quae-

a Τότε δε.] Τὸ γὰρ χαρὶν σοι τότε Coll. b Βάκχας] Βάκχος Fl. male, quod tamen & adscriptum marg. A1.

43. Καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσει] Τίλφη ζυφίον οἱ τοῖς
βιβλίοις ὡς ἐπὶ τῇ ἐντέλει πειραγὰς, * ἐπιμαρτυρία
ἔχει, ὡς ἐν περὶ παιδείας, λόγῳ ὃ πάλιν εἰ τις + τοῦ

* Ἐπιμαρτυρία] Ἐπιμαρτυρία dederat Διόσκ. non adiciens unde.
Ideo non satis cauti cur vulgatum desererem videns, non
obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post ἐπιμαρ-
τυρία distinguas, construasque ζυφίον ἐπιμαρτυρία, κίρμα ἔχει. Je-
lmi conjectura non displicebit; non tamen certum erit, Scho-
laften sic dedisse. J. F. R.

+ Χτ' ἑ] Sic Διόσκ. pro vulgato τῷ, quod ei facilius de-

tu + ἐγγράψαιτο, ποιῶντι ὃ ἀποβάλλω. V.

53. Οὐκ ἔτι τῷ γῆν χαρὶν σοι τότε] G.

di, quia ex C. est, nisi neque ἀδύνατον vulgatum ab Scholiasta
profectum. J. F. R.

+ Ἐγγράψαιτο] Legendum existimo ἐγγράψαιτο. J. F. R.
§ Ἀποβάλλω] Exc. G. eadem, nisi quod habent ἀποβάλλω.
C. etiam, nisi quod τότε pro τῷ quod in reliquis est. Sed
legendum ἀδύνατον, non ἀδύνατον. M. du S.

43. Τίλφαις] Lege σάφαις, ut 'Αλ. c. 31. mutare
tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiastes
ad illum locum. M. du S.

53. Χαρὶν σοι] Hom. II. Θ. 150. M. du S.

56. Δημήτριος] Vide 'Ορχ. c. 63. Δημοσ. 1. c. 3. &
Τετ. c. 27. M. du S.

Δημήτριος] De hoc aliisque XX. Demetriis vid: Philo-
soph. IV. 25. notasque Olear. p. 167. b. 1. J. F. R.

58. Τὰς Βάκχας] Eur. Bacch. 1041. Quae fabula et-
iam extat. In Fl. Βάκχος, prave. M. du S.

64. Τήμερον] Uique ad hanc diem. F. G.

73. Μη] Lege πᾶ. M. du S.

76. Κα]

quaerens, hodie nondum reperire possum, cuius rei causa tantum studii in emendis libris colles. Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis percipiendi causa fieri, nemo putaverit qui vel minimam tui notitiam habuerit; non magis, quam calvus pectinem emerit, aut speculum caecus, aut surdus tibicinem, aut pellicem castratus, aut mediterraneus remum, aut aratrum gubernator. Verum ostentationem forte divitiarum ea res habet? & hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam, quae nullam tibi utilitatem adferant, tamen de multa illa affluentia aliquid impendere? Verum enim vero, quantum ego etiam, Syrus homo, scire potui, nisi te ipse in illas senis istius tabulas per fraudem inscripsisses, jam perisses fame, & auctionem librorum tuorum proposuisses.

20. Relinquitur nempe illud te indutum ab adulatoribus, uti credas, non modo pulchrum te esse atque amabilem; sed doctum atque oratorem, & historicum, qualis nemo alius, libros emere ideo, ut laudes illorum afferas. Ajunt vero te illis recitare in conviviis, atque illos terrestrium ranarum instar prae siti clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui naso ducaris, & credas illis omnia; qui aliquando illud etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu esse, sic-

δε αὐτὸς πρὸς ἑμαυτὸν, ἔγωγε καὶ τῆμερον εὐρεῖν
δεδυνήμαι τίνος ἕνεκα καὶ σκευδὴν ταύτην
ἐσπένδακας πάλιν καὶ ὤνῃν τῶν βιβλίων ὠφελείας μὴ γὰρ, ἢ χρείας τῆ ἀπ' αὐτῆς, ἐδ' ἂν οἴηθείη τις τῆ ἐπ' ἐλάχιστον σε εἰδότεν. καὶ μᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρὶ αἰσίου κτέονος, ἢ κάτοπιρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς ἀλητιῶν, ἢ παλλακὴν ὁ εὐνυχῶν, ἢ ὁ ἡπειρώτης κάππην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλλὰ μὴ δῶκε δειξὶν πλάττει σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει, καὶ βάλῃ τὸτο ἐμφάνει ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδὲν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς καὶ πενίας ἀναλίσκεις; καὶ μὴ ὅσα γε καὶ μὲ Σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τῷ γέροντι ἐκείνῳ ἀφθνήκας παρηνέγραψας, ὅπολ' ὅλως ἂν ὑπὸ λιμῷ ἦδη, καὶ ἀγοράν πρὸς τίθεις τῶν βιβλίων.

Λοιπὸν ἐν ᾧ δὴ ἐκείνο πεπεισμένον ὑπὸ τῶν κολάων, ὡς ἐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐράσμιος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεύς, οἷός ἐστιν ἔτερος, ὡνείαδ' τὰ βιβλία, ὡς ἀληθείας τὰς ἐπαίνους αὐτῆς. Φασὶ δὲ σε καὶ λόγους δεικνύουσαν αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῳ, καὶ κείνους χερσαίαν βατράχων δίχην διψῶντας, ἢ ἐκκεραγμένα, ἢ μὴ πίνειν, ἢ μὴ ἀφῆραγῶσι βοῶντες. καὶ γὰρ οὐδεὶς οἶδ' ὅπως ῥᾶς εἰ τῶν ῥήτων ἔλκεας, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνο ἐπέειπες, ὡς βασιλεῖ τι καὶ ὁμοιωθῆς τῷ ὄντι,

c Κτίσιον] Κτίσιος Fl. d Καίμιν] Non habet Fl. e Δὴ] Restitui ex L. & Fl. Δὴ Edd. cett. male. f Εἰ] Εἴ Fl. & marg. Δ1. g Οὐχ ἕτερος] Sic pleraeque recte. Οὐδ' ἕτερος Schol. Οὐδ' ἕτερος Fl. h ὡς ἀληθείας] ὡς εἰ ἀληθείας marg. Δ1. i ἐκκεραγμένα] ἐκκεραγμένα Fl. k ὁμοιωθῆς] ὁμοιωθῆς Fl.

84. Οὐδ' ἕτερος ὡνείαδ' τὰ βιβλία] Τὸ οὐδ' ἕτερος ἐπὶ δις λαμβάνεται· πᾶς ἐν τούτῳ; εἰ μάλιστα ἐμφανὲς τὰ τῶν γραφῶν,

καὶ ἀπὸ τῶν ἑτέρων, γὰρ ἕτερος οὐδ' ἕτερος, ἢ ἐκτίλειται τὸ ἐν τῷ συνδέσμῳ. V. Exstat etiam in C.

76. Καίμιν Σύρον ὄντα] Syrus ergo & ille indoctus. M. du S.

88. ἐκκεραγμένα] Delerat em Solanus, praecunte Fl. Facerem idem, si plures addicerent, etiam posses ἑκκεραγμένα conjicere, quod similia frequenter Noster, ut ἑκκεραγμένα, ἑκκεραγμένα &c. Sed quia supra de Merced. Cond. §. 28. quoque χερσαίαν βατράχων δίχην διψῶντας ἐκκεραγμένα, neque compositum ἐκκεραγμένα in Nostro observavi, Solano assentior. J. F. R.

Ibid. ἢ μὴ] Καί μὴ. F. G. Probo; sed ne sine auctoritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui. J. F. R.

92. Βασιλεῖ τινι] M. Aurelio; eruditum enim paulo post dicit c. 22. Sapientem etiam &c. quod & a Scholiaste probe fuerat animadversum, quem vide a me emendatum. Praeterea post Peregrini mortem scripta; vide supra. M. du S.

ἦν, καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, ὃς ψευδοφίλιππος ἐκείνους, ὃς ὁ χιτῆς προπάτορας ἡμῶν ψευδονέρων, ὃς εἴ τις ἄλλος τῷ ὑπὸ τὸ ψεῦδος τέταγμένων.

Καὶ τί θαυμαστὸν, εἰ τῷτο ἔπαυες, ἀνόητος καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ προσηύεις ἐξυπιάζων, καὶ μιμνήμενος βάδισμα, καὶ ὄχημα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ὃς σεαυτὸν εἰκάζων ἔχαιρες, ὅπως καὶ Πύρρον Φασὶ τὴν Ἡπειρώτιν τὰ ἄλλα θαυμαστὸν ἄνδρα, ἕτως ὑπὸ κολάκων ὅτι τῷ ὁμοίῳ ποτὲ ἀφθαρῆναι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὁμοίος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καί τοι τὸ τῷ Μουσικῶν τῷτο δὲ πασῶν τὸ πρᾶγμα ἦν εἶδον καὶ τὴν Πύρρον εἰκόνα, καὶ ὅμως ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ μορφήν. ἀλλ' ἐνεκα μὲν δὴ τῶν ὕβριστά μοι εἰς τὸν Πύρρον, ὅτι σε εἴκασα καὶ τῷτο αὐτῷ. τὸ

ut commenticius ille Alexander, & fullo ille Pseudo-Philippus, & qui proavorum nostrorum memoria fuit, simulatus Nero, & si quis alius praefixam suo nomini mendacii notam gerit.

21. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, dementi atque indocto homini, si processisti supina cervice, incessum imitatus & habitum & vultum illius, cui assimulare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus, quantum ad similitudinis iudicium, corruptum, ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen ea res, quantum Muscorum illud summum intervallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam imaginem. Et tamen putabat in se expressam Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum fui injuriosus, quod te illi, quantum ad hanc rem, com-

* Τὸ τῷ Μουσικῶν τῷτο δὲ πασῶν] Sic redditum Luciano ex L. & V2. quae δὲ tantum omisit. Cett. male: τῷ Μουσῶν τῷτο, διὰ πάσων.

6. Καί τοι τὸ τῷ * Μουσῶν] Ἀπὸ τῷ ὁμοίῳ τῇ παροιμίᾳ τῇ ἀγαγομένην χάρις τὰ Μουσῶν ὁρμήματα. V.

* Μουσῶν] Ex interpretatione falsa vides corruptam etiam fuisse Luciani Codicem, quo Scholiasta utebatur. Ideoque

ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. J.F.R.

93. Ὁ ψευδαλέξανδρος] Ille fortis extremae juvenis, qui Syriae regnum velut paternum (Antiochi Epiphanis filium mentitus) armis repereret a Demetrio Sotere. Vid. Justin. 35, 1, 6.

Ibid. καὶ ψευδοφίλιππος] Ammian. L. XIV. c. 19. etiam hunc Pseudophilippum in fullonio natum testatur: Haec, inquit, fortuna mutabilis & inconstans fecit Agathoclem Siculum ex signo regem, & Dionysium gentium quondam terrorem, Corinthi literario ludo praefecit. Haec Adramyttenum Andriiscum in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit. L. Bos.

Ibid. ψευδοφίλιππος] Andriiscus ille, vir ultimae fortis apud Flor. 2, 14, 3. sive stirpis. Vell. Pat. 1, 11, 1. qui quod vulgo ex similitudine Philippi (Persici Macedoniac Regis filii) Pseudophilippus vocabatur, regiam formam, regium nomen animo quoque regio implevit. In fullonio natum etiam Ammianus Marcellinus dicit 14, 11.

95. ψευδονέρος] De Pseudoneronibus tribus vid. Casaubonus ad Suetonii Neronem extremum. J.F.R.

Ibid. καὶ εἴ τις ἄλλος τῷ ὑπὸ τὸ ψεῦδος ταπεινῶν] Benedictus, qui mendacio subditi sunt. Cedo, quos tales intelligam. Quin etiam quum conditionem huiusmodi innuit auctor, usurpat casum tertium; ut in

principio Fugitivorum. ἀξιώσει γὰρ ὑπὸ ἡμῶν τάτις. Et rursus: Κράτεια ἐπιγραφόμενοι ἐπὶ τοῖς κατὰ ταπεινῶν. In Reviviscentibus. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἰσχυρῇ τῇ ταπεινῶν. Anastasius apud Basilenses, & si qui alii hoc modo mentiti sunt, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem, & si quis alius eorum, qui post vocem ψεῦδος nomen posuissent habent. Tales enim sunt illi, qui praecedunt Pseudonero & Pseudophilippis. Similiter lusi in citato loco ex Reviviscentibus in verbo multis praeposito φῶς.

96. Ἰπὸ τὸ ψεῦδος τέταγμένων] I. e. vocem ψεῦδος nomini proprio praepositum habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος, & sim. F.G. Nam Bened. dederat, qui mendacio subditi sunt. Anastasius: si qui alii mentiti sunt. J.F.R.

6. Μουσικῶν τῷτο δὲ πασῶν] Emendationem hanc nostram firmat L. proxime etiam accedit V2. in qua tantum desideratur δὲ, in aliis depravate prorsus legitur Μουσῶν τῷτο ἀπὸ πάντων. Confer α. μὲν, c. 11. si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, Plat. 212, 2. ubi Μουσῶν ὁρμήματα. Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam in suo codice Cel. Kuffe-

Y.M.

comparavi. Quod autem sequitur, etiam tibi maxime conveniret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius sententiae, & in societatem hujus morbi veniret, donec quaedam Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista ipsum pituita liberavit. Pyrrhus enim postquam ostendisset illi imaginem Philippi, & Perdiccae, & Alexandri, & Cassandri, aliorumque regum, interrogabat, cui ipse similis esset? persuasum omnino habens venturam ad Alexandrum. At illa diu cunctata Batrachion, inquit, coquo. Etenim erat aliquis in urbe Larissa Batrachion nomine, coquus, Pyrrho similis.

22. Tu fane cui de cinaedis illis, saltatorum libidini fervientibus, similis sis, non equidem dixerim: te vero furorem robustum nunc adhuc furere videri omnibus ista

δε ὅπῃ τέτυ, καὶ πάντο σοὶ ὥρεπον ἂν εἴη· ἐπεὶ γὰρ ἔγω διέκειτο ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ αὐτῆς ἐπέπειτο, ὅδεις ὅστις ἐξυνεστήθεο, καὶ ἐυνέπαρχεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τις ἐν Λαρίσῃ πρεσβύτης ξένη αὐτῷ τάλῃ· δὲς εἰπῶσα ἔπαυσεν αὐτὸν τὸ κορύζης. ὃ μὲν γὰρ Πύρρος ὀπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων ἤρεο τίνας ὅμοιοι εἴη, πάντο πεπεισμένῳ ὅτι τὸ Ἀλέξανδρον ἤξειν αὐτῷ· ἡ δὲ πολλὸν χρόνον ὀπιχέσσα, Βαίραχίῳ, ἔφη, τῷ μαγείρῳ· καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσῃ, Βαίραχίῳ ὀνομα, μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὅμοιος.

Καὶ σὺ δὲ ὅτι μὲν τῷ τοῖς ὀρχηστῶν συνόντων κιναιδῶν ἴοικας, οὐκ ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ μανίαν ἐρρωμένην ἔτι καὶ νῦν μαίνεται, δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάντο

σα-

b. *Ότιον*] Abest a Fl. Adest in cett. Forsan *τῶν* adscript. marg. f.

rum video, qui proverbium de re, quae alteri, e diametro, ut ajunt, opposita est, dici notat. *M. du S. Ibid. Tῶν Μουσῶν τούτο*] Quae Scholiasta de Mysorum & Phrygum terminis dicit, declarari possunt e *Stra-bone* Lib. 13. p. 432, 33. τὰ δὲ ἔξω ἐπὶ τὰ νῦν μὲν ταῖς τόποις τούτοις ἑκκατὸν ἔχει μίχρη πρὸς τὸ Ταύρον, καὶ τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λύδια, καὶ τὰ Καρικία, καὶ ἐπὶ τὰ τῶν Μουσῶν διωδιάρκτα ἵδαι παραπίπτουσι εἰς ἄλλα κα. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum distinctis & ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At noster de maxima & in sensus facile incurrente dissimilitudine hic agit. Deinde quis putet Lucianum scriptorem si quis alius disertum, & verborum minime parcum, quin *πρὸς* potius quam obscurum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum jam olim putamus locum e compendio scribendi, pro *μουσῶν* legendum *μουσικῶν*. Nam illud alterum, quod *ἂν πάντων* dictum putamus, pro vulgatiore *ἂν πάντων*, non habebit difficultatem, arbitror; cum etiam *ἂν πάντων* (intell. *ἂν πάντων*) dici observaverimus ab *Hippocr.* de diaceta 1, 9, 17.

Tῶν Μουσικῶν τούτο δις δὲ *ἂν πάντων*] Vulgatum τῶν Μουσῶν &c. non esse sanum, *Gujetus* quoque animadvertit, non vero qui sanandum. Sed jam inventa veritate ab *Solan.* & *Gesner.* aliis conjecturis non indigemus. Cumque & *Cl. Wessl.* in *Observ.* p. 35. eodem modo emendandum viderit, *ἀμυν* forem, si his viris non auscultarem. Habuimus id proverbiū supra in de *Merced. Cand.* T. I. p. 719. ubi ad *Ptolem. Har-*

mon. remissi. Item in *Prometh.* c. 6. p. 34. T. I. Et in *Quom. Hist.* c. 7. T. 2. Et expositum est de summa distantia, maximaque differentia. *F.F.R.*

8. *Tῶ Πύρρῳ*] Pyrrhus Alexandro similis. *F.G.*

17. *Ἐπαυσε αὐτὸν τὸ κορύζης*] *Obesae naris*, itemque contra ea *ἐπιπύσαι* naris homines, simili translatione dicunt Latini. Sed *κορύζης* satis ad verbum redere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobrandam & ἀδελφικήν. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit *Plato*, apud quem de rep. 1. p. 416. C. *Thrasymachus* Socratem sic superbe tractat, *Τίς σοι ἐστὶ, cum respondisset Socrates τίς δὲ; ὅτι τοι ἐγώ, inquit, κορύζωντα ὄντα, καὶ οὐκ ἀνθρώπου διόδωρον.* Sed haec copiosissime jam olim & magno apparatu *Cl. Hamsterhuisius* in dialogis nostri selectis p. 25.

Ibid. Κορύζης] Supra T. I. *Dial. Mort.* XX. §. 4. *κορύζης, καὶ τῶν, καὶ πολλὰ κορύζης.* Et *Dial.* IV. §. 2. *κορύζης μὲν τῶν, ὅμως δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄντα.* Ubi *Hamsterh.* hoc paucis exponit, promittens se oppositior loco plura daturum; unde conjicio eum h. l. id acturum fuisse; quum loco priore non repetierit quae super *κορύζης* copiose dedit in *Ed. Dialogor.* *Luciani* minore, p. notar. 24—30. At quum & alibi similes minoris Edit. observationes non recudi in hacce curarit, nolim jam istam notam tam longam huc inferere, quia praescriptum foliorum numerum excedere non licet, & altera editio plurimorum in manibus versatur. Hoc solum repetam, prae aliis *Lucianum* *κορύζης* pro *stultitia* frequenter uti, ut praeter superiora

σαφῶς οἶδα. ἔκην θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανον 3
 ἔγωγε ζωγράφον ὦν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις
 ἐξομαιεύσας ἐθέλεις, πιστεύων τοῖς τὰ τοιαῦ-
 τὰ σε ἐπαινέσιν. καὶ τί ταῦτα ληρῶς; πρό-
 δηλονότι ὅτι ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα
 βιβλία σπουδῆς, εἰ καὶ ἐκ τῆς ἰσχυρίας ἐγὼ μὴ 3
 πάλα καλεῖδον. σοφὸν γὰρ, ὡς γυνὴ οἶε, τὴν
 ὑπερβολήν, καὶ ἐλπίδας εἰ μικρὰς ἔχεις
 περὶ τῆς πράγματι, εἰ βασιλεὺς μάθοι
 ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα
 τιμῇ. εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ οὗ ἐκείνῳ ἀκρίβως 4
 σκεῖν, ὡς ἀνὴρ βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ,
 πάντα ἐν βραχεῖ παρ' αὐτῷ ἔσεσθαι σοὶ
 νομίζεις.

Ἄλλ', ὃ καλαπύγων, οἶε τοσούτοις μαι-
 δραγόραις καλακεχούσας αὐτῇ, ὡς ταῦτα μὴ 4
 ἀκρίβως, ἐκείνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷόν μοι σε ὁ
 μεθ' ἡμέρας βίβω, οἷοι δὲ σοὶ πότοι, ὅποια
 δὲ νύκτες, καὶ οἷοις καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις;
 οὐκ οἶδα ὡς ὅσα καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ
 βασιλέως; τὰ δὲ σὰ ἔγωγε φανερῶς ὄψιν, 5
 ὡς καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνῶριμα· εἰ γὰρ
 καὶ φθέρξαι μόνον, εἰ γὰρ καὶ λυόμεναι
 ἀποδύσαι, μᾶλλον δὲ μὴ ἀποδύσαι, εἰ δὲ
 καὶ, οἱ δ' οἰκέται μόνον ἢ ἀποδύσασθαι σε,
 τί οἶε, μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντα σοὶ πρό- 5
 δηλατὰ τῆς νυκτὸς ἀπορρήσια; εἰπέ γυνὴ μοι
 καὶ τόδε, εἰ βάσας ὁ ὑμέτερος ἐκείνῳ

de imagine, illud plane scio. Itaque ad-
 mirandum est, te malum adeo pictorem
 eruditis videri velle similem, & his fidem
 habere, qui eo te nomine laudant. Et quid
 ista nugor? Manifesta enim causa tui circa
 istales libros studii, licet ego prae tarditate
 non olim perspexerim. Sapiens enim, ut
 quidem putas, hoc tuum commentum est,
 & spes non parvas ea de re concepisti, si
 Imperator ista audiat, vir sapiens, & in
 honore habens eruditionem maximo. Si ve-
 ro ista de te ille audiat, ut emas libros &
 conducas multos, brevi te tempore ab ipso
 impetraturum speras omnia.

23. Sed putasne, impudice, tam copio-
 se illum mandragora perfusum, ut haec
 quidem audiat, nesciat vero idem, qualis
 sit diurna vita tua, quales tuae potationes,
 quae noctes, cum qualibus & cujus aetatis
 hominibus cubes? nescis multas esse aures,
 oculos regis multos? Tua autem facta ita
 sunt aperta, ut caecis etiam atque furdis in-
 notuerint. Si enim vocem modo mittas,
 si enim exuaris in balneo; quin, ne exua-
 ris ipse, si videtur, si servi modo tui exuan-
 tur: quid putas? nonne statim manifesta
 futura tuarum secreta noctium? Dic igitur
 mihi hoc etiam, si vester ille, Bassus, So-
 phi-

a Τοσούτοις] Et hoc omittit Fl. b Καὶ] Neglexit Fl. c Δουκῶ] Δουκῶ J. sola.

39. * Σοφὸς ἀνὴρ] Κατὰ τὸ Μάρκον γὰρ ἔστ' ὁ Λουκιανὸς π. V.

* Σοφὸς ἀνὴρ] Σοφὸς γὰρ edebatur, quod ad Lucian. aptavit
 M. du S.

+ Μάρκον] Μάρκον Edita ridicule; sed & sic V. Recte Μάρ-
 κον C. & G.

de Moss. Peregr. sub init. & in Navig. §. 45. &c.
 J. F. R.

38. Εἰ βασιλεὺς μάθοι] Marcus Antoninus Philoso-
 phus. F. G.

57. Βάσας] De quodam Basso legimus apud Philo-
 stratum p. 166. & ad quem Apollonii Epistolae extant
 XXXVI. & XXXVII. & apud Suidam, sed alius is
 videtur ab eo, qui hic notatur, de hoc vid. Ovid.
 Trist. II. 417. M. du S.

Βάσας] Variozum quidem Bassorum meminit Ta-

eis. nullius, quem hujus Sophistae nomine insignire
 queam; fuit & Bassus Neronis tempore, homo dica-
 cissimus, qui *Asinus albus* vocabatur, ut refert *Quin-*
tus. L. VI. c. 3. p. 545. *Asinus* ob ineptias, *al-*
bum ob jucunditatem dictum vult *Turneb.* At *Burman.*
 ob stuporem vel magnas aures, & colorem cutis.
 Hunc designari non ineptum foret, si tempus conve-
 niret. J. F. R.

58. Βάσαλον] De hoc apud auctores ambigitur, a-
 liis *Tibicinem*, *Poëtam* aliis facientibus. Vid. *Plus.* v.
 De-

phista, & Batalus tibicen, & cinaedus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis scripsit, quomodo furere, velli, pati & agere ista deceat; si, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum fusti ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Herculemne illum esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sexcenta enim sunt, quae testimonium adversus illum habitum perhibeant, incessus, conjectus oculorum, & vox, & cervix infracta, & cerussa, & mastiche, & fucus, quibus vos ornaminis. Et omnino facilius, quod est in proverbio, quinque sub axilla elephantos tegas, quam unum cinaedum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futurum, uti libro tectus delitescas? Sed fieri id quidem non potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra.

24. Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a bibliopolis esse petendas, sed a se ipso unicuique, atque a quotidiana vita sua, sumendas. Tu vero putas advocatum tibi communem testemque futurum Atticum, & Callinum librariorum? Non, sed crudeles quosdam homines, qui te obterant, ubi Dis visum erit,

σοφιστής, & Βάταλ^ο ὁ αὐλητής, ἢ ὁ κίναε^ο· Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τὸς Σαυ^οματῶν ὑμῶν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνεσθαι, & παύεσθαι, & πάσχειν, & ποιεῖν ἐκεῖνα, εἰ τέτων τις συνὶ λεοντῇ πεδβαλλόμενος, & ῥόπαλον ἔχων βαδίζῃ, τί οἷα φαίνεσθαι τοῖς ὁρώσιν; Ἡρακλῆα εἶναι αὐτόν; Οὐκ εἴ γε & χύτραις λημῶντες τυγχάνοιεν. μυρία γὰρ ὅτι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ σχήματι, βάδισμα, & βλέμμα, & φωνή, & τράχηλος ὀπίσκηλασμός^ο, & ἡμύθιον, & ματίχη, & ὄψις, οἷς οὐμῖς κοσμεῖσθε, & ἄλλως, ὡς & παροιμίαν, Ἰάπθον ἀνὴρ πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψειας, ἢ ἓνα κίναιδον. εἴτα ἡ λεοντῇ μὲν τοῦτον οὐκ ἀνέκρυψε, σύ δ' οἷα λήσῃ σκεπόμενος βιβλίῳ; ἀλλ' ἐστὶ δυνατόν. ὡς ὁδοῦ γὰρ σε, & ἀποκαλύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γινώσκουσα.

Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας ἐστὶν & βιβλιοκαπήλων διζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ, & τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ λαμβάνειν. οὐ δ' οἷα συνήγορον κοινὸν & μάρτυρα ἔσεσθαι σοὶ τὸ Ἀπικόν, & Καλλινὸν τὸς βιβλιογράφους; ὅτι ἄλλ' ὁμῶς τινες ἀνθρώποις ἐπιτρίψοντάς σε, ἢν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι, & πρὸς ἕχατον πενίας ζῶντες.

d Σκεπόμενος] Σκεπόμενος male Fl. e Οὐκ] Omittit Fl. f Ἐπιτρίψοντάς] Ἐπιτρίψοντά Fl.

69. Οὐκ ἔστι χύτραις λημῶντες] Χύτραις λημῶντες, ἀπὸ τῶ χύτρας ἵσας περὶ φέρωντες λήματα. V.

Demosth. 1554. I. qui monet ita dictum ab obscenitate Demosthenem. Libanius in vita Demosth. Tibicinem Ephesium fuisse ait supra modum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sint. Consule etiam Suidam, & in eum Eruditissimi editoris notam. Ipse Demosth. ejus opprobrii meminit. p. m. 179. B. C. Poetam mollem facit Jos. Barberius AG. X. 823. Vid. etiam Brodaewum Miscell. I. 20. M. du S.

59. Ἡμιθέων] Ovid. Trist. II. Ep. ad Aug. Nec qui composuit nuper Sybarisida fugit. Hujus, ut videtur, auctor Hemitheon. Alludit Philo Hebraeus in vita Moysis; Comoedias, inquit, & Sybaritica nequitias composuit. Mars. etiam XII. Thes. Crit. Græc. p. 27. 1. Lib. Gyrard. p. 482. M. du S.

65. Χύτραις λημῶντες] Comicus in Nub. p. 144. αὐτὸν λήματα καλεῖσθαι. Ad quæ verba vetus Schol. Ὁ δὲ Λυκαίανος ἐν τῇ πρὸς ἀπαίδεστον & πολλὰ βιβλία ἀνέμαλλον, οὐκ ἄνεστιν εἰπεῖν χύτραις λημῶντες. Hesych. Κροινικὴ λήματα, παρὰ τὴν παροιμίαν τῶν χύτραις λημῶν, & καλεῖσθαι ἐπὶ τῷ ἀμβλυνοτάτῳ. L. Bozi.

Χύτραις λημῶντες] V. Scholiast. Aristoph. Nub. ad v. 326. p. 144. & Hesych. Κροινικὴ λήματα. M. du S.

66. Μυρία ὅτι] Sic de Calisto. c. 10. & 29. Sic apud Aristoph. Epist. 19. lib. 2. J. B.

69. Ματίχη] Ad depilanda corpora adhibebant molles isti; quod & hodieque faciunt Asiatici. Vide supra notam ad Mæd. c. 33. M. du S.

81. Ἀπικόν & Καλλῶν] Supra cap. 2. pr. M. du S. 91. Καί-

Ξυελάσσης· δέον ἔτι νῦν ^a σωφρονήσαντα ^b & ad extremum paupertatis adigent : qui debebas vel nunc ad sanitatem revocatus vendere eruditorum alicui libros istos , & cum his recens aedificatam illam domum , ac reddere mangonibus partem certe de multis , quae illis debentur.

Καὶ γὰρ κακῆϊνα ^c πρὸς δύο ταῦτα δυνῶς ἐσπύδασας , βιβλίων τε ἢ πολυτελεῶν κτήσιν , καὶ μερακίῳ ἢ ἐξώρων , καὶ ἤδη καρτερῶν ὤκων , καὶ τοῦ πρᾶγμα σοὶ πᾶν σπυδάξῃ , καὶ θηρεύεται . ἀδυνατοῦν δὲ πένητα ὄντα , πρὸς 95 ἄμφω λησχεῖν . σκόπη τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβεβλή . ἀξιώ γὰρ σε ἀφόμενον ἢ μηδὲν προσηκόντων , ἢ ἑτέραν νόσον θεραπεύειν , καὶ τῆς ὑπέρβας ἐκείνης ὤκῃ δ' ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε ἢ οἴκοθεν , μέλας-έλλοιό τινας ἢ ἐλευθέρων , οἷς ^c εὖδ' ἀκίνδυνον ἀπελευθέρωσιν , ἢν μὴ λάδωσιν , ἀπαλῆ ἐξαγορεύσαι τὰ πρᾶχθέντα ὑμῖν ^d καὶ πότον , οἷα καὶ πρῶτον αἰσχίστα ^e πρὸς σὺ διηγείτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος , ἔτι καὶ ^d δειγμάτια ἐκιδεικνύς . ἀλλ' ἐγὼ γε καὶ μάρτυρας ἂν ὡς ἀσχετοῦ τῆς

90tis , quae illis debentur.

25. Etenim in duobus istis studiosissime elaborasti , in libris magni pretii exquirendis & in adolescentulis exoletis , jamque robustis coëmendis : eamque rem calide admodum tractas & venaris. Fieri autem non potest , ut homo pauper utrique studio par sis. Vide ergo quam divina res sit consilium. Censeo enim te relictis , quae nihil ad te pertinent , alteri tantum morbo vacare , & illius ministros pretio emere , ne deficientibus servis , liberos homines arceffas , quibus nempe non aequae ac servis periculum , nisi acceperint quantum volunt , eliminare omnia quae post computationem a vobis fiunt. Qualia nuper turpissima de te scortum illud effuriebat , qui ipsa indicia sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam praebere , qui tum aderant , quam indi-

^a Σωφρονήσαντα] Ita dedit Solan. ex Fl. Habet & S. Σωφρονήσαντα B1. J. P. Σωφρονήσαντα H. ^b Νέκτιστοι] Νέκτιστοι Fl. sola. ^c Οὐδ'] Deest in Fl. ^d Δείγματα] Constans lecti. Δείγματα Marci.

91. Κακῆϊνα] Non liquet. M. du S. In marg. Junt. notarat Idem , nihil variare Edd. Sed in phraſi κακῆϊνα nihil est vitii ; tam saepe enim habuimus illud κακῆϊνα , ut neque repetere velim , neque credere possim ad id haesisse Solanum ; verum aliud in sensu quaesivit vitium ; nam vel κακῆϊνα , vel sequens ταῦτα melius abesset. Scio quidem αὐτὸς ἐκείνῃ haud infrequens esse , ut *Ælian* V. H. IV. 9. ἀπ' ἐγὼ , φησιν , αὐτὸς ἐκείνῃς εἶμι . *Herodian* III. 13. 7. αὐτὸν τε ἐκείνῃς ἔτ' ἀδελφὸν αὐτῆς . *Aristot.* de Gen. Animal. III. 6. pr. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ & similia Nostro etiam familiaria , vid. ad *Abdic.* c. 6. Habeoque in promptu multos pleonasmos , veluti hoc *Lyſias* in *Ἀπολ. Δημοδοκ.* p. 378. Ed. Lond. ἢ ἢ ἰδὼν ἢ ὑμῶν αὐτῶν , aliaque partim exhibita ad *Gall.* c. 20. *Icar.* c. 1. atque alibi , partim alia occasione expromenda ; non tamen ad verbum huic loco respondentia . Sed & prope accedentia adferuntur a Viris doctis ad *Dial. Mar.* III. §. 1. p. 296. T. I. nec tamen mihi satisfaciō ; quare pro ταῦτα levissima mutatione legerim ταῦτα , tumque ταῦτα ἐκείνα idem erit quod αὐτὰ ἐκείνα , illa ipsa , s. eadem illa ; nam qui opposita illa pronomina eodem spiritu jungantur , nondum capio , dum ταῦτα ἐκείνα idem

sonat atque : haec illa , & si duo accedit , erit : illa haec duo , quod dici posse , nondum observavi . At si oratio possit fieri bimembris , & construi , καὶ γὰρ κακῆϊνα δυνῶς ἐσπύδασας , & in ista valide incubuisti , πρὸς δύο ταῦτα , circa haec duo , salva res foret . At vix patiuntur sequentia .

93. Ἐξόρην] Validos dederant , cum sit exoletos . Vid. *Snid.* Et *Philostr.* Ep. 14. Οἱ ἱπποὶ καὶ ποικίλῃ ἀγαθῇ ἀκρίσας ἔξόρην . i. e. senioribus , quam ut amatoriam exerceant . Generaliter enim signif. actatem justam egressos , quod satis jam docuit *Steph.*

96. Ἰερὸν χρῆμα συμβεβλή] Supra *Rhet. Præc.* §. 1. habuimas : Ἰερὸν τι χρῆμα τῶν συμβεβλην ὄντων .

97. Ἀξιώ γὰρ σε ἀφόμενον] Longe hic a sententia Luciani Latinus interpres . Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit , *autētr enim tibi sum , ut omittis quæ nihil ad te attinent* , nempe librorum emptione , alterum illum morbum tuum cures , & ministros illos , nempe libidinis tuæ , dimittas , qui liberi sunt , cum verna tibi non desint , quibus , si fugerint , non sit tutum , eliminare omnia quæ post epulas & vinum agitis vos , nisi a te nihil acceperint . Quare non tutum veris potius quam liberis , aperta res .

Th M.
99. Τὸς

digne tulerim, & tantum non plagis hominem mulcaverim, tuam vicem nimirum iratus. Praesertim cum alium quoque testem advocaret similium, & alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec igitur, vir bone, repone tibi pecuniam, & serva, ut domi & secure talia facere & pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam transducatur? Nec enim canis definat temere, corium semel docta rodere.

26. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nosti omnem: artes omnes dicendi, & elegantias, & vitia, & Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, & summum in eruditione, librorum ista multitudine factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te illudendo fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.

27. Lubens autem te interrogem, tot li-

τότε παρόντας, ὡς ἡγαγάκησα, καὶ ὀλίγη πλεονάζει ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ τοῦ. καὶ μάλιστ' ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσασθαι μάρτυρα τῷ ὁμοίῳ, καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις διηγυμνῶς. πρὸς δὲ ταῦτα, ὡς γὰρ, ταμιεύς τὰργύριον, καὶ φύλακῃ, ὡς οἴκοι καὶ καὶ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα σπουδῇ καὶ πάσχειν ἔχεις. ὥστε μὴ καὶ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς δὲν μέλαπείσει σε; ἐδὲ καὶ κύων ἀπαξ παύσασθαι δὲ, σκυτοβραγυῖν μαθεῖσα.

Τὸ δ' ἕτερον ῥαδίον, τὸ μηκέτι ὀνειδῆσαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαιδευμένος, ἄλλος σοφίας, μόνον ὅσον ἐπ' ἀκρὺ τῆς χεῖρος ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν εἶδῃ, πᾶσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν, καὶ ἁπλῶς πάντων σοφὸν τι χρῆμα καὶ ἀκρὸν ἐν παιδείᾳ γεγενῆσθαι, ἀλλὰ τὸ πλεονάζειν βιβλίων καλύψει ἐδὲν καὶ με σοὶ ἐνδιαιτρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατῶμεν.

Ἠδέως δ' ἀν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα

• Λόγους] Sic Edd. omnia. Λοιπὸν Marcil.

99. Τὸς ὑπερίτας] Sensum ex verbis Graecis ut nunc quidem se habent, haud facile elicias. Ego corruptissima existimo, sed absque Mss. Codd. ope quid reponam nondum satis video.

Ibid. Ὡς δ' ὅμοιος μὴ ἐπιλαμπύρῃ σε τῷ οἴκῳ] Ut cis pauca, καὶ φύλακῃ ὡς οἴκοι.

Th. M.

Ὡς δ' ὅμοιος] Locus difficilis, quem interpretando magis obscuravit Marcilius. Nempe corruptum esse illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀλλὰ σε ἀφίμῃ — διαπύρῃ, καὶ τοὺς ὑπερίτας — quid expectamus? non profecto ἀπὸ δὲ, sed ἀπιδῆσαι, nec ὅμοιος, sed ὅμοιος. Blandissimam esse, utramque emendationem agnoscat, qui manus librorum non ignorat. Denique ὥς mutandum censo in ἐν. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo ὀνειδῆσαι peccatum esset, nube objecta loco alioquin claro, reliquis quoque corrumpendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut servis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur.

J. M. G.

Tom. III.

1. Μιλατίλλοι] Μιλατίλλας forsan legendum. Sed locus mendosus videtur.

Μιλατίλλοι] Ante hanc vocem excidisse puto πρὸς.

3. Λάβω] Subaudi εἰ, δῶρα, aut quid simile.

6. Ἐτι ἐ δὲ γύμνασι ἐπιδικῶς] Ἐτι ἐ δὲ γύμνασι ἐπιδικῶς. Morfionculas nempe amatorias.

11. Ταῦτα ἐ λόγους διηγυμνῶς] Ταῦτα ἐ λογιῶν.

16. Οὐδὲ καὶ κύων &c.] Utitur & Alciphron. III. Ep. 47. fin. verborum ordine aliter collocato. ὅτι καὶ κύων σκυτοβραγυῖν μαθεῖσα τὴν τέχνην ἐκίλησεν, ubi peritiss. Bergler. & haec Luciani addit, cetera ad Erasmus remittens.

17. Σκυτοβραγυῖν] Proverbium hoc expressit Horat. Sat. 5. L. II. v. 8.

Ut canis a corio nunquam abstergebatur unguis.

27. Ἐνδιαιτρίβειν] Sumitur hic pro celebrare, vitium laudare, uti Oiv. c. 2. aut potius palpare, ut Ἀλλ. c. 33.

Q

31. 40

βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις; αὐτῷ; τὰ Πλάτων; τὰ Ἀντιθένης; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἱππώνακτος; ἢ τῶν μὲν ὑποφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλιστα σοι τῶν ἄλλων χειρὸς; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου καὶ Τιμαρχοῦ λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάντα οἶδας, καὶ γινώσκεις αὐτῶν ἕκαστον; καὶ δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν Εὐπολιν ὑποδεδίκαας; ἀνεγνώσθης καὶ τὰς Βάπτας τὸ δράμα ὅλον; εἴπ' ἂν σὺ τάκει καθέκαστο, ὅδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτὰ; τῷτο γὰρ καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἀπὸ τῆς βιβλίου, ὁποῖαι αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττης; πότε δὲ ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' ὑδαίς ἐώρακε πωρῶντα τῷτο; ἀλλὰ νύκτωρ; πό-
τερον ἢ ἐπιτελαμύνει ἤδη ἐκείνοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκύτους, μηκέτι μὴ τολμήσεις τοῖτο μηδέν.

obros cum habeas, quem potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis, Antiochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis, sed oratores potius quam illi in manibus tibi sunt? Dic mihi, an Aeschiniis etiam contra Timarchum orationem legis? An illa quidem nosti omnia, & unumquodque illorum agnoscis? Aristophanem & Eupolin egisti? legisti etiam fabulam totam Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te movere, neque in te agnoscens illa erubisti? Itaque vel maxime illud admiretur aliquis, quo tandem animo libros attingas? quibus illos evolvas manibus? quando illos legas? Interdiu? At nemo te vidit hoc facere? Sed noctu? utrum, cum jam istis intentus es? An ante studia, immo ante tenebras, nihil quidquam istorum audes?

28. Quin-

α Ἀπὸ] Ἀπὸ Fl. & L. male. prius *Al. f.* &c. Ἀπὸ vult *Solan.* δ Ἐπιτελαμύνει] Ἐπιτελαμύνει Fl. sola, quod & adscivit marg. A1.

31. Ἀντιθένης] Perire haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platonis recensentur. *M. du S.*

32. Ἀντιλόχου] Forſan Ἀρχιλόχου F.G. Idem adſcripſerat etiam *La Croze.*

34. Αἰσχίνου] Supra de *Merced.* c. 7. pr. *J. F. R.*

35. Τιμαρχοῦ] Τὸ καταπύγων scil. *F. G.*

Ibid. Κατὰ Τιμαρχοῦ] Haec oratio hodieque extat. *M. du S.*

38. ὑποδεδίκαας] Cum omnium, qui modo laudabantur, auctorum commemoratio acerbum quid habeat, ut qui asperere inveſti ſint in ea ſlagitia, quae Indocto bibliothecae poſſeſſori objicit *Lucianus*; tum in *Aristophanis* atque *Eupolidis* comoediis utitur vocabulo ὑποδεδίκααι, puto ut indicet, eum perſonas turpes V.G. Hyperboli, & ſimilium ſubiſſe, & hiſtrionis inſtar exiſſe: quem intellectum verbi hic tanto magis adnotandum putavi, quod adhuc nondum mihi obſervatus eſt. *J. M. G.*

Ibid. τὰς Βάπτας] Τὸς Βάπτας eſſe nomen huius comoediae evincit *Platonius* ille, cujus περὶ Ἀλφρονείας *καμωιδίων* libellus *Aristophani* praefigi ſolet, poſt princ. Ἰσμεν γοῦν τὸν Εὐπολιν, ἐπὶ τῷ διδάξει τὰς Βάπτας, ἀπὸ πηγῶν καὶ τῶν θάλασσαν ὡς ἐκείνων, καὶ ὅς καθέκει τὰς Βάπτας: & magis etiam *Juvenalis* 2, 92. *Cecropiam ſoliti Baptae laſſare Coiſto.* Vetus *Scholiaſtes* ad h. l. ſupplet *Platonii* narrationem, & dubitationem, ſi qua eſſe poterat, eximit, ſimulque *Lucianum* unice declarat: *Baptae* ſiculus libri, quo *impudici deſcribuntur* ab

Eupolide, qui induxit viros *Athenienſes* ad imitationem *feminarum ſaltantes, laſſare platriam.* *Baptae* ergo molles, quo titulo *Eupolis* comoediam ſcripſit, ob quam ab *Alciade*, quem inprimis perſtrinxerat, necatus eſt. An hi Βάπται geſtarunt Βαπτὰ; de quibus *Cl. Hemſterh.* ad *Nigrin.* c. 40. *J. M. G.*

τὰς Βάπτας] Τὸς Βάπτας legend. videtur. Βάπται. *Eupolidis* drama, in quo τὸ Βαπτῶν τὸ Κοιτυεύς ſacerdotum libidinem exagitat. *Juven.* F.G. Recte conjicit *Gujet.* nam *Baptae* ſacerdotes mares erant *Deae Coiſtytus*, cui nocturnis & impudicis ſaltationibus ſacra faciebant. *Juvenal.* Sat. 2: v. 92. *Cecropiam ſoliti Baptae laſſare Coiſto*, ubi vid. Interpret. quos non exſcribo. Et quamvis molles eo nomine etiam inſigniantur, adeoque per jocum *femineus* articulus addi poſſe videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipſe indicatur. *J. F. R.*

41. Τὴν ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἂντι τῆς βιβλίου, ὁποῖαι αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττης] Ridiculiffime *Latinus* interpres, quali animo, qualibus manibus libros verſes. Non intellecta locutione *Attica*, ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχων, averſari, avoir a contre cœur. Hoc dicit *Lucianus*, quem tu mollium tuorum averſatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis? Perinde ut ſi diceret, molles tui tibi tam προεβύριοι, tam προσκαρδιοι, manus tuae tam rebus obicoenis occupatae; ut libris vacare nullo modo poſſis. Haec intelligi non magis refert, ſed neque ubi maxime. *Βιφίλης* *Lucianus*,

28. Quin tu relinquis libros & tuam solum rem agis ! Quamquam nec istuc amplius oportebat , sed Euripidis illam Phaedram revereri , indignantem pro mulieribus ac dicentem :

Tenebras nec horret ulla lecti conscias,

Vocemve, si gravis prorumpat, parietum. 55

Sia omnino perseverare in morbo tibi decretum est , abi, eme libros , & domi conclusos tibi habe , & frui gloria possessionis. Satis tibi hoc quoque. Sed noli unquam illos attingere , nec lege , nec linguae

"Αφες δὲ τὰ βιβλία, ἢ μόνον ἐργάζου
τοὺς σωτῆρας. καίτοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' ἐκεί-
να, αἰδέσθηναι δὲ τὴν Εὐριπίδου Φαίδραν,
ἢ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτῆσαι, ἢ λέ-
γεσθαι,

Οὐδὲ σκότον Φρίσσει τ' συνεργάτιν,
Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε Φθογγὴν ἀφῆ.
Εἰ δὲ πάντως ἐμυλῶμεν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέ-
γνωσται, ὁ δὲ βιβλία, ἢ οἴκος
καλακλείσας ἔχε, καὶ καρπὸν τ' ἔδοξεν τῶν
κτημάτων. ἱκανὸν σοι καὶ τῆτο· προσάφη
οὐδὲ μηδέπω, μηδὲ ἀναγνῶς, μηδὲ ὑπαγά-
γῃς τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους,
καὶ ποιήματα, μηδὲν δεινὸν σε ἐργασμῶνα.
οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι λελλήρη, ἢ, καὶ
τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχων ἐπιχειρῶ-
σού γ' ὀνήσῃ, καὶ χρῆσθ' ἐς ἔδην, καὶ καλαγε-
λασθῆσθαι πρὸς τὴν πεπαιδευμένην, οἷς ἐπὶ-
χρη

c. Δι] Sic Edd. omnia. Δὲ vult Marcil. d. 16.] Bene Fl. Fr. H. P. aliaque. ἔδοξεν male J. o. Οἶδα] Οἶδα Fl.

nus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere.

Th. M. τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχον] Pro τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχον, ἄστυ τούτων. Nam & ἄστυ pro ἄστυ legendum.

F. G. τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχον] Etiam hic infelicitate rem cessasse arbitror Marcilio. Vult sine dubio hic dicere Lucianus quo animo, qua mente? Sed nimirum non scripsisse videtur τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχον. verum τίνα πρὸς ψυχῆς ἔχον, vel τί πρὸς ψυχῆς ἔχον. Lysias in narratione, quam refert in ipsius vita Halicarnassensis Dionysius, ex persona mulieris pro filiis suis, contra suum patrem, agentis, interrogat, τίνα πρὸς ψυχῆς ἔχον ἀπὸ πρὸς τῶν πατρῶν τοιαύτην γνῶμην χρῆσθαι; quo iactant animo? Vid. p. 193. ext. Ald.

J. M. G. 42. ἄστυ] Sic emendare necesse duximus pro vulgato ἄστυ, quod ferri non poterat. In Fl. quidem & L. ἄστυ. sed quid hoc ad rem, quaeso? Contra aptissimum est illud ἄστυ, facillimusque librariorum lapsus, qui ἄστυ inde fecerant; quod tot Editorum diligentiam fugisse miror; cum statim recte ἀπλῆτως eodem habitu sequatur. Ut enim ἄστυς, quod unum restat, scripserit, a me impetrare non possum, ut credam.

M. du S. ἄστυ] Delerat posteriorem syllabam Solan. & ἄστυ sua auctoritate dederat. Fateor sensus perspicuitati ira consuli; verum quia ex seq. ἀπλῆτως facile intelligitur, etiam secundam pers. requiri, eaque Articiis saepe formatur in u pro y, nihil mutem; nam ut βούλομαι, οἰκίζω, ὀφείλω, fere perpetuo faciunt βούλω, οἰκίω, ὀφείλω pro ὀφείλω, in secunda sing. forsan &

ἄστυς, ἄστυ formavit Noster. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυλῶμαι [sciscitatio] ap. Aristoph. Plut. 60. Item τούτω, ψυδῶ ac per multa similia, vide larga manu indicata ap. Cl. Maius. de Dial. p. 63. Et licet Suid. ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipsum ἄστυ quod hic occurrit, indicat ab iis usurpatum, dum ait: ἄστυ, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τῷ ἱερῷ ἔχοντα διὰ τὴν ἀλογίαν τῶν πωτῶν μᾶλλον Ἀττικῶν ἴστω.

J. F. R. 46. Ἰδὲ ἐκείνης] Libidinibus illis probrosis.

F. G. 47. Τὸν λόγον] Quid est?

F. G. Ibid. Λόγον] Mallem, si per Codd. liceret, ἴστω. Quorsum enim illud λόγον, nisi cum Fl. pro ἐπιτιμαρῶ, ἐπιτιμαρῶ legas? quod ferri hic non posset ego quidem existimo.

M. du S. Ibid. Μηκέτι μὴ — μηδὲν] De triplici illa negatione vid. supra Philos. c. ult. ἔδην ἢ μὴ ταράξῃ. Et T. I. de Merced. Cond. §. 4. No. 33. Item Reviv. c. 18. Οὐδὲ ἢ μὴ γίνεσθαι ἄστυ.

J. F. R. 49. Ἀφες δὲ τὰ βιβλία] Ἀφες δὲ.

Th. M. 51. Τὴν τῇ Εὐριπίδου Φαίδραν] Cum nondum satis probatum sit, fuisse fabulam Euripidis hoc nomine, de quo vid. Barnesius; hic autem locus sit in Hippolyto vs. 418. & tibi ex persona Phaedrae proferatur: nolim Luciani verba sic accipere, quasi is Phaedram, fabulae Euripideae nomen, laudare voluerit.

J. M. G. 54. Οὐδὲ σκίον] Eurip. Hipp. 417.

M. du S. 57. 16.] Conf. supra Ep. c. 10.

M. du S. 61. Τῇ γλώττῃ] Lingua, supple impura, a fellatione scil.

F. G. 64. Αἰθίοπα σμήχων ἐπιχειρῶ] Paræmiogr.

J. B. Λί-

χρη ὀφελῆας, ὅκ' ἐκ τῆ κάλλους τ' βιβλίων, ἐδ' ἐκ τ' πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τ' φωνῆς καὶ τ' γνώμης τ' γεγραφότων.

Σὺ δὲ οἷσι θεραπεύουσιν τ' ἀπαιδευσίαν, καὶ ὀπκαλύψῃν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξῃν τῷ πλήθει τ' βιβλίων, ὅκ' εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι τ' ἰατρῶν τὸ αὐτὸ σοιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας, καὶ σικυίας ἄργυρας ποικιλοῦντες, καὶ σμίλας χρυσοκόλλητες· ὁπόταν δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις θέῃ, οἱ μὲν ἐδὲ ὅπως χρὴ μέλαχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν δὲ τις εἰς τὸ μέσον τ' μαθητότων, φλεβοτόμον εὖ μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰδὲ τάλλα μετὸν, ἀπῆλλαξε δ' ὁδύνης τ' νοσήντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιότερῳ τινὶ τὰ σὰ εἰκάσω, τὴν κυρίας τέττης ὀπίσκειν, καὶ ὅφει τὴν μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ζυζόν καὶ μαχαιρίδας, καὶ κάτοπτρον σύμμετρον ἔχοντας· τὴν δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας πλῆθος μαχαιριδίων προσιδέντας, καὶ κάτοπτρα μεγάλα, ἃ μὴν λήσῃν γε δεῖ ταῦτα ἐδὲν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ γελοιότατον ἐκεῖνο πάσχειν, ὅτι κείρον· μὲν οἱ πολλοὶ οὐδὲ τοῖς γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ

ditis, quibus utilitatem percipere satis est; non e pulchritudine librorum, neque ex magno illorum pretio, sed e sermone & sententia auctorum.

29. Tu vero putas curari a te posse inscitiam tegique ista opinione, percellique posse homines librorum multitudine, ignarus, idem, quod tu, facere etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medicamentorum capsulas, & cucurbitas argenteas sibi faciunt, & scalpra auro ferruminata: cum vero iis utendum est illi, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens probe acutum, de caetero rubigine obsitum, dolore aegrum liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem comparem, tonsores mihi istos considera, & videbis, eos, qui sunt in illo genere artifices, novaculam, & cunctellos, & speculum modicum habere; imperitos autem atque indoctos multitudinem cultellorum exponere, & specula magna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire. Sed illud ipsis usu venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos se current,

a. Μαχαιρίδας] Μαχαιρίδων marg. Δ1W.

Αἰδίσκα σμήχαν] In Schotti *Adagio* legendum αἰδίσκων.

84. Μαχαιρίδας] Conf. supra *Ἀναβ.* c. 45. *M. du S.* 96. Τὸ τ' κυρίας] Supra idem *Τίμ.* c. 9. (jam §. 14.) nota *Æsopi* fabula.

3. Αἰδὴς ἀκούσῃ πωλλάκις]. Ubinam? nisi forsan *Διῶφ.* eundem spectat.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ]. Huic libello *Th. Mag.* titulum facit *περὶ ἀγνοίας*. V. *μῦθ.*

ΔΙΑΒΟΛΗ] Haec aliquantum in hac voce, utrum possit retineri pervulgatus titulus, non credendum *Calumnias*. Sed cum *calumniæ* semper falsa sit, cui proinde non modo non temere, sed nunquam sit credendum; ac praeterea latius multo pateat quam *Διόβολος*, & ad omne genus *calumniationum*, *pravasque interpretationum* referatur: in titulo malui illud ponere, quod *Apellis* historia, & definitio auctoris, ac tota disputatio maxime postulare videbatur. In contextu tamen orationis non abstinui interdum *calumnias* appellatione, quoties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur, quod singulis paginis, non satis sibi respondere; voces singulas binarum lingua-

rum, non esse temere nomina plane synonyma.

1. Διὸς γὰρ ἡ ἀγνοία] Ita ferme *Plato* in *Philebo.* Οὐκὲν τὴν ἀγνοίαν εἰπομεν ὅτι κακὸν πάντων; *Namque igitur ignorantiam dicemus omnibus esse malum?* & huc forsitan respiciens noster interpres vertit: *mala res est ignorantia*: sed vim vocis *διὸς* non satis expressit, quæ diritatem innuit. malim igitur vertere, *Diæ res est ignorantia*. Est enim ab illo Græco hoc Latinum vocabulum derivatum, in r. mutato.

2. Ὡς περὶ ἀχλὺν τινα] Atque hæc est ratio, cur anima nostra (aut eorum saltem, qui non penitus obdruerunt) quæ lumen est, ut Philosophi voluere, ignorantiam non secus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tenebræ ita inter se oppositæ, ut altera alteram destruat, atque dissolvat. Hinc *Plutarchus* Græcos veteres hominem φῶτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τὴν γινώσκουσαν, καὶ γινώσκουσαν ἐκείνην διὰ συγγένειαν ἑαυτῆς ἐμπέφυκεν αὐτῇ τι τῆ ψυχῆς ἵνα τῇ φιλοσοφίᾳ φῶς ἵκηται τῇ ἀσέει τομίζουσι, ἀλλὰ τὰ χρώματα τεκτονίκοις, καὶ ὅτι τὸ ὄντως πάλαια τὰν μὲν ἀγνοίαν καὶ ψυχὴν διαμαχετῆ, καὶ πᾶν τὸ ἀφελγὲς ἐκείνην, καὶ

rent, ad illorum vero specula accedentes, disponant comas.

30. Quare tu quoque alii roganti commodare possis libros, ipse uti illis nequeas: Quamquam librum nemini unquam com-
modasti, sed facis quod canis incumbens praesepio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere, qui potest, patitur. Haec in praefens de solis libris libere apud te disputo: de aliis quae despuenda & flagitiosa facis, saepe in posterum audies.

ἐκείνων κάτοπτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζοι.

Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεικνύοντι χρήσεις ἀνὰ τὰ βιβλία: χρήσασθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἀνδύομαι. καὶ τοὶ εἰδὲ ἔχρησας εἰδέναι βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ ἴδιον κυνὸς ποιεῖς, ἢ ἐν τῇ φάτῃ^b καλακευδῶν, ἢ ἔτε αὐτῇ τῷ κριθῶν ἐσθίει, ἔτε τῷ ἵππῳ δναμδῶ φαγεῖν ἐπιτρέπῃ. ταῦτα, τόγε νῦν εἶναι, ὑπὲρ ἰμόνων τῷ βιβλίῳ παρήρησάζομαι πρὸς σέ, πρὸς δὲ τῷ ἄλλων ὅσα κατὰ πύτυα καὶ ἐποκίδιστα ποιεῖς, αὐτὸς ἀκὼσθαι πολλὰκις.

NON TEMERE CRE- DENDUM ESSE DE- LATIONI.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ ΔΙΑ- ΒΟΛΗ.

GRave sane malum ignorantia, & incommodorum plurium causa hominibus, quae velut caliginem quandam rebus offundat, & obscurat verum, & umbram vitae uniuscujusque objiciat. Per tenebras enim oberrantibus similes sumus o-

1 ΔΕΙΝόν γε ἡ ἀγνοία, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλὺν τινα καλαχέουσα τῷ πραγμάτων, καὶ τῷ ἀλήθειαν ἀμαυρῶσα, καὶ τῷ ἐκάστῳ βίον ἐκπικιάζουσα. ἐν σκότῳ γὰρ πλαναμένοις πάντες εἰσι κα-

δ Καλακευδῶν] Κυριώτης Fl. ΔΙΑΒΟΛΗ] Bene sic Fl. Διαβολῇ etiam B1.S. ΔΙΑΒΟΛΗ male J. P. H. Ald. Fr.

93. Καὶ σὺ ταῖς ἄλλω μὲν δεικνύοντι] Καλῶς ἀνὰ ἔχει τῷ δυσχερέστερῳ τοῦτο μνημονίῳ, μὴ καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ, ἀλλὰ πᾶσι τῷ βιβλιοφίλῳ πρὸς αὐτὸν Λουκιανῷ τῷ παρόντι ἐκιδόναι, ἢ τοιαύτῳ σφαιρίῳ καὶ ἰαυτοῦ κινήσει εἰς.

* Ἰκματίζεσθαι βιβλίῳ. V.

4. † Ἐπικυλάζουσα] Ἀπὸ τῆς ἐπισκιάζουσα ὡς ἐπικυλάζουσα ὡς ἐπισκοπίζουσα. ἡ λέξις γὰρ οὕτως λέγεται. V.

* Ἐκματίζου] V. Codicis compendium obscurum est. Fortasse ἰκματίζουσα.

† Ἐπικυλάζουσα] In V. referebatur ad verba in σκότῳ. Ex C. vero ἐπισκιάζουσα] reposuerat M. du S. Sed addidit legendam ἐπικυλάζουσα. Nam C. ἐπισκιάζουσα] γράσσεται, ἰκματίζουσα. Deinde ex Cod. D. Marci, qui fuit Georgii Ad-

ton. Vespucii, huic scholio praemittitur vox ἐπικυλάζουσα. Unde etiam ἡ λέξις reposuimus, pro eo quod legebatur in V. & Impr. ἄγνοια. Ego recepi illud ἐπικυλάζουσα — etsi cum textu Luciani non convenit; sed sententia Scholii necessario sic postulabat; quid enim esset ἐπισκιάζουσα ponitur pro ἐπισκιάζουσα? J. F. R.

ταρέττι] τὰ σκωτῶν, φῶς ὡς ὑποφῶς ὅτι πλῆρῃ πρὸς αὐτὸν. Quod unicuique nostrum ob cognitionem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi & innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli Philosophorum LUMEN sive parte patitur esse statum, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem animam magis averteretur, quam ignorantiam; & omnia lucis expertia videret, tenebrisque tenebatur, eas metuas, ac suspensas habeat. Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris &

caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II.

O miseris hominum mentes! o peiora caca!
Qualibus in tenebris visa, quantisque periculis,
Degitur hoc tui quodcumque est!

Phedrus f. XI. l. III. de Augusto:

Qui postquam tenebras dispersit calumnia.

Cicero lib. I. Tusc. Qu. c. 26. Philosophia ab anima, tamquam ab oculis, caliginem dispersit.

Q. 3.

J. T.
6, Māla

in favorem acti contra liberos, & contra fratres germani, & liberi adversus parentes, & contra amatores suos amafii. Multae vero etiam amicitiae rescissae, & confusae domus sunt ab illa calumniarum probabili specie.

2. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello quasi in tabula quadam ostendere volo, quale quid sit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem illam occupavit. Nam ipse quoque delatus fuerat apud Ptolemaeum, ut qui conjurationis illius, quam Tyri confliaverat Theodotas, socius fuisset. At neque Tyrum unquam viderat Apelles, neque, quis esset Theodotas, noverat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Legatum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen aemulorum aliquis, Antiphi-

5 Σπυλάλασι, πατέρες τε καὶ παίδων ἐξελάνθησαν, καὶ ἀδελφοὶ καὶ ὁμογενεῶν, καὶ παῖδες καὶ ἡ γυναῖκα, καὶ ἐρασταὶ καὶ ἱερῶν. πολλοὶ δὲ καὶ Φιλία συνεκόπησαν, καὶ οἰκοὶ συνεχύθησαν ὑπὸ τῶ καὶ τὰς 302 ἀφολὰς πιθανότητι.

Ἰν' ὅν ὡς ἤκιστα καὶ περὶ πῶθεν αὐταῖς, ὑποδείξαι βέλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ὅτι τινος γραφῆς, ὅποιόν τι ἔστιν ἡ ἀφολὰ, καὶ πῶθεν ἄρχεται, καὶ ὅποιον ἐξεργάζεται. μάλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφεσίου πάλαι ταύτῃ πρῶτα καὶ εἰκόνα. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ ἔστι ἀφολοιθεὶς πρὸς Πτολεμαῖον, ὡς μελεγκῶς Θεοδότα τὸ συνωμοσίας ἐν Τύρῳ. ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἐχ' ἐωράκει, ὅποτε καὶ Τύρον, ἐπὶ τὸ Θεοδόταν, ὅστις ἦν, ἐγίγνωσκεν, καὶ καθόσον ἤκει Πτολεμαῖον τινὰ ὑπαρχόν εἶναι, τὰ καὶ τὴ Φοινίκην ἐπὶ τετραμυδρὸν ἀλλ' ὅμως τὴ ἀντιτέχων τις Ἀν-

i Kai] Omittit B. & mox iterum. k Περιπέλομεν] Admissi ex Fl. 7. Περιπέτουμεν vulgo cum CB. l' Αρχηται] Ἐρχεται male B. & marg. AW. m Πτολεμαῖον] Πτολεμαῖον B. n Πτολεμαῖον] Πτολεμαῖον B.

42. Ἐπιτετραμυδρὸν] Ἀπὸ τῆς τετραμυδρίας κατὰ Φωινίκην καὶ. V.

mittit: a qua illa est de Hippolyto Tragoedia excisada. Praclare igitur Menander: ψεύδης ἀφολὰ τὸ βίον λυμναίνειται. Mendacii calumniā vitam labefaciat. Exemplum praeter cetera egregium est apud Phadrum fab. 2. lib. v. ut ne quid de Philippis dicam Macedoniae regibus, quorum alterius F. Alexandro exilii, alterius Demetrio necis causa fuit. Sed & ipse Alexander vel solus possit sufficere, ut, quantum mali mortalibus adferat calumnia, ostendatur.

32. Καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς] Velut in tabella. Sic Velleius lib. 11. Nos memores professionis universam imaginem principatus ejus oculis animisque subjecimus. Ubi τὸ ἀνιμιστικῶς ab aliena manu, adeoque inducendum videri possit; neque est tamen. In 2/2 dicitur.

35. Ἀπελλῆς ὁ Ἐφεσίου] Ad distinctionem istius Apellis, qui sub Alexandro & Ptolemaeo Lagi vixit, maximi nominis & artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum Σόων, id est adoptione, fuit Ephesius, teste Suida, Pamphili Amphipolitae discipulus.

37. Πρὸς Πτολεμαῖον] Φιλαπάτορα, Evergetae filium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti Rex fuit, Gallus dictus: uti ex Excerptis Chronici Casauboniani, Scaliger in notis ad Eusebium docet. citat idem ibidem Etymologicon: ubi quum locus mihi videatur parum

emendatus, una cum opera restituiam: Γάλλος, inquit, ὁ φιλοπάτορ Πτολεμαῖος, ἀπὸ τῶν φύλλων κισσοῦ καλεῖσθαι, ὡς οἱ Γάλλοι αἰεὶ τὴν Διωνυσιακὴν τελευτὴν κισσοῦ ἐκτελεῖν. Addit Scaliger: ὁ Gallus Μαῖνα Μαρτίου foliis hedera. & Ptolemaum quoque compungit fuisse, hoc est, stigmata foliorum hederae in eis ipse fuisse. Fateor me numquam tale quid de Gallis legisse: nec video quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant: nili pejore, quam pessimi γεγραμμέναι, conditione futuri sint. Lego igitur, φύλλοις κισσοῦ καλεῖσθαι. Et hoc liquet e sequenti voce ἐκτελεῖν. Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque ἐκτελεῖν legendum erit. 38. Ὡς μελεγκῶς Θεοδότα τὸ συνωμοσίας] Quem hic vocat bis Θεοδόταν; Polybius semper Θεοδόταν vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum, eum vide libro 5. historiarum. Palm. Theodotus Polybio vocatur, qui hanc historiam lib. v. fuisse narrat.

Ibid. Θεοδότα] Aetolus qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit, historiam habes apud Polybium L. V. p. 404. & seqq. Vide etiam Prioleum p. II. L. II. p. Angl. 100. Gall. T. III. p. 164. & seqq.

39. Ἐν Τύρῳ] Quam per Panetolum Theodotus occupaverat.

44. Ἀν-

Ἀντίφιλος τὸν ὄνομα, ὃς φθόνῳ ἢ ὀφθαλμοῖς βασιλεῖ τιμῆς, καὶ ἢ τέχνην ζηλοῦ-
πίας, καλεῖται αὐτὸν πρὸς τὸν Πτολεμαῖον,
ὡς εἴη κεκοινωνηκὼς τῷ ὄλῳ, καὶ ὡς θεάσαιτό
τις αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεσιώμενον Θεοδότα;
καὶ παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ ἔς αὐτὸ
κοινολογούμενον καὶ τέλος ἀπέφηνε τὸν Τύρ-
ρῳ & Πελυσίῳ κατάληψιν ἐκ τῆς
Ἀπελλῆς συμβουλῆς γεγονέναι.

Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν ἡ κάρτα, καὶ
τὰ ἄλλα ἢ πάνυ φρενήρης τις ὢν, ἀλλ' ἐν

lus nomine, qui invideret illi honorem,
quo apud regem erat, & artis obtrectatione,
illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium
esset confcius, & esse qui illum viderit
in Phoenice coenantem cum Theodota, &
quam diu duraret convivium, caput cum
oispo conferentem. Breviter, defecisse Ty-
rum & Pelusium captam de Apellis consi-
lio, indicavit.

3. Ptolemaeus, vir alioquin etiam non
admodum prudens, sed adulationi innutri-
tus

a Καὶ παρ'] Haec & seqq. octo verba a καὶ ad καὶ omisit B. Sed margini inferiori adscripta sunt. b Κάρτα, καὶ τὰ ἄλλα ἢ πάνυ] Κατὰ ἑκάστην ἑπὶ πάντων Cod. B. Κάρτα ἢ καὶ πάντα Graev. In vulgato consentiunt Edd.

47. *Τῶν ὄλων] Δηλοῦσι πραγμάτων τὴν ἐκπαιδείαν
τῆς Θεοδότας. V.

53. Κάρτα] Σημαιοῦ πῶς τὸ κάρτα καὶ τῆς. V. (Sed in

*Τῶν ὄλων] Antea ad κεκοινωνηκὼς relatum legebatur, &
seq. Scholion κάρτα ad ἢ πάνυ φρενήρης τις ὢν. utrumque abstr-

V. altero: Κάρτα] λέγεται λίαν, μεγάλως.
54. Φρενήρης] Ὁ φρόνιμος. V.

44. Ἀντίφιλος] Non ignobilis pictor. Meminit
ejus Plinius lib. XXV. cap. x. opera ejus aliquot re-
centius perquam eximia. J. T.

49. Παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον] Neglexit haec interpre-
Verte: toto caena tempore. J. T.

Ibid. Πρὸς τὸ ἔς αὐτὸν κοινολογούμενον] Probabile sit
mendacium oportet. ergo a consuetudine eorum, qui,
quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, de-
sumpta similitudo veri, qua calumnia exornaretur.
Noster in Gallo, de regum curis: λοιπὴ δὲ ἄλλοις δίδωμι
πρὸς ἑς τις τὴν Συρακουσίων κοινολογούμενον. Alium Dio
angit, cum Syracusanorum quibusdam in aures consi-
lia committentibus. Sic Homerus:

Ἄγχι χάνει κεφαλὴν, ἵνα μὴ πυνθείητο ἄλλοι.
Prope admovent caput, ne alii audirent.

Plura collegit Erasmus in Adagiis, qui respici poterit.

51. Πελυσίῳ κατάληψιν] Non Pelusii, sed Ptole-
maidis: ut ex Polybio constat. nam Pelusii castrameta-
tum Ptolemaem refert Polybius, cum adversus An-
tiochum proficisceretur. J. T.

53. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κάρτα ἢ τὰ ἄλλα ἢ πάνυ
φρενήρης τις ὢν] Salmatienſis: Tum Ptolemaeus ut qui
praeter cetera non esset admodum prudens. In hac ver-
sione κάρτα omittitur, inepte, etiam si φρενήρης pru-
dens exponas, opponuntur κάρτα & ἢ πάνυ, ineptius
interponitur & sine sententia καὶ τὰ ἄλλα. Locus labo-
rat, cui suffragante Mf. sic sanitatem reddes: ὡς ἂν
κάρτα ἢ καὶ πάντα φρενήρης τις ὢν. qui quidem valde,
sed non in omnibus desipiebat. Nam φρενήρης etiam est
παράφρων, ut Suidas ostendit, frustra repugnante Ste-

phano, quum & hic locus Suidae & Etymologici ma-
gis sententiam firmet. Nam si hic φρενήρης est pru-
dens, quam quaeſo sententiam ex Graecis verbis con-
ficias? Quid enim est? qui quidem summo tempore, & in
aliis non omnino, aut non valde prudens eras. Sic ne-
minem sanum loqui, nec sanus juret Orestes. Vides
igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, &
φρενήρης esse imprudens. J. G. G.

Ibid. Ὡς ἂν — φρενήρης] Primo illud festinanter ni-
mis affirmat vir magnus, φρενήρης etiam esse impruden-
tem. Apud Suidam, ubi etiam παράφρων esse dicitur,
manifestus error est, forte nec ipsi auctori tri-
buendus, qui παράφρων voluit. Certe exempla Aga-
thiae potius ad oppositum intellectum pertinere, prae-
clare vidit Kusterus. Quatuor locis Homeri (quae fa-
cile Index dabit) Eustathius, ita explicat, ut ἀντίφρων τὴν
φρόνην, ἀντίφροντα dicat. Quatuor locis sic utitur He-
rodotus, nempe 3, 30. & 35. 5, 42. & 9, 54. Sic Scho-
liastae Eurip. ad Heracl. 151. φρενήρης est ἀντίφρων, ἀρ-
τίας φρόνης ἔχων, φρόνης ἀπαρμένον. Sic ipsum hunc
locum Luciani interpretatur Schol. φρόνιμος. Atque
ad Herodoti locum aliquem respici hic etiam a Lucia-
no, suadet etiam illud Ionicum & Herodoteum κάρτα.
Quare optabam illum ipsum locum invenire, spera-
bamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, e-
mendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab aliis
decerpere, ut totum legerem Herodotum. Itaque pro-
ponere interim placet conjecturam, quam forte serius
vel firmabit locus iste, vel nihili esse ostendat.
Nempe apposuisse aliquem puto glossam τὴν κάρτα, vo-
cabulum πάνυ. Posteriorum aliquis eam forte assump-
sit, & eadem ordinem verborum aliquantum turba-
vit, sic restituendum, ὡς δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν ἢ τὰ ἄ-
λλα

tas tyrannicae, adeo ad absurdam calum-
niam exarsit & perturbatus est, ut nihil
eorum, quae in mentem venire debebant,
seputans, neque, aemulum esse delatorem,
neque, minorem esse pictorem, quam qui
tantam prodicionem sustinere posset, cum
praesertim, qui beneficio illius affectus, &
omnibus artis ejusdem hominibus praelatus
esset; quin neque explorato ante, naviga-
setne omnino Tyrum Apelles? furere sta-
tim vellet, & clamore impleret regiam, in-

55 καλοῦνται διαπορεύειν τὴν βασιλίστην, ὅπως
ἐξαυθὶς ἢ συνελαράχθῃ πρὸς τὸν βασιλίστην
ταύτης ἀφελῆς, ὅπως μὴδὲν ἢ εἰκόταν
λογισάμενος, μὴδ' ὅτι ἀντίτεχνος ἦν
ὁ ἀφελῆς, μὴδ' ὅτι μικρότερος ἢ χε-
60 τὰ αὐτῶν προδοσίαν ζωγραφῶν ἢ ταυ-
τά, ὡς πεπονηὸς ὑπ' αὐτῶν, ἢ παρ' ὅν-
τιν' ἢ ὁμοτέχνων τέλει μνησθῶν, ἀλλ' ὅπως
τὸν βασιλίστην, ὡς εἰ ἐξέπλωσεν Ἀπελ-
λῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὐθὺς ἑαδὲ μη-
65 σῆναι, ἢ βούλῃ ἐνέπιμπλα τὰ βασίλεια, τὴν
ἀχά-

c Λογισάμενος] Συλλογισάμενος B. d Τυαντίαν] Τυαντίαν idem Cod. B. e Παρ' ὅντιν' Παρὰ τῶν B. B.
f ὅτι u] Nihil variat Fl. &c. g ἑαδὲ] ἑαδὲ adspirat Schol. Non Edd. nostrae.

64. ἑαδὲ] Ἀντὶ τῇ τ' ἔρκεται. V.

τ' ἔρκεται] ἔρκεται edita. ἔρκεται C. & V. unde ἔρκεται dedit

M. du S.

λα ἢ κάρτα φρενὴς τις ἢ κ. τ. λ. Sic certe converti,
eque Interpretatione sententiam auctoris reddi, per-
suasum habeo.

J. M. G.

Ibid. Καὶ τὰλλα] Ante has voces antea legebatur
κάρτα in omnibus impressis: sed in O. evanidis qui-
dem litteris extat tantum κα τα ἄλλ', unde conjicio
fuisse tantum κα τα ἄλλ', quod, misso odioso illo κάρ-
τα, sequutus sum. φρενὴς enim apud M. Anr. IX. 51.
significat prudentem. Apud Plutarchum etiam in Alex.
487. 2. sic autem satis consultum esse hujus loci sani-
tati, exulare tantum jussu κάρτα, existimo. V. Eur.
Ἄλκ. p. 261. A.

M. du S.

Ibid. Κάρτα, κα τ' ἄλλ' ἢ πᾶν] Κάρτα deleat Solan.
in Junis. adscripseratque: „ Cod. B. κα τα ἄλλ' ἢ πᾶ-
„ ν. Unde conjicio fuisse tantum, κα τα ἄλλ' ἢ πᾶ-
„ ν. Sed adeo evanida erat ejus loci scriptura, ut le-
„ gere non valerem, an κάρτα vel κα τα scriptum es-
„ set. Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam
retinere satis habui.

J. F. R.

54. Οὐ πᾶν φρενὴς] Fatuitatem ejus, & flocor-
diam, vitamque luxui, comotationibus, & insanis
amoribus deditam cognosces c Polybio lib. v. Historia-
rum, apud quem & aliud calumniae in Cleomenem,
& stultitiae regis exemplum invenias. Item ex Justi-
no lib. XXX. cap. 1. nec non Plutarcho in vita Cleo-
menis. Pro praeter caetera, verterim alias.

J. T.

Ibid. Ἐν καλοῦνται διαπορεύειν] Quippe rex, & regis
filius. Vide quae infra ad cap. VII. (nobis c. 10.) nota-
vimus.

J. T.

55. Τετραμμένον] Fraus verterat Interpres Pari-
sinae, quali legerit τετραμμένον. Sed potius errante
oculo sic vidit; nam inepta foret illa lectio.

J. F. R.

56. Τῆς παραδοξῆς ταύτης ἀφελῆς] Malim, minime-
que verisimili ista calumnia.

J. T.

57. Ὅτι μὴδὲν ἢ εἰκόταν λογισάμενος] Ut nihil eo-
rum, quae repusare aequum fuerat, animo perpendens,
Tom. III.

non, quod aemulus illius esset auctor calumniae; non,
quod ea proditio supra pictoris fortunam esset: non, quod
ex magnis a se beneficiis, & supra caeteros artis amulos
honoriis amicus esset, &c.

J. T.

Ὅτι μὴδὲν ἢ εἰκόταν λογισάμενος] Quoniam nihil
rationis est, ubi semel affectus inducitur est, jusque illi
aliquid voluntate nostra datum est: teste Seneca lib. 1.
de ira cap. VIII.

J. T.

58. Ὅτι ἀντίτεχνος] Acrius namque urit invidia
eandem artem profitentes. Notum illud Hesiodicum:

Καὶ κεραμεὺς κεραμαὶ φθονεῖ, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Et figulus figulo invidet, & cantor cantori.

Themist. Orat. III. σφαλερὰ τὸ ἢ ἐραυόντος ἔρκεται ἰντιθῶ-
σα τ' αὐτῶν ἱκανῶν ἡμῶν ἀνταρκαζόντων εἰς ἀλλήλους.
Periculosa enim res est similitudo, facileque, dum ea-
rundem laudum amorem occulte animis insorit, ad cer-
tamen & contentionem impellit.

J. T.

59. Ὅτι μικρότερος] Quid enim pictori cum re mi-
litari, praesertim tanti momenti, & periculi? tantam
igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit,
ut nihil plane cernant, sed velut in densissimis tene-
bris oberrent.

J. T.

61. Εὐ πεπονηὸς] Quippe minime erat verisimile,
ipsum in regem tam bene de se meritum eam frau-
dem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc
dispicere irato regi non licebat.

J. T.

63. Ὅτι u] Redundat ὡς in omnibus nostris libris.
Vox ἑαδὲ, quae mox sequitur, mihi valde suspecta
est.

M. du S.

Ὅτι u ἐξελ.] Παράλειπαι videtur ἢ ὡς.

J. M. G.

64. Εὐθὺς ἑαδὲ μνησῶν] Ex aliquo Poeta senarii di-
midium videtur.

F. G.

Ibid. ἑαδὲ μνησῶν] ἑαδὲ videtur c Dorico poëta
sumpta.

J. M. G.

R

Ibid.

ἀχάριστον κεκραγὼς, καὶ ἡ βέλτερον, καὶ
 συνωμότιν. καὶ εἶγε μὴ ἴσχυται μὴδὲν τις,
 ἀναγκάσας ἑπὶ τῇ τῷ Ἀντιφίλῳ ἀνα-
 χυρία, καὶ ἡ ἄλλῳ Ἀπελλῇ καλεῖσθας,
 εἶπε μὴδὲν αὐτοῖς κεκοινωνημένοι τ' ἄνθρω-
 πον, ἀπετέμνητο δὲ ἡ κεφαλὴν, καὶ ὡς
 πολλαύχῃ ἦ ἐν Τύρῳ κακῶν, ἔδεν αὐτὸς
 αἰτίᾳ γεγονώς.

Ὁ μὲν ἔν Πτολεμαίῳ ἔτω· λέγει
 ὁ μεταγινώσκων ὅτι τοῖς γεγονόσι, ὥστε τ' ἡ
 Ἀπελλῇ ἑκατὸν ταλάντοις ἐδώρησάτο· τ'
 δὲ Ἀντιφίλον δαλεῦν αὐτῷ· ὡς δὲ
 δακεν. ὁ δὲ Ἀπελλῆς, ὡς παρεκινδύνευσεν
 μεμνημένῳ, τοιαύτῃ τινι εἰκόνι ἡμίνατο ἡ
 ἀφ' ἑαυτοῦ.

gratum clamans, & infidiatorem; & con-
 juratum. Et nisi comprehensorum aliquis,
 indigne ferens illam Antiphili impudentiam,
 & miseri Apellis misericordia motus, dixisset,
 nihil quidquam causae ipsi secum fuisse,
 capite plexus Tyriorum mala ipse luisse
 set innocens.

4. Ptolemaeus itaque adeo dicitur actio-
 num poenitentia tactus esse, ut centum ta-
 lentis donaret Apellem, & in servitutem illi
 Antiphilum traderet. Apelles autem peri-
 culi sui memor tali pictura delationem illam
 sultus est.

5. Ad

a λέγεται] An ἤρχιστο Coll. b μεταγινώσκων] Αἰχμητῶν G. B. & marg. Δι. c Παραδίδωμι] Παραδίδωμι B.

Ibid. Μάρκον] Male hanc interpres verterat. quare
 nonnulla immutavi.

74. Οὕτω λέγεται μεταγινώσκων] *Isocrates* in *Orat. de*
Permutatione, loquens de Atheniensibus: Οἱμαί δὲ
 ἡμῶς οὐκ ἀγνοῦν, ὅτι τῇ πάλαι πολεμικῇ ἔταξ ἡδη μετα-
 μάλιστι τ' κρίσιν τ' μετ' ὀργῆς, καὶ μετ' εὐλογίας γινώ-
 μων, ὥστε ἡ πολλὴ χρόνῳ ἀλλοιωθεῖσα, παρὰ μὲν τ' ἡ
 παλαιότεροι διακρίνουν ἐπιθυμίας· τοὺς δὲ ἀλλοιωθεῖσας
 ἡδὲ αὖ ἐν αὐτῷ ἀμείβονται ἡ πρότεροι πράττοντας. *Arbitror au-*
tem vos non ignorare, postquam urbem saepe periculis
judiciorum, quae per iracundiam potius, quam re exa-
minata facta fuerunt; adeo ut paulo post & improprie
puniti desideraveris, & calumniis oppressos rebus uti
secundioribus quam prius, optaveris. Longe aliter at-
 que *Piso* apud *Senecam* de *Ira* lib. I. cap. xvi. qui non
 modo falso accusatum militem, ac si commilitonem,
 qui desiderabatur, occidisset; illoque in ipso supplicii
 articulo reverso, innoxium deprehensum, duci iussit,
 sed & ipsum commilitonem, ut & centurionem, qui
 primum illum a supplicio ad *Pisonem* reducerat, ca-
 pitali poena affecit.

Οὕτω λέγεται μεταγινώσκων] *Parum* refert, utrum le-
 gas, quod editi praeseferunt, ἔτω λέγει μεταγινώσκων
 ἐπὶ τοῖς γεγονόσι, tantopere poenituisse eorum quae ege-
 rat; an quod in *Mf.* est, ἔτω λέγει αἰχμητῶν ἐπὶ τοῖς
 γεγονόσι, tantopere puduisse factorum. nec tamen co-
 dicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus
 poenitet.

75. Μεταγινώσκων] *Tanta* subisse regem poenitentia di-
 citur.

Μεταγινώσκων] *Mf.* Ox. etiam αἰχμητῶν. sed nihil mu-
 to; proba enim est & hic aptissima vulgata.

78. ὡς παρεκινδύνευσεν] *Aditi* periculi memor.

82. τῶς τε Μίδῳ] *Aures* *Midæ* etiam adagio nota-
 ta sunt. *Petrus*:

Auriculas Afri Midæ rex habes.

Fabulam habes apud *Ovid.* in *Metamorph.* XI. fab. xv;

— *Nec Delius aures*

Humanam foliolas paritur retinere figuram:
Sed trahis in spatium, villisque albescentibus implet,
Instabile: ille illas facit, & dat posse moveri.
Cetera sunt hominis; partem damnaeque in unam:
Induiturque aures lente gradiens affelli.

Alli ad regum aures hujus fabellæ referunt originem:
 qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt
 autem afri acriore hoc sensu quam cetera animalia
 praediti. Unde *Apulejus*, *quantum graviter succen-*
sens errori Fastidis, isto tamen vel unico solatio erumna-
bilis deformitatis suae recreabatur, quod auribus gran-
dissimis praeditis cuncta longule etiam diffusa facillime
sentiebat; lib. IX. *Milesiacorum.*

85. Ἀγνοῶ] *De qua* in initio hujus libelli plura.

86. Ὑπόληψις] *Arnobius* lib. II. adv. gentes: *quid*
est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, & in
nil expositum jaculatio mentis illata? Ergo, qui suspi-
catur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis inco-
dit.

88. Ὑπόθεσις] *Qualis* oratorum solet esse vultus:
 quibus flagrant & micant oculi, multus ore rubor,
 exaestuante ab imis precordiis sanguine; ut est apud *Se-*
necam lib. I. de *Ira*, cap. i. *Nilus Monachus* in *Nar-*
rationibus: τὸν ποσειδῶνα, καὶ τὸ βλάστημα πυρρῶτον πλα-
 γῆς ὑπελίττωις. *Ira* accensi, & micantes oculos obli-
 que volventes.

Ibid. καὶ ὡς παρακινδυνεύων] *Et commota.*

89. τῷ λυτῶν] *Prudentius* in *Psychomachia*, de ira:

Sano

γ. Ad dextram vir sedet, ingentes aures habens, parum abest quin Midæ auriculis similes, protendens manum e longinquo adhuc accedenti Delationi. Circa illum vero stant mulieres duæ, Ignorantia, ut mihi videtur, & Suspicio. Accedit ab altera parte Delatio, pulcherrima ultra fidem muliercula, sed calidiuscula, & emota, ut quæ furorem atque iram ostendat, sinistra manu accensam facem gestans, altera juvenem quendam trahens capillis, manus caelo tendentem, testantemque Deos. Præcedit vir pallidus & deformis, acutum

Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὦτα θαμμεγέθη ἔχων, μικρῇ δὲ τοῖς τῷ Μίδῃ προσεοικότα, ἡ χεῖρα προλείπων πόρρωθεν ἔτι προσίστη τῇ ἀφβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἑστᾶσι δύο γυναῖκες, ἀγνοία μοι δοκεῖ, καὶ ὑπόληψις· ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ ἀφβολή, γύναιον ἐς ὑφβολὴν πάγκαλον, ὑποθερμον δὲ καὶ ὑπερκεκινημένον, οἷον δὴ καὶ λύπην, καὶ ὀργὴν δεικνύουσα, τῇ ὀμφίλει δεικνύουσα δᾶδα χαμομένην ἔχουσα, τῇ ἐτέρᾳ δὲ νεανία τινα τῷ τριχῶν σύρματι, τὰς χεῖρας ὀρέγουσα εἰς τὸ ἔρανον, καὶ μαρτυρούμενοι τοῖς θεοῖς. ἡγείται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος.

Δ Δ] Δα B.

81. Ἀνὴρ κάθηται τὰ ὦτα θαμμεγέθη ἔχων] Περιγράφου τὸ Μίδῃ τῇ ἀρχῇ κεκρυμένῳ, καὶ ὑπὲρ τῶ πάντα μανθάνου παλαιοῦ ἔχοντος κατὰ πάσης τῆ ἀρχῆς αὐτοῦ, μνησθέντος τοῖς τῇ ἀρχομένῳ, ὡς οὐ ἔχει ὁ Μίδας ὅτι ἡ μανθάνου ὅτι μανθάνου ὅτι μανθάνου. Διό ἐ τὰ μανθάνου γινώσκου ἀκούου. ὅτι ἐ ὁ οὐ τὸ ζῶν ὅτις εὐνοῦν, ὡς ἐ τῇ λανθάνου.

* Similia legas apud laudatum jam Palæphatium. J. Cler.

Sanguinea intorquens suffuso lumina felle. J. T. Ibid. Τῇ μὲν αὐτῇ] Huc mihi facere videntur illa Cypriani de Zelo & Livore: Hinc vulnus minax, torvus aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad cædis violentiam promptæ, etiam gladio interim vacua, odio tamen furiosa mentis armata. J. T.

90. Δαδὸς καιροῦ] Non secus ac furiae solent. Quis in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum hominum animis perquam similis est. Apulejus de Psyche sororibus Cupidinem calumniantibus: Tali, inquit, verborum incendio flammata viscera furoris iam prorsus ardentis deferentes, ipsa &c. protinus pernici se fuga proripiunt. Phædrus l. III. Incensus ille falso uxoris crimine. J. T.

91. Τῶν τριχῶν σύρματι] Apulejus lib. VI. Et audaciter in capillos ejus immissa manu, trahens eam nequaquam remittentem; de Consuetudine Psychem ad Venerem pertrahente. Aristænetus lib. II. epist. 7. Καὶ ζήλοποῦσα τὴν παιδίσκην τῇ κόμῃ ἐξίδκει. J. T.

Ibid. Τὰς χεῖρας ὀρέγουσα] Uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque injuria plus, quam jus & æquum valent. Sic apud Dion. Halicarn. l. XI. Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, ὅσοι μὲν ἦσαν ἀκίραιοι, καὶ τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἀραιεῖς εἰς τὸ ἔρανον, ἀνέκραγον ὀδυνῶν ἐ ἀγανακτικῶν μνηστικῶν κραυγῇ. Quotquot erant integri iudicii & iusta causæ advocati, sublati in cælum manibus mixtum ploratu & indignatione cla-

ψίφον αὐδάσασθαι. * P.

Ibid. Τὰ ὦτα — τῷ Μίδῃ] Midas aures habuisse a feli dicitur, quod ut longas manus reges habere dicuntur, sic & longas aures. Vel quod &c. Ita habent C. & G. Multas aures oculosque regibus tribuit Xenoph. Cyr. VIII. p. 144. Ed. Basf. J. F. R.

morem sustulerunt. Sic Justinus lib. XIX. cap. 3. Ipse quoque (Imilco) manus ad cælum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deslet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, & tot ornamenta victoriarum, quæ ipsi dederant, abstulerint. J. T.

92. Καὶ μαρτυροῦντες τοῖς θεοῖς] Sic solent homines testes Deos invocare, quum nullum adversus mendacium in innocentia præsidium est. J. T.

93. Ἀνὴρ ὠχρὸς & ἄμορφος &c.] Describitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. sub femine habitu, quod Latinis femineo genere Invidia dicatur, uti contra Græcis masculino φθὶς; sicut & Livor Latinis:

Pallor in ore sedet, macies in corpore toto.

Nusquam recta acies: livens rubigine dentes:

Pectore fella virent; lingua est suffusa veneno, &c.

Synesius in I. de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὡς ἡδη τὸ πρῶτον παροϊσμίαν εἶναι, καὶ ἐνστάτημα πρὸς τοὺς ὠχρῶντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; ita ut jam res in proverbium abiret, & hac familiaris esset ad palentes interrogatio, Numquid fratri tuo boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia

Τίται & φθονεῖν ἄμορφα, καὶ πρᾶδιν.

Contabescere facis invidentium tibi oculos, & cor.

Uti est apud poetam Græcum in Anthol. lib. I. c. 83. Quid infelici viro præstat invidia, inquit Augustinus

ἄμορφος, ὅζῳ διδοῦναι, καὶ ἐκὼς τοῖς ἐκ
νόου μακρὰς καίσεσθαι. τῷτοι * γυνῶν
εἶναι τὸ φθόνον ἂν τις εἰκάσει. καὶ μὴν καὶ ἄλ-
λαι τινες δύο β παρομαρτύσει, προτρέψου-
σαι, καὶ πείθεσθαι, καὶ καίσεσθαι τὴν
αἰσχρολήν. ὡς δὲ μοι καὶ ταύτας ἐμήνησεν ὁ
πείθεσθαι τὴν εἰκόντα, ἢ μὲν Ἐπιβυλὴς τῆς
ἦν, ἢ δὲ Ἀπάτη κατόπιν δὲ ἠκολούθη
πάνω πειθεσθαι τις ἐκνεασμένη, μελανί-
μον, καὶ καίσεσθαι γυνῶν, Μετάνοια δὲ
καὶ αὕτη ἐλέγχο. ἐπιστρέφω γυνῶν ἐς τύπ-
σω δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδῶς πάντων ἢ Ἀλ-
θιαν προσέειπεν ὑπέβλεπεν. ἔτα μὲν ἔν
Ἀπελλῆς τὴν αὐτῆς κίνδυνον ὅτι τὴν γραφῆς
ἐμμήσατο.

cernens, similis eis; qui a magno morbo
sexauerunt. Hunc Livorem esse facile ali-
quis conjecerit. Verum aliae quoque duae
sequuntur hortantes, & componentes, or-
nantesque Delationem. Ut vero mihi illas
quoque indicavit Mystagogus *aeque interpres*
imaginis, altera quidem Insidiarum quae-
dam erat, altera Fallacia. A tergo seque-
batur lugubri quaedam habitu, pullata, la-
scera: Poenitentia haec dicebatur. Respi-
ciebat enim retrorsum lacrumans, & cum
pudore omnino intuebatur accedentem Ve-
ritatem. Atque ita suum periculum pictu-
ra expressit Apelles.

6. Age

a Γυν] Absc a B. b Παρομαρτύσει] Παρομαρτύσει male B. c Τη] Adest in Fl. Fr. f. P. &c. d Δη] Non habet CB.

97. Δύο μαρτυροῦσαι] Γράφι] * ὁμαρτύσαι. V.

99. Ὁ πείθεσθαι] Ἀπὸ τῆς ἰστορίας. V.

3. Μελανίμον] Ἡ μετάνοια μελανίμον. V.

* Ὁμαρτύσαι] Ὁ μαρτύσαι misere edita, & pro δύο μαρτυροῦσαι etiam δύο μαρτύσαι utrumque emendante M. du S.

ferm. 83. de Tempore, quem in secretis conscientiae
quibusdam angulis livor ipse discerpit, & alienam feli-
citatem tormentum illius facit, quam inquam merce-
dem ex odio suo recipiet, nisi horribiles anima tenebras,
& confusa mentis horrorem, qui vultu semper animoque
macrente voto, quo vult alii nocere, se cruciat: quem
saevissimis exagitationum stimulis ab omni consilio, ac men-
tis sobrietate deturbas: quod malum laedit parum ali-
quid etiam eos, in quos insenditur, gravius tamen, &
perniciosis, eos prius, a quibus procedit, affligit. Sicut
enim arugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam,
in qua est, interimit & consumit. Horatius l. I. Epist.
2. Invidius alterius macroscit rebus opimis.

94. Ὅζῳ διδοῦναι] Ut enim paulo post dicit Auctor,
invidi πάντες ἀλλήλους ὅζῳ διδοῦναι. Invidiam sese acu-
te intuentur: ut scilicet vitia aliqua in adversariis de-
prehendant. Themistius Orat. I. δὲ ὅδε ἄρα ἄλλο χα-
λαστότερον τίκεται ψυχῇ νόσημα φθόνος τὸ βλαπτικόν, καὶ
μᾶλλον ὁσὸν πρὸς ὁσὸν ἐξόντων βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν
μῶν, καὶ τὰ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρων, καὶ τὰ μακρὰν
ἀφίσταται. Adde nullus morbus invidia ac livore mole-
stior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius
pervidet; non ea tantum, quae juxta se atque in proxi-
mo sita sunt; verum etiam quae longinqua sunt, & ma-
gno a se intervallo remotae. Plutarchus lib. de Securitate:
τί τ' ἄλλοι οὗτοι ἀνθρώποι βασκανίατι κακὸν ἐκδιδράσκουσιν, τὸ
δ' ἴδιον ὁρῶντες; Quid aliam malum homo invidi-
entissime acute intueris, tuum vero pervides? f. T.

96. Τὸν φθόνον] Recte sane livor calumniae comes

additur, Hesiodus in Operib.

Ζῆλος δ' ἀνθρώποις ἀζωροῖσιν ἄπειρον
Δυσκόλατος, κακόχαρτος, ὁμαρτῆσι τυγχεύων.
Livor autem homines miseros omnes
Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur
invivo vultui.

f. T.

99. Ὁ πείθεσθαι τὴν εἰκόντα] Πειρηγῆται proprie sunt
illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca
& monumenta circumducunt, iisque singula expo-
nunt. Hinc per translationem de explanatoribus &
interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit
istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque
interpretandis senem aliquem addere, aut affingere
enarratorem. Ut in Tabula Ceбетis factum, & in il-
la Hercules Prodicii fabula: quam aliquantulum im-
mutans Themistius haud aliter Simulationem, & eo-
dem ferme comitatu suffultam subnixamque descri-
psit, atque hic noster Calumniam. Nam & ipsa fu-
cati medicamentis candoris & ruboris, pigmentisque
aliis exornata, comaeque eleganter, fraudem & insi-
dias, dolum & perjurium, & emissariam adulationem
secum trahit, quas tandem tristis ac demissa conse-
quitur poenitentia. Locus est in extrema oratione ter-
tia perquam elegans, lectuque dignissimus.

f. T.

1. Πειρηγῆται] Conf. supra Dial. Mort. XX. pr.
πείθεσθαι μοι τὰ ὅσα εἶπα πάντα. Et infra Navig. c. 2.

M. du S.
Ibid. T. 15]

6. Age vero nos etiam, si videtur, se-
cundum Ephesii pictoris artem ea, quae
insunt delationi, persequamur, cum fine
quodam illam ante descriperimus. Est er-
go delatio accusatio quaedam, absente alte-
ra parte facta, ignota accusato, uni parti,
nemine contradicente, credita. Hoc argu-
mentum erit nostrae disputationis. Cum vo-
ro tres sint, velut in comoediis personae,
delatoris, ejus, quem defert, & illius,
apud quem delatio instituitur; singulatim
eas inspiciamus, qualia ab iis fieri verisimi-
le sit.

ὅτε δὲ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, καὶ τῷ Ἐφεσίου
ζωγράφῳ τέχνην, διέλθωμεν τὰ προσόντα
τῇ ἀφελῇ, πρότερόν γε ὅρα τινὶ πε-
γράφαντες αὐτῷ. ἔτα γὰρ ἂν ἡμῶν ἡ εἰκὼς
γενήσεται. Ἔστι τοίνυν ἀφελὴ κατήγορος
ἵστις, ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, καὶ κατήγο-
μενον λαλῶντα, ἐκ τοῦ μονομερῆς ἀναγί-
πτως πεπιστευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ ἐποθε-
σις τοῦ λόγου, τριῶν δ' ὄντων προσώπων,
καθ' ἑνὲν ἐν ταῖς κωμῳδαῖς, τῷ ἀφελῇ
ὀλόντῳ, καὶ τῷ ἀφελῇ λαλῶντι, καὶ τῷ πρὸς
ἐν ἡ ἀφελῇ γίγνεται, καθ' ἑκάστην αὐτῆς
ἡπεροπῆσάμεν, οἷα εἰκὼς εἶναι τὰ γιγ-
νόμενα.

Πρῶ-

e Γενέσταις] Γένται B. In vulgato consentiunt Edd. f τὸν κατήγορόν τιν' Τὴν κατήγορόν τιν' B.

Idem. T. 4] Redundare videtur post ἐπιβουλῇ. M. du S.
4. Μετάνοια] Nam judicia festinata, inquit Sarisbe-
riensis in Policratice, cap. XII. lib. v. penitentiam pa-
riunt. Vel ut in Anthologia l. I. c. 88. Lucianus:

Ἡ βραδύτης βουλῇ μου ἀράων ἐστὶ τὰ καὶ
ἀπὸ ἐπαινοῦ τῶν μετάνοιαν ἔχει.

Id est,

Lento incedens pede consultatio multo praestat. Sed se-
simans
Semper penitentiam secum trahit.

P. Syrus,

Ad penitendum properat, cito qui iudicat.

J. T.

5. Ἐαυτὸν γὰρ] Quae convertens retro vulnus,
sens, & pudore suffusa, accedens veritatem res-
tat.

J. T.

6. Τῷ Ἀλφειῷ προσοῦσαν] Przclare hoc Apelles.
Namque, utut oppressa aliquamdiu, emergit tandem
victrix veritas, & mendaciorum nebulas sua luce dif-
fipat. O magna vis veritatis, (exclamat disertissimus
Romuli nepotum) quae se contra hominum ingenia, cal-
liditatem, sollicitiam, contraque fictas omnium insidias
facile per se ipsa defendat! Ita enim leg. uberius ali-
quanto Polybius lib. XIII. Καὶ μοι δοκεῖ μυγίστω θῆον
ταῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις ἀποδίδειν τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην
αὐτῇ προζῆται δύναμιν πάντων γούν αὐτῶν καλαγωνίζον-
των, ἐπεὶ δὲ ἡ παρὰ τὴν πιθανότητάν μὲν τῷ ψεύδει τὰς
τομύρας, οὐκ οὐδ' ὅπως αὐτῇ δι' αὐτῆς εἰς τὰς ψυχὰς ἐσθλὴν
τὴν ἀλήθειαν καὶ ποτὶ μὲν ἀσχετῆμα δίκουσι τῶν αὐτῆς δι-
καιῶν, ποτὶ δὲ πολλοὺς χρόνους ἐπισκευάζοντα, τὰ δὲ αὐτῇ
δι' ἐκείνης ἐπικρατεῖ, καὶ καλαγωνίζοντα τὸ ψεῦδος. Equidem
existimo Naturam mortalibus Veritatem constituisse
Deum maximam, maximamque illi vim attribuisse.

Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo om-
nes nonnunquam verisimiles conjecturae a mendacio
fens: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum se-
se insinuat, & modo repente illam suam vim exferit:
modo, tenebris obiecta longo tempore, ad extremum
suapte vi ipsa vincit, obimetque, & de mendacio trium-
phat. Ad hoc exemplum, apud Apulejum lib. X. Mi-
lesiacor. quum noverca scelus privignum falso insi-
mulantis patefactum esset, procedit in medium nuda
veritas, victrix scilicet intentatae calumniae. J. T.

11. Τὰ προσόντα τῇ ἀφελῇ] Clarius aliquanto ver-
tere potuisset interpres; quae in calumnia spectanda
sunt: vel, quae calumnia adsunt. J. T.

14. Γενέσταις] Excidit hic haud dubie aliqua vox,
quam absque Mss. Codd. ops inferere ex conjectura
non ausim. M. du S.

18. Τριῶν δ' ὄντων] Recte. Duo scilicet injuria affi-
cientes, tertius autem, qui injuria afficitur, ut ait
apud Herodotum lib. VII. c. 10. ad Xerxem Artaba-
nus: ἀφελὴ γὰρ ἐστὶ, inquit, διότι αὐτὸν οὐ τῇ διὰ μὲν
εἰς οἱ ἀδικησὶς, εἰς δὲ οἱ ἀδικησὶς. ὁ μὲν γὰρ ἀφελῇ καὶ
ἀδικεῖ καὶ παρὸν κατήγορον, ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀπαυδῶντος.
πρὶν δ' ἀπικεῖν ἐκράδον ὁ δὲ ἀπικεῖν τῷ λόγῳ καὶ εἰς
αὐτοῖς ἀδικεῖται, ἀφελῇ καὶ τῷ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ, καὶ νομι-
θεῖς πρὸς τὸν ἑαυτοῦ κακὸς εἶναι. Calumnia res est omnium
pressima: in qua duo sunt, qui injuriam faciunt; unus,
qui facit injuriam. Nam qui calumniatur, ea de causa
injurius est, quod absentem accusat: at qui calumniam
audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit,
atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, in-
juria afficitur, tum quod ab altero falso accusatur, tum
quod ab altero vim malus esse judicatur. J. T.

19. Καθ' ἑνὲν ἐν ταῖς κωμῳδαῖς] Unde apud Hora-
tium in Arte.

— Nec quarta loqui persona laborer.

J. T.

Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, ὠδὴ ἀγάγῃ τὴν πρῶτην τῆ δράματός, λέγω δὲ τὴν ποιεῖν τὴν ἀγῶνισιν. ἔτι δὲ δὴ, ὥς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἐστὶ, πᾶσι, οἷμαι, γινώσκοντες. ἔδει γὰρ, ὅταν ἀγαθὸς, κακῶν αἰτιῶν γένοιτο τῷ πλοῦσιον. ἀλλ' ἔστιν ἀγαθὸν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιεῖσιν αὐτοὶ τὰς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τὰς ἄλλας ἀδικήσας αἰτιῶσαι, καὶ μισῶσαι ὡδὴ σκευάζουσιν, εὐδοκίμῃν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντες.

Ἐπεὶ δὲ ὥς ἀδικῶν ὁ τοιοῦτος, καὶ ὡδὴ νόμος ἐστὶ, καὶ ἀσεβὴς, καὶ τοῖς χρημέ- τως ἐπιζημιῶν, ῥάδιον καλῶμαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἀνὴρ ὁμολογήσειε τὴν μὲν ἰσότητά ἐν ἀπαν- τῇ, καὶ τὸ μηδὲν πλεον, δικαιοσύνης ἔργα

7. Ac primo quidem, si videtur, indu- scamus primarum partium actorem, ipsum dico auctorem calumniae. Hunc sane vi- rum bonum non esse, omnibus puto, ma- nifestum est. Neque enim bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At est bono- rum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum injuriis, concilian- daque illis invidia, bene audire, & benivo- lentiae sibi parare opinionem.

8. Tum vero quam injustus sit talis ho- mo, & iniquus, & impius, & noxius il- lis, qui se utuntur, discere facile est. Quis enim eat inficias, aequalitatem in unaquaque re, & nihil plus sibi arrogandi moderationem, justitiae munera esse; sed in- aequa-

a Ἀδικῶντις] Recepi ex B. Cod. & Fl. Ἀδικῶντις Edd. cett. b Προλαβόντις] Et hoc ex B. & Fl. resti- tutum, pro vulgato προσλαβόντις.

24. Τὴν πρῶτην τῆ δράματός] Πρῶτην τῆς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat: sive, qui pri- mas partes agebat, ut in Phormionis prologo Teren- tii loquitur: Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime. Huic proximus vocabatur διευταγωνιστής; tertiarum vero partium τριταγωνιστής; quod Aeschini quondam a De- mosthene objectum fuit convicium. Erat autem τὴν πρῶτην τῆς δράματός, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiam si clarius possent, tamen vocem suam summitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis.

28. Οὐδὲν γὰρ ἀνὴρ ἀγαθός] Cicero l. I. de offic. cap. 7. In justitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni notissimantur. Hujus primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi laessurus. Plato in Gorgia: Οὐδὲν γὰρ ἀνὴρ χρηστὸς μὴ ἀδικῶν τὸν ἀνθρώπον νοσεῖν. Nemo namque bonus hominem, a quo nullam acceperis injuriam, ac- cuset.

31. Ἀδικῶντις — προσλαβόντις] Ita Bar. & Fl. In reliquis ἀδικῶντις & προσλαβόντις, prave. M. du S. Ἀδικῶντις] Non obsecundassem Solano vulgatum ἀδικῶντις rejicienti, quia in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox ἐνοίας προσλαβόντις absurdum erat, & ad ἄλλους nullo modo referendum, sed ad αὐτοὺς, scil. ἀνδρες ἀγαθοί, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere.

34. Ἀδικῶντις ὁ τοιοῦτος] Iocrates in Oratione de Per- mutatione: Οὐ θαυμάζω τὴν λέγοντα, ὡς ἐστὶ μέγιστος κακὸς ἀδικῶντις τίς γὰρ ἀνὴρ γινώσκων τῆς κακουργίας; καὶ ποιεῖ τοὺς μὴ ψευδομένους, εὐδοκίμῃν, τοὺς δὲ μηδὲν ἰδικα- πότας δοκεῖν ἀδικῶν, τοὺς δὲ δικαιοσύνης ἐπιμαρτυροῦντες μὴ ἀλλοτρίως ἀφαιρῆναι, ψευδὲς δὲ λέγειν ὡς ἐστὶν αὐτῶν τῶν

ἀκούουσιν, ὡς αὐτὸς τὸν πολίτην, ἀδικῶντις ἀπέλλουσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumniam, quid enim ea fieri possit maleficientium? qua facit, ut de mentientibus bene existimetur; ut plures innocentes inju- rii offa videantur; ut judices pejerent: qua denique ve- ritatis lucem extinguunt, & caligine mendaciorum audi- toribus involvunt quemvis civem per injuriam interfi- ciat.

35. Καὶ τοῖς χρημέτοις ἐπιζημιῶν] Themistius Orat. III. καὶ ἅμα ἀδικῶντις ἀποφύγετε, ὅτι ἐπιζημιῶν, καὶ δὲ ἐπα- τῶν τὴν μὲν ὅτι παρὰ τὸν δικαστήν, καὶ δὲ ὅτι ἐπὶ τῷ δικασ- τῇ ἀναγκάζει. Et ex aequo utrumque laedit, tam enim, cui insidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur: hunc, quod inferre eam ipsam injuriam compellitur.

37. Τὴν μὲν ἰσότητά] Eam initium esse justitiae sta- tuebat Pythagoras. Vide famblachum cap. 30. Cicero lib. II. de offic. cap. 12. Jus enim semper questum est aequabile. Neque enim aliter esset jus.

38. Καὶ τὸ μηδὲν πλεον] Malim, nec plura sibi ap- petere.

ibid. Τὸ μηδὲν πλεον] Definitor enim justitia, quae suum cuique distribuit, apud Ciceronem lib. III. de Na- tura Deor. cap. 15.

43. Ἀποφράττων] Mutant Commentatores interdum in ἐπιφράττων. Conf. mox ἀποφράττων — τὰ ὅσα, & Themist. ἀποφράττων, ἀποφράττων, ἀποφράττων in not. Toll. adlegatum. Item Nostr. infra Pseudol. c. 27. ἀποφρά- ττων εἰς τὸν νόμον. Ne plura.

48. Ἐρωτῶν ποιεῖσά μοι] Demosthenes, in initio Orat. de Corona, rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges & justitiam in consilium adhibeant, ὅς γ' ἔσται ὡς ἐστὶν αὐτῶν τῶν

aequalitatem, & plus sibi sumendi audaciam
injustitiae? At qui delatione clanculum
tititur contra absentes, quomodo non plus
justo, totum nempe auditorem, sibi vindic-
cat? cujus aures occupet, atque obturet,
& alteri orationi plane reddat impervias,
quippe ante jam a delatione oppleras? Ex-
tremae id quidem injuriae, ut optimi etiam
Legislatorum dixerint, uti Solon & Dracon,
qui juris jurandi religione obstrinxerint ju-
dices, ad similiter utrosque audiendos, ae-
qualemque his qui judicantur tribuendam
benivolentiam, donec comparata alterius
caussa, vel deterior altera vel melior appa-
reat. Ante vero quam comparata esset cri-

ἵνα· τὸ δὲ ἀνισὸν τε καὶ πλεονεκτικόν, ἀδι-
αφορίας; ὁ δὲ τῇ ἀγβολῇ καὶ τῇ ἀπόντων
λάβρα χρώμενος, πῶς ἢ πλεονέκτης ἔστι
ἅλον τ' ἀκροατικῶν σφέρεζόμενος, καὶ προ-
καλαμβάνων αὐτὴ τὰ ὄντα, καὶ ἀποφράτ-
των, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ πανήλως ἀβάλα
κατασκευάζων αὐτὰ, ἵππο δ' ἀγβολῆς
προεμπεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας τὸ
τοῖστον, ὡς φαίεν ἂν καὶ οἱ ἄρμτοι τῇ νομοθε-
σίῃ, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἐνορχον
ποιοῦσάμενοι τοῖς δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμ-
φοῖν ἀκροῶν, καὶ τὸ τ' εὐνοίαν ἴση τοῖς
κρινόμενοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν ὁ τῷ δευτέ-
ρῳ λόγῳ ἀδραστεῖς, πατέρη χειρὼν ἢ
ἀμείνων φανῇ. πρὶν δὲ γε ἀντιζητάσαι τ'
ἀπο-

ἄλλαι δυνάμεις ἐ τοῦτο γεγραπταί; τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν
ἀκροῶν, in quo praeter cetera, quae aqua forent, &
illud adscriptum; ut utramque partem pari benevolen-
tia audirent. Qui & rationem paulo post subjungit,
cur a judicibus legislator jusjurandum praestari volue-
rit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας & τὰς ἀγβολὰς, αἷς
ἐὰν τῷ πρότερον λόγῳ ὁ δίκαιος ἴσῃ, ὅτι ἐν τῷ φεύγον-
τι παρὰ τὸν, εἰ μὴ τῇ διακρίσει ἵκατο ὁμοῖον τῷ πρὸς
τοὺς θεοὺς ἐσθλῶς ἀγρυπνέοντι, καὶ τὰ τῷ λόγῳ
ὑστέρῳ δικὰ καὶ νόμικα προσδίδει, καὶ παραχρῆν ἰαυτοὺ ἴσον
καὶ κοῦν ἀμφοτέρω ἀκροῶν, ὅτα τῇ διαγνώσει ποιῶν-
ται πρὶ πάντων. Fieri non posse, ut reus criminationes
& calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faci-
at, praevaleret, superet, nisi vestrum quisque, qui ju-
dicatari sedetis, pietatis erga Deum memores, & rei
posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus acci-
piat, & se ipsum aequum, & utrique parti communem
auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam
ferat. Senior ille e curia apud Apulejum lib. X. Mile-
tiacorum: Nec patiar falsis criminibus petito reo manife-
stum homicidium perpetrari: nec vos, qui iurejurando
adstricti iudicatis, inducios servuli mendacio pejerare.
Solebant autem iudices Athenis id jusjurandum quot-
annis repetere, quo sanctius judicarent. Isocrates in
Orat. de permutatione: ἀλλ' ὁμοῖον μὴ καθ' ἑκάστην τ'
ἐκαστὸν, ἢ μὴ ὁμοῖως ἀκροῶνται τῇ κατηγορούμεν, καὶ τὸν
ἀπολογούμενον. Quam quotannis iuratis, vos eadem ae-
quitate audituros tam reos, quam accusatores. Unde
& Plato lib. XII. de leg. Νόμος δ' καὶ δὴ, δικαστὴν μὴ
ὁμοῖον δικάζειν μέλει. Lex autem sit constituta, ut
iudex de re quaquam cogniturus prius iusjurandum deo.
Nec aliter Christiani. Sarisberiensis in Policratico lib.
V. cap. 12. Ex quidem iudices sacramento legibus alli-
gantur iurati, quia omni modo iudicium cum veritate &
legum observatione disponent. Ipso quoque iure cautum
est, ut sacrorum Evangeliorum scriptura terribiles ante se-
dem iudicalem deponantur, ibique ab initio litium ad-

finit usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia
recitata: quo totius consistorii laetudo, Dei ipsius reple-
ta praesentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas meum
incutiat & reverentiam; & ab inquisitione veritatis
omnis iniquitas propulsetur. Vide Rittershus. ad tit. In-
stit. de Oblig. Salvian. epist. 4. & de illis A. Gell. lib.
14. cap. 2.

Ενορχον] Extat ea de re locus apud Demosth. de Cor.
ipso initio disertissimus, is nempe, quem Tullius ex-
hibet.

M. du S.

49. Ἀμφοῖν ἀκροῶν] Aristophanes:

Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, ὅτι ἂν δικάσῃς.
Prinsquam utramque audieris partem, ne pronuncies.

Item Euripides:

Τίς ἂν δύναι κρῖναι, ἢ γνῶναι λόγον;
Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῶς;
Quis autem litem dijudicet, aut sermonem cognoscat;
Qui non prius utriusque partis clare perceiveris verba

Seneca Medea, v. 199.

Qui statuit aliquid parte inaudita altera,
Æquum licet statueris, haud æquus fuit.

Unde Magistratus apud Apulejum l. X. partim decurio-
nes deprecari, partim popularis compescere, ut rite &
more majorum iudicio reddito, & utrimque secus alle-
gationibus examinatis, civiliter sententia promeretur: nec
ad instar barbarica feritatis, vel tyrannica impotentia,
damnetur aliquis inauditus; & in pace placida iusto
aerum saeculo proderetur exemplum. P. Syrus:

In iudicando semper criminosa est celeritas.

T. T.

53. Πρὶν δὲ γε ἀντιζητάσαι] Menander:

Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκούσαι τὰς ἀφ' ἑ-

AL-

ὑπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ, πασιπλῶς ἀποδῶ
 ἢ ἀνόσιον ἡγήσαντο ἵστασθαι τὸ κρίνειν. ἢ γὰρ αὐτοὶ
 ἢ αὐτὸς ἀναγκαστῆσαι τὴν θεὸν εἴπομεν,
 εἰ τῷ ἢ μὴ κατηγορεῖται μετ' ἀδελφῶν ἀ δὲ λέγει
 λέγειν ὅτι πρέσβειροι, ἀποφράζαντες δὲ τῷ
 κατηγορουμένῳ τὰ ὅσα, ἢ τῷ τόματι σιω-
 πῶντες, καταφροῖνιμίνα τῷ προτέρῳ λό-
 γῳ πεχυραμένοι. ὅτε εἰς τὸ δίκαιον, ἢ
 τὸ νόμιμον, ἢ τὸ ὅρκον τὸ δικαστικόν, φαί-
 νη τις αὖ γίγνεται τὰς ἀφελούς. εἰ δὲ τῷ
 μὴ ἀξιόπιστοι δοκῶσιν οἱ νομοθέται, παραι-
 νῶντες ὅτω δίκαιος ἢ ἀμερεῖς ποιεῖται τὰς
 κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τὸ ἄριστον ἐπα-

mini defensio, impium placet & profanum
 fore iudicium arbitrati sunt. Et enim ipsos
 quoque indignari Deos dixerimus, si ac-
 cusatori sine metu dicere permittamus, quae
 velit, obturatis vero defendenti auribus,
 vel ipso oris silentio calculum contra alte-
 rorum, priore oratione subacti feramus. Igi-
 tur non ex iusto, neque ex lege, neque ex
 judicialis jurisjurandi religione, delationes
 fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis
 digni fide videantur leges, cum ju-
 bent sic iusta & in neutram partem propen-
 sa iudicia facere; Poeta optimus inducen-
 dus

a Mib] Non habet B. b [Επαγωγὴ] Επαγωγὴ B.

65. Δικαίως εἰ ἀμερεῖς] Ἀπὸ τῷ μὲν μὴ καὶ ἀμερεῖς. V. Ἦτοι μὴ ἰστορήσεις. G.

Αὐτὸς ποτὲς εἰς πεινύσας κακῶς.

Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit,
 is homo improbus est, ut qui temere credideris.

legere,

Μὴτε δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μὲν ἀκούσης.

57. Εἰ τῷ μὴ κατηγορεῖται] Egregium est Juliani Im-
 peratoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib.
 XVIII. Numerium, inquit auctor, Narbonensis paulo
 ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio
 rigore pro tribunali palam admissis volentibus audientibus:
 qui cum inficiatione defenderet objecta, nec posset in quo-
 quam confutari, Delphidius orator acerrimus, vhe-
 menter impugnans, documentorum inopia percitus, ex-
 clamavit: Ecquis, florentissime Caesar, nocens esse pote-
 ris usque: si negare suffeceris? Circa quem Julianus:
 Ecquis, ait, innocens esse poteris, si accusasse sufficeris?

J. T.

58. Ἀποφράζαντες δὲ τὰ ὅσα] Contra Alexander M.
 apud Plutarchum in ejus vita: λέγεται δὲ εἰς τὰς δίκας
 ἀφελῶν ἐν ἀρχῇ τὰς παρακλήσεις, τὴν χεῖρα τὴν αὐτῶν τῷ
 ἑτέρῳ προστιθεῖν, τῷ κατηγορεῖται λέγοντι, ὅπως τὸ κινδύ-
 νιστον καθάρην φυλάτῃ] εἰ ἀδελφῶν. Jam initio, quum
 iudicia capitalia disceptaret, fama tenet, manum eum
 alteri auri, dum diceret accusator, admovere solitum,
 reo ut alteram integram & intactam servaret a calum-
 niis. A qua tamen consuetudine postea descivit. J. T.

63. Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι] Hic non tam fide dignos,
 ut interserit voluit, quam auctoritate pollentes, quibus
 obtemperandum sit, εὖ ἀξιόπιστοι significat. Latini
 idoneos auctores dicerent.

J. T.

66. Ποιητὴν μοι δοκῶ τὸ ἄριστον] Paulo ante eadem
 ferme hæc verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab
 Homero accepit.

J. T.

69. Φησὶ δὲ, Μὴτε δίκην δικάσης πρὶν ἀμφοῖν μὲν
 ἀκούσης] Excidit particula ἂν. Sic enim integrum
 memini me (locus nunc non succurrit) hunc versum

Corruptius hoc habet editio Florentina, πρὶν ἀμφοῖν
 μὲν ἀκούσης. Porro præcipuum, quod observare
 solcant Calumniatores, illud esse Noster ait, quod ubi
 in quempiam amici sui odium veliat concitare, ea fin-
 gant, quae probe norint abhorrere a mente & incli-
 natione audientis. Puta, si quis sit pietati summo-
 pere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint,
 dicant Atheum, & pietati infestum: quo ita exacer-
 bent audientis animum, ut nullam amici sui defensionem
 auribus velit admittere; inopinato crimine tam-
 quam vero præoccupatus. Haec ultima Graece ita
 effert c. 15. (praecedat autem ἄρα) ἀλλὰ καὶ δὴ τῇ
 ἀπολογίᾳ, μὴ προσέειπαι, τῷ ὁμοῦ δὲ ἀκούσης
 (dictae calumniae) ὡς ἀληθεῖ προκαταλεχόμενος. Cur hic
 haesitet Tollins pag. 417. edit. Amst. nihil causae. Τὸ
 ἀληθεῖ eodem, quo praecedens παραδίδω, modo se
 habet; satisque sensus patet; eumque recte interpre-
 tatus est Interpres.

J. T.

Ibid. Μὴτε δίκην δικάσης] Haec verba apud Platonem ca-
 dem prorsus leguntur in Demodoco suspecto. 737. C.
 apud Plutarchum etiam 1901, 2. Extant etiam, sed
 paulo aliter, apud Aristophanem in Vesp. 484. AB. ἔκ-
 στος ἢ, ὅστις φησιν, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μὲν ἀκούσης ἢ ἂν
 δικάσης; sunt etiam qui Hesiodo tribuant. V. Mures.
 Var. lect. VII. 18. Eur. paulo aliter idem effert. Hæc
 p. 590. C. Vid. & Demosth. de Cor. ipso initio ex quo
 patet iurejurando adstrictos iudices τὸ ὁμοῦ ἀμφοῖν
 ἀκούσαι, ex quo autem Poeta habeat, incertum est,
 nisi Scholiastes Phocylideum esse doceret: nam
 quod in Phocylide hodierno non reperitur; cum ge-
 nuinus non sit, movere nos non debet. Pro ea sen-
 tentia Christianam hanc personatus hic Phocylides
 sup-

aus orationi videtur, qui praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait autem, *Judicium cave ferre, prius quam dixit uterque*. Noverat enim, puto, ille etiam, cum multa sint injusta in vita facinora, nullum inveniri posse deterius nec injustius, quam si sine iudicio, & indicta causa quidam damnentur, quod omni studio delator conatur efficere, indemnatum objiciens eum, quem petit calumnia, irae audientis, & clandestina accusatione causae dicendae facultatem illi intercipiens.

9. Etenim fiducia in dicendo expers &

γαυρῶν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα φεῖ τέτταρ' ὀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἂμφοῖν μῦθον ἂ ἀκούσης. ἡπίστατο γὰρ, οἶμαι, καὶ ἔτι, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, εἶδεν ἂν τις εὖροι χεῖρον ἐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἂ ἀκρίτως τινὰς, καὶ ἀμοιβῆς λόγῳ καὶ ἀδικαίᾳ. ὅθεν ἐξ ἅπαντων ὁ ἀφιστάμενος ἐπιχειρεῖ ποιεῖν, ἀκρίτως ὑπάγων τὸ ἀφιστάμενον τῇ τῷ ἀκρόν-τῳ ὀργῇ, καὶ τὴν ὀπολογίαν τῷ λαθραίῳ καὶ κατηγορίας ἀπαρρησίᾳ.

Καὶ γὰρ ἀπαρρησίᾳ καὶ διπλῶς ἅπας ὁ τοῦ-

c 'Αμφῶν] 'Αμφω B. Cod. Schol. & Fl. d 'Ακούσης] 'Ακούσις Fl. e 'Ακρίτως] 'Αμότης B.

69. Φησὶ δὲ] Φαυκλίδης. V. τὸ Φαυκλίδῳ ποιητὴν μὲν διὰ C.

Ibid. 'Αμφω μῦθον ἀκούσης] 'Αττικὸς σοκλισμὸς. V. Πλούταρχος ἐν τῇ περὶ Στασιῶν ἐναντιωματικῇ (p. m. 1901.) πρὸς τὴν εἰκότα. μῦθον (Plat. μῦθον) διὰ δὲ δικάσης, πρὶν ἂμφοῖν μῦθον ἀκούσης, ἀντίλεγει ὁ Ζήνων (Plat. τοῖς τῷ inferit) τὴν λόγῳ χρεώμενον. εἴτε ἀπιδίξει ὁ πρότερος εἴται, σὺν ἀκούσει τῷ διωτῇ λόγῳ πῶς γὰρ ἔχει τὸ ὑποκείμενον. εἴτ' ἐκ ἀπιδίξεως, ὅμοιοι γὰρ εἰς [εἰ] μῦθον ὁπότε κληθεῖς, ἢ ὑπακούσας ἐπιδίξιν. ἵτοι (δὲ Plat.) ἀπιδίξιν ἢ ὅ. (Plat. σὺν ἀπιδίξει.) σὺν ἀκούσει ἅπα τῷ

διωτῇ λόγῳ. Τοῦτοι δὲ τὸ λόγῳ ἐπιδίξιν αὐτὸς ἀντιγράφει (Pl. ἀντίγραφε) μὲν πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν. ἔλας δὲ σοφισμῶς, καὶ τὴν διαλεκτικὴν, ὡς τοῦτο κοινὸν δυναμὸν, ἐκείνου παραλαμβάνει τοὺς μῦθους. καίτοι ἀπιδίξει (Pl. ἢ ἀπιδίξει Πλάτων) ἢ σὺν ἀπιδίξει τὰς ἐν τῇ πολιτείᾳ κατ' ἄδελφον ἢ ἀναγκάσει ἀντιγράφειν, ἀλλὰ πάντως ἀδελφὸν ἐ μῦθῳ. G.

76. Ὑπάγων] Ὑποφών. G.
Ibid. Τῇ τῷ ἀκούσει ὀργῇ] Αὐτὸ περὶ τὸ ἐν φάσκας, Λυκιστὴν. V.

supposuit; v. l. 8. ἰδίως μὲν πρὸς πρῶτον [Ἦν ἐν κακῶς δικάσης, σὶ θεῶς μεταπίπτα δικάσαι.] M. du S.

Ibid. Πρὶν ἂμφοῖν] Nondum cum Cl. fensio ἂν infero; nam vel sine eo verius constat, quum πρὶν etiam sit syllaba longa ap. Homer. II. B. 348. Πρὶν ἂμφοῖν δὲ ἴσως — Et Z. 81. Πάντα ἰσχυρόμενοι, πρὶν αὐτὸς ἐν χειρὶ ὑποκείμενον. Et brevis quoque B. 413. Μὴ πρὶν ἐπ' ἡλίου δύναι — Et ap. Theogn. v. l. 957. ubi & ἂν additur: Μὴ ποτ' ἰπαιώσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφῶς. Tamen quia Plutarchus loco scholiis hic inserto, qui in Ed. F. est p. 1034. E. non addit ἂν, etiam ego non ingero. Solanus pater in fensio ἂν quoque inferuerat, adleveratque ex scholiasta, Phocylidis esse; sed cum non inveniat in ejus editis carminibus; quis dixerit quid is reliquerit? At quia in Aristoph. tamen additur, liberum esto legis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἂμφοῖν forsan non contemnendum. J. F. R.

72. Χείρον ἐδὲ ἀδικώτερον] Cleanthus apud Stobaeum Serm. XL.

Καταργεῖται εἶδεν ἀφιστάμενος ἐν πῶ, Ἀλλὰ γὰρ ἀπαρρησίᾳ τὸ πικρὸν μῦθον, Μὴ ἀναπλάττει πρὸς τὸ εἶδεν αἰτίαν. Nihil fere tam est malignum, quam calumnia. Haec enim mihi clamo aliquem a se persuasum decipit; Tom. III.

Odius excitat adversum eum, qui nihil est commertus. J. T.

73. Ἦ ἀκρίτως τινὰς] Seneca de Ira lib. II. cap. 29. De parvula summa judicatur tibi res sine teste non probaretur; testis sine iurejurando non valeret. Utrique parti daretur advocacionem, daretur tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo superius ad manum venit. Amicum condemnas de praesentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusationem suam posse liceat, aut crimen, irascaris? Menander:

Ὁ προκαταγγινώσκων δὲ, πρὶν ἀκούσαι σαφῶς, Αὐτὸς ποτὲς ἐστὶ πικρῶς κακῶς.

79. Ἀπαρρησίᾳ] Idem Seneca ibidem: Hic ipse, qui ad te delulit, desinet dicere, si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo: alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore & instigat, & ipse se certamini & pugna subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, pater non dicit. Verum tamen ubi deprehensi jubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam mutuuntur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falso Aratos cogeretur praesentes arguere. Historia est apud Polyb. lib. IV. J. T.

81. εἰ

εὐδὺς ἀνατίτραπ), καὶ ὀδυσσεύς), καὶ τὸ ἰοexpelliturque tandem cum ignominia : flos
τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσαι. ὁ δὲ κολα-
κευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τωαύτας κα-
κοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκίμει. καὶ ὅλας
ἂ ὁ φθάσας κρατεῖ. τὰ γὰρ τῷ Ὀμήρῳ πᾶ-
ν ἐπαληθεύουσιν, ὅτι

Ζυγὸς ἐνυάλι, καὶ ἡ κτανείονα κα-
τέκτα.

τοίγαρ ὡς ἐπὶ μικρῶν τῷ ἀγῶνι ὄν-
τος, ποικίλας κατ' ἀλλήλων ὁδὸς ἐπι-
νοῶσιν, ὣν ταχίστη καὶ ἐπισφαλεστάτη ἔστι ἡ
ἡμισημέλιος. καὶ μὲν δὲχνην σπὸ φθόνου
ἡμισυελπίδου λαμβάνουσα οἰκρότερα
δὲ, καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ
πολλῶν συμφορῶν ἀνάπλεα.

Οὐ μέντοι μικρὸν, ἐδὲ ἀπλῆν ἔστι τῷτο, 25
ὡς ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν

ret contra ea, qui plus adulando valet, &
ad malas id genus artes est probabilior. In
universum vincit, qui alterum occupat,
veraueque deprehenduntur HomERICA illa:

15 Nam communis amas caedentem caedere
Mauors.

Igitur cum de rebus non parvis certamen
sit, varia comminiscuntur contra se invi-
cem compendia, quorum celerrimum &
periculosissimum est delatio, quae initium
sumit ab invidia bonae aliquid spei reli-
quum habente, sed miserieiores longe tragi-
cosque exitus, & multis refertos calamitati-
bus inferens.

11. Verum enim vero non parvum, ne-
que simplex quiddam hoc est, ut suspice-
tur

a 'O] Artic. addunt J. & V2. Omittunt B. Cod. & Edd. Fl. Fr. P. S. &c. b Tὸν Tε Homer. c Ἡμι-
σημέλιος] Nil mut. Edd. neque Cod. B. ἡ μίση καὶ ἡ ἐλπίς forf. legend. adpinxit aliquis margini.

tum excitavit, si non statim rem perfecit, memoria tam-
en tenet atque observat Medii dictum. Fuit is Medius
chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, voluit
princeps, & calumniatorum summus, praestantissimis
imminens. Jubebat autem suos audacter calumnias ja-
cere, iisque mordere alios: docens, tamen si ad morsus
ulcus sanaret, tamen calumnia cicatricem mansuram.
His quidem cicatricibus, ac vomitibus, aut gangraenis
potius & cancriis corrosus Alexander Callisthenem perdi-
dit, & Parmenionem & Philotas, &c. Cujus qui-
dem Philotas historiam ab æmulo Cratere per calum-
niam subversis operæ pretium est legisse apud Curtium
lib. VI. cap. 8. quæ mirum in modum hæc, & se-
quentia illustrat.

13. Εὐδοκίμῳ, καὶ ὅλας φθάσας κρατεῖ] Haec ita po-
tius interpretarer: primas tenet, & illum denique præ-
vertens superas: quandoquidem exemplo suo hujus Ho-
merici dicti veritatem confirmans.

Mars dubius saepe & victorem stravis ovantem.

14. 'O φθάσας] Ven. utraque agnoscunt hunc arti-
culum; reliquæ respuunt.

14. 'Oτῶν — τὰ τῷ νόμῳ ποιῶν. quibus verbis Elfner.
haec Luciani aliaque similia addit.

16. Ζυγὸς ἐνυάλι] Hectoris verba sunt Iliad. Σ. v.
309. Livius lib. XXVIII. cap. 19. ubi Mars communis
& victum saepe erigeret, & affligeret victorem. Propert.
II. 27. Cum Mauors dubias miscet utrimque manus.
Ovid. 1. Amor. cl. 9. Mars dubius, &c.

Ζυγὸς ἐνυάλι] Hom. II. Σ. 309.

Ibid. Tὸν κραν.] Adscripserat Solan. τὸν in Homero ef-
se pro τῶν, recte; sed quod etiam adleverat B. i. e.
Bathlienses, sic habere, erravit; nam utraque Bas. æ-
que ἡ habet, ac reliquæ. Forfan Codicem B. signi-
ficare voluit, quod credo, non tamen recipio, quia
etiam ἡ in ipso Homero legi potest.

19. Ποικίλας — ὁδὸς ἐπινοῶν] Unde invidiam ὡ-
λουμένῳν & πᾶσι τοῖς θᾶπρον Photius vocat, epist. pri-
ma, commate 16.

22. Ἡμισυελπίδου] Scriptum fuisse ἡ μίση καὶ ἡ ἐλ-
πίς, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur om-
nes libri & ipse Codex Ox.

26. 'Αλλὰ ποικίλῃ μὲν τέχνῃ] Vere, nam, ut ait Plan-
tus Captiv. II. 1.

Doli non doli sunt, nisi astu colas:
Sed malum maximum, si id palam provenit.

30. Οὐδ' ἂν κατήχου] Cicero pro Cluentio, cap. 65.
Hoc uno modo saepe multorum improbitate depressa veri-
tas emergit, & innocentia defensione interclusa respirat:
quod aut ii, qui ad fraudem callidi sunt, non tantum
audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminet
audacia, atque projecta est, a consiliis malitia deseruntur.
Quod si aut confidens astutia, aut callida esset au-
dacia, vix ullo resisti modo posset.

35. 'O τιμωρ] Sarisburiensis lib. VII. Polierati-
ci, cap. 24. Ubique tamen, qui illustrioribus clarescunt
meritis, acrius invidia toxicato dente roduntur. Vellejus
Patere, lib. II. c. 40. Numquam eminentia invidia ca-
rens,

tur aliquis, sed arte multa, nec ingenio paucio, exquisitaque cura indigens. Neque enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentior omnibus veritatem, nisi allestamenti plurimum, & probabilitatis, & sexcenta alia ad audientes machinaretur.

12. Defertur ergo ut plurimum ille, qui maximo in honore est, atque ob id ipsum eorum, quos post se reliquit, invidiae expositus. In hunc enim tela omnes dirigunt, tanquam obstaculum quoddam atque impedimentum ipsum intuentes, dum putat unusquisque, primum se se futurum, expugnato illo principe, & de amicitia regis amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor, ubi primum decidit repagu-

τέχνης, ὅτε ὀλίγη δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβὺς δὲ τινος ἐπιμελείας δόμενον. εἰ γὰρ ἀποσαῦτα ἔβλαπεν ἡ ἀλαβολή, εἰ μὴ πω-
30 θανόν τινα τρόπον ἐγίγνετο. ἐδ' ἀν' κατὰ-
χρυσὲ ἢ πάντων ἰσχυροτέραν ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν, καὶ πιθανόν, καὶ μυ-
ρία ἄλλα παροικίαστο χεῖρ ἢ ἀκρόντων.

Διαβάλλει μὲν ὅτι ὡς τὸ πολὺ μάλιστα
35 τιμώμενον, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ὑπο-
λειπομένοις αὐτῷ ἐπιφθονοῦς ἀπαίτιες γὰρ
τῷ δ' ἐπιτοξάζοντι, καθάπερ τι κάλυμα
καὶ ἐμπόδιον προοράμενοι. καὶ ἕκαστος οἶεται
πρῶτον αὐτὸς ἔσεσθαι, ἢ κορυφαῖον ἐκείνων
40 οὐκ ἐπαλορχήσας, καὶ τὴν Φιλίας ἀποσκευασά-
μενον. οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶ-
σιν ὡς πρὸ τῆς δρομῆς γίγνεται. καὶ κεῖ γὰρ
ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, ἢ ὑσπληγὲς εὐθύς
κατα-

δ Κατ'χρυσὲ Κατ'χρυσὲ Coll. & Schol. ε Ὑπὸ Ἐπὶ Edd. priores, & B.

30. Κατ'χρυσὲ Κατ'χρυσὲ G.

43. Τῆς ὑσπληγῆς Καὶ ὁ τέπος καὶ ὁ σ. ο. ο. γ. λ. φ.

rent. Livius lib. XLV. cap. 35. de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: *Intacta invidia media sunt; ad summa fere tendit.* Apollodorus Comicus:

Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθὸν βιάζεται.
Nam rebus obstat praeclustribus invidia.

Cyprianus de Zelo & Livore: *Quanto illo, cui invidetur, successus meliore profecerit, tanto invidus in majus incendium livoris ignibus inardescit.* Philo πρὸς Ἰω-
σαφ. φθὸν δὲ αὐτὴ ταῖς μεγάλαις ἐπ' αὐτοῦ ἀντίπαλῳ.
Invidia semper magna felicitatis adversaria est. Lucrēt. lib. III.

Consimili ratione ab eodem saepe timore
Maceras invidia, ante oculos illum esse potentem;
Illum adspectari, clarus qui incedis honore;
Ipsi se in senectute volui, cœpōque queruntur.

Infinita porro sunt, quæ in hanc sententiam cū apud Græcos, tum apud Latinos Scriptores belle dicta reperias.

3. T. Ibid. Τῶν ὑπολειπομένων Nam qui invidet, minor est, ut ait Plinius lib. VI. epist. 17. Et, secundum Plautum in Captiv. Act. III. Sc. 4.

Est miserorum, ut malevolentes sent, æque invidians bonis.

ἡταῦθα μὲν τῶν ἀφαιρημάτων σημαίνει, σημαίνει δὲ καὶ φραγέ-
λιν, καὶ βόσπαστρον, καὶ μύσκα. G.

Τῶν ὑπολειπομένων] Melius, dignatione inferioribus.

37. Τῷ δ' ἐπιτοξάζονται] Ita recte pleraque editio-
nes. uti est apud Homerum Il. Γ. O. tamen & Fl. τὸν
δὲ, prave.

39. Τὸν κορυφαῖον ἐκείνων] Verto, modo principem il-
lum & in fastigio dignationis collocatum, expugnasset,
ac de illo amicitia gradu deturbaverit.

41. Καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς] Pindarus Isthm. Carm. IV.

Ἔστω δὲ ἀφώσιμα τέχνης
Καὶ μαρτυρήσαντα,
Πρὸς τὴν αὐτὴν ἀκρότητα
Τῶν τε γὰρ διδόντων
Καὶ κρείστων ἀνδρῶν χροῖον
Ἔστω καὶ τέχνη καὶ ἀνδρεία.

Id est,

Est tamen incertitudo fortuna etiam pugnantium, prius-
quam ad finem summum veniant. Horum enim das fi-
nem, & vitiorum deteriorum ars corripiens præstantio-
rem supplantas.

42. Ὑπὸ] In omnibus Impressis & Mss. ἔπ' quod
ego mutare non sum cunctatus.

Ἐπὶ τῇ δρομῇ] Non sustinui vulgatum ἐπὶ repetere,
quod ex præmissis ἐπὶ, & scribendi compendio natum
locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam da-
bit ipsa necessitas.

43. Τῆς ὑσπληγῆς ὡς καὶ ἀπὸ τῆς ὑσπληγῆς ἢ ὡς καὶ ἀπὸ τῆς ὑσπληγῆς

καλαπισύσης, μόνον τὸ πρόσω ἐφίμεν, καὶ ἡ ἀλγίστα δαπάνη πρὸς τὸ τέμα, καὶ τοῖς ποσὶ ἑλπίδα ἡ νίκης ἔχον, τῷ πλεονεκτήσει κακουργῶν, οὐδὲ τι ἔτι τῶν ἀγωνιστῶν παλινπραγμοσύνη. ὁ δὲ καλὸς ἐκείν, καὶ ἀναθλῶ ἀνταγωνιστῆς, δαπάνης ἡ ἐκ τῷ τάχει ἐλπίδα, ὅτι καὶ καλὸς κατεχέται ἐν τῷ τέματι, καὶ τῷ μόνον ἐξ ἀπαιτήσεως σκοπῶν, ὅπως ἡ τρέχουσα ἐπιχρῶν, ἡ ἐμποδίσας, ἐπιτομῇ, ὥς, εἰ τότε ἀλγιστά, ὅτι ἂν πολεμῶσαι διὰ μόνον. ὁμοίως δὲ τῆς, καὶ ταῖς φιλίας, ἡ εὐδαμόνων γίγνεται. ὁ γὰρ πρὸς ἄλλους, αὐτίκα ἐπιβλεπόμενος, καὶ ἀφύλακτος ἐν μέσῳ

lum, solum anteriora petens, & ad metam intendens animum, suisque in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali infert alii, neque quidquam adversus certatores machinatur. At ille malus, abjecta spe celeritatis, ad malas artes conversus, illud solum omnino spectat, quomodo retentum impeditumve illum cursorem sufflaminet, ut qui si hoc non succedat, vincere nunquam possit. Simile quid hisce in amicitiiis bestiarum solet evenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, & si incautus deprehendatur inter medios inimicos,

a Kai] Recte γ. δ. Kai male P. Kai etiam male Cod. B. b H] Kai B. c Ομοίως] Ομοίως male H. d Εὐδαμόνων γίγνεται] Εὐδαμόνων τῶν γίγνεται γ. B.

βαλῶν, item γυμνὰ Polluci, repagula, quae Latini Carceres vocabant, quibus apertis, non fractis, ut interpres habet, emittebantur currus. Videtur hic contentus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant.

γ. T. Τῆς ὑπερλήτης — καλαπισύσης] Constat jam satis, docente praesertim Salmasio Plin. exercit. p. 648. ὑπερλήτης esse repagulum, velum transversum, qui aequaret vel equos vel cursores, jam in linea stantes, ac paratos ad cursum. Haec ὑπερλήτης subito utrinque laxata decidebat in subjectam γυμνὰν, βαλῶν, lineam cavatam, ad cuius modulum ita attemperate facta erat, ut decidens illam cavitatem impleret, & aequo solo aequaret. Unice hac facit Statii locus Theb. 6, 393.

Ut ruit, aequae aequum submisit regula limen,
Corripuit leves spasiuum.

ad quem ceteros ludat Parthius. Disertus etiam Harpocrationis locus in βαλῶν. Haec faciunt etiam ad similem locum nostri, supra Titum. c. 20. γ. M. G.

44. Μόνον τὸ πρῶτον] Interpres vertit primas affectus, ac si ἡ πρῶτη λέγεται. Τὸ πρῶτον ἰσχυρῶς, est: tota mentis intentio in spasiuum, quod cursu conficiendum restat, quo id absoletur. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgil. lib. V. Aeneidos:

— Signaque torpore
Corripuit spasio aures, limenque reliquit
Effugit, nimbo similis: simul ultima signant.

Quod ad verbum est, τὸ ἀλγιστὸν δαπάνη, πρὸς τὸ τέμα.

47. Οὐδὲ τι ἔτι πρὸς τὸν ἀνταγωνιστῆν] Οὐδὲ τι πρὸς τὸν ἀνταγωνιστῆν legendum videtur.

49. Kai ἀναθλῶ ἀνταγωνιστῆς] Cicero Philippica X. cap. 1. Declarasti enim verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua consideret, virtuti invidere.

γ. T. 53. Ἐπιτομῇ] An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10. καὶ δὲ ὑπερλήτης τὸ πρῶτον τὸν ἀνταγωνιστῆν, καὶ ἐπιτομῇ καὶ φωνῇ ὑπερλήτης. F. G. Alias esse os absoletum, nisi notum, vid. notas ad I. d. & Jon. Trag. c. 35. ac Liban. Ep. 12. f.

γ. F. R. 56. Ὁ γὰρ πρὸς ἄλλους] Pessime interpres exposuit, qui promittit. Repono, qui ceteris antistans: ut apud Catullum:

Verami, omnibus o meis amicis
Antistans mihi millibus trocentis.

γ. T. 57. Kai ἀφύλακτος] Cyprianus de simplicitate Praetorum: Facilius cautus est, ubi manifesta formido est, & ad certamen animus ante praefertur, quando se adversarius confisatur. Verum, ut bene Seneca, Profecta perdunt odia vindicta locum.

γ. T. Ibid. Ἐν μέσῳ λαφύκῃ] Non satisfacit mihi interpres. Malim, circumventus rapitur. Eleganter Aufonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat:

— Hostemque unum loca non sua natum
Falsa nube premunt. Trepidantem, & cassa parantem
Suffugia, in caelum media traxere natum.
Eligitur mors, &c.

Contra apud Ciceronem pro Cluentio c. 65. Invenit deus facit multorum improbitate interclusa respirat.

γ. T. 64. Ἡ δὲ ἀλγίστα] Sic Ven. utraque: reliqui Impati & Cod. Ox. καὶ δὲ vel καὶ δὲ.

Ibid. Μόνον ἀλγίστα] Lege ἰδὲ, i. e. ἡ. Τὸ καὶ δὲ hic locum non habet. F. G. Adeo placet, ut putem in con-

Ἐπίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροάμενος αὐτὸς
ἐπαβάλλει τὴν ἀβολῆς τὰς ἀφροσύνας.
καὶ πρὸς τὸ ἐκείνους τρόπον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ
ἀρμολόμενοι, εὐστοχῶσιν. ἦν γὰρ ὁ ζηλότυ-
πον αὐτὸν ὅττα ἴδωσι, Διέκυσσε, Φασι, 75
τῇ γυναικὶ σὺ πῶς τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπι-
δὼν ἐς αὐτὴν, ἀπετέναξε. καὶ ἡ Στρατο-
νίκη πρὸς αὐτὸν ἐμάλα ἀπῆλθε, καὶ ὅλως
ἐρωϊκή. καὶ τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἱ
ἀβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἡ, καὶ ὅτι τὸ 8
τῷ μέγα Φρονῇ, μὰ Δι', ἐχλευασέ σὺ
Φιλόξενον τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε, καὶ ἀμείρα
εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνητα. πρὸς δὲ τὸ
εὐσεβῆ, καὶ Φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ
Φίλος ἀββάλλει, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρω- 8
δέμενος, καὶ τὸ πρόγονον ἔχόμενος. ὁ δὲ

14. Interdum vero ipse, qui audit, di-
versam calumniandi rationem subjicit, ut
maligni, ad ipsius se mores dum compo-
nunt, scopum feriant. Si enim Zeloty-
pum esse videant, *In coena*, inquit, in-
nuit uxori tuae, & intinitus eam ingemuit:
vicissim ad illum Stratonice respexit non sane
injucunde, & vultu omnino amatorio. Et
praeſto sunt, quaedam etiam aliae de ipsius
adulterii calumniae. Si vero valeat poēti-
ca facultate, eaque in re sibi placeat, *Per
Fovem*, ait, *risit versus tuos Philoxenus*, &
traduxit, & immodulatas esse dixit, & male
compositos. Apud religiosum autem atque
sapium, pro atheo & profano amicus defer-
tur, qui Deum respuat, & neget provi-
den-

a Φασι] Sic restituit Solan. Vulgo Φασι. In B. erat φῆ per compend. pro φῆ δ' Ἀπετέναξε] Sic Edd.
Ἐπίοτε B. Forſan ἐπιτέναξε. c' Ἀπῆλθε] Sic B. Cod. ut Toll. voluit. Ἀπῆλθε Edd. d' Τούτῳ] Τούτῳ per com-
pend. B.

77. Καὶ Στρατονίκη] Τὴν Σαλεύου Στρατονίκη λέγου,
ἢ οὐκ ἔστι Σαλεύου Ἀντίοχον τὴν ἱερὰν παῖδα τὴν πατέρα
τῆς ταύτης ὡς ἀποκαλεῖται τὴν ἱερὰν παῖδα δὲ ἵσαρ ἀλλὰ καὶ
καὶ αὐτὴ γυνὴ τὸ δακτύλῳ τῆς αὐτῆς Στρατονίχου

ἱερὰ. ὡς ἀποκαλεῖται τὴν πατέρα γυναικὸς Σαλεύου,
καὶ τὴν Ἀντίοχον, ἵσαρ σοφία ἢ Ἐρασιγένη τὴν ἱερὰν
γυναικὸς τὴν πατέρα τὴν ἵσαρ, ὡς καλεῖται τὴν
καὶ οὐκ ἔστι πατέρα τῆς αὐτῆς V.

* Σαλεύου] Καὶ Σαλεύου C. Sed errat Scholiastes; mater o-
rim non erat. Pro καὶ ergo legendum τῇ. M. du S.
† Ἐρασιγένης] In C. ἱερὰν . . . ὡς καλεῖται καὶ δακτύλῳ αὐτῆς
τῆς πατρί. M. du S.
‡ Ταύτης ἀποκαλεῖται] C. D. male αὐτὴ ἀποκαλεῖται. M.

du S. In editis male etiam legebatur παρακαλεῖται. J. F. R.
§ Εἰς αὐτὴν γυνὴ —] C. D. male πρὸς αὐτὴν γ. τῇ δακ-
τύλῳ διὰ τὸν πρὸς. M. du S.
¶ Ἐρασιγένης] Omissum erat in editis; addidit M. du S.

ut ille Callicrates, qui dum se τυραννικὸν simulat apud
Dionem Syracusanum, illum evertit. Vid. *Nepos*
10, 8. J. M. G.

75. Φασι] In omnibus libris nostris Φασι, quamvis
vertant, inquit, ego mutavi. M. du S.

77. Ἡ Στρατονίκη] Allusit partim ad historiam An-
tiochi Seleuci R. filii, qui novercae amore flagrans ope
Medici voti compos fuit factus: partim ad calum-
niam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem
Seleucum, ac si Stratonices manifestarius adulter esset.
Utramque noster fuisse exponit in libello de Dea Syria:
illam *Plutarchus* in vita Demetrii Poliorcetae: quam
brevis item noster attigit in Icaromenippo: Σαλεύου
δὲ Ἀντίοχον ἱερὰν Στρατονίχην διακίβητα λαβὼν τῇ μητρὶ.
Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Strato-
nica noverca inveniunt. Ex hac historia effectam habes
narrationem apud *Aristaenelum* lib. I. epist.
xiii. Reposui autem, ejecta uxoris voce, nomen
proprium, in quo ad historiam respicitur, quam ex-
posuimus. Mox legam ἱερὰν. Interpretes non nimis
bene vertit. J. T.

Ibid. Στρατονίκη] Adversantur haec fidei historiae,
nemo enim vel tantillum Antiochi amorem subdora-
tus erat; quem ars Herasistrati sola detexit: sed & ali-
bi noster in eundem incidit errorem. V. *Isap.* c. 15.
M. du S.

78. Ἀπῆλθε] Mf. Ox. uti conjecerat *Tollins*. In re-
liquis ἀπῆλθε. M. du S.

Ἀπῆλθε] Cl. *Fens.* ad *Hermes*. sub init. vulgatam
contra *Toll.* defendit, & potest mihi etiam ea ratione
defendi, quod ἱερὰν intelligi queat, vel aliud verbum,
quale Cl. *Gesner.* addit. Verum quando Cod. bonae
notae habemus conjecturae *Tollinae* faventem, &
melius procedit oratio, id recepi. J. F. R.

79. Ἐρωϊκή] Ἐρωϊκή.

81. Μὰ Δι'] *Th. Mag.* v. Μὰ haec adferens observat
rarissime adfirmare τὰ μὲν. Sed vid. supra ad *Icarom.*
c. 14. notata. J. F. R.

82. Φιλόξενον] Nobilis poeta Lyricus, qui cum
Dionysii tyranni carmina liberius damnalet, ab eo in
Latumias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Dio-
nyſio revocanti epistolam misit una litera O, id est u,
no-

dentiam. Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, incenditur, ut facile est ad intelligendum, & averfatur amicum, non expectata accurata demonstratione.

15. Talia enim omnino excogitantque & dicunt, quibus maxime norunt ad iram provocari audientem. Cumque sciant, ubi quisque vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, & feriunt: adeo ut praesentis ira turbatus, non amplius veritati inquirendae vacet; sed etiam si causam dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam vera, jam ante occupatus sit.

16. Efficacissimum enim profecto genus

ἀκούς, εὐθὺς μύωπι λήξῃ τῷ ὠτὸς τυ-
πείς, λήκεκαυ) ὡς τὸ εἶδος, καὶ ἀπέ-
τραπῇ τὸ φίλον, ἢ θεμιείνας τὸ ἀκριβῆ
90 ἔλεγχον.

Ὅλος γὰρ τὰ τοιαῦτα ὁπτιοῦσι καὶ λέ-
γουσιν, ἀ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα
προκαλέσασθαι τὸ ἀκροώμενον· καὶ ἐνθα ἑτρα-
τός ὅτιν ἕκαστος ἐπιτάμμενοι, ἐπ' ἐκεί-
95 νο τοξεύουσιν, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐς τὸ αὐτό,
ὥστε τῇ παρατυχία ὀργῇ τετραγαγμῶν,
μηκέτι χολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει τὴν ἀληθείας·
ἀλλὰ καὶν θέλη τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ
προσείας τῷ ὠθευδῶ τὸ ἀκροάσεως, ὡς
1 ἁλθεῖ προκατεληγμῶν.

Ἀνσιμώταλον γὰρ ὃν τὸ εἶδος τὸ δια-
βο-

e Τρωτός] Ex emendatione Toll. quam recepit etiam A. Πρωτός Edd. vulgo male. f' Εκείνο] Recte sic Ed. Toll. & A. Εκείνον male certt. g' Αὐτὸς] Bene sic Poll. Αὐτὸν Edd. male, ne Tulliana quidem excerpta. h' Ἀλη-
Σα] Ἀληθὴ Fl. ἀληθείας Toll. i' Ὅς] Omittit B. Ὅτως vult Jeps.

2. Ἀνσιμώτατος] Διπλόρον ἀνῶν. G.

notatam. plura Suidas. Meminit & Plutarchus de fortuna Alexandri, Orat. II. in initio. J. T. Ibid. Καὶ ἄματρα] Hincula, interpres. Rectius, im-
modulata, ut Horatius in Arte:

Non quivis videt immodulata poemata iudex.

84. Ὁ φάσθαι λήκεκαυ) Hæc ad Lucianum ipsum spectare videntur impietatis accusatum. M. V. La Crox. 86. Ὁ δὲ ἀκούσας] Verre: quo ille, sc. amicus, au-
dito, statim velut oestro percitis auribus, cui par est, in-
flammat, & moram accurata inquisitionis non ferens,
averfatur amicum, repellitque. Plane enim istiusmodi
mendacia confingunt, quæ: maxime norunt audientis
animum ad iram posse provocari. J. T.

93. Καὶ ἐνθα τρωτός ἐστι] Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleste ferens, a Cratere in Philotam, invidiola illius & suspiciosa commemoratione accen-
ditur: Curtius l. VI. cap. 8. Sic Nero a Capitone Cos-
tutiano in Thraseam inflammatus, quod non adfuisset in Poppæ Sabinæ consecratione, quam Nero præ
ceteris dilexerat: Tacitus lib. XVI. cap. 22. Sic apud
Phædrum libertus ille,

Adiecit id, quod sentiebat maximo
Doliturum amanti.

Ceterum exemplorum ὅσα κόνις. Benedictus male le-
git πρῶτος, pro τρωτός, vertitque & qua parte प्रा-
स. nos emendavimus & contextum, & interpreta-
TOM. III.

tionem, vertentes, & qua quisque parte maxime vul-
neri patet. J. T.

Ibid. Τρωτός] Certa est Tollii hæc emendatio. Quid
enim est, quod ante eum in omnibus Impr. & O.
Mf. legebatur πρῶτος?

94. Ἐπ' ἐκείνῳ] Ἐπ' ἐκείνῳ Interpres legisse videtur.
F. G.

95. Ἐς αὐτόν] Glossema videtur. F. G.

97. Μηκέτι χολὴν ἄγειν] Verterim: indaganda, seu
perscrutanda, veritati non modo non vacet: verum et-
iam, si quis obiectum crimen diluere voluerit, non ad-
mittat defensionem, insolentia audita criminantis,
tamquam veritate præoccupatus. J. T.

99. Ὡς ἀληθῆ] Nisi ἀληθῆ hic neutro genere accipi-
tur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθεία, quod
malim; vel ἀληθὺς, ut ad ἀκροάσεως referatur. J. T.

1. Ἀληθῆ] Neicio quid Tollius hæsitavit; ἀληθῆ
enim certe neutrum est, & sanum, ac de mutatione
ne cogitandum quidem. Vid. paullo supra notam
Jepsii. J. F. R.

2. Ἀνσιμώταλον γὰρ ὃν] Atticifmus, pro ἀνσιμώ-
ταλον γὰρ ἐστίν. Sic Homær. Iliad. Θ. v. 306.

Μέγαν δ' ὡς ἐτάρσε κάρη βάλλω, ἥτ' ἐπὶ κήπη
Καρπὲ βρισημένη, τοτίζετ' ἐπὶ κήπη.

Pro βρισημένη. Pro ἐπὶ κήπη malim, ὡς ποτα. J. T.
Ἀνσιμώταλον γὰρ ὃν τὰ εἶδος τὸ λήκεκαυ, τὸ ὀπτιοῦσι
τὸ ἀκούσθαι ἐπιδυμίας, ἐπὶ τῷ Πτολεμαίῳ τῷ
Διονύῳ ἐπικληθέντι, ἐγὼντό τις, &c.] Fessime, nisi ve-
he-

βολῆς, * τὸ ὑπεναντίον τῷ ἀκρόντῳ ἐπιθυμίας, ὅποτε καὶ ὡς Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὅς διέβαλε τὴν Πλατωνικὴν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνον τῷ ἄλλῃ γυναικείᾳ οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίαις. καὶ εἰ γε μὴ κληθεὶς ἔαθεν ἐπιπνέειν τε πάντων ὁρώτων,

calumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum sillum qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonicum Demetrium, quod aquam biberet, & solus muliebrem vestem non indueret Dionysiis. Et nisi ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium, &c

a τὸ ὑπεναντίον] τῷ ἐναντίῳ B. δ' ὅποτε] ὅς παρὰ vult Toll. Sed nil mut. Edd. nec B. c κληθεὶς] Recte BC. Fl. Fr. P. &c. κληθεὶς male J. cum V2.

hementer me animus fallit, haec sese habent. Luxata est plane oratio, & male conjuncta, quae omnino est dividenda. Primo pro ὅ τὸ, scripsisse Lucianum existimo ὅτῳ. Dein post ἐπιθυμίας ponenda τελεία συγμῆ, nec aliter video fecisse Florentinos; recte. Quae sequitur, est nova historia. Primum horum verborum membrum pertinet ad superius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accusatus, licet falsissime, impietatis, nullius veniae, immo ne defensionis quidem locum obtinere queat. *Revera enim* (addit Lucianus pro causa) *haec est efficacissima calumniae species, quae alienum quid ab animi affectione audientis contineat. Quin etiam cum apud Ptolemaeum, &c.*

Ἀντιμαχίδης γὰρ] Facile probaverim emendationem doctissimi Jeshii. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὅποτε καὶ ὡς Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. sejungit a praecedentibus, & interpretatur, *Quin etiam cum apud Ptolemaeum*. Immo, quod ipsa etiam relativa particula ὅποτε indicat, artissime ista connexa sunt. Exemplum subjicitur illius observationis, quod dixerat τὸ παραδόντα τὸ ἀκρόντῳ movere beatulos illos, τὸ ὑπεναντίον τῷ ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, V.G. amari se: at cum semel adversantis huic persuasioni suspitionis, paradoxae initio, sciaticilla in animum incidit; illicet ardent toti, a zelotypia in furorem ruunt. Sic Ptolemaei ἐπιθυμία est, Bacchum videri: hinc facile credit, bacchaturus in suam gratiam suos amicos. Παραδόντα est, Demetrium huic cupiditati regis adversari, in ea re, quam cordi adeo regi esse norit. Sed cum illud παραδόντα, illud ὑπεναντίον τῷ ἐπιθυμίας, semel percussit aliqua fidei specie animum: actum est, perit Demetrius, nisi praesenti & extemporali remedio sibi succurrat. Huc etiam alterum de Alexandro & Hephæstione exemplum convenit.

Ἰβιδ. τὸ ἰδόν] Impressi omnes ἐν τῷ ἰδόν. Cl. Jeshius ὅτῳ scribendum putat; deinde post ἐπιθυμίας ponendam τελείαν συγμῆ. Ox. Cod. ὅ non agnoscit, recte.

Ἰβιδ. ὅ] Solanus ἐν δelerat: ego certe non intruderem, si & in cert. abesset. At nondum rejicio, eum probabile non sit Librarios id quod difficilius est tam diligenter ingessisse; nam neque insolitus est Atticismus, sive πλεονάζειν putes, sive participium pro lei positum accipias, (cujus exempla satis dedimus

alibi) adde Herodian. III. 12. 2. αὐτὸς δὲ ἀδελφὸς ἐν δὲ διακριτικῇ βασιλείᾳ. Sed vel magis abundat verbum αὐτῷ ibid. V. 8. 8. ἰδὼν ἐν ὕμνῳ αὐτῶν ἰδόντα, quod Steph. expungendum censet, vel mutand. in ὅτῳ. At forsitan eodem modo hic in Luciano abundat ἐν atque infra Pseudol. c. 6. ἡ ἀναισχυντία ἔσται, quod ibi expositum vide; aliaque etiam de abundante verbo ἔσται addita. Conf. mox c. 20. ἰδὼν—ἀδελφὴ τις ἔσται. J. F. R.

4. Πτολεμαίῳ] Δ. Νικό v. not. Toll. & Herodian. I. qui Antigoni etiam meminit Bacchum imitantis. Adde de hoc cognomento Spanh. 435. qui ex Euseb. Chron. confirmat. 61. 73. 194. Diserte apud Clem. Alex. IV. Ptolemaeorum dicitur, p. 22. A. ubi plures memorantur Reges eorum nomina usurpantes. At neque quartus neque undecimus, sed decimus erat. Vid. Tabulam Chronol. Cl. Humphr. Prideaux. Idem enim est cum Aulete, cui successit Cleopatra Regum Aegypti ultima, primo tamen una cum Fratre regnans. Nisi forte hic Διόνυσος Νικό ideo Νικό dicatur, quia jam ante eum alius, nempe quartus ille, Διόνυσος dictus fuerit, qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bacchi nomine non indignus, si id nominis non ab Ethnicis Bacchum ut numen colentibus, sed a nobis esset inditum, qui execramur.

5. τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι] Qui undecimus fuit Ptolemaeorum.

6. τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον] Cujus & Antoninus Imp. meminit lib. VIII. cap. 22. adeatur Jonsius in Histor. Philosophica.

Ἰβιδ. Πλατ. Δημήτρ.] Quis ille Platonice Demetrius, de quo nihil Diogenes? Adi Tollium.

7. Γυναικείᾳ] De eo more multa apud Enripidem in Bacchis p. 545. & seq.

9. ἔαθεν ἑπινύ] Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut jubet valetudo: antiquis autem tam rarum & inusitatum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietatis potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremæ luxuriæ, quam & femine adamabant nequiores. Apulejus lib. IX. *Quanto me felicior Daphne vicina, qua mero & prandio matutina saucia cum suis adulteris volupescatur*. Idem eodem libro: *matutino mero, & continuo stupro corpus empanciparat*.

10. Ταρσιβίδης] Pollux lib. VII. cap. 17. καὶ μὲν τὸ γε ταρσιβίδης ἀλφειῶν ἐν ὕδατι, ἀπομακρύνει δὲ τὰ Ταρ-

& Tarentimula indutus saltasset cum cym-
balis; perierat homo, qui non delectaretur
vita regis, sed aemulatione quadam ductus
sententiis, vitae, luxuriae, Ptolemaei con-
tradiceret.

17. Apud Alexandrum vero maximum
omnium crimen dictum esset, si quis neque

ἰοῦ λαβὼν ὁ παραησίδιον, ἐκυμβάλισέ τε
ἢ προσωρχήσατο, ἡπολώλη δὲ, ὡς ἐχ-
ἡδόμην τῷ βίῳ τῷ βασιλέως, ἀλλ' ἀν-
τισοφιστὴς ὢν, καὶ ἀντίτεχνος ὁ Πτολε-
μαίῳ τρυφῆς.

Παρά δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη ἔ τότε
ἀν' ἀπασάν ἀφελὸν λέγοισι, εἰ' ἐλατό τις
μὴ

δ Ταρυνιδίον] Ταρυνιδίον male B. e T.] Omittit B. f Tite ἂν ἀπ.] Ποτὶ πασὼν ἂν B. Ἀν ποτὶ κα.
El. Vulgatum tenent cett.

10. Ταρυνιδίον] Θέρμερον λαπτὸν ἔ διαφανὲς ἱμάτιον ἢ πάντως πορφύρεον. V.

Ταρυνιδίον χρίσας ἔ τρυφῆς. Εἰς αὐτὴν pellucida vestis,
Tarentinidium, ita a Tarentinorum usu luxuriae appel-
lata. Hesychius: Ταρυνιδίον, sive, ut alii legunt, τα-
ρυνιδίον, ἱμάτιον γυναικείον λαπτὸν, πρόσθεν ἔχον ὅτι
τῷ ἰσθμῷ. Tarentinidium, vestimentum muliebri
eque, simbrias, seu villos habens ab una parte. Uteban-
tur eo plerumque meretrices. Lucian. in Dial. Meretr.
VII. Οὐκ αἰσχρὴ μὲν ἔ ἱματῶν σὺν ἑλλόθειν, ἢ ἄλλῳ,
ἢ ταρυνιδίῳ ἔχουσα. Apud Pollucem cap. XIII. lib.
VII. fragmentum est veteris poetæ, Παρθένῳ δ' ἰθαὶ
δοκῶ, φέρων πρόσθεν, ἢ γυναικείῳ γαλῶν. Virgo esse
videtur, gerens simbristas vestes, ἢ muliebrem solum.
Muliebri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide Se-
necam. Et Tragædi, omnesque Dionysiaci artifices,
quorum nota Symmasa. Apud eundem Pollucem, Λο-
δοὺν χιτῶν τῆς βασάρης, διονυσιακῆς, ποδῶν. Et apud
Hesych. βασάρη, χιτῶν, ἢς ἱσθμῷ αἱ θράκαι βάσκαι.
Hinc & Bacchus βασάρης dictus. Commentator ve-
tus Horat. l. I. Od. XVIII. Bassareus dictus est liber
pater a genere vestis Bascharum: unde & Baccha Bas-
sarides dicta Pers. Bassaris & Lyncem. Bassaris enim ge-
nus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta a Bassara,
hæc Lydia, ubi fit. Ubi Bassara pro Bassaris legen-
dum videtur. Verum Etymologici auctor & in ety-
mologia, & in ipsa nominis denotatione variat.
Quamquam etiam Bassaris apud Persii Scholiasten in-
veni, ad Sat. I. v. 101. Bassarides, inquit, Baccha.
Quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater
utitur, demissa ad talos, quam Thracæ Bassarin. Qui-
dam a vulpibus, quarum pellibus Baccha succingeban-
tur. Vulpes Thracæ Bassares dicunt.

Ibid. Ἐκυμβάλισέ τι] Cymbala namque cum salta-
tione iungebantur in Deorum effeminato cultu: præ-
sertim in festis Bacchi, Herculis, & Matris Deum
Cybeles. Justinus de Ptolemæo Philopatore, lib. XXX.
addantur instrumenta luxuriæ, tympana & crepundia;
sive, ut alii malunt, crepitacula. Ubi tamen rō cre-
pundia ab interprete esse censuerim. Nam de eodem
loquens Plutarch. tympani tantum meminit. Sed, uti
dixi, & cymbala in ejusmodi festis solemnia fuere.
Apulejus de Gallis Cybeles, lib. VIII. Miles. Qui per
placens & oppida cymbalis & crotalis personantes,
Deamque Syriam circumferentes mūdicare compellunt.

Lucretius lib. III.

Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circum
Concava, rancisifonque minantur cornua cantu.
Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis.

Erant autem ea vel ex ære, vel e buxo, quæ mutuo
collisū non ingraturum sonum edebant. Ausonius in
Epist. ad Paulinum XXV.

Cymbala dant flictu sonitum: dant pulspita saltu
Ista pedum: tensis reboant cava tympana tergis.

Propert. lib. III. el. XVI. ad Bacchum:

Levis odorato cervix manabit olivo,
Et series nudos veste fluente pedes.
Mollia Dircaæ pulsabunt tympana Thebæ;
Capripedes calamo Panes hiantæ canent.
Vertice tarrigero juxta Dea magna Cybelle
Tundet ad Ideos cymbala rauxa choros.

Anthol. lib. IV. de Herc. & Baccho:

Ἀρσφὸν δὲ σῆλαι σιωτήρησας: ἱκελα δ' ἔπλε
Νεβρός, λειοντὴ, κύμβαλα δὲ, πλάσσει.
Sudorumque pares meta, paria arma: leonis
Exuvie, hinnuleus, cymbala cum strepitum.

Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: At quin aliis
& sericatus & crepidam aratus incessit, & ut digno
quidem Bacchantibus indumentis aliquid sublimiores,
cymbalo incessit.

12. Ἀντισοφιστὴς] Exprobrator. Laſtant. lib. V. cap.
6. Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obse-
quii judicatur, abjecerunt omnes pietatem; ne expro-
brare regi scelus viderentur, si aliter viverent. Vid.
Tacit. XVI. 22. Et Laſtant. l. V. cap. 9. p. 482. Isocr.
p. 10.

15. Παρά δὲ Ἀλεξάνδρῳ] Malim ita vertere: Ita &
apud Alexandrum hæc omnium maxime valobat calu-
mnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare
velle Hephæstionem deserebat.

μὴ σέβειν, μηδὲ προσκυνεῖν τὴν Ἡφαιστίονα.
ἔπειθ' ὅτε ἀπέθανεν Ἡφαιστίων, ὑπὸ τῷ
ἔρωτι Ἀλέξανδρου ἐβλήθη προσδεῖναι
καὶ τούτῳ τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θεῶν
χειροτόνησαι τὴν τελευτηκότα. εὐθὺς ἔν νεῶς
τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις, καὶ τεμερὴ καθι-
δρύντο, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσίαι, καὶ εὐχαῖαι τῷ
καὶ τῷ τῷ θεῷ ἐπέλεοντο, καὶ ὁ μέγιστος
ὅρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαιστίων. εἰ δέ τις
καὶ μυδιάσει πρὸς τὰ γινόμενα, ἢ μὴ
φαίνοισι πάντες εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειο
ἢ ζήμια. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες
μεγαλύνοντες ταύτην τῷ Ἀλεξάνδρῳ ὅτι θυ-
μίαν, προσεζέκαιον εὐθὺς, καὶ ἀνεζώπυ-
ρον, ὀνείρατα διηγόμενοι τῷ Ἡφαιστίων, ὅτι
φανείας τινὰς, καὶ ἰάματα προσάποιοντες
αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέ-

colendum sibi neque adorandum sumfisset
Hephaestionem. Cum enim decessisset He-
phaestion, prae amore illius Alexander re-
liquae suae hoc etiam adstruere magnificen-
tiae voluit, & Deum suo suffragio facere
defunctum. Statim ergo & templa excitare
urbes, & loca consecrari & arae, atque sa-
crificia, festique dies novo Deo parari,
sanctissimumque omnibus iusjurandum esse
Hephaestion. Si quis vero subrideret ad ista,
aut non satis religiosus esse videretur; mor-
tis illi poena erat proposita. Excipientes
porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem
adulatores, magis statim eam incenderunt,
excitaruntque, qui immissa sibi ab He-
phaestione insomnia narrarent, praesentiam-
que sibi illius oblatam, & sanationes quas-
dam illi tribuerent, vulgarentque edita ab
illo oracula. Tandem sacrificarunt velut

Af-

α. Ἀνέστησαν] Ἀνέστησαν marg. At. β. Ὀρκος ἦν ἅπασιν] Ἀπασιν ἦν ὁ ὅρκος B. γ. Προσεζέκαιον] Ἐζέκαιον male B.

28. ὑπολαμβάνοντες] Ἀπὸ τῷ ὑπολαμβάνοντες. V.

29. τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιθυμῶν προσεζέκαιον] Ὡς ὁ Μά-
γιστρος + Συλοκάνης + λέγεται Διότι τὴν βασιλείαν ἐπὶ ἐξ-

* Προλαμβάνοντες] Recepi ex C. Προλαμ- V.
+ Συλοκάνης] C. D. male Συλοκάνης λ. ὅτι τ. β. δακτύ-
λῳ. M. de S.

+ Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopolita-
na, de qua vide *Mensium* in Lexico Graeco barbaro. Quis
autem hic Leo intelligatur, Thrax, Iauricus, vel Coptony-

βάχας περὶ Θεοφάνους πολεῖν ἔτι παλαιὰ διέξιν ἐν ἑνὶ τῷ
ἔργῳ καὶ ἄλλῳ, ὅτι μόνον εὐδαίμονος ψευδοῦμεν. V.

mi filius, quaerant quibus per otium licebit. Interea hinc li-
quet, Scholiastam nostrum saltem ante 1229. annos non vi-
xisse, quandoquidem tum regnare coepit Leo Thrax. J. Clav.
§ Ἀπὸ καὶ ἀλλ] Exc. G. ἀπὸ καὶ ἀλλ. Barbare. Sed tamen
genuinam puto esse scripturam. In C. ἀπὸ καὶ ἀλλ, ut in V.
M. de S.

19. Ἐβλήθη προδεῖναι ὃ τούτῳ τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ]
Praecessit Melanchthon in vertendo ad reliquam fune-
ris magnificentiam additum voluit. Et sequitur prom-
pte Benedictus verba haec ipsa sic exprimens, quod
miror ab aliis, qui hunc dialogum & versionem ejus
tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, quum
nulla prorsus in Graecis fiat mentio illius funeris. Quin
etiam μεγαλουργία non patitur, ut de impensa pecu-
niaria intelligatur, Graecis ad eam exprimendam alia
voce utentibus. Immo nec consideratio magnificen-
tiae funeris potest hic locum habere. Majora deside-
rantur, quae habebis, si recte veritas mecum ad reli-
quam rerum suarum magnitudinem addi voluit, ut ὃ
Deum creatorem eum, qui erat mortuus. Inter alia in-
gentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecisse
Deum. J. G.

20. Καὶ θεῶν χειροτόνησαι] Pluribus haec Arrianus,
Curtius, Plutarchus in vita Alex. M. J. T.

24. Καὶ ὁ μέγιστος ὅρκος] De Caligula Suetonius re-
fert, eum inter cetera amoris erga Drusillam docu-
menta nunquam deinceps nisi per nomen Drusilla de-

jerasse. Idem in morte Julii Caesaris narrat, contro-
versas quasdam a plebe interposito per Caesarem iurej-
rando distractas: & Claudium Imp. iusjurandum sibi
neque sanctius, neque crebrius instituisse, quam per Au-
gustum: quia & violata perjurio numina ista gravius
vindicta, quam si quis per ipsum Jovis numen, aut
majorum gentium Deos pejeraret. Sicut vere dixerit
Tertullianus in Apologetico: Citius denique apud vos
per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris peje-
ratur. J. T.

31. Ὀνείρατα] Id enim inter divinitatis signa. Un-
de & aegrotantes, & futura praenoscere cupientes, in
Deum, Aesculapii praecipue, & Serapidis, nec non
Apollinis, sese templa conferebant, per somnium il-
lorum voluntatem, responsive expiscaturi. J. T.

32. Ἐπιφανείας] Illustravit hanc vocem, locumque
Luciani, Vir illustris Ex. Spanhemius in V. Disser-
tatione de re Nummaria: quod opus a me juventuti
nunquam non erit commendatissimum. J. T.

33. Μαντείας] Et oracula ad auctoritatem novo Deo
conciliandam effusa. Aemulatus est in Antinoe Ha-
drina-

Assessori Depulsoſique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, & placere ſibi, qui non Dei modo filius eſſet, ſed facere etiam poſſet Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expetiſſe Hephæſtionis divinitatem? cum deferrentur, ut qui non colerent communem omnium Deum, ejiciendi ea cauſa, atque benivolentia regis excidentibus.

18. Tum etiam Agathocles Samius qui ordines duxerat apud Alexandrum, & in honore fuerat, parum abſuit quin cum leone concluderetur, delatus nempe, ut qui ſepulcrum Hephæſtionis præteriens fleviſſet. Verum ſuccurriſſe illi dicitur Perdicæ, deſerans per omnes Deos, ipſumque

ἔθνον παρέδρω, καὶ ἀλεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἤδετό τε ἀκάν, καὶ τὰ τελευταῖα ἐκρίνευ, καὶ μέγα ἐφρόνη, ὥσαι ἐν θεῷ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεὸς ποιεῖν δυνάμενος. ὥσπερ τοῖνον οἰόμεθα τὸν Ἀλεξάνδρου φίλων ὡς καὶ τὸ χαρὸν οὐκ εἶνον ἀπολαύσαι τὸν Ἡφαιſτίων θυότητος; ἀβελήθεντας, ὡς ἐν τιμασί τὸ κοινὸν ἀπάντων θεῶν, καὶ ἀφ' ὧν τὸ ἐξελαθέντας, καὶ τὸ βασιλείας εὐνοίας ἐκπεσόντας.

ἢ Τότε καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν παρ' Ἀλεξάνδρου, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτῷ, μικρὸν δὲν συγκλείρχθη λείοντι, ἀβελήθεις ὅτι δακρύσειε παρὶν τὸν Ἡφαιſτίων τάφον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπομοσάμενος ὅτι πάντων ἱ. τὸν θεῶν, καὶ κατ' Ἡφαιſτίων,

d. Ἐφρόνη] Εὐφρόνη male P. e Πίους] Ὅπως B. f Οἰόμεθα] Οἷον B. g Παρὰ] Et ſic Fl. cum cett. h Τέτα] Ὅτι B. recte, ait Salan. i Τῶν] Sine articulo B.

drianus, quem non ſecus ipſe, ac Hephæſtionem Alexander, dilexerat. *Spartianus* in ejus vita: *Et Græci quidem volente Hadriano eum conſecrauerunt, oracula per eum dari aſſerentes, quæ Hadrianus ipſe compoſuiſſe jactatur.* J. T.

34. Παρίδης] *Servius* in VII. *Æneid.* *Revera Virbius eſt nomen conjunctum Dianæ, ut matri Deum Atis, Minervæ Erichthonius, Veneri Adonis.* Id eſt πάριδος. Παρίδης etiam σύνθετος dicti, teſte *Heſychio*, quamquam viri docti τοὺς παρίδους τοῖς συνθέτοις inferiores exiſtimant, & ordine, & dignatione. quin & Gallus ſeſe apud noſtrum in dialogo ſui nominis πάριδον ἐρωτῶ jactat. J. T.

Παρίδης] *Ælianus* de *Demade* V. 12. ἐν ἡρώδῳ δίδει τὸν Ἀλέξανδρον τρισηκονταετῆρος, id eſt πάριδον τὸν δώδεκα θιῶν. Συνθέτους etiam vocabant; *Salmaſius*. Unicuique Deorum ſuos tribuebant παρίδους. Matri Deum Idæos Daſtylos, *Æſculapio* Ἰγνίους, Ἰατῶν & Τηλεφίλων. Et ſic aliis alios aſſeſſores. M. de S.

Παρίδης & ἀλεξικάκῳ] Παρίδης hic eſſe præſentem auxilio, & tanquam aſſidentem mortalibus ægris Deum vel Heroem, recte monuit vir doctus Ger. d. *Arnand* de *Diis παρίδους* c. 27. cujus obſervatis adjiciendum, quod *Salmaſ.* docuit *Exerc. Plin.* p. 248, b, B. ex *Juliano* M. & *Eufebio*, jungi etiam ſolere παρίδους & ἀπομοσάμενος δεικνύς. *Επιφάνιος* etiam de ſomniis dici, ibidem monet vir ſummus. Verum de hac quidem omnia jam laudatus *Tollio*, *Spanhem.* diſſ. 7. divini operis p. 425. ſeq. J. M. G.

Ibid. Ἀλεξικάκῳ] Quod *Herculi*, quem æmulabatur

Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus *Pausanias* in Atticis, pag. vi. J. T.

36. Ἐπίσω] *Juvenal.* Sat. IV.

— Quid aperiunt? Et tamen illi Surgebant criſta. Nihil eſt, quod credere de ſe Non poſſit, cum laudatur diſ aqua poteſtas.

J. T.

41. Τὸν κοινὸν ἀπάντων θεῶν] Erant enim & peculiares vel populis, vel familiis, ſeu gentibus *Dii*; *Auſon.* in *Cæſaribus*:

Æneadam generis qui ſextus & ultimus heres, Polluit, & clauſit Julia ſacra Nero.

Inprimis heroes in Deum numerum relati; ut populo Romano *Quirinus*. Ceterum, qui plura Deorum nomina deſiderat, uni tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV. *Apologesi Tertulliani*, & lib. IV. *Auguſtini* de Civitate Dei, cap. 8. & paſſim. *Sermon.* VIII. *Theodoret* ad infideles Græcos, &c. J. T.

44. Ταξιαρχῶν] Verte; *Ordinum ductor*, quiſque magno apud Alexandrum in honore erat. J. T.

46. Συγκλείρχθη λείοντι] Alludit ad hiſtoriam *Lyſimachi*, quem Alexander *Leoni* objecerat. J. T.

49. Ἐπομοσάμενος] Eodem ſerme dolo, quo *Julius Proculus* uſus, interfecto, ſeu diſcripto a Patribus *Romulo*, quo deſiderium plebis leniret. *Adi Livio* lib. I. & *Florum*, cap. 1. J. T.

ἔτι δὲ κυνηγετῶντι οἱ, φανέντα ἐναργῆ τ' θεὸν ἐπισκῆψαι εἰπῶν Ἀλεξάνδρῳ, Φείσαο Ἀγαθοκλέες. ἐγὼ ὡς ἀπιστῶντα, ἐδὲ ὡς ἔπι νεκρῷ δακρύσαι, ἀλλὰ τ' πάλαι συνθηθείας^a μνημονεύοντα.

Ἡ γὰρ κολακεία καὶ ἡ ἀφελὴ τότε μάλιστα χώραν ἔχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρῳ πάθος συντιθεμένη. καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ οὐκ ἔστι τὰ ὑψηλὰ, καὶ ὑπόκηρυμα, καὶ ἀσφαλὴ τῆς τείχους προσίασιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἐν ἡ ἀφύλακτον τι μέρος ἢ σαθρὸν^c αἰσθάνει, ἢ ταπεινόν, ὅτι τῷτο πάσῃ δυνάμει χωρεῖσιν, ὡς ῥά τ' ἀπαισθύναι καὶ εἰλεῖν δυνάμενοι ἔτω καὶ οἱ ἀφελῆες, ὅ, τι ἀν' ἀσθενὲς ἴδωσι τ' ψυχῆς, καὶ ὑπόσαθροι, καὶ εὐεπίστατοι, τῷτο προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι τὰς μηχανάς· καὶ τέλει ἐκπολιορκῆσι, μηδὲν ἀντίταστον, καὶ μηδὲ τ' ἔφοδον^d αἰσθάνονται. εἴτ' ἐπειδὴν ἐντὸς ἀπαξ τειχῶν γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ καίουσιν, καὶ σφάττειν, 55 fleuisse.

19. Adulatio igitur atque calumnia tum maxime locum invenere apud Alexandrum, cum ad illius se affectionem animi componerent. Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, & praerupta, & tuta murorum accedunt hostes, sed si qua incustoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt, aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe facillime subire, & capere urbem possint: sic delatores quamcumque imbecillam viderint animi, vitiosamque partem, & superatu facilem, hanc oppugnant, huic machinas adhibent, & expugnant denique, cum objiciat se nemo, quin oppugnationem neque sentiat. Deinde cum semel sunt intra moenia, igne vastant omnia, urunt, caeduntque & abigunt,

^a Μνημονεύοντα] Μνημονεύοντα B. & Fl. ^b Ἐν] Etiam adest in Fl. ^c Αἰσθάνονται] Αἰσθάνονται B. ^d Μηδὲ] Μηδὲ Edd. vett. ut semper. ^e Αἰσθάνονται] Et sic Fl. B1. P. &c. An αἰσθάνονται; adscripsit Solan.

57. Ὅτι δὲ] Legebam initio, ὅτι ἰδὲ, verum τὸ ὅτι eleganter saepe παρέρχεται.

J. T.

58. Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ] Eadem in Halieuticis similitudine ulius est Oppianus lib. V.

Ὡς δ' ὅτι δυσμενέων βριαρὸς λόχος ἀντιβῆαι
Λάβει ἐμπύλασθ' ἰσχυρῶς ἐπὶ νύκτα δοκίμας,
Εὐδελίας δὲ κίχης φυλακτῆρας πρὸ πυλῶν
Ἄρει εὐμενέοντο, ἐμπύλας δ' ἰδύμενοι.
Ἐθνη ἱππὶ ἀκρῶς τι πόλιν, καὶ τύραννον αὐτῇ
Θαρσαλίοι σπύδασι, πύρρος βίβλος, ἄστ' ἄττω,
Δαλὸν ἰδυμένην μεγαρὸν αἰσῶρα φέροντες
Ὡς τότε &c.

Ac veluti insidia media sub nocte propinquans
Hostibus occulto, & curis somnisque solutas
Excubias arcis patet sub Marte quieto,
Cadunt; & sternunt custodum corpora passim;
Hinc propere vadunt summa ad vestigia muri,
Audacesque locant flammam in arce micantes,
Urbis casura signum, torremque ferentes,
Qui sit robustus jam pressa malleus arcis:
Sic tunc &c.

Ut & Apulejus ex parte lib. V. Metam. Tunc nocte
jam portis patentiōnis nudatum sororis animam facinoro-

se mulieres, omisso secula machina latibulis, destrictis
gladiis fraudum simplicis puella paventes cogitationes
invadunt.

J. T.

61. Ἀλλ' οὐ γὰρ] Non satis placere mihi fateor hoc
ὡς γὰρ. Possis quidem intelligere χωρὰ, sed usum for-
mulae hujus desidero; ac malim legi ἄλλ' ἴδω, vel,
quod magis probo, ἢ ἂν vel εἰ πῃ, quod forte omnium
proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτον
τι μέρος κ. τ. λ. & sic interpretatus sum.

J. M. G.

65. Ὅτι αὐτῶν] Themistius Orat. III. Καὶ οὐκ ἂν
αἰσθάνται αὐτὴν ὑπ' αὐτοῦ, ἡμέτερον εἰσπικισαμένη κατὰ
σμίχην ὑπορύττει & ἐλόντι τ' ἀφρακτοῖς τι καὶ ἀδυνάτῳ.
Quae ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit,
perblande irrepens paulatim eum subruit, & scrutatur,
qua parte minime munitus, ac minime valens est.

J. T.

67. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανάς] Eique suas machi-
nas admovent.

J. T.

76. Προσλήψεις] Non est obsecratio, uti reddidit
interpret: sed est assiduitas in calumniando; aut si ita
mavis, in assentando simul & calumniando, qua quasi
obtunditur ille, quem in amicum veterem volunt
concitare.

J. T.

78. Συγχεῖς] Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius,
emissariam simulationis.

J. T.

82. Διατρέχεις] Et hic secutus sum Ed. J. quod e-
nim

gunt, qualia nempe victo animo & in servitute redacto, fieri probabile est.

20. Machinae autem illis contra absentem fraud, & mendacium, & perjurium, & improba assiduitas, & impudentia & sexcenta alia maleficia. Maxima autem omnium adulationis est, cognata vel foror potius delationis. Nemo enim tam generosus est, & adamantino muro sic munitum petus habet, quin concedat adulationis calumniis: cum praesertim velut cuniculis quibusdam fundamenta subruat delatio.

21. Et extra quidem sunt ista. Intus vero prodictiones multae hostem adjuvant, quae manum praebent, & portas aperiunt, & omni modo expugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis amor, qui natura inest omnibus hominibus; & illud celere eorum, quae vix attigimus, fastidium: tum quod mirabiles auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo, universi

et exalantur, oia eis alicuiusmodi fortuna, et exheredationismodi opera esse.

Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς ἔτι τῷ ἔργῳ ἢ ἐπι-
75 τῇ ἀπάτῃ, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπι-
ορχία, καὶ προσλιπάρσεις, καὶ ἀναίσιχτοις,
καὶ ἄλλα μυρία ῥαδιουργήματα· ἡ δὲ μεγίστη
πασσὶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγενὴς, μάλ-
λον δὲ ἀδελφὴ τις ἔσται τῇ ἀφελείᾳ. εὐδαί-
80 ον γὰρ ἔτι γυνάδας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖ-
χος τῇ ψυχῇ προβεβλημένον, ὃς οὐκ ἀν-
τιδρῶν πρὸς τὰς τῇ κολακείας ἀφελείας
καὶ ταῦτα ὑπορυττεύσας, καὶ τὸς θάμελινος
ὑφαίσεως τῇ ἀφελείᾳ.

Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἐνδοθεν δὲ πολ-
λαὶ προδοσίαι συναγανίζονται, τὰς χεῖρας
ὀρέγνυσθαι, καὶ τὰς πόδας ἀναπετώσας, καὶ
πάντα τρόπον τῇ ἀλώσει τῷ ἀκούοντι
συμπροθυμῶμεναι. πρῶτον μὲν τὸ φιλόκαι-
90 ον, ὃ φύσιν πᾶσι ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ
τὸ ἀψίκορον. ἔπειτα δὲ τὸ πρὸς τὰ πα-
ράδοξα τῶν ἀκρομάτων ἐπύμενον. ἐν γὰρ οἷον
ὅπως ἡδόμεθα πάντες· λαθρῶς δὲ, καὶ
πρὸς

f. Ἀπὸ τῆς] Sic Fl. Fr. H. P. &c. & B. Ἀκούοντες] Sic B. cum Fl. Fr. H. P. &c. Διαιτῶν f. sola, & marg. Δ1. h. Ἀψίκορον] Sic f. Ald. Fr. H. S. Adspirare Fl. B. P. i. Λαθρῶς] Constant lectio, ait Solan. Ald. 2. tamen aliter, v. not. Geph.

91. Τὸ ἀψίκορον] Παρὰ ἄψιν, ὃ σημαίνει τὸ εὐθείας, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς, ὃ εὐθείας πῶς λαμβάνει, καὶ ταχίως πληρούμε-
90 ν. καὶ οὐκ οἷον τὸ γῆμα. * οὐκ οἷον γὰρ ὅπως τὸ κοῖνόν ἐ-
καθωμελημένον. V.

92. Οὐ γὰρ οἷον ὅπως] Καὶ οὐκ οἷον τὸ γῆμα. οὐκ οἷον
γὰρ ὅπως τὸ κοῖνόν ἐκαθωμελημένον. V. alter. (In Ed. ad
Λαθρῶς relatum, & post γῆμα omnia omittit.)

* Οἷον οἷον] In C hic novum scholion constitutum, quod iam supra alicubi habuimus. In Editis vero in omittitur im-

plevit aliaque menda correxit

M. de S.

nim in aliis erat ἀφελεία, ferri nequaquam potest, cum statim sequatur καὶ ταῦτα θάμελινος ὑφαίσεως τῇ ἀφελείᾳ.

M. de S.

89. Τὸ φιλόκαινον] Plin. lib. XII. Nat. Hist. cap. 1. Est natura hominum novitatis avida. Plin. Junior lib. VIII. epist. XVIII. aures hominum novitate laetantur. Hinc Homerus:

Τὼ γὰρ αἰεὶ μᾶλλον ἐκκλίνουσ' ἄνθρωποι,
ἢ πρὸς ἀνθρώποις παντάνῃ ἀμφιπέληται.

J. T.

91. Τὸ ἀψίκορον] Propert. lib. II. eleg. 33.

Elevat assidue copia longa viros.

Monetque Isocrates ad evitandam illam satietatem, τὰς ἐπιθυμίας μὴ πλεονάζειν πρὸς τοὺς αὐτοὺς, ne saepius eosdem

alloquamur, in orat. ad Demonicum. Eximium hac de re praeceptum est apud Ciceronem de amicitia cap. 19. Non enim, inquit, amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. Venerunt quaeque, ut ea vina, quae vetustatem ferunt, esse debent suavissima: verumtamen illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitia minus expletum sit, novitates autem, si spectant afferunt, ut tamquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illa quidem repudianda: vetustas tamen suo loco conservanda est. J. T.

93. Λαθρῶς καὶ πρὸς τὰς λεγομένας] Locus depravatus.

F. G.

Λαθρῶς ἐπὶ πρὸς τὸ εἰς λεγόμενα καὶ μετὰ ὑπονοίας ἀπ. Ita locum hunc fere conclamatum refinxit faulstis, ut vehementer divinatio me fallit, avibus. Vide quid

ja

^a πρὸς τὰς λογομύθους καὶ μετὰς ὑπονοίας
^b ἀκούοντες. οἶδα γὰρ τινὰς ἔτι καὶ ἰδέσθαι
 γαργαλιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ τῆς
^c ἀφροσύνης, ὥστε τὴν πτεροῖς κινε-
 μένους.

Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἀπάντων
 συμμαχούμενοι προσπέσσοι, καὶ κράτος
 αἰρήσιν, οἶμαι, καὶ εὐδὲ διαχερὴς ἢ νίκη γέ-
 νοιτο, μηδενὸς ἀντιπαταταζομένου, μηδὲ
 ἀμυνομένου τὰς προσβολάς. ἀλλὰ τῷ μὲν
 ἀκούοντι ἐχόντι ἑαυτὸν ἐνδιδόντι τῷ
 ἀφρολογίῳ δὲ τῷ ὀφθαλμῷ ἀγνοῦν-
 τῷ. ὥστε γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως ἀλώσεως,
 καθεύδοντες οἱ ἀφρολόγοι φορεῖται.

audire, quae clanculum atque ad aurem
 dicuntur, & plena sunt suspitionum. Novi
 enim quosdam, quorum aures non minus
 suaviter titillantur a calumniis, quam si plu-
 mis tangerentur.

22. Cum igitur tantis uadique auxiliis
 Inixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec dif-
 ficilis victoria fuerit, cum nemo stet in
 contraria acie, nec impetum repellat; sed
 ille qui audit sua se sponte dedat; qui vero
 petitur, ignoret insidias. Velut enim capta
 noctu urbe, dormientes caeduntur quos
 petit delatio.

23. Et

^a Πρὸς τὰς &c.] Sic Edd. omn. & B. Πρὸς τὸ ἑς λογομύθους καὶ μετὰς vult Solan. ac Gesu. optime. ^b Ἀκούοντες] Ἀκούεις Ald. 2. ^c Τῷ B.

in omnibus nostris libris antea fuerit. ὡς γ. δ. ο. ἰδόμε-
 να πάντες λαβράδα, καὶ πρὸς τὰς λογομύθους καὶ μετὰς ὑπο-
 νοίας ἀκούοντες. Nullo prorsus sensu. Quid ad id Viri
 docti? quid Tollius? Conatus est quidem emendare;
 eo usque laudem meritus est; sed friget ejus emen-
 datio. Nostra scribentis mentem ipsam jam liquido
 praestat. Nec ullus jam scrupulus, pauculis tantum
 litteris mutatis, superest. Quod jam Lucianus dicit,
 nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum hoc in
 loco credat aut velit, quod certae emendationis si-
 gnum est. Haec autem cum scriberet Lucianus, ob
 oculos hunc Demosthenis l. habuisse videtur, π. 51 φ.
 circa inirium p. Ed. Wolf. 473. Φύσει πᾶσι ἀνθρώποις
 ὑπάρχει τὸ μὲν λείδωσθαι καὶ τὸ παύσασθαι ἀκούειν ἰδέσθαι, τοῖς
 ἰπαινοῖσι δὲ αὐτοῖς ἀκούειν. Tacit. Hist. I. 1. Obtrepta-
 tio & livor praeis auribus accipiuntur. M. du S.

Ibid. Καὶ πρὸς τὰς λογομύθους] Hunc locum esse cor-
 ruptum ipsa insignis varietas indicat. Ald. 2. sic, ἰδόμε-
 να πάντες, λαβράδα καὶ πρὸς τὰς λαβράδας λογομύθους καὶ
 μετὰς ὑπονοίας ἀκούειν. Hanc lectionem exhibet etiam
 Jo. Caselius, qui separatim hunc libellum dedit Helm-
 stadii 1594. 4. Vertit autem anno proximo sic: Ne-
 scio enim qui fiat, ut omnes clandestinis sermonibus ca-
 rpiantur, & avidè arripiantur, quaecumque suspitionum
 plena ab aliis insusurrantur. Melanchthon transule-
 rat, Nescio enim, qui sit, ut omnes amore sui immodi-
 co admiratio furtim rapiat, & suspicionibus illeceat. Be-
 nedictus: Nescio quo pacto gaudemus omnes clanculum,
 cum plenas suspitione delationes accipimus. Scilicet certi
 quid negat contextum Graecae orationis. Varietas
 illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ ἑς vel τ' ἑς adeo ob-
 scure scriptum, transit in τὰς. Nempe dedisse pu-
 to, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum ὅς τ' ἑς
 οἷον ἰδόμενα πάντες λαβράδα καὶ πρὸς τ' ἑς λογομύθους,
 καὶ μετὰς ὑπονοίας ἀκούειν. J. M. G.

94. Πρὸς τὰς λογομύθους καὶ μετὰς] Vix mihi tempe-
 ro, quin Solani emendationem in contextum reci-
 piam; ac miror cur ad confirmandam suam senten-
 tiam non addiderit idem occurrere supra c. 2. καὶ παρ'
 ὅλοι τοῦ διῶντος πρὸς τὸ ἑς αὐτῷ κοινολογούμενον. Cumque
 Cl. Gesnero eadem emendatio in mentem venerit, iste
 consensus magnum veritatis indicium. Proinde igitur
 habet Lector, ac si πρὸς τὸ ἑς λογομύθους καὶ μετὰς
 edi curassem, quamquam corruptam lectionem propter
 nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid
 mutandum erat; quod me tamen non moraretur;
 nam cum τὸ ἑς vel τὰς sentel transisset in τὰς, quid
 mirum, sequentes Librarios etiam genus adjectivo-
 rum ad id adcommoando corrupisse? J. F. R.
 Ibid. Μετὰς ὑπονοίας] Gnome Gr.

Ἰστορία δίνειν ἐστὶν ἀνθρώποις κακόν.
 Suspicio grave est hominibus malum.

Vide quæ ad cap. 111. P. Syrus:

Ad tristem partem strenua est suspicio.

Ibid. Ἰστορίας] Recte igitur Seneca in iræ devitatio-
 ne monet tollendam ex animo suspicionem & conjectu-
 ram, fallacissima irrisamenta; lib. II. de Ira, cap.
 XXIV. Idem lib. III. cap. XXX. Taurum color rubi-
 cundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: urfos leo-
 nesque mappa prorit. Omnia, quæ natura fera ac
 rabida sunt, consternantur ad vana. Idem iniquis &
 stolidis ingeniis evenit; veram suspitione feriuntur. An-
 tonius in epist. ad Paulinum:

Nec quæ compositis male suada & credula causis
 Concinnat verisimilis suspicio culpas.

23. Et quod omnium miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit conscius, & consueta loquiturque ac facit, undique insidiis circumventus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris habeat ac liberalitatis, & fiducia, statim erumpit iram, & impetum animi effundit, tandemque admissa defensione intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse.

24. Si vero minus generosus sit atque humilior, admittit ille quidem, & summis labris arridet; sed idem odit, & clanculum frendit dentibus, &, ut ait poeta, iram te-

Καὶ τὸ πάντων οἰκίσσον, ὃ μὲν ὅσῃ εἰ-
οδῶς τὰ γεγενημένα, προσέρχεται τῷ φίλῳ
Φαίδρος, ἅτε μηδὲν Φαῦλον ἑαυτῷ συνε-
πιτάμενον, καὶ τὰ συνήθη λέγει, καὶ ποιεῖ,
παντὶ τρόπῳ ὃ ἀθλίον ἐνδρευμένον. ὃ
δὲ, ἢν μὲν ἔχη τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ
σπαρρησιαστέον, εὐθύς ἐξέρρηξε τὴν ὀργήν,
καὶ τὸ θυμὸν ἐξέχει, καὶ τέλει, τὸ ἀπολο-
γίαι προσαιδόμενον, ἔγνω μάτῳ καὶ
τῷ φίλῳ παρωζυμένον.

Ἦν δὲ ἀγενέστερον καὶ ταπεινότερον,
προσίσταται μὲν καὶ προσμειδῶ τοῖς χεῖλεσιν
ἄκροισι, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τῆς ὀδόντας
ἀφ' ἑκείνου, καὶ, ὡς ὁ ποιητής φησι, βουστο-
δο-

δ Συνεπιτάμενον] Ἐπιτάμενον B. e Ἐνδρευμένον] Ita Edd. & B. Ἐνδρευόμενον V2. f Ἐχῃ] Ἐχῃ B. g Ἐξέρρηξε] Διέρρηξε Coll. h Προσμειδόμενον] Nil mut. Edd. nec B. An προσμειδόμενον; marg. f. i Παρωζυμένον] Παρωζυμένον B. Nil mut. Edd.

12. Τὴ συνήθη] Πάσῃ τούτῳ ἰσὺν, ὃ δὲ ἴα ἔχει, καὶ πάντα, εἰ καὶ μὴ, πρὸς βραχὺν, ἰσῶσα Ἀλκίνοια. G.

Ita enim illic legendum: non, male suada credula causis, uti partim Cel. Graev. vidit, partim nos emendandum judicamus. Composita causa sunt fictae calumniae. Sic Phadr. f. 1.

Qui fictis causis innocentes opprimunt.

Hic autem lubens legam; ἵνα πάντες πρὸς τὰς λαθρὰς λογισμὰς, καὶ μ. ὡ. ἀφ' ὧν.

6. Τῶν ἐπιβουλῶν ἀγνοοῦν] Egrege Cicero Verri-
na II. cap. 15. Eum qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, inestimum, ac domesticum malum non modo non existis, verum etiam opprimis, antequam perspicere atque explorare poteris. Facete Hispani,

Del agua mansa me guarda Dios, que
de la brava me guarde.

Id est,

A flumine leni ac placido me Deus tutum praestet:
A torrente facile me ipse tutabor.

f. T.

15. Ἐξέρρηξε τὴν ὀργήν] Seneca de Ira l. II. cap. 29.
Quid est iniquius, quam secreto credere, palam irasci?

f. T.

17. Προσείδμεν] In omnibus libris nostris hic legatur antea προσμειδόμενον, quo quid absurdius dici potest? Immo vero προσείδμεν, ut c. 15. & 25. M. du S. Προσμειδόμενον] Si praesentis, praecipit, cur adjicitur τίλει; Suspicor scripsisse Lucianum προσείδμεν, admittens, vel si quod verbum ejusdem potestatis pro-

TOM. III.

pius ad literas verbi προσμειδόμενον accedit. f. M. G. Προσμειδόμενον] Et hic Solani emendationem recipiendam duco; verum quia & aliud verbum effingi potest, quod satisfaciatur, vitiosam lectionem exhibeo, donec Codd. subsidio veniant. f. F. R.

20. Τοῖς χεῖλεσιν ἄκροισι] Hoc est, non ex animo. Sic summis labiis hospitem invitare, dixit Hieronymus. Noster autem, ἀπ' ἄκρου χείλεος φιλοσοφῶν, in Apologia & in Dialog. Meretr. ἐπ' ἄκρου τῶν χείλεος τοῦ ὅρκου ἔχει, plura Erasmi in Adagiis. f. T.

22. Ὡς ὁ ποιητής φησι] Homer. Ὀδυσ. ε.

Ἐσθλὰ ἀγορεύουσιν, κακὰ δὲ φροσὶ βουστοδόμενοι.

Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes.

& Ὀδυσ. ε. in adult. Martis & Ven. de Vulcano: καὶ καὶ φροσὶ βουστοδόμενοι. Est & apud Hesiod. ὄλοι φροσὶ βουστοδόμενοι. Dolum mente occultans. Hesych. βουστοδόμενοι, ἐνθυμήται, μηχανώται, ἀποπειρωμένους βελών, καὶ ἐκ βάθους. Noster in Philopatrie, c. 1. μύχιον δὲ βουστοδόμενους, αἶμα ἐκείνου ἀπ' ἐκείνου, καρδιαῖοι φροσὶ καὶ.

f. T.

Ibid. βουστοδόμενους τὴν ὀργήν] Namque, ut in Medea Seneca,

Ira qua tegitur, nocet:

Profecta perdit odia vindictae locum.

f. T.

βουστοδόμενους] Utitur hoc verbo Hesiodus, α. 3. ὄλοι φροσὶ — αν. Utitur etiam Homer. Od. Δ. 676. & alibi. Sed apud neutrum tota occurrit phrasia. M. du S.

V

23. Ἀδ-

δομῶναι ἢ ὀργῇ. ὃ δὲ ἐγὼ εἶδον αἶμαι ἀδαί-
τερον, εἰδὲ δαλοπεπότερον, ἰδακόντα τὸ
χεῖλ ^α ὑποτρέφειν ἢ χολῇν, καὶ τὸ μὲν ^β
^α ἐν αὐτῷ κατάκλειτον αὔξειν, ἔτε-
ρα μὲν κεύθοντα ἐν φρεσίν, ἀλλὰ δὲ λέγοντα,
καὶ ^β ὑποκρινόμενον ἰλαρῶ καὶ κωμικῶ προσ-
ώπῳ, μάλα περὶ παῖν τινα καὶ πένθους
γέμισαν τραγῳδίαν. μάλιστα δὲ τῷτο

net alta mente repositam. Qua sane re nihil
equidem injustius esse arbitror, aut servi-
lius; commorso labio, clanculum alere bi-
lem, & conclusum intra se augere odium,
aliud sub pectore rectum habere, aliud vero
dicere, atque simulare, sub hilari & comica
persona, tristem plenamque tragoediam.
Maxi-

^a Ἐν αὐτῷ] Ἐαυτῷ sine cō Fl. ^b Ὑποκρινόμενον] Recepi ex V2. & B. & marg. A1. Ὑποκρινόμενον Edd. cett.
^c Πένθους] Restitui ex J. Omissum enim in cett. & B.

23. Ἀδαίτερον] Cæcilius apud A. Gellium lib. XV.
cap. 9.

Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari,
Corde tristi: quos neque ut apprehendas, neque ut
mitas, scias.

24. Ἰδακόντα τὸ χεῖλ] More indignantium. Vi-
de Brasen. in Adag. Mordere Labium.

26. Ἐτερα μὲν κεύθοντα] Achilles verba sunt apud Ho-
merum Iliad. 1.

Ἐχθρὸς γὰρ μοι καὶ ὁμοῦ αἰδέομαι πύλῃν,
Ὅσῳ ἔτι μοι καὶ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάσιν.
Ille mihi invisus, non secus ac inferni porta,
Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur.

Hinc Phocylides:

Μὰρ ἔτι μοι καὶ ἐνὶ καρδίᾳ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων.
Neque aliam occultes in corde sententiam, alia prolo-
quens.

Et tamen, ut P. Syrus ait:

Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat.

Ἐτερα μὲν κεύθοντα] Iliad. I. 312.

28. Καὶ ὑποκρινόμενον] Non cepit hæc interpres. Re-
pone igitur; & hilari mimicoque vultu tristis & tra-
gica consilia versat. Lege autem cum Cel. Grævio:
ὑποκρινόμενον. mox lego: παντὶ γέμισαν. Val. Flaccus:

Ringit placidis fera peiora dictis.

Ibid. Ὑποκρινόμενον ἰλαρῶ & κωμικῶ προσώπῳ μάλα
περὶ παῖν τινα & γέμισαν τραγῳδίαν] Salmurienensis inter-
polator: plenam afflictibus tragoediam in se commovet.
Quanto rectius & elegantius Philippus Melancthon:
agitque læta & comica facie tragoediam metram, &
nihil non triste patientem. Sed tamen περὶ παῖν non est
triste patiens, sed potius cum de homine loquuntur,
est graviter commotus, & affectus. Περὶ παῖν ὅτι τοῦ
ἴφους apud Aristophanem lib. 1. Dipnosoph. est qui ob-
foniis valde movetur & delectatur, obfoniis valde
avidus. περὶ παῖν τραγῳδία est tragoedia acerba in eum,

de quo agitur. ὑποκρινόμενον τραγῳδίαν, Græcis est inso-
lens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio &
mora, ut olim conjeceram, & nunc in Ms. meam
conjecturam veram esse deprehendi, ὑποκρινόμενον τρα-
γῳδίαν tragoediam agendam. ὑποκρινόμενον est propriam
histrionum fabulam agentium in scena, unde ὑποκρι-
τὴς est histrio. In Pseudologista cap. 19. κακὴν μί-
μηται ἄς τὸ κῆδος, ἃ πρὸς τὸ διατρεῖν ἡναιμινα, τῶν ἀρ-
χιστῶν ὑποκρινόμενον, καὶ συνταγματάρχης ἀκτῶν αἰνῶν.
Salmurienensis: Ea etiam meminerunt, ut est consuetu-
dinem, quæ in theatro juvenis agebas, cum salutarioribus
respondebas, atque una chori dux esse cupiebas. Ul-
tima verba non recte vertuntur. ὑποκρινόμενον non est re-
spondere, sed est hoc loco secundas agere seu facere. sic
interpretandum, cum histrionibus secundas faceres, &
gregis dux esse cuperes. Plautus Afin. II, 1. Jam nunc
secundas mihi facis. Proprie autem grex de histrioni-
bus. Petron.

Grex agit in scena mimum; pater ille vocatur;
Filius hic, nomen divitiis ille tenet.

Grex Romanus in antiqua inscriptione de pantomimis.
Ὀρχηστῶν autem dicebantur pantomimi, ut cantores
histriones. Nondum tamen locus est ab omni men-
do purgatus. Quid enim γέμισαν plena tragoedia? Cu-
jus rei erat plena? Excidit vocola. Credo Lucianum
scripsisse γέμισαν μέσους plenam odii. Et sic totum lo-
cum vertendum, agentem sub persona læta & comica
tragoediam valde asperam & plenam odii. aspera tra-
goedia ut apud Sueton. in Augusto: asperissime litte-
rae. sed sub persona, ut apud Mimum Syrum:

Hereditis status sub persona visus est.

Clarissimus Vir Jacob. Tollius, conjecit legendum esse
κακὴν γέμισαν. quod non improbo.

Ἐκκρινόμενον] Ms. Gr. & V2. In reliquis prave ὑπο-
κρινόμενον.

Ἐκκρινόμενον — προσώπῳ] Favet Grævio etiam Ca-
saliana lectio ὑποκρινόμενον. Ac de sententia nullum
est dubium. Illud non ausim negare, ὑποκρινόμενον forte
ipsam quoque aptum huic rei verbum, cui tan-
quam rariori substituerit aliquis alterum soleant. Ka-
vū.

Maxime vero ita afficiuntur, cum delator qui olim amicus videtur fuisse ejus quem desert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum caussam dicunt: 3 quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia praesumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicitia-

πάχυνται, ἐπειδὴν πάλαι φίλοι· ὁ ἐνδιαβάλλον δὲ οὐκ εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιεῖται ὁμοίως. τότε γὰρ ὅτε φανερὸν ἔτι θέλονται τὴν ἀγαθολογίαν, ἢ τὴν ἀπλογομένην, τὸ ἀξίον πιστον τὴν κατηγορίας ἐκ τῶν πάλαι δοκῶντος Φιλίας προειληφότες· ὅθεν τῷτο λογισμένοι, ὅτι πολλοὶ πολλοὶ ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσους ἀπαίτιον·

δ. Οὐτὶ] Οὐδ' marg. Δι.

37. Ὅτι παλαιός] Οἷον ἰδὲ πρὸς, Λυκαίος, κατὰ τὴν καρδίαν, ἀποτὸν ἀγαθίας ἐ μέρει τῷ πρὸς πᾶσι ὑπὸν ὡς ἀληθινόν. V.

* Ἀγαθίας καὶ] In editis fuit ἀγαθίας, quod emendavi δολον. addens: C. D. ἀγαθίας καὶ, & sic V. quo nomine ugentiam aliquod haud dubie designare voluit. Certe sic

tacite mutant, & ἀγαθίας edere, ut in Impt. factum est, non deest.

παλαιός certe ad saltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic Aristoph. Neph. 296. Μόγη γὰρ τὴν διὰν ποιῶνται σμῦν· ἀνδρῶν, loqui videtur de modulato ingressu & saltatione, id est choro, nubium. Jam ὑποκρινόμενοι διατρεπόμενοι τραγῳδίας, videtur idem significare quod παλαιός τὸν προεῖπον τραγῳδίας, motus tragicos edere sub persona ridente. Τραγῳδίας γίνεσθαι simpliciter verti plenam, quod probabilis videretur ὁπρὸς νῦν interpretatus, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia existimem.

J. M. G.

Ἰταυροῦ δὲ] Hoc recepi, quia verissime respondet καμικῶν προεῖπον; nam comoedorum propria hypocritis, cujus mentio etiam hoc Dial. frequens. Cl. Gesner. vulgatum ὑποκρινόμενοι verterat, agere: Ego simulare reposui.

J. F. R.

Ibid. Ἰταυρὸς ἐ καμικῶν] Claudianus in 1. Cons. Stiliconis lib. II. v. 34.

Ἰταυρὸς edisse palam; non vitus in alio
Condere; non laetam speciem praestendere fraudi:
Sed certum mentisque patens componere volentem.

J. T.

29. Παλαιὸς τὸν ἐ γίνεσθαι τραγῳδίας] Quam simpliciter & pari vocum ordine reddidisset Melanchthon agitque laeta & comica facie tragœdiam paratam & nihil non triste patientem: Benedictus illud nudum γίνεσθαι gravatus plenam affectibus tragœdiam dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant suppleendam orationem, ut legatur παλαιὸν γίνεσθαι. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam quum dicit Lucianus ἐ γίνεσθαι τραγῳδίας, simul tacite intelligit plenam eorum casum, qui solent esse proprii tragœdiarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit παλαιὸς ὑποκρινόμενος, non addito quibus rebus essent repletus. Sic in Symposio, αὐτὸς δὲ ὑποκρινόμενος, ἐ καμικῶν καὶ ὑποκρινόμενος ἐ καμικῶν. Utique nec hic spe-

ciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro I. de praelio ad Egates dicit, nunc πρὸς Ἀσπὸν ποιεῖται τὴν ἀγῶνα ἐ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις ἐ πρὸς τὴν ἡγεσίαν τὰς ἐκείνης, nunc αὖ πρὸς τὴν ἡγεσίαν δοκῶντος διακρίβω πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Græcos in aliis verbis.

J. G.

Ibid. Πάλαι] Sic Ven. utraque; in reliquis omnibus omisum, tam Mss. quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut Socr. c. 31. Epicurus apud Diog. Laert. p. 301. B. ὁ δὲ δίκαιος ἀταρακτέτατος. ὁ δὲ ἀδίκος πλείνται ταραχῆς γίμναι. Cl. Bensleys reposuit, & pro γίμναι, εἶναι, aut tale quid reponit.

M. du S.

30. Γίμναι] Lege εἶναι.

F. G.

Ibid. Μάλιστα δὲ τὸντο πάχυνται] Verte: Hoc autem cum illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam fruat, illi, qui calumnia appretitur, antebac amicitia esse visus, eodem modo facit.

J. T.

31. Ἰταυρὸς πάλαι φίλοι] Palladas lib. I. Anthol. cap. 42.

Οὐκ ἔτι βλάπτει μοῦτον ὁ λόγος ἀναφανδῶ,
Ὅστις ἐν τοῖς καλοῖσι ψυδόμενος φίλος.

Τὸν γὰρ μοῦτοντα προεῖποντα ἱεροποιεῖται.

Τὸν δὲ λογιῶν φίλων ἐ προφυλασσόμεθα.

Ἐχθρὸν ἔγωγε καὶ πρὸς ἑαυτὸν, ἐς ποτὶ λάτρη

Τὸν δὲ τὸ φίλον πρὸς ἑαυτὸν ἀδελφῶν.

Non iam nocet, qui odium suum pro se fert;

Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.

Nam inimicum praesentis evitamus.

At ab eo, qui se amicum praefectus, nobis non cavemus.

Illum ego gravem iudico inimicum, qui clanculum Per amicitia fidei injuriam facit.

J. T.

33. Ποῦτος ὁμοίως] Interpretatus sum, quasi legitur ὅπως, quod placuit etiam Casilio.

J. M. G.

Ibid. Τὸν γὰρ ὅτι φωνή] Seneca de Ira lib. I. cap. 7. Compositum autem simul & composita mens ei servit, a quo impellitur.

J. T.

σιν αἰτίαι, τὴν ἄλλαν λαμβάνουσα. καὶ ἐνίο-
τε οἷς αὐτὸς τις ἐνοχὸς ἔσται, ταυτὶ φθάσας 40
κατηγορήσῃ τὴν πλεονέκτην, ἐκφυγεῖν ἔτω πω-
ρομένην ἢ ἀφελόν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν
ἐδὲς ἀνὰ τολμήσῃ ἀφελόν. ἀπὸ 50
ἢ αὐτόθι ἢ κατηγορία, πρὸς δὲ ἑχθρὸν
ἢ αἰτίαν τοῖς δοκῶσι δὲ μάλιστα φίλοις 45
ἢ πειρῶσι, ἢ πρὸς τὴν ἀκρότητα εὐνοίας
ἐμφανῶς προαιρέμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐκείνῳ
συμφέρει ἢ δὲ τὸ οἰκιοτάτων ἀπείροισι.

Εἰσὶ δὲ τινες, οἳ καὶ μάθωσιν ὑστερον
ἀδίκως ἀφελόντες παρ' αὐτοῖς τὴν 50
φίλως, ὅμως ὑπὸ αἰσχύνῃ, ὡς ἐπίστευσαν,
ἢ δὲ ἐτι προσέειπεν, ἢ δὲ προσβλέπειν
τολμῶσιν αὐτὴν, ὥσπερ ἡδίκημένοι, ὅτι
μηδὲν ἀδίκως ἐπέγνωσαν.

Ταυτὰρ ὅν πολλὰ κακῶν ὁ βίος ἐπλή- 55
σθη ὑπὸ τῇ ἑστῇ ῥαδίᾳ καὶ ἀνεξετάστῳ
περιγεγενημένων ἀφελόντων. ἢ μὲν γὰρ Ἀντία,

mos causas odii incidere; quae fugiant a-
lios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis
ipse reus est, eorum accusare occupat alium,
effugere ita criminationem tentans. Atque
in universum inimicum criminari nemo au-
sit. Fidem enim statim amittit delatio,
quae causam manifestam habeat. Sed illos 45
aggrediuntur, qui maxime videntur amici,
qua re suam adversus audientes benivolen-
tiam ostentatum eunt, qui ipsorum utilita-
tis causa ne familiarissimis quidem parcant.

25. Sunt vero qui etiam cum deinde di-
dicerunt, injuria delatos apud se amicos,
tamen verecundia quadam fidei temere habi-
tae, neque admittere quidquam excusatio-
nis, nec adspicere illos audent, tanquam
injuria affecti eo ipso, quod nihil injuste e-
gisse illos deprehenderunt.

26. Itaque malis multis impleta est vita,
a creditis ita temere & sine examine dela-
tionibus. Antia enim,

Ant

a Αὐτίαν] Sic Edd. fere omnes & B. Αὐτίαν γ. & γ2. ac marg. A1. b Οὐδ' ἔτι] Ex emendat. Solan. Οὐδ' ἔτι Edd. priores. c Προσβλέπειν τολμῶσιν] Ita Solan. rescriptum ex B. Vulgo inverse: τολμῶσιν προσβλέπειν. d Αὐτίαν] Αὐτίαν male Fl.

40. Οἱ αὐτοὶ] Εἰς τὴν ἰστορίαν ἀδίκως αὐτοῖς δοκεῖ. γ. Οὐ κακὸς σοι δοκεῖ, ὃ τὸ ἐμμενῶν ἢ γὰρ αὐτὸς ἰστορὶς ὁ λόγος αὐτίαν, ἀλλ' αὐτὸς Βιλλεροφόντιον, ὃς ἔστι αὐτὸς παρ-

ἡμῶν αὐτοῦ πένθος αὐτὸ τὸ πρὸς τὴν γυναικὴ Ἀντίαν, ὃς φησὶ Ὀμηρὸς ἐν τῇ Ζ, καὶ τὴν χίμαιραν ἀντιγράφει αὐ-
τὸς. ἢ πολὺ δὲ τὸ ἐν μίση ἀφελόντων. γ.

* Οὐ κακὸς] Novum Scholium est; sed ad eadem verba
relatum. M. de S. Καλὸς legend. probe monet Cl. Weissenius.

† Ἐμμενῶν] Ἐμμενῶν edita, ad quae haec nota addita: sic
clare legitur in Mf. Videtur hoc scholion alterius esse Gram-
matici, qui auctori praecedentis scholii contradicat. Quid sit

Ἐμμενῶν plane ignoro; nisi forte legendum sit Ἐμμενῶν, i. inter-
pretis, quo nomine praecedentem Scholiastam appellaret hujus
scholii auctor. γ. Cl. Immo Ἐμμενῶν legitur, & ἔστι ita con-
iunctis, ut facile αὐτὸ credas, non ἢ. expressum. M. de S.
† Z] γ. V. male. (vid. II. Z. 164.) M. de S.

40. Αὐτὸς τις ἐνοχός] Sic apud Senecam in Hippo-
lyto v. 720.

Regeramus ipsi crimen, atque ultro impium
Venerem arguamus. Scelere vincendum est scelus.
Iustissimum est inferre, cum timeas, gradum.

Ita & Antoninus Caracalla, quam Getam fratrem ab-
truncasset, per totam regionem currens, clamabat μέ-
γας κίνδυνος ἐκφυγεῖν, μολὴς τὴν σελήνην. Magnam
se effugisse periculum, vixque evasisse incolumem, par-
ricidio immanem superaddens calumniam, ut est apud
Herodian. lib. IV. cap. 4. Sic Jugurtha, cum Hiem-
psalem interfici curasset, & Atherbalem bello invalis-
set, scelere velabat scelus, mentitus, Hiempsalem ob
invidia suam ab Numidis interfectum: Atherbalem
ultra bellum inferentem, postquam superatus sit, queri,

quod injuriam facere nequisset; teste Sallustio cap. xv.
belli Jugurth.

46. Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν] Themistius Ora-
tione III. φησὶ δὲ τινες ἔστι ἀνθρώπων ἀλόντες, μάλ-
λιν δὲ ἀνθρώπων σωματὶ καὶ ἀνθρώπων, τῆς ἀλόντης
ἐπιδιδόντες ἐφελόντες: οἳ δὲ αὐτῶν σὺν ἀλόντης, ἀλλὰ δὲ
καὶ αὐτοὶ αὐτοῦ ἔστι αὐτοῦ αὐτοῦ ἐπιδιδόντες, καὶ κρυπτο-
μένους εὐνοίας καὶ φιλοφρονείας τῷ ἀνθρώπῳ, ὡς ἀπὸ
λαλοῦ χροῖ καὶ ἀποδοῦναι παρρησίαν. Existunt autem
etiam inter homines Vulpes quaedam, seu hominatio-
nes potius exigui & illiberales, pone vulpes secum at-
tinentes: alii vero non vulpes, sed serpentes difficilis
& horribilis veneni plenos, adrepentes, & benevolentes
& humanitatis involucri obiectos, qui longissime ab-
igendi & expellendi sunt. Ita apud Synecium Typho-
nis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militie ven-
itans, & per calumniam Olivadi necem struens, co-
rup

Aut morere, inquit, o Proete, aut interfice Bellerophontem

Qui nostrum invitas voluit conscendere le-
gitum:

cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repulsam tulisset. Et parum absuit quin in certamine cum chimaera periret juvenis, qui hanc mercedem retulit suae temperantiae, & pudoris adversus hospitem, ut libidinosa mulieris insidiis peteretur. Phaedra autem ipsa quoque similia cum detulisset contra suum privignum, effecit ut execrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil nefandum cum patraisset.

27. *Sane quam! dicet aliquis. Sed fide dignus nonnunquam est delator, qui justus caetera & prudens esse videatur: & oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale maleficium commiseris. Numquid ergo est aliquis Aristide justior? Sed tamen ille etiam coivit*

Τηναίης, Φησὶν, ὃ Προΐτε, ἢ ἐκάλε-
νε Βελλεροφόντιω,

Ὅς μ' ἐβελεν Φιλότῃ μιγήμεναι ὅδ' ἐβελύσῃ

αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑποφθεύ-
σα. καὶ μικρὸν νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν
συμπλοκῇ διεφθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης
65 ὑποχρῶν, καὶ τὴν πρὸς τὸ ξένον αἰδῶς ὑπο-
μάχῃς γυναικὸς ἐπιβεβουλευμένῃ. ἡ δὲ
Φαῖδρα, κακέϊνη τὰ ὅμοια κατεπύσσα τῷ
πρωτόγονῳ, ἐπάρατον ἐποίησε τὸ Ἰππόλυτον
γενέσθαι, ὑπὸ τῷ πατρὶ, ὅθεν, ὃ θεοί,
70 ὅθεν ἀνόσιον εἰργασμένον.

Ναὶ, φησὶ τις. ἀλλ' ἀξιοπιστὸς ὅστις
ἐνόησε ὁ ἀφάλλων ἀνὴρ, τότε ἀλλὰ δί-
καιον, καὶ συνετὸς εἶναι δοκῶν, καὶ ἔχρησεν
προσέχειν αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο
75 κακουργήσῃ. ἄρ' ἐν τῷ Ἀριστίδῃ ἐστὶ τις
δικαιότερος; ἀλλ' ὅμως κακέϊναι συνέστη
ἔστι

ο Κάκτανι] Al. male κάττανι Coll. f Μάχλιν] Μάχλης Th. Mag. g Ἐχρῶ] Χρῶ B. h Τοιοῦτο] Τοιοῦτοι B!

58. Κάκτανι] Γρα. κάκτανι. G.

rum sese fingit misereri, quibus cum liberis & ux-
oribus certa immineret ab Ofride perniciēs; καὶ αὖτις
ἐδύνατο αὐτὸν ὑπογυμνάζεσθαι τὰ παιδάρια, ὡς οὐκ οἶκτον
προσποιούμενος. Simulque ejus complexa tenellos liberos
lactumari capis, bonivolentiam hac commiseratione affi-
mulans.

47. *Εἰ τὸ ἐμὸν συμφέροντι*] Cicero l. I. de Offic.
cap. 13. *Totius autem injustitia nulla capitalior est,*
quam eorum, qui cum, cum maxime saluant, id agunt,
ut viri boni esse videantur. Origines lib. VI. contra
Celsum: *Τότε μάλιστα τὸ φαῦλον ἐκ τῆς χρείας τὴν κακίαν,*
καὶ τῇ ἀρετῇ αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτι ὑποκρίνεται
τὸ ἀρετῶν. Tunc maxime nequitia ad eumulum & cul-
men improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi
virtutis induit. P. Syrus:

Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.

J. T.

52. *Οὐδ' ἔτι*] In omnibus antea ἔδδ' ἐ: corrupte.
Statim etiam ex Mf. Ox. ordinem vulgatum Impressio-
rum mutavimus, in quibus prave legebatur τοῖς αὐτοῖς
προσέλαυναι.

M. du S.

58. Τηναίης] Homer. Il. Z. 164.

M. du S.

60. *Ἐβελεν*] Corrige ἰβελεν. F. G. Necesario, ideo-
que vel sine auctoritate alia parvi.

J. P. R.

Ἐβελεν] Ita apud Homerum legitur, melius quam ut
in libris nostris est ἰβελεν.

M. du S.

62. *Αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρῶσα*] Nota Hippodamiz & Myr-
tilli fabula; notissima Faultæ & Crispi Cæsaris; minus
celebris illa Damaſippes & Hebræ apud Plutarchum de
flumin. est & aliud novercæ privignum in amore im-
morigerum ad patrem deferentis exemplum apud Ho-
liodorum in Æthiopicis, ut & apud Arulejum lib. X.
Milesiacor. Plura exempla Muræus congeſſit cap. xii.
lib. I. Var. Lect.

J. T.

64. *Ἐπιτίμιον*] Conf. T. I. Muf. c. 4. T. II. Orx.
c. 4. Et Tof. c. 10. f.

M. du S.

66. *Μάχλη*] Thomas Magister μάχλης in suo codice
videtur legiſſe. Sic iterum usurpat Noſter Or. c. 4.

M. du S.

Μάχλη] Pro vulgato facit, quod & supra, *Ἀσιν.* c.
4. habuimus μάχλη γὰρ ἐστὶ δυνὴ εἰς μάχλη. quare &
hic nihil mutaverim.

J. F. R.

70. *Ὅθεν ἀνόσιον εἰργασμένον*] Unde ipsa Phædra apud Senecam:

— *Falsa memoravi; & nefas,*
Quod ipsa demens pectore insano hauseram;
Mentis sinxi. Vana puniſſi, pater:
Juvenisque castus criminus incesta jaces,
Pudicus, infons.

J. T.

76. *Ἄρ' ὅμως κακέϊναι*] Unde hoc Lucianus acco-
perit, nescio, Plutarchus certe, in Aristidis vita, oc-
gat

ὅτι ἡ Θεμιστοκλῆς, ἡ συμπαράξουσιν ἡ δῆ-
μον, ἥς ἡ Φησιν ἐκεῖν πολίτικῆς φιλοτι-
μίας ὑποκεκισμένον. δίκαιον μὲν ὅς ὡς
πρὸς τῆς ἄλλης Ἀριστοειδῆς, ἀνθρώπου δὲ
ἡ αὐτὸς ἦν, ἡ ἡ χολὴν εἶχε, ἡ ἡγάπα
ἡ τινὰς, ἡ ἐμίσον.

Καὶ εἶγε ἀληθὲς ὅτιν ὁ παρὰ τῷ Παλα-
μήδης λόγος, ὁ συνετάτατος ἡ Ἀχαιοί, καὶ
ταῖς ἄλλοις ἀριστοί, ἡ ἐπιβουλὴν καὶ
ἐνδραὶ ἡ πρὸς φθόνον φαίνον συνθετικῶς καὶ
ἀνδρὸς ὁμαίμην, ἡ φίλον, ἡ ὅτι ἡ αὐτὸν
κίνδυνον ἐκπεπληκτόν ἡ ἡ ἡ ἐμφύλον
ἡ πασιν ἀνθρώποις ἡ παρὰ τὰ τοιαῦτα
ἀμαρτία.

contra Themistoclem; & concitavit una
populum, eodem tempore, ajunt, quo iste
civilis ambitionis pruritu sollicitatus. Sci-
licet justus, si cum aliis comparatur, Ari-
stides: at homo erat ipse quoque, & bi-
lem habebat, & amabat quosdam atque
oderat.

28. Et, si vera est illa de Palamede nar-
ratio, Graecorum ille prudentissimus, &
aliis rebus optimus, machinationem illam at-
que insidias invidia composuisse deprehen-
ditur contra virum consanguineum, & ami-
cum, & qui ad ejusdem societatem peri-
culi una navigaverat. Adeo infitum est ho-
minibus omnibus in tali re peccare.

29. Quid

a Φησιν] Vulgo male φησιν, sed φη per compend. B. M. Fr. b Χολὴν] Bene sic P. A. χαλὴν male S. M.
B1. & 2. χαλὴν Ald. Fr. & H. sine puncto subscripto, item B. c Τινὰς] Τινὰ Fl. & B. d Ὁ] Sine artic. B.

78. Φιλοτιμίας ὑποκεκισμένον] Τὸ λόγιον τοῦτο ταύτῃ
ἐκπεπληκτόν ἐστὶν τῷ 23 ταύτῃ 23 φησὶν αὐτῷ.
ἡ ἡ δὲ ἡ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς Ἀριστοειδῆς. Δὲ ἡ ἐν αὐτῷ

* Αὐτὸν Φησιν. C. Θεμιστοκλῆς αὐτὸν Ἀριστοειδῆ. Ad in C. D.
M. eodem quo in Ed. A. modo legitur, nisi quod διῶ recte
habet, non διῶ, ut illa. M. du S.

πρὸς τῆς συμφορῆς Ἀριστοειδῆς, βούλον, φησὶ, ἐπὶ τῷ
τῷ ἡσόν, Θεμιστοκλῆς, τῷ ἡσόν ἀντικείμενον, ἀντὶ τῷ
πάλιν αὐτῷ ἐκπεπληκτόν ἡ ἀντικείμενον. V.

† Ὁρίων] Nullo sensu hic antea legebatur ἡσόν. Vox
quam reposui ex C. est, & V. ipso. M. du S. Fori ἡσόν.
† Ἀντικείμενον] Ἀντικείμενον. Editum antea. Emendatum. M. du S.

gat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto lesum.

78. ἡ φησιν ἐκεῖν πολίτικῆς φιλοτιμίας] ἡ φησιν
ἐκεῖν ἡ πολίτικῆς φιλοτιμίας. Th. M.

ἡ φησιν ἐκεῖν] Vertendum fuerat: ejusdem, cu-
jus ille, ut ferunt, popularis gloria cupidus: vel eandem,
qua ille, ut ajunt, ambitione populari flagrans. J. T.

ἡ φησιν ἐκεῖν] Post inventum φησιν, quod jam
ad ἐκεῖν referendum, commate quod ante & post
φησιν in plerisque erat, sublato, nihil opus est Mar-
cilianæ τῷ ἡσόν inversione, Aldina & H. uno tenore ἡ
φησιν ἐκεῖν π. φ. δ. quo facilius medicinam admit-
tunt. J. F. R.

ἡ φησιν ἐκεῖν &c.] An sic leg. videtur: ἡ φη-
σιν, ἡ πολ. φιλ. κεκισμένον. Vel sic: πολίτικῆς φι-
λοτιμίας ὑποκεκισμένον. Sic Elestr. 1. ἡλίκτῃ πρὶν.
F. G. Sed dein vidit vulgatam sanam esse, addens:
πολίτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκισμένον. Sic infra: τῷ ἡ
ὡν ἡσόν διολογαίνουσαν ἡ καμῶν. Plura adderem, si
spatium daretur. J. F. R.

Ibid. φησιν ἐκεῖν] Legebatur antea φησιν, ἐκεῖν
in Impr. & Mf. Ox. sed verba haec, cum Luciani
non sint, sed scriptoris Anonymi, ita rescribendum
fuit. De horum autem inimiciis Polyæn. Strat. I. p.
45. M. du S.

79. ἡ πρὸς τοὺς ἄλλους] Ad alios comparatum. J. T.
81. Χολὴν ἡσόν] An χαλὴν ἡσόν; E. G.

83. ἡσόν ἀληθὲς ἡσόν ὁ παρὰ τῷ Παλαμήδης λόγος] In
dubium etiam vocat Strabo VIII. p. 368. D. quia de
eo silet Homerus: cui objectioni quid responderetur,
apud Philostratum, docebit te Calaubonus in nota;
nempe factum id ab Homero, ut honori Ulyssis, cu-
jus fraude perierat Palamedes, consuleretur. M. du S.

84. Ὁ συνετάτατος] Qui tamen ἡσόν ψεύδῃ πολλὰ
λέγειν ἐνέμουσαν ἡσόν. Noveras mendacia multa dicere
veris similia, ut ait Poëta. Fecit autem has insidias
Palamedi, adjuvante Diomede. Dißy: Crescens lib. II.
Per idem tempus Diomedes & Ulysses consilium de inter-
ficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod
imbecillum adversum dolores animi, & invidia ple-
num, anteiri se a meliore haud facile patitur. Apulejus
lib. X. Miles. Vel cum falsis insinuationibus cruditione
doctrinaque praevalens Palamedes prodicionis damnatur.

J. T.
Ὁ συνετάτ.] Ulysses. Historiam hanc tangit etiam
Polyæn. in Proem. L. I. M. du S.

87. Ὁραίνον] Quomodo consanguinei Palamedes &
Ulysses, alii doceant, ego ignoro. M. du S.

Ibid. ἡσόν τῷ αὐτῷ κίνδυνον] In eandem expeditionem
profecto. vel: ejusdem expeditionis ac periculorum socio.

J. T.
88. ἡσόν — ἡ ἀμαρτία] Ita ex Polyb. τῷ ἡσόν
τῷ ἀδελφῷ, ut ex Alcibiad. τῷ ἡσόν ἀμαρτία adfert

Rev. J. Ely. ad Ep. Divi Jacobi I. 21. ubi ἡ ἡσόν
λέγει

ἀλλ' ὅπτις ἡσάντα ἀκρίβη θυρωρὸν τ' λογισ-
μὸν ἅπασιν τοῖς λεγομένοις, τὰ μὲν ἄξια
προσέειπε καὶ παραβάλλει, τὰ φάσμα
δὲ ἀποκλείει καὶ ἀποθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γε-
λοῖον, τ' μὲν οἰκίας θυρωρὸς καθίσταται, τὰ
ὅσα δὲ καὶ τ' ἀφ' ἑαυτοῦ ἀνεωγμένα εἶναι.

Ἐπειδὴν ὁ τοῖνυν τοιαῦτα προσή τις
λέγων, αὐτὸ ἐφ' ὃ αὐτῷ χρὴ τὸ πρᾶγμα
ἐξετάζειν, μήτε ἡλικίαν τῷ λέγοντι ὁρῶν-
τα, μήτε τ' ἄλλον βίον, μήτε τ' ἐν τοῖς
λόγοις ἀγχίνοισιν. ὅσα γὰρ τις πιθανώτε-
ρα, τοσούτω ἐπιμελεστέρας δεῖται τ' ἐ-
ξετάσεως. εἰ δὲ τοῖνυν πειστέριον ἄλλο-
τρία κρίσῃ, μᾶλλον δὲ μίση τῷ κατήγο-
ρῶντι, ἀλλ' ἑαυτῷ ἢ ἐξέτασιν φυλακ-
τέον, τ' ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ ἀφ-
βάλλοντι τ' φθόνον, καὶ ἐν φανερῷ ποιησάμε-
νον τ' ἔλεγχον τ' ἑκατέρωθεν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ
ἢ μισεῖν ἔτι, καὶ ἀγαπᾶν τ' δοκιμασμέ-
νον. πρὶν δὲ τούτο ποιῆσαι ἐκ τ' ὁρώμενης

dam sunt occupati : sed apponere curiosi
janitoris instar rectam rationem his quae di-
cuntur omnibus, quae admittat digna ad-
missione, atque adsumat, mala autem exclu-
dat repellatque. Ridiculum enim fuerit,
domus quidem janitores constituere, aures
autem ac mentem apertas sinere.

31. Cum igitur dicens talia aliquis ac-
cesserit, ipsum per se explorare negotium
oportet, neque aetate considerata dicentis,
neque vita alia, neque ea, quae in sermo-
nibus illius forte inest, solertia. Quo enim
quis probabilior est, eo curiosiore explora-
tione opus habet. Non oportet igitur cre-
dere alieno iudicio, vel odio potius accu-
santis, sed examen veritatis sibi servare,
suamque sibi invidiam delatori reddere, &
qua quisque mente sit in claram lucem pro-
trahere, ac sic demum vel amare vel odif-
se, prout quemque probaveris. Prius
autem hoc facere prima permotum dela-
tio-

a Καθίσταται] Καθίσταται Fl. & B. b Ταῖν] Omisit B. c Αὐτοῦ] Ἐαυτοῦ B. d Ἐπιμελεστέρας] Ἐπιμελέτε-
ρον B. e Πειστέριον] Neglexit B. f Μίσου] Μίσους B. g Μισῶ] Μίσους iterum B.

7. Τὰ μὲν ἄξια προσέειπε] Photius epist. 1. sectione
λγ' : ἔχει τὰ ὅσα τοῖς μὲν ἀδικημένοις ὑπεγμένα, πρὸς δὲ
τοῖς τ' ἀδικούσιν ἐπαγωγὰς & πιθανολογίας ἀποκλεισμέ-
να. Aures prae patulas injuria affectis; clausas contra
ad efficiendum injuria lenocinia, & probabiles inducilio-
nes.

8. Παραβάλλει] Leg. ἀφ' ἑαυτοῦ, i. e. amplecti,
colligere. πλοῦτον ἀφ' ἑαυτοῦ Polybius. F. G.

13. Αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ] Interpres, rem ipsam apud se
malim : rem ipsam per se expendas.

Ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν] Phaedrus fab. XI. lib.
III.

Quod si damnanda perscrutatus crimina
Paterfamilias esset ; si mendacium
Subtiliter limasset a radicibus,
Non evertisset scelera funesto domum.
Ergo exploranda veritas multum prius ;
Quam stulta prave judicet sententia.

Et mox :

Nil spernat auris, nec tamen credas statim.
Quandoquidem & illi peccant, quos minime patet ;
Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.
Hoc admonere simplices etiam potest,
Opinio alterius nequid ponderet.

Ambitio namque diffidens mortalium
Aut gratia subscribit, aut odio suo.
Erit ille notus, quem per se cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum Regem Maced. monet,
μηδὲν τ' λεγομένων ἑξῆς μὴδ' ἀκρίβη μὴδ' ὅτι πειστέριον
ἵσται δὲ κατὰ τὸν τ' φίλον & συμμάχον προσή τις
αὐτῷ λόγῳ, τ' ἀκρίβητος ἔλεγχον ποιῶν, πρὶν ἢ δικά-
σθαι τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ. καὶ γὰρ βασιλεὺς εἶναι τὸ τοιοῦτο, καὶ
πρὸς πᾶσι συμφέρον. Ne quicquam temere, aut inconsi-
derate eorum, quae audiveris, credas : tum vero quo-
ties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fueris ;
diligentissime ut omnia prius inquiras, quam accusatio-
ni fidem habeat. nam & regium hoc esse, & ad omnia
conducibile. Polybius lib. IV. Justinus Martyr. Parænet.
1. ad Græcos : Ἡ δὲ τ' χρημάτων ἀκρίβης ἐξέτασις, καὶ τὰ
δίκαια καλῶς ἔχειν πολεμικῶς ἀλλοτρίων δόκον, ἀκρίβη-
τος πᾶσι τὰ ληθῆς βασιλεία. Accurata namque re-
rum inquisitio viam ea, qua antea bene se habere vide-
bantur, sepe aliter affecta esse ostendit, accuratiori ex-
perimento veritate indagata, explorataque.

22. Τὸν φθόνον] An λόγῳ. i. e. dicendi facultatem. F. G.
26. Κικλημένον] Forte κικλημένον εἶναι. Sic Inter-
pres legisse videtur. F. G.

29. Ὅτι ἐξ ἀρχῆς φησιν] Hæc omissa sunt ab in-
terprete. Id est, ut in initio diximus.

ἐν ἡτίῳ βάρεσθαι εἶναι με τὴν φωνὴν ἐπ' αὐ-
τῷ ἐπόντα ὅτι ὑπὲρ σὺ, ὡς Ἀποφράδι ὁ-
μοίῃς; (ἢ τὴν τῷ τρόπον σου, ἢ τῇ Δία,
μὲνιμαι, εἰκάσας τῇ τῷ αὐτῇ ἡμέρᾳ) εἰ-
μὴ καὶ παντάπασιν ἀνέχομαι ὅσα τὰ ἀν-
ματῶν; ἐγὼ δὲ τὴν μὴ Ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ
βέλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ
δὲ τῷ Ἀρχιλόχῳ ἐκείνῳ ἤδη σοι λέγω, ὅτι
τέτιγα τῷ πτερῷ συνείληφας. εἶπες τινὰ
ποιητῶν ἰάμβων ἀκούς Ἀρχιλόχον, Πά-
ριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον, καὶ
παρρησία συνόντα, μηδὲν ὀκνῶντα ὀνειδίζειν,
εἰ καὶ ὅτι μάλιστα λυπήσῃς ἐμελλε τῷ
ᾧ πεπεταῖς ἰσορμήεις τῇ ὁλοῇ τῇ ἰάμ-
βων αὐτῶν. ἐκείνῳ τοῖνον πρὸς τινὸς τῶν
τοιαύτων ἀκούς κακῶς, Τέτιγα, ἔφη, τὸ ἄν-
δρα εἰληφέναι τῷ πτερῷ, εἰκάσας αὐτὸν
τῷ τέτιγι ὁ Ἀρχιλόχῳ, φύσιν μὲν λάλῳ
ὄντι καὶ ἀνευ τινὸς ἀνάγκης ὁπόταν δὲ καὶ
τῷ πτερῷ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι. καὶ
οὐ δὴ, ἔφη, ὡ κακὸς αἰμων ἄνθρωπε, τί βε-
λόμην ποιητῶν λάλον παροξύνεις ὅτι

stum. Qui enim accusares me hoc ipso no-
mine barbariei circa linguam, qui dixerim,
fuisse te Apophradi, hoc est atro diei similem?
(Memini enim profecto tuos me mores tali
diei assimilare) si omaino nomen illud intel-
ligeres? Ego vero, Apophras quid sibi ve-
lit, paullo post te docebo. Jam vero il-
lud tibi Archilochi dicam, Cicadam alis
prehendisti! si quidem jamborum quendam
poëtam nosti Archilochum, Parium gene-
re, virum omnino liberum, & fiducia qua-
dam uti solitum, nec cunctantem maledi-
scere, si vel maxime laesurus videretur eos,
qui in bilem jamborum suorum incidissent.
Hic igitur, cum male ipsi a quodam ex illo
genere dictum esset, dicebat, alis prehen-
sam ab eo esse cicadam, ipsum se cicadae
comparans Archilochus, strepero natura
sua, etiam nemine cogente, animali, si ve-
ro etiam alaprehendatur, clamanti sonan-
tius. Sic tu, inquit, infelix, quid tibi
vis, cum loquacem in te poëtam concitas,

oc-

a [Ἰαμῶ] Περὶ Fl. Et marg. A1. ex eadem, credo. b [τὸν γὰρ τρόπον] Restitui ex W. Fl. B1. Τὸν γὰρ τρόπον
enim Ald. H. P. S. &c. minus recte. c [Ὅτι μάλιστα] Sic P. J. Ὅτι μάλιστα junctim Fl. H. S. d [Περὶ πεταῖς]
Περὶ πεταῖς Menag. & Gujess. conjiciunt. Nihil mut. Edd. nec M. e [ὁλοῇ] Recte W. & Schol. ut voluit Palm.
ac res ipsa clamat. Σχολῶ Edd. misere. f [Ἐπὶ σικαντῶν] Ἐαυτῶν sine ἐπὶ Fl. quod etiam adscivit marg. A1.

22. Γεγωνότερον] Τραυλότερον. V.

3. [Ἐπ' αὐτῷ] Glossema videtur. F. G.
[Ἐπ' αὐτῷ ἐπόντα] Sententia manifesta. Sed aliine
etiam ita, pro ἐπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; J. M. G.
5. [Τὸν γὰρ τρόπον] Lege τὴν γὰρ τρόπον. F. G.
[Τὸν γὰρ τρόπον] Sic recte W. Fl. & B1. In reliquis
prave legebatur τὴν γὰρ τρόπον. M. du S.
[Τὸν γὰρ τρόπον σου] Aut legendum videtur τὴν γὰρ τρόπον
σου, aut τὴν γὰρ τρόπον (ἵνα) σε κ. τ. λ. Certe accusativus,
ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. J. M. G.
9. [Βούλειτα εἶναι] De hac phrasi cum Belgicismo
conveniente, frater Consult. G. O. Reiz. in Belg. Grac-
ciss. agens p. 447. Nostrium adlegat in *Prometh.* T. I.
c. 2. dicentem, καὶ εἴης σοι τοῦτο βούλειτα εἶναι ὁ Προμη-
θεύς. Sed vid. ibi notam Cl. Hemsterb. ac rursus fra-
trem eundem in *Θέλω*. p. 484. plura adferentem; ad-
do tantum *Herodot.* Eut. p. m. 105. τοῦτο ἐπὶ τοῦτο
θέλω λέγειν. J. F. R.
11. [Τέτιγα] Proverb. J. B.
16. [Περὶ πεταῖς] *Jambli.* N. 184. ποταμομένη τι αὐτῶν

πεπεταῖς γινώσκον τῷ ἰσορμήει τὸ φθιμιάσαι πάσαι. &
iterum n. 252. vid. *Suid.* Πολυμήτης ἡρώχης & Τίμαρ-
χος, & *Athen.* M. du S.

[*Ibid.* Χολῶ] Ita W. Mf. Hipponactis χολαὶ ἰάμβοι ab
antiquis memorantur; unde subierat fortasse hic a Lu-
ciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indig-
na videtur. In omnibus Impressis prave ante hoc
scriptum est χολῶ. M. du S.

22. Γεγωνότερον] Conf. supra *Gall.* c. 1. J. F. R.

27. Ταῦτά σοι] Ἄν ταῦτά; F. G. Bene, & quia tam
levis est mutatio, sic edi curavi. J. F. R.

29. Πόθεν] Forsan Πόθεν ὅς quæsit *Solan.* Nec a-
deo immerito. Vid. de hac formula *Bergl.* ad *Alciph.*
I. Ep. 23. p. 92. Et *Hemsterb.* T. I. *Tim.* §. 2. & 8.
Nihil hic tamen adderem; nam & sic infra, c. 29. πῶ-
θεν; τίς ὅτως ἐν λόγοις μεγάλῳ τελεμῶ; J. F. R.

[*Ibid.* Ποῶν γὰρ εἰ δὴ] Hujus phrascos exempla com-
pluria adfert *Clar. J. Taylor* in nota 2. ad *Lyfiae* Orat.
advers. delationem, p. 405. & recte quidem exponit
cam

occasionalibus & argumenta jambis quacumque 25 σεαυτὸν, αἰτίας ζητῶντα, καὶ ὑποθέσεις
τοῖς ἰάμβοις;

2. Haec ipse quoque tibi comminor, non profecto, quasi Archilochus me comminaretur. Unde enim? multum sane ab eo absum: sed quod novi sexcenta tua facinorosa jambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi Archilochus videtur, etiam si Simonidem & Hipponactem advocet, ut secum vel unum eorum, quae tibi infunt, malorum carmine describant: adeo tu pueros in omni impuritate ut videantur effecti 35 ὅσοι δὲ αἰδῶν ἰάμβων ἄξια βεβωιωμένα, πρὸς αὐτοὺς δοκεῖ εἶδ' ἂν ὁ Ἀρχίλοχος αὐτὸς ἀπαρκεῖσθαι, προσπαρκαλέσας καὶ τὸ Σιμωνίδην, καὶ τὸ Ἰππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτῶ καὶ ἐν τῇ προσόντων σοι κακῶν. ἔγωγε σὺ γε 35 παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, καὶ Ὀροδοκίδην, καὶ τὸ Λυκάμβην, καὶ τὸ Βούκαλον, τὴν ἐκείνων ἰάμβους. καὶ εἶπε θεῶν τις ὅτι χαλκῶ ἀγαγεῖν σοι τότε τὸ γέλωτος ὅτι τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὡς αὐτὸς 40 σκυθῶν καταφανέστερον γένειο, κομιδῇ ἀπαίδευτος ὢν, καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, δεχθὲν δὲ εὐλογον τοῖς ἄλλοις τὸ καὶ σὺ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἷον κοῖτον σε ἀκριβῶς εἶδόντι, καὶ μηδὲν ὑποστὰς λαμβάνω τὸ μὴ ἐχθρὸν πάντα ἐξεπείν' μάλ' ὅταν δὲ κηρύξαι αὐτῶν πρᾶγμεις νύκτας καὶ μεθ' ἡμέ-

3 Ταῦτα] Ταῦτα Edd. priores. b Πόθεν;] Nihil mut. Edd. nec M. i Ὀροδοκίδην] Ὀροκίδην Fl. Ὀροδοκίδην W. Vulgatum tenent Edd. k Βούκαλον] Βυκόλον male Fl. l Ἰπποκλήμην] Ἰπποκλήμην Fl.

eam significare, longe absum, veluti contra, ὅλως δὲ δὴν λέγω. Parum abest quin dicam. Verum frustra mihi videtur haerere in verbis *Lyfiae*, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοὺ δὴν χάριν ἔχων, ὃ βούλη, τῷ κατηγόρῳ. Quae verba certe ibi significare debent: *Plurimas gratias debeo accusatori*; (quod scilicet diu optatam occasionem praebuerit, meae vitae rationes exponendi) ut bene vidit ipse: quando autem addit: „sed profecto πολλοὺ δὴν & δὴν tam est huic „sententiae adversum, quam quod maxime“, videtur non attendisse eodem redire, si negative ad Graeca reddideris: *Non satis possum gratias habere adversario*, quo facto, nihil contrarii video. Nam qui proficitur, se multum abesse, non necessario dicit, se alienum esse ab illa re agenda, vel se nolle facere, verum, se *imparem*, live, *non sufficientem* declarat: adeoque cum se numquam sufficientes gratias habere posse adversario declarat, eo ipso fatetur, se maximas ei debere.

J.F.R.

32. Σιμωνίδην] A. Ceio hic diversus. M. du S.

33. Ἰππώνακτα] Hic in pictorem quandam tam atrociter scripserat, ut suspendio vitam finiverit.

M. du S.

36. Ὀροδοκίδην] Horat. Epod. VI.

*Qualis Lycambae spreis infido gener,
Aut acer hostis Bupalus.*

Ubi quod de Bupalus habet, ad Hipponactem pertinet, cuius in eum Jambos nominat Tzetzes, non ad hunc. Vid. etiam Orig. c. Celf. 74. f. (ubi in margine perperam legitur *Λυκάμβητα*, laudato etiam Luciano) H. Steph. Lyr. 144. C. & Marm. Ox. 209. In W. scribitur Ὀροδοκίδην. In Fl. Ὀροκίδην. M. du S.

37. Τοὺς ἐκείνων ἰάμβους] Jamborum illorum causam, i.e. qui malitia sua jambos illorum provocarunt. Tὸ ὑποκείμενον, obiectum. F. G.

40. Σκυθῶν] Ridicule, lege *σκυθῶν*. Vult enim dicere Lucianus, Pseudologista ignorare etiam ea quae vel vilissimi opifices sciunt; quod clare patet ex cap. seq. L. K.

41. Τὰ ἐν ποσὶν] Eadem phrasis supra T. 2. in Quom. Hist. c. 2. Et T. I. Nigr. c. 7. Item ap. Long. Paest. I. p. 14. & II. p. 64. J.F.R.

43. Οἰκοδομοὶ] Populares ergo erant. Vid. not. ad c. 10. M. du S.

X 2

48. Εὐκλείδης]

ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ὅτι πολλοῖς τοῖς πρὶν
ἔχειν οἷς.

^a Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ φεικτὸν, ἐν
παιδείας νόμῳ παρηγοιάζεσθαι πρὸς σέ. ἔτι
ἢ ἂν αὐτὸς ποτε βελτίων γένοιτο πρὸς. ^b
ὅπιτίμησιν, ἢ μᾶλλον ἢ κάθαρον μέλα-
πιδεῖν ἂν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν,
ἀπᾶς αὐτοῖς συνήθης γενόμενον. ἔτι εἰναί
τινα νομίζω τὸ ἀγνοῦντα ἔτι τὰ ὑπὸ σῆς
τολμώμενα, καὶ ἃ γέρον ἀνθρώπων ἐς. ^c εἰ
τὸν φανόμεναι. ^d οὐχ ἔτιως ἀσφαλῆς, ἐδὲ
ἀφανὲς βδελυρὸς εἶναι ἐδὲ δὲ τινος τῷ ὀπο-
δύσονται. ^e λειοντίῳ, ὡς φανερὸς γένοιτο,
καθῆλιν. ἂν, εἰ μή τις ἄρα ἐξ Ἑπερο-δο-
γίων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι, ἢ ἐς τοσούτον Κυ-
μαῖον εἶη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθὺς εἰδέναι ὄντα
ἀπάντων ὑβριστότατον σε ὄντα, μὴ φει-
μείνας ὀγκωμένῳ προσέτι ἀκύν. ἔτι πάλ-
λαι καὶ πρὸς ἐμῶ, καὶ ὅσα πᾶσι καὶ πολ-
λάκις κεκήρυκα τὰ σά, καὶ δοῖαι ἢ μικρὰς
ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ τ' Ἀριφράδην, ὑπὲρ
τ' Συβαρίτιν. ^f Μιόδωνα, ὑπὲρ τ' Χίων.

ter multa illa antiqua, aunc etiam nocte
atque interdium perpetras.

3. Quamquam vanum fortasse & super-
vacuum fuerit, libertate illa, quae erudito
deceat, apud te uti: neque enim ipse un-
quam a reprehensione fias melior, non ma-
gis quam scarabaeus dediscat volvere talia,
cum semel iis assueverit; neque puto quem-
quam esse, qui adhuc ignoret, quae au-
deas, quaeque senex homo in te ipsum de-
signes. Non ita securus, non ita obscure
impurus es: neque opus est, qui leoninam
tibi detrahat, ut appareat te asinum esse,
nisi quis forte ab Hyperboreis inde modo
ad nos venerit, aut adeo sit Cumanus, ut
non ad primum statim conspectum cogno-
scat, asinorum te omnium esse insolentissi-
mum, neque expectet, dum rudentem et-
iam audiat, adeo olim & a me, & apud
omnes, & saepe, tua vita praeconio vulga-
ta est; & famam eo nomine non parvam
habes supra Ariphradem, supra Sybaritam
Misthonem, supra Chium illum Bastam,
il-

^a Καίτοι] Καίτοι male J. ^b Ἐαυτὸν] Et sic Ff. cum cett. ^c Οὐχ ἔτιως ἀσφαλῆς] Nihil mut. Edd. nec
M. ^d Μιόδων] Sic Edd. & M. Forf. Hymnista.

67. Τὸν Ἀριφράδην] Ἀριφράδης ἔστι λειοντίαν ἀν-
θρώπων, κινεμαρὶς δὲ ἢ Ἀριστοφάνης. Ἀριφράδης ἐστὶ
μὴ ποτὶς, ἀλλὰ τούτῳ μὲν ἐβούλεται ἐστὶ δὲ ἢ μόνον πο-
τὶς, ἢ ἢ ἔδ' ἂν ἡδόμενον καὶ παρρησίαν, ἀλλὰ καὶ
προσεκρινεῖται τι. τὸν ἢ αὐτὴ γλῶττις καὶ αἰχρὸς ἦδ' ὄν. τούτοις

τὸ αὐτὸν τῷ ἀνθρώπῳ ἐπὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφράδης γὰρ Πολύ-
μης ἐπὶ Οἰονίχῳ καὶ ἀρρητοποιεῖ. καὶ πολυμνηστὴς ἐστὶ
τὴν κυμαρτίαν ἐπὶ αἰχρῶτι. εἰ τις ἂν τοιοῦτον ἀνθρῶ καὶ
σφῶδρα φυλάττει, μήποτε οὐ τὸ αὐτοῦ ὁμιλεῖται ποτὶς,
καὶ αὐτὸς. Ἀριφράδης παύσαι λαφόν. V.

* Παρρησίαν] Exc. G. Παρρησίαν.
† Αἰχρὸς ἦδ' ὄν] Exc. G. αἰχρὸς ἦδ' ὄν.

‡ Ἀρρητοποιεῖ] Lege ἀ—οἰ-
§ Πιπταῖ] Exc. G. πινταῖ

Id. du S.

48. Ἐαυτὸς] Rebus turpibus. F.G.
52. Οὐ μᾶλλον ἢ κάθαρον] Impurum animal, &
turpitudinis, quam inimico objicit Lucianus, sym-
bolum. Arist. Hist. anim. 5, 19. Οἱ κάθαροι ἢ κυλινδοῦν
ἀνθρώπων, καὶ ταύτην φυλάττει τὴν καμάρην, καὶ ἰντίκται
σφάλμας. ἔστι ἂν γινώσκται κάθαροι. Disertius etiam Ae-
lian. Hist. Anim. 10, 15. Ὁ κάθαρος ἀνθρῶ ζῶν ἐν
σπέρματι δι' ὡς τὴν σφαῖραν, ἢ κυλινδρὸν. ἐκτὸς δὲ ἐκαστοῦ ἡμέ-
ρῳ τούτῳ ἀνθρῶ, καὶ θάλασσαν αὐτὴν, ἔστι μόνον τῇ ἐπὶ
ἐκαστοῦ, πρῶτον τὸ πρῶτον. Quo loco recte utuntur
viri docti ad interpretandum illud Anthonii Epigr. 79,
7. Peruvsiae Veneris &c. per μῆλεμ' ἰχθυῶσιν
Non saurus, non mulus eris, non hippocamelus,
Non caper, aue aries, sed scarabaeus eris.

J.M.G.

59. Οὐχ ἔτιως ἀσφαλῆς] Οὕτως ἀσφαλῆς, delata ne-
gatione. Tb. M.
Ibid. Ἀσφαλῆς] Ἀσφαλῆς omnino legendum videtur.
Supra pluribus locis idem error sublatus. F.G.
Ἀσφαλῆς] Menagii emendationem in textum recepi.
Mf. tamen cum Impress. omnibus ἀσφαλῆς. M. du S.
Ἀσφαλῆς] Ἀσφαλῆς memini jubere legere Gajetum,
dum ad Jov. Trag. c. 28. ἀσφαλῆς ἀπὸρρίπτει simili-
ter in ἀσφαλῆς mutaret. Solan. quoque ἀσφαλῆς præ-
fert, me hic non refragante, sed sine auctoritate ni-
hil mutante. J.F.R.
59. Τὸν λειοντίαν] Conf. supra, Ἀναβ. c. 32. M. du S.
61. Κυμαῖον] I. e. οὐ Κυμαῖος καὶ Αἰολίδης. Vid. Es-
tasm. in proverb. Sero sapiunt Cymani. F.G.
Κυμαῖον] Vid. Ἀναβ. c. 32. & Ἀναβ. c. 13. In Ἀ-
ναβ.

istum similibus in rebus doctum. Dicendum tamen, licet obsoleta dicere videar, ne reprehendar, qui solus ea ignorem.

4. Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unus, Elenchus, amicus Veritati & Libertati in dicendo Deus, non obsecrissimus eorum, qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timeris, qui & novit omnia, & diserte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos accedere, & enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide ut diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias prono, neque illoris, quod ajunt, pedibus ad hanc disputationem devenerimus, sed cum propriam injuriam ulciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis causa persequentes. Haec sola ubi dixeris, & aperte exposueris, propitius e vestigio discere hinc poteris, & reliqua nobis permit-

ἐκείνον ὁ Βάσαν, ὃ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. ὀρητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἑώρα λέγειν, ὥς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνον αὐτὰ ἀγνοεῖν.

Μᾶλλον δὲ ὁ ἀνελκτεῖς ἡμῖν τὸ Μετάδρα προλόγων εἰς, ὃ ἐλεγχῶ, φίλον ἀληθεία καὶ παρρησία θεός, ἔχῃ ὁ ἀσημόστατος τὸ ἐπὶ τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων, μόροις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδίοσι καὶ γλωτταν αὐτῶν, πάντα καὶ εἰδότες, καὶ σαφῶς διεξιόντες, ὅποσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γὰρ τῷτο γένοιτο ἂν, εἰ ἐβελήσειεν ἡμῖν προεισελθόντων ἐπὶ διηγήσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπασι τὴν δρᾶμα καὶ τὸν λόγον. Ἄγε τοῖσιν, ὡς προλόγων καὶ δαιμόνων ἀριστεῖ. Ἐλεγχε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τῆς ἀκρόνειας, ὥς ἐ μάλιστα, ἐδὲ φιλαπεχθημόνως, ἐδὲ ζανίποισι ποσὶ, καὶ τὴν παροιμίαν, ὅτι τὸν δὲ τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίῳ τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισήντες τὸ ἀνδραποῖν ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνον εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἵλεως ὁ ἅπῃ ἐκποδῶν, τὰ δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατὰ λει-

ε Βάσαν] Et hoc Edd. atque M. Βάσαν adscripsit Solan. f. Κατάλυσι] Recorpi ex W. Κατάλυσι Edd. priores.

85. Ἀνέτοις ποσὶ] Ἀνέτοις ποσὶ, ἀντὶ τῆς ἀντοίμοις, καὶ χαρὸς τινὲς ἀποδοῦναι παροιμία ἐπὶ τῇ ἀμυν-

85. ἐπὶ τινὲς ἔργα καὶ πράξεις ἀποδοῦναι. V.

88. Βδελυρία] Αἰσχροπεία. V.

9. Ἀντοίμοις] Lege ἀντοίμοις.

M. du S.

86. quae hodie circumferuntur fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. Delect. fab. 123. & 157. M. du S.

65. Πρὸς ἡμῶν] Quos nunc extantes libellos innuat, primo quidem ambigebam. Nunc ad Rhetorem suum respicere video. Sophistes enim hic audit c. 5. & 8. Celebris Sophista c. 9. Rhetor & Sophista. c. 19. M. du S.

67. Ἀνέτοις ποσὶ] Impurus hic, teste Aristophane in Equit. & Lesbiorum morbo, quem adinvenisse videtur, infamis. V. p. 359. M. du S.

68. Μισθία] Vid. not. ad Ovid. Trist. II. 417. & Ἀπῇ. c. 23. M. du S.

69. Βάσαν] De hoc nihil invenio. Vide an non potius legendum sit Βάσαν, de quo ad Ἀπῇ. c. 23. M. du S.

73. Προλόγων εἰς ὃ ἐλεγχῶ] Sine dubio est, hic non iudicari Comoediae nomen, non laudari versus ipsius Menandri, recte (quantum ad causam, demta verborum asperitate) eo nomine reprehensum Joh. Clericum a Phil. Löff. ad Menandri reliqua. hoc tit. Porro

Elenchi, h. e. convictionis, personam jam adhibuit noster in fine Piscatoris c. 48. J. M. G.

Ibid. Ἐλεγχῶ] Μετάδρα πρόλογος. F. G.

Ἐλεγχῶ] Hinc in nupera fragmentorum Menandrearum editione. p. 58. fragmentum hoc concinnatum est.

Ἐλεγχῶ γὰρ θεός

τῇ παρρησίᾳ, τῇ τ' ἀληθείᾳ φίλος.

totique fabulae, si diis placet, nomen ἘΛΕΓΧΟΣ inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis censore. Anonymo jam observatum est p. 26.

sed ante Cl. Clericum, Menagius, ut in not. edit. Amstel. videre est. senarium esse pronunciarat, φίλος ἀληθείᾳ & παρρησίᾳ θεός. M. du S.

Ibid. φίλος ἀληθείᾳ & παρρησίᾳ θεός] Senarius. F. G.

85. Ἀνέτοις ποσὶ] Habuimus supra Dem. c. 4. Et Rhet. Praec. c. 14. J. F. R.

90. Ἐκποδῶν] Conf. supra pro Imag. c. postremo. J. F. R.

λοιπε' μιμησόμεθα γὰρ σε, ὃ διελέγχομεν
τὰ πολλὰ, ὡς παρήσias τε καὶ ἀληθείας
ἐνεκα, ἢ μηδὲν αἰτιάσασθαι σε. μήτε δὲ
ἐμὲ πρὸς αὐτὸς ἐπαυσις, ὃ φίλτατε ἔ-
λεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προει-
χέας αὐτῶς ἢ γὰρ ἄξιον θεῶ ὄντι ὅτι ὅτι ὅ-
μα σοι ἐλθεῖν τῶς πρὸς τὸ ἔγω καὶ πτύσσω
λόγους.

Ὁ γὰρ σοφιστὴς ἔτι εἶναι λέγων, ὃ πρό-
λογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν
ποτὲ ἦκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλῶ συγ-
γραμμῶν ὅτι περὶ τῶν τοῖς πανηγυ-
σταῖς. ἦν δὲ ὑποθέσεις τῶ συγγραμμάτι, ὃ
Πυθαγόρας καλούμενος ὑπὸ τινος Ἀθη-
ναίων, οἶμαι, μετέχων ἢ ἐν Ἐλευσίῃ τε-
λετής, ὡς βάβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὃ

tere. Te enim imitabimur; & convincē-
mus eum in plerisque, ut libertatis veritatis
que neglectae nemo te accusare possit. Ne-
que vero me laudaveris apud illos, Elenche
scarissime, neque isti quae infunt, temere
effundas. Neque enim dignum fuerit, ti-
bi, qui Deus es, in os venire sermones de
rebus adeo despuendis.

4. Nimirum iste, qui Sophistam se esse
Iait, ista jam loquitur Prologus, Olympiam
venit aliquando, orationem olim conscriptam
habiturns in panegyri. Erat autem argumen-
tum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo,
Atheniensium praecepto, Sacris Eleusiniis interesse,
tamquam Barbarus, quod ipse distulaverat
Py-

a Μηδὲν αἰτιάσασθαι] Nil mutare Edd. nec M. addit Solan. b Στόμα] Recte sic M. Fl. H. P. S. &c. Στό-
ματ' ὃ. & marg. Al. c ἔγω] Neglexit praepos. W.

96. Αὐτῶς] Μανταῖς. V.

99. Ὁ γὰρ σοφιστὴς] *Τίμαρχος. V.

* Τίμαρχος] Lege Ἀντίμαρχος, quamvis etiam in C. reperitur T—

M. du S.

93. Αἰτίας. σ.] Sic libri omnes impressi & Mf. M.
ideo autem repetit, ne de se intelligatur dictum.

M. du S.

Αἰτίας. σ.] Obscuriusculum facit locum aetio
comica. Nemo te, Elenche, accusabis veritatis & li-
bertatis causa, h. e. nemo meam narrationem, qua
in pudore dare inimicum, & turpitudinis convin-
cere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam
accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: non
laudabis me, Elenche, h. e. non admiscebo ego quid-
quam meae laudis. Ut res ipsa lectori festinanti fie-
ret manifestior, ipsam Elenchi prosopeian Prolo-
gi instar argumentum & occasionem dramatis, ut ille
apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum
curamus, in Latina interpretatione exprimi. F. M. G.

94. Πρὸς αὐτῶς] Scil. τοὺς ἀκούοντας.

F. G.

2. Λόγον τινὰ — ἐπὶ τοῖς πανηγ.] Mos ea aetate
frequens, cujus originem apud nostrum in Herod. ha-
bes. cap. 1. Philostratus passim meminit in vitis So-
phistarum & Apoll. vita.

M. du S.

10. Τὸν Αἰσάκην κολοῖν] Conf. Ἀπολ. μισθ. c. 4.

M. du S.

12. Ἐωλα] I. e. Vetera, meditata. F. G. Conf. su-
pra Bis Accus. c. 25. μη ἰσχυρὸν εἶναι τὴν κρίσιν. Et Schol.

15. Αἰτία. σ. τῶς ὑποθέσεως] Sicut ille apud Plinium

ep. 2, 3, 1. Isaeus, qui & ipse poscebat controversias
plures, electionem auditoribus permittebat. Poscebat,

inquam, non poscebat; quam sententiam nostram con-
tra illustrem Ciceronem nuper ibi defensam, mirifice
confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis
non veniebat. Nempe poscebat Sophistae plures con-
troverfias aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum;
& inter illas deinde optionem quoque auditoribus per-
mittebant. Quidam forte bona fide. Hic noster qui-
dem fraude usus, quae hic describitur.

F. M. G.

18. Καὶ συνέτισσι τὸ δίδασκον ἀκούειν τὸ ὑπὲρ τοῦ Πυθα-
γόρου ἐκείνῳ λόγον] Quum nihil haberet τὸ quo referre-
tur, omnino censebam scribendum τὸ, λόγον nimi-
rum, quod perspicuum est. Sed non dissimulanda est
scriptura Florentinae editionis, Καὶ συνέτισσι τὸ δίδασκον
ἀκούειν τὸ ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνῳ λόγον. In quibus ver-
bis profecto nihil est, quod non probes; & ἐκείνῳ po-
test ἐμφάνως causa esse additum, quemadmodum
notum est, hanc vocem de magnis & admiratione di-
gnis viris sic adhiberi. Sed si locum ipsam, & prae-
cedentia praesertim, inspicias, forte vulgatiorem
scripturam, pro τὸ lecto τὸ, praeferas, quum ἐκείνῳ
λόγον sic necessario videatur debuisse dici, quando-
quidem spectat singularem quamdam de Pythagora
historiam, cujus mentio supra fuerat facta.

F. F.

Ibid. Τὸν] Ed. Fl. τὸν ἐκείνῳ λόγον. Reliquae τὸ —
ἐκείνῳ λόγον. Si Fl. sequaretur, ἐκείνῳ non Pythagoram,
sed stolidum illum oratorem notabit. Sed magis pla-
cet W. in quo τὸ — ἐκείνῳ λόγον.

M. du S.

20. Ἀπίθω. σ. τὴν ὑποθέσιν] Ita egit hic Sophi-
sta,

Pythagoras, se quondam *Euphorbum* fuisse. *Erat* porro *oratio* illa ad *Aesopicae corniculae* instar *confarcinata* ex multis *pennis alienis*. Cum autem vellet non antiqua *videri dicere*, sed velut ex tempore *proponere* quae de libro *edidicerat* : rogat *sodalitum aliquem* (erat ille *Patrensis*, in *caussis malitum versatus homo*) cum *argumenta posceret dicendi*, *Pythagoram* ut ipse *deligeret*. Idque facit homo, ac *persuadet theatro*, ut *audire vellent homines illam pro Pythagora orationem*.

5. Postea iste in *actione valde improbabilis*, qui *conneckeret orationem*, *qualem videri necesse est a longo inde tempore commentatam & meditatum*, *etsi quam maxime praesens homini impudentia pro illo pugnet*, & *manum*

Πυθαγόρας πρὸ τέττε ποτὲ, ἡ Εὐφορῶ γεγενηναί. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ ὅτι τὸ Αἰσώπειον κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ τοιαύτων ἀλλορίων πτερόων. βυλόμενοι δὲ μὴ ἔωλα δοῦναι λέγειν, ἀλλ' αὐτοαχιδιάζον τὰ ἐκ τῆ βιβλίου, δεῖται τὴ συνήθειαν τινός (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐπειδὴν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὴ Πυθαγόραν αὐτῷ προαλέξ. ἡ ἕτως ἀντὶς ἐποίησε, ἡ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκῶν ὅτι ὑπὲρ τῆ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον.

Ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τέττω, ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνέπεισε οἷος εἰκὸς ἐκ πολλῶν ἐσκεμμένα, ἡ μεμελεημένα, εἰ ἡ ὅτι μάλιστα ἡ ἀναισχυντία ὅσα ἐπήμυνε, ἡ

Δ Αὐτῷ] Sic W. J. & marg. A. Αὐτοῦ H. P. S. Fl. B. Ald. Fr. e Ποικίλων] Ποικίλων J. & Ald. f Αὐτοχιδιάζον] Σχιδιάζον Schol. & Coll. g Τῶν] Receptum ex W. T. Edd. pessime, quum tamen λόγοι μοκ haberent. T. — ἰακῶν λόγων Fl. E. Edd. cett. & M.

13. Σχιδιάζον] Ἦτοι χιδία λόγων, τὰ μὴ μὲν ὑπὸ ψήφω γινόμενα. V.

23. Ἐπήμυνε] † ἐπεδείκνυτο. C.

† Ἐπεδείκνυτο] Recepti ex C. Ἐπιβέβαιε V. & edita. Ἐπιβέβαιε Exc. G. quod propius accedit ad C.

ita, ut actio ipsa fidem sibi derogaret extemporalitatis: quod diversis modis accidere posse constat. V. G. recitabat, ut adolescentuli cum pensa reddunt: aberrat ille aestus, illa sollicitudo, illa vicissim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia testimoniis, argutiis, sententiis &c. Porro illud *conneckeret*, quo reddidimus τὸ συνέμειν, debemus *Quintilian*. 10, 3, 20.

23. Ὅτι μάλιστα] Forſan *μινύσῃ*. F. G. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare aufim: nam licet ὅτι sic per pleonasmum amet adiectivis addi, ut ὅτι *πάλαι* *χρυσῆς* *Ἄεθρ.* fab. 128. ὅτι *μινύσῃ* *Φωτὶ* apud Noſtr. c. 6. & 15. ubi nos vide; & *Thucyd.* VII. c. 69. v. 62. *ὅπως ὁτιμινύσῃ* *ὠφίλεια* *γνώσι.* tamen & adverbia saepe pro adiectivis poni, non solum in tritissimis illis locutionibus ὁ *πάλαι* *λόγος*, ἡ *πρὸ* *ἀσυχία*, sed & in aliis, satis jam saepe indicatum. Ὅτι μάλιστα quoque conjungi, notum arbitror, ut supra c. 1. & ap. *Thucyd.* V. c. 36. *ὁτιμάλιστα* una voce exaratur. Et ibid. c. 46. v. 13. ὅτι *τάχιστα* *εὐρημα* *ἴσως* *ἀλκιονδυνῶσαι*. Quae tamen non ita similia fateor, ut nihil regeri possit.

Ibid. Ἡ ἀναισχυντία ὅσα] Locus mihi, & Cl. *Kuſtero* suspectus.

Ἡ ἀναισχυντία ὅσα] Nisi aliud quid hic deſit, V. G.

nomen *παράκλητος*, *συνήγορος*, vel tale quiddam, certe excidiſſe puto syllabam, ſ. praepositionem participio praenissiſſam, legendumque *παροῦσα*, atque ita interpretatus ſum.

Ἡ ἀναισχυντία ὅσα] Etſi Cl. *Gefſſ.* non male *παροῦσα* conjicit, & ego quoque vellem in aliquo libro ſic invenire, nondum tamen vulgatum muto; quia poteſt pleonaſmus eſſe, ut ſupra *de Calumn.* c. 16. ubi τὸ δὲ etiam abundare vidimus. Adde *ἴσως* abundans ap. *Alciph.* Ep. 1. p. 1. *χρυσῶν* *ἡμῶν* ἡ *θάλασσα* τὸ *τμήμα* *εἶναι* *τὴν γαλήνην* *ἐξόρησιν*. ubi *Bergl.* plura ſimilia. Addo etiam *Long. Paſſ.* I. p. 18. *δύο* *εἶναι* *δύο*. Noſtrumque infra hoc *Dial.* c. 25. *σοφίῃ* *ἴσως* *δοκῶν* *ἐπὶ* *ἴσως*. Omitto quae ſatis multa de hoc pleonaſmo notata ſervo. Sufficiant, ſi addas duo illa, quae Cl. *Hemſt.* T. I. *Jud. Voc.* p. 98. dedit, ubi Noſter. ὁ *δὲ* *ταυρὸς* *ἴσως* *ὑπὸ* *τοῦ* *μὲν* *ἰδμινύσῃ*. Sed ſi haec non eſſe proſus ſimilia huic ὅσα, dixeris, ſuperius δὲ tamen in *Calumn.* vel eod. modo abundabat, vel videndum, an τὸ ὅσα, hic non efficax plane ſit, pro *vera*, uti ex *Demosth.* ἡ ὅσα *ἀρχή*, *verus principatus*, & *ὅσα* *ἴσως*, *ſaluſ*; ab *Lexicogr.* adfertur, quodque aliis etiam auctoritatibus firmare poſſem, ſi liceret plura commentari.

J. F. R.

35. Αὐ-

χείρα ἔρεγε, καὶ συνηγόνειο αὐτῶ. γέλωσ
 δὲ πολλὸς αὐτῶ τῷ ἀκρόντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸ 25
 Παλρεά ἐκείνον μέλαξὺν ἀποδλεποῖτες, ὑπε-
 δίλυν ὡς ἢ λέληθε συμπράξας αὐτῶ τῷ ῥα-
 διουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λε-
 γόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν,
 ἐν τῷτο μόνον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων περὶ 30
 μνημοῖ, ὅπως μνήμης ἔχουσι πρὸς τὸ ἀγα-
 γηνώσκειν, ὅτε ἕκαστον ἦν τῷ ὀλίγον πρὸ
 ἡμῶν εὐδοκίμοι ἄντων ὅτι ταῖς καλεσθεῖσαι
 μελέταις σοφιστῶν.

Ἐν δὲ τῷτοις ἅπασιν καὶ ὁ τῷ λόγον τόν 35
 δε συγγραψας ἦν ἐν τοῖς γελοῖσι καὶ αὐτός.
 τί δ' ὅσα ἐμελλε γελαῖν ἐφ' ἑτῶ περὶ φα-
 νῆ, καὶ ἀπιδάτω, καὶ ἀναυχύντω τολμήματι
 καὶ πῶς (ἐστὶ δὲ ὁ ἀκρατὴς γέλωτ) ὁ 40
 μὲν τῷ Φωνὴν ἐντρέψας εἰς μέλ, ὡς ἄετο,
 θρηόν τινε ἐπὶ τῷ Πυθαγόρῃ, ὁ δὲ
 τῷτο δὲ τὸ τῷ λόγῳ, ὅποι καθαρίζων σω-
 ρώμενοι ὄραν, ἀπεκάλυψε μάλα ἡδὺ ὁ
 ποιητὴς ἐστὶ ὁ ἐμός ὁ δὲ εἶδεν ὅπιστρα-
 Φεύς. τῷτο δ' ἐξεπολύμασε τότε αὐτὸς 45
 ἐναγχα.

Εὐθὺν δὲ ἦν μὲν ἡ τῷ ἔτους δεχθῆ, μάλλον
 δὲ ἡ ἀπὸ τῷ μεγάλῃς νουμηνίας τρίτη, ἐν ἣ
 οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ τὶ δεχαῖον, εὐχονταί τε
 αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαντ 50 τῷ ἔτους εὐχάς τι-
 50

illi porrigeret & certamen illius adiuvaret.
 Risis interim multis apud auditores, cum
 alii in Patrensem illam incuentes, subindica-
 rent, auxilium istius imposturae ab illo prae-
 stitum non latere: alii vero qui agnoscerent
 quae dicebantur, toto quo audiebant tempore
 illud unum agebant, ut alter alterius memo-
 riam tentaret in agnoscendo cuius esset unum-
 quodque eorum Sophistarum, qui paullo ante
 nostram aetatem in declamationibus florue-
 rant.

6. Inter hos autem omnes, qui riderent,
 ipse quoque fuit, qui hunc libellum scripsit.
 Qui enim non rideret auso tam manifesto, &
 improbabili atque imprudenti? Qui, inquam?
 Est autem alioqui risus impotenti. Atque ille
 quidem inflexa ad modulationem voce, thre-
 num quendam, uti putabat, accinebat Pytha-
 gorae: at hic poeta meus, in suaves cachin-
 nos solvi, asinum videns citharam tractare co-
 nantem. Verum iste conversus hoc observat.
 Hoc illos tum nuper inimicos reddidit.

7. Deinde fuit principium anni, vel potius
 dies a magnis illis Kalendis tertius, quo Ro-
 mani prisco quodam more, & ipsi vota quae-
 dam

a ἔχουσι] ἔχουσι Fl. Nihil a vulgata abit M. b Ἀκρατὴς] Ἀκρατὴς male Coll. Vulgatum tuetur M.
 c Περὶ μνήμης] Recte M. Fl. P. &c. Περὶ μνήμης male J. Ald. d Ἐξεπολύμασε] Ἐξεπολύμασε male Coll. Vulga-
 tum servant M. & Fl.

35. Ὁ τῷ λόγῳ] Λακωνικός. G.

39. Ἀκρατὴς γέλωτ] Γέλωτ γὰρ ἦν ἑλὼν τὸ σύνγραμμα.
 μ. G.

35. Λόγῳ τῷδε συγγραψας] Lucianus scilicet. F. G.

39. Καὶ πῶς] Quo πῶς illud referri debeat, incertum est. M. du S.

43. Ὁ ποιητὴς ἐστὶ] I. e. Lucianus, cuius ego sum prologus. F. G.

Ὁ ποιητὴς ἐστὶ ὁ ἐμός] Hic est ipse Lucianus ὁ τῷ λόγῳ τῷδε συγγραψας, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dramatis Elenchus, qui Lucianum ποιητὴν suum vocat, ut Terentiani v. g. prologi Terentium. J. M. G.

45. Ἐξεπολύμασε] V. Th. Mag. v. πεπολύμασε, ait:

45. Ἐξεπολύμασε. Πολυμῆς ἐποίησεν. (ἵσως ἐξεπολύ-
 μασεν) G.

πεπολύμασε, ὁ εἰς ἔχθραν παραχθὴς τινι, καὶ πολέμῳ γε-
 νόμενῳ. Ἐξεπολύμασε δὲ, ὁ πολέμῳ τινι ἐτίμω ποιήσας.
 πεπολύμαται δὲ ὁ πολέμῳ θύει. J. F. R.

48. Ἡ δὲ τῷ μεγάλῃς νουμηνίας τρίτη] Romano stilo
 III Non. Jan. solennis ille Votorum dies, Vota etiam
 f. Būta dictus in antiquis monumentis. Quae dici
 possunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc
 locum praetermisit, felix diligentia Ezech. Spanhemii
 ad Julian. Orat. I. p. 276. seq. Caeterum quod hic
 ipse dies quoque ἡμερομηνία vocatur, nihil insoliti. Vid.
 quae in fine Isotomen. ea de re annotavimus. J. M. G.

48. Τῇ-

dam pro toto anno, & sacra faciunt, a Numma rege praescripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare precantibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is qui riserat Olymptiae infutitium illum Pythagoram, cum videret accedere conspuendum istum atque superbum alienae orationis histrionem, cujus etiam mores accurate nosset, & reliquam vitae istius libidinem atque impravritatem, quaeque facere diceretur, & in quibus deprehensus fuerat, Suadeo, inquit ad sodalium quendam, devitemus infelicitis occursum hoc spectaculum, qui sua praesentia jucundissimum nobis diem atrum (Apophrada) videtur facturum. Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tanquam peregrinum & alienum Graecis nomen statim risit, & prioris illius risus nomine virum ulius est, ut quidem sibi videbatur, & apud omnes usurpabat hoc ipsum, Apophras! Quid vero id rei est? fructusne aliquis? an herba quaedam? an vas? an esculentorum quiddam vel poculentorum est Apophras? Equidem nec audiui unquam, neque intelligebam unquam, quid sibi velit.

9. Talia iste contra hunc meum se disputa-
re opinabatur, multumque Apophradi risum
conflabat, ignarus nempe, ultimum se hoc ru-

nas, & Θύοι, Νημᾶ τῷ βασιλέως καλα-
τῆσαμδύς τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, & πεπι-
τεύκασι τῆς θεᾶς ἐν ἐκείνῃ μάλιτα τῇ ἡμέ-
ρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομῆμοις. ἐν τοιαύτῃ
στούνον ἑορτῇ & ἱερομηνία, ὁ τότε γελῶν
ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνῳ ἐπὶ τῷ ὑποδο-
λιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσίοντα τὸ κα-
τάπυσον, & ἀλαζόνα, τὸ ἄλλοτρίων
λόγων ἀποκριτὴν (ἐτύγχανε δὲ & τὸ τρό-
ποισιν ἀκριβῶς εἰδὼς αὐτὸν, & τὴν ἄλλην ἀσελ-
γίαν, & μιανίαν τῷ βίῳ, & ἃ ποιεῖν ἐλέ-
γελον, & ἃ ποιεῖν κατέλιπε) Ὡρα ἡμῖν,
ἔφη πρὸς τινὰ τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεα τὸ
δυσάντηλον τῆτο θέαμα, ὅς φανείς εἴκοι
τὴν ἡδίστην ἡμέραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσῃ.
& τῆτ' ἀκῆσας ὁ σοφιστὴς τὴν ἀποφράδα, ὥς
τι ξένον & ἀλλότριον τῷ Ἑλλήνων ὄνομα,
ἐγέλα εὐθὺς, & τὸν ἄνδρα τῷ πάλαι ἐκείνῳ
γέλῳτ' ἡμύνετο, ὥς γὰρ ἔπειτο, καὶ πρὸς
ἁπαντίας ἔλεγεν, ἀποφράς, τί δὲ τῆτό
ἔστι; καρπὸς τις, ἢ βοτάνη τις, ἢ σκευὴ;
ἄρα τὸ ἐσθιομένων ἢ πωνομένων τί ἔστιν ἀπο-
φράς; ἐγὼ μὲν ἔπειτα ἤκουσα πώποτε, ἔτ' ἀν-
συνήν ποτε ὁ, τί & λέγει.

75 Ταῦθ' ὁ μὲν ἔπειτα καὶ τῆτ' διεξίεναι, καὶ
πολὺν ἐπήγε τῇ ἀποφράδι τὸ γέλωτον. ἔλε-
λίθη δὲ καθ' αὐτὸν τὸ ὑστατον τεκμήριον
ἀπα-

Θύοι Νημᾶ] Θύοι ἡμεῖς W. male. f' Ἐπὶ] Ita dedit Solan. ex Graev. Ἐπὶ etiam marg. A1. Ὑπὸ Edd. & M. g Ταῦτ' Ταῦτ' marg. A1. h Δι] Δι W. solus. i Λέγει] Ita dedit Solan. ex W. Λέγει Edd. prior-
res. k Γίλων] Constare lectionem notat Solan. l Καθ' αὐτοῦ] Sic dedi ex P. Κατ' αὐτοῦ cett. & M.

77. Ὑστατον τὸ μέγαν] Euripides: οἱ δὲ ὡς τέχνης ἡμεῖς ὑστάτω ἔσται, ἥτοι τὴν ὑπερέχουσαν, τὴν βασιλικήν. G.

48. Τρίτῃ] Plutarchus initio vitae Ciceronis p. 1578.
f. ἡμέρας τρίτῃ τῷ ἱανὶ Καλανδῶν ἐν ᾗ τὸν οἱ ἀρχαῖοις εὐχον)
& θύοις ὑπὲρ τῶν ἡμεῶν. V. Schot. Obs. 245. Frob.
Mag. Rom. 198. Herodian. I. f. anni incuntis diem
primum ἱερομηνίαν vocat, ubi III. Nov. accipit Lip-
sius, quod non probat, vid. Lips. excurs. ad Tac. Ann.
xvi. AB. Ubi virum summa & eruditione, & indu-
stria conspicuum miror hunc Luciani locum fugisse,
eo magis, quia nulli eorum quos laudat, scriptorum,
hujus moris origo prima, a Luciano hic addita tradi-
tur. Vide Sirenarum orig. M. du S.

55. Ὁ τότε γελῶν] Lucianus.
Tom. III.

Ὁ τότε γελῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνῳ ἐπὶ τῷ ὑποδο-
λιμαίῳ Πυθαγόρᾳ] Is qui tunc in Olympia risit super sup-
positio Pythagorae. Vulgati ὑπὸ τῷ ὑποδολιμαίῳ Πυθα-
γόρᾳ sub suppositio isto Pythagorae, inquit interpret-
tes, quod quid sibi velit, nemo dixerit. f. u. G.

56. Ὑπὸ τῷ] Forte ἐπὶ. Sic autem distinguendum.
ὁ τότε γελῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνῳ ἐπὶ τῷ ὑποδολιμαίῳ
Πυθ. &c. I. e. super Pythagorae. F. G. Recke, ideoque
ἐπὶ recepi, & comma post ἐκείνῳ sustuli. f. F. R.

77. Καθ' αὐτοῦ] In omnibus libris nostris κατ' αὐ-
τοῦ. M. du S.

ἀπαιδευσίας ἐκφέρειν, ἐπὶ τούτῳ ἂν τὸνδε
τὸν λόγον συνέγραψεν, ἵνα προεισπόμενος
ὑμῶν, ὡς δείξει τὸ αἰδόμενον σοφιστὴν τὰ
κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἀγνοῶντα, καὶ ὅσα καὶ
ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ καὶ τῇ καπηλείᾳ εἰ-
δῶν. ταῦτα μὲν ὁ ἐλεγχεῖ.

Ἐγὼ δὲ (ἥδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα τὴν
δράματ' ἐν ταῖς λοιπὰς) δίκαιον αἰετὶς, τὰ
ἐκ τῆς Δελφικῆς τρίποδος ἥδη λέγειν, οἷα
μὲν σὺ τὰ ἐν τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ
Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ
ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἴτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλλάδι,
καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πάντι τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν,
ἀπὸ κεφαλαιωδῶς αἰῶνα τὸ Σπονδίας τὸ σῶς, καὶ
κορυφῇ, καὶ κορινθίᾳ τῷ τρόπῳ. ἐπεὶ γὰρ καὶ
παροιμίαι, Ἰλίου ὧν, τραγῳδίας ἐμιαῖ-
σται, χειρὸς ἥδη σοὶ ἀκῆν τὰ στυγερὰ κακά.

Μάλλω δὲ ταῦτα μὲν μηδέποτε

disceis contra se iudicium proferre. Haec igitur
caussa hunc libellum conscripsit ille Poëta
Omeus, qui me ad vos praemisit, ut ostendat
nobilem Sophistam communia Graecorum igno-
rare, quaeque de officinis etiam & cauponis
homines norunt. Ista quidem Elenchus.

10. Ego vero (jam enim ipse suscep-
i quod reliquum est fabulae) jure meo jam
possem, ista velut e Delphico tripode dice-
re, quid in patria egeris, quid in Palaes-
tina, quid in Aegypto, quid in Phoeni-
ce & Syria, quid deinde in Graecia & Ita-
lia: ac super omnia, quae nunc Ephesi,
quae quidem maxime capitalia & fastigium
amentiae tuae, & imposita moribus tuis co-
ronis. Cum enim, quod est in proverbio,
Ephesus ipse tragoeas conduxeris, jam decebat
tua te mala audire.

11. Sed potius ista nondum: de Apo-
pota

a τὸνδε τὸν λόγον] Τὸν λόγον τόνδε W.

86. Ἐκ τῆς Δελφικῆς] Ὡς κεκορυμμένη μ., ἀλλ' ὁ δ. G. (Corrupte scriptum erat κεκορυμμένη)

79. Συνέγραψεν, ἐμὲ] Legendum videtur συνέγραψεν
δ' ἐμὲ προεισπόμενος ὑμῶν. F.G.

81. Καὶ ὅσα καὶ] Forſan καὶ ὅσα αὐτὸς εἰς τὴν τῶν.
F.G.

87. Πατρίδι] Infra c. 19. κατὰ τὴν ἐν μεγάλῃ τῇ οὐ
Φοινίκῃ ἀπαστὴν vocat. Vide etiam Ἀπαστ. c. 19. M. du S.

90. Ἐφέσῳ νῦν] Hinc est quod Ephesi hunc libellum
scriptum fuisse colligo; vid. etiam c. 22. M. du S.

93. Ἰλίου ὧν τραγῳδίας] Proverb. pag. 892. J.B.
Ἰλίου] Vid. Ἀπαστ. c. 38. Polyast. Strat. III. p. 229.
Elenchus meminit. M. du S.

96. Εἰπέ γὰρ μοι πρὸς Πανδῆμον, καὶ Γυναικίᾳ, καὶ
Κυβίᾳ] Benedictus: Dic mihi per Pandemum, & Gy-
netyllidem, & Cybiden, absurde. Recte vidit Palme-
rius Πανδῆμον esse Veneris epitheton, nimirum est
quae Lucretio dicitur *Vulturna Venus*. Hinc & in
Mf. legitur πρὸς τὸν Πανδῆμον, καὶ Γυναικίᾳ, sic hinc &
Aristoph. in *Θεομορφισμοῖς*.

Ὡς ἰδὲ μάλ', ὁ πρὸς τὴν Γυναικίᾳ,
καὶ Θεομορφίᾳ, καὶ κατὰ τὴν τῶν.

Quam suavis cantilena, o venerandas Gynetyllides, &
effeminata & lasciva. Sed tamen Gynetyllis etiam le-
gitur apud eundem in Nubibus:

Ἡ δ' αὖ μούνη, κρόνυ καὶ κατὰ τὴν τῶν, ὡς ἰδὲ
Πανδῆμον, κατὰ τὴν τῶν, κατὰ τὴν τῶν, ὡς ἰδὲ

Haec vero nuguentum, crocum obscena basia.

Es sumus, & Crapulam, & Venerem, & Gynetyl-
lidem olet.

Dicuntur esse dii sive Deae praesides generationis. Vi-
de antiqua scholia. Recte vero κατὰ τὴν τῶν docti viri emen-
darunt. Non est Venus sed magna mater, Cybele,
quae & Graecis & Latinis *Cybele* dicitur. Nam & in
inscriptionibus, & in antiquis membranis sic appella-
tur, ut apud Phaedrum in codice Remensi, ut olim
mihi ostendit vir dignitate & doctrina praecellens
Marquardus Gudius, qui Regi Daniac est a consiliis.
Is etiam ubicunque *Cybele* legatur apud Poëtas secun-
da longa, aut *Cybelle* corrupte, libris antiquis aucto-
ribus, rescribendum affirmat *Cybele*, aut *Cubebe*,
quod verissimum, & in Prudentio jam emendavit Ni-
colaus Heimsius. Illius autem hic meminit propter e-
jus amorem erga Attin, & quia lascivissima fertur
fuisse, ut ipse Lucianus in dialogis Deorum indica-
vit. J.G.G.

Ibid. Πανδῆμον] Xenophontem audi *συμποσιον*. p. St. Ed.
522. L. g. — Εἰ μὲν δὲ μὴ ἴσῃ Ἀφροδίτῃ, ἢ δῖτῃ,
Οὐρανίᾳ τῇ ἐν Πανδῆμον, σὺν αὐτῇ — ἵνα μὴ τοῦτο χαρὶς
ἡμῶν βαρὺ τὸ ἐστὶν ἐν αὐτῇ ἐν αὐτῇ, τῇ μὲν Πανδῆμον
ἐμπαρονομασμένη, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἀγνοούμενη, αὐτῇ. De cujus
templo Athenis vide *Athen*. XIII. p. 569. Confer &
Nostrum, *Er. Δ. VII. & Διμορ.* c. 13. M. du S.

97. Πρὸς Πανδῆμον, καὶ Γυναικίᾳ] Eandem vim habet
haec

phrade autem prius. Nam dic mihi, per ego te *Vulgivagam*, & *Genetriculam*, & *Cybeben* oro, quare tibi reprehensione aut risu dignum *Aporhradis* nomen visum est? Ita sane. Nec enim erat Graecorum proprium; sed alicunde quasi commissatum venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scytharum colluvie. Tu vero (nostis enim Atheniensium omnia) statim hoc exclusisti, & praeconio de Graeco solo ejecisti. Hinc risus, quod barbare loquor, & peregrinum in morem, & terminos Atticos egredior. Verum enim vero quod aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc nomen, qui magis quam tu norunt talia, dixerint: adeo ut citius *Erechtneum* & *Cecropem* peregrinos atque advemas esse Athenis ostendas, quam *Aporhrada* demonstrares non domesticam esse indigenamque Atticae.

δὲ τὸ ἀποφράδου πρότερον. εἰπὲ γὰρ μοι πρὸς ὁ Πανδήμης, καὶ ὁ Γενετρίλλιδος, καὶ ὁ Κυβέβης, πῶς σοι μεμπτόν, καὶ γέλως, ἄξιον τέτομα εἶναι ἐδόξεν ἢ ἀποφράς; ἢ Δί, ἰὺ γὰρ ἦν τῷ Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ πόθεν ἐπεισκαμάσαν αὐτοῖς ἀπὸ τῶ πρὸς Κελτῶν καὶ Θράκας, καὶ Σκύθας, ὅτι μιξίας. σὺ δὲ (ἀπανία γὰρ ἴσθαι τὰ τῶ Ἀθηναίων) ἐξέσκλησας τὸ τοῦτο εὐθὺς, καὶ ἐξεκλήρυσας τῷ Ἑλληνικῷ. καὶ ὁ γέλως ὅτι τέτω, ὅτι βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑποβρίνω τὴν ὄρεν τῶν Ἀττικῶν. καὶ μὴν τί ἄλλο ὅτως Ἀθηναίοις ὅτι χῶρον, ὡς τὸ τῷ τέτομα, Φαῖσος οἶγε σὺ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥστε θᾶπτον αἱ Ἑρεχθίαι, καὶ τὴν Κέκροπα, ξένους ἀποφάναι, καὶ ἐπὶ λυδῶν εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ, καὶ τὴν ἀποφράδα δείξαι οὐκ οἰκίαν καὶ αὐτόχθονα τῶ Ἀττικῆς.

Πολ.

ὁ Πανδήμης] Τῆς addit *Solan.* non dicens unde. ὁ Γενετρίλλιδος] Γενετρίλλιδος male *f.* & marg. *ΔΙ.* ὁ Κυβέβης] Recte sic *f.* Κυβέβης male *Edd.* cett. & *M.* ὁ Ἐπεισκαμάσαν] Nil mut. *Edd.* & *M.*

97. Καὶ Γενετρίλλιδος] Εἰς ἀποφράδα ἐκλήρυσας βαλόμενος τὴν κακοδομίαν τούτων, τοῖς τοιαύτοις αὐτοῖς οἰόμενος ὁρᾶσθαι διόγκωσιν, ἀπὸ πρὸς ἑαυτῶν Ἀποφράδης ὡς ἐπὶ ταῖς. *V.*

Γενετρίλλιδος] Διὰ τὴν τῶν Ἀποφράδων γένεσιν αἰτίας. ob quod & appellata sic. αἱ δὲ περὶ τῶν Ἀρτεμίδων φασιν τὴν

τοιαύτην ἰδέσθαι, καὶ πάλιν τὸ ὅτι τῶ γένεσι. *Ariflorh.* ἰδὲ τὸ μέλθον, ὃ πύπτει Γενετρίλλιδος, καὶ θηλοδομίδος & καὶ γλαυφιστρίων, καὶ μαυδομίδων. Γενετρίλλιδος, ἡτοι ἡ Ἀποφράδης, ὡς γένεσιν αἰτίας. *G.*

12. Ἐπὶ λυδῶν] Ἐπὺς, ἐπὶ οὐκ. *G.*

haec obtestatio, seu adjurationem malis, quam in libello contra *Indoctum* c. 3. illa *Libanitiidis* mentio. Videtur autem etiam *Γενετρίλλιδος* parum honesta jam *Αριβορπανίς* aetate fuisse, cujus loca jam laudata *Graecis*. Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Genetricem* hic reddere, quod honestum *Romae*, ac tantum non severum numen est, sed *Genetriculam*. *f. M. G.*

Πρὸς Πανδήμην] Non satis video cur articulum necessario insertum velit *Solan.* Nam in his formulis articulus frequentius omitti amat, ut supra *Bacch.* c. 5. πρὸς Χαρίτων. infra c. 16. πρὸς Ἀδόνιδος, quae adseveratio eadem est, atque hic. Dein c. 26. pr. Πρὸς Διῶν. item c. 28. πρὸς Διῶν καὶ ἰσὶν ἰσὶν & c. 31. f. πρὸς Διῶν. Ac *Dips.* c. 9. πρὸς Φαίης. Et crebro alibi. Verum & addi interdum articulum, quis inficiabitur? nam & paulo supra, *Adv. Indoct.* c. 3. Πρὸς τὴν Ἀδωνίδος. Sed ideo non inferendus, ubi ab libris abest. *f. F. R.*

Ibid. Γενετρίλλιδος] In *f.* uti in *Ms. Gr.* Γενετρίλλιδος. quam scripturam sciolus aliquis invexerit, qui cum *Ἑρμ.* c. 42. Γενετρίλλιδος plurali numero legisset, & hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quae in *Pansianis*

etiam plurali numero habeat p. 2. 3.

M. du S.

98. Κυβέβης] Corrige *Κυβέβης*. *Hesych.* *Κυβέβης*, ἡ μοῖρα τῶν Διῶν, καὶ ἡ Ἀποφράδης. Depravate apud *Hesych.* *Κυβέβης* legitur, pro *Κυβέβης*. *Swid.* *Enf.*

F. G.

Κυβέβης] Conf. infra *Τραγ.* v. 30.

M. du S.

99. Νῆ Δία] Ἀποσιώπησις hic notanda est. *M. du S.* *f.* Ἑλληνικῷ] Ἑθνικῷ aut simile quid subauditur.

F. G.

13. Ἀποφράδης] Ad hoc verbum *f. Brod.* Misc. p. 2. c. 17. p. m. 498. haec commentatur: Notatus est, (ait) a quodam *Lucianus*, ut ex ejus scriptis cognoscimus, quod vocem hanc *ἀποφράς*, perinde ac *βαρβαρά* usurpasset: quam vel uno hoc argumento *ἑλληνιστῶν* probare possem, quod eam *Plato* νόμον ζ in ore habuerit: οὐκ ἔστιν ἡμεῖς μὴ καθαροὶ τῆς, ἀλλὰ ἀποφράδης ὄντος. *Platarch.* σὺν δὲ ἰσὶν σύμμετρον ἀγωνιστῶντα πρὸς τῷ, ἵνα & ταύτῃ ἐξ ἀποφράδης & σπορῶντος ἰλαρῶν, καὶ προσφιλῶς ῥωμαιοὺς ποιῶμεν. *Dionys Halic.* τῶν δὲ ἡμεῖς ἐκείνῃ, οὗ ἡ τὸ πᾶν ἐξ ἑξῆς, ῥωμαιοὺς τὴν & ἀποφράδην τίθεται. Id est atram, inauspicatam & nefastam. Dicitur & *ἀποφράς* ἑσθῶν, meo judicio parum *κίτε*. *Ant.* *Gell.* L. IV. c. 19. *Religioſi dies dicuntur*

Πολλὰ μὲν γὰρ ἔστιν, ἃ καὶ αὐτοὶ χ¹⁵
ταῦτα τοῖς πᾶσι ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν,
ὑποφράδα δὲ μόνοι ἐκείνοι τ' ¹μιαρὰν, καὶ
ἀπενεκτιλῶ, καὶ ἀπαίσιον, καὶ ἀπρακτικόν, καὶ
σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδὲ καὶ μεμάρθικας ἥδη
ἰδὲ πᾶρεργον, τί βέλε' αὐτοῖς ἡ ὑποφράς 20
ἡμέρα, ὅταν μήτε αἱ δεχαὶ χρηματίζωσι,
μήτε εἰσαγώγιμοι αἱ δίκαι ὦσι, μήτε τὰ
ἱερά ἱερουργῇται, μήθ' ὅλας τι τ' αἰσίῳ τε-
λῇται, αὕτη ὑποφράς ἡμέρα.

Ἐνομίω δὲ τὸτο ἄλλοις ἐκ' ἄλλαις 25
αἰτίαις, ἢ γὰρ ἂν ἡτληθέντες μάχαις μεγά-
λαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκείνας τὰς ἡμέρας,
εἰ αἰς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπρακτικὸς
καὶ ἀκύρως τ' ἐνόμων πρᾶξιον εἶναι, ἢ καὶ
τῇ Δίᾳ. καίτοι ἀκαιρὸν ἴσως, καὶ ἔξωρόν γε 30
ἥδη, γέροντα ἄνδρα μείλα παιδῶν, καὶ ἀνα-
διδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ πρὸ τῆ-
των εἰδότε. πάντ' ὅν τ' ἔστι τὸ λοιπὸν,
καὶ ἐκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔση.
πόθεν γὰρ, ὦ ἔτ'; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ 35
ἀγνοῖναι συγχώρη, ὅποσα ἔξω τῷ πολλῷ
πάτῃ, καὶ ἀδηλα τοῖς ιδιώταις τ' ὑπο-
φράδα δὲ, ἐδὲ βυλῆθ' ἂν, ἄλλως εἴποις.
εἰ γὰρ τὸτο καὶ μόνοις ἐπ' ἅντων τῆτομα ἔστω,
Φησὶ τις.

Ἀλλὰ καὶ τ' παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν

12. Multa enim sunt; quae ipsi eodem
modo, ac reliqui homines, appellant. *Apo-*
phrada autem soli isti, atrum, & abomi-
nandum, & infaustum, & inauspicatum,
& similem tibi diem. Ecce jam obiter di-
dicisti, quid sibi velit apud illos dies *Apo-*
phras: cum neque magistratus sui copiam
faciunt, neque in jure aliquis conveniri
potest, neque sacra peraguntur, neque om-
nino rerum, quas faustas esse volumus,
quidquam peragitur: illa dies *Arophras* est.

13. Illud vero aliis aliisque de causis re-
ceptum est. Aut enim magnis superati
praeliis, deinde dies hosce, quibus talia il-
lis evenerant, nefastos esse constituerunt,
quibus nihil legitimae actionis, ita quidem
ut ratum deinde esset, posset suscipi: aut
etiam per Jovem Quamquam intem-
pestivum forte, & serum nimis jam, aliter
instituire senem hominem, ac de novo do-
cere talia, qui neque ea, quae praecedunt,
noverit. Nimirum, *dicas forte*, hoc est
solum reliquum: & hoc si discas, futurum
ut omnia deinde noveris. Unde enim, mi
homo? Reliqua enim si ignores, condo-
nandum fuerit, quae extra communem *quasi*
viam, & plebejis incognita: sed *apophrada*,
ne si velis quidem, aliter dixeris. Unum
40 nempe hoc & solum omnium nomen hoc
esto, dicit *forte* aliquis.

14. Sed de veteribus quoque nominibus
alia

α Καὶ Fl. δ Φησὶ] Nil mut. Edd. & M. Leg. Φησὶ.

sur tristis omne infestas, impedisque, in quibus & rei
divitias facere, & rem quamquam novam exordiri tem-
perandum est. Ego, pace Gellii, fastos dies voco,
quibus fari licet praetori tria verba solemnia: *Do, di-*
co, addico: quorum primum ad actiones, quibus rem
dari petimus: secundum ad facta vel rei vindicationem;
postremum ad executiones pertinet, sicut &
adjudico. His contrarios *nefastos* recte Latineque nomi-
nari pugno. Ovid. *Ille nefastus eris, per quem tria*
verba silentur. Horat. *Ille & nefasto te posuit die*. Var-
ro: *vocantur dies nefasti per quos dies nefas fari praeto-*
rem, do, dico, addico. &c. (Horatii ille locus est a. Od.
13. 1. Ovidii 1. Fast. 47. Sed haec posteriora jam pue-
ri sciunt. Addidi tamen, quia Brodaeus commenta-
tor primus Luciani dixit, & illo tempore nondum
cuiuslibet nota erant.

J.F.R.

30. Νῆ Δία] Hic aliquid desiderari videtur. F.G.
Desideratur quidem; sed studio omissum, ἀποφρά-
ς enim est. Et in marg. Parisinae additum: *Prae-*
ciso. J.F.R.

Ibid. Ἐξωρόν] Idem quod ἀφῶλε, de quo v. c. 15.
J.F.R.

35. Καὶ ἀγνοῦσαι] Καὶ ἀγνοῦσαι legendum videtur.
F.G. Non male; sed non plane necessarium, si com-
ma, quod feci, auferatur, ut constituatur *συγχώρη*
τῷ ἀγνοῦσαι. J.F.R.

39. Τοῦτομα] Post τὸ, τοῦτομα, τάλανον πο-
nenda videtur. F.G.

40. Φησὶ] Ita emendandum fuit, pro Φησὶ, quod
in omnibus libris nostris est, etiam in M. M. d. S.
Φησὶ Solan. edi voluit. Facerem, si auctori-
tas librorum accederet. Interea cum eo sentio, cum
li-

alia dicenda sunt ; alia minus : quae nimirum non usitata vulgo , ne perturbemus audientes , auresque eorum quibuscum ver-
famur , vulneremus. Ego vero , bone vir ,
peccaveram , si ad te ista de te dixissem ;
oportebat enim , oportebat aut Paphlago-
num , aut Cappadocum , aut Bactrianorum
vernacula tecum agere , ut intelligeres , quae
dicerentur , & auditu tibi essent jucunda.
Sed apud Graecos reliquos Graeca , puto ,
lingua utendum est. Deinde cum Attici
etiam diversis temporibus multa in lingua
sua mutaverint , hoc inter praecipua no-
men remansit ; ita semper dictum , & ab
omnibus.

15. Dicerem etiam eos ; qui ante nos
hoc nomine usi sunt , nisi & ea ratione te
perturbaturus essem , peregrina tibi & inco-
gnita poetarum , ac rhetorum , & histori-
corum nomina recensendo. Potius nec ego
tibi , qui dixerint , nominabo. Omnes enim
norunt. At tu mihi unum si ostenderis an-
tiquorum non usum eo nomine , aureus ,
ajunt , stabis Olympiae. Et si , quisquam
senex & devexa aetate haec talia ignorat ,
idem mihi videtur ignorare , Athenas ur-
bem esse in Attica , & in Isthmo Corin-
thum , & Spartam in Peloponneso.

16. Reliquum illud forte tibi fuerit , uti

λεκτέα , τὰ δ' ἔ , ὅποσα αὐτῶν μὴ συνή-
θη τοῖς πολλοῖς , ὡς μὴ τὰράθοιμεν τὰς
ἀποὰς , καὶ τὴν ῥάσκειν τὴ συνόντων τὰ ὅτα.
ἔγὼ δὲ , ὡς βέλτε , πρὸς μὲ σὲ ἴσως ταῦ-
τα πρὸ σὺ εἰπὼν , ἡμαρτον , ἐχρῆν γὰρ , ἐχρῆν
ἢ καὶ τὰ Παφλαγόνων , ἢ Καππαδοκῶν ,
ἢ Βακτριῶν πάτρια ἀγαλέγεσθαι σοι , ὥς
ἐκμάθης τὰ λεγόμενα , καὶ σοὶ ἀκθεῖν ἡδέα.
σοτοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλήσιν , οἶμαι , καθ' Ἑλ-
λάδα γλωττῆαν συνεῖναι χρῆν. εἴτα καὶ τῶν
Ἀθηναίων καὶ χρόνος τινὰς πολλὰ ἐντρε-
ψάντων τὸ αὐτῶν Φωνῆς , τῆτο ἐν τοῖς
μάλιστα τῆνομα διέτελεσεν , ἔτως αἰεὶ , καὶ
55 πρὸς πάντων αὐτῶν λεγόμενον.

Εἶπον δὲ καὶ τὸς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους
τῷ ὀνόματι , εἰ μὴ καὶ ταύτη σε ἀγαταρά-
ξην ἔμελλον , ξένα σοι καὶ ἀγνωστα ποιητῶν ,
καὶ ῥητόρων , καὶ συγγραφέων ὀνόματα διέξιών.
60 ὁμᾶλλον δὲ ἔδ' ἐγὼ σοὶ τὸς εἰπόντας ἐρᾶ.
πάντες γὰρ ἴσασιν . ἀλλὰ σύ μοι ἕνα τὸ πά-
λαι διέξας ἐ κεχρημένον τῷ ὀνόματι , Χρυ-
σῆς , Φασίν , ἐν Ὀλυμπίᾳ ἑτάθητι . καὶ
τοῖς , ὅστις γέρων ὦν , καὶ ἀφῆλιξ , τὰ τοιαῦ-
65 τα ἀγνοεῖ , δοκεῖ μοι ὅτι καὶ Ἀθηναῖοι πόλιν
ἔστιν ἐν τῇ Ἀττικῇ , καὶ Κόρινθος ὅππῃ τῷ
Ἰσθμῷ , καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ ,
μὴ εἰδέναι.

Λοιπὸν ἴσως ἐκείνῳ σοὶ λέγειν , ὡς τὸ μὲν
ὄνο-

· e Έως] Sic Edd. & M. 'Ως emendat Solan. d Διέξας] Bene sic plurimae. Διέξας J. e Στάθητι] Στάχυντο
W. male.

64. Ἀφῆλιξ] Προσέτι . V.

librorum vulgo scribo.

42. Ὁδ , ὁδόν] Cur sequente vocali adspirata non
scriptum est ὁχ ; vid. Codd. vet. F.G.

Ὁδ , ὁδόν] Nihil varietatis reperio. Sed quia pe-
riodus clauditur , vel saltem vox quiescit post ὁδ , &
vel punctum minus potuisset poni , ideo non opus
erat ὁχ scribere , quia sic adspiratio sequens non con-
jungitur cum ὁδ . F.F.R.

48. 'Ως] In omnibus libris nostris ὡς , quod cum
ferri non posset , ego mutavi. M. du S.

51. Συνῆται] A συνίμι , unde συνισία , non a συνί-
μι , συνῆκα &c. converterfor , conversatio. F.G.

52. Ἐντρεψάντων] Sic T. II. Quom. Hist. c. 15. u

εἰλέγειν ἰντρέψας.

53. Ἐν τοῖς μάλιστα] Supra T. II. Gall. c. 24. κάλ-
λαι τὴ πόλιν καὶ ταῖς μάλας . Vid. de hac phrasi Cl.
Hemsterb. T. I. p. 3. καὶ ταῖς μάλας ἐσθλῶν . F.F.R.

62. Χρυσῆς , Φασίν , οἱ Ὀλυμπίᾳ ἑτάθητι] Proverb.
F.B.

Χρυσῆς] Virg. Et eris mihi magnus Apollo . M. du S.
Χρυσῆς &c.] Vid. Bergl. ad Alciph. I. ep. 30. f.

Nam habuimus crebro , ut plura addere nolim. F.F.R.

64. Ἀφῆλιξ] Alciph. I. Ep. 6. etiam comparativo
utitur scribens : ἀλλ' ὡς ἀφῆλιξ ἔσθλῳ , καὶ γυναικὶ πά-
λαι συνῆται . F.F.R.

ὄνομα ἦδες, ἥ δὲ χρῆσιν αὐτῷ ἀκαιρον ὀδικας, nomen quidem te sciuisse, sed usum
 ἡτιάσω· φέρε δὴ ἔτι ὑπὲρ τούτου πρὸς σέ intempestivum a te esse reprehensum. Age
 ὑπολογίσομαι τὰ εἰκότα, οὐ δὲ πρόσχε igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam
 ἥ τῶν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τῷ μη- dicam, tu vero animum adverte, si non ni-
 δὲν εἶδέναι. * εἰ οἱ πάλαι πολλὰ τοιαῦτα mis parum tua referre putas, nihil scire. Si
 πρὸ ἡμῶν ἀπέριφαν ἐς τὴν σοὶ ὁμοίαν ἑκα- 75 tui similes suae quisque aetatis: (fuerunt
 ἑοῖς τὴν τότε ἦσαν γὰρ ἔτι τότε, ὡς τὸ εἰ- enim tum quoque, ut vero simile est, abo-
 κός, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἡθῆ, καὶ μαροὶ, minandi quidam moribus, & impuri, &
 κακοῦθις ἢ τρόπον. καὶ ὁ μὲν Κόδορνόν τινα & malefica vita) & alius Cothurnum quendam
 εἶπεν, εἰκάσας αὐτῷ ἢ βίον, ἀμφίβολον appellavit, vitam illius depingens, quae ta-
 ὄντα τοῖς ταῦτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Λυ- 80 libus calceamentis comparari posset; alius
 πάν, ὅτι τὰς ἐκκλησίας Θουρυδάδης ῥήτωρ Rabiem, quod conciones tumultuosus ora-
 ὦν, ἐπιτάραξεν· ὁ δὲ Ἑβδόμην, ὅτι ὅσ- tor perturbaret; alius septimum, quod ut
 οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμας, καὶ κύνῃς pueri septimis *cujusque mensis* diebus, sic il-
 ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, κα- le in concionibus luderet, rideretque, ac
 παιδίαν ἐποιῶτο ἢ σπυδὴν τῷ δήμῳ· ὁ μὲν 85 nonne igitur mihi etiam hoc, per Adoni-
 δὲ ὡς ἐν καμῶν, πρὸς Ἀδωνίδα, εἰκάσαι dem, dederis, uti comparem hominem un-
 di-

α E] Deest in Fl. & W. δ M] Delet Marcil. adest in Edd. & M.

71. ἡτιάσω] Ἑρμῆφ. V.

77. Βδελυροὶ] Λίχτροποι. G.

78. Κόδορνον] Theramenem ita dictum fuisse vete-
 rum multi prodidere. V. *Suid.* & supra *Ερμ.* c. 50.
 M. du S.

Κόδορνον] Pollux 7, 90. seq. inter genera calceorum,
 ὁ δὲ Κόδορνον ἐκείνῳ ἀμφὶ τοῦ ποδὸς. ὅτι ἐν τοῖς Θε-
 ρακίσι Κόδορνον ἐκάλον, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν πολιτείαν ἀρ-
 ροτομητοῦ. J. M. G.

80. Λυπάω] An *Λυπάω*; quasi *δυνατὴ ἄνωγει*. Pla-
 cet. F. G.

Λυπάω] Quo hic respexerit, ut & in sequenti ex-
 emplo, ignoratur. Legimus apud *Elanium* de Deco-
 timo Athenienſi, qui *χῶς* etiam audiebat. V. H. II.
 41. M. du S.

Λυπάω] Quid rei aut vocis aut formae sit *λυπάω*,
 nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet ora-
 tionis tenor, postulari primo nomen appellativum rei,
 non hominis; deinde tale nomen, quod ad significan-
 dum hominem *turbulentum in concionibus* aptum sit.
 Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio
 proferat, suspicari licebit, fuisse a Luciani manu
 λῶσαι. Qui ad luxuriam librariorum circa ductus ge-
 minati signa & casus in *α* attendit, ei non impro-
 babilis, puto, hac parte conjectura nostra videbitur,
 quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae
 intercedit, inter illud furoris genus, quod *λυπάω*
 Graeci vocant, quod nempe levi morsus aut salivae
 contagio communicatur ac transfunditur; atque inter
 seditiosos demagogi alicujus aut tribuni *furoris*, qui-
 bus implere & quasi inficere velut contagione quadam

alios solent. Vid. insignis locus supra *Nigrin.* c. 38.
 it. alius in fine *Philopendis*, & tertius in *Philopatr.*
 c. 22. J. M. G.

82. Ὁ δὲ Ἑβδόμην, ὅτι ὡς περὶ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδό-
 μας, καὶ κύνῃς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε] Interpres:
 Rursus alius *Hebdomadam*, quod perinde atque *pueri septi-
 mis diebus*, ille etiam in concionibus ludens. Hac se-
 ptimae dies non sunt sabbata, quorum *Sueton.* in Tib.
 meminit; *Diogenes Grammaticus* disputare sabbatis *Rho-
 di solitus*, venientem, ut se extra ordinem audiret, non
adoniserat: ac per servulum suum in septimum diem di-
 stulerat, ut existimat vir magnus. sed septimos dies
 cujuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit
Gellius XV, 2. Illi dies sacri erant Apollini, quia se-
 ptima luna Thurgalionis natus erat, ut constat ex
Hesiodo in *ἔργοις* & *ἡμέραις*, v. 770. Vide ibi Proclum.
 Convivia tum agitabant, & pueri ludebant. Septi-
 mus quoque dies post recens natum infantem a patri-
 bus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei im-
 ponebatur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide
Harpocrationem in *Ἑβδωμυόμην*. Sed haec septima
 dies huc non pertinet, sed illa septima mensis. De
 qua vide viros doctissimos *Mensium* Graecia feriata
 in *Ἑβδωμην*, & *Seldenum* de jure naturae & gentium
 III, 17. J. G. G.

Ibid. Ἑβδωμην] Frustra sunt, qui ex hoc Luciani lo-
 co, aliisve similibus, morem per septimanas nume-
 randi elicere conantur. Septimus enim hic dies, men-
 sis septimus est, ut ex *Gellio* patet L. XV. c. 2. A-
 pol-

dique malum ; flagitio omni innutritum, inauspicato diei atque inauspicio.

17. Nos etiam claudos dextro pede aver-
samur , & maxime si mane illos videamus :
& si quis aut. exsecutum videat aut castra-
tum, aut simiam, ad primum domo egres-
sum , in sua vestigia reverfus redit, augu-
ratus non bonas sibi futuras illius diei ac-
tiones , post malum illud atque obscenum
primum omen. In principio vero , atque
in foribus , primoque egressu , summoque
velut mane totius anni , si quis videat
cinaedum , facientem infanda patientem-
que , notabilem hac ipsa re , ruptumque
& vietum , & tantum non nomine suo-
rum operum appellatum , impostorem ,
praestigiatores , perjurum , perniciem ,

παμπόνηρον ἀνθρώπον, ἀπάση κακία σύν-
τροφον, ἡμέρα δυσφήμω ἢ ἀπαισίῳ ;

Ἡμεῖς ἢ τὸς χαλὸς τῷ δεξιῷ ἐκτε-
ρόμεθα, ἢ μάλιστα εἰ εἶσθαι ἴδοιμεν αὐτὸς.
καὶ εἰ τις βάκχλον ἢ εὐνῶχον ἴδῃ, ἢ πύθη-
κον, εὐθὺς ἐξίεν τὴ οἰκίας, ὅτι πῶδα ἀνα-
στρέφει, ἢ ἐπανέρχει, ὅτι ἀγαθὰς μαν-
τεύμεθα τὰς ἐφημέρας ἐκείνας πρᾶξις
ἡμεῖς αὐτῷ, ἢ πρὸς πονηρῶ τῷ πρῶτῳ ἢ
δυσφήμω κληρονομίᾳ. ἐν δεξιῇ δὲ, ἢ ἐν
δύραις, ἢ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, ἢ εἰσθαι
τῷ ἀπαντῶντι, εἰ τις ἴδῃ κίναidon, ἢ
ἀπὸ ῥήγματος ποῦντα, ἢ πᾶσιν ὁπίσθη-
μον ἐπὶ τῷ τῷ, ἢ ἀπεργαζόμενα, ἢ μο-
νοκχι τῷ τῷ τῷ ἔργῳ αὐτῷ ὀνομαζόμε-
νον, ἀπατεῖνα, γόητα, ἐπίορκον, ὀλέθρον,
κῆ-

c. Τούτῳ] Τούτῳ W.

pollini sacer; (v. *Græc.* not. ad *Hef.* *symm.* 770.) non
in orbem recurrens septimus quisque. Quod eo ma-
gis monitum oportuit, quia summo viro *H. Grotio*
fraudi fuisse video. Adde *Plut.* *Sym.* VIII. 1. 1277,
2. Et 1467. f. *Menf.* Gr. fer. in *Idem.* Et *Spanb.*
657. Et *Nostr.* *Ant.* c. 12. *M. du S.*
85. *M. du S.* ἢ καὶ καὶ] *Ant.* ἢ καὶ καὶ, extrita nega-
tione. *Tb. M.*

M. du S. &c.] Non dederis? &c. interrogative. *F. G.*
Bene, & secutus sum; adeoque jam jam servandum.

F. F. R.
M. du S. ἢ καὶ καὶ πρὸς Ἀδωνιδῶν κίναidon παμπόνηρον ἄν-
θρωπον, ἀπάση κακία σύντροφον, ἡμέρα δυσφήμω ἢ ἀπαι-
σίῳ] Vindicanda est prima hujus orationis vocula *μη*,
quam exteri jubet *Marcellinus*. Etenim si recte atten-
datur, adeo ea non exterrenda est, ut si abesset, in-
culcanda necessario foret, ad fulciendum sensum. Dis-
putat *Lucianus* contra eum, a quo accusatus fuerat,
inepte & barbare locutus esse, qui ipsam appellasset
ἀποφράδα. Post multa tandem dicta, ita pergit pag.
præcedenti, D. Tu vero animum adverte (nisi plane
non curae tibi sis, ignorantem esse) si veteres ante nos
in eos, qui tibi similes tunc erant, talia multa, quale
est *ἀποφράς*, iactabant (erant enim etiam tunc, ut vero-
simile est, aliqui abominandis moribus, pessima & sini-
stra indole; atque alius quidem dixit quempiam *Cothu-
pnum*, vitam ejus ambiguum comparans his calcamen-
tis; alius vero dixit alium *Lypaen*, quod orator tumultu-
osus conciones solet turbare: alius dixit alium *Heb-
domen*, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse
etiam in concionibus luderet & rideret, seriusque po-
puli studium in ludum verteret) nomen itaque, per *Ado-*

nem, & mihi concesseris, hominem, omni malis ad-
fueris, comparare diei astro ac inauspicato? Operae
fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae
lux accederet, quam non nimia interpretum diligen-
tia offuscarat. Duæ, quarum notas inferui, paren-
theses insunt, & eis consideratis, sensus est planissi-
mus. Liquet quoque, per signum interrogandi haec
orationem claudendam esse; quod & in Graecis fieri
debet; idque diligenter observatum esse video a Flo-
rantis.

F. F.
86. Πρὸς Ἀδωνιδῶν] Similis obtestatio iis, quas per
Πάνδημον & *Genetyllida* conceptas, itemque per *Li-
banitida*, jam vidimus hic c. xi. *F. M. G.*

89. Τὸς χαλὸς τῷ δεξιῷ] Intell. *ποθ.* *Plin.* 28, 3. f.
7. Despinimus comitiales morbos, hoc est contagia rege-
rimus. Simili modo & fascinationes repercutimus, &
dextrae clauditis occursum. *F. M. G.*

Ibid. Χαλὸς τῷ δεξιῷ] Sic libri omnes nostri; haud
sane commode. *M. du S.*

Ibid. Τῷ δεξιῷ] An a dextra vel ad dextram, intel-
lecto conversi, an dexteritate? *Ἐπίχρ.* *F. G.*

91. Ἡ εὐνῶχον ἴδῃ] Vid. supra *Enn.* c. 6. *M. du S.*
Adde *Brod.* *Miscel.* P. 2. p. 509. qui veterum de hac
superstitione testimonia, *Chrysostomi*, *Luciani*, *Ap-
piani*, *Plutarchi*, *Senecae*, *Xenophontis*, *Juvenalis*,
Suetonii, ac *Ciceronis*, profert. *F. F. R.*

96. Κληρονομίᾳ] Nihil hic varietatis invenio. At
supra *Amor.* c. 39. in *δυσκλονίᾳ* fluctuabat scriptu-
ra, quam ad hanc adcommoavi, quia & constans,
& cum *Suida* aliisque convenit. *F. F. R.*

98. Τῷ ἀπαντῶντι] Subaudi τὸ, 24, i. c. 24,
παρὶς τῷ.

F. G.

F. G.

κύφωνα, βάραθρον, μὴ φύγη, μηδ' εἰκά-
σῃ τῷτον σποφράδι ἡμέρα;

Ἄλλ' ἐχὶ σὺ τοιῷτ'; Οὐκ ἂν ἔξαρ-
ν γένοιο, εἰ ἐγὼ τ' ἀνδρίαν οἶδα τ' σὴν,
ὅσοι καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷτ' μοι δοκεῖς,
ὅτι μὴ σπολλυταί σοι ἡ δόξα τῇς ἔργων,
ἀλλὰ πᾶσι δῆλ' εἰ καὶ δευόητ'. εἰ δὲ
καὶ ὁμόσοι χαρήσεις, καὶ ζήνησαι μὴ τοιῷ-
τ' εἶναι, τίσι πιστὰ ἔρεῖς; τοῖς πολί-
ταις τοῖς σοῖς (ἐκεῖθεν γὰρ ἀρχαῖς δίκαιον)
ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σὺ τ' τρο-
φάς, καὶ ὡς πατρὸς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ
ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριεφθείρῃ πάντα
ὑπεκρίτῃ, ἀχρι δὴ σε τὸ τῷ λόγῳ τῷτο,
ῥάκ' πολλοὺς χιδὲς ἐργασάμεν, ἐξέωσει.

Κάκεινα μέμνηται, ὡς τὸ εἶκος, ἀ-
πὸς τὸ δέαιρον ἐνεανεύς, τοῖς ὀρχηστῶν
ὑποκρινόμεν, καὶ συναγματάρχης ἀξίων
εἶναι. ὑδεῖς γὰρ πρὸ σὺ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ
δέαιρον, ἐδ' ἂν ἐμήνυσεν, ὅ, τι τῆνομα τῷ
δράματι· ἀλλὰ σὺ κοσμίως πάντ', χρυσᾶς
ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα τυραννική, προ-

carcerem, barathrum, non fugiat? non atrō
shunc diei comparet?

18. Verum nonne talis tu es? Non ne-
gaveris, si fortitudinem tuam novi, quā
etiam multum tibi ea in re placere videaris,
quod non periit tibi fama operum, sed ma-
nifestus es omnibus & famosus. Si vero
manum conferere velis ac negare te talem
esse: quibus fidem dictorum facies? civi-
busne tuis? inde enim incipere aequum est.
Sed norunt illi prima tua alimenta, & quo-
modo deditus tua voluntate perditō illi mi-
liti cum illo corruptus fueris, in omnibus
ei subserviens, donec te lacerum, quod
ajunt, pannum cum effecisset, exegit.

19. Etiam illa meminerunt, ut probabile
est, quomodo in scēna adolescentem te va-
lidum ostenderis, cum saltatoribus accom-
modares operam tuam, & dux gregis esse
postulares. Nemo enim te prius in thea-
trum prodibat, neque quod nomen esset fa-
bulae indicabat. Sed tu decenti habitu, au-
reis indutus calceis, vesteque tyrannica
prae-

[α Τροφάς] Nil mut. Edd. nec M. Τροφάς C. ὁ Σεαυτὸν] Σεαυτὸν W. ε Μίμνηται] Bene Edd. longe pluri-
mac & M. Μίμνηται male V2. ait Solan. sed fluctuante scriptura.

4. Κύφωνα] Κύφωνος ἔξωλα ἦσαν ἐπιτιθέμενα πρὸς τοὺς τῆ-
νοτας τ' καλαδίχων, ὅνα μὴ ἀρῶσιν (1) ἀνακρίψαι. Ἀριστο-
φάνης Πλούτη, ὁ τύμπανος, ὁ κύφωνος, ὅτι ἀρῶσται; κα-
φῶν δ' ἐστὶ δισμὸς ἔξωλον, ὃ οἱ μὲ κλοῖον, ὁ δὲ (2) κα-
λοῖον ὀνομάζουσιν. ἦσαν δ' ὁ ποιητὴς ἀνθρώπων κύφων τὰς-
σεται εἰς πᾶντων δυσχερῶν εἰσέλθων. καὶ (3) κυφονισμὸς
ἐπὶ τ' τιμωρίῃ. (4) Ἀρχιλοχὸς δ', αἰτὶ τὸ καλὸς, καὶ
ὀλίθριον. εἰρηται κύφων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δισμῶν

κύφων. ἐκ δὲ τις δραστηρίον· τὰ δὲ τῷ νόμῳ παρ' ἑδὼν
(5) ποιῶσται, διδόντα αὐτὸν κύφωνι πρὸς τῷ ἀρχαίῳ ποιητῶν
κ'. ἐπιτίθοντο μίλιτι γυμνῶς εἰ γάλακτι, ἢ καὶ μελίτῃ
καὶ μύρτις δύναντο. (6) τῷ δὲ χρόνῳ διελθόντα κατὰ κρημίων
ἀδύνατοι, τοὺν γυναικῶν (7) ἀνδραγαθία. V.

20. (8) Νανισίται] Νέος ἔργα ποιῶν, κομπάζεται, κα-
τὰ (9) τοῦ μᾶ, ἐγκαυχᾶται. V.

(1) Erat in Mf. prima duntaxat hujus vocis syllaba, sed re-
liquas ex Smida supplevimus, indidemque quaedam in sequen-
tibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res
indem verbis exprimebatur, excerptis pauculis, ut ex colla-
tione satis liquebit. Superiora etiam de Ariphraide ex Smida
emendata. J. Cler.

(2) Καλοῖον] Exc. G. κλοῖον, οἱ δὲ καλοῖον. C. κλοῖον, οἱ δὲ
καλοῖον.

(3) Κυφονισμός] Exc. G. κυφονισμός. Lege κυφονισμός. C.
κυφονισμός.

(4) Ἀρχι. δὲ, αἰτὶ τὸ καλὸς, καὶ ὀλ.] Κύφων δυσχερῶς καὶ ὀλ.

4. Κύφωνα] Κύφων κοφῶς est κυρτός seu τὸ κυρτόν. α
κύφω κοφός, κύφων, &c. Κύφων ab Etym. exponitur
κύρτωμα. Ponitur pro catasta, seu numella, aut col-
lari aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes,

δρι καὶ ἀσπιδί.

(5) Ποιῶσται] Ποιῶσται edita, mutavit T. H.

(6) Τὸ δὲ χρόνῳ] In Exc. G. Τὸ δὲ χρόνῳ δη— καὶ κρη-
μῶν. nisi quod pro voce ultima legit κρημῶν, mendose τ. δ. χ.
δελθόντα, κ. κ. C.

(7) Περικαλόντα] Περικαλόντας edita. Mutavit M. de S. Περ-
βόλοισι emendat T. H.

(8) Νανισίται] Νανισίται edita; sed ex mendosa Codicis
scriptura.

(9) Τοῦ μᾶ] Ita dedit Solan. pro vulgato τοῦ μᾶ.

aut etiam torquebantur. Hic μεταφορικῶς de scelera-
to dicitur & malefico; sic Latine carcer, crux, scelus,
&c. sim.

[Κύφων] De propria vocis significatione, in quan-
tum

F. G.

praemittere; benevolentiam petiturus a theatro, coronas ferens, discedens cum plausu, jam tum honoratus ab illis; sed modo orator ac Sophista. Itaque cum audient quondam talia de te illi, illud sane quod est in Tragoedia, duo sibi soles videre videbuntur ac Thebas duplices: atque in promptu statim erit omnibus, *Istene? qui tuus? post ista?* Itaque ipse, prudenti sane consilio, omnino non accedis ad illos, neque in ista regione versaris, sed sponte exulas e patria, nec mala per hiemem, neque gravi per aestatem, sed pulcherrima & maxima earum quae in Phoenice sunt omnium. Nempe redargui, & versari cum scientibus & recordantibus antiquorum illorum, vere tibi suspendium est. Verum quid ita deliro? Quem enim tu vereris? Quid ultimorum turpe putares? Audio vero etiam possessiones apud illos magnas tibi esse, miseram illam turriculam adeo, ut Sinopenfis

εισεπέμπω, εὐδύνειαν αἰτήσων πρὸς τῷ θεάτρῳ, στεφάνους κομίζων, καὶ κρότω ἀπίων, ἥδη τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστής. καὶ διὰ τὸ τοῦτον πύθωναί ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκείνοι, τὸ δὲ ἐκ τῆς τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίους ὁρᾶν δοκῶσι, δισὰς δὲ θήσας. καὶ πρὸ χειρὸν ἅπασι εὖθὺς τὸ, Ἐκείνῳ, ὁ τότε, καὶ μετ' ἐκείνα. τοιγάρτοι καὶ αὐτὸς εὖ ποίων, ὅτε ὅτιθαίνεις τὸ πρῶτον, ἔδ' ὅτιχωρίζεις αὐτοῖς, ἀλλὰ φεύγεις ἐκὼν πατρίδα, ἕτε χεῖμα κακὴν, ἕτε δέ- ρει δ' ἀγαθὴν, ἀλλὰ καλλίστην καὶ μεγίστην τῇ ἐν Φοινίκῃ ἅπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγχου- σθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῇ πά- λαι ἐκείνων συνεῖναι, βρόχῳ ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι. καίτοι τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἀν- αἰδεαθείης σύ; τί δ' ἀν' αἰχρὸν ἡγήσαιο τῷ ὑστάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναι σοὶ μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δὲ τυχερὸν ἐκεί- νο πουργίον, ὡς τῷ Σινωπίῳ πύθον, ὅς

d' Ἀργαλίῳ] Ἀργαλίαν W. Nil abit a vulgato Fl. e Σινωπίῳ] Consentiunt Edd. & M.

46. Τῷ Σινωπίῳ] Διογένης. V.

tum notat lignum, cui collum inferitur; ut κούτων cogatur, qui ita vinctus est, plura *Salmas.* de Mod. Ulur. p. 814. seq. *J. M. G.*
15. Ὀλίβρ] Barbaro. *M. V. La Croix.*
Ὀλίβρ ἐκείνῳ] Cur *Gruetius* jam non corrigit ὀλίβρῳ? ut supra fecit T. 2. *Alex.* c. 11. ubi pro ὀλίβρῳ ἐκείνῳ Παφλαγόντις malit ὀλίβρῳ. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ὀλίβρῳ, κύβητα, patet; sed & alibi sic solet, ut de *Sal.* c. 5. ὀλίβρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. *Jou. Trag.* c. 43. ὁ Σαρδανίος ἐκείνους ὀλίβρῳ. Ac *Paras.* c. 42. Et quis nescit substantiva ejusmodi efficaciter adhiberi pro adjectivis, ut *pestis* pro homine pestilente *Alf. Arosl.* XXIV. 5. αἰρῶν- τος ὅς τ' ἀνδρα τοῦτον λοιμὸν. Et sexcenta similia. *J. F. R.*
16. Συμπεριφθίμῳ] Scholium ad hanc vocem habet *Constantinus* in Lexico pro συμπεριφθίμῳ ἀντὶ μὲν φθό- ρος ἢ μιαιότητος ἀντὶ γυναικός. Ego tamen συμπεριφθίμῳ le- gendum censco. *M. du S.*
18. ῥάκῳ πολυζυγίῳ] *Proverb.* *J. B.*
ῥάκῳ πολυζυγίῳ] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 32. ἀποδῶ πάλιν ἡμῶν ῥάκῳ ἢ γυναικαρχίῳ. De homine vo- luptatibus corrupto & ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. c. in nott. Cl. *Hem- Tom. III.*

Barbasi No. 38.

J. F. R.
19. Μίμνηται] Sic necessario scribendum, non μέ- μνηται, quia non ad ἐκείνῳ, sed ad πάλιν pertinet, de quibus ἴσασι plur. num. jam dixit. *J. F. R.*
30. Τα τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ] Talia de te, te rhetorem esse & Sophistam scilicet. *F. G.*
31. Δύο μὲν ἡλίους] Ex *Enripide* Baccho 915. unde & *Virg.* Aen. IV. 470.

Et solem geminum, & duplices se ostendere Thebas.

Adde *Plut.* T. II. p. 1083. E. Ed. Gr. L. Xyl. *M. du S.*
Δύο μὲν ἡλίους ὁρᾶν] Pentheus furens apud *Enrip.* Bac- chis 916. seq. Καὶ μὴ ὁρᾶν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, δισ- σῶς δὲ θήσας κ. τ. λ. quod imitatus *Virg.* Aeneid. 4, 469. ubi reliquas imitationes dedit *Lacerda.* Add. *Ovid.* Artis 3, 764. ubi de ebrietate. Furiosos & ebrios hac in re jungit *Lactant.* de Opif. Dei 9, 1. *J. M. G.*
37. Πατρίδῳ] Phoenicius ergo hic, uti & *Indoθῆν*, de quo ad cap. 19. illius opusculi dictum est. *M. du S.*
Ibid. Χεῖμα κακὸν] *Hesiod.* *Εργ.* 638. *M. du S.*
Χεῖμα κακὸν] Alludit ad *Hesiodi* *Εργ.* 640. qui pa- trem suum habitasse dicit, αἰζῶν ἐν κάμῳ, Ἄσκη, χεῖμα κακῇ, θύμῳ ἀργαλίῳ, ἔδ' ἐστ' ἰδὲ λῆ. *J. M. G.*
38. Κυπρίστῳ ἢ μαγίστῳ] Ἀντίχρῳ scilicet. *F. G.*
Z
56. Ἀπα-

† Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. τὲς μὲ δὲ πολίτας ὑδαμῆ ὑδαμῶς μέλαπείσας ἀν, μὴ ἔχῃ τὴν ἀπάντων βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι, ὅπως καὶ ἀπάσῃ τῇ πόλει.

Τάχα δ' ἂν τὲς ἄλλης τὲς ἐν τῇ Συρίᾳ προσλάβας ὁμοφύλους, εἰ λόγοις μηδὲν πονηρὸν μηδὲ ἐκαίτιον βεβῶσθαι σοι. Ἡράκλεις, ἢ μὲν Ἀντιόχεια καὶ τῦργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸ Ταρσὸθεν ἡκοῖα ἐκείνον παίσκον ἀπαγαγόν. ἀλλὰ καὶ ἀναδέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν ἀλλὰ ἴσασί γε, καὶ μέμνησι οἱ τότε ὑμῖν ὅπσι' ἄντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γόνυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκείνον δὲ, οἶδ' αὖτε ὅ, τι καὶ ποιῶντα, εἰ μὴ πάντ' ἀπασιν ὅπι' ἡσυχίαν τις εἴ.

Ἄλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσι σε, οἱ μὲν τὲς ἐν Συρίᾳ θαυμαστὰς ἀβλῆς ἐκείνης ὑποδεξάμενοι Φεύγοντα, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῇ ἱμαθιοκαπήλῳ διακόμενον, παρ' ὧν ἐδῆσθας πολυτελεῖς περιάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ' οὐκ ἐλάττω σοι ἡ Ἀλεξάνδρεια συνοιδεν, ὑδὲ, μὰ Δί', ἐχρῆν δευτέραν τῇ Ἀντιοχείᾳ κεκρίσθαι αὐτῇ. ἀλλ' ἦτε ἀκολασία γυμνότερα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοι ἐκείνῳ ἔπιμανεστέρη, καὶ τὸ νομα ὅπι' τούτοις μείζον, καὶ ὅπι' πᾶσιν ἀνάλυπτος ἡ κεφαλὴ εἰς μόνον ἂν ὅπι' τευσεῖ σοι ἐξάρῃ γιγνομένη μὴδὲν τοιοῦτον ἐργάσασθαι, καὶ

dolium cum illa comparatum Jovis aula esse videatur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione persuadeas, quo minus omnium te putent impurissimum, commune totius civitatis opprobrium.

20. Fortasse autem reliquorum in Syria suffragia feras, si dicas, nihil tibi malum neque obnoxium patratum esse? At Hercule ipsum opus vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso adolescentem abduxisti. . . . Verum etiam detegere ista turpe forte mihi fuerit. Interim norunt & meminere, qui tum adstiterunt, ac te conquiscentem viderunt, illum autem, facientem illud, quod tu nosti, nisi omnino obliviosus es.

21. Sed Aegyptii forte te ignorant, qui post praeclara illa in Syria certamina fugientem ob ea, quae dixi te, receperunt, cum vestiarii te mercatores persequerentur, a quibus emtas vestes pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum tibi Alexandria conscia est, nec oportebat, ita me Jupiter, illam Antiochia inferiorem judicari. Verum libido magis nuda, & turpitudine flagitiorum furiosa magis, & major propter ista celebritas, & super omnia caput apertum. Unus solus neganti tibi credit, nihil te tale fecisse; & auxilio tibi fuit,

a Ἀναδέρειν] Sic Edd. & M. b Ὅ, τι] Recte sic W. P. Ὅτι male pleraeque. c Ἐργάσασθαι] Ἐργασθαι marg. Δ1. d καὶ βοῦς] Τῆς male Δ1. sola. καὶ cum cert. etiam M.

56. Ἀπαγαγόν] Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. F.G.

Ἀπαγαγόν] Conf. supra Bis Accus. c. 16. Et Jans. ad T. I. Tim. §. 16. No. 84. J.F.R.

59. Ἐς γόνυ συγκαθήμενον] I. c. αἰς τὰ γόνατα. Infra: αὐτὸν γόνυ καὶ μῦθος dixit. F.G.

Ibid. Ἐκείνῳ δὲ, οἶδ' αὖτε ὅ, τι ποιῶντα] Legendum ὅ, τι. J.F.

71. Ἐπιμανεστέρη] (An forte ἐπιφανεστέρη? nam altera vox est insolens.) Kust. Ἐπιμανεστέρη habes in β. 25. ἱμμαινείσθαι autem φιλοφ. c. 14. Quare non est sollicitanda haec scriptura. Certe consentiunt Codices, & aptissima est vox. M. du S.

Ἐπιμανεστέρη] Cum praecedat γυμνότερα ἀκολασία,

sequatur τὸ νομα μείζον, & ἀνάλυπτος κεφαλὴ, credibile mihi sit non ἐπιφανεστέρη legendum, sed ἐπιφανεστέρη. Caeterum ἀνάλυπτος κεφαλὴ refero ad porum morem obauebendi in turpitudine & pudore caput. Vid. interpretes Petroniani ad illud c. 7. operni caput. J.M.G.

74. Τῆς βοῦς αὐτῇ κατὰ τὴν ὁ ταλάνῳ] καὶ βοῦς αὐτῇ κατὰ τὴν ὁ ταλάνῳ. Illud autem εἰς μόνον ἂν ἐπίστειναι σοι &c. accipe cum ironia. Unus ille solus, qui contra tibi unguis in ulcere, cujus tu domui. T.B.M.

75. Μυδοδόντης] Quae storae an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Posterius verum esse existimo; nec ubi pro quae store sumatur, reperio. M. du S.

87. Καθάρων] Supra Δ1. c. 3. & 29. M. du S. 91. καὶ

fuit, ultimus; qui te conduxit, vir inter principes Romanorum. Nomen ipsum tacere mihi permittes, idque cum sciant omnes, quem designem. Ille igitur quot alias res sustinuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri pocillatoris Oenopionis in genibus jacentem, quid putas? crediditne tibi, te non esse talem? ipsum opus cum videret? Non: nisi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe sententiam suam, qui statim domo te eijceret, & purgamina quaedam, ut ajunt, post excessum tuum circumferret.

22. Ergo Achaia quidem & omnis Italia tuorum plena facinorum, & partae inde gloriae. Ac fruaris, opto, ista gloria. Itaque ad eos, qui mirantur, quae nunc fiunt Ephefi, illud equidem dico, quod est verissimum, quam non admiraturi tum essent, si priora tua nossent? Verum etiam novum quiddam hic, circa mulieres, addidicisti.

23. Nonne ergo tali homini convenit, dic mihi, *Arophrada* vocari. Sed quid, per Jovem, etiam osculum offerre nobis adhuc audes post isthaec facinora? hoc enim facis contumeliosissime, & illis maxime, quibus minime oportebat, tuis sodali-

βοηθός ἀν κατέστη ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀντὶ ἐν τοῖς δέξιν τοῖς Ῥωμαίων. τὸνομα δὲ αὐτὸ δάσεις Σποσιωνῆσαι μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας εἰδότες, ὅν λέγω ἐκείνους τοίνυν τὰ μὴ ἄλλα ὅποσα ἔτλη ἐν τῇ οὐνοσσίᾳ τολμηθέντα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἤνικα σε κατέλαβε τῷ μεираκίῳ τῷ οἰνοχόῳ τῷ Οἰνοπίωνος ἐπὶ γόνασι κείμενον, τί οἶμαι; ὅτι στεύσειν αὖ σοι μὴ εἶναι τοῦτον, αὐτὸ τὸ ἔργον ὁρῶν; Οὐκ, εἴγε μὴ παντάπασιν τυφλὸς ἦν, ἀλλ' ἐδήλωσε ἡ γνώμη, αὐτίκα ἐξελάσας ἡ οἰκίας, καὶ καθάριστόν γε, ὡς Φασι, ὡς εὐεργετὴν ὅτι τῇ σὴ ἐξόδῳ.

Ἀχαΐα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέροπληται τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ὄναό γε τῇ εὐκλείας. ὥστε πρὸς τῆς θαυμάζουσας ἔγωγε τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν πρᾶττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκείνο λέγω, ὅτι ἀληθές εἶναι, ὡς οὐκ ἀν θαύμαζον, εἰ πρῶτά σε ἤδεισαν; καίτοι χαμνὸν ἐν ταῦτα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖκας προσέμαθες.

Οὐδ' ὡς πᾶσα ἦν τῷ ταῦτα, εἰπέ μοι Σποφράδα ὀνομάζουσα; ἀλλὰ τί, πρὸς Διὸς, καὶ φιλεῖναι τῷ τόμαλι προσέτι; ἀξιώσεως ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔργοις; πῶτο γὰρ τὸ ὑβριστότατον ποικίς, καὶ μάλιτα πρὸς ὅς ἥκιστα ἐχρῆν, καὶ τὴν ὁμιλητάς,

e Οἰνοπίωνος] Οἰνοπίωνος penultima brevi W. f Πῶς] Ὡς L. & Fl. Nil mut. cett. & Exc. g Πῶς] Παρὰ Schol. Fl. & Coll. Vulgatum tuetur M, qui & mox ἔν cum cett. h Ἀξιώσεως] Ἀξιώσεως W. Fl. & marg. Δ1.

97. Παρὰ πῶδα] Ἐγγύς, πλησίον. G.

91. Καὶ ὄναό γε τῇ εὐκλείας] *Grand bien te fasse*. F.G. Conf. supra *Philos.* c. 27. J.F.R.

92. Ἐν Ἐφέσῳ] Ubi & hoc scriptum oportet; quod superius jam ad cap. 10. annotatum est. M. du S.

95. Πρῶτά σε ἤδεισαν] Interpres σὺν ἤδεισαν legisse videtur. An legendum: πῶς ἔν ἀν θαύμαζον &c. F.G.

Πρῶτά σε] Non nossent Bened. dederat. Nossent Micyllus. Lectio quidem *Gujeti* adjuvatur signo etiam interrogandi addito. Potest interim & σὺν ita accipi, quasi: *quomodo non mirarentur, si priora nossent?* (Et in interrogatione σὺν interdum additur, sensu eodem manente ac si ommitteretur. Exemplum dedi in libro de

Ambiguis) sed vulgata hic tamen rectius exponitur, qui fieri posset, ut non admirarentur, ut ap. *Herodian.* III. 6. 14. πῶς ἔχον ἔν, καὶ προσελθούσης ὁμοῦ τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως; — ῥέσα κρατήσῃ. quis dubites, quin nunc tantarum accessione virium — facile proficiscatur? Nec ibi potest abesse negativa, neque in vulgato illo τίς σὺν ἀν ἀγασαίτο τῇ ἀρετῇ; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. J.F.R.

97. Παρὰ πῶδα] Hoc verum esse, vid. ad *Asini* c. 20. Et si & alibi cum πῶδα confunditur in Edd. ut ibi indicatum. J.F.R.

τάς, οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκείνα μόνα τὰ κακὰ τῷ
 σὺ γόματ' ἀπλάυνειν, τὸ βάρβαρον ἢ
 ὀνομάτων, τὸ τραχὺ ἢ φωνῆς, τὸ ἀκρίβως,
 τὸ ἀτακτικόν, τὸ πάντῃ ἄμυστον, καὶ τὰ
 τοιαῦτα· φιλεῖσαι δὲ σε ὅπῃ τέτοις μὴ γέ-
 νοίσο, ὡς ἀλεξίκακε· ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχι-
 δαν φιλεῖσαι ἄμεινον, δῆγμα ἐκεῖ τὸ κινδύ-
 νημα, καὶ ἀλγῆμα, καὶ ὁ ἰατρὸς εἰσκληθεὶς,
 ἐπὶ ἤμυνεν· ἀπὸ δὲ τῷ σὺ φιλήματ' ἢ
 τῷ ἰὺ ἐκείνῃ, τίς ἀν' ἡ ἱεροῖς ἢ βαμοῖς προσ-
 ἔλθοι; τίς δ' ἀν' θεὸς ἐπαχέουεν ἔτι εὐχο-
 μένῃ; πόσων περὶ ῥαντηρίων, πόσων πο-
 ταμῶν δει;

Καὶ τοῦτ' αὐτὸς ὢν, καλεγέλας ἢ
 ἄλλων ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασι, ἔργα τοι-
 αῦτα καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμεν'. καίτοι
 ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰδὼς, ἡχυνόμην ἀν-
 τὶς μᾶλλον, ἢ καὶ ὅπως εἰπὼν ἀπαιτῆσαι· σὲ
 δὲ εὐδὲς ἡγιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους λέγον-
 τα, καὶ τροπομάσθλητας, καὶ ῥησιμείρεν, καὶ
 Ἀθηναῖον, ἢ τὸ Ἀθηναίων ὀπιθυμῶν, καὶ ἄν-
 θεοκρατεῖν, καὶ σφενδικίζειν, καὶ χειροβλη-
 μάδ'. κακὸν κακῶς σὲ ὁ λόγι' Ἑρμῆς

bus, quos satis erat illa sola oris tui mala
 exhaurire, nomina barbara, vocem asperam,
 nihil discretum, nihil ordinatum, a multis
 aliena omnia, & quae his similia sunt. Of-
 culum autem te ferre insuper, absit, De-
 pulsor malorum! natricem aut viperam of-
 culari potius est. Morsus hic periculum,
 & dolor, quem advocatus depellit medi-
 cus. A tuo vero osculo, & isto veneno,
 quis ad templa accedat vel altaria? Quis
 Deus amplius precantem exaudiat? quot
 adspersionibus, quot fluminibus opus erit?

24. Ac talis ipse cum esses, risisti alios
 de nominibus ac verbis, facinora talia ac
 tanta perpetrans? Verum ego si nescissem
 Apophthada, pudore afficerer potius, tantum
 abest, ut me usum eo nomine, negem: ac
 te nemo nostrum adhuc accusavit, cum
 verbicreptos diceres, & morefusiles, & voc-
 metiri, & Athenario h. e. Athenas cupio,
 & floripotentem esse, & σφενδικίζειν, & χειρο-
 βλημάσθαι. Male te malum hominem dicen-
 di

a τὸ Ἀθῶν ἐπιθ.] Absunt a Fl. b Ἀθεοκρατεῖν] Sic J. B1. P. H. S. &c. Ἀθεοκρατεῖν Fl. ex qua & id quo-
 que adscivisse notat marg. A1. Ἀθεοκρατεῖν W. c σφενδικίζειν] Σφενδικίζειν Fl. Vulgato favet M.

4. Τὰ κακὰ ἀπλάυνειν] De hoc verbo in bon. &
 mal. partem valente vid. Cl. Hemsterb. T. I. ad Nigr.
 c. 30. p. 70. 71. Item ad Tim. c. 2. p. 101. Ac Solani
 notam ibi praemissam, vel potius fensu, qui etiam
 refutatur ab Hemsterhusio, habet tamen exempla quae-
 dam haud inepta. Adde Philop. T. 2. c. 40. ubi ἀπύ-
 λωτα per abstuli recte Gesnerus reddit; quum & ibi
 in mal. partem valeat. J. F. R.

22. Βρωμολόγους] Forfan βρωμολόγους. Βρόμος sonitus,
 fragor. F. G.

Βρωμολόγους] Tenui hanc in interpretando ratio-
 nem, ut quae verba sola compositionis insolentia pec-
 care viderentur, ea similibus, quoad possem Latinis
 redderem; ultima vero, quae plane barbara sunt,
 Graece scripta apponerem. Nempe pro σφενδικίζειν
 funda emitte, σφενδικίζειν dixerat homo, quasi esset
 nomen σφενδιξ, & χειροβλημάδ' voluit esse manus pro-
 jicere, quod formavit contra omnem analogiam ex
 βέβληται. Caeterum observo, verborum quae hic re-
 prehenduntur, nullum apud Pollucem esse, quem alias
 fugillari a Luciano, falso id quidem, creditum est.
 Vid. ad Lexiphaneum. J. M. G.

23. Τροπομάσθλητας] Μάσθλης loratum, flagrum. F. G.

24. Τὸ Ἀθῶν ἐπιθυμῶν] Glossema videtur. F. G.

Τὸ Ἀθῶν ἐπιθυμῶν] Omisit Fl. & sane Scholium sa-
 pit. Agnoscit tamen Codex M. cum Impr. omnibus.
 M. du S.

25. Χειροβλημάδ' Ἑρμῆν, χειροβλήν. F. G.

26. Ὁ λόγι' Ἑρμῆς] Habuimus non semel. Sed
 videri etiam potest Rev. J. Elph. ad A1. Apost. XIV.
 12. J. F. R.

28. Τὸν Ἰαλίμην] V. Zenob. IV. 39. & Pantin. ad
 Apostol. adag. X. 39. Menandr. Fr. p. 84. No. 3. οὗ τοῦ
 Ἰαλίμου δὲ τοῦτο ἐν γράφῃ. M. du S.

Τὸν Ἰαλίμην] Jaleum frigidum fuisse poetam, fa-
 cile credimus Hesychio, Eustath. ad Il. 2. p. 494. 43.
 Bas. atque adeo Ἰαλίμην ψυχρότερον, quod refertur et-
 iam ab Apostolio 10. 39. Sed luctus etiam, ὅπως
 πῶς notionem illi nomini adjunctam negari non po-
 test. Vid. Eurip. Orest. 1391. Supplic. 281. Troad.
 600. it. Eustath. ad Il. 2. p. 1223. 8. & Apostolius l.
 c. itemque 6. 54. Quare facile condono Joh. Clerico,
 etsi forte verum non vidit, cum ad Menandr. p. 85.
 putavit Ἰαλίμην in fragmento Comici esse frigidos i. e.
 in-

di arbiter Mercurius ipsis tuis cum verbis coneratur. Ubi enim librorum ista invenis? In angulo forte Ialemorum poetarum cujusdam defossa, rubiginis & araneorum plena, aut forte de Philaenidis tabulis, quas prae manu habes; te tamen ac tuo ore dignissima.

25. Cum vero in mentionem oris incidi, quid dicas, si tecum in jus vocato lingua (ita enim ponamus) injuriae, aut minimum contumeliae agat, dicens, Ego te, ingrate, pauperem & omnium inopem cum accepissem, & victus indigum, primo in theatris ut floberes effeci, quae modo Nimum te, modo Metiochum, & paullo deinde post Achillem constituerim. Postea syllabas colligere docentem pueros diu alui. Jam vero, alienas agens orationes, Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae nihil ad te pertineat conciliavi. Quid igitur tantum habes, quod mihi objicias, quod ita tecum agis, & imperia

ἐπιτίθειεν αὐτοῖς λόγοις. πῶς γὰρ ταῦτα τῷ βιβλίῳ εὐρίσκεις; ἐν γυνίᾳ πῶς τάχα τῷ ἱαλέμων τῶς ποιητῶν καλοῦσιν ὀνόμα, εὐροῶν τῶν δὲ χαλκίων μετὰ, ἢ πῶς ἐκ τῷ φιλανίδου δέλτων, ὡς ἀφ' χειρὸς ἔχεις σὺ μόντοι, καὶ τῷ σὺ γόματ' ἄξια.

Ἄπει δὲ τῷ γόματ' ἐμνήσθην, τί φαίης ἀν, εἰ σε ἡ γλῶττα εἰς δικαστήριον προκαλεσαμένη (ῥῶμεν γὰρ ἔτως) ἀδικήματ', ἢ, τὸ μερίσतालον, ὕδρεως διάκοι, λέγῃσα; Ἐγὼ σε, ὦ ἀχάριστε, πῶν ἡλθα καὶ ἀπορον ὡδὲ λαβῆσα, καὶ βίβι δειόμενοι, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεάτροις εὐδοκίμειν ὀείποισα, νῦν μὲν Νῆον, νῦν δὲ Μητιόχοι, εἴτα μὲν μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖσα, μὲν ταῦτα δὲ, παιδας συλλαβίζον διδάσκολα, μακρῶ χρόνῳ ἔδοσκον, ἡδὴ δὲ καὶ τῶς ἀλλοτρίως τῶς λόγους ὑποκρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσήκοντα δόξαν ὡς ἔφη τί τοίνυν τηλικῶτον ἔχων ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με ἀφ' αὐτῆς, καὶ ἐπιτάπτεται ἐπιτάγματα αἰχ-

χι-

d' Ἐστ'] Bene M. & Edd. plurimae. Ἐπὶ male J. • Eis] 'Es W. f Μητιόχου] Sic M. & Edd. excepta F. quae Μητιόχου, cum marg. ΔΙ.

lugendos, quia mortui nimirum.

29. Ἰαλέμων] Κακοδαίμων, δούλων, ἀδελφῶν, εὐδιδὸς ἀδελφῶν. Hesych.

Ἰαλέμων] In Parisina Ἰαλέμων erat majusculo I exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam conversum: *Falemo frigidioribus*. Adlusionem factam ad Proverb. *Falemo frigidior*. Sed cum transierit in adjectivum, servo ceterarum Edd. morem, et si ab *Falemo* Calliopes filio poeta ineptissimo, ortum traxisse videtur.

30. Φιλανίδου] Τῆς ἱταίας.

Φιλανίδου] V. Ἐρωτ. c. 28.

35. Ἀδικήματα] Subaudi ἱκανῶς.

Ἀδικήματα] ἢ τὸ μερίσतालον ὕδρεως] Si haec vera est lectio, oportet ἀδικήματα etiam speciale, & gravis quidem criminis, nomen fuisse, forte impietatis, ut in illa Socratis accusatione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης κ. τ. λ. cujus respectu ὕδρεως possit μερίσतालον videri. Lingua, res sancta ac divina, turpissime profanata &c. Alioquin transpositione levi ita concinnari possit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinquatur, ὕδρεως, ἢ τὸ μερίσतालον, ἀδικήματα, δίκαια. Ceterum ὕδρεως ad impudicas praefertim & Venereas contu-

melias pertinere, monuerat *Casaub.* ad Athen. 6, 19. & pluribus docuit *Dan. Heins.* ad *Hesiod.* p. 210. seq. ubi etiam ἀδικίαν ead. ratione dictam observat. J. M. G.

40. Μητιόχου] Forſan Ἀντιόχου. Immo vero erat Athenis τὸ Μητιόχου tribunal; de quo consule *Potterum*. Fuit & Metiochus Miltiadis filius, de quo hic locus intelligi non potest. Fl. Ed. Μητιόχου. M. cum reliquis Impr. facit. Mihi quid decernam N. L. M. du S.

Μητιόχου] Ἀντιόχου. M. V. La Croze.

45. εἶναι δοκεῖν] De εἶναι abundante dictum paullo supra ad c. 6. ad ἀναγκαστῆρα ὄσα. De duplici infinitivo ad *Philosoph.* c. 7. & 39. Item *Hipp.* c. 1. pr. διὸ ἐπεισιν.

47. Τοιαῦτά με ἀφ' αὐτῆς] Eandem quam hic noster, turpitudinem tangit & *Lactantius* V. 9. cum de iis loquitur, qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant & profanant. Rursus L. VI.

23. Quid dicam de iis, qui abominandorum, non libidinem, sed insaniam potius exercent? *Piger dicere: sed quid his fore credamus, quos non piger facere? Et tamen dicendum est, quia fit. De istis loquor, quorum teterima libido & execrabilis furor, ne capiti quidem parvis. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum non*

οχιστα, ἡ ὑπεργίας καὶ ἀπύπτως; ἢ ἔχ
ικανὰ μοι τὰ ἐπὶ τῇ ἡμέρας ἔργα, ψεύδε-
σθαι, ἡ ἐπιωρκεῖν, ἡ τὴς τοσούτης ὕλης
ἡ λήρης ἀφαιλεῖν, μᾶλλον δὲ τὴν βόρβορον
τῶν λόγων ἐκείνων ἐμῆν; ἀλλ' ἐδὲ νυκτὸς τὴν
κακοδαίμονα ὁλοὴν ἀγειν εἴς; ἀλλὰ μόνῃ
σοι πάντα ποιεῖν, ἡ παύσθαι, ἡ ^α μαι-
νομαι, ἡ ^β ἀντὶ γλώσσης, ὅσα ἡ χειρὶ
χρῆσθαι διέγνωκας, ἡ ὥσθ' ἀλλοτρίαν ὑβρί-
ζεις, ἡ ἐπικλύσεις τοσούτοις κακοῖς. λα-
λεῖν μοι ἔργον ὅστις μόνον τὰ δὲ τοιαῦτα
ποιεῖν ἡ παύσθαι, ἀλλοις μέρεσι προσέτα-
ται. ὡς ὠφελε καὶ με τις, ὥσθ' ἡ τὴν Φι-
λομήλας, ἐκτεμεῖν. μακαριώτεροι γὰρ μοι
αἱ γλῶτται τῶν τέκνων καλεσθότων.

Πρὸς θεῶν, ἡν λέγει ταῦτα ἡ γλῶττα,
ἰδίαν αὐτῇ φωνὴν λαβῶσα, ἡ τὴν πῶγονα
συνήγορον ἐπικαλεσαμένη, τί ἀν' ἀποκρίναι
αὐτῇ; ἐκεῖνα δηλονότι, ἢ ἡ πρὸς τὴν Γλαῦ-
κον ἔναγχ' εἰρηταί σοι, ἢ πεπραγμέ-
νω ἤδη τῶν ἔργων αἰτιώμενοι, ὡς ἐπὶ τέτρω-
το ἐνδοξ' ἐν βραχεῖ, ἡ γνώμῃ ἀπασί
γεγενῆσθαι. πόθεν ἀν' ἔγωγε δεύοντ' ἐπὶ
τοῖς λόγοις γεγόμεν' ἀγαπητὸν δὲ ὅπως
ἔν κλεινὸν ἡ ὀνομαστὸν εἶναι; εἴτα καί τι-

mibi imporas spernissimum, ac despicienda mini-
seria? Nonne satis mihi erant diuturna illa
opera, mentiri, pejerare, tot nugas & deli-
ramenta exhaustire, vel potius coennum oratio-
num illarum vomere? At tu neque noctibus
infelicem me otiosam esse pateris: sed sola tibi
confacio omnia & conculcor, & insanio. Et pro
eo quod lingua nata sum, ut manus uti me
decreuisti: meque tanquam alienam contume-
liosè tractas, & tot malis obruis. Loqui
mentum opus unicum est: ista vero talia & fa-
cere ac pati aliis membris a natura injunctum
est. Itaque utinam me quoque aliquis, ut
illam Philomelae excitet! Beatiores enim me
sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros de-
vorant.

26. Per Deos! si ista dicat suum sibi
sermonem sumens lingua, & advocatam sibi
adsciscat barbam tuam, quid illi respon-
deas? Illa nempe, quae etiam ad Glaucum
nuper a te dicta sunt, de perpetrato jam
facinore expostulantem, te hac ipsa re no-
bilem brevi tempore & conspicuum omni-
bus factum. Unde enim tantum celebra-
tis dicendo consecutus esses? Optabile au-
tem est, quacumque demum ratione cele-
brem esse atque nobilem. Tum enumera-
res

a. Μαινομαι] Bene S. & A. solac. Μαινομαι male J. H. P. B. Fr. Fl. Ald. b. Ἀντὶ] Nil mut. Edd. nec
M. Ἀντὶ; vult Gron.

nefas prosequar. vincis officium linguae sceleris magni-
tudo. M. du S.

Τοιαῦτά μοι ἀφαιλεῖς] Vid. supra T. I. Nigr. c. ult.
τῶν αὐτῶν τοῦτο ἀφαιλεῖς, notamque Cl. Hemsterb. 45.
Et Nostrum in locis ibid. ab Solano indicatis, qui fru-
stra δεικνύει ibi tentat, quum & eod. modo duplici
accus. jungat Noster Gymn. c. 6. scribens ἐμὴ δὲ αὐτῇ
ἐμῶν τοιούτῃ τι ἀφαιλεῖς, ubi alia quoque similia dedi,
J. F. R.

52. Διαιτῶν] An exsequi?

55. Μαινομαι] Excidisse in Edd. prius ἢ errore ty-
pogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui
tam diligenter propagetur error, etiam in iis Edd. ubi
Latina versio habet constaminor; nam nemo, credo,
μαίνομαι furo hic volet legere, quando παύομαι
praemittitur, furentes enim se non ita conculari si-
nunt. J. F. R.

56. Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα & χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας]
An hæc paria esse possunt illis, quæ apponuntur ab
Micyllo & Benedicto ac lingua perinde ut manus uti de-

creuisti? Certe sic illi penitus omittunt voculam ἀντὶ.
Quæ quidem sane perincommoda est, nisi bene in-
spexeris. Legendum enim ἢ ἀντὶ γλώσσης ὅσα & χει-
ρὶ χρῆσθαι διέγνωκας; Est enim exprobratio per interro-
gationem excitator, & quid lingua æque ut manus uti
decreuisti? J. G.

Ibid. Ἀντὶ γλώσσης] Versionem Benedicti castigat Cl.
Gron. Sed & ipse alium errorem committit, vertens:
quid lingua æque ut manus uti de-
cr. An γλώσσης &
χειρὶ igitur jungenda, & ad idem verbum χρῆσθαι refe-
renda? Quin γλώσσης saltem etiam tum scribendum
fuerat, ubi ἀντὶ mutaveris. At nihil opus erit, modo
lectionem Gronovianam reddas: Et quæ pars linguae
est, quæ teu manu uti decreueris? At vereor ut acutio-
ribus adrideat ista & versio & emendatio. Mihi certe
difficultas quædam restare videtur, quam tollere in-
te tam turpi non laboro. J. F. R.

71. Πόθεν ἀντὶ] Mallem πῶθεν γὰρ. F. G. Propius ad
litteras accederet, si πῶθεν ἀντὶ legas. J. F. R.

73. Καταβιβάζειν αὐτῇ] Καταβιβάζειν αὐτῇ, subau-
dito

res illi multas illas tuas appellationes, quas per gentes accepisti. Qua in re miror, te Apophrade audita indignatum esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.

27. In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero caussa, ita me Pallas amet! enarrare pudet; itaque quantum ad me, obscurum porro sit: in Palaestina vero sepes, propter barbae spinas arbitror, quae interea pungeret, tum enim adhuc eam radebas: in Aegypto angina, quod manifestum est; parum enim abfuisse ajunt, quin suffocare, cum in nautam quendam, de iis qui trium velorum naves habent, incidisses, qui irruens ipsum tibi os obturaverit. Athenienses quidem, viri optimi, nulla circuitione usi, sed unius te literae additione honorantes Atimarchum (*principem infamium*) appellabant: oportebat enim illo etiam amplius quiddam tibi inesse. In Italia autem vah! Heroicum illud cognomen adeptus es, Cyclops, cum supra veterem illum apparatus, ad Homericæ fabulae imitationem peragere impuritatem velles. Atque ipse quidem jacebas ebrius jam, poculum illud manu tenens libidinans Polyphemus. Ado-

δήσειν αὐτῇ τὰς πολλὰς σε προσγο-
75 ρίας, ὅποσας καὶ ἔθνη προσείληφας, ὃ καὶ
θαυμάζω, ὅτι τὸ μὴ ἀποφράδα ἐδυχεράνας
ἀκούσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὐκ
ἠγανάκεις.

Ἐν Συρίᾳ μὲν ῥοδόδαφνη κληθεῖς, ἐφ' ᾧ
8 οὐδὲ, καὶ τὴν ἑλθόντων ἀρχόντων διηγεῖσθαι. ὥστε
τόγε ἐπ' ἐμοί, ἀσαφές ἐστὶ ἔσθω. ἐν Παλαι-
στίνῃ δὲ, φραγμὸς ἐς τὰς ἀκάνθας τῷ πώ-
γων, οἶμαι, ὅτι ἐνυπὶ μελαζύνῃ ἐστὶ καὶ
ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ σινάγχῃ,
85 ῥοδόδην τὴν μικρὴν γῆν φασὶν ἀποπνι-
γῆναι σε καὶ τὴν τινὶ τριαρμύων ἐντυχόν-
τα, ὃς ἐμπροσθεν ἀπέφραξέ σοι καὶ τὸμα.
Ἀθηναῖοι μὲν καὶ βέλλιστοι, αἰνυματωδὲς ἔδεν,
ἀλλὰ γράμματι ἐνὸς προαδίκου τιμήσαν-
90 τές σε, Ἀτίμαρχον ἀνόμενον. ἔδει καὶ κα-
κίον τι περὶ τὸν ἄνθρωπον προσεῖναι σοι. ἐν Ἰτα-
λίᾳ δὲ, βαβαί, πρῶτον ἐκεῖνο ἐπεκλήθης,
ὃ κύκλωψ, ἐπειδὴ πῶτε καὶ πρὸς δεχαίαν
ἀφροδίστην παρ' αὐτὰ τὰ τῷ Ὀμήρῳ ῥα-
95 ψωδῆσαι, καὶ σὺ τὴν ἀφροδίστην ἐπεθύμησας.
καὶ αὐτὸς μὲν ἔκτιστο μεθύων ἡδὴ, κισσύβιον
ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βυθηδὶν Πολύφημον, νεα-
ρίας

97. Βυθηδὶν] Συνοσιόζων.

ditio ἢ γλῶσσα. Sic autem cum superioribus conne-
ctitur: πρὸς θεῶν, ἢ λέγει ταῦτα ἢ γλῶσσα, &c. ἢ
καταρμύσειον αὐτὴ τὰς πολλὰς προσγορίας, &c. Κατα-
ρμύσειον omnino legendum videtur pro καταρμύ-
σειον.

Καταρμύσειον] Non apparet, unde hoc infinitum
pendeat. Connexa est oratio cum illo τί δὲ ἀποκρί-
ναι; Itaque suspicor καταρμύσειον vel καταρμύσειον.

J. M. G.

84. Ἐξυρες] Quia deinde barbam promisit; vide &
c. 31.

M. d. S.

90. Ἀτίμαρχον] Nomen ergo TIMARCHUS; mi-
rarique subit cur mutatum ierint, cum famosus Ae-
schinus Timarchus, qui vitam tandem laqueo finivit,
fatis notus esset. Vid. Plus, 1545.

M. d. S.

Ibid. Κακίον τι περὶ τὸν ἄνθρωπον] Athenienses (dicit ad
Timarchum) literæ unius appositione te honorantes
Atimarchum appellarunt; ἔδει καὶ κακίον τι περὶ τὸν
ἄνθρωπον προσεῖναι σοι. h. e. nam & illo amplius quid habe-
re debebas. obscurius Interp. Nam hoc tibi illo insignis
debebat esse. Nihil aliud vult Auctor, quam, non fa-

tis erat, appellari te Timarchum; sed nomen tuum
augeri debebat una litera, ut Ἀτίμαρχον appellareris.

H. V.

Κακίον τι περὶ τὸν ἄνθρωπον] Ambigua oratio, non satis
clarum, quo referatur κακίον. Nihil mihi videtur
magis convenire, quam ut dicamus comparari hic
inimicum Luciani cum Timarcho illo, contra quem
habita exstat Aeschini oratio, qua eadem fere illi,
quæ hic nostro obijciuntur, summa praesertim per-
versae libidinis impuritas. Dicit igitur, in mentem
venisse Atheniensibus, cum spurcissimum hunc mor-
talem viderent, sui Timarchi illius antiqui: sed cum
vellent indicare, hunc illo multum esse pestilentio-
rem, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquantum
nomine Atimarchum, ut simul πάντων τῶν ἀτίμων πρῶ-
τον dicerent. Utrum autem nomen verum huius ho-
minis fuerit Timarchus, quod indicat Vossiani codicis
inscriptio; an ex hoc ipso loco tracta suspicio ejus,
qui illum titulum posuit; non facile dixerim: nisi
quod melius apparet ratio auctoris nostri, si re vera
Timarchus appellatus est, quem lacerat.

J. M. G.

2. Κακίον

νίας δὲ ἐπὶ μοῖα^α, ὀρθὸν ἔχων τ' μοχ-
λὸν, εὖ μάλα ἠκονημένον, ὅπτι σε Ὀδυσσεύς
τις ἐπ' ἔπει, ὡς ἐκκόψων τ' ὀφθαλμόν.

Καί κ' αὖ μ' ἄμαρτε, ^α παραὶ δὲ οἱ ἐτρά-
πετ' ἔγχ^β.

Αἰχμὴ δ' ^β ἐξελύθη ^α νείαλον ἀνθε-
ρεῖνα.

ἢ γὰρ εἶδ' ἄτοπον ὑπὲρ σὺ λέγοντα ψυχρο-
λογεῖν· σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ
στόμα, ἢ ὡς ἐνὶ πλατύτατον κεχηνὸς, ἠν-
εἶχε τυφλόμενον ὑπ' αὐτῷ τ' γνάθον.
μᾶλλον δὲ, ὥσπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς ναύ-
ταις, ἢ πηδαλίοις, ἢ ἱστίοις, ὅλον ζητῆ-
καπακτεῖν τ' Οὔτιν. ἢ ταῦτα ἐώρων ἢ ἄλ-
λοι παρόντες. εἰτά σοι ἐς τ' ὑπεραίαν μία ἦν
ἄπολογία, ἢ μέθη, ἢ εἰς τ' ἀκραῖον ἐνέ-
φηνες.

Τούτοις δὲ ἢ τοσούτοις ὀνόμασι πλετῆς,
αἰχμὴ τ' ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰπέ μοι
τί πάχος, ἐπειδὴν καί κ' αὖ ^α λέγουσιν οἱ
πολλοί, λεσβιάζειν σε ἢ φοινικίζειν; ἄρα
ἢ ταῦτα ὥσπερ τ' ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ
οἶε τάχα πῶς ἐπαυτῆς πρὸς αὐτῆς; ἢ

lescens vero mercede conductus; rectum
gestans vectem probe acutum, te velut U-
lysses aliquis invasit, ut exterebraturus
oculum:

Hinc at aberravit: aliorum vertitur hasta;
Cuspisque ad menti extremas effunditur
oras.

Nec enim absurdum est, de te qui dicat;
frigide dicere. Tu vero Cyclops, aperto
ore & quam poteras latissime hians, buc-
cas tibi ab illo excideari patiebaris, vel po-
tius ut Charybdis, ipsis cum nautis & gu-
bernaculis ac velis, totum glutire Utin
cupiens. Atque haec alii quoque videbant
praesentes. Deinde postridie illius diei sola
tibi pro defensione ebrietas, confugiebasque
merum.

28. His ergo talibus ac tantis cum no-
minibus abundes, *Aprophradis* te pudet? Per
Deos dic mihi, quid tibi est animi, cum
etiam illa vulgus ait, Lesbio te & Phoeni-
tio morbo laborare? Numquid ista quo-
que, ut *Aprophrada* ignoras, & putas forte
illis te laudari? An ista quidem, ut fami-
lia-

^α Παραί] Sic dedi ex M. & Homer. Παρα Edd. Luciani. ^β Ἐξελύθη] Sic Edd. & M. Ἐξελύθη Hom. v. not.
Ἐξελύθη marg. Δ1. male duplicato σ. ^γ Λέγουσιν] Λέγουσιν W. quod verum credo.

2. Καί κ' αὖ μ' ἄμαρτε] Parodia est ex variis Homeri locis con-
cinnata. Vid. Iliad. N. 605. A. 233. & E. 293.
M. du S.

Καί κ' αὖ μ' ἄμαρτε] Homer. Il. A. 233.

Ἀτρεΐδης μ' ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχ^β

Il. E. 293.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη ^α νείαλον ἀνθερεῖνα.

Versus sublimitate & magnitudine rerum, de quibus
agitur, digni, dum ad rem ita spurcam ac despuen-
dam adhibentur, ψυχρολογία inde oritur, quae nihil
aliud est, quam μὲν γὰρ δημαρχημένων, grandia ad spe-
cimen verba intempestive rebus adhibita futilibus. Vid.
Demetrius de Eloc. §. 114. Sed nimirum ψυχρολογία
eo ipso esse ratione ipsius Luciani definit, quod com-
mittitur a sciente & volente.

J. M. G.

Ibid. Παραί δ'] Conf. infra Lapish. c. 44. J. F. R.

4. Ἐξελύθη] At in Homer. Il. E. l. d. legas Ἐξελύθη,
quod verum esse, Scholast. Homeri probat, qui id
interpretatur ἐξέρρηξεν, διῆλθε. Nam si ἐξελύθη inve-

nisset, non, credo, exposuisset id eodem verbo. Sed
quum in nonnullis Homeri libris ἐξέρρηξεν legatur, vide
an hoc magis placeat; nam & sic alibi solet, ut Il. O.
542. Αἰχμὴ δ' ἐξέρρηξεν δίοσφι μακρυνόσα. Verum quan-
do nec ἐξελύθη absurdum est, quid prohibet hoc ser-
vasse?

J. F. R.

6. Ψυχρολογεῖν] An αἰχρολογεῖν? Τὸ ψυχρολογεῖν hic
non placet.

F. G.

19. Λεσβιάζειν σε & φοινικίζειν] Hesych. in voce σκό-
λαξ. Σκόλαξ γὰρ ἀφροδισιακὸν ὡς τὸ τ' φοινικίζων.
Gal. ἀπὸ τ' αἰσχυρῶν μᾶλλον βδελυγμῶν τοὺς φοι-
νικίζοντας τ' λεσβιάζοντας. Erasmi in Chiliadib. pro phoe-
nicissare, memoria lapsus, phicidissare, & φοινικίζων
pro φοινικίζειν scribit. Ortum autem est adagium a
spurcissima Phoenicem libidine, quam Graeci meri-
to ἀφροδισιακὴν μίχην nominant. Plutarch. in vita Caesaris:
ἰδοὺ γὰρ αὐτὸς τῇ αὐτοῦ μητρὶ μίχνην τῷ ἀφροδισιακῷ μί-
χην. Haec in Miscel. Crit. P. 2. p. 482.

J. Br.

Ibid. Φοινικίζειν] Vid. Cogn. 633. T. III. M. du S.
Φοινικίζειν] Quod Cognatum adlegat Solanus, spectat
Edit. Basil. an. 1619. cui notae Cognari & Sambuci
adnexae; sed cum ex Cognato selectum tantum iniit

Pa-

liaria tibi ; nosti , *Aprophrada* autem solam ut ignotam respuis , & tuorum catalogo nominum excludis ? Haec cum ita sint , non leves nobis poenas luis , sed ad Gynae-² conitidem usque celebras . Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire aude- res , bene edocta de omnibus optima illa mulier , *Non admiserim* , inquit , *virum* , *qui virum ipse quaerat* .

29. Deinde cum hic loci sint res tuae , nomina curas , & rides , & despuis alios ? Merito sane . Nec enim , qualia tu , dicere omnes possumus . Unde ? Quis ita audax³ in verbis , ut *contra tres moechos* pro gladio *tridentem* poscat ? aut ut Theopompum de Tricarano judicantem dicat , *tricuspile ora- tione destruxisse eminenses urbes* : & rursus , *extridemiisse illum* (tridente illo expugnasse)⁴ *Graeciam* , & esse in dicendo *Cerberum* ? Nu- per quidem etiam *accensa lucerna quaerebas* fratrem quendam , puto , perditum : & sex- centa alia , quorum neque meminisse operae

ταῦτα μὲν ἀφ' τοῦ σύγγραφον οἶδα , ἢ ἀπο- φράδα δὲ ὡς ἀγνώστα μόνῃ ἀτιμάξεις , καὶ ἀποκλείεις τῷ καταλόγῳ τῶν ὀνομάτων ; τοι- γάρην ἢ μεμπτὰς ἡμῖν τίνεις τὰς δίκας , ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναικασιτίδος τοῦδε εἶ. πρῶτον γὰρ ἐπεὶ τίνα γάμον ἐν Κυζίκῳ μὲν ἔτόλμησας , εὖ μάλα ἐκ- πεπυσμένη πάντα ἢ βελτίστη ἐκείνη γυνή , οὐκ ἂν προσείμην , ἔφη , ἄνδρα , καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον .

Εἶτα ἐν τοιούτοις ὄντι σοι , ὀνομάτων μέ- λει , καὶ γελάς , καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις ; ἀπότως . ἢ γὰρ αἱ ἀπαίσεις ὁμοίαι σοι λέγειν δύναίμεθα . πόθεν ; τίς ἔως ἐν λόγοις μα- γαλότολμος , ὡς ὅτι καὶ τρεῖς μοιχὰς , ἀντὶ ξίφους , τρίασαν αἰτῶν ; τὸ δὲ Θεόπομ- πον ὅτι τῷ Τρικάρανῳ κρίνοντα φάναι , τριγλώχινι λόγῳ καθηρημέναι αὐτὸν τὰς ὀπρῶντας πόλεις ; καὶ πάλιν , ἐκβριανθῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα , καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις ; πρῶτον γὰρ καὶ λύχρον ἄψας ἐζητήεις ἀδελφὸν τίνα , οἶμαι , ἀπολωλότα καὶ ἄλ- λα μυρία , ὧν ἑδὲ μεμνημένος ἄξιον , ἢ μόνον ἐκεί-
ἐκεί-

38. Τρικάραν] Τρικάρανος φρασίη ἐστὶ τῆς Ἀργείας ἕως Λογρόρου . V.

Paris. eamque secutus *Graev.* plurima omittentes , possem haec addere ; verum in re tam turpi nolim .

J. F. R.

35. Πόθεν ;] Item γὰρ suppressum , ut supra c. 2.

J. F. R.

36. Ἐπὶ — τρεῖς μοιχὰς] Nempe in declamatione fixerat , a marito tres uxoris suae moechos depre- hensos : maritum poscere non gladium , sed ita ma- gnum tridentem , uti tres uno ictu posset confodere .

J. M. G.

37. Θεόπομπου] V. *Δρ.* c. 32. Tricarantum urbs , cuius meminit *Dem.* 43. A.

M. du S.

Ibid. Τὸν δὲ Θεόπομπον] Locus obscurus , cui tamen si non plenam lucem adferre , at tenebrarum aliquid discutere forte licebit . Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius , qui Macedonicis temporibus *Philippi* , *Alexandri* , *Ptolemaei* vixit , & rebus ge- rendis interfuit . Huius libros historiarum *LIII.* legit *Photius Cod.* 176. quinque iam tum ait fuisse perditos : multas ibi *παρεβάσεις παύλου πῶς ἱσθίως* idem commemorat . Reliqua *Fabrie.* B. G. vol. 9. p. 434. loq. Add. Viri docti ad *Longin.* 42. 3. Huc praesertim

Tom. III.

39. Τριγλώχινι] Τριγλώχινι τόξα , τρίγωνο . V.

facit , quod *Stephanus* in *Τρικάραν* , quod *Φρασίον* esse ait τῆς Φλαγείας , laudat *Θεόπομπου πύλητος ἢ πύλητος* . Videtur ergo in illo libro , (quo suae aetatis historiam tractavit , cum a fine *Thucydidi* incepisset) commemo- rasse actionem aliquam suam Theopompus , qua de Tricarano (quasi tu *Triciripiam* dicas , quorsum & *tridentem* deinde & *Cerberum* refertur) judicaverit : hanc porro illius actionem laudasse inimicus *Luciani* iis ver- bis , quorum ipsa eum *τρίανα* modo commemorata admonere potuit : nam *τριγλώχιν* & *τρίανα* ejusdem significationis sunt : & ad tridentem illum piscatorium pertinent , quo majores pisces percunt ; a quo et- iam fictum est illud *ἐστρικανθῶσαι* h. e. *τριάνα* *ἐκπολιό- κειν* , quod nos , ut id genus alia quaedam , ad verbum ideo reddidimus , ut etiam *Gracci* sermonis non fa- tis periti , quid reprehendatur sentire melius possint .

J. M. G.

42. Λύχρον ἄψας] Alludere videtur ad *Diogenis* hi- storiam .

F. G.

43. Ἀδελφὸν τινα] An fratrem , i. e. *Amasium* ? *Pe- tronius* .

F. G.

Aa

48. Θa

εκεῖνον, ὅταν οἱ ἀνεσθάνῃς ἀπεμνημόνευον. 4
πλῆσίός τις, οἶμαι, καὶ δύο πέντης ἦσαν
ἐχθροί. εἴτα μετὰ οὗ τῷ πλῆσι λέ-
γων, Ἀπέκλινεν, ἔφη, θάτερον τῶ πενή-
των γλασάντων δὲ, ὡς τὸ εἶδος, τῶ
παρόντων, ἐπανορθώδην δὴ σὺ, καὶ ἀνα-
τιθέδην τὸ διημαρτημένον, Οὐμενῶν,
ἔφη, ἀλλὰ ἄτερον αὐτῶν ἀπέκλινεν. ἐπὶ
τὰ δεξαῖα, τὸ τριῶν μηνῶν, καὶ τὸ ἀνηγε-
μία, καὶ τὸ πένταμι, καὶ τὸ ἐκχύειν,
καὶ ὅσα ἄλλα κατὰ τοὺς σοῖς λόγοις
ἐπαυθεῖ.

• Ἄ μὲν γὰρ ὑπὸ τῷ πεινῆς ἐλαυνόμενοι
 πτωχεῖς, Ἀδράστεια Φίλη, ὅσῃ ἂν τιμῇ ὀνει-
 δίσαμεν. συγχύσας δὲ γέν, εἴ τις λιμῶ πε-
 ζόμενος, ὡς καὶ ἀθήκας παρ' ἀνδρὸς πο-
 λίτι λαβὼν, εἴτα ὀπίσθρῃσεν, ἢ μὴν μὴ
 παρειαλθῆναι· ἢ εἴ τις ἀκαυχύντως αἰτεῖ,

pretium est, praeterquam istius solius, quod
auditores referebant. *Dives aliquis*, puto,
& *duo pauperes inimici erant*. Deinde, cum
de divite diceres, *Interfecit*, ajebas, ἔτερον
pauperum (alterum, τὸν ἕτερον) Ridentibus
autem, ut facile est ad credendum, qui
aderant, emendaturus peccatum tuum, &
repositurus in quo peccatum erat, *Non ita*
volebam, dicebas, *sed interfecit ἄτερον*. O-
mitto antiqua illa τριῶν μηνῶν, (*trium duo-*
rum mensium) & ἀνεμία (pro σιμνείᾳ tran-
quillitas a ventis) & illud πέταμαι (*volo*) &
ἐκχύνω, (*effundere*) & quae alia pulchra tuis
in orationibus efflorescunt.

30. Quae enim paupertate stimulante facis, illa ego, o fave Adraftea! nemini exprobraverim. Ignoscendum enim, si quis fame subactus depositum a cive acceptum, deinde perjurio interposito abneget; aut si quis impudenter roget, vel mendicet potius,

a 'Εσχώρα] 'Εσχώρας Coll. Vulgatum tenet Fl. & M.

48. Θάτιρον] Κακῶς τὸ θάτιρον ἔστι. V.
 Θάτιρον ἢ πῆπτον] Κακῶς ἢ τὸ θάτιρον ἔστι, ἢ πῆ-
 πον διὰ τὴν ἰδέαν θάτιρον, ἀπ' αὐτοῦ· ἀπὸ τῆς δ' οἰτίας
 (1) σωματικῆς αὐτοῦ· λήγεται, καὶ αὐτοῦ ἐκ αἰτιατικῆς.
 αὐτὸ ἢ αὐτῇ τῇ ἰδέᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριπλῶς φησὶν, πρὸς
 τὴν ἀφαιρέσιν διὰ τὴν τριπλῶς ἐπαγωγὴν. ὁσπερ τὸ δυσπρη-
 λους ἐστὶ ἀνθρωπίνου. τίς ἢ χρῆται τῷ ἐγγράμῳ, μὲν πλὴν
 τῶ (2) ἢ διὰ τοῦτο· καὶ τὸ διὰ τοῦ ἐκχύνει· καὶ ἀδύνατον
 εἶναι χῆν ἢ ἐγγράμῳ· ἢ ἑλληνικῶς χρῆται, χῆν δὲ ὁ ἄλλος ἐγ-
 κερταίται τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ, ὁσπερ οὐδὲ τὸ πῆπτον. ἢ ἢ
 ἔστι πῆπτον, ἀλλὰ πῆπτον βαρύνει, ἀπὸ ἢ πῆπτον ἰσως
 ἀν λεχθείη. ἢ ἐ (3) μιστερεῖ πῆπτον, ὡς ἐ Πλάτων
 Εὐθύμοιοι, τί δὲ πῆπτον τῶν διανοῶν· πῆπτον δὲ, ὁ-
 δαμῶς, ἀπὸ ἢ ἀπὸ ἰσχυροῦ· ὡς ἀπὸ τῆς ἰσχυρίας, ὡς ἐ ἀπὸ
 τῆς ἰσχυρίας ἀν ἰσχυροῦ. V. alter.

(1) Συνακροβήν] Σαλλακροβήν. C.

(2) Nā In Schol. seq. legitur *nā* in Impr. & V. Sed legendum *nā*, quod in compositione privationem notat. Immo hic ibi C. & G. Cod. V. v. tantum habebat, ex quo *nā* in Impr. factum est.

(3) *Μετοχή*] *Μετοχή* V. quod in Impr. recte mutatum est
ex Scholio sequenti. M. de S.

48. Θάψον τὴν ψαύσαν] Abrupta nimis & ex parte
falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Juvat itaque &
Thoma Magistro regulam Atticorum hic ponere. Ar-
ticulus cum pronomine τῆς coalescit hac lege, ut
vocalis articuli quaecumque, & prima s, contrahan-
tur in α: τὴν vero articuli, ob adspiratam, transeant in

53. Τὸ τριῶν μυστῶν} Τριῶν μυστῶν πρῶτλος βάβαρος.
 4) δίκαιον τῷ τριῶν ὑπαγομένῳ} ὡς περὶ πάλιν δυσφωμοι ε
 το ἀσπιναι. τίς γὰρ χρεῖα τῷ ἐμφανῶς μυστῶν πλάν τῷ
 5) π' ἀλλοῦν}· τὸ δι τοῖς ἐκχύνῃς ε ἀδιδρωται, (6) χῶ
 νη δ' αὖ ἐκ ἐπίσταται· (7) Ἐλλοῦν δὲ χρῆσι. ὡς περὶ οὗ
 τὸ πῆταμαι· ὃ γὰρ ἐστὶ πῆταμαι, ὃ' αὖ πῆταμαι, ὡς ἴσ
 ται ἴσταιμαι, ἀλλὰ πῆτω, ἀφ' ὃ πῆταμαι ἴσως ἀν λυχνῆς,
 ε ὃ μῆτοχρὶ οὐ πῆτοχρῶς· ὡς ἐκ Εὐδοφρου Πλάτων, (8) τί
 εἰς· πῆτομαι τίνα δίκαιος· ὃ μὴ πῆταμαι, ἀλλ' ὃ ἀπ
 ῖταμαι ὡς ἀπὸ τοῦ ἴσταιμαι· Ὁρακλησιῶς τὸ ἴσταιμαι. V

54. Ἐρχόμε·] Καὶ ἀδιόριστον χρόνα (sic scriptum est) ᾧ οὐκ ἐπιστάται ἡ Ἑλληνικὴ χροῖσις χρόνα δὲ ὁρίζεται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ, G.

58. Ἀδράστια] Δαίμονα εἶναι λέγουσι ταύτῃ τῇ πᾶσι
τοῦ μεγάλου ἐγκραυμῶντος ὑποκειμενῶσιν. V.

(4) Δωϊνῆ] Sic etiam C. Lege tamen δωϊνῆ. M. du S. (vel
rῆ pro τῆ.)

(5) Nā] Mā edita. Nā C. recte. Vid. Schol. praecedens. M. de S.

(6) Χρῆς γὰρ αὖ] 'Εστὶ χῆς μὲν M. ut Scholios praecedenti editum est.

(7) 'Ελλην[ιστῶν] Ira dedit Sol. pro vulgato 'Ελληνικά. T. F. R.

(8) T¹ del.] Sic rescriptum ex M. T¹ del.] Edita.

9. Haec quoties articulus in vocalem exit. Sed ubi
in vel e, non fit crasis, verum integre declinat.
Dicitur ergo, ἀντὶ τοῦ, ἀντίτοις, ὁμότοις, ἐπαινοί, ἡ ἐπί-
τας, ἐπαιτήριον, τὸ ἔκδοτον, ἄνθρωποι, τὰ ἑσπερίων κ. τ. λ. Hinc
apparet, quam infeliciter errorem suum Sophista
commendaverit.

F. M. G.

94. Dé-

tius, & spoliaret alios vestibus, & telonium humile exerceat. Non dico sane talia. Nulla est invidia paupertatem omni ope depellere. At illud jam ferri non potest, pauperem te hominem in solas id genus libidines effundere impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum est, 70 cum Tisiae artem, nosti quomodo, bis Coracis (corvi) opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta & septingentas drachmas astu circum-

μαλλον δὲ προσαιτῇ, καὶ λαμποδυνεῖ, καὶ τελωνεῖ. ^b εἰ δὲ λέγω ταῦτα. Φθόνῳ γὰρ ἐκείνῳ ἐξ ἅπαντ' ἀμύνασθαι ἔσποριον· ἐκεῖνο δὲ ἐκέτι φορητὸν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆ ἀναισχυντίας παρρηγιόμενα. πλὴν εἰ γέ τι καὶ ἐπαίνεσαι μοι δώσεις πᾶν ἀστυίας ὑπὸ σὺ πεπραγμένον, ὅποτε τῷ Τισίῳ καὶ τέχνῃ οἶδ' αἰ, ὡς τὸ ^d δισκόρακ' ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαρκάσας τῷ ἀνοήτῳ ἐκείνῳ πρεσβύτῳ χρυσῷ τριάκοντα· ὁ δὲ λαβὼν τὴν Τισίαν, ἀντὶ τῷ βιβλίῳ, πενήτην καὶ ἐπὶ τριάκοντα ἐξέτισε, καλασοφισθεῖς.

31. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adjicio. Age istaec ut lubitum fuerit, ne desine ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, quod dicere nolo, ne

Πολλὰ ἔτι ἔχον εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφήμι σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πρᾶττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ δ' οὐ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παροισῶν, ἐκεί-

^b Οὐ δὲ] Sic Edd. & M. Forf. ὁ δὲ, adlevit Solan. ^c Ἐπαίνεσαι μοι] marg. A1. Ven. 2. & J. Ἐπαίνεσθαι μοι, sine μοι. sed reliquae quod edidimus, cum M. ^d Δισκόρακ'] Δυσκόρακ' W. Fl. B1. & 2. Δισκ. cett.

63. Προσάιτῃ] Πολλὰ αἰτῶ. G.

70. Τισίῳ] Τισίῳ λέγει τῷ Κόρακ' τῷ Σικελῷ μαθητῷ. τάχα γὰρ τι τοιοῦτον ἐ αὐτῷ καλασοφισθῆναι τὴν πρεσβύτην ἐργάσασθαι. V. Eadem habet V. alter, nisi

quod pro λέγει τῷ Κόρακ', scribat: Τούτῳ λέγει τῷ Κόρ. &c. & pro τάχα, τάχῃ, (sed cui bono, corrupta repetere?)

54. Πίταμαι] Τὸ πίταμαι, volo, rectum est & usitatum; sed pro πίτάνομαι inusitatum videtur. F.G. Ibid. Ἐκχεῖν] Τὸ ἐκχεῖν inusitatum fuisse notandum. Ἐκχεῖν usitatum. F.G.

64. Οὐ δὲ] Aut ὁ δὲ legendum, aut εἰ δὲ, quod in Impr. aliquot & M. neglectum est. M. du S.

70. Ὅποτε τῷ Τισίῳ τὴν τέχνην οἶδ' αἰ, ὡς τὸ Δισκόρακ'] An legendum, ὅποτε τῷ Τ. τὴν τέχνην οἶδ' αἰ, τὸ Δ. &c. F.G.

Ἐργον αὐτὸς ἐποίησας] Tisiae ars est Sophistica. Fuit enim Tisia inter primos Sophistas, quem Aristotel. περὶ ἰδέγγων σοφιστικῶν cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere & augeri, quod & factum sit in orationibus politicis, Τισίας μὲν μὲν τῶν πρώτων, Θερασμάχῳ δὲ μὲν Τισίῳ, Θεόδωρῳ δὲ μὲν τούτων. Tisiae quidem post primos sc. Sophistas, Therasmachus autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc. F.G.G.

Ibid. Τισίῳ] Adde Quintil. II. 17. p. 111, 1. & III. 1, p. 125. F. Isocr. p. 525. & Plut. Alcib. Corax Ti-

fias. Cic. de Or. I. 2. & in Brut. 12. in W. Fl. & B. δισκ— quod minime spernendum, quamvis (verum & genuinum pytem δισκ—, ut alium illum nequitia antecedeat Timarchus. M. du S.

Ibid. Τῷ Τισίῳ τὴν τέχνην] Narrat intelligentibus, & scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem, est. Modo hoc meminerint, qui acumen Luciani volant assequi, primo fraudem commissam, circa Artem, h. e. librum de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis: deinde Coracem, κέραια, esse corvum Graecis furax, ut notum, animal; cum itaque δὲ κέραια vocat Lucianus inimicum suum, bis-furem appellare: sorsio lusum verborum esse in Τισίας & ἐξέτισε. F.M.G.

73. Χρυσῷ τριάκοντα] Eadem summa in drachmis enunciata πενήτην καὶ ἐπὶ τριάκοντα acquat. Insignis locus ad confirmandam auri & argenti comparationem: nempe aureus Romanus continebat drachmas xxv., quod etiam docet Zonaras apud Gronov. 2, 8. p. 109. F.M.G.

ἐκείνο δὲ μῆκετι, ἄπαγε. ἐ γὰρ ὅσιον ὅτι τὸ αὐτὸν ἔστιαν τῆς ταῦτα ἀφαιθέοντας καλέω, καὶ φιλοφροσύνας προπέμνω, καὶ ὅταν τὸ αὐτὸν ἄπειρα. ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο ἔστι τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλήμαϊα καὶ ταῦτα ὡς πρὸς τῆς ἐπὶ πολλὰ ἀποφράδα σα ἐργασαμένους τὸ εἶμα, καὶ περὶ τῶν ἄπαξ Φιλίχης ἀφαιρέσεως ἡρξάμεν, καὶ ἐκεῖνα, εἰ δακτύ, ἀφελαι, τὸ μύρω χρίεσθαι τὰς ποταλάς, καὶ τὸ πιττεῖν μὲν ἐκεῖνα. εἰ μὲν γὰρ ἴσοι τις ἐπύγῃ, ἄπαν τὸ σῶμα θεραπεύειν· εἰ δὲ μὴδὲν νοσῶν ταῦτοι, τί σοι βάλει καθαρά, καὶ λεία, καὶ ὀλισθηρά ἐργάσθαι, ἀ μὴδὲ ὁρᾶσθαι δέμεις; ἐκεῖνό σοι μόνον φαίω, αἱ ποταλαί, καὶ τὸ μῆκετι, μαλαίνεσθαι, ὡς ποταλάκιον εἶναι τὸ βδελυγίας. Φίδια δὲ αὐτὸν πρὸς Διὸς, καὶ τῶν τῶν, καὶ μάλιστα τῶν πύγων αὐτῶν, μὴδὲ μιάνης ἔτι, μὴδὲ ὑβρίσης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτὶ γε, καὶ σὺν σκότῳ. τὸ δὲ μετ' ἡμέραν, ἄπαγε, καμίδῃ ἄγριον καὶ θηριώδες.

amplius. Apage. Neque enim fas est eandem mentem vocare, qui ita se instituunt, & amicitiae illis poculum propinare, & eosdem attingere cibos. Verum nec illud fiat quod post sermones soler; oscula: eaque apud illos, qui paullo ante ipsum tibi os ut *Aprobras* (*abscissus*, *deestabiles*) fieret, effecere. Et quando semel amice ex cohortari coepi, etiam illa, si videtur, aufer, ut unguento ungas canos, ac vellas ista sola. Si quis enim morbus urget, totum corpus curandum est: sin tale nihil aegrotas, quid sibi vult quod pura, & levia, & lubrica facis, quae nec videri fas est? Illud solum in te sapiens, cani, & quod non amplius niger es. Itaque velum sit patere tuae impuritatis. Parce sane illis, per Jovem, vel haecenus, & in primis barbae ipsi, nec amplius illam pollue, vel contumeliose tracta. Si vero minus hoc potes, certe noctu & in tenebris fac quae facis: interdiu enim, apage, nimis ferum & belluinum est.

32. Vi-

90. Μόνον ἐκεῖνο] Barbam ergo promittebat. Vid.

asp. 27.

M. du S.

3. Ἀκίητον τὴν Καμαρίαν ἱστῶν] Proverb.

J. B.

6. Ὡς τὸ γε ἱμῶν] Pro κατὰ τὸ ἱμῶν μίμῳ. De ma-

F. G.

part, quam ἡ ποί.

8. Τὴν ἄρμαζαν ἐπισπᾶσθαι] Proverb.

J. B.

10. Ὡς παυδάλημα, καὶ κίμα] Irridet stultitiam hominis, qui stultus sibi videretur, nominibus Atticis ab *Aristophano* repetitis, qui *Op. 429. seq.* in descriptione magni rhetoris haec ita jungit, *πισπᾶσθαι κίμα*, *σάφισμα*, *κίμα*, *τρίμα*, *πισπᾶσθαι* ὅλον. qua notione etiam *πισπᾶσθαι* dixerat *Nes. 259.* Nempe *πισπᾶσθαι* pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori & usu rerum ortam indicant: qua re etiam nomen Latinum, ut *Friscellinus* in *Nubibus*, servavi. *Κίμα* vulpes est. Nempe *κίμα* legendum, non *κίμα*, ex ipso vocum Atticarum connubio jam suspicaretur aliquis. Sed insuper τὸ *κίμα* & casus prodit, & praesertim illud, quod ignotum aequae ac *πισπᾶσθαι* imperito Sophistae nomen dicit: *κίμα* autem nimis quam notum omnibus: hinc etiam factum ut librarius illud ignotiori substitueret: cum praesertim *operum* inimici sui nomina ea paullo post appelleret auctor: quae res etiam Scholiasta videtur movisse, ut retineret *κίμα*, & *πισπᾶσθαι* etiam ad obscenum sensum traheret. Nos non tam sententia huius loci detinuit, quam ea molestia, quod non occurreret Latinum, idque abstrusius paullo no-

men, quod τὸ *κίμα* satis responderet. *Corcoris* veniebat in mentem: sed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpem* retinui.

J. M. G.

9. Κίμα] Forſan *κίμα*, i. e. bellua. *Heſych.* *κίμα*, θηρίον, ὄφις. *Suid.* *Κίμα* πᾶν τὸ θηρίον *κίμα* δὲ ἀεὶ οὖσι καλεῖται. ὁ δὲ τὸν ἀλάστικα. *κακὸν* ὡς ἀλάστικ. &c.

F. G.

Κίμα] Conjecturam *Gajeri* juvat *Alciop.* III. Ep. 28. Ubi ancilla *Heri* graveolentis amores detestata ait: *ἐγὼ εἰ, ὦ Γίελλι, εὐγῶ, τοῦτο μὲ βδελυστοῦμαι καὶ βίμα* τὴν σάρκα, καὶ ὅταν τὴν *κίμα* ἐκτετραχῆναι, quae *Bergl.* vertit *velas aliquam totam belluam aversans*. Et ap. *Aristoph.* frequenter inter convicia numeratur *κίμα*. Quod etiam ibi *Scholast.* eodem modo exponit quo *Suid.* tamen pro ἀλώπηκι potissimum eidem ponitur. Sed & *Lucianum* dedisse *κίμα*, quia generale hoc veteratorum, & scortatorum opprobrium, non absumile vero est: neque ideo ajo *κίμα* illico proſcribendum esse; verum id forſan a recentioribus scribis proſectum, qui hoc aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinnedus* conveniens, melius intelligerent.

J. F. R.

12. Παιδάλημα] *Heſych.* *Παιδάλημα*, παιδάριον, ὁ παῖς.

F. G.

13. Κίμα] Forſan *Κίμα*.

F. G.

18. Εὐριπίδης] *Eurip.* *Bacch.* v. 385.

M. du S.

Εὐριπίδης] Hodie sic legitur *Bacch.* 385. seq. Ἀχαιῶν ἐοικώς, Ἀχαιῶν τ' ἀφροσύνας, τὸ τὸν δυνάμει. Et

32. Vides, quanto melius tibi fuisset non movisse Camariānam, nec derisisse *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, *detestabilemque* totam vitam reddet? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* aliquid? Quantum in *me* est, nunquam deficiet. Nondum enim *scis*, quam totum in te plaustrum atraxeris, qui deberes, o *pollen*, o *vulpes*, me tu trepidare, si quis vir hirsutus, & ut veteres dicebant, nigro podice, vel torvum te intueretur? Forte jam haec etiam ridebis, cum illud *pollen* & illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam & *griphos* audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet calumnieris, nisi jam tripli aut quadrupli poenas tibi dedit Apophras. Tibi nimirum imputabis omnia. Ut enim praecclarus Euripides docere solet, *Effrenis oris*, & *supra-2* *vis imprii solet esse finis infortunitatis*.

Ὅρας, ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνησον ἢ Καμαρίαν ἔαν, μὴδὲ καταγελάει ἢ ἀποφρά-
5 δῶ, ἢ σοι ἀποφράδα ἢ βίον ὅλον ἐργάσε-
ται; ἢ ἔτι προσδαίτη, ὡς τό γε ἐμὸν
ἔποτ' ἐλλείπει; ἢ δέπω γῶν οἶδα ὡς ὅλην
ἢ ἄμαξαν ἐπισπάσω, δέον, ὃ παμπάλη-
μα, καὶ ἡ κίναιδος, ἢ ποπτήσας εἴ τις
1 ὁ ἀνὴρ φασὺς, καὶ τῆτο δὴ τὸ δῆχαιον, με-
λάμπυρον, δριμύ μοῖαν εἰς σέ ἀποβλέ-
ψαν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ πα-
μπάλημα, καὶ τὸ κίναιδος, ὥσπερ τινα αἰ-
νίγματα, καὶ γρίφους ἀκυσσας. ἄγνωστα γὰρ
1 σοι τὰ σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὅρα ἤδη
καὶ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τε-
τραπλῇ σοι ἡ ἀποφράς ἐκτέτικεν. αἰτίῳ δ'
ἔν σταντὸν ἐπὶ πάσῃ. ὡς γὰρ ὁ καλὸς Εὐ-
ριπίδης λέγειν εἶπεν, Ἀχαλίναν φομά-
2 ὁτον, καὶ ἀφροσύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλ-
δυτυχία γίγνεται.

a Κίναιδος] Sic & M. cum Edd.

3. Τὴν Καμαρίαν] Λίγην φασὶ τῇ Καμαρίῃ πέλει
καμαρίαν, ὁμῶς αὐτῇ ἢ βυλομῆτις Καμαρίαν
παροχαιῶσαι, ἔχοντες ὁ δὲ οὐκ, καὶ αὐτὴ Καμαρίαν. Οἱ δὲ
τῇ θεῷ ὁ δῆχαιος ἐλάττωσαν, ὅθεν ἡ παμπάλια ἐπὶ-
ται ἐπὶ τῇ αὐτῇ βλαβερῶς τι ποῦν μάλιστα. τοῖς
δὲ φασὶ φασὶ δυσῶδης ἵσαι τὴν Καμαρίαν, καὶ τοὺς πλάγους
ἀποφράδας ἐλάττωσαν ὅσον. V.

8. Παμπάλημα] Παμπάλημα ὁ παμπάλιος ἄνθρωπος.

* Ὁ ὁσπερ] Ὁσπερ Editi; ex Voss. utroque mutavit
M. du S.

πορῶς. * ὁ ὁσπερ ἄλλοι τῆς κακῆς ἢ συκοφαντίας
καὶ συκοφαντίας. τὴν δὲ ἡ τοῦτο βούλεται δηλοῦν,
ἀλλὰ ἢ ὑπὸ ἀνιδότου μυστικῶς ὁσπερ ἄλλοι καὶ ἀποφ-
ραμῶν. Κίναιδος δὲ ὁ τι ποῦν, ὁ τι πάχον, ὁ δὲ
τὸ τὴν αὐτὴν κακίαν. V. (Eadem in V. altero; sed ante
βούλεται inserit: τῇ γλωσσῇ, & pro πάχον habet
παλιν. At πάχον etiam in G. V. & M.)

+ Συκοφαντία] Sic V. & M. Συκοφαντία. Exc. G.
+ ἀποφράδας] ἀποφράδας Exc. G. V. M.

Ita sic landatur etiam supra 4m. c. 3.

J. M. G.

19. Ἀχαλίναν] Gell. I. 15.

M. du S.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ.

DE OE CO.

Εἴτα Ἀλέξανδρος μὲ ἐπιθύμησεν ἐν τῷ Κύνῳ λυσαῖος, καλὸν τε καὶ λευκὸν ἔχοντα ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βαθύν, καὶ προσήκως ὄξυν, καὶ ἡδύατος ἡδύν, καὶ θέρους ὄρα ψυχρὸν, ὥστε καὶ ὅτε προσήλθω τῇ νόσῳ, ἢ ἐνόσησεν ἀπ' αὐτῆς, δοκῆ μοι ὅτι αὖν τῷ λυσιῷ ἀποχέας οἶκον δὲ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον, καὶ καλλί καλλιστον, καὶ φωτὶ Φαιδρότατον, καὶ χρυσοῦ τιπνότερατον, καὶ γραφαῖς ἀνθρώτατον, ὅτι αὖν ὅτι θυμὸς οὐκ οὐκ ἐν λόγῳ ἐν αὐτῷ ἀφάδης, εἰ τύχοι οὐδὲ τίτῃς ἀφάδης, καὶ ἐνευδοκίμῃσαι, καὶ ἐλλαμπύνατος, καὶ βοῆς ἐμπλήσαι, καὶ ὥς ἐν μάστιγι καὶ αὐτὸς μέγας τῷ κάλλει αὐτῷ γενέας, ἀλλὰ οὐκ ἐπισκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἀπεισι, κωφὸν αὐτὸν καὶ ἀλογον καλαμπῶν, μήτε προσειπὼν, μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀναυδοῦ, ἢ φρόνῳ σιωπᾶν ἐγνωκώς;

Ἡράκλειος, ὁ φιλοκάλε τινός, εὐδὲ οὐδὲ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτᾷ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμυσία, ἢ ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξῆν, καὶ ἢ καλλίστων ἀποξῆν, καὶ μὴ σπιέναι ὥς ὅτι αὐτὸς οὐδὲ τὰ διαμάτια νόμος ἰδύσταις τε καὶ πεκαυδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τὸ κοινὸν τῷτο ἰδεῖν μόνον, καὶ οὐκ ἐβλέπει, καὶ τὸ ὀφθαλμῷ οὐκ ἐνεγκεῖν, καὶ πρὸς ἢ ὀροφὴν ἀνακύψει, καὶ ἢ χεῖρα ὀπταῖσαι, καὶ καθ' ἡσυχίαν ἡδύναι;

ERgo Alexander lavare in Cydno cupiit, cum pulchrum videret & pellucidum amnem, & sine periculo profundum, & blande celerem, & ad natandum jucundum, & frigidum aestate; adeo ut videatur mihi ne praesenti quidem morbi, quem inde nactus est, periculo a lavandi voluptate revocari potuisse: Oecum autem aliquis conspicatus magnitudine ingentem, & specie pulcherrimum, & luce multa hilarem, & fulgentem ab auro, & picturis floridum; non concupiscat orationem (si haec forte illius sit professio) in eo habere, & in illo probari, & claritatem sibi in eo parare, & clamoribus eum implere, & quantum licet, & ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed perspectis cum cura omnibus, & admiratus solum, abeat, surdum relinquens & orationis suae expertem, nec allocutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus aliquis, aut qui invidia tacere decreverit?

2. Non elegantis istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fuerit, sed rusticitas multa, & stupor quidam circa pulchra, ipsasque insuper musas, rebus jucundissimis se indignum judicare, & alienum ostendere a rebus pulcherrimis, nec intelligere, non eandem circa spectacula legem esse imperitis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis sufficiat commune illud, videre solum, & circumspicere, & circumferre oculos, & ad lacunar suspicere, & movere ab admiratione manum, & Otacite oblectari prae metu, ut quidquam di-

1. Ἀλέξανδρος μὲ ἐπιθύμησεν] Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύνῳ λυσαῖος, ὁ μικρὸς ἡρώτης, ὃς φησὶ Ἀφροδίτης. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ περὶ τῆς ποταμοῦ

* Πλατυπύγῃ] Sic V. C. & G. In impress. erat σφυγμύγῃ, uti apud Strab. XIV. p. 693. C. in Ed. Casauboni editum est; cuius vide notas p. 241. emendationem suam fix-

Κύνῳ, ὅτι ἀπὸ ψυχρότητα τὰ * πλατυπύγῃ τῇ ζώνῃ ἵσται ἰσχυρὰ τὰ ἢ μὲν τούτου ἐν γυμνασίοις. V. (Sed & tu lege Q. Curtium super hoc. C.)

manes.

† Πίσθη] Πίσθη male edita, quod emendare non dubitavi.

M. de S.

J. F. R.

dignum iis quae spectantur proferre possint. Qui vero eruditus pulchrarum rerum spectator est, non, puto, satis habeat oculis tantum fructum illius jucunditatis percipere, neque sustineat mutus pulchri spectator esse: sed tentabit, quantum potest immorari spectaculo, & oratione illud quasi pensare.

3. Pretium vero illud non laus modo conclavis. Hoc forte insulanum illum adolescentulum decuerit, ut admiratione domus Menelai percellatur, & cum caelestium rerum pulchritudine ebur atque aurum illius comparet, ut qui nihil in terra pulchrum aliud viderit. Sed ipsum illud dicere in eo, & convocatis praestantissimis hominibus, orationis facultatem ostendere, id ipsum, inquam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iudicio jucundissima, pulcherrimus oecus ad accipiendam orationem apertus, laude & faventium vocibus plenus, placide & ipse antrorum instar resonans, & subsequens quae dicuntur, & ultima vocis protendens, extremisque orationis immorans, vel potius ut docilis auditor memorans quae dicta sunt, laudansque dicentem, & aliquid non alienum a Musis reddens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tibiatarum pastoriarum cantum resonant, redeunte per repercussionem voce, & in se ipsam revertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusve, in mediis alicubi praeruptis habitantem, & intus loquentem e rupibus.

δέει τῷ μὴ ἀνδρὶ δυνήσθαι ἄξιόν τι τῷ βλεπομένων εἰπεῖν ὅστις δὲ μὲν παλαιὰς ὁρᾷ τὰ καλά, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὅφρα μόνῃ καρπώσασθαι τὸ τερπνόν, ἐδ' ἂν ὑπομῖναι ἄφρονος θεότης τῷ κάλλει γενέσθαι. περὶ δὲ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐνδιατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θεάν.

Ἡ δὲ ἀμοιβή, οὐκ ἔπαινον τῷ οἴκῳ μόνον (τῷτο μὲν γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ ἡσιώτῃ ομειρακίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰκίαν ὑποεκπεπληχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν ἐρανῶ καλά, τὴν ἐλέφαντα καὶ τὴν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῇ καλόν τι ἄλλο ἐωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν αὐτῷ, καὶ τῆς βελτίστους συγκαλέσεια λόγων ἐκτίδουζιν ποιήσασθαι, μέρος τῷ ἐπαίνῳ καὶ τῷτο γένοιτο ἂν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερῆδιστον, οἶμαι, οἶκον ὃν κάλλιστον ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπλάσθαι, καὶ ἐπαίνῳ καὶ εὐφημίας μετὰ ὧν, ἥρεμα καὶ αὐτὸς ὡς ἂν τὰ ἀντρα συνεπύχων, καὶ τοῖς λεγομένοις ὡς ἐκολοθεῖν, καὶ ὡς αὐτῶν τὰ τελευταῖα τὴν Φωῆς, καὶ τοῖς ὑστάτοις τὴν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς ἂν τις εὐμαθὲς ἀκροατὴς ἀφ' ἑαυτοῦ γνέων τὰ εἰρημόδια, καὶ τὴν λέγουσαν ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἀμύσησιν ποιούμενον πρὸς αὐτὰ οἶόν τι πύλαχοι πρὸς τὰ αὐλήματα τὴν ποιμνίαν αἱ σκοπῆαι ἐπαυλῆσαι, τὴν Φωῆς ἐπαυλῆσαι καὶ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτῷ ἀνατρεφόμενης οἷδ' ἐκιδῶνται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τῆς ἀδούτης, ἢ βοῶντας, ἐν μέσῃσι πᾶσι τοῖς κρημνοῖς καλοικῆσαι, καὶ λαλῆσαι ἐκ τῆς πείρας ἐνδόν.

Ἔμοι

hic laudatur, i. e. aedes plurium conclavium; sed eam quae proprie αἶψα vocatur, nomine etiam Latinis recepto, oecus; tota descriptio loquitur. Conf. Gramou. ad Hippiam c.

5. Νέστιν ἢ ἐπαινεῖται] Ita & Aristoph. Av. vs. 31. Νέστιν ἢ ἐπαινεῖται. De repetitione huiusmodi verbi cognati conf. supra Alex. c. 32. Gal. c. 5. & alibi. Nam adeo est frequens, ut pluribus non opus sit. J. F. R.

30. Καὶ ἡσυχῶς ἰδῶναι] Respondet Gallicum pro-

verb. Les plus grandes passions sont muettes. J. F. R.

36. Ἐνδωπρίψαι] Plus est, quam solo visu immorari; sed quasi non posse satiari admirando atque laudando. Conf. supra Adv. Ind. c. 26. & Alex. c. 33. f. J. F. R.

39. Ἠσιώτῃ μεμνημένῳ] Hom. Od. Δ. 71. M. du S.

59. Πρὸς αὐτῶν] Lege αὐτῶν. F. G. Id ut fieret, curavi. J. F. R.

Ἔμοι γὺν δοκεῖ καὶ συναίρεα οἶκος 4. Videtur enim mihi, cum pretioso
πολυτελής ἢ τῷ λόγῳ γνώμη, καὶ
πρὸς τὴν λόγους ἐπεγείρεα, καθάπερ τι
καὶ ὑποβαλλόμενος ὁ θεός. αὐτὸν γὰρ εἰσεῖ
τι ἀφ' ἧς ὁφθαλμοῦ ὅτι ἡ ψυχὴ καλόν.
εἴτα πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν ἐκπέμψῃ τὴν
λόγους. ἢ τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύομεν, ἢ
ὅφιν ἢ ὅπλων ὅπτιναι καὶ τῷ Φρυγῶν ἢ
ὁρμῇ, καὶ ἐπειδὴ ἐνέδῳ αὐτὰ πειρώμεθα,
ἐπαρθῆναι καὶ πτερωνθῆναι πρὸς ἡ τῷ πολέ-
μῳ ὅπτιναι λόγους δὲ σπυδὴν μὴ ὅπτιναι
καὶ πρὸς κάλλη χωρίων; καίτοι Σακρά-
τει μὲν ἀπέχρησε πλάτανον εὐφύης, καὶ
πρὸς εὐθαλῆς, καὶ πηγὴν ἀφ' αὐγῆς, μικρὸν
ἀπὸ τῷ Ἰλισθῷ κἀνταῦθα καθεζόμενον,
Φαίδρου τὲ τῷ Μυρρινισίῳ κἀνταῦθα καθεζόμενον, καὶ
τῷ Λυσίῳ τῷ Κεφάλῳ λόγους δὴ λέγει, καὶ
τὰς Μήσας ἐκάλει, καὶ ὅπτιναι ἤξειν αὐ-
τὰς ὅτι ἡ ἐρημίαν, συμπεριληφόμενος τῷ
ὅτι τῷ ἔρωτι λόγους. καὶ οὐκ ἡχύνει
γέρον ἄνθρωπον, ὡς καλῶν παρθένων,
ἢ συνεσομένης τὰ παιδεραικά. ἐς δὲ ἔτι
καλὸν χωρίον, οὐκ ἂν οἴωμεθα καὶ ἀκλή-
τους αὐτὰς εἰσθῆναι;

Καὶ μὴν ἐ κατὰ γε σκιὰν μόνην, εἰδὲ
καὶ πλάτανον κάλλος, ἢ ὑποδοχὴν, εἰδὲ

conclavi effertur etiam animus dicentis & ad
orandum excitari, quasi subjiciente aliquid
spectaculo. Fere enim per oculos pulchrum
quiddam in ipsum etiam animum influit,
quod exornatam ad illud exemplum oratio-
nem deinde emittit. Nisi credimus, Achil-
li ab ipso conspectu armorum auctum esse
impetum contra Phryges, & cum tentandi
caussa illa induisset, elatum esse & quasi
salutem ad belli cupiditatem; dicendi autem
studium non intendi ad pulchritudines lo-
corum? Verum Socrati satis ad hoc erat
platanus bene nata, & herba florida, &
fons pellucidus parum distans ab Ilisso: at-
que ibi assidens Phaedrum Myrrhinusium
diffimulatae sermonibus sapientiae lufit, &
Lysiae Cephalae orationem redarguit, &
Musas vocavit, ratus, in illud desertum
venturas, adjuturasque illam de amore dis-
putationem. Nec puduit hominem senem
vocare virgines, audituras de puerorum a-
more sermones: in locum autem adeo pul-
chrum non putemus etiam non vocatas illas
venire?

5. Atqui non umbram modo habet, sur-
coplatani pulchritudinem, hoc diversorium,
etiam

a Ἔμοι] Rescripsi ex Fl. L. marg. A1. & V2. Ὁ μοι Edd. vulgo. Ὁμοίως Pell. b Συνεσομένης] Sic Fl. Fr.
P. H. S. B1. & 2. Συνεσομένης J. & V2. Συνεσομένης Pell. Forf. συνεψ— adlevit Solan.

65. Ὁ μοι γὺν] In omnibus, praeter Florentinam,
editionibus sine ullo sensu legas, Ὁ μοι γὺν δοκεῖ ἐ
ἐπεγείρεα οἶκος πολυτελής ἢ τῷ λόγῳ γνώμη. At pla-
ne sicut conjeceram, in antiquissima illa editione le-
gitur, ἔμοι γ' ἐν δοκεῖ &c.

Ἔμοι] Antea legebatur ὁ μοι in omnibus Impr. ex-
cerpta Fl. & V2. In L. etiam recte ἔμοι. M. du S.

Ὁ μοι] Ἔμοι legendum videtur. F.G. Omnino.
Ideoque sic jam dedi.

70. Πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν] Lege πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν-
τα. Infra: λόγους δὲ σπυδὴν μὴ ἐπιτηνέω πρὸς κάλλη
χωρίων. F.G. Vellem libri addicerent, & promapte re-
ciperem. Sed vel sine iis ita legendum.

71. Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ] Hom. Il. T. 16. & 365. M. du S.
Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ] Il. T. 15. Attulerat Thetis arma
filio suo. Reliqui fulgorem eorum ferre non possunt.
Ἀντὶ Ἀχιλλεύς.

Ὡς εἶδ', ὡς μὲν μᾶλλον εἶδ' ἡλῶ, ἐν δὲ οἱ ἔστα

Διὸς ὑπὸ βλαφάρων, ὡς οἱ σῖλας, ἐκφράσσιν.

77. Πλάτανον εὐφύης] Haec de platano, de Ilisso,
de musis &c. omnia pertinent ad Platonis Phaedrum,
in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputa-
tionis Socraticae, quae Lysiae opposita est.

83. Συμπεριληφόμενης] Lege συνεπιληφόμενης. F.G.
86. Συνεσομένης] Impr. plerique συνεσομένης. Ad
veram & genuinam Luciani vocem magis accedit
scriptura Fl. & V2. quam secutus sum. Ab ejus enim
manu credo fuisse συνεσομένης.

Συνεσομένης τὰ παιδεραικά] Legendumne συνεσομέ-
νης, an συνήμι potest etiam esse futurum medium
συνεσομαι; illud enim puto certum, ad hanc origi-
nem atque intellectum pertinere.

Συνεσομένης] Συνεσομένης a συνήμι legendum vide-
tut. F.G. Recte; nam licet Cl. Gessn. & συνεσομένης a
συνήμι forte formari posse suspicetur, malim tamen,
vi-

etiam si relicta ista ad Illissum, illam Regis auream dicas. Istius enim in solo pretio inerat miraculum: ars vero, aut pulchritudo, aut delectatio, aut commensurata proportio, non una elaborata aut permixta aut erat: sed barbaricum spectaculum, divitiarum solum, quibus inviderent spectantes, beati possidentes judicarentur. Laus autem inerat nusquam. Neque enim pulchra curabant Arsacidæ, neque ad delectationem hominum visui exponere sua solebant, neque curabant, laudaturine essent spectatores; sed id solum, ut percellerentur. Neque enim elegantiarum, sed divitiarum studiosi sunt barbari.

6. Hujus autem pulchritudo oeci non ad barbaricos oculos *εκατα* est, neque ad Persicam superbiam, aut jactationem regiam, neque pauperem solum sed ingeniosum spectatorem postulat, cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratiocinatio etiam dicta consequatur. Quod enim pulcherrimam dei partem spectat (est autem pulcherrima, & amabilissima pars principium) & tollentem statim caput solem excipit; quod valvis apertis luce ad satietatem repletur; quo positu templa faciebant antiqui: quod longi-

αὐτὸ δὲ τῷ Ἰλισσῷ καλαλιπὼν, ἡ βασιλείας λέγῃς ἡ χρυσῇ. ἐκείνης γὰρ ἐν τῇ παλινελεῖα μόνῃ τὸ θαῦμα· τέχνη δὲ, ἡ κάλλος, ἡ τέρψις, ἡ τὸ σύμμετρον, ἡ τὸ εὐρυθμον, ἡ συνείργαστο, ἡ δὲ καλεμένη κίλο τῷ χρυσῷ, ἀλλ' ἢ βαρβαρικὸν τὸ θαῦμα, πλεονεξία μόνον, καὶ φθόνος ἡ ἰδόντων, ἡ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἔχοντων. ἔπαινος δὲ ὑδαμὺ προσήν· ὡς δὲ γὰρ ἡ ἐμελε τοῖς Ἀρσακίδαις ἡ καλῶν, ἡ δὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιεῖτο τὰς ὀπιδεύσεις, ἡ δὲ ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαινέσοντο οἱ θαυταί, ἀλλ' ὅπως ἐκπλάγησοντο. ἡ φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ φιλόπληστοί εἰσιν οἱ βάρβαροι.

Τὸν δὲ τῷ οἴκῳ τὸ κάλλος, ἡ χρῆ βαρβαρικὴς τινὰς ὀφθαλμοὺς, ἡ δὲ χρῆ Περσικὴν ἡ ἀλαζονίαν, ἡ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, ἡ δὲ πένητος μόνον, ἀλλὰ εὐφυὲς ὁ θαυτὸ δέοντων, καὶ ὅταν μὴ ἐν τῇ ὀφείῃ ἡ κρίσις, ἀλλὰ τις ἡ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ ἡ τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν (κάλλιστον δὲ αὐτῆς ἡ πρὸς θεογονία ἡ δὲ ἀρχὴ) ἡ ἡ ἡλιον ἡ δὲ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τοῦ ὑποδέχεται, καὶ τῷ φωτὸς ἐμπέπληται ἐς κόρον, ἀναπεπλημένον ἡ θυρῶν, καθ' ὃ ἡ τὰ ἱερὰ βλέποισιν ἐποιεῖ.

ε. Οὐδὲ] Οὐδὲ Pell. d. Ἐμελε] Sic S. & A. Ἐμελλε cett. e. Ἀλαζονίαν] Et sic Fl. cum cett. f. Ἰσπερ-ψυαία] Ἰσπερψυαία Fl.

99. Τοῖς Ἀρσακίδαις] Ἀρσακίδαις τοῖς ἡ Περσῶν φησὶ βασιλεῖς, ἀπὸ Ἀρσάν τοῦ * παλαιωτάτου τῶν γούας Ἰλυσσας. V.

* Παλαιωτάτου. Παλαιωτάτου V.

vitandae ambiguitatis ergo, consueto more ἡ adhibere; maxime cum & sic habeat Pell. Verum quia alii aliud suppeditant, vulgatum exhibeo. F. F. R.

91. Βασιλείας] Quam regiam designet, invenire non possum, cum Arsacidarum mox meminisset. M. du S.

Ibid. Τῷ βασιλεῖ — τῷ χρυσῷ] Haec est illa aurea platanus, quam cum vite ejus generis Dario, Xerxis patri, donarat Pythius Lydus. Herod. 7, 27. Bithynum pro Lydo facit Plin. 33, 10. f. 47. ubi reliquos qui hujus utriusque muneris mentionem fecere, laudat Herodotus. F. M. G.

99. Ἐμελε] Sic S. & A. recte. In reliquis ἡμελλε, Sacrifissime in hac voce peccatur. M. du S.

Tom. III,

Ibid. Ἀρσακίδαις] De his vide Tacit. An. II. 1. & e-narratores. M. du S.

Ibid. Τοῖς Ἀρσακίδαις] Anachronismus ingens. Neque enim Darius, cui oblata illa platanus, Arsacides. F. M. G.

8. Ἀλαζονίαν] Forſan ἀλαζονίαν quaesivit Solan. haud immerito. Nam sic scribi amat. At quia scribae & & saepe promiscue in aliis exarant, nihil mutare sustinui. F. F. R.

14. ἡ ἀρχὴ] Oriens. F. G. Quid mirum, quando ἡμέρας intelligitur, quod est praemissum? F. F. R.

17. Τῶν θυρῶν] An θυρῶν; F. G.

ἐπαίνει οἱ πάλαι, καὶ τὸ τῷ μήκει πρὸς
τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὑψὺ εὐ-
εθμοί, καὶ ἡ Φαιαγωγῶν τὸ ἐλεύθερον, καὶ
πρὸς ὅραν ἐκάστη ἐὺτοχόν, πῶς ἔχ-
ηδία ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαίνων ἄξια;

Ἐτι δὲ θαυμάσωνται τις καὶ ἡ ἀροφῆς ἐν
τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριτον, καὶ τῷ εὐκό-
σμῳ τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ τῷ χρυσῷ ἐς
τὸ εὐπρέπες σύμμετρον, ἀλλὰ μὴ τὰς
τάς χρείας ὀπίσθαι, ἀλλ' ὅπόσον αὖ καὶ
γυναικὶ σώφρονι καὶ καλῇ δεξιᾷ ὀπισθι-
μότερον ἐργάσασθαι τὸ κάλλος, ἢ τῷ
τῇ δειρῇ λεπτός τις ὄρμος, ἢ τῷ δα-
κτύλῳ σφενδόνη εὐφορῶν, ἢ ἐν τοῖν ὤτοι
ἐλλόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταῦτα τὸ ἀφε-
τοι τὸ κόμης συνδεύσα, τοσούτον τῇ εὐμορ-
φίᾳ προσθεῖσα, ὅσον τῇ ἐοῦντι ἡ πορφύ-
ρα· αἱ δὲ γε ἐταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ ἀμορ-
φότεραι αὐτῶν, καὶ ἡ ἐοῦντα ὅλην πορφυ-
ραν, καὶ ἡ δειρὴν χρυσῇ πεποιμένην, τῷ
πολυτέλει θηρώμεναι τὸ ἐπαγωγόν, καὶ τὸ
ἐνδόν τῷ καλῷ, προσδέσθαι τῷ ἔξωθεν τρυ-
πῆς θαυμάσιμα. ἡ γὰρ καὶ ἡ ὀλέ-
κη αὐτῶν εὐπιοτέραι φαίνεται, συ-
απολάμπουσαι τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ πρὸς
τὸ μὴ ἐπερίγραφον, λήσων τῷ χρυσῷ
παμφάλῳ, καὶ τὸ πρὸς ὅσον αὐτὸ ἐρασμιώ-
τερον γενήσεται, τῷ φαεινотάτῳ συνορώμε-
ται. ἀλλ' εἰμὶαι μὲν ὅπως, ἢ δὲ γε σώφρων
γυνὴ χρυσῷ μὲν τὰ δεκνύοντα, καὶ μόνον τὰ
ἀναγκαῖα προσχρήται, τὸ δ' αὐτῆς κάλ-
λος, οὐκ ἀν' αἰσχύνῃσιν, οἶμαι, καὶ γυμνὴν
δεικνύουσα.

tudo latitudini & utrisque altitudo decora
proportionē respondet: quod fenestras sunt
liberae, & ad utramquamque partem ante
recte dispositae: qui non jucunda haec o-
ratoria & digna laudibus?

7. Insuper admiraretur aliquis, quod in
formoso lacunari nihil superfluum, in or-
nato nihil quod reprehendi possit, illa stri
decora & commensurata distinctio, nihil
habens in usu invidiosum; sed quantum
etiam in muliere pudica & pulchra ad for-
mam insigniorem reddendam sufficiat, aut
otenne circa collum monile, aut in digito
anulus habilis, aut in aures in auribus,
aut fibula quaedam, aut cohibens comam
fluctuantem caenia, quae tantum addat for-
mae, quantum vestis purpura. At meretrix
scet, praesertim si qua est deformior, &
vestem totam purpuream, & collum sibi
faciunt aureum, ipso pretio venantes illece-
bras, & quod pulchritudini deest, extra
apponendis, quae aliquam suavitatem ha-
bent, solantes. Putant enim, & brachium
sibi candidius visum iri, aurum si una re-
fulgeat; & pes quod minus circumscriptae
formosus est, illud occultatum iri sub au-
reo sandaliō; ipsam faciem visum iri ama-
biliorem, si una cum eo, quod splendidis-
simam est, adspiciatur. Atque istae qui-
dem hoc modo. Verum modesta mulier au-
ro, quantum satis est, & ad necessaria tan-
tum utitur: suam vero pulchritudinem ne-
que nudam ostendere erubescit.

8. Igi-

^a Ἐλεύθερον] Forſan αἰῶνος adscriptum margini *f*. ^b Ἐὺτοχόν] Recēpi ex *f*. marg. *At*. & *L*. *Eὺτοχόν* Edd. vulgo. ^c Καὶ τῷ] Nihil variant Edd. ^d Περὶ] Et sic *fl*. cum reliquis. ^e Ἠγούται] Ἠγούται male Coll. *f* *Λούται* *Αἰταῖς* *fl*. ^g Φαίνεται] *Εἶναι* Coll. Vulgatum firmanat *f*. *Fr*. *f*. *P*. &c.

40. Ἠγούται ἢ ἐν τῷ ὀλέκῳ αὐτῶν εὐπιοτέραι φαίνεται *fl*. *τ*. *χ*. *κ*. *π*. *θ*.

26. Περὶ τὰς χρείας] Non damno penitus hanc le-
ctionem: sed magis placeret, si reperiatur in libro
bono τῷ *g*. praeter usus necessarios, certo decoros.

f. *M*. *G*.

31. Εὐφορῶν] I. e. modicus, levis, non gravitate

incommodus anulus.

34. Ἡ πορφύρα] Ἡ πορφύρα πορφύρα scil.

47. Τὰ ἀναγκαῖα] Subaudi κατὰ.

56. Διαλεξιμότης] Lege *Ἀγαθότητα*. *f*. *G*. *Non*

video quare.

f. *G*.

f. *G*.

f. *G*.

f. *G*.

f. *G*.

f. *G*.

8. Igitur lacunae oeci hujus, vel caput potius, formosum quidem per se quoque, auro catenis ornatum est, quatenus etiam caelum noctu a stellis per intervalla collustratum, & ignibus per interstitia quaedam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis causa reliquo ornatui adpersum; verum splendore etiam quodam jucundo relucet, totique domui rutilum quendam colorem adjicit. Cum enim incidens lumen attingit aurum, permistumque illi est, commune quiddam refulgent, ac duplicem ruboris serenitatem reddunt.

9. Excelsa ergo oeci & fastigio proxima talia sunt, Homero quodam laudatore indigentia, qui illam aut alte-fastigiatam, ut Helenae thalamum, aut splendidam, ut Olympum, forte dicturus esset. Ornatum vero reliquum, & picturas parietum, & colorum pulchritudinem, & evidentissimam uniuscujusque, accuratationemque, & veritatem, adspectui veris, & prae florido comparare rectum fuerit: nisi quod ista deflorescat, marcescuntque, & mutantur, ac pulchritudinem amittunt; hoc vero perpetuum ver, & nunquam marcescens prae, & flos aeternus, quem solus attingat visus, & spectaculi illam suavitatem demetat.

10. Haec igitur tanta ac talia quis non

Καὶ τοίνυν ἡ τῷδε τῷ οἴκῳ ὄροφῇ, μάλ-
λον δὲ κεφαλῇ, εὐπρόσωπῳ μὲν καὶ καθ'
ἐαυτῷ, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσούτον κεκοσμη-
ται, ἐς ὅσον καὶ ἕρανός ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῷ
ἀστέρῳ ἐκ ἀστρημάτων περιλαμπόμε-
νος, καὶ ἐκ ἀσπλείμματος ἀνθῶν τῷ πυ-
ρὶ. εἰ δὲ γὰρ πῦρ ἦν τὸ πᾶν, ὃ καλὸς ἀνὴρ,
ἀλλὰ φοβερόν ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' αἴ τις ἐδὲ
δεγχοί ἐνταῦθα τὸ χρυσοῦν, ἐδὲ μόνον τῷ τέρ-
ροποντῷ εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεπαρ-
μῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ τινι ἡδύϊαν ἀπολάμ-
πει, καὶ τὸ οἶκον ὅλον ἐπιχρῶσιν τῷ ἐρυθρῷ
μαλί. ὁπόταν γὰρ τὸ φῶς προσπίσῃ ἐφά-
ψῃ, καὶ ἀπαιμυχθῇ τῷ χρυσῷ, κοινὴν τι
ἀπαστράπτουσι, καὶ ἀπλάσιν τῷ ἐρυθρῷ
τῷ ἐκφαίνουσι τὴν αἰθρία.

Τὰ μὲν δὲ ὑψηλὰ καὶ κορυφαία τῷ οἴκῳ
τοιαῦτα, Ὅμηρος τινος διάμνητα ἐπανέτα,
ἵνα αὐτὸν ἢ ὑπερέβαινεν, ὡς τὸ Ἑλένης θάλα-
μον, καὶ αἰγλήναι, ὡς τὸ Ὀλύμπιον, εἶποι
καὶ δὲ ἄλλοι κόσμον, καὶ τὰ τῷ τοίχῳ γράμ-
ματα, καὶ τῷ χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὰ
ἐργασίας ἐκείνης, καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀλη-
θές, ἵνα ὅπως καὶ λεγόμεναι δὲ εὐανθεῖ κα-
τὰ τὸν ἔχοντα ὡς βαλεῖν πλὴν πᾶσι ὅσων
ἐκείνη μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραινέ, καὶ ἀλλὰ τ-
εῖλαι, καὶ ἀποβάλλῃ τὸ κάλλος, ταῦτα δὲ
τὸ ἑαυτὸ αἰδοῖ, καὶ δὲ λεγόμεναι ἀμαρτανῶν,
καὶ τὸ ἀπὸ ἀθανάτων, ὅτι μὴ τὸ ἀφ' αἰῶ-
νος ἀπομύνη, καὶ ἀπομύνη τὸ ἡδὺ τῆς
ἀπομύνης.

Τὰ δὲ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ
αἶν

h. ἀπομύνη] ἀπομύνη Marcil. Nil mut. Edd. nec Codd. Leg. tamen ἀπομύνη.

71. Καὶ τὰ τῷ τοίχῳ γράμματα] Τὰς γραφὰς φησὶν, ἵνα αὐτὰς ἀπομύνη, ὡς αἰς ἀντίον καὶ φησὶν μιν γράμματα

εἰρησται, καὶ εἰ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.

* Hrw] In editis n. ti. Conpexit

M. de S.

69. τῷ φέρον] Homar. Od. A. 121. Et mox αἰγλή-
ται, v. Iliad. A. 532.

M. de S.

80. τῷ ἀπομύνη] ἀπομύνη.

Th. M.

Ibid. τὸ ἡδὺ τῷ ἀπομύνη] Legendum videtur ἀ-
πομύνη quod inter ἀπαστράπτουσι & ἀπομύνη facillime

in ἀπομύνη mutari potuit. Eandem vim habet ἀ-
πομύνη Marcilii, quod probe, si est ex libro: conje-
cturam non temere receperim; cum ἀπομύνη viz
aliter, quam apud poetas, & significatione adīva le-
gere meminerim.

J. M. G.
9. Mān.

B b 2

ἀν' ἡορῆν βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἀν' ὑπο-
 μνην καὶ τῷ δυνάμει ἐν αὐτοῖς λέγειν,
 εἰδὼς αἰχμαῖστοι οὐκ ἀπολυφθῆναι τῷ ὁραμῶν;
 ἐπαγωγότατοι γὰρ ἂν τὴν ὕψους τῶν καλῶν,
 οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἱππῶν
 ἡδίων ἀν' οἰμαί, δράμοι καὶ πρᾶντες πε-
 δίς, καὶ μαλακῶν, προσήκων δεχομένων τῷ
 βάσει, καὶ ἡρέμα ὑπείκοντο τῷ ποδὶ, καὶ
 μὴ ἀντίστυβον τῇ ὀπλῇ. ἀπαντὶ γὰρ
 τότε χρῆται τῷ δρόμῳ, καὶ ὅλον ὅπιδος
 ἑαυτὸν τῷ τάχει, ἀμυλλᾷται καὶ πρὸς τῷ
 πεδίῳ τὸ κάλλος.

Ὁ δὲ τὰς, ἡρῶν δεχομένων, πρὸς λει-
 μῶνα τινα ἐλθὼν, ὁπότε καὶ τὰ ἀνθ' ὑπο-
 μνην, ὡς περὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀν-
 εἰποι τις ἀνθρώπου, καὶ τὰς βαρὺς καθα-
 γότα, τότε καὶ ἐπὶ ἐκπετάσας τὰ
 πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ, καὶ τῷ ἥρῳ
 ἐπ' αὐτῶν, καὶ πάντοθεν αὐτῷ περὶ ἡσας,
 ὅπιδος καὶ τὰ ἀνθ' αὐτῶν, καὶ τὸ ἥρῳ
 τῷ πτερῶν, ὅσῳ αὐτὸν προκαλεῖται τῷ
 χιμῶνι ἐς τὸ ἀμυλλᾷ. ὅπιδος γὰρ
 ἑαυτὸν, καὶ περὶ αὐτῶν, καὶ ἐκπομπῆν τῷ
 κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερον φαίνεται
 πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλὰ τοιούτων αὐτῷ τῷ
 χρομάτων, καὶ μεταβαλλόντων ἡρέμα, καὶ πρὸς
 ἄλλοις εὐμορφίας εἰδὼν τρεπομένων. πᾶσι
 δὲ αὐτὸ μάλιστα ὅπιδος τῷ κύκλῳ, ὡς ἐπ'
 ἀκροῖς ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἰριδὸς τινὲς ἑκά-
 στου περὶ αὐτοῦ. ὁ γὰρ τῶν χαλκῶν ἦν, τῷ
 τοῦ ἐγκλίνατο ὀλίγον, χρυσοῦς ὥφθη, καὶ

cum voluptate videat? aut quis non cū-
 piat, etiam praeter vires, inter haec verba
 facere? qui sciat turpissimum esse non pa-
 ria facere his quae videmus. Est enim res
 illecebrarum plena pulchrarum rerum ad-
 spectus, non in hominibus modo, sed e-
 quus etiam lubentius, puto, decurrat per
 primum campum ac mollem, placide acci-
 pientem gressus, & molliter pedi cedentem,
 nec repellentem ungulas. Omnibus enim
 tum utitur viribus ad currendum, totum-
 que se celeritati impendit, eaque cum cam-
 pi pulchritudine certat.

11. Ac pavo sub veris initia in campum
 veniens, cum flores etiam prodeunt non
 desiderabiliores tantum, verum etiam, ut
 dicat aliquis, floridiores, coloribusque pu-
 rioribus; ipse quoque passis pennis ac soli
 ostensis, elata cauda & in orbem circa se
 erecta, suos item flores exponit, suarum-
 que ver pennarum, prout velut ad certamen
 ipsum provocante. Convertit se itaque &
 circumagit, & pulchritudinis suae quan-
 dam velut pompam agit: ubi sane admi-
 rabilius etiam videtur, mutantibus subinde
 ad lucem coloribus, & sensim in alios trans-
 euntibus, atque in aliam se pulchritudinis
 speciem vertentibus. Maxime hoc illi ac-
 cidit in illis orbibus, quos in extremis ha-
 bet pennis, quorum unumquemque velut
 iris quaedam circuit. Quod enim modo
 aes erat, hoc, modice illo inclinante, au-
 rum videtur: atque ille caeruleus ad solem
 splen-

a Ti] Τοι Fl. & marg. A1. b ἡδίων] Recepi ex L. & S. ἰδίων Edd. cett. c Καὶ ἥρῳ] Ὁλίγον δὲ Fl.
 A1. ἡρῳ. al. ὁλίγον. Coll. Sed nostrae Edd. in vulgato consentiunt. d ἑκατομῶν] ἑκατομῶν Fl. &
 marg. A1.

92. Καὶ ἡρῳ ἐπιδόξῃ Fl. Γρα. καὶ ὁλίγον. G.

9. Μεταβαλλόντων] Μεταβαλλόντων forsan legen-
 dum. F.G.

20. Ὅτι] Mallem ὅτι.

24. Ἀποσπᾶται] Ἀποσπᾶται legendum videtur. τὸ
 ἀποσπᾶται hic locum habere non videtur. F.G.

Ἀποσπᾶται] Errat Giffertius offenderunt ad id ver-
 bum etiam Cl. Grafton. ac Grafton. Vid. T. 2. Isidorus. a.

11. πᾶσι περὶ τῶν ἀποσπᾶται, ubi ἀποσπᾶται pro re-
 cedere, abire recte defenditur ab Clar. Jans. adde & a
 nobis sibi indicatam Cl. Hemsterh. notam ad Deor. Dial.
 XX. No. 63. aliaque. F.F.R.

26. Καὶ ταῖνα — ὁπιδος] Haec instituta vi-
 dentur & spuria. F.G.

33. ἡρῳ] V. Jans. Ἀπομ. III. p. 457. Ed. Steph.
 37.

splendor si inumbretur, viridem lucem spargit : ita alium atque alium ornatum pennae illius ad lucem induunt.

12. Quin ipsum etiam mare habere, quod nos alliciat, & cupidine quadam, cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tante nostis; cum etiam si aliquis plane mediterraneus sit & navigandi imperitus, tamen & ipse conscendere navim velit, & circumnavigare, & multum discedere de terra, idque in primis si videat ab aura secunda leniter inflari vela, navim autem blando levique motu per summos labi fluctus.

13. Itaque hujus etiam pulchritudo oeci apta est, quae impellat ad dicendum, & dicentem excitet, & plausum illi ratione paret. Equidem his ipsis moveor, & jam sum motus, & in oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine, spe non parva fretus, etiam si ad hunc diem informis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, velut veste honesta ornatam.

14. Verum enim vero etiam alia non ignava oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellavit & abruptum dictionem conata est, tum postquam defui, non verò, ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem esse ad edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudinem

570 ἔτι τῷ ἡλίῳ κυανουργές, εἰ σκιαοδείη, χλοαυγές ὅτιν, ἔτω μελακοσμεῖται πρὸς τὸ Φῶς ἢ πτέρωσις.

"Ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ὀπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν ὀγαλήνῃ φανέῃσα, ἴτε, καὶ μὴ εἶπω· ὥστε, εἰ καὶ παντάπασιν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρόπλευς τις εἴη, πάντως ἀν' ἐβελήσῃ καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι, καὶ πλεῖσαι, καὶ πολλὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποι καὶ μὲν αὐρὰν κέφως ἐπικυρῶσαν καὶ ὀρόνῃν, καὶ δὲ ναὺν προσηγῶς τε καὶ λείως ἐκ' ἀκρῶν ἡρέμα διολισθαίνουσαν τῶν κυμάτων.

Καὶ τοίνυν καὶ τῷδε τῷ οἴκῳ τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμητικὸν εἰς λόγους, καὶ λέγοντας οὐκ ἐγγυῖναι, καὶ πάντα τρόποις εὐδοκίμησαι πεισκέυασαι. ἐγὼ μὲν δὴ τέτοις πείθομαι, καὶ ἤδη ἐπέπεισμαι, καὶ ἐς τὸ οἶκον ὅππῃ λόγους παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ ἰυγῆς καὶ Σειρήνης τῷ κάλλει ἐλκόμεναι, ἐλπίδα μὲν μικρὰν ἔχων, εἰ καὶ τέως ἡμῖν ἀμορφοὶ ἦσαν οἱ λόγοι, καλὸς αὐτὸς φανέσθαι, καθάπερ ἐοῖται καλῇ κεκοσμημένης.

Ἐπεὶ δὲ τις οὕτως ἀγενὴς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάντῃ γενεῇ, ὥς φησι, καὶ ὁμιλεῖ μὲν λέγοντι ὑπέκρυσεν, καὶ ἀφ' ὧν ἐπυρᾶτο καὶ ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πείθομαι, οὐκ ἀληθεῖς ταῦτα λέγειν φησὶ με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκαμι ἐπισηδυνότερον εἶναι πρὸς λόγον ὅππῃ οἴκῳ κάλλος γρά-

o [Ως] Ex emendatione Salen. Ove Edd. priores. Marc. Nil mut. Edd.

f Πένουμαι] Πένουμαι male H. -g [Ως] Oe. vult:

27. Διολισθάνουσα καὶ παραώσται. Ως παραί σε αὐτὸν ἔλκεται, Λακωνί; V.

* Διολισθάνουσα] Sic erat in Editis Schol. ac in textu Luciani διολισθάνουσα. Sed ita variatur & alius in hoc verbo. Conf.

χρῆσθαι μοι τῷ ἰνυγῇ, ἢ. Scholiastes Theocriti filiam Ἠχέως facit. Alius ibidem Πυλῶς, ad Id. II. M. du S. Ibid. Ἀπὸ ἰνυγῆς] Mirum, si ὑπὸ hic legendum. Etsi memini supra dicta ad T. I. Tim. p. 103. 104. Et Gymn. c. 20. No. 51. ubi vidimus ἀπὸ saepe poni ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differ-

33. Ἀπὸ ἰνυγῆς] Ex Theocrito. ἰνυγῆς ἵλας το ἔσται ἱρὸν πρὸς δῶμα καὶ ἄλλα. G.

Gymn. c. 28. Vtrum recte esse in textu Luciani, nemo dubitet. Vid. Comtempl. c. 11.

tia non tollenda inter has praepositt. & facillima scribarum ac typothetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, & hic ὑπὸ praestare.

39. Ως φησι] Oe. φησι. Th. M. Ως φησι] Ut ait. Immo, ut ait ipse. F. G.

γραφῇ καὶ χρυσῷ κακοσμημένον. αὐτὸ γὰρ ὡς οὐκ ἐκτετατὴν & αὐτοὺς ὀρεγνύμενον. Contrarium enim quodammodo evenire. Quia, si videtur, ipsa in medium progressa oratio pro se apud vos, tanquam iudices, dicat, quare commodiorem esse putet dicenti vilicet loci atque deformitatem. Me quidem orantem jam audistis: ergo non opus est, me bis de eadem re verba facere. Ista vero jam progressa in medium dicat, tacebo interim ego, & paullulum illi decedam.

Ἄνδρες τοῖνυν δικασταί, φησὶν ὁ λόγος, 55 ἃ μὲν προσηπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἶκον ἐπῆρσε, καὶ τῷ ἑαυτῷ λόγῳ ἐδόξασεν· ἐγὼ δὲ τοσούτῳ δὴ λόγον αὐτῷ διεξελεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ ὑπὲρ ἐκείνου πρὸς ἐλεεινότητα προδῶν μοι δοκεῖ. ὅσα δὲ ἂν ἡμῖν καλλίων φανήσιν, τοσῶν δὲ ὑπεραντίως τῇ τῷ λέγοντι χρεία δευχθήσεται. καὶ πρῶτον γε ἐπὶ τῇ γυναικί, καὶ κόσμῳ, καὶ χρυσῷ ἐκείνου ἐμνημόνευσε, καὶ μοι ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῷ πρὸς αὐτὸν ὁμιλῶντι καὶ γυναικὶ καλῇ καὶ ὅπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τὸν κόσμον τὸν πολλόν, ὅπου τὰ ἐπιτυχῶν ἑκάστῳ ὑπὸ τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ λίθῳ τῷ πολυτελεῖ ἐκπλαγαῖς, ἀντιτορνεύουσιν ἡ χροαί, ἡ βλεφαρῶν, ἡ δακτύλων. ὁ δὲ ταῦτα αἰεὶ, ἐκ τῆς σαρκὸς, καὶ τῆς σμάραγδον, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τῶν φέλλων σποδισμῶν, ὥστε ἀχθῆναι ἐν εὐκότῳ παρορωμένη, ὡς ἂν ἔχῃ

enim quodammodo evenire. Quia, si videtur, ipsa in medium progressa oratio pro se apud vos, tanquam iudices, dicat, quare commodiorem esse putet dicenti vilicet loci atque deformitatem. Me quidem orantem jam audistis: ergo non opus est, me bis de eadem re verba facere. Ista vero jam progressa in medium dicat, tacebo interim ego, & paullulum illi decedam.

15. Sic igitur oratio: *Qui modo dixit orator, Iudices, multis & magno opere laudavit hunc oecum, suaque illum oratione ornavit. Ego vero tantum abest, ut reprehensionem illius velim dicere, ut etiam praetermissa illi vobis posterior videbitur, tanto magis contrarius dicentis usui ostendatur. At primum quandoquidem mulierem, & mundi & aurium mentionem iste fecit, etiam mihi, ut ne summius illud meum, permittite. Atque etiam ego postea etiam mulieribus non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur, confitendo, sed contrarius etiam esse mundum copiosum, cum videntur utiqueque ab auro & lapidibus ornati, & perennis, praeter ea quod mundum debet aut colorem, aut oculorum consuetudinem, aut collum, aut brachium, aut digitorum, tollit hisce ad Sardem aut Smaragdum, aut monile, aut armillam respicit; adeo ut illa habeat, quod indigne ferat, se propter mundum*

a Ἰπταντίος] Ἰπταντίος. Pell. b Χροαί] Χροα male Fl. c Τὸν] Τὸν L. & Fl.

54. Μῆλυσσόμεναι] Mignabo, secedam, ipse locum dabo secedens. F.G.

Μῆλυσσόμεναι] Olim notavi ad hunc locum, non satis notam fuisse hanc significationem verbi docto Athenaei interpreti, qui 12, f. p. 523, B. μῆλυσσας τοῖς κρισταῖσι reddidit ad praesentiores commigrare, cum deberet, cedere fortioribus. Sed quis finis fuerit, si quis castigare velit optimorum etiam interpretum peccata? quot adnotationes in Lucianum scribendae essent? Cavemus nobis eo diligentius, in simili studio qui decurramus. F.M.G.

58. Φόνοι αὐτοῦ] Τὸ οἶκον scil.

59. Ἰπ' ἐκείνου] Τὴν ῥήτορ' προσηπὼν.

62. Ἰπταντίος] Ἰπταντίος legit Interpres. F.G.

73. Ἐς τὴν Σαρδίαν] Σαρδίαν λίθον. Sardem Plinio. cognomen vulgo. cognivola Italice. Σαρδίαν, σάρδιον λέγουσιν, & Sarda, τὰ τῶν Σαρδῶν ἴστω ὅλα, ut & Σαρδόνι, seu Σαρδόνι. F.G.

Ἰπιδ. Τὸν Σμαράγδον] Τὸν Σμ. P. H. & J. plene. Ἰπιδ. per compendium, quod facile permutatur cum τῷ. Sed τῷ plenissime Fl. sine compendio. At genus nondum muto, quia & Latinis saepe mascul. est. Vid. Cl.

ἀποπράττειν αὐτοῖς, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus.

16. Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velit ostendere. Delitescit enim quidquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, & obscuratur, atque una abripitur, quasi lucernam quis magnum in incendium inficiat, aut formicam in elephanto vel samelo ostendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo & sonoro voco dicentis. Resonat enim, & reclamat & contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, si una canant, aut colussum canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, & ad silentium illum qui minor est redigit.

17. Quia illud ipsum, quod dicebat adversarius, excitari a pulchro oeco dicentem, & alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, sit contrarium. Percellit enim ac terret, & cogitationem perturbat, facitque timidiores; dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habita non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprehendatur. Velut si quis armis indutus pulcherrimis deinde fugiat ante alios, cuius nempe ignavia ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens

κόσμον, οὐκ ἀγόντων ὁλὴν ἐπαίρει αὐτὴν τῇ διατῇ, ἀλλὰ πάρεργον αὐτῆς παυμένην τῇ δέαν.

Ὅτι ἀνάγκη, οἶμαι, παθεῖν καὶ τὴν ἐν οὗτῳ καλοῖς ἔργῳ λόγῳ δεικνύσθαι. λαμβάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῇ καλῶν τὸ λεχθέν, καὶ ἀμαυρῆται, καὶ συναρπάζεται. καθάπερ εἰ λύχρον τις εἰς πυρκαϊάν μεγάλην φέρον ἐμβάλοι, ἢ μύρμιρα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλης δεικνύει. τὸτο γὰρ φυλακτέον τῷ λέγοντι καὶ προσέτι ὅτι γὰρ μὴ καὶ τῇ φωνῇ αὐτῷ ἐκπαραστήσῃ, ἐν ὅτῳ εὐφώνῳ καὶ ἡχησὶ οἰκῶ λέγων. ἀντιφθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπιχαλύπτει τὴν βοήν, οἷόν τι καὶ σάλπιγξ δράκοντος αὐλόν, εἰ συναυλοῖν, ἢ τὴν τελευταίαν ἢ θάλατταν, ὅποτε πρὸς κύματά τῃ ἤχῳ ἐπαδὲν τῇ εἰρεσίᾳ θάλασσαν. ἐκπαρατρεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφρονία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ πᾶν.

Καὶ μὴ κακῶς, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγαίρει ὁ καλὸς οἶκος τὴν λέγοντα, καὶ προθυμότερον πρὸς ἀποκρίσιν ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναγνόν ποιῶν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖται, καὶ τὸν λογισμὸν μεταβάλλει, καὶ διαισθητικὸν ἐργάζεται ἐνθυμήμενον ὡς ἀπάντων ὅστις αἰσθάνεται ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίως φαίναται τὴν λόγῳ. ἐλέγχων γὰρ ὅτις γὰρ ὅσοι φαυρότατοι, ὅσοι καὶ εἰ τις παλαιὰν καλὴν ἐνδύς, ἐπείτα φεύγει πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν δειλὸς ἢ τῶν ὅπλων. τὸτο δὲ μοι δοκεῖ λογισάμενον.

[G.] Omittit Fl. & Poet.] Rescripti ex B2. ac Pell. quum Edd. cett. πᾶν habuerent.

Cl. Burm. ad Ovid. 2. Met. 24. Inveniri etiam ζυγῶν, vid. supr. T. I. Ind. Voc. c. 9-p. 90. Veluti & Burm. παραγῶν edidit, vide ibid. ab Cl. Hemst. notatum, cui tamen adsentior, euphoniā cum Priscianō servandam, neque consonantes hic triplicandas.

J. F. B. 68. Ποῖο δόκῃ — ποῖν] Viriosc quoque scribitur, ἵνα δόκῃ, τὸ ἐναγνόν ποῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖται, καὶ τὸν λογισμὸν μεταβάλλει. Vel δόκῃ, vel ποῖν legendum omnino: potius ποῖν, Domum nimirum, quae

ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praebere laudandi materiam, & admirationem suam eleganti oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, Ut mihi videtur, inquit, contrarium facit istiusmodi domus. Percellit enim & terret, ac turbat, & c.

J. F. B. 99. Ποῖν] Ποῖν omnes fere libri nostri, sed ita emendarat Jara B2.

Ibid. [ἐκπλήττει] Subaudi τὴν λόγῳ,

M. de S. F. G.

ὁ δὲ τῷ Ὀμήρῳ ῥήτωρ ἐκεῖν, εὐμορφίας
ἐλάχιστον φροντίσαι, μάλλον δὲ καὶ παύσει-
λως αἰδρῶ φῶτι ἑαυτὸν ἀπεικάζει, ἵνα αὐ-
τῷ ὁμοδοξότερον φαίνεται ἢ λόγων τὸ
κάλλος, ἐκ δὲ πρὸς τὸ ἀμορφότερον ἐξε-
τάσεις. ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τῷ
λέγοντι αὐτῷ ἀφρονίαν ἀχολοῦν, ὥστε
ἢ θεῶν, καὶ δὲ φροντίδου τὸ ἀκριβὲς ἐκ-
λύνει, ἢ ὅπως ἐπικρατήσης, καὶ πρὸς αὐ-
τῷ καλῶς, καὶ τῷ λόγῳ προσέχων οὐκ
εἰσῆς. ὥστε τις μηχανὴ μὴ ἔχῃ πάντως
ἐλαττον εἶναι αὐτὸν, ἢ ψυχῆς ἀφελείας
ὥστε ἢ τὸ ὁραμῶν ἐπαινοί;

Ἐὰν γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ,
καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν παρυλημμένοι, ἐπει-
δὴν εἰς τὸ τοῦτον οἶκον παρέλθουσιν, αὐ-
τὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίσταται. καὶ ἔχ-
ετω Δημοδόκῳ, ἢ Φήμῳ, ἢ Θάμυρι,
ἢ Ἀμφίον, ἢ Ὀρφεὺς τις λέγων ὅτι, ὥστε
ἄποσπᾶσαι τὴν ἀφρονίαν αὐτῶν ἄπο
θεῶν. ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ, ἐκιδὼν μόνον
ὥστε ἢ ἑδὼν, ἀθρόω τῷ κάλλει ὥστε
θεῶν, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκρόασις, ἀλλ'
ἑδὼν ἢ ὥστε αἰσθῆναι ὡς ἔστιν ὅλ-
τοις ὁραμῶν ὅτι, εἰ μὴ τύχοι τις παύσει-
λως τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν πυτῇ, ὥστε ἢ ἐξ
Ἀρείου πάγου βυλὴν, ποιῶντο τὴν ἀκρόασιν.

Ὅτι γὰρ οὐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχυρὸς ὅτι
ἀνταγωνισαῖς, καὶ ὁ Σιρηνῶν μῦθος ὥστε

Homericus ille orator videtur minimam cu-
ram habuisse pulchritudinis; potius imperito
omnium homini se assimilasse, ut ipsius pul-
chritudo orationis tanto admirabilior ex ipsa
ad illam deformitatem comparatione appareret.
Alioqui necesse est, ipsum dicentis animum
occupari in spectaculo, et exquisitam illam
curam remittere, cum vincat illa species et
ad se vocet, atque attendere ad orationem non
patiantur. Quomodo ergo fieri potest, ut non
omnino dicat deterius, occupato circa laudem
corum, quae videntur, animo?

18. Omitto dicere, quod ipsi etiam prae-
sentes et ad audiendum assumti, cum intrant
in talem oecum, spectatores sunt pro audito-
ribus. Neque quisquam ita vel Demodocus
est, vel Phemius in dicendo, vel Thamyris,
vel Amphion, vel Orpheus adeo, qui abstra-
here mentem illorum a spectaculo possit: ve-
rum unusquisque transmissio solum limine,
conferat illa pulchritudine circumfusis, ora-
tionem illam, sive auditionem, nec omnino au-
dire videtur: sed totus est in his, quae vi-
dentur, nisi quis forte plane caecus sit, aut
nocturnus, ut illud Arcopagitarum consilium;
audiat.

19. Neque enim satis valere vim verbo-
rum, quoties cum visu pugnandum est; Sire-
nitas

α. Τὸ] Omittit art. Pl. δ. ὅλ] ὅλως marg. As.

9. Καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ ῥήτωρ ἐκεῖν] * Εἰς Πάρον Ἀλε-
ξανδρῶν, ὡς φησὶ Ὀμηρῶν, Ἀλεξανδρῶν Διοδώρου, ὁ λέγ-
φῶτι. V.

26. Δημοδόκῳ, ἢ Φήμῳ.] Ὅτι μάλιστα μυστικῶν τῶν μὲν
ἀρδῶν. G.

* Ἐπειὰ δὲ ἀφελείας. nisi ad fugientem, de quo paulo ante diximus, refertur. Hic enim de Ulyssae sermo est. Vide l. c. in not. M. de d.

9. Ὁ τῷ Ὀμήρῳ ῥήτωρ] Ulysses. F. G.
Ὁ τῷ Ὀμήρῳ ῥήτωρ] Nimis pulchri, nimis divini
sunt versus de Ulyssae Homeri II. F, a 17.

Καὶ ἔπειτα πάλιν ἰσχυρὰ χυμῶνται,
ὅτι ἂν ἴππῳ Ὀδυσσεὺς ὡς ἰσχυρὸς ἔστιν
ὅτι τότε γὰρ ὁδὸν Ὀδυσσεὺς ἀγνοοῦντο ἂν ὁδὸν.

Στάσεις, ὅτι δὲ ἰδὼν κατὰ χροῖας ὁραματίζεσθαι,
Σπῆντρον δ' ὡς ὅτι πρὸς τῷ Ὀμήρῳ,
Ἀλλ' ἀντιφῶν ἔστιν, αἰδρῶ φῶτι ὡς ἔστιν.
Φαίης πρὸς τῷ Ὀμήρῳ, ὡς ἔστιν αὐτῶν,
Ἀλλ' ὅτι δὲ ὡς ὅτι μεγάλῳ οὐ τῷ Ὀμήρῳ.

Totos adscripti, cum quod nimis mihi videntur ami-
biles, quos proinde dimittere statim quin lectori com-
mendarem, non potui; tum propter ultimum prae-
sertim versum, qui plane sententiam, quae hic pro-
ponitur confirmat: Loquente Ulyssae, nemo amplius spe-
ciem

nam etiam fabula; cum altera Gorgonum composita, doceat. Nam illae quidem praeternavigantes mulcebant, canendo & adulando carminibus, detinebantque appulsos, & mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternavigavit, & inaudita praetermisit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae esset violentissima, & ad principes animae partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur, lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur & quae de pavore paullo ante ad vos iste dixit, ea pro me dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat in specie inest, non in voce. Et si quis juxta collocatos hinc lusciniam & cygnum canere jubeat, hinc inter ipsum cantum tacentem ostendas pavorem; novi ego transitarum ad hunc mentem, longum valere jussis illorum cantibus: adeo invictum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contingit.

20. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem, qui statim testimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his quae audiuntur percipiuntur esse validiora. Et mihi in jam, praeco, huc voca ipsum Herodotum Lyxi F. Halicarnasso. Et quando

τιβεις, τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν ἐκείναι μὴ γὰρ ἐκάλαν τὴν παλαιότητα, & μελωδοῦσαι, & κολακεύουσαι τοὺς ἄσματος, & κατακλύσαντας ἐπικολὺ κατεῖχον, & ὅλως τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδωτό τινος ἀγ- τριβῆς· καὶ πᾶς τις αὐτὰς & παρέπλευσε, & τῷ μέλυνε παρήκυσσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαϊότατόν τε ὄν, & τοῖς χειριωτάτοις τῶν ψυχῆς ὁμιλεῖν, εὐθὺς ἐξίτη τὴν ἰδούσας, & ἀφ᾽ οὗτος ἐποίει· ὥς δὲ ὁ μῦθος βέλει, & λέγει, λίθιναι ἐγγίγνοιτο ἀπὸ τῶν θαύματων. ὥστε & ὁν ὑπὲρ τῶν σοτῶν λόγος εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπρο- σθεν, ὑπὲρ ἐμαυτῶν εἰρηάζομαι. & γὰρ ἐκείναι ἐν τῇ ὄψει, οὐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ τερ- πνόν. & εἰ γὰρ τις παρὰ τὴν ἀλήθειαν ἢ τὴν κύκλον, ἄδων κελύει, μέλας δὲ ἀδόντων παρὰδείξει τὰ σωπῶντα, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείναις μελαβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαίρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ἄσ- μασι. ὥστε ἄμαχόν τι ἔοικεν εἶναι ἡ δι' ὄψεως ἡδονή.

Καὶ ἐγὼ γε, εἰ βέλεσθε, μάρτυρα ὑμῖν παρὰστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὅς αὐτίκα μοι μαρτυρήσῃ, ὥς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τῶν ἀκρομύθων τὰ ὁρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον τῷ Ἀλικαρνασσοῦ. καὶ πῦθ' ἡ καλῶς ποιεῖν ὑπὸν-

c 'Εκάλαν' 'Ερύλαν marg. A1. & Fl. d Μαυρὴν Sic J. P. H. & c. Μαυρὴν Fl. e Λόξω] Et sic Fl. cum cett. Εἰλὼ vult Gren.

38. Τῶν Γοργῶν κάλλος] Ὅτι αἱ Γοργόναι κάλλος ἐν εὐροφῇ ἔχουσιν οἷον ἀπειλῶσι τοῖς ἀνθρώποις. V.

cum illam & habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione.

11. Αἰδρα φωνή] Hom. Γ. 216. J. M. G.

17. Πρὸς αὐτὸν] Αὐτὸν. F. G. Itaque sic edidi in-

vis Edd. J. F. R.

21. Ἐπαινον] Minus commode dictum; nam id agit quod in rem est, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus est; pro Ἐπαινον ergo dicere debuit θαῦμα vel tale quid. M. du S.

26. Ἀγροδῶν] De hoc & sequente Suidas in Ἄγρῳ. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phernicum Ulixis apud Penelopem reliquerat. M. du S.

Tom. III.

31. Ἄλλ' — ἔκαστος] E Poëta quopiam sumpta vi-

dentur. F. G.

Ἄλλ' ἐπὶ & c.] Hom. II. 430. M. du S.

64. Λόξω] Ursinus apud Gronovium AG. II. 71. mo- net Herodoti Patrem Xylum nominatum, non Lyxum, quod ex epigrammate apud Steph. Byz. V. 340. con- ficit. Illud enim epigramma integrum de vetere li- bro Tzetzae descripsisse se testatur, qui Xylum nomi- nandum doceat, adductis multorum testimoniis, & imprimis Zenonis auctoritate, a qua id accepisse se Tzetzes scribit. Unde & Lucianum emendare jubent. M. du S.

Cc

71. Ὅτι

adui omnes, patet, iis audiendis, quae spectantur-
zibus admirationi sunt. At forte illo ipso no-
mine nos laudabitis, & adversario praespon-
sis, ut qui & ipse ostendam oculum, & volu-
ptatem vobis geminem. Difficultatem autem
incepti mei videte, qui audeam sine coloribus,
& figuris, & loco, eos imagines constituere.
Tenuis nempe est verborum pictura.

22. Igitur ad dextram intranti Argolicae
fabulae Aethiopicus affectus permixtus est.
Persens cetum interficit, & liberat Androme-
dan, uxorem paullo post sibi habiturus, abin-
que illam ducens. Agit hoc obiter in suo ad
Gorgonas volatu. In brevi autem tabella mul-
ta expressit artifex; pudorem virginis ac me-
tuum: inspicit enim pugnam desuper e scopulo:
& ausam juvenis amatorum; & difficilem
oppugnatu speciem belluae. Atque haec qui-
dem irruiit spinis horrens, ac terribilis visu:
Persens autem lacra Gorgonem obijcit; dextra
ferio gladio, & qua parte vidio Medusam co-
tus, jam lapis est; qua adhuc vivit, fœce
cadunt.

23. Deinde post hanc imaginem, alia ta-
bula picta est. plena iustitiae, cujus animale
exemplum ab Euripide vel Sophocle fuisse
pictor videtur, qui similes & ipse pinxerunt
imaginem: Juvenis duo fideles Pylades Pho-

δοίμαι, ἀκύνες; & ὁ ὅλος Βασιλεύει
ἡ ἴσως ἀνὴρ με καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόστατος, ἡ
τῷ ἀντιδίκῳ προβιμύσσει, ἡ ὅς ἡ αὐτὴν
ἐπιδείξαται, ἡ ἀπαλασάσασκα. ὡς ἡ ἡδ-
νῆν. τὸ χαλεπὸν δὲ τῷ τελευτήματι ὁρᾷ-
1 τε, ἀνὴρ χρωμάται, ἡ χρωμάται ἡ τέ-
πε, συστήσας τοσαύτας εἰκόνας. ἡ δὲ
γὰρ τις ἡ γραφή τ. ἡ λόγος.

Ἐν δεξιᾷ μὲν ἐν εἰσιόντι, Ἀργολικῆς με-
5 τὰ ἀναμύμῃ πάλῃ Αἰθιοπικόν, ὁ Περ-
σεὺς τὸ κῆτ' ὅσον Φοινίαν, ἡ ἡ Ἀνδρομέδαν
καθαίρει, ἡ μὲν μικρὸν γαίρησιν, ἡ ἡ πε-
σει, αὐτὴν ἄγειν πᾶρεργον τῷ τ' ὅτι
Γοργόνας πτήσιος ἐν βραχέϊ δὲ πολλὰ
10 ὁ τεχνίτης ἐμειψάτο, αἰδῶ πᾶρεργον, ἡ
Φόβον ἐπισκοπεῖ γὰρ ἡ ἡ μάχῃ ἀναθῶν ἐκ
πέτρας, ἡ νεανίᾳ τήλμαν ἐρασίαν, ἡ ἡ θε-
ρίν ὅψιν ἀπρόσμαχον. ἡ τὸ μὲν ἐπεισὶ πε-
Φρικὸς ταῖς ἀκάνθαις, ἡ δὲ δειττόμενον τῷ
5 χάσματι. ἡ ὁ Περσεὺς δὲ τῇ λαίᾳ μὲν προ-
δίκνυσι ἡ Γοργόνα τῇ δεξιᾷ δὲ καθικεῖται
τῷ ξίφει. ἡ τὸ μὲν ὅσον τῷ κῆτι εἶδε ἡ
Μέδυσαν, ἡ δὲ χεῖρ' ὅτι τὸ δ' ὅσον ἐμ-
ψυχον μόνον, τῇ ἀρκῇ καὶ πᾶσι.

Ἐξῆς δὲ μὲν πάλῃ δὲ εἰκόνα, ἑτέρον
ἡ γράμμα γέγραπται δικαίωτατον, ἡ τὸ
δεχέτοπον ὁ γραφεὺς πᾶσι Εὐρυπιδῆ ἡ Σο-
φοκλέους δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἡ ἐκείναι γὰρ ὁμοίαι
ἡ ἡ γράψαι ἡ εἰκόνα, τὸ καὶ τὸ ἐκατό-
στατον.

30,

f. 'Εκατόστατος' [Εκατόστατος Fl. & πρὸς τὴν ἡ g. 'Ὁς ἡ] 'Ὁς μὲν ἡ Fl. ἡ Αἰθιοπ' Αἰθιοπ. Ad. male: i. τῇ] Articulo caret Fl. R. Γράμμα] Ἀράμ Fl. quod verum credo. i. 'Εκατό' Sic Edd. δαίμων vult Solan. m. 'Ε-
γροφῶν τῷ] Sic dedi ex Fl. ἡ γράψαι τῷ cett.

οἷον Edd. consentire video, neque ex Codd. quid-
quam varietatis notatum reperio.

g. Αἰθιοπ' Cophens, Cassiope, & Andromede
Aethiopes.

8. Περσεὺς αὐτὸν δὲ δι' Γοργόνας πτήσιος] Benedi-
ctus, neque ut eximio iustitiae, volatus ad Gorgonas.
At credimus sic insignem virum distinctis? Verius
crediderimus ortum errorem ab ipsis, & continuo du-
ctiv exprossisse sententiam, quam largius ediderat Mi-
cropsius, neque hoc parvum quoddam, siue eximio pro-
positum non addidimus sicut ad eum, qui ad Gorgonas abiit
volatus. Ex Benedicto oportet certe tolli absurdam

commatis distinctio, ut volatus sit genitivo casu. J. G.

23. 'Εκατό' Verbum in Duali numero positum in
omnibus, exceptis Fl. quae ἡ γράψαι τῷ habet, hoc ce-
lata pronomen in duali esse cum postulet, in omni-
bus libris nostris antea legebatur tamen ἡ δὲ. M. d. s.
'Εκατό' — ἡ γράψαι τῷ] Fl. lectionem veram arbi-
tror, quam exhibeo; nam ἡ ἡ γράψαι τῷ cum cett. le-
gis, δαίμων cum Solan. in duali mutandum fuisse; li-
cet mox ἡ γράψαι τῷ recte legatur; dualis enim
nominis recte admittit pluralem verbi, non vicissim.
Etiā δὲ ἀπὸ τῆς ἡ δὲ. H. 11. 73. Melius ergo erat le-
ctionem bonam sequi, quae a Fl. suppedinatur, quam
Cc 2 cor.

ρω, Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, 2
δοκῶντι ἤδη τεθνήσκειν, λαβόντι τὰ βασι-
λεια, καὶ παρελθόντι, Φοινύσου ἄμφω ἔ-
λγυσαν. ἡ δὲ Κλυταμένης ἡδη ἀνήρ),
καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμίγυμνος πρόκειτο), καὶ
Θεραπεία πᾶσα, ἐκπεληγμένη τὸ ἔρ- 3
γον, οἱ μὲν ἄσπερ βοᾶσιν, οἱ δὲ τινες, ὅπη
Φύγῳσι, ἀεὶ ἐβλήθησι. σμυνὸν δὲ τι ὁ γρα-
φεὺς ἐπένοησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς ἔπι χειρὸς
δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένην πα-
ραδραμὴν, ἐμβραδύνουσαν δὲ τὴν νεαρίστους 5
ἐργασάμεν τῷ τῷ μοχλῷ Φόνῳ.

Μετὰ δὲ τῷτο θεὸς ἔστιν εὐμορφος, καὶ
μειράκιον ὠραῖον, ἐρωτικὴ τις παῖδά· ὁ
Βράγχος ἔπι πέτρας καθήμενος, ἀνέχει
λαγῶν, καὶ προσκαίρει τὴν κύνα. ἡ δὲ πηδῶν 4

scens atque Orestes, qui jam putabantur esse
mortui, atque sic latentes, in regiam intrant,
interficiuntque ambo Aegistium. Clytemne-
stra vero jam occisa in cubili quodam semine-
da jacet, ac ministerium omne circumstans,
consternati facinore, alii clamant, alii quor-
sum fugiant, circumspiciunt. Speciose illud
commentus est pictor, cum impium quod fuit
in hoc facinore ostendit modo, et tanquam
perpetratum jam praetercucurrit: sed immo-
rantes pinxit juvenes in caede adulteri.

24. Post haec vero formosus Deus est, et
adolescens pulcher, lusus quidam amato-
rius. Branchus in petra sedens, leporem re-
osinet, et alludit cani: hic vero assilientis ad
ipsum

a Δοκῶντι] Δοκῶντι Edd. priores male.

corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non semel viderimus, hic minus tamen convenit inesse.

J. E. R.

26. Δοκῶντι] Δοκῶντι legendum omnino videtur: totus autem locus sic corrigendus, Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης δοκῶντι ἤδη τεθνήσκειν, λαβόντι τὴν βασιλείαν παρελθόντι Φοινύσου ἄμφω. &c.

F. G.

Ibid. λαβόντι τὰ βασιλεία, καὶ παρελθόντι] Verti ac si legeretur καὶ παρελθόντι τὴν λαβόντι εἰς τὰ βασιλεία. Casus similes fecerunt, opinor, ut λαβόντι praeponebatur, inde reliqua confusio.

J. M. G.

28. ὁ Βράγχος] Branchus Apollinis Amatus, alias filius.

F. G.

48. Τὸ δὲ ἔργον] Corruptus hic locus est; quem, si pro πῶν, legas αὐτῶν vel simile quid, forsan sanitati restitues. Ulterius absque Mss. ope mihi progredi non licet. Fl. τὸ δὲ ἔργον ἔχ' ἱσταν εὐκταὶ ἀλλ' ἰπὶ &c. Unde nondum, quid scripserit Lucianus, satis patet. Quin & ante haec verba pro τῶν, ego τὸ μὲν scriptum fuisse non dubito. Totum refingant quibus meliores obtigerint Codices, aut felicius erit conjiciendi facultas.

M. du S.

49. Οὐχ ἰστανέ πῶν ἰπὶ τῷ ἀσπίδι] Qui non ignorat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. Phaeceydes apud Schol. Apollo. Argon. 4, 1515. de Mercurio & Minerva, Persei in hoc facto adjutoribus, ἀποτίθηται αὐτῶν ἱπὶ αἰσίου, ὅπως καὶ τὴν κεφαλὴν ἀσπίτι καὶ ἀσπίτι μὲν καὶ ἀσπίτι καὶ ἀσπίτι καὶ ἀσπίτι (ipso nimium clypeo politissimo) τὴν Μινέρω κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat apud Ovid. Met. 4, 781.

Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebas
Aure pertranscisso fortassis adfixisse Medusae &c.

Itaque omissam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, ἔχ' ἰστανέ πῶν, ἡ μὲν ἰπὶ τῷ ἀσπίδι. Atque ita interpretatus sum.

J. M. G.

51. Τὸ πρῶτον] Τὴν ἀσπίδα scilicet.

F. G.

52. Ἄνω τῷ ἀσπίδι] Leg. videtur τῷ ἀσπίδι, seu potius τῷ ἀσπίδι. ἀσπίδι ἰλλυπτικῶς pro ἀσπίδι τῶν &c. Infra p. 848. (Ed. Bened.) εἰς δὲ τῷ ἀσπίδι ἡ ἀσπίς πλεονέ. &c. vide locum.

F. G.

Ἄνω τῷ ἀσπίδι, Ἀδελφὲς καὶ πατὴρ] Sane quidem post vocem tertiam video in editionibus poni parvam distinctionem, non secus ac si inde supponere deberemus viros doctos, qui vel ceciderunt vel interpretati sunt, in Graeco sermone agnovisse τῷ ἀσπίδι, cujus secunda inclinatio foret τῷ ἀσπίδι. Sed nunquam eo recordari progredi potui, credens illos satis bene voces Luciani consideravisse. Itaque quum puer essem, insistens illorum vestigiis consensu scripsisse auctorem πῶν τῷ ἀσπίδι Ἀδελφὲς καὶ πατὴρ, in mediis parietis superiore parte obversum ostia templum Minervae positum est. Neque hujus cogitationis nunc poenitet, eo magis quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra Symp. c. 8. sic tractari, quasi vel πῶν τῷ ἀσπίδι aut potius τῷ ἀσπίδι legendum esset: quorum utrumque non est immune vitii; quum nec prius bonam efficit sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, quum si πῶν fuerit ἀσπίδι, non fuerit necesse id rursus exprimi: sed recte dicit in medio pariete fuisse πῶν eodem Minervae ἀσπίδι. Quin etiam quum illic scribit Lucianus εἰς δὲ τῷ ἀσπίδι ἡ ἀσπίς πλεονέ, non debet supponi ellipsis pro ἀσπίδι τῶν, qui nullus illic legitur, sed εἰς δὲ τῷ ἀσπίδι scilicet πλεονέ, qualem alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic manifeste legimus.

J. G.

Ass.

ipsum in altum speciem habet. Atque adstans Apollo subridet delectatus utroque , & puero ludente , & tentante capturam cane.

25. Post ista iterum Persens , ausus illa , quae ante cetum gesta sunt , & Medusa cui caput praeciditur , regensque Perseum Minerva. At ille peregit facinus , ut opus ipse suum non videret , praeterquam Gorgonis in clypeo suo imaginem : noverat nimirum quanti constaret directo visus illam adspexisse.

26. In medio pariete , superne , e regione januae aedicula Minervae facta est. Dea e candido marmore : habitus non bellicus ; sed qualis fuerit pacem agente Dea bellica.

σομῶν ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς μυδιᾷ , τερπόμενος ἀμφὸν , καὶ τὰ παῖδι παίζοντι , καὶ πειραμῶν τὰ κινί.

Ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τῆς κήτης ἐκείνη τολμῶν , καὶ ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν , καὶ Ἀθηναὶ σκέπυσσά τὴν Περσέα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασαί , τὸ δὲ ἔργον ἔχει ἑώρακέ πως , ἄλλ' ὅτι τὸ ἄσπίδος , τὸ Γοργόνος τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρόσμιμον τὸ ἀληθὲς ὅψεσθαι.

Κατὰ δὲ τὴν μέσον τοῖχον , ἄνω ἢ ἀντίθυρος , Ἀθηναῖς ναὸς πεποιήθη , ὁ θεὸς λίθινος λευκῷ , τὸ σχῆμα δὲ πολεμιστήριον , ὅσον ἀνὴρ γένειο εἰρήνην ἀγύσης θεῶν πολέμικῃς.

Εἰ-

δ' Ἄλλ' Inferui ex Fl. omissum erat in cett. Sed pro ἰσχυρῶς πω eadem Fl. habet ἰσχυρῶς ἐκείνῃ , quod etiam addidit marg. A1. At nihili est. Pro πω B1. & 2. πω. c. τῆς ἀντίθυρος.] Nihil mut. Edd. & Coll.

52. * Τῆς ἀντίθυρος] Ὡς δὲ τὸ εἰδικὸς τὴν ἀντίθυρον. V.

* Τῆς ἀντίθυρος] Ἀντίθυρος male V. τὴν ἀντίθυρον] In impressis ἡ ἀντίθυρος , quod plane absurdum. Sed in V. C. & G. ἀντίθυρος , quod rem totam aperit.

Τῆς ἀντίθυρος , inquit , a nominativo ἡ ἀντίθυρος , ut ἰσχυρῶς πω. A1. de B.

* Ἀντὶ τῆς ἀντίθυρος] Huc usque de parietis dextri imaginibus a c. 21. pergit nunc ad cubiculi latus intrantibus adversum , & quod supra januam priori oppositam erat , describit. Vide autem Alex. c. 6. & Symm. c. 8. ubi priore in loco videbis τὰ ἀντίθυρον in omnibus libris Nostris scriptum inveniri ; in posteriori autem in Ms. O. solo ; at reliquos praeter se ferre τὴν ἀντίθυρον . Hic vero omnes τὴν ἀντίθυρον ; quod mutavimus. Fateor tamen eo inclinare animum , ut putem hic τὴν ἀντίθυρον scriptum fuisse ; sicuti ἡ ἀντίθυρος Plut. 1096, 1. est posticum. Cum enim neutro genere usurpatur , subauditur semper τῶντος. M. de S.

* Ἀντὶ τῆς ἀντίθυρος] Ἀντὶ τῆς ναὸς] Sine ulla dubitatione recipienda conjectura Gronovii. Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθηνᾶς est aedicula Minervae , in medio pariete , ex adverso januae , ad symmetriam nimirum obtinendam , posita. Ναὸς vel ναὸν non semper esse justum templum & eadem , sed machinationem augustam , recipiendo signo Dei alicujus factam , cum viri docti , Priscaus praefertim , ad Actuum Apostolicorum 19, 24. ostenderunt , tum luculenter ipse Lucianus docet supra Amov. c. 13. f. ubi ἀμφιθυρος , quemadmodum hic ἀντίθυρος , Veneris ναὸς describitur. Aediculam e Plinii narratione ibi reddidimus : qui etiam alias illa appellatione utitur. V. G. de Lyfiae opere quodam , quod in Palatio

super arcum Divus Augustus dicavit in aedicula columnis adornata lib. 36, 5. f. 4, 10. Add. 36, 13. f. 19, 2. Non dubito quin illa opera altaribus Christianorum superposita , ubi intra thecas quasdam & valvas vel signa Divorum , vel reliquiae afferantur , itemque illa quae vocantur tabernacula , structurae interdum insignes & magni operis , ab αἰσῶν hisce gentiliū originem duxerint.

J. M. G.

* Ἀντὶ τῆς ἀντίθυρος] Τῆς ἀντίθυρος Solan. Τῆς pro τῆς Gron. ac Gesn. quibus assentior , cum emendatio sit faciliior. Edi tamen passus sum vulgatum , quum & alii conjicere queant , articuli transpositione haec sanari posse , legendo ἀντίθυρος τὴν Ἀθηνᾶς. Nisi vel sine transpositione ita construere velis (quod tamen durius) Neutro gen. τὸ ἀντίθυρον habuimus supra , T. 2. Alex. c. 16. ubi Sallustius noster animadvertit , hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nominativum ἀντίθυρος pertinere poterit? Mascul. genere , & usuratore , legitur infra Sympos. c. 8. αἷς δὲ τὴν ἀντίθυρον. Sed & pro πω ἀντὶ legat quis , qui versionem pristinae eo tendere viderit , quae dedit : In medio autem pariete , ex adverso januae Minervae aedicula quaedam est. At quorsum tot conjecturas? Cedamus Gronovio , donec Mss. emendatioris nanciscamur.

J. F. R.

Εἶτα μὲ ταύτῃ ἄλλῃ Ἀθῆνᾶ, ἢ λί-
θῳ αὐτῇ γε, ἀλλὰ γραφῇ πάλιν.
Ἦφαιτος αὐτῇ δῶκε ἱερῶν, ἢ δὲ φεύγει
καὶ δῶξιος Ἐριχθόνι γίγνεται.

Ταύτῃ ἐπείαι παλαιὰ τις ἄλλη γραφή.
Ὡρίων Φέρει τὴν Κηδάλωνα, τυφλὸς ὢν. ὃ δ'
αὐτῷ σημαίνει τὸ πρὸς τὸ Φῶς ὁδόν, ἐπο-
χήμεν.

Καὶ ὁ Ἥλιος Φανείς, ἰάται τὴν ὥρῳσιν,
ἢ ὁ Ἦφαιτος Λημόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον.
Ὀδυσσεὺς τὸ μὲν τῆτο, δίδωκε μεμνημένος,
ὅτε συστρέφουσιν τοῖς Ἀτρεΐδαις μὴ θέλων
πάραισι δὲ οἱ πρῶτοι ἡδὴ καλῶντες. ἢ τὰ
μὲν τὴν ὑποκρίσεως, πειθαρχίας, ἢ ἀπὴν-
τη, τὸ τὴν ὑπερυγνῶν ἀσύμφωνον, ἀγνοία
τὴν δὲ δρῶντων ἐλέγχει δὲ ὅμως τῷ βρέφει.
Παλαμήδης γὰρ ὁ τῷ Ναυπλίῳ, συνείας τὸ
γιγνόμενον, ἀρκάσας τὴν Τηλέμαχον, ἀπε-
λεῖ φονεύσειν, πρὸς αὐτὸν ἔχων τὸ ξίφος,
ἢ πρὸς τὴν μανίαν ὑποκρίσιν, ὀργὴν ἢ
ἢ ἀνθυποκρίνει. ὃ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς
τὴν φόβον τῆτον σωφρονεῖ, ἢ πατρὸς γίγνεται,
ἢ λῆναι τὴν ὑποκρίσιν.

27. Tum post hanc Minerva alia; non
magis illa quidem, sed pictura rursus. Per-
sequitur illam Vulcanus amator, illa se sub-
ducit, atque ex illa persecutione nascitur E-
richthonius.

28. Hanc sequitur vetus quaedam alia pi-
ctura. Caecus Orion fert Cedalionem, hic
vero insidens illi viam ad lucem monstrat.

29. Oriensque Sol caecitati illius medetur.
At Vulcanus e Lemno rem inspicit.

30. Ulysses post ista, nempe furens, ut qui
expeditionem suscipere cum Atreidis noluit. Ad-
sunt autem legati jam vocantes. Et simulatio
ipsius satis illa quidem probabilis: curruis, dis-
crepantia iumentorum, eorum quas agerentur
ignorantia. At deprehenditur tamen in
puero. Palamedes enim Nauplii F. intelligens
quid ageretur, rapto Telemachum interse-
cutum se minatur, stricto jam gladio, &
advocatus furoris simulationem iram & ipse vi-
cissim simulat. At Ulysses ab hoc metu respis-
cit, & sic pater, & simulationem solvit.

31. Ul-

α. Πάλιν] Interpunctio Gessari. Ante cedebatur: ἀλλὰ γραφῇ. πάλιν Ἦφ.— β. Ὅτι — Ὡρίων] Ὅτι — Ὡρίων
Poll. In vulgato consentiant J. Ad. Bt. Ft. Fr. H. P. S. πρὸς B2.

28. Εἶλον] Aut tertia est Minerva, aut surrepti-
tione est istud πάλιν. M. du S.

Ibid. Γραφῇ πάλιν. Ἦφαιτος] Sic interpungendum.
πάλιν indicat, seriem picturarum interceptam ab ac-
cidit Minervae rursus continuari. J. M. G.

60. Καὶ δὲ Ἦφαιτος] Fabulam habes apud Lindembrogium
l. 17. cuius haec extrema verba sunt: In illa, inquit,
colluctatione, Vulcanum profuisse aiunt semem, unde sit
Erichthonius natus. Ad quem locum Lindembrogium Eu-
ciani Philopseudem pro hoc opusculo adfert; quod ideo
pono, ne frustra illud evolvās; nam ibi quidem cap.
3. o terra natus Erichthonius dicitur, sed nihil aliud.
Confer etiam Orph. c. 39. ubi tangitur fabula, non ut
hic, narratur. M. du S.

62. Ὡρίων Φέρει τὴν Κηδάλωνα] Quia haec fabula non
est vulgo nota, non erit, credo, ingratus meo le-
ctori, si aliquid de ea dixerō. Orion ab Oenopione,
qui in Chio regnabat, excaecatus & in litus maris
expositus, Cedalionem puerum fabrum rapuit, & hu-
meris imposito eo ducere usus est, ut ad orientem
solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit.

Nectus autem fuit, & ei Juno Vulcanum tradidit,
ut fabrilē artem eum doceret. De eo Eustathius ad
Hesiod. 2, & Apollod. L. I. qui tamen eum non no-
minat, sed hanc historiam narrat. J. P. & G.

66. Ὁ Ἦφαιτος Ἀπολλῶν] Fuit itaque pictura ta-
lis, ut e Lemno, sua officina, prospiciens Vulcanus
oculis prosequi videretur Orionem. Cur autem hoc
quod Orion agit, Vulcanus inspexerit, Hyginus ex-
plicat poet. astron. 2. 34. Excaecatus ob vitiatam Mo-
rophen & de insula Chio ejectus, existimatur Lemnum
ad Vulcanum pervenisse, & ab eo quendam ducem, Ce-
dalionem nomine accepisse &c. J. M. G.

68. Ὅτι οὐρανόθεν. — μὴ δῆλον] Legendum est, nisi
vehementer fallor, ὅτι μὴ δῆλον. J. M. G.

Ὅτι] Ἄγε legendum videretur. F. G. Recte, cum-
que Cl. Gess. idem divinarit, cui multum tribuo, id
potius habeo, quam Pelleri ὅτι δῆλον. J. F. R.

71. Τηλεμαχῶν] Subaudi ζῶν, βῶν, aut sim. F. G.

77. Πρῶτον] Πρῶτον idem est quod πρῶτον
Grammaticis; sed τὸ πρῶτον magis placet. F. G.

Ἐριχθόνι] Cur Gess. πρῶτον malit, non intelli-
go;

31. *Ultima Medea picta est zelotypia in-* 80
flammata, pueros duos terribus adspiciens, &
dirum quiddam animo agitans. Jam enim
habet gladium. At miselli sedent ridentes,
futurorum ignari, idque cum in manu vi-
deant gladium. 85

32. *Hæc omnia, judices, nonne, ut abunde audito rem, videtis, & ad spectaculum avertant, solumque enim qui dicis relinquunt? Atque ego ista persequens sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac temerarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damnatum habentis odio, atque in ipsa oratione destitutus: sed mihi potius adjuvetis ipsi certamen, & conniventes, quantum ejus fieri potest, verba illius audiat, perpensa nimirum operis difficultate. Vix enim vel sic poteris, etiam si non iudicibus vobis sed sociis utatur, non usquaque indignus magnifico isto oeco putari. Quod vero pro adversario ista peto, nolite mirari; Ob amorem enim hujus oeci, quisquis est, qui in eo dicis, velim probari.*

80 Ὑστάτη δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζή-
 λῳ ἀφικαῖς, τὰ παῖδες ἑποδίσκησας,
 καὶ τι δεινὸν ἐποίησα· ἔχει γὰρ ἤδη τὸ ξί-
 φος, τὸ δ' ἀθλίῳ καθήσκει γελῶντε, μη-
 δὲν τ' μελλόντων εἰδότε, καὶ ταῦτα ὁρῶντε
 85 τὸ ξίφος ἐν ταῖν χερσίν.

Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐχ
 ὁράτε ὅπως ἀπάγῃ μὲ τ' ἀκροατῶν, καὶ πρὸς
 τ' ἰεὺς ἀποστέφει, μόνον δὲ καταλείπει τ'
 λέγοντα, καὶ ἐγὼγε διεξήλθον αὐτὰ, ἐχ ἵνα
 οὐκ ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ
 θρασὺν, εἰ τοῖς ἑταῖς δυσκόλοις ἑαυτοὺς ἐκὼς
 φέρων ἐπέβαλε, καταγινώτε, καὶ μισήσῃτε,
 καὶ ὅτι τ' λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα
 μάλλον αὐτῷ συναγωνισσάσθε, καὶ ὡς οἶδον
 ὅτε καταμύσητε, ἀκούετε τ' λεγομένων, λο-
 γισμένοι τῷ πράγματι, καὶ διακρίναν-
 τες, ὥς αὖ ἑταῖς δυνάμει καὶ δικασταῖς, ἀλ-
 λὰ συναγωνισαῖς ὑμῶν χρυσάμενοι, μὴ
 παντάπασι ἀνίστηναι τὴν οἴκον πολυτε-
 λείας νομιόσθαι. εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντιδίκων ταῦ-
 τα δοῦμαι, μὴ θαυμάσῃτε ὑπὸ ᾧ τῷ
 τ' οἶκον φιλεῖν, καὶ τ' ἐν αὐτῷ λέγοντα, ὅστις
 αὖ καὶ, βελούμην αὖ εὐδοκίμην.

γο; *πρόκειται* enim *remota* est, ὁ *πρὸς* καὶ τοῦτο. *Thesyd.* I. c. 10. *Long. Paph.* II. p. 41. ταῦν *σοικῶν καθελαινώσεως*, ἢ *οἰκίταις* *προκειμένης καθελαιώσεως*, ubi frustra *Müllins* conjicit *προκειμένης* forsan legendum. *Noster T. I. Con-*
spicimus. §. 1. ἀλλὰ καὶ ἐκείνη ἡ *πρόκειται* ἰδού. *ibid.* §. 2. καὶ τοῦτο *δαδ* ὁ *πρόκειται* ἔστω. *Quum πρόκειται* sit, *προκειμένης, σφίθις, ὠδὸς*, ut notum ex *Herodian.* VII.

6. 19. *προβαλλόντες τὰς ἐξήλκας* — *φασίαισαν*, ἔχοντι; *ἐν*
κατὰ πρίκας, *προσπύδον*. Ibid. c. 5. 10. *ἐξαι πρί-*
κατος τὸν δαίμον. *παντα καυλο αἰσῶτα*. Quinam vero
Grammatici idem esse dicant, *πρίκατος* & *πρίκα-*
τος, nefcio, nisi quod male ap. Poll. I. S. 95. *πρίκα-*
τος *ρεποκα* legas, ubi *πρίκατος* recte corrigunt Com-
mentant.

J. F. R.

Ο Νας τί τῷτο, λαμπρότατε Κύντιλλε, ^a κελευθεῖς ^b προσφέρω σοι δῶρον, τῆς μακροβίης, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ σου παιδί τῷτομα^c συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων, τίνος ὁ θεὸς κελύει μοι προσφέρειν σοι τῆς μακροβίης, τότε μὲν ^c ἠὲ ἄμην τοῖς θεοῖς ^d ὅτι μήκιστον ὕμᾶς βίωσαι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τῆς σῆς· τῷτο συμφέρειν νομίζων καὶ σύμπασι μὲν τῷ ἴσθι ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν πάντων αὐτῶν τε ἐμοί, καὶ ^e πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. καὶ γὰρ καί μοι τι ἀγαθὸν ἰδοὺκ^e προσημαίνειν ὁ θεός.

S Omnio monitus hoc facere, o Quintille clarissime, munus ad te defero Longaevos: *somnio*, *inquam*, quod olim vidi, cum nomen poneret filio tuo secundo, ac snarravi amicis. Sed quod conjicere non possem, quosnam Longaevos tibi offerri Deus juberet: tum quidem vota Diis nuncupavi, ut quam longissime & tu viyas & tui filii; utile id esse ratus cum universo hominum generi, tum praeter caeteros & ipsi mihi & meis omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus.

2. Re

^a Κελευθεῖς] Κελεύεις Fl. ^b Προσφέρω σοι] Bene P. B. J. &c. Προσφέρει: H. ^c ἠὲ ἄμην] Sic pleraeque. Εὐχόμενοι Fl. ^d Ἐπὶ μέγιστον] Sic Fl. & B. 1. 2. 3. Ἐπιμήκιστον J. Ἐπιμήκιστον junctim aliae. ^e οὐκ ἴσθι] Nil mut. Edd. neque Codd.

5. Συμβαλεῖν] Διακρίνει, γὰρ. V.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ] Ante mortuum Demonaetem scriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaevorum non annumerare nefas duxisset. De eodem argumento scripsit etiam *Phlegon*, cujus liber extat. vide etiam *Laevinum Lemnium de occult. nat. mir.* & *Merc. Hist.* 1696. p. 317. & seqq. & alibi passim.

1. ὄναρ τ] Ex ipsa somnii commemoratione conjicit *Joh. Clericus* Bibl. Anc. & Mod. T. 22. p. 226. auctorem non esse Lucianum; sed forte Aristidem, cujus superstitio nota est. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipso primo libellorum Luciani refutetur. Caeterum legendum puto non ὄναρ τ, quod libros occupavit; sed ὄναρ τ.

ὄναρ] Pro κατ' ὄναρ, per *somnium*, frequens alibi, frequens Nostro. T. I. *Tim.* §. 20. f. ὅτι κατ' ὄναρ πλεονάζει. T. 2. *Gall.* c. 1. f. ὅρα ὅπως μὴ, ὄναρ πλεονάζει, λιμνῶν καὶ ἀνερρόμεθ^o. & vel centies alibi. Probe scivit hoc vir Doctiss. probe etiam meminit; quare igitur ὄναρ τ malit, nescio; nisi quod τ, forsitan alibi non addat Noster. De accentu V. *Κύντ.* vid. fin. *huj. Dial.* J. F. R.

ὄναρ] In marg. versionis *Gesnerianae* moneor, ut notas *Clar. J. Herm. Maji* inferam, quas ille in *Dissert.* super hoc Luciani libello, *Giesiae* A. 1724. defendente Doct. J. *Herm. Bannero*, nunc ibid. Professore Clariss. edidit. Sed cum Bibliopolae serio monuere, curarem, ne ultra tertium tomum haec editio excurreret; ut utriusque petitioni aliquid dem, potissima saltem indicando, vel excerpando, inferam. ὄναρ igitur

tur *Majus* hic notat de *vero*, *ὄναρ* de falso dici, ex *Macrobo.* ad *Somn. Scip.* I. 3. *Suid.* *Heliod.* & *Artemid.* Id vero discrimen haud esse perpetuum, ex *Luciani Somn.* aliisque recte probat. Dein phrasin ὄναρ πλεονάζει pro κατ' ὄναρ Nostro adserit ex *Pseudom. Gall. Chronosol. Theophrast. Alim.* & *Ach. Tas.* J. F. R.

Ibid. Κύντιλλε] [Altercatio fuit inter *Herodem Atticum* & *Quintillios* fratres tum *Graeciae praefectos* (*Philostr.* p. 545. & 559.) ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI. Pythiaque CLXXXIX. eo anno celebrata; siquidem, referente *Philostrato* p. 545. l. c. nonnulli dicebant initium illius altercationis fuisse Pythiorum solemne, quod diverso judicio concentum musicum auscultassent. Id enim Pythium solemne ad annum CLXXV, quo subsequens solemne CXK. celebratum, referri nequit; uti ex sequentibus liquebit. *Philostratus* enim veram altercationis hujus causam enarrans ibi scribit, *Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatum*: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in *Pannonia* bellum gerentem, & *Sirmii* degentem, adiisse; atque coram eo causam egisse (558. A.) vivente adhuc *M. Aurelii* uxore, ac filiola adhuc balbutiente, (& modo trienni p. 561.) 558. D. Jam vero *Faustina A. C.* CLXXV. sub hiemem obiit; atque paulo post *Marcus* epistolam ad *Herodem* scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, & uxorem deflevisset recens mortuam, addebat ἀπλογίας pro judicio, quod ante adversus eum in *Pannonia*

2. Re autem mecum considerata, in co-
gitationem veni, vero esse simile, Deos, i
quum viro doctrinae studiis operato haec
imperent, jubere, de arte tibi mea aliquid
ut offeram. Hunc igitur auspiciatissimum
ratus nataliciorum tuorum diem, dono tibi
eos, qui ad longam senectutem pervenisse, 2
cum sana mente & corpore integro, memo-
rantur. Etenim duplex quaedam tibi utili-
tas ex hoc libello nascatur: hinc animus ala-
cris & bona spes, fieri posse ut ipse quo-
que vivas quam diutissime, hinc quaedam 2
petita ab exemplis disciplina, si cognoscas,
ut quique maxime & corporis sui & animi
curam gesserit, ita ad longissimam senectu-
tem, cum valetudine integra, pervenisse.

Σκεπτόμενος δὲ κατ' ἐμαυτὸν, εἰς σύν-
νοιαν ἦλθον, εἰκὸς εἶναι τὸς θεοὺς, ἀνδρὶ πα-
λαιῶν ἔχοντι ταῦτα προστάσεως, κε-
λεύειν τί προσφέρειν σοι τὸ σὺν τῇ τέχνῃ.
ταύτῃ ἐν αἰσιωτάτῃ νομίζων τὴν γε τὴν
σὺν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τὴν ἰσο-
σημῆν εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέας ἐν ὑγίαι-
νέσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῃ τῷ σώματι. καὶ
ᾧ ἂν καὶ ὀφείλῃ γενέσθαι τί σοι ἐκ τῆ συγ-
γράμματός διπλῶν. τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ
ἐλπίς ἀγαθή, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκιστον δύνα-
σθαι βίῃναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ πα-
ραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα
εαυτοῖς ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι κατὰ τε
σῶμα, καὶ καὶ ψυχὴν, ἔτοιμα εἰς μακρό-
τατον γῆρας ἦλθον, συνὺγεία παύσειν.

Né-

f' *Επιμήκιστον*] Sic pleraeque. *Ἐπὶ μήκιστον* Fl. B1. ac 2.

nia tulerat (p. 562. coll. cum 560. D.) *J. Masson*. Exc.
ined.] Graciac Praefecti erant sub *M. Aurelio* Claris-
simi fratres *Quintillii*, quorum inter ceteros memi-
nit *Lamprid.* in *Commodo* c. 4. quem vide, & in
eum *Cassaub.* not. De fratre tam *Charo* nihil habere
Lucianum, miror. Horum alter consul fuit Anno C.
177. alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam *Dion.*
Cass. L. LXXII. p. 819. & not. ad *Philosfr.* l. c. *Κων-
στίνιος* vulgo scribitur. Ed. postrema ex Ms. *Κωνστίνιος*
habet. *Cardianum* & *Maximum* *Dio* nominat l. c. Pro
Cardiano *Wattonus* p. 251. *Sexi. Q.* *Condianum* voca-
ri debere docet.

Κωνστίνιος] De hujus nominis formatione plura *Ma-
jus* & *Bennerus* Diss. dicta, qui demonstrant *Quintil-
lus* & *Quintilius* non discrepare; sed quia nimis mul-
ta, & *Solanus* potissima jam dixit, non infero. *J. F. R.*

2. *Προσφίμωσι δῶρον*] *Προσφίμω* σὺν δῶρον. *Th. M.*
Προσφίμωσι δῶρον] Libros etiam diebus natal. aliaque
occasione donari solitos, ex *Lucian.* *Cronos. Isocr.* ad
Demon. observat *Cl. Majus*.

3. *Ὅρα ἴδω*] Sic *Alcipt.* III. Ep. 10. *Theophr.* char.
c. 3. & 16. Et Latini: *Somnium videre*. *J. H. Majus*.

4. *Ἐσθίειν τῷ δέσποτι*] Nominalibus filii tui se-
cundo geniti. *F. G.* Vid. *Elfa.* ad *Evang. S. Luc.* I. 62.

5. *Συμβουλῇ*] *Divinando adsequi*. De qua signif. leg.
Cl. Jac. Elfa. ad *Evang. Luc.* 2. 19. qui nec praesen-
tem Auctoris locum indicium praetermisit. *J. H. Maj.*

6. *Ὁ δὲ*] *Homer.* Il. A. 63. — καὶ γὰρ τ' οὐρα ὡς
Διὸς ἔστω. Et ex illo *Plin.* I. Ep. 18. *Synes.* initio Lib.
de *Insomniis*.

12. *Πᾶσι*] Utique scriptum hoc circa *M. Aurelii*
extrema necesse est. Vid. not. ad *Αλεξ.* c. 56. *M. du S.*

17. *Ἀπὸ τῆ τέχνης*] *Scil. litterarum*, ut recte appin-
Tom. III.

xit *Ant. Aemilius* Aquensis in nott. Mss. & res clamat
ipsa.

20. *Ἐν ὑγίαιν. τῇ ψυχῇ*] *Juvon.* X. 356. *Οραμένη*
est, ut sit mens sana in corpore sano. *M. du S.*

24. *Ἀὐτὸν*] Ita dedi pro vulgato αὐτὸν, quod ut sac-
pissime feci, ita ne monerem quidem; nisi *Cl. Majus*
id animadverti jussisset, qui de αὐτὸν pro ταὐτὸν sua-
det videndum *Eusath.* ad Il. E. p. 522. Ed. Roman.
& *Cl. Hemsterhuis* ad *Dial. Luciani* p. 23. ubi indicat,
nihil hoc leviculo errore in *Luciano* aliisque frequen-
tius.

Ibid. *Ἐπιμήκιστον*] *Cl. Majus* in Dissert. super hoc
Dial. duplici nomine reprehendit *Stephanum*, quod
ἐπὶ μήκιστον rectius discretim scribi, & χρόνον intelligi
conjiat. Ego, etsi μήκιστον adverbii vice fungi,
Majo concedam, immeritam tamen alteram censuram
existimo. Nam licet & alia sic juncta invenias, ut
ἐπιμήκιστον & similia; eadem tamen in Edd. vetustissi-
mis disjuncta reperias, ut jam notavimus in variantt.
lectt. & in *ἐπιμήκιστον*, quod & ἐν παλαιῶν scribitur, non
semel vidimus. Talia connectuntur, separantur, pro
arbitrio describentis, & de his litigare non majoris
est momenti, quam si ambigas *primusquam*, *antequam*,
quomodo, & sexcenta simil. junctam an separatim sint
exaranda. Quod vero *Majus* pro argumento adsumat,
etiam *Amstelodamens.* edit. *ἐπιμήκιστον* jungere, id ni-
hil omnino ad rem facit, ex hac enim omnium vitio-
sissima & novissima, de veteri orthographia nihil recte
concluditur. Nobis pliceret analogiam sequi, &
Fl. lectionem servare, nisi jam alibi *ἐπιμήκιστον* edi
passi simus. Vid. *Gymn.* c. 26. pr. & recte notantem
Hemsterh. ad *Dial. Mors.* VI. 5. quo vetustiores sint
membrae, eo magis talia separare; sed nihil referre,
utrovis more scribas. Ita & *ἐπιμήκιστον* & *ἐπὶ μήκιστον*

D d

pro-

Νέστορα μὲν ἔν τ' σοφώτατον τ' Ἀχαιῶν 30
 ὅπ'ι τρεῖς ᾤδοιτο γυνεὺς Ὀμηρος λέγει,
 ὃν συνίστησιν ἡμῖν γεγυμνασμένον ἄριστα καὶ
 ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τ' μάντιν
 ἢ τραγωδία μέχρις ἐξ γενεῶν ᾤδοιτο
 λέγει. πῶθ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακεί- 3
 μενον, καὶ καθαρωτέρα λεγίτη χρόνῳ
 τ' Τειρεσίαν, ὅπ'ι μήκιστον βίῳται.

Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται λεγέ-
 ται δίαίταν, ὥσθ' Αἰγυπτίων οἱ καλὲς μῦθοι
 ἱερογραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ 40
 ἐξηγηταὶ τ' μύθων Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλὲς μῦθοι
 Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβῶς φιλοσοφία χολ-
 λάζοντες, καὶ οἱ καλὲς μῦθοι δὲ μάγοι, γέν-
 τ' ἄντι μαγικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, ὥσθ'
 τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ 45
 Χωρασμίσις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μη-
 δοῖς, καὶ ὥσθ' πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις
 ἑρρωμένοι τέ εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, λεγέ-
 ται μαγεύειν λεγιόμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκριβέστερον.

3. Itaque Nestorem, Achivorum sapien-
 tissimum, ad tria saecula extendisse *aetatem*,
 Homerus narrat, quem proponit nobis cor-
 pore pariter atque animo exercitatum opti-
 me: Tiresiam vero vatem ad sex usque sae-
 cula produxisse *vitam* ait Tragoedia. Pro-
 babile autem fuerit, virum Diis dicatum,
 & puriore usum victu, Tiresiam, vixisse
 longissime.

4. Commemorantur autem genera quo-
 que hominum integra longaeva propter vi-
 ctus rationem fuisse, ut Aegyptiorum, qui
 sacri. scribae vocantur; Assyriorum autem
 & Arabum, qui interpretes fabularum; In-
 dorumque, qui vocantur Brachmanes, vi-
 ri in solidum vacantes philosophiae; & qui
 dicuntur magi, genus hominum fatidicum
 & dicatum Diis, apud Persas, & Parthos,
 & Bactros, Choramiosque, & Arios, at-
 que Sacas, & Medos, Barbaros denique
 multos alios, valentes sunt ac longaevi, cum
 ob magiae exercitium exquisitiore vivendi
 ratione ipsi quoque utantur.

5. Jam

a Kai] Omitit Fl. & punctum post ἀνακείμενον ponit. b Ἐπὶ μήκιστον] Fl. & B. dispescunt.

promiscue invenimus, aliaque de quibus in praefatio-
 ne forsitan moneremus.

31. Ὀμηρὸς λέγει] Il. A. 250. M. du S. Addit Od.
 F. 245. Majus, & Martial. VIII. 6. Gell. XIX. 7. Ovid.
 Met. XII.

34. Ἐξ γενεῶν] V. Spanh. ad Callim. p. 638. M. du S.
 Ἐξ γενεῶν] Sex, septem, immo novem durasse ae-
 tates Tiresiam, fabulae volunt. Lege Phleg. Trallian.
 c. 4. If. Tzet. ad Lycoph. p. 76. Barnes. ad Eurip.
 Bacch. 175. Barth. ad Stat. Theb. IV. p. 1066. De va-
 ria notione vocabuli γυνεὺς vid. J. Alb. Fabric. Bibl.
 Gr. I. c. 30. §. 15. Schmid. ad Matth. XI. 16. Eustath.
 Il. A. p. 97. & Confortin. c. 5.

35. Θεοῖς ἀνακείμενον] Verbe: religiosum, Diis devo-
 tum, auctoritate Pollucis I. f. 20. Unde simul con-
 stat, quare statim Noster de magis scribat: γέν-
 τ' ἄντι μαγικόν.

40. Ἱερογραμματεῖς] Vid. Cl. H. Steph. ad Diosc. Sic.
 I. c. 16. No. 26. Et Consultiss. Tzet. Dissert. de scri-
 bis, Hugoni de prim. scrib. orig. adnexam. Multa quo-
 que Cl. Majus in dissert. saepe dicta hic adfert ex J.
 Gul. Steinhellii noct. Mss. ad Heliod. II. 28. p. 109. Ma-
 gicasque in horum libris disciplinas traditas fuisse,
 item de arte conjectandi atque amuletis. Sed nimis
 quam ut inferantur.

Ibid. Ἀσσυρὶ δὲ ἔ' Ἀρ. οἱ ἐξηγηταὶ τ' μύθων] Hi enim
 aequae ac Chananaci & Idumaei, fabulatores nuncu-

pantur, quod parabolice solerent disputare, ut ex
 Theodoro in Baruchi c. 3. notat Bern. Albrete in An-
 tignedades de España &c. qui h. l. Luciani proferens
 ἑρμηνεύς doctores, commemoratores, glossularios exponit;
 qua ratione opus haud est receptam sollicitare lectio-
 nem, & pro μύθων substituere *interpretum*, cum J. Cle-
 rico comment. ad Genes. V. 27. p. 46. in primis cum
 constet, ipsa rerum & naturalium & sacrarum myste-
 ria fabulis cooperta fuisse ap. Orientales.

42. Βραχμᾶνες] Centum annos vivere modicum eos
 putasse, ex Ambros. p. 59. Centum quinquaginta ordi-
 narium, ex Palladio de Gentib. Ind. & Brachmanib.
 p. 3. probat Cl. J. H. Majus.

43. Μάγοι] Magorum Aegypti longaeavorum me-
 minit Isocr. Busir. p. 534. & Phoeniciae in Olympiodo-
 ri vita Platonis p. 587. Adde Plin. hist. nat. XXV. 2.
 Haec ex Majo, cetera omitto.

50. Ἐθνη δὲ μακρόβια] Sic Homericis μακρόβιοι dicti
 ap. Phot. cod. 64. p. 38. Hyperborei, teste Plinio IV.
 12. Numidae, fide Appian. p. 64. Arcadium Reges.
 vid. Confort. c. 5. Serv. ad Aen. VIII. Britanni senium
 anno CXX. inchoantes, Plus. de placit. philos. V. 30.
 Cynaei, Steph. Byz. in Κύπρῳ, alique ap. Gurtler.
 origg. mundi I. c. 20. S. 7. Effeni olim inter Judaeos,
 quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum an-
 num excessisse scribit Josephus de bello Jud. L. 2. p.
 729. Ed. Gr. Bas. fuitque illis potus ἰδιώτης τρυφῆς.

5. Jam vero gentes etiam totae diutissime
que vivunt, ut Seres referunt ad trecentos
usque annos vitam proferre, cujus longae
senectutis causam alii aëri, terrae alii im-
putant, alii vero etiam rationi victus; a-
quam enim bibere universam gentem, ajunt.
Athotes etiam ad triginta & centum annos
vivere literis proditum est; & Chaldaeos
supra centum annos fertur vivere, hos et-
iam pane hordeaceo uti, acuti visus reme-
dio: quibus nempe dicant ob talem victum
reliquos etiam sensus supra reliquos homi-
nes vigere.

6. Sed haec de longaevis & generibus
hominum & gentibus, quos longissimo
durare tempore ajunt, partim propter ter-
ram & aërem, partim propter rationem vi-
ctus, partim propter utrumque. Aequum
autem est, ut facilem tibi spem injiciam;
narrando, in omni solo, in aëre omni, lon-

ἤδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιότατα, ὡς-
τὸ Σήρας μὲν ἰσχυροῦσι μέχρι τριακοσίων ἔτη
ἐτῶν. οἱ μὲν τῷ αἵματι, οἱ δὲ τῇ γῇ καὶ αἰτίαν
τῆ μακρῆς γήρας προστιθέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ
ἀλγίστῃ. ὑδροποτεῖν γὰρ φασὶ τὸ ἐθνὸς
σύνπαν. καὶ Ἀθώτας δὲ μέχρι τριά-
κοις καὶ ἑκατὸν ἐτῶν βίωσι ἰσχυροῦς, καὶ τοὺς
Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βίωσι λό-
γῳ. τῆς μὲν καὶ κριθίνῃ ἄρτῳ χρῶμενοι,
ὡς ὁξυδερκίας τῆτο φάρμακον· οἷς γε φα-
σοσὶ ἀλγὶ τὸ ταύτην διαίταν, καὶ τὰς ἄλ-
λας αἰσθήσεις ὑπὲρ τῆς ἄλλης ἀνθρώπου
ἐρρωμένους εἶναι.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τῆς μακροβίᾳς
γενῶν, καὶ τῶν ἐθνῶν, ἃ τινὰ φασὶν ὡς ὅτι
σωλείστον ἀλγύγνεον χρόνον. οἱ μὲν ἀλγὶ τῆς
γῆς, καὶ τῆς αἵματι, οἱ δὲ ἀλγὶ τῆς διαίτης, οἱ
δὲ καὶ διὰ ἀμφοῖν. ἐγὼ δ' αἶτις σοὶ δικαίως ἐλ-
πίδα ῥαδίως ἐπαίχομαι, ἰσχυροῦσας ὅτι καὶ χε-
ρῶσιν τῆς γῆς, καὶ χε-ρῶσιν πάντα αἶρα, μακρό-
βιοι

c. 110. Sic Fl. &c. praeter J. quae γῶ cum Grav. Γῶ etiam marg. A1W.

secundum Philonem Judaeum de vit. contempl. p. 894.
quod mox Noster de Scribis etiam refert. Excerptū
ex Differt. Cl. Maji, nonnulla omittens. J. F. R.

51. Σήρας] De his dicenda praecipit G. H. Ursinus
Differt. miscellaneis paternis adnexa, p. 360. seqq.
J. H. Majus.

Ibid. Τριακοσίων] Geographus Graecus incertus in
Antiq. orb. descript. ita de Scribis p. 4. ὁριστῶν δὲ
παιδῶν ἑκατὸν δὴν ἔκταν, καὶ ἑκατὸν ἑκατὸν ἐτῶν.
J. H. Majus.

52. Οἱ μὲν τῷ αἵματι &c.] Vid. Amm. Marcol. L. XVI.
& XXVII. Addatur Hippocratis Liber de aëre, aquis
& locis, & H. Meibomii epist. de Longaevis ad Sere-
niss. ducem Augustum Brunsvic. J. H. Majus.

54. Ἰσχυροῦν γὰρ φασὶ τὸ ἐθνὸς.] Mf. γῶς ut pau-
lo ante γῶν ὅλα μακροβίᾳ. totae gentes. Sic apud La-
tinos genus frequenter pro populo. Velox genus apud
Florum de Gallis, & alibi, quin & interdum accipi-
tur pro genere humano, ut docti viri ad Senecam Tra-
gicum notarunt. J. G. G.

Ἰσχυροῦν] Theae usum huic genti hodieque fami-
liarem respexisse videtur; quamvis non invitus con-
cesserim, hac voce vulgo abstinentiam a vino tantum
designari. M. du S.

55. Καὶ Ἀθώτας] Plin. VII. 2. eos qui in Atho mon-
te habitant, centenis quadragenis vivere, testis est.
Mirum, si Noster hic in mendo non jacet, ac pro

Ἀθώτας, legendum Ἀθῶς. Ita enim Steph. Byzant.
in Ἀθῶν τοῖς τοσούτοις Ἀθῶν, χαρὶς τῷ Ι, καὶ Ἀθῶς τοὺς
ἑκατοῦσας. J. H. Majus. Cetera omittere cogor.
J. F. R.

57. Χαλδαίους] Ecce, quam accurate magos a Chal-
daeis sejungat, quod & Strabo XVI. p. 723. & Curt.
V. 1. fecere; illi enim sacris operabantur, araspicum
fratres ideo ab Arabibus L. IV. p. 134. dicti: hi astro-
logiae vacabant. V. Th. Gale ad Jambl. de myst. p.
287. & Cleric. indice ad Stamb. Hist. Philos. Orient. vo-
ce Magus. J. H. Majus.

59. Ὁξυδερκίας — φάρμακον] Vir insignis J. Cleri-
cus art. crit. part. 2. l. 1. c. 12. §. 9. ambiguum hanc
ait constructionem, quia significat medicamentum, quo
perspicaciores fiunt, non quo dematur perspicacia; re-
cte quidem, sed mos Nostri ex seqq. satis perspicu-
tur, & eod. modo Diosc. Sic. ἀθανασίας φάρμακον no-
minat L. I. c. 25. J. H. Maj. Omitto quae addidit de
medio voc. φάρμακον significatu, satis noto; sed ad
constructionem reciprocā nihil faciente, quae in
genitivo potius latet, de cuius constructione ambigua
satis egi in libello de Ambig. ut: caedes, unus il-
lius, in utramque partem, &c. Adde hic potius
Diosc. Sic. 3. c. 3. f. καὶ τῆς Αἰγυπτίων ἀθανασίας, quod &
ibi plane opposito more, quam alias exponendum,
nempe coloniae in Aegyptum deductae. J. F. R.

βιοι γεγονόσιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίους τοῖς οὐγαεὺς fuisse viros, exercitationibus con-
καθηκῶσι, καὶ ἀλγίστη τῇ ὀπιτηδευοτάτῃ nientibus, & aptissima ad sanitatem victus
πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. ratione usos.

Διαίρεσιν δὲ τῷ λόγῳ ποιήσομαι ἢ
πρώτῳ κατὰ γε τὰ ὀπιτηδευόμενα τ
ἄνδρῶν καὶ πρῶτον γέ σοι τὴν βασιλικὴν καὶ 75
στρατηγικὴν ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἓνα καὶ
εὐσεβεστάτη μεγάλην διοτάτην αὐτοκράτο-
ρος τύχη εἰς τὴν τελευταίαν ἀγαγῶσα
τάξιν, ἐπὶ γένηκε τὰ μέγιστα τὴν οἰκονομίην
καὶ ἑαυτῇ ἔτω γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ σὺ, τὴν μα- 8
κροβίαν ἄνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τὴν ἔξωθεν καὶ τὴν
τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσεως γῆρας ὑγιει-
νόν, καὶ μακρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργά-
σαιό σ' αὐτῷ τῇ ἀλγίστῃ μέγιστόν τε ἅμα
καὶ ὑγιεινότερον βίον.

Πομπίλιος Νουμάς ὁ εὐδαιμονέστατος
τῶν Ῥωμαίων βασιλεὺς, καὶ μάλιστα περὶ τὴν
θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοή-

7. Distribuum vero orationem primo pro
vitae generibus virorum, & initio quidem
regii fastigii viros, aut exercituum duces,
commemorabo (quorum uno etiam pia ma-
gni augustique Imperatoris nostri Fortuna
in supremum ordinem evecto, maximum
beneficium suo terrarum orbi tribuit). Sic
enim respiciens tu quoque ad longaeavorum
similes habitus ac fortunas, senectutem sa-
nam longamque speraveris facilius; simul-
que aemulatus eos, longissimam pariter at-
que saluberrimam tibi vitam eadem servata
8 victus ratione paraveris.

8. Pompilius Numa felicissimus Roma-
norum regum, & maxime circa Deorum
cultum occupatus, supra octoginta annos
vi-

a Καθίστοι. Προτίκειν marg. A1. b Στρατηγικὸν] Στρατιωτικὸν Marcell. Nil mut. Edd. c Καὶ] Ἡ Marc.,
καὶ postea posito. Non addicunt libri.

73. Τὸν πρῶτον] Aemil. in nott. Mss. τὸν πρῶτον hic
adverbii more accipiendum recte docet &c. J. H. Maj.

75. Τὸν βασιλικὸν καὶ στρατηγικὸν ἄνδρας] Τὸν βασι-
λικὸν καὶ στρατιωτικὸν ἄνδρα. Th. M.

Ibid. Βασιλικὸν] Eos Noster innuit, qui aut regio
linguae orti, aut regiam dignitatem adepti tuere.
Sic de Salt. c. 64. βασιλικὸν τὴν ἀνθρωπίνην. Vid. Raphael.
ex Polyb. ad Joann. IV. 46. & Periz. ad Aelian. II. 20.
p. 100. J. H. Maj. Adde notam L. Bos ad Salt. l. d.

76. Ὁ ἓνα εἰς εὐσεβεστάτην] Ὁ ἓνα εἰς εὐσεβεστάτην εἰς
μακρὴν. Th. M.

Ὁ ἓνα] Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic
sermo est, annos LIX. cum haec scriberet Lucianus,
annum agebat circiter. M. du S.

Ὁ ἓνα] Quis ille unus? Neglectum hoc a commen-
tatoribus. Forte Avidius Cassius erit strenuus sub M.
Antonino Philosopho belli dux. Vel potius Claudius
Pompejanus gener M. Antonini, qui πρῶτος voca-
tatur ab Herodiano I. 6. addente, ejus dicta ipsum
Commodum reveritum fuisse. Et haec vivente ac
florente adhuc illo uno scripta sunt, quem divellit ab
Imperatore Noster, ejusque favore ad supremam di-
gnitatem evectum fuisse scribit. (Cetera quae Major
ex Steinheilo suo inseruit, addere non licet.) J. H. Maj.

Ibid. Καὶ εὐσεβεστάτη] Mallem cum Marcell. εἰς εὐ-
σεβεστάτην τύχην, benignissimam fortunam,
quia εὐσεβὴς quandoque benignum, clementem, deno-

tat. v. G. Cuper. append. ad Hom. apotheosin p. 286.
f. Nisi potius legend. ὁ ἓνα εἰς εὐσεβεστάτην καὶ μεγάλην.
Porro αὐτοκράτορος τύχη est periphrasis pro imperator
fortunatissimus. Vid. Vechm. Hellenolex. L. 2. c. 8.
Sciopp. ad carm. Priap. p. 39. Phil. Carolum ad Gell. p.
355. Muretum var. lectt. III. 4. J. H. Maj. Sed quid si
solum καὶ transposito sanetur locus? J. F. R.

77. Εὐσεβεστάτη μεγάλη] Potest fieri ut hoc no-
men speciatim ad Antoninum Pium respiciat. Nihil
tamen prohibet, quin hic periphrasin esse dicamus
tralatitii tituli, Pius, Felix, Augustus. Nam cum
μεγάλη τύχη ei tribuitur, potest quidem locum habe-
re illa itidem usitata ratio, qua Fortunam Imperato-
ris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est,
quod impediatur, quin ad illam Felicis appellationem re-
feratur. Οὐσεβὴς, de vivo acceptum, respondere
Augusto, non est dubitandum. Nempe non versa-
mur hic in Plutarcho aliquo aut Dione, qui Roma-
narum rerum, quas accurate norunt, servant etiam
certa nomina: sed in Sophista, quem alias quoque
multum sibi indulgere in his novimus, qui ἀπαιεῖται
dicat Praefidem provinciae, qui νεμεσίαν μεγάλην Κα-
λένδας Januarias &c. Verbo, qui non Graecis com-
mendare Romana, sed Romanis Graeca studeat.

81. Ἐξέως] Habitus corporis hic videtur notari, di-
cit Aemil. in not. Mss. nec repugnans. J. H. Majus.

86. Ὁ εὐδαιμονέστατος] Nullum enim bellum gessit,
con-

vixisse memoratur. Servius Tullius, rex & ipse Romanorum supra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero ultimus Romanorum rex, exul Cumis cum ageret, ultra nonagesimum annum firmissima valitudine dicitur pervenisse.

9. Hi Romanorum reges, quibus adjungam reliquos etiam reges longam senectutem adeptos, & unius cujusque studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos, qui ad longissimam senectutem pervenire, additis etiam, qui in reliqua Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis ratio refutandi eos, qui istum aërem crēminantur, historia. Quo meliorem nos quoque spem habemus, rata futura vota nostra, ut in longissimamque & pinguem senectutem per-

κονία ἔτη βεβαιότατα ἱστορεῖται. Σέρβι-
90 Τέλλι- Ῥωμαίων καὶ ἔτ- βασιλεὺς,
ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας
ἱστορεῖται. Ταρκύνι- δὲ ὁ τελευταῖ-
Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευθεὶς, καὶ ὅτι
Κύμης ἀφ-τρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐννῆκοντα ἔτη
95 λέγει) σερρότατα βιώσας.

Οὗτοι μὲν ἔτ' Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνά-
ψω καὶ τὸς λοιπὸς βασιλείας, τὸς εἰς μα-
κρὸν γῆρας ἄφικομῆνους, καὶ τὰ ὅπτη-
δύμαλα ἐκάσθ. ὅτι τέλει δὲ σοὶ καὶ τὸς
λοιπὸς Ῥωμαίων, τὸς εἰς μήκιστον γῆρας
ἀφικομῆνους προσαναγράψω, προσθεὶς ἅμα
καὶ τὸς καὶ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ὅτι πλείστον
βιώσαντας. ἀξιόλογ- ᾷ ἔλεγχ- ἡ ἱστο-
ρία τὴν ἀβασίλειον περὶ τῶν ἐνταῦθα
ἀέρα, ὥστε καὶ ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς
ἐλπίδας, τελείως ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσται
πρὸς τὸ εἰς μήκιστον τε καὶ λιπαρὸν, τὴν πᾶ-
σης

δ' Ἀφικομῆνους] Καὶ μὲν αὐτοὺς inserit Fl.

91. Αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται] Ἀπὸ τοῦ βιώσας. Participium pro infinitivo. G.

contentus domi res suas agere, & sacra in ordinem cogere. J. H. Majus.

88. Ὀγδοήκοντα] Consentit Plutarch. in vita ejus p. 74. Tres & quadraginta annos regnasse, vult Livius l. 21. ac Eutrop. l. 2. Quadraginta vero & unum, Paulus Diac. l. pag. 42. & Cassiod. in Chronico, p. 1322.

89. Σέρβι- δὲ Τέλλι-] Collige annos vitae ex imperii. Dion. Halic. IV. p. 242. quadraginta annis circumscribit magistratum ejus. Liv. l. 48. adjicit quatuor annos cum Eutr. l. 6. & Sext. Rufi Breviar. p. 3. Ex quibus emendandi Paulus Aquilegiensis diaconus l. I. p. 44. Et Cassiod. l. d. annos 33. tantum tribuentes.

94. Ἐννῆκοντα] Consentit Dion. Halic. VI. p. 358.

98. Καὶ τὰ ἑπτ. &c.] Excidit hic pars magna sententiae. Fl. quidem habet aliquid; scilicet καὶ μὲν αὐτοῦ, sed nondum sic expletur lacuna.

9. Τὴν ἐνταῦθα αἶρα] Hinc colligere licet, scriptum hoc Romae.

Ibid. Ἐνταῦθα αἶρα] De Romani coeli qualitatibus scripserunt Jo. Baptista Donus, Marcellus, Cognatus, Alex Petronius, & nostra memoria Jo. Maria Lancisus in ampla Dissert. edita Rom. 1711. qua salubritatem aëris istius adstruit.

7. Τελείως — αἶρας] Curavimus excudi τελέως, ait Majus. Ego nondum. Vid. ἀναγκαίῃ τροφῇ, item γυναικείῃ σύνθεσι, & similia defensa T. 2. Annot. c. 27.

8. Πρὸς τὸ εἰς μήκιστον τε, καὶ λιπαρὸν τὴν πᾶσιν γῆρας, καὶ θαλάσσης διαπόσει, γῆρας ἀφικῶν, τὴν αὐτοῦ οἰκουμένην βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γῆρας] Sic distinxit Benedictus, addita ineptissima vertione, longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suo solo regnantem & senescentem assequenti. Quid enim? an Lucianus, tersus ille & liquidus, dicit senectutem dominantem terra marique? Porro cur jam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihil melius prior Obsorpeus & longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suis locis regnantem & senescentem consequantur. Fatue de se vel assequitis vel consequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare sonant verba, & ratio inculcat: quo ad longissimam ac plenam senectutem venias terra universa ac maris dominus, orbis suo imperans nunc jam senex. Hoc enim intelligit vorum, ut princeps, qui jam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem.

Ibid. Λιπαρὸν, &c.] Ita hunc locum per incisa divisimus (uti & ego jam feci) qui sine sensu vertebatur: vidit aliquid Jac. Gronov. in totam vero textus dispo-

σης γῆς καὶ θαλάττης διοπότῳ, γῆρας *veniat terrae totius atque maris domi-*
ἀφικέας, τῇ εαυτῆ οἰκωμένη βασιλεύουσαι *onus, qui jam senex suum terrarum orbem*
ἦδη, καὶ γέροντα. *regit.*

Ἀργανθώνιος μὲν ἐστὶν ἑταρτησίων βασι-
λεύς, πενήτην καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώναι λέ-
γεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ λογοποιός, καὶ ὁ
μελοποιός Ἀνακρέων· ἀλλὰ τὸτο μὲν μύ-
θος τίσι δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας
τύραννος, ἐτῶν ἐνενήκοντα πέντε τελευτᾷ,
καθὰ τὸν Δημοχάρη καὶ Τίμαιον ἱστοροῦσιν.
Ἰέρων δὲ ὁ Συρακυσίων τύραννος, δύο καὶ
ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύτα νο-
σῶν, βασιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ
Δημήτριός τε ὁ Καλαϊανός, καὶ ἄλλοι
λέγουσιν. Ἀντίας δὲ Σκυθῶν βασιλεὺς,

10. Arganthonius ergo Tartessiorum rex
quingenta & centum annos vixisse dici-
tur, ut volunt Herodotus historicus, &
spoëta Anacreon. Verum ista quibusdam
videtur fabula. Agathocles autem Siciliae
tyrannus *emmet* annorum quinque & no-
naginta, mortuus est, sicut Demochares ac
Timaeus tradunt. Hiero Syracusanorum
tyrannus, duo & nonaginta annos natus
morbo finiit vitam, cum septuaginta annos
regnasset, ut Calatianus Demetrius & alii
perhibent. Antreas Scytharum rex, pugnans
con-

a Tartession] Tartession Edd. priores. *b Καλαϊανός]* Ex emendat. Solan. & Gujati. Καλλιστιανός Edd.
priores. *c Ἀντίας]* Ἀντίας f. sola, & marg. At. quod verum credo.

fictionem non penetravit, vidit quoque *Emil.* in Mf.
monens: refer ad ἱππιδῆς vel ὠχας. πρὸς τὸ ἀφικέας ἢ
διοπότῳ καὶ μακίς. Ceterum phralis *λατάρ* γῆρας
Homericæ est, quam illustrat *Eustath.* ad Odyss. A. p.
1676.

9. *Διοπότῳ]* M. *Aurelium* jam senem, paucos
ante mortem annos, cum ad sexagesimum vix perve-
nisse traditur.

10. *Ἐμμενὶ οἰκωμένη]* Roman. denotat orbem, qui
sic passim vocatur ab Historicis, *Polyb.* VI. 48. *Zosim.*
II. 7. *Herodian.* V. 2. ab Oratoribus, *Libanio* Or. fun.
in *Julian.* p. 290. & 366. *Athenag.* in Legatione pro
Christianis sub init. ac p. 14. Adde Commentt. ad S.
Lucas II. 1. Noster paulo ante: *τὴν αὐτοκρατορίαν* οἰ-
κωμένη. Imperatorem vero innuit M. *Ant.* Philos.
sub cujus imperio extremo scripsisse videtur hunc tra-
ctatum, eoque γῆρας eum adpellat &c. *J. H. Majus.*

12. *Ἀργανθώνιος]* *Herod.* I. p. 42.

Ibid Tartession] Ita ex *Herodoto* emendandum fuit,
pro *Tartession*, quod in omnibus Impressis reperio.

Tartession] Sic scribendum etiam probavit *Cl. Ma-*
jus. Ex *Plin.* III. 1. Ex *Steph. Byz.* *Arrian.* *Strab.* &
Appian. Al. cui addit de ipsa Tartessio fusc differen-
tem *Aldrete*, L. III. c. 12. *De Origine*, y principio
de la lengua *Castillana.* *J. H. Majus.*

13. *Πενήκοντα]* Atqui *Herodotus*, quem auctorem
adducit, CXX. tantum annos in Impressis hodiernis
ait vixisse. *Anacreon* vero in fragm. CL. ei annos tri-
buit; *Val. Maxim.* VIII. 14. Octoginta annis patriam
rexisset. Cujus rei certos esse auctores ait. *Astniam*
tamen *Pollionem* affert, qui cum CXXX. tantum an-
nos implevisse commemorat.

14. *Ὡς Ἡρόδοτος]* Sed qui CXX. annis vitam Ar-
ganthonii metitur, L. I. S. 163. ex quo *Cic.* de Se-
nect. & *Valer. Max.* VIII. eundem annor. numerum
120. repetunt.

15. *Ἀνακρέων]* Testes adducit non exempla, ne er-
ros; quippe qui hic de regibus agat, non historicis
aut poetis. De *Herodoti* loco jam dictum est. Extat
Anacreontis fragmentum Ed. *Steph.* p. 77. B. C. ubi
CL. numerus reperitur.

Ἀνακρέων] Od. 68. Adde *Strab.* & *Plin.* qui eundem
annor. numerum tuentur. *Afin.* *Pollio* centum & tri-
ginta annos ei tribuit. *Bemmer.* Plura *Majus* ex *Phleg.*
Trall. c. 4. additque: ipsum *Arganthonii* nomen ha-
bere quid ominis alludens ad *ἡνὶν τυ*, quod so-
nat *πολυχρονίον*, ex *Sam. Boch.* Geogr. Sacr. part. 2.
L. I. c. 34. Adscripsit *Bemmer.* Trecentos ei assignat
Sil. Ital. 3. 396. *Vimetius* malit ter quinos, ut ita Silio
cum *Anacreonte* conveniat.

16. *Ἀγαθοκλῆς]* Senem vocat *Justin.* 23. 2. *Ael.* V.
H. XI. 4. Non nisi 72. annos vixisse contendit *Diod.*
Sic. in eclogis lib. XXI.

18. *Δημοχάρης]* Vid. *Voss.* de Hist. Gr. I. 11. p. 68.
Periz. ad *Aelian.* III. 7. *Meurf.* Biblioth. Att. T. X.
Thesaur. Ant. Gr. Gronov. col. 1479.

Ibid. Τίμαιος] Meminit Noster iterum infra, &
Schol. ad *Añ.* ac *Polyb.* XV. 33. p. 1003. *Tauromeni*
in Sicilia natus, scripsit Athenis, *Plut.* de exilio. p.
605. Vid. omnino *Diod. Sic.* princ. L. V. Sed quid in
eo laudandum, quid reprehendendum, vid. *Longin.*
de sublim. S. IV. *Constat* & *Voss.* & *Meurf.* ad *Hesych.*
Milef. p. 203. — 4.

19. *Ἱέρων]* Nonagesimo obisse anno testatur *Liv.*
XXIV. 4. & *Val. Max.* VIII. 13.

22. *Δημήτριος — Καλαϊανός]* Mendum est in no-
mi-

contra Philippum circa Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bar-
dylis rex Illyriorum ex equo dicitur pug-
nasse in bello contra Philippum, annos
natus nonaginta. Teres Odryfarum rex,
ut refert Theopompus, duorum & nona-
ginta annorum cum esset, obiit.

11. Antigonus Philippi F. Cöcles, rex
Macedonum, in Phrygia pugnans cum Se-
leuco & Lyfimacho, vulneribus multis
confectus cecidit, annorum cum esset unius
& octoginta, ut narrat, qui expeditionis
illius socius fuit, Hieronymus. Etiam Ly-

μαχόμενος πρὸς Φίλιππον ἐπὶ τῷ Ἰστρῷ
ἐπολέμουν, ἔπεσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη
γεγονώς. ὁ Βάρδυλις δὲ ὁ Ἰλλυρίων βασι-
λεὺς, ἀφ' ἵππου λέγει μάχεσθαι ἐν τῷ
πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα τε-
λὼν ἔτη. Τήρης δὲ ὁ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς,
30 κατὰ Φησι Θεόπομπου, δύο καὶ ἐνενήκοντα
ἔτη ἔτελεύτησεν.

Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλ-
μος, βασιλεύων Μακεδόνων, ἐπὶ Φρυγίαν
μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσιμάχῳ, τραύ-
μασι πολλοῖς ἐπεσὼν, ἔτελεύτησεν
ἐπὶ ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥστε ὁ συστρα-
τευόμενος αὐτῷ Ἰερώνυμος ἰστορεῖ καὶ Λυ-
σί-

ὁ Βάρδυλις] Sic omnes, praeter J. quae Βαρδύλλου.
Ἰστροῦ] Ita marg. A1. G. V2. & J. ὁ δρυῶν reliquae.

quod etiam adscript. marg. A1. V2. Βάρδυλος. ὁ Ὀ-

28. Ἐπινίκια τελῶν ἔτη] Τελεῖ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀν-
τὶ τῷ Ἕλλην ἑλί. τελεῖ εἰς τοὺς Ἰστρούς, ἀντὶ τῷ Ἰστρί.

τελεῖ ὅτι εἰς ἐννῆκοντα ἔτη, ἀντὶ τῷ ἐννῆκοντα ἔτη ἑλί.
ἕτας γὰρ φησὶ οἱ Ἀθηναῖοι J.

* Δι] Non aderat in Editis. Addidit M. du S.

mine hujus Demetrii: nullibi enim de Callista urbe,
nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Le-
ge confideret Καλαστιαῖος, de quo Dion. Halic. πρὶ
συμβουλίας ἡμετέρας, Diog. Laërt. in Demetrio, ubi ait
eum scripsisse de Asia & Europa, L. 20. Theocriti
Schol. ad Idyll. 1. ubi eum de Sicilia rebus scripsisse
patet, alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrum-
que invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxi-
num, de qua Scylax, Diodor. Strabo, Memnon,
Steph. & alii. J. P. a G. Corrigendum Καλαστιαῖος. Vi-
de nos ad Laërt. AE. M.

Ibid. Καλαστιαῖος] Variant hic emendatorum senten-
tiae. Vossius Καλαστιαῖος legit, de Hist. Gr. 552. vide
eundem de Poëtis Gr. ubi Καλαστιαῖος, monente J. de
la Faye, legitur. Et omnino apud Diog. Laërt. in Edd.
Steph. ita scribitur. Vide Men. not. p. 131. & p. 13.
A. B. Quod & sequuti sumus. In libris enim nostris
omnibus hic legebatur Καλαστιαῖος. De eo Diog. Laërt.
p. 134. D. Vid. Dion. Hal. π. συβ. Et Steph. Byzant.
in Ἀντίκω.

23. Ἀτίσιος] Ἀτίσιος nondum ausus sum edere, etsi
omnino sic legend. credo cum doctiss. Steinheil. id et-
iam in Dissert. Maji probante ex Plut. Apoph. p. 128.
& de fort. Alex. serm. p. 248. ac Justin. 3. 2. eundem-
que esse cujus epistolam satis Laconicam profert Clem.
Alex. L. V. p. 561. licet Ἀτίσιος ibi vocetur; nam &
ibi quidam Codd. Ἀτίσιος habent, ut monet Ed. Oxon.
J. F. R.

26. Βάρδυλις] Ita plerique impressi. J. Βαρδύλλου.
V2. Βάρδυλος. M. du S.

Βάρδυλις] Geminato λ. Plut. Vit. Pyrrh. p. 387. &
in Hellad. Chrestom. col. 955. Βάρδυλλος, quod tamen
in Βαρδύλλος mutandum. J. H. Majus.

28. Εἰς ἐννῆκοντα τελῶν ἔτη] Hoc est nonagenarius,
ut recte Scholiasta, & locutio τελεῖ εἰς ἄνδρας, quam
adfert, exstat ap. Nostrum in Fugit. c. 12. J. H. Maj.
Adde T. I. Tim. §. 20. τελεῖ ἐπὶ τὸ τέρας. J. F. R.

29. Τήρης δὲ ὁ δρυῶν] Ὀδρυῶν.
Ibid. Ὀδρυῶν] Uti legendum censuerant viri doctis-
simi Ὀδρυῶν βασιλεὺς, sic legitur in Ms. ut tam foe-
da menda diutius non sit toleranda. J. G. G.

Ὀδρυῶν] Ita recte in Veneta utraque legitur, ut Et-
Δ. IX. In reliquis prave ὁ δρυῶν. M. du S.

Ὀδρυῶν] Firmat hanc lect. etiam Majus, Odrysa-
rumque regem Teren nominari a Xenoph. Cyr. VII. p.
411. ἀλλὰ Τήρης τῷ Ὀδρυῶν ἀρχαῖον τοῖς. Firmavit
Palm. ex Thucyd. L. 2. ac Menag. ad Diog. Laërt. L. 2.
Ed. I. p. 62. E. Conjecerat etiam Gnjetics. J. F. R.

30. Θεόπομπου] De hoc historico vid. commentt.
ad Longini Sect. 43. Menf. ad Hesych. Miles. p. 185.
Periz. ad Ael. III. 18. p. 223. Voss. de Hist. Gr. I. 7.
De ejus opere θαυμάσια inscripto Manussac. Diff. Crit.
p. 387. J. H. Majus.

32. Ἀντίγονος — μονόφθ.] Unde & Cyclops co-
gnominatus fuit. Caes. Rhodig. ant. Lectt. XXI. 38.
p. 838. J. H. Majus.

37. Ἰερώνυμος] Et miles, & legatus, & historicus
fuit Diod. Sic. XVIII. p. 650. Antigoni legatum ad
Eumenem fuisse discimus ex Plut. Eum. p. 590. Scri-
psisse de successionibus tradit Joseph. I. Adv. Apion. p.
1050.

σίμαχος^α δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ
πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ^α ἔτ^β
ὀγδοηκοστὸν τελεῖν, ὡς ὁ αὐτὸς Φησὶν Ἰερώ-
νυμ^β. Ἀντίγον^γ δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημη-
τρίῳ, υἱανὸς δὲ Ἀντιγόνου τῷ μονοφθαλμῷ,
ἔτ^δ τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδόνων
ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς
^δ Μήδιός τε ἴσῳρεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς.
ὁμοίως δὲ καὶ Ἀντίπατρ^δ ὁ Ἰολάου μέγιστον
δυνάμει, καὶ ὀπίτροπέυσας πολλὰς Μακε-
δόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη ἔτ^ε
ζήσας, ἐτελεύτα τ^ε βίῳ.

Πτολεμαῖ^ε δὲ ὁ Λάγῳ, ὁ τ^ε καθ' ἑαυ-
τὸν εὐδαιμονέστατ^ε βασιλεὺς, Αἰγύπτῳ μὲν
ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας
ἔτη, ζῶν δὲ παρέδωκε τ^ε δεξιὰν πρὸς τοῖς
ἐτοῖς τ^ε τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ,
Φιλαδέλφῳ δὲ ὀπίκλησιν, ὅστις ^δ δὲδέξατο
τ^ε πατρῶν βασιλείαν. ἀδελφῶν δὲ ^ε Φι-
λέταιρ^ε, πρῶτ^ε μὲν ἐκτῆσατο τ^ε δε-

simachus Macedonum rex in praelio contra
Seleucum periit annua agens octogesium,
ut idem ait Hieronymus. Antigonus filius
Demetrii, Antigoni Coclitis nepos, qua-
tuor & quadraginta annos imperavit Mace-
donibus, vixit autem octoginta, ut Me-
dius refert, & scriptores alii. Sic etiam
Antipater Iolai F. potentissimus vir, ali-
quot Macedoniae regum tutor, cum supra
octoginta annos vixisset, vitam finit.

12. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis
felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad
quartum & octogesium vitae annum: id-
que duobus ante mortem annis tradidit Pro-
temaeo filio, qui Philadelphi cognomen
habuit, qui solus fratrum in paterno regno
successit. Philetaerus, eunuchus, primus
Per-

^α ἔτ^α] Εἰς ἔτ^α Pell. ^β Μήδ^β] Sic omnes libri nostri. ^γ Δουῖ] Δὲ Fl. ^δ Δεδέξατο] Διδέξατο male
P. ^ε Φιλίταμ^ε] Ex emend. necessaria; nam Edd. priores: βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλίταιρ^ε δὲ, πρ.

1050. centum & XL. annos a tergo posuisse Noster
intra innuit. *J. H. Majus*. Immo de *successoribus Alex.*
M. πρὶ τ^ε ἀφ' ὧν. Vid. *Voss. de Hist. Gr. I. 11. I.*

J. M. G.
Ibid. *Αντίμαχος*—*ἔτ^α ὀγδοηκοστὸν*] *Justinus XVII.*
1. *quatuor* & *LXX*, tribuit. *LXX*, tantum *App. Alex.*
in *Syr.* p. 209. *J. H. Majus*.

45. Μήδ^β] Scias, Medium notari Larissiacum,
historicum, & cum *Alex. M.* militantem. *Strab. XI.*
p. 509. *Ἀντιγόνου φίλον* *Plut.* in *Demetr.* p. 896.

J. H. Majus.
46. Ἀντίπατρ^δ ὁ Ἰολάου] Probo magis *Opisopceum*
vertentem *Antipater patre Iolao genitus*, quam *Bene-*
dictum posteriora omittentem, ut apparet, quia &
filium *Antipatri Iollam* vel *Iolaum* in historia Mace-
donica audierat. Nam licet id ita sit, & habuerit eo
nomine filium, utique & potuit patrem eo nomine
habuisse, quod in ejus nepote, filio suo renovavit.

J. G.
53. Ζῶν δὲ] Idem asserit & *Plut.* 607, 2. sed de duo-
bus *Luciani* annis, ad rem suam non facientibus, ni-
hil habet. Quod ideo observo, quia, ni me memo-
ria fallit, id inter eos qui de versione *LXX*. Interpre-
tum litigant, controuerti vidi. *M. du S.*

Ibid. *Δουῖ*] Non sperno *Fl.* lectionem; nam *Δὲ* saepe
indeclinabile est, ut *T. 2. Asin. c. 9. Δὲ μνηστῶν*

σε. At si quis hoc aliter construendum velit, videat
Aesop fab. 145. ἀλεκτῶν Δὲ μαχομένων. Long. Raft. I.
p. 33. *Δὲ βούν, Δὲ κεράτων, ταῖς Δὲ χειρὶ λαβούσας.*
Noster rursus *Alex. c. 53. εἰ Δὲ βιβλίου, & 55. στρα-*
τιώτας Δὲ. 2. Ver. Hist. c. 37. Δὲ πλορημάτων. Iterum
Asin. 12. Δὲ χόδους λαβούσας. *J. F. R.*

56. Ἀδελφῶν δὲ Φιλίταμ^ε] Vide *Spanh. 511.* qui
recte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris
libris legebatur *Ἀδελφῶν. Φιλίταιρ^ε δὲ*, duplici, ut
vides, mendo. *M. du S.*

Ibid. *Φιλίταιρ^ε*] Quod si *Illustr. Spanh. de Us. &*
praest. num. Diff. VIII. p. 511. ed. Lond. vel maxime
non monuisset, mutandum hoc nominis in *Φιλίταμ^ε*
ε, tamen hoc ex *Strab. XIII. p. 595. Appian. de*
bell. Syr. p. 209. aliisque constaret. *J. H. Majus*. Idem
jam vidit *Almelov.* in *Ed. Amst.* eundem advocans
Spanh. Adde supra scholion secundum ad *Tox. & Thuc.*
Id. III. c. 82. No. 48. ubi recte editum *Φιλίταμ^ε*,
licet tres Codd. habeant *Φιλίταιρ^ε*. *J. F. R.*

57. Περὶ Πέργαμου ἀρχή] Ἡ *πρὶς Πέργαμον ἀρχή* est
ipsum imperium Pergamenum. Sic τὰ *πρὶς τὸ ἱερὸν,*
templum, in *Heliod. VII. 11. p. 320. τὰ πρὶς τὴν χερ-*
σαν regio, ap. *Isocr.* in *Areop.* ab init. &c. *J. H. Maj.*

60. Ἀττάλ^ε] De variis Pergamenor. regibus *Atta-*
li nomen gerentibus, vid. magnum *Scalig. can. Ilag.*
XIII. p. 320. 321. & Cl. Cellar. hist. antiq. p. 50.
seq.

Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphus cognomen habuit, Pergamenorum & ipse rex, ad quem etiam Scipio ille Dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit.

13. Mithridates Ponti rex, cognomine Conditor, Antigoni Coclitem fugiens in Ponto mortuus est, cum vixisset quatuor & octoginta annos, ut refert Hieronymus, & scriptores alii. Ariarathes Cappadocum rex, duo & octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse: sed captus in praelio contra Perdiccam, & in crucem actus est.

14. Cyrus, Perfarum rex, antiquus ille, ut indicant Perfarum atque Assyriorum

Πέργαμον ἔσχην, καὶ κατέχευ, εὐνῆς ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸ βίον, οὐδὸς κοινία ἐτῆς γογενόμενος. Ἀτταλὸς δὲ ὁ ὀπικληθεὶς Φιλάδελφος, τὸ Περγαμηνῶν καὶ ἑταῖ βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶ Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ οὐδὸς κοινία ἐτῆς ἐξέλιπε τὸ βίον.

Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτίστης, Ἀντίγονον τὸ μονόφθαλμον φεύγων, ὅτι Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἑτη τεσσαρα καὶ οὐδὸς κοινία, ὡς τῶ Ἰερώνυμῳ ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφοῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο καὶ οὐδὸς κοινία ἐζήσεν ἑτη, ὡς Ἰερώνυμῳ ἱστορεῖ. ἐδυνήθη δὲ ἰσως καὶ ὅτι πλεόν ἀγαγενέας, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδίκκην μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀπεσκολεπιάθη.

Κύρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὅροι,

59. Κατίστρεψε] Ἐτελεύτησε. F.

Idem. Ἀτταλὸς δὲ — Φιλάδελφος] Non confundendum hunc, quod factum a Scaligero, cum Philometore Attalo Eumenis filio, cujus hic Philadelphus frater fuit, ostendit Spanhem. Diss. 8. p. 512.

Idem. Φιλάδελ.] Vide eundem Spanhem. 512. 66. Κτίστης] Vide Spanhem. 479. Hunc titulum egregie illustravit laudatus modo Spanhem. diss. 9. p. 561. Idem.

Idem. Ἀντίγονος τὸ μονόφθαλμος φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας] Sic distinguunt viri docti, & ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet eum in Ponto mortuum fuisse, quod mihi ab hoc sermone alienum videtur, & distinguendum esse φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε βιώσας &c. Antigoni Coclitem fugiens in Pontum, mortuus est. Quam fugae viam quomodo adnotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor existerit. Et sane sic loquitur rursus auctor in Navigio: Πρῶτον δὲ ἡδὲ τῶν ἐπὶ Κορύμβῳ ἀπὸ τῶν ἑσπέρων. Et alibi plura de hac constructione dicuntur, quum persuaserint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere.

Idem. 67. Φεύγων ἐπὶ Πόντου] Haec jungere & interpretari fugiens in Pontum, suavit Gronov. non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec juvat virum doctum loc. ex Nostro, ubi πρῶτον δὲ ἡδὲ τῶν ἐπὶ Κο-

ρίμβῳ. Ibi enim ne verbum quidem φεύγων occurrit, & reticetur ὅθεν, & syntaxis tota alia est, & haec verborum mens: procedamus via ad Corinthum ducen- te, quo pacto bene ἐπὶ cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac φεύγων cum ἐπὶ, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ὅρα ἀναφύγων in Arr. ἀναφύγει L. II. p. 201. & S. Matth. XXIV. 16. quod alias & οἰς & πρὸς τὰ ὅρα φεύγων dicitur. De ipsa Mithridatis fuga videndus Appian. Al. l. c. p. 303. F. H. Maj. At possem pro Gron. alia adferre, ut Thucyd. V. c. 54. ἀπῆλθεν ἐκ οἴκου. Domum abierunt, &c. c. 55. διελύθησαν ἐκ οἴκου, aliaque, si opus foret hic ita construere; jam nolim.

Idem. 74. Ἀπεσκολεπιάθη] Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in Jud. Voc. in Tim. Contempl. Jon Conf. Jon. Trag. Philop. Ac de mort. Per. idemque esse quod ἐκρύνεσθαι, ostendit F. H. Maj. quum Appian. p. 302. in eadem historia vice ejus ponat ἐκρύνεσθαι, quod idem valere monstrat Lips. de cruce I. 4. p. 16. 17. Conf. Jon. Conf. c. 16. ubi Gesn. id reddidit ἐκρύνεσθαι agi.

Idem. 76. Κῆρ] Obiit μάλα πρῶτον, dixit Xenoph. Cyrop. VIII. p. 233. Verum de ejus morte varia narrant scriptores. Adi Collar. Hist. antiq. p. 14.

Ec

78. Ὅροι

ἄροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ παλαιὰ Ἀλε-
ξάνδρου συγγράμματα, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἐκα-
τοτῆτης γενομένου ἐξήτει μὲν ἕνα ἑκάστου
τῶ φίλων μαθὼν δὲ τῆς πλείους διαφθα-
ρμῆς ὑπὸ Καμβύσου τῷ υἱῷ, καὶ Φά-
σκοιτος Καμβύσου καὶ πρόταγμα τὸ
ἐκείνους ταῦτα πεποιθέναι, τὸ μὲν τι πρὸς
τὴν ὁμότητα τῷ υἱῷ ἀφελθεῖς, τὸ δὲ τι,
ὡς ἂν ἀνομιόντα αὐτὸν αἰτιασάμεν,
ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὴν βίον.

Ἄρταξέρξης ὁ Μνήμων ὁπικληθεὶς, ἐφ'
ὧν Κύρος ὁ ἀδελφὸς ἐσρατεύσατο, βασι-
λεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἐξ ἧς
ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενομένου ὡς δὲ Δείνων
ἴσῃ, τριῶν καὶ ἐννέκοντα. Ἄρταξέρξης,
ἑτέρου Περσῶν βασιλεὺς, ὃν Φησὶν ὅτι τῶ
πατέρων τῶ ἑαυτοῦ Ἰσίδωρου ὁ Χαρακηνὸς
συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐννέ-
κοντα βίους, ὁπικληθεὶς τὰ δελφῶν Γασθρε

cippi, quibus etiam Onesicritus, vitae A-
lexandri scriptor, consentire videtur, cen-
tum annorum cum esset, amicorum unum-
quemque requisivit. Comperto autem, ple-
rosque interfectos a Cambyse filio suo, qui
ipsius se imperio fecisse diceret, contrista-
tus partim, quod male audiret propter cru-
delitatem filii, partim, quod facinora ipsius
coarguisset, vitam finiit.

15. Artaxerxes Memoriosi cognomine
notus, contra quem Cyrus frater expedi-
tionem moverat, regnans in Persis, morbo
finiit annos natus sex & octoginta: ut vero
Dino prodidit, quatuor & nonaginta.
Artaxerxes Persarum rex alius, quem pa-
trum suorum aetate regnasse dicit Isidorus
Characenus historicus, tres & nonaginta
annos cum vixisset, insidiis fratris sui Go-
sthris

a Παρανομιόντα] Παρανομιόντα Fl. b Γασθρε] Γασθρε J. cum Fl.

78. Ὅροι] Quid hoc sit, haud facile credo adstruent,
qui hic ad Cippus confugiunt. Ego, si scriptura haec
pauca sit, malo *Chronologiam* intelligere, quam *Cip-
pos*.

Ὅροι] Ant. Emil. in nott. Mss. *Ips cippi, qui limi-
tes designabant, hic intelliguntur*. Tu vero lapides aut
columnas intellige, *ἀροι, γὰρ*, exponente *Jul. Pol-
lucis* III. S. 85. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, in-
venta artium, resque notata dignas inscribent veteres
Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. *Hol-
steinium* ad Porphyr. de vit. Pythag. p. 5. seq. *Reines.
var. lect.* I. 22. p. 97. *Hues.* demonstr. Evang. prop.
IV. c. 2. §. 14. *Marsh.* can. chron. ad secul. XV. p.
418. *Fabric.* Bibl. Gr. I. 11. p. 73. &c. *J. H. Majus.*

Ibid. Ὅροι] Hujus historia extabat, ut vi-
des, Luciani aetate, ex qua confirmatur Xenophontis
de morte Cyri narratio a vulgari tantopere abhor-
rens, quae a Tomyri obturcatum tradit. De hoc
supra ad *Synsp.* c. 40. & infra *Per.* c. 25. *M. du S.*

Ὅροι] Philosophus fuit ex Diog. Cynici con-
tubernio, *Plus.* in Alex. p. 708. etiam historicus, *ibid.*
p. 691. nec non gubernator naviculae, ostendente *J.
Gron.* ad Arr. VI. 2. p. 237. *J. H. Maj.* De Onesicri-
to Aeginensi vid. *Laert.* 6, 75. & de hoc nostro (nisi
idem est) Astypalensi, *Memag.* ad *Laert.* 6, 84. In i-
grem se conjecisse & periisse docet Lucian. *Mort. Pe-
rgr.*

91. Δείνων] Scripserat hic *Persica*; eique plurimum
scilicet de Persicis rebus credere ait *Corn. Nepos* in Cono-

ne. Meminerunt *Athenaeus* & *Diog. Laert.* *Muret.*
Var. Lect. XI. 14. Addit etiam his *Ciceronem* a se ex
Mss. codicibus emendatum de *Divin.* I. p. m. 228. A. re-
cte, ut mihi quidem videtur. V. *Voss.* de Hist. Gr. &
Periz. ad *Ellian.* VII. 1.

94. Ἰσίδωρος ὁ Χαρακ.] Accuratissime de hoc agit
Dadwell. peculiari Dissert. inserta T. 2. *Geogr. minor.*
cura *Hudsoni* editorum. *J. H. Majus.*

97. Σαρδουανός] Quod de hoc Parthorum rege, &
statim de *Mnasistro* habet Noster, alibi vix reperias,
immo vix nomina eorum deprehenduntur. Adeo ve-
rum est quod *Scalig.* can. Ilag. 1. 3. p. 316. pronun-
ciat, multa ex ingenio divinare *Onufr. Pannini* in
texenda Parthor. regum successione, quam satis ex-
ploratam non habemus &c. *J. H. Majus.*

Ibid. Παρθουανός] Breviter *Suid.* Παρθουανός, *ἀπὸ τοῦ*
Πληνίου Steph. *Syn.* Παρθουανός ἰδὼν πάλαι μὲν Σαρδουανός,
ἔπειτα δὲ Φρυγίᾳ ἢ ἰστανδῶν ἐπὶ Μίδου &c. Mox ait: *Par-
thyaeos* a Parthis alios haud esse, quod uberius probat
Salmas. ad *Solin.* p. 1196. saepe Παρθουανός ap. *Arrian.*
Exp. Al. M. p. 179. 205. 207. 208. & seqq. itemque
p. 352. ed. *Blancard.* *J. H. Majus.*

99. Ἀπὸ Σαρδουανός] Si non poenitet conjectura-
ram in re obscura, cogitemus, an non huic populo
nomen fecerint forte Graeci *σαρδουανός*, qui in *Sar-
daciis* s. plaustris *permostrare*, & habitare adeo atque vi-
vere, solent. Fuerint itaque τῶν *σαρδουανόνων* cognati.
Barbarum plaustrum *Sarracum*, cujus hunc talem usum
ostendit *Scheffer.* 2, 31. Firmat praesertim de Alanis,
quo

Gethris perit. Sinarthocles Parthorum rex, annum jam agens octogefimum, ab Sacauracis Scythis reductus, regnare coepit, regnavitque annos septem. Tigranes Armeniorum rex, quicum Lucullus bellum gessit, quinque & octoginta annos natus fuit, cum morbo decederet.

16. Hyspafines, Characis, & locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto & octogesimo anno ex morbo decessit. Tetracus, tertius ab Hyspafine rex duo & nonaginta annos cum vixisset, morbo finit. Artabazus a Tetraco septimus qui Charace regnavit, sexto & octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires rex Parthorum sex & nonaginta annis vixit.

17. Massinissa Maurorum rex nonaginta

ἑδδλοφονήθη. Σινάρθοκλης δὲ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτ' οὐδὲν ἔτι γεγενημένος, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καλαχθεὶς, βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ. Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Ἀνικυλλὸς ἐπολέμησε, πέντε καὶ οὐδὲν κοῖα ἐτ' ἐτελεύτα νόσῳ.

ἡ δ' Ὑσπασίνης δὲ ὁ Χάρακ' καὶ τῆς κατ' Ἐρυθρὰν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ οὐδὲν κοῖα ἐτ' νοσήσας ἐτελεύτησε. Τηράσι δὲ ὁ μὲν Ὑσπασίνην τρίτ' βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοια βίης, ἐτελεύτα νόσῳ. Ἀρτάβαζ' δὲ ὁ μὲν Τήραιον ἑξοδμ' βασιλεύσας Χάρακ', ἕξ καὶ οὐδὲν κοῖα ἐτ' καλαχθεὶς ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκήρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων ἕξ καὶ ἐνενήκοια ἔζησεν ἔτη.

ἡ δ' Μασσινισσᾶς δὲ Μαυροσύων βασιλεὺς, ἐν-

c Λούκω] Λούκω Fl. Λούκω Fr. Nil mut. cett. d Ὑσπασίνης] Σπασίνης, & paullo post Σπασίνης rursus P. Recte cett. Ὑσπ— e Τήραι] Τήραι male Amst. f Τήραιον] Sic Amst. Fr. B1. P. S. H. Τήραιον Fl. Τήραιον J. Ald. V2.

12. Καλαχθεὶς] Περδοχθεὶς. V. Καλλικλῆς. C.

quo nomine fere totam illam Scytharum barbariam comprehendit, *Ammian. Marcell.* 31, 2. p. 671. seq. *Gros.* Sed est etiam *Saraca* Sarmatiae Asiaticae civitas, ab eadem forte origine dicta, e Ptolemaeo apud *Cellarium* p. 756.

Ibid. Σακαυράκων] Rara aut nulla hujus populi Scythici alibi mentio. Sed multitudo *Scyth. populor. innu-merata*, ut ait *Plin.* VI. 17. Sin vero medica manu indiget locus, forsan legas Σακῶν ἢ Ἀριάνων, vel uno nomine Σαυρανῶν. Vel, ut *Steinbell.* Σακαυράκων, de quibus *Strab.* L. XI. p. 593.

Ibid. Καλαχθεὶς] *Marini* vita Procli. M. du S.

Καλαχθεὶς] Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare *reditum ab exilio*. Notum est saepe exulare, qui propter spem imperii suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto igitur hunc Parthorum regem exulasse apud Scythas; ut paullo post Artabazum Characenum regulum apud Parthos; utrumque suorum hospitum opera in regnum patrium deductum. J. M. G. 5. Ὑσπασίνης] *Leopard.* p. 153. Σπ— legere jubet. M. du S.

Ὑσπασίνης] Non ausim damnare diversam Orthographian nominis Barbari. Cui ignotum, *Hispaniae, Spaniae, Esagnae* idem nomen? Quot verbis ab *Sp, Sb, Sch,* incipientibus I suum praeposuerit Itali? Ita-

que fervet per nos *Hyspafines* spiritum illum suum barbarum, quem Gracci primo per *u* expressere; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quale quiddam in *Hioldouneo, Choldouneo, Ludovico*, factum novimus. J. M. G.

Ὑσπασίνης] Sic etiam, pro vulg. Σπασίνης legendum, permultis vincit *Majus* in *Dissert.* saepe laudata. *Monag.* vero in *Ed. Amst.* addiderat: Χάραξ Περσί-ου. Ptolemaeo Susianae oppidum ad Sinum Arabicum, inter Tigrim & Eubacum flumina situm. Male Interpreter, *Characis*. De Isidoro Characeno mox sermo erit. J. F. R.

6. Ἐρυθρῶν] Recte docere *Reland.* *Miscel. part. I. Diss. 2.* & Arabicum sinum ita nominari, & vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit. Et sinum Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum, contendit J. H. Majus.

10. Ἀρτάβαζ'] Qui XCV. annum agens tradidit se Alexandro M. *Curt.* VI. 5. J. H. Majus.

15. Μασσινισσᾶς] *Valerius Maximus* ad centesimum usque deducit. V. 2. alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII. 14. M. du S.

Μασσινισσᾶς] *Μασσινισσῆς* scribitur ap. *Applan.* in *Pun.* saepissime, & *Μασσινισσῆς* ap. *Suid. Plin.* inter longaevos enumerat, quia LX. annis imperio praefue-

ἐν ἐνήκοις ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσάνδρος δὲ ὁ ὑπὸ
τῷ Θεῷ Σεβαστῇ ἀντὶ ἐθνάρχου, βασιλεὺς
ἀναγορευθεὶς Βοσπόρου, πρὶν ἔτη ὧν ἐν ἐνή-
κοις, ἱππομάχων καὶ πεζομάχων ἐδενὸς
ἦσαν ἐφάνη ὡς δὲ ἑώρα τῆς ὑπὸ τῇ
μάχῃ Σκριβωνίῳ προστιθεμένης, σπυρομέ-
νῳ σιτίων, ἐτελεύτησε, βίος ἔτη τρία καὶ
ἐν ἐνήκοις. Γόσιος δὲ, ὡς φησὶν Ἰσίδω-
ρος ὁ Χαρακηνός, ὅτι καὶ ἑαυτὴν ἡλικίας
ἑξήκοντα καὶ ἑκατὸν γεγονὼς ἔτη, ἐτε-
λεύτησε ἰσώ. Βασιλέας μὲν ἔν τούτοις ἰσο-
γῆκας μακροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες οἱ πρὸ

annos implevit. Afander ille, qui a Divō
Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renun-
ciatus fuerat, circa annum nonagesimum
nullo neque equite neque milite deterior
Ovifus est. Cum vero videret suos cives ad
Scribonii se partes conferre, inedia de vita
exiit, quam ad tres & nonaginta annos pro-
duxerat. Goseus, auctore Isidoro Cha-
raceno, ipsius aequali, Omanorum in tur-
risfera regione rex, quindecim supra centum
annos cum haberet, e morbo obiit. Tot
reges longaevos nobis tradiderunt, qui ante
nos scripsere.

18. Quando vero etiam Philosophi, &
omni-

a ὑπὸ τῇ μάχῃ] Et sic Fl. b Ὀμανῶν] Ex emendat. Kust. Ὁ Μάνων Edd. priores.

fuerit. Per XC. an. mundi incolam cum Nostro facit
Appian. p. 107. Et Suid. Majorem XC. annis epit.
Liv. L. Vid. & Val. Max. VIII. 13. J. H. Majus.

16. Ἀσάνδρῳ] Spanhem. 488. M. du S.

17. Θισὺ Σισαγόῳ] Multa hic Majus de nefanda illa
adulatione Augustos Dei titulo ornandi in inscriptt. &
sermone etiam, dum viverent; sed quae excubere
non licet. Adde mox c. 21. J. F. R.

20. Ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ] An sic legendum.
Ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ἑαυτοῦ ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβ. &c. F. G.

Ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ &c.] Verti debebat;
ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnae tempus ad
Scribonium deficiebant. Ea historia extat ap. Di. Cass.
L. 54. Scribonius qui se a Mithridate ortum gloriaba-
tur, regnum Bospori adfectavit, & ut ex hoc loco
colligitur, defectione militum ad angustias maximas
reductus Afander rex Bospori inedia mortem sibi con-
fecit, in cuius locum regnavit Scribonius, qui ex-
peditionis suae & regni affectati Augustum auctorem
mentiebatur. Sed paulo post a Bosporanis ipsis, qui
dolum deprehenderant, caesus est; & in ejus locum
regnavit Polemo, quem Vipstianus Agrippa contra
Scribonium adornaverat. J. P. a G.

Ibid. τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ] Non puto Graece dici posse
τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ milites in proclitu stantes, vel prae-
lium jam ingressos, quod postulat Palmeriana inter-
pretatio: neque, quod Spanhemio placebat, Diss. 8. p.
488. rem militarem Scribonio credidam. Neque bene
junguntur ista, cum videret milites in praelio a se de-
ficere, inedia vitam finivit. Bene jungas, manus sibi
intulit, vel aliud celeris mortis genus. Ausim con-
firmare, neque hic de fortuna unius praelii sermo-
nem esse: neque ostendi posse, qui sic vel aciem, vel
rem militarem descripserit, si ὑπὸ τῇ μάχῃ. Quid si
igitur pro μάχῃ, quod profecto huc non convenit,
legamus ἀρχῇ; Angebat senem τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ cives

suos, imperio suo subiectos, paulatim se conferre ad
Scribonium, ventosum hominem, & e mentitis Au-
gusti promissis homines, forte ipsam quoque conju-
gem Afandri, Dynamia, sollicitantem, quod facile
colligas e Dionis verbis lib. 54. p. 538. B. Sic certe
posuisse in translatione, sine fraude fuerit. J. M. G.

23. Γόσιος δὲ, ὡς φησὶν Ἰσίδωρος] Isidorus histo-
ricus, ut occupavit Benedict. vocatur Characenus,
quia Charace oriundus fuit: sed deinde, mea ex sen-
tentia, scribendum Ὀμανῶν, ita ut Goseus Omano-
rum, qui regionem Thuriferam (hoc additur, ut ab
aliis ejusdem nominis populis distinguantur, quomo-
do & Plin. Canam thuriferae regionis dixit) inhabitans
fuerit rex: totusque locus ita vertendus sit: Goseus
vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore Oma-
norum, qui regionem Thuriferam colunt, rex. Sic sen-
sus clarissimus, qui alioqui nullus. G. Cuper. Obs. L.
4. c. 18. Almel.

25. Ὀμανῶν] In Impressis ὁ Μάνων, Kusterus Ὀμα-
νῶν reponit Omanensium, & adire jubet Steph. Byzant.
V. Ὀμωνα, quod ego sequutus sum. M. du S.

Ὁ Μάνων] An legendum Ὀμανῶν plur. genitivo?
A. E. M. Idem habet Gujer. in notis Miss. J. F. R.

27. Βασιλείας] Atticos antiquos eos casus nominum
in eis non contraxisse, nimis multis hic probat Cl. Ma-
jus. Adde Cl. Graev. ad Soloecc. c. 8. ubi ἰππεὺς soloe-
cissimus pronuntiatur. J. F. R.

29. Πάντες οἱ πρὸ π. ἔχοντες] Nimis aperte falsum,
omnes literarum studiosos longaevos fuisse. Suspicio
itaque legendum πάντας, quo adverbio ostendat au-
ctor, non philosophos modo arctiore appellatione ita
dictos, verum omnino; vel in universum homines li-
teratos, se commemoraturum. Si tamen mutare quis
quid dubitet; potest πάντας sumere πάντοίς, ut πᾶ-
σαι ἰσοὺς sanasse Dominus noster dicitur Matthaei IV,
23. &c. J. M. G.
32. Ἐν

omnino literarum cultores, qui curam & ipsi sui ipsorum *exquisitiorem* habent, ad longam senectutem pervenere; scribamus etiam de his quotquot in literarum monumenta relati sunt, & primos quidem Philosophos. Democritus Abderitanus, annos natus quatuor supra centum, abstinens a cibo vitam finiit. Xenophilus musicus, eminens, ut ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra quinque & centum annos Athenis vixit. Solon, & Thales, & Pittacus, qui de septem illis qui sapientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt.

19. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo & nonaginta, quem ajunt, cum

ο παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειαν πάσας καὶ ἑταίρωιμαίνοι ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράφωμεν καὶ τῶν τῆς ἱστορίας καὶ πρώτης γε φιλοσόφου. Δημόκριτος δὲ ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτὶ γεγενηὶς τεσσαράων καὶ ἑκατὸν, ἀποχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενοφίλος δὲ ὁ μουσικός, ὡς Φησὶν Ἀριστοξένος, προχὼν τῇ Πυθαγόρῃ φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνῃσι ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιττακός, οἱ τινες τῶν κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη.

Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωικῆς φιλοσοφίας ἀρχηγός, ὡς τὸ καὶ ἐν ἑνῇ κολοῖα, ὅν φασιν εἰσερχόμενος

c. *Ἀναγράφωμεν*] *Ἀναγράφωμεν* marg. *ΑΙΨ*.

32. *Ἱστορικός*] Audis profitentem se dicturum de philosophis *Longaevis Ἱστορικός*, quod hic ideo de iis intelligo, qui ex historia jam noti erant, quia Democritus, quem mirabatur Lucianus, nulla mentio, cum tamen ad centesimum ferme annum vitam produxerit. *Δημ. c. 63.* Immo in vivis adhuc, cum haec a Luciano scriberentur, fuisse existimo. *M. du S. Ἱστορικός*] *Ἱστορικός* — scripsit. *Solan.* nescio num casu an de industria. *J. F. R.*

33. *Δημόκριτος δὲ ὁ Ἀδ.*] Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in *Vit. Aul.* c. 13. quem toties laudat *Aelian.* & *V. H. IV. 20* & de an. *XII. c. 16. 17. 18. 19. 20.* ejus absque dubio scriptum *πρὸς φύσιν* in animo habens. Ab Hippocrate liberatum infania, relatum in fabulas a *V. C. Heptamacho*, in *Act. Philos. part. IV. p. 670.* *J. H. Majus.*

34. *Τεσσαράων καὶ ἑκατ.*] Alia de hujus morte fama est apud *Diog. Laërt.* p. 248. B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi *εἶ*, pro *εἶ*, legitur, monuit *Meursius*, qui observat corruptum etiam *Diodorum*, cum annos tantum XC. eidem Democrito tribuit *L. XIV.* Et male referri in *Chron. Alex.* ad *OL. CV.* annum secundum, vid. *Lactant.* p. 298. *M. du S.*

36. *Ξενοφίλος* — *πέντε καὶ ἑκατὸν*] Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri exemplum, ait *Plin.* *A. E. M.*

Ξενοφίλος — *πέντε καὶ ἑκατὸν*] Idem de eo tradit *Val. Max. VIII. 14.* eundemque Aristoxenum auctorem assert, de quo vide *Ciceronem* *Tusc. I. 10.* & in eum emend. *Cl. Bentleji*, cui illustrandae miror non esse additum scriptoris aetatem. Vixit autem circa *Olymp. CXII.* In Pythagoraeorum indice compareret, quem ab *Jamblichio* concinnatum habemus, & inter *Cyzicenos* recensetur. p. *Ed. Kust.* 218. cum alibi, *No. 291.* Chalcidensem dixisset. Quin ipse Pythagoras *CLV.* annos vixisse traditur. Vide *Phos. Cod. CCXLIX.* *M. du S.*

Ξενοφίλος] Praeter *Val. Max. VIII. 13.* Vid. *Plin. VII. 50.* & *Aelian.* de an. *II. 11. p. 87.* *J. H. Majus.* *Ibid.* *Ἀριστοξένος*] Musicus & historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est *Rittersh.* ad *Malchi vit. Pythag.* p. 5. *J. H. Majus.*

39. *Σόλων*] *LXXX.* tantum tribuunt *Diogen. Laërt.* p. 15. E. & *Suidas.* *M. du S.* *Σόλων*] *Meursii* consule libellum de Solone, ubi c. 30. de longa ejus vita, cumulatim veterum testimoniis disserit. *J. H. Majus.*

Ibid. *Θαλῆς*] *LXXVII.* vel *XC.* tribuit *Diogenes* p. 9. E. haud plures. *M. du S.*

Θαλῆς] Conspirat cum Luciano *Syncellus* in Chronico. Verum *Apollod.* anno *LXXVIII.* & *Soficrates* nonagesimo ad plures eum abisse volunt ap. *Laërt. I. 38.* Attingisse annum *XCII.* contendit *Stanl.* in Solone c. 12. *J. H. Majus.*

Ibid. *Πιττακός*] Non ultra *LXXX.* concedit *Suidas.* Ultra *LXX.* *Laërt. I. 79.* *M. du S.*

40. *Κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν*] Itaque de istis sapientibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine arteque illorum tradunt auct. v. *Phil. Card.* ad *A. Gell.* p. 27. f. *Larraeus* in hist. *VII. Graec.* sapientum, Gallice edita 1713. pr. part. I. *J. H. Majus.*

42. *Ζήνων*] Consentit *Laërt. VII. 28.* quamvis aliter Persaeum existimare indicet, quem proinde confutavit *Stanley.* *J. H. Majus.*

43. *Ὅτι καὶ ἐν ἑνῇ κολοῖα*] *Diog. Laërt.* eundem numerum agnoscit p. 171. B. Quamquam & alium auctorem adducit *LXXII.* tribuentem. *M. du S.*

Ibid. *Εἰσερχόμενος*] Aliquantulum discrepat *Diog. Laërt.* loc. cit. e schola enim prodeunt id accidisse, ait, exclamasseque ex fabula *Niobe*, *ἰσχυροῦσι τί μὲν ἔστιν* sed idem in Epigrammate *F.* eodem modo mortem ejus tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. *M. du S.*

χόμενοι εἰς ἡ ἐκκλησίαν, ἡ προσπείσαν-
τα, ἀναφθέγγασθαι, τί με βοᾷς; ἡ ὑπο-
τρέψαι οἴκαδε, ἡ ἀποχόμενον τροφῆς,
τελευτῆσαι ἢ βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζηνων
μαθητῆς, ἡ ἀφ' αὐτοῦ, ἐνέα ἡ ἐννήκον-
τα ἔτη γεγονώς ἔτη, ἡ Φύμα ἔχεν ὅτι
τῷ χεῖλες, καὶ ἀποκατεργάζων, ἐπελθόντων
αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμάτων,
προσενγκάμενος τροφήν, ἡ πρᾶξας
ὅτι ἤξιον οἱ φίλοι, ἀποχόμενος αὐτῆς τρο-
φῆς, ἐξέλειπε ἢ βίον.

Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξιῶν ἡ υἱὸς, Ἄρ-
χελᾶν δὲ τῷ Φυσικῷ μαθητῆς, ἐβίωσεν ἔτη
ἐν ἡ ἐννήκοντα. Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος
μαθητῆς γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκον-
τα. Καρνεάδης δὲ ὁ ἡγεμὸν Ἀκαδη-
μίας δεχόμενος, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα.
Χρύσιππος ἡ ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ
ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος, Στωϊκὸς φι-

in concionem prodiret, & lapsus offende-
ret, exclamasse, *Quid me vocas?* (o terra!)
reversumque domum, inedia vitam finiisse.
Cleans autem discipulus Zenonis & suc-
cessor novem & nonaginta annos natus, tu-
ber in labio nactus est, jam suscepto ro-
gandi consilio, cum supervenirent ipsi a
sodalibus quibusdam literae, cibo assumpto
perfecit, quae rogaverant amici, tum de-
nuo a cibis se abstinens de vita exiit.

20. Xenophanes Dexini filius, Archelai
Physici discipulus, annos vixit nonaginta
unum. Xenocrates Platonis auditor, qua-
tuor & octoginta: Carneades, junioris A-
cademiae princeps, annos quinque & octo-
ginta: Chrysippus unum & octoginta:
Diogenes Seleuciensis ad Tigrim, Stoicus
phi-

α Φύμα] Φύμα Edd. vulgo. β Δεξιῶν] Δεξιῶν Diog. Laërt. & Clem. Alex.

49. Φύμα] Φυλάκιον, * Φύμα. V.

50. Καὶ ἀποκατεργάζων] Ἐαυτὸν λιμῶν ἢ ἀγγλῶν ἐκ-
τῶν. V.

62. Ὁ Σελευκεὺς] Ἐπὶ τῷ Σελευκῇ καὶ ἐπὶ Τίγριδι τῷ
ποταμῷ. V.

* Φύμα] Φύμα edita. Emendavit

M. du S.

† Ἡ ἀγγλῶν] Absurde hoc additur. Exstat tamen etiam in C.

48. Ἐπὶ] LXXX. tantum tribuit Diog. Laërt. p.
206. F. mortemque aliter narrat. Valer. Max. VIII, 7.
eundem cum nostro numerum annorum tradit.

M. du S.

50. Ἀποκατεργάζων] Quod Schol. & Suid. de laqueo
dicunt, in dubium merito vocat H. Steph. Thes. T. 2.
1598. Exstabat titulo ἀποκατεργάζων olim Philemonis
comoedia, v. ejus fragm. p. 292. Utitur & Polyast.
VIII. 32. p. 769. Πορκία — ἀποκατεργάζων ἐπιμύθο, ver-
tente Vulstejo; Porcia — inedia vitam finire conabatur.
Eod. sensu est ap. Dionem p. 440. διὰ τοῦτον ἑαυτὴν ἀπο-
κατεργάζουσα.

J. H. Majus.

54. Ἐξέλειπε ἢ βίον] Sic plene supra c. 12. f. Et in-
fra de Isocr. Alciph. III. ep. 28. Nonnumquam reti-
cetur βίον, Dion. Hal. IV. p. 238. Arrian. Exp. Al.
VI. 25. Zozim. I. 70.

J. H. Majus.

55. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξιῶν] Vid. Diog. Laërt. p. 241.
& Clem. Alex. apud quos Δεξιῶν dicitur pater vel ὁ
δομῆς.

M. du S.

Ξενοφάνης] C. amplius annis vixisse quorundam au-
thoritate nixus arbitratur Fabric. Bibl. Gr. II. 23. p.
757. qui tamen in nott. ad Sext. Emp. I. 12. p. 270.

XC. amplius annos ex mente Laërt. & Luciani eidem
tribuit. J. H. Maj. Sed in nott. ad Sext. Emp. I. p.
58. ait: „Lucian. in Macrobi. annos ei tribuit unum
„ & nonaginta. At hoc refellit ipse Xenophanes
„ XCII. actatis suae annum commemorans in versi-
„ bus quos servavit Laërt. IX. 19. Itaque in Codd.
„ Luciani forte perperam scriptum a Librariis quod pro
„ est.

J. F. R.

Ibid. Δεξιῶν] Δεξιῶν scriptum est ap. Laërt. A. E. M.
Vid. Diog. Laërt. in vita Xenophanis, & in eam Com-
mentator eruditissimus Aegid. Menag.

Alm.

Ibid. Ἀρχελᾶν] Sunt qui nullum ei fuisse praecepto-
rem tradant, qui concedunt, a Botone Atheniensis do-
ctum volunt. Diog. Laërt. ib. D.

M. du S.

57. Ἐν ἡ ἐννήκοντα] Censorinus de die natali ultra cen-
tesimum vitam produxisse tradit; [Certe Xenophanes
ipse in versibus apud Laërtium ib. E. ait se vixisse
LXVII. & XXV. hoc est XCII. J. de la Faye.] Con-
sule Scalig. ad Euseb. Chron.

M. du S.

Ibid. Ξενοκράτης] Diog. Laërt. LXXXII. tribuit Xe-
nocrati L. IV. p. 99. E. Meursius neutrum probat,
quem consule de Arch. Ath. IV. c. 12. 113. & 167. Is
enim

philosophus, octo & octoginta: Posidonius Apameensis Syriae, lege autem Rhodius, Philosophus, & idem Historicus, quatuor & octoginta: Critolaus Peripateticus, supra duos & octoginta.

21. Plato Divinus, unum & octoginta. Athenodorus Sandonis F. Tarsensis, Stoicus, qui Divi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo etiam tributis levata est Tarsensium civitas, duo & octoginta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotannis habet Tarsensium populus, tanquam Heroi. Nestor Stoicus et Tarso Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo & nonaginta: Xenophon Grylli F. supra nonaginta vixit annos.

22. Hi philosophi nobiles. Inter Histo-

λόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμεύς ὁ Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, Φιλόσοφος τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα.

Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἓν καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσέως, Στωϊκὸς, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, ὑφ' ἧς ἡ Ταρσέων πόλις καὶ φόρων ἐκμείδῃ, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βίης, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ ἑπταμῶς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἐτήσια ἑκάστον ἀπονέμει ὡς ἡρώϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσῆ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐπενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐπενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη.

Οὗτοι μὲν φιλοσόφων οἱ ἐνδοξοί, συγγραφεῶν

enim CIII. vixisse contendit.

59. *Καρτιάδης*] Eundem anaorum numerum & D. Laërt. habet in ejus vita; p. 112. E. apud Ciceronem & Val. Max. VIII. 7. ampliatum ferunt ad XC. usque.

61. *Χρίστου*] LXXIII. Apud Diog. Laërt. p. 209. A. Octogesimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadragesimum inchoasset. Valer. Maxim. tradit. VIII. 7.

Ἰβίδ. Διογένης δὲ ὁ Σελῶν.] Babylonium vocat Diog. Laërt. p. 157. C. sed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. Diogenes autem Sinopenis nonagenarius prope decessit; vide eundem p. 156. A. quod miror a Luciano praetermissum.

Διογένης ὁ Σελῶν.] Fabr. Bibl. Gr. III. 15. p. 402. De memorabili ejus senecta nihil asservarum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt; auctoribus. J. H. Majus.

63. *Ποσειδώνιος*] Strabo XIV. De aetate silent. sed fuit is Ciceronis & Pompeji M. Magister, quem cum Alexandrino confundit Suidas, vid. Voss. I. 24. Fuit etiam alius Posidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis discipulus, de quo Diog. Laërt. p. 173.

Ποσειδώνιος] Consulendos de Posidonio, patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rhodi & philosophiam professus est Stoicam, & Remp. rexit, magno numero indicabit Fabric. d. l. p. 409.

66. *Κριτόλαος*] De quo Plutarchus, Cicero, Clemens Alexandrinus, & S. Empiricus.

Κριτόλαος] V. eumd. Fabric. L. III. 11. p. 294. & Periz. ad Aelian. III. 17. p. 210.

69. *Πλάτων*] Hinc lusus de quadrato numeri nove-

narii apud Diog. Laërt. p. 70. C.

70. *Ἀθηνόδωρος, Σάνδ.*] Male Interpres, Athenodorus Sandonius. Veste, Sandonis filius, & vid. nos ad Laërt. p. 15.

Ἀθηνόδωρος] De hoc apud Suetonium nihil. Sandonis filium vertendum esse monuit Menagius ad Laërt. XV. l. Apud Clem. Alex. p. 20. A. ὁ τῷ Σάνδωνος dicitur. Meminit hujus etiam Plut. Publicol. ubi prave Σάνδων legitur pro Σάνδωνος. De secessu hujus in patriam locus est Dion. Chrysost. illustris sane; in Or. ad Tars. fol. Ald. Ed. 274.

Ἀθηνόδ. Σάνδ. Ταρσ. Str.] Cuncta ap. Strab. XIV. p. 641.

76. *Νέστωρ*] Cujus meminit Strabo, l. d. J. H. Majus. 78. *Ξενοφῶν*] Aetatis non meminit Diog. Laërt. mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem Luciani verba omnes rationes Casauboni ad Athen. V. 27. conturbant, Xenophontemque a calumniis Athenaei abunde vindicant, si Casauboni emendationem admittas.

Ξενοφῶν] Nostrum sequitur, quod ad aetatis annos, Stanley. ac Fabr. Bibl. Gr. III. 4. p. 72. A. Diod. Sic. XV. p. 497. ἐξαπενήκοντος vocatur.

80. *Ὅστω μὲν φιλοσόφων*] Omisit inter alios philosophos Theophrastum, qui teste Hieronymo Ep. ad Nepot. ultra septem & centum annos vixit. Quamquam & aliter Diog. Laërt. tradit, qui LXXXV. annos ei assignat. sed optime coniecit Casaubonus pro 80 scrib. ad Theophr. Char. p. m. 97. Consule Censorinum, qui plerosque longaevo Philosophos (de die natali a. 15.) nominat.

Φίων δὲ Κτησίβιον μὲν, ἑκατὸν εἰκοσίοβια-
 ρων ἐτὶ ἐν πεντάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς
 Ἀπολλόδορος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ.
 Ἱερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ
 πολλὰς καμάτων ὑπομείνας καὶ τραύ-
 ματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς
 Ἀγαθάρχιδης ἐν τῇ ἐνάτῃ τῆς Ἀσίας
 ἱστορίᾳ λέγει, καὶ θαυμάζει γὰρ τὸν ἄνδρα,
 ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα
 ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθη-
 τοῖς μηδὲν γενόμενον ἢ πρὸς ὑγίαν ἐλλι-
 πῆν. Ἑλλάνκας ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ
 πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως
 ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομε-
 νίτης, ἕξ καὶ ἐνεήκοντα. Ἀριστοβούλος δὲ ὁ
 Κασανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἔτη λέ-
 γεται βεβιωκέναι τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον
 καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη γεγονώς ἡρᾶτο συγ-
 γράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν δευτέρῳ τῷ πραγμα-

ricos Ctesibius centum viginti quatuor an-
 nos natus in Peripato obiit, ut auctor est
 in Chronicis Apollodorus. Hieronymus in
 bellis versatus, multos labores perpeffus &
 vulnera, annos vixit quatuor supra cen-
 tum, ut ait Agatharchides nona historia-
 rum Asiae, atque admiratur virum, qui
 ad ultimum vitae diem aptus fuerit consue-
 tudini hominum, nec in ullius sensus usu
 aut sanitate quidquam desideraverit. Hel-
 lanicus Lesbii octoginta & quinque, &
 Pherecydes Syrus similiter octoginta &
 quinque. Timaeus Tauromenites sex &
 nonaginta: Aristobulus Cassandrinus supra
 nonaginta annos dicitur vixisse: historiam
 autem quatuor & octoginta annos natus
 coepit scribere, ut ipse refert in principio ope-

α Σύρος.] Σύριος vult Davif. & Gujet. in nott. Mss. Nihil mut. libri nostri. Λίριος Majus.

81. Κτησίβιος.] Ex Phlegonte Tralliano patet, hic legi debere ἱκανὸν τριτάτον, omisso αἰσίου, p. 167. (A. G. VIII. 2730.)

Κτησίβιος &c.] Nemo omnium ex longaevis a No-
 stro recensitis, (si Nestorem, Arganthonium, ac Ti-
 resiam, ad fabulis consecrata saecula pertinentes de-
 mas) vivendo Ctesibium superavit, qui ultra CXX.
 annos superstes fuit. Estque is terminus vitae lon-
 gissimus. Pollio in vita D. Claudii post init. *Moson* se-
 lum CXXV. an. vixisse: qui cum quaereretur, quod ju-
 venis interires, responsum ei, neminem plus esse vixisse
 vult. Adde *Laert.* Inst. 2. 12. f. *Serv.* ad *Aen.* IV.
 653. *Auson.* in *Gripho*, & in idyllio de aetatibus ani-
 malium, item Solonis & Mimnermi versus ap. *Laert.*
 I. 60. At vero haec felicitas non contigit Ctesibio, nec
 supergressus est CIV. annos. Diserte *Phleg. Trallian.*
 c. 2. de Longaevis: Κτησίβιος ὁ ἱερομάρτυς, ἔτη ἱκα-
 τὸν τριτάτον, ἐν πεντάτῳ δὲ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδορος
 ἐν τοῖς χρονικοῖς διδίδωκεν. Ad quae *Mours.* „ Uterque
 „ ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo mendum
 „ in alterutro. Ac Phlegontem quidem nostrum lem-
 „ ma capitis tuetur: „ οἱ δὲ ἱκανὸν τριτάτον ἔτην μέχρι
 „ ἱκανὸν δὲ καὶ διὰ γραμμάτων. itaque sine ullo dubio
 „ corrigendus Lucianus, scribendumque: ἱκανὸν τρι-
 „ τῶν ἔτην. De Apollodori χρονικῶν libris evolve
Sabr. Bibl. Gr. III. 27. p. 668. *J. H. Majus.*

84. Ἱερώνυμος.] Conf. supra c. XI. Nunc Phlegon-
 tem addo l. c. scribentem: Ἱερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολ-

λοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνυπόληπτος, πλείους δὲ
 τραύμασιν ἐν πολέμοις περὶ τὴν ἰταλίαν, βιώσας ἔτη
 ἱκανὸν τριτάτον, ὡς φησὶ Ἀγαθάρχιδης ἐν τῇ ἐνάτῃ τῆς
 Ἀσίας ἱστορίᾳ, de quo Agatharchidis opere vid.
Bibl. Gr. Fabric. III. 8. p. 207. seq. *J. H. Majus.*

92. Ἐκασίμος ὁ Λέσβιος.] Ab Agathemere Geogr. I.
 pag. 2. ἀπὸ πολλῶν vocatur; & talem fuisse, conji-
 cimus ex innumeris ejus scriptis, quae ubivis laudan-
 tur, de quibus fuse *Voss.* de Hist. Gr. IV. 5. in compendio
 autem *Wilhelmus Worch* in Tatiani orationem
 ad Graecos, pag. 5. *J. H. Majus.*

93. Φερεκύδης.] *Vossius* confundi hic duos Pherecydas
 a Luciano contendit. Unicum statuit *G. Worch.* ad Ta-
 tian. 14. Vid. *Salmas.* in *Solinum* 841. Ed. Par. *Diog.*
Laert. I. S. 119. p. 31. & *Fabricius* in *Bibl. Gr.* 779.
 Pythagorae praeceptor. *Laert.* VII. 7. & 8. *Porphy.*
 Vit. Pyth. No. 1. & not. *Diog. Laert.* p. 214. 6. & 31.
Plut. 1539. f. rem aliter narrat. Adde *Cl. Davif.*
 ad *Tusc.* I. c. 16. cum add. Et *Bentl.* emend. uterque
 Σύρος legi debere contendit. *M. du S.*

Φερεκύδης ὁ Σύρος.] Vid. *Mours.* ad *Hesych.* p. 212. &
 ad *Hellad.* Chrestom. 969. Unde conjici potest
 Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occurrit) in textu
 nostro legi posse Λίριος. *J. H. Majus.*

96. Κασανδρεὺς.] Omnino scribendum Κασανδρεὺς,
 quamvis vulgata lectio *Aldinum* quoque edit. occupa-
 rit. De Aristobulo illo vid. *Voss.* I. 10. p. 54. 55. Et
Fabric. Bibl. Gr. III. 8. p. 210. *J. H. Maj.* Nihil re-

operis. Polybius Lycortae F. Megalopolitanus rure rediens ex equo cecidit, unde morbum nactus diem obiit annorum cum esset duorum & octoginta. Hypsicrates Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vixit annos duo & nonaginta.

23. Inter Oratores Gorgias, quem Sophistam quidam nominant; annos octo & centum. Abstinencia vero cibi finit: quem Iohannes interrogatum de causa longae senectutis, & omnibus sensibus sanae, respondisse, quod nunquam ab aliorum se conviviis passus sit auferri. Isocrates sex & nonaginta annorum cum esset, Panegyricam orationem scripsit: circa annum vero undecentesimum, audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chaeroneam victos, lamentabili

Ιτείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκώρτα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέπεσε, καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἐτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα. Ἰψικράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, ἀφ' ὧν πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα.

Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦσιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ Σποχόμενος, ἐτελεύτησεν ὃν Φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τῆ μακροῦ γήραος, καὶ ὑγιεινῆ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, ἀφ' οὗ καὶ μὴδέποτε συμπεριενοχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐτυχίαις. Ἰσοκράτης ἐνενήκοντα καὶ ἑξ ἐτῶν γεγονώς, τὴν πανηγυρικὴν ἔγραφε λόγον περὶ ἔτη δὲ ἐνὸς Σποδέωσια ἑκατὸν γεγονώς, ὡς ᾔσθετο Ἀθηναίους ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαερώνειαν μάχῃ νικημένους, πρὸ

6. Ἀμισηνός] Ἐμμε — conjicit Bochart. Nil a vulgato abit Fl. 6. Γήρας] Γήρας Fl.

pugno; at nihil muto, quia & Κασιάνδρου ap. Nostrium supra Imag. c. 7. & alibi, item Κασιάνδρου uno σ. ap. Diod. Sic. p. 297. Ed. Bas. ac saepe alibi. Licet Κασιάνδρου Homer. ubique. item Apollod. XIII. p. 210. &c.

1. Παλός. Voss. prae aliis adeundus I. 29. ubi hoc confirmatur. J. H. Majus.

5. Ἀμισηνός] Phoenicii Hypsicratis meminit Tassianus p. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripsisse narrat. Unde conjicit Bochartus, legendum hic Ἐμισηνός. vid. Geogr. S. p. 862. A. cum Emisa urbs sit Phoenices notissima. M. du S.

8. Γοργίας] Novem & centum tribuunt Quintilianus III. 1. p. 125. C. & Suidas. Censorinus cum nostro CVIII. (de die nat.) add. Val. Max. VIII. 14. CV. Pausan. Ed. poster. c. 17. M. du S.

Γοργίας] Vid. Philostr. in vitis Sophistar. I. 29. & Olear. p. 494. a. J. F. R.

9. Ἐτῶν] Octavum & nonagesimum implevisse annum, a Quintiliano dicitur III. 1. p. 126. B. Suidas ad CVI. usque pervenisse ait. Philostratus fere centenarium obiisse p. 506. Pausanias XCVIII. Att. I. qui & cetera confirmat. M. du S.

Ἐτῶν ἑκατὸν ὀκτώ] Inter senes collocatur ab Aelian. II. 35. Fulgentio p. 171. Cic. in Cat. Maj. p. 156. CV. an. ei adsignat Pausan. Eliac. poster. c. 17. f. CVII. autem Cic. l. d. p. 152. & Val. Max. VIII. 13. CVIII. Censorin. c. 4. Plin. VII. 48. Philostr. p. 494. Novem supra centum, Suid. v. Γοργίας, & Quintil. Inst. III. 1. J. H. Majus.

Tom. III.

14. Ἐνενήκοντα & ἑξ.] Discrepat Valer. Max. qui L. VIII. c. 7. ita scribit: [Isocrates nobilissimum librum, qui inscribitur παναθηναϊκός, quartum & octogesimum agens, ita ut ipse significat, composuit. . . neque hoc stylo terminos vitae suae clausit: namque admirationis ejus fructum quinquennio percepit.] Sed ibi error est in numeris, nonagesimum enim pro octogesimo legendum esse, ex ipso Isocrate patet; quam veram esse scripturam Ciceronis de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo Luciano in mentem venit, ut XCVI. diceret, quem ipse Isocrates diserte XCIV. edidit? Dicam. Ex initio ejus libri XCIV. inceptum, ex fine autem ejusdem post exactum XCVI. editum esse, constat. M. du S.

Ibid. Ἰσοκράτης &c.] Adi Photium Cod. CCLX. p. 793. Longinum p. 12. Voss. de imit. Poët. p. 96. Periz. ad Aelian. XIII. 11. J. H. Majus.

16. Ἐνὸς Σποδέωσια ἑκατὸν] Ultra XC. annos vixisse haud dubitandum. Quum enim nonagesimum age-ret annum interrogatus ut viveret? dixisse fertur, veluti ille, qui jam nonagenarius mortem judicaret malorum extremum, referente Stob. Serm. CXIV. fol. 108. annos XCVIII. ei adscribit Plus. vit. decem orator. p. 837. Junge Philostr. vit. Soph. I. 17. p. 506. ἀπὸ τῆς ἀμφοῖν τῶν ἑκατὸν ἔτη, & Tollium dicto libro, p. 152. Solus Suidas CVI. annos ei tribuit, quem cum secutus fuisset Dan. Nesselius, censuram experiri debuit Cl. Reimmanni in dissert. praeliminari ad Commentarios Lambecii contractos p. 97. J. H. Majus.

Ff

19. Ed.

ποτνώμεν, ἡ Εὐριπίδειον εἶχον προση-
γάλα, εἰς αὐτὸν ἀναφέρων.

Σιδωνίον ποτ' ἄστ' Κάδμ' ἐκλιπών.
ἡ ἐπειπὼν ὡς θυλεύσθ' ἡ Ἑλλάς, ἐξέλιπε
τὸ βίον. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥή-
τωρ, Σέβαστ' διδάσκαλ' ὡς
γενόμεν', ἡ σὺν Ἀθηνόδωρ' τῷ Ταρσεῖ
Φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἐζήσ' αὐ-
τὰ τῷ Ἀθηνόδωρ', ἔτη ὀγδοήκοντα δύο.
Ποτάμων δὲ οὗτος ἄδοξ' ῥήτωρ, ἔτη ἐν-
ηήκοντα.

Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς, ῥᾶγα 50
Φυλῆς καλῆς ἀπεπνίγη, πέντε ἡ ἐν-
ηήκοντα ζήσας ἔτη. ἔτ' ὑπὸ Ἰοφῶντος
τῷ υἱῷ ἔπ' ἐτέλει τῷ βίῳ ὡς ἀνείκελ' κρι-
νόμεν', ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οἰδίπουν τὴν
ἐπὶ Κολωνῷ, ὅπως δὲ ἐπιδεικνύμεν', 35
δράματ', ὅπως δὲ τὴν ὑγίαινει αὐτὸς τὸς

voce Euripidis versiculum protulit, quem
20 ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus excitus:

Cumque subiecisset, servitutam esse Grae-
ciam, e vita discessit. Apollodorus Per-
gamenus rhetor Augusti Caesaris praece-
ptor, qui cum Athenodoro Tarsensi phi-
losopho illum instituerat, sicut Athenodo-
rus annos vixit octoginta duos: Potamo-
rhetor non ignobilis annos nonaginta.

24. Sophocles Tragicus poeta, glutito
uvae acino suffocatus est, quinque & no-
maginta annos cum vixisset. Hic ab
Iophonte filio sub finem vitae accusatus de-
mentiae, recitavit iudicibus Oedipum in
Colono, ostendens illa fabula, quam sibi
mente constaret, adeo ut iudices ipsum qui-

α Τάσας] Sic Fl. Ταυτὴ ἄ. P. aliaque.

19. Ποτνώμεν] Ἀσιόρ' ποτνώμεν, τὸ δὲ ποτνώμεν ἡ τὸ ποτ' ἀναφέρων. F.

19. Εὐριπίδων] Versus hic etiam adducitur ab *An-
thol.* Ran. vi. 1255. *Hesych.* v. γλαυκῶ. & *Plut.* T. II.
p. 837. E. *Kust.* Quatridui inedia vitam hac clade
percussum finisse, tradit *Plutarchus* in vita ejus. idem-
que non hunc versum tantum Euripidis ab eo tum
prolatum, sed & duo alia fabularum ejusdem initia p.
Ed. *Steph.* 1539. Extat inter *Euripidis fragmenta* in
Phryx. vi. 1. Habetur etiam apud *Plut.* 1539. f. qui
haec paulo aliter narrat. Adi etiam *Dionys.* M. du S.

21. Σιδωνίον] Legitur εἶχος ille Euripideus in fragm.
fabulae, cui nomen *Phrixus*, p. 503. Ed. *Barnes.* ad-
dantur ejusd. *Bacch.* 170. *J. H. Majus.*

23. Ἀπολλόδωρος] Vid. *Fabr. Bibl. Gr.* III. 27. p.
670. *J. H. Majus.*

28. Ποτάμων] Multa scripsit, etiam *περὶ τῆς τοῦ
ποτ'.* Vid. *Suid.* *Hesychium Miles.* & *Senec.* *Suafor.* 2.
p. 656. qui *magni nominis declamatorum* appellat. Ca-
ve misceas illum cum Potamone Alexandrino philo-
sopho, de quo in *Act. philos. Heptameronianis* part. 2.
p. 330. & part. 3. p. 848. seqq. *J. H. Majus.*

30. Σοφοκλῆς — π. ἐ. v.] Vid. *Marm. Ox.* 150. n.
78. ubi XCI. tantum tribuuntur. Sed pro I. legen-
dum videtur Π. Cujus latere uno oblitterato, facile
ex quinario unitas facta est. V. *Plut.* 1405. 2. f. *Scal-
iger* *Diodorum* secutus, XC. solum tribuit not. ad
Just. Chron. 108. b. Hoc modo observari velim ex
Plut. L. c. LV. egisse annum Sophoclem, cum mor-
tuus est *Herodotus.* *Val. Max.* VIII. 7. prope centesim-

um attigisse tradit; vid. *fragm. Senecae* apud *Grot.*
Flor. p. 399. M. du S.

Σοφοκλῆς — ῥᾶγα γλαυκῶ] *Anthol.* III. 25. p. 396.
Ἐξ ὧν γλαυκῶ Σοφοκλῆς, ὡς δὲ ἀκούειν, οὐκ ἔστιν ἀναγ-
νῆται ἱστορῶμεν. Alii aliter narrant, & mortuum
gaudio, ob victoriam Tragicam. *J. H. Majus.*

31. Πέντε ἐ. ἐν ηἱκόντα] Annorum hunc numerum fir-
mat *Faber* in vitt. poet. Graec. T. X. *Thef. Gron.* col.
775. *J. H. Majus.*

32. Οὗτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ Ἰοφῶντος τῷ υἱῷ &c.]
Hujus Iophontis meminit Comicus in *Ran.* p. 214.
(i. e. vers. 73.) ubi Bacchus, *δοῦμαι ποιητοῦ δεῖναι.* Ὁ
μὲν δὲ σὺν τῷ υἱῷ, οἱ δὲ ὄντες κακοί. Ad quae Hercu-
les: Τί δ' εἴς τιν' Ἰοφῶντος; illustrare possunt hunc Lu-
ciani locum, quae Scholiastes vetus ibi habet de Io-
phonte: Ἰοφῶν, inquit, υἱὸς ἦν Σοφοκλέως ἐκ Νικοστρά-
της, ὃς δόκησεν παρῆσθαι, ὅτι τοῖς τῷ πατρὶ ἐχθροῦ ποι-
μασὶν ὡς οἰκίστοισι. ἀσπῆγγοι δὲ ποτὶ Σοφοκλῆς οὗ δράματι
τῷ Ἰοφῶντι φθασῶντα, ἡ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλῶντα
τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γῆρας ὡς φθονοῦσιν. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι
ἐπιτίμησαν. Σάτυρος δὲ φησὶ αὐτὸν οἰκῶν. Εἰ μὲν οὖν
Σοφοκλῆς, ὃ παραφροσύνη, οἱ δὲ παραφροσύνη, Σοφοκλῆς σὺν
αὐμὶ. ἡ τότε τὸ Οἰδίπουν παραγῶνται. *L. Bar.*

Οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος &c.] Conf. *Cic.* de *Senect.* p.
155. *Val. Max.* III. 7. & IX. 12. *Catena.* prolegom.
ad *Sophocl.* p. 16. & in commentar. ad ejusd. *Oed.*
Colon. p. 352. *J. H. Majus.*

34. Οἰδίπουν τὴν ἐπὶ Κολωνῷ] Quae etiamnum super-
flua.

quidem vehementer admirarentur, filii autem furorem damnarent.

25. Cratinus Comicus poeta septem supra nonaginta annis vixit, cumque versus finem vitae Pytinen docuisset, vicissetque, non ita multo post obiit. Etiam Philemon Comicus, non minus quam Cratinus septem & nonaginta annos natus, decumberat quiescens in lectulo. Cum vero videret asinum paratas sibi ficus devorantem, in cachinnos effunditur; vocatoque servo cum multo *isidem* confertoque risu imperat, ut asino etiam merum sorbendum addat: atque ipsum per risum intercluso spiritu moritur. Etiam Epicharmus Comicus septem & nonaginta annos dicitur vixisse.

26. Anacreon canticorum poeta vixit

δικαστὰς, τὸ μὲν ὑπερβαυμάσαι, καλαφ-
φίσασθαι δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ μαίαν.

Κρατὶν^Θ δὲ ὁ τὸ κωμωδίας ποιητὴς,
ἐπτά πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε,
καὶ πρὸς τῷ τέλει τῷ βίῃ διδάξας τὸ Πυτί-
νην, καὶ νικήσας, μετ' ἐπὶ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ
Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς, ὁμοίως τῷ Κρατί-
νῳ, ἐπτά καὶ ἐνενήκοντα ἔτη βίβας, κατέ-
κειτο μὲν ὅτι κλίνης ἡρεμῆς, διασάμεν^Θ δὲ
ὄνον τὰ παρεσκευασμένα αὐτῷ σῦκα κα-
τεσθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς γέλωτα, καλέσας
δὲ τὸ οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἀθρόῳ γέ-
λωτι εἰπὼν προσεῖναι τῷ ὄνῳ ἀκράτῃ ρο-
φῆν, ἀποπνιγὲς ὑπὸ τῷ γέλωτι ἀπέ-
θανε. καὶ Ἐπίχαρμ^Θ δὲ ὁ τὸ κωμωδίας
ποιητὴς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ ἐπτά ἔτη
λέγει βιώσαι.

Ἀνακρέων δὲ ὁ τὸ μέλι ποιητὴς, ἐζήσεν
ἔτη

δ' Ἐπτά] Τίσιμα Fl. ε' Ἐπτά] Τίσιμα Fl. δ' Παρασκευασμένα] Sic B1. & 2. Παρασκευασμα— ceterae.

ites est.

37. ὑπερβαυμάσαι] Frustra id verbum quacras in Lexicis, & tamen sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Utitur eo Noster in Zenx. c. 3. f. Ver. Hist. I. c. 34. pr. Pro Imag. c. 18. f. Polyæn. VIII. 8. p. 708. Achill. Tas. VIII. p. 503. Heliod. VII. 15. p. 331.

38. Μαίαν] Camerarius in Sophocl. f. 40. hoc rejicit, vid. Val. Max. VIII. 7.

39. Κρατῦ^Θ] Vid. Meurf. Bibl. Attic. II. col. 1471.

40. Ἐπτά] Eundem ferme numerum habet Suidas, nempe XCVI. sed idem addit, ab aliis CI. ei tradi.

43. Φιλήμων] Vixisse annos XCIV. Suid. ait, & risu suffocatum obiisse, & mortuum in lectulo jacentem fuisse repertum. Posterius confirmat Apul. florid. XVI. quamvis de mortis genere variet. In scena certantem clausisse diem ultimum refert Plut. tractatu an seni sit gerenda Resp. p. 785.

46. Παρασκευασμένα] Perperam in omnibus aliis editionibus legitur, διασάμεν^Θ δὲ ὄνον τὰ παρεσκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα. Recte Basilensis scriptura παρασκευασμένα.

Παρασκευασμένα] Corruptissime omnes, praeter B. habere ὄνον— adpinxerat etiam Solan. Parui igitur, quia facilis in eo libriorum aut editorum aberratio: at si integra augmenti syllaba abjecta fuisset, nihil mutassem; exempla enim tam indubitata & crebra dedimus jam terque quaterque, vid. Indicem,

tit. augmentum.

49. Ἀνακρέων] Tan. Faber & Keussus nolunt hic Luciano fidem haberi; quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen aliter etiam ab aliis narrari ejus mortem. Vide Testimonia de Philemone fragmentis ejus, quae nuper prodierunt, praemisissa. Val. Max. eodem, quo Noster, modo mortem ejus tradit IX. 12.

51. Ἐπίχαρμ^Θ] XC. tribuit Diog. Laërt. p. 232. F.

Ἐπίχαρμ^Θ] Aeliano V. H. 2. 34. πᾶν σφῆδρα πρὸς βύτης audit. Laërt. VIII. 78. annos XC. ei tribuit. Comoedias illius percenset & Meurf. ad Hellad. Chronotom. col. 973. seqq.

54. Ἀνακρέων] Veterum recentiorumque testimonia de numero annor. morteque ejus, congestit praestantiss. J. Barnef. in ejus vita 6. XL.

Ibid. Μαλόν] Τα μέλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in Arrian. Exp. Alex. I. c. 12. ὅτ' ἐν καὶ αὐτοῦ μὲν, ὅτι τις ἐν μέρει ποιήσει, ἀπ' οὗ καὶ ἐν μέρει ὡς Ἀλέξανδρος. Conjunctim μέλι^Θ καὶ τὸ λῦμα dixit Himerius init. Orat. eis βασιλῆα, in catalogo Offenbachiano, part. 2. col. 631. & ibid. col. 633. μέλι^Θ τῶν, carmen est Anacreonticum, sive Lyricum. De Anacreonte Julian. Misopog. ipso exordio: Ἀνακρέωνι τὰ ποιητῶν ποικίλα ἱστοῦντα μέλη σέμνα εἰς χαρίεντα. Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat Plutarch. vit. Lycurg. p. 41. Unde μέλοποιος Lyricus, quomodo supra Noster Sect. IX. p. 26. ipsum Anacreontem & statim appellat Stefichorum, quem alii

ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησίχορος δὲ 55 annos quinque & octoginta, & Stefichorus ὁ μελοποιὸς, τὰ αὐτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ melicus totidem: Simonides autem Ceus Κεῖ, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα. supra nonaginta.

Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένους μὲν ὁ Ἀγλαῦ Κυρηναῖος, ὃν ἐμόνον γραμματικόν, ἀλλὰ καὶ ποιητικῶν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ Φιλόδοκον solum, sed etiam poetam aliquis nominaverit, & Philosophum, & Geometram; duo καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη hic vixit annos.

Καὶ Λυκούργος δὲ ὁ νομοθέτης ὁ Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι 65 ratur.

Τοσούτους ἐδυνήθημεν βασιλέας, καὶ παιδευμένους, ἀθροῖσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπερχόμεν καὶ Ῥωμαίων τινὰς, καὶ Ἰταλίων οἰκησάντων μακροβίων ἀναγράφαι, τῆς σοι, Σεῶν βυλολόγων, ἱερώτατε Κυντίλλε, ἐν 70 otibus, Quintille sanctissime, alio libello indicabimus.

P A

a Ταῦτα Bene Fl. Ταῦτα cett.

αὐτοὺς vocitant. Adde de hoc ἦ μάλιν significatu Cl. Perizon. ad *Heliani* IV. 26. p. 359. *J. H. Majus.*

55. Στησίχορος.] Vid. de eo comment. ad *Longin.* Scct. 13. *Mens.* ad *Hesych.* Milet. p. 193. seqq. *Voss.* de poet. Graec. *J. H. Majus.*

56. Σιμωνίδης.] Vide *Marm.* Ox. p. 168. Ep. 68. ubi XC. tribuuntur. *Suidas* LXXXIX. Ceium fuisse docent etiam *Strabo* X. & *Suidas*, & ipse Simonides apud *Steph.* Lyr. p. 149. b. B. *Eusebius* inconstans esse videtur vid. *Val. Max.* *M. du S.*

Σιμωνίδης.] Oedogesimo anno docuit adhuc carmina, & in eorum certamina descendit, *Val. Max.* VIII. 7. teste. Attigisse annum LXXXIX. scribit *Suidas.* *J. H. Majus.*

58. Ἐρατοσθένης.] Praefuit hic Bibliothecae Alexandrinae post Zenodotum, unde & *Beta* audit, sive *seundus* vid. *Prident.* an. ante Chr. 239. Longaeorum exempla haec addenda suppeditat *J. de la Faye.* *Andreas Alciat.* Hist. med. col. 51. narrat se in *Verbani* pago *Malcorabin* fabrum vidisse CXVI. annos agentem, non integris solum sensibus, sed & tam vegetum, ut ferream quadrupedi solem parvo negotio apponeret; cuius rei etiam universa illa regio, inquit, testis est. *Johannes* de temporibus, qui Carolo Magno militasse dicitur, & CCCLX. annos vixisse, anno Chr. 1139. obiisse traditur. Addi meretur qui hoc ipso menſe Febr. (dum notas haec tandem aliquando edendas reſego, decēſit an. MDCCXXIII.) *Joh. Ernestus Scholtz* eques, qui olim sub Carolo Gustavo Sueciae Rege inter ejus Praetorianos militavit, is in Saxonia natus Martii XII. anni 1608. Rivici prope Hagam comitum degens, ad extremum usque prospera usus valetudine, die quaque dominica pedes Hagam, ubi haec

scribo, veniebat & remeabat, ut sacris interesset more Lutheri reformatorum. Ultra L annos rude donatus & stipendio publico gaudens ad CXIV. usque annum vitam produxit. *M. du S.*

Ἐρατοσθένης.] Pretium operae erit *Censorinum* adire, qui c. 4. & hujus aetatem, & aliorum quorundam a Luciano haec tenus expositorum enarrat. *J. H. Majus.*

59. Οὐ μόνον γραμ. &c.] Ex vero hoc ipsum elogio ornari constabit evolventibus testimonia, quae virorum doctissimus — insignis ille *Fabric.* Bibl. Gr. III. 18. p. 471. seq. plena manu collecta subministrat. *J. H. Majus.*

63. Λυκούργος.] Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim *Lycurg.* *Strabone* teste X. 464. cum *Homero* in Chio insula congressus est, ejus certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra, ut *Plut.* in ejus vita, & *Heracleid.* Pont. libello de politis Graecor. post init. memoriae producit. Spartanis per XLII. annos praefuit, secundum *Suid.* T. 2. p. 472. Vitae annos *Plutarchus* non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, quae vivens & quiescere volentibus maturum est. *J. H. Majus.*

70. Θέν βυλολόγων.] *Xenoph.* frequenter usurpavit hanc formulam, indicante Cl. *Raphel* ad Ep. S. Jacobi IV. 25. Item *Lucian.* Tim. *Hellod.* VI. 182. & VII. 5. p. 306. Plura *Gros.* ad I. Corinth. XVI. 7. *Rittersh.* ad *Salv. Massil.* p. 262. & in sac. lect. I. c. 1. p. 5. ac *Briffon.* form. I. p. 69. *J. H. Majus.*

Ibid. *Hyperbolicus*] *Hyper* etiam significare potest, hic probat Cl. *Majus* ex *Inscript.* *Grut.* col. 680. 660. & 1027. Concedit tamen, hic reddi posse: maxime *Quintille*, cum omne praeclarum quandoque vocetur *hyper.* Vid. *Schol. minora* ad *Hom.* II. A. 366. Auctor *Etymol.*

PATRIAE ENCOMIUM. ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

Sua cuique patria nihil esse dulcius, olim illud quidem tritum est. Numquid autem dulcius quidem nihil; sed tamen augustius aliud quid est ac divinius? Quin quaecumque augusta & divina putant homines, eorum causa & magistra patria est, quae genuerit ea, nutriverit, instituerit. Itaque magnitudines urbium & claritates, & sumtus aedificiorum, multi admirantur, patrias vero amant universi. Atque in tantum se errorem abduci nemo passus est eorum etiam, qui valde spectaculorum voluptatibus deliniuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud alios, suae patriae obligationem caperet.

2. Ac si quis beatae se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honos habendus sit patriae, ignorare mihi videtur, manifestumque est, aegre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam sortitus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius est. Ipsas enim comparare urbes si quis ve-

Οτι μὲν ἔδεν γλύκιον ἢς πατρίδος Φθά-
νει προλεθρυνόμενον. ἄρ' ἔν ἡδίων μὲν
ἔδεν, σεμνότεροι δὲ τι καὶ θεϊότερον ἄλλοι;
ἢ μὴ ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομίζουσιν ἄνθρω-
ποι, τούτων πατρὶς αἰτία, καὶ διδάσκαλος
γεννησαμένη, καὶ ἀναθρεψαμένη, καὶ παι-
δεύσαμένη. ὡς λέων μὲν ἐν μεγέθει, καὶ
λαμπρότητι, καὶ πολυελείας κάλασκειν, οὐ
δαυμάζουσι πολλοί, ἡ πατρίδας δὲ τέρ-
οι οὐκ ἅντες, καὶ τοσούτοι ὑδὲις ἐξηπατήθη
ἢ ἢ ὅτι πάντες κεκρανημένων ὑπὸ τῇ κα-
θείᾳ ἡδονῇ, ὡς ὑπὸ τῇ ὑπερβολῇ τῆς
παιδείας ἄλλοις δαυμάτων λήθην ποιήσαντες τὴν
πατρίδα.

3. Ὅστις μὲν ἐν σεμνότητι πολίτης ὢν εὐδαί-
μονος ὥλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ τίνα χρὴ
τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι, καὶ ὁ τοιοῦτος
δὴλός ἐστιν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μὲριωτέρας
ἔλαχε τὴν πατρίδα. ἐμοὶ δὲ ἡδίων αὐτὸ τι-
μοῦν τὸ τὴν πατρίδα ὄνομα. ὥλεως μὲν γὰρ
πα-

a. Καὶ μὴν] Ἀλλὰ μὴν Marci. Non addicunt Edd. b. Ἀναθρεψαμένη] Sic Fl. & pleraque. Ἀνατρ— F.
ε Πάριον] Et hoc est in Fl. H. P. B. S. Πάριον F. d. Πατρίδας] Πατρίδα F. sola. e. Καὶ] Omitit Fl.

1. Ὅτι μὲν ἔδεν] Τὸ παρὸν ἀναπόδετον ἐν ἱερὰν δυνάμει. G. Errat. Nam est pleonasm. notus. V. ad Musc.
Eus. c. 1. F. F. R.

mol. in ἱερὰν ἐχθρὸν, ac Fuchs, ad Nic. Myrepsium de
antidot. Sect. I. c. 208. Contraxi ex diff. Maji. F. F. R.

Ibid. Κυρίως] Hoc accentu Edd. omnes etiam
supra, initio hujus Dial. Et sic Παρίλλος ap. Suid. &
Harpocritas. Malleim tamen Κυρίως, ut Πάριλλος ap.
Plutarch. recte, de fortuna Rom. p. m. 315. med.
F. F. R.

Ibid. Ἐν ἄλλῳ — λόγῳ] Iste liber vel periit, vel a
Luciano non est scriptus, ut rectissime censet Cl. Fa-
bric. Bibl. Gr. IV. part. I. c. 16. p. 497. Quem de-
fectum ex parte supplere potest Phlegon Traillianus,
qui potissimum μακρόβιος Romanos recensuit, nec
non Plin. VII. 48. & Val. Max. VIII. 7. ac 13. Ex re-
centioribus Zwingerus in theatro vitæ humanæ, vol.
XVII. L. 2. p. 2455. seqq. & Jul. Barbaranus in offi-
cina, sive promtuariorum rerum electarum T. I. tit. 22.
p. 297. ff. Ed. Venet. An. 1569. F. H. Majus.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ] Vid. etiam Eur. Phoen. 409. M. d. S.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΓΚ.] Antiquiorem Luciano hunc esse
Dialogum existimat Huët. in praep. Evang. prop. IV.
51. p. 94. (monente Cl. F. H. Maji, in diff. ad Lucianum
Macrob.) Additque consulendum etiam Athenagoram
in extremo legationis pro Christianis. F. F. R.

1. Οὐδὲν γλύκιον] Hom. Od. I. 28. 34. In posteriore
cujus versu etiam est ἡ πατρίδα, ne putes γὰρ for-
sas in Luciano legendum. F. F. R.

3. Θιόντες ἄλλοι; πῶς οὐκ] Καὶ θιόντες ἄλλοι; ἄλ-
λοι μὴ ὅσα. Th. M.

9. Πατρίδας δι' ἐργον.] Et si Junius lectio eo blan-
diatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Enco-
mio plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata,
quia τὸ ἐργον accusandi casum addere amat. Sic mox
infra c. 10. ὄνομα ἐργον. Nec a plurali abstinuit c.
5. bis, item 10. atque alibi, nec pluralis inusitatus a-
liis, ut Diad. Sic. XI. c. 5. Herodian. VII. 6. 7. &c.
quare non auscultandum Junius.

ᾠδὴ βαλεῖν^a περιωμνύω, προσήκει μέγε-
θον ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὸ ὄνιον
ἀφθονίαν. ὅπερ δ' αἰρεσίς ὅτι πόλεων, εἰδὲς
ἀν' ἐλοῖσθαι τὴν λαμπροτέραν, ἐάσας τὴν πατρί-
δα, ἀλλ' εὐξαίσομαι μὲν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα²
ταῖς εὐδαίμοσι ᾠδὴ πλησίαν, ἐλοῖσθαι δ' ἀν'
τὴν ὁποιανδήποτε.

Τὸ δ' αὐτὸ τῷτο καὶ οἱ δίκαιοι τὴν παῖδων
πράξεις, καὶ οἱ χρηστοὶ τὴν πατέρων. ὅτε
ἢ νέος καλὸς καὶ γαῖος, ἄλλον δ' ἀπο-
τιμήσαι τῷ πατρί, ὅτε πατρὸς καλὰ με-
λήσας τῷ πατρὶ, ἕτερον δ' ἐρῆσαι νέον,
ἀλλὰ τοσούτον γε οἱ πατέρες νικώμενοι,
προσμένοντα τοῖς πασι, ὥστε καὶ κάλλιστα,
καὶ μέγιστα, καὶ τοῖς πασι ἀρίστα φαίνον³,
κεκοσμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις δὲ μὴ
τοσούτος ὅτι δικαστὴς πρὸς τὸν υἱόν, ὃ δὲ καὶ
ματὴρ πατὴρ ὁφθαλμοῖς ἔχειν.

^b Πατρίδ⁴ τοίνυν τὸ ὄνομα, πατὴρ,
καὶ οἰκείαταλον πάντων ἐδὲν ἢ ὅ, τι τῷ
πατρί οἰκείατερον. εἰ δὲ τις ἀπονέμει τῷ
πατρί τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νόμος,
καὶ ἡ φύσις κελεύει, προσκόντως δ' ἀν' τὴν πα-
τρίδα παρτιμήσαι. καὶ ἢ ὁ πατὴρ αὐτὸς τὴν
πατρίδα κτήμα, καὶ ὁ τῷ πατρί πατὴρ,
καὶ οἱ ἐκ τῶν οἰκείων πάντες ἀνωτέρα, καὶ
μέχρι θεῶν πατράων πρὸς ἀναβιβάζομε-
νον τὸ ὄνομα.

Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ πάντα μὲν,
ὡς εἶκος, ἐφορᾷσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν⁵
ἡγεμόνοι κτήματα πάντα γῆν, καὶ θά-
λασσαν ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο,
προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπασῶν πόλεων. καὶ
πόλις σεμνότεραι θεῶν πατρίδες, καὶ ἱστοί

lit, conveniens est, ut magnitudinem ex-
igat, & pulchritudinem, & rerum vena-
hum abundantiam: at de optione urbium
ubi agitur, nemo sane, relicta sua patria,
splendidiorē elegerit: sed optaverit ille
quidem esse suam patriam beatis illis proxi-
mam; caeterum ipsam qualiscumque de-
num sit, praetulerit.

3. Idem nempe liberi faciunt, si sunt
justi, ac boni parentes. Neque enim ho-
onestus bonusque juvenis alium quemcum-
que patri praetulerit; neque suo neglecto
filio pater juvenem alium complectatur. Sed
tantum amore victi patres ex se natis tri-
buunt, ut & pulcherrimi, & maximi, &
rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi
videantur. Si quis vero talis non est filii
sui iudex, ille non patris mihi oculos vi-
detur habere.

4. Ergo nomen patriae primum omnium
& familiarissimum: neque enim patre quid-
quam familiarius. Si quis vero justum suo
patri honorem habet, quod lex pariter ac
natura praecipit, convenienter ille patriam
praetulerit: quando ipse quoque pater res
patriae est, & patris pater, & qui propter
hoc ad nos pertinent sursum omnes: at-
que ad patrios usque deos retro ascendens
illud nomen progreditur.

5. Gaudent ipsi quoque suis Dii patriis;
& cum omnia inspiciant humana, ut cre-
dere fas est, qui suae ditioris & terram &
mare esse arbitrentur: tum in qua quisque
illorum natus est, eam urbibus praefert a-
liis omnibus. Itaque & urbes augustiores,
quae Deorum patriae sunt, & diviniore

in-

^a Περιωμνύω] Περιωμνύω Fl. ^b Πατρίδ⁴] Πατρίδ⁴ male γ.

33. Νικώμενοι] Subaudi τῇ γηγῆ. F. G.
71. Διὰ τὴν πατρίδα] Vulgatum non contemno,
quia non modo αἰσθόμενον cum genit. etiam causam instru-
mentum notat, ut Herodian. l. 3. 5. ὅπως τὴν ἐξέλιξαι,
ἀν' ἣν τὴν ἐξέλιξαι ἀρχὴν κατήχουν. Ptolem. Harm. c. 3. pr.
δι' ἣν ἡ πλοῦς, per quem percussio facta. Sed quia locum
potissimum hic significari credo, ubi didicerit, i. e.

in patria, quod exemplis haud indiget: ideoque Flo-
rent. lectionem non recepi, et si illa defendi potest,
αἰσθόμενον τὴν πατρίδα exponendo patriae beneficio, ope, ut
Long. Paft. 2. p. 48. f. αἰσθόμενον τὸν πόλεμον μένει. I. e.
per hunc Cupidinem flumina fluunt, sive, ille auctor est.
Idem 2. 77. αἰσθόμενον τὰς Νύμφας ἔχει. Nympharum bene-
ficio vixisset. Atticis autem frequens esse αἰσθόμενον
accusativum

insulae, in quibus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum grata Diis putantur, quae in domestica illis loca delatus quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen patriae; quid ni multo magis hominibus?

6. Etenim vidit solem primum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disceret; & Deos agnovit. Talem vero si quis patriam sortitus est, ut alia quoque ad majorum rerum institutionem opus habuerit: habeat ille sane hujus etiam institutionis patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius *alierius* urbis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem *eiusmodi* esse didicisset.

7. Caeterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem colligunt homines, ut ea se utiliores praestent *suis quique* patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad publicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis. Verum si quis singulis etiam gratiam, prout justum est, refert obligatus beneficio, multo magis patriae rependere iusta convenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in civitatibus: communem autem parentem putare patriam convenit, & praemia pro alimentis, ipsaque adeo legum cognitione, rependere.

55. θεϊότεραι, παρ' αἷς ὑμνεῖται γένεσις θεῶν. ἱερὰ γὰρ γένεσις κεχαρισμένα ταῦτα νομίζε(ι) τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴν εἰς τὰς οἰκείας ἕκαστος ἀφ' ἑαυτοῦ ἱερουργῇ τόπως. εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ ἑὸν πατρίδ(ος) ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώπος 60. πολλὸν γε μᾶλλον;

Καὶ ἢ εἶδε τὸ ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τοῦ πατρίδ(ος) ὡς καὶ τῶτον τὸ θεόν, εἰ καὶ κοινὸς ὅστις, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῶον, ὡς καὶ τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς τόπ(ου) 65. θεῶν καὶ φωνῆς ὡσαύτα ἤρξατο, ὅτι χάρις πατρῶα λαλεῖν μαθήσων, καὶ θεὸς ἐγγνώρι- σεν. εἰ δὲ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδ(ος), ὡς ἑτέρας δεηθῆναι πρὸς τὸ τῶν μεζόνων παιδείαν, ἀλλ' ἐν ἐχέτω καὶ τῶν τῶν παιδευ- 70. μάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν· ὅτι ἂν ἐγγνώ- ρισεν ὅδε πόλιν ὄνομα, μὴ ὡς αὐτὸς τὸ πα- τρίδ(ος), πόλιν εἶναι μαθόν.

Πάντα δὲ, οἶμαι, παιδεύματα καὶ μαθή- 75. ματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρως αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ταῖς πατρίσι πω- σκευάζοις. κατὰ δὲ καὶ χρήματα, φιλο- τιμίας ἕνεκεν τὸ εἰς τὰ κοινὰ τοῦ πατρίδ(ος) 80. δαπάνηματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι, δεῖ ἢ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τὸς τῶν μεγίστων τυχόν- 85. τας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἑα- ρtis ἀποδέμοι χάριν, ὡς καὶ ὅστις δίκαιος, ἐπειδὴν εὖ πάθῃ πρὸς τινος, πολλὸν μᾶλ- λον προσήκει τὸν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀ- 90. μείσει. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰς νόμον 85. πᾶσι ταῖς πόλεσι κοινὴν δὲ προσήκει πάν- των μητέρα τὸν πατρίδα νομίζε(ν), καὶ χαρι- στήρια τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τὸ τῶν νόμων 95. αὐτῶν γνώσεως.

Ἡ ὁρθή.

α. Πρῶτον] Πρῶτον Fl. d. Τὸς πατρίδ(ος)] Τὸν πατρίδα Fl. e. Ἀποδέμοι] Ἀποδέμει Fl.

etiam pro genitivo addere, vid. apud Kuster. ad Aristoph. Plut. 93. 130. & 143. δι' ἑμὲ δόσαν αὐτῷ. Per me (Plutum) ei sacrificans. Ac plura de illa permutatione, in Observatt. Eckhardi, ad ejusd. Plut. p. 12. & 13.

84. Κακώσεως — γνώσεως] Conf. T. 2. Bis Accus. c.

29. ubi de injuria quam uxor a marito passa est. Hic vero constructio illa cum genitivo in se spectata est ambigua, vel reciproca, potestque tam significare injurias a parentibus commissas, quam quas illi patiuntur. Sed si nexum spectes, posterius significari, prebitur.

J. F. R. 21. Δ.

ᾠφθη δὲ ὑδείς ἕως ἀμνήμων ὁ πατρί-
 δος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος, ἀμει-
 λειν. ἀλλ' οἱ τε κακοπραγῶντες ἐν ταῖς
 σποδῆμαίς, συνεχῶς ἀνακαλῶσιν ὡς μέγι-
 στον ἢ ἀγαθὸν ἢ πατρίδα· οἱ τε εὐδαιμονῶν-
 τες, ἀνὰ καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράττωσι, τὸτο
 γὰρ αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ μὴ
 ἔχειν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὁ δὲ
 γὰρ τὸ ὅτι ξενιτείας καὶ τὸς καὶ τὸ σποδῆ-
 μίας χρόνον λαμπρὸς γενόμενος, ἢ ἀφ'
 χρημάτων κτῆσιν, ἢ ἀφ' τιμῆς δόξαν, ἢ
 ἀφ' παύσεως μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας
 ἐπαινοί, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας
 ἐπειγομένους, ὡς οὐκ ἀνὰ ἄλλοις βελτίο-
 σιν ὀπιθεῖσθαι τὰ αὐτῶν καλά. καὶ το-
 σάτω γε μάλλον ἕκαστος σπεύδει λαβεῖν
 τὴν πατρίδα, ὥσπερ ἀνὰ φαίνῃ μείζονον
 παρ' ἄλλοις ἡζιωμένους. ποθεῖν γὰρ ἐν
 νέοις πατρίδα.

Τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὥσπερ πλείον τῇ
 φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσάτω καὶ
 πλείων ἐγγίνεσθαι πόθον ὁ δὲ πατρίδα.
 ἕκαστος γὰρ τὴν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει
 καὶ εὐχεσθαι καταλύσαι τὸν βίον ὅτι τὴν πατρί-
 δα, ἢ ὅθεν ἤρξατο βίειν, ἐνταῦθα πάλιν
 καὶ τὸ σῶμα κατατάξαι τῇ θρησκείῃ
 γῇ, καὶ τὴν πατρίδα κοινῇσιν τάφω. δεινὸν
 γὰρ ἕκαστον δοκεῖ ξενίας ἀλίσκεσθαι, καὶ μὴ
 θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένον γῇ.

8. Visus autem est nemo adeo immemor
 patriae, qui in alia civitate constitutus il-
 lius curam abjiciat. Sed cum ii quibus ad-
 versa in peregrinatione obveniunt, perpetuo
 in animum revocent, maximum bonorum
 esse patriam, tum quibus secunda sunt om-
 nia, quantumvis reliquis rebus felices,
 tamen hoc sibi maximum putant deesse,
 quod patriam non inhabitant, sed peregrin-
 antur. Ipsa enim crimen habet peregrini-
 tas. Ac videre licet ipsos, qui peregrina-
 tionis suae tempore, vel bonorum possessione
 vel honorum gloria, vel eruditionis tes-
 timonio, vel laude fortitudinis, illustrati
 sunt, in patriam tamen festinare omnes; ut
 qui inter meliores sua ostendere bona non
 possint. Ac tanto magis festinat unusquis-
 que ad suam complectendam patriam, quo
 majoribus rebus dignati ipsum sunt alii.
 Igitur junioribus etiam amabilis est patria.

9. His vero qui pervenere ad senectu-
 tem, quanto major quam juvenibus pru-
 dentiae portio obtigit, tanto etiam vehe-
 mentius inest patriae desiderium. Senum
 enim unusquisque in patria finire vitam &
 studet & optat, ut unde coepit vivere, ibi
 sturus & altrici terrae corpus commendet,
 & majorum suorum monumentis inferatur.
 Durum enim unicuique videtur, peregrini-
 tatis damnari in terra aliena jacenti.

10. Quan-

1. Ἀδρίας] Sic etiam scribitur supra *Musc.* c. 5.
 atque alibi apud Nostrum, item *Diod.* Sic. ut ibi, ni
 fallor, indico. Aliis ἀδριαία, ut *Herodian.* plurimis lo-
 cis, ac *Thucyd.* 2. c. 39. f. ubi tamen *Cod.* unus Ἀ-
 δρίας etiam. Sed ἀδριαίας frequentius eidem; licet III.
 c. 82. ἀδρία vicissim in textu, ubi *Cod.* quidam Ἀ-
 δρία.

17. Ἐπείας ἀλίσκησθαι] Subaudi αἰτία, κρίσις. F.G.

32. Ἀλλὰ καὶ — ἀνιμῶσις — ἐπαινοῦσι] Haec
 subditiua videntur. F.G.

33. Πιθίσις ἀνιμῶσις] Nescio cur interquiescentes a-
 gros dederint interpretes. Certe ea laus non est re-
 gionis; major virtus irrequieta fertilitas. Itaque laxos
 & quali effusos, id est, amplissimos campos intelli-
 gere malui. F.M.G.

Ibid. Ἀνιμῶσις] Ἀνιμῶσις γῆ, terra inculta, παύσα

Diis consecrata.

36. Τὴν δὲ ἐκποτρόφον ἐπιμαρτυροῦντες, καὶ κυροτρόφον ἐπι-
 μαρτυροῦντες] Adscribam verba *L. Bo.* Obs. Crit. p. 79. pes-
 sime, ait, haec translata, sed equorum juvenumque
 altricem suspicientes laudant. Sensus enim est: *Sper-*
nunt autem equorum altricem (regionem) juvenumque
altricem laudant. Opposita sunt ἐπιμαρτυροῦντες & ἐπαινοῦντες,
 quae Interpres pro Synonymis sumsit. ἐπιμαρτυροῦντες est
 consemnare, ἐπιμαρτυροῦν. Similiter oppositae sunt regio-
 nes ἐκποτρόφον & κυροτρόφον. & dum dicit auctor ἐκ-
 ποτρόφος, respicit ad ea quae paulo ante dixerat, σιμ-
 νημένους πιδίσις ἀνιμῶσις. Sunt autem πιδίσις ἀνιμῶ-
 σις, campi patentes, equis pascendis habiles, non vero
 agri interquiescentes, uti vertit Interpres. Haec ille.
 Quibus addo; illud καὶ non suspectum fore, si pro
 ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ sic positum inter
 duo

10. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus insit, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut spurii, migrationes facile suscipiunt, qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; sed, necessarium rerum copiam praesto sibi ubique futuram rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collocant. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in qua nati sunt & alibi terram, licet parvam habeant, licet asperam, & tenuem: & licet non habeant quam terrae virtutem commendent, laudes certe non desunt illis, quibus ornent patriam. Verum et si videant gloriantes alios campis laevis, pratisque vario plantarum genere distinctis; ipsi tamen patriae laudum non obliviscuntur, despectaque equorum altrice terra, laudant suae nutriculam pueritiae.

11. Ac festinat in patriam aliquis insulanus etiam, etiam cum felicem apud alios vitam licet agere, nec oblatam sibi immortalitatem admittit, sepeliri praeoptans in patria, fumusque patriae igni apud alios ei clarior videbitur.

12. Adeo autem carum super omnia videtur patria, ut, qui ubique fuere legum

Ὅσον δὲ τὴν εὐνοίας τὴν πρὸς τὰς πατρίδας οὐ μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῆς αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπὶ ἡλυσίδες, καθάπερ νόθοι, ῥαδίας ποιοῦσι τὰς μέλανας αἵμας, τὸ μὲν τὴν πατρίδα ὄνομα μῆτε εἰδότες, μῆτε στέργοντες· ἠγούμενοι δὲ ἀπαίλαχῃ τὴν ὀπιτηδαίων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς δὲ γαστρός ἡδοῖας τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατὴρ, ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένετο, καὶ ἐτρέφησαν, καὶ ὀλίγην ἔχουσι, καὶ τραχείαν, καὶ ὀλεπτόγεων· καὶ σποράσι τὴν γῆν ἐπαινεῖσαι τὴν δεξιῶν, τὴν γε ὑπὲρ τὴν πατρίδα οὐκ σπορήσονται ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἰδῶσιν ἐτέρας σεμνομύμνης, πεδίοις ἀναιμόνους, καὶ λαμῶσι φυτοῖς πανδοαποῖς· διελυμμένους, καὶ αὐτοὶ τὴν πατρίδα ἐγκωμίων οὐκ ὀπιτανθάνον· τὴν δὲ ἰσχυρότερον ὑποφωρῶντες, καὶ κροτῶντες ἐπαινεῖσι.

Καὶ σπεύδει τις ἐς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώτης ἢ καὶ παρ' ἄλλοις εὐδαιμονεῖν δυνήσεται, καὶ δεδομένη ἀθανασίαν ἐπιπροσέχει, προτιμῶν τὴν ἐκ τῆς πατρίδος τάφον· καὶ ὁ τὴν πατρίδα αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθήσεται τῷ παρ' ἄλλοις πυρὸς.

Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ τὴν πατρίδα ἢ τὴν πατρίδα· ὅτε καὶ τὰς πανταχῇ νομο-

a Eddentes] Idem Fl. b Απαίλαχῃ] Απαίλαχῃ marg. Ai. c διελυμμένους] Nihil variant Edd. d Παρ'] Restitui ex Fl. & Venet. utraque. Περὶ male cett. Epi S. & Amst.

38. Σπύδω] De Ulyssē. G.

duo opposita pro adversativa valet. Demosth. Init. Or. pr. Coron. τὸ μὲν αἰμαρτίῳ ἐπὶ διῶν, καὶ πάντα καλοῦσθαι. Quia & in aliis locutionibus recte sed vertitur. Long. Rast. III. p. 87. πῦρον — μὲν αἰμαρτίῳ μέγα, καὶ γὰρ πῦρον πάντως. Persuade — te nihil magni petere, SED ducere velle. Conf. eumd. L. 2. p. 42. notasque Mollii p. 50. a. Sed quia Cl. Gesneri emendatio aequae est facilis, ei cedo.

37. Καὶ κροτῶντες] Homer. Od. A. 601. & I. 27. M. du S.

Καὶ κροτῶντες ἐπαινεῖσι] Legendum τὴν κροτῶντες. Opponuntur enim sibi ἰσχυρότερον & κροτῶντες illud Argorum epitheton, & aliarum urbium, quae la-

tos ac lactos campos habent: hoc Ithacae, quae ab Ulyssē suo vocatur Od. I, 27. Τραχὺν ἄλλ' ἀγαθὴν κροτῶν.

38. Καὶ σπεύδει] Hom. Od. E. 219. M. du S.

42. Καπνὸς] Quo respexerit, satis indicat locus Homeri Odys. A. 58. Clementis Alex. locus est huc apprimē faciens προτὴν p. m. 32. B. οἱ δὲ ἄλλοι ἀπεκφυλάτεις τὸν κόσμον, οἷα φύκια τινὰ ἰνάλους πύτραις ἀθανασίας ἀλυγάρουσιν, καθάπερ οἱ Ἰθακήσιοι γῆρας, ἢ τὴν ἀληθείαν ἐκ τῆς ἐπὶ πρὸς τὴν πατρίδα, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀντὶ ἰμμερόμενος φύτος, ἀλλὰ τὸ καπνὸς. Alludunt & alii ad hunc Homeri locum, Ovid. de Ponto I. & Philostratus 786.

Gg

53. Αἰμαρ-

μοθέτας ἴδοι τίς ἂν ὅπῃ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτῃ ὀπιβεβληκός τις Φυγὴν τιμωρίαν. καὶ ἔχῃ οἱ νομοθέται μὴ ἕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πεινωμένοι τὰς στρατηγίας ἐτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς μάχασι τὸς μεγίστον ὅστις τῶν ἀγαθῶν τοῖς πατριστατομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ ἕδεις ὅστις ἂν ἀκύντας τρέψῃ, κακὸς εἶναι δέλη. ποιεῖ γὰρ καὶ τὸ δειλὸν ἀνδρείον τὸ πατρίδος ὄνομα.

latores, eos videas maximis quibusque criminibus gravissimam imposuisse poenam; exilium. Nec vero legum modo latores in ea sunt sententia; aliter animaris exercituum Odubicus: quin sub ipsa praelia ad eos, qui stant jam in acie, maximum illud adhortamentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque quisquam est, qui hoc audito ignavus esse velit: virtutem enim timido etiam 55 addit nomen patriae.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ.

DE DIPSADIBUS.

Τῆς Λιβύης τὰ νότια φάμμου ὅστις βαθεῖα, καὶ γῆ ἀγχεκαυμένη, ἐρημική ὅπῃ πολὺ, ἀκριβὲς ἀκαρπία, πᾶσι δὴ ἅπαντα, ἐχλὴν, ἐπῶαν, ἐφυτὸν, καὶ ὕδωρ ἔχουσα, καὶ εἶπε ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὑπὲρ ὀλίγου λείψανον, παχὺ καὶ τῦτο, καὶ δυσώδες, ἕδεις πάντῃ διψῶντι ἀνθρώπῳ πόσιμον. ἀοίκητος γὰρ ὅστις ἀγχεταῦτα. καὶ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος ἔτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἀφορὰ ὕδατος, καὶ πολλὰ ὡς τῷ αὐχμῷ περικυμένη; καὶ τὸ δάλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ ἀγχε, κομὴ πυράδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ φάμμου ὑπερβύουσα, παντελὲς ἀβαλὸν τὴν χώραν τίθησι.

Γαράμαιες μόναι πρόσσοι οἶντες, εὐστασία καὶ κῆφος ἔθνος, ἀνθρώποι σκηπταί,

Quae ad austrum spectant Libyae, arena sunt profunda, adusta tellus, deserta majorem partem, infecunda plane, universa campestris, quae non herbam, non gramen, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam consistentes locis cavis pluviarum tenues reliquiae, crassum & hoc atque odoris mali, nec sitienti licet homini potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo habitetur, quae immanis adeo atque arida sit & sterilis, multoque squalore obsita? cum vapor ipse & aer igneus vehementer atque aestuosus sit, & arena fervidissima, inviam omnino regionem reddit.

2. Garamantes soli accolae, gens succincta & levis, in tabernaculis vivere soliti ho-

a Αὐτοῖς] Bene sic Fl. P. aliaeque. Αὐτοῖς male J. b Αὐτοῖς] Αὐτοῖς Fl. Forſan melius, etſi vulgatum non malum. c Θάλη] Θάλη Fl. d Παδὸν] Παδὸν W. Cod. e Δὲ] Additum ex W. & Fl. Aberrat ab cett. Edd.

53. Αὐτοῖς] Non improbo vulgatum, quod sensum quidem commodum sic exhibet, ἕδεις, scil. ἔθνος, sed nec Florentina lectio displicet. Quum vero utrumque bonum, numerum sequimur majorem.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ. Πρὸς λαλὴν πρὸς τὴν διψάδων. Th. M.

3. Αὐτοῖς ἀκαρπία &c.] Sterilitatem Lybiae eodem modo describit *Died. Sic.* L. III. c. 50. pr. nisi quod nitrum ibi provenire dicat, quod tamen suspe-

ctum, neque constantis lectionis est. Vid. Commentat. tiores id varie illic tentantes.

19. Ὑπερβύουσα] Nota phrasin poeticam: ὑπερβύουσα &c.

22. Βαθεῖα] Mallet *βαθὴς*, ut ad φάμμου vel χάρη referatur. si vero, quod in omnibus libris est, *βαθεῖα* retineas, ad τὴν Λιβύην τὰ νότια referendum, quod valde remotum. Supra γὰρ τὴν χώραν τίθησι. c. 1. & ποταμὸς ἡ φάμμου διέσκει.

M. du S.

37. Αὐτοῖς

homines, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus caussam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato tempore maxime pluvio, cum ardoris major pars 20 exstincta est, & conspersa arena, itineris copia utcumque contingit. Venatus autem est asinorum agrestium & marinorum passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se non possunt, & simiorum maxime, & 2 interdum elephantorum. Haec enim sola durant ad sitim, & vexationem a multo acutoque sole sustinent. Et tamen Garantes consumtis cibariis, quibuscum venant, celeriter revertuntur, veriti, ne sibi accensa rursus arena transitum vel difficilem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia deprehensi cum captura ipsi sua pereant. Neque enim ulla superest ef-fugiendi ratio, ubi sol sursum tracto hu-more, exsiccataque celeriter regione, vehe-3 menter exarsit, radios jaculatus fortiores, tanquam ab ipso humore acutos, qui ali-mentum igni praestet.

3. Quamquam ista quae adhuc comme-moravi omnia, vapor, sitis, solitudo, in-40 opia copiarum terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod jam dicam: & propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpentes nempe varii, magnitudine ingen-tes, plurimi numero, formis peregrini, ve-45 neno armati invicto, terram pascuntur;

ὑπὸ θήρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε ἔτοι-
δοθάλλουσι, ^f θηρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς
χειμερινὰς, μάλιστα ^g ὑσάνια ^h τὸν τη-
ροῦσάντες, ὅποτε τὸ πολὺ τῷ καύματι
σθεαδεῖν, καὶ ἡ ψάμμος νόθοι, καὶ ἀμη-
γέπη ^h βατὰ γένοιτο. ἡ θήρα δὲ ὅταν ὄντων
τῶν ἀγρίων, καὶ στυγερῶν τῶν μεγάλων ἰχα-
μαίκεται, καὶ σπιδήκων μάλιστα, καὶ ἐλε-
φάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνα ^k ἀφαι-
ρῶν τὸ δίψῳ, καὶ ἀνέχεσθαι ὅτι πολὺ τα-
λαιπωρῶμενα ὑπὸ πολλῶν καὶ ὀξείῃ τῷ
ἡλίῳ. καὶ ὅμως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴν τὰ
σιτία καταναλώσωσιν, ὥστε ἔχοντες ἀφικον-
το, ἀπελαύνουσιν εὐθὺς ὀπίσω, δεδιότες μὴ
^l σφίσιν ἡ ψάμμος ἀναφλεγέισα δύσβα-
τον καὶ ἀπορῶν γένῃ, εἴτα ὥστε ἐντὸς
ἡμέρας ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ σπόλων γὰρ
τῶν ἀγρίων. ^m ἀφικία γὰρ ὅταν, ἣν ὁ ἡλι-
ος ἀνασπάσας τὴν ἰκμάδα, καὶ τάχιστα ξηρά-
νας τὴν χώραν, ὑπερζέσῃ, ἀχμαιοτέραν τὴν
ἀκτῖνα προσβαλὼν, ὥστε πρὸς τὴν νοτίαν
ὡρεατηγμένην τροφὴν γὰρ αὕτη τῷ πυρί.

Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποια εἶπον, τὸ
δοθαλπῶν, τὸ δίψῳ, ἡ ἐρημία, τὸ μη-
δὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν, ἥτις ὑμῖν δυσχε-
ρὴ εἶναι δοξεῖ τῷ λεχθησομένῳ. καὶ ⁿ ἀφί-
κία τὸ φευκτέον πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρ-
πετὰ γὰρ ποικίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ
55 σπλήθει πάμπολλα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλ-
λόκοια, καὶ τὸ ἰὸν ἀμαχα, ὅπνιμέσθαι τὴν
γῆν.

^f Θηρεύοντες] Θηρεύοντες Fl. ^g ὑσάνια] Sic Fl. cum cett. ὑσάνια f. & marg. At. ^h βατὰ] Forſan βατὰς. At nil mut. Edd. nec M. βατὰ conjicit Gujot. ⁱ χαμαιπιδῶν] χαμαὶ τούτων W. & Fl. ^k ἀφαιρῶ] ἀφαιρῶ Fl. ^l σφίσιν] σφίσι W. ^m ἀφικία] Nil mut. Edd. & M. ⁿ διὰ τοῦτο] διὰ τὸ Fl.

38. Τροφή] Ὡς περὶ τὴν τροφήν ἐστὶν θέρμη ἐστὶν ψυ-
χρὸν τὸ ὕγρον. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὴ ἐστὶν συνεισέτης μάλ-
λον κρατύνεται ἐκιδιδῶνται τῶν δὲ θέρμῳ μαλαγνύται τε
καὶ ἀφικία] συναισθητὰ τὰ ὅς ἐστιν αὐτῇ τὸ θέρμῳ. αὐ-
τὰς πρὸς ὀλίγον αὐτῇ μὴ ὕγρῳτος ὀλιγομένη ἀκμαῖζει

ἐκιδιδῶνται, ὥς εἰς τρία τὰ θέρμῳ. τέλος δὲ ἐκκαμα-
ρῶν καὶ πρὸς τὸ μὴ εἶναι χερύσας, ὥστε παρὰ τοῦτο καὶ
ὡρεαμαῖζει ποικίλῃ αὐτῇ τὸ θέρμῳ. εἰ δὲ μὴ τοῦτο πά-
χυν δυνά. ὥστε τὸ ὅτι κατακρατύνεται τὴν τῶν ὕψων τὸ
πῦρ. M.

37. Ἀκτῖνα — ὡρεατηγμένη] Mirum dicendi ge-
nus, ac si ab humore solis radios. Sed, si tollas me-
taphoram, illud relinquatur, intensiorem sentiri ac-
tum post pluviam, sive quod defueverunt, per ipsum

refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre: sive
quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis,
surgentes, sulphurei praefertim, magis angunt prac-
cordia.

J. M. G.

Gg 2

47. Φω-

γῆν. τὰ μὲν ὑπερύχια, Φαλώσσια ἐν μυ-
χῶ τ' ὑάμμῃ· τὰ δὲ ἀνω ὀπιπολάζοντα,
Φύσαλλοι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἐχίδναι, καὶ κε-
ράται, καὶ βερύκται, καὶ ἀκοντίαι, καὶ
ἀμφίσβαιναι, καὶ δράκοντες, καὶ σκορπίων
γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ὀπιγεῖον ὃ τε
καὶ πεζόν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον,
θάτερον δὲ ἐναερίον, καὶ πτηνόν, ὑμενόπτερον
δὲ οἷα ταῖς ἀκρίσι, καὶ τέττιξι, καὶ νυκτε-
ρίσι τὰ πτερὰ. ταῦτα ὄρεα πολλὰ
ἐπιπετάμενα, οὐκ ἐπρόσιτον ἀπεργά-
ζεται τ' Λιβύῃ ἐκείνη.

Τὰ δὲ δὴ πάντων ἐρπετῶν δεινότατον,
ὃν ἡ ψάμμῃ τρέφει, ἡ διψὰς ὅστις, ὅφιν
ὁ πᾶν μέγας, ἐχίδνη ὁμοῖα, τὸ δῆγμα
βίαια, τ' ἰὸν παχὺς, ὀδύνας μὲν ἀλ-
κτὴς ἐπάγων εὐδύς· ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σή-
πει, καὶ σίμπρα τῶν τοιῶν, καὶ βοᾶσιν, ὥς
περ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι. τὸ δὲ μάλιστ' αὖ
καταπονέειν, καὶ κατατρύχον αὐτὴς, ἐκείνῳ
ἔστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἐρπετῷ. διψᾷ-

partim submersi, nido in arenae recessibus
defosso; alii in summo versantur, bufones,
& aspidēs, & viperæ, & cerastæ, & bu-
prestæ, & jaculi, & amphisbaenæ, &
dracones; & scorpionum genus duplex, ter-
restre alterum, pedestre, ingens, vertebrae
(in cauda) habens plures; ærium alterum
& volucre, membranaceis quidem alis, qua-
les sunt locustis, & cicadis & vesperilioni-
bus alae. Id genus volucres oberrantes mul-
tae difficilem accessu reddunt illam Libyam.

4. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena,
importunissima est dipsas, serpens non ita
ita magnus, viperæ similis, morfu violento,
veneno crasso, immedicabiles statim
dolores adferens. Nam exurit, & putre-
dinem inducit, & ut ardeant morsu efficit.
Itaque clamant, ut qui in igni jaceant.
Quae autem maxime illos conficit atque at-
terit, illa est affectio, a qua nomen accepit be-

a. Ἀμφίσβαιναι] Ἀμφίσβαιναι W. b. Τῇ] Τῇ W. c. Ἀκρίσι] Ex emendatione Soulii, Ἰκτίσι Edd. & M.
d. Ἐπιπετάμενα] Bene S. Ἐπιπετάμενα Edd. illa priores. e. Παχὺς] Sic Edd. omn. & M. ταχὺς. Solan. f. Ἀ-
λκτὴς] Ἀλκτὴς W. sed supra est n. g. Πυρὶ] Πυρὶ W. L. Ἐν πυρὶ Fl.

47. Φαλώσσια ἐν μυχῶ τ' ὑάμμῃ]. Credo, hic est
ille apud Lucanum 9, 715. Concolor exustis atque indi-
ferens arenis Ammodytes, quem in Hammoditen
quali postminio mutatum nuper nolim. Est omai-
no Trogodytis analogus Ammodytes, ὁμοῦς τῷ ὀμῳ.
Quod ὀμῳ dicas, posteriore parte composiri, quasi
viatorem arenae, nimis generale est; & omnibus com-
mune harum regionum serpentibus. F. M. G.

50. Βερύκται] Βερύκται est animalculum ex cantha-
ridum genere, sic dictum, quod in herba a bobus de-
voratum eos tacto scilicet ita inflammat, ut rumpat.
Micand. Plin. F. G.

55. Ἰκτίσι] Notandum est ἰκτίσι seu viverris ab-
surde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτίσι καὶ
τέττιξι, i. e. viverris & cicadis, omnino legendum
ταῖς ἀκρίσι & τέττιξι, locustis & cicadis, quod miror
vidisse neminem. Bochartus de Animal. Sacr. script.
part. 2. L. IV. c. 29. Almel.

Ἰκτίσι, καὶ τέττιξι] Si ἰκτίσι non alius animalis quam
viverrae nomen est; non potest profecto hic locum
habere. Bocharti summi sane viri, ἀκρίσι, nimis a
scriptura & sono vocis ἰκτίσι recedit. Spem invenien-
di melius quiddam videtur prope intercipere Plinius
10, 61. L. 81. Vesperilionis membranaceae pinnæ uni-

Sed scilicet conferendus etiam est alter locus II, 39. f.
94. Membranis volant (i. e. ὑμενόπτεροι sunt) fragilibus
insēta, humentibus hirundines in mari, siccis inter te-
sta vesperilio. Nimirum hirundines illae in mari, &
piscis alii plures volant & ipsi: vid. Aelian. de Ani-
mal. 9, 72. Πέτοιται ἰχθύες ὅταν δίσωσι, καὶ ἑκάλλω] ὁ
θαλάττης, αἱ τε τοῦ θῆτος & οἱ ἰχθυοὶ οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ
χιλιδὴν ἡ πελαγία κ. τ. λ. Quae cum ita sint, puto
Lucianum dedisse τοῖς ἰχθύσι, καὶ τέττιξι & νυκτερίσι.
Corruptio contigisse potuit inter distantem, qui ad-
spiratas tenuius justo pronuntiaret, & exoipientem.
Tolle enim adspiratas, & u pronuntia exilius, ut so-
lent Jotacistae, & pro ἰχθύσι existet ἰκτίσι. Ita in
Ἑταιρ. VII. post med. ἀπενύκτισσας legitur, quod
ἀπενύκτισσας fuisse, non sine causā suspicatur V. C.
Fenius. F. M. G.

Ἰκτίσι] Viverris Bened. verte milvis. F. G. Certe ri-
diculum erat viverris alas tribuere. Sed nec milvorum
alae hic conveniunt; vid. notam nostram seq. F. F. K.
Ἀκρίσι] (Bochartus recte emendat ἀκρίσι. vide o-
mnino nostrum supra Mui. C. 1. Kust.) In omnibus
Impr. & ipso M. legebatur ἰκτίσι. M. du S.

Ἀκρίσι] Dedi hoc Solano, & consuetudini ἀκρίσι ac
τέττιξι conjungendi; nam ut ἰχθύσι non possum reci-
pere.

bestia. Sitiunt nempe supra modum: quodque maxime mirum est, quo plus biberint, tanto magis potum appetunt, multoque magis intenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim exstinxeris, neque si Nilum ipsum, totumve Istrum ebibendum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accendas, velut si quis oleo exstinguere ignem tentet.

5. Ajunt medicorum filii istam esse causam, Venenum illud crassum potu deinde dilutum, moveri celerius, quippe quod liquidius sic fiat, & diffundatur maxime.

6. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam hominem talibus cruciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pedem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epigramma audiui, quod in ipso se legisse cippo viri hoc modo defuncti fodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, sic narrabat, dum Aegyptum transit, iterque facit ad Syrtim majorem,

σι γὰρ εἰς ὑπερβολὴν καὶ τὸ ὑπερδοξότατον, ὅσῳ ἂν πίνῃσι, τοσούτω μᾶλλον ὀρέγονται τῇ ποτῇ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλεονεκτήει αὐτοῖς. ἔδ' ἂν σβέσειάς ποτε τὸ δίψῳ, ἔδ' ἦν τ' Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τ' Ἴστρον ὅλον ἐκπιεῖν ὑπερβολῆς, ἀλλὰ προσεκαύσεις ἐπ' ἀρδῶν τ' νόσον, ὅσῳ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ.

75 πῶς καλίσθεντο.

Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τ' αἰτίαν εἶναι, παχὺν τ' ἰὸν ὄντα, ἢ ἐπειὶ αὐτοῖς δυνάμειον τῷ ποτῷ, ὅσον κίνηλον γίνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἶδος, καθιστάμενον, καὶ ὅτι δὲ οὐκ αἰσθάνονται.

80 πλεονεκτήειν ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ἐγὼ μὲν ἐν ἑδραῖα τῆτο πεπονητότα ἐίδονα μηδὲ, ὡς θεοὶ, ἰδοίμι ἔτι καλίσθεντον ἀνθρώπων, ἀλλ' ἔδ' ἐπέβην τ' Λιβύης τὸ ὑπερβολῆς, εἰ ποτὶ. ὁπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὅ μοι τ' ἐταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ὅτι τῆλης ἀνεγνωκέναι, ἀνδρὸς ἔτιως Σπυριανόντος, ὅς ἐκ Λιβύης, ἔφη, ἀπὶ ὧν ἐς Αἴγυπτον, ὑπερβολῇ τ' μεγάλῃ Σύρτιν ἵπτοι.

b *Ἐπειὶ αὐτοῖς δυνάμειον* *Ἐπιθυμῶντες δυνάμειον* marg. *AI. L. & G.* Vulgatum servant Edd. & M. *i* *ὅς* *οἱ* Sic Edd. omnia. In M. omittit. sed *ὅς* supra scriptum a recentiore manu.

pere, suadet tam articulus *ταῖς*, jam recte respondens tribus femininis; quam quod sequitur, his avibus infestam Lybiam; quod de piscibus minime praedicari potest.

F.F.R.

62. *Παχὺν*] Quid hoc sit, quave ratione cum sequentibus conciliari possit, medicis quorum ea est provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego *παχὺν*; nec me movet quod mox c. s. diserte *παχὺν* dicat; ibi enim alia ratio est. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat.

M. du S.

Ibid. *Τὸν ἰὸν παχὺν*] Et si c. seq. *παχὺν τ' ἰὸν ὄντα* omnino recte legitur, quod expressis verbis addit, id potu dilui, & *παχὺν* etiam aliter defendi potest, ut exponatur *tumens veneno*, veluti Ovid. de Pythone serpente III. Met. 33. — *corpus tumet omne veneno*; tamen *παχὺν* hic praeferrem, propter adjuncta *βουῶν*, & *αἰῶν*, inter quae *παχὺν* positum languet. Nihil tamen contra libros ausus sum, ut Solanus p. jam dederit.

F.F.R.

64. *Περὶ πλεονεκτήειν ποτῇ*] Conf. Rev. Jac. Elfr. ad Act. Ap. XXVIII. 16. Et Cl. L. Bos ad eadem Acta, p. 90.

F.F.R.

77. *Παχὺν τ' ἰὸν ὄντα*] De dipsadibus, causam extinguibilis sitis esse, quae ex morfu dipsadis oritur, ait Lucianus ex sententia medicorum, *παχὺν*

τ' ἰὸν ὄντα, *ἐπειὶ αὐτοῖς δυνάμειον τῷ ποτῷ ὅσον κίνηλον γίνεσθαι*, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἶδος καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλεονεκτήειν ἀφ' ἑαυτοῦ. Quod crassum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, & latissime diffusum. sic interpretor, nec male. Sed pro *ἐπειὶ αὐτοῖς δυνάμειον*, elegantius vetus codex, *ἐπιθυμῶντες δυνάμειον ποτῇ*, abundanter potu irrigatum. Nam *ἐπιθυμῶντες* est largiter & copiose praebeo.

F.G.G.

86. *Ἐπὶ τῆλης*] Columna sive basis cui affixa statua: in basi planities apta inscriptioni quam planiciem Strabo lib. 14. vocat τὸ πλάττω τ' βέσις. Tangit Theophr. Char. πρὸ μικροφιλοτιμίας.

F.H.

87. *ὅς ἐκ Λιβύης*] In M. omittum prius fuerat, sed additum est *ὅς* a recentiore manu, quod & Impr. omnes praeferunt. Corrupte omnino; nam de fodalit Luciani sermo est, non de viro morsu dipsadis confecto unde ego *ὅς* reponendum duxi.

M. du S.

ὅς ἐκ Λιβύης] Receperim *ὅς* vel contra libros, si summa necessitas id postularet; at quum *ὅς* sic satis commode intelligi queat, non statim cum Souda *ὅς* rescripti sine auctoritate; sed quum nonnulli mox etiam *ποσειδῶν* habeant, suspicio tamen subest eodem *ὅς* *ὅς* voluisse; quod si itaque *ποσειδῶν* adripiat, tum *ὅς* quoque necessario recipiendum erit.

F.F.R.

^a ἐποικίτο ἢ πορείαν ἢ γὰρ εἶναι ἄλλως. ἔνθα δὲ τὰ φῶς ἐντυχῆν, ὡς δὲ ἢ ἡίονα, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ τήλην ἐφεστάναι, δηλοῦσαι τῷ ὀλέθρῳ ἢ τρόπον. κεκαλῶσθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἀνθρώποι μὲν τινα, οἷον ἢ Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἐστῶτα, καὶ ζευόμενον τῷ ὕδατι, ὡς πῶς ἢ δῆθεν τὸ θνητὸν δὲ, ἢ διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ ὡς ἐπεσπείρασθαι τῷ ποδὶ, καὶ τινες γυναῖκας ὑδροφορέσας ἅμα πολλὰς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτῷ. πλεονάζον δὲ ὡς καὶ οἶα ἢ τρυβῶν ἐκείνων, ὅς ἐστιν θνητὸν τῆς Γαγάματας. γεγράφθαι δὲ πρὸς τὴν ἐπίγραμμα, ἢ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἰδομένην

Μηδὰ μὲν κοίμῃσαι διψαλέην ὀδύνην.

Καὶ Δαναοῖο κόρας ἢ τοῖον πῖθον ὅσῃ ἀναπλῆσαι,

Αἶεν ἐπαντλήσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ᾗ δὲ πῶς ἢ ὡς, ὡς ἀναιρέμεν αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' ὅσῃ ἔτι μέμνημαι ἐκείνων.

Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὡς, καὶ ἐσπυδάκασιν ὡς αὐτὰ οἱ πείθονται, ὡς ὡς Φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ σπείνουν χρωστικῶς κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦν ἀπ' αὐτῶν.

(neque enim posse aliter) ibi in monumentum incidit, ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait, columellam, quae rationem interitus declaret. Insculptum enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum stantem in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia. Bestiam vero dispenda adhaerescens ac pedi implexam, & mulieres quasdam, aquam adferentes simul multas, ea hominem perfundere. In proximo autem ova jacere, qualia illorum struthiocamelorum, quos venantur, ut dixi, Garamantes. Adscriptum autem esse epigramma . . nihil vero prohibet ipsum recitare,

5 Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,

Tantale, vexavit te sine fine sitis.

Tale olim, proles Danai numerosa, repleo

Frustrato te haustum vas voluisse, reor.

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ovis; & ut, dum tollit illa, morsus sit; sed eorum non amplius memini.

7. Colligunt nimirum ova illa accolae non cibi modo causa, sed evacuatis etiam sumuntur in supellectile, & pocula sibi inde faciunt, cum fingere de luto non possint, quod

^a Ἐποικίτο] Ποικίλ W. & Fl. idque etiam adscriptum marg. At. ^b Δῆθεν] Δὲ marg. At. ^c Δὲ] Δὲ W. ^d Περὶ σπείνουν] Sic F. Ald. Fr. B. H. P. S. Περὶ σπείνουν Fl. ^e ὡς] W. cum puncto subscripto, & sic semper. ^f Κοίμῃσαι] Κοιμήσαι W. Vulgatae favent F. Fl. ^g Τοῖον πῖθον] W. aliter, vid. notas.

89. Οὐ γὰρ εἶναι] I. c. εἶναι, licet.

F. G.

97. Περὶ σπείνουν] Περὶ σπείνουν augmento delecto dederat in F. Solan. & sic etiam scribit Steph. hunc Luciani locum adferens; unde tamen minime conficio, Stephanum quoque ita corrigere; quia forsitan praesenti infin. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, quum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem & κεκαλῶσθαι praecessit, & mox γεγράφθαι etiam sequitur, ego nihil mutaverim. Sic vero praeteritum verbi σπείνουν formari, vid. infra Navig. c. 2. f. ubi σπείνουν, & supra Philop. c. 22. ἰσχυρῶς. F. F. R.

4. Τοῖα] Interpres dum legit οἶον pro ἰού. nescio quem patrem Tantali facit. Rectius

Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni.

Versus Bourdelotii in pravitate claudicat.

F. B.

F. F. R.

7. Τοῖον πῖθον] W. Τας τῷ πῖθον ὅσῃ ἀναπλῆσαι ἐπαντλήσας (sed existit puto in Ms. ἐπαντλήσας: nam alia manus jota fecit, extrita alia litera) Haec in ferulo literario F. F. R.

28. Νίκανδρον] Hujus opera ad nostram usque aetatem pervenerunt.

M. du S.

Ibid. Πρὸς Νίκανδρον] Cujus versiculi in Theriacis a 339. inde conferri cum hoc libello merentur, ut & Lucani 9, 738. seqq. Plurcula sane sunt, de quibus nec inter poetas, nec ipsis cum nostro satis convenit.

F. M. G.

31. Φύσιν] Sic Polygen. plur. num. Strat. IV. p. 267. B. W. tamen φύσιν habet. M. du S. Ac Diog. Sic. centics.

quod ~~non~~ arena illorum solum est. Si vero satis magna inveniantur, etiam pilei ex unoquoque ovo bini parantur. Dimidia- tum enim ovum unumquodque capiti cum sufficiat, pileus est.

8. Ibi ergo insidiantur apud ova Dip- sades: & cum accedit homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi eveniunt illa quae paullo ante dicta sunt, ut bibat semper, & magis sitiat, & nunquam facietur.

9. Haec, ita me Jupiter, non conten- dendi quodam adversus Nicandrum Poëtam studio a me dicta sunt, neque uti vos co- gnoscere, non nihil me curae in discendis serpentium Libycorum ingeniis posuisse. Ista enim Medicorum magis laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut etiam de- pellere illa ex arte possint. Verum ego mi- hi videor, ac, per ego vos amicitiae prae- sidem *Jovem rogo*, nolite offendi transum- ta a bestiis imagine, similiter erga vos af- fectus, atque illi a dipsade morfi ad potum affecti sunt. Quo frequentius enim prodeo in conspectum vestrum, tanto magis ejus rei sum cupidus, sitisque me urit, quae re- primi nullo modo potest, nec unquam illo satiari potu mihi posse videor. Nec injuria.

ὅ γδ ἔχουσι κεραμεύειν, ἀλλὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθῇ, καὶ πῶλα γίγνῃ, δύο ἐκ τῶ ὡς ἐκάστῳ τὸ γδ ὁμήτομον ἐκάτερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῶλος ὅστιν.

Ἐκὼ τοίνυν λοχῶσιν αἱ Διψάδες πρὸς τὰ ὡα, καὶ ἐπειδὴν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῶ ψάμμου ἐξερπύσασαι, δάκνουσι τὴν κα- σχοδαίμονα· ὁ δὲ πᾶσιν ἐκεῖνα τὰ μικρὸν ἐμπροσθεν εἰρημύα, πίνων αἰεὶ, καὶ μάλ- λον διψῶν, καὶ συμπλάμεν ἑδέπολε.

Ταῦτα ἔ, μὰ Δία, πρὸς Νικάνδρον τὸ ποιητὴν φιλοτιμύμεν διαξήληθον, ἕδ' οὕτως ὑμεῖς μάθοιτε ὡς οὐκ ἀμελὲς γεγένη- ται μοι, ἡ φύσει τῇ Λιβυκῇ ἐρπετῇ εἰ- δέναι, ἰατρῶν γδ ἂν μάλλον ὁ ἐπαινῶ εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς καὶ ἀμύνασθαι αὐτὰ μὲν τῇ τέχνῃ ἔχοιεν. ἀλλὰ μοι δο- κᾷ (καὶ πρὸς τὴν Φιλίαν μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη ἔσαν) ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχειν πρὸς τὸ ποτόν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῇ διψᾷ. ὅσω γδ ἂν ὅπῃ πλείον παρίω ἐς ὑμᾶς, ὅσοσύντῳ μάλλον ὀρέγομαι τῷ πράγματι, καὶ τὸ διψᾷ ἄσχετον ὑπεκκαίεται μοι, καὶ εἰκοιᾶ ἕδ' ἐμπλησισθῆναι ποτε τῷ τοιούτῳ ποτὲ, καὶ μάλα εἰκότως. πῶ γδ ἂν ἔτω διει-

ὁ Φύσει] Φύσει W. Vulgatum tenet Fl. cum cett. i Φιλίαν] Restitui ex L. G. & V2. Φυδῖς Edd. cett. & M. male. k Δυσχεράνητε] Sic Edd. recte cum M. Δυσχεράνη male V1. & 2. i Ἀχίον] Bene M. Fl. & c. Alii Ἀχίον, ajunt Codd.

19. Πῶλα] Εἶδον τοιαῦτα. καὶ ἡ ψάμμος τὸ λεγόμενον. M. 31. Φύσει] Δύσσει καὶ ἡ ὕψος εἶναι, ἢ ἡ ὕψος] ὡς ἐπὶ ἀμύνασθαι πρὸς τὸ εἶδεναι ἢ φύσει τῇ Λιβυκῇ ἐρπετῇ γε-

γίνεται μοι. δυσχεράνητε δὲ. M.

41. Ἀχίον] Ἀχίον habent C. Γραι. Ἀχίον. G.

* Quae his uncinulis inclusa sunt ad compendia codicis quam proxime potui accommodavi: nec quid sibi velint sa-

tis assequor.

Pro priore ὅπως legit φύσει.

M. du 8
J. J. Wettstein.

ties.

J. F. R.

34. Ἀλλὰ μοι δοκᾷ, καὶ πρὸς Φυδῖν μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη ἔσαν, ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς] Benedixtus: Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici. Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium juravit? Mf. optime & certissime πρὸς Φιλίαν, per Deum amicitiae & amoris praesidem.

Offensus magnitudinem sui erga eos studii per Ἀ- χίον Ζῆνα, cujus & alibi meminit, jurat, se illorum majore indies flagitare studio, quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. vide *Suidam* in Φιλίᾳ. At εἰκοιᾶ θηριώδης est similitudo a feris sumpta. J. G. G.

35. Φιλίαν] Sic praeter Mf. Gr. L. & Veneta secun- da. In M. & reliquis Edd. prave legitur Φυδῖς, nisi quod in J. est Φιλίαν. M. du 8
2. Hering.

διεδῶ τε καὶ καθαρῶ ὕδατι ἐντύχομαι; ὥστε
 σύγχνωτε, εἰ δὴ χεῖς καὶ αὐτὸς ἔψυχον⁴
 ἡδίστω τῆτω καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῷ δήγματι,
 ἐμφορῶμαι χανδόν, ὑποθεῖς τῷ κρηνῶ ἢ
 κεφαλῇν· εἴη μόνον μὴ ὀπιλείπειν τὰ παρ'
 ἡμῶν ὀπιρρέοντα, μηδὲ χυθεῖσαν ἢ σπυ-
 δην ἢ ἀκροάσεως, κεχηγνῶτα ἔτι καὶ διψῶν⁵
 τα⁶ καταλείπειν· ὡς δὲ φησὶ γε ἕνεκα τῶ-
 μιν πρὸς ὑμᾶς, ὃδὲν ἂν ἐκάλυε πίνειν αἰεί.
 καὶ γὰρ ἔσφον Πλάτωνα, Κόρυς ὁδὸς ἔ
 καλῶν.

Ubi enim in aquam pellucidam adeo & pu-
 ram incidam? Itaque ignoscite, si morsus
 & ipse in animo meo morsum istum suavis-
 simum saluberrimumque, pleno me haustu,
 caput salienti supponens, ingurgitem. Mo-
 do illud mihi contingat, ne, quae a vobis
 adfluunt, deficient, nec exhaustum ve-
 strum audiendi studium hiantem me & si-
 tientem destituat. Quantum quidem ad
 meam vestri sitim attinet, nihil obstat,
 quo minus semper bibam. Platone enim
 auctore sapientissimo, Pulchrorum nulla sa-
 tietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Αλλὰ ποιητὴν μὲ ἄριστον εἶναί σε,
 Ἡσίοδε, καὶ τῆτο ὡς Μουσῶν λα-
 βὴν μὲν ἔδωκεν αὐτὸς τε δεικνύεις ἐν οἷς
 ποιῆεις, ἔνθεα γὰρ καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς
 πιστεύομεν ὅτως ἔχειν· ἐκείνο δὲ ἀπορῆσαι
 ἄξιον, τί δή ποτε προειπὼν ὑπὲρ σου, ὡς
 λαβὴν τῆτο λάβοις ἢ θεοπέσιον ἐκείνην
 ὡδὴν ὡς τὴν θεῶν, ὅπως κλείεις καὶ ὑμνοῖς
 τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεοπίζεις τὰ ἐσό-
 μενα, ἰσχυρότερον μὲν καὶ πάντῃ ἐντελέως ἐξενήνο-

Verum enimvero poetam quidem opti-
 mum esse te, Hesiode, idque a
 Musis te una cum lauro accepisse, ipse
 quoque tuis in carminibus ostendis: divi-
 na enim omnia atque augusta: & nos, ita
 frem se habere, credimus. De illo vero
 disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod
 cum de te ipso praedixisses, hanc te ob
 causam divinum illud a Dis carmen acce-
 pisse, uti celebrares cantaresque praeterita,
 ac divinares futura; alterum quidem, id-
 que perfecte omnino perfecisti, Deorum ge-

^a Ἰρῶν] Sic Fl. H. P. B. &c. Ἡμῶν male J. & V. ^b Καταλείπειν] Rescriptum ex W. Καταλείπειν Edd.
 ΔΙΑΛΕΞΙΣ] Διάλογος Fl. & Schol. Vulgatum tenet ceteras & Coll.

ΗΣΙΟΔΟΝ] Οὗτος ὁ λόγος ἐστὶν ἔτι τῷ Λουκιανῷ ἰδίως
 καὶ ἀγγλισίας. G.

4. Ἐνθεα] Ὁσὶν πτωχῶν καὶ πλούτων. V.

2. Ἡσίοδε] Hesiod. Theog. 30. M. du S.
 3. Μιστὰ τὴν δάφνην] Vid. Hesiod. Theog. p. 30. &
 seqq. de qua tamen, an Hesioidea sit, fuere, qui du-
 bitarent. (Paus. IX. p. 581.) sed genuinam probat Cl.
 Clericus ex Herod. II. 53. quem vide ad titulum ope-
 ris, & v. 111. M. du S.

8. Κλείεις] Hinc patet Lucianum legisse κλείωμι pro
 κλύωμι vid. v. 105. Totum autem versum ut no-
 tatum, nulla ratione reddita, respuit Gajetus. M. du S.
 Ibid. Ὅπως κλείεις] Apud Hesiodum legitur κλύωμι
 suadente etiam metri ratione. Sed praestat totum lo-

cum apponere Theog. 30. seq.

Καὶ μοι σκῆπτρον ἰδοὺ, δάφνης ἱερῆς ἔξω
 Δρύφαδ' ὀφείλον, ἐνέπιδνα δὲ μοι αὐτὸν
 Θείον, ὅτι κλέωμι τὰ τ' ἐσόμενα, πρὶν ἵστα
 Καὶ μοι κλέωμι ὑμῶν κ. τ. λ.

23. Τέλεφον] Quis unquam fando audivit Telephum
 inter vates habitum? Corrupta itaque haec vox. sed
 quid reponendum sit, non aequè proclive est divinare.
 De Polydo vel ex Nostro constat vaticinatum esse; vi-
 de

generationibus enarrandis, usque ad prima illa Chaos, Tellurem, Caelum, & Amorem: insuper etiam mulierum *commemorandis* virtutibus, & praeceptis agriculturae, & quae de Pleiadibus, ac de temporibus arandi, messis, navigationis, reliquarumque rerum omnium, *dici possunt*: alterum vero, quod multo utilius futurum erat vitae, & Deorum muneribus magis simile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane non ostendisti, sed parte illa simpliciter oblivioni tradita, nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telephum, vel Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti illud a Mufis, tamen divinarunt, nec oracula reddere consulentibus dedignati sunt.

2. Itaque trium horum criminum in uno adhaerefcas omnino necesse est. Aut enim, quantumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non promiserint tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut illae dederunt, sicut fuere pollicitae, at tu prae invidia occultas, in sinuque *absconditum* servas munus, non impertiens illud indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt etiam in hoc genere multa; tu vero nondum ea saeculo tradidisti, cum usum eorum ad nescio quod aliud tempus reponas. Illud enim neque ausim dicere, Musas, duo tibi praestare

χας· θεῶν τε ^a γενέσεις διηγέμεν, ἄχρη καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάς, καὶ γῆς, καὶ ἑρᾶς, καὶ ἔρωτος· ἐτι δὲ γυναικῶν ζήτησας, καὶ ὁδαιέσεις γεωργικάς· καὶ ὅσα περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ χειρῶν ζήτησας, καὶ ἀμῆτης, καὶ πλῆθους, καὶ ὅλως τῶν ἁπάντων. θάτερον δὲ, καὶ ὁ χρησιμώτερον ἢν τῷ βίῳ ὁδὸν πολὺν, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον εὐκός, λέγω δὲ τὸ τῶν μελλόντων ποροαγόρευσιν, εἰδὲ τὴν ζήτησιν ἐξαπέφηντας, ἀλλὰ τὸ μέρος τῆτο πᾶν λήθη ὁδῶν δέδωκας, εἰδὰμ ἡ ποιήσεως ἢ τὴν Κάλχαντα, ἢ τὴν Τηλέφον, ἢ τὴν Πολυίδον, ἢ καὶ Φινέα μιμησάμεν, οἱ μὴδὲ ὁδὸν Μουσῶν ζήτησιν τυχόντες, ὅμως ποροεθέσπιζον, καὶ οὐκ ὤκνην χρεῖν τοῖς δεομένοις.

Ὡς τε ἀνάγκη σοι τῶν τῶν αἰτιῶν μῖα γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐφεύσω, εἰ καὶ πικρὸν εἰπεῖν, [εἴχ] ὥς ὑποχωρομένην σοι τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα πορολέγειν δύνασθαι. ἢ αἱ μὲν ἔδωσαν ὅσων ὑπέσχετο, σὺ δὲ ὑπὸ φθόνου σποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κολυμπὸν φυλάτεις τὴν δωρεάν, καὶ μελαδιδὸς αὐτῆς τοῖς δεομένοις. ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα πολλὰ, εἰδὲ πᾶν αὐτὰ τῷ βίῳ ὁδῶν δέδωκας, οὐκ οἶδα εἰς ὃν χερσὶν τινα ἄλλον ταμιευόμεν τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκείνο μὲν γὰρ εἰδὲ τολμήσαιμ' ἀν εἰπεῖν, ὥς αἱ Μῦσαι δύο σοι παρέξουσιν ὑποχόμεναι, τὸ

^a Γένεσις] Γένεσι W. Vulgatae adfentitur Fl. ^b Πολυίδον] Πολυίδον W. male. ^c Οὐκ ὥς] Sic Edd. Οὐκ περὶ P. H. In W. abest εἴχ.

36. Εἰς ὃν παίρνει τινε] Ἰπρίστις τὴν εἰς ὅτινα ἄλλον παίρνει, ὅσα ἀποκαλλῇ τὸ λόγον ποιήσῃ, ὥς ἐν τῇ, εἰ καὶ

ἀλλ' ἄλλο. ἐπὶ τῇ εἰς ὅτινα εἰ καὶ μὴ δι' ἄλλο ὑπὸ τῶν εἰρησίων, εἰτι χρὴ Ἑρμογόνῃ πιστεῖται. V.

de 'Oxx. c. 49. De Phineo narrant etiam Poëtae in caecitatis solatium concessam ei fuisse divinandum peritiam.

M. d. S.

Ibid. Πολυίδον] Conf. supra de Sals. c. 49. ubi quod sic scribitur.

J. F. R.

29. Ὡς ὑποχωρομένη] Locus corruptus in Impr. εἴχ ὥς. . . In W. deest εἴχ, & a recentiore manu super inductum ὥς. Donec aliquid melius inveniat, dele illud εἴχ.

M. d. S.

Ibid. Οὐκ ὥς ὑποχωρομένη] Aut abundare ὥς videtur, aut deficere post ὥς verbum εἴπαι vel simile. J. M. G.

Tom. III.

Οὐκ ὥς] Si εἴχ deleas, salvum erit ὥς, quod facillime πλεονάζει, ac vel vehementius adfirmare, satis notum. At si tamen aliqua ratio habenda particulae εἴχ vel οὐκ, lege ὥς, & sic forsitan adparebit, unde οὐκ natum sit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur, servavi suspectam lectionem, sed uncis seclusi negationem.

J. F. R.

32. Ὡς κολυμπῶ] Et sic esse in Fl. aliisque, adscripserat Solan. Sed bene habet vulgatum, etiam ὑπὸ κολυμπῶ frequentius alibi, ut Alex. c. 26. & 39. p. med. ac Hermot. c. 37. med. & 81. a. m. Nec non Adv. In-

Hh

δοσ.

τὸ μὲν ἔδοσαν, ἐξ ἡμισείας δὲ ἀνεκαλέσαντο⁴ ὁπολιτίαι, alterum quidem dedisse, ex di-
τὴν ὑπόχρεσιν. λέγω δὲ τὴν τῆς μελλόντων midia vero parte promissionem suam, de
γνώσιν. καὶ ταῦτα προτέραν αὐτῷ ἐν τῷ futurorum cognitione loquor, revocasse,
ἔπειτα ὑπερχημεύει. cum tamen prius illam in versu pollicitae
essent.

Ταῦτα ἔνθα τίνος ἄλλου, Ἡσίοδε, quam ab ipso te, aliquis potest discere?
ἢ παρ' αὐτῷ σὺ μάθοι τις ἄν; ὁ πρέπων⁴ Decuerit enim, quemadmodum ipsi Dii
γὰρ ἄν, ὥσπερ οἱ θεοὶ δοτῆρες, εἰδὼν εἰσιν, bonorum sunt auctores; ita etiam vos illo-
ἔγω δὲ καὶ ὑμῖν τοῖς φίλοις καὶ μαθηταῖς rum amicos atque discipulos, cum veri-
αὐτῶν, μὲν πάσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι⁵ τῶν tate omni, quae nostis enarrare, & si qua
ἔνθα ἴτε, καὶ λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας. nobis videntur dubia, ea resolvere.

ἩΣΙΟΔ. Ἐγὼν μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, 50 4. HES. Licebat mihi, vir optime, fa-
ῖον ῥαδιαν ἀποκρίσιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ cili responsione defungi de omnibus, nihil
ἀπάντων, ὅτι μηδὲν ἔστι τῶν ἔρρα-φωδημένων esse eorum carminum, quae a me consuta
ὑπ' ἐμῷ, ἰδίων ἐμῶν, ἀλλὰ τῶν Μουσῶν. καὶ sunt, mihi proprium, sed Musarum: ab
ἐχρῆν σε παρ' ἐκείνων τῆς λογισμῆς τῇ τε his proinde rationem dictorum pariter &
εἰρημύων καὶ τῶν ὀφθαλμολογῶν ἀπαιτεῖν⁵ 55 praetermissorum esse poscendam: me vero
ἐγὼ δὲ ὑπὲρ μὲν ὧν ἰδίᾳ ἠπιτῶ-ἀμην, λέγω de his, quae per me sciebam, de pascendo,
δὲ τῷ νέμειν, καὶ ποιμαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, inquam, curandoque grege, & exigendo,
καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα ποιμῶν & mulgendo, reliquisque, quae pastorum

^a Ὑπερχημεύει] Nil mut. Fl. Ald. Ὑπερχημεύει Pell. ^b Πρέπων] Πρέποι W. ^c Ὑπὸν] Sic S. A. M. Cett;
ἐμῷ, maic. ^d ἴτε] ἴδε B1. ἴδε adscriptum ejus margini.

50. Ἐγὼ μὲν μοι] Διακρίν. ἄν. V.

* Ἀμολογῶν] Ἀμολογῶν C.

doct. c. 12. Sed Pifcat. c. 36. etiam ut hic, ὑπὸ κέ-
λεον ἔχον. Item infra Navig. c. 20. Θεογονίης ὑπὸ τῶν Ἑρ-
μῶν. Alciph. l. Ep. 38. p. 176. ὑπὸ τῶν ἡρώων κοι-
μαμένη χαλκίσκων. Herodian. III. 5. 11. καὶ τὴν ἐξ ὅ-
φισι ὑπὸ κέλεον. J. F. R.

46. Δοτῆρες ἰάν] Hesiod. Theog. 46. 633. M. du S.
Δοτῆρες ἰάν] Δοτῆρες est Theogon. 46. & Homer. Od.
Θ. 325. Meminerimus subtilis doctrinae Dan. Heinsii;
qui in Hesiodi opp. & dies c. 15. p. 154. Arsem, in-
quit, tradidit τῷ Prometheus. Ita dicuntur proprie in
veteri Theologia Dii singuli, cum dona sua largiuntur,
quae alio nomine ἰάν (id ipsum nempe est sua) dicen-
tur, & ipse δοτῆρες ἰάν. Non excogitasse hoc vide-
tur Heinsius. Sic enim Eustathius ad II. Ω. 528. Ἐοί-
κε γένος ὁδοτῆρος ἢ λῆγος (ἰάν) εἶναι ὡς ἀπὸ τῶν ἰάν, τὸ ἰδῶν.
J. M. G.

47. Ὑμῶν τοῖς φίλοις] Salin. editor recte emendavit
quod in Impr. ante eum erat, ἐμῶν. M. du S.

63. Ὅμως δὲ σὺν ἀπορίᾳ — ἀπολογία] Haec ver-
ba non agnoscit Interpres, vel, quod potius credo,
eo quod illa non intellexerit, de industria suppressit.
Sed procul dubio legendum est ἀπολογία. J. P. a G.

58. Καὶ βδάλλειν] Ἀμολογῶν καὶ βδάλλειν τὸ ἀμολο-
γῶν. V.

Ibid. Οὐκ ἀπορίᾳ &c.] Palmerius coniecit legen-
dum esse σὺν ἀπορίᾳ πρὸς σὺν ποιητικῆς ἀπολογίας, sic
editio Florentina: male in Ms. & editis ἀπολογία,
ut recte doctissimus Palmerius vidit. J. G. G.

Οὐκ ἀπορίᾳ πρὸς σὺν ποιητικῆς ἀπολογίας] Recte
aggressus est hunc locum Palmerius; sed an procul
dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo.
Negari enim nequit, quin ad vulgatam scripturam
propius accedat αἰτιολογία, quomodo ipse diu est
quum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογία,
quod ille supponebat. Quin & significatio vocis
huc melius convenit, si modo examines, & ejus effi-
caciam ex Quintiliano huc compares. J. G.

Οὐκ ἀπορίᾳ πρὸς σὺν ποιητικῆς ἀπολογίας] Jure ad
hoc ἀπολογία offenderunt Eruditi, quorum Palme-
rius coniecerat legendum ἀπολογία, veram profecto
affecturus scripturam. Prorsus enim ita habet editio
Florentina. J. J.

64. Ἀπολογία] Ἀπολογία legendum videtur. In-
fra c. ult. ὅτε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μακρίας
ἀφίει. F. G.

Ἀπολογία] Ex W. & Ed. Fl. uti legendum conie-
cerat Palmerius. In reliquis ἀπολογία. Confer ta-
men

opera sunt ac disciplina, caussam dicere merito: Deas quidem sua munera, quibus cumque voluerint, & in quantum decere patent, impertiri.

5. Interim tamen neque poetica mihi apud te defensio defuerit. Neque enim, putato, decet, a poetis tenuiter nimis & minuto studio reposcere, syllabarum tenuis omnium, perfecta omnino quae dixere, & si quid in ipso poëseos cursu non animadversum effluat, acerbè illud exigere; verum scire, multa nos & modulorum caussa & soni inculcare. Quaedam autem carmen ipsum saepe, utpote levia ac polita, nescio quomodo adsumit. At tu maximo nos nostro bono is privatum, libertatem dico, & in fingendo potestatem. Et reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta quaedam &

ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαια δ' ἂν εἴην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὐτῶν δωρεάς, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωντο καλὰς ἔχειν, μέγα δίδωσιν.

Ὅμως δὲ σὺ δὲ ἀπορήσω πρὸς σέ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· ἐγὼ δ', οἶμαι, χρὴ πρὸς τὴν ποιητικὴν εἰς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογεῖν, ἀπαιτεῖν γὰρ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελῆ πάντως τὰ εἰρημνῆα, καὶ εἴ τι ἐν τῷ ποιήσεως δρόμῳ ὁρᾷται λάθῃ, πικρὸς τὸτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τὸ μέτρον ἕνεκα, καὶ τὴν εὐφωνίαν, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἐπὶ αὐτὸ πολλάκις λέειν ὅντα σὺ οἶδ' ὅπως παρὲδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἔχ' ὅρας ὅσα τὸ ποιήσεως καλὰ. ἡ σκινδαλάμους δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκ-

e 'Απολογίας] Restitui ex W. marg. A. & Fl. 'Απολογίας male G. & Edd. vulgo. f Tw] Omittit FL g σκινδαλάμους] Sic Edd. omnes & M. σκινδαλάμους corrigit Solan. alique.

77. Σκινδαλάμους] Σκινδαλάμοι τὰ τὴν καλὰμους ἐν-
θύσματι ἢ σκόλοπι, ἢ ἐπεφρασία τὴν ἀκριβῆ. σκινδαλά-
μοι. † τοῦτο δὲ ἐπὶ μὲν εὐθείας ἐξήνται † σκινδαλάμους ἐν

λεπτολογίας. Ἀριστοφάνης σὺ πηλίκαι, λόγῳ ἀκριβῶς σκιν-
δαλάμους μαθήσομαι. V.

† Videtur hic omissum quod extat apud Suidam: ἐπὶ δὲ
τὸν πλάγιον παρεῖνται. J. Clav. Quod etiam agnoscunt
C. G. M. du S.

† Σκινδαλάμους] E. G. σκινδαλάμους. In C. recto uti & hic
scribitur.

men cum 'Αναβ. c. 3. ubi ἀντιλογία scribitur. Kuffe-
rus αἰτιολογίας Gronovii probat. M. du S.

68. Παρέρριον λάθῃ] Cl. Hemst. margini adleverat
vidend. L. Boi ad N. T. p. 273. Is igitur ad Hebr. 2.
1. ubi legas: μήποτε ὁ ὁρᾷται, docet id reddi non
posse persuadere, quod de garrulis dicitur, & quod ver-
bo ὁρᾷται vel ὁρᾷται exprimi solet, ut Plutarch.
habet de Garrul. p. 501. Dein ex hoc Luciani loco,
εἴ τι — ὁρᾷται λάθῃ. i. e. Si quid in poëseos cursu per
imprudens omisum fuerit, aliisque, monet, idem
esse quod ἀμύλαν & ὁρᾷται, oppositum τῇ προσί-
χω. idque ap. LXX. Prov. III. 21. opponi τῇ τη-
ρεῖν, ubi legimus: εὐὲ, μὴ ὁρᾷται, τήρησον τὴν ἐμὴν
βουλὴν. Haec per compendium. J. F. R.

77. Σκινδαλάμους] Alias σκινδαλάμους. F. G.
Σκινδαλάμους] Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut
emendationis ratio pateat, adi Aristoph. Nub. p. 130.
E. & Ran. 250. D. M. du S.
Σκινδαλάμους] Σκινδαλάμους vocat Aristoph. Nub. 130.
ubi docet Schol. proprie sic dici τὰ λεπτότατα τὴν ἐν-
θύματι

καὶ τὰ τὴν καλὰμους ἐνθύματι. Utitur etiam Βατραχ. 835.
eadem orthographia & notione, pro subtilibus iu-
gis. Poterat itaque alicui videri, forte hic etiam
σκινδαλάμους esse restituendos. Verum non modo
utriusque formae mentionem facit Hesychius: sed est
etiam, quod huc forte pertineat, in Schol. ad Nub. I.
c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλάμους) ἐπὶ τὴν ἐν-
θύμας ἐξήνται, ἐπὶ δὲ τὴν πλάγιον παρεῖνται. Haec ad
verbum significant, dici σκινδαλάμους & σκινδαλάμους
sed σκινδαλάμοι κ. τ. λ. Verum potest fieri ut de σκιν-
δαλάμοι & σκινδαλάμους aliquid dicere voluerit Scho-
liastes, quod vel ipse male explicaverit, vel corruerit
alius. Caeterum eadem leguntur apud Suidam h. v. J. M. G.

Σκινδαλάμους] Solani emendationi adversatur scri-
ptura Scholiastae. Sed si & Aristoph. & ejus Schol. ad
Nub. v. 130. inspicis, videbis in Aristoph. σκινδαλά-
μους quidem ob metrum recte legi, omisso altero α.
Verum Bisetius indicat ap. Suid. etiam σκινδαλάμοι le-
gi; quod pro vulgata facit. Hesych. triplicem scriptu-
ram

ἐκλέγεις, ἢ λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς.
ἀλλ' ἐ μόνον ταῦτα σὺ, ἐδὲ κατ' ἐμὴν
μόνην, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι τὰ τῷ ὁμο-
τέχνῳ τῷ ἐμῷ Ὀμήρῳ ἀσπάζεσθαι, λεπτὰ
ἔγω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἅπαντα διε-
ξιοῦντες.

Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμοῖα χωρῆσαντα τῇ αἰτίᾳ
τῇ ὀρθοτάτῃ ἀπολογίαν ἀπολογησάσθαι, 8
ἀνάγνωθι, ὡς ἔστι, τὰ ἔργα μου, καὶ τὰς
ἡμέρας. εἴη γὰρ ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τέτρω-
μαίνικώς ἄμα καὶ προφητικῶς προλεθροῦνται
μοι, τὰς ἀποδείξεις προδηλῶντα τῇ γε ὀρ-
θῶς καὶ χεῖρι χαρὸν παραποιμένων, καὶ τῷ ὄν-
τελειμμένων τὰς ζητίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δὲ σε Διή-
σοναι,

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ πείσεται τοῖς ὀρθῶς
γυωργεῖν, ἡ χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαν-
τικῇ νομίζοιτο.

ΛΥΚ. Τὸτο μὲν ἐν, ὡς θαυμάζει Ἡσίο-
δε, καὶ πάντῃ ποιμενικὸν εἴρηται σοι, καὶ
ἐπαληθεύειν ἔκαστος τῷ Μουσῶν ἐπίπτοιαν,
αὐτὸς ἐδὲ ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπὶ δυνά-
μεν. ἡμεῖς δὲ, ἐν ταύτῃ τῇ μαλίκῃ
ὡς οὐ καὶ τῷ Μουσῶν ἀπειμύμενοι.
ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα πολλὰ μαλίκωτεροι.

spinas eligis, ansasque quaeris calumniarum
Neque vero solus tu talia, neque contra me
solum, sed multi etiam alii sunt, qui Ho-
meri, eandem artem professi, carmina vel-
licant, ita minuta omnino & valde exigua
disputantes.

6. Si vero opus est cominus congre-
di cum crimine, & eam dicere causam quae
verissima est, lege, tu homo, Opera mea
ac dies. Intelliges enim, quot res in illo
carmine, divine & tanquam a vate praedi-
ctae a me sint, quae exitus praesignificent
cum eorum, quae recte & suo tempore
operantur, tum illorum quae praetermissa
sunt, noxas. Jam illud:

Corbe feres raro, rarus tibi & accola
plaudet:

& rursus, quae bona recte colentibus agrum
superfutura sint, utilissima vitae divinatione
jure habeatur.

7. LYC. Istuc quidem, vir admirabilis
Hesiodo, plane pro pastore a te dictum est,
viderisque confirmare illum Musarum ad-
iudicium, qui neque causam dicere pro ver-
sibus possis. At non istam nos quidem di-
vinationem a te ac Musis expectabamus:
cum ad talia multo vobis diviniore sint ru-
sti.

α Χρησιμ. — ΛΥΚ. Τούτο] Sic etiam M. cum Edd. Gronovius ΛΥΚ. transponit. β Εἴρηται] Εἰρήσεται Fl.
Sed vulgatum praestat. γ Ἐπίπτοιαν] Ἐπίπτοιαν Fl. male. Id tamen & adscriptum marg. ΑΙΩ. δ Παραμύμε-
νοι] Παραμύμενοι Fl. male.

81. Καλὸν κίττιον] Κιττῶσι. V. Καλὸν κίττιον, καλὸν
κίττιον. C.

82. Ἄττα] Τινά. ἢ ἄττα. ἢ ὡς ἀπὸ τῆς ἑλίου. G.

92. Φορμῷ] Φορμῶς, παραμύμενους ἢ πλεονέκτους ἀγ-
γῶν ἐν φλοιῷ, ἐν ᾧ εἰσέβησαν ἰχθυὶς κομίζουσι. G.

98. Καὶ πάντῃ ποιμενικὸν εἴρηται σοι] Ἀπὸ τῆς ἀπλοῦς
ἐστὶν ἐκ παλαιῶν ποιμενικῶν εἰρηται. V.

nam adfert, dicens: Σκιδάλαμον, σκιδάλα, τινὲς δὲ
ἀπὸ τῆς χ. σκιδάλαμον (σκιδάλαμον Ed. Hag. male, et si
scido) ἄλλοι σκιδάλαμος. Quare nil hic mutavi, etsi
σκιδάλαμος usitatus. Habet nonnihil de hoc vocabu-
lo B. Bos Obf. Crit. p. 186. Sed orthographiam etiam
in medio relinquit.

79. Ἄλλ' ἐ μόνον ταῦτα σὺ] Ἄλλ' ἐ μόνον ταῦτα
σὺ. Th. M. Οὐ jam erat in Edd. nostris.

86. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας] Antiquus ergo hic titu-
lus.

92. Οἴσεις &c.] Hesiod. Ἔργ. 480.

95. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαλίκῃ νομίζοιτο. ΛΥΚ.

Τούτο μὲν ἐν &c.] Sic procedit is locus in editionibus.
Sed quid priora verba faciant ad praecedentem perio-
dum, haud facile quis dixerit. Necessum est omni-
no, ut persona Luciani his omnibus proponatur,
quippe cujus manifeste apparet has voces esse, qui
vult concedere vaticinationem esse utilissimam homi-
nibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum,
quum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic
igitur posthac mutandae editiones. ΛΥΚ. χρησιμωτάτη
ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τούτο μὲν ἐν &c. Paulo ante et-
iam interpres vocem προδηλῶντα vitiose accepit pro
singulari accusativo quum praesignificanti, quae tamen
est.

Nci; & optime nobis de illis rebus vaticinentur, si phuat Deus, florentes futuros esse manipulos: (*messem copiosam*) si vero aestus invalescat, sitiantque arva, fieri non posse, quin fames sitim illorum consequatur: nec oportere media aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fufis frustra seminibus; neque metendum spicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri fructum. Neque sane divinatione ad illud opus est, nisi obruas semina, & ligone armatus servus terram iis inducat, devolaturas aves, omnemque spem aestatis interceptam devoraturas.

8. Talia enim si quis praecepta dicat aut monita, non peccaverit; a divinatione autem multum abesse mihi hoc opus videtur, cuius sit obscura & nusquam nullo modo manifesta ante cognoscere. Quale est illud cum Minoi praedictum est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium, & cum praesignificata Achivis caussa irarum Apollinis, itemque anno decimo captum iri Ilium. Haec enim sunt divinatio. Alioqui si ista quoque superiora ad divinationem aliquis re-

5° ὅμοι' οἱ γεωργοί, καὶ ἀριστα μαρτεύονται ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντο μὲν τῷ θεῷ, εὐθαλῇ ἔσται τὰ δράγματα· ἦν δὲ αὐχμὸς ἑὶ ὀπιλάδῃ, καὶ εὖ διψήσωσιν αἱ ἀρurai, ἐδεμία μηχανὴ μὴ ἔχῃ λιμὸν ἐπακαλυθῆσαι τῷ δέϊφι αὐτῶν. καὶ ὅτι εὖ μεσῶντο θέρους χρόνῳ θεῶν, ἢ οὐκ ἂν τι ὀφελῶς γένοιτο, εἰ καὶ ἐκχυθέντων τ' σπερμάτων· ἐδὲ ἀμᾶν χλωρὸν ἔτι τ' ῥάχυν, ἢ κερὸν εὐρέθησεα καὶ καρπὸν. εὖ μὲν ἐδ' ἐκείνο μαρτείας δέεται, ὥς ἦν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρματα, καὶ θεράπων μακέλλῃ ἔχων ὀπιφοροίῃ τ' γῆς αὐτοῖς, καταπτήσει τὰ ὄρεα, καὶ προκαλεῖται τ' ἀπασαν τῇ θέρους ἐλπίδα.

20 Τὰ γὰρ τοιαῦτα φθαινέσεις μὲν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι. μαρτυκῆς δὲ πάμπαν σπιδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ ἀδύλα, καὶ ἐδαμῇ ἐδαμῶς φανερὰ προγιγνώσκουσιν· ὥσπερ τὸ τῷ Μίνωι παρορνεῖν, ὅτι ἐν τῷ τῷ μέλιτι πίδα ὁ παῖς ἦ ἔσται αὐτῷ σποπεπνιγμῶς, καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς προμηνύσαι τ' Ἀπόλλωνος ὀργῆς τ' αἰτίαν, καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτει ἀλώσεα τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαλίσκῃ οἰεῖται καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθείη, οὐκ

* e Ὑμῶν] Recte M. Fl. H. Fr. P. Ὑμῶν male f. f Ἐπιλάδῃ] Λάδῃ W. g Διψήσωσιν] Sic & Fl cum cett. Διψήσωσιν W. h Ἐσται] Recepi ex L. & W. in quo ἔσται tamen ab altera manu, cum ἔσται ante legere-tur, quod & Edd. obfudet. i Αὐτῷ] Αὐτοῦ Fl. k Ἀποπεπνιγμῶς] Sic rescriptum ex W. & Fl. Ἀποπεπνιγμῶς Edd. cett.

est pluralis & referenda ad ὅσα. Opsopceus ad ipsum poema qui retulit poemate successus manifestante laborum.

Ἰερομαντῶτα] Nihil mutandum esse circa interpunctionem hujus loci, satis, puto, interpretatio nostra ostendit.

14. Κερὸν οὐρὸν τ' καρπὸν] Possit aliquis suspicari καρπὸν (τ' ῥάχυν) τ' καρπὸν, quod sane ex libro allatum non respuerim. Sed nec alterum damnaverim: καρπὸς vasis, imanis, qui speciem quidem habet, sed ob mollietatem & teneritatem paullo post exarescens & corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam.

24. Μίνωι] Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer Orx. c. 49. unde conjecturam faceret licet, praedictum hoc Minoi a Polydo.

26. Ἐσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμῶς] Ἐσται invenitur in

W. & L. pro quo in Impr. est ἔσται. Ἀποπεπνιγμῶς vero in W. & Fl. melius quam ut in Impr. ἀποπεπνιγμῶς.

27. Ἀπόλλωνος ὀργῆς] Hom. Il. A. 93. Et ad statim sequentia conf. Il. B. 300. 332.

30. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθείη, οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μοῖναι λέγων] Unde potuit Benedictus venire ad talem versionem quae si quis illi adscripserit, neque me vatem dixeris? Est enim praeterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit Opsopceus. At si quis ea quae in jactas, illi adscribere volueris, & ille me quoque vatem rectissime dicere poteris. Est enim omnino haec vis ejus loquutionis, ut ipse novit, unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοις καὶ ἔμπροσθεν πρὸ αὐτῷ ἔγκαν λῶν vertit, facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum

οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μὲν μάντιν λέγων. προερῶ
 γὰρ, καὶ προβοσκοῖω, καὶ ἀνευ Καταλίας, καὶ
 δάφνης, καὶ τρίποδος Δελφικῆς, ὅτι ἂν
 γυμνὸς τῷ κρύει πεινοσῇ τις, ὕοντο
 προσέτι ἢ χαλαζῶντο τῷ θεῷ, ἡπία-3
 λον ἢ μικρὸς ὑπερβασίται τῷ τοιούτῳ, καὶ
 τὸ ἔτι γε τῷ μαλίκωτερον, ὅτι καὶ θέρμη
 μὲν ταῦτα, ὡς τὸ εἶκος, ὑπερβασίται, καὶ
 ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖοι ἂν εἴη
 μεμνησθῶ.

Ὡστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ
 μαντείας ἄρες· ἐκεῖνο δὲ ὃ εἶρηκας ἐν ἑρ-
 χῇ, ἴσως ὠφελέχειας ἀξίον, ὡς εἶδεν
 ἡδὲ τὴν λεγομένην, ἀλλὰ τις ἐμπνοα
 δαιμόνιον ἐνεποιεῖ σοι τὰ μέτρα, καὶ πάν-4
 τες ἐκεῖνη βέλαι ἔσονται. καὶ γὰρ ἂν τὰ μὲν
 ἐπιτελέσῃ τὸ ὑπερχημύων, τὰ δὲ ἀτελῆ
 ἀπελίμπανεν.*

a Ἡδὲ] Ἡδὲ W. & Fl. b ὑπερχημύων] ὑπερχημύων W.

35. Ἡπίαλ] Ἡπίαλ W. & Fl. c ὑπερχημύων] ὑπερχημύων W.

ipsum crimineris. Et rursus ibid. c. 26. ὡς οὐκ ἂν φθάνοις κρύσειν, ne igitur praecognitum enunciare cuncteris. In Symposio c. 2. ὡς οὐκ ἂν φθάνοις ἐστὶν ἡμῶν, Ita-
 que omnino nos excipies.

31. Οὐκ ἂν φθάνοι] Non effugiet me vatem dicere. i. e. quin me vatem dicat.

44. Ἡδὲ] In W. & Fl. Ἡδὲ W. quod observatu dignum est.

48. *) Si quis illam de divinandi facultate Hesiodi disputationem, an fabellam? tractare velit; illi excutiendus ante omnia fuerit locus Pausanias Boeot. p. 306, 7. Wechsel. Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσι ὅτι ὡς μαλίκων Ἡσίοδος διδάχεται ὅτι Ἀπαρίων καὶ ἔστιν ἡ καλὴ μαλίκη, ὅπως τε ἐπιλεξιμὰ καὶ ἡμῶν, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρμασι. De his aliquid nos docuissēs, Ly-
 cine.

5. Ἀπὸ αὐτῶν τοῦτο ἔστι] Aut ut focimus interpungendum, aut Ἀπὸ τοῦτο prorsus exterminandum fuit.

In Ven. 2. pro ἀπὸ αὐτῶν, παρὶναι est. Ibid. Διὰ τοῦτο ἔστι] Sic legendum & distinguendum videtur: Ἀπὸ τῶν φιλοδοξούντων οὐκ ἔστι τοιαῦτα;

Διὰ τοῦτο] Haec verba superioribus esse adjungenda; nec, ut adhuc factum est, trahenda ad membrum sequens, apertum, nisi fallor, nostra facit interpretatio.

7. Ἐδὲ ἐ ποιεῖ] Et si commode abesse potest καὶ, minime tamen id cum Ox. omitto, quia ita sacpissime abundat ap. Nostrum. Supra Pseudol. c. 8, f. 57.

ferat, effugere non poterit; quā me quodque vatem dicat. Praedicam enim ac divi-
 nabo, idque sine Castalia, & lauru & tri-
 pode Delphico, si quis nudus in frigore obambulet, pluvias insuper aut grandines fundente Deo, hunc talem rigor cum tre-
 more non parvus invadet: & quod magis adhuc divinum est, etiam calor postea, ut probabile est, superveniet, & multa in hoc genere, quorum meminisse ridiculum
 40 fuerit.

9. Itaque hoc genus defensionis & divinationum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte dignum fuerit quod recipiatur, nihil te scivisse eorum quae diceret, sed afflatu quodam divino subiecta tibi carmina, quamquam ne illud quidem satis firmum est: neque enim ille alia quidem promissorum impleturus erat, alia vero imperfecta relicturus.

N A.

ἂν συνήντων ὅ, τι καὶ λέγει. Ibid. c. 20. f. οὐδὲ καὶ, καὶ ποιεῖν. Plura jam notata vid. ad Quom. Hist. c. 60. Adde ibid. c. 46. Et Paraf. c. 51. f. Item Long. Fast. III. 106. καὶ ἔστιν καὶ αὐτοὶ, Aelian. V. H. I. 2. Phalar. Ep. 8. δίδως ἰγχεῖν — ὅ, τάχα ἂν καὶ ἐπιδοῖν. Et alia quae Cl. Hemsterh. jam dedit T. I. Somn. c. 7. ubi καὶ τὰ θία ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκίμωντον δι' ἡμῶν. Et sic virorum doctorum conjecturae facile cum scriptura vulgata conciliarentur, si de Calumn. c. 30. pr. pro Τί ἐν χρόνῳ ποιεῖ; legas, Τί ἐν χρόνῳ καὶ ποιεῖ; modo mutatione ibi opus fuerit.

10. Ἀπὸ Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν ἐσταγών] Ex Aegypto & tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde Αἰγύπτου πυροφόροι Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rustilii Itiner. lib. 1.

Quin & fecundas tibi conferat Africa messes.

Sic Africa cum spicis. Claudian. lib. 2. de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, e Sicilia, Gallia Narbonensi.

11. Σταγών] Vid. cap. 13. & vitam Commodi a Wottono Anglice scriptam, 211. ubi de classe frumentariorum navium plura.

15. Εἴπιτο μοῖ ἡμῶν] Phrasis Aristophanis Pl. 8:4. Ἐπὶ μοῖ ἡμῶν παιδάριον. Ubi Gavar. existimat ferivum tamen non respici, sed filium, quia de servo dixisset ἐπὶ μοῖ. sequere me, non tecum. Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem fe-
 vct

NAVIGIUM, SEU VOTA.

ΠΛΟΙΟΝ, Η ΕΥΧΑΙ.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIP-
PUS, ET ADIMANTUS.

ΛΥΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΙΠ-
ΠΟΣ, ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

L Y C.

A T K.

Nonne dicebam ego, facilius posse fieri, ut vultures effugiat jacens in propatulo antiquum cadaver, quam Timolao mirabilis spectaculi aliquid *subducatur*, etsi uno spiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat; adeo tu spectaculorum avidus, & impiger ad talia. TIM. Quid enim agendum erat, Lycine, homini otioso, qui audisset, ingentem adeo, vel immensam potius navem in Piraeo appulsam, de illarum numero unam, quae annonam ex Aegypto in Italiam advehunt. Puto autem vos quoque, te, *inquam*, & Samippum hunc, non alia, quam spectandae hujus navis causa ex urbe venire. L Y C. Sic est, per Jovem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, nescio, in spectantium turba errore quodam a nobis distractus: ad navim quidem usque una venimus: cumque in illam ascenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum non

ΟΥκ ἐγὼ λέγον ὅτι θᾶπρον τῆς γύ-
πας ἑωλ^α νεκρὸς ἐν Φανερώ κείμε-
νος, ἢ θείαμά τι τ^β ὡς δόξαν Τιμόλαον
ἀγαθάοι, καὶ^β εἰς Κόρινθον θεοὶ ἀπνευσ-
τίζοντα^α ἀπέναι ἀφ' τῆτο; ἔτω φιλο-
θεάμων σύ γε καὶ ἄοκνον τὰ τοιαῦτα.
TIM. Τί γ' ἔδει^α καὶ ποιεῖν, ὦ Λυκίνε,
χολὴν ἀγοῖα, πωρόμενον ἔως ὑψιμε-
γέθη ναῦν, καὶ πέρα τῆ μέτρου εἰς τ^β Πειραιᾶ
ἰοκαλαπεπλευκέναι, μίαν τ^β ἀπ' Αἰγύπτου εἰς
Ἰταλίαν ἀπαγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφῶ,
ε^α σέ τε καὶ Σάμιππον τέτονον, μὴ κατ'
ἄλλο τι ἐξ ἄσπε^α ἦκειν, ἢ ὀφορμῶν τὸ
πλοῖον. ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ Ἀδείμαν-
τος^α ὁ Μυρρηνῆσι^α εἶπελο μεθ' ἡμῶν.
ἀλλ' οὐκ οἶδ' ἢ ὅπῃ νῦν ἐκείνός ἐστιν, ἀπο-
πληθεῖς ἐν τῷ πλήθει τ^β θεατῆρ^α. ἄχρι
μὲ γ' ἡ νεὼς ἅμα ἦλθομεν, καὶ ἀνιόντες εἰς
αὐτὴν, σὺ μὲ, οἶμαι, Σάμιππε, προήεις.
20 μὲ σὲ δὲ^α ὁ Ἀδείμαντος^α ἦν εἶτ' ἐγὼ
μετ' ἐκείνον ἐχόμενος^α αὐτῷ ἀμφοτέραις.
καὶ με ἀφ' τ^β ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε
χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, καὶ ἀνυπόδη-
τον αὐτὸς ὢν. τὸ ἀπὸ τέττο δὲ οὐκ ἔτι
αὐ-

^a 'Εγὼ λέγον] Sic etiam Fl. cum f. B. P. H. ^b εἰς] 'Ες O. ^c 'Απέναι] Sic Fl. B. P. &c. Παρῆναι f. cum l'z. ^d καὶ] Omittit f. ^e σέ τε] Σφῶς ἐν O. ^f πλοῖον] πλοῖον male f. sola. ^g 'Ο] Abest artic. in O. ^h 'Οπῃ] 'Οποι Fl. ⁱ 'Ο] Sine artic. O. & Fl. ^k 'Ανυπόδητον] Nil mut. Edd. nec O.

1. Οὐκ ἐγὼ λέγον] Κῆσις τῷ α καὶ τῷ εἰς τὸ α τῷ ἰγὰ καὶ τῷ ἱλγῶ. V.

vet Hom. II. K. 516. 'Ὡς ἰδ' Ἀθηναῖον μὲν Τυδῆος υἱὸν ἔπυσαν. At nihil certi inde conficias; quum ἀκολουθεῖ μὲν ἱμῶν, in Evang. Luc. IX. 49. Et ἀκολουθεῖ μὲν αὐτοῦ καὶ αὐτῶν in Apocal. VI. 8. item XIV. 13. quoque legas eodem sensu quo ἀκολουθεῖ τινι in eadem Apocal. plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico

gr. ubi ἑπείδῃ μὲν τινὸς pro τινί, jam dedit Cl. Bos ad Evang. Luc. I. d.

22. Καί μοι] Pro ὅς μοι usurpari, pluribus monet Rev. f. Elph. ad Evang. Luc. XV. 15.

23. 'Ανυπόδητον] Alibi ἀνυπόδητον penult. brev. Vid. ad Asin. c. 16. ubi utrumque probatur. f. F. R.

29. Θᾶ-

αὐτὸν εἶδον, ὅτε ἔνδον ἔτε ἐπεὶ ^a κατέλη-25 *vidi, neque intus, neque postquam descen-*
 λυθήμεν.

ΣΑΜ. ^b Οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅπως ἡμᾶς
 ἀπέλειπεν, ὅποτε, οἶμαι, τὸ ὡραῖον ἐκεί-
 νο μεράκιον ἐκ τῆ θαλάμης προήλθε, τὸ ^c
 καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδεμένον ἐς 30
 τὴν πίσω τῆ κύμην, ἐπ' ἀμφοτέρω τῇ μετώ-
 πῃ ἀπηγυμένῃ. καὶ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντιον
 οἶδα, οἶμαι, γλαφυρὸν ἔτα ^c ἐκείνῳ
 δῆμα ἰδὼν, ^d μακρὰ χαίρειν φράσας
^e τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, ^f περιγυμένῳ 35
 τὸ πλοῖον, παρέσθηκε δακρύων, ὥσπερ εἰ-
 δεῖ ταχύδακρυς ἢ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά.
 ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἐὼ πάνυ καλὸς, ὦ Σά-
 μιππε, ὁ μεραχίσκος ^g ἔδοξε μοι, ὥς ἂν καὶ
 Ἀδείμαντιον ἐκπλήξαι, ὃ τοσούτοι Ἀθηναῖοι 40
 καλοὶ ἔποντο, πάντες ἐλεύθεροι, ἑωμόλοι
 τὸ φθῆγμα, παλαίφρας ἀποπνεόντες, οἷς
 καὶ ^h ὡχραδάρυσαι οὐκ ἀγενέες ἔτ ^g δὲ
 πρὸς τῷ μελάγχρῳ εἶναι, καὶ ^h πρὸ χειλὸς
 2. S A M. Nosti, Lycine, ubi nos re-
 liquerit? puto *ego ibi*, ubi formosus ille
 puer de diaeta progrediebatur, ille puro lin-
 theo indutus, retro comam revinctus, utrin-
 que a fronte abductam. Si ergo Adiman-
 tum ego novi, puto *hominem* eleganti adeo
 spectaculo viso, longum valere jussu nau-
 pego Aegyptio, qui monstrabat navim, ad-
 stitisse lacrimantem, ut solet. Facilis enim
 vir est, ubi amat, ad lacrimas. L Y C.
 Quin non admodum pulcher mihi, Samip-
 pe, puer videbatur, ut Adimantum etiam
 percelleret, quem tot Athenis formosi fe-
 ctantur, liberi omnes, jucundi sermonis,
 olentes palaestram, apud quos forte lacri-
 mari etiam non ignavum fuerit. At ille,
 praeterquam quod niger, labiosus etiam
 est,

^a Κατέληλυθήμεν] Κατεληλυθήμεν O. ^b Οἶδα] Οἶδ' ἔν O. ^c Ἐκείνῳ δῆμα] Θάμας ἐκείνῳ O. ^d Μα-
 κρὰ] Μακρὰ FL. ^e Τῷ Αἰγυπτίῳ] Τῶν Αἰγυπτίων O. ^f Περιγυμένῳ] Περιγυμῶν male O.

29. Θαλάμης] Θαλάμη καὶ θάλαμος, οἷον ἡ κοι-
 τήν. V.

30. * Ἐνδοεικὸς] Συμμετρεῖ τὸ ἐνδοεικὸς, ἀπὸ τῷ ἐνδο-
 μῶν. V.

* Ἐνδοεικὸς] Menodoti scriptura scholio huic aniam, ut & multis aliis, dedit.

M. du S.

29. Θαλάμης] De navis cubiculo dictum vides, cui
 proximi remiges θαλάριοι audiebant; consule Pell. &
 Baif. 140.

M. du S.

34. Μακρὰ χαίρειν] Nondum probo illud μακρὰν.
 Vid. supra T. 2. p. 820. Bis Accus. c. 21. ibique adle-
 gata. Adde Rhet. Praec. c. 10. ubi praeter cetera jam
 indicata, recte etiam μακρὰ χαίρειν legitur. J. F. R.

35. Περιγυμένῳ τὸ πλοῖον] Benedictus navim cir-
 cumagenti. Quod quis intelligat? & quanto melior
 Micyllus, per navigium circum circa praenite. J. G.
 Περιγυμένῳ τὸ πλοῖον] (Similis phrasis supra Luc.
 c. 5. περιγυμῶν τὸ πλοῖον, ubi vide Tollint. Kust.) vid.
 N. D. XX. ipso initio. M. du S.

46. * Ἐπισυρμένον] Puto hunc locum illustrari posse
 ex Philopatri de c. 16. ubi junguntur ὑπὸ τοῦ μύχου, &
 ἐχρήματι ἐπισυρμένον. Sine dubio ibi significat, de
 imo pulchre translatam pueritiam emoliri: itaque hic et-
 iam ad vocem ex imo quasi recessu attractam & prola-
 tam refero. Illud quidem video, tarditatis aut languo-
 ris notionem plane huc non convenire; quid enim
 sibi vellet τὸ ἐπισυρμένον; Neque tamen confusionis no-
 tionem auidem excludere, cum videam in Ἑταιρ. X. p.

540. ἐπισυρμένον γράμματι, per festinationem varie
 tractas & sibi permittas. J. M. G.

49. Συσπικνυμένους] Conf. supra hoc Tom. ad Diff.
 c. 6. J. F. R.

50. * Ἐλεύθερον] Sic omnino legendum, non ut in
 omnibus libris nostris erat, ἐλευθέρων. De coma Athe-
 niensium. M. du S.

54. * Ἐν Παλλήῃ] Γρ. ἱμπαλιν.

F. G.

Ἐμπαλιν ἢ] Genuina haec scriptura, quam Ven.
 Edd. debemus. Reliquae depravatissime ἐν Παλλήῃ,
 quod & Interpreti & Bourdelotio fraudi fuit. De Palle-
 ne vid. Polyae. Strat. VII. p. 537. Apud veteres au-
 tem illos Athenienses senes comam alebant; & orna-
 bant, quod locus Theophrasti de Nostro indicatus docet
 καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοὺς τὴν εὐδαιμόνιαν, ὡς τὸ ἀποδοῦ-
 ναι, ἢ πολλὰ χρόνῳ ἐκτελεῖν χιτῶνάς τε λευκοὺς ἐκαστοῦ
 φοροῦντας, καὶ χρυσῶν τετραγῶν ἐν ἱερῇ πρᾶξι ἀναδύμε-
 ναι τὴν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' ἧς ἐ' ἴσταν τοὺς πρεσβυ-
 τέρους κατὰ τὸ ἐν γυνὴσι ἐπὶ πολὺ αὐτὰ ἢ σκεῖν κατέχευε. Quo
 in loco Stephanus ἱέρειον conjunctim legere jubet, ut
 apud Suidam legitur, & Etym. m. auctorem; quod
 etiam Clarissimo Henselio placet, & confirmari lucu-
 len-

est, & tenui nimis crure, & tractum quid-
dam *de ipso gustare*, continuatumque nimis
& volubile loquitur, Graece ille quidem,
sed *ita ut* patrium quiddam sibilo atque te-
nore vocis *prodas*. Coma vero, & actus
ille retro tortusque in spiram cincinnus, non
liberalem esse indicat.

3. TIM. Quin illud nobilitatis Aegy-
ptiae signum est, coma, Lycine. Omnes
quippe apud illos ingenui eas implectunt,
usque dum pubertatem attigerint. Contra
ea majores nostri: quibus pulchrum visum
est, comam alere seniores, revinctam in
cincinnum aurea cicada comprehensum.
SAM. Bene facis, Timolaë, quod Thu-
cydidis nos scriptorum admones, quae in
prooemio dixit de veteri luxu nostro, *κρίβυλον*
de Ionibus, quando, qui tum erant,
una inde deducti sunt.

4. LYC. Verum, Samippe, jam recor-

45 ἐστὶ, καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν, ὃ
ἐφθέγγετο ὀπίσευρμένον τι, καὶ συνεχές, καὶ
ὀπίτροχον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πᾶτριον
δὲ τῷ ἰόφῳ, καὶ τῷ ᾧ Φωνῆς τόνῳ. ἡ κόμη
δὲ, καὶ ἐς τὸ πῖσιν ὁ πλόκαμος συνεχω-
σοραμένῳ, οὕτως ἐλευθέρῳ φησὶν αὐτὸν εἶναι.

TIM. Τὸτο μὲν εὐγενείας, ὃ Λυκίῳ, ση-
μεῖον ἐστὶ τῆς Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες
γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι ἡ παῖδες ἀναπλέκον-
ται, ἐς τε πρὸς τὸ ἐφηβικόν ἢ ἔμπαντι ἢ
55 οἱ πρὸς γονοὶ ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κο-
μᾶν τὴν γέροντας, ἀναδεδυμένους κ' κρόβυλον
ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένον. SAM.
Εὖγε, ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμνησκέεις
τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ
πρὸς ἡμᾶς παλαιῶν περὶ τῆς δεξαίας ἡμῶν τρυφῆς ἐ-
πὶ ἐν τοῖς ἰώσιν, ὅποτε οἱ τότε συναπα-
κίσθησαν.

1 ΔΥΚ. Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, ὅτι ἀπὸ
μή-

g Αἰγυπτίας] Αἰγυπτιακῆς Ο. h Παῖδες] Non est in Fl. i ἔμπαντι ἢ] Recepi ex f. V2. & marg. A1.
E Πικρὸν ὁ cett. misere. k Κρόβυλον] Recte O. Schol. Fl. V2. Κρόβυλον cett. i ΔΥΚ.] Sic Solan. dedit
cum TIM. ante ederetur.

49. Σωσιπείρου] Σωσιπείρου. G.
56. Κρόβυλον] Κρόβυλον αὐτὸ πλῆγμον τ' τρυφῆς,

ἀπὸ ἰσχυρῶς εἰς ἐξὸ καὶ αὐτῶν. V. (Eid. ἰμπλακῆς. Τη-
cyd. in I. Suidas. C.)

lenter potest ex Clem. Alex. p. m. 58. A. Ubi ad hunc
Thucydidis locum palam alludit. Praeter Thucydi-
dem cum Scholiis vid. etiam Euseb. ad Homer. II. Γ.
De cicadis istis, & Menf. lect. Att. I. 1. & de fort.
Athen. p. 6. Philostr. 837.

M. du S.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἔπος] Si dicam ita emendan-
dum hunc locum necessario; importunam hic esse
Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus
Atticae; laborare constructionem; pessime interpun-
ctum esse: vera dicam equidem, sed idem verum, ne
nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus
sum, cum ipsum illud ἔπος reperirem in Aldi edi-
tione 1522. ubi caeteroquin aequae imperite interpun-
ctum est, ut appareat, non esse a correctore, sed
sumtum ab archetypo. Nempe sic optime sibi con-
stant omnia. Apud Aegyptios comas implexas habent
ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses
antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta
nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus
verba, ad quae hic respicitur Thucydides I. 6. Καὶ ὁ
πρὸς αὐτοῖς (de Atheniensibus loquitur) τῶν ἰσχυ-
ρῶν, αἱ τὸ ἀφροδίσαι, ἢ πολλὰ χρῆσιμα ἐκείνῃ χιτῶ-
νις τε λευκῆς (obscure hoc quoque Aegyptium) ἰσχυ-
Tom. III.

καὶ φορεῖται, καὶ χρυσῷ τέττιγι ἀνέτοι κρόβυλον ἀνα-
δεδυμένοι τῶν κεφαλῇ τρυφῶν. αὐτὸ δ' ἐστὶ τὸν τοῦ πρὸς
αὐτοῖς πρὸς τὸ ζυγῆσαι ἐπὶ πολλὴ αὐτῇ ἢ σκεῇ κατέχει.
Haec ultima de Ionibus etiam utcumque illustrent ob-
scura sane Luciani verba, ἐν τοῖς ἰώσιν, quorum an
vera sit lectio, an ego sententiam affecutus sim, asse-
verate nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium
coloniam esse constat, vel ex ipso Thucydidis loco.

F. M. G.

56. Κρόβυλον] Crobylus crinium plexus in acumen
definens, de quo Thucydides in primo. Plutarch. in
libello de tacente Pythia. Tertull. Lib. de velandis vir-
ginibus. De cicada Atheniensium Greg. Nazianzen.

Κροβύδιν τέττιγα πλέκει ἐπὶ τῇ γαίῃ
Γηγενίης. —

G. C.

Κρόβυλον ὑπὸ τέττιγι] Legend. Interpr. Aristophan.
ad Nub. Tzet. histor. 301. Chil. 10.

F. B.

Κρόβυλον] Κρόβυλον seu κρόβυλον legendum. F. G.
63. ΔΥΚ.] Luciano haec, non Timolao, cui vulgo
tribuuntur, conveniunt.

M. du S.

μνήσθην ὁπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαν-
 τος, ὅτε ὡς ἴσ' ἔχον ἑταίρους ἐστημεν
 ἀναβλέποντες, ἄρθμυντες τῶν βυρσῶν τὰς
 ὀπιθολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνόντα τὴ ναύ-
 τιον ἄρ' ἔχον καλῶν, εἴτα ὅπ' ἔχον κεραίας
 ἀνω ἀσφαλῶς ἀρθρόν, τῶν κεροιάκων
 ἐπιλημμένων. ΣΑΜ. Εὐγε λέγεις. τί
 δ' ἔν' χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐνταῦθα; παραδοκῆν
 αὐτόν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὐτὸς ἐπ' ἀνέμι ἐς τὸ
 πλοῖον; ΤΙΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐω-
 μεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκείνον ὀπο-
 σοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ' ἡμᾶς εὐ-
 ρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε ἔτι ὅδ' ἔστι
 Ἀδείμαντος, καὶ δέ' ἔστιν ἐνδὲν, μὴ ὀπλο-
 φθεῖς ἡμῶν ὀπλοφυλακῇ. ΛΥΚ. Ὁρᾶτε
 μὴ σκαιὸν ἦ, φίλον ὀπλοπόνοντα αὐτὸς
 ἀπ' ἐνταῦθα βαδίζωμεν δ' ὁμῶς, εἰ καὶ Σαμίπ-

dor, ubi relictus nobis sit Adimantus, cum
 ad malum staremus multum suspicientes nu-
 merantesque conjectus telorum in coriis, at-
 que admirantes ascendentem per rudentes
 nautam, deinde per antennam in alto pre-
 hensis ceruchis transcurrentem. SAM. Re-
 cte istuc dicis. Quid ergo hic nobis fa-
 ciendum est? expectandusne est, an vis in
 navem ego redeam? TIM. Nequaquam:
 sed pergamus. Credibile enim est illum
 per tumultuariam festinationem praeteriisse
 jam nos in urbem, cum non amplius inve-
 nire nos posset. Sin minus; at novit certe
 viam Adimantus, nec metus est, ne reli-
 ctus a nobis in devium errorem incidat.
 LYC. Videte, ne sinistrum sit, nos reli-
 cto amico abire. Abeamus tamen, si idem
 etiam

α. Ἐπιλημμένοι] Recte sic B. S. & marg. Δι. Ἐπιλημμένοι male cett. Ἀπειλημ— Fl.

69. Τῶν κεροιάκων ἐπιλημμένοι] Τὰ τῶν * κέρια λεγόμενα ὡς τῶν ναυτικῶν, ἃ ἐ κέρια καλοῦσιν οἱ παλαιοί. V.

* Κέρια] C. Κέρια. quod & adscripsit Fossius, citato etiam Apollod. in Poliorc. teste Gronovio. M. du S. Immo κέρια

sine dubio hic legendum.

J. F. R.

66. Τῶν βυρσῶν τὰς ὀπιθολὰς] Quo instructior navis,
 tanto plures habuit pelles & coria ad usum, quem
 Pollucis verbis licet describere I, 120. Τὰ δὲ ὅπλα τῆ
 ναυς ὀπιθολοῖ ἐκ δὲ τῶν — πρὸς τὰς ὀπιθολὰς (contra tela
 varia) ἀντιστοιχοῦντες, βύρσας προσκαλῶντες πρὸς τὰ τι-
 χύματα τῶν ναυῶν, ὅπως ὁ σιδῆρος ἐλκυστὴς πρὸς τὸ ἀντίτι-
 πον ἀντιλαβὴν οὐκ ἔχει. Irritum cadit & aberrat a de-
 stinatione ferrum, cum irruit in oppositum sibi quid-
 dam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque
 adeo teli illati frangit. Interim videri & numerari in
 coriis istis possunt αἱ ὀπιθολαὶ vestigia impetuum, ipsi-
 que adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigia, quae in
 iis haeserit, telorum. Quod si cui nimis hoc durum
 videatur, praesertim in navi ἀνταγωγῇ, non bellica:
 ille ὀπιθολοῖ, per nos licet, intelligat simpliciter in-
 jectiones vel impositiones coriorum, ipsaque adeo in-
 jecta & affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse
 Micylum video. Sed neque dissimulanda Schefferi sen-
 tentia de mil. nav. 2, 5. p. 141. qui intelligit ipsa ve-
 la e pluribus pellibus confuta, quibus proinde nume-
 randis magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod
 quisque voluerit. Me praesertim movit solennis illa
 in nautica re τῆ ὀπιθολῆς & ἐμβολῆς significatio, quam
 illustrat etiam Scheffer. p. 235.

69. Τῶν κεροιάκων] Hic certe κεροιάκων non sunt ex-
 trema s. cornua antennarum, ut interpretantur cum
 Micyllo in Lexicis; nisi putamus posse aliquem per-

currere ipsas antennas, & eadem earum extrema com-
 prehendere: quasi tu dicas funambulorum extrema ejus
 funis per quem currit, manibus tenere. Sed sunt iis
 quos etiam Lucanus 8, 177. & 10, 495. Graeca voce
 ceruchos vocavit, rudentes, quibus ab utroque suo
 cornu suspensa antenna libratur & ad malum alligatur:
 quod videre licet apud Schefferum de mil. nav. lib. 2,
 5. p. 145. itemque p. 168. Neque vero notatio vocis
 repugnat huic significationi, neque enim ipsa tantum
 extrema s. cornua antennarum sunt οὐαὶ quidam, cla-
 vus, s. gubernaculum: verum vel maxime ille trans-
 versus funis ad utrumque cornu alligatus duobus ex-
 tremis, media autem parte sic adnexus ad malum, ut
 triangulum efficiatur, cujus basis sit in ipsa antenna,
 angulus autem vehementer obtusus, unde brevissi-
 mum perpendiculum demitti queat, ad malum. Quae
 quidem luculenter omnia ἀναγραφῇ Schefferiana osten-
 dit.

J. M. G.

74. Ἀποσοῦντα] Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. σπείρον-
 τα. Sic φέρειν παρασκευάσας, scil. τὰς χεῖρας. Casaub.
 ad Char. Theophr.

F. G.

Ἀποσοῦντα] Hic locus ostendit, apud Suidam non
 male legi ἀποσοῦντα, ubi ἀποσοῦντα exponit; quam-
 quam aliter Doctissimus editor sentiat.

M. du S.

Ἀποσοῦντα] Non video quid hic χεῖρας intelli-
 gi opus sit, et si id in σοῦν, & in παρασκευάσας interdum
 lateat. Nam ἀποσοῦντα iis, pro facessere, abire, non in-
 fic-

ὁ μὲν ἄλλοι κόσμοι αἱ γραφαί, καὶ τὴν ἰστίαν τὸ ὠρεῖσθαι πυραυγές, καὶ πρὸς τούτων αἱ ἀγκυραὶ, καὶ τροφεῖα, καὶ πειραγωγαὶ, καὶ αἱ μὲν τὰ πρύμνα οἰκίσσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε.

Καὶ τὸ τῆς ναυτῆς πολὺ πλεονέκτημα ἂν τις εἰκόσκειν. ἐλέγχετο δὲ καὶ τῶν αὐτῶν ἀγνῶστων, ὥς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐπαισίοις πρὸς τροφήν. καὶ εἰς πάντα μικρὸς τις ἀνθρωπίνος γέρον ἤδη ἴσασιν, ὡς λεπτῇ κάμακι τὰ τηλαυτὰ πηδάλλια περιτρέφον. εἰδείχθη γὰρ μοι ἀναφλαντίας ἕλκος, ὡς Ἡρών, οἶμαι, τῆς Ἰοῦ. ΤΙΜ. Θαυμάσιον τὸ τέχνη, ὥς ἔφασκον οἱ ἐμπλήοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τῆς Πρωτέας.

Ἡκούσατε δὲ ὅπως δέῃ κατήγαγε τὸ

Ornatus enim reliquus, picturae, & supparum veli colore flammæ, & ante istas ancorae, & verforia, & circumactoria, & illae ad puppim habitationes, admirabilia mihi videbantur omnia;

6. Et nautarum multitudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae incolis ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia parvus aliquis homuncio, jam senex, fervebat, parva pertica tantae molis gubernacula torquens. Ostensus enim mihi est recalvaster aliquis, caetera crispus, Heron nomine, arbitror. ΤΙΜ. Admirabilis artis nomine, ut vectores dicebant, & doctus circa maritima supra Proteum.

7. Audistis autem, quomodo huc deduxerit

a Παράσιον] Sic Fl. & Schol. Παράσιον Edd. O. & Ex. Πάριον B2. Ἰστίαν παράσιον adscript. B1. Καρχήσιον L. b Καὶ πρὸ] Absent καὶ ab O. c Ἡρών] In O. Ἡρώ. d Κατήγαγε] Κατήγαγε Fl. & marg. Δ1.

98. Τὴν ἰστίαν τὸ ὠρεῖσθαι] Τὸ καρχήσιον. V.

* Παράσιον] Sic etiam legitur in Exc. G.

8. Κάμακι] Κάμαξ, χάρμαξ ἡδὺν ἔχων. λέγουσι θαλάττιος. V.

Sententiae adverbatur. Vid. omnino Virg. Aen. X. 156.

— — — *Leonia ruppis*
Prima tenet, vestro Phrygiot subijuncta leones;
Imminet Ida super profugis gratissima Tenetis.

M. de S.

97. ὁ μὲν ἄλλοι κόσμοι αἱ γραφαί, καὶ τὴν ἰστίαν παρασίον πυραυγές] Salmurienis, Caetera enim ornamenta, picturae, veli parafium flammatum. Quid παρασίον Graecis, Latinis parafium sit, quaerant quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione rescribendum cenfeo τὴν ἰστίαν καρχήσιον πυραυγές. Nam καρχήσιον fuit summa pars mali, per quam funes traducuntur teste Servio. Paulo post in hoc ipso dialogo: καὶ τὴν λαμπρὴν ἀσπίδα, Διοσκουρίαν τὴν ἱερὴν, ἐπικαλεῖται τὸ καρχήσιον, Stellam quandam splendidam, Dioscurorum videlicet alterum, in carchesio confedisse. vide Pollux. l. 9. Macrobius lib. 10. Navalis mali partem inferiorem πτερνα vocari. At circa mediam forme partem τράχηλος dici, summam vero partem carchesium nominari. De τῇ πτερνῇ & καρχήσιον idem notavit Pollux, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici ἑλκυστήν, & θαλάμιον. Fuerant autem carchesia picta & minio illita, ut flammæ essent splendoris. Apul. XI. Metam. Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua. Sic edit. veteres. Sed recentiores: splendore sublimis, insigni car-

chesio conspicua. sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: splendore sublimi insignis, carchesio conspicua. h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. Catullus:

Lucida qua splendet summi carchesia mali.

7. G. G.

Ibid. Αἱ γραφαί] Adscriptis Cl. Hemsterb. vid. Duk. ad Thucyd. p. 397. No. 48. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiast. Thucydideum σημαίον interpretetur καὶ λαγραφίας τὸ πρῶτον, quod ex hoc Luciani loco confirmari, sed & de παρασίον ac tutelis navium cogitari possit.

7. F. R.

98. Ἰστίαν τὸ ὠρεῖσθαι] Nomen ignobile nobis παρασίον, nescio an satis cognitum Scheffero, qui Parafiam appellat de Mil. Nav. 3, 1. p. 170. ac 175. quod alias παρασίον est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. Παρασίον ergo puto illud esse quod alias vocatur σιφάριον, supparum, velum minus, splendidi coloris, majori impositum, quo in portum Puteolanum invehentibus uti licebat solis navibus, ut haec est, Alexandrinis. Seneca ep. 77. pr. Subito hodie nobis Alexandrinas naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba consistit, & ex ipso genere velorum Alexandrinas, quavis in magna turba navium intelligit. Solis enim

h.

perit navem , quae illis inter navigandum
acciderint , & quomodo stella ipsos servarit.
LYC. Non , Timolae , sed jam libenter ex
te audivimus. TIM. Nauclerus ipse mi-
hi narrabat , vir bonus , & consuetudini
aptus. Dicebat autem , cum solvissent ex
Pharo vento non valde vehementi , septimo
die vidisse Acamantem : tum reflante Ze-
phyro obliquos Sidonem usque esse dela-
tos. Inde autem magna tempestate die de-
cimo per Aulonem venisse ad Chelidoneas.
Hic vero parum abfuisse quin submersi²
omnes perirent.

8. Novi autem, cum ipse aliquando Chelidoneas circumnavigaverim, quantus ibi locorum fluctus surgat, & maxime spirante Africo, cum Notum etiam assumfit.

5 πολῖσι, οἷα ἔπαθον πλεονήσις, ἢ ὡς ὁ ἀσπὴς
αὐτὸς ἔσωσεν; ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ Τιμό-
λαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως ἔδ' ἀν' ἀκέσαιμεν.
ΤΙΜ. Ὁ ναύκληρ' αὐτὸς διηγεῖτό μοι,
χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη
ὁ δὲ πρὸ τοῦ φάρυ ἀπ' ἀράνης ἐπ' ὧν βιαίῳ
πνεύματι, ἐβδουμάς ἰδεῖν τὴν Ἀκάμαντα·
εἴτα ζεφύρος ἀντιπνεύσατο, ἀπενεχθῆ-
ναι πλάγιος ἄχρι Σιδῶντος· ἐκείθεν δὲ
χευῶνι μεγάλῳ δεκάτη ἔβη Χελιδονίας
528 τῇ Αὐλῶντος ἐλθεῖν· ἔνθα δὴ ὁ πρὸς
μικρὸν ὑπερυψίως εἶναι ἀπαίτας.

Οἶδα δὲ πῶς ὥρμησας καὶ αὐτὰς
Χελιδόνας, ἡλίκοι ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται
τὸ κύμα, καὶ μάλιστα πρὸ τῆς Λίβας, ὅπου
ῥταν ὀπιλάει καὶ τῷ Νότῳ. ἡ κατ' ἐκείνο γὰρ
δὲ

* *Ἐσπερῶ*] * *Ἐπλευρῶ* O. * *Ἐσπερῶ* B1. & 2. f Δ] Absent ab O. g Παρὰ] Recepti ex O. Fl. γ. & γ2. Παρὰ
 cett. male, quod *Gujes.* etiam correxit. b Κατ'] Et hoc receptum ex Fl. & L. pro *μὲν* quod est in Edd.
 cett. Restituta lectio etiam est in marg. A1.

bicet supparum intendere, quod in alto omnes habens
naves. Nulla enim res aeque adjuvant cursum, quam
summa pars veli; illinc maximo navis urgetur — cum
intravere Capreas — cetera velo jubentur esse continen-
dae: supparum Alexandrinarum insignis est. Convenit
color suppari: Seneca Medea v. 325. Albo rubicandis
tremans suppara velo. Convenit situs in ipso velo,
quod declarat idem locus Senecae, & ille alter Lucani
f. 429. Summaque pandens suppara velorum, ut hic
λέγεται το σπάρειον. Videtur autem velo ita fuisse im-
positam, ut antennam communem haberet, pede au-
tem, h. e. extremo s. angulo uno, superius ad malum
alligaretur. Suadet hoc non ista modo perpetua cum
velo societas, (quin summam partem veli videtur ap-
pellare Seneca l. c.) sed illud quoque, quod Isidorus
etym. 19, 3. unum illi pedem discrete tribuit, & Scholias-
tae ad Lucani l. c. describit suppara, vela minora
in modum deltae literae. Hinc judicabunt viri mari-
timi, in quantum conveniat supparis cum Τόρπειον.
Unum illud addo, ex hoc ipso forte loco haussisse
Schofferum, ut Parasiūm pro σπάρειον diceret, quod
acciperet aliquam speciem, si in σπάρειον, ut hodie in
vexillis s. vlaggis insigne quoddam, unde notici possent
navis, intextum picturave fuisse, constaret. J. M. G.
Ibid. Τὸ σπάρειον] Cl. Hasaenus Theol. Phil.
T. 2. p. 719. Clar. Graevium reprehendit, qui Flo-
rentinae σπάρειον amplectatur; cum id sit glossēma
voci σὺ λέγει σπάρειον, nec facile dici λέγει σπάρειον,
sed solum σπάρειον, ut Lucian. ipse mox dicat, &
nusquam sit in navi σπάρειον, nisi σὺ τὸ σπ. λέγῃ. Adeo-
que pro vulgato σπάρειον, docet legendum τὸ σπάρειον.

εἰς, intellecto *καὶ*, i. e. *versatilem mali partem*, verbaque Luciani esse periphrasin τῷ *κακῶν*, ut *Scholias*. bene cepit. Quare de scriptura *Haseo* as-
sentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fue-
rit a Cl. *Graev.* plane aberrante, in prodenda Fl. scrip-
tura, quae non *κακῶν*, sed *καρπῶν*, aeque ac
Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus
Alexandrinis earumque magnitudine & partibus vid.
ap. laudatum *Haseum* l. d. F. F. R.

99. Στεφῆς] Nolunt grammatici hanc vocem de Cylindris usurpari, quorum ope Anchorarum funes, & ipsa demum Anchora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic usurpetur, non video. *M. de S.*

3. *Σταλόνες δὲ τῆς ἀνάστασης*] Nihili ergo est scrupulus, quem mihi movebant nuper ad *Plinii* Paneg. 31, 2. homines CCLXXVI. in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuisse *στρωγυράς*. J. M. G.

8. Παράλια] Plur. num. Conf. supra Τοχαρ. c. 6.
 7.F.R.

21. Ἀκρόπολις] Cypri promontorium. Ptol. Or-
tel. F.G.

Anápsalis] Mons & promontorium Cyprī Occidentale, quod nunc Italis nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel *Egypto* versus *Rhodium* & *Asiam* tendunt.

24. Χελιδνίας] Χελιδνίας πτέρας *Sic* *h.* vocat. F. G.
30. Κατ'] *Sic* L. & Fl. optime. In reliquis *Impr.*
μετ'. *M. de S.*

δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ
τῆ Λυκίας θαλάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἄτε
ἀπὸ πολλῶν ρευμάτων περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ
οὐκ ὀμόμην. (* ἀπόξυροι δὲ εἰσι πέτραι, καὶ
ὄξυαι, πρὸς ἀπὸ τοῦ κλύσματος,) καὶ
φοβερωτάτῃ ποιεῖ τὴν κυμαίνωσιν, καὶ τὴν
ἤχον μέγαν. καὶ τὸ κύμα πολλάκις αὐτῷ
ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ.

Ταῦτα καὶ σφᾶς καλαλαβεῖν ἔφασκεν ὁ
ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς ὅσης, καὶ ζόφου
ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμαίνωσιν αὐτῷ
ἐπικλαδέντας τὴν θύαν, πῶς τε ἀναδει-
ξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸ τόπον
ἐκεῖνον, καὶ τινὰ λαμπρὸν ἀστὲρα, Διοσκύ-
ρων τὸ ἕτερον, ἐπικαθίσει τῷ καρχησίῳ, καὶ
καλεῖσθαι τὴν ναῦν ὅτι τὰ λαία ἐς τὸ
πέλαγος, ἥδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην.
τὴν τεύθεν δὲ ἅπασι τὴν ὁρῆς ἐκπεσόντας,
αὐτῶν τῇ Αἰγαίᾳ πλεύσαντας, ἐβδόμηκοσὴν
ἀπὸ Αἰγύπτου ἡμέρα πρὸς ἀντίως τῆς
Ἑτησίας πλεονάζοντας, ἐς Πιραιᾶ
χθὲς καθορμίσαντας, τοσούτοις ἀποσυρέντας.
ἐς τὸ κάτω, ὡς ἔδωκε τὴν Κρήτιν δεξιὰν λα-
βόντας, ὑπὲρ τὴν Μαλίαν πλεύσαντας,
ἥδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ. ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαν-
μασίον τινὰ Φῆς κυβερνήτῃ τὴν Ἡρώνα, καὶ

Post hoc enim evenire solet, ut a Lycia
mari dividatur Pamphylium: fluctusque,
utpote ab undis pluribus circa ipsum scissus
promontorium, (sunt autem petrae abruptae
& ab alludentibus aquis acutae) terribili
cum sonitu frangitur: atque ipsi saepe sco-
pulo magnitudine aequalis est.

9. Ab his se etiam deprehenso naucle-
orus dicebat, cum nox adhuc esset & merae
tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos
misericordia Deos, cum ignem ostendisse de
Lycia, ut oram illam agnoscerent, luci-
damque stellam quandam, Dioscurorum al-
terum, infedidisse carchesio, ac direxisse
navim sinistrorsum in mare, cum jam jam
ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via
semel excidissent, transnavigato Aegeo,
septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad
tenentes sibi adversum Etesias cursu, in Pi-
raeum heri appulisse, tantum ad inferiora
detractos, quos oportuerit dextram legentes
Cretam, Malea superato, jam esse in Italia.
LYC. Admirabilem, ita me Jupiter, mi-
hi gubernatorem narras Heronem, aut ae-
qua-

a. Ἀπόξυροι] Ἀπόξυροι O. & Fl. solemani scribarum errore. b. Κυμαίνωσιν] Al. κυμαίνωσιν Coll. At Nostrae
Edd. in vulgato conspirant. c. Ἐς τὸ πέλαγος] Omissa in O. d. Ἑτησίας] Sic J. P. H. S. Ἑτησίας O. & Fl.
e. Μαλίαν] Sic O. Fl. P. & marg. Al. Μαλία J. Ald. H. Fr. B. S. In articulo autem masc. Fl. consentit.
f. Τυα] T. O.

36. Κυμαίνωσιν] Γρ. κυμαίνωσιν. G.

34. Ἀπόξυροι] Conf. supra T. I. Prometh. sub init.
ubi ἀποτομαί τι — πέτραι Edd. Ἀπόξυροι vero Codd.
A. P. L. quam varietatem Cl. Hemsterb. non retulit in
suum locum; quia in nota Solani indicatur, qui addit
etiam ἀπόξυροι esse in Rhe. c. 7. J. F. R.

44. Διοσκύρων — ἐπικαθίσει] Et supra hoc ridens
narraverat, pro Merced. c. 1. J. F. R.

54. Τὴν Μαλίαν] In Impr. ferme omnibus erat τὴν
Μαλίαν. In O. vero, & Fl. τὴν Μαλίαν, quod secuti
sumus. M. du S.

Ibid. Μαλίαν] Gujet. Μαλία legens adscripsit esse ab
ὁ Μαλίαν. Ego Μαλίαν cum Thucyd. III. 4. & 6. ser-
vavi, quod indicat Casaub. ad Strab. XIII. 916.

Apud Strab. Μαλίαν frequenter, interdum & Μαλίαν.
J. F. R.

56. Ἡ τὴν Νηρείαν ἔλ.] Mentem Luciani hic non la-
tis assequor, aut cur Nereum hic adsciscat. M. du S.

61. Ἐμβόσσωμεν] Ex Cod. Ox. qui ἐμβόσσωμεν prac-
fert, cum prave in omnibus Impr. sit ἐκβοῶμεν. Vid.
Ἐπιστ. c. 21. & πινθ. c. 15. M. du S.

Ἐμβόσσωμεν] In O. quidem ἐμβόσσωμεν, penultima
brevis. Verum ideo non haelitavi ἐμβ. saltem pro ἐκ-
inde arripere, quia inclamare hic postulatur, non ex-
clamare, idque firmatur etiam locis Nostri ab Solino
indicatis, quibus adde mox c. 11. ἐμβόσσωμεν. J. F. R.

63. Ἡ θυγατέρα] Infra Philopatr. c. θυγατέρα καὶ
ἡμῶν,

qualem Nerei, qui tantum de via aberraverit.

10. Sed quid istuc ? Nonne iste Adimantus est ? T I M. Omnino ipse est, Adimantus, inclamemus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinusium, Strobichifilium. L Y C. Alterutrum horum ; aut iratus nobis est, aut aurium usum amisit. Adimantus enim est, non alius. Satis jam clare video : & vestimentum ipsius est, & incessus, & brevis ad ipsam cutem tonsura. Acceleremus tamen gradum, ut ipsum adsequamur.

II. Nisi veste te prehensum advertamus, Adimante, non exaudies nos inelamantes; sed videris etiam profundae cogitationi immerfus, non parvum neque contemibile negotium animo agitare ac revolvere. ADIM. Nihil, Lycine, sinistrum: sed nova me inter eundem cogitatio subiens, ut inauditam praetermitterem vestram vocem effecit, qui defixum totum in illa animum haberem. LYC. Quenam est illa? Ne enim cuncteris dicere, nisi est de valde secretis. Quamquam initiati, ut nosti, sumus, ac celare *commissa* didicimus. ADIM. Sed pudet me nimirum apud vos dicere, adeo pue-

τῷ Νηρέως ἡλικιώτῳ, ὅς τοσῶτον ἀπε-
σφάλῃ τ' ὁδῷ.

Ἄλλα τί τῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκεί-
 νός ἐστι; ΤΙΜ. Πάνυ μὲν ἐν Ἀδείμαντι
 αὐτός. ὁ ἐμβοήσωμεν ἐν Ἀδείμαντι, σὸ
 Φημι τὸ Μυρρίνηςιον, τὸ Στροβίχην.
 ΛΥΚ. Δουὸν θάτερον, ἢ δυαχεαίνῃ καθ'
 ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται Ἀδείμαντι γὰρ,
 οὐκ ἄλλο τίς ἐστι, πᾶν ἡδὲ σαφὲς ὄρα,
 καὶ τοιμάτων αὐτῷ, καὶ τὸ βᾶδισμα ἐκείνου,
 καὶ ἐν χρῶν ἡ κηρά. ὅπτιναιωμεν δὲ ὅμως τὸ
 πεῖπαλον, ὡς καταλάθωμεν αὐτόν.

Ἦν μὴ τῇ ἱματίῃ λαβόμενοί σε ἐπιστρέ-
 φωμεν, ὦ Ἀδείμανε, ἔχ' ὑπακούσεις ἡμῖν
 ἐμβοῶσιν; ἀλλὰ καὶ Φροντίῳ ἴσικας ὅτι
 συκοίας τινός, καὶ μικρὸν ἔδ' εὐκαταφρόνητον
 πρᾶγμα, ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλᾷν. ΑΔΕΙΜ.
 Οὐδὲν, ὦ Λυκίε, χαλεπὸν, ἀλλὰ με-
 γαλήνη τις ἔννοια μέλας βαδίζουσα ὑπελθῆ-
 σα, ὡς φαίνεται ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς
 πρὸς αὐτὴν ἀπαντῶν τῷ λογισμῷ ἀπο-
 βλέπουσα. ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀνή-
 σης εἶπεν, εἰ μὴ τις ὅτι τὸ πᾶν ἀπορρή-
 σοντων. καὶ τοὶ ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ
 ἔγινεν μεμαθήκαμεν. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ'
 αἰσχύνομαι ἔγωγε εἶπεν πρὸς ὑμᾶς· ἔγωγε
 γὰρ

g Ἐμδαύσαν] Recepti ex O. Ἐδ— Edd. h Μυρδαύσαν] Μυρδαύσαν O. i Στραμύχιν] Στραμύχιν O. Στραμύχιν Fl. & Fr. h Δουή] Δουή Fl. magis Attice. Sed parvi refert. l Ἡ] Omittit H2. m Ἐμδαύσαν] Βασαν sola f. n Τῷ] Omittit O. o Σείχιν] Σέχ' ἄν male O. pro σείχιν. In vulgato consentiunt Edd.

80. Ἐταλάνημι] Ὡς * μένοι ἀπέρρητα ὄντ· † τῷ τὰ
 μαρτυρία ἀμυήτῃ ἐξηκπῶν. τοῦτο ἔν αὐτοῦ ἀπικλείοντ·,
 ‡ Φησὶν ὡς σὺν ἐξόν σοι ἔθ' πρὸς ἡμᾶς ἔχουσιν ἀπόρρητον, ἐλ-

* Μόνη] Μόνη antea edebatur, & mox ^{μυστήρια} ~~μυστήρια~~ male pro
† Τῶ] Τῷ V.
‡ Φοῖν] Φοῖνι edita. Emendavit

എന്നും, എങ്കിലും

66. 'Exsicc.] Glossema videtur. F.G. Optime. Eji-
ciendum ergo. F.F.R.

67. 'Εν χρῶ· ἡ κερὰ] Víd. notam ad B. pp. c. 20.
M. du S.

71. 'Εμῶν] Quod ῥ. prae fixum ἰμῶν omisit, o-
perarum tantum culpam non Editoris, credo, quia
ῥῶν novum ibi versum inchoat. ῥ. F. &

γι ε ε δι ζ τοις ἄλλοις ἀποκρίπται, ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ
πρὸς ἡμᾶς ἐκφάνει καλίσταται, μεμνημένηθα ᾧ ε αὐτοῖ, κῆ
τοῦτο δὴ τὸ τ τραγωδῶν πρὸς οἰκίῳι χοροῖ ἐρεῖ. V.

5 Τοῖς ἄλλοις] Τὸς ἄλλας ἀπ. ἐν ἀκιδύῳ σοι habent V. C. D. M. Quare posteriora inde adscivi, quum ante ederetur ἀκιδύῳ σοι. Sed pro ἡ διῷ leg. ἡ διῷ, & pro τὰ ἰ. αὐτὰ. J. F. R.

72. Οὐ μικρὸν — ἀνακυκλῶν] Eadem phrasis totidem verbis infra *Philopatr.* c. 2. Sic ἀνακυκλῶν πρὸς ἐργαζόμενον τὰ σιγηθῶσα. T. I. Nigric. §. 6. f. T. F. R.

80. Ἐπιείθετα] Initiatus ergo Lucianus; nam et si
iocetur, hoc veri subesse oportet. *M. du S.*

81. Σίγῳ] Mf. Ox. σίγ' αὖ, pro σιγῶν. Sed nihil mutato opus est. M. dñs.

ἢ μαιρακιδες ὑμῶν ^a δόξει τὸ φρόντισμα.
ΛΥΚ. ^b Μῶν ἐρωτικόν τί ὄστιν; εἰ δὲ ἢ εἰ δὲ
τῷτο ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ⁸
ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δαδὶ καὶ αὐτοῖς τέλει-
σμήμοις.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ θαυμάσιε, τοιού-
τον, ἀλλὰ τινα πλεῖστον ἐμαυτῷ ἀνε-
πλαττόμην, ἢν κενὴν μακαρίαν ^c οἱ παλ-
λοὶ καλέσιν· καὶ μοι ἐν ἀκμῇ ^d τῆς εὐσεβείας
καὶ τρυφῆς ἐπέστη. ΛΥΚ. Οὐκ ἔν τὸ προ-
χειρότατον τῷτο, κοινὸς ^e Ἑρμῆς, Φασι
καὶ ἐς μέσον καλὰ τίθει φέρων τὸ πλεῖστον
ἀξίον ἢ σπολαῦσαι τὸ μέγ⁹⁰ Φίλως ὄν-
τας, καὶ Ἀδεμάντη τρυφῆς. ΑΔΕΙΜ.
Ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς
τὴν γαῦν ἐπιβάσας, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίε, κα-
τέστησα ἐς τὸ ἀσφαλές. ^f Πειμνυμένη
γὰρ μὲν τὴν ἀγκύρας τὸ ^g μέγεθος, ὅτε
εἶδ' ὅπως ὑμεῖς ἀπέστη.

Ἰδὼν δ' ὅμως τὰ πάντα, ἡρόμην τινὰ τῶν
αὐτῶν ὁπόσον ^h ἀποφέρει ἢ γαῦς τῷ δε-
σπότῃ ὡς ἐπιτοπολὺ κατ' ἐτ⁹¹ ἕκαστον ἢ
μισθοφορίαν. ὁ δὲ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀτ-
τικὰ τάλαντα, εἰ πρὸς τετράχιστόν τις λο-
γίζοιτο. τὴν τεῦθεν ὅν ἐπανῶν, ἐλογίζομην,
εἰ τις θεῶν ἢ γαῦν ἄφω ἐμὴν ποιήσκειν εἴ-
ναι, οἷον ἀν' ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὐ-
ποιῶν τὴν Φίλως, καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν
αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας ἐκπέμπων· εἴτα

rilis vobis videbitur cogitatio. LYC. Num-
quid amatorium quid est? neque enim hoc
etiam profanis nobis enarraveris, sed homi-
nibus ad claram faciem ipsis quoque ini-
tatis.

12. ADIM. Nihil tale, o noster. Sed
divitias mihi quasdam ipse fingebam animo,
quodam ficticiam Beatam insulam omnes vo-
cant; vosque in ipso mihi divitiarum &
voluptatis fastigio supervenistis. LYC. Ita-
que illud hic valeat expeditissimum, com-
munis esto Mercurius! ajunt: atque in me-
dium allatas deponere divitias: aequum enim
est, in partem venire nos, qui amici sum-
mus, voluptatum Adimanti. ADIM. A
vobis quidem relictus sum in primo statim
in navim ingressu, cum te, Lycine, in-
tuto collocassem. Dimetiente enim me an-
corae magnitudinem, vos nescio quo dis-
cesseratis.

13. Tamen visis omnibus, quaerebam
ex nautarum aliquo, Quantum plerumque
mercedis domino singulis annis ea navis refe-
rat? At ille, Duodecim, inquit, talenta At-
tica, si quis quod minimum est computet.
Hinc ergo rediens ita cogitabam, Si quis
Deorum, hanc navem subito, ut mea sit,
faciat; quam ego, quam felicem vitam agam!
bene faciens amicis, interdum ipse navigans,
emittens non nunquam servos. Deinde de
duo-

^a Δόξει] Δόξει Ο. ^b Μῶν ἐρωτικόν] Τῶν ἐρωτικῶν Ο. ^c Οἱ παλλοὶ] Οἱ παλλοὶ marg. Δ1W. Idque placet.
^d Ἑρμῆς] Nil var. Edd. ^e Μῶν] Πάχ⁹⁰ Ο. & Fl. ^f Ἀποφέρει] Decit in O.

⁹⁰. Κενὴν μακαρίαν] Τὰ πρὸς μακαρίαν & εὐσεβείαν τα-
λάντα, εἴτε ἐργαστοῦνται εὐθυμία, εἴτε ἐκαστοῦνται ἐν-
δοξία, καὶ μακαρίαν οἱ παλλοὶ κατοφύμενοι. W.
⁹¹. Πρὸς τετράχιστόν τις λογίζετο] † Ναυτικά. V.

* Εὐθυμία] Εὐθυμία legend. Cl. Weissen. bene monuit. J. F. R. † Ναυτικά] Quid respiciat, incertum. M. du R.

⁹³. Κενὸς Ἑρμῆς] Plerumque. cap. de Mercer. Theophr. Charact. 24. Latini in commune. Seneca Epistola 120. Quoties aliquid inveniri, non exspecto donec dicas in com-
mune, ipse mihi dico. J. B.

Κενὸς Ἑρμῆς] Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 250. M. du R.

Idem Ἑρμῆς] Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἑρμῆς postularetur. Casaub. ad Theophr. l. d. explicat

quidem proverbium; sed haec Luciani adlegans Ἑρμῆς
quoque scribit. Ego, etsi Doricum est Ἑρμῆς, nihil
muto, quia ex nautarum pronuntiatione sic dedisse
videtur. J. F. R.

⁶. Δώδεκα — Ἀτ. τάλ.] Ultra duo millia librarum
Anglicanarum, nempe 2335. M. du R.

⁷. Εἰ πρὸς τετράχιστόν τις λογίζετο] Benedictus, si
quis ad minima usque supputatis. Ergo putavit ille
maxi-

duodecim illis talentis domum jam aedificabam loco opportuno, paullo supra Poecilen, relicta illa ad Ilissum paterna: & ser-
vos emebam, & vestes, currusque, & equos. Jamque & navigabam felixque praedicabar a vectoribus omnibus, metuendus nautis, ac tantum non rex ab illis habitus. Verum adhuc componenti mihi rem navalem, & in portum prospectanti e longinquo, *lmo*, Lycine, adventu demersisti divitias, evertisti, dum bene & secundo votorum flatu fertur navigium.

14. LYC. Igitur, vir fortis, prehensum me ad Imperatorem abducito, ut piratam aliquem, aut perniciem navium, qui tanti tibi naufragii causa fuerim, idque in terra, ipsaque inter Piraea atque urbem via. Sed vide, quomodo casum tuum solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque, si volueris, pulchriora majoraque Aegyptio illo, navigia, & quod maximum est, quae mergi non possint: ac celeriter tibi, quinquies singulis annis, frumenta unumquodque advehat: te vero, nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis tum futurum apparet. Qui enim modo unius hujusce navigii dominus cum esses, inclamantes non audieris, si quinque possideas, praeter hanc, trium omnes velorum, quae perire non possint, nec respicies ni-

ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων, οἰκίαν τε ἤδη ἀποδομῆσά μιν ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τοῦ ποικίλῃ, τὸ δὲ τῶν ἱλίουσιν ἐκείνην τὴν πατρίαν ὅς ἀφείς, καὶ οἰκέτας ἀνέμην καὶ ἰσθμίας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους. νυνὶ δὲ ἤδη καὶ ἐπλεον, ὑφ' ἀπάντων εὐδαιμονιζόμενοι τὴν ἐπιβατήριον, φοβερός τοῖς ναύταις, οὐχὶ μονοεχὶ βασιλεὺς νομιζόμενοι. ἔτι δέ μοι τὰ χεῖρ' ἢ ναῦν εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμὲνα πόρρωθεν ἀποβλέποντι, ἐπιστάς, ὦ Λυκίνε, κατέδυσας τὸ πλοῖον, καὶ ἀνέτρεψας εὐφρομένην τὸ σκάφος ἕρποντα δ' εὐχῆς καὶ τῶν πνεύματι.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μιν, ἀπαγε πρὸς τὴν στρατιάν, ὥς τινα περατῶν, ἢ καταπονήσῃν, ὅς τηλικῶτον ναυάγιον εἰργασμαί, καὶ ταῦτα ἐν γῇ οὐχὶ ἢ ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως ὠρμηθῆσομαι σὺ τὸ πταίσμα. πέντε γὰρ, εἰ βέλῃ, καλλίω καὶ μείζω τῶν Αἰγυπτίῃ πλοῖα ἤδη ἔχει, καὶ τὸ μέγιστον, ἐδὲ καταδύναί δύναμενα. καὶ τάχα σοὶ πέντε καὶ Αἰγύπτῃ κατ' ἐταρὶ ἕκαστον σιταγωγίᾳ σιταγωγίαν, ὅς εἰ καὶ, ὦ ναυκλήρων ἀρίστε, δῆλον εἰ ἀφόρητον ἡμῖν τότε γενησόμενοι. ὥς γὰρ ἔτι ἐνὸς πλοῖου τῆς δεσπότης ὄν, παρήκεις βοώντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τῷ τριάκοντα πλοῖα, καὶ ἀνάλεθρα, ἐδὲ ὅφει δηλαδὴ τῆς Φίλως.

g. 'Αφείς] 'Αφ' ἧς Fl. h. 'Ἡδη] Omittit O. i. Οὐρίω] Recepi ex O. Οὐρίω Edd. k. Τῶ] Omittit O. l. Πειραιῶν] Πειραιῶν O. male. m. Πλοῖα] Sic Fl. H. P. &c. Πλοῖα] n. Σιταγωγίᾳ] Sic O. Fl. Fr. P. aliaeque Σιταγωγίᾳ] f. & marg. Δι. o. Εἰ καὶ] Sic Solan. non habent u. Edd. nec O. p. 'Ως] 'Ως Fl.

maximam eam summam esse, quousque ascendere queant reditus ejus, & si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit Micellus, qui vertit *etiam si quis communiora tantum computaret*: quae tamen versio subobscura est, dum vix dicas utrum *communiora* intellexerit talenta, an subintellecto *lucra*. Certe videntur Graeca significare duodecim redigi talenta, si quis crasso modo colligat; si ad minimum, non summum quis subduxerit, si non accuratissime singula in rationem mittantur, sed rudius generaliusque ediderit.

24. Οὐρίω] Hanc emendationem nostram confirmat Tom. III.

Cod. Ox. In reliquis enim scribitur *ὕριον*. M. du S. Οὐρίω] Sic rescripti, quia sic solet scribi ap. alios, & ap. Nostrum. Supra T. 2. I. Ver. Hist. c. 5. Οὐρίω ἀνέμῳ &c.

36. Εἰ καὶ] Vocula u. quam hic vides, in omnibus maximo sententiae damno, haecenus omissa, a me addita est.

38. 'Ως γὰρ] 'Ως leg. videtur. F.G. Et quia Fl. sic bene habet, id omnino recipiendum ducō, etsi id non feci, quod & vulgata suos defensores est repertura.

40. Τριάκοντα] I. e. μεγάλα.

λυσ. σὺ μὲν ἔνι εὐπλόει, ὃ βέλτιον· ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ καθεδυμένα· καὶ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ πως τὸ μέγα Ἀδιμαντὸν πλοῖον, τὸ Ἰσὼν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ. Ὁρᾶς, ἀφ' οὗτο ὅκνην ἐπείν ἀνεύον, εἰδὼς ὅτι ἐν γέλῳ καὶ σκώματι ποικίλομαι μὲν τὸ εὐχὴν. ὥστε ὅτις ἀν μικρὸν, ἔσ' ἂν ὑμεῖς προχωρήσῃς, ἀποπλευσῶμαι πάλιν ὅτι τὸ πῶς. πολὺ γὰρ ἀμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελαῶ. ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθα σοι καὶ αὐτοὶ πάντες. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὸ ἀποβάθραν, προεισελθὼν. ΛΥΚ. Οὐκ ἔστιν ἡμεῖς γε προσνηξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἷς σοὶ μὲν εἶναι ῥαδίον τηλικαῦτα πλοῖα κταῶν, μήτε πριαμῶ μήτε ναυπηγησάμεν· ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν ὥστε τὸ θεῶν ὅτι πολλὰς φάδρας ἀκμήτες δύνασθαι. καί τοι ἑρῶτον καὶ ἐς Αἴγιναν ὅτι τὸ ἐνοδίας τελεπῶ, οἶδα ἐν ἡλικῷ σκαφιδῷ πάντες ἅμα οἱ φίλοι τεττάρων ἑκάστου ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ ἔδεν ἐδυοχέρωντες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμβησόμεθα σοι, καὶ τὸ ἀποβάθραν προεισελθὼν

mirum amicos. Itaque feliciter, amice, naviga, Nos in Piraeo sedebimus rogantes qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num forte magnum Adimanti navigium, Isidem, aliquis viderit.

15. ADIM. Vides? Propterea dicere, quae cogitabam cunctabar, qui scirem, risui vos & ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam paullulum, dum vos processeritis, ac navim deinde rursus solvam. Praestat enim cum nautis agere, quam a vobis derideri. LYC. Nequaquam, resistemus & ipsi, ut conscendere tecum possumus. ADIM. At ego praegressus tollam ponticulum. LYC. Nos itaque ad vos adnatabimus. Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tantas possidere naves, quas nec emeris neque aedificaveris: nos vero votis non impetraturos a Diis, ut multa stadia nihil fatigati natere possimus? Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates cerimonias, nosti, quam parva in scaphula omnes simul amici quaternis quisque obolis trajecerimus, nec molestum tibi tum erat nobiscum navigare: nunc autem fers graviter, si tecum inscendamus, & praegressus

a Ἀποπλευσόμεναι] Nil var. Edd. nec O. b Προσλαλεῖν] Male B2. προσλαλεῖν. c Ὑμῶν] Ἡμῶν male B1. 2. d Συνεμβησόμεθα] Συμῶς. male Fl. e Ἀποβάθραν] Ἰσοβάθραν male O. f Πρῶτον] Sic Edd. Lege πρὸ τοῦ γ. Τελειῶν] Ἐορτῇ O.

62. Καὶ ἐς Αἴγιναν] Ἐορτῇ αὖ Αἴγιαν. V.

43. Ἐν Πειραιεῖ] Sic & infra *Dial. Moretr.* VI. recte. Et *Aristoph.* Pac. 144. licet metri causa detracto jota, Ἐν Πειραιεῖ. Est enim cas. rectus ὁ Πειραιεύς. vid. *Synab.* IX. sub init. *Alciph.* I. p. 258. ne credas Πειραιεῖ legendum, ut Ἰσθμῷ ἢ Πυθῷ c. 20. & alibi. Sed & Πειραιεῖ sine praepos. *Alciph.* III. Ep. 7. f. καὶ Πειραιεῖ βαδίζομαι.

48. Ἐν γίλῳ — ποικίλομαι] Sic supra *Quom. Hist.* c. 32. *Tox.* 22. &c. 50. Ἀποπλευσόμεναι] Fut. 1. circumflexum Attice, ejus exempla frequentia vide ap. Cl. *Maist.* de *Dial.* p. 359. Qui ea usui promiscuo Dialecti Doricae adscribens, tamen ex *Thucyd.* & *Xenoph.* multa adfert.

54. Ὑπερῶντες] I. e. *subidentes*. An *ἐπεάντες*: ut

respondet τὰ ἄνδρα ἐπὶ τῷ μικρῷ.

59. Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν] An sic legend. ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτησόμεναι — ἀκμήτας δύνασθαι νῆιν. F.G. Non opus est mutato. Vidimus ejusmodi nominativos non semel. Adde & infra *Gesner.* ad *Philopatr.* c. 23. pr.

62. Πρὸ τοῦ] Legebatur antea in omnibus Impr. πρῶτον. Sed scribendum est aut πρὸ τοῦτο, aut πρὸ τοῦ ut c. 30. & *M.* c. 2.

Ibid. Ἐνοδίας τελεπῶ] Horum mysteriorum meminit. *Pausan.* p. 72. 23. non quidem titulo Ἐνοδίας, sed *Hecates* tantum.

68. Ὑπερῶντες] *Th. Mag.* h. v. haec Luciani adferens habet: ὑπερῶντες γὰρ, ὃ Ἀδιμαντῶν. Sed γὰρ non movendum. Ceterum de phrasi confer *Alciph.* I. Ep. 18.

auferre vis ponticulum : nimis enim intumescis, Adimante, & in sinum tuum non despuis, neque, quis homo sis, tantus jam naucerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam domus pulcherrimo urbis loco aedificata, & multitudo pedissequorum. Sed per Isidem, amice, certe Nilotica illa falsamenta, illa tenuia adferre nobis ex Aegypto memento, aut unguentum de Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero navis possit, unam etiam pyramidum.

16. TIM. Satis joci, Lycine. Vides ut ruborem Adimanto injeceris; multo risu ita perfudisti navigium, ut exhauriri jam non possit, nec undarum vim sustinere. Et quando adhuc multum nobis viae ad urbem superest, divisa in quatuor partes via, per stadia quisque sibi assignata, quod cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic enim & laborem fefellerimus, & oblectaverimus animum, tanquam in suavissimum voluntate nostra somnium delapsi, quod, quam diu voluerimus, voluptatem nobis adferat. Penes unumquemque enim votorum erit mensura, ponemusque praebituros omnia Deos, licet natura sua ab omni veri similitudine abhorreant. Quod vero maximum est, documento ipsum hoc fuerit, ecquis

ἀφαιρείς. ὑπερμαζῶς ἡ γε, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ ἐς τὸ κόλπον ἐπτεύεις, ἐδὲ οἶσθα ὅστις ἂν ναυκληρεῖς. ἔτις ἐπῆρέ σε ἡ οἰκία, ἐν καλῷ δὲ πόλει οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τὸ ἀκολουθῶν τὸ πλεονέκτημα. ἀλλ', ὦ γὰρ, πρὸς δὲ Ἰσίδῳ, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτὰ μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μύρον ἀπὸ τῆς Κανόπου, ἢ Ἴβιν ἐκ Μεμφιδῶς. εἰ δὲ καὶ ἡ ναῦς ἐδύνατο, καὶ τὴν πυραμίδα μίαν.

TIM. Ἄλως παιδίας, ὦ Λυκίη· ὅρας ὅς ἐρυθρίαν Ἀδείμαντι ἐποίησας, πολλὰ ὅτῳ γέλωτι ἐπεκύσας τὸ πλοῖον, ὥς ὑπέστην εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιπλεῖν καὶ ἐπεὶ ἔτι πάλυ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ὅτι πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τέτραχῃ ἢ ὁδὸν χεῖρ τῆς ἐπιβάλλουσας ἑκάστῳ σταδίων, αἰτῶμεν ἅπασαν ἀνδοκίαν ὅτι δέω· ἔτις γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τε κάματ' ἀλάθοι, καὶ ἅμα εὐφρανόμεθα, ὥσπερ ἡδίστῳ ὀνείρατι ἐκυσίῳ πεπαισμένοι, ἐφ' ὅσον βυλόμεθα εὐποιήσει ἡμᾶς. παρ' αὐτῷ γὰρ ἑκάστῳ τὸ ὁμέτρον δὲ εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑποκείσονται παρέξοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανά ἐστι. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπιδεικνύμεθα τὸ πρᾶγμα, ὅτις ἂν ἀριστα ἡ χρῆσαι τοῦ

b Γε] Γὰρ Τὸ. Mag. i Καὶ] Abest ab O. k Ἀκολουθῶν] Ἀκολουθούτων Fl. l Καὶ] Omisit O. m Ἰπτακίδουσαι] Ἀγασίτουσαι O. n Ἐστὶ] Ἐστὶ marg. A1H. o Ἀν] Decit in O. p Χρῆσαι] Χρῆσται O. & Fl. & marg. A1.

68. ὑπερμαζῶς * γὰρ] Λέγεται τούτο ἐπὶ τῷ λῶν τῷ ὡγαυ πῶς ἀρξάντων πλεονέκτημα, ἵπτα καὶ ὅσον τι ταῖς συνήθειαις τῶν ἀνθρώπων ἐν ὑπερπλεονέκτημα, ὅθεν ἐν ὑπερμαζῶν λέγεται, ὡς μὴ πλεονέκτημα πρὸς τὴν ἀπορροήσιν. Ταύτη

καὶ τὸ ἐπιπλεῖν ἵστα λόγιον ἐν αὐτῷ ἐπὶ τῷ κόπῳ φερμένων, καὶ τὰ ἀλλοτρίων φρεσὶ τὸ μὴ εἰς τὸ κόλπον πτεῖν, ὡς ἐν τῷ τούτῳ ἡ συνήθεια μακροπρόσας σκαπτικῶς ἐνομαζῶν. V.

* Γὰρ] Sic V. Sed in textu melius γι.

M. du S.

+ Ἀλαζόνων] Sic V. Ἀλαζονεύων edita. ἀλαζόνων φησὶ. Exc. G.

18. pr.

7. F. R.

69. Ἐς τὸ κόλπον] Vid. A. μὲν. c. 6. cum nota nostra, & Theocrit. Schol. VI. εὐδαιμονίᾳ αἱ γυναῖκες . . . ἐς τὸ κόλπον πτεῖν τὸ νηυσὶν ἐκτρέφειν. Vid. Harnack. 657.

M. du S.

Ἐς τὸ κόλπον ἐπτεύεις] Conf. idem supra T. I. Pro Merc. c. 6. f. notamque Solani, id de averruncantibus rem odiosam dici, exponentem.

7. F. R.

81. Τὸ ἐπιπλεῖν] Subaudi κύμα.

F. G.

84. Σταδίων] Quadraginta stadiis distabat Piraeus ab urbe. Diog. Laert. p. 138. C. Unde liquet, decem unicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assignanda fuisse; sed audis jam magnam partem emensos, antequam id consilii initium est. Triginta jam erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit, tamdiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit. c. 46. eodem ergo res redit, ac si inter quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe

Kk 2

pars

τῷ πλεῖτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσῃ γὰρ οἷον
ἀνὴρ καὶ πλεῖστας ἄ ἐγένετο.

ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαι σοι, καὶ ὅταν ὁ χρόνος ὁ καλῇ, εὖξομαι ἅπαρ ἀνδοῦν. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βέλτεται, ἢ δὲ ἐρωτᾷ οἶμαι, ὅς γε ὁ δὴ ἐν τῇ νηὶ τὸ ἕτερον πόδα ἔχει· χρὴ δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν. ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλεῖστον, εἰ τῷτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ὅτι ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ. ΑΔΕΙΜ. Τίς γὰρ πρῶτος ἄρξῃ; ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ, ἔτοσι Σάμιππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τῆς Διπύλου ὁπλήσομαι τῇ εὐχῇ, καὶ τῷτο ὡς οἷόν τε δραμίων.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκ ἔν ἐγὼ μὲν ἢ δὲ νῦν σπένδομαι τὴν νεώς. ἀλλ', εἴ ποτε ἔξεσιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ κερδῶν ἐπιπνευσάτω ἅπασιν. ἔγω γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ φόρτος, οἱ ἔμποροι, αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλοι εἴ τι ἥδιστον κτημάτων ἁπάντων. ΣΑΜ. Λέλησθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηὶ. ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ Σάμιππε, τὴν κομήτιν; καὶ κεῖν ἐν ἔσω ἐμός· ὁ πόσος δὲ ὁ πυρὸς ὅσον ἐνδον ὅσον, ἔστι ὁ δὲ οὐρανὸς ἅπας, χρυσίον ὁπλήσιμον ἡ γενέσθω, τοσῶτοι Δαρεχοί.

ΛΥΚ. Τί τῷτο, ὦ Ἀδείμαντε, καλὰ δύσεται σοι τὸ πλοῖον, ἢ γὰρ ἴσον βάρους

optime usurus sit divitiis, atque voto: ostendet enim qualis homo esset, si dives esset.

17. SAM. Praeclare istuc, Timolaë, equidem tibi obtempero, & cum tempus me vocaverit, quae videbuntur optabo. Utrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui jam alterum in navi pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam idem videri. LYC. Divites ergo simus, si hoc videtur melius, ne invidere etiam communi felicitati videar. ADIM. Quis ergo primus incipiet? LYC. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego vero parvi semistadii spatio ante portam geminam votum aggressus, quantum potero percurram.

18. ADIM. Proinde ego ne nunc quidem a nave discedam: verum quandoquidem licet, corollarium voto meo adjiciam. Mercurius autem lucrificus ille omnibus annuat. Sit ergo navis mea, & quidquid in illa est, sarcinae, vectores, mulieres, nautae, & si qua ibi alia possessionum omnium suavissima. SAM. Oblivisceris te in navi esse. ADIM. De puero, Samippe, loqueris, comato illo. Et ille ergo omeus esto. Quantum vero est tritici, univsus ille numerus, aurum signatum fiat, Darici totidem.

19. LYC. Quid hoc, Adimante, mergetur tibi navigium, nec enim idem pondus

^a Ἐγώ τοι] Ἐγώ τοι O. ^b Καλῇ] Καλῇ Fl. & marg. At. Forfan ex eadem. ^c Δὲ] Leg. γὰρ. ^d Ἐπὶ] Sic O. & Edd. plurimae. ^e Εἴ ποτε] Ἐπὶ ποτε f. forte melius. ^f Εἴ τι] Ὅτι O. & Fl. ^g Ἐνδον] Additum ex O. Aberat in Edd. ^h O] Omittit O. ut saepe solet. ⁱ Γενέσθω] Γενέσθω O.

pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani sodalibus somnia sua enarrantibus.

7. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τῆς Διπύλου ὁπλήσῃ.] Benedictus, paullo ante dimidium stadium quod usque ad Dipylum superest. Micyllus, paulo ante quam ad Dipylum pervenimus, circa extremum hemistadium. Nescio cur illis sic placeat obscuris esse & vagari; quum clare dicat vel exiguum semistadium, quod ante Dipylum erit nobis progredientibus reliquum, adsummat. De morte Peregrini. ἢ ὅσον ὀλίγον ἡμετέρις καὶ καλὰ κλίμας.

f. G.

11. Ἐπιμετρήσω] Conf. Philop. c. 24. f. f. F. R. 16. Εἴ τι] Praeferrem ὅτι, sed divisum ὅτι, ut sit aliud quodcumque suavissimum; nam εἴ τι comparativum potius requireret: si quid suavius. Verum ideo non illico in contextum recepi; possit tamen recipi, quia ex Codice est.

32. Τὰ μὲν ἡμέτερα] Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat ἡμέτερα vos animae viles, in vobis jaçura & periculum exiguum. Sed de omnibus qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti consensuros praedixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto.

dus tritici, & pari numero auri. ADIM. 25 Noli invidere mihi, Lycine : sed cum ad te optandi sors delata fuerit, Parnetha illum totum aureum factum tibi habe, & ego tibi praestabo silentium. LYC. Verum pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocre illud *periculum* fuerit : at formosus ille adolescentulus periret, qui nare nesciat. TIM. Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis servatum cantus sui mercedem percepisse ; & mortuum adolescentulum alium in Isthmum Delphini tergo similiter exportatum, Adimanti autem servulo recens emto, amatorium delphinum esse defuturum ? ADIM. Tu etiam, Timolae, Lycinum imitaris, & adjicis ludibria, ipse auctor *hujus sermonis* cum fueris.

20. TIM. Nempe melius erat, majori cum probabilitate hoc facere, ac thesaurum quendam invenire sub lecto, ne tantum negotii tibi facessat transferendus e navi in urbem thesaurus. ADIM. Recte mones. Effossus esto thesaurus sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus, medimni mille auri signati. Statim ergo de sententia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime habitem : jam quae circa urbem sunt emam omnia :

25 *ἄνθρωπος, καὶ τῷ ἰσαριθμῷ χρυσίῳ. ΑΔΕΙΜ. Μὴ φθόνει, ὦ Λυκίῃ, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σὲ παρέλθῃ ἡ εὐχὴ, τὴ Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ δέ-λοις, ὅλην χρυστὴν ποιήσας ἔχει, καὶ γὰρ σιωπήσομαι σοι. ΛΥΚ. Ἀλλ' ὑπὲρ ἀσφα-λείας τῆτο ἔγωγε τὸ σὺν ἐποισάμην, ὥς μὴ ἀπολέωμαι ἀπαιτίας μὲν τῷ χρυσίῳ καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, μέτρια, τὸ μειράκιον δὲ τὸ ὠραῖον, ἀποπνιγῆσθαι ἀθλίον, νῦν οὐκ ἐπιστάμενον. ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυκίῃ, οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ὅτι τὴ γῆν. ἢ νομίζεις κithαρῶδον μὲν τινα σῶσθαι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸ μισθὸν ἀντὶ τῆ ὥδης, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸ Ἰσθμὸν ὅτι δελφῖν ὁμοίως ὑποκομιθῆναι, τὸ δὲ Ἀδεϊμάντη οἰκέτῳ τὴ νεώηλον, ἀπορήσειν δελφῖν ἐρωίικῃ ; ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γὰρ, Τιμόλαε, μὴ Λυκίον, καὶ ὅτι μέγιστος τὸ σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος.*

45 TIM. Ἀμείνων γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευρεῖν, ὥς μὴ πρᾶγμα ἔχουσιν ἐκ τῶν πλοίων, μελατιθεῖς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ. ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. ἀνορύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τῇ Ἑρμῇ καὶ λίθινον, ὅς ᾖσιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χίλιοι ὅτι σήμερον χρυσίῳ. εὐθὺς ἔν, καὶ τὸ Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὥς ἀν' ὅτι σήμερον οἶκόν ἡμεῖς καὶ τὰ πρὶν τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμεν ἡδὴ, πλὴν

k. Ἀνορύχθω] καὶ ἀνορύχθω O. l' Ἐπιστημότατα] Ἐπιστημότατοι Fl. & marg. Δι.

38. καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον] Μελατιθεῖς φησὶ τὸ τ' Ἰούης παῖδα, ἐπιδικαστῶ τῷ Ἀδάμαντι αὐτόν. V.

to, vel contra omnes libros, in lapsu adeo facili, & pronominum horum solemniter fere confusione. J. M. G.

36. *Κιθαροῦδον*] Amphion hic est, cujus historiam habes *Ev. Δ. VIII.* Vid. etiam *Plut.* de Delphiniibus 282. f. & *Ælian.* de an. XII. 45. M. du S.

38. Ἀλλο παιδίον] Melicertam designat, qui Deus factus Palaemon vocitatus est. Vid. *Ev. Δ. IX.* & *Philost.* in Herode p. 551. de statu Isthmi ab eo positio, ὅτι τὸ τῷ Μελακέρτῳ παραλὸν δελφῖνα. Quia cum in ea ora appulisset Melicertus, in ejus honorem Isthmiam

Sisyphus Corinthiorum Rex instituerat. Add. *Spanh.* qui haec & alia ex nummis illustrat. M. du S.

49. Ἀνορύχθω θησαυρ.] Respicit hic Theaurum ab Attico Herodis patre repertum, de quo *Philost.* Herod. p. 547. Uti ex quibusdam manifesto in sequentibus liquebit. M. du S.

52. Ἡσίοδον] Jubeat *Hesiodus* *Erg.* 405. Οἶκος μὲν πρῶ- τις α, γυναῖκά τε, βούν τ' ἀροτῆρα comparare. M. du S. *Ibid.* Οἶκος] Οἶκος forf. legend. *Hesiod.* Οἶκος μὲν πρῶ- τις α, &c. F. G.

πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖς καὶ ^a Πυθοῖ, καὶ ἐν Ἐλευ-
σίνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ πρὸ τῷ Ἰσθμῷ
ὀλίγα, τὰ ἀγώνων εἴνεκα, εἰ ποτε ^b δὴ τὰ
Ἰσθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πε-
δίον, καὶ ὅλας εἰ ποτε τι ἢ συνηρεφές, ἢ
^c ἐνυδρὸν, ἢ εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάν-
τα ἐν ὀλίγῳ Ἀδειμάντῃ ἔστω. ὁ χρυσὸς δὲ
κοιλῶν ἡμῖν ἐμφαγεῖν τὰ δὲ ἐκπώματα
καὶ κῆφα, ὡς τὰ Ἐχεκράτης, ἀλλὰ διτ-
τὰ λανθόντα ἕκαστον τῶν ὀλίγων.

ΛΥΚ. Εἴτα πῶς ^d ὁ οἰνοχόος ὀρέξει
πληρὲς ἔστω βαρὺ ἐκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ'
αὐτῷ ἀμογητὴ καὶ σκύφον, ἀλλὰ Σισυφίον
τι βάρυν ἀναδιδόντα; ΑΔΕΙΜ. Ἄνθρω-
πε, μή μ' ἀνάλυε τὴν εὐχὴν. ἐγὼ δὲ καὶ τρα-
πέζας ὅλας χρυσᾶς ^e ποιήσομαι, καὶ τὰς
κλῖνας χρυσᾶς εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τὰς
ἀφαικόνους αὐτῆς. ΛΥΚ. Ὅρα μόνον μὴ,
ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ
ποτόν χρυσὸς γένηται, καὶ πλεονέξῃς ἀλλο-
τρίᾳ, λιμῶ ἀφαικόμενος πολυτελεῖς.
ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ρυθμικῶς πιθανώτερον, ὡ
Λυκίε, μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς.

Ἐξῆς ἐπὶ ταῖς ἀλουργίαις, καὶ ὁ βίος
οἷον ἀδρότατος ὑπὸν, ἐφ' ὅσον ἡδι-

quin etiam quae Isthmi; & Pythone; &
Eleusines maritima, & pauca circa Isthmum,
ludorum causa, si quando ad Isthmia spe-
ctanda ibi commorer; & campum Sicyo-
nium, & in universum, si quid usquam
aut opacum aut irriguum, aut foecundum
in Graecia, brevi tempore Adimanti sunt
omnia. Aurum nobis esto factum in quo
edamus: pocula non levia, qualia Eche-
cratis, sed talentorum duorum unumquod-
que pondere.

21. LYC. Tum quomodo pincerna tibi
praebebit plenum grave adeo poculum? aut
tu quomodo ab illo capies sine molestia non
scyphum, sed Sisyphium quoddam onus
tibi praebente? ADIM. Heus tu! noli
mihi turbare votum meum. Ego vero
mensas etiam ex auro solidas mihi faciam,
& lectos aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quo-
que famulos. LYC. Vide modo, ne velut
Midae etiam panis tibi & potus aurum
fiant, atque inter divitias pereas miser, fa-
me sumtuosa enectus. ADIM. Tua paullo
post probabilius ordinare, Lycine, licebit,
cum optabis ipse.

22. Vestis posthaec mihi erit purpurea,
& victus quam mollissimus, somnus quam
diu

^a Πυθοῖ] Λιβό male Fl. & O. qui Ἰσθμοῖς etiam omisit. ^b Δὴ] Δὲ Fl. ^c Ἐνυδρὸν] Nil mut. Edd. nec O.
^d Ὁ οἰνοχόος] Artic. ex O. inserui. Aberrat ab Edd. ^e Ποιήσομαι] Omisit O.

67. Οὐ σκύφον, ἀλλὰ σισυφίον τι βάρυν] Τῷ γὰρ Σισυφῷ πέτρην ἐν αὐτῷ ἀποχλίσσειν ὁ μῦθος παρὶ. V.

* Σισυφῷ] Σισυφῷ male V. quod recte in Impressis mutatum
est. ^{M. du S.}
† Ἀποχλίσσει] Sic V. Immo C. mutat in ἐν— quod in-

χλίσσει scriptum inveniant, & omnino eo sensu apud Apol-
lonium Rhodium ajunt repetiri, pro ἀπομαχλίσσει. ^{M. du S.}

55. Ἰσθμοῖς ἢ Πυθοῖ] Absurdum hoc; de Attica e-
nim sermo est. In Ox. Ms. καὶ Λιβό, sine Ἰσθμοῖς. In
Fl. Ἰσθμοῖς quidem, sed etiam Λιβό pro Πυθοῖ, etiam
depravate. Sed quis ejusmodi vulnera absque Mss.
Codd. ope sanare possit? ^{M. du S.}

^{Ibid.} Πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖς] Locus obscurus, forte cor-
ruptus. Si πλὴν exceptivum est; an Isthmus, Py-
tho, suburbana sunt, & comprehendi possunt sub ap-
pellatione τῶν περὶ τὸ αὐτὸ πάντων; nam de Eleusi nihil
morer: vicina est, Dis sacra est. Si πλὴν superior-
ibus adjicit plura, ut vertendum putavi; cur deinde
memorat περὶ τῶν Ἰσθμῶν ὀλίγα; nimirum vix est, ut
sanum putem hunc locum. Sed blandam medicinam
non habeo: urere & secare nolim. ^{J. M. G.}

60. Ἐνυδρὸν] Forsan ἐνυδρὸν, quod & Gujot. adscri-
psit, pro quo tamen crebro ἐνυδρὸν reperias exaratum,
ut vix statuas quid ab Luciani manu sit profectum.
— tamen hic praefero propter additum ἐνυδρὸν.
Ut recte ἐνυδρὸν supra I. Ver. Hist. c. 28. & Rhet. Praec.
c. 7. Sed & alibi notavimus ea saepe permutari.
^{J. F. R.}

84. Δημοκράτης] Demonstratum innuere videtur He-
rodis inimicum Philostr. p. 554. & alibi ut 559. . .
(ubi quidem Δημοκράτης habent) ^{M. du S.}

87. Εὐμογόνους βάρβαροι] Syri, Medi, sic enim il-
los vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. a-
pud Athen. lib. 1. ^{J. B.}

93. Τὴν ἄραν] Subaudi κατὰ, nisi forte scribendum
ἐνυδρὸν

diu erit jucundus ; salutationes amicorum & preces, atque illud, ut revereantur omnes ac supplicent. Atque alii a summo mane ad januas inambulabunt sursum deorsum, inter illosque Cleaenetus & Democrates, summi viri : & accedentibus illis, intromittique ante alios volentibus, adstantes janitores septem bene magni, barbari, in ipsam frontem jam impingant januam, ut nunc ipsi faciant. Ego vero, ubi visum fuerit, solis instar exoriens quosdam illorum neque adspiciam. Si quis vero pauper adstet, qualis ego ante thesaurum fueram, hunc tractabo humaniter, & post balneum iusto tempore venire ad coenam jubebo. Isti vero rumpentur divites, cum videbunt currus, equos, pueros formosos bis mille circiter, quod ex omni aetate erit florentissimum.

23. Tum coenae in auro; vile enim nimis argentum, nec me dignum : salgama ex Iberia; ex Italia vinum; oleum ipsum quoque ex Iberia; mel autem nostras illud sine igne depuratum; & opsonia undique, & apri, & lepores; & quod ad volucris gallina e Pha-

805 Φίλων πρόσδοι, ἡ δέσεις, καὶ τὸ ἀπάνιας ὑποπτήσκειν, ἡ προσκυκεῖν ἡ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἀνω καὶ κάτω περπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαίνε- 8 τος, καὶ Δημοκράτης οἱ πᾶν. καὶ προσελ- 8 θῆσιν γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῆς ἄλλων εἰσδε- χθῆναι ἄξιόν, θύραροι ἑπτὰ ἔφεσσαντες, εὐμεγέθεις βάρβαροι προσαραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐδὲ τὴν θύραν, ὅτε νῦν αὐτοὶ ποιεῖσιν. ἐγὼ δὲ, ὅποτε δόξῃ, προκύψας 900 ὡς ὁ ἥλιος, ἐκείνων μὲν ἡδ' ἐπιβλέψοιμι ἐνῆς· εἰ δὲ τις πένης, οἷον ἢ ἐγὼ πρὸ τῆς θύρας, φιλοφρονησομαι τῶτον, καὶ λυσά- μενον ἢ κεν κελεύσω τὴν ὥραν ὅπῃ τὸ δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγῆσιν ἢ οἱ πλῆσται, ὁρᾶν- 950 τες ὀχήματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὡραίους, ὅσον ἰδιόχους ἐξ ἀπάσης ἡλικίας, ὅ, τι ὡς τὸ ἀνθρώπαιον.

Εἶτα δεῖπνα ὅπῃ χρυσῷ (εὐτελὲς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ ὅ κατ' ἐμὲ) τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνον δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ ἐξ Ἰβηρίας καὶ τῆτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὅσα πανταχόθεν, καὶ σῆες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα πτηνὰ, ὅρως ἐκ Φάσιδος,

f' Εφεσσαντες] Εφεσσαντες marg. At. g Αὐτοῖς] Εὐδὲ male O. h Oἱ] Omittit H2. i Διόχους] Recte sic O. Fr. S. Amst. Διόχους f. P. H. Fl. male.

1. Οἷον δὲ ἐξ Ἰταλίας] ἢ ὅτι Φαλῆρον φασὶν. ἢ κατὰ δὲ Ἰβηρίας τὸ πρὸς τὰ Γάδιον λίγυ, πολλὰ γὰρ ἐκείθεν ἰχ- θύνα ταμίχην ἐκομίζετο, ἰχθύας φερούσης ἢ κατὰ τὴν ἀλ-

λὴν θάλασσαν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ τῷ μεγέθει ὡς τῷ λίγυ τὰς ἄλλας παραδεδειγμένους. V.

ἢ ὅτι Φαλ. φ.] In C. non reperio.

M. du S.

ἢ καὶ κελεύσω κατὰ τὴν ὥραν.

F. G.

1. Ἐλαιον] Antiphanes μύρον ἐξ Ἀθηνῶν apud Athe- nas. 27. E. Melius conveniret ἀκαπνον quam istud ἄπυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint, conf. Athen. l. c.

M. du S.

2. Μέλι — ἄπυρον] Dicit Adimantus, se, si ex voto ditescat, curaturum sibi ut in promptu sint salta- menta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hi- spania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, mel vero nostras sine igne, ut non male Interpres, hoc est mel Atticum quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atti- cis, ut Auctor est Strabo L. XI. qui id vocat ἀκαπνον, & Plin. L. XI. 15. Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae avido-

vorent &c. Rursus nimio fumo inficiuntur, quarum injuriam sentiunt mella, vel minimo contactu toris a- cescentia. Et ob id inter genera servatur quod acarnon dicitur. Latini scriptores posteriores appellaverunt mel sine fumo, ut docuit ὁ πᾶν Boissius L. III. Var. Lectt. 4. hoc vero Nostro est μέλι ἄπυρον. F. G. G.

3. Καὶ λαγῶς] Λαγῶν scribend. plur. num. Idem erratum c. 40. F. G. l. c. ubi videtur quoque pro videtur legi vult Idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ἰρι- τῶς, ἀλεκτρον singulari num. proponuntur, λαγῶς quoque ut singulare servari, & σῆες quoque in σῆς contrahi posse putabam; at quia sequentia singularia tamen constituunt plurale πτηνὰ, jam Gnjeto adien- tior.

f. F. R. 9. Ἀπε-

ἡ ταὐτὸς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλεξίρυναν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισταί τινες, αἰσώματα καὶ χυμὸς ἔχοντες. εἰ δὲ τινι προποιοίμι, σκύφον ἢ φιάλην αἰτήσας, ὁ ἐκπῶν ἀποφερέτω καὶ τὸ ἐκπῶμα.

Οἱ δὲ νῦν πλοῦσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴριοι καὶ ἰοπροσαίται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ δαγυρῆν πινάκιον, ἢ τὸ σκύφον ἐπιδείξε-ται Διονικῶς ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷ τῆς οἰκίας τῆς ἐμῆς δαγυρῶ τοσούτω χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμὲ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν ἂν, αἱ μὲν ἀθρομαί, καὶ μῆνα ἕκαστον δραχμαὶ τὰ μὲν ἑκατὸν, τῶ δὲ μετοίκῳ ἡμισυ τῶν δὲ δημοσίων δὲ ἐς κάλλος θέατρα, καὶ βαλανεῖα καὶ τὰ θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον ἤκειν, καὶ ταῦτά περ λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντ' ὀρύγματι μεγάλῳ τῆς ὕδατος, ὡς τὸ πλοῖόν μου πλησίον ὀρμεῖν, καὶ ἀφανὲς ὂν ἐκ τῆς Κεραμεικῆς.

Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἰκοσι μεδίμνους ἐπίσημους χρυσίους πρὸς μετρησάμεν τὸ οἰκονόμον ἐκέλευσα ἂν, Τιμολάῳ δὲ πέντε χοίνικας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομεμαγμένῳ καὶ ταύτῳ, ὅτι λάλῳ ἔστι, καὶ ἐπισκώπτει με καὶ εὐχῆν. τῆτον

slide, & ex India pavo, gallus autem Numidicus: qui vero parent singula, sophistae quidem *sunt* in coquendo & succis parandis occupati. Si cui vero propinam scypho postulato aut phiala, qui ebibit, poculum quoque ipsum auferat.

24. Qui vero jam sunt divites, Iri ad me & mendici nimirum *sunt* omnes: nec amplius parvulam illam lancem argenteam, aut poculum, in pompa ostentabit Dionicus; praesertim ubi viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati vero haec a me insignia *munera* contigerint. Divisiones menstruae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, & balineae, & ut mare ad Dipylum (*geminam portam*) usque perveniat, atque hic circiter portus sit adducta per magnam fossam aqua, ut prope appellere navis mea possit, ab ipso inde Ceramico jam conspicua.

25. Amicis autem meis, Samippo quidem viginti medimnos auri signati dispensatorem meum admetiri jubeam; Timolao choenices quinque; Lycino autem choenice, abrafam ipsam quoque, quod garrulus est, meumque votum irridet. Hanc, ego

^a Προσαίται] Πτωχοὶ O. quod ex glossa natum videtur. ^b Ὑπῆρξεν] Ὑπῆρξεν O. & Fl. ^c Ἡμισυ] ἑ ἡ O. ^d Ὀρμῆν] Ὀρμῆν O. ^e Καλαφάνης ὂν] Καλαφάνης ὂν male O. ὂν male f. ^f Ἐπισκώπτει] Deest in O.

9. Ἀποφύεται] Sic Verus fecitavit, teste Capitolino, in magno illo convivio, de quo cap. 5. loquitur. M. du S.

13. Διονικῶς] Nominatur quidam Dionicus in Σομπ. vid. an idem sit aut nomen fictitium. M. du S.

16. Ὑπῆρξεν] Sic Impr. fere omnes. At in Ox. & Fl. ὑπῆρξεν. Ego tamen nihil muto. M. du S.

Ibid. Αἱ μὲν ἀθρομαί] Attici Testamentum sugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit; is enim minam civibus Atticis viritum distribuendam quotannis reliquerat. vide Philostr. v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis & de fossa ipsa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem spectare puto, lectis iis quae de nave, machinarum latentium ope, super terram navigante apud eundem narrantur p. 550. mecum credo senties. M. du S.

29. Ἀπομεμαγμένῳ] Theocr. in Ἀδωνιάδ. σὺν ἀλγύν

μή μοι κατὰ δαγυρῆς, subaudi χοίνικα. F.G. Ἀπομεμαγμένῳ] Vid. Casaub. ad Theophr. Char. 253.

35. Οἶδα ἂν, ὃ Ἀδίμαντι, ὡς πᾶν σοὶ διὰ λατῆς πρέμης ὁ παῖς ὑποῖ πλούτῳ ἀπέρη, καὶ ἢ ἐκείνῳ διαπραγῇ, πάντα οἰχίται] Interpres: ergo scis Adimante, quam tenni de filo puer iste Plutus dependeat, quod si rumpatur, omnia evanescent. Mendum est insigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo est animadvertum. Nam quid, amabo, est παῖς πλούτῳ? Quis unquam fando audivit de puero Pluto. Nescio sane, quem sibi interpretes sinxerint puerum Plutum, quem nemo Poeta, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpissimum unius literulae litura tolli potest, & necessario debet, quod me docuit Vir Celeberrimus Antonius Schulingius Juris Antecessor ordinarius, Collega mihi conjunctissimus, ni-

ego vellem vitam vivere, divitiis supra modum affluens, & deliciis voluptatibusque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat ista mihi Mercurius.

26. LYC. Nosti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo-universae istae divitiae fuspensae sint, quo rupto, perierint omnia, & carbones tibi pro thesauro relinquantur.

ADIM. Quid ais, Lycine? LYC. Quod obscurum est, vir bone, quam diu sis in istis divitiis victurus. Quis enim novit, annon apposita adhuc mensa illa aurea, ante etiam quam manum injicias, ac gustes de pavone, vel de gallo Numidico, efflata animula hinc abeas, vulturibus & corvis relinquens ista omnia? An vis, ut eos tibi recenseam, qui statim, ante quam fruerentur divitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum viverent, iis, quae habebant, ab invido quodam ad talia daemone privatos? Audis enim forte Croesum & Polycratem, multum te ditiores, bonis omnibus brevi tempore excidisse?

27. Ut autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem tibi tanquam sponfore quodam certam firmamque futuram arbitraris? aut non vides multos divitum misere a do-

εὐβλόμην βιώναι τὸ βίον, πλετῆς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδυσταῖς ἀφθόνας χρώμενοι. εἶρηκα. καὶ μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσειεν αὐτά.

5 ΛΥΚ. Οἶδα ἔν, ὦ Ἀδείμαντι, ὡς πάντῃ σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ ὅς πας ἐπισπῶν ὡς ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ ὅς πας ἐπισπῶν, καὶ ἡν ἐκείνη ἀπὸ ῥαγῆς, πάντα οἴχεσθαι, καὶ ἀνθρακὲς σοι ὁ θησαυρὸς ἔσται; ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίην; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε, ἀδύλον ὁπόσον χρόνον βιώσεις πλετῆς. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἐτι ὡς ἀπὸ λεπτῆς κρόκης σοι τὸ χρυσοῦς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύσασθαι τῶν τῶν, ἢ τῶν Νομάδων ἀλεγκτρυόνων, ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον ἀπὸ γυφί καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα καλαλιπών; ἢ ἐθέλεις καθαρὴν ἀριθμῆσομαί σοι τῆς μὴ αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τῶν πλετῶν ἀποθανόντας, ἐνὶς δὲ καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὡς ἀπὸ τινὸς βασκάνου πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονι; ἀκούεις γὰρ πῶς τὸ Κροῖσον καὶ τὸ Πολυκράτην, πολὺ σὺ πλεονεκτήστες γενομένης, ἐκπεσόντας ἐν βραχεὶ τὴν ἀγαθῶν ἀπάντων;

5 Ἰνα δὲ σοι καὶ τέττις ἀφῶ, τό, τε ὑγιαίνειν ἐχέμενον οἷον σοι γενήσασθαι, καὶ βέβαιον; ἢ ἔχῃ ὅρας πολλὰς τῶν πλεονεκτημάτων κακοδαιμό-

105

g Παι] Recepi ex P. Fl. V2. pro Παις quod male H. J. S. Amst. &c. h "Εται] "Εται O. i ΛΥΚ.] Omit fit J. Ald. H. Fl. Addidit P. S. ceteraque. Insuper & marg. At.

nimirum si pro παις legas πας, hoc sensu; quam tenui de filo omnes ha divitia pendeant. Atque sic sensus planus est & facilis; addam quem ego observavi similem ex Herodoto locum, qui est lib. III. cap. 19. καὶ πας ἐκ Φονίκων ἤρτητο ὁ ναυτικός στρατός; quam ineptum & ridiculum foret, si isthic legas πας στρατός; sed aeque ridiculum est illud apud Lucianum πας πλοῦτος.

L. ROS.

36. Ὁ πας] Lege ὁ πας. M. V. La Croze. Optime; idem & adscripserat Gueset. quare id recepi; nec opus est magno conatu ad id probandum, adeo se id sponte probat.

J. F. R.

39. ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίην; ὅτι, ὦ ἄριστε! ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίην; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄρ. Th. M.

42. Εἰ ἔτι] Ἄρτι legendum videtur. F. G. Immo si ἔτι simpliciter pro adhuc acceperis, locum hic non Tom. III.

haberet ἔτι. At si pro jam tantum, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari significato retento, ipso momento; quo accubans, sive coena nondum peracta, veluti ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος in Nov. Foed. centies, eo adhuc loquente, i. e. inter loquendum. Ἄρτι tamen non respuerem, sicubi invenirem. Sed possis & ἄρτι conjicere, quod dictantes ἰδί pronuntiabant.

J. F. R.

53. Ἐκπεσόντας] De hac phrasi agit Rev. J. Elphinst. Obs. ad Galat. V. 4.

J. F. R.

55. Τό, τε] Τὸ ὑγιαίνειν ἐχέμενον placet. ἐχέμενον i. e. ἀσφαλές, firmum, constans; sed forte τό, τε ὑγιαίνειν legendum. F. G. Hoc probem: etsi enim τό, τε cum seq. καὶ bene convenire videtur ad sonum, non tamen adnexum est τῇ ei verbo, cui debebat; sic enim ὑγιαίνειν τῇ εἰ βέβαιον requiretur.

J. F. R.

ίας ἀλγούνας ὑπὸ τῷ ἀλγυδόναν, τὴν μὲν
ἐδὲ βαδίζον δύναμιν, ἐνὶ δὲ τυφλῶν,
ἢ τῷ ἐντοσίαν τι ἀλγύντας; ὅτι μὲν ἡδὲ
οὐκ αἰνέλω, πλεῖστ' δὲ τοσούτον πλε-
τον, ὅμοια πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλε-
σίῳ, καὶ Φηλύκῳ ὡς ἐκείνῳ, εὖ οἶδα καὶ
μὴ εἶπης. ἐγὼ λέγειν ὅσας ἐπιβλάδας οἶδα
μὲν τῷ πλεσίῳ, καὶ ληστῶν, καὶ Φθόρον, καὶ
μῖστον ὡς τῷ πολλῶν. ὅρας οἷον σοὶ
πραγμάτων αἰτίαν ὁ Θεσαυρὸς γίγνηται;
ΑΔΕΙΜ. Αἰεὶ δ' σὺ μοι, ὦ Λυκίε, ὑπε-
ραντί. ὥστε ἔτι τῷ χοινικίδα ἔτι λήψῃ,
ἐς τέλος μὲν τὴν εὐχὴν ἐπηρεάζων. ΛΥΚ. 7
Τῷτο μὲν ἤδη καὶ τὴν πολλὰς τῷ πλεσίῳ
ἀναδύει, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόθεσιν. ἀλλὰ
σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππε, εὐχῇ.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπειρώτης γὰρ εἰμι,
Ἀρκάς, ἐκ Μαντινίας, ὡς ἴστε) ταῦν μὲν
οὐκ αἰτήσομαι γενέας, ἢν γε τοῖς πολί-
ταις ἐπιδίδεσθαι ἀδύνατον, ἐδὲ μικρολογῇ-
σομαι πρὸς τὴν θεῶν, Θεσαυρὸν αἰτῶν, καὶ
μεμειρημένον χρυσοῖον ἀλλὰ (δύναται ἡ
ἀπαῖα οἱ θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δο-
κῶντα, καὶ ὁ νόμος τὴν εὐχὴν, ὃν Τιμό-
λαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ἀνενεῖν αἰτεῖν, ὡς
ἐκείνων πρὸς ἐδὲ ἀναπυρόντων) αἰτῶ δὲ βα-
σιλεὺς γενέας, ὡς οἱ Ἀλέξανδρος ὁ
Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης,
ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκδεξάμενος τὴν βασιλείαν
ὡς παῖς, ἤρξεν ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον
ὑπὸ ληστείας δεξάμενός, ἑταῖροι καὶ συνωμό-
ται ὅσον τριάκοντα, πιστοὶ μάλιστα καὶ πόρνοι-
μοι γενέσθωσαν· εἴτα κατ' ὀλίγοι, τρια-

loribus habere, quosdam ne incedere qui-
dem valentes, aliquos caecos, aut intestino
quodam dolore laborantes. Te enim nec
cum altero tanto divitiarum optaturum esse
ea pati, quae dives ille Phanomachus, at-
que ita, ut iste effeminari, etiam te tacente
bene novi. Mitto dicere, quot insidias no-
vi cum divitiis conjunctas, & latrones, &
invidiam, & odium multitudinis. Vides
quot tibi negotia facessat thesaurus? ADIM.
Semper tu mihi, Lycine, adversaris. Ita-
que nec choenicem jam accipies, qui per-
petuo votum meum calumniaris. LYC.
Istuc jam pro more vulgi divitum facis,
quod retractas & revocas promissum. Sed
tu jam, Samippe, opta.

28. S A M. Ego autem, (quippe medi-
terraneus homo, Arcas, ut nostis, ex
Mantineia,) navem mihi obtingere non opta-
bo, quippe quam ostendere civibus meis
nequeam: neque ita minute cum Dis ratio-
nes putabo, uti thesaurum optem ac di-
mensum aurum. Verum, (possunt enim
omnia Dii, etiam quae maxima videntur,
& lex optandi haec est, quam Timolaus
posuit, cum dixit, ne quid verecundemur
optare, tanquam nihil illis renuentibus:)
opto igitur rex fieri, non qualis Alexander
Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithrida-
tes, aut si quis alius acceptum a patre
regnum tenuit. Sed mihi primum a latro-
ciniis auspicanti sodales contingant & con-
jurati circiter triginta, fideles maxime at-
que alacres. Tum accedentes paullatim tre-
cen-

a Ἐντοσίαν] Sic O. Fl. Fr. P. aliaeque. Ἐντοσίαν f. b οἶδα] Deest in O. c Καὶ] Ἡ O. & Fl. d Σὺ]
Σει male P. e Χοινικίδα] Sic O. & Edd. excepta f. quae χοίνα. f Ἀπαῖα] Πᾶντα O. g Ὁ] Omitit
artic. O.

64. Οἶδα μὲν] Non agnoscit Ox. Et sane odiosum
est. M. du S.

69. Χοινικίδα] Sic Impr. plerique & Ox. quae vox
pauilo infolentior Editori f. visa est, adeoque χοί-
να reposuit. M. du S.

70. Τῆς εὐχῆς] Ταῖς εὐχαῖς legend. videtur. τὸ ἐπὶ
ἐμῷ dativo non genitivo jungitur. F. G. Laudo, &

εὐχῆς ex mala pronuntiatione dictantis ortum arbitror.
f. F. R.

94. Πεντακισχίλις] Quingenta millia pro quinque m.
dederat Bened. f. F. R.

96. Ἀρχων] Interpunctionem mutavi, cum lege-
retur προκριθεὶς, ἀρχων ἀριστος &c. f. F. R.

4. Ὁμοῖον] An ὁμοῖος; F. G.
Ὁμοῖος]

centi alii post alios; tum mille, & non ita multo post, decies mille. Et in universum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero circiter quinquies mille.

29. Ego vero suffragiis omnium praelatus imperator, qui optime videar hominibus praeesse, & tractare negotia: ut eo ipso jam major sim regibus caeteris, tanquam virtute praelatus ad regendum exercitum, non heres factus alterius, qui in regno *parando* elaborarit: quando hoc thesauro Adimanti valde simile est, neque res aequae jucunda, quam si quis per se sibi partum imperium videat. LYC. Papae, Samippe, nihil parvum, sed ipsum caput bonorum tu quidem petisti, tantae multitudini armatorum imperare, praestantissimum judicatum a quinquaginta millibus. Talem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea enutritum, nesciebamus. Verum regna jam, & duc milites, adorna equitatum, & viros scutatos. Volo enim scire, quo ituri sitis tot homines ex Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

30. S A M. Audi, Lycine, vel potius nos si volueris comitare. Quinque enim te millibus equitum praeficiam. LYC. Verum ego honoris tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Perfarum in morem te adoro, reductis in tergum manibus, tiaram illam

κόςιοι προσιώντες ἡμῖν, ἢ ἄλλοι ἐπ' ἄλλας εἶτα χίλιοι, καὶ μετ' ὅσων, μύριοι καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας ἢ τὸ ὀπλιτικόν, ἰππεὺς δὲ ἀμφὶ τὰς πεντακισχίλιους.

29. Ἐγὼ δὲ χειροποίητος ὑφ' ἀπάντων προκρίβεις ἄρχων, ἀριστὶ εἶναι δόξας ἀνθρώπων ἡγεῖσθαι, καὶ πρᾶγμασι χρῆσθαι. ὥς τε τὸ καὶ γε αὐτὸ ἤδη ἰμείζον εἶναι τῷ ἄλλων βασιλείων, ὅτε δεξιῇ προχειριζέμεντα ἱστρατίας ἄρχων, καὶ κληρονομοὶ γενόμενοι, ἢ ἄλλοι ποιήσαντες εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ Ἀδαμάντι θεσαυρῷ ὡς πλησίον τὸ τοῦτο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἦδύ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὐτῆς κτησάμενος καὶ δυνατείαν. ΛΥΚ. Παπαί, Σάμιππε, ὅσον μικρόν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῷ ἀγαθῷ ἀπάντων σύγχε ἡτήσας, ἄρχων ἀσπίδος τοσαύτης, ἀριστὶ ἰοδὴ προκρίβεις ὑπὸ τῆς πεντακισμυρίας τοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασιλεὺς, καὶ ἡγεὺς στρατιῶν, καὶ ἀγακόςμην τὸ, τε ἰππικόν, καὶ ἵππας ἀνέρας τῶν ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι οἱ βασιτεῖατε τοῦτα ὄντες ἢ ἐξ Ἀρκადίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρώτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἀκχε, ὦ Λυκινε, μάλλον δὲ, εἴ σοι φίλον, ἀκολυθεῖ μεθ' ἡμεῶν, ἰππαρχὸν γὰρ σε τῷ πεντακισχίλιων ἀποφανῶ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τί μὲ τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε πειθαγαγὸν ἐς τῆς πύσσω τὸ χεῖρε, ἢ τιμῆς καὶ τιάραν ὀρθὴν ἔσαν, καὶ

h. Ἄλλοι ἐπ' ἄλλας] Ἄλλοι ἐπ' ἄλλας O. i. Tò] Sine artic. O. k. Γε] Non habet O. l. Μῆζον] Nil mut. Edd. nec O. m. Τῆς] Ὑπὸ τ' O. male. n. Ἄλλοι πρὸς αἰς τὴν βασ.] Quinque haec desunt ia O. o. Ὅμοιον] Sic Edd. & O. Leg. ὁμοίως. p. Ἐξ Ἀρκადίας] Ἐξ Ἀρκადίας male O. q. Τιμῆς] Τιμῆς male O.

Ὅμοιον] In omnibus scriptum est ὁμοίον, prave haud dubie, ego mutavi. Vid. Προμ. c. 10. M. du S. 15. Ἀνίμης] Cur hic a vulgato recederet, olim non videbam. Nunc tandem apud Homerum invenio Il. B. 554. M. du S. 16. Ἐξ Ἀρκადίας] Afini nempe, Arcadiae pecuaria Persio. M. V. La Croze.

22. Ἐς τὸ Περσικόν] A la Persane. F. G. Sic εἰς τὸ κρήνην ὀπτιμο modo. Et sic fere Aelian IV. 4. Εἰς τὸ κρήνην τινος, vel εἰς τὸν τινος ποταμὸν. ad imitationem, figuratam, modum quemdam quid facere, Herodianus frequens. J. F. R. 23. Πειθαγαγὸν — τὸ χεῖρε] Vid. Xenoph. Cyrop. VIII. 127. 20. & B. II. p. 166. 30. quo alludere videtur. Li 2 tur;

καὶ τὸ ἀφ' αὐτοῦ σὺ δὲ τῷ ἑρρωμένῳ τῷ τῷ 2
 τινὰ ποίησον ἵππαρχον. ἐγὼ γὰρ σοὶ ² δει-
 νῶς ἀφιππὸς εἰμι, καὶ ἔδ' ὅλως ἐπέβην ἵπ-
 πῳ ἐν τῷ ³ πρὸ τῆς χούρω. δέδια τοίνυν μὴ
 τῷ σαλπικτῷ ἐποτρύνοντ⁴, καλαπείων
 ἔγωγε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρῃ ⁵ πρὸ το-
 σαύταις ὀπλαῖς, ἢ καὶ θυμοειδὲς ὁ ἵππ⁶
⁷ ὢν, ἐξενέγκῃ με, τῷ χαλινῷ ἐνδακῶν, ἐς
 μέσης τῆς πολεμίας, ἢ δέησ' ἀλαδεδῆναι
 με πρὸς τὸ ⁸ ἐφίππειον, εἰ μέλλω μένειν
 τε ἄνω, καὶ ἐξελθῶ τῷ χαλινῷ.

ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγή-
 σμαι τῷ ἵππείῳ. Λυκίῳ δὲ τὸ δεξιὸν κέ-
 ρας ἐχέτω. δίκαι⁹ δ' ἂν εἴην τυχεῖν ¹⁰ ὧ-
 σθ' ἢ μεγίτων, τοσούτοις σε μεδίμοις δω-
 ρησάμεν¹¹ ἐπισήμῳ χουσίῳ. ΣΑΜ. Καὶ
 αὐτὰς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τῆς ἵπ-
 πείας, εἰ ¹² δέξονται σε ἄρχοντα σφῶν γε-
 νεῶν. ὅτω δοκεῖ, ὦ ἵππεις, Ἀδείμαντον
 ἵππαρχεῖν, ἀνατανάτω τῷ χεῖρα πάντες,
 ὡς ὅρας, ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλ-
 λά σὺ μὲν ἄρχε τῷ ἵππῳ, Λυκίῳ δὲ ἐχέ-
 τω τὸ δεξιόν. ἔτσι δὲ Τιμόλα¹³ ὅππ¹⁴
 τῷ εὐωύμῳ τετάξ¹⁵. ἐγὼ δὲ χτ' μέσον,
 ὡς νόμ¹⁶ βασιλεύσι τῷ Περσῶν, ἐπειδὴν
 αὐτοὶ συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς ¹⁷ βέλονται
 τινάς.

¹⁸ Προΐωμεν δὲ ἡδὴ τῷ ὅππ¹⁹ Κορίνθῳ ἀφ' ἧς

tuam rectam veneratus ac diadema: at tu de
 robustis hisce unum fac Praefectum equi-
 tum. Ego enim vehementer a re equestri
 abhorreo, nec omnino equum superiori tem-
 pore conscendi. Metuo igitur, ne classi-
 cum canente tubicine, delapsus ego in tur-
 ba conculcer a tot ungulis, aut etiam ne
 acer equus frena mordens in medios me ho-
 stes inferat, aut ne ad ephippium deligan-
 dus sim, ut supra manere ac retinere frena
 possim.

31. ADIM. Ego tibi, o Samippe, e-
 quitatum ducam, dextrum vero cornu Ly-
 cinus teneat; dignus autem esse videor qui
 maxima a te consequar, tot tibi auri signati
 olargitus modios. SAM. Ipsos etiam inter-
 rogemus, Adimante, equites, utrum te
 recipiant suum Praefectum futurum. *Qui*
consentis, equites, Adimantum equitatui prae-
fici, manum tollite. Omnes, ut vides,
 Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi
 equestre imperium. Lycinus vero dextrum
 cornu habeat. At hic Timolaus sinistro
 praeficietur. Ego ero in media acie, ut
 mos est Persarum regibus, cum sibi Lega-
 tos adesse, fastigio fere aequato, volunt
 aliquos.

32. Jam vero progrediamur Corinthum
 ver-

^a Δεινός] Δεινός O. prave. ^b Πρὸ τῆς] Bene B. P. V2. ^c Πρὸ τῆς] Fr. H. S. ^d ὧν O. ^e Ἐφίππειον]
 Et sic Fl. cum J. H. P. &c. ^f Δέχονται] Δέχονται Fl. ^g Βέλονται τινάς] Τινάς βέλονται O. ^h Προΐωμεν]
 Προΐωμεν marg. A1.

34. Πρὸς τὸ ἐφίππειον] Τὴν ἀγρόδον φησὶν, ἥτοι τὴν ἐφερίδον, ἢ τὴν σέλλαν * καλοῦσι. V.

* Καλοῦσι] Sic dedit M. du S. quum edideretur *qual.* nescio unde emendationem hauserit.

J. F. R.

tur; & Briffon. Persic. I. Hunc autem morem aperuit
 mihi Clarissimus vir Joh. Chardinus, qui cum apud
 Persas esset, praetereunte Rege, vidit hodiernos Per-
 sas manus ita manicis inferentes, ut altera alteri ap-
 plicetur. Non assecutus est Lydiar. Marm. Ox. p. 63.

M. du S.

27. Οὐδὲ ὅλως] Mirum sane in tot peregrinationi-
 bus equo nunquam usum.

M. du S.

30. Συμπαρεδρεύειν] Paraphrasi explicandum putavi
 verbum, cujus hanc vim esse sentio. Forte jam adscri-

psit hunc locum vir Doctissimus Ger. d'Arnaud capiti
 octavo elegantis opusculi sui de Dis *παράδοις*. J. M. G.

56. Τὰ ἐπ' αὐτῷ] Subaudi κατὰ.

F. G.

59. Κεγχρηαῖς] Sic Edd. Κεγχρηαῖς emendat Solan.
 vid. ejus rationes supra *Quom. Hist.* c. 29. At Κεγ-
 χρηαῖς sine diphthongo adfert Waff. ad *Thucyd.* VIII. c.
 10. No. 21. ex *Pol. yb.* ubi sic semper. Quamvis ap.
Thucyd. Scylac. Strab. & Philo. ubique recte cum di-
 phthongo reperias. Ego itaque non movi vulgaram
 scripturam, quia & supra l. d. in *Quom. Hist.* Κεγχρηαῖς
 cum

versus per montana, votis antea Jovi regum
custodi nuncupatis. Cumque Graeciam
omnem subegerimus, (neque enim quis-
quam nobis armatus, qui tanto numero si-
mus, occurret, sed citra pulveris jactum
superabimus) consensis triremibus, im-
positisque in hippagines equis (paratum autem
est Cenchreis frumenti multum, & navium
quod satis est, & reliqua omnia) per Ae-
geum navigemus in Ioniam. Deinde ibi
sacro Dianae facto, captisque facile urbibus
non munitis, relictisque earum praefectis,
in Syriam tendemus per Cariam, tum Ly-
ciam, & Pamphyliam, & Pisidas, & ma-
ritimam montanamque Ciliciam, donec per-
veniamus ad Euphratem.

33. **LYC.** Me, rex, si videtur, Satrapam relinque Graeciae. Meticulosus enim sum, & longe discedere domo non facile sustinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque Parthos, gentes pugnaces, & sagittis bene collineantes. Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quendam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi duco, sagitta aliquis miserum, circa Susa aut Bactra, qua parte interfectus sum, trahat. **SAM.** Fugis delectum, Lycine, metu.

ὀρευνῆς, ἐπευξάμενοι τῷ βασιλείῳ Διὶ·
 καὶ πειδᾶν τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάντα χειρω-
 σόμεθα (ἐδίδεις γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν
 τὰ ὄπλα τοσούτοις ἔσιν, ἀλλ' ἢ ἀκοντι-
 ὀ κρατήσομεν) ὅπτι πάντες ὅπτι τὰς τριήρεις,
 καὶ τὰς ἵππους εἰς τὰς ἵππαγωγὰς ἐμβιβά-
 σαιτες (παρεσκευάσαι δ' ἐν Κεγχρεαῖς καὶ
 οὔτις ἱκανός, καὶ τὰ πλοῖα ἄρχῃ, καὶ
 τὰ ἅλλα πάντα) ἡ ἀββάλλομεν τὴν Αἰ-
 γαῖον ἐς τὴν Ἰωνίαν. εἴτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέ-
 μιδι θύσαιτες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους
 λαβόντες ῥαδίως, ἀρχοντας ἀπολιπόντες,
 ὁπορχωρῶμεν ὅπτι Συρίας καὶ Καρίας, εἴ-
 τα Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πισιδαν, καὶ
 τὴν Περσίδα καὶ ὀρευνῆς Κιλικίας, ἄχρις αὖ
 ὅπτι τὴν Εὐφράτιν ἀφικόμεθα.

ΛΥΚ. Ἐμέ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σα-
 70 τράπην τ' Ἑλλάδ[Ⓢ] κατάλιπε. θεῖλος
 γὰρ εἰμι, καὶ τ' οἶκοι πολλοὶ ἀπελθεῖν οὐκ
 ἀν' ἡδέως πομείναμι· σὺ δὲ ἴοικας ἔπι
 Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχιμα
 Φύλα, καὶ τ' τοξικὴν εὐστοχα, ὥστε ἄλλω
 75 ὄψαδ' ἐς τὸ δεξιόν, ἐμέ Ἀντίπατρόν τινα
 ἔασον ἔπι τ' Ἑλλάδ[Ⓢ], μή με καὶ ἀφ-
 πέιρη τις οἴσῃ, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ γυ-
 80 μνά, ὥς Σῶσα ἢ Βάκχρα ὁ ἡγούμενός
 σοι τ' Φάλαγ[Ⓢ]. ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις,
 80 ὦ Λυκίνε, τ' κατάλογον, θεῖλος ὢν. ὁ δὲ

80ῶ Λυκίῃ, τὴν κατάλογον, θεῖλος ὢν. ὁ δὲ
νό-

b Ἀκοντι] Bene S. & Amst. Ἀκοντι male cett. i Κρατῖσμοι] Κρατῖσμοι O. & Fl. Item marg. A.
k Διαρη] Διαρη O. male. i Διαβάλλωμι] Ex emendat. Solan. Διαλέωμι Edd. & O. m Ές] και O.
p Περὶ Σούσα ἢ Βάκτρα] Περὶ ἢ Βάκτρα male O. o Ἠγουμῆός σοι] Ἠγουμῆός σε male O.

75. Ἀντίπατρον τινα ἕσονται Ἀλεξάνδρῳ πῦρ τοῦ ἱεροῦ, Ἀντίπατρον αὐτῷ αὐτοῦ καὶ ἀλάσει. V.
 παύειν. ὃ παλαιούμην. ἡ Ἑλλήσποντος, ἐπὶ τῇ Εὐρώπῃ.

cum vulgo librorum fervavi, & *Th. Mag.* indicante
ibid. Cl. *Jensio*, utrovis more scribi, etiam observat.

61. Διαλάβωμην] Corrige ἀφάλωμην.

Διατάξαι] Sic visum mutare pro ἀλλάξαι, quod in omnibus Impr. & Ox. erat. M. du S.

62. Ἀργίμωδι θύσωνες, ἐπὶ τοῖς πόλεσι ἀτυχέσιν λα-
βόντες, βαθείας ἀρχαίας ἀπολαμπόντες] Sic quoque Bene-
dictus capitis civitatibus immunitis, & praefectis ibidem
facile relictiis, quum Micyllus pariter dedisset ac ciui-
tatibus nullo defendente capitis, praefectisque ibidem faci-

le relictis. Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, & distinguendum esse *Ἰαδωρὶς ἰαδίας, ἄρχοντας ἰαδῶν*. Sic enim & solent scriptores loqui & senilius communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa *καὶ τὸ ὄρεμα καὶ ὄρεως καλῶνται* utramque *Cilicia oram maritimam videlicet τὴν ὀρεινάν*. Si enim *ὄρειον* non est *παράλιον*, non potest ferri *ora* : & cur non simpliciter *maritimam* ac *montanam Ciliciam* ? F.G.

79. Ἀποδείξεις — ἡ κατάλογος] Haec phrasin
alibi observare me non memini. M. de S.

80. Κατάλογον] Κατάλοχον legit Interpres. F.G.
Ll 3 87. 04

νόμῳ ὅποτε μῆαξ ἢ κεφαλὴν, εἴ τις λι-
πὼν φαίνοισι τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ χεῖρ ἢ
Ἐὐφράτιν ἤδη ἴσμεν, καὶ ὁ ποταμὸς
ἔξωκται, καὶ κατόπιν ὅποσα διελκλύδαμεν
ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντα ὑπαρχοῖσι
κατέχουσιν, ὑπὲρ ἐμῶν ἐκάστῳ ἔθνη ἐπεισα-
χθέντες, οἱ δὲ καὶ Ἀπίασι, ἢ Φοινίκην ἡμῖν
ἐν τοσούτῳ, καὶ ἢ Παλαιστίνην, εἴτα καὶ ἢ
Λίγυπτον προσαξόμενοι. σὺ πρῶτον, ὦ
Λυκίε, ἀφάραινε, τὸ δεξιὸν ἄγων, εἴτα
ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ ὑπὸς Τιμόλαον. ὅτι
πᾶσι δὲ τὸ ἱππικὸν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμανθε.

Καὶ ἀφ' οὗτο καὶ Μεσοποταμίας ὑδαὶς
ἀπὸ πῆλται ἡμῖν πολέμου, ἀλλ' ἐκόντες
αὐτῶν τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἀνθρώποι ἐνε-
χέρισαν, καὶ ὅτι Βαβυλῶνα ἐλθόντες
ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἶσω τῶν
τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς
δὲ πρὸς Κτησιφῶντα ἀφάρτρισαν, ἡκ-
σε τὴν ἐφοδὸν εἴτα εἰς Σελεύκειαν παρελ-
θὼν, ἀφάραινε, ἱππείας τε ὅτι πλεί-
ους μέλαπεμπούμενον, καὶ τοξότας, καὶ
σφειδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' ἐν οἷσιν
ποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἢ ἡδὴ μυριάδας τῶν
μαχίμων συνιλέχθαι, καὶ τῶν εἰκοσίων ἱπ-
ποτοξότας καὶ τοὺς ἄλλους ὁ Ἀρμόδιος ἰσά-
ρην, ὅτε οἱ χεῖρ ἢ Κασπίαν θάλασσαν οἰ-
κόντες, ὅτε οἱ ἀπὸ Βακτρίων, ἀλλ' ἐκ
τῶν πλεονέκων καὶ πρᾶσιων τῶν ἄρχων ἔσονται
ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε.

At lex est, capite plesti; si quis ordines
deseruisse deprehendatur. Sed quando jam
sumus ad Euphratem, & junctus est *romae*
fluvius, & a tergo quae reliquimus, tuta
sunt omnia: atque omnia tenent praefecti,
unicuique populo a me dati: alii vero dis-
cesserunt, qui Phoenicem nobis interea, &
Palaeistinam, deinde etiam Aegyptum redu-
cant. Ac tu primus, Lycine, dextro cor-
onu inducto, transjice: tum ego: & post
me hic Timolaus: post omnes autem tu
equitatum, Adimante, ducito.

34. Atque per Mesopotamiam nullus no-
bis obviam venit hostis, sed sponte se cum
sarcibus viri nobis dederunt: progressique
ad Babylonem, ex improvviso intra muros
delati urbem habemus. Rex autem qui cir-
ca Ctesiphontem haeret, audita impressione
progressus ad Seleuciam parat se, equitatu
arcessito quam plurimo, & sagittariis fun-
ditoribusque. Renunciant ergo explorato-
res, circa millies mille jam viros pugnae
aptos collectos esse, in his ducenta millia
jaculantium ex equis, quamquam Arme-
nius nondum adest, neque qui Caspium
mare accolunt, neque Bactriani, sed de par-
tibus modo vicinis & suburbanis quasi im-
perii: adeo facile tot millia coegit. Itaque
tem-

^a Εὐφράτιν] Εὐφράτιν prave O. ^b Τὴν] Τὴν male O. ^c Ἐνεχέρισαν] Ἐνεχέρισαν O. rursus male. ^d Βαβυλῶνα] Βαβυλῶνα O. prave. ^e Δι] Omisit Fl. ^f Κτησιφῶντα] Κτησιφῶντα O. ^g Ἡδὴ] Neglectum in O. ^h ἱπποτοξότας] ἱπποτοξότας O. ⁱ Πλεονέκων] Πλεονέκων O. ^k Πλεονέκων] An πλεονέκων; adscripsit Solan. ^l Κατέλεξε] Recte sic Pell. Κατέλεξε male Edd. & Codd. nostri.

87. Οἱ δὲ] Pro alii vero usitatum esse, permultis docet Rev. J. Elph. Obs. ad N. T. I. p. 347. J. F. R. 6. Εἰκοσίων] Μυριάδας scil. F. G.

9. Τὸν πλεονέκων] Et si οἱ πλεονέκων alibi rectius & usitatus, ut supra T. I. Necyom. c. 16. med. *μυρὸν τῶν πλεονέκων ἀφάραινε*, atque alibi, ut indico T. III. *Philopatr.* c. 16. hic tamen nihil mutem, propter nexum cum *πρᾶσιων*. J. F. R.

11. Κατέλεξε] Κατέλεξε legendum videtur. F. G.

Κατέλεξε] Neque *κατέλεξε* esse exercitum coge-

re vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet *ἀγων* vel *ἀγωνισμὸς* aliter frangendi intellectu positam memini. Solicitor proinde levicula mutatione legere *κατέλεξε*, CONSCRIPSIT, DELEGIT, quod solenne in hac re verbum est, unde paulo ante *κατάλογον* dixerat. A facile in A transiit, post quod E sequens librarii stilo forte confossum est, factumque ex KATEABZE, KATEAZE. J. M. G.

29. Τρέμματα] Aberat Pyraeus portus XL. stadiis ab urbe, quorum in quatuor partes dividorum tres jam cernendi

tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspeciamus.

35. ADIM. Nimirum ego ajo oportere vos pedites Ctesiphontem petere; nos autem, equitatum, hic manere ad Babylonem tuendam. SAM. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus prope periculum. Tibi vero, Timolae, quid videtur? TIM. Omni cum exercitu hostes aggredi, nec expectare, donec parent se melius, adfluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in via sunt hostes, illos aggrediamur. SAM. Bene mones. Tu vero, Lycine, quid censes? LYC. Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione itineris fatigati sumus, qui hodie mane descenderimus in Piraeum, nunc vero jam triginta circiter stadia progressi sumus; & sol (ardor) multus: (circa meridiem enim est) ut hic alicubi sub oleis, in eversa illa columella affidentes, requiescamus, ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem. SAM. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sedeas tot inter milites, disputans de bello. LYC. Reposuisti me in memoriam. At ego putabam me sobrium esse. Jam tuum est dicere sententiam.

χειρὸς ἐν ἡδὴ σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν Φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ περὶ ἀπέναι τ' ὅτι Κτησιφών-
τος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἱππικὸν αὐτῷ μένειν, τ'
Βαβυλῶνα ἀσφαλεστάτης. SAM. Ἀπο-
δεικνῶς καὶ σὺ, ὦ Ἀδείμαντι, πλεονέκῳ τῷ
κινδύνῳ γενόμενος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τι-
μολάει; TIM. Ἀπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδί-
ζειν ὅτι τὰς πολέμους, μηδὲ ἀειμένους
ἔσ' αἱ ἀμεινον ὁρμακεύσαντες, πανταχό-
θεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων,
ἀλλ' ἕως ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμοι,
ὅτι χερσὶν αὐτοῖς. SAM. Εὖ λέγεις· σὺ
δὲ τί, ὦ Λυκίῃ, δοκιμάζεις; LYC. Ἐγὼ
σοὶ φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως
ὁδόνους, ὅποτε κατήκειμεν ἑσθὲν ἐς τὴν Πει-
ραῖα, καὶ νῦν δὲ ἡδὴ τριάκοντά πω σταδίας
ὀπροκεχωρήκαμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολλὸς, καὶ
μεσημβρίαν γὰρ ἡδὴ μάλιστα, ἐνταῦθα πῶ
ὅτι τὰς ἐλαίας ὅτι τὰ ἀναγεγραμμέ-
νης στήλης καθίσταται ἀναπαύσασθαι, εἴ-
τα ἔτιως ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνέω-
ν τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ. SAM. Ἐτι γὰρ Ἀθή-
νησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὅς ἀμφὶ
Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῆς τειχῶν ἐν
τοσούτοις στρατιώταις κάθισαι οὐδὲ τῷ
πολέμῳ ἀσσοκοπόμενος. LYC. Ὑπέ-
ρομησας ἐγὼ δὲ νήφειν ὤμην, καὶ σὺ ὡς
τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην.

SAM.

in Auctis] Auctis Fl. n. Ἐπὶ τὰς ἐλαίας] Omissa in O. o. Ἐπὶ] ὑπὸ Marc. Nil mus. Edd. & O. p. Ἀνα-
παύσασθαι] Ἀναπαύσθαι O. q. Πορεύεσθαι καὶ] Desunt in O. r. Κάθισαι] Κάθισαι O. s. Παρε] Lege περι.

emensi erant; quarta restabat Luciano vid. c. 16. & notam nostram.

M. du S.

32. Ἐπὶ τῇ ἀναγραφῇ.] ὑπὸ στήλης leg. omnino. Sic
ὡς γὰρ, ὑπὸ μάλιστα & sim. F.G. Eadem habet E.M.
Ibid. Ἀναγεγραμμένης] Quid sibi velit ἀναγεγραμμένης
στὴν στήλην, non est facile dictu. Leges quidem aut ver-
ba alia ἀναγεγραμμένα dici possunt, στήλην forte ἐπιγε-
γραμμένην, i. e. literata, inscripta, ut adhuc dederunt
interpretes. Quid vero ad assidendum commoditatis
habet, & quidem, ut quatuor homines sedcant, στή-
λην, columella, cippus, altum magis opus, quam lon-
gum aut latum? & quid ad eam partem, qua sede-

tur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario
similitudo maxima quae intercedit inter T & Γ lite-
ras: viderat idem literata saxa frequentia: dedit ergo
ἀναγεγραμμένης pro ἀνατιγραμμένης. Columella, cip-
pus, pila, cum stant, scriptis servandis, & ingeren-
dis in praetereuntium oculos, idonea: cum eversa
jacent, sive literata sint, sive minus, sessionem prac-
bent commodam fatigatis.

F.M.G.

35. Τὸ λοιπὸν] Subaudi τὸ ἔδω.

F.G.

40. Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην] Non sine
menda. Th.M. Additamentum videtur. An ὡς φρα-
νὴς τὴν γνώμην, ἔδω ἔγχε.

F.G.

Kai

ΣΑΜ. ^a Πρόσειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μηδὲ προδώσετε τὸ πάτριον Φρόνημα. ἤδη γὰρ περὶ καὶ οἱ πολέμιοι ὀπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὴ σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλι. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημάνη ὁ σαλπικτής, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δόρατα χρύσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμίζειν τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθω τὸ τοξευμάτων, ὥς μηδὲ πηληγάς λαμβάνωμεν. ἀκροβολίζεσθω αὐτοῖς διδόντες. καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνελήλυθαμεν, τὸ μὴ εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ^b ἐτρέφαντο τὴν καθ' αὐτὴν, Μήδης ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπαλον ^c ἔτι. Πέρσαι γὰρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς. ἡ δὲ ἵππος ^d ἀπασα τῇ βαρβάρων ὅπλ' τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥστε, ὦ Λυκίне, αὐτὸς τε ἀγὴρ ἀγαθὸς γίγνη, καὶ τοῖς μὲν σαρτὴ ὠχρεαλέως δέχεσθω ^e ἐπέλασιν.

ΛΥΚ. Ὡς τὴν τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵπποις ἀπαίτες, καὶ μόνος ὀπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνεσθω. καὶ μοι δοκῶ, ἢν βιάζων αὐτομολήσῃ, προσδραμὼν ἐς τὴν πηληγάδα, ἔτι πολεμῶντας ὑμᾶς καλιπών. ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῇ καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος. ἐγὼ δὲ ὡς ὄρεας, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὴν βασιλέα, ^d προκαλεῖται γὰρ με, καὶ ἀναδύναι πάντως αἰ-

36. SAM. Aggredimur sane, si tibi videtur. Et *memento*, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium: jam enim alicubi invadunt hostes. Itaque tessera erit *Mars*! Vos vero cum clasticum cecinerit tubicen, clamore sublato, incussis in clypeos hastis, urgete manus conferere cum hostibus, & intra telijactum venire, ut nec excipiamus ictus jaculari facultate illis data: & cum ad manus jam venerimus, sinistrum *cornu* & Timolaeus jam in fugam verterunt sibi oppositos Medos, sed meum agmen aequo adhuc Marte pugnat: sunt enim Persae & rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum universus in dextram *aciem* nostram invehitur: itaque, Lycine, & ipse vir fortis esto, & totius, ut imperum excipiant, impera.

37. LYC. Vah fortunam! In me enim equites universi: & solus idoneus sum visus, in quem irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere curriculo in palaestram, & adhuc pugnantes vos deserturus. SAM. Nequaquam. Vinces enim jam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, jam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Et enim me provocat, & retrocedere omnino

^a Πρόσειμεν] Πρόσιμεν O. ^b Ἐτρέφαντο] Ἐτρέψαντο O. ^c Ἐπελαύνεσθω] Ἀπελαύνεσθω male O. ^d Προκαλεῖται] Recepi ex J. & V2. Προσκαλεῖται cett. male.

Καὶ σὺ . . .] Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe qui omnes consentiant; forsitan ἵππ' εἰς σίγην vel simile quid, scriptum fuerat, & πρὸς τὴν, pro ὠχρεαλέως.

41. Καὶ ὅπως] Subaudi ὅπως, σκοπεῖτε & sim. F.G. Exempla vid. ap. L. Bos de Ellipf. V. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra c. 41.

69. Προκαλεῖται] Genuina haec lectio, quam ex Mf. Ox. & Ven. 2. habemus, vulgata προσκαλεῖται nihili est.

81. Προσκαλεῖται] Relinquo Marcilio suum προσκαλεῖται. ἵππ'.

82. Προκαλεῖται] Marcilii emendationem omnino necessariam hic amplector, nemo enim dandi casum cum verbo προσκαλεῖται conjunctum aut apud hunc

alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ἵππ' non ὅπως postulat ἄρξω, moris autem quem tangit, illustre habes apud Xenophontem exemplum, quod vid. *Ἀναβ.* 1. p. 154. 17.

Proσκαλεῖται. ἵππ' Relinquo Marcilio suum προσκαλεῖται, etsi προσκαλεῖται forsitan dare voluit, pro eo quod aliter alicubi script. invenit. In ἵππ' autem pro ἵππ' ei adsentior, modo ἵππ' dedisset.

Ibid. Κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ὁμοίαν] Oppositionis ratio suadet, aliquid hic ommissum; forte quod nollet librarius ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censo dedisse Lucianum, ἑλλήνων δὲ κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ὁμοίαν ἄρξω.

86. Αἰσίων] Etsi aliquis sensus inest vulgatae, conjicio tamen αἰσίων delendum.

turpe est. LYC. Per Jovem etiam mox ab illo vulneraberis, regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio. SAM. Bene mones. Leve quidem mihi vulnus, minimeque aperto corporis loco, adeo ut ne-
que cicatrix in posterum deformis futura sit. Verum vides, ut investus ego ictu uno ipsum cum equo emissâ hasta trajeci, ac deinde capite abscisso, ablatoque diadematē rex jam factus sum.

38. Ac barbari quidem nos adorent: *Graecis autem* Graeco more unci Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur cogitate, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus sim, quot contra vi captas sim vastaturus, si qua injuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydium divitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me, ingressus paulatim intra fines, expulit.

39. LYC. Define jam Samippe. Tempus enim est, te jam, qui talem pugnam viceris, Babylone epulari victoriae causa, (extra stadia enim puto tibi esse imperium) ac Timolaum jam suo loco optare, quidquid voluerit. SAM. Quid ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor? Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora & magis violenta votis Adimanti, quatenus il-

χρόν. ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτῷ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τραῦθῆναι περὶ τῆς δόξης μαχόμενον. ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα, καὶ οὐκ εἰς τὰ φανερά τῷ σώματι ὥς μηδὲ τὴν ἑλὴν ὑπερὸν ἀμορφὸν γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὅπως ἐπελάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸ ἵππον διέπευρα, καὶ λόγχῃ ἀφείς; εἴτα καὶ κεφαλὴν σποτεμὼν, δοῦν ἀφελὼν τὸ δαδόμεναι, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυνέμεν ὑπὸ πάντων.

Οἱ βάρβαροι προσκυνέτωσαν ἑμῶν καὶ Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ὅτι τούτοις ἄρα ἐνοεῖτε ὅσας πόλεις ἐκωνόμεναι ἐμαυτῷ οἰκίῳ, ὅσας δὲ καὶ καθαίρῃσιν ἐλὼν καὶ κράτῳ, αἱ δὲ ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν δόξην· πάντων δὲ μάλα Κυδίαν τὴν πλεονέχουσαν μέλελεύσομαι, ὅς ἂν μοι, ἐξέωσεν τῷ ἀγρῷ, ἐπιβοάων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἶσθαι τὸ ὄρα.

ΛΥΚ. Πέπαυσο ἤδη, ὦ Σάμιππε, χαρὸς γὰρ σε ἤδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτω μάχῃ, ἐν Βαβυλῶνι εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκτάδι γὰρ οἶμαι, σοὶ ἡ δόξα) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὐχεσθαι ὅσας ἂν ἐθέλῃ. ΣΑΜ. Τί δ' ἐν, ὦ Λυκί-
νε, οἷά σοι ἡτῆσθαι δοκᾷ; ΛΥΚ. Παραπο-
λὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλεῦ, ἐπιπονέ-
τερα καὶ βιαίτερα τῷ Ἀδิมάντῃ, παρ' ὅσον
ἐκεί-

ε' ὅπως ἐπελάσας] Ὅσον ἐπιπλάσας O. f' ἵμῳ] Ἡμῶ, Edd. g' Ἐκωνόμεναι ἐμαυτοῦ] Ἐκωνόμεναι ἐπ' ἑμαυτοῦ O. & Fl. cum marg. A1. b A1] Oī male O. & Fl. Oī sine accentu marg. A1. i' Ἐκτάδι] Recte B1. 2. P. Ἐκτάδι] adspirare f. B1. Fr. H. S. Ald. Ἐκτάδι] pejus L. Schol. & Fl.

94. Ἐκτάδι] γὰρ οἶμαι σοὶ] Ἐκτάδιον, ἔπειτα γὰρ ἡδὴ αὐτοῖς ἐπέσει τάδιον ἀπὸ τοῦ ἀφικόμεναι καὶ καὶ μακαρία. F.

• Ἀσίζου] Ἀσίζου V.

88. Μεταλεύσομαι] Negat Pollux in ἡμῶν, ἡλίσσομαι dici, quod tamen habet Dion. Halic. Ant. III. p. 151. f. Hom. II. O. 12. & alibi. & compositum μεταλεύσομαι etiam Noster non semel, ut forsitan parebit ex Indice, ne alios addam, quia nemo negat, quod sciam. Sed ἀπαλεύσομαι negat etiam Th. Mag. V. ΑΠΕΙΣΙΝ, aliquanto meliore jure, vid. Hemst. T. I. p. 10. f. F. R.

94. Ἐκτάδι] Extra stadia tua jam es, stadia impetui tui peracta sunt. Male Interpretes cum Ἐκτάδι] T. O. M. III.

confundit, sex stadiorum vertens. F. G. Sex stadiorum etiam Ch. Geff. quod mutavi. f. F. R.

Ἐκτάδι] Lege omnino uti edi curavimus, ἰκτάδι, uti recte scribitur in Ven. 2. B1. & 2. & P. ut ἰκτόν. Ἐκπρόσμου &c. In L. Schol. & Fl. ἔξ- In O. vero & reliquis ἰκ- neque Graece neque vere, cum unicuique decem stadia, ex ratione supra ad c. 16. inita, assignari oporteat. Et re ipsa assignata ex 35. pateat, cum Luciano remanserint Decem. M. du S.

Mm

12. Tui-

ἐκινῶν¹² μὲν ἐτρώφα, διτάλαθα χρύσεια ἐκ-
 πώματα ποροτίνων τοῖς¹³ συμπόταις, οὐ
 δὲ, καὶ ἐτίρωσκει μονομαχῶν, καὶ ἐδεδίει, καὶ
 ἐφρόντιζες νύκτας, καὶ μεθ' ἡμέραν· ὃ μόνον
 γὰρ σοι τὰ πᾶσι τῶν πολεμίων φοβερά ἦν,
 ἀλλὰ καὶ ἐπιβυλάι μυρία, καὶ φθόν¹⁴ πᾶσι
 τῶν συνόγων, καὶ μῖσ¹⁵, καὶ κολακεία, φί-
 λ¹⁶ δὲ ἐδείς ἀληθῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέ¹⁷
 ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα εὖνοι δοκῶντες
 εἶναι. Σπόλαυσις μὲν γε, ἐδὲ ὄναρ τῆς ἡδῶν,
 ἀλλὰ δόξα¹⁸ μόνον, καὶ πορφυρίαι χρυσαῖ
 ποικίλῃ, καὶ ταυνία λευκῇ πᾶσι τῶν μετώ-
 πων, καὶ δορυφόροι ποροτόντες. τὰ δ' ἄλλα
 κάματ¹⁹ ἀφόρητ²⁰, καὶ ἀνδία πολλή· καὶ
 ἡ χρηματίζειν τοῖς πᾶσι τῶν πολεμίων ἡκον-
 σι δέῃ ἡ δικάζειν, ἡ καταπέμπειν τοῖς ὑπη-
 κούοις ἐπιτάγματα. καὶ ἡτοὶ ἀφέστηκέ τι ἐθ-
 ν²¹, ἡ ἐπελαύνουσι τινες τῶν ἔξω τῶν ὁρίων.
 διδέναι ἐν δέῃ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ ὅλως
 ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτῷ εὐ-
 δαιμονίζεσθαι.

Καὶ γὰρ ἐν καὶ τὸδε πᾶσι ἐταπεινόν, ὅτι
 καὶ τοσοῦτοι τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις, καὶ ὁ πυρε-
 τὸς ἐ²² ἀφ' ἀγινώσκῃ σε βασιλεῖα ὄντα,
 ἐδὲ ὁ θάνατ²³ δέδωκε τῆς δορυφόρου, ἀλλ'
 ἐπιτάσσας ὁπόταν αὐτῷ δοκῇ, ἀγὺ οἰμῶζον-
 τα, οὐκ αἰδέμεν²⁴ τὸ ἀφ' ἡδῶν; οὐ δὲ
 ὁ ἔτις ὑψηλὸς καταπεσὼν, ἀνάσπατ²⁵
 ἐκ τῆς βασιλείης θρόνου τῆς αὐτῷ ὁδὸν ἀπὸ
 τοῖς πολλοῖς ἰσότημ²⁶, ἐλαυνόμεν²⁷ ἐν
 τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ
 γῆς, καὶ τῆλιν μακράν, ἢ πυραμίδα εὐ-
 γραμμοὶ τὰς γωνίας σπολιπῶν, ἐκ πρό-
 θεσμα καὶ ἀνεπαίδετ²⁸ φιλομήματα· εἰκό-
 νες δὲ ἐκείναι, καὶ νεῶς, ἐς ἀνιστᾶσιν αἱ πό-
 λεις διαρπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα,

1. ke quidem luxuriose vivebat, aurea bino-
 rum talentorum pocula propinans convivis;
 at tu & vulneratus es in pugna solitaria, &
 metuisti, & sollicitus noctes diesque fuisti.
 2. Neque enim ab hoste tibi solo metuendum
 erat, sed insidiae sexcentae, & invidia a
 familiaribus, & odium, & adulatio: ami-
 cus autem nemo verus, sed ad metum
 omnes aut ad spem benevoli qui esse videan-
 3. tur. Fructus rerum suavium ne per somnum
 quidem, sed gloria sola, & distincta auro
 purpura, & taenia circa frontem alba, &
 praecedentes satellites: caeterum labor into-
 lerabilis & multum injucunditatis; cum aut
 4. opera danda sit his qui ab hostibus veniunt,
 aut jus dicendum, aut mittenda civibus im-
 peria. Et aut defecit gens aliqua, aut ex-
 terni quidam imperium invadunt. Metuere
 ergo oportet omnia & suspicari, atque in
 5. universum omnibus potius, quam tibi ipsi,
 videri beatum.

40. Etenim illud etiam qui non humile,
 quod aegrotabis non minus quam privati,
 nec febris te regem esse internoscit, neque
 2. 5. metuit mors satellites; sed cum ipsi visum
 fuerit superveniens, plorantem nihil diade-
 ma reveritus abducit. Tu vero de loco ita
 excelsio delapsus detractusque de throno re-
 gio, eandem abis viam, aequatus vulgo,
 3. 0. abactus cum grege mortuorum, tumulum
 in terra relinquens excelsum, & columnam
 longam, aut accurate descriptam angulis
 pyramidem, in quibus sero homines, cum
 nihil iam inde ad sensum ipsorum perveniat,
 3. 5. superbiunt. Statuae autem illae & templa,
 quae excitant colendi causa civitates, &
 ma-

α Συμπόταις] Συμπούταις male O. δ Μόν] Ita Ox. Fl. Fr. &c. Μόν] F. cum Pl. c. Διηγιν. Διηγιν. O.

12. Ταυνία λευκῇ] Hoc erat, quod Diadema voca-
 bant, insigne Regium. M. du S.

35. Νεῶς] Νεῶ plurale corrigat Gijss. certiorē jure,
 quam supra c. 23. λαγῶν pro λαγῶν. Nam quum ὁ
 hic addatur, facile suspicetis etiam νεῶ plurale dedisse

auctorem. Et quamvis mascul. plurale ὁ per syllepsum
 alii dicent accipiendum, comprehenso νεῶν, eos hic
 non audio, quia plures civitates non crexere unum
 sed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin
 Gijssii emendationem, invitis Edd. recipiam. F. R.
 38. Ζεῶν

magnificum illud nomen, paullatim defluunt omnia, & neglecta abeunt. Si vero vel maximè ad longissimum tempus permaneant, quis adhuc fructus ad eum pervenire potest, qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vivus adhuc sis habiturus, metuens, sollicitus, laborans; & quis post mortem status futurus sit?

41. Sed jam optare tuum est, Timolae, & ut illos superes, ut *facturum* probabile est virum prudentem, & uti rebus scientem. TIM. Vide igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum optaturus sim, & quod corrigere aliquis possit. Aurum proinde ac thesauros, & modios nummum, aut regna, & bella & metus pro imperio, quae merito reprehendisti, non poscam. Nam ista quidem infirma, & insidiis exposita multis, & plus, quam suavitatis, in iis molestiarum ineft.

42. Ego autem optem ab occurrente mihi Mercurio anulos dari quosdam, qui virtutem habeant hujusmodi: unum, ut valeat semper corpus & salubre sit, & vulneri nulli, aut morbo penetrabile; alterum, cuius auxilio non videatur qui induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut plus decies mille hominum robur habeam, & quod onus vix decies mille homines moliri simul queant, hoc ut facile solus transferre possim: insuper volare ut possim, multum elatus de terra, ad hoc quoque sit mihi anulus. Verum somno sopire ut queam quoscumque voluero, & janua mihi unaquaeque accedenti sua sponte ut aperiatur, laxato claustro, remoto pessulo; ad hoc utrumque unus idemque valeat anulus.

πάντα κατ' ὀλίγον ἂν ὑπορρεῖ, καὶ ἀπεισὸν ἀμελόμενα. ἢν δὲ καὶ ὅτι μάλιστα ὅτι πλεῖστον ὁ πλεονέκτης, τίς ἐστι ὑπολαύσις ἀναισθητῶν αὐτῶν γεγονέναι; ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἐτι ἔχεις πράγματα διδίδας, καὶ φροτίζων, καὶ κάμων, οἷα δὲ καὶ μὲν ἀπαλλαγὴν ἔσται.

Ἄλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ σὺ πᾶσι τῶν ἐνθάδε τούτων, ὡς ἂν εἰκὸς ἀνδρᾶ συνετὸν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα. TIM. Σκόπη γὰρ, ὦ Λυκίε, εἴ τι ὅπι λήψιμον εὐξομαι, καὶ ὅ, τι ἀν' εὐθύναι τίς δυνηθεῖη. χρυσὸν μὲν ἐν, καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδύμην νομίσματα, ἢ βασιλείας, καὶ πολέμους, καὶ δαίμαλα ὑπὲρ τῶν δεχθῆς, ἀ' εἰκότως δίδεσθαι, ὅσον αἰτήσομαι, ἀβέβαια γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλὰς ἔχοντα, καὶ πλεον τῶν ἡδέων τὸ ἀναρὸν ἐν ταῖς αὐτοῖς ἦν.

Ἐγὼ δὲ βέλομαι τὸ Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δδναί τινας δακτυλίους τούτους τὸ δύναμιν, ἕνα μὲν, ὥστε αἰετὶ ἔρρωσθαι καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα, καὶ ἀτρεῖστον εἶναι, καὶ ἀπαθῆναι ἑτέρον δὲ, ὡς μὴ ὁρᾷς τὸν περὶ ἐμὸν, οἷόν ἐστιν ὁ τῷ Γύγῃ τὸ δὲ τινα, ὡς ἰσχυρὸν ὑπὲρ ἀνδρᾶς μυρίας, καὶ ὅ, τι ἀν' ἀχρῶν αἶμα μυρίοι κινῆσαι μόλις δύναίητο, τούτῳ μὲν ῥαδίας μόνον ἀνατίθεσθαι. ἐτι δὲ καὶ πέτεσθαι, ὥστε πλεον τῶν γῆς δεχθέντα. καὶ πρὸς τὸ τούτῳ μοι εἶναι δακτυλίον τινα, καὶ μὴν καὶ ἐς ὑπνον καλᾶσπᾶν, ὁπόσους ἀν' ἐθέλω, καὶ ἀπασαν θύραν προσιόντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλᾶ μὲν τῷ κλείθρῳ, καὶ τῷ μοχλῷ ἀφαιρέσθαι. ταῦτα ἀμφοτέρω εἰς δακτυλίους δυνάσθω.

Tò

d' Ἀποφῆ] Ὑποφῆ male Fl. e Παραμύνη Παραμύνη O. f Αὐτῶν Αὐτῶ O. & Fl. cum marg. A1. Sed vulgatum bonum. g Οὐκ αἰτήσομαι] Omisit O. h Τούτῳ μοι] Τούτῳ male O. & sine μοι.

38. Ἐπὶ πλεον] Glossema videtur τῷ ἐπὶ μάλιστα. F.G.

42. Ἀπαλλαγὴν] Mutationem dederunt. Redde, decessum. F.G.

44. Καὶ ὅπως] Subaudi ἴσα, ἐκίπην, & sim. F.G.

Habuius supra, c. 36. pr.

57. Δακτυλίς] Veterum ea erat superstitione, ut annulis magicis multas & miras virtutes ineffe putarent vid. & Philof. M. d. S.

ista viderem: & fontes Nili viderem solus, & quantum telluris inhabitabile est; & si qui conversis ad nos vestigiis australe telluris hemisphaerium habitant. Insuper vero stellarum naturam & Lunae, ipsiusque adeo Solis facile cognoscerem, in quem nihil ignis valeat. Quodque omnium suavissimum, eodem die nunciare possem Babylonem, Olympia quis vicerit; & pransus forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero inimicus sit, ulcisci eum quoque ex occulto liceret, impacto in caput illius saxo, quo conteratur ipsi cranium; contra benefacere amicis, affuso dormientibus auro. Quin si quis contemtor sit, aut tyrannus, dives, contumeliosus, sublatum ad viginti stadia, demitterem casurum per praeceps. Amoribus autem meis frui nemine prohibente liceret: ingressus quippe nemine vidente sopirem omnes, praeter illos solos. Quale autem illud fuerit, inspectare praeliantes ultra jactum teli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugientibus tribuerem de fuga reversis. Atque in universum, lusum mihi haberem vitam hominum, mea essent omnia, & Deus reliquis viderer. Haec summa est felicitas, quae perire, quae

τὸτο εἶδον ἂν, καὶ τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νεί-
λε μόνον ἂν ἠπιστάμην, καὶ ὅσον τὴ γῆς
ἰ ἀοίκητον, καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῖν οἰκῶ-
σοι, τὸ νότιον τὴ γῆς ἡμίτομον ἔχοντες. ἔτι
δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτῇ
ἡλίου, ῥαδίως ἂν ἐγνων, ἀπαθὲς ὢν τῷ
πυρί. καὶ τὸ πάντων ἡδίστον, αὐθιμερὸν ἀγ-
γεῖλαι ἰ ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμ-
πια· καὶ δεῖξήσαντα, εἰ ἴς τύχοιμι ἐν Συ-
ρίᾳ, δεῖπνῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς
εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τῆτον ἐκ τῆ ἀφανῆς, πεί-
τρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ὅπτι τείρι-
φθαι τὸ κρανίον. τῆς τε αὖ φίλους εὖ ποιεῖν,
ἴς ὅπτι χεῖρα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον.
καὶ μὴν εἴ τις ὑποφύγῃς εἴη, ἢ τύραννος
πλησίον ὑβριστῆς, δεξιμὸν αὐτὸν ὅσον
ὅπτι τὰ δίκας εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι ἔτι
κρημνῶν. τοῖς παιδικοῖς δὲ ὁμιλεῖν ἀκωλύ-
τως ἂν ἔξῃ, εἰσιόντα ἀθέαλον, ἢ κοιμί-
σαντα ἀπάντας, ἀνεύ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ
κακῶν ἦν, τῆς πολεμῆντας ἐπισκοπεῖν
ἔξω βέλους ὑφαιρωμένους, καὶ εἰ δόξειέ
μοι προσδέσθαι ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοι-
μίσας τῆς κρατύντας, νικᾶν παρείχον τοῖς
φεύγουσιν, ἀναστρέψασιν ὑπὸ τῇ τροπῇ. καὶ
τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιέμεν ἂν τῇ ἀνθρώ-
πων βίῳ, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδό-
κην τοῖς ἄλλοις. τὸτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία
ὅβρι, μήτε ὑπολέσθαι, μήτε ἐπιβουλευθῆναι
δου-

i 'Ασκήτων' Εὐοικήτων Ο. k 'Ανύγων' Ἐγνων ἂν Ο. l 'Εξ' 'Ερ Ο. prave. m Τύχοιμι Τύχαι Ο. melius.
n 'Επιχίαντα' 'Επιχίαντα Ο. o 'Εξ' Ἐξων Ο. & Fl. p Κοιμίσαντα Κοιμίσαντα male Ο.

commoratus est sine ulla necessitate; structura quidem ab hac diversa. At vide anne propius accedat, quod *Dial. Meretr.* 2. ante med. est, ἔδιν δῖσι τῶν θυγατέ-
ρα ἰδίῳ. Nondum enim persuadet *Solan.* vulgatum hic esse corruptum; ut enim Latini, *dies deficit me*, id est destituit, aequae dicunt, ac *tela nostris deficiunt*, ap. Caes. legimus, ita δὲ & δῖα quoque interdum cum accusativo personae construi, non ἀδυνατῶν vide-
tur. Sensus certe ex analogia perspicuus, nihil me destituit haec habentem; cum accusativo person. *Steph.* ex *Eurip.* notavit: Δῖς σε μακροῦ λόγου, & accus. rei, ex eod. ἐν δὲ μοῖς μοι. Certe dativus personae non inusitatus, Noster *de Salt.* c. 3. pr. σοι δῖσι. *Amar.*

c. 3. f. Ἀλλὰ σοὶ — δῖσι & δῖ τοῖς γάμοις *Alciph.* III. Ep. 49. f. *Lys.* p. 53. Ed. *Lond.* ἔδ' ἐκείνοις δῖσι τοῖς χιλίον ἡμῶν. Quod si quis igitur hic legat: μοι ἔχοντι, nihil quidem difficultatis restaret; sed quia & accus. pers. & accus. rei vidimus separatim, nihil analogiae repugnat, hic utrumque conjungi. *F.F.R.*
99. Γρηγόριος De gryphis supra dictum est ad ultima verba *Dial.* ut *Marm.* M. du S.
8. Αὐθιμερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα] Τὸ, βούλομαι re-
petendum ex superioribus. F.G.
10. Εἰ τύχοι] Sic Ms. Ox. uti conjeceram; reliqui u τύχοιμι. M du S.
20. Ἀν ἔξῃ] Legendum ἔξῃ. F.G.
M m 3 38. Γί-

δυναμῶν, καὶ μάλιστα μετ' ὑγείας ἐν μακρῷ
τῷ βίῳ.

Τί ἂν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκίη, τὴν εὐχῆς;
ΛΥΚ. Οὐδὲν, ὦ Τιμόλαε, εἰδὲ γὰρ ἀσφα-
λὲς ἐναντιῶσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυ-
ρίους τὴν ἰσχύϊν. πολλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσομαι
σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν,
ὅσα ὑπερέπης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, ἔτι
κατακεκμηκότα τὴν γνῶμην, ὅτι δακτυλίῳ
μικρῷ ὀχέμενον, ὅρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ
δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπέραςτον πᾶσι, καὶ
ταῦτα φελακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥῖνα σιμόν;
ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποιεῖς ἔχων
δακτυλίου ἅπαντα ταῦτα δυνάταί σοι,
ἀλλὰ τοσούτους ἀεὶ μεμνημένον βαδῖν, καὶ
ῥεῖτεράν πεφορισμένον καὶ δάκτυλον ἓνα;
μᾶλλον δὲ ὑπερπαίει ὁ ῥεῖθμός, καὶ δέησιν
καὶ τὴν δέξιαν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἐνὸς τῷ
ἀναγκαιοτάτῃ προσδεῖ, ὅς τις ἀεὶ θέμι-
νόν σε παύσει μαυραίνοντα, καὶ πολλὰ ταύ-
τῃ κόρυζαν ἀποξέυσας. ἢ τῷτο μὲν καὶ ὁ
ἐλλέβορος ἱκανὸς παῖσαι, ζωρότερον
ποθεῖς.

ΤΙΜ. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίη, καὶ
αὐτὸς εὖ ἔτι τί ἤδη ποτε, ὡς ἂν μάθω-
μεν οἷα αἰτήσους ἀνέπληπτα καὶ ἀνέγκλητα,
ὁ συκοφαντῶν τῆς ἄλλης. ΛΥΚ. Ἀλλ'
ὁ δέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς
τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ βέλτιστος ἕτοσι Σά-

insidiis peti nequeat, cum valetudine prae-
sertim in vita adeo longa.

45. Quid habes, Lycine, in quo votum
hoc reprehendas? LYC. Nihil quidquam,
Timolae: neque enim tutum fuerit adver-
sari volucris viro, & supra decies mille alios
robusto. Verum illud tamen ex te quaer-
am, Numquid alium vidisti in tot, quas
supervolasti, gentibus, senem hominem adeo
mente non constantem, qui veheretur par-
vo anulo, totos qui montes extremo move-
re digito posset, amabilem omnibus, idque
calvus cum sit & simo naso? Verum hoc
quoque mihi dicas. Quid tandem est,
quod non unus anulus haec tibi potest om-
nia? Sed tot indutus ambulabis, oneratae
sinistrae unoquoque digito; quin excedit
numerus, ut dextram subvenire oporteat.
Quamquam tamen unus deest maxime neces-
sarius, quo induto ineptire, deterfa illa
multa coryza, desinas. An hoc idem prae-
stabit potius meracior hellebori?

46. TIM. Sed omnino, Lycine, ipse
quoque jam tandem aliquando oprabis ali-
quid, ut videamus quam tu irreprehensi-
bilia, & crimine omni vacantia, petiturus
sis, calumniator reliquorum. LYC. Quin
nihil voto mihi opus est. Venimus enim
jam ad portam geminam: & optimus hic
Sa-

a Συνεπιλαβεῖν] Συνεπιλαβὼν O. b Προδεῖ] Πρὸς Δίον O. c Ὅς] Ὅς male Fl. d Ἡ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλλ.] Ἡ
μὲν εἰς ἰ. O. e Εὖ ἔτι τί] Ἐξ ἴ. sola. Εὖ ἔτι τί O. solo accentu mutato, scribit Solan.

39. Παρακεκμηκότα τὴν γνῶμην] Ὅλον μαυραίνοντα. V.

45. Τὴν ἀριγνῶν πεφορισμένον] Ἐπὶ * γὰρ τὴν ἀριγνῶν

δακτυλιδιοφορεῖ. V. (δακτύλιον φορεῖ C. D. M.)

* Γὰρ] Non aderat in Edd. Addidit

M. de S.

38. Γράφα] Non ergo a juniore Luciano hoc scrip-
tum est; aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia
suadent.

M. de S.

46. Κατὰ δακτυλὸν ἓνα] Suspecta videntur. F. G.

49. Ὅς ἀεὶ θέμινόν σε παύσει μαυραίνοντα] Nescio quid
velit Benedictus qui obducens se a stultitia cohibeat.
Interim probro Micylum, qui se indutum a stultitia
cohibeat.

F. G.

51. Κόρυζαν ἀποξέυσας] Vid. ad Indol. c. 21. & de
ἀποξέυσας notata Cl. Hemsterb. in Edit. minore Dial.
Lucian. p. 26. quae in majore non repetiit, quia au-
gere, mutare, alio transponere in animo habuerat,
ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum absti-
neo.

F. F. R.

56. Ἀνέπληπτα] Hoc Luciani, item ex ejusd. Pseu-
dom. & Reviv. & ex Xenoph. atque Simpl. in Epict.
idem

Samippus, dum circa Babylonem depu-
gnat, & tu, Timolae, dum pransus in Sy-
ria, in Italia coenas, his etiam quae mihi
assignata erant stadiis, quod gaudeo, abusi
estis. Alioqui nolim ego post brevem fru-
ctum irritarum inanumque divitiarum mo-
leste ferre paullo post, cum misera puls de-
voranda est: quale quid vobis paullo post
eveniet, cum illa vobis felicitas & multae
divitiae avolaverint, vos autem a thesauris
illis diadematisque delapsi, & tanquam e
suavissimo somnio excitati, dissimilia omnia
domi inveneritis, ut illi qui reges egerant
Tragoedi, egressi de theatro plerumque
esuriunt, idque cum Agamemnones paullo
ante aut Creontes fuerint. Delebitis ergo,
ut credibile est, & displicebunt vobis do-
mestica, tibi praesertim, Timolae, cum
idem tibi quod Icaro eventurum sit, ut so-
lutis alis de caelo delapsus humi incedas,
perdis illis omnibus, qui de digitis deflu-
xerint anulis. Mihi vero hoc etiam pro
thesauris omnibus, ipsaque Babylone, satis
est, quod suaviter ridere possum, quae vos
petiistis, cum sint talia! eaque homines,
qui Philosophiam laudatis.

60 μιππῶ, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν, ὃ
σύ, ὦ Τιμόλαε, ζῆσιτῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, δι-
πνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλ-
ουσι καὶ σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς
ποιῶντες ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμην πλε-
65 ῥῆσας ἐπ' ὀλίγον, ὑπὲρ μὲν τινὰ πλεῖ-
στον, ἀνισθῆναι μετ' ὀλίγον ψιλὴν τὴν μάζαν
ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον,
ἐπιδαν ἢ εὐδαιμονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πολλὸς
πλεῖτος οἰχῆται σποπτάμενος· αὐτοὶ δὲ
70 καλαβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ ἀγα-
θημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστης ἀνείρατος ἀνι-
γρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ εὐρίσκω-
τε· ὥσπερ αἱ τὰς βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι
τραγῶδοι, ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου, λι-
75 γνῶσθαι οἱ πολλοὶ, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου
Ἀγαμέμνονος ὄντες ἢ Κρέοντος. λυπήσεσθε
ἐν, ὥς τὸ εἶδος, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ
ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε,
ὁπόταν δὲ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ
80 ὁ πτερόεντος ἀγρυπνίου, καταπιεσθέντα ἐκ
τοῦ ἔρατος χαμαὶ βαδίζων, σπολέσθαι
τὰς δακτυλίδας ἐκείνης ἀπαλίας σπορρύντας
τὴν δακτύλιν. ἐμοὶ δὲ καὶ τὸ τοιοῦτον, ἀντὶ
πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς,
85 τὸ γελᾶσαι μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς
ἠτήσατε, τοιούτοις ὅσοι, καὶ ταῦτα φιλο-
σοφίαι ἐπαινεῖτε.

f' Ὀλίγον] Hoc & sequentia, ad alterum usque ὀλίγον, omissa in O. g' Ἡτρίσας] Ἡτρίσας male O.

idem adjectiv. adfert Elfs. quo probet id in I. ad Ti-
mole. 2. 15. significare cum Helych. ἀμυγπῶν, ἀμυ-
γπῶν, quod reprehensione caret. Sed quis de eo
dubitatur?
J.F.R.

63. Καὶ σταδίοις] An δὲ σταδ. Bene monuit Cl. J.
J. Wettstein.

65. ὑπὲρ μὲν] Metaph. ab ovis subventaneis. F.G.

69. Οἰχεται] Hom. Il. B. 71. M. de S.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

DIALOGI MERETRICII.

I.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

GLYCERA ET THAIS.

Γ Λ Τ Κ.

G L Y C.

ΤΟΝ ΓΡΑΙΩΤΙΩ, ΘΑΪ, ἡ Ἀκαρνανά, ὅς πάλαι μὲ Ἀβρότονον εἶχε, μὲ ταῦτα δὲ ἡράδῃ ἐμῷ, ἡ εὐπάρυφον λέγω, ἡ ἐν τῇ χλαμύδι, οἶδα αὐτόν, ἡ ὀπιλέ- λησαι ἡ ἄνθρωπον; ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλ- λά οἶδα, ὦ Γλυκέριον, ἡ συνέπιε μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν τοῖς Ἀλώσις. τί δὲ τῷ- το; εἰκέως γὰρ τι πρὸς αὐτῷ διηγῶμαι. ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτόν ἡ παμπόνη, Φίλη δακῦσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμῷ ὑπαγαγῶσα. ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲ ἐκεί- νῃ εἰ πρόσεστι, Γοργόνα δὲ ἐταῖραν πε- ποίηται; ΓΛΥΚ. Ναί, ὦ ΘΑΪ, καὶ τὸ πρᾶγμα εἰ μέλλῃς με ἡφαλο. ΘΑΙΣ. Πο- τηρὸν μὲ, ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δέ, ἡ ἀλλὰ εἰωθὸς γίγνεσθαι ὑπ' ἡμῶν ἡ ἐται- ρῶν. ἐκὼν χρὴ ὅτε ἀπᾶς ἄγαν, ὅτε μέμ- φεσθαι τῇ Γοργόνῃ. ἐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο, καὶ τοὶ Φί- λαι ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί ἡ ἐπὶ ἡ- νεσεν αὐτῆς ὁ Γραϊώτης ὅτι, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι τυφλὸς ὅστις, ὅς ἐχ' ἐωράκει, τὰς μὲ τρίχας αὐτῇ δαίρας ἔχουσαι, ἡ ἐπιπολὺ τῷ μετώπῳ ἀπηγμύνας τὰ χεί-

MIlitemne istum, Thais, Acarna- nem, qui Abrotonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpura- tum illum dico, cum chlamyde, illum er- go nosti, an hominis oblita es? THAIS. Quin novi, Glycerium, & potavit nobis- cum superiore anno, sacris arealibus. Quor- sum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura. GLYC. Gorgona illum sce- lestissima, quae amica tum videbatur esse, dolo subductum a me abstraxit. THAIS. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adscivit Gorgonam? GLYC. Ita sa- ne, Thais, nec mediocriter illa me res mo- vit. THAIS. Malum istuc quidem, Gly- cerium, at nihil praeter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus solear. Qua- re nec aegre nimis ferre par est, nec accu- sanda Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius causa accusavit olim; quamvis esse- tis amicae. Verum illud miror, quod pro- baverit in illa hic miles, nisi plane caecus est: qui non viderit capillos illam raros ha- bere, & multum a fronte abductos. Labia

au-

^a Ἀβρότονον] Ἀβροτόνον marg. A1. ^b Ἀνθρωπον] Ἀνθρ. f. per compend. ^c Οἶδα] Εἶδα f. d. Συνέπιε] Συνέπιε Fl. ^e Ἡμῶν] Recte P. Ἡμῶν Fl. Fr. H. f. Ald. B1. S. ^f Ἡμῶν] Bene sic P. ceteraeque. Ἡμῶν male f. cum V2.

ΓΛΥΚ.] Nomen personae loquentis initio horum Dialogorum in plerisque Impressis omissum sedulo ad- dendum duximus.

M. du S.

4. Ἐπιλέλυσαι] Th. Mag. v. ἐπὶ λ.

M. du S.

7. Ἐν τοῖς Ἀλώσις] Ἀλῶν Festum Atheniensium a- gricolarum dictum quod in areis hac die convivium personabat, ἐπεὶ Ἀθήνησι μυστήρια ἀπὸ χύσας ἀμύτρῃ.

Tangit (Dial. Mer. VII. f.) Cetera hujus Dialogi di- ligenter exposui ad *Petron.*

f. B.

Ibid. Ἀλώσις] Vide Scholia ad Dial. VII. Fecerat Euripides fabulam cui Ἀλωάδης titulus. Gros. Flor. 54.

M. du S.

Ἐν τοῖς Ἀλώσις] De hoc festo mysteria Cereris, Pro- serpinae & Bacchi complectente, vid. Scholiast. ad

Dial.

autem livida ei sunt atque cadaverosa, cer-
vix tenuis eminentibus in ea venis, & nasus
longus. Unum modo *habet*, quod procera
est, & recta, & illecebrosus quiddam ri-
det. GLYC. Nempe putas, Thais, for-
ma captum Acarnanem? Non nosti venefi-
cam esse Chrysiarum illius matrem? Thessa-
las quasdam incantationes quae sciat, ac de-
ducant Lunam? Ajunt vero, illam etiam
volare noctu. Ista in furorem vertit ho-
minem, temperatis quae biberet venenis.
At nunc ipsam sibi habent vindemiam.
THAIS. Nempe tu, Glycerium, ipsa
quoque alium vindemiabis. Hunc quidem
valere jube.

25 λη δὲ πελιδνά, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλος
λεπτὸς, καὶ ὀπίσθημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ
ῥὶς μακρά· ἐν μόνον εὐμήκης ὄντι, καὶ ὀρθή,
καὶ μειδιᾷ πάντῃ ἐπαγωγόν. ΓΛΥΚ. Οἶα
γὰρ, ὦ Θαι, τῷ κάλῳ ἤρῃας ἢ Ἀκαρ-
30 νάνα; ὅτε οἶδα, ὡς Φαρμακίς ἢ Χρυσά-
ριον ἢ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλάς τινος ὥδ' αὖ
ὀπίσθια, καὶ ἢ σελήνην κατὰ γῆσα; Φα-
35 σὶ δὲ αὐτῷ καὶ πότεα ἢ νυκτός· ἐκείνη
ἐξέμνη ἢ ἄνθρωπον, πρὶν τῷ Φαρμάκῳ
36 ἐγγχεῖσθαι, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν. ΘΑΙΣ.
Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγήσεις,
τῷτον δὲ χαίρειν ἔα.

II.

MYRTIUM, PAMPHILUS,
ET DORIS.

MYRTION, ΠΑΜΦΙΛΟΣ,
ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

M Y R T.

M T P T.

DUcis, Pamphile, Philonis naucleri
filiam: & jam duxisse te ajunt: re-
petitum autem toties jusjurandum, & la-
crumae, momento temporis abierunt omnia,
& Myrtii nunc oblitus es; idque eo tem-
pore, cum octavum jam mensem fero ute-
rum. Hoc nempe solum amoris tui pretium
habeo, quod tantum mihi ventrem concia-
liasti, & paullo post alendus erit infans,
negotium meretrici molestissimum. Neque
enim quod natum erit exponam, in primis

ΓΑμεις, ὦ Πάμφιλε, ἢ φίλων τῷ
ναυκλήρῳ θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγα-
40 μεῖναι ἢ Φασίν. οἱ ἄ τούτοις δὲ ὅρκοι,
ὡς ἄμοσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάν-
τα οἶχε, καὶ ἐπιλέλῃσαι Μυρτίῳ νῦν, καὶ
ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κύω μῆνα
ὄγδοον ἤδη. τῷτο γὰρ καὶ μόνον ἐπριάμην
45 τῷ σὺ ἔρωτῳ, ὅτι μετ' ἐλπίσιν αὐτῷ πε-
ποιήκας ἢ χαστέρα, καὶ μὲν μικρὸν παιδο-
τροφεῖν δέησας, πρᾶγμα ἐταίρα βαρύτατον.
ὃ γὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθεῖν, καὶ μάλιστα εἰ ἄρ-
ρεθ

g Ἡρᾶς] Ἡρᾶς Fl. h Φασίν] Φασίν ἐγγύον Fl. i Τούτοις] Τούτοις male J.

Dial. Mer. VII. Et Alciph. II. ep. 3. p. 224. — ὡς
ἔστι μινούρη 2] τὰ Ἄλῃα τ' ὅσι. Ubi in textu ac
nota Bergleri laevigatur ἄλῃα, in exemplis autem ab
eodem adlatis adspiratur, non addita ibi varietatis
caussa. Verum quum etymon a Scholiaste traditum,
quod homines tunc in arēis, πρὶ τῆς ἄλῃας cominora-
rentur, adspirationem requirant, & ap. Nostrium Dial.
Mer. VII. aliosque sic inveniam, eam servavi, etsi ex
Luciani editt. prioribus non perspicias quo spiritu id
scripserint, quia ab A quadrato vocem inchoantes
nullum spirijum addunt. Sed ecce ad Alciph. I. ep.
Tom. II.

33. Cl. Bergler. ἄλῃα δ' ἢ. haec bene jam monuit;
dicens: „ Festum Cereale. καὶ τ' ἄλῃα, ab area horrei.
„ Tunc ubi venerabatur Cererem Ἄλῃα, de qua
„ Theocr. in Thalyssis, quae sunt iidem Ἡλῃα, v.
„ 155. Βαμὺν παρ' Δάμπτῳ Ἄλῃαδ. Meminit
„ noster (Alciph.) aliquoties hujus festi. Sed semper
„ spiritu leni scriptum. ut saepe & aibi. J. F. R.
„ 35. Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν] Sic Aristoph. in fine Pa-
cis. Τρυγῶσιν αὐτῶν, τρυγῶσιν αὐτῶν. L. Bos.
Ibid. Τρυγῶσιν αὐτόν] Gallice plumer. M. du S.
41. Ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἰχεται] Proverb. J. B.
Na 62. Οὐ

ῥην γένειο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παρὰ μύθους τῷ ἔρωτι σοὶ δὲ σοβο, habitura illum amoris mei solatium : tibi vero aliquando ad te accedens objiciet, quam perfidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu quidem virginem. Vidi enim illam nuper Thesmophoriis cum matre, cum nondum scirem, illius me opera non amplius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, & faciem, & oculos adspice; nec aegre ferto, si plane caecos habet, neque quod strabi sunt, & se invicem respiciunt. Quin Philonem vidisti, patrem sponsae : faciem illius nosti : itaque nihil opus erit videre filiam. PAMPH. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam, virgines mihi & nauclicas nuptias narrantem? Ego vero simamne an pulchram sponsam novi? aut Philoni Alopecia, illum enim puto te dicere, filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri, solvere noluit. At ille ad eos, qui nautis jus dicunt, traxit hominem, & aegre solvit; ac ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si vero uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe Demeae filia, ejus, qui superiore anno duxit exercitum, eaque consobrina mea, Philonis puellam ducerem? Tu vero unde ista audisti; an ipsa tibi, Myrtium, finxisti novas, quibus cum zelotypia tua deinde pugnet, larvas? MYRT. Igitur uxorem non ducis, Pamphile? PAMPH. Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non plane fuimus ebrii. MYR. Doris me ista

si virile secus erit : sed Pamphilum nominabo, habitura illum amoris mei solatium : tibi vero aliquando ad te accedens objiciet, quam perfidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu quidem virginem. Vidi enim illam nuper Thesmophoriis cum matre, cum nondum scirem, illius me opera non amplius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, & faciem, & oculos adspice; nec aegre ferto, si plane caecos habet, neque quod strabi sunt, & se invicem respiciunt. Quin Philonem vidisti, patrem sponsae : faciem illius nosti : itaque nihil opus erit videre filiam. PAMPH. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam, virgines mihi & nauclicas nuptias narrantem? Ego vero simamne an pulchram sponsam novi? aut Philoni Alopecia, illum enim puto te dicere, filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri, solvere noluit. At ille ad eos, qui nautis jus dicunt, traxit hominem, & aegre solvit; ac ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si vero uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe Demeae filia, ejus, qui superiore anno duxit exercitum, eaque consobrina mea, Philonis puellam ducerem? Tu vero unde ista audisti; an ipsa tibi, Myrtium, finxisti novas, quibus cum zelotypia tua deinde pugnet, larvas? MYRT. Igitur uxorem non ducis, Pamphile? PAMPH. Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non plane fuimus ebrii. MYR. Doris me ista

a H] Omittit J. addit H. P. Fl. b Edidit] Edidit marg. ANW. c Tē] Arric. caret H. d Oē] Absc. a Fl. Adest in aliis.

67. 'Ο Διωκεύς] Δῖμος ὁ Ἀττικὸς φησὶ. Δῖμος Ἀττικὸς ἢ Ἀλωπεκίης. V.

62. Oē] — dū] Conf. de hac structura Rhet. Praec. c. 18. f. & Navig. c. 44.

ista in dolorem coniecit. Missa enim, ut
 lanas mihi emeret ad ventrem, & votum
 pro me Lucinae nuncuparet, Lesbiam ait
 sibi obviam factam. . . . Quin tute huic,
 Doris, quae audiisti dicito, nisi ea con-
 finxisti. DOR. At ego dispeream, hera,
 si quid mentita sum. Cum enim prope
 Prytaneum essem, obviam mihi fuit Les-
 bia, quae subridens dicebat, *Amator vester*
Pamphilus Philonis ducit filiam. Si vero
 non crederem, jubebat me vestrum in angu-
 portum inspicere, ac videre fertis exornata
 omnia, & tibicinas, ac tumultum, & Hy-
 menaeum canentes aliquos. PAMPH. Quid
 ergo? Num inspexisti, Doris? DOR. Omnino,
 & vidi omnia, ut praedixerat. PAMPH. Disco,
 quid erraveritis. Non omnia apud te, Dori,
 mentita est Lesbia: & tu vera narra-
 sti Myrtio. Verum turbatae frustra estis.
 Neque enim apud nos nuptiae. Verum jam
 recordor quod heri e matre audiui, cum a
 vobis domum redissem. Dicebat enim,
Tuus, Pamphile, aequalis, Charmidas, vicini nostri
Aristaeneti filius, uxorem jam ducit, & frugi est.
Tu vero quam diu es cum meretrice? Haec aure
 parum attenta cum ex illa audissem, obdormivi:
 deinde mane domo egressus sum: itaque nihil
 eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero
 fidem mihi non habes, rursus abi, Dori,
 & accurate inspicere, non angiportum, sed
 januam, utra coronata sit. Invenies enim
 esse vicinorum. MYRT. Servasti me, Pamphile.
 Suspendere enim me, si quid tale fieret.
 PAMPH. Sed nihil factum est. Neque ita ego
 insaniam, ut obliviscar Myrtii, idque ferentis
 ex me uterum.

85 πησέ με. πεμφθεῖσα γὰρ ὡς ἔρια ἀνήσαιοτό
 μοι ὅτι τὴν γαστέρα, καὶ εὐξαίω τῇ λοχείᾳ
 ὡς ὑπὲρ ἐμῶν, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχῆσαι αὐ-
 τῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῶν, ὦ Δωρί, λέγε,
 ἂν ἀκήκοας, εἴ γε μὴ ἐπλάσσω αὐτά.
 90 ΔΩΡ. Ἄλλ' ὅπιτρυβείην, ὦ δέσποινα, εἴ
 τι ἐφευσάμην· ἐπεὶ γὰρ χεῖρ τὸ Πρυτανεῖον
 ἐγενόμην, ἐντυχέ μοι ἡ Λεσβία μεδιῶσα,
 καὶ φησιν, ὁ ἐραστὴς ὑμῶν ὁ Πάμφιλος
 γαμῶν τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπι-
 95 στήν, ἡξίς με πᾶσι κύνυσαν ἐς τὴν πε-
 πὸν ὑμῶν ἰδεῖν πάντα καλεστέμενά, καὶ
 αὐλητρίδας, καὶ θόρυβον, καὶ ὕμναιον ἄδον-
 τὰς τινάς. ΠΑΜΦ. Τί ἐν; παρέκνυσας,
 ὦ Δωρί; ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαν-
 100 τα, ὡς ἔφη. ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπά-
 τιν. ἔτε πάντα ἡ Λεσβία, Δωρί, πρὸς
 σὲ ἐφεύσατο, καὶ σὺ τὰ ληθῆ ἀπήγγειλλας
 Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθη· ἔτε
 105 γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμή-
 θην ἀκούσας τὸ μήρος, ὁπότε χθὲς ἀνέ-
 στροφα παρ' ὑμῶν· ἔφη γὰρ, ὦ Πάμφιλε,
 ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ δὲ τῷ γεῖτο-
 νος Ἀριστανέτου υἱός, γαμῶν ἤδη, καὶ σα-
 110 φρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταίρα σῆς;
 τοιαῦτα πᾶσι κύνων αὐτῆς, ἐς ὕπνον καλῆ-
 χθην· εἴτα ἔωθεν προήλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας,
 ὥστε εἶδεν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ
 ἀπιστεῖς, αὐτὴς ἀπελθῶσα, ὦ Δωρί, ἀκρι-
 115 βῶς εἰδὲ, μὴ τὴν πεπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν,
 ποτέρα ὅτιν ἡ καλεστέμενή· εὐρήσεις γὰρ τὴν
 τῶν γειτόνων. ΜΥΡΤ. Ἀπέσσωσας, ὦ Πάμ-
 φιλε· ἀπηγγάμην γὰρ ἂν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγέ-
 νετο. ΠΑΜΦ. Ἄλλ' ὅσον ἂν ἐγένητο, μηδ'
 120 ὅττω μανείην, ὡς ἐκλαθέα. Μυρτίῳ καὶ
 ταῦτα ἤδη μοι κύσεως παιδίον.

• [Esu] [Es] male f. sola. f. [O] Omittit Fl. g. [Id] Eddi marg. At.

70. Παρὶ συμβολαίᾳ ταύτης] Leg. Ulp. ad Demosth. κας.

παρὶ Ἀλκίπυ.

f. B.

86. Τῇ λοχείᾳ]

Ἀρτίουδ, quae praefidet λοχείᾳ ἢ

79. Σωτήριος] Malim Σωτήριος, aut Σωτήριος

Φησιν.

f. F. R.

f. B.

III.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

MATER ET PHILINNA.

Μ Η Τ.

Μ Α Τ.

Ε Μάνης, ὦ Φίλινα, ἢ τί ἔπαθες ἐν τῷ
 Συμποσίῳ χθές; ἦκε γὰρ παρ' ἐμέ
 Δίφιλος ἔωθε δακρύων, καὶ διηγῆσατό μοι
 ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σὺ. μεμεθύσας γὰρ σε, καὶ
 ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτῇ
 ἀφκαλύοντ', καὶ μὲν ταῦτα φιλήσαι
 Λαμπρίαν τὴν ἑταῖρον αὐτῇ, καὶ ἐπεὶ ἔχα-
 λήπνῃ σοι, καλαλιπῆσαν αὐτὸν, ἀπελθεῖν
 πρὸς τὴν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκείνην,
 αὐτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι, τῶν γιγνομένων.
 ἀλλ' ἔδῃ τὸ νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάβηδες.
 καλαλιπῆσα δὲ δακρύοντα, μόνῃ ἔκτ' αὐτῇ
 πλεονέκῃ σκίμῳ κατέκεισο ἄδουσα, καὶ
 λυπῆσα ἐκείνην. ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτῇ σοι, ὦ
 μήτηρ, ἐκ διηγῆσαί. ἐγὼ δ' αὖτε συγγόρους
 αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμὴν γε ἀφῆμα-
 ρῶ ἐκινολογεῖτο θαίδ' τῇ Λαμπρίᾳ ἑταί-
 ρῃ, μηδέπω ἐκείνην παρόντ'. ἐπεὶ δὲ
 χαλεπαίνουσα εἶδε με, καὶ διένευσα αὐτῇ
 οἷα ποιεῖ, τῇ ὥτ' ἄκρ' ἐφαψάμην,
 ἀνακλάσας τὴν αὐχένα τὴν θαίδ' ἐφίλησεν
 ἔτω προσφύων, ὥστε μάλιστα ἐπέσπασε τὰ
 χεῖλη, εἴτ' ἐγὼ μὲν ἐδάκρυον, ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ
 πρὸς τὴν θαίδα πολλά πρὸς τὸ ὅς ἐλεγε,
 κατ' ἐμὴν δηλαδὴ, καὶ ἡ θαὶς ἐμειδία, βλέ-
 πουσα πρὸς ἐμέ. ὥς δὲ προσίαντα ἤδοκ-

FUrebas ne, Philinna, aut quid tibi
 erat heri in convivio? Venit enim
 ad me Diphilus mane plorans, & quae per-
 spessus a te esset, narravit. Ebriam te fuisse,
 progressamque in medium, se licet pro-
 hibente, saltasse: ac deinde osculum dedisse
 sodali ipsius Lampriae: cumque graviter id
 ferret, se relicto, abiisse ad Lamprian eum-
 que amplexatam esse: se vero hisce factis
 enecari. Verum neque noctu, puto, cum
 ipso cubuisti, sed plorantem relinquens sola
 jacuisti in proximo lectulo, canens, mole-
 stia illum afficiens. PHIL. Nimirum quae
 ipse fecerit, mater, non enarravit. Neque
 enim causam illius, contumeliosi hominis,
 ageres: qui me relicta sermones misceret
 cum Thaide, amica Lampriae, cum ille
 nondum adesset. Cum vero aegre me ferre
 videret, nutu, quid ageret? significantem:
 extrema Thaidis aure prehensa, reflexaque
 cervice, ita arcte illam osculatus est, vix
 ut labia retraheret. Tum plorare ego; at
 ipse ridere, & multa in aurem dicere Thai-
 di, contra me scilicet. Ac subridebat
 Thais ad me respiciens. Cum vero adve-
 nien-

^a Συγγόρους] Sic P. &c. Συγγόριον alios habere ajunt Coll. ^b Ἀφίμω] Ἀφῆμαρ. marg. A1. ^c ὄντι] ὄντι τῷ. ^d Προσίαντα] Recepit ex Fell. Πρίαντα Edd.

29. *Καλαλιπῆσαν αὐτὸν ἐπελθεῖν ἐς τὴν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν αὐτήν, αὐτὴν δὲ ἀποπνίγεσθαι + τούτων γιγνομένων. ^a μὲν ἔδῃ τὸ νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάβηδες (μὲν αὐτῷ) κα-

ταλιπῆσα. V.

36. Συγγόρους] Γραι. συγγόρις. G.

37. Ἀφίμω] Ἀφῆμαρ. G.

*Καλαλιπῆσαν] Nihil de suo hic Scholiastes, nisi quod sepius ischnuisse videtur, & post συνεκάβηδες vocales daps

interferuit, quas ideo uncinulis inclusi.

+ Τούτων] Ita dedit Solas. pro edito τούτων γιγνομένων.

J. F. B.

42. Ἀνακλάσας] De potestate hujus verbi inter-

dum non bene intellecta, vid. supra ad Gymn. c. 7.

Λε

nientem sentirent Lamprian, & satiati tandem essent osculis mutuis: ego tamen apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet obtentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nudatis multum talis, quasi pulchros sola habeat; cumque defisset, tacente Lampria, & nihil dicente, Diphilus laudare numerosam saltationem & accommodatam choro, quamque bene ad citharam pes congrueret, quam pulcher talus, & sexcenta alia, quasi qui Sosandram laudaret Calamidis, non Thaida, quam tu quoque, qualis sit, nosti, cum lavet nobiscum. Thais vero qualia statim in me jecit? *Si quam*, inquit, *non pudet crurum exilitatis, saltatum & ipsa surgas!* Quid dicerem, mater? Surrexi nimirum & saltavi. Quid enim facerem? ferrem, & confirmarem illius dictum, Thaida tyrannidem habere convivii paterer? MAT. Ambitiosius quidem istuc, filia: nec enim curare oportebat: sed dic tamen quid postea factum sit. PHIL. Alii laudabant. Solus Diphilus supinum se abjecerat lacunar respiciens, dum fatigata desinerem. MAT. Illud autem verum erat, quod Lamprian osculata es, & transiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec jam venia indigna sunt. PHIL. Vicissim, quod illum morderet, volebam facere. MAT. Deinde neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hinc mem superiorem acturae fueramus, nisi hanc nobis Venus misisset? PHIL. Quid

το ἡ Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέσθησαν ὡς φι-
λῶντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν
50^ο κατεκλίθην, ὥς μὴ καὶ τὸ τοιοῦτον
ὑστερον ἡ Θαῖς δὲ ἀναστῆσα, ὡρχήσατο
πρώτη ἀπογυμνῶσα ὅτι πολὺ τὰ σφυρὰ,
ὡς μόνῃ καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο,
ὁ Λαμπρίας μὲν εἰσὶγα, καὶ εἶπεν ἑδὲν Δί-
55 φιλον δὲ ὑπερῆνε τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ
καχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν καθαρίαν ὁ
πῶς, καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλὸν, καὶ ἄλλα
μυρία, καθάπερ ἡ Καλάμιδος Σωσάνδραν
ἐπαινῶν, ἀλλ' ἐχὶ Θαῖδα, ἣν καὶ σὺ οἶδα
60 συλλομομένην ἡμῖν, οἷά ᾖσι. Θαῖς δὲ οἷα καὶ
ἔσκωφεν εὐθύς ἐς ἐμέ; εἰ γὰρ τις, ἔφη, μὴ
αἰσχύνει λεπτὰ ἔχουσα τὰ σκέλη, ὡρχή-
σθαι καὶ αὐτὴ ἐξαναστῆσα. τί ἂν λέγοι-
μι, ὦ μήτερες; ἀνέστη γὰρ, καὶ ὡρχήσατο,
65 ὅτι γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀναχέας, καὶ ἐπαληθεύειν
τὸ σκῶμμα, καὶ ἡ Θαῖδα εἶναι τυραννεῖν τὸ
συμπόσιον; ΜΗΤ. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ
θύγατερ, ἑδὲ φροντίζεις γὰρ ἐχρῆν λέγεσθαι
ὅμως τὰ μὲν ταῦτα. ΦΙΛ. Οἱ μὲν ἔν ἄλ-
70 λοι ἐπήνεκ, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος ὑπὸ
καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὄροφιν ἀνέβλεπεν,
ἄχρι δὴ καμῶσα ἐπαυσάμενη. ΜΗΤ. Τὸ
φιλησάσαι δὲ τὴν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ
μεταβάσαντα πεπλέκατο αὐτῷ; τί σιγᾶς;
75 ὅτι ἐτι γὰρ ταῦτα συγχρόμως ἄξια. ΦΙΛ.
Ἀντιλυπεῖν ἐβλόμην αὐτόν. ΜΗΤ. Εἴτα
ἑδὲ συνεκάθευδες, ἀλλὰ καὶ ἦδες, ἐκείνῃ δα-
κρύοντο; ὅτι αἰδομένη, ὦ θύγατερ, ὅτι
πτωχαί ἐσμεν, ἑδὲ μέμνησαι ὅσα παρ'
80 αὐτῇ ἐλάβομεν, ἢ οἷον δὴ τὴν πέρουσι χαί-
μα ὡνα διηγάγομεν αὐτῇ, εἰ μὴ τῆτον ἡμῖν
ἢ Ἀφροδίτῃ ἐπεμψε; ΦΙΛ. Τί ἔν ἀνέχωμαι

285

α Κατεκλίθην] Sic Fl. f. &c. Κατεκλίθην P. H. f' Εξαναστῆσα] Al. ἀναστῆσα Coll.

63. Αὐτὴ ἀναστῆσα] Γραι. ἑξαναστῆσα. G.

65. Ἐπαληθεύειν] Ἀληθεύειν ποιω. G.

Adde hic Alciphor. I. Ep. 28. ἰπικῶ τὴν διπλὴν ἀνακλῶ-
σας κύσσαι, ibique Bergl. p. 115. docentem errasse Ba-
dium & Stephannum, quia ἀνακλῶσας ap. Asbenaum

pro ἀνακλῶσας poni putarint.

66. Τυραννὶς το συμ.] Ter. Adelphor. : Διπ., φησὶ
sp. Adelphine, tu hic regnum obtines.

Na 3

F.F.R.

Διπ., φησὶ

Βασιλ.

88. Αὐτῇ

ἄρ' ἔτι το, ὑβρίζουμένη ὑπ' αὐτῆς; ΜΗΤ.
Ὀργίζε μὲ, μὴ ἀνθυβρίζε δέ. Ὅσα οἶδα
ἔτι ὑβρίζοντες παύοντες, οἱ ἐρωῶντες, καὶ ἔτι-8
τιμωροῦνται αὐτοῖς; σὺ δὲ πάντῃ χαλεπὴ αἰὲ
τῷ ἀνθρώπῳ γενέσθαι, καὶ ὅρα μὴ καὶ ἔ
παροιμίαν, Ἀπορήξωμεν πάντῃ τινεσθαι
τὸ καλῶδιον.

ergo, patiari propter hoc me contumelio-
se ab illo tractari? MAT. Irascere, sed
noli contra contumeliosa esse. An ignoras,
qui amant, eos mox desistere a contumelia,
ac se ipsos reprehendere? Tu vero aspera
nimis semper in hominem fuisti. Et vide,
ne, quod est in proverbio, nimium con-
tendendo funem rumpamus.

IV.

ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

MELISSA ET BACCHIS.

M E Λ.

M E L.

Εἰ τινα οἶδα, Βακχί, γραῦν, οἷαι πολ-90
λαὶ Θεσσαλαὶ λέγοντες ἐπιδύσθαι, καὶ
ἐρασμίως ποιεῖσαι, εἰ καὶ πάντῃ μισομένη γυ-
νὴ τυγχάνοι (ἕως ὅναιο) ὡς ἀλαβύσα
ἦκέ μοι. Σομᾶτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία
ταυτὶ προεῖμνη ἰδέσθαι, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' 95
ἐμὲ αὐθις ἀναστρέψαι Χαρίνον, μισήσαντα
Σιμμίχην, ὥς νῦν ἐμέ. ΒΑΚΧ. Τί φῆς;
Ὅσα ἔτι ἂ σύγγενον, ἀλλὰ ὡς ἔτι Σιμ-
μίχην, ὃ Μελίττα, οἷχε; Χαρίν, δι-
ὃν τοσαύτας ὀργὰς ἔγονέων ἐνέχου, καὶ βυ-
λῆθεις ἔτι πολλοῖαν ἐκείνην γῆμαι, πέντε
ποικίλους τάλας, ὥς ἔλεγον, ἑπιφερομένη;
μυμήται γὰρ ταῦτά σε ἀκυσάσα. ΜΕΛ.
Ἀπᾶντα ἐκεῖνα οἷχε; ὃ Βακχί, καὶ πᾶσι
τῇ ταύτῃ ἡμέρᾳ ἐδ' ἐώρακα ὅλους αὐ-
τὸν, ἀλλὰ πίνουσι ὡς τῷ συνεφέδῳ
Παμμυδῆ αὐτὸς τε καὶ Σιμμίχην. ΒΑΚΧ.
Δεινὰ, ὃ Μελίττα, πείπονθας. ἀλλὰ τί
καὶ ὑμᾶς διέσθην; ἔοικε γὰρ ἡ μικρὸν τῶν 10
εἶναι. ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον ἐδὲ εἰπεῖν ἔχω.
πρώτῃ δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει
γὰρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπαιτήσων πέμψαν-

SI quam nosti, mea Bacchis, anum,
quales esse in Thessalia muckae dicun-
tur, quae incantent & amabiles praestent, si
qua etiam valde exosa sit mulier; illa as-
sumpta, ita beata sis! ad me venito. Ve-
stes enim integras & hoc aurum lubens ab-
jiciam, modo videam redeuntem ad me
Charinum odio Simmichen, uti nunc me,
habere. BACCH. Quid ais? Non amplius
tecum est, sed ad Simmichen, mea Melis-
sa, transiit Charinus, propter quam tantas
parentum iras sustinuit, divitem illam re-
cusans ducere, quinque dotis talenta, uti
dicebant, adferentem? Ista enim ex te au-
dire memini. MEL. Abierunt ista, Bac-
chis, omnia: & quintus hic dies est, quod
omnino illum non vidi: sed apud sodalem
ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac
Simmiche. BACCH. Indigna perpeteris,
Melissa. Sed quid vos disjunxit? videtur
enim non parvum quiddam illud esse.
MEL. Totum nec ipsa habeo dicere. Sed
nuper reversus ex Piraeo (descenderat enim
missu patris, debiti puto cujusdam exigen-
di

a Σύγγενον] Σύγγενος male Fl.

88. Ἀπορήξωμεν] Idem Proverbium apud Ariste-
net. Epist. 1. lib. 2. J. B.

19. Κεραμικῇ] Duo Athenis fuisse Ceramica docet
Menestius; unum intra urbem, de quo hic sermo, in

quo prostabant scorta; alterum extra urbem, ubi se-
peliri solebant, qui in bello occubuisse, idem, cum
Academia de pop. Att. & alibi de Ceramico. M. de S.

49. Ἄλ' εἰ τοσαῦτα εὔρομαι — γραῦν] Non opinor ista
νό-

di causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplexi volentem repellens, *Abi*, inquit, *ad nauclerum Hermotimum*, aut scripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila proscripita sunt. *Quem tu mihi*, inquam, *Hermotimum*, aut quam pilam narras? At ille nihil respondens, nec coenatus, aversus jecit. Quas tu me putas admovisse illi machinas? amplexa sum illum, convertere ad me studui, dorsum averfi osculata sum. Ille vero ne qualitercumque quidem emolliri se passus, *At si mihi*, inquit, *dintius molesta fueris, jam statim, media licet nocte, abeo*. BACCH. Tamen nosti Hermotimum. MEL. At miserius me viventem, quam nunc habeo, videas, si quem ego nauclerum novi Hermotimum. Verum ille sub galli cantum furgens mane abiit. Ego memineram illum dicere in pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo visuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeterquam hoc solum scriptum ad dextram introeuntium versus portam geminam, *Melissa amat Hermotimum*, & paullo inferius iterum, *Nauclerus Hermotimus amat Melissam*. BACCH. Male sedulos istos adolescentulos! Intelligo enim. Aegre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar. Puer adhuc est atque imperitus. MEL. Ubi autem illam tu videas? qui se cum Simmiche incluserit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis, anum aliquam inveniam, uti dixi. Illa enim sua

τῷ τῷ πατρὶ) ἔτε με προσέβλεψεν ἐσελθόν, ἔτε προσήκατο ὡς ἐθῶς προσδραμύσαν, ἀποσεισάμεν δὲ περιπλακῆναι θέλυσαν, Ἀπίθι, Φησί, πρὸς τὴ ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῷ τοίχῳ γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπως καλεῖται. τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφη, ἢ ποίαν τῇλην λέγεις; ὁ δὲ ἔδεν ἀποκρινάμεν, ἔδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν ἀποστραφεὶς. πόσα οἶε ἐπὶ τῷ τῷ μεμηχανῆσθαι με περιβάλλουσιν, ἐπὶ σφρέφουσιν, φιλοῦσιν ἀπεστραμμένον τὸ μετὰ φρονος; ὁ δ' ἔδ' ὅπως ἴδεν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἰ μοι, Φησὶν, ἐπὶ πλεονόχλησας, ἀπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσὶν. ΒΑΚ. Ὅμως ἦδε ἢ Ἑρμότιμον. ΜΕΛ. Ἀλλὰ ὅμοιοις, ὦ Βακχί, ἀθλιώτερον ἀφύγυσαν ἢ νῦν ἔχω, εἰ τίνα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν ἀπεληλύθει, τῷ ἀλεκτρυόντι εὐθὺς ἄσαντ' ἀνεγρόμεν. ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι καὶ τοῖς τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τένομα ἐν Κεραμεικῷ. ἐπεμψα ἔν' Ἀκίδα καλασκεφομένην. ἢ δ' ἄλλο μὲν ἔδεν εὔρε, τῷτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιά πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μελίττα φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐτῆς ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος φιλεῖ Μελίτταν. ΒΑΚΧ. Ὡς τὸ περιέργων νεανίσκων. συνέημι γὰρ. λυπήσασί τις θέλων τὴν Χαρίν, ἐπέγραψε ζηλότυπον ὅτι εἰδὼς ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δὲ πᾶσι ἴδοιμι αὐτὸν, ἀφελέξομαι. Ἀπειρός ἐστὶ, καὶ πᾶσι ἐστὶ. ΜΕΛ. Πῶς δ' αὖν ἴδοις ἐκείνον ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, συνέστι τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἐπὶ πᾶσι ἐμοὶ ζητῶσιν αὐτόν. ἀλλ' εἰ τίνα σέβωμεν, ὦ Βακχί, γραῖν, ὡς ἔφη, ἀπο-

h. T. G. T. G. P.

scire aut bene verti ab utroque interprete Sed si quam animi invenire possem, aut ut alter, habere, quod nullius ponderis est in hac oratione; verum sed ut

nam invenirem vetulam! quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano sumitur. In Prometheo. Εἰ καὶ γὰρ, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα.

J. G.
sc. A. π.

σώσοι γὰρ ἂν Φανείσα. ΒΑΚΧ. Ἔστιν, ὦ
 Φιλτάτη, ὅτι χρησίμη Φαρμακίς, Σύ-
 ρα τὸ γένος, ὡμὴ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἢ
 μοί ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα κακῶν εἰ-
 κῇ, ὡς φησὶ Χαρίν, διήλλαξε μὲ μῆνας
 ὅλως τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲ ἤδη ἀπεγνώ-
 κειν ὁ δὲ ὑπὸ τῇ ἐπαφῶν ἦκεν αὐθις ἐπ'
 ἐμέ. ΜΕΛ. Τί δὲ ἐπραξεν ἡ γραῦς, εἴ ποτε
 ἔτι μέμνησαι; ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲ ὅδε
 πολὺν, ὦ Μελίττα, τὸ μισθὸν ἀλλὰ
 δραχμὴν, καὶ ἄρτον, καὶ ὅπκιον δὲ δει μὲ
 τῷ ἄλῳ, καὶ ὅβολος ἑπτὰ, καὶ δεινόν, καὶ
 δᾶδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ
 κρατῆρα κεκεράσας δει, καὶ πίνειν ἐκείνην
 μόνην. δέσφ' δὲ τι αὐτῇ τῷ ἀνδρὸς εἶναι
 οἷον ἰμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῷ τρι-
 χῶν, ἢ τι τῷ τοιούτων. ΜΕΛ. Ἐχὼ τὰς
 κρηπίδας αὐτῇ. ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμά-
 σασα ἐκ παττάλης ὑποδυμῖα τῷ δεινῷ,
 πᾶπυσσα καὶ τῷ ἄλῳ ὅτι τὸ πῦρ ὀπιλέγῃ
 δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνη, καὶ τὸ
 σόν. εἴτα ἐκ τῷ κόλπῳ προκομίσασα ῥόμ-
 βον, ὀπιτρέψ' ἐπαφῇ τινι λέγῃ, ὀπι-
 τρώω τῇ γλώσσῃ, βαρβαρικὰ καὶ Φρικώδη
 ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ' οὗ
 πολὺ Φανίας ἅμα, καὶ τῷ συνεφῆδον ἐπιτι-
 μήσαντων αὐτῷ, καὶ τῷ Φοιβίδῃ, ἢ συῖν,
 πολλὰ αἰτήσας, ἥκε μοι τὸ πλεον ὑπὸ τῷ
 ἐπαφῇ ἀγόμῃ. ἔτι δὲ καὶ τῷτό με σφό-
 δρα χτ' ὅτι Φοιβίδῃ τὸ μίσθητρον ἐδιδάξατο,
 τηρήσασαν τὸ ἔχον ἐπ' ἀν' ἀπολίποι ἀμαυ-
 ρώσασαν ἐπιβῆναι μὲ τῷ δεξιτέρῳ ἐκείνης ἢ
 ἐμὸν δεξιόν, τῷ δεξιῷ δὲ τῷ δεξιτέρῳ ἐμπα-

me praesentia servaret. BACCH. Est, ca-
 rissima, praestantissima venefica, Syra ge-
 nus, cruda adhuc & compacta, quae mihi
 Phaniam, cum asperum se & ipse, ut nunc
 tibi Charinus, temere mihi praeberet, re-
 conciliavit post quatuor integros menses,
 ubi ille incantationum beneficio ad me jam
 desperatam rediit. MEL. Quid vero fecit
 anus, si adhuc meministi? BACCH. Ca-
 pit mercedem non multam, Melissa, sed
 drachmam & panem. Et appositos esse
 oportet cum salibus etiam septem obolos &
 odores sacros, & facem. Haec quoque
 anus sibi aufert. Et poculum temperatum
 esse oportet, eamque solam illud ebibere.
 Oportet autem ipsius viri praesto esse ali-
 quid, velut vestes, aut soleas, aut pilos
 paucos, aut quid ex eo genere. MEL.
 Habeo illius soleas. BACCH. Has de cla-
 vo suspensas suffitu ex odoribus facto im-
 buit, de sale etiam aliquid in ignem conji-
 cit, pronuncians simul nomina utriusque,
 & ipsius, & tuum. Tum prolatum de sinu
 rhombum intorquet, carmen simul volubili
 lingua dicens, barbarica horribiliaque no-
 mina. Haec tum fecerat, cum non ita
 multo post Phantias, sodalibus licet illum
 reprehendentibus, & multum rogante, qui-
 cum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit
 ab illo maxime incantamento adductus. In-
 super vero illud mihi valde odii contra
 Phoebidem excitandi remedium commenda-
 vit, ut observatum illius vestigium, cum
 primum illud reliquisset, ipsa deletem, ita
 ut sinistro illius meus dexter pes, sinister
 autem contra dextro vestigio insisteret, di-
 ce-

a [ὅτι] Recte J. Bt. ὅτι H. ὅ, τι P. b [Πολὺν] Πολλὸν J. male. c [Θεῖον] Restitui ex Fl. & Barthio.
 Θεῖον cett. male. d [Μόνην] Μόνην J. & V2. Cett. in vulgato consentiunt. e [Θεῖον] Sic Fl. Θεῖον cett. f [Τὸν]
 Τὸ Fl. male.

52. [ὅ, τι χρησίμη] Ita distincte ex praecepto Gram-
 maticorum scribere jubetur. Phrasis est cum super-
 lativo tritissima, cum positivo rarissima. M. du S.

53. [Ὡμὴ ἔτι] Vide notam nostram ad M. du S. c. 21.

61. [Ἐπιμαρῆς] Forſan ὑπομαρῆς. F. G.

62. [Θεῖον] Sic Fl. uti Barthius emendare jubet Ad-

vers. p. 316. laudato loco, qui occurrit in Phil. c. 12.
 In reliquis libris duos.

[Θεῖον] Conf. supra Phil. c. 12. & infra f. hujus
 Dial.

78. [Αἰτούσης] Αἰτούσης legendum videtur. F. G.

[Αἰτούσης] Mendose, ni fallor, in omnibus legitur hic
 αἰτούσης, aut certe aliqua vox excidit; nam πολλὰ

ceretque, *conscendi te, & superior sum!* ac feci quod praeceperat. MEL. Noli, non cunctari, Bacchis. Voca mihi jam Syram. Tu vero, Acis, panem & odores, & reliqua omnia ad incantationem compara.

λιν, & λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, & ὑπερ-
ῥάνω εἰμί, & ἐποίησα ὡς προσέταξε. ΜΕΛ.
Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχί, κάλει
ἤδη τὸ Σύραν, σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸ ἄρτον &
τὸ ῥείον, & τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὸ
ἐπωδὴν εὐτρέπεζε.

V.

CLONARIUM ET LEAENA.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

C L O N.

Κ Λ Ω Ν.

NOva de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megillam, divitem, tui ut virum amore incensam, & coire vos, nescio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubuisti? verum dic an vera sint ista? LEA. Vera, Clonarium, sed pudet me: est enim absurdum quiddam. CLON. Per matrem Liberae, quid negotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una estis. Vides? non amas me: neque enim talia celares. LEA. Amo equidem, si quam aliam. Illa vero mulier vehementer mascula est. CLON. Nondum quid dicas intelligo, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales enim Lesbii esse ajunt mulieres, quae viros quidem pari recusent, ipsae vero mulieribus fruuntur ut viri. LEA. Tale quid est. CLON. Ergo, mea Leaena, illud ipsum quoque narra, quomodo tentaverit primum, quomodo ti-

ΚΑινὰ πρὸς σὺ ἀκούομεν, ὦ Λέαينا, τὴν Λεσβίαν Μέγιλλαν τὴν πλοσίαν, ἔρᾶν σὺ ὡς ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὃς ὑμᾶς οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιήσας μετ' ἀλλήλων. τί τῆτο; ἠρυθρίασας; ἀλλ' εἰπέ εἰ ἀληθῆς ταῦτά ἐστιν. ΛΕΑΙ. Ἀληθῆς, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δὲ, ἀλλόκοτον γὰρ τί ἐστίν. ΚΛΩΝ. Πρὸς τὸ κρυπτόμεν τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλει ἡ γυνή; τί δὲ & πράττετε ὅταν συνῆτε; ὁρᾶς; ὃ Φιλῆεις με, & γὰρ ἂν ἀπεκρύπτω τὰ τοιαῦτα. ΛΕΑΙ. Φιλῶ μὲ, εἰ καὶ τίνα ἄλλην ἢ γυνὴν δὲ δεινῶς ἀνδρική ἐστίν. ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι & λέγεις, εἰ μή τις ἐταιρίστρια τυγχάνει ἔσα' τοιαύτας & γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲ οὐκ ἐβελύσας αὐτὸ πᾶσιν, γυναῖξιν δὲ αὐτὰς πλεονάζουσας, ὡς ἄνδρας. ΛΕΑΙ. Τοιοῦτό τι. ΚΛΩΝ. Οὐκ ἔν, ὦ Λέαينا, τῆτο αὐτὸ & διηγῆσαι, ὅπως μὲ οὐκ ἐπείρα τὸ πρῶτον, ὅπως δὲ & συνεπέσθης, &

f Θῆον] Rursus ex Fl. pro vulg. θύον. g Ὑμᾶς] Recte Fr. Fl. P. Ἡμᾶς f.

αἰτούσας est Graece magna petere, cum dicere debuerit, epixe, ut apud sese maneret, orante. M. du S.

80. Μισήρος] Aliud odii poculum est apud Originem lib. 7. contra Celsum. De utroque a me dictum alibi. f. B.

87. Τὸν ἄρτον, & τὸ ῥείον] Casp. Bartholus putat legendum esse θύον, & sulphur capendum quod in lustrationibus & incantationibus profluxu unitatissimum Tom. III.

erat veteribus, &c. vid. c. III. L. VII. Adversar. Almel.

83. Θῆον] Fl. &c.

M. du S.

97. Πρὸς τὸ κρυπτόμεν] Per Cicerem. Hesych. in κρυπτόμεν ὅφ' ἐπὶ τῶν διὰ τὴν ἀποκρύπτειν.

AE. M.

4. Ἐταιρίστρια] Hesych. Ἐταιρίστρια, τριτάτης. F. G.

Idem etiam habebat

AE. M.

Ἐταιρίστρια] Vid. Smid.

M. du S.

Oo

11. Πῶ

καὶ τὰ * μὲν ταῦτα. ΛΕΑΙ. Πότον τῶν
συγκροτῶσα αὐτῇ, καὶ Δημόνασσα ἡ Κοριν-
θία, πλοσία δὲ καὶ αὐτῇ, καὶ ὁμοτεχνῶ-
τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήφασί με καθαρίζων
αὐταῖς ἐπεὶ δὲ ἐκιδάρισσα, καὶ ἄνω ἦν, καὶ
ἔδει καθέυδειν, καὶ ἐμέθυον, Ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ
Λέαινα, ἡ Μεγίλλα, κοιμᾶσθαι ἥδη κα-
λὸν, ἐν ταῦτα καθέυδε μεθ' ἡμῶν μέση ἀμφο-
τέρων. ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ μὲν ταῦ-
τα τί ἐγένετο; ΛΕΑΙ. Ἐφίλῃν με τὸ πρῶ-
τον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, οὐκ αὐτὰ μόνον προσ-
αμβύβουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανόγυσσαι
τὸ στόμα, καὶ περὶ βάλλον, καὶ τὰς ματῆς
ἄλλων· ἡ Δημόνασσα δὲ καὶ ἔδρανε μετὰ
καταφιλοῦσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ-
τι τὸ πρῶγμα εἴη. χρόνῳ δὲ ἡ Μεγίλλα
ὑπερθερμῶς ἥδη ἦσα, καὶ μὲν πηνήκη
ἀφίλειο τὴν κεφαλῇς, ἐπέκειλο δὲ πᾶν ὁ-
μοία, καὶ προσφύει, καὶ ἐν χρῶ ὥφθη αὐτῇ,
καθάρσιν οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τὴν ἀθλητῶν,
ἀποκεκαρμυμένη καὶ ἐγὼ ἐταράχθην ἰδούσα·
καὶ δὲ, ὦ Λέαινα, φησιν, ἐώρακας ἥδη
ἄνω καλὸν καμίσχον; ἀλλ' ἔχ' ὥρα, ἔφη,

bi persuasum sit, & quae sequuntur. LEA,
Convivium instituerat cum Corinthia De-
monassa, divite & ipsa, atque eandem ar-
tem quam Megilla exercente: adsumserant
autem me, quae cithara ipsas oblectarem.
Cum autem cecinissem, & serum esset, at-
que tempus eundi cubitum, essentque bene
potae, Age sane, mea Leana, inquit Me-
gilla, dormiendi jam tempus est, hic apud
nos citha uirarumque media. CLON. Ac-
cubiisti ergo: deinde quid actum est?
LEA. Osculabantur me primum ut viri,
non ipsa modo applicantes labia, sed os et-
iam aliquantum aperientes: amplexabantur,
opprimebant papillas: Demonassa autem in-
ter osculandum etiam mordere. Ego vero,
quid res sibi vellet nondum conjicere. Tan-
dem Megilla, quae jam incaluisset ficticiam
de capite comam aufert: impositam autem
habebat valde similem & bene applicitam:
atque apparet accurate ad ipsamque cutem,
ut viriliores athletae, detonsa; ut ego ipso
adpectu perturbarer. At illa, Alca Leana,
inquit, vidistine jam pulchrum adeo
juvenem? Ego vero, inquam, non video
hic

α Μετὰ ταῦτα] Sic Fr. S. H. Fl. &c. Μετὰ τῷτο P. Μετὰ ταῦτα J. b Ταῦτα] Absent in J. Adest in cett.
α Πηνέλυ] Recte Fl. P. Fr. H. S. Πηνέλυ male Ven. utraque. Alibi πηνέλυ.

19. Πότον] Πότος ὁ, compositio. ποτός poculentus,
potabilis. ποτός, τὸ, πῶμα potus.

Πότον — συγκροτῶσα] Supra T. 2. Gall. c. 12. Ὁ
πότος συγκροτῶσα, ubi & de differentia nonnihil di-
ctum.

20. Ἐφίλῃν με τὸ πρῶτον] Haec & cetera hujus Dia-
logi interpretata sunt ad Petronium ad haec verba: com-
ponebat valgius labra.

23. Ματῆς ἄλλων] Plaut. Pseud.

Teneris labellis molles morsimacula
Papillarum horridularum oppressimacula.

Ovid. 1. Amor.

Εἰς τὰς papillarum quae suis apta promit

24. Καὶ ἴδαναι] Plaut. loc. cit.

27. Τὴν μὲν πηνέλυ ἀφίλειο τὴν κεφαλῇς Ἐπίκειτο δὲ
πᾶν ὁμοία ὁ προσφύει· καὶ ἐν χρῶ ὥφθη αὐτῇ, καθάρσιν
οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τὴν ἀθλητῶν ἀποκεκαρμυμένη]. Auctoris
mentem minime percepit interpres in his verbis: quae
sic Latina fecit: galericium quidem a capite reponit,

ipsa autem incumbens similis & equiparanda athleta
alici vel vehementer virili & robusto, & cunctis ad vivum
detonsa, deceptus fuit verbis: πηνέλυ δὲ πᾶν ὁμοία καὶ
προσφύει. quae de ipsa muliere intellexit, quum ta-
men de ejus coma adscititia sint intelligenda, & pa-
renthesi potius includenda, hoc sensu: capiti demisit
comam adscititiam, quam impositam habebat valde
similem & aptam: atque ipsa visa est insuper robustissi-
morum athletarum ad vivum usque cutem detonsa.

L. BOS.

Ibid. Πηνέλυ] De comis adscititiis copiose dixi alibi,
junge Cl. Alexand. Pseud. lib. 2. c. 11. Artemid.
lib. 1. Firmic. Astro. c. 1. lib. 1. vide Herald. ad Mar-
cial.

Πηνέλυ] Πηνέλυ La perruque.

Πηνέλυ] Ut fuit. πηνέλυ, ita Lexicogr. vicissim
etiam adferunt πηνέλυ hoc sensu; sed & πηνέλυ infra
Dial. Mer. XII. ad fin. in plurimis & recte, ut cre-
do, scribitur. Et sic ap. Poll. bis sine varietate re-
perio.

28. Ὁμοία] Ἡ πηνέλυ scilicet.

29. Τὸ ἀνδρῶν] Castulus: Et quosdam amos, na-
da

hic juvenem, Megilla. Noli me, inquit, facere feminam. Megillus enim vocor, & olim duxi hanc Demonassam, & mea uxor est. Risi ego hoc, Clonarium, & Tu igitur, Megille, inquam, quum vir sis, imprudentibus nobis, sicut de Achille dicunt, inter virgines delitisti? & illud habes quo viri censentur, & Demonassae facis, quod viri? Illud equidem, inquit, Leæna, non habeo: sed neque omnino illo indigeo: sed proprio quodam modo & multum jucundiore coeuntem me videbis. Ego, Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, quales multi esse dicuntur, habens utraque? Nempe adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignorabam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic ego: Audivi, inquam, Boeotiam tibicinam, Ismenodoram, res patriæ suæ narrantem, cum diceret, fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam viatrem optimum: prout Tiresiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu venit? Nemiquam, ait, mea Leæna: sed ita nata sum ut vos reliquæ: sed animus, & libido, & reliqua

ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ καταβλήνέ με, ἔφη, Μέγιλλε, ὅτι ἐγὼ λέγομαι, καὶ γεγάμηκα πόρπαλαι ταύτῃ Δημόνωσσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, ὦ Κλωνάριον, ὅτι τέτω, καὶ ἔφη, Οὐκᾶν σὺ, ὦ Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλέγεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸ Ἀχιλλεῖα Φασὶ κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις: καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὸ Δειμόνωσσαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λεῖαινα, οὐκ ἔχω: δέομαι δὲ ἑδὲ πάντων αὐτῶ. ἴδιον δὲ τινα τρόπον ἰδίῳ ὁρῶ πολλὸν ὁμιλῶντα ἑφ' ἐμὲ. ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτ' εἶ, ἔφη, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγοντες ἀμφοτέρω ἔχουσιν: ἔτι γὰρ ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. ὦ, Φησὶν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι. ἤκουσα, ἔφη ἐγὼ, τὴν Βοιωτίας αὐλητρίδ' Ἰσμενοδόρας, διηγεμένης τὰ Ἑφέτρια παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ: ὃ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας τέννομα. μὴ ἔν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πέποιθας; ἔκων, ὦ Λεῖαινα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγενήθη μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν: ἡ γνώμη δὲ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τὰλλα

λα

κρυπτόμενον] Κρυπτόμενον Gesn. e Δέομαι] Δέομαι J. male. f Ἑφέτρια] Nihil variant Edd. Ἑφέτρια Palm.

de foret nervosius illud. AE.M. Idem habet Gajet. ex quo omnia surripuisse Menagium video. J.F.R.

51. Ἑφέτρια] Quid intellexerit per τὰ Ἑφέτρια, non facile est divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me expectes, conjecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab Ἑφέτρια ea vox deduci debere: est autem vestis quaedam species, quæ superinduebatur. Suidas μανδύαν & βίβρον interpretatur, & ἑφέτρια ἔξ αἰγυλίων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλακίς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo genere vestis τὰ Ἑφέτρια dicuntur, suspicor eas vestes texti solitas a mulieribus simul adunatis, quæ texendo fabulas lepidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, & laborem, quæ ob id Ἑφέτρια διηγήματα dicebantur. Sic Nostrates dicunt les contes du veiller: at forte mendosa est ea vox, & legendum vel ἑφέτρια, i. e. ad lares, ad focum, vel Ἑφέτρια ob eandem rationem, i. e. quæ ad ignem hyeme narrantur, nam (ut notum est) Ἑφέτρια saepe pro igne sumitur; & erant Ἑφέτρια fabulae, quæ ad Vulcanum seu ignem assidentes formidare tendo vel

texendo narrabant in Vulcani festo, quod Athenis Ἑφέτρια, ut ex Andocide patet in sermone de mysteriis. Hæc ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, Lector, cogitabis, utinam & nobis impartiaris. J.P. & G.

Ἑφέτρια] Vide an festum notet. M. du S.

Ἑφέτρια] Festa fortasse. F.G. Marg. Paris. „ Ephesia „ stris vestimenti genus militaris est, unde Ephesia „ derivari videntur. Utrum autem poema, aut can- „ ticum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos „ fuerit, dubitari potest. J.F.R.

Ibid. Τα Ἑφέτρια παρ' αὐτοῖς] Cum illud παρ' αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad Bocotos in Boeotia comprehensos; idque ipsum παρ' αὐτοῖς ad Ἑφέτρια adjunctum sit proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius adferatur, quam legere τὰ Ἑφέτρια, & intelligere domestica, patria, memorabilia & singularia patrias suas. Ἑφέτρια esse, qui eandem nobiscum Vestim colat, eosdem lares, penates &c. habeat, notum

λα πάντα, ἀνδρός ἔστί μοι, καὶ ἰκανὴ γυνή
 σοι, ἔφη, ἐπιθυμία. παρέχε γυν, ὦ
 Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώσῃ ὅθεν
 ἐνδεύσάν με τῷ ἀνδρῶν. ἔχω γὰρ τι ἀντὶ τῷ
 ἀνδρείῳ, ἀλλὰ παρέχε, ὅφει γὰρ. παρ-
 έχον, ὦ Κλωνάριον, ἰκετευθῆναι πολλὰ, καὶ
 ὁρμόν τινά μοι δέσσης τῷ πολυτελεῶν, καὶ ὁδο-
 νας τῷ λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἀνδρα-
 γῶν ἐπελάμβανον ἢ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐρίλῃ,
 καὶ ἡσθμαίνε, καὶ ἐδόκε μοι ἐς ὑπερβολὴν
 ἡδεσθῆναι. ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λέαινα; ἢ
 τίνα τρόπον; τῷτο γὰρ μάλιστα εἰπέ. ΛΕΑΙ.
 Μὴ ἀνάκριτε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ. ὥς ἐγώ
 μὰ τῷ Οὐρανίῳ, ὥς ἂν εἴποιμι.

omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est;
 inquam, libido? Quin tu praebe, inquit,
 Leaeana, si fidem mihi non habes, & nihil
 me inferiorem esse viris, intelliges. Habeo
 enim pro illo virili aliquid: sed praebe: vi-
 debis enim. Praebui, Clonarium, mul-
 tum supplicanti, & monile mihi donanti
 pretiosum, atque lintea tenuissima. Tum
 ego illam uti virum complexa sum: illa fe-
 cit, basiauit, anhelavit, atque supra mo-
 dum delectari mihi visa est. CLON. Quid
 ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic
 maxime. L E A. Noli curiose exquirere:
 turpicula enim. Quare, ita me Caelestis
 Venus, non dixerim.

VI.

ΚΡΩΒΥΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ. CROBYLE ET CORINNA.

Κ Ρ Ω Β.

C R O B.

Ω Κορίννα, ὥς μὲν ἐπὶ πάντῳ δεινὸν ἦν ὁ
 ἐνόμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι ἐκ παρ-
 θένης, μεμαθήκας ἦδη, μὲν μισαμένην μὲν ὡραῖαν
 γενομένην, μὲν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα κο-
 μισαμένην, ἐξ ἧς ὁρμόν αὐτίκα ἀνήσσομαι
 σοι. ΚΟΡ. Ναὶ ἄ μανάριον. ἐχέτω δὲ καὶ
 ψήφους τινὰς πυραυγεῖς, οἷον ὁ Φιλαινίδος
 ἔστιν. ΚΡΩΒ. Ἔσται τοῦτο. ἄκουε δὲ καὶ
 τὰλλα παρ' ἐμοῦ, ἃ σε χρὴ ποιεῖν, καὶ
 ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μὲν

Igitur, mea Corinna, quam non valde
 formidandum fuerit, quod purabas,
 mulierem fieri ex virgine, jam didicisti:
 quae cum pulchro adolescentulo fueris, &
 minam mercedem primam abstuleris, de
 qua monile jam statim tibi eniam. C O R.
 Ita sane mea matercula. Habeat vero etiam
 lapillos aliquot ignei coloris, quale est Phi-
 laenidis. C R O B. Erit tale. Audi vero
 ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, &
 quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim

HO-

a Περικλῆς] Περικλῆς male. b O] Constant lectio. c E] E male f. sola. d Μανάριον] Μανάριον marg. A.

62. Πάρις] Aristoph. Καὶ παρὶς, καὶ ἐχὶ προσ-
 ῥομαι. A.E.M.

70. Οὐρανίῳ] Subaudi Ἀφροδίτῃ. Infra (Dial. VII.
 101.) θῆσαι μὲν τὸ Πανδῆμος διδοὶ Λουκίῳ κομίσαντι τῇ Οὐ-
 ρανίῳ διὰ τὴν κόπον δόξασι. F.G.

Οὐρανίῳ] Venerem. V. notam ad Dial. VII.
 M. du S.

72. Ὡς ἐνόμιζες] In omnibus libris nostris legeba-
 tur hic a quod necessario sic mutandum fuit. M. du S.

Ὡς ἐνόμιζες] Ὡς ἐνομ. edidit Solan. me non ob-
 temperant, ac iuc Codd. addicentibus. quod misisti

enim acque rectum ac non misisti, eoque magis re-
 ctum, quum tam prope ὥς praecedat. f. F. R.

77. Μανάριον] Α μάννα, i. e. μάννα, ut videtur,
 ductum est κομίσαντι. Ταί μάννα autem cognatum vi-
 detur τὰς νάννας, νάνη, ἄνις, Hoffsch. Νάννα, τὸ
 μητὲρ ἢ τὸ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τῇ τοῦτοι ἀδελφόν.
 Νάνη μητὲρ ἐδίδου. Ἄνις μητὲρ ἢ πατρὸς μητὲρ. Μάν-
 να καὶ ἄνις κυρίως ποιεῖται notare videtur, & νάννας πα-
 τρη, ut & νάνη, unde italicum Νάννα. F.G.

Μανάριον] Sic iterum Dial. VII. usurpat. M. du S.
 82. Ἀποστροφῇ] Ex utraque Ven. Reliqui libri im-
 pressu

nobis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos jam duos annos, ex quo pater tuus, jam felix, obiit, non nosti quam tenuiter ac misere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aetariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen: estque audire dejerantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes & incudem, & malleum duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, spem expectans. COR. De mina dicis? CROB. Non. Sed ita rationes subducebam, te ubi ad hanc aetatulam pervenisses, me quidem alituram esse, te ipsam vero exornaturam facile, & futuram divitem, & vestimenta habituram purpurea, atque ancillas. COR. Quomodo dicebas mater? aut quid tibi vis? CROB. Si cum adolescentulis una sis, & bibas cum illis, & mercede concumbas. COR. Ut Lyra illa, filia Daphnidis? CROB. Ita sane. COR. At illa meretrix est. CROB. Nihil istoc mali. Nam tu quoque dives eris ut ista, & multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non vides, quot, & quanto in honore sint meretrices, & quas opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o bona Adrastea! pannis ante vesti-

γὼ ἡμῶν ἑ ἀποτροφὴ τῷ βίῳ οὐκ ἔστιν, ὦ θυγάτηρ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ ἧ τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σὺ πατὴρ, οὐκ οἶδ' αὖ ὅπως ἀπέζησαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖν' ἔζη, πάντα ἦν ἡμῶν ἱκανά. ἐχάλκευε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτῷ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ὄντων ἀκῆσαι διουρυμῶν, ἢ μὴν μὲ Φιλίνον μηκέτι ἔσχατ' ἄλλον χαλκέα. μὲ δὲ τ' ὁτελευτῶν τὸ μὲ πρῶτον ἀποδομῆν τὰς πυράγρας, καὶ τ' ἄκμονα, καὶ σφύραν δύο μῶν, ἀπὸ τῶν διετράφημεν. εἴτα νῦν μὲ ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρόκην κατὰ γουσα, ἢ τῆμονα κλώθουσα, ἐπορίζομαι τὰ σιτία μόλις, γέθοσκον δὲ σε, ὦ θυγάτηρ, τ' ἐλπίδα φερμένησα. ΚΟΡ. Τὴν μῖαν λέγεις; ΚΡΩΒ. Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογίζομαι ὡς τηλικαύτη γενομένη, θρέψεις μὲ ἐμὲ, σεαυτῇ δὲ καίλαοσμήσεις ῥαδίως, καὶ πλεθῆσεις, καὶ ἰεοῦντας ἔξεις ἀλουργεῖς, καὶ θεραπεύσεις. ΚΟΡ. Πῶς, ἔφη, μήτηρ, ἢ τί λέγεις; ΚΡΩΒ. Συνῶσα μὲ τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ὅπῃ σμῖδῶ. ΚΟΡ. Καθάτῃ ἢ Δάφνιδι θυγάτηρ Λύρα; ΚΡΩΒ. Ναί. ΚΟΡ. Ἀλλὰ ἐκείνη ἐταῖρά ὄντι. ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τῷτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλεθῆσεις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλὰς ἐρατὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Ἰοκρίνα; εἴχ' ὅρας ὀπόσαι, καὶ ὡς φεισπῆδαστοί εἰσιν αἱ ἐταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τ' Δάφνιδα γὰρ ἐγὼ οἶδα, ὦ φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐτῇ ἀκμάσαι

ο' Ἀποτροφῇ] Recepi ex J. & V2. Ἀποτροφῇ cett. f' Αἱ ἱταῖραι] In J. αἱταῖραι.

pressi corrupte ἀποτροφῇ. Sic Dorn. Phil. l. 104. C.

M. du S.

91. Σφύραν] Σφῆρας forte.

F. G.

93. Κρίνῳ κατὰ γουσα] Lanam trahens, unde trahunt τολύπη. Gl. Ph.

F. G.

95. Ἐλπίδα φερμένησα] Hanc phrasin probaturus L. Bat in Ep. ad Hebr. 2. 13. & haec Lasciani adferens, παραμῖνεν ἱλαθῶ, scribit, errante calamo; nam φερμένησα ego in omnibus reperio, & si φερμένησα legi voluisset, id indicasset. Sed de φερμένησιν movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit.

J. F. R.

96. Τὴν μῖαν] Τὸ πρῶτον μίσθωμα.

F. G.

12. Δάφνιδα] Δαφνίδα scribendum videtur. F. G. Quare? quia ὁ Δάφνης viri nomen, ac differentiae causa femininum nomen ἡ Δαφνίς vult fortunari, uti ἡ Δαφνίς, Laureae, vel bacca lauri; quod probō; licet ob consensum Edd. nō mutarim. Alias Δάφνη Nymphae nomen ubique obvium, Δαφνίς minus frequentatum; sed solent illa mulierum in ἡ. esse οὐκ ὀνόματα, ut Θυμώλης, Θυμῆς, Βασίλης. Vid. Alciphron l. Ep. 39. quare εὐνοῖο omnino adscitior, ut res sit parvi.

J. F. R.

σαι ἴ ὧραν, ~~περιβλημένην~~, ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς
αἶα πρόεισι, χρυσὸς, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ ἱ
ῥεράπαινοι τέσσαρες. ΚΟΡ. Πῶς δὲ ταῦ-
τα ἐκτίσαιο ἡ Λύρα; ΚΡΩΒ. Τὸ μὲν πρῶ-
τον καίλαοσμιῦσα ἐαυτῇ εὐπρεπῶς, καὶ εὐ-
ταλῆς ἔστα, καὶ Φαιδρὰ πρὸς ἀπανθας, οὐκ
ἄχρι τῆ καυχάζειν ῥαδίως, καθάπερ σὺ
εἰώθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγόν,
εἶτα προσομιλῶσα δεξιῶς, καὶ μήτε Φειαχί-
ζουσα εἴ τις προσέλθοι ἢ προπέμψῃ, μή-
τε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δὲ
πολλὴ καὶ ἀπέλθῃ ὅτι δειπνον λαβῶσα μίαν
μα, ὅτε μεθύσκε) (καλαγέλαστον γὰρ, καὶ
μισῶσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας) ὅτε ὑπὸ
εμφορεῖται τῇ ὄψι ἀπειροκάλως, ἀλλὰ
προσάπῃ) τῷ ἄκροισ τοῖς δακτύλοις, σιω-
πῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρων
ὡς αὐτὴ) τὰς γνάθους, πίνει δὲ ἡρέμα, καὶ
χανδὸν ἀλλ' ἀναπανομένη. ΚΟΡ. Καὶ εἰ
διψῶσα, ὦ μήτε, τύχοι; ΚΡΩΒ. Τότε
μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ ὅτε πλέον τῇ
δέοντ) Φέγγε), ὅτε σποσκόπτῃ ἐς τι-
να τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τῷ μωδωσάμενον
βλέπῃ καὶ αἰσθ' τῷτο ἐκείνοι Φιλῶσιν αὐ-
τῇ. καὶ ἐπειδὴ κοιμᾶσθαι θέλει, ἀσελγὲς ἔδεν,
ἐδὲ ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιο, ἀλλὰ
ἐξ ἀπαυτ) ἐν τῷτο θηράται, ὡς ὑπα-
γάγοιτο, καὶ ἐραστὴν ποιήσοιεν ἐκείνον ταῦ-
τα γὰρ αὐτῇ ἀπανθες ἐπαινοῦσιν. εἰ δὲ καὶ
σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς ἐσθ-
μεθα. ἐπεὶ τὰ γὰρ ἄλλα ~~πολλὰ~~ αὐτῆς.

tam, quam ad maturam viris aetatem perve-
nisset. Sed nunc vides, qualis prodeat;
aurum, vestis florida, ancillae quatuor.
COR. Quomodo vero illa tibi Lyra para-
vit? CROB. Primo quidem decenter se
ornavit, bene composita, & jucunda ad
omnes, non eo usque ut in cachinnos fac-
ile solveretur, quod tu soles, sed suave
quiddam & illecebrosus subridens: deinde
dextre versata est *cum hominibus*, ut nec il-
luderet plane, si quis adiret ipsam vel de-
duceret, nec vero ipsa viros invaderet. Si
quando autem mercede conducta eat in
convivium, nec inebriatur (derisui enim il-
lud opportunum, & oderunt viri si qua
talis sit) neque cibus, tanquam insueta bo-
narum rerum, se ingurgitat; sed extremis
modo digitis attingit, ac silentio *sumit*
buccas, non in utramque malam infercit:
bibit autem placide, non uno haustu, sed
interquiescens. COR. Etiam si forte sitiat,
mater? CROB. Tum vel maxime, mea
Corinna. Neque plus quam opus est loqui-
tur, neque in praesentium quemquam dicta
jacet, sed solum illum qui se conduxit,
adspicit. Et ob haec illi amant ipsam. Et
cum cubitum eundum est, nihil illa lasciv-
um, nihil indecens egerit, sed unum illud
venatur undique, ut in potestatem illum
redigat, & suum faciat amatorem. Propter
haec enim omnes illam laudant. Si ergo tu
etiam ista discas, beatæ nos quoque eri-
mus: quandoquidem quod ad reliqua, mul-
tum

23. Προσίμῃσι] Μεσιμῃσι fors.

24. Ἐπιλαμῶ.] An prensans?

41. Ταῦτα γὰρ] Subaudi αἰσθ'.

44. Παραπολὺ αὐτῆς. ἢ αὐτῇ] Apophoresis est. Vo-
lebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum
Daphnidem superet. Sed in mentem venit Adrastea,
Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque ab-
rumpit orationem. Eodem pertinere puto, ut non
legamus ἄλλο, sed αὐτὴ id est ἄλλῃ. Sed non multum
refert.

Παραπολὺ αὐτῆς] I. e. πολλὸν αὐτῆς, i. e. ὡς αὐτῇ ἴσους ἢ
αὐτῇ. F.G. Immo καλλίον supplendum, quod studio
supprimit mater: & ab comparativo illo pendet gen-
itivus, alioqui ~~πολλὰ~~ simpliciter cum genitivo

junctum significare fere contrarium, ut ~~πολλὰ~~ τῇ
ἐλπίδι, spe minus, vid. Viger. de Idiotism. p. 520.
vel potius Budd. Comm. p. 129.

64. Ἀντὶ τοῦτο] Totus hic Dialogus plane simi-
lis epistolae 36. L. I. Alciphronis, quod non fugit do-
ctiss. Berglerum, qui potest consuli p. 160. seqq.

66. Τῇ Πανδῇ] Cognomena Veneris, Pandemus
& Urania. ἀμφοτέρω πῶμαι, ἢ μὲν Πανδῇ, ἢ δὲ Οὐ-
ρανίᾳ. ἢ τοὶ Οὐρανία τιμῶμεν οὐ κῆποις. αἶψα δὲ Πανδῇ-
μα, αἶψα τὸ τῇ ζῶν συντασσόν τι ἐστὶ τῶν αὐτῶν Ἀφροδι-
σια ἀκρατίς. δῆμιον δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, αἶψα τὸ σαφροῦς
εἶναι, καὶ ὅτι ὑπὸ ζῶνι ἀγῆται τὸ ζῶν ἐστὶν ἀφροῦς, ὃ τὸν
νόμον τῇ γαμῖν ὑπερέτα) συζυγίαν. ὡς πλατοδύτιμα
δὲ

tum tu ista . . . Verum nihil , cara A-
drastea ! dico : vivas solum ! COR. Dic
mihi, mater, qui nos conducunt, omnes-
ne tales sunt, qualis Eucritus, quicum he-
ri cubui ? CROB. Non omnes, sed alii
quidem meliores, alii vero jam viriles; alii
forma non satis a natura felici: COR. Et-
iam cum his cubare oportebit ? CROB.
Ac maxime, filia; hi quidem plura etiam
largiuntur. Formosi vero solum illud,
formosi volunt esse. Tibi vero semper sit
cura majoris lucri, si vis brevi tempore
mulieres omnes dicere digito te monstrata,
*Nonne vides Crobyles Corinthiam filiam? Quam
supra fidem dives est, ut ter beatam matrem
praestitit.* Quid ais? facies ista? facies,
novi ego; & facile principatum tenebis
omnium. Nunc vero lotum abi, si forte
hodie quoque venerit adolescentulus, Eu-
critus: certe promisit.

45 ἄλλο ἔδεν, ὃ Φίλη Ἀδράστειά, Φημι, ζῶν-
τόν. ΚΟΡ. Εἰπέ μοι, ὦ μήτερες, οἱ μι-
στέρηται πάντες τοῖσ'ταί εἰσιν, ὡς ὁ Εὐ-
κριτῶ, μεθ' ἧς χθές ἐκάθην; ΚΡΩΒ.
Οὐ πάντες, ἀλλ' ἔναι μὲ ἀμείνους, οἱ δὲ
50 καὶ ἤδη ἀνδρώδεις. οἱ δὲ καὶ ἐν παντί μορφῆς εὐ-
φυῶς ἔχοντες. ΚΟΡ. Καὶ τέτοις συγκα-
ταίθην δέησ' ; ΚΡΩΒ. Μάλιστα, ὦ θυ-
γατέρ· ἔτοι μὲντοι καὶ πλείονα διδάσιν· οἱ
καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον καλοὶ θέλουσιν εἶναι.
55 καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἰετὶ τῷ πλείον' , εἰ θέ-
λεις ἐν βραχεὶ λέγειν ἀπάσας, ἐνδεύξασας
σε τῷ δακτύλῳ, ἐξ ἑρᾶς ἢ Κόρινθον ἢ
Κραβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλετῆ, καὶ
τρισευδαίμονα πεποικίηκε ἢ μητέρα; τί φήεις
60 ποίσεις ταῦτα; ποίσεις, αἶδα ἐγὼ, καὶ
ᾠροῦμαι ἀπασὶν ῥαδίως· νῦν δ' ἀπὸ
ἁποσομένη, εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ μι-
στέρηται ὁ Εὐκριτῶ, ὑπὸ χεῖρ' ἔλθ'.

VII.

MATER ET MUSARIUM. ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

M A T.

M H T.

SI talem adhuc unum amatorem invenia-
mus, Musarium, qualis est Chaereas, 65
immolare oportebit Populari Veni albam
capellam, Caelesti vero & Hortensi bucu-
lam unicuique, & coronare divitiarum do-

AN^c ἔτι τοῖσ'τον ἐραστὴν εὐρωμεν, ὃ
Μουσάριον, οἷον ὁ Χαίρεας ὅστις, θυ-
σαι μὲ τῇ Πανδήμῳ δέησ' λευκὴν μηκάδα,
τῇ Οὐρανίᾳ δὲ, καὶ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν
ἐκατέρᾳ, στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδότην
ξαν,

a Προίξας ἀπασῶν] Πράξας ἀπασῶν Coll. b Αυτομένη] Αυτομένη Fl. c Ἐστὶ] Δ' ἔστι Fl. recte, credo, ut
imit. Dial. seq. & XIII.

45. Ἀδράστειά] Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα αἶναι τοῦ
πάνου μεγάλα ἐμπροσθεν ἰσχυρομένης. V.

61. Πράξας ἀπασῶν ῥαδίως.] G.

68. Πλουτοδότην] Γ. G.

ἢ ἡδὲ ἰσὶν. Sic ad oram Mf. Regii, quam notam se-
quitur Cod. Memmian. dum dicit μηκάδα esse sacri-
ficium ἢ Πανδήμῳ, ἀπὸ τὸ πρὸς συνείας καὶ σαφούς, καὶ
δάμαλιν ἢ Οὐρανίᾳ, ἀπὸ τὸ ὑπὸ ζῶντι τινέσθαι. F. B.
[Ibid. Πανδήμῳ] Vide notam nostram ad dial. c. 11.
& Δημ. c. 13. M. du S.
67. Οὐρανίᾳ] Itane? Uraniae etiam faciebant incre-

trices? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. su-
pra finem Dial. V. de utraque Ven. Pausanias p. 203.
34.

Ibid. Τῇ αὖ ἐραστῇ] Veneri, de qua dictum est supra
ad Eln. c. 4. & 6.

68. Πλουτοδότην] An Aphroditem? F. G. Immo
Ceterum. Vid. Cl. Hemsterh. T. I. Σπ. c. 21. Νο. 58.

σαν, καὶ ὅλως μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες
 εἰσόμεθα. νῦν ὁρᾷς γὰρ ὡς τῷ παῖσιν
 ἡλίκα λαμβάνομεν, ὅς ὁβολὸν μὲν εὐδὲκᾶπο-
 τί σοι δίδωκεν, ὅς ἐδῆτα, ἢ χ' ὑποδή-
 ματα, ἢ μῦρον ἀλλὰ προφάσεις αἰεὶ, καὶ
 ὑποσχέσεις, καὶ μακραί ἐλπίδες, καὶ πολὺ
 τὸ εἶναι ὁ πατήρ, καὶ εἰ κύριος γένεσθαι
 πατρῶν, καὶ πάντα σά. σὺ δὲ καὶ ὁμομοιέ-
 ναι αὐτὸν φῆς, ὅτι νόμος σε γαμετῶν
 ποιήσει. ΜΟΥΣ. Ὡμοσε γὰρ, ὦ μήτερες,
 καὶ τὰν θεῶν, καὶ τὸ Πολιάδου. ΜΗΤ.
 Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ; καὶ ἂν τὸ πρῶτον
 ὅς ἐχούσι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολὴν, καὶ
 δακτύλιον δίδωκας ἀγνώστῃ ἐμῇ. ὁ δὲ
 ἀποδόμῳ κατέπιε, καὶ πάλιν τὰ δύο
 εὐεδέραια τὰ Ἴωνικά, ἑλκοῖα ἑκάτερον
 δύο Δαρικὲς, ἃ σοι ὁ Χίος Πραξίας ὁ
 ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐφέ-
 σω. εἶδ' ἔοικε γὰρ Χαίρεας ἔρανον σὺν ἐφῆκοις
 ἀπενεγκεῖν. ὁδόντας γὰρ καὶ χιλιόντας, τί ἀν-
 λέγομαι; καὶ ὅλως Ἑρμαῖόν τι ἡμῖν, καὶ μέ-
 γα ὄφελος συμπέπλεκεν ὅτι. ΜΟΥΣ. Ὁ
 Ἄλλὰ καλὸς, καὶ ἀγέννητος, καὶ Φησὶν ἔραν,
 καὶ δακρυεῖ, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχνητος
 υἱός ὅς τῷ Ἀρεοπαγίτῃ, καὶ Φησὶν ἡμᾶς
 γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν

natricem *Ἰουλιανῆς* : atque in universum
 beatae ac ter felices erimus. Nunc enim
 vides quantum accipiamus ab hoc juvene,
 qui obolum nondum unum tibi dederit,
 non vestem, non calceos, non unguentum;
 sed *apud illum* excusationes semper, & pro-
 missiones, & longae spes, & multum illud
 Si pater, & Si dominus paternorum fuero!
 & Tu erunt omnia! Tu vero etiam ju-
 rasse illum tibi dicis, se legitimam sibi
 uxorem te ducturum. MUS. Juravit e-
 nim, Mater, per Liberas & Custodem ur-
 bis. MAT. Tu credis nimirum! & pro-
 pterea nuper symbolam quam daret non ha-
 bent anulum imprudente me dedisti? quem
 ille venditum abliguriit; & rursus duo illa
 monilia Ionica Daricos unumquodque duo
 pendunt, quae tibi Chius ille Praxias nau-
 clerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curas-
 set: oportebat enim Chacream eranium con-
 ferre cum sodalibus. Vela enim & tunicas
 quid dicam? Sane missus a Mercurio the-
 saurus, & magnum lucrum hic nobis ho-
 mo oblatus est. MUS. Sed pulcher est, &
 imberbis, & amare se dicit, & lacrimatur,
 & Dinomaches Lacherisque Areopagitae
 filius est: & se ducturum nos promittit,
 & magnas ab eo spes habemus, modo fe-
 nex

a Σ1] Neglexit Fl. b Πολιάδου] Sic Fl. f. P. B1. &c. Πολιάδου B2. c' O Χίος] Omisit O. d Παιστή-
 μον] An πριμάρου; Pell. e Ἀρεοπαγ.] Ἀρεοπ. hic Edd. omnes, quae alias o praefuerunt.

81. Συμβολὴν] Ὁ ἱκανός. V.

ubi id ex Orphei H. 39. addito & hoc Luciani, pro-
 bat. J. F. R.

75. Ἐάν ὁ πατήρ] Subaudi θνήσκει, θάνατος. F. G.

79. Κατὰ τὰν θεῶν] Ad oram Mf. Regii scriptum
 erat κίρη & Δήμητρα αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ καὶ Πολιάς, ἡ-
 κθ' δι' τοῦτο Ἀθηναίων καὶ Ἀκαδημαϊκῶν οἱ Διόσκυροι
 οἱ εἰσόμενοι, ἡ τὸν Σίω. J. B.

Κατὰ τὰν θεῶν] Cererem & Proserpinam intelligi,
 idque mulierum non virorum iurjurandum fuisse, do-
 cet Spanh. ad Callim. p. 658. f. & seq. Sic ἡ μά τὸν
 Θίω. Non, per Cererem & Proserpinam, Chorus mu-
 lierum ap. Aristoph. in Thesm. vi. 725. J. F. R.

Ibid. Ταῖν θεῶν] Vide Spanh. ad Callim. 655. M. du S.
 Ibid. Πολιάδου] An meretriciam etiam Deam cum
 Scholiaste Minervam faciemus? V. 16. Spanh. Ego

mallem Καλλιᾶδου. Vide tamen Σομπ. c. 32. neque
 meretriciam Deam statuere necesse est. M. du S.

Πολιάδου] Sic recte etiam infra Conviv. c. 32.
 J. F. R.

81. Καταθεῖναι συμβολὴν] Hac de re copiose vir Clar.
 Isaacus Casaubonus ad Athen. J. B.

83. Καὶ πάλιν τὰ δύο] Subaudi δίδωκας, καὶ τοῖς κοινῶ.
 F. G.

85. Ὁ Χίος] Deest a Mf. J. B.

86. Ποιησάμενος] Πριμάρου legit Interpres. F. G.

87. Ἐδῆτο γὰρ Χαίρεας] Interpres legit, εἶδε γὰρ Χαί-
 ρεας. F. G. Scilicet debebat coenam — deponere, de-
 derat Micyl. Sed non abit inde Cl. Gesn. Neque video
 quin εἶδ' ἔοικε hic eodem redeat. Si enim indigebas (scil.
 his donis) ad coenam reddideris, vel, simpliciter, in-
 di-

nex moriens conniveat. MAT. Ergo, Mu-
sarium, cum opus erit soleis, & postulatit
futor didrachmum, dicemus illi, *Pecuniam
quidem non habemus, habe tibi vero aliquan-
tum spei a nobis*: & ad pistorem eadem: &
cum mercedem habitationis exigemur, *Ex-
pecta*, dicemus, dum *Laches Colyttea* (tribu)
moriatur: *solvemus enim tibi post nuptias*.
Nonne te pudet, quae sola meretricum nec
inaurem, nec monile, nec Tarentinulam
habeas? MUS. Quid ergo, Mater, num
illae feliciores me aut pulchriores sunt?
MAT. Non: sed prudentiores, & norunt
artem meretriciam: neque verbulis credunt
& adolescentulis, in extremis labris jusju-
randum habentibus. Tu vero fidelis es, &
viri amans, neque admittis quemquam,
solum praeter Chaerean: & nuper ille ex
Acarmania rusticus cum veniret, imberbis
& ipse, minas ferens duas (vini enim pre-
tium patris missu acceperat) tu illum qui-
dem superbe rejecisti, cubas autem cum
tuo Chaerea Adonide. MUS. Quid ergo?
oportebat relicto Chaerea recipere opera-
rium istum, hircum olentem? Laevis mi-

95 παρ' αὐτῆς, ἣν ὁ γέρον μόνον καλαμύση.
ΜΗΤ. Οὐκ ἔν, ὦ Μισσαριον, ἐὰν ὑπο-
δίσσας δέη, καὶ ὁ σκυιοτόμος αἰτῇ τὸ δι-
δραχμον, ἐρῶμεν πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον μὲν
οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας
1 παρ' ἡμῶν λάβε· καὶ πρὸς τῇ ἀλφισοπώλῃ
τὰ αὐτά· καὶ ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Πε-
ρίμενον, φήσομεν, ἔσ' ἂν Λάχης ὁ Κο-
λυττεὺς ἀποβάλῃ· ἀποδώσομεν γὰρ σοὶ μὲν
5 τῆς γάμης. οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῇ ἐταίρῳ
οὐκ ἐλλόβδιον, ἔχ' ὄρμον, ἢ Ταραντινίδιον
ἔχουσα; ΜΟΥΣ. Τί ἔν, ὦ μήτηρ, ἐκεί-
ναι εὐτυχέστεραί μιν, καὶ καλλίους εἰσίν;
ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ σθενέστεραι, καὶ ἴσασιν
οἰεταιρίζειν. ἐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, κα-
νίσκοις ἐπ' ἄχρη τῇ χεῖλῃ τῆς ὄρκου ἔχου-
σι· σὺ δὲ εἰ πιστὴ, καὶ Φίλανδρον, ἐδὲ
προσίῃ ἄλλον τινά, ὅτι μὴ μόνον Χαίρεαν
καὶ πρῶν ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ ἑ Ἀκαρνανεὺς ἦκε
15 δύο μνάς κομίζων, ἀγένηται καὶ αὐτὸς (οἷ-
ον δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τῇ πατρὶς πώμῃ· φαν-
τασθῆναι) σὺ δὲ ἐκείνον μὴ ἀπεμύκτισας,
καθεύδεις δὲ μὲν τῇ Ἀδωνιδῇ Χαίρεν.
ΜΟΥΣ. Τί ἔν; ἐχρῆν Χαίρεαν καλαλεί-
20 ψασαν ὡς ἀδέξιας τὴν ἐργάτιν ἐκείνον
κινάδρας ἀπόζοινα; λείος μοι, Φασί,
Χαι-

f. 'Ολίγας] Omisit O. g. 'Ακαρνανεύς] Sic Fl. Ald. H. P. 'Ακαρνανεύς f. & Vz. 'Ακαρνεύς marg. Al. 'Ακαρ-
νανεύς Gujer. & Menag. h. 'Απεμύκτισας] 'Απεμύκτισας Pell.

digebat conferre, i. e. opus ei erat symbolam conferre,
quid intererit? Et si *ἰδίς* legas, idne impersonale cum
nominativo consistere potest? f. F. R.

88. 'Οδόνες γ' Subaudi *ἐς δίδουκας*, ut supra. F. G.
'Οδόνες γάρ] Malim δὲ pro γάρ, quia eodem spiritu
jam dixit γάρ. Sed esto muliebris sermo, per me li-
cet. At alibi satis eleganter Nostro loquuntur mulie-
res. f. F. R.

97. Διδραχμον] Vide *Dial. XIV*. Ubi bis pretium
idem notatur. M. du S.

99. 'Ολίγας] Deest in Mss.

6. Ταραντινίδιον] Vid. rursus, si operae existimas, f. B.

Bergl. ad *Alciph.* I. p. 160. f. F. R.

13. Προσίῃ] Pro προσίῃσαι Attice. F. G.

14. 'Ακαρνανεύς] 'Ακαρνεύς omnino leg. videtur. F. G.
& AE. M. Quare? An quia syllaba abundat, aut 'Ακαρ-
νανεύς adspirare scribendum 'Ακαρνανεύς? minime. Nam
'Ακαρνανεύς vocatos *Δίξ* τὸ ἀκούεις φυλάττω τὰς κερ-
Τομ. III.

λας, quod caput non tonderent, tradit *Strabo X. p.*
465. (714.) quid ergo? 'Ακαρνεύς volunt hunc vocari
ab Atticae *δήμη* vel oppido 'Ακαρναὶ dicto, unde certe
'Ακαρνεύς formandum, vid. *Cellar. Geogr. Ant. p.*
937. Quod ut recte judicant *Gujer.* & ejus compila-
tor *Menagius*, ita sine Codd. ope mihi nihil mutare
licet. f. F. R.

17. 'Απεμύκτισας] Nondum, puto, alias observa-
tum verbum. Suspiciatur Cl. *fensius* legendum esse
ἀπεμύκτισας cum *μυκθίζω* sit apud *Hesychium*, *μυκ-
τίζω* nusquam compareat. Ita *ἰχθύσι τὰς ἰκτίδας* sub-
stitutum ivimus supra in *Διψαδ.* c. 3. Sed quidquid
sit de forma verbi: cognatum esse τῷ *μυκτῆρι* & τῷ
ἀπμύκτιν, non dubito, & significare *superbe & cum
strepitu quodam inflatumque explosarumque parium ali-
quam rejicere*. f. M. G.

21. Κινάδρας] *Hesych.* κινάδραι, *δυσωδία* τῇ τρα-
γῳ. F. G.

Χαιρέας, ἡ χοίρειον^α Ἀκαρνάνι^β.
 ΜΗΤ. Ἐγώ, ἐκείν^γ ἀγροῖκ^δ, ἡ πονη-
 ρὸν ὑποπνέ^ε τί ἡ Ἀντιφῶντα ἡ Μενεκρά-
 τος μὲν ὑπιοχνοῦμεν, ὑδὲ τῷτον ἐδέξω²,
 ἡ καλὸς ἦν, ἡ ἀτρεῖς^ζ ἡλικιώτης Χαιρέας;
 ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἡπέλιψε Χαιρέας ὑποσφά-
 ξιν ἀμφοτέρως, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ'
 αὐτῷ. ΜΗΤ. Πόσοι δὲ ἡ ἄλλοι ταῦτα
 ἀπειλοῦσιν; ἔκβν ἀέρατ^η σὺ μενεῖς^θ 2
 τῷτο, ἡ^β σωφρονήσης, καθάτ^ρ ἔχεται-
 ρα, ἡ^γ Θεσμοφόρ^ς ἱερεῖά τις ἔσας; εἰ δὲ τάλ-
 λα, σήμερον Ἀλῶα ἔστ^ι τί δέ σοι δέδωκεν
 ἐς τὴν ἑορτήν; ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαν-
 νάριον. ΜΗΤ. Μότ^ι ἔτ^ι ἡ τέχνην εὔ-
 ρηκεν ὅπ^ι τὴν πατέρα, ἔκ οἰκέτ^ι καθήκειν
 ἐξαπατήσομαι, ἔκ ὑπὸ^ς ἡ μήρ^{ος} ἦρσεν
 ἀπειλήσας ὑποπλευσεῖα^ς τράφουσόν^ι,
 εἰ μὴ λάβοι; ἀλλὰ κάθη^ι ἡμᾶς ὅπ^ι τ^{ρι}-
 βων, μήτε αὐτὸς διδῷς, μήτε π^ωτ^ι τ^ι δι-
 δόντων ἐὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶε, ὦ Μι-
 σάριον, ὅκτωκαίδεκα ἔτ^ι αἰ^ς ἔσεα^ς; ἡ
 τὰ αὐτὰ φρονήσειν Χαιρέαν, ὅταν πωλετῇ
 ἡ αὐτὸς, ἡ δὲ μήτης γάμον πολυτάλαν-
 τον ἐξεύρη αὐτῷ; μηδ' ἡσέ^ι οἶε τότε τ^ι 4
 δακρύων, ἡ τ^ι Φιλημάτων, ἡ τ^ι ὄρκων,
 πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων;
 ΜΟΥΣ. Μηδ' ἡσέ^ι ἐκείν^ι δειγμα δέ,
 ὡς ὑδὲ νῦν γεγάμκει, ἡ ἀλλὰ καταναγ-
 καζόμεν^ι ἡ βιαζόμεν^ι ἡρνήσατο. ΜΗΤ. 5
 Γένοιτο μὴ ψεύδεα^ς, ἀναμνήσω δέ σε, ὦ
 Μισάριον, τότε.

hi Chaereas, & porcellus, quod est in
 proverbio, Acarnanius. MAT. Esto. Ag-
 gressis iste, & male olet. Cur etiam Anti-
 phontem Menecratis F. qui minam pollice-
 batur, neque hunc recepisti? non pulcher
 erat, & urbanus, aequalis Chaereae? MUS.
 At minatus erat Chaereas, se interfecturum
 utrumque, si quando me cum illo depre-
 hendisset. MAT. Quot vero alii minantur
 eadem? Num igitur tu amatorum expers
 manebis propterea, & pudica eris, quasi
 non meretrix esses, sed legiferae Cereris sa-
 cerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie:
 quid vero dedit tibi diei festi causa? M U S. Non habet, quod det, Matercula.
 MAT. Solus ille non invenit aliquam ad
 patrem machinam? non servum immisit de-
 ceptorem? non a matre petiit minatus se
 militatum enavigaturum, nisi accipiat? Sed
 desidet, nos atterit, neque dans ipse quid-
 quam, neque accipere ab his, qui offe-
 runt, patiens. Tu vero putas, Musarium,
 duodeviginti annorum te semper futuram?
 aut eundem animum fore Chaereae, cum
 dives ipse erit, mater autem multorum illi
 talentorum nuptias inveniet? Memor erit
 tum, putas, lacrumarum, & basiorum,
 jurisjurandi, quinque forte dotis talenta
 ubi viderit? MUS. Memor sane erit. Ar-
 gumentum ejus rei hoc est, quod nondum
 duxit uxorem, sed urgentibus, vim quasi
 parantibus, negavit. MAT. Utinam non
 mentiat. Sed tum te, Musarium, ad-
 monebo.

A M-

^α Ἀκαρνάνι^β] Et sic Fl. notante Solan. ^β Σωφρονήσης] Sic P. S. aliaeque. Σωφρονήσης H. Σωφρονήσης J. & Fr. Σωφρονίης Fl. Σωφρονήσις Pell. ^γ Οἶν] Ἐτι οἶν O. ^δ Ἀλλὰ] Ὅσα marg. A1.

33. Σήμερον Ἀλῶα ἔστ^ι] Ἀλῶα, ἑορτή ἐστ^ι Ἀθήσιν, μυστήρια Ἀφειχυσσα, * Δημητρί^β ἔ Κόρη ἔ Διονύς^γ, ἐπὶ τῇ τομῇ τ^ι ἀμπίλ^ι, ἡ τῇ γυναι τῷ αἰ^ς, ἡ τ^ι ἄλλαν κατ-

πῶν. Φιλόχορ^δ δὲ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τῷ τότε τοῦ ἀν-
 δρώπ^ις τὰς ἀφειχυσσας περὶ τὰς ἄλλας ποιήσ^ι. V.

* Δημητρί^β] Emendante Solano, Δημητρε Edit. Idem τὰς
 ante ἀφειχυσσας intelruit, & verbum ultimum ἀφειχυσσας resti-

tuit, quod συνθεῖσθαι male legebatur.

Ibid. Αἰὲς μοι] De hoc Proverb. Eras^m. J. B.
 Αἰὲ^ς — Χαιρέας] Vid. Diction. Baylii T. I. p. 41.
 sol. 1. M. V. La Croze.

22. Ἀκαρνάνι^β] Ἀχαρνὸς forte.

F. G.

24. Ἀπεπνέ^ι] Ἀποπνέτω legendum.

F. G.

32. Θεσμοφόρ^ς ἱερεῖα] I. e. quia Cereris sacerdotes
 caste vivere debebant, vid. Illustr. Spanh. ad Callim.
 J. F. R.
 p. 652.

33. Ἀλῶα]

VIII.

AMPELIS ET CHRYSIS.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

A M P.

Α Μ Π.

SI quis vero, mea Chrysis, neque zelotypus est, neque irascitur, neque alapam infixit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est? CHRYS. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta? AMP. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula & lacrimae, & iusjurandum frequens, & adventus creber, incipientis amoris signum & adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, & zelotypus est, bonā spera, & semper eadem facere illum, opta. CHRYS. Eadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas? AMP. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non amaret, quid tandem, alium te amatorem habente, irasceretur? CHRYS. Sed neque habeo equidem alium. At illi temere suspicatus est, amari me a divite eo quod casu quodam illius aliquando tentionem injeci. AMP. Etiam hoc iudicandum, si a divitibus colli te suspicetur: ira enim magis etiam aegre feret, & honorem suum in eo putabit agi, ne rivales ipsum superent. CHRYS. Verum enim vero hic solum irascitur, & infligit alapas, caeterum dat nihil. AMP. At dabit. Zelotypis enim vel maxime dolet. CHRYS. Nescio

ΕΙ τις δὲ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοῦ-
πει, μήτε ὀργίζεῃ, μήτε ἐρράπι-
σέ ποτε, ἢ φείδευεν ἢ τὰ ἱμάτια φει-
έχουσιν, ἔτι ἐρατῆς ἐκεῖνός ἐστιν; ΧΡΥΣ.
Οὐκ ἔν ταῦτα μόνον ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελί,
δύγμῳ; ΑΜΠ. Ναί, ταῦτ' ἀνδρὸς
δερμῷ. ἐπεὶ τᾶλλα, Φιλήμῳ, καὶ δά-
δοκρῳ, καὶ ὄρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἡκεῖν, δέ-
χομῳ ἐρωτῶ σημεῖον, καὶ Φουδῳ ἔτι
τὸ δὲ πῶς ὅλον ἐκ τῆς ζηλοῦπιας ἐστίν.
ὥστε εἰ καὶ σέ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ραπίζει,
καὶ ζηλοῦπεῖ, χρηστὰ ἐλπίζει, καὶ εὖχεσθαι
δὲ ταῦτα ποιεῖν. ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτὰ; τί
λέγεις αἰὲς ραπίζειν με; ΑΜΠ. Οὐχί,
ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέ-
ποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί αὖν ἐτι ὀργίζοι-
το, εἰ σύ τινα ἕτερον ἐρατὴν ἔχῃς; ΧΡΥΣ.
Ὅλα! ἔδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μάτῳ ὑπέ-
δε τὸ πλεονέκῳ μὲν ἐρᾷν, διότι ἄλλως
σημειοῦσά ποτε αὐτῷ. ΑΜΠ. Καὶ τῷτο
καὶ τὸ, ὑπὸ πλεονέκῳ οἷα σπυδαί-
σαι σε. ἔτι γὰρ ἀνιάσει μᾶλλον, καὶ Φι-
λοτιμήσει, ὥς μὴ ὑπερβάλῃς αὐτὸν οἱ
ἀντεραςαί. ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν ἔτός γε
μόνον ὀργίζεῃ, καὶ ραπίζει· δίδωσι δὲ ἕδην.
ΑΜΠ. Ἀλλὰ δώσθ' ζηλότυποι γὰρ καὶ μά-
λιστα λυπηθήσονται. ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ'
ὅπως

• Εἰ τις] Ὅς τις Fl. f. ἀποφύσσεται. Sic legi in omnibus, addit Solan.

33. Ἀλῶν] Conf. supra Dial. Meretr. I. pr. f. F. R.

34. Μανιάρων] Leg. fort. πανιάρων, ut supr. (Dial. VI.) An μανιάρων est a μάω, μάνω, μάνια, quod idem est τῷ μάνω.

41. Οἷν] In Mss. ἔτι.

55. Περιέκειν] Vid. Cl. Hemsterb. ad T. I. Tim. §.

4. p. 107. f. F. R.

68. Ἐρᾷ γε] Ἐρᾷ γε legend. videtur.

F. G.

71. Πλεονέκῳ] Aut nomen ipsum hoc statuendum; aut excidit aliud nomen ante πλεονέκῳ. M. du S.

73. ὑπὸ πλεονέκῳ — σπυδαίεσθαι] Pluribus hanc phrasin probat Doctiss. Bergl. ad Alciphr. I. Ep. 29. p. 120. persuadetque & illic σπυδαίεσθαι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem supra, Rhet. Praec. c. 23. ὑπὸ τῷ γυναικῶν σπυδαίεσθαι. f. F. R.

78. Ζηλότυποι] Corrupta haec verba censco. M. du S.

ὅπως ῥαπίσμαῖα λαμβάνειν βάλει με, ὥ80
 Ἀμπελίδου. ΑΜΠ. Οὐκ, ἀλλ', ὥς οἶ-
 μαι, μεγάλοι ἔρωτες γίγνοντ', καὶ εἰ² πύ-
 θωιο ἀμειβίασθ'· εἰ δὲ πιστεύσαι μόνον
 ἔχειν, συμπαρίνεταιί πως ἡ ἑπιθυμία.
 ταῦτα λέγω πρὸς σέ, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν 85
 ὅ ἐταίρισσα· σὺ δὲ^c ὀκτωκαιδεκάτης,
 οἶμαι, ἢ ἑλατῶν, ὅσα τυγχάνεις. εἰ βέ-
 λει δὲ, καὶ διηγῆσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, καὶ
 πάνυ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἦρα μὲ Δημό-
 Φαντος ὁ δανειγῆς, ὁ κατόπιν οἰκῶν 90
 Ποικίλης. ἔτι⁹ ἔδωκε πώποτε πλεον πέντε
 δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίε δεσπότης εἶναι.
 ἦρα δὲ, ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρω-
 τα, ἔτε ὑποστένων, ἔτε δακρύων, ἔτε
 αὐρὶ πρὸς γιγνώμενον ἑπὶ τὰς θύρας, 95
 ἀλλ' αὐτὸ μόνον συνεκάθειδέ μοι ἐνίοτε, καὶ
 τῷτο ῥα⁹ μακρῷ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ
 ἀπέκλεισα (Καλλιάρχης γὰρ ὁ γραφεὺς ἐνδον
 ἦν, δέκα δραχμὰς πεπομφώς) τὸ μὲ πρῶ-
 τον ἀπῆλθέ μοι λοιδορησάμενον. ἐπεὶ δὲ
 1 πολλὰ μὲ διήλθον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς
 ἐπεμπον, ὁ Καλλιάρχης δὲ ἐνδον ἦν^c αὐ-
 ρις, ὑποθερμαινόμενον ἥδη τότε ὁ Δη-
 μόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγει⁹ εἰς τὸ
 πρῶγμα, καὶ ἑπὶ τὰς πόρτας, ἀνεωγμένον
 τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλειεν, ἔτυπεν, ἡπεί-
 λει φονεύσειν, ὡς ἐρρήγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἀπαν-
 τα ἐποίει, καὶ τέλ⁹ τάλαντον δὲς, μόνον
 εἶχεν ὀκτὼ ὅλως μῆνας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτῷ 100
 occur alapas accipere me velis; mea Ampeli-
 dium. AMP. Non. Sed ut arbitror magni
 amores etiam sic fiunt, si se putet amator
 negligi. Si vero solus potiri se credat,
 marcescit quodam modo cupiditas. Haec
 ad te dico, quae viginti totos annos mere-
 triciam vitam colui, tu vero duodeviginti
 annos, aut minus etiam vixisti. Si vis, nar-
 rabo tibi quae quondam mihi ante annos
 non ita multos acciderunt. Amabat me
 Demophantus danista, qui post Poecilen ha-
 bitat. Hic neque unquam plus quinque
 drachmis dederat, & herus esse postulabat.
 Amabat autem, Chrysis, amorem quen-
 dam in summo tantum innatantem, nec in-
 gemiscens, neque lacrimans, neque intem-
 pesta nocte veniens ad fores; sed solum hoc
 agebat, ut interdum mecum cubaret, idque
 sat longis intervallis. Cum vero advenien-
 tem aliquando exclusissem, Calliades enim
 pictor intus erat, qui drachmas decem mi-
 serat, primo quidem conviciatus mihi abi-
 iit. Cum vero multis interjectis diebus non
 mitterem ego; Calliades autem intus esset
 rursus: tum demum incalescens Demophan-
 tes & ipse ad eam rem inflammatur: &
 adstans aliquando apertam observasset
 eam, ploravit, pulsavit, interfecturum
 se minatus est, vestem discidit, fecit omnia:
 ac tandem talento dato, solus me habuit
 I omen ses octo integros. Uxor autem ipsius
 di-

^a Πύθοιο] Πυθωίω Fl. sola. ^b Ἐταίρισσα] Ἐταίρισσα Fl. ^c Ὀκτωκαιδεκάτης] Nil mut. Edd. ^d ἦρα δὲ] ἦρα μὲ marg. A1. ^e αὐρὶς] Omitit Fl.

82. Μεγάλοι] Corruptum etiam hunc locum cen-
 seo. Fl. quidem πύθοιο habet, sed neque sic sana ce-
 rant omnia. M. du S.

86. Σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκάτης, οἶμαι, ἢ ἑλατῶν ὅσα τυγ-
 χάνεις] Perspicue legendum ὀκτωκαιδεκάτης. Fit ser-
 mo ad meretricem. J. F.

Ὀκτωκαιδεκάτης] Recte monuit Cl. Jensonius, hanc
 vocem emaculandam, quod nos sedulo fecimus. M. du S.

93. ἦρα δὲ] ἦρα μὲ esse in Fl. additum erat in
 marg. A1. Falso; nam Fl. ἦρα δὲ diferte habet cum
 aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut ab-

erravit, verba ex versu praeced. huc festinanti oculo
 referens. At mutato nihil opus esse patet ex jam
 praemisso ἦρα μὲ Δημόφ. Cui μὲ iterato subjicere
 minus hic elegans quam δὲ. J. F. R.

98. Ἀπέκλεισα] Olear. ad Philostr. I. p. 20. n. 20.

Ibid. Καλλιάρχης] Quanquam ficta fere haec nomina
 sunt, Callinum petere videri potest, de quo Ἀπαιδ.
 c. 2. M. du S.

5. Ἀναφλέγεται] Sic excludendo & acumulatione
 languidum adolescentis amorem resuscitat meretrix
 ap. Alciphor. I. 37. p. 168. ubi de hoc artificio plura
 Bergl.

dictare omnibus, me venenis in furorem illum egisse : nempe venenum illud zelotypia fuit. Itaque tu etiam, Chrysis, utere eodem in Gorgiam veneno ; dives enim erit adolescentulus , si quid patri illius acciderit.

πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ Φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα ζηλότυπία, τὸ Φάρμακον. ὥστε, ὦ Χρυσί, καὶ σὺ χρὴ ὅππῃ τὴ Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ. πλεῖστοι δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἢν τι ὁ πατήρ αὐτοῦ πάθῃ.

IX.

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS, POLEMO.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ, ΠΟΛΕΜΩΝ.

D O R C A.

Δ Ο Ρ Κ.

Perimus, hera, perimus ! E bello rediit Polemo, dives , ut ajunt. Vidi autem illum ipsa quoque : sagum purpura praetextum fibula confixum habet, & pedissequos simul multos. Et amici ut videntur, salutandi causa ad ipsum concurrere : interea famulum conspicata a tergo sequentem, qui cum illo peregre abfuerat, interrogavi, & cum salutassem prius, *Dic mihi*, inquam, *Parmeno, ut egistis nobis, & utrum dignum quidpiam bellis habentes reversi estis?* PAN. Non oportebat hoc statim : sed ista, *Cum salvi rediistis, multas gratias agimus Diis, & hospitali praesertim Jovi, & Minervae bellicae. Hera autem semper in-*

ΑΠολώλαμεν, ὦ κεκλημένη, σπολάλαμεν, ὁ Πολέμων σπὸ τῆ στρατείας ἀνέστρεψε πλεῖστον, ὡς φασιν· ἑώρακα δὲ καὶ γὰρ αὐτόν, ἐφεστρίδα περὶ πόρφυρον ἐμπροσθημένην, καὶ ἀκολουθεῖς ἅμα πολλὰς. καὶ οἱ φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτόν ἀσπασόμενοι. ἐν τούτῳ δὲ τὴ Θεράποννα ἰδῶσα κατόπιν ἐπόμενον, ὃς συναποδεδημήκει μετ' αὐτῷ, ἠρόμην, καὶ εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμόνων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτόν, πᾶς ἡμῖν ἐπράξατε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανεληλύθατε; ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τῷτο εὐθὺς, ἀλλ' ἐκεῖνα, ὅτι οὐκ ἐσώθητε, πολλὰ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηνᾷ στρατεία· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί πράτ-

ΔΟΡΚΑΣ] Bene B. Fl. P. S. &c. ΔΟΡΙΣ. ΠΑΝ. ΔΟΡΚΑΣ &c. J. Fr. & H. f. τῆς στρατείας] Στρατίας Fl. & line artic. g Kai] Abest a Fl. h Ἐπαυληλύθατε] Ἐπαυληλύθατε Fl. i Στρατεία] Στρατία Fl.

Bergl.

9. Ἀπαῖα ἰποῖν] De irrito conatu, ut apud Martialem, omnia cum fecit.

ΔΟΡΚΑΣ] Cum quatuor tantum illas quas exhibemus personas habeant Edd. optimae, & in ipso Dialogo non adpareat, duas ancillas ΔΟΡΙΔΑ & ΔΟΡΚΑΔΑ adesse, priorem in inscriptione omisi.

27. Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε] Lege ὁμοῖς. F.G. Tu nihil mutabis Lector, si illud μοι & ἡμῖν ferme πλεονάζον, sed tamen familiaritatis signum, & creberrime occurrens attenderis. Ceterum si cui πράττειν pro degere,

vivere, non satis notum, adeat praeter Bud. Comm. & Kuff. ad Aristoph. Plut. 341. etiam J. Elfr. ad Epist. ad Eph. VI. 21.

Ibid. Τῶν πολέμων] Conjeceres forte πολέμων; ut sit: num quid ab hostibus reportastis spoliolum? At nihil est mutandum; nam ἄξιον cum πολέμων recte cohaeret; aegre jungeretur cum πολέμων.

31. Ἀθηνᾷ στρατεία] Hujus cognominis Pausanias, qui ultra triginta alia passim affert; nusquam, quod quidem sciam, meminit.

πράττοιτε; καὶ ἔνθα εἴητε; εἰ δὲ καὶ τῆτο
προσέθηκας, ὥς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμνήμη-
το Πολέμων³⁸, ἀμεινον ἦν ὡς πολὺ. 3
ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἀπαντα
πρὸς δέ σε δοκᾷ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκουσα,
ἐβυλόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρὸς γε ἂ Παρμενί-
ωνα ἕτως ἠρξάμην. ἦ πῶς, ὦ Παρμενίων,
ἐδόμει ταῦτα ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμνήμητο ἡ
κεκλημένη μὲν δακρύων, καὶ μάλιστα εἰ τις
ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνήκασι
ἐλέγοιο, ἐσπάρατε τότε τὰς κόμας, καὶ
τὰ στήνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγ-
γελίαν ἐκάστην. ΠΑΝ. Εὐγε, ὦ Δορκᾶς, 4
ἕτως ἐχρῆν. ΔΟΡΚ. Εἴτα ἐξῆς μετ' ἡ
πολὺ ἡρόμην ἐκεῖνα. ὁ δὲ πάνυ λαμπρῶς,
Φησιν, ἀνέστρεψαμεν. ΠΑΝ. Οὕτω κακεί-
ν³⁹ εὐδὲν προεῖπον, ὥς ἐμνήμητό μου ὁ Πο-
λέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἡνέχετο ζῶσαν κατὰ λα-
βεῖν; ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦ-
τα ἔλεγε. τὸ γὰρ κεφάλαιον ἐξηγήσει,
πᾶσι τοῖς πολλοῖς, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκολυ-
θους, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μὴδὲ
ἀριθμῶ ἀγειν αὐτόν, ἀλλὰ μεδίμνῳ, 5
μεμέρημνῳ πολλὰς μεδίμνας. εἶχε δὲ καὶ
αὐτὸς Παρμενίων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ
δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψή-
φ⁴⁰ ἐνεβέβλητο τῷ τριχράμῳ, ἐρυθρὰ τε ἦν
ὑπερπολὺς. εἶσα δ' ἐν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι 6
διηγείσθαι ὥς τὸ Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὥς ἀπέ-
κτειναν ὁ Τηριδάταν τινα, καὶ ὥς διέτριψεν
ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ, καὶ
ἀπέδραμόν σοι ταῦτα προσαχέλευσα, ὥς
πρὸς τὸ πάντων σκέψαιο. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ 7

terrogavit, ut ageretur? & ubi essetis? Si
vero illud etiam addidisses, Lacrimavit et-
iam, & semper memoriam usurpavit Polemo-
nis, multo fuerat melius. D O R. Praedixi
initio statim haec omnia: apud te vero no-
lebam iterum dicere, sed ea solum quae au-
divi. Nempe apud Parmenonem sic ince-
peram, Numquid, Parmeno, tinniebat vo-
bis auris? Semper enim cum lacrimis her-
mes memineras, & maxime si quis rediisset e
praelio, ubi caesi esse multi dicerentur, cum
illa comas lacerare, & pectus plangere, &
ad unumquemque nuncium lugere. P A N.
Euge, Dorcas, ita oportebat. D O R.
Tum deinde non ita multo post ista roga-
vi. At ille, Magnifice omnino, inquit, re-
diimus. P A N. Itane ille quoque sine pro-
oemio, quam meminisset mei Polemo, aut
desiderasset, aut vivam invenire optasset?
D O R. Omnino multa id genus dixit. Ve-
rum caput rei hoc mihi renunciavit, divi-
tias multas, aurum, vestem, pedisequos,
sebeur; argentum enim nec numero illum
advehere, sed dimensum modio, modios
multos. Habebat autem ipse quoque Par-
meno anulum parvo in digito maximum,
multiangulum, & gemma in eo de tricolo-
ribus illis, suprema quidem facies rubicun-
da. Passa ergo sum volentem mihi enarra-
re, ut Halys trajecto Teridatem quendam
interfecerint, & ut in praelio contra Pi-
sidas se gesserit Polemo, & haec tibi
nunciatura transcurri, uti de omnibus
deliberes. Si enim adveniens Polemo,
(omni-

^a Παρμενίωνα] Sic *fens.* correxit. Παρμενίωνα Edd. hac priores. ^b Τηριδάταν] Sic omnes praeter *J. Ald.* &
v2. quae Τηριδάταν. ^c Πάντων] Παρίων melius *Fl.*

38. Πρὸς γε Παρμενίωνα, &c.] Sed scribendum Παρ-
μενίωνα, ut recte pag. 730. nec aliter usus & Gram-
maticus canon postulat. *J. J.* Bene emendat, sed Πο-
λέμωνα altero illo loco legas, non Παρμενίωνα. *J. F. R.*
[Idem Παρμενίωνα] Cl. *fensius* sic recte scribere iussit,
cum in libris omnibus esset Παρμενίωνα. *M. du S.*

40. Ἐδόμει ταῦτα] Vides quam vetustus ille er-
ror, qui nostra etiam aetate multorum mentes in-

fidet.

54. Ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ] Specie Proverbi pro im-
mensus divitiis, sic in Epistol. *Saturnal.* Xenoph. *Hel-*
lenis. lib. 3. *Suid.* μεδίμνῳ τ' ἀργύριον ἀποματρῶν. *Hora-*
tii & Petronii Interpretes. *J. B.*

61. Ὡς τὸ Ἄλυν διέβησαν] Hoc etiam specie prover-
bii, patet apud *Herodot.* & *Diodor.* Sic. *J. B.*

65. Πάντων] Florentinum παρίων placet, ex cuius
com-

(omnino equidem dimotis familiaribus veniet;) resciverit, & intus apud nos esse Philostratum invenerit; quid facturum esse existimas? PAN. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin & multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Jam vero quid non iste audeat? DOR. Sed accedit. PAN. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia & tremore. DOR. Verum etiam accedit Philostratus. Quid me fiet? Quid si terra mihi dehiscat! PHIL. Cur non potamus, mea Pannychis. PAN. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tarde advenis! POL. Iste ergo quis est qui ad vos accessit? Taces? Euge! periisti Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit. Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor. PHIL. Tu vero quis es, mi homo? POL. Polemo Stirienſis, tribu Pandionia, audin? qui primum mille armatos duxi, jam quinquies mille hominum agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem illam adhuc humanum sapere. PHIL. Sed ut nunc habet, o Dux mercenariorum, mea est Pannychis, & talentum accepit; accipiet autem jam etiam alterum, cum sarcinas disposuerimus.

Πολέμων (ἤξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμενος τὰς γνώσεις) ἀναπυρόμενος, εἶροι τὸ Φιλόστρατον ἐνδον παρ' ἡμῶν, τί οἶε ποιήσειν αὐτόν; ΠΑΝ. ὁ Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκάς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον· ἔτε γὰρ τῆτον ἀποπέμφαι καλόν, τάλαντον ἑναγχὸς δέδωκότα, καὶ τὰλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑποχρέωτον· ἔτε Πολέμωνα τοιοῦτον ἐπανήκοῖα, χρήσιμον μὴ πῶδεδέχεσθαι. προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν, ὅς καὶ πυνόμενος ἔτι, πολλὸν ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί σὺκ ἂν ἐκείνῳ ποιήσεις; ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται. ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκάς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμων. ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται. ΠΑΝ. Τίς γένωμαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι; ΦΙΛ. Τί ἐπ' ὀνομαζομένη; ΠΑΝ. Ἀνθρωπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε Πολέμων, χρόνιον φανείς. ΠΟΛ. Οὐτὸν ἔν, τίς ἐστὶν ὁ προσιών; ὑμῶν; σιωπᾶς; εὐγε ὁ οἶχός, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖον ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ὅτι τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δικαίᾳ μὲντοι πέπονθα, καὶ σοὶ χάριν ἔχω, σὺν ἔτι γὰρ ἀρπαδίσσεσθαι ὑπὸ σέ. ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε; ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στεριεύς, Πανδίωνος Φυλῆς ἀκχίς, χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξαταγῆσας πεντακισχίλιαν ἀσπίδα, ἐρατῆς Παννυχίδος, ὅτε ὤμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτῇ. ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξεναγέ, Παννυχίς ἐμὴ ἐστὶ, καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπειδὴν τὰ φορτία

2/g-

d' Ἐξευρίσκωμεν] Ἐξευρίσκω Fl. e PAN.] Omiss. in B. P. H. Adest in marg. A1. f. S. In Fl. uno Π. duae diversae personae signantur. f' Ὑμῶν] Ἰσως ἡμῶν L. Idque recipiend. credo. g Οἶχός] Non habet Fl.

compendio forsan πάντων est natum. Neque mihi quisquam de summa rerum vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, & περὶ τῶν ὄλων tum potius dixisset. Sed de praesenti rerum statu deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum satis sanum videbitur. Responsum vero Pannychidos ὅτι τῶν παρόντων ad id ipsum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam priorē

loco legi.

J. F. R. 67. Φιλόστρατος] Hic Philostratus. si Joh. Jenson credas, (de Script. Hist. Philos. I. III. c. 13. p. 279. & 283.) celebris est scriptor vitarum sophistarum, quae extant. Ridiculum!

M. du S. 78. Ἐκλύομαι] Idem quod ἀδμεῖν, leg. ἀδύναμι. Epist. 23. lib. 1.

3. PAN.]

ἀφαισώμεθα. καὶ νῦν ἀκολουθεῖ μοι, ὦ Παν-
 νυχί. τῆτον δὲ παρ' Ὀδρύσας χιλιαρχεῖν
 ἔα. ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἔστι, καὶ ἀκο-
 λυθήσῃ, ἢν ἐθέλῃ. ^aΠΑΝ. Τί ποιεῶ, Δορ-
 κάς; ΔΟΡΚ. Ἐπιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένων
 ἢκ οἷον τε παρεῖναι Πόλεμον, καὶ μάλλον
 ἐπιταγῆτέ) ζηλοτυπῶν. ΠΑΝ. Εἰ θέλεις,
 εἰσὶώμεν. ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι
 τὸ ὑστάτον πῶς οἶσε τήμερον, ἢ μά τινα ἐγὼ
 τοσούτοις Φόνοις ἐξηγυμνασμένῳ ^bπαίρειμι,
 τὴν Θράκας, ὦ Παρμενῶν. ^cΠΑΡ. Ὁ-
 πλισμένοι ^dἦκον, ἐμφράξαντες τὴν ἐνωπὸν
 τῇ φάλαγγι. ὅπῃ μετὰ πῃ μὲν τὸ ὀπλι-
 κόν, παρ' ἑκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ
 τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν. ΦΙΛ. Ὡς
 βρεφυλλίοις ταῦτα, ὦ ^eμισθοφόρε, ἡμῖν
 λέγεις, καὶ μορμολύτῃς; σὺ γὰρ ἀλεκληρύονα
 πῶποτε ἀπέκλεινας, ἢ πῶλεμον εἶδες; ἐρυ-
 μάτιον ἐφρέρεις, τάχα διμοιρίτης ὢν, ἵνα
 καὶ τῆτον προσχαρίσωμαί σοι. ΠΟΛ. Καὶ
 μὴν εἴση μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν προσιόντας
 ἡμᾶς ὅπῃ δόρυ θεάσῃ, σίλβοις τοῖς
 ὅπλοις. ΦΙΛ. Ἦκεῖ μόνον συσκευασάμε-
 νοι. ἐγὼ δὲ, καὶ ^fτίδῃ ^gἔτῃ (μόνῃ γὰρ
 ἔτῃ ^hἐπεταί μοι) βάλλοιντες ὑμᾶς λίθοις
 τε, καὶ ὀστράκοις, ἔτω ἀφασκεδάζομεν, ὥς
 μηδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχούσιν εἰδέναι.

Et jam sequere me, Pannychis : hunc ve-
 ro mille hominibus praesse apud Odrysas
 jube. DOR. Libera quidem est, & se-
 quetur, si voluerit. PAN. Quid agam,
 Dorcas? DOR. Intrasse melius erit. Irato
 senim adesse Polemoni non convenit : &
 magis ipsa zelotypia intendetur. PAN. (*ad*
Philostatium) Si vis, intremus. POL. Sed
 praedico vobis, vos ultimum hodie pota-
 turos, aut frustra ego tot caedibus exerci-
 tatus adsum. Heus Parmeno, Thraces ad-
 duc. PAR. Armati venerunt, phalange ob-
 sepsere angiportum : in fronte gravis arma-
 tura, in utroque cornu funditores & sagit-
 tarii, reliqui in ultima acie. PHIL. Tan-
 quam parvis infantibus ista, mercenarie,
 dicis? & larva quasi terrere nos postulas?
 Tu enim gallum gallinaceum an interfecisti
 unquam? aut bellum vidisti? castellum
 forte infedisti, dimidii dux manipuli, ut
 etiam hoc tibi largiar. POL. Quin scies
 paullo post, ubi accedentes nos protensis
 hastis videbis, armis fulgentibus. PHIL.
 Venite modo instructi. Ego autem & Ti-
 bys iste (solus enim hic me sequitur) lapi-
 dibus vos ac testis ita dispergemus, ut ne-
 que, quorsum effugiendum sit, reperiatis.

CHE-

^a ΠΑΝ.] Recepi ex V2. B1. & 2. & S. Nam ΠΟ. in P. H. 7. erat, Π. tant. in Fl. ^b ΠΑΡ.] Ex emen-
 dat. Solan. ΠΑΝ. Edd. priores. In Fl. omissa persona. ^c Ἦκον] Ἠκίωσαν Pell. ^d Μισθοφόρε] Recte sic ple-
 racque Μισθοφόρι 7. ^e Τίδῃ] Emendavi ex Fl. & aliis Luciani locis. Nam Τίδῃ hic habebant Edd. cett.

18. * Διμοιρίτης ὢν] Διμοιρίτης, + τούτω ἵσῃσι τὸ
 πρῶτον διδιδάσκουσιν, ἐπειδὴ τούτω διμοιρίτης ἐστὶ τὸ δρεχ-
 μῆς. ὁ δὲ τούτω λαμβάνειν στρατιώτης διμοιρίτης ἐλεγείο.
 ἔστι δὲ τις ἐ στρατιωτικῇ ἀρχῇ + ὁ λοχαγός, ἀφ' τοῦ παρ'

* Διμοιρίτης] Διμοιρίτης male edita.

+ Τύτω] Τύτω V.

+ Ὁ λοχαγός] Ὁς ὁ λοχ — edita. Sed ὡς duce V. delevit M. du S.

ἄλλας στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ
 ἡμιλοχίαν 7 ταῦτό φασιν. καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ
 ἀρχὸν τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας. V.

5 Ἠμιλοχίαν] Ita scripsit Solan. ἡμιλοχίαν edita.

7 Ταῦτό] Αὐτὸ V. quod in impressis sic mutatum est.
 M. du S.

3. ΠΑΝ.] Pro Pannychide inepte in quibusdam lege-
 batur antea Polemon. M. du S.

10. Τὸς Θράκας] Subaudi ἄγε, aut quid simile, an
 ὦδῃ, i. e. huc age, adduc. ἐπὶ χῶ. F. G. Parum inter-
 est quid suppleas, est ille accusativus subito imperan-
 tis, poscentis, ubi varia verba subaudiri, pro re nata,
 queunt. Quin ergo vel καλῶ intelligas, licet; nam

illico advenerunt. Nec tamen improbarem, si pro ὦ
 Παρμ. invenirem ὦδῃ. Verum quo brevior locutio,
 eo imperiosior. Sed quum vel ipsum ὦ sic abesse
 possit, non jam, cum adit, peccaverit, qui ὦδῃ pro
 eo legat. F. F. R.

Ibid. ΠΑΡ.] Quamvis in titulo non compareat Par-
 menonis persona, necessario hic requiritur, neque e-
 nim

X.

CHELIDONIUM ET DROSE.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

C H E L.

Χ Ε Λ.

Non amplius ad te ventitat, mea Dro-
se, adolescentulus ille Clinias? Diu
enim est, cum illum apud vos non vidi.
DROS. Non amplius, mea Chelidonium: 3
Magister enim interdixit, ne amplius ad
me accedat. CHEL. Quis est iste? Dio-
timum ne dicis ludi gymnici magistrum?
nam ille quidem mihi amicus. DROS.
Non: sed est perditissimus ille Philosopho- 3
rum Aristænetus. CHEL. Tristem illum
dicis, hirsutum, barba prolixa, qui cum
adolescentibus inambulare solet in Poecile?
DROS. Illum dico impostorem, quem
utinam videam pessime perire, barba tra- 4
ctum a carnifice. CHEL. Sed quid in
mentem illi venit, quod istuc persuasit Cli-
nias? DROS. Nescio, Chelidonium. Sed
qui nondum a me abnoctaverit, a quo tem-
pore usum habere mulieris coepit (primum 4
autem fuit mecum) tribus hisce deinceps

OΥκ ἔτι Φοιτᾷ ὧν σέ, ὦ Δροσῇ,
τὸ μαιράκιον ὁ Κλεινίας; εἰ γὰρ εἰρά-
κα, ἔ πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ-
ούμιν. ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ
γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἰρξε μηκέτι μοι
προσιέναι. ΧΕΛ. Τίς ἔστι; μή τι τ'
παιδοπρίστη Διότιμον λέγεις; ἐπεὶ ἐκείνος
γε φίλος μοι. ΔΡΟΣ. Οὐκ ἄλλ' ὁ κά- 3
σιγας φιλοσόφων ἀπολέμενος Ἀρισταί-
νος. ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τ'
δασύν; τ' βαθυπύγωνα; ὃς εἶπε μὲν τῷ
μαιράκιον πεπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ;
ΔΡΟΣ. Ἐκείνον φημι τ' ἀλαζόνα, ὃν
ὁ κάσιγας ἐπιδίδμι ἀπολέμενος, ἐλκόμενος
τῷ πάγοντι ὑπὸ δημίου. ΧΕΛ. Τί
παθὼν δὲ ἐκείνου, τοιαῦτα ἔπεισε τ' Κλει-
νίαν; ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον,
ἀλλὰ μηδέποτε ἀποκοιτός με γενόμενος,
ἵνα φ' ἢ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ 4
ὁ ὁμίλησέ μοι) ἢ τριῶν τέττον ἐξῆς ἡμε-
ραν,

f Πολὺς ἤδη χρόνος.] Constant lectio, nisi quod commata tant. addidi. g Ὁμιλεῖν.] Recte plurimae. Ὁμιλε-
σι f. & V2. h Τριῶν.] Τριῶν f.

nim ut cum plerisque libris Pannychidi haec tribus
committendum est. Fl. novam personam non indu-
cit. P. & S. Quod mireris, Parmenoni quidem in ver-
sione tribuant, in Graeco textu Pannychidi. M. du S.

18. Διμορφίτης] Sic Chrestos. c. 15. ita vocatur ὁ δι-
πλοῦν μισθὸν λαμβάνων, dicitur & διμορφίτης ὁ διμορ-
φαῖος. f. B.

Διμορφίτης] Nauticum est vocabulum, sed ideo ad-
hibet, quia nautam loquentem inducit cui sua sola
nota. M. du S.

Διμορφίτης] In marg. Paris. additum: διμορφίτης α
διμορφία, quam eandem & ἡμιλογίαν Suidas vocat.
Gujetus autem sic: subaudi ὑποτιθέμενος, i. e. cui du-
plex annona datur, διπλὴ μοῖρα. f. F. R.

21. Ἐπὶ δῶν] Verti, protensis hastis, ut hastas suas
quali sequantur milites, parati ad praelium. Non
Tom. III.

ignoro ἐπὶ δῶν illud, quod est inter τὸ ὄππῃ γίγνεται i.
imperia militaria V. G. apud Arrian. Tact. p. 71. seq.
ubi ἐπὶ δῶν in dextram! ἐπὶ ἀσπίδι in sinistram! signi-
ficat. Sed huc convenire non arbitror. f. M. G.

23. Τίβης] Cognatum videtur esse τῷ τῖβος. a. τῖ-
βος, τῖβος. Tibur Argeo posuit colono. F. G.

Τίβης] Sic Fl. optime. In reliquis Τίβος. Vide de
eo nomine quid ad Τιμ. c. 14. dictum sit; quae nota
loca innumera profert, ubi ita scribitur. M. du S.

29. Πολὺς] Alibi fere πολλὸν χρόνον. M. du S.

Πολὺς ἤδη χρόνος.] Nihil analogiae repugnat, nam
ἐπὶ intelligendum. Rarius tamen Noster ita loquitur;
sed videtur esse locutio communi vitae familiarior,
quali mulieres uti solent. Ἐπὶ autem additur deinde
Dial. XI. ante med. πολλὸς δὲ χρόνος ἐπὶ σοι ἔστιν.

f. F. R.
49. Νῦν

meretrice me vivere Architelis & Erasicleas
filium: multo enim melius esse virtutem prae-
ferre voluptati. DROS. Male pereat nu-
gator ille, qui talia doceat adolescentulum.
CHEL. Itaque necesse est illi parere. Accu-
rate enim me sequitur & custodit: nec adspi-
cere licet quidquam, praeter ipsum. Si vero
modestus sim, & per omnia sibi obsequar; pol-
licetur, beatum me futurum, & virtutis
compositum, laboribus ante exercitum. Haec
aegre tibi ut scriberem me subduxi. Tu ve-
ro felix mihi esto, ac memento Cliniae.
DROS. Quid tibi videtur haec epistola,
Chelidonium? CHEL. Caetera velut Scy-
tharum dictio: at illud, Memento Cliniae!
habet spei aliquid reliquum. DROS. Etiam
mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amo-
re. Verum dixit mihi Dromo, paedico-
nem esse Aristacnetum, & disciplinae ob-
tentu rem habere cum formosissimis adoles-
centulis, & privatim sermones habere cum
Clinia, promissa quaedam illi pollicentem,
quasi Dis parem facturus sit. Verum etiam
legit cum illo amatorios quosdam antiquo-
rum Philosophorum suis cum discipulis ser-
mones, & totus est in hoc adolescentulo.
Minatus autem est Dromo, se patri Cliniae
denunciaturum ista. CHEL. Oportebat,
Drose, cibo corruptum impellere Dromo-

ναι λέγων ἑταίρα συνεῖναι, Ἀρχιτέλης
80 Ἐρασικλείας υἱὸν ἄντα· πολὺ γὰρ ἀμεινὸν εἶ-
ναι τὸ ζῆτεῖν πρόσιμᾶν ἢ ἡδονῆς. ΔΡΟΣ.
Μὴ ὥραιοις ἰκοῖτο ὁ λῆρ; ἐκεῖν, τοιαῦ-
τα παιδεύων τὸ μεράκιον. ΧΕΛ. Ὡς
ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· ὡς ἀκολοθεῖ γὰρ
85 ἀκριβῶς ὡς φυλάσσων, καὶ ὅλως ἐδὲ
προσβλέπειν ἄλλω ἐδὲν ἕξειν, ὅτι μὴ
ἐκεῖν· εἰ δὲ ἡ σωφροσύνη, καὶ πάντα πει-
θεῖν αὐτῷ, ὑποχρεῖται πᾶσι εὐδαίμονα
ἔσεσθαι με, καὶ ἐν ἀρέσῃ καλεσθῆσθαι, τοῖς
90 πόντοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μό-
λις ἔγραψα, ὑποκλέψας ἑμαυτόν. σὺ δὲ
μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλεινίης. ΔΡΟΣ.
Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολή, ὦ Χελιδόνιον;
ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις,
95 τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίης, ἔχει τινα ὑπο-
λοιπον ἐλπίδα. ΔΡΟΣ. Καί μοι ἔτις ἔδο-
ξεν· ἀπολλύμαι δ' ἐν τῷ ἐρωτῷ. ὁ
μύητοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστὴν τινα εἶ-
ναι τὸν Ἀρισταίνεον, καὶ ὅτι προφάσῃ τὴν μα-
θημάτων, συνεῖναι τοῖς ὥραιοτάτοις τῶν νέων,
καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι πρὸς τὴν Κλεινίαν ὑπο-
χρεῖσθαι τινὰς ὑποχρεῖσθαι, ὡς ἰστέον· ἀπο-
φανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀναγινώσκῃ μετ'
99 αὐτῷ ἐρωτικὰς τινὰς λόγους τῶν παλαιῶν φι-
λοσόφων πρὸς τὰς μαθητάς, καὶ ὅλως
πρὸς τὸ μεράκιον ὅτιν' ἡπίελλε δὲ καὶ τῷ
πᾶσι τῷ Κλεινίᾳ καλερεῖν ταῦτα. ΧΕΛ.
Ἐχρῆν, ὦ Δρόσῃ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα.
ΔΡΟΣ.

b Σωφροσύνη] Recte H. Fl. P. &c. Σωφροσύνη γ. i Τί σοι δ.] Omisit O. k Ὀλως] Nā mut. γ. H. Fl. P.

9. Γαστρίσαι] Λαμπρότερον τρέψαι. G.

68. Ἐπιστολή] Mf. πῶς.

81. Μὴ ὥραιοις ἰκοῖτο] Proverb. Atticum de quo an-
tea Casaub. ad Athen.

Μὴ ὥραιοις] Proverb. de quo nos pluribus ad Diog.
Laërt. in Anacharsi, p. 37.

Μὴ ὥραιοις ἰκοῖτο] Conf. supra ad Dial. Deor. VI. f.
cum nota Cl. Hemsterh. Ac de Salt. c. 5. f.

93. Τί σοι] Usque ap' ἔχου aberant a Mf.

94. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις] Conf. AG. X. Praef. p. 14.
& Athen. 524. E. Quia crudeles in captivos. aliam
huius proverbii rationem indicat Diog. Laërt. p. 26. E.

γ. B.

sed minus veram.

M. du S.

6. Ὀλως] Forſan ὅλως. Sed non tanti refert. Sac-
piſſime enim eodem redire, aut certe saepe a Libra-
riis permutari, vid. nos ad Hec. Gall. 5. 1. γ. f. ad
Hermas. c. 4. Cum ἔτι tamen ὅλως frequentius. Al-
ciph. I. 13. p. 54. ὅλως εἰμι τῷ πάθει. Item III. XI.
pr. ὅλως ἢ τῷ πάθει. Ib. Ep. 12. ὅλως τῷ πάθει ἔχοντι.
Sed quando πρὸ additur, ut hic, alia res est. Nam
sine πρὸ vix aliter potest quam adjective enunciasi.

γ. F. R.

9. Γαστρίσαι] Γαστρίσαι explorare ventrem, subverti
vultu

Qq 2

ΔΡΟΣ. Ἐγάγρισα, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός ἐστι. κένυσται γὰρ καὶ κείνῳ. Νεβρίδῳ.
 ΧΕΛ. Θάρρα, πάντα ἔσται καλῶς. ἐγὼ
 δὲ καὶ ἐπιγράψω μοι δοκῶ ὅτι τῷ τοίχῳ
 ἐν Κεραμεικῷ, ἐνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἰώθετο πε-
 πατεῖν, Ἀριστάνειτον ἀφ' οὗ Κλεινίαν, ὥστε
 καὶ ἐκ τούτου τι συνδραμεῖν τῇ τῷ
 τῷ Δρόμωνι ἀφ' οὗ. ΔΡΟΣ. Πῶς δ'
 αἰν' λάθοις ἐπιγράψασα; ΧΕΛ. Τῆς νυ-
 κτός, ὃ Δροσὴν, ἀνθρακα παθὲν λαβῶσα.
 ΔΡΟΣ. Εὐγε. συστράτευε μόνον, ὃ Χελιδόνιον,
 καὶ τῷ ἀλαζόνει Ἀριστάνειτον.

onem. DROS. Feci: & praeteris meus est,
 prurit enim & ille in Nebridem. Bono
 animo esto. Bene succedent omnia. Ego
 vero etiam inscribere cogito in pariete in
 Ceramico, ubi inambulare solet Architeles,
 Aristanetum corrupis Cliniam! ut etiam ex
 hac parte adjuvem Dromonis delationem.
 DROS. Quomodo vero satis occulte po-
 teris scribere? CHEL. Noctu, Drose,
 sumto alicunde carbone. DROS. Euge,
 ojuva modo, Chelidonium, pugnam adversus
 impostorem Aristanetum.

XI.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

T P T Φ.

T R Y P H.

Ἐταῖραι δὲ τις ὡχλαδῶν, πέντε
 δραχμὰς τὸ μίσθωμα δὲς, καθέδου
 ἀποστραφεῖς, δακρύων καὶ γένων; ἀλλ' ἔτε
 σέπικας ἡδέως, οἶμαι, ἔτε δειπνῆσαι μό-
 νῳ ἡβέλῃσας, ἐκλαῖς δὲ καὶ ὡχρὰ τὸ δει-
 πνον, ἐώρων γάρ. καὶ νῦν δὲ ὃ ἀφ' οὗ
 ἐλολύζων, ὥσπερ βρέφῳ. ταῦτα ἔν, ὃ
 Χαρμίδῃ, τίνα ἔρεκα ποιῆς; μὴ ἀποκρύ-
 ψῃ με, ὅς αἰ καὶ τούτο ἀπολαύσω καὶ νυκτός
 ἀγρυπνήσασα μὲ σὺ. ΧΑΡΜ. Ἐρως με
 ἀπώλλυσιν, ὃ Τρύφαινα, καὶ ἐκέτ' ἀντέχω
 πρὸς τὸ δινόν. ΤΡΥΦ. Ἀλλ' ὅτι μὲ οὐκ
 ἐμὺ ἐρᾷς, δῆλον. εἰ γὰρ αἰ ἔχων με ἡμέλεις,
 καὶ ἀπώλλῃ με ὡς πλείεσσιν ἐλέυσαν,
 καὶ τέλῳ διετείχιζες τὸ μετὰ ξυμμάχῳ τῷ
 ἰματίῳ, δειδώς μὴ φαύσαιμί σου. τίς δὲ
 ὅμως ἐκείνη ἐστίν, εἰπέ. τάχα γὰρ αἰ τι καὶ

Meretricem autem aliquis quinque
 drachmarum mercede conductam
 ubi habet, aversus deinde jacet lacrimans &
 singemiscens? Sed neque bibisti puto jucun-
 de, neque coenare solus voluisti. Plorasti
 autem in coena etiam, vidi enim: & nunc
 non desinis pueruli instar ejulare. Ista er-
 go, Charmides, cur facis? Noli apud me
 celare, ut hunc certe fructum vigilatae te-
 cum noctis capiam. CHARM. Perdit me,
 Tryphaena, amor, nec amplius durare ad-
 vim illius possum. TRYPH. Sed me non
 esse, quam amas, illud quidem satis appa-
 ret: nec enim, quam habes, negligeres, &
 amplexari te volentem repelleres, & tandem
 quasi murum inter nos quendam veste in-
 terposita fecisses, metu, ne forte te attin-
 gam. Quae tamen est illa? dic mihi. For-
 te

α Νεβρίδῳ.] Ex Ps. admisi. Νεβρίδῳ. Edd. & Ti] Omittit Fl. α Ἀπώλλῃ] Sic scripsi cum J. Fl. H. S.
 Ald. Fr. Ἀπώλλῃ P. B1. & 2. α Πωρῶν, Δύσαν.] Πωρῶν Fl.

ventrem satiare. Exponitur & laute accipere. Sed
 hic τὸ satiare placet.

Γαστήρας] Pro saginare, Alcioph. III. p. 374. Sed
 & pro ventrem percutio interdum accipi, vid. Gosa. ad

Rhet. Praec. c. 24.

11. Κένυσται] In margine Mss. Codd. κένυσται, ἀν-
 τι ἰσχυρῶς ἔχει, κένυσται γὰρ αἱ ἐρῶντες ὑπὸ τῷ ἀντίστοιχῳ
 γαστρίῳ κάμνουσιν καὶ κατατρεχέται.

J. F. R.

J. B.
 Ibid.

te enim aliquid illum tibi amorem adjuve-
ro : certe ut ministranda sine talia, novi.
CHARM. Quin nosti illam, & accurate
quidem, & illa te. Nec enim obscura est
meretrix. TRYPH. Dic nomen, Charmi-
des. CHARM. Philematium ? mea Try-
phaena. TRYPH. Utram dicis ? Duæ
enim sunt : illam ex Pirææo, quæ nuper
demum devirginata est, quam Dämyllus
amat, ejus, qui nunc Praetor est, filius :
an illam alteram, cui Pagidis (Laquei)
nomen est. CHARM. Hanc ipsam. Equi-
dem captus ab illa atque irretitus sum.
TRYPH. Propter hanc ergo plorasti ?
CHARM. Omnino. TRYPH. Multum-
ne tempus est ex quo amas, an nuper de-
mum initiatus es ? CHARM. Non nuper
initiatus : sed menses fere septem sunt a Ba-
chanalibus inde, cum primum illam vidi.
TRYPH. Verum vidistine totam accurate
; an facies sola est, & partes corporis
apertæ, quæ vidisti in Philematio, ut
nempe conveniebat mulieri quinque & qua-
draginta annos jam natae. CHARM. At
illa dejerat duo & viginti se Februario pro-
ximo annos impleturam. TRYPH. Tu
vero utri credendum putas, illine dejeranti
an tuis oculis ? Accurate enim adverte oculos
considerandis illius temporibus, ubi so-
lum sup. ipsius capillos habet, reliqua om-
nis coma proluxa adscititia. Circa tempo-
ra autem, ubi medicamentum defecit quo
tingitur, multum cana est. Quamquam
quid hoc est ? Urge aliquando ut nudam
videas ? CHARM. Nunquam eo usque
mihi indulget. TRYPH. Merito illa qui-
dem. Sciebat enim nauseaturum te illius
vitiligines. Tota autem a cervice inde ad
genua pardali similis est. Sed tu lacrimatus
es, quod cum hac tibi esse non licuit ?

συηλέσαιμι πρὸς τὴν ἑρώϊα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ
τοιαῦτα ἀφαινεῖσθαι. ΧΑΡΜ. Καὶ
μὴν οἶδα καὶ πᾶν ἀκριβῶς αὐτῇ, καὶ κεί-
νῃ σέ. ἐγὼ ἀφανὲς ἐταίρᾳ ὄντι. ΤΡΥΦ.
Εἰπὲ τὸν ὄνομα, ὦ Χαρμοῖδη. ΧΑΡΜ. Φι-
λημάτιον, ὦ Τρύφαινα. ΤΡΥΦ. Ὅποτε-
ραν λέγεις ; δύο γὰρ εἰσὶν ἡ ἐκ Πειραιῶς,
ἡ ἄρτι ἀφαινεομένη, ἥ ἐξ Ἀδάμυλλο-
ῦ ὁ τῷ νῦν στρατηγῷ υἱός ; ἢ ἡ
ἑτέρα, ἥν Παγίδα ὀπταλμοῖσιν ; ΧΑΡΜ.
Ἐκείνη καὶ ἑάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συνε-
λημμαι πρὸς αὐτῆς. ΤΡΥΦ. Οὐκ ἔνι δὲ
ἐκείνην ἔκλεις ; ΧΑΡΜ. Καὶ μέλα.
ΤΡΥΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἔστι σοι ἐρωῶντι,
ἢ νεοελῆς τις εἶ ; ΧΑΡΜ. Οὐ νεοελῆς,
ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων,
ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτῇ. ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ
ἄλλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ
ὅσα τῷ σώματι φαίνεται, ἢ εἶδες, Φι-
λημάτιν, καὶ ὡς ἔχρη γυναικα πέντε καὶ
τετταράκοντα ἔτη γεγονῶσαν ἡδὴ ; ΧΑΡΜ.
Καὶ μὴν ἐπόμενῃ δύο καὶ εἴκοσι εἰς τὴν ἐσόμε-
νον Ἐλαφροβόλωνα τελέσειν. ΤΡΥΦ. Σὺ
δὲ ποτέ τοις πνεύμασι αὐτῆς, τοῖς ἐκείνης ὄφθαλμοις,
ἢ τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς ; ὀπίσκειται
γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τὰς κρο-
τάφους αὐτῆς, ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρί-
χας ἔχει. τὰ δὲ ἄλλα φανάκη βαθύτατα
ὡς δὲ τὰς κροτάφους ὁπότεν ἀσθενήσῃ τὸ
φάρμακον, ὥς βάπτει, ὑπολευκαίνει τὰ
πολλά καὶ τοῖς τῷ τῷ βιάσαι ποτε καὶ γυ-
μνήν ἰδεῖν ; ΧΑΡΜ. Οὐδὲ πώποτε μοι
πρὸς τῷτο ἐνέδωκεν. ΤΡΥΦ. Εἰκότως ἡπί-
στατο γὰρ μουσαχθιστόμῳ σε τὰς αὐτῆς λευ-
κάς. ὅλη δὲ ἀπὸ τῷ αὐχένι εἰς τὰ γόνατα
παρδάλει ὥσπερ. ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τοιαύ-
την

• Ἐρώϊα] Scripti cum S. Ἐρώϊα f. P. H. Bt. Ald. Fr. Ἐρώϊα accentu acuto Fl. f. Ἄ ἄδῃ] Ἄ ἄδῃ Fl. f. Ἐχρῶ] Χρῶ Fl.

Idid. N. 1000] Quia id supra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. f. F. R. 14. Χαραμῶντι] Intra urbem. V. Mousf. AG. IV. 999-

57. Ἄ ἄδῃ Φιλημάτιν] Insuetitudo videtur & in-
pra. F. G. 74. Παρδάλι] Maculis distincta est, i. e. τὰς
ἀλφει, inferius. F. G.

τη μὴ συνόν; ἦν τε τάχα καὶ ἐλύπη σε, καὶ ἔσπευρα; ΧΑΡΜ. Ναί, ὦ Τρύφαινα, καί τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νυνὶ ἐπειδὴ χιλίας αἰτίσῃ σὺν εἶχον διδόναι ῥαδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ Φειδομένην τρεφόμενῃ, Μοσχίωνα ἐδεξάμενη, ἀπέκλεισε με, ἀντ' ὧν λυπήσῃ καὶ αὐτὸς θέλων αὐτῷ, σὲ παρέιληφα. ΤΡΥΦ. Μὰ ἦ Ἀφροδίτῃ σὺν ἂν ἦκον, εἴ μοι προεῖπέ τις, ὥς ὅτι τούτοις ὀδύλαμβανοίμην ἢ λυπήσῃ ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιληματίων ἢ σοφόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τῆτο ἦσεν ἀλεξίρυνον. ΧΑΡΜ. Μὴ σύ γε ἔτι ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἴ γὰρ ἀληθὴ ὅτιν ἂν φῆς περὶ Φιληματίου, ἢ Φενάκην, καὶ ὅτι βάπτει, καὶ τὸ τ' ἀλφῶν, ὅδε προσέλεπεν ἂν ἐτι δυναίμην αὐτῇ. ΤΡΥΦ. Ἐρεῖ ἢ μητέρα, εἴ ποτε λέλῃ μετ' αὐτῆς περὶ γὰρ τ' ἐτῆρ' ἂν ὁ πάππος διηγῆται σοι, εἴ γε ζῇ ἔτι. ΧΑΡΜ. Οὐκ ἔτι ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀφηρήσθω μὲν ἤδη τὸ ἀγχαλίσμα, ἀεὶ δὲ ἀλλήλως, καὶ φιλοῦμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν Φιληματίων δὲ πολλὰ χαιρέτω.

Numquid fortasse etiam male te tractavit, & contemtim habuit? CHARM. Ita sane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poscenti non facile unde darem inveniebam, quem Philematus pater alat; Moschione recepto me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut regeram, te adsumpsi! TRYPH. Ita me Venus, non venissem, si quis mihi praedixisset, ideo me arcessi, uti aegre alii fieret: idque Philematio illi capulari. Sed discedo. Jam enim tertium hoc gallus cecinit. CHARM. Ne ita celeriter, mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae narras de Philematio, de coma adscita, & quod tingitur, & illud de vitiliginibus: nec adspicere illam possim amplius. TRYPH. Matrem interroga, si quando cum illa laverit: de annis enim vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit. CHARM. Cum igitur illa talis sit: auferatur jam murus, complectamur nos invicem, & amemus, & bona fide una simus: longum vero valeat Philematium!

XII.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ι Ο Ε Σ.

Ι Ο Ε Σ.

Θρύπη, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ, καὶ καλῶς, ὅτι μήτε δεγύριον ὥσποτε ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλωσα ἐλθόντα, ἐνδον ἔτε-
ξαι, ἀπὸς αὐτῶν καὶ τὸ ἀλογιστάμενον τ'

Delicatus es, Lysia, adversus me? & jure quidem, quae neque argentum unquam te poposcerim, neque excluderim venientem dicens, *intus jam alius!* neque te subegerim, quod faciunt aliae, ut

α Λυσία.] ἢ Λυσία Fl. b Φενάκη] Πηνελόπ marg. At. In vulgato vero consentiunt Fl. Fr. J. Ald. P. &c. ΠΥΘ.] ΚΑΙ ΠΥΘ. J. V2. Fr. H. P. S. sine κα Fl. Et. & 2. melius.

85. Τὸ σαρὶ] Capularem fenestram.

99. Θρύπη] Ex eo Aristen. Epistol. 16. lib. 2. J. B. Θρύπη &c.] Alciphron; a quo Lucianum sua mu-

F. G.

tuatum suspicatur Doctiss. Bergl. fere eadem habet I. Ep. 36. p. 162. J. F. R.

13. Τὸ Φέναι] Nimirum in proverbium emenda-

ut patrē circumscriptō, aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed statim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. Nosti, quot amatores rejecerim, Ethoclen, qui nunc in magistratu est, & Passionem nauclerum, & aequalem tuum Melissum, licet mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phaoem solum habui, nec adspiciens quemquam, neque admittens praeter te: putabam enim demens ego, vera esse quae jurabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope frugi eram, increpante matre, & apud amicas me accusante. Tu vero ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabescere; modo Lycaenae alludebas, me vidente, ut aegre mihi faceres; modo apud me ja-

πατέρα, ἢ ὑφελόμην δ' μηδὲς, ἡγάγ-
σασα ἐμοί τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι
ποιῶσιν, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ὀρχῆς ἄμιατον,
ἀξύμβολον εἰσεδέξαμην. οἶδα ὅσους ἐρα-
σὰς παρεπέμψαμην; Ἡθοκλέα τ' ὠρυ-
ταρεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τ' ναύκληρον,
ὁρχαί τ' συνέφερόν σε Μελίσσον, καὶ τοὶ
ἐναγχοὶ σποθαγόντες αὐτῷ τῷ πατρί,
καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα δ' ἐσίας. ἐγὼ δὲ σὲ
τ' Φάωνα μόνον εἶχον, ὅτε τινα προσβλέ-
πτουσα ἕτερον, ὅτε προσιεμύη, ὅτι μὴ
ἴσῃ. ὥμην γὰρ ἡ ἀνότης ἀληθῆ εἶναι αἰ-
σῶντες, καὶ ἀπὸ τῆς τοῖ σοι προσέχουσα,
ὡς τῇ Πηνελόπῃ, ἐσωφρόνῃ, ἐπιβοαμέ-
νης δ' μηδὲς, καὶ πρὸς τὰς Φίλας ἐγκα-
λῆσις. σὺ δὲ ἐπεὶ τῶν ἐμαυτοῦ παυχείριον
ὄντων με τέληκνυαν ὅτι σοι, ἄρτι μὲ Λυκαί-
ην προσέπαιζες, ἐμὲ ὁρώσης, ὡς λυπτοῖς
ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενη, ἐπή-
νεις Μαγίδιον τ' φάλιριαν. ἐγὼ δ' ὅτι τῶν
τοῖς δακρύω, καὶ συνήμι ὑβρίζοντῃ. πρῶτον
δὲ ὅποτε συνεπίνεε, Ὁράσων, καὶ σὺ καὶ Δί-
φιλῃ, παρήσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον,
καὶ Πυραλλίς, ἐχθρὰ ὅσα ἐμοί. σὺ δὲ τῶν
εἰδὼς, καὶ Κυμβάλιον μὲ ἔμοι πᾶν ἐμέλη-
σεν ὅτι πιντάκις ἐφίλησας, σεαυτὸν γὰρ
ὄντις τοιαύτῃ φιλῶν Πυραλλίδα δὲ ὅσον
ἐνευες, καὶ πινῶν ἀν' ἐκείνῃ μὲ ὑπέδιδας
τὸ ποτήριον, σποδιδὺς δὲ τῷ παιδὶ πρὸς
τὸ ὅς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυραλλίς αἰτή-
σῃ, μὴ ἂν ἄλλω ἐγγέαι. τέλος δὲ
τῶν μήλων σποδακῶν, ὅποτε τ' Δίφιλον εἶ-
δες ἀχολέμενον (ἐλάλει γὰρ Ὁράσων) προ-
κύψας πᾶς, εὐσέχως προσπρόντισας ἐς τ'
κόλπον αὐτῆς, ὅδε λαβεῖν γε πειρώμενη
ἐμέ.

c Φίλας] Φιλίας male Fl. d' Ἐπὶ τοῖς] Ἐπὶ τοῖς Fl. & marg. A1. e Ἰπιδίξας] Ἀπιδίξας Fl. & marg. A1. f Mā] Deest in Fl. g Ἀ] Omittit Fl.

tissimae formae abiit ille Sapphus amafus, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa Cl. Wolfii diligentia conducta sunt ad Sap. h. n. 124. seq. J.M.G.

35. Μίλιν ἀποδακνόν] Conf. supra T. 2. Tox. c. 13. Sed & malis puellis petere amatorum fuisse, ter quater indicatur a Diog. Laërt. L. III. vit. Plat. S. 32. p. 183. seq. Long. Paß. I. p. 19. J.F.R.

39. Τῶν

ἐμέ. ἡ δὲ Φιλίσσα μίλαζὺ τῆς ματρὸς
 ὑπὸ τῷ σπένδεσμι παριέσθαι ταῦτα
 ἐν τίνῃ ἕνεκα ποιεῖς; τί σε ἡ μέγα ἡ μι-
 κρὸν ἠδίασα; ἡ λελύπηκα ἐγὼ; τίνα ἔτε-
 ρον εἶδον; ἢ πρὸς μόνον σε ζῶ; ἢ μέγα, ὦ
 Λυσία, τῆτο ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυ-
 πῶν, μεμνῆς ὅτι σοί; ἔτι τίς θεὸς ἡ
 Ἀδράστια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁρᾷ. σὺ δὲ
 πόλλε λυπήσῃ, τάχα δὲ ἀκούσης τί φε-
 ρέμεναι κερδὴν με, ἡ τοι βρόχῳ ἑμαντίῳ
 σποκνίσασαν, ἡ ἐς τὸ φρέας ὅτι κεφαλὴν
 ἐμπιᾶσθαι ἢ ἕνα γέ τίνα τρόπον εὐρήσω
 θανάτῳ, ὥς μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη.
 πομπεύσεις τότε, ὥς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔρ-
 γον ἐργασάμεν. τί με ὑποβλέπεις, καὶ
 πρὶν τὴν ὁδόντας; εἰ γὰρ τι ἐγκαλεῖς, εἴ-
 πε, Πυθιάς ἡμῶν αὕτη δικασάτω. τί τῆ-
 τε ὑδὲ σποκνίσασθαι ἀπέρχῃ καλαλιπῶν
 με; ὁρᾷς, ὦ Πυθιάς, οἷα πάσχω ὑπὸ
 Λυσίᾳ; ΠΥΘ. ὦ ἄγριότητ', τὸ δὲ
 μὴ ὀπικλασθῆναι δακρυώσης, λίθῳ οὐκ
 ἀνθρώπος ὅτι πλὴν ἀλλ' εἴγε χρὴ τάλῃ-
 θεὸς εἰπῆν, σὺ, ὦ Ἰόδισσα, διέφθεις αὐ-
 τὸν ὑδραγαπῶσα, καὶ τῆτο ἐμφαίνουσα.
 ἐχρὴν δὲ μὴ πᾶν αὐτὸν ζηλῆν, ὑποφύει
 γὰρ αἰδομένοι γίγνοι. πᾶν, ὦ τάλαι-
 να δακρύουσα, καὶ ἢ μοι πείθῃ, ἀπᾶς ἡ

conspectum effugere; quod illa osculata in-
 tra papillas sub strophio abscondidit. Haec
 igitur qua causa facis? qua vel parva ego
 te vel magna injuria affeci? quem tibi ob-
 jeci dolorem? Quem adspexi alium? non-
 ne soli tibi vivo? Non magnum est, quod
 facis, Lysia; miseram mulierculam dolore
 cum afficis, infano tui amore flagrantem.
 Est aliqua ultrix Dea, & videt talia. For-
 te audies de me aliquid, jacere me, vel la-
 queo gula elisa, aut praecipitem defiliisse
 in puteum, aut unam certe mortis viam
 invenisse, ne meo tibi conspectu amplius
 molesta sim. Triumphabis nempe tum tan-
 quam magno claroque patrato facinore.
 Quid furtim ad me respicis & dentibus in-
 frendes? si quid enim me accusas, dicito.
 Pythias haec nobis litem judicabit. Quid
 hoc? ne respondens quidem me relicta dis-
 cedis? Vides, Pythias, quomodo trahet
 me Lysias? P Y T H. Hem feritatem! Ne
 lacrimis quidem illum fractum esse? Lapis,
 non homo est. Verum, si quod res est
 dicendum est, tute ipsum, Ioëssa, corru-
 pisti, quae nimis illum amaris, idque ipsum
 ostenderis. Oportebat vero non nimis il-
 lum studiose colere. Superbi enim, eo ani-
 madverso, fiunt. Desine plorare, misella,
 & si me audis, semel aut bis venientem ex-
 clu-

α Δέ ποτε] Δι τῆς Π.

39. Τῶν ματρῶν] Quin matres de feminis dicatur,
 nemini est dubium. Eurip. Androm. 223. Καὶ ματρὶν
 — ἰδοὺς τοὺς ἑπείχον. Et sic idem perpetuo, vid. ib.
 v. 511. & 629. Hecub. 424. Orest. 842. Phoeniss. 313.
 &c. At supra Amor. c. 41. ματρῶν etiam de mammis
 muliebribus, quod nonnemo noutabat in ματρῶν, quia
 ματρῶν virorum, ματρῶν mulierum essent. Quumque
 ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum,
 en pauca: Ammonius, Ματρὶς ματρὶς ἑστίν. Ματρὶς δὲ
 γὰρ ἴσιν ὁ γυναικῶν. — Ματρὶς δὲ ὁ ἀνδρῶν. Idque
 ex Hom. Il. Δ. 123. probari putat, ubi ματρὶν πύλασθαι
 de viro dicitur. Possem & alia similia Homeri addere,
 ut Il. Θ. 121. ubi Eniopeus vulneratur ὑπὸ ματρῶν.
 Item ib. 318. Ac Δ. 490. & 537. &c. Eandem dif-
 ferentiam statuunt Thom. Mag. & Suid. Sed ex istis
 Homeri nihil probatur, quia inde non sequitur, et-
 iam ματρῶν ideo de feminis non dici (contrarium pa-
 tet in Αμαζονῶν vocabulo, quod veteres a privatio-

ne mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos
 ab significatus ratione non abhorruisse.) Immo Long.
 in Pass. Thali semper adhibet de ubere caprae ovisque,
 an hinc statim sequitur, non etiam Thali de mulieribus
 quoque dici? Sed ματρῶν, quod agimus, & feminis
 tribui, vid. bis ap. Ach. Tat. I. p. 4. qui de Virgine
 Europa, ματρὶς δὲ εἶναι ἡμέτερον προέπτωκεν ἡ συνάγουσα.
 Ζήτη τοὺς ματρῶν — ἑκλιν. Rursus p. 15. generali-
 ter de omnibus recens natis: τὰ ἀπὸ τοῦ ἑπείχον —
 οἶδον ἐν τοῖς ματρῶν ὅταν τὸν τρέφον. Callim. Hymn.
 in Del. 274. De Apolline nutrice: mammam fugente,
 — ὁ δὲ γλυκὺν ἵσταναι ματρῶν. Item in Dian. 214. de
 Nympha — καὶ γυναικὶς αἰὶ παρὸς οὐλο ματρῶν. Aelian.
 XII. 1. med. de Cyro Aspasiam amante: ἐπὶ ἐπὶ
 ματρῶν προσέειπε. Ne plura congeram. Verum &
 vicissim ματρῶν de puero, Noster supra, Amor. c.
 53. f. adeo ut vana sit Grammaticorum distinctio;
 aia, quod suspicor, de paucis tantum scriptoribus in-

clude. Videbis enim illum plane accendi, & mutatis vicibus in te furere. IOES. Tu vero ne quid tale dicas : apage : ego Lysiam excludam? utinam ne ille prior discessionem faciat. PYTH. Sed redit iterum. IOES. Perdidisti nos Pythias : audivit forte, de exclusionem cum diceret. LYS. Non propter istam redii, Pythias, quam nec adspicere amplius, talem mulierem, digner : sed propter te, ne me condemnes, aut dicas, nimium iracundus homo est Lysias. PYTH. Quin hoc ipsum modo dicebam, Lysia. LYS. Ferre igitur me jubes, Pythias, istam plorantem modo Ioëssam, qui juxta adstiterim aliquando ipsi dormienti cum adolescentulo, me deferenti? PYTH. Lysia, ut in summa dicam, meretrix est! quando vero illos una cubantes deprehendisti? LYS. Sextus fere hic dies est. Recte, sextus ipse, secundo mensis die: hodie autem est septimus. Pater cum sciret, me olim amore bonae istius captum, me incluserat, & ne aperiret, janitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem jussi ad conspectum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi

δὲς σπόκλεισον ἐλθόντα. ὅφει γὰρ ἀνακαίόμενον αὐτὸν πᾶν, καὶ ἀντιμεμνηνὸτα ἀληθῶς. IOES. Ἀλλὰ μὴ εἴπῃς, ἀπαγε σπόκλεισω Λυσίαν; εἴθε μὴ αὐτὸς σποσάτῃ οὐθάσας. ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπ' ἀνέρχου αὐτῆς. IOES. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθιάς, ἡκρόαταί σου ἴσως, σπόκλεισον, λεγόνσης. ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἔνεκεν, ὦ Πυθιάς, ἐπ' ἀνελήλυθα, ἣν εἰδὲ προσβλέψαμι ἔτι 7 στοιαύτῳ ἔσαν, ἀλλὰ ἄρα σέ, ὡς μὴ καὶ ἀγινώσκῃς ἐμῆ, καὶ λέγῃς ἀν' ἀτεγκτῶ ὁ Λυσίας ὅτι. ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία. ΛΥΣ. Φέρειν ἔν' ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς, ἰόεσσαν ἢ νῦν δακρύουσαν, αὐτὸν 8 ὁπίσταντα αὐτῇ ποιεῖν μὲν νεανίᾳ καθευδόν, ἐμῇ σποσάτῃ; ΠΥΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον ἐταῖρά ἐστι. ὥστε δ' ἔν' κατέλαβες αὐτὴς συγκαθευδόντας; ΛΥΣ. Ἐκτὼν οὐκ ὄντα ταύτῳ ἡμέραν, τῇ Δί', ἐκτὼν γε, 8 δευτέρᾳ ἰσαμύν. τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμῃ ὅτι. ὁ πατὴρ εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρώην ταυτησί τ' ἡμετέρας, ἐπέκλεισέ με, ὥστε ἡμίλλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν. ἐγὼ δὲ, ὅτι γὰρ ἐφερόν μὴ ἐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὴν Δρόμωνα ἐκέλευ- 9 οσα ὥστε κρύφα ἵνα τῷ θυρωρῷ τ' αὐτῆς, ἢ ταπεινότητι ἢ ἀναδέξασθαι με ὅτι τ' ἰώτων. ὅτι ἔτι ὅπως ἀναδέξασθαι ἐμελλον. τί

b Καὶ ἀγινώσκῃς] Καὶ ἀγινώσκῃς male Edd. priores. habent. Ἐγκοτῶ hic Edd. cett. Ἀτιγκῶ marg. Al. Al. πῶς. Coll. f τῇ θυρωρῷ] Παρὶ τ' θυρωρῷ Fl. g ῥᾶν] Ὅρᾶν male f.

82. Πότε δ' ἔν' κατέλαβες αὐτὴν] Γραι. πῶς. G. 90. Τῇ θυρωρῷ] Θυρωρῷ λέγονται οἱ ἐπικυρήσοι ταῖς τ' οἰκῶν ἐξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γυῶτα. G.

* Θρήσκον] Θρήσκον ἐπικυρήσοι λίθοι ταῖς ἐξοχαῖς τ' οἰκῶν. V.

* Θρήσκον] Θρήσκον & Θρήσκον ediderat Cler. cum Cod. V. Restituit orthographiam M. du S. accentu diverso servato.

telligenda sit.

40. Ἀποδίσμῳ] (Intellige vinculum mammillarum.) Xaβ. Vid. omnino Ἐρωτ. c. 41. M. du S. 46. Ἐστὶ τις θεὸς ἢ Ἀδράστια] Catull. f. B. 59. Λίθῳ σὺν ἀνθρώπῳ] Proverb. f. B. Λίθῳ] Sic Aristophanem in Nub. vulgus stupidum vocare — ὄντις λίθοι, Terentiumque in Heaut. V. 1. Quid flas lapis? addito & hoc Luciani loco, notat Cl. L. Bor in Obs. Crit. p. 75. 76. Sed res nimis Tom. III.

nota.

76. Καὶ ἀγινώσκῃς] Emaculavi mendum omnium impressorum, qui hic καὶ ἀγινώσκῃς habent. M. du S. Ibid. Ἀτιγκῶ] Sic sola f. Ed. optime. Reliquae ἔγκοτῶ V2. quae f. fere κατὰ πόδα sequitur, venustatem hujus scripturae non assequuta, neglexit. Lege Ἀτιξ. c. 25. & plaude. M. du S. 87. Τῇ χρηστῇ] Εἰρωνικῶς. F. G.

Rr

93. T

τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑφρέθη, ἦκον, ἥ
 αὐλίον εὖρον σποκεκλεισμένην ὅπι μελῶς
 μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. Οὐκ ἔκοφα δ' ἐν, 9
 ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα ἥ θυραν, ἥδη δὲ καὶ
 ἀλλοίε ἐπεποιήκειν αὐτό, ὡς γαγῶν τ
 τροφέα παρήλθον ἀφορητὶ, ἐκάθευδον δὲ
 πάντες, εἴτα ἐπαφάμεν τῷ τοίχῳ, ἐφί-
 σταμαι τῇ κλίτῃ. IOES. Τί ἐρεῖς, ὦ Δά-
 ματες; ἀγωνιῶ γάρ. ΛΥΣ. ἂ Ἐπιυθὶ δὲ
 ἔχ' ἐῶρων τὸ ἄσμα ἐν, τὸ μὲν πρῶτον
 ἄμην ἥ Λυθὴν ὅ αὐτῇ συγκαθεύδειν, τόδ'
 Οὐκ ἦν, ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαφάμεν
 εὖρον ἀγνεῖόν τινα πᾶν ἀπαλόν, ἐν χρῶ
 κεκαρμυμένον μύρων καὶ αὐτὸν σποπνέοντα· τῷ-
 το ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, Οὐκ ἂν
 ἔκνησα, εὖ ἴτε. τί γελαῖτε, ὦ Πυθιάς;
 γέλῳτ' ἄξια δοκῶ σοι διηγείσθαι; IOES. I
 Τὸτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκον; ἡ Πυθιάς
 αὐτῇ μοι συνεκάθευδε; ΠΥΘ. Μὴ λέγε,
 ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν. IOES. Τί μὴ
 λέγω; Πυθιάς ἦν, φίλτατε, μέλακλῆθει-
 σα ὑπ' ἐμῷ, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ἐλυπῆ-
 μην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα. ΛΥΣ. Πυθιάς, ὅ ἐν
 χρῶ κεκαρμυμένον; εἴτα δι' ἑκτῆς ἡμέρας
 ἀνεκόμῃσε τοσαύτῳ κόμῃ; IOES. Ἀπὸ
 τ' ὅσον ἐξυρήσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρρεον γὰρ
 αὐτῇ αἱ τρίχες, γυνὴ δὲ καὶ ἡ πηνήκη 20
 ἐπέβετο. Δείξον, ὦ Πυθιάς, δείξον ἕτως
 ὅν, πείσον αὐτόν. ἰδὲ τὸ μεράκιον ὁ μοι-
 χός, ὃν ἐξηλοτύπεις. ΛΥΣ. Οὐκ ἐχρῆν
 ἐν, ὦ Ἰόεσσα, καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαφά-
 μενον αὐτόν; IOES. Οὐκ ἐν σὺ μὲν ἥδη πρὸς 25

licebat. Quid multa dicam? Transcendī,
 veni: januam atrii cum cura clausam repe-
 ri: media enim nox erat. Non pulsavi igitur,
 sed sublata silentio janua, quod alias
 jam feceram, supra cardinem, intravi sine
 strepitu. Dormiebant omnes: tum palpan-
 do murum ad lectum adsto. IOES. Quid
 dices, Sancta Ceres! vehementer enim la-
 boro! LYS. Cum autem simplicem spiri-
 tum non duci sentirem: primo putabam
 equidem, dormire cum ista Lyden. At
 hoc non erat, Pythias. Sed palpando de-
 prehendi imberbem quendam, molliculum,
 sed cutem detonsam, unguenta redolentem
 & ipsum. Hoc videns, si quidem cum
 gladio venissem, non cunctatus essem, . . .
 jam scitis . . . Quid ridetis, Pythias? Ri-
 diculane tibi narrare videor? IOES. Hoc
 igitur te, Lysia, male habuit? Haec ipsa
 mecum dormiebat Pythias. PYTH. Noli
 hoc illi, Ioëssa, dicere. IOES. Quidnā
 dicam? Pythias erat, carissime, vocata a
 me, ut una dormiremus. Tristis enim
 eram, quae te non haberem. LYS. Py-
 thias, ille ad cutem deronsus? tum deinde
 intra sex dies tanta illi coma renata est?
 IOES. Ob morbum radi se curavit, mi
 Lysia: defluebant enim illi comae. Jam
 vero etiam capillamentum imposuit. Osten-
 de, Pythias, ostende, rem ita se habere:
 fidem fac viro: en tibi adolescentulum,
 moechum illum, propter quem eras zelo-
 typus! LYS. Nonne vero oportebat,
 Ioëssa, idque amantem, qui suis ipse ma-
 nibus illum palpasset? IOES. Ergo tibi
 5 quidem jam satisfactum est. . . Visne au-
 tem,

a Ἐπιυθὶ] Ἐπιυθὶ P. b Οὐκ ἰόρων] Sic Fl. Fr. V2. P. S. &c. Οὐκ ἰόρων male J. Forf. ἔχ' ἰόρον. c Αὐτῇ]
 Αὐτῇ male Fl. Id tamen & adscript. marg. A1. d Πηνήκη] Sic Ald. Fl. J. Fr. H. S. & Schol. Πηνήκη B. P.

20. Τὴν πηνήκην] Πηνήκη, τὸ κεφαλοδέσμιον εἰς ἡ κεκαρμυμένον κόμη + ἐπαυῶσα τοὺς ποταμούς. V.

* Πρῶτος] Sic esse in C. notabat Salan. quare id recepi
 pro vulgato ὑπέρβιος. In V. ὑπέρβιος. J. F. R.

† Ἀπαυῶσα] Ἀπαυῶσα edita. Ἀπαυῶσα C. recte. M. du S.

93. Τὴν αὐλίον] Sic Edd. non hic modo, sed & in-
 fra Dial. XV. sive Meretr. ultimo, in med. καὶ ἡ αὐ-
 λία ἡμέσθη. Conf. & supra T. 2. Tox. c. 17. Nam
 αὐλίας αὐλίας vulgo scribitur. J. F. R.

3. Οὐκ ἰόρων] Mallem ἔχ' ἰόρον.

22. du S.

6. Ἐν χρῶ κεκαρμυμένον] Paulo post quid hoc sit do-
 cet, cum ait morbo defluente coma, caput eam ra-
 disse. Disce etiam hic morem fuisse; ut juvenes eo
 κατ

tem ; ut vicissim ego tibi dolorem ob-
 ciam, juste ipsa vicissim tibi irascens. LYS.
 Minime vero ; sed bibamus jam, & no-
 biscum Pythias, aequum enim est, illam
 nostro federi interesse. IOES. Aderit.
 Quid ego propter te perpeffa sum, gene-
 rosisissime juvenum, Pythias? PYTH. Ve-
 rum etiam idem ego vos conciliaui. Ita-
 que noli mihi irata esse. Verum illud . . .
 vide, Lysia, ne cui dicas, illud de coma!

πεισαι, βύλει δὲ ἀντιλυπήσω σε καὶ αὐτὴ
 ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέρει ; ΛΥΣ.
 Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθίας
 μετ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτῷ παρεῖναι ταῖς
 3 οσπονδαῖς. ΙΟΕΣ. Παρέσται. οἷα πέπονθα
 249' σὲ, ὦ γενναϊότατε νεανίσκων Πυθίας.
 ΠΥΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός.
 ὥστε μὴ μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὅρα,
 ὦ Λυσία, μὴ τινι εἴπῃς τὸ πρὶν τὸ κόμησθαι.

XIII.

LEONTICHUS, CHENIDAS
 ET HYMNIS.

ΛΕΟΝΤΙΚΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ
 ΚΑΙ ΥΜΝΙΣ.

L E O N T.

Λ Ε Ο Ν Τ.

IN pugna vero contra Gallograecos dic,
 Chenida, quomodo ante reliquos equi-
 tes eruperim in equo albo, & quomodo
 Gallograeci, fortes licet, statim ad meum
 conspectum pertimuerint, & nemo amplius
 resistit. Tum igitur ego emissa hasta du-
 cem equitatus illorum ipso cum equo traje-
 ci. In reliquos autem, qui constiterant
 adhuc (erant enim quidam qui manerent,
 soluta quidem phalange, sed contracti in
 quadratum oblongum) in hos igitur stricto
 gladio animose invadens, ipsa equi impres-
 sione septem duces everto; tum gladio im-

EN δὲ τῇ πρὸς τῆς Γαλάτας μάχῃ
 εἶπε, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲ προεξή-
 λασα τῷ ἄλλων ἱππέων ὅτι τῷ ἱππῷ τῷ
 λευκῷ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καὶ τοὶ ἄλ-
 40 οῖ κίμοι ὄντες, ἔτρεσαν εὐθὺς ὡς εἶδόν με, καὶ
 εὐθεὶς ἔτι ὑπέστη. τότε τοῖνυν ἐγὼ, καὶ μὲν
 λόγχῃ ἀκοντίσας, διέπειρα τὸ ἱππαρχόν
 αὐτῶν, καὶ τὸ ἱππόν, ὅτι δὲ τὸ συνεσηκός
 ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γὰρ τινες, οἱ ἔμενον 249-
 λύσαιτες μὲν τὴν φάλαγγα, ἐς πλάσιον δὲ
 45 συναγαγόντες αὐτούς) ὅτι τότε ἐγὼ σπα-
 σάμενος τὴν σπάθην, ἀπαῖσι τῷ θυμῷ ἐπε-
 λάσας, ἀνατρέπω μὲ ὅσον ἐπὶ τῆς προε-
 στώτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τῷ ἱππῷ. τῷ
 ξίφει δὲ καὶ πνεύκων, διέτεμον τὸ λοχαγῶν
 ἐνός

• Οὐδὲν] Nil varietatis invenio.

249. κακιστοὶ essent, cum juvenem esse crediderit,
 quem ita habere palpando sentiebat. M. du S.

20. Πυθίας] Conf. supra Dial. Mer. V. med. ubi
 cum πυθίας dederim, & hic ita scribendum erat.
 Πυθίας vult Gaj. cum Lexicograph. J. F. R.

33. Τὸ δῶν] Τὸ δῶν scribendum videtur. F. G.

35. Εἰ δὲ] Illud δὲ initio Dialogi, sine adparente
 relatione vid. etiam Dial. VII. & VIII. pr. J. F. R.

40. Οὐδὲν] Et si frequentius ὁδὲ scriptum invenio
 ap. Nostrum, nihil tamen obstat, quin & ὁδὲ hic

ferrem, quia & promiscue ap. alios, ut satis dictum
 ad T. 2. Papp. c. 3. p. 840. J. F. R.

41. Διέπειρα] Conf. Alciph. III. Ep. 36. p. 352.
 Item p. 350. & 351. J. F. R.

44. Ἐς πλάσιον] Hanc vocem interpretatur Codex
 Memmianus πλάσιον, παραταξίς καὶ τῶν πλεονέκων τῶν
 χιμῶν, ταῦτά τε ἐκτάσσουσιν ὅσοι ὀλίγοι πρὸς πλείους
 ἀγανίζονται. Hanc habent interpretationem Pollux,
 Hesych. J. B.

εὖς ἐς δύο ἥ κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς οὐρακτο unus decurionis cum ipso cranio ca-
 δέ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστηε ἡδὴ put dissecui : vos autem, Chenida, paul-
 Φευγόντων. ΧΗΝ. "Οτε γὰρ, ὦ Λεόντιχε, lo post aderatis, illis jam fugientibus.
 παρὶ Παφλαγονίαν ἐμονομάχησας τῷ Σα- CHE N. Cum autem, Leontiche, apud
 τράτῃ, ἢ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε; Paphlagoniam solitaria pugna depugnare
 ΑΕΟΝΓ. Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγενεῖς cum Satrapa, nonne magnifica tum quo-
 εἰδ' ἐκείνης τὴν πράξεως. ὁ γὰρ Σατράπης que opera edidisti? LEONT. Bene ad-
 μέγιστος ὢν, ὁ πλομάχων ἀριστος δοκῶν mones me actionis & ipsius non ignavae.
 εἶναι, κατὰ φρονήσας τῇ Ἑλληνικῇ, προπη- Satrapa enim, vir maximus, qui armato-
 δήσας ἐς τὸ μέσον, πρὸς ἐλαλεῖτο εἴ τις θέ- rum videretur esse praestantissimus, Graeci
 λοι αὐτῷ μονομαχῆσαι. οἱ μὲν ἄλλοι οὐο nominis contemtor, in medium progres-
 κατεπλήγησαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ τα- sus provocabat si quis pugnare secum vel-
 ξίαοχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτός, καὶ οἱ οὐκ let. Reliqui ergo perturbari, decuriones,
 ἀγενεῖς ἀνδρῶν ὢν. Ἀρίστειχμος γὰρ & ductores ordinum, & ipse adeo impera-
 ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλός, ἀκοντιστὴς ἀρι- tor, quamquam vir minime ignavus. Ari-
 στος, ἐγὼ δὲ ἐχιλιάρχην ἔτι, τολμήσας 65 staechmus enim ducebat Imperator Aetolus,
 δ' ὅμως, καὶ τὴν ἐταίρην ἐπιλαμβανούμεν jaculator optimus, ego tum tribunatu ad-
 σπουδαίμεν, ἐδεδόκεισαν γὰρ ὑπὲρ ἐμῶν huc fungebar : audacia tamen sumpta, di-
 ὁρῶντες σπουδάζοντα μὲν τὴν βάρβαρον ἐπι- motis, qui me retinere vellēt, sodalibus :
 χρυστοῖς τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φεβερὸν timebant mihi nimirum, videntes fulgen-
 ὄντα τὴν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην. 70 tem aureis in armis barbarum, magnum,
 ΧΗΝ. Καὶ γὰρ ἔδεισα τότε, ὦ Λεόντιχε, cristaque & vibrata hasta terribilem . . .
 καὶ οἶσθα ὡς εἰχόμεν σε δεόμεν, μὴ προ- CHE N. Ego quoque tum, Leontiche,
 κινδυνεύειν, ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σὺ σποθανόν- timebam, & nosti, quam retinuerim te,
 τος. ΑΕΟΝΤ. Ἀλλ' ἐγὼ τολμήσας, rogans, ne periculum pro aliis subires : ne-
 παρῆλθον ἐς τὸ μέσον, ἢ χεῖρον τῷ Παφλα- 75 que enim, te mortuo, vivendum mihi pu-
 γόντι ὡπλισμένῳ, ἀλλὰ πάγχρυ- tabam. LEONT. Sed ego audacia sumpta
 σῶ καὶ αὐτός. ὥστε βοὴ εὐθὺς ἐγένετο καὶ παρ' in medium progredior, non deterius Pa-
 ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων ἐγνώρισαν με phlagone armatus, sed totus ipse etiam au-
 γὰρ καὶ κείνοι ἰδόντες σὺν τῇ σέλτῃς μάλι- reus. Itaque clamor statim elatus a nostris
 στα, καὶ τῶν Φαλάρων, καὶ τῶν λόφῳ. εἰπέ, 80 pariter atque a barbaris. Nam hi quoque
 ὦ Χηνίδα, τί με πάντες τότε εἰκάζον; ad primum me conspectum noverant a pelta
 ΧΗΝ. Τί με ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ, ἢ Δία, τῷ Θέτιδι καὶ Πηλέϊ; ὅπως ἔπρε-
 eo

^a Κατεπλήγησαν] Κατεπλήγησαν Fl. ^b Ὀπλισμένῳ] Sic P. sola cum marg. At. Ὀπλισμ. Ald. J. Fl. H. Fr. B. S.

89. Σαρίσση] Ita scribenda haec vox N. Δ. XXVII. Quae tamen hic & duobus sequentibus in locis simplici sigma in omnibus impressis scripta est. M. du S. Σαρίσση] Bergl. ad *Alciph.* III. p. 351. recte quoque affirmat, utilitatis gemino σ. scribi, sed quia mox ter quater se offert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare volebam. Cum & in *Poll.* L. I. & X.

σάρισσα recte quidem editum; sed *Jungerm.* ad I. S. 138. testetur in Ms. σάρισσαν legi. Quin vel σισάρις ap. *Alciph.* l. d. edi passus est Bergl. quod sic scriptum invenerit, etsi σαρίσας legendum, vidit. Verum quum in *Dial. Morr.* XXVII. §. 3. σάρισσαν & §. 4. σαρίσση Edd. constanter habere recognovi, nil amplius haesitavi & hic ita edere.

J. F. R.
91. Δα-

eo decebat te galea, adeo floridum colorem spargebat paludamentum, adeo pelta splende-
bat. LEONT. Cum vero congressi essemus, leviter primo vulnerat me barbarus, aliquantum hasta perstringens paulum supra genu. Ego vero clypeo illius sarissa mea perosso, mediam pectoris compagem traje-
ci, tum accurrens facile caput gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput simul sarissa fixum gerens, caede illius madidus. HYMN. Apage, Leontiche, foeda istaec & terribilia de te narras, nec te
ulla amplius adspicere sustineat, adeo gaudentem cruore, nedum ut bibat una aut cuber: equidem hinc discedo. LEONT. Duplam tibi mercedem habe. HYMN. Non sustineo ego jacere cum homicida.
LEONT. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlagones ista acta sunt: jam quidem pacem ago. HYMN. At impiatus tamen homo es, stillavitque in te sanguis de capite barbari, quod ferebas in sarissa. Deinde talem ego hominem complectar, & osculer? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior. LEONT. Quin si in armis me videres, bene novi me amares. HYMN. Cum audierim modo, Leontiche, nauseo, & horreo, & umbras mihi videre videor ac spectra interfectorum, & miseri praefertim decurionis, cui in duas partes caput a te dissectum est: quid putas, ipsum opus & sanguinem si viderem, & jacentes mortuos? moritura enim mihi

περὶ σοὶ ἡ κόρυς, ἡ Φοινικὶς δὲ ἐπὶ νηθεὶς, καὶ
ἡ πέλτη ἐμάρμαινεν; ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ
συνέστημεν, ὁ βάρβαρος ὁ πρότερος τι-
τρώσκει με, ὀλίγον ἔσον ἑπιφαύσας τῷ δό-
ρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελά-
σας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσῃ, παύω
οὐδ' αὖτις εἰς τὸ γέρον, εἴτ' ἐπιδραμὼν
ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ῥαδίως, καὶ τὰ
ὅπλα ἔχων ἐπαγγέλλομαι, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν
ὅτι τῇ σαρίσῃ συνεπηγυῖαν κομίζων, λε-
λυμένῃ τῷ φόνῳ. ΥΜΝ. Ἀπαγε, ὦ
Λεόντιχε, μισὰ ταῦτα καὶ φοβερά περὶ
σαυτὲ διηγῆ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε εἰδὲ προσ-
βλέψεί τις, ἔτι καί τοι χαίροισι τῷ λύτρῳ, ἔχ-
ῃ πως συμπῖοι, ἢ συγκοιμηθῇ. ἐγὼ γὰρ
ὅν ἄπειμι. ΛΕΟΝΤ. Διπλάσιον σπουδάσει
τὸ μίσθωμα. ΥΜΝ. Οὐκ ἂν ὑπομείναι-
μι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν. ΛΕΟΝΤ. Μὴ
δέδωθι, ὦ Ὑμνί, ἐν Παφλαγῶσιν ἐκεῖνα πεί-
πρακ', νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω. ΥΜΝ. Ἀλλ'
ἐνεαγῆς ἀνθρώπου εἰ, καὶ τὸ αἷμα κατέτα-
ξέ σε σὺ τῇ κεφαλῇ τῷ βαρβάρῳ, ἢ
ἐφερες ὅτι τῇ σαρίσῃ, εἴτ' ἐγὼ τοιοῦτον
ἄνδρα περὶ βάλῃ, καὶ φιλήσω; μὴ, ὦ Χά-
ριτες, γένοιτο. ἔδεν γὰρ ἔτι ἀμείνων τῶ
ὀδημῖν. ΛΕΟΝΤ. Καὶ μὴν εἰ με εἶδες ἐν
τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἡράδης ἂν. ΥΜΝ.
Ἀκούσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ
φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὄραν, καὶ
τὰ εἶδωλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα
τῶ ἀθλῆς λοχαγῷ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν δι-
εγμῖν· τί οἶμι τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ
θεασαίμην, καὶ κεκλόμενους τὴν νεκρὸν, ἐκθα-

REI

ε Πρίστιον] Hoc praefertunt Fl. P. aliaeque. Πρίστιον f. d Σαρίση] Σαρίση Edd. omnes, ut mox quoque
σαρίσης. e Ἀπιδειροτόμ. Rescripti ex f. 2. S. & marg. 41. Ἀπιδειροτόμ. cett. male. f Οὐκ] Οὐκ f. g Συγ-
κοιμηθῇ] Συγκοιμηθῇ marg. 41. h Σαρίση] Σαρίση rursus Edd. i Δοκῶ] Bene sic Fl. P. &c. Δοκῶ f.

91. Ἀπιδειροτόμῃ] Ita scribendum cum Ba. & S. ut apud Hesiod. Στοιγ. non ut in plerisque scribitur ἀπιδειροτόμῃ.

15. Ἐς δύο] De hac phrasi Germanis Belgisque familiari, vid. Fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 479. Et supra Tox. c. 54. ac Rev. f. El'ner. ad Div. Marc. XV. 38. qui & alia Luciani loca indicat. J. F. R.

17. Κεκλόμεν] Laudatus modo Elsa. ad Evang. Luc. XXIII. 53. τοὺς κεκλόμενους interdum simpliciter de mortuis dici, ex Aristoph. Neb. 550. Eur. Rhes. 670. Et Hesiod. II. p. 66. Sed a Luciano hoc loco conjungi, quod posterius tamen nihil mirum, & in enarratione ejusmodi vix aliter fieri debebat.

J. F. R.

νῦν γὰρ μοι δοκῶ, ἐδ' ἀλεκληρύονα πᾶσι πόλιν
 φονεύόμενον εἶδον. ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγνο-
 νῆς, ὦ Ὑμνί, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ
 ὥμην ἠδοῦσεσθαι σε ἀκυσσαν. ΥΜΝ. Ἀλ-
 λὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τέτοις, εἴ τινας
 Ἀλημιάδας ἢ Δαναίδας εὔροις· ἐγὼ δ'
 σκοπτρέχω πρὸς τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα
 ὅσιν, ἔπει καὶ σὺ, ὦ Γραμμή· σὺ δὲ ἔρρωσο, 2
 χιλιάρχων ἀριστε, καὶ ὁ φονεὺς, ὅπως ἂν
 ἐθέλῃς. ΛΕΟΝΤ. Μείνον, ὦ Ὑμνί, μεί-
 νον. ἀπελήλυθε. ΧΗΝ. Σὺ γὰρ, ὦ Λεόντι-
 χε, ἀφελὴ παιδίσκην ἀκατέφοβησας, ἐπι-
 σείαν λόφους, καὶ ἀπιθάνους χειρτείας διεξιόν· 3
 ἐγὼ δὲ ἐώρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο,
 ἔτι σε τὰ χεῖρ' ἢ λοχαγὸν ἐκεῖνα διηγυμέ-
 νου, καὶ συνέστρεψε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφρι-
 ξεν, ἐπεὶ καὶ ἀφελὸς καὶ κεφαλὴν ἔφης.
 ΛΕΟΝΤ. Ὡμην ἐρασμιώτερος αὐτῇ 3
 ὡς Φανείας, ἀλλὰ καὶ σὺ με προσπολώ-
 λεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑπο-
 βαλὼν. ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιφεύδε-
 σθαι σοι, ὁρῶντα ἢ αἰτίαν ἢ ἀλαζο-
 νείας; σὺ δὲ πολὺ φοβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. 4
 ἔγωγε γὰρ ἀπέτεμες τῇ κακοδαίμονι Πα-
 φλαγόνι καὶ κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας
 αὐτῇ ὅτι ἢ ἡ σαρίσσης, ὥστε σε κατάρ-
 ρειν τὸ αἷμα; ΛΕΟΝΤ. Τῷτο μαρὸν, ὡς
 ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα 4
 ἐκαχῶς συνεπέπλετο. ἀπὸ θι δ' ἔν, καὶ
 πείσει αὐτῇ συγκραθευθῆσθαι. ΧΗΝ.
 Λέγω ἔν ὡς ἐφεύσω ἀπάνη, γενναῖον αὐ-
 τῇ δόξαι βυλόμενον; ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν,

videor, quae neque gallinaceum gallum ne-
 cari viderim. LEONT. Adeo ignava,
 Hymnis, & pusilli es animi? Ego autem
 auditu te delectatum iri sperabam. HYMN.
 At tu oblecta illis tuis narrationibus, si
 quas Lemniadas inveneris aut Danaidas.
 Ego autem ad matrem decurro, dum ad-
 huc dies est. Sequere tu quoque, Gram-
 me. Tu vero vale tribunorum fortissime,
 & interfector, quotcumque hominum vo-
 lueris. LEONT. Mane, Hymnis, mane
 . . . Discessit. CHEN. Tu enim, Leon-
 tiche, puellam simplicem perterrituisti, qua-
 tienda crista, & incredibilibus facinoribus
 enarrandis. Ego vero statim videbam quo-
 modo expallefceret, te adhuc illa de decu-
 rione narrante, & vultum mutaret, & per-
 horresceret, cum diffidisse te caput dice-
 res. LEONT. Putabam me amabiliorem
 illi visum iri. At tu insuper me, Cheni-
 da, perdidisti, subjicienda mihi illa pugna
 solitaria. CHEN. Nonne igitur oportebat
 tua adjuvare mendacia cum tuae illius glo-
 riationis causam viderem? Tu vero ita ter-
 ribile illud fecisti. Esto enim. Abscideris
 caput misero Paphlagoni, quid etiam opus
 fuit hasta illud figere, ut sanguis in te de-
 flucret? LEONT. Hoc re vera foedum,
 Chenida, nam reliqua non male erant con-
 fecta. Abi ergo, & illi persuade, mecum
 ut cubet. CHEN. Dicam ergo, te men-
 titum esse omnia, cum fortis ipsi velles vi-
 deri? LEONT. Turpe hoc, Cheni-
 da.

^a Λημιάδας] Λημιάδας J. & V2. non reliquae. ^b Φωνί] Nil variet. invenio. Φωνί emendat Solan. Sed
 φωνί voluit. ^c Ὀπίον] Ὀπίον Fl. d Κατεφόβησας] Κατεφόβησας J. e Φανείας] Φανείας male Fl. f Προ-
 σπολώλεκας] Προσπολώλεκας Fl. g Ἀλαζονείας] Ἀλαζονείας Fl. h Σαρίσσης] Σαρίσσης Edd. i ἔν] Recte pluri-
 mae. ἔν male J. & V2.

23. Λημιάδας] De his dictum est ad Ἐρωτ. c. 2.

26. Φωνί] Mallem Φωνί, si per sequentia liceret:
 certe in Fl. Ὀπίον est.

Φωνί] Si olim φών scriptum fuisset, ultima per
 compendium exarata, id, accentu omisso, facilius mi-
 grare potuisset in φωνί, quam ut imperativi omitte-

retur. Sed eod. redit φών a φωνί, an φών a φ-
 νών eligas, modo tum Ὀπίον cum Fl. legas. At neu-
 trum plane egebit mutatione; cum φωνί vocativus sit
 ab substantivo φωνίς, & Ὀπίον genitivus inde pen-
 dens. Sed vide notam seq.

Ibid. Ὀπίον] Florentina lectio magis placet; mo-
 do φών tum simul legas; nam etiam vocativus φωνί
 cum

da. CHEN. Verum aliter non venerit. Ε-50ω Χηνίδα. ΧΗΝ. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως
lige ergo alterutrum, ut aut odio illi sis cum ἀφίκοιτο. ἐλθ' τοίνυν θάτερον, ἢ μισεῖσθαι
viri fortis opinione, aut cum Hymnide Σειτεὺς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδων μὲν Ὑμνί-
cubes, mentitum te fassus. LEONT. Am- δει, ἐφευῖας ὁμολογῶν. ΛΕΟΝΤ. Χα-
bo quidem difficilia. Praeopto tamen Hy- λεπὰ μὲν ἀμφω αἰρεῖμαι δ' ὅμως τὴν Ὑμνί-
mnidem. Abi ergo, & me mentitum esse, 55δα. ἀπιθι ἔν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐφευῖας
Chenida, dicito, non tamen omnia. μὲν, μὴ πάντα δέ.

XIV.

DORIO ET MYRTALE.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

D O R.

Δ Ω Ρ.

Nunc me excludis, Myrtale, nunc,
postquam pauper per te factus sum?
Cum vero tot tibi res adferrem, amasius,
vir, dominus, omnia ego fui. Postquam
vero ego jam plane exhaustus; tu vero
amatorem Bithynum illum mercatorem in-
venisti; ego excludor, & ad fores sto la-
crimans: ille vero noctibus amatur, & so-
lus intus est, & pervigilia agit, & ex illo
ferre te dicis uterum. MYRT. Ista me,
Dorio, enecant, & maxime cum multa te
dedisse, dicis & pauperem propter me fa-
ctum esse. Computa enim ab initio inde
omnia, quaecumque mihi attulisti. DOR.
Recte, Myrtale, computemus. Calceos e
Sicyone primum duarum drachmarum. Po-
ne drachmas duas. MYRT. Sed cubuisti
apud me noctes duas. DOR. Et cum ve-
nirem ex Syria, unguenti alabastrum e

Nυν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν
ὅτε πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε
δὲ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμισον, ἐρώμενος,
60ἀνθρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. καὶ ἐπεὶ
δ' ἐγὼ μὲν αὖτε ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὴν Βι-
θυνὸν ἔμπορον εὖρηκας ἐραστὴν, ἀποκλείομαι
μὲν ἐγώ, καὶ πρὸ τῆς θυρῶν ἔστηκα δακρύων,
ὁ δὲ τὴν νυκτὶ φιλεῖται, καὶ μόνος ἐνδο-
65σθι, καὶ πανυχίζει, καὶ κυεῖν φησὶ ἀπ' αὐ-
τῆς. ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίων,
καὶ μάλιστα ὁπόταν λέγῃς ὡς πολλὰ ἐδώ-
κας, καὶ πένης γενέσθαι δι' ἐμέ. λόγισαι
γὰρ ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅποσα μοι ἐκόμι-
70σας. ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογι-
σόμεθα. ὑποδήματα ἐκ Σικυῶν. τὰ
πρῶτον δύο δραχμῶν. τίθει δύο δραχμάς.
ΜΥΡΤ. Ἀλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο. ΔΩΡ.
Καὶ ὁπάτε ἦκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον
μύ-

1. Έπι] Έπι male f. 1 τὸ πρῶτον] Sic P. Τοπρῶτον f. aliaque.

cum ἄρις convenit; melius quadrat imperativus cum ἴρμεσο jungendus.

61. Βιδυῖον ἱμαστρον] Ithyna merce beatum. Hor. F.G. & A.E.M.

71. ὑποδήματα ἐκ Σικυῶν] Γυναικεῖα haec ὑποδή-
ματα, ut vult Hesych. De his Cic. 1. de Orat. Ut si
mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis es-
sent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles. In
Memmiano Cod. erat Σικυονικὰ ὑποδήματα ἀφ' ὧν
ἔ' ἄλλων ἔσαν, ὡς καὶ αἱ ἱμαστίδες, ἀπὸ τῶν ἱμαστέων

παλιν περὶ ταῦτα φιλοκαλῶς ἐπιδιδιγμένους, dicuntur
hi calcei etiam ἱμαστέρες.

ὑποδήματα ἐκ Σικυῶν] Hesych. Σικυονία ὑποδήματα,
γυναικεῖα, καὶ ψάλλια. Cic. L. 1. de Or. Ut si mihi cal-
ceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent ha-
biles & apti ad pedem: sed non viriles.

74. Ἀλάβαστρον] Hinc lux Historiae Evangelii.

Ἀλάβαστρον μύρον] Evang. Matth. XXVI. 7. γυνὴ ἀ-
λάβαστρον μύρον ἔχουσα. Luc. VII. 37. &c.

f. F.R.

80. Παρ'

& saperdae, Dorio? DOR. Omnino: nec enim plura, quae adferrem, habui: nempe nec navigarem, si dives essem. Matri vero neque caput allii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quatenus tibi a Bithyno munera venerint. MYRT. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, & monile hoc crassius. DOR. Ille? Quin olim te habuisse, no-
vi. MYRT. Quin, quod tu vidisti, multo erat tenuius, & Smaragdos non habuit: tum emit inares hasce, & tapetem: & nuper minas duas, & domus mercedem solvit pro nobis; non sandalia de Pataris, & caseum Gythiacum, & id genus nugas. DOR. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? uxorem duxit: supra quinquaginta omnino natus est, recalvaster, & colore instar scarabei. Neque dentes illius vides? Nam gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praefertim cum canit & bellus esse vult, asinus ad lyram, ajunt. Sed fruaris illo; digna quidem es: & nascatur vobis puer patri similis. Ego vero & ipse inveniam Delphidem, aut Cymbalum quandam, mei ordinis mulierculam, aut vicinam nostram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes vero, & monilia, & binarum minarum mercedes, non omnes habe-

ὃ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων; ΔΩΡ. Ναί, ὅ
ῶ εἶχον πλείω κομίζων, ὅ ῶ ἀν' ἡρεπὸν,
ῶ γαίῃ πλεονέχῃ ἐτύγχανον· τῇ μὲν δὲ ἐδὲ
κεφαλίδα μίαι σκορόδου ἐκόμισα πώποτε·
ἡδέως δ' ἀν' ἑμαυτὸν ἀτινά σοι ὡς τῷ Βι-
θύνῃ τὰ δῶρα. ΜΥΡΤ. Τῷ πρῶτον ὄρᾳς
τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖν' ἐπρίατο, ὃ ὅρμον
παχύτερον. ΔΩΡ. Ἐκεῖν'; ἡδὲν
ῶ σε πάλαι ἔχουσαν. ΜΥΡΤ. Ἄλλ'
ὄν ἡδεῖς, πολλὸν λεπτότερον ἦν, ὃ σμα-
ράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτί, ὃ
δάπιδά· ὃ πρῶτον δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον
κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὃ σάνδαλα Πα-
ταρικὰ, ὃ τυρὸν Γυθιακὸν, ὃ Φληνά-
φους. ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ὃ λέγεις, οἷον
ὄντι συγκαθεύδεις αὐτῷ; ὃ ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ
πεντήκοντα πάντως ἀναφαιαντίας, καὶ ὃ
οὐχ οἷον οἷον κάραβον· ἐδὲ τὸς ὀδόντας αὐ-
τῷ ὄρᾳς; αἱ μὲν ῶ χάριτες, ὦ Διοσκόρου,
πολλαί, ὃ μάλιστα ὅποτεν ἄδη, ὃ ἄστρος
εἶναι θέλη, ὃν αὐτολυρίζων Φασίν. ἄλ-
λὰ ὄναι αὐτῷ, ἄξια γε εἶσα, καὶ γένοιτο
ῶ μὲν παῖδιον ὅμοιον τῷ πατρί, ἐγὼ δὲ ὃ
αὐτὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιον τινα
ῶ κατ' ἐμὲ, ἢ γείτονα ἢ ἡμῶν ὃ αὐλη-
τρίδα, ἢ πάντως τινά. δάπιδας δὲ, ὃ ὄρ-
μους, καὶ διμναῖα μιᾶς μάλιστά, ὃ πάντες
ἔχο-

c' Εὐκλῶ] Omittit Fl. d' Ἀλλ' ὄν] Ἀλλοι Fl. e Κατέβαλεν] Καταβάλεν Fl. f Γυθιακὸν] Γυθιακὸν Holst. g Ἐτη μὲ] Ἐγήμεν Edd. priores male. Ἐτη recepi ex L. Ἐτη μὲ bene marg. A1. b Ὑμῶν] Nihil mut. Edd.

21. Ὁ Διοσκόρου] Ὁς ταύτης τοὺς Διοσκόρους καλεῖ.
αὐτοὺς ῶ συνῆρες ἐλέγχετο τοῖς πλείστοι. V.

28. Δάπιδας] Τάπητις. ὡς τὸ ἐν δαπιδῇ τρυφῶ-
νταί. V.

παντα hic vocat, remigare ait.

94. Ἡμῶν ὑπερῶν] Sic antea ὑπερῶν ῶ αἰδανόμε-
νοι γίνονται. Sic apud Petronium, postquam apparuit
sensit, supercilium altius tulit.

95. Αφροδίσια] Nautarum celebritate maxima, age-
bantur. Vid. Plin. 1406. 2.

96. Πρὸς τοῦ πατρὸς] Πρὸ— F.G. Sed habuimus et-
iam ἐκείνῳ ὁμοίᾳ πρὸς τοῦ πατρὸς, supra hoc Tom. Phi-
losp. c. 20. quam lectionem constanter utroque loco
retinent libri; quare nihil corrigere ausim, cum πα-
τρὸς dativi casus sit, cui πρὸς adjunctum significare
apud, ad, nihil opus erit exemplis docere. Non sper-
nerem πρὸ, sed non ita necessarium ducerem, ut vul-

TOM. III.

gata sit movenda.

14. Τὸ ἐνοίκιον] Sic in Cronosol. Plutarch. Theophrast.
Dico caetera ad Pausan.

16. Γυθιακὸν] In Exemplari Aldino haec omnia cum
Peregrini morte amputata esse, adscripsit Solan. At in
mea Ed. Ald. 1. qua beneficio Cl. nostri P. Wesselingi
utor, nihil amputatum est, legiturque Γυθιακὸν, tam
hic, quam ἐν Γυθίᾳ paullo supra, & rursus infra ver-
su hujus Dial. ultimo, aequae ac in ceteris. Sed Γυ-
θιακὸν vult etiam Almelo.

18. Ἐγήμεν] Lege ἔτη μὲ.

21. Διοσκόρου] Sic Libri omnes nostri, uti & Ἀλ-
c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamatione sic

Ss

effec-

ἔχομεν. ΜΥΡΤ. ὦ μακαρία ἐκείνη, ἢ τις
ἔραστὴν σε, ὦ Δωρίων, ἔξει. κρόμμνα γὰρ
αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου, καὶ τυρόν, ὅταν ἐκ
Γυθίου καταπλῆης.

omus. MYRT. Beatam illam, quae amato-
rem te habebit, Dorio! Cepas enim inhi-
aderes ex Cyprio, & caseum, cum redibis
e Gythio.

XV.

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ. COCHLIS ET PARTHENIS.

Κ Ο Χ Λ.

C O C H L.

ΤΙ δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἢ πόθεν καλεα-
γότας τῆς αὐλῆς Φέρεις; ΠΑΡΘ. 35
Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κρο-
κάλῃς ἐρῶν, ἐρράπισέ με, ὡς αὐλήσασα ἐν-
δὸν τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τῷ ἀντερα-
στῇ αὐτῇ Γόργῃ μεμιασμένην, καὶ τὴν τε
αὐλῆς μὲ συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μελα-
ξυ δειπνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὴν κρατῆρα ἐξ-
έχεεν ἐπισπασίας καὶ τὴν ἀγροῖκον ἐκεί-
νον καὶ Γόργον ἀπὸ τῆς συμποσίης καλίσπας
καὶ τριχῶν, ἐπαιὼν ὡς ἄντρες αὐτὸς
τε ὁ στρατιώτης (Δεινόμαχος, οἶμαι, κα-
λεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτῇ. ὥστε οὐ
οἶδα εἰ βιάσετο ὁ ἀνθρωπίνος, ὦ Κοχλί, αἰ-
μά τε γὰρ ἐρρύη πολλὸν ἀπὸ τῶν ῥινῶν, καὶ τὸ

Uid ploras Parthenis, aut unde fra-
ctas fers tibias? PARTH. Miles
Aetolus, ille magnus amator Crocalae pul-
savit me, quum deprehendisset tibiis canen-
tem apud Crocalen, conductam a rivali
ipsius Gorgo, & tibias mihi fregit, &
mensam inter coenandum evertit, & crate-
rem irruens effudit. Et rusticum illum
Gorgon de convivio detractum crinibus,
pulsarunt circumstantes tum ipse miles,
Dinomachus puto vocatur, tum illius com-
milito, ut nesciam vivere ne homo possit,
mea Cochlis. Nam copiosus de naribus pro-

a Γυθίῳ] Sic omnes. Γυθίῳ Holst. emendat. b Αὐλήσασα] Αὐλοῦσαν marg. Al. non male. c Ἐπισπασίας] Ita recte Edd. & constanter. Sed Coll. al. ἐπισπασίαν, al. ἐπισπασίας, male. Pell. ἐπισπασίας.

42. Ἐπισπασίαν] Γραι. ἐπισπασίας. G. Lege ἐπισπασί-
ας. Hoc addiderat Solan. continuo, adeoque dubie,

num a se, an id in G. invenerit.

efferreretur, quamvis Διόσκουρος aliter vulgo audirent;
ut Eux. c. 9. & Καλ. c. 6. M. du S.

Διοσκύρου] Constans Edd. Lect. ut supra Gall. c. 20.
pr. ubi Coll. tamen Διοσκύρου, quod usitatus, ut illic
indicatum. Sic Διοσκύρου. Navig. c. 9. Διοσκύρου
pro Merced. c. 1. &c. Sed quia & alias utrumque in-
venitur, nihil muto. J. F. R.

33. Γυθίῳ] Lege Γυθίῳ, Gythio. Almelov.

42. Ἐπισπασίας] Sic Libri omnes nostri. Coll. ta-
men monent ab aliis ἐπισπασίαν, ab aliis rursus ἐπι-
σπασίας legi. M. du S.

47. ὦ Κοχλί] De his meretricum nominibus, &
quam aliquando recte personis conveniant, dictum
alibi a me: lege interim doctissimum Interpretem
Aristophanem, nam Aristophanis Epistoliarum suarum no-

mina mutuatus est a Luciano, quod Alciphro, aliique
plurimi amatorii scriptores fecere. J. B.

62. Ὑπέκρινεν τι τῇ Αὐλῇ] De tonis dictum antea,
dixit autem ὑπέκρινεν, ἀπὸ τῆς χορδῆς διψήλατον, ἀνα-
βαλλομένη τὴν Αὐλὴν ἀρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῇ Αὐλῇ
πότε προσφορετάτη. πικρὰ metaphora ducta a lanificio,
ut apud Sapphon. γλυκυσία μάλιστα ἢ δυναμὸς κίκεν τῇ
ἡδονῇ. J. B.

Ibid. Αὐλῇ] Gravissimus hic, ni fallor, omnium
modus; qui fit ergo, ut ad eum tam lascive hic sal-
tetur? M. du S.

66. ὦ Αὐλῇ] ὦ Αὐλῇ dicitur, vel ὦ Αὐλῇ
δύο. Τὸ Αὐλῇ non placet. F. G.

ὦ Αὐλῇ] Sic & supra Dial. XII. post med. Solan-
nus addit: „Desinat haec (praeter Aldinam, de qua
su-

profluxit sanguis & facies illius tota intumuit, & livida est. COCHL. Furit ne homo an ebrietas erat & vinolenta insania? PARTH. Zelotypia quaedam, Cochlis, & amor immoderatus. Crocale autem duo, puto, talenta cum postulasset, si solus habere ipsam vellet, non dante Dinomacho, illum exclusit venientem, impacta, uti dicebatur, illi janua. Gorgum vero, Oenoensem quendam rusticum divitem, suum olim amatorem, & bonum virum, admisit, qui cum biberet, me quoque ad caenandum adhibita. Jam vero processerat compotatio; ego Lydium quoddam sonabam; saltandi causa jam surgere parabat, plaudente Crocale, rusticus; laeta erant omnia: cum tibi subito exauditur tumultus & clamor, & aulae porta effringitur. Et paullo post irruunt octo juvenes sane robusti, & inter illos iste Megarensis. Statim ergo eversa omnia, Gorgos ipse, uti dixi, pulsatus, & humi jacens conculcatus est. Crocale, nescio quomodo, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat. Me vero colaphis caesam Dinomachus jubet in malam

πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτῷ, καὶ περικλυθῆναι. ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἢ μέλη τίς ἦν καὶ παροιμία τὸ πρᾶγμα; ΠΑΡΘ. Ζηλοῦσπία τις, ὦ Κοχλί, καὶ ἔρως ἔκτοπος. ἢ Κροκάλῃ δὲ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ βέλετο μόνον ἔχειν αὐτῷ. ἔπει μὴ ἐδίδοι ὁ Δεινόμαχος, ἐκείνον μὲν ἀπέκλεισεν ἡκούσας, προσαρράξασά γε αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγχετο. τὸ Γόργον δὲ Οἰνοέα τινὰ γεωργὸν εὐπορὸν ἐκ πολλῶν ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προσιεμμένην, οὕτως αὐτῷ, καὶ μετὰ παρέλαβεν αὐλήσασαν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωρῶντες τῷ πότῳ, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεχόν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησόμενος. ἢ Κροκάλῃ δὲ ἐκρότει, καὶ πάντα ἦν ἡδέα. ἔξεν τούτῳ δὲ κτύπος ἤκνέτο, καὶ βοή, καὶ ἡ αὐλὴ ἠράσσειτο, καὶ μὲν μικρὸν ἐπέσιπαισαν ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρπεροί. καὶ ὁ Μεγαρεὺς ἐν αὐτοῖς εὐθὺς ἐν ἀνετέρῳ πᾶσι πάντα, καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ὤφθη, ἐπαίειτο, καὶ ἐπατέετο χαμαὶ κείμενος. ἢ Κροκάλῃ δὲ, ὅτε οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπέκφυγῶσα πρὸς τὸ γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ραπίσας ὁ Δεινόμαχος, ἔκφθειρεν, Φη-

d' Ἀνίστατο] Ἀνίσταται marg. A1. e' Ἐπισείπαισαν] Ex emend. Κυβερτ. Ἐπισείπαισαν Edd. priores. f Γόργος] Γεωργός marg. A1.

supra) etiam in exemplari Venetae secundae; in eo enim mors Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitionis hominibus rescissa est. In mea Aldina 1. nihil deesse, jam dixi ad Dial. XIV.

Ibid. Ἐπισείπαισαν] (Ab ἐπισείπαιω. Vid. pag. praeced. ubi ἐπισείπαισας. Confer etiam infra p. 638. (Ed. A.) Kust.) In omnibus nostris libris ἐπισείπαισαν legatur, sed Cl. Kustero emendatio placuit. M. du S.

Ἐπισείπαισαν] Dedi hoc Solano atque Kustero, ut reciperem, quia sic paullo supra bene legebatur, & nil facilius quam αἰ, η & ι inter dictantem & excipientem confunditur; & supra T. 2. Tox. c. 61. διακρίσας in plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam διακρίσας. vid. ib. No. 99. Posset quidem pro vulgato adferri ἐπισείπαισαν tamen & pro irrure dici, ut apud Diog. Laert. invenio, L. I. S. 46. ἐμφανισάμενος ἐπισείπαισαν εἰς τὴν ἀγοράν. Et apud Herodian. IV. 4. 12. ἐπισείπαισαν εἰς τὸ στρατόν. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant, & non male ibi versum; ca-

sra attigit. Conf. & infra Symplos. c. 12. ubi forsitan similiter ἐπισείπαισαν dabimus pro vulg. ἐπισείπαισαν, quum ἐπισείπαιω & ἐπισείπαιω aptissimum, Lucianoque proprium, Aristophani aliisque hoc sensu usitatum sit; Vid. tamen παρισπασίων probatum ad Ep. Sotir. c. 23.

68. Ὁ Μεγαρεὺς] Aetolum supra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit Μεγαρεὺς; certe in literis majusculis quam facile confundantur ΜΕΓΑΡΕΥΣ & ΜΕΤΑΠΕΥΣ, dextro crure literae π, ut solenne est correpto; cuius apparet. Porro οἱ Μεγαρεῖς sunt sine dubio notiores, quam οἱ Μεταπεῖς. Sed nec hi plane ignoti, Polybii opera & Stephani: quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut jam observatum Berkelio.

73. Ἐκφθείρει] Facesse hinc, abi in malam rem. Vid. Bergl. ad Alciphron. I. p. 57. 62. 66. & 142. ubi & προσφθείρεται, abi ad — in mal. partem. Conf. Nostrium supra Asin. c. 56.

Φησὶ, καὶ καγόντας μαι τὴς αὐλὸς προσρί-
 φας. καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσασα ταῦτα τῷ
 δισπότῃ ἀπέρχεσθαι δὲ καὶ ὁ γεωργὸς ὁψέ-
 μινός τις φίλος τῷ ἀστικῷ, οἱ ὡς δὲ δώ-
 σαι τοῖς πρυτανεῦσι τῇ Μεγαρίᾳ. ΚΟΧΛ.
 Ταῦτ' ὅτι σπυλαῦσαι τῇ στρατιωτικῶν τέ-
 των ἐρώτων, πλῆγας καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλ-
 λα ἡγεμόνες εἶναι καὶ χιλίάρχαι λέγοντες, ἢ
 τι δεῖναι δεῖν, Περιμένειν, Φασὶ, τῇ σύνταξιν,
 ἢ ἔσ' ἂν ὁ σπυλαῦς τῷ μισθοφορᾷ, καὶ
 ποιήσω πάντα. ὁπιτριβεῖν δ' ἐν ἀλαζονες
 ὄντες· ἐγὼ γ' ἐν εὖ ποιῶ, μὴ προσμεδμήσ-
 αὐτὲς τὸ ὡς δέπαν· ἀλιεύς τις ἐμοὶ γένοι-
 το, ἢ καύτης, ἢ γεωργὸς ἰσότημε, κα-

rem abire, & cum dicto impingit mihi
 fractas tibias: & nunc aufugio, nunciatura
 haec meo hero. Abit vero etiam rusticus,
 urbanos quosdam amicos visurus, qui tra-
 dant Megarenses magistratibus. COCHL.
 Isti fructus amorum istorum militarium,
 Oplagae & lites. Caeterum duces se ac tri-
 bunos cum dicant, si quid dandum sit,
 Exprocha, ajunt, collectionem tribuci milita-
 ris, dum stipendium percipiam, & faciam
 omnia. Male pereant igitur superbi im-
 pstores. Recte sane ego istos omnino non
 admitto. Piscator mihi aliquis obtingat,
 aut nauta, aut rusticus, aequus homo, pa-
 rum

a "Ες' αὐτῷ] Ὅπως Fl. ὁ Ἀπαλαῦς τῷ μισθοφορᾷ] Ἀπαλαῦς τῷ μισθοφορᾷ Fl.

82. Τῇ σύνταξιν] Quid sit σύνταξις cod. ore inter-
 pretantur Grammatici, sc. est ἀστικὸς ἢ τῶν στρατιω-
 τῶν δύνειον περιμένειν τῇ σύνταξιν, Gallis, Je vous
 payerai à la mousire. F.B.

Ibid. σύνταξιν] La Mousire. F.G.
 90. ὁψέμινός] Alciph. 2. 3. p. 236. συμβαίνει Πτολε-
 μαίῳ ὁ Σατραπείας ὁ τοιοῦτος ὁψέμινός, quod Cl. Bergl.
 convertit: Satrapas & ejusmodi inania nomina, & hoc
 Luciani, alterumque ex Athen. exemplum adfert. Sed
 forsitan hic ὁψέμινός praefertur aliquis, ut referatur ad
 verba illa gloriosa, quae sunt inanes sonitus; at po-
 test stare ὁψέμινός relatum ad αὐτοῖς, ut ipsi thralones di-
 cantur ὁψέμινός esse, veluti & ap. Alciph. de personis
 dicitur. F.F.R.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΕΛ.] Athenagoras Apologia
 pro Christianis. A. Gellius cap. XI. L. XII. Ammian.
 Marcellin. L. XXIX. Th.M.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΕΛ.] Peregrinus, cognomen-
 to Proteus, cujus inignem ἀμωδελίαν tam facete ex-
 agitat Lucianus, Philosophus Cynicus fuit (si tamen
 hujusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent
 cohonestari) imperante M. Antonino desit vivere. De
 quo viro diversa prorsus fuere veterum judicia; nam
 laudatur ab his, culpat ab illis. Hujus meminerunt
 A. Gellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus
 Marcellinus. At Lucianus noster, vir, si quis alius,
 inprehendendis hominum moribus sagax, illum
 graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat.
 Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscen-
 derat, ibique γυναικὶς Περὶ πρὶν masculas nuptias sub-
 odoratus est; illum mortis formidine expalescentem
 vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter ex-
 clamantem audit. Qui Stoicum faciunt, unde id
 eonjecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia
 tunc in aula multum dignationis habebant Stoici (id
 quippe constat) non aulus fuerit Lucianus Stoicum

appellitare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim
 totam illam familiam acri aceto perfuderit. Itaque
 merx augere, neque id vero dixeris, ubi a te libellus
 hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Pere-
 grinus meminit Lucianus, sed & in libello πρὸς ἀπα-
 λείαν c. 14. ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat.
 Meminit quoque illius in vita Demonastis c. 21. ubi
 haec leguntur. Περὶ πρὶν τῷ Πρωτίῳ ἐπιτιμῶντος αὐτῷ.
 &c. Ubi interpres, Peregrinus autem Protei filio ipsum
 obijungente; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est.
 Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat ali-
 ter vertendum. T.F.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ] (Invenio apud Reginonem in Chron. ad
 ann. Ch. 125. inter Martyres Peregrinum quendam;
 sub M. Antonino vero; cujus tempora optime huc
 quadrarent; si ampliori testimonio, & circumstantia
 fata ejus consignata fuissent) Vindingius ann. 1682.
 Suid. αὐτῷ τῷ Περὶ πρὶν βίῳ καθάπτει τῷ χριστιανισμοῦ. Ca-
 ve, autem, Lector, credas T. Fabro, hic asserenti non
 integrum ad nos pervenisse hoc opusculum; errasse
 enim eum ostendam ad c. 11. ultima verba. Reper-
 tus est, qui suspicaretur hoc nominis a Luciano ei in-
 ditum, ut Christianam Religionem, Peregrinam, sci-
 licet & a sacris Graecorum alienam, deridendam pro-
 poneret. (vide Pauli Vindingii &c. p. 3.) absurde. V.
 A. Gell. VIII. 3. & XII. 11. Natus erat in oppido
 Hellepontio Paro; ut ex nostro liquet. Meminerunt
 honorifice tum Gellius l. c. tum Maximus Tyrius Diff.
 III. V. & Tertull. ad Martyr. c. 8. Euseb. in Chron.
 Ol. CCXXXVI. Tatian. serm. ad Graec. Ad hunc
 Proteum respexisse Pollucem apud Philostratum p. 593.
 Vix dubito, Peregrinum quendam inter Martyres sub
 M. Antonino Vero recentiori in Reginonis Chronico
 testatur Vindingius p. 4. vid. apud Xiph. in Adr. 206.
 C. Euphratem Philosophum veneno ultro hausto vi-
 tam finientem. M. du S.

rum adulandi gnarus, & multum adferens. At isti qui suas cristas quatunt, & enarrant pugnas, inanis sunt, Parthenis mea, strepitus.

λαχέων εἰδὼς μακρὰ, ἡ κομίζων πολλά· οἱ δὲ τὰς λόφους ἐπισείοντες ἔσται, ἡ μάχας ὁδοιγόμενοι, ἡ φόβοι, ὦ Παρθενί.

DE MORTE PEREGRINI.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Infelix ille Peregrinus, aut, ut ipse nominare se gaudebat, Proteus, ipsum

Κακοδαίμων Περεγρίνου, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς,

ἡ φόβοι] Nihil mut. Edd.

ΠΕΡΕΓΡ.] Peregrini meminit in *Demonastis vita*, & in sequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philoparis*. Sed ille sermo alterius quam Luciani esse videtur. *Peregrinum* Gellius se Athenis vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*. L. XII. c. 11. virum

gravem & constantem vocat. Immo meminit & *Ammianus Marcellinus* L. XXIX. de qua ejus morte ait, eum Olympiis quinquenniali spectaculo, pyra, quam sibi substruxerat, incensa, interuisse. Vocat *ter Proteus*. G.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡ.] *Stephano Le Moine* in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10. videtur *Lucianus illudero voluisse* hoc libello *martyrio Polycarpi*, hoc ipso forte anno cremati; atque eo tantum sine & consilio traducendum suscepisse *Peregrinum*, ut *Christianos eodem argumento traduceret*, qui ad *martyrium sponte ruere videbantur*, & qui de *martyrium suorum*, *Polycarpi praefertim*, *fortitudine gloriabantur & triumphabant*. Hunc *Peregrinum* non minus quam *Simonem Magum*, *Apolonium Tyanensem*, *Satanæ artibus fuscitatum*, qui *invidiam Christianis faceret* &c. Nescio quantum tribui debeat conjecturae viri ingeniosissimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere *Lucianum*. Dicamus deinde aliquid de *volente Peregrini* cum *Polycarpi columba* comparato. J. M. G.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ &c.] Hinc cuivis apparet *Epistolam esse πραγματείαν* hanc. In Ms. tamen λόγος dicitur, id est historia five narratio, quemadmodum *Herodotus* libros suos λόγους vocat. lib. V. & διδύλωται μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ. Ita & lib. VI. *Hecataem* eitans. Ita & alii passim. Ceterum in plerisque Mss. hanc five historiam five narrationem frustra quaesieris. Quia causa id factum, si lubet scire, audi, quaeso, quod in uno ex Mss. reg. adscriptum est: *Ἐνταῦθα περιβῆν ἱκορτί ὅπερ ἐστὶ Περεγρίνου τελευτῆς λόγος, ἀπὸ τοῦ ἐν τούτῳ ἀποσκαπτῶν ἐκ τῆς Χριστιανισμοῦ*. Confulto scilicet omissum fuisse huncce tractatum, quod in eo *Lucianus derideat Christianismum*. Sed Musis Gra-

cis & bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes majores nostri fatui & muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infra (ad c. 11.) non plane ad nos integrum pervenisse hunc libellum. T. F.

ΚΡΟΝΙΩ] Graecus hic, Epicureus, Luciano familiaris, de quo alibi non legitur. M. du S.

ΚΡΟΝΙΩ] Si hic idem sit *Cronius Philosophus*, quem *Numeai* ἰταῖρον, & allegoriarum *Homeri* interpretem, laudat *Porphyrus* de antro *Nymph. p. 119. Barnes*. poterit ex hac ipsa inscriptione aetas utriusque paullo accuratius definiri. J. M. G.

1. Περεγρίνου] De hoc impostore multi Christiani & profani scripserunt. J. B.

Περεγρίνου] In marg. At. adscriptum: meminit *Peregrini* hujus *Tertullian*. in libello ad martyres. J. F. R.

2. Πρωτεύς] *Apollonius* etiam *Tyaneus*, *Proteus* haberi voluerat. Vid. *Philostrophas*. I. p. 6. De hoc *A. Gellius* XII. 11. *Proteus* audit apud *Philostrophas*. p. 563. πρὸς τὴν Πρωτέα ληχὺν. Deinde addit & ejus mortem. Inter *Philostrophas* primi opera apud *Suidam* legitur *Πρωτία*. *Κινῶν ἡ σοφιστὴν*; legi vero, ut unicuique sit liber, *Πρωτία κινῶν, ἡ σοφιστὴν*. uti mox a *Menysio* in *Nirvana* διακτῶν factum est, prave antea disjunctis. unde novum orietur de aetate illius scriptoris argumentum, quo sententia *Cl. Olearii* juvabitur, eliminantis illud *γεγονὸς ἐπὶ Νίρῳ*. Vid. *Præf. ad Philostr.* p. 11. M. du S.

τὸν, αὐτὸ δὲ ἐκείνο τὸ τῷ Ὀμηρικῷ
Πρωτίῳ ἐπαθεν· ἀπ᾿ αἴθερα γὰρ δόξης ἔνεκα
γενόμενος, καὶ μυρίας τροπὰς τροπόμε-
νος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῶς ἐγένετο·
τοσῦτω ἄρα τῷ ἔρωτι τῷ δόξης εἶχετο. καὶ
νῦν ἐκεῖνος ἀπηνθράκωται σοὶ ὁ βέλινος
καὶ τῷ Ἐμπεδοκλέῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν καὶ
ἀφ' αὐτοῦ ἐπευράθη ἐμβαλὼν ἐαυτὸν εἰς τῆς
κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας ἔστι καὶ πολυαν-
δρωποτάτης τῇ Ἑλληνικῇ πανηγύρεω τη-
ρησας, πῶς ὅτι μεγίστην ἡσας ἐνεπλήθη-
σεν, ὅτι τοσούτων μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς
ὑπὲρ τῆς εἰπὸν πρὸς τῆς Ἑλλήνας, εἰς
πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τῷ τολμήματι.

Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε γελῶντα
ὅτι τῇ κορύζῃ τῷ γέροντι μᾶλλον δὲ καὶ
ἀκῶα βοῶντι, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὃ τῷ
ἀβελήριᾳ, ὃ τῷ δοξοκοπίᾳ, ὃ τῷ ἄλλων

illud Homericæ Protei factum subiit; glo-
riae enim causa cum fuisset omnia, & in
smille se formas vertisset, denique etiam in
ignem abiit: tanto nempe gloriae amore te-
nebatur. Jamque in carbones tibi vir opti-
mus versus est Empedoclis exemplo, nisi
quod ille effugere hominum oculos voluit,
cum in crateras ipse se injiceret; at hic
generosus homo, observata celebritatum
Graecarum frequentissima, rogo exstrueto
maximo, tot testibus insiliit, cum rationem
consilii sui non multis ante ipsum factum
diebus apud Graecos reddidisset.

2. Quare te videre mihi videor multum
ridentem obesæ viri senis nares: vel potius
audire clamantem, vah ineptias! vah æ-
orumnosam gloriae cupiditatem! vah reliqua,
quæ

13. Νήσας] Σμύρνας. G.

3. Ὀμηρικῷ Πρωτίῳ] Eos versus respicit qui le-
guntur Od. Δ.

Πάντα δὲ γινώσκω περιίσταται, ὅσα ἐπὶ γαῖᾳ
ἔρπονται γίνονται, καὶ ὕψος ἐξ οὐρανόθεν πῶς.

Fabulam explicat Diodorus sane εὐφυῆς, ut & Lucianus in libello de saltatione (c. 19.) neque sane infelicit-
ter Emphastius, qui illum censet θαυμαστοποιὸν fuisse,
quales olim accepimus Callisthenem Philiastum, Scy-
rnum Tarentinum, Xenophontem quemdam, Phi-
lispidem, atque alios, quorum meminit Athenæus
lib. I.

4. Ἀπ᾿ αἴθερα — γινώσκω] Diceret traduci verba A-
postoli I. Cor. IX. 22. τοῖς πᾶσι γίνεσθαι τὰ πάντα. Sed
locutio eadem, res alia.

6. Καὶ πῶς ἐγένετο] V. Ἐν Δ. IV. Tempus vide in-
fra ad cap. 35. Et Hom. Od. Δ. 418.

9. Ἐμπεδοκλείᾳ] Quod ait hoc loco Lucianus, Em-
pedoclem se in Ætnæ flammas dedisse præcipitem, ab
aliis item & Græci & Latini nominis scriptoribus as-
seritur; verum more suo facit, dum aliquid circa
summos viros τραγῶδους; illum & sua sapientia &
Lucretii præstantissimi Philosophi & Poëtæ testimo-
nium facile tutantur, cum præsertim scripserit olim
Timæus eum in Peloponneso diem suum obiisse, &
Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum e curru pro-
lapsum cruribus perfregisse, contractoque ex eo casu
morbo, periisse. Quorsum igitur & crateres Ætnæ,
& crepidarum altera? γυγῶντι λίαν. De Pythagora
quot præstigias ubique legas? de Aristotele autem &

Euripo Boeotiz, quid? Ea certe refellere nemo quis-
quam possit, nisi & otio suo abutatur, & τὸ ἐν πα-
ιδίᾳ ἐψιμαδὶς prodatur.

Ibid. Παρ' ὅσον] Nisi quod, verte: præterquam
quod.

11. Κρατῆρας] Ita vocabant Ætnæ montis ἀνεχάας.

15. Οὐ πρὸ πολλῶν] Quam Peregrini orationem re-
spiciat, c. 32. videbis.

18. Κορύζῃ] Malim verti *dementiam* & *stoliditatem*,
quam *arrogantiam*. Ita δὲ νεανικοῖς (D. XX. c. 3.) di-
xit: κινεδοῦσα καὶ τύφος ἐπὶ πολλῇ κορύζῃ. Et in *Pseudo-*
manii (c. 20.) ἰδιότης ἐπὶ κορύζῃ μισὸς τὴν βίαν.

Κορύζῃ] Quid proprie significet, discere ex v. Δ. VI.
Translatum quid valeat optime te docebit Scholium
novum. vide Dial. XX. c. 3. & Ἀλεξ. c. 20. locis a
T. Fabro allatis; quibus adde *Syngr.* c. 31. ubi πόλις
κορύζῃς συγγραφικῆς γέμευσαν pronuntia urbem ab insul-
so historico conditam, & Ἀπαιδ. c. 21. ἵπασσιν αὐτὸν
τῷ κορύζῃ.

23. Παρὰ τὸ πῶς] Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio
illa Luciani præcedens? ea nempe quam se non no-
minato habitam a quodam refert capite 7. & sequen-
tibus.

31. Τῷ πρίγματι] Corr. δράματι. Metaphora enim perpetua a theatris, & artificibus
scenicis, ducta utitur; quippe subjungit, τῷ μὲ ποιη-
τῇ οἶδρα, & mox, ἐτραγῶδι ἐπὶ Σοφοκλείᾳ, & infe-
rius paulo, καὶ γὰρ ταῦτα πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν, ἡ μισση-
βρία, & sub finem libelli (c. 37.) αὐτὸς ὁρᾷ γιγαντὰς σε,
καὶ καλὴ Κρόνῳ, τὴν κατατροφὴν τῷ δράματι. Itaque
adco

quae dicere de talibus solemus. Ac tu quidem e longinquo ista & multo securius: at ego apud ipsum ignem, & prius adhuc in magna audientium multitudine ista dixi, graviter ferentibus quibusdam, quotquot amentiam senis admirarentur. Erant autem, qui & ipsi illum riderent. Sed parum abfuit, quin discerptus tibi fuisset a Cynicis, ut a canibus Actæon, aut ipsius Pentheus confobrinus a Maenadibus.

3. Totus autem actionis apparatus hic fuit. Ipsum auctorem fabulae nosti, qualis fuerit, quasque tota vita dederit Tragœdias, supra Sophoclem & Aeschylum. Ego vero cum primum veni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium illorum Cynicum quendam, magna atque aspera voce, consueta illa, & istam de trivio vir-

ἂ λέγειν εἰδόμεν ὡς αὐτῷ. σὺ μὲν ἐν πόρῳ ταῦτα, καὶ μακρῷ ἀσφαλέστερον. ἐγὼ δὲ ὡς τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἐτι πρότερον ἐν πολλῷ πλήθει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίων μὲν ἀχθομένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τῷ γέροντι. ἦσαν δὲ τινες, οἱ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγη δαίη, ὑπὸ τῷ Κυνικῷ ἐγὼ σοὶ διεσπάομαι, ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῷ κυνῶν, ἢ ὁ ἀνε-
30 φίδος αὐτῷ ὁ Πενθεὺς ὑπὸ τῷ Μαινάδων.

Ἡ δὲ πᾶσα τῆς δράματις ἀφισκευή, τοιᾶδε ἦν· τὴν μὲν ποιητικὴν οἶδα οἷός γε ἦν, καὶ ἡλικία ἐτραγῳδεῖ παρ' ὅλον τὴν βίον, ὑπὲρ τῆς Σοφοκλέα, καὶ τῆς Αἰσχύλου. ἐγὼ δ' ἐπεὶ ἵσταί τις εἰς τὴν Ἠλιν ἀφικόμενος, ἀφ' ἧς τῆς γυμνασίου αὐτῶν ἐπήκων ἅμα Κυνικῷ τινι, μεγάλη καὶ τραχεῖα τῇ φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπι-
βου-

a Δράματις. b Πράγματι. Edd. haec priores. c Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν. T. F. b. Nihil juvant libri.

32. Τὸν μὲν ποιητὴν οἶδα] Οὐχ ὅτι ποιητὴς ἦν Περικλῆς, ἀλλ' ὅτι τοῦτο ποιητὴν ἦν αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἐπειδὴ τραγικὸν τι πρᾶγμα διέγχεσθαι μεγάλης συμφορᾶς αὐτῶν

αὐτῷ, καὶ οἷα οἱ τραγωδιοποιοὶ γράφουσιν. ἀλλ' ἐπεὶ τοῦτο ἐστὶν ἀφισκευὴς ἐμνημονεύσει σκηναίου πρᾶγματι, καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης τραγωδίας εἰσαγωγή. V.

adeo non est quod quis de emendatione nostra possit dubitare.

T. F.

Ibid. Δράματις. Hanc T. Fabri emendationem in textum, invitis libris nostris omnibus recepimus, in quibus est πρᾶγματι vid. c. 37.

M. d. u. S.

33. Διὰ τῆς γυμνασίου αὐτῶν] Διὰ τῆς γυμνασίου αὐτοῦ. Αὐτῷ pro ἐκ. Sic inferius p. 741. Ἀρχὴν ὁψιμέρου τοῦ ἀθλητῆς.

Th. M.

Διὰ τῆς γυμνασίου αὐτῶν] Illorum gymnasio illeclus, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Jupiter, καὶ τὴν ἀρετὴν. Sed fallitur μαινοὶ ὅσοι. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, per Eleorum gymnasium transisse. Pausanias in Eliacis (p. 201. 44.) inter ea quae αἶμα μνήμης putat, hujus gymnasii, quod ipse vetus gymnasion vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητὰς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνούμενοι, ἐν τούτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ δρᾶν κατέστη.

T. F.

Διὰ τῆς γυμνασίου αὐτῶν] Suffecta videntur. Scribendum erat alioquin ἀφ' ἧς τῆς γυμνασίου αὐτῶν, seu potius ἀφ' ἧς τὰ γυμνάσια αὐτῶν.

F. G.

Διὰ τῆς γυμν. &c.] Pag. ad quam Marcell. remittit, aut male est expressa, aut ex Edit. delumta, quam nos non possidemus; sed invenitur hac Dissert. c. 31.

J. F. R.

38. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν] Emenda, τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, longe enim aliud est, ἐπιβοᾶσαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου, καὶ τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσαι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, quia nil nisi de virtute loquebantur istae ἐκτράμηλα σοφίαι. Inde est quod in Timone (c. 9. f.) Jupiter perquam facetissime dicit, ὥςτις ἡ ἐπιβουλή μου χρὴ ταῦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτρέψαι πρὸς αὐτὸν (Φιλοσόφῳ) ἈΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ, καὶ ἀσέμνητα, καὶ λήγας μεγάλη φωνῇ ἐκωλύειν. Quo loco vocula haec ΤΙΝΑ innuit tritum quid & tralatitium. Ita & in Gallo (c. 11.) Micyllus de Philosopho nescio quo loquens ait: καὶ ἈΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ πρὸς μοὶ διεκίον ἐδιδάσκον, &c. Nisi quod non lubet ἐν τῷ διῶντι σφίσι, locum illustrissimum Plauti, qui a nemine hactenus intellectus est, possem emendare:

— conferunt sermones inter sese drapeta,
Obstant, obfistunt, incedunt cum suis sententiis;

Verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi,

— conferunt sermones inter sese de areso.

T. F.
Ibid.

βοῶντες, καὶ ἅπαν ἀπαξαπλῶς λοιδοροῦντες, εἴτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοή ἐς τὴν Πρωτέα καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πωράσομαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ὑπομνημονεύσαι, ὡς ἐλέγγο. σὺ δὲ γνωρίζεις δηλαδὴ, πολλάκις αὐτοῖς ὄντας βοῶσι.

Πρωτέα γὰρ τις, ἔφη, κενόδοξον πολλὰ λέγειν, ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοὶ, καὶ θάλασσα, καὶ παῖρῶε Ἡράκλεις; Πρωτέα, τὸ ἐν Συρίᾳ δεδόντα, τὸ τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντακισχίλια τάλαντα, τὸ ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων πόλεως ἐκκληθέντα, τὸ τῷ Ἡλίῳ ὁπισθιμότερον, τὸ ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι ἀφ' οὐρανόθεν ἐξάγῃ τὸ βίβη διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενόδοξίαν τινὲς τῷτο ἀναφέρουσιν. εἰ γὰρ Ἡρά-

tutem inclinantem, maledicentemque famuliciter omnibus. Tum exibat illi clamor in Proteum: & quantum potero, studebo ipsa tibi illa, uti prolata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum, qui sæpe clamantibus adstiteris.

4. Proteum ergo, inquit, vanas cupidum gloriæ dicere quisquam audeat? o terra, & sol, & flumina, & mare, & familiaris Hercules! Proteum illum vincitum in Syria, ibi condonantem patriæ suæ quinquies mille talenta? illum Romanorum urbe ejectum, sceleratè illum insigniorem, illum qui cum ipso contendere possit Olympio. Sed quod per ignem edicere se de vita decrevit; ad vanam gloriam nonnulli hoc referunt. Nonne enim sic Hæ-

Ibid. Ἀρετῇ] Adde locis a T. Fabro allatis, Δικ. c. 11. ἀρετὴ γὰρ αὐτῶν αἰὶ καυμάτοισι, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ἰδίαν, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώμματα διεκρίναι, ἀγνοῦσα ἰμῶν ἔχου ἰσχυρά. Pan autem loquitur. M. du S.

43. Σὺ δὲ γνωρίζεις] Interpres, Tu vero hac plane ita se habere cognosces. Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit Lucianus ne sibi a quoquam oratio Cynici adscribat; id quo ne fiat, ait, ὡς ἐλέγγο, additque, Quam orationem facile agnosces, qui huiusmodi canes sæpe latrantes audieris. Quæ sententia longe alia est.

46. Ὡ γῆ ἐ ἥλιε] Ridet Lucianus, τὴν ὀγκωρὴν φωνὰν τῷ ἐπιφωνήματι. T. F.

47. Πατρίῃ Ἡράκλει] Videlicet Herculem quasi πατρίῃ, seu familiæ suæ principem haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡρακλεῖας τινὲς jactitabant. T. F.

48. Δεδόντα] Ob Christianismum. vid. c. 11. & 12. M. du S.

Ibid. Τῇ πατρίδι] Vide c. 15. & veram summam c. 14. Haec autem Cynici summa efficit fere integrum quem vocant millonem librarum Anglicanarum, id est, decies centena millia. M. du S.

49. Πεντακισχίλια τάλαντα] Ἐπιτομῇ Theagenes. Peregrini enim facultates, ut οὐ τῷ μὲν ταῦτα constabit, xv. talenta non exsuperabant. T. F.

Πεντακισχίλια] Ἰπποβοσκῶς. Inferius Lucianus c. 14. πεντακισχίλια τάλαντα dixit. F. G.

Ibid. Ἀπὸ — ἐκβλ.] Vide cap. 18. M. du S.

51. Τῷ Ὀλυμπίῳ] Subaudi Δι.

54. Οὐ γὰρ Ἡρακλεῖς ὕψους] Igne mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui se ultro incendio obtulit, cum jam mori decrevisset. Nicolai Damasceni & Philoſophus & Historicus scribit a se visum Zarmanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset, in cuius tumulo ita inscriptum fuit. Ζαρμανοχηγῶς Ἰν-

δὸς ἀπὸ Βαργῆος κατὰ τὰ πάτρια Ἰνδῶν, αὐτὸν δάπανα-τίσας αὐτῶν. G. C.

55. Διδόντω] Unde Antipater Sidonius de Hercule & Baccho,

— οἱ δὲ δὸν γαίης
ἦλθον εἰς ἀθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφοτέρω.

T. F. Διδόντω] De Aesculapio vid. Θ. Δ. XIII. De Baccho quid adferat T. Faber legisti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combustam fulmine matrem servatamque a Jove infantem; nec ad aliud aludi existimo. M. du S.

59. Θεαγῆς] Philosophus Cynicus. T. F.

Ibid. Ταῦτα γὰρ — ἐκβλήτω] Sic & Long. Pass. 2. p. 74. Ed. Jung. & IV. 112. Ed. Moll. Item Aleph. III. p. 406. J. F. R.

64. Πᾶς] Haud facile crediderim Lucianum tam curiosum & jam Philosophorum acrem spectatorem, ignorasse quæ Olympiade proxime antecedente a Peregrino designata essent & promissa, etiam si ludis ipse non interfuisset, quod tamen haud temere statuentum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempe, ut scenæ serviat haec nunc quaerit, ut res tota melius & plenius ob oculos Lectorum mox ponatur. Quod & adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum leges. M. du S.

66. Ἐπὶ τοῖς ἑσπερίοις] Verba hæc plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete verum audiebam reliqua cum verba funderes, ac mirificis laudibus Proteum extolleret. Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φωνὴ μεγάλῃ ἐ τραχέῃ in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo seu Peregrino dixisse, sane qui clamat voce magna & aspera, gravate verba, & non nisi magno cum labore nifuque pronuntiat; fundere verba ii dicuntur qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sic fluentia ver-

omnes? Non enim Aesculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crateras Empedocles?

5. Cum vero dixisset ista Theagenes, hoc enim clamoroso illi nomen erat, interrogo adstantium aliquem, Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proseum Hercules atque Empedocles? Ille, Non ita multo post, inquit, cremabit se ipse Proseus Olympiis. Quomodo, inquam, aut, qua de causa? Tum ille respondere parabat; clamabat autem Cynicus, ut alium exaudire non posset. Audivi igitur profundentem reliqua, & admirabiles quosdam dicendi excessus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem il-

55 κλῆς ἔτος; ἢ γὰρ Ἀσκληπιδὸς ἢ Διόνυσος κεραυνῶ; ἢ γὰρ τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς εἰς τῆς κρατῆρας;

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης (τὸτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο) ἠρόμην ὁτινὰ τῷ παρεστῶτων, τί βέλε; τὸ πρὸς τῷ πυρὸς, ἢ τί Ἡρακλῆς ἢ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸ Πρωτέα; ὁ δὲ, Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσῃ ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς Ὀλυμπιάσι. Πῶς, ἔφη, ἢ τίνος ἕνεκα; εἰτα ὁ μὲν ἐπευράτο λέγειν· ἐβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥστε ἀμήχανον ἦν ἄλλω ἀκέειν. ἐπήκουον ὅτι τὰ λοιπὰ, ἐπαντλῶντ' αὐτῷ, καὶ θαυμασὰς τινὰς ὑπεβολὰς διεξιόντ' αὐτῷ τῷ Πρωτέως· τὸ μὲν γὰρ Σινωπία, ἢ τὸ διδάσκα-

λου

verba apud Auctorem carminis ad Pison. Et fluens capnis apud Valer. Flacc. lib. 3. Argonaut. v. 158. ἴστω λόγῳ apud Elian. lib. 8. c. 12. ποικ. occurrunt. vix habent Latini, quo elegantiam illam, quæ in verbis Luciani est, exprimant; nisi circumlocutione utantur, ut, exaudiebam cum magno comatu reliqua dicentem. Quo respiciunt etiam illa quæ sequuntur: ταῦτα ἐν ποικίᾳ ἰδρύετι διεξιόντ' ἰδάνεσι γυλαῖας. Et p. 43. ἐγὼ δ' ἄφους αὐτὸν ἀφίρηγνύμεν. ego relinquens illum, qui se vociferatione rumpebat. Adde quod ἐπαντλῶν semper de re molesta & gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79.

Ἀπολόμει' ἢ γὰρ εἰ κακὸν προσεσημασμένον
Νέον παλαιῶν, πρὶν τὸ δ' ἐπαντλῆναι.

Primisquam illud malum exhaustum sis. Et Alcest. v. 354.

— ἀλλ' ὅμως βάρ' ἡ ψυχῆς ἐπαντλῶν ἂν.

Quomodo exhaustum dolorem & alia apud Latinos passim leguntur. Gisb. Cuperus Observ. l. 3. c. 2. Alm.

Επίκουρος ἐν τῷ λοιπῷ, ἐπαντλῶντ' αὐτοῦ ὁ θαυμασὰς τινὰς ὑπεβολὰς διεξιόντ' κατὰ Πρωτέως. Clarissimus quidam & Amplissimus Vir, ut patet ex ejus nota Amst. editioni pag. 562. allita, videtur in Luciano legisse ἐπαντλῶντ', cujus causam nullam video. Et tamen tota Viri Cl. animadversio in ἐπαντλῶν est posita. At ἐπαντλῶν & ἐπαντλῶν sunt diversissima; illud est exhaustum, hoc infundere. Id quod patet ex tritissimo proverbio, ἐς Δαναΐδην πῖλον ἐπαντλῶν. quo & aitatur Noster; apud quem etiam in Timone c. 18. ait Plutus, ὅτι ἐς τὸ Δαναΐδην πῖλον ὑποφορέσω μοι δοκῶ, πρὶν μάλιστα ἐπαντλῶν, τῷ κύτεις μὴ εἴδω. Quare ἐν Danaidum dolium aquam ingessurus mihi videor, & incaustum infusus, fundo non continente. Male quoque culpatur hic Interpres, qui ἐπαντλῶντ' αὐτοῦ vertit, quoniam verba funderet. Interpretem satis defenderit Budæus, ex Synopsi proferens ἐπαντλῶν τὸ λόγῳ, idque cum Cicetone fundere; cum Plauto funditare verba interpretata. Cæterum nimis crebro hæc loquen-

di forma, ἐπαντλῶν λόγῳ, verba fundere, copiose de re quariam dicere, ab ipso Luciano nostro est usurpata, quam ut ea ignorari, multo minus damari debuerit. In Iovis Tragedia c. 50. Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα ἐ καλ' ἡμῶν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ἐπιτίτρεπτα πάντα ἐπαντλῶν. Timocles vulgaria hæc & quotidiana, alia super alia, omnia refusata penitusque difficilia, ingerit. Sic Charon sermoni suo multos immiscens versus Homeri, dicitur πολλὸν τὸ Ὀμήρου ἐπαντλῶν, in Contemplantiibus c. 23. Pro ἐπαντλῶν eodem usu posuerunt Graeci & καταντλῶν. in Demosthenis Encomio c. 16. ἢ πού γε ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸν μὴ τ' ὄντων, ὥσπερ βλαστὺς καταντλῶν τὸ λουπὸν λόγῳ; Num in animum inducis implere mihi aures, instar balneatoris, reliquum sermonem exhaustum in me fundens? In Lexiphane c. 17. τοσοῦτον βορβόρον συνιρανίσας, καταντλῶν μὲν μολοῖς ἐν δυνάμει ἐργασθῆναι. (male in Salmuriensi hic ἐργασθῆναι excusum.) Τανταῦτα κοινὰ undiqueque corrasum in me, qui nullam tibi iniuriam, effudisti. Paulo ante pro eo dixerat καταντλῶν; ait enim illic, Καὶ ἢ μὴ τάχιστα ἐκμήσω ταῦτα πάντα, ὅτις διεξιλεύσας, ὡς ἴδω, καταντλῶν σιν μοι δοκῶ, πρὶν μάλιστα ἐπαντλῶν, ὅφ' ἂν καταντλῶν μὲν ὀνομάζων. Ac nisi quatuordecim omnia illa, quas recitasti, οὐνοπνεο, certo scias, videor mihi max infania fore correptus, circumstrepentibus me illis nominibus, quæ in me modo effudisti. Sic in Eunuchis c. 2. ὅλας ἀμύχας βλασφημιῶν καταντλῶν αὐτῶν. Intergra convitiis plaustra invicem in se effuderunt. Cæterum τὸ ἐπαντλῶν verbum restituendum est Scholiastæ anonymo Homeri: apud quem quum ad Il. A. vf. 176. ἀφύξω exponitur per ἀπαντλῶν, lege ἐπαντλῶν. idque congruens est cum verbo sequenti προσωρῶν, accumulatum esse, quod ab Scholiasta expositionis causa additur.

7. 7.

67. Ἐπαντλῶντ' αὐτῷ] Ἐπαντλῶν contrarium est τῷ ἐπαντλῶν. Alibi ἐς Δαναΐδην πῖλον ἐπαντλῶν.

F. G.

69. Σινωπία] Diogenem.

M. du S.

Tt

71. Σω-

Tom. III.

λον αὐτῷ Ἀντιθέῃ, ὃδὲ ὁ θεὸς ἄλλων γούμω, aut illius magistrum Antisthenem, ἥξιν αὐτῷ, ἀλλ' ὃδὲ τὸ Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸ Δία ὅτι τὸ ἄμυλλαν. εἴτα μόντοι ἐδόξεν αὐτῷ ἴσως πως φυλάξαι αὐ- τὸς, καὶ ἔτα κατέπαυσε τὸ λόγον.

Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίβλος ἀριστα δη- 75 μωργήματα ἐθεάσατο, τὸ Δία τὸ Ὀλύμ- πιον, καὶ Πρωτέα· πλάσσει δὲ καὶ τεχνίται, τῷ μὲν Φειδίας, τῷ δὲ ἡ φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεὸς τὸ ἄγαλμα τῷτο εἰχόσῃ, ὀχόμενον ὅτι τῷ πυρὸς, ὁρφα- 80 τὸς ἡμᾶς κατελιπόν. ταῦτα ξυνολλῶ ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοῖος, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πᾶν ἔλκεν, καὶ τέλει ἀπῆγον αὐτόν· λύζοντα μέλαξιν τὸ Κυνικῶν τινες, ὁρμυ- 85 θυμενοι.

Μετὰ δὲ τῷτον ἄλλος εὐθὺς ἀναβαίνει, ὃ ὁρμυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλ- λά ἐπ' αἰδομένοισι τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τὸ σκοποδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὅτι 90 πολὺ ἐγέλα, καὶ ὅλως ἦν νεώτερος αὐτὸ δρῶν· εἴτα ἤρξατο ὡς ἐπὶ ὁ κατὰ-

6. Haec nempe duo, inquit, opera prae- stantissima spectavit orbis, Olympium Jovem & Proteum. Fictores & artifices alterius Phi- dias, alterius vero natura. At nunc de ho- minibus ad Deos hoc simulacrum abibis, in- vocatum igni, nobis relictis orphanis. Ista multo cum sudore ubi pronunciaisset, plo- ravit ridicule, & crines sibi vellit, aliquan- tum tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum qui- dam velut consolantes abducunt.

7. Post hunc vero alius statim descendit, dilabi multitudinem non passus, sed arden- tibus adhuc prioribus extis infundens liba- 90 mina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facere, ap- pareret. Tum ita fere exorsus est: *Quan-* do-

71. Σωκράτης] Nihil variare Edd. addiderat Solan. An quia Σωκράτης quaevisit? Ut supra *Paras.* c. 19. (ubi tamen *El.* etiam Σωκράτης) sed utramque termi- nationem probam esse offendimus l. d. *J. F. R.*

76. Δία τὸ Ὀλύμπιον] Opus Phidiae, ex ebore & auro. Describitur a Pausania. *T. F.*

79. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο] Nota duriores metapho- ras, sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem cum Jovis Olympii simulacro com- paravit. Ita & mox. *T. F.*

80. Ὀρφανὸς ἡμᾶς κατελίπεν.] Respondent haec ver- bis *Evang. Joan.* XIV. 18. *Ὅτι ἀφῆκα ὑμᾶς ὀρφανούς*: ad quae *Rev. Elzer.* ὀρφανὸς tam parentes quam libe- ros *οὐκ* dici probat. *J. F. R.*

83. Τὰς τρίχας ἐτίλλει] *Th. Mag.* v. τίαν. *M. de S.*

87. Μὴ πᾶν ἔλκεν] Hic anonymus, quo ve- lut *υποκρυπτή* utitur Lucianus, ὃ τὸ δῆματ' ἐκδιδύμα- 80, Peregrinum suis coloribus depinget. *T. F.*

88. Ἀλλ' ἐπ' αἰδομένοισι] Metaphora a sacris ducta: non poterat χαίρειν hic noster. *T. F.*

89. Ἐπ' αἰδομένοισι] *Μίλαφοριώτης.* *F. G.*

Ἐπ' αἰδομένοισι] Non damnaverim repetitionem Praepositionis, ἐπ' αἰδομένοισι ἐπὶ χεῖρ, sed sine fraude et- iam fuerit, quod interpretatus sum, ac si legeretur mutatione tenuissima ἐπὶ αἰδομένοισι. *J. M. G.*

90. Ἐπὶ πολὺ] Delebat *Solan.* ἐπὶ. Ego nondum, nisi auctoritas accesserit; etsi ἐπὶ πολὺ, *diu*, hic re- vera minus placet, quam simplex πολὺ, multum, i. e. *effusa* risit. *J. F. R.*

91. Νεώτερος] Homericum. *J. B.* Νεώτερος] Poëtica vox est. Videlicet alludit ad locum *Homeri*, primulo initio *Iliad.* K. *T. F.*

Νεώτερος] *Hom.* II. K. 10. *M. de S.*

94. Τὸ Ἡρακλεῖτι δῆματ'] *Juvonalis* X. de Demo- crito & Heraclito,

Jamno igitur laudas, quod de sapientibus aliter ridebas, quoties de lixime moveras unum Protulerasque pedem; flebat contrarius aliter?

95. Ὅτι τὸ ἄγαλμα] Iterum ridet *Φειδίων* illam metaphoram Theagenis. Eodem mox spectat, cum de Canone Polycleti loquitur. *T. F.*

11. Ὁ τὸ Πολυκλεῖτι καὶ καὶ ἔστι] Ὁ τὸ Πολυκλεῖ- τε καὶ καὶ, ἐπὶ. *Th. M.*

Ὁ τὸ Πολυκλεῖτι καὶ καὶ] *Plinius* XXIV. *Idem* (Po- lycretus) & *Doryphorum* *utiliter puerum facit, & quomodo Canone artifices vacans, lineamenta oris ex eo poten- tes, velut a lege quadam.* *Hujus Canonis, vocantur* que-

doquidem execrabilis ille iste Theagones suam impurissimae orationis suae Horacii fecit lacrimas ; ego e contrario a Democriti risu incipiam , & de novo risit tantum , ut etiam nostrum plures ad risus societatem pertraheret.

8. Dein se convertens , *Auc quid enim aliud , inquit , viri , faciendum est , ubi audimus dictiones adeo ridiculas , videmus autem viros senes despuendae cujusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publico . Ut autem sciat , quale simulacrum sit jam comburendum , me audite , qui diligenter observavi illius animum , & vitam exploravi : quaedam vero de civibus istius exquirendo cognovi , iisque , qui necessitate quadam recte istum nosse debebant .*

9. Hoc enim fictum naturae manibus simulacrum , hic Polycleti canon , cum ad virilem aetatem pervenisset , in Armenia deprehensus in adulterio plagas accepit sane multas , ac tandem saltem de segulis effugit , obturatum taphano podicem auferens . Deinde adolescen-

958αο , ἐγὼ χε' τὸ ἐναντίον ἀπὸ τῷ Δημοκρίτῃ γέλωτ' ἄρξομαι καὶ αὖτις ἐγέλα * ἔπι πολὺ , ὥστε καὶ ἡμῶν τὴς πολλὰς ἔπι τὸ ὅμοιον ἐπισπάσαο .

Εἶτα ἔπιτρεψας αὐτὸν , ἦ τί γ' ἄλλο , ἔφη , ὦ ἄνδρες , χρὴ ποιεῖν ἀκρόντας μὲ ἔτω γελοίων ῥήσιων , ὁρῶντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίῳ καλαπτύτῃ ἔνκα , μονοεχὶ κωδιστῶντας ἐν τῷ μέσῳ ; ὡς δὲ εἰδέναι ὅτι οἶόν τι τὸ ἀγαθὰ ἔστι τὸ καυθόμενον , ἀκρόατέ μιν , ἐξαρχῆς ὠρεφυλάξαντ' ἢ γινώμην αὐτῷ , καὶ τὴν βίον ἔπιτηρήσαντ' ἵνα δὲ ὠρεῖ τὴν πολιτὴν αὐτῷ ἐκπυθόμεν , καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβοῶς εἰδέναι αὐτόν .

10 Το γ' ἡ φύσις τῷτο πλάσμα καὶ δημιουργήμα , ὃ τῷ Πολυκλείτῃ κανὼν , ἔπει εἰς ἄνδρας τελευτῶν ἤρξαο , ἐν Ἀρμενίᾳ μαχεύων ἄλως , μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε , καὶ τέλ' ἔχ' τῷ τέγεσ' ἀλόμεν' ὅτι ἐφύγε , ῥαφανίδι ἢ πυγῇ βεβυσμῶν .

εἰ-

a Ἐπιπολὺ] Jam & sic P. cum ante divideret. b Ἐπι] Recte B. S. Aliae Ἐπι, quasi nova periodus inciperet. c Ἀλλήμ'] Sic omnes. Malim ἀλλήμ' .

4. Κοδιστῶντας] Κοδιστῶντας. G. Lege καλυπτόντας. 15. Διόφυγι , ῥαφανίδι] Τοὺς μοιχοὺς ἢ τοιαύτως ἀποκτείνου τῶν παλαιῶν ὡς ποινῆς ἐπὶ τῷ ἔλεει μὲν * πάλ-

λιν τὰς ἑτέρας , τελευτῶντας , ῥαφανίδα τῇ πυγῇ τῷ μοιχοῦ πρὸς ἄλως ὄντων. V.

* Πάλαι] Lege ποινῆς. J. Grm. Sed & ita legas, post ἀλλήμ' .

+ ἄλλας] ἄλλας αἰτίας ὡς ad Catull. p. 42. ubi non intellexit τοιαύτως. J. Grm.

quoque in lib. de Saltatione (c. 75.) Lucianus. τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτην Κανὼνα οὕτως ἐπιδιδέτω μοι δοκῶν.

Sed rem omnem optime describit Aristophanis Schol. in νηφελαις ad hunc versum,

15. ῥαφανίδι τῷ πυγῇ βεβυσμῶν] Supplicium deprehensorum in adulterio. τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανίσι ἡλαυνον κατὰ τὰς ἰδίας. Hesych. huic supplicio insuper addit depilationem & cineris calidi asperitionem Scholia. Aristophan. ad nubes. J.B.

τί δ' ἢ ἢ ῥαφανιδὸς γι πινδῆς σοι , τίρμα τι τιλῆς;

ῥαφανίδι τῷ πυγῇ βεβυσμῶν] Catullus:

ἔτω γὰρ , αἰτ' ἔτ' , &c. Neque enim vacat transferre . Ceterum mihi obiter monendus est lector , versum illum corruptum esse . Qui pote , inquires , cum ita planus sit ; ita facilis sit ? Atqui ita est . Nonne una syllaba modulum sui generis excedit ? Lege itaque ,

As sum te miserum , malique fari ,
Quem attrahis pedibus , praesente porta

τί δ' ἢ ἢ ῥαφανιδὸς γι πινδῆς σοι , τίρμα τι τιλῆς ; T.F.

(hoc loco idem est ac πινδῆς)
Percurrens raphanisque pugileisque.

εἶτα μεράκιόν τι ὥραϊον Ἀφθείρας, τρι-
χιλίαν ἐξωνήσατο ὧδε τ' γονέων τῷ παι-
δος, πενήτων ὄντων, μὴ ὅπι τ' ἀρμότην
ἀπαχθῆναι τ' Ἀσίας.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔάσειν μοι δοκῶ
πῆλός γ' ἐτι ἀπλαστῶ ἦν, καὶ εἰδέπω ἐν-
τελὲς ἀγαλμα ἡμῖν ἐδεδημιόργητο. ἃ δὲ τ'
πατέρα ἔδρασε, καὶ πάντι ἀκῶσαι ἄξιον,
καίτοι πάντες ἴτε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέ-
πνιξε τ' γέροντα, οὐκ ἀναρχόμεν αὐτόν
ὑπὲρ ἐξήκοστα ἐτη ἥδη γηράντα. εἶτα ἐπει-
δὴ τὸ πρᾶγμα διεβέβητο, φυγὴν ἑαυτῷ

ulum formosum cum corrupisset, tribus mil-
libus redemit se a parentibus pueri pauperculis,
ne ad Praesidem Asiae deduceretur.

10. Haec, & quae sunt in hoc genere, pla-
cet omittere: argilla enim adhuc erat infor-
mis, nondum inde perfectum nobis simulacrum
effictum fuerat. Quae autem patri fecerit,
audire omnino operae pretium est. Quamquam
nos omnes & audistis, ut senem suffocave-
rit, non passus illum ultra sexaginta annos jam
senescere. Deinde cum per vulgatum esset facinus,
exilio

16. Τριχλίαν] Subaudi δραχμῶν. F.G.
Τριχλίαν ἑξωνήσατο] Vertunt tribus nummorum mil-
libus redemit, in quibus vocem secundam subducta li-
nea notavit Pater, qui haud dubie voluit intelligi τρι-
χιλίαν δραχμῶν. Et merito. Quum manifeste sic intel-
ligere appareat ipsum Lucianum ex D. Meretr. XI. ubi
Charmides ait, καὶ τοι τοσαῦτα παρ' ἡμῶν λαμβάνουσα,
καὶ ἵν' ἑταῖρὸν χιλίας αὐτοσση σὺν εἰχῶν δίδωται, ubi inter-
pres simpliciter mille petenti, quum intelligat δραχ-
μῶν, quomodo vertit in Pseudologista cap. 30. πντή-
κοστα ἐ πλιακοσίας ἑξήκισι septingentas & quinquaginta
drachmas: & ex Asini loco manifestiore, καὶ πενήκοντα
μοι πῶντι ἐ ἱκόντων Ἀττικῶν, ubi idcirco vertere etiam
potuerunt quinquas & viginti drachmis Atticis. Sic er-
go debuerunt quoque cap. 8. in Saturnalibus, πρὸς
ταλάντων γι ἐ ἰουμάδων, ubi vertunt talentis & decem
nummorum millibus. J.G.

18. Ἐπὶ τ' ἀρμότην ἀπαχθῆναι τ' Ἀσίας] Vox ἀρ-
μότης olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui
mittebatur praefectus alicujus urbis aut regionis. At
tempore Luciani pridem defierat usus ejus magistra-
tus & vocis, nam ἀνέπατος a Graecis, Proconsul a
Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus A-
siam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta
antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Ro-
manum proconsulem, penes quem erat jus gladii ad
punienda crimina. Palm. Intelligit Proconsulem. Dio-
dorus Siculus lib. 13. existimavit vocem esse Laconicam,
vel Laconibus peculiarem. ὁ δὲ ἐν τῇ πόλει καθι-
στάμενος ὑπὸ Λακωνοειμοσύνῃ τῶν γυναικῶν (ὅτι οἱ Λάκωνες ἀρ-
μοσύν ἱκέλουν) &c. At ego de Laconibus dici ἀπλῶς
non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. VII. Ἐλ-
λαδικὸν usurpavit, ut & Plusarchus in vita Demetrii,
ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμαλκτὴν ἐ ἀρμότην
Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostae aliter
dicebantur ἀρμότης. Xenoph. lib. IV. alibi autem
ἀρμίζοις, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειράτης,
& sexcenta alia. T.F.

21. Πηλός] Legend. Casaub. ad illud Persii, uduum &
molle lutum es. J.B.

28. Ἀλλ' ἄκουε ἀμύχαν] Id aliter Graeci dicunt,
γὰρ πρὸ γὰρ ἰλαίνω. T.F.

30. Θουραστὴν σοφίαν τ' Χριστιανὸν ἔχοντα] Athenag-
oras Apologia. Th. M. Εἰρωνικῶς. T.F.

Θουραστὴν σοφίαν τ' Χριστιαν.] Ironice hoc dici, non
est, quod moneam. sed vel sic sanctitatem Christianae
Religionis huic scurræ agnitam satis patet, qui
neque hic neque in sequentibus ullius eam sceleris
cum ignaro illius aetatis vulgo ream arguat. Non,
ut Tacitus, per flagitia invisos, & odio humani generis
novissima meritos, dicit, (Ann. XV. 44.) aut exi-
stabilem superstitionem. Ipsi postea Christiani suam re-
ligionem Philosophias nomine saepe appellarunt, uti
apud Chrysostomum passim, aliosque Patres, videre
est. M. du S.

32. Ἰερῶν ἐ γραμ.] Christianorum Doctores Ju-
daeorum titulis, vir apud priores minime versatus
ornat; quorum posteriorem Aegyptiis etiam alibi tri-
buit B. pr. c. 14. Φιλοφ. 34. & Marc. c. 4. Γραμμα-
τῶν nullos apud nostros illa aetate invenimus. Apud
Christianos illius temporis Presbyteri, vel Episcopi tan-
tum audiebant. M. du S.

33. Καὶ τί γὰρ] Non vidit Interpres harum vocu-
rum venustatem. T.F.

Ibid. Παιδαὺς αὐτοῦς ἀπόφως] Ita Xenophon in luculen-
tissima illa de Agefilao rege oratione, παιδαὺς ἀπὸ δαδῶ
τ' τισαφίρην τῇ ἀπάτῃ. T.F.

34. Προφ. καὶ Διασάρχης, καὶ ἑταυ.] Et hi, excepto
secundo, a Judaeis petiti tituli. De quibus singulis
haec paucis accipe. Duplex apud Christianos Prophe-
tarum genus fuit; priores quibus a Spiritu sancto actis
futura praedicere dabatur. Cessasse hi cum Apostolis
videntur. Posteriores, doctores tantum, nullis ex-
traordinariis spiritus donis instructi, quibus illi prio-
res. Utrumque genus hoc prophetandi agnoscunt,
non perfunctorie legenti, sacrae novi Testamenti scri-
pturae. Quosnam, cum secundo loco Διασάρχης di-
citur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris
Ethnicorum desumpta, in quod Christianum munus
quadret, non satis constat. Cum tamen ipsi Chri-
stiani nomen Δίασος de suis conventiculis non re-
spuerint, principem Ecclesiae, sive Episcopum voluisse,
vero ab simile non est. Συνογωγῶν idem sermo ei sub
alio nomine designat. M. du S.

35. Πά-

exilio a se damnatus oberravit aliam alia terra permittans.

II. Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidit, in Palestina cum sacerdotibus illorum & scribis versatus. Et, quid multa? Breui tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta ipse, & chori illorum praeful, & concionator, & solus omnia. Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipse conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebant, &uebantur legiflatore, & sancti scribebant antistitem. Nempe magnum illum ad-

καλαδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοις ἀμείβων.

Οτε τὸ ἔθνος τὸ θαυμαστὴν σοφίαν τὴν Χριστιανὴν ἐξέμαθε, καὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν ἐκτελέσας, καὶ τί ἄλλο; ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτῶν ἀπέφηνε, προφῆτης, καὶ διασάρχης, καὶ ἑναγωγὸς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τὴν βίβλιν τὰς μὲν ἐξηγείτο, καὶ διέσφαρι, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ἐνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκάλει. ἠγῶντο, καὶ νομοθέτη ἐχρῶντο, καὶ πρὸς ἅπλιν ἐπέγραπον. καὶ μέγαν γῶν

a. ἠγῶντο] Sic Mf. RG. Ἐδηγῶντο Edd. male.

30. Θαυμαστὴν σοφίαν τὴν Χριστιανὴν] Θαυμαστὴν μὲν ἐν, ὁ μὲν, καὶ παντὶς ἡ ἐκτελέσας θαυμάσιον. καὶ ἐν τῷ

• Ἐκτελέσας] Scripsit, credo, ἡμεῖς.

M. du S.

35. Πάντα μόνος] Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. J. B.

Πάντα μόνος αὐτὸς ὢν] Alciphron. II. 3. p. 236. ἵνα γὰρ αὐτῆς οἱ μὲν πάντα. Ubi Bergl. plura similia. Sed habuimus etiam ap. Nostrum in Tyrannicid. c. 4.

J. F. R.

36. Τὴν βίβλιν] Hinc discite quanta veneratione sacros tum prosequerentur Libros; quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De sacris enim cum veteris tum novi Testamenti libris hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquires, nullo discrimine libros Peregrini ipsius mox his annumerat, cum addit, & ab eo multos scriptos. Quid mirum si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit. Libros a se conscriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam oscitanter circa has res verfabantur Christiani, quin mox fraudem & sensuri fuissent, & ut par erat, respuituri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad examen revocata, rejectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde Divinum esse constaret. M. du S.

37. Καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἠγῶντο] Ultima vox ex Mf. R. G. est; omnes enim impressi ἠδηγῶντο corrupte. Genuinam esse quam sequimur scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignarus, omnes a Christianis pro diis cultos, qui Religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditorem ejus Christum adorari ab

iis compertum erat. Qua in re ratio cum & conjectura mirum quantum fefellit. M. du S.

38. Ἐκτελέσας ἡδηγῶντο] Restitue ad fidem Mf. R. ἡδηγῶντο. Res per se patet. T. F.

39. Πρὸς ἅπλιν ἐπέγραψεν] Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Christianis fere ignota sit vox πρὸς ἅπλιν, deceptum credo Lucianum πρὸς ἅπλιν audivisse, quem illi πρὸς ἅπλιν dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si genuinam Luciani scripturam velis; sed de iis quos dixi, praeter usum, intelligenda mens scribentis. Occurrit quidem πρὸς ἅπλιν Rom. XVI. 2. & apud Cyrillum Cat. 6. Petrus & Paulus, καὶ ἑκατέρωθεν πρὸς ἅπλιν, dicuntur. M. du S.

Idem. Τὸν μέγαν γῶν] Istae vocula γῶν, & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse; quae a majoribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est quod dixerat Suidas, Lucianum καθ' ἑαυτὸν τὸν χριστιανισμῶν, καὶ αὐτὸν βλασφημῶν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τῷ Περὶ Περὶ βίβλιν, (melius dixisset ἐν τῇ τῇ Περὶ Περὶ βίβλιν) hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius extet Peregrinus. Bene tamen, quod hic non itidem fecere, ut apud Josephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribusve locis asserit contra Christum scripsisse, & tamen hodie laudat. Qui factum? Nil enim facilius. In locum παραγορίας sufficere ἡγήματι. O timidam pietatem! T. F.

Τὸν μέγαν γῶν] Lege γὰρ.

F. G.

Τὸν μέγαν γῶν] De hujus loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cujus notam praemisimus, eo praecipue inductus quod vocula γῶν, nexum orationis indicare solita, nihil quod referatur habere ei visa est. Non ego is sum qui de rebus leviusculis ultro

γὼν ἐκείνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον, ἢ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπιώδεντα, ὅτι χεῖν ταύτῃ τελευτῇ εἰσήγαγεν ἐς τὸ βίον.

Τότε δὲ καὶ συλληφθεὶς ὑπὲρ τούτου ὁ Πρωτεύς, ἐπέπεσεν εἰς τὸ δισματήριον. ὅθεν καὶ αὐτὸς ὁ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα ἀρετῆς ποιεῖται πρὸς τὸ εἶναι βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξολογίαν, ὣν ἐρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' ἔν ἐδεδέξο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκύνει, ἐξαρπάσαι περὶ αὐτοῦ. εἴτ' ἐπὶ τούτῳ ἢ ἀδύνα-

obus venerantur hominem, illum cruci in Palaestina, ob introducta in vitam haec mysteria, affixum.

12. Tum quidem deprehensus eo in crimine Proteus in vincula coniectus est: quae ipsa res prope illi futurae vitae dignitatem conciliavit, & praestigiarum gloriaeque studium, quae jam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, commanens eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum descripant. Deinde ubi hoc fieri non poterat,

40. Σέβουσιν τὸν ἄνθρωπον] Τὸν ἀληθῆ θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἢ τῷ παντὶ, ὃ λέγει, ποιότη. V.

controversiam movere amem: sed in re praesenti, ne tui fraudi sit Viri Docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luciani loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo terme praestat, pro loco, vobis γοῦν. Aut enim dictum novo exemplo argumentum confirmat, aut artificiose rem quasi in medio relinquens, partem aliquam causae suo sibi jure vendicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti velis; quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cultum etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, longe dispar causa, nescivere id Ethnicum, similemque ab omni parte putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id saltem de Christianis asserere, in alio factitatum, voluerit; & sic etiam optime sibi constat oratio. Duplicem autem hunc vocis γοῦν usum, apud nostrum, ne longius abeam, facile in iis locis deprehendes quae numeri sequentes indicabunt (Duo. c. 1. & A. c. 14. & E. c. 4. & alibi passim.) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An & sequentia apte cohaereant, restat ut expendamus. Negotium autem facessere videtur, quod mox ab exemplo Christi a suis culti ad historiam Peregrini rediens sic infit; τότε δὲ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ &c. Quae verba qui festinanti legunt, mox aliquid desiderant, ad quod illud ἐπὶ τούτῳ referatur; quasi de Peregrino facinus aliquod insigne narrasset, quod simul cum aliis nonnullis (de Christo, ut ille suspicatur) e medio sit a superstitione piis hominibus sublatum. Verum ut non abnuo, in aliis scriptoribus talia ab iis, quos dixi, male feriatis hominibus designata, quorum opera prorsus e medio sustulerunt, aut manca, imo & quaedam dolo malo subfarcinata, reliquerunt; ita hic sane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐπὶ τούτῳ, ad scelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri voluit, mox dilucemus. Quaestionibus de Christianis habendis uno opus erat hoc crimine, si Christiani deferrentur; seu quod adeo invaluisse calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter se scelera patrare; seu quod religionum ubique receptarum subversio, & adeo atheismus falso iis affictus, omnia exsuperans

scelera, nefas habebatur. Consule, si lubet, de calumnia quam dixi, Min. Felicem. De quaestionibus vero, Plinii epistolae. Ἐπὶ τούτῳ, ergo & hic id solum designat quod supra dixi, nempe quod Christianus & Christianorum doctor maximi nominis: quod per se jam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex sequentibus; dimissus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Christianus esset, crimini tunc datum est.

M. du S.

Τὸν μέγαν γοῦν] Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γοῦν commode lectorem revocat a Peregrino ad ea, quae de Christianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumeliosum his, quae adhuc legimus? Caeterum viderint, qui possunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, sed μέγαν, pervulgatum crimen, a Judaeis ortum, ut alia.

J. M. G.

48. Οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποι. τὸ πρ.] Quam obstantes fuerint praecepti, quod Apostol. I. ad Hebr. XIII. 3. verbis, μεμνησθε τῆς συμφορῆς τοῦ Ἰησοῦ, dedit, luculentissimo hic Lucianum declarare testimonio, monet Rev. J. Elph. in Obs. Philol. ad h. l. N. T. Conf. & c. 16. hujus Narrationis.

J. F. R.

49. Πάντα ἐκύνει] Subaudi λόγον. F. G. Nam πάντα λόγον & πάντα λέγει esse Proverb. a Graecis ortum, vid. in Erasmi Chiliad. p. 120. Sed & κύνει pro moliri, tentare, in aliis locutionibus usitatum, ut κύνει τέχνην, artem adhibere, Aphthon. Fab. 4. pro admonere Noster Asin. c. 48. Κύνει παιδευτήν. Magistrum arguere, Liban. Ep. 18.

J. F. R.

54. Γραῖδα, χρίμας τινός] Duplex hic, & utrumque sane insigne, Christianae tum fortitudinis tum charitatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars audituri docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitio mentes excaecasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici Religionem Christianam, quae quod ipsi in perquam paucis, iisque ex-

miis

Καὶ μὴν καὶ τὸ ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ὄντων, ὅν
 ἥκόν τινες τῶν Χριστιανῶν φυλλόντων ἀπὸ τῆς
 κοινῆς, βοηθήσοιες, καὶ ξυναγορεύσοιες, καὶ
 ἀμνηστῶν τοῦ ἀνδρα. ἀμνηστῶν δὲ τῶν
 τὸ τάχος ἐπιδείκνυν, ἐπιδείκνυν τι τοῦ
 τον γέννη, δημόσιον. ἐν βραχεὶ γὰρ ἀφιδύ-
 σι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περειγρίνῳ πολλὰ
 τότε ἦκε χρήματα παρ' αὐτῶν ὅτι προ-
 φάσει τῶν δεσφῶν, καὶ πρόσδοσι καὶ μικρὰν
 ταύτην ἐποίησατο. πεπεῖκασιν γὰρ αὐτὸς

a. Ἐποίησατο] Ἐποίησατο Edd. male.

bant. Sed viro alioquin erudito & eloquenti in men-
 tem non potuit hic non venire Socrates; cuius com-
 paratione apud Ethnicos homines haud magno cona-
 tu risum erat in Peregrinum constaturus. M. du S.

62. Τὸν δὲ Ἀσίᾳ πόλεων] In Syria erat Peregrinus in
 vincula conjectus, ut liquido patet ex c. 4. & 11. &
 mox a Syriae Praefecto emissum audies: quod ideo
 observo, ne quem itineris ab eis ea causa suscepti fu-
 giat magnitudo, utque, quae deinde de Christiano-
 rum celeritate & in universum cura adduntur, melius
 intelligantur. M. du S.

63. Ἀπὸ τῆς κοινῆς βοηθ.] Nihil sane magnificentius
 de Christianorum charitate praedicari potuit, cuius
 cura ac sollicitudo non corpori tantum, etsi corporeis
 etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum
 consulit; quem ratione & consolationibus adversus
 mala instruit & armat. Quin, quod majus est, ex
 ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Pe-
 regrino Christianos ludum jocumque habeat. Pausa-
 nias in *vita Aristomenis* eadem ferme verba usurpat p.
 236. Ed. Ox. *Corn. Nep.* cui ea vita subjuncta est. ἄν-
 δρας δὲ τῶν ἐν τῇ πόλει πῶς πῶς ἀμνηστῶν. &c.
Praemissis civitatum Principibus, qui socios consolarentur.
 M. du S.

65. Ἀμνηστῶν] Hoc propter susceptum ab iis iter
 tam longum nunc addit; ut facilitatem Christiano-
 rum, ad suam historiam magnopere facientem, of-
 tendat. Qua in re, dum prae studio detrectandi, ut
 sit, res in medio posita male interpretando corrup-
 pere enixissime conatur, eximium imprudens Chri-
 stianorum decus praedicat; & ut sapere videntur, co-
 lum ipsum, ut ait ille, vituperat. M. du S.

67. Γέννησι, δημόσιον] Commate haec distinxit Se-
 lan. quod aberat ab Edd. F. F. R.

Ibid. Ἐν βραχεὶ γὰρ ἀφιδύσιν πάντων] Illico enim nulli
 rei parcunt. Interp. Male. Vertendum enim fuerat:
 Nam, ut paucis absolvam, nulli rei parcunt. Id *πα-
 ραδειγμάτων* monemus, nisi tamen ipsi per se vide-
 rent. T. F. Ego commate post γὰρ addito sensui con-
 sului. F. F. R.

70. Πρόσδοσι καὶ μικρὰν ταύτην ἐποίησατο] Corruptus
 locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe
 debet, *ἐποίησατο*, referrique ad Peregrinum, qui ex

13. Quin etiam ex Asiaticis quibusdam
 viribus, Christianorum missu publico, venero
 quidam, adjutori virum, & advocari ejus
 futuri, consolaturique. Incredibilem enim
 alacritatem ostendunt, si quid tale fiat publice.
 Ut enim breviter dicam, nulli rei parcunt.
 Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis
 venere vinculorum causa pecuniae, eumque
 reditum habuit sibi non mediocrem. Persua-
 se-

Christianorum caritate *lucrum uberrimum fecit*; cuius
 causam mox assert, *πεπεῖκασιν γὰρ, &c.* Cum haec
 scripsissem, animadverti, non aliter fuisse in codice
 veteris interpretis: vertit enim, *non vulgarem rerum
 proventum lucrificabas.* Viden' tu interpolatio quid
 faciat? T. F.

71. Ἐποίησατο] Corrige *ἐποίησατο*. F. G.

Ἐποίησατο] Emendationem T. Fabri ut necessariam
 in textum admisimus. Quid enim est, quod omnes
 Libri nostri praefertunt *ἐποίησατο*? M. du S.

Ibid. Περειγρίνῳ γὰρ &c.] Christianorum dogma. F. G.

Περειγρίνῳ] Christianos hucusque levi quasi arma-
 tura adortus, totis jam viribus cominus aggreditur;
 quippe quos primo dementes ac furiosos; mox calli-
 do & nequissimo cuique ad fraudem patentes facit.
 Incipit jam hinc totius Antiquitatis Ethnicae gravissi-
 ma in speciem Christianorum infectatio, re ipsa praec-
 tantissimum testimonium. Quae enim duo ut de-
 mentiae stultitiaeque summa proponit argumenta, ea
 ipsa, rem recte putantibus, summa laus & eximia
 videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de Fi-
 de Christianorum quantum sit vide; quos ait *mortem
 ideo contempsisse.* Non id agam sane nunc, ut Fidei
 nostrae sanctissimae certissimaeque fundamenta, quam
 solide jacta sint, ostendam: majoris id quam harumce
 notarum est molis, neque hujus instituti; id modo
 mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius
 de Fide, Patientia, ac Fortitudine suorum unquam
 dici aut praedicari potuisse, quam ea sunt quae huic
 veritatis extorsit vis, cum dicit *adeo mente captos, ut
 mortem immortalitatis spe contemnerent, sique ultra fe-
 re sese offerrent.* (Hujus Constantiae meminit & *Pli-
 nius* ad Trajanum X. & Antoninus etiam Imp. apud
Euseb. IV. 13. Nostros enim hic non allegabimus.)
Vinding. p. 13. M. du S.

74. Ἐκείνους ἰαντροὺς ἀποδιδάσκων] Martyres nostros
 designat, quos Epictetus vel Arrianus aiebat id facere
 ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ θυμῶν; quos enim ibi Galileos vocat.
 nullus dubito quin sint Christiani, lib. IV. c. VII. T. F.
 Ἐκείνους] Non itaque verbis tantum, ut vani So-
 phistae, & ipsi graviiores Philosophi, contemptum
 mortis prae se ferebant; quorum pauci cum in rem
 praesentem ventum est, erectum illum atque imper-

ferunt enim sibi miseri in universum quidem se futuros esse immortales, & perpetuo tempore victuros: unde etiam contemnunt mortem vulgo, suaeque se sponte occidendos praebent. 78. Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse invicem fratres, postquam semel transgressi, Graecos Deos abnegaverint, adoraverint autem affixum illum cruci suum Sophistam, atque ex ipsius legibus vivant.

οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸ αἰεὶ χρόνον. παρ' ὃ καὶ κατὰ φρονέειν τὴν θανάτου, καὶ ἐκόντες αὐτῆς ἐπιτιδύσασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτῆς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶναι ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἅπασι παρὰ τὴν φύσιν, θεὸς μὲν τῆς Ἑλληνικῆς ἀπαρήσων, τὸ δὲ ἀνεσκολοπισμὸν ἐκείνου σοφιστὴν αὐτῶν προσκυῖναι, καὶ τῆς ἐκεί-

6 Αὐτοῦς] Ἐαυτοῦς Fab. Αὐτοῦς Edd.

78. Τὸν Ἑλληνικὸν ἀπαρήσων] Μικρὰ κεφαλὴ, ἢ προ βραχίονος αἰτοῦς ἢ ταύρου ἢ χρυσοῦς θυσιῶν ἢ ὀρνυῶν ἀξίως, καὶ μὲν ἢ ἄλλοι δὲ κατόχους λῆρον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς θιῶν, οὐν τοὺς τοιοῦτους οὐκ ἀξίως φησὶ παραβάσας. V.

79. Τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμὸν] Οἷα λυρῆς, ἢ κατὰ τὴν,

κατὰ τὴν στήθεσσι Χριστοῦ; ὅς τε ἐ τούτῳ ἵκεν, ἢ ἀδελφὰν ὡς ἀδελφῶν πολέσει, ὡς ἢ ὡς ἀδελφῶν, καὶ ταῦτα ἀποσύνθετα. ὡς τὸ ἀπαρῶν συγχύσις ἢ βολιμῶν πᾶσι γυμνασίου εὐτραπείας, μισαί, καὶ ἀκαθάρτοι, ἀλλοτρίῳ τὸ ζῆλος, καὶ μέτοχοι τὸ πᾶσι πολέσει. V.

* Καὶ χρυσὸς θυσιῶν] Haec corrupta censeo. Respicit autem in primis c. 5. θυσιῶν. M. du S. † Ἑλληνικὸν Ἑλληνισμῶν. V. ‡ Ὅς οὐ] Si huc inferuit Solan. cum id ante editum lege-

retur post ἀθανάτου.

§ Ἀθανάτου — καλῶσι] Ἀθανάτου — καλῶσι V.

¶ Παραβάσας &c.] Παραβάσας — διακρίσει V. Sed emendationem primi Editoris secutus sum. M. du S.

territum obtinuerunt animum. Non ita, inquam, Christiani; apud quos mortis contemptus ex ipsa morte conspiciebatur, non ex sermonibus orationibusve ad pompam fere & a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum insana & impotenti proutus rabie, supplicia omnisque generis tormenta imminebant. His non delati solum ac deprehensi cervices alacriter subdebant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtrahuri; verum reperti etiam qui sese morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cujus rei exempla apud Christianos qui illius aetatis historiam proximi ipsi scribere, invenias non pauca; unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum putem, narrat in *Apologia priore*, (anno uno aut altero ante hoc opus edita) *Iustinus Martyr*, quem vide. De eodem argumento consule etiam *M. Aurelium Anton.* XI. 3. & in eum locum *Gasseri* notas, qui ex *Clemente Alex.* allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, judicandum censeo: ut enim temeritatis culpa absolvi non posse arbitror, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant: ita, ut heroicam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox rapti sunt.

M. du S.

75. Ἐπειτα] Quemnam voluerit *primum Christianorum Legislatorem* esse, qui verba hic facit, aut sub ejus persona *Lucianus*, haud multum sane nostra interest; cum utrique parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim *Mosem* sive *Christum* innuere voluerit, quos solos Legislatores agnovere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. *Moses enim pro fratribus habendos eos*

TOM. III.

solos sancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut per circumcisionem aliosque Christianis jam abrogatos ritus, infutitii essent: Christus autem hujus dogmatis *verus Auctor*, idem ille est qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde & nonnullis Paulum designare visus est. Sed frustra laborant qui quod nescivit qui dicebat, facere volunt ut sciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicit disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, charitatis mutuae jactum fundamentum. Hoc qui ait *fando* inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit vides: quid veri subtili minime monendus, quisquis Christianus haec legis.

M. du S.

Ibid. Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος] Quis hic primus legislator Christianorum? ipsemet Christus, inquires. At non ita sentit *Lucianus*. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab ἀνεσκολοπισμῶν ἀνδρῶν, quod sane in primis considerandum videtur. Paulum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quae neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quod toties apud Paulum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat *Lucianus*, fortasse alluserit ad aliquod Pseudo-Euangelium, ex eorum numero, quorum nomina, & aliquando testimonia, memini me apud *Epiphanium* legere. T. F.

78. Παραβάσας] Quid facias homini tibi tam turpiter obloquente? En tibi *Lucianum* illum, tam acrem Deorum suorum in omnibus opusculis insectatorem, nunc sub nescio cujus persona Christianos in invidiam summam idem ob factum adducentem?

M. du S.

79. Ἀνεσκολοπ. — σοφιστὴν] Duplex his verbis crimen continetur; quod *Sophista*, quod ut *maleficus crucifixus*. Ad prius quod attinet; toto coelo, quod

Vv

ajunt,

ἐκείνους νόμους βιάσιν. καθ' αὐτοὺς οὖν ἀπάν-
των ἐξίσης, καὶ κοινὰ ἡγῶν, ἀνευ τινὸς
ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα δεξιόμε-
νοι. ἢν τοῖνυν παρήλθῃ τις εἰς αὐτὸς γόνος,
καὶ τεχνίτης ἀνθρώπου, καὶ πράγμασι χρη-
σθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλοῦσι
ἐν βραχεὶ ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγ-
χανών.

Πλὴν ἄλλ' ὁ Περειγρῖν ἀφείθη ἑαυ-
τῷ τότε τῇ Συρίας ἀρχόντῳ, ἀνδρὸς φι-
λοσοφία χαίροντῳ, ὃς συνείς τῇ σπουδαίαν
αὐτῷ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν σποθαεῖν, ὡς δό-
ξαν ἔπειτα τέτρω σπουδικοί, ἀφῆκεν αὐτόν,

Quare omnia reliqua aequae contemnunt, &
arbitrantur communia, quae quidem nullo
idoneo argumento receperunt. Si quis ergo
ad illos veniat impostor, & callidus homo,
58 & rei rebus qui sciat, illicet brevi statim tem-
pore dives factus homines imperitos albis den-
tibus deridet.

14. Verum Peregrinus ab eo, qui tunc
praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui Phi-
losophiam amaret, quique intellecta istius
amentia, eumque mortem optaturum, mi
famans eo nomine relinqueret, hominem, ne
di-

α Κοινὰ] Sic & Fl. cum cett. Κοινὰ T. Fab. male.

ajunt, errat Orator iste, qui *Sophistae* titulum Chri-
sto affingat, ab iis artibus alienissimo, quibus Sophi-
starum natio hominibus imponit: nec doctus, nec
eruditus humanave facundia spectandus noster Jesus
fuit, ut in invidiam hac de causa adducatur. At id
cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem jam
plenum conspicerent, nec qua ratione tot hominibus
persuaderi doctrina, a recepta immane quantum ab-
horrens, intelligerent, ad id quod promptum erat
decucurrere, ut dicerent Austorem illius doctrinae
Sophistam insignem. Quibus si notior paulo fuisset,
miracula potius, quibus fere suam innoxiam religio-
nem, carpenda fuissent: carpendae prophetiae, qua-
rum implemento se Messiam esse, tot ante seculis
humano generi a Deo promissum, demonstravit: car-
penda praeceptorum sanctitas, quae, lenocinii ver-
borum procul, mentes hominum suo splendore illu-
strat & trahit. Haec Celsus alique, sed frustra, ten-
tarunt, a Christianis doctoribus solidissime, & a rebus
ipsis refutati.

M. du S.

82. Κοινὰ ἡγοῦνται] Etsi verti potest, eo significa-
tu accipiendo κοινός, quo locis aliquot novi foederis
usurpatur, mihi tamen sese probat emendatio, nem-
pe κοινὰ ἡγοῦνται, vana & inutilia esse existimant. Ne-
que enim Graeci, quod quidem commemoraverim, ita
usurpant κοινός.

T. F.

Κοινὰ ἡγοῦνται] Hujus loci sensum, scripturaeque
hujus veritatem jam pridem in dissertatiuncula asse-
rui, quam de *stylo novi Testamenti* in Academia Fra-
nequerana editam, aliis ejusdem argumenti adfuerit
dignatus est Cl. Jac. Rhenferdus in eo *synagmate*,
quod ejus opera an. 1701. prodiit. Quo cum aman-
dare lectorem possem, ne tamen hac in parte ope-
ram nostram desideret, in pauca conferam quae fu-
sus illic a me sunt jam dudum observata. De emen-
datione, ut vides, cogitavit Tan. Faber; quibus in-
ductus rationibus, vix satis adsequor; nihil enim huic
loco voce κοινός convenientius. Missio namque priore

illo accusationis capite, ad posterius se jam accin-
gens, a legislatore monet edocēos Christianos, sese
mutuo pro fratribus habere. IDCIRCO, inquit jam,
omnia contemnunt, (sua bona, scilicet, suas faculta-
tes) & eadem illa omnia COMMUNIA habent vel du-
cunt (ut inter fratres decet.) Egregium sane enco-
mium primis illis Ecclesiae temporibus debitum, &
ab infensissimis Christianae Religionis hostibus vi ve-
ritatis extortum. Agnoscis jam germanam eorum
progeniem, quos in Act. Apost. II. 44. omnia habuisse
communiam legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras
κοινὰ τὰ τῷ φίλῳ esse pronuntiavit, & reapse inter suos
comprobavit. Vide Porphy. No. 33.) At in sequio-
rem id mox partem inlectator trahit noster, cum
continuo ait; si itaque transeat ad ipsos impostor, cal-
lidus, versutus, quique forsceat uti & suis consulere
rebus, repente dives fiet, usus hominibus facilibus, lar-
gis, & simplicibus. Quae cum ita sint, & omnia
usque adeo liquida & aperta, quid emendatione opus
fuit, qua depravatur textus, non juvatur? Fuit etiam
reperitus qui vocem κοινός hoc in loco de impuritate
contenderet intelligendam. Quo quid absurdius aut
inscitius excogitari possit, non video. In G. tamen
Pasoris codice qui forte ad manus pervenit meas, no-
tatum video, κοινὰ impura. Hujus discipulus Pfoche-
nius arripuit. Sed his missis de re ipsa vide Just. mart.
dial. cum Tryph. 308.

M. du S.

Κοινὰ ἡγοῦνται] Propter spem immortalitatis, pro-
pter amorem mutuum, contemnunt reliqua, opes,
divitias, & communia putant, ut aquam, ut aërem.
Nimis nota est vetus illa bonorum communio, nimis
aperte eodem referuntur sequentia, quam ut vel de
illa Hellenistica notione τῷ κοινῷ h. e. profani, vel de
emendatione in κοινὰ, in mentem venire nobis debeat.

J. M. G.

Ibid. Ἄνδρες τινὲς ἀπ. πίς.] Christianorum tam effu-
sam in suos beneficentiam cum elevare aliter non pos-
set, stultam fuisse ex eo ostendere conatur, quod
quae-

dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reversusprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, & multos accusationem intentantes. Verum etiam pleraque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex, substantia triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille, ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec universa Parianorum urbs, si vicinas sibi quinque alias assumat, forte vendatur, ipsis cum

ἡ δὲ τὴν κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς οἰκίαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ πατρὸς φόνον ἔτι φλεγμαῖνον, καὶ πολλὰς τῶν ἐπαναλεινομένων τὴν κατηγορίαν. διήρπαξεν δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων ὧστε τὴν ὑποδημίαν αὐτῷ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἄγροί ὅσον εἰς πεντεκαίδεκα τάλαντα. ἦν γὰρ ἡ πᾶσα ἕστια τριάκοντά πω τάλαντων ἄξια, ἣν ὁ γέρον καταλείπει, ἔχων ὅσους ὁ παγγέλοι Θεαγένης ἔλεγε, 5 πεντακισχιλίων. τοσούτοι γὰρ ἡ δὲ πᾶσα τὴν Παριανὴν πόλιν, πέντε σὺν αὐτῇ τὰς γειτονίαςας ὧστε λαβῆσα, πρᾶνείη ἂν, αὐτοῖς ἂν

b Oikían] Sic Mf. RG. Oikían Edd.

6. Τῶν Παριανῶν πόλιν] Παριανὸς ὡς ἴσκειν Περιγῶν, ἀπὸ Πάρου τὴν ἡσ. V.

quaestoribus aerarii sui temere pecuniam publicam committant, nec satis sibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Christianis peccatum fuisse nullibi lego, cavisse tamen videntur Apostoli ne committerent ut huic crimini unquam ipsi paterent, cum mensarum a se ablegata cura, verbi sibi solius ministerium reservarunt; Ecclesiisque, ut sibi viros quam probatissimos in eam rem quaeque praeficerent, auctores fuerunt. V. Act. VI. V. Cels. ap. Orig. I. 8. & Cav. Praef. 23.

86. Αὐτίκα μᾶλα ἐν βραχυῖ] Nemo non videt istud ἐν βραχυῖ posse esse glossema τῷ, αὐτίκα μᾶλα: sed ut Graeci dicunt αὐτὸ πάλιν & βῆσεν ἰδί, &c. ita hoc quoque stare potest.

87. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἰγχανῶν] Simplicibus hominibus inhians, ait Interpolator, sed plane simpliciter. Vertere enim debuerat, Simpliciter homines illadens. Ita Aristophanes ἐν Νεφέλαις.

Μάτριν ἱμοὶ κεκαύσας, σὺ δ' ἰγχανῶν τιθῆξαι.

quo loco quia, si satis memini, nil Græcus Scholiastes dixerat, turpiter vero se dedit Nicodemus Frischlinus, tum neque a me flebitur, tum vero morieris ore hians. bis peccat. Verte. Frustra ego tum flevero, tum enim me illuso morieris. Locum ipsum adire operæ pretium erit. Eum si legisset H. Stephanus, non credidisset lexicographis quibusdam male conciliatis, imo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox est ab Aristophane usurpata, sed in Ἰσπύροις quoque tribus ante act. v. versibus,

— ἰγχανῶται τῇ πόλει.

— urbem illuseris.

ubi Schol. ἰνυόμεναι, Iterum ἐν Σφῆρῃ

K' οὐκ ἰγχανῶται —

Scholiastes ἐγγέλασαι. Ita enim usurpasse τὸ ἰγχανῶσαι arbitror. Locus non succurrit. Cæterum interpretem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. *Emippe qui, ait, hominum idiotarum simplicitate abuti queat.* Eat nunc juvenus & speciosæ librorum fronti credat.

Ibid. Ἐγχανῶν] Credebam olim eodem sensu hic usurpasse, quo N. Δ. VI. ἀποτρίβεις ἐπιχρύπτει dixit, & hic ἐπιχρύπτει scribendum esse; sed emendationis opus non est, vide quid ex *Aristophane* ad eam rem attulerit T. Faber, & confer Mof. c. 14. ἀπὸ τοῦ πλάττει ἰγχανῶν, emuncta sc. pecunia.

94. Οὐδὲ τὴν κολάσεως] Humanitati Praefidis tribuit, quod fortasse rescripto imperatoris referri debuit. Confule *Euseb.* IV. 13. qui mihi ad manum nunc non est.

95. Oikían] In Mf. Cod. Bibl. Reg. legitur planissime, οἰκίαν, patriam, scil. γῆν.

Oikían] Ex Mf. Reg. G. In Impressis enim omnibus erat οἰκίαν. Vid. c. 30.

6. Παριανῶν πόλιν] Στίφανος. Πάριον, πόλιν ἐν Ἐλλασπόντῃ &c. τὸ ἰδιὸν Πάριον. ὁ πολῖτης Παριανός. F. G.

Παριανῶν πόλιν] Peregrini haec itaque patria, quod & *Athenagoras* confirmat, quem vid. p. 72. & 73. & Scaligeri notas, ad *Euseb.* Chron. p. 220. & 221. Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio & L. Vero adstruere conatur; eo ipso quo se Peregrinus combussit anno. Vid. *Allez.* c. 2. Optime autem hic ridet magnitudinem summæ a Theagene dictæ, quæ, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus ejus Censûs octo ad summum millia efficeret.

V v z

18. Παριανῶν

ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ
ὡς οὐρανοῦ.

Ἄλλ' ἐτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἐγκλη-
μα θερμὸν ἦν, καὶ ἔακει οὐκ εἰς μακρὰν
ἐπαναθήσεσθαι τις αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ
δῆμος αὐτὸς ἠγανάκτει, χρηστὸν, ὡς ἔφα-
σαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθῆντες, ἕτως
ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς ἔτι
Πρωτεύς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθε
οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸ κίνδυνον διέφυγε
παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παριανῶν
(ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πινυρὸν ἡμπί-
χελον, καὶ ὤνραν παρήρτηλον, καὶ τὸ ξύλον
ἐν τῇ χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς
ἐσκεύατο.) τοιούτῳ ἔν ὁπφανεῖς αὐτοῖς,
ἀφείναι ἔφη τὴν εἰσάν, ἣν ὁ μακαρίτης
πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι
πᾶσαν. τῷτο ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες
ἄνθρωποι, καὶ πρὸς ἀνανομίας κεχηνότες,
ἀνεκράγον εὐθὺς ἓνα φιλόσοφον, ἓνα φιλό-
παριν, ἓνα Διογένην καὶ Κράτην καὶ Ζηλω-
τά. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωνίᾳ καὶ εἰς τις

hominibus, et pecudibus, et apparatu re-
liquo.

15. Verum tamen accusatio illa et crimen
adhuc calebat, videbaturque futurum, ut non
ita multo post aliquis contra illum consurgeret.
Et maxime ipse indigne ferebat populus, bo-
num senem, uti dicebant, qui viderant, im-
pie a seo periisse lugentes. At sapiens iste
Proteus ad haec omnia videte quid invenerit,
et qua ratione effugerit periculum. Progressus
nempe in Parianorum concionem (jam autem
comam aluerat, et pallium induerat sordi-
dum, et suspenderat peram, et in manu fastis
erat, et tragicum omnino habitum sumserat.)
Sic ergo in conspectum illorum prodicens, per-
mittere se ait, ut universa patris sui felicitis
memoriae substantia sit publica. Hoc ut po-
pulus audivit, homines pauperes et inhiantes
largitionibus, statim exclamant, Unum Sa-
pientiae, unum patriae amatorem! unum
Diogenis & Crateris aemulum! Inimicis
autem os jam obitutum erat, et si quis cae-
dis

18. Παριανῶν] Πάριον urbs in Hellesponto. vid. Steph.
περι πάλιον.

19. Ἐκόμα δὲ ἤδη] Corrupta esse haec verba existi-
mo. Reliqua enim omnia Cynicum sapiunt, sola il-
la coma abhorret a reliquo cultu. In descriptione au-
tem caetera huic famili καὶ χρῶς κυρίας diserte dicitur,
ἀραπ. c. 27. cui statim additur καὶ γυνίῳ βαθεῖ. Mox
ibidem cap. 28. additur ἐκόμα δὲ καὶ τὸ γύνιον ἐτέλλετο,
sed ego levi mutatione scrupulum illum sustuli, dum,
ut illic ostendam, doceo legendum esse ἐκόμα δὲ τὸ
γύνιον, καὶ ἐτέλλετο. Certe apud nullum scriptorem κυ-
νικῶν simpliciter prolaturum de barba, quod hic oportuit,
dictum invenietur. Apud Xenoph. quidem, quod
hic apprimè facere mihi videtur, haec verba extant
p. Ed. Steph. 516. l. 15. πρὶν αὖ τὸ γύνιον τῇ κεφαλῇ
ὁμοίως κομῆσαι. Et hic itaque de barba aliquid addi-
tum oportuit, quod sine Mss. ope ut conjicere non
adeo difficile est, ita cum aliqua audacia conjunctum,
si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cyni-
co ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opuscu-
li cap. 1.

23. Ἀρῶμαι — τὴν ἐπίαν] Gymnosophistas aliosque,
ut liberius philosopharentur, itidem interdum relin-
quere suas opes solitos, quod & discipuli Christi fa-
ciunt, ad Evang. Matth. XIX. 27. compluribus
exemplis, non omisso hoc Luciani, probat Rever. J.
Elser. l. d. p. 90. 91.

24. Εἶμαι] Ἀφῶμαι εἶμαι. Hunc pleonasmum verbi
εἶμαι vide etiam supra de Calum. c. 20. & 16. Et Pseu-
dol. c. 6. & 25. Neryom. §. 16. Eustath. ad Hom. II. A.
20. Hemst. ad Judic. vocal. fin. Diog. Laert. vit. Plat.
p. 168. φῶμαι — ἰατροῦς εἶμαι.

33. Ἐφῶδια τοῦς Χρισ. ἔχον] Quam memores Chri-
stiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum ho-
stium Juliani & Luciani testimoniis adparere, tradit
Rev. J. Elser. in Ep. ad Hebr. XIII. 2.

34. Δορυφορούμενος] Ut Neryom. c. 14. & N. A. VI.
sic etiam usus est Philostratus V. Soph. p. 582. in A-
ristid.

Ibid. Ἐν ἅτασιν ἀφθόνοις ἦν] Optime. Sed hinc emen-
dandus locus qui in Fugitivis (c. 17.) occurrit, καὶ ἅπα-
σιν ἀφθόνοις βιούτας. leg. ἀφθόνοις.

Ἐν ἅτασιν ἀφθόνοις ἦν] Conf. infra Saturn. c. 19. καὶ
αἱ εἰν.

35. Εἶτα ὡς ἑκατοντάς τι καὶ εἰς ἐκατὸν (ἄφθονοι γὰρ τοῖς
αἰσίοις, ἰδίαν τὴν ἀσκήσαν αὐτοῖς)] Impius Lucianus
& qui Christianos saepe suggillat, licet eos & eorum
legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste
confundit Judaicos ritus cum Christianorum lege.
Judaei enim erant ii, qui offendeabantur quodam cibo-
rum genere, at Christiani (ut Petrus Apostolus docet)
cibi nulli polluti existimabantur.

Ibid. Παρανομήσας] Tandem ergo vanum hunc & sce-
lestum hominem deprehenderunt Christiani.

36. Ὁφθῆ

dis injicere mentionem conaretur, lapidibus 3 οὐ πιχειρήσειε μεμνηθεὶς τῆ φύσεως, λίθοις εὐ-
statim petebatur. δὺς ἐβλάλλετο.

16. Iterum ergo in aliud exilium atque errorem egressus est, satis luculenti viatici instar habens Christianos, quorum satellitio instructus copiis omnibus abundabat. Atque 3 aliquamdiu ita alebatur. Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim, pulo, fuerat prohibito illis cibo uti; cum non amplius eum admitterent, ad indigentiam redactus aequum censebat, retractata donatione, 4 a civitate repetere bona sua: datoque libello recipere illa Imperatoris jussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum a civitate Legatis, frustra fuit, jussusque in his, quae nemine cogente constitisset, manere.

17. Post haec terria ab illo suscepta in Aegyptum peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitationem suscepit, ut rufa dimidia capitis parte, oblita luto facie, in multo circumstantium populo, fricando p- 5 o-
dendo, illud quod indifferens ab istis vocatur,

Ἐξήκει ἔν τὸ δεύτερον πλανησόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τῆς Χριστιανῆς ἔχων, ὅφ' ὧν δρυφορεμένος, ἐν ἅπασιν ἀφύτοις ἦν. καὶ 3 χρόνον μὲν τινα ἔτῳς ἐβόσκειτο. εἶτα πᾶσι νομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους (ὥρθη γὰρ τι, ὡς οἶμαι, ἐοδίων τῶν ἀπὸρρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων αὐτῷ ἀπορέμενος, ἐκ παλινωδίας ὥς το δὲν ἀπαιτεῖν πᾶσι καὶ 4 πώλεως τὰ κτήματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδὲς, ἡξίει ταῦτα κομίσασθαι, κελεύσαντος βασιλέως. εἶτα ἰδὲ πώλεως ἀντιπρεσβευσταμένης, ἐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύθη, οἷς ἅπας διέγνω, μηδενὸς κατ- 45 ἀναγκάσαντος.

Τρίτη ὅτι τῶτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον πᾶσι τῷ Ἀγαθόβουλῳ, ἵνα παρὰ τὸ θαυμαστὴν ἀσκησιν δίδωκεν, ἐυρόμενος μὲν τὴν κεφαλῇ τὸ ἡμισυ, χρίόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσω- 5 ο-
πον, ἐν πολλῷ δὲ τῷ πᾶσι ἐρωτῶν δὴ μω ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ 78-

a. Το ἀδιάφορον] Sic Edd. omnes. Τὸν ἀδιάφορον — καλυμμένον Tan. Fab. Ἀδιάφορον Mf. RG. male.

42. Εἶτα τὸ πώλεως ἀντιπρεσβευσταμένης] Καὶ πῶς, οἱ πατριολογίας Περιγῆν, οὐκ ἀντινέκλῃ πᾶσι τῷ Παριανῶν * τὸ πατριολογίας, ἀπαιτεῖται τῷ Ἀφ' τῇ πατριολογίας, ὡς ἴσθης, ἀφαιρῶν τούτοις ἀγρῶν; ἢ καὶ οἱ πάντας συκα-

φαντεῖς, πάσης ἀρετῆς σκῶπτα, καὶ ἀφ' ἐβόλου. V.

51. Ἀναφλῶν] Ἀναφλῶν λέγεται μαλάται, τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποστῆναι τὸ καλύπτειν τὴν βέλαντι δερμα. i. c. masturbari. G.

* Τῆς πατριολογίας] Τὴν πατριολογίας. V.

36. Ὡς γὰρ τι, ὡς οἶμαι, ἐοδίων τῶν ἀπὸρρήτων αὐτοῖς] Accusat hic Tanaq. Faber Auctorem, quod Christianorum legem non noverit, & confuderit Judaicos ritus cum Christianorum lege. Verum ego quidem illud heic non video: quoniam per illa ἀπὸρρήτων τοῖς Χριστιανῶς, quae ederet Peregrinus ille, intelligi possunt ἰδωλόθυτα, aut αἵμα, aut πικτόν: quae primis Christianis ex decreto Apostolorum erant ἀπόρρητα. Et ab illis diligentissime sese abstinuissent Christianos primarios, docent Patres veteres. Certe Justinus, Minutius Felix, Tertullianus alique ab ἰδωλόθυτοις sedulo sibi cavisse Christianos, tradunt. L. Bos.

42. Βασιλέως] Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. T. F.

47. Ἀγαθόβουλον] Eundem esse existimo, cujus in Demosthenis vita meminit cap. 3. vid. Chron. Euseb. A. C. 122. M. du S.

48. Εὐρόμενος] Plus. 627. f.

M. du S.

49. Χρίόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον] Sic de Crescente Cynico Tatianus orat. ad Graecos: ἀφ' ὧν πηλῶν ὥς δαυμονοῦντα. Sordidi enim erant Cynici. L. Bos.

Χρίόμενος δὲ πηλῷ] Meminit & Tatianus πηλῶν ὥς δαυμονοῦντα de crescente Cynico loquens, p. 81. Quo vero consilio id egerint Cynici, non satis assequor, non enim sordes tantum norant. M. du S.

51. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον] Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, qui pellice laevi utuntur, ut ait hominum omnium impudentissimus Martialis. Allusio facta ad Ἀναφλῶν locum dedit joco Aristophanis ἐν Ἐκκλησιαζούσαις.

Ἀναφλῶσις ζητῶν τὴν ἀνθρωπίνην —

quem optime animadvertit Graecus Interpres; ait enim, Ἀναφλῶσις, παρὰ τὸ, ἀναφλῶν, πα. ζη. Quod equidem non video cur Menrsio duplicaverit. T. F.

V. v. 3

166.

τὸ καλόμενον ἐπιδεικνύμενον. εἴτα
παίων, καὶ παϊόμενον νάρθηκι εἰς τὰς πυ-
γὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεικώτερα θαι-
μαῖοποιῶν.

Ἐκεῖθεν δὲ ἔτῳ παρεσκευασμένον, ὅππῃ
Ἰταλίαν ἐπλευσε, καὶ ἀποβὰς τὴν νεῶς, εὐ-
θύς ἐλοιδορεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βα-
σιλεῖ, πρῶτον αὐτὸν καὶ ἡμερώτατον εἰ-
δώς ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκείνῳ γὰρ, ὥσπερ
εἰκός, ὀλίγον ἔμελε τῆς βλασφημιῶν, καὶ
οὐκ ἤξις φιλοσοφίαν ὑποδύμεόν τινα
κολάζειν ὅππῃ ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην
τινὰ τὸ λοιδορεῖν ὑποποιήμενον. τῷ δὲ
καὶ ἀπὸ τῶν τὰ τὴν δόξης ἡξάνειο. ὡς
γὰρ τοῖς ἰδιώταις καὶ ὥς ἐβλεπτο ἦν ὅππῃ
τῇ ἀπονείᾳ, μέχρι δὴ ὅτι πᾶσι ὅππῃ
τραμμένον αἰὲς σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐ-
τὸν ἀμέτρως ἐντροφῶντα τῷ πρᾶγματι,
αἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὸ πᾶσι τοῖς φιλοσόφῳ.

in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse, vel
pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque
vehementiora etiam spectacula ederet.

55

18. Hinc autem sic instructus navigavit in
Italiam, et egressus navi maledicere statim
coepit omnibus, Imperatori maxime, quem
mitissimum sciret mansuetissimumque: quo
majori confidentia ausus est. Parum enim il-
le, ut par erat, curabat maledicta, neque
dignum se censebat, hominem philosophiae lar-
vam indutum propter verba punire, cum prae-
fessum, qui sibi artem ipsum illud maledicere
fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit.
Apostolus imperitos enim propter ipsam hanc
amentiam erat conspicuus, donec Praefectus
urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in
Ore gerentem eiecit, praefatus, non indigere ur-
bem

58. Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ] Ἐπὶ τῇ Μάρκῳ Ἀντωνίῳ, αἶμα, λέγει. V.

Ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὲ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύ-
μενον.] Corrigendus Interpres, sed Graeca prius. Le-
gendum enim καὶ τὸ ἀδιάφορον δὲ τοῦτο καλούμενον ἐπιδει-
κνύμενον, oratione habita probans (id enim est ἐπιδεικνύ-
μενον) hoc esse ex eorum numero quae ἀδιάφορα, seu in-
differentia apud Philosophos vocantur. Quod autem
in M. Regio legitur ἀδιάφορον, neminem sane men-
tis morari debet.

T. F.

Καὶ τὸ ἀδιάφορον] An scribendum καὶ τὸ ἀδιάφορον δὲ
τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενον;

F. G.

Ibid. Τὸ ἀδιάφορον] Cynicum illud ἀδιάφορον ea sen-
tentia accipiendum, qua Sext. Empir. Pyrrh. I, 152.
Καὶ παρ' ἡμῶν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειρώσθαι, ὡς δὲ Μασσα-
γίταις ἀδιαφορίας ἔχει παραδεδωχέναι. Caeterum foedissi-
mum illud ἀναφάνῃ ipsi habitum esse ἀδιάφορον, di-
sertius quam vellem ostendit Dio ille hac parte περὶ
τοῦ, non Chrysostomus, Orat. VI, f. de Tyrannide
p. 96.

J. M. G.

53. Νάρθηκι] Hieronymus in Marcellae viduae Epi-
taphio; nec mirum si in plateis et in foro rerum venu-
sitarum fictus ariolus sultorum verberet nates. &c. sed
hoc prorsus diversum.

M. du S.

54. Νεικώτερα] Dedi vehementiora. Haec saepe
verbi vis est, illustrata a Gevartio ad Senec. Sylv. I, 4,
51. f. Papin. lectt. I, 32. itemque a Joh. Andr. Boiss.
Diff. ad 2. Tim. II, 22. f. νεωτερίζεις ἐπιθυμίας. J. M. G.

Ibid. Θεαματώσειν] Adi Casaub. ad Athenacum &
Theophr. Id vocat θαιματωσύνην Xenophon in Συμπο-
σιῳ.

T. F.

58. Βασιλεῖ, πρῶτον] Temporis ratio de M. An-
tonio ut intelligatur, non sinit, cui haec alioquin opti-
me conveniant; nam octo utique anni intercesserint
oportet, cum duas ante hanc Olympiades memoret
praefer tempus, quod Romae ab eo actum incertum
est. Antoninum ergo Pium designat, in quem etiam
optime quadrant.

M. du S.

59. Πρῶτον] Designat imperatorem Marcum. A-
lii Vespasianum esse volunt. Mihi non placet. T. F.
62. Φιλοσοφίαν ὑποδύμενον] I. e. induentem, susci-
pientem philosophiam.

F. G.

63. Τέχνην] Cynicorum enim ars erat conviciari.
De Phrafi vide M. du S. c. 30. Orx. 9. & 21. M. du S.

67. Ἀπηνεία] Astutiam Interp. pessime, alioqui ef-
fret ἀπηνεία.

T. F.

Ibid. Ὅτι τὸν πόλιν ἐπιτετραμμένον] Reipublica Procu-
rator. Interp. sed ridicule. Quippe vertendum fuit,
Praefectus urbis. Si sub Vespasiano factum hoc intelli-
gas, de Muciano loquitur. Sed mihi secus videtur.

T. F.

Ibid. Τὴν πόλιν] Romanam rempubl. fortasse. Nam
τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένον, urbis praefectus.

F. G.

Τὴν πόλιν ἐπὶ] Quis ille ex Historia, mihi non
constat.

M. du S.

74. Καὶ προσέλαυνε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ] Et temp-
oris profectus est ad Musonium, &c. Interp. Sed
longe a vero abit. Videlicet ignoratio τῷ προσελαύνει
homini imposuit. Sic autem intelligendus est locus:
κατὰ τοῦτο (scilicet τὴν πόλιν ἐκλεχθῆναι, id est, ex-
litum,

litum,

beni tali Philosopho. Verum enim vero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium Philosophus propter dicendi fiduciam & nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admovit hominem ad Musoniam, & Dionem, & Epictetum, & si quis alius simili conditione fuit.

19. Ita certe in Graeciam cum venisset, jam Eliensibus maledicebat: jam suadebat Graecis, ut arma contra Romanos caperent: jam virum doctrina pariter & dignitate eminentem, quod praeter caetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut aquam perduceret Olympiam, & prohiberet ne porro sibi perirent spectatores, maledictis incessebat, velut qui effeminaret Graecos; cum deceret sitim ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Jupiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum propter regionis siccitatem, in

πλὴν ἀλλὰ καὶ τῷτο κλεινὸν αὐτῷ, καὶ ἀγαθὸν ἢν ἅπασιν, ὁ Φιλόσοφος ἀγαθὴν παρρησίαν, καὶ τὴν ἀγαθὴν ἐλευθερίαν ἐξελαθεῖς. καὶ προσήλκυε καὶ τῷτο τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίωνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν αὐταῖς τοιαύτῃ ἐγένετο.

Οὕτω δὲ ἔπειτα τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἠλείοις ἐλαδερῆτο, ἄρτι δὲ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπέβη ἀντάραξ ὅπλα Ῥωμαίοις, ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι πρῶτος, διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε διὰ τὴν πολλομύθειαν τῆς πανηγυρικῆς, κακῶς ἠγόρευεν ὡς καταθλητὴν αὐτῆς Ἑλλήνας, δεόν τῆς θεατῆς τῇ Ὀλυμπίων ἀφελῆσαι διψῶντας, καὶ τὴν Δία γε καὶ σποδίσκειν πολλὰς αὐτῆς ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τῶς ἀγῆς τὸ ξηρὸν τῆς χλω-

a. Τοῦτο] Τούτῳ Schol. Τὰυτὸ Guj. melius.

74. Τούτῳ τῷ Μουσωνίῳ] Κυνικοὶ ἐστὶν, ἢ καὶ ἄλλος φιλοσοφοὶ ἐλθόντων ἔργον πεποιμένοι. Ἐπικτήτος μὲν οὐ Στάκτον εἶδεν, Δίωνα δὲ τὴν Περσείαν, ἢ ἐπὶ πόντον οὐ

Χρυτόσομῳ, ὅς ἐστι λόγος ἐκδιδῶναι τὰ κακοῦς, σπουδαίως τῷ ὅτι ἐπαιτοῦνται ἀφελῆσαι μισθούς. V.

* Ἐπὶ τῷτο] Hoc recepi ex V. cum Solano; nam ἰσχυρῶς male Edit. Cler. est enim ἢ καὶ ἰσχυρῶς, cui cetero cognomen-

tum erat.

† Ἰκατοῦ] Et hoc recepi ex V. pro edito ἰκατοῦ.

J. F. R.

J. F. R.

ilium, de quo loquitur προσήλκυε τῷ Μουσωνίῳ, &c. hac re fiebat ut ad gloriam Musonii (qui sub Nerone pulsus in exilium fuerat) accessisset aut pervenisse videretur, vel, si ita mavis, Hac re adequabat Musonius, Dionas, &c. Ne quis autem dubitandi locus sit, constat ea tempestate Musonium exulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilium dabo, qui nominatim Musonium excipit, καὶ πάντας αὐτῶν τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐρανιστῆς, πλὴν τῷ Μουσωνίῳ, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν.

T. F.

Ibid. Κατὰ τοῦτο] Τὰυτὸ scribing videtur, i. e. & eodem transibat quo Musonius, Dio, Epictetusque & si quis alius, &c. eodem, i. e. in eundem statum veniebat.

F. G.

Ibid. Μουσωνίῳ] Apollonio Tyaneo hic coetaneus. Vid. infra Nap. c. 1. & Philostr. p. 125. cum notis, & 187. M. du S. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. J. F. Westf.

75. Δίῳ] Sub Domitiano etiam hic notus, exul, quamvis sponte exulasse dicatur a Philostr. p. 488.

M. du S.

Ibid. Ἐπικτήτῳ] Cujus etiamnum scripta sunt.

M. du S.

77. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν] Post iter in Italiam in Graecia quae mox sequuntur gesta sunt, VIII. annis ante ultimam illam qua se combussit Olympiadem, unde conficitur de Antonino Pio intelligenda superiora.

M. du S.

80. Ἀνδρᾶ] Herodem Atticum designat. Ad omnino Philostratum vit. Soph. p. 551. ubi inter alia ejus opera magnifica ait Ἀνδρᾶς δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθαγόρειον, καὶ τῷ Διὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ. unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam discas, quam gravis Olympiacae spectantibus fuerit sol; apud quem herus servo cum minari gravissima vult, spectatum se Olympiam missurum dicit; V. H. XIV. 18. Idem Philostratus disertis verbis ait, ἰπποκράτει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύει αὐτὸν ὑποβαρύνει γλῶττι p. 563.

M. du S.

Ἀνδρᾶ — πρῶτος] Herodes Atticus. Vid. Philostr. vit. Sophist. L. 2. §. 5. p. 551. 13. it. ibid. §. 13. p. 563. Vide notas Olearii.

M. V. La Croze.

82. Ὑδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ] Qui vertunt, Adduxit aquam in Olympiam, poterant illi eadem ratione dicere, venit in Romam, in Athenas ivit. Delicias & lautitias hominum!

T. F.

95. Τῷ-

τὸ καλόμενον ἐπιδεικνύμεν. εἴτα παίων, καὶ παϊόμενον νάρηκι εἰς τὰς θυγάς, καὶ ἄλλα πολλά νεανιώτερα θαυμασιόποιον.

Ἐκεῖθεν δὲ ἔτῳ παρσκευασμῷ, ἐπὶ Ἰταλίαν ἐπλευσε, καὶ ἀπὸ τῆς νεῆς, εὐδὺς ἐλοιδορεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρῶτον αὐτὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδὼς ὥστε ἀσφαλῶς ἐτάλμα. ἐκείνῳ γὰρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῆς βλασφημιῶν, καὶ οὐκ ἤξις φιλοσοφίαν ὑποδύμενόν τινα κολάζειν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινὰ τὸ λοιδορεῖν πεποιημένην. τῷ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν τὰ τὴν δόξης καὶ ἀνείρου ὡς γὰρ τοῖς ιδιώταις καὶ ἀέθλεπτοις ἦν ἐπὶ τῇ σπουδαίᾳ, μέχρι δὴ ὅτι πᾶσι τὴν ἀντιπαράθεσιν ἀνὴρ σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντροφῶντα τῷ πρᾶγματι, καὶ πᾶσι μὴ δεῖν τὸ πᾶσι τοῖς φιλοσόφοις.

in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse, vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora etiam spectacula ederet.

55

18. Hinc autem sic instructus navigavit in Italiam, et egressus navi maledicere statim coepit omnibus, Imperatori maxime, quem minissimum sciret mansuetissimumque: quo majori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, curabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae larvam indutum propter verba punire, eum praefertim, qui sibi artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitios enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in ore gerentem eiecit, praefatus, non indigere ur-

58. Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ] Βῆροι ἢ Μάρκον Ἀντωνῖον, αἵμα, λέγει. V.

Ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὲ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμεν. Corrigendus Interpres, sed Graeca prius. Legendum enim καὶ τὸ ἀδιάφορον δὲ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμεν, oratione habita probans (id enim est ἐπιδεικνύμεν) hoc esse ex eorum numero quae ἀδιάφορα, seu indifferentia apud Philosophos vocantur. Quod autem in Mf. Regio legitur ἀδιάφορον, neminem sane mentis morari debet.

T.F.

Καὶ τὸ ἀδιάφορον] An scribendum καὶ τὸ ἀδιάφορον δὲ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμεν; F.G.

Ibid. Τὸ ἀδιάφορον] Cynicum illud ἀδιάφορον ea sententia accipiendum, quae Sexti. Empir. Pyrrh. I, 152. Καὶ παρ' ἡμῶν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειράτω, ὡς δὲ καὶ Μακροχρύταις ἀδιαφορίας ἔστι παραδεδομένη. Caeterum foedissimum illud ἀναφάνῃ ipsi habitum esse ἀδιάφορον, differtius quam vellem ostendit Dio ille hac parte κομπήσας, non Chrysostomus, Orat. VI, f. de Tyrannide p. 96.

F.M.G.

53. Νάρηκι] Hieronymus in Marcellae viduae Epitaphio; nec mirum si in plateis et in foro remum venantium fictus ariolus sulcorum verberet nates. Ecce. sed hoc prorsus diversum. M. du S.

54. Νεανιώτερα] Dedi vehementiora. Haec saepe verbi vis est, illustrata a Gevartio ad Statii Sylv. I, 4, 51. f. Papin. lectt. I, 32. itemque a Joh. Andr. Bosio Diff. ad 2. Tim. II, 22. f. νεώτερης ἐπιθυμίας. F.M.G.

Ibid. Θαυμασιόποιον] Adi Casaub. ad Athenacum & Theophr. Id vocat θαυμασιουργίην Xenophon ἐν Συμπόσιῳ.

T.F.

58. Βασιλεῖ, πρῶτον] Temporis ratio de M. Aurelio ut intelligatur, non finit, cui haec alioquin optime conveniant; nam octo utique anni intercesserint oportet, cum duas ante hanc Olympiades memoret praefer tempus, quod Romae ab eo actum incertum est. Antoninum ergo Pium designat, in quem etiam optime quadrant.

M. du S.

59. Πρῶτον] Designat imperatorem Marcum. Aulii Vespasianum esse volunt. Mihi non placet. T.F.

62. Φιλοσοφίαν ὑποδύμεν] I. e. induentem, fuscipientem philosophiam. F.G.

63. Τέχνην] Cynicorum enim ars erat conviciari. De Phrafi vide Muf. c. 30. Orx. 9. & 21. M. du S.

67. Ἀπιστία] Astutiam Interp. pessime, alioqui esset ἀπιστία. T.F.

Ibid. Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος] Reipublica Procurator. Interpr. sed ridicule. Quippe vertendum fuit, Praefectus urbis. Si sub Vespasiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi fecus videtur.

T.F.

Ibid. Τὴν πόλιν] Romanam rempubl. fortasse. Nam τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος, urbis praefectus. F.G.

Τὴν πόλιν ἐκεῖ.] Quis ille ex Historia, mihi non constat. M. du S.

74. Καὶ προσελαύει κατὰ τοῦτο τῷ Μισσηνῷ] Et tempore temporis profectus est ad Musonium, &c. Interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τῷ προσελαύειν homini imposuit. Sic autem intelligendus est locus: κατὰ τοῦτο (scilicet τὴν πόλιν ἐκδηλῶσαι, id est, exilium,

hem tali Philosopho. Verum enim vero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium Philosophus propter dicendi fiduciam & nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admovit hominem ad Musonium, & Dionem, & Epictetum, & si quis alius simili conditione fuit.

19. Ita certe in Graeciam cum venisset, jam Eliensibus maledicebat: jam suadebat Graecis, uti arma contra Romanos caperent: jam virum doctrina pariter & dignitate eminentem, quod praeter caetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut aquam perduceret Olympiam, & prohiberet ne porro sibi perirent spectatores, maledictis incessebat, velut qui effeminaret Graecos; cum deceret suum ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Jupiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tunc propter regionis siccitatem, in

πλὴν ἀλλὰ καὶ τὸ κλεινὸν αὐτῷ, καὶ ἀγαθὸν ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος ἀγαθὴν παρρησίαν, καὶ τὴν ἀγαθὴν ἐλευθερίαν ἐξέλα-
θεῖς. καὶ προσήλαυνε καὶ τὸ τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίωνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν ταῖς αἰσῶσι τοιαύτῃ ἐγένετο.

Οὕτω δὲ ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἠλείοις ἐλοιδόρειτο, ἄρτι δὲ τῶν Ἑλλη-
νας ἐπειθεὶν ἀντάραξαι ὅπλα Ῥωμαίοις, ἄρ-
τι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι πρῶτον, διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τῇ Ἑλλά-
δι, καὶ ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψαν πολλοῦ τῶν πανηγυρι-
στῶν, κακῶς ἠγόρευεν ὡς καταβηλὺν ἄνθρω-
πον τῶν Ἑλλήνων, δεόν τῶν θεατῶν τῇ Ὀλυμ-
πίῳ ἀπαρτερεῖν διψῶντας, καὶ τὴν Δίαν γε καὶ σποδίσκειν πολλὰς αὐτῆς ὑπὸ σφο-
δρῶν τῶν νόσων, αἱ τῶν ἀγῶν τὸ ξηρὸν τῷ
χω-

α. Τοῦτο] Τοῦτο Schol. Ταῦτο Gij. melius.

74. Τοῦτο τὰ Μουσωνία] Κυνικοὶ ἔντοι, ἢ καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι ἐλάττω ἔργον πεποιμένοι. Ἐπικτήτης μὲν οὐ στασιάζει οἷον, Δίονα δὲ τὴν Περσίδα, ἢ ἑῶν ἐπώνυμοι οἱ

Χρυττόμενοι, ὅς ἐστι λόγος ἐκδιδῶναι τὰ κακοῦς, σπουδαίως τῷ ὅτι ἐπαιτοῦς ἀφελῶς μισοῦς. V.

* Ἐπώνυμοι] Hoc recepi ex V. cum Solano; nam ἐπώνυμοι male Edit. Cier. est enim ὁ καὶ ἐπώνυμος, καὶ ἐπὶ τῷ κοινῷ.

τῶν κατῶν.

† Ἰκατῶς] Et hoc recepi ex V. pro edito ἰκατῶς.

J. F. R.

J. F. R.

ilium, de quo loquitur) προσήλαυνε τῷ Μουσωνίῳ, &c. hac re fiebat ut ad gloriam Musonii (qui sub Nerone pulsus in exilium fuerat) accessisset aut pervenisse videretur, vel, si ita mavis, Hac re adaequabat Musonius Dionem, &c. Ne quis autem dubitandi locus sit, constat ea tempestate Musonium exulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Musonium excipit, καὶ πάντας αὐτῶν τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐρανισμῶν, πλὴν τῷ Μουσωνίῳ, ἐν τῇ πόλει ἐξέβαλεν.

T. F.

Ibid. Κατὰ τοῦτο] Ταῦτο scribend. videtur, i. e. & eodem transibat quo Musonius, Dio, Epictetusque & si quis alius, &c. eodem, i. e. in eundem statum veniebat.

F. G.

Ibid. Μουσωνία] Apollonio Tyaneo hic coetaneus. Vid. infra N. p. c. 1. & Philostr. p. 125. cum notis, & 187. M. du S. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. J. J. Westf.

75. Δίονι] Sub Domitiano etiam hic notus, exul, quamvis sponte exulasse dicatur a Philostr. p. 488.

M. du S.

Ibid. Ἐπικτήτῳ] Cujus etiamnum scripta supersunt.

M. du S.

77. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν] Post iter in Italiam in Graecia quae mox sequuntur gesta sunt, VIII. annis ante ultimam illam qua se combussit Olympiadem, unde conficitur de Antonino Pio intelligenda superiora.

M. du S.

80. Ἀνδρᾷ] Herodem Atticum designat. Ad omnino Philostratum vit. Soph. p. 551. ubi inter alia ejus opera magnifica ait Ἀνδρᾷ δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθαγόρειον, καὶ τῷ Διὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ. unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam discas, quam gravis Olympiacae spectantibus fuerit sol; apud quem herus servo cum minari gravissima vult, spectatum se Olympiam missurum dicit; V. H. XIV. 18. Idem Philostratus disertis verbis ait, ἰπποκράτους δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν κριβαρδῶν γλαστῇ p. 563.

M. du S.

Ἀνδρᾷ — πρῶτον] Herodes Atticus. Vid. Philostr. vit. Sophist. L. 2. §. 5. p. 551. 13. it. ibid. §. 13. p. 563. Vide notas Olearii.

M. V. La Croze.

82. Ἰδὼν ἐπὶ γὰρ τῇ Ὀλυμπίᾳ] Qui vertupt, Ad-
duxit aquam in Olympiam, poterant illi eadem ratione dicere, venit in Romam, in Athenas ivit. Delicias & lautitias hominum!

T. F.

95. Τῷ

χωρία, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον
 καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τῇ αὐτῇ ὕδατι. 90
 ὡς δὲ μικρῇ κατέλευσαν αὐτὸν, ὅτιδρα-
 μόντες ἅπαντες, τότε μὲν ὅτι τὸ Δία καὶ α-
 φηγῶν ὁ γενναῖος, εὖρε τὸ μὴ σποδανεῖν.

Ἔς δὲ τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινα
 αἰετῶν τεττάρων ἐτῶν συνθεῖς τὴν αἰετῶν μέσῃ, 95
 ἐξηγεῖται πρὸς τῆς Ἑλληνας ἔπαινον ὑπὲρ
 τῇ τὸ ὕδατος ἐπαγαγόντων, καὶ σπολο-
 γίαν ὑπὲρ τὴν τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελε-
 μὲν ὑπὲρ ἁπάντων, καὶ μηκέτι ὁμοίως πεί-
 λετῶν, ἔωλα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ ἔδεν
 ἐτι χαμνεργεῖν ἐδύνατο, ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει
 τῆς ἐντυγχάνοντος, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς
 αὐτὸν σποδᾶν πωλήσει, ὅτῳ ἐξαρχῆς
 δρμύν τινα ἔρωτα ἔρων ἐτύγχανε, τὸ τε-
 λευταῖον τῆτο τόλμημα ἐβλεψάτο πεί τὴν
 πυρᾶς, καὶ δίδωκε λόγον ἐς τῆς Ἑλληνας
 εὐθὺς ἀπ' Ὀλυμπίων τὴν ἐμπροσθεν, ὡς ἐς
 τῆτιον καύσων ἑαυτὸν.

Καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυμαλοποιεῖ, ὡς 10
 Φασι, βόθρον ὀρύττων, καὶ ξύλα συγκομίζων,
 καὶ δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπὲρ πύργου.
 ἐχρῆν δὲ, οἶμαι, μάλιστα μὲν πειρᾶσθαι τὴν
 θάλασσαν, καὶ μὴ δραπέτευσιν ἐκ τῆς βίης. εἰ
 δὲ καὶ πάντως διέγνωτο οἱ ἀπαλλάττεσθαι, 15

magna temeritate frequentes erant. Et has
 dicebat bibens ipse de eadem aqua. Cum ve-
 ro parum abessent, quin lapidibus illum, con-
 cursu omnium facta, obruerent: tum ad
 fontem confugiens vir fortis, mortem evi-
 tauit.

20. Olympiade proxima, orationem qua-
 dam interjectis annis a se compositam ad Grae-
 cos attulit, laudem ejus qui aquam perduxit,
 et fugae superioris excusationem. Sed cum
 jam negligere ab omnibus, nec amplius ita
 conspicuus esset; obsoleta quippe erant omnia,
 nec novum quidquam poterat proferre, quo
 percelleret audientes, atque admirandum se
 conspiciendumque praeberet, cujus rei ab in-
 itio inde vehementer cupidus fuerat: ulti-
 mum hoc de rogo facinus meditari coepit:
 sparsitque famam inter Graecos a superiori-
 bus statim Olympiis, se futuro tempore se cre-
 maturum.

21. Et nunc eadem portenta agit, fo-
 dienda, ut ajunt, fossa, comportandis lignis,
 et mirifica quadam fortitudine pollicenda.
 Oportebat autem, arbitror, primum quidem
 expectare mortem, non aufugere de vita: Sin
 vero omnia mori illi decretum sit, non igne
 uti,

a τῇ τῇ] Divisimus monente Fabio, & Grij. Tούτο Edd. priores male. b ἱπποπόδῳ] ἱπποπόδῳ.
 Tan. Fab. Nihil mut. Edd.

95. Τεττάρων ἐτῶν] Bene, neque enim plurium an-
 norum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de
 Eleis apud Plutarchum in apoph. τί δὲ ποιοῦσι θαυμα-
 ρόν, εἰ δ' ἐπὶ τῇ τεττάρῳ μιᾷ ἡμέρᾳ, &c. Alibi autem hoc
 ipsum dictum referens, καὶ τί μίγα, inquit, ἡ θαυμα-
 ρία ποιοῦσιν, εἰ δὲ ἐπὶ πᾶσι μιᾷ μόνον ἡμέρᾳ δικαιοσύνη
 χρᾶται; ita & Pindarus Olympia vocavit πινταστήρα
 ἔργων, quae tu facile conciliabis, si Scaligerum in ope-
 re magno legeris. Ceterum qui Olympiadem & lu-
 strum confundunt, peccant. T. F.

97. Τούτο ὕδατος ἐπαγαγόντων] Leg. τῇ τὸ ὕδατος, &c. T. F.

Τούτο ὕδατος] Lege τῇ, τὸ. F. G.

Τῇ τῇ] Emendationem T. Fabri sequuti sumus. In
 impressis omnibus τούτο antea erat. M. du S.

12. Δεινὴν τινα καρτερίαν ὑπὲρ πύργου] Legendum
 est, ἱπποπόδῳ, quod probari non est necesse. T. F.
 Ibid. ἱπποπόδῳ] Hic quidem T. Fabio obsecuti

non sumus, quia ratio mutationis etsi aliqua sit, non
 est tamen necessaria. Ferri enim vulgata potest, cum
 nondum in rem ipsam ventum sit. Si autem omnia
 sic levibus de causis apud veteres scriptores ex ingenio
 mutantur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vero
 profectum sit? M. du S.

22. Φιλοπόδῳ] Res ex fabulis nota est. T. F.

24. Μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῇ ὀπτήσιν ἑαυτὸν] Solum non in
 tabernaculo torrebis seipsum. Interp. Sed vertendum
 fuit, Quodammodo se (vel fere se) in theatro cremabit.
 Arguit φιλοπόδῳ ventosi hominis, qui frequentem
 adeo panegyrim elegerat, in qua finem vitae impone-
 ret. Cur non in solitudine potius, & in remoto ali-
 quo saltu, ut infra dicit Lucianus? Quid enim aliud
 facit Peregrinus, quam qui theatrum conscendit ut
 ab omnibus videatur? T. F.

28. Καὶ κατὰ τοῦτο] Hoc modo. Interp. nescit quid
 sit. Gallice diceret, & en cette qualité il devoit être
 bru-

αὐτὴν, neque tragico illo apparatu, sed alio
moris genere, cum sexcenta sint, delecto,
discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum
quiddam amat, quid tandem non silentio eli-
gens silvosiū montem, in illo se cremat solus,
uno quodam Philoctete, verbi causa hoc Thea-
gene, assumto? At ille Olympiae, plena cele-
britate, tantum non in scena se assabit, non
indignus Mehercule! siquidem patricidas at-
que atheos poenas dare facinorum fas est, &
hoc quidem respectu tarde sane illud facere vi-
detur, quem olim oportebat Phalaridis tanro
inclusum digna dedisse supplicia, non semel
haustra ore flamma, momento uno mori. Nam
rursus hoc quoque multi mihi dicunt, non esse
aliud celerius igni genus mortis. Licet enim
os aperire, & statim mori.

22. Verum ideo, puto, hoc excogitat spe-
taculum, quasi magnificum sit homo in loco
sacro combustus, ubi neque sepelire alios mor-
tuos per religionem licet. Sed nostis, puto,
etiam olim aliquem, qui nobilis cuperet fieri,

μὴ πυρὶ, μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τέ-
τοις χρήσθαι, ἀλλ' ἑτερόν τινα θανάτου
τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμβρον ἀπελθεῖν.
εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζε-
σονται, τί δὴ πότε ἔχῃ καὶ σιγὴν ἐλόμβρον
ὄρον εὐδένδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε
μόνον, ἕνα τινὰ οἷον Θεαγένῃ τῆτον, Φι-
λοκτήτῃ τῷ Ὁμηλοτάδῃ; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ,
τῇ πανηγύρεως πληθύνει, μόνον ὥσπερ
ἡσυχίας ὀπτήσῃ ἑαυτὸν, ὥς ἀνάξιν ὄν,
μὰ τὴν Ἡρακλέα, εἴγε χρὴ καὶ τῆς παύρα-
λοίας, καὶ τῆς ἀθέας, δίκας δίδόναι τῇ τολ-
μημάτων καὶ κατὰ τῆτον πᾶν ὁφείδῃ δρᾶν αὐ-
τὸ ἔοικεν, ὃν ἐχρὴν πάλαι εἰς τὴν Φαλά-
κριν ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτε-
τικέναι, ἀλλὰ μὴ ἀπαξ ἡσανότα πρὸς
τὴν Φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ αὐτὸ
τὸδε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς ἡδεῖς
ὁ ζῦντερ ἄλλῳ θανάτῳ τρόπῳ τῇ
352 καὶ πυρὸς ἀνοῖξαι γὰρ δεῖ μόνον τὸ τόμα,
καὶ αὐτίκα τεθνάναι.

Τὸ μὲντοι θέαμα ὀπινοῦνται, οἶμαι, ὡς
σεμνόν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ χυόμενον ἄνθρωπον,
εἴθε μηδὲ θάπτειν ὅσιον τῆς ἄλλης ἀποθνή-
σκουσας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι
θέλων τις ἐνδοξῶς γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλ-
λου

ε Χανόντα] Al. χανόντα Coll. Nihil mut. Fl. d' Ὀξύντε] Sic Edd. Forf. ἀκύντε, adscripsit Solan.

31. Ἀπαξ χανόντα] Γραι. χανόντα. G.

brulé il y a long tems. Sensus est; Cremari debuisset
Peregrinum non sponte & ultro in flammam insilien-
tem, falsa quadam Philosophicæ mortis imitatione,
sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in
parentem.

T. F.
31. Χανόντα] Hom. Odyss. M. 350. M. du S.

34. Ὀξύντε] Corruptam vocem opinor; forsan
scripserit ταχύντε, vide Δρακ. c. 22. Nam ὄξυνος
quidem usurpant de Tempore, ὄξυνος vero raro aut nun-
quam probi scriptores. Vide tamen Nip. c. 5. sed &
quid ὄξυνος ἑδὼν sibi velit? Erot. c. 25. memento. M. du S.
Ὀξύντε] Non opus erit ἀκύντε emendare; quan-
doquidem ὄξυνος celeritatem sæpissime notare novimus
omnes. Hippocr. Aphor. I. 1. ὁ δὲ καιρὸς ὄξυνος. Noster
Amor. c. 25. ὄξυνος ἑδὼν ὁ Θεοπόμπος φέρεται πρὸς ἡ γυναι-
κῶν, πεπαισμένη. Ne plura, in re, cujus exempla
ἑστὶν nobis obvia. At forsan quia & dolor ὄξυνος αἰ-
Tom. III.

tus Graecis dicitur, i.e. vehemens, ideo ὄξυνος hic præ-
tulerit aliquis, ut ambiguum vitetur. Sed nihil opus
est, quum seqq. satis declarent de celeritate sermo-
nem esse.

J. F. R.
39. Ἐνθα καὶ θάπτειν ὅσιον] Itidem olim apud De-
lum factum accepimus. Thucydides lib. III. T. F.

Ἐνθα καὶ θάπτειν] Duo hic sedulo observanda;
agrum Olympicum sacrum fuisse; vid. Pausan. 202,
5. ubi nominatim ibi locus quidam ἱερὸς dicitur; 2.
non licuisse illic quemquam sepelire, Clem. Alexan-
drinus p. 18. C. pluribus ostendit multa templa sepul-
chra fuisse virorum insignium. M. du S.

40. Πάλαι] Historia nota; tempus etiam notum;
eo enim ipso die, quo Alexander Magnus natus est,
conflagrasse hoc orbis miraculum traditur. M. du S.

41. Τὸς ἱερῶν γυναικῶν] Herostrotum innuit, cujus
nomen oblivione fuisset obrutum, nisi Theopompus

X x in

λον τρόπον οὐκ εἶχεν ὀπιτυχεῖν τέττε, ἐνέ-
πρησε τ' Ἐφεσίας Ἀρτέμιδ' τ' νεῶν.
τοιούτων τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ, τοσούτ' ἔρωσ
τ' δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ.

Καίτοι, φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τ' ἀνθρώπων
αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτὸς θανάτῳ
καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ
δὲ ἡδέως ἀν' ἐροίμην οὐκ ἐκείνον, ἀλλ' ὑμᾶς,
εἰ καὶ τὴς κακῆργης βύλοιαδε ἀν' μαθητὰς
αὐτῷ γενέαθ' τ' καρτερίας ταύτης, καὶ κατα-
φρονεῖν θανάτῳ, καὶ καύσεως, καὶ τ' τοιού-
των δειμάτων. ἀλλ' οὐκ ἀν' εὖ οἶδ' ὅτι
βυλῆσθε. πῶς ἔν' ὁ Πρωτεύς τῷτο ἀφ-
κρίνει, καὶ τὴς μὲν χρηστὸς ὠφελήσῃ, τὴς δὲ
πονηρῆς ἐφ' ὀλοκρινωτέρης καὶ τολμηροτέρης
ἀποφανεῖ;

Καίτοι δυνατόν ἔγω εἰς τῷτο μόνος
ἀπαντήσεαί τὴς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὁμο-
μύνης τὸ πρᾶγμα. ὑμᾶς δ' ἔν' αὐθις ἐρῶσο-
μαι, ὅδεξαι δ' ἀν' ὑμῶν τὴς παιδας ζη-

cum aliam ejus rei consequendae rationem non
haberet, Ephesiae Dianae aedem incendisse.
Tale quid & iste excogitat: tantus illi famae
amor infedit.

23. Quamquam dicit, se hominum gratia
hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat,
& terribilia sustinere. Ego vero lubens inter-
rogaverim non illum, sed vos, Num male-
ficos etiam velitis imitatores illius fortitudi-
nis fieri, & mortis contemnendae, & vivi-
comburi, & terrorum similium? Verum
non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo
ergo discernit illud Proteus, ut bonus juvet,
malos non amantiores periculorum & audacio-
res faciat?

24. Quamquam ponamus fieri posse, huc
ut soli veniant, qui cum publica militate rem-
pore sint. At ego vos rursus interrogabo,
Velitisne vestros liberos imitatores hujus-
mo-

a Καύσις] Receptum ex Ms. RG. καύσις Edd.
recta, & nova quasi periodo. Εὐχαιστὶ Kusterus.

b Δέξαι δ'] Ita recte Bz. Δέξαι δ' cett. oratione di-

in historias suas illud retulisset. Strabo. Plin. Agell. T. F.

44. Τοσούτ' ἔρωσ τ' δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ] Adeo in-
expiabili amore gloria tenebatur. Interpolator pessime.
Retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino
dixerat Lucianus. Dein, quod inexpiabili amore di-
xit, fugit illum ratio; debuit enim inexplabili dicere.
Verum imperitis lexicographis credidit, & interpre-
tem corruptit. Verte: Tantus ei gloria amor inest. Lo-
quitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum
vivente.

T. F.

51. Καὶ καταφρονεῖν θανάτῳ & καύσις] Interpolat-
or. Es mortis contemptum & arumnam, & id genus
metus non horrere disceritis; plane contra mentem scri-
ptoris; neque enim istae ad patres & dominos sunt
referenda, verum ad liberos & servulos eorum qui ibi
aderant. Sententia est: Vos ego, Viri Graeci, lubens
perconter, non παμμίαρον illum Peregrinum, volitisne
sceleratos homines, qui usquam sint, hujusmodi prae-
ceptorum tradi? Ah! Cavete istuc dicatis; ita enim fieret,
ut in jugulum vestrum involerent, nulla metu impen-
dentiis mortis à tanto scelere deterresti. Quid autem?
an & ii, qui in hoc casu patres sunt, liberos suos in
disciplinam vellent tradere hujusmodi magistro? &c.
Ceterum interpolator depravavit interpretem. Num-
quid etiam, ait, maleficos & facinorosos, ejus discipu-
los fieri cupiatis in ejusmodi tolerantia perdiscenda &
magis contemnenda? Pene omiseram legi in MS. R.

καύσις, non καύσις, quod in primis observandum.

T. F.

52. Καύσις] Ita Ms. R. G. quod arripio, quia nul-
libi καύσις, quae vox in omnibus Impressis erat, eo
sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio.

M. du S.

Καύσις] Et si καύσις per se commodum sensum
exhibere videtur; tamen quia sic supervacuum fere-
ret τ' διμῶν addere; meliorem lectionem inven-
tam recipere non haelitavi.

J. F. R.

60. Το πρᾶγμα] Τὸ καύσις

F. G.

61. Δέξαι δ'] An δέξαι δ'; placet.

F. G.

Δέξαι δ' αὖ] Εὐχαιστὶ δ'. Kust. Nihil emendatione
opus est, quam hic offert Vir Doctissimus. Hoc tan-
tum a me hic praestitum, quod cum in plerisque Im-
pressis legeretur δέξαι δ'. Ego Bz. sequutus δέξαι δ'
restitui, quod elegantius visum est.

M. du S.

Δέξαι δ' αὖ] In mentem veniebat aliquando emen-
dare hunc locum, & legere εὐχαιστὶ s. εὐχαιστὶ. Blan-
diebatur maxima similitudo, quae inter compendia
literarum δ & ε in Mss. intercedit. Sed cum δέξαι
εὐχαιστὶ verbum eo intellectu saepius occurrat, qui com-
mode ad hunc locum accidit, quod in vulgaribus
quoque Lexicis adnotatum, & exemplis probatum
est: retineamus primam syllabam; sed in altera di-
phthongum admittamus optativam indicem δέξαι δ', ut
moda βούλοισθε.

J. M. G.

67. Παρὰ

modi actionis fieri? *Ἄφ' ὧν sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod caetera* 67 *γένη τῷτο μάλιστα αἰτιάσαιτο ἂν τις, ὅτι τὰλλα ζηλῶν τὰνδρὸς, ἐχ' ἔπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει αὐτὸν ὡς Φησιν, ἀπιδόντι, δυνάμει ἐν βραχὺ πανευδαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ὅππῃ καὶ Φαλῆς ἐς τὸ πῦρ. ἢ γὰρ ἐν στήθεσσι, καὶ βαλὼν, καὶ τρίβωνι ὁ ζηλῶν, ἀλλὰ ταῦτα μὴ ἀσφαλῆ καὶ ῥαδία, καὶ παντὸς αἰετὶ τὸ τέλει δὲ, καὶ τὸ κεφάλαιον χρὴ ζηλῶν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορυφῇ δ' οὐκίαν, ὡς ἐπ' ὧν μάλιστα χλαρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ ἐ μόνον Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιδῆ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, ὡς ὁρᾷ ὅστιν ἐκ καθάρειας αὐτὸ πάροχον. ὥστε ἄμεινον τὸ ἀπὸ τῷ καπνῷ ὀιδῶν γὰρ καὶ ἐ μόνων ἂν γένοιτο.*

25. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale

Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλ-

c Συμπεσὼν] Καὶ συμπεσὼν Edd. Abest καὶ a Mf. RG. quod hoc duce delevit Solan. d Σοκίαν] Bene sic B1. & 2. Σοκίαν perverse cett. e Ὑμῶν] Ἡμῶν male J. Forfan κωῶν, adscriptum ejus margini.

67. Παρὰ τὸ Ἡρακλῆα, ὡς φησιν, ἀπιδόντι] In tribus verbulis bis peccat interpolator: *Ad Herculem, ut ajunt, profecto.* Pessime. Vertendum enim fuit, *ut ipse ait, proficiscens.* Ipse, inquam, non, illi ajunt. Praeterea *proficiscens*, non *profecto*; quippe ea narrat quae nondum evenierant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀπιδόντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum & ratio & MS. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis *πανευδαίμων ἐ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇ*, ejiciam istud καὶ, & emendem versionem, *posset brevi felicissimus evadere, se in ignem cum ipso praecipitem mittens.*

T. F.

69. Συμπεσὼν] Dele καὶ, ante συμπεσὼν.) M. du S.

74. Σοκίαν] Corrige σοκίαν. F. G.

Σοκίαν] Corrupte antea legebatur σοκίαν, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola B2. Ἀλεξ. c. 47. & translate Ἀπιδ. c. 6. Apud *Aristophanem* Vesp. 146...p. 291, 1. *δμῶνται καπνὸς* dicitur.

M. du S.

80. Ἰδὼν γὰρ ὁμῶν μόνων ἂν γένοιτο] Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus astantes omnes dignos esse qui fumo pereant. ridiculum. itaque adeo miror reperiri potuisse & interpretes & lectores, quibus haec placerent. Legendum est non ὁμῶν, sed κωῶν, id est κωικῶν φιλοσόφων. Lucianus Philosophos Cynicos, in quibus est

Peregrinus, dignos deputat qui fumo pereant. *κῶν* enim passim sunt κωικαί. Sed, (ut semper doctus est Lucianus, & quod de illo ait *Euphrisus Sardianus*, *ἀπὸ σπυδαῖς ἐς τὸ γυλασθῆναι*), hoc loco facetissime dicit Cynicos dignos esse qui ἀπὸ καπνοῦ pereant; videlicet Attici τοὺς ἀλαζύνους & ὑδαμνούς, quales hic describuntur Cynici, καπνοὺς vocabant. Id docebit Scholiastes *Aristophanis* ad *Σφήκας*, & *Suidas* in καπνός, inde *Aeschines* cognomento Caprus. Vide, si te amas, *Aristophanem*.

T. F.

Ibid. Ὑμῶν μόνων] An fumivendulos Cynicos esse significat? Videtur autem scribendum ἰδὼν γὰρ ἐ κωῶν μόνων ἂν γ.

F. G.

Καὶ κωῶν] T. Fabri emendationem in textum recepinus; quamvis in omnibus libris nostris ὁμῶν aut ἡμῶν, pro κωῶν extet.

M. du S.

Ὑμῶν μόνων] Quod κωῶν legi vult *Faber*, audirem, si relatio quaedam esset inter fumum, & Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos s. philosophos Cynicos. Quidni per apostrophēn quandam hic dirigatur sermo ad Theagenem & Protea? Caeterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet *Suidas*, *ἐκαλῶτο δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπὸ γυναικῶν ἔδιν ἰτίλιν.* Quod si hic *Suidas* Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in promptu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius quam igne interimat.

J. M. G.

X x 2

83. Κω-

ἐτόλμησέ τι τοιοῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ
ἔδρασεν, ὑπὸ τῇ Κενταυρίᾳ αἵματι, ὥς
Φησιν ἡ τραγωδία, καλεσθίμενον. ἔτ'
δὲ, τίν' αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει Φέρων
ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δί', ὅπως ἔκαρ-
τερίαν ὀπιδείξει, καθάπερ οἱ Βραχμῶνες.
ἐκείνοι γὰρ αὐτὸν ἡξίε Θεαγένους εἰκάζειν,
ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναί τινας μωροὺς
καὶ κενοδόξους ἀνθρώπους. ὁμῶς δ' ἔν καὶ ἐκεί-
νους μιμεῖσθαι. ἐκείνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς
τὸ πῦρ, ὥς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου
κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμενον, Φησιν,
ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι, πλεῖστοι παύονται

quiddam ausus est, a morbo impulsus fecit;
cum a Centauri sanguine, ut ait tragoedia,
exederetur. At hic cuius rei causa in ignem
se conjicit? Per Jovem! ut patientiam suam
ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparan-
dum Theagenes judicavit, quasi non possent in
India etiam esse stulti quidam & inanis glo-
riae cupidi homines. Attamen vel hosce ac-
muletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut
Onesicritus narrat Alexandri gubernator, qui
ardentem vidit Calanum, sed rogo exstincto
prope adstantes immoti ustulari se patiuntur:

ἰμν

α Αὐτὸν] Ex emend. Fabri & Gnj. Ἐαυτὸν Edd. priores.

83. Κενταυρίᾳ αἵματι] Intelligit cruorem Nefsi Centauri. T. F.

85. Ἐμβάλλει Φέρων] De hac locutione confer quae dixi ad T. I. Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illic nondum resciveram) Hemsterh. ad Dial. Mori. VI. §. 3. p. 349. J. F. R.

87. Καθάπερ οἱ Βραχμῶνες — Κάλανος καόμενος] Cic. Tusc. D. V. c. 27. Quae barbaria India vastior aut agrestior? In ea sament gente primum ei, qui sapientes habebantur, nudi aetatem agunt, & Caucasii nives hiemaleque vim perferunt sine dolore; cumque ad flammam se adplicaverunt, sine gemitu aduruntur. Consule ibi Davif. p. 360. qui & Valer. Max. III. 3. 6. Ext. Et Luciani hunc locum, item de Fugit. c. 6. ac Plutarch. T. 2. p. 499. cum Philon. p. 680. aliosque similia confirmantes adducit. J. F. R.

87. Βραχμῶνες] De Calano vide quid Cicero scripserit Tusc. II. 21. & Cl. Davifii not. & de Brachmanis c. 27. Adde & Drap. c. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant. Vid. Jambl. No. 154. & Diag. Laert. 2. D. M. du S.

88. Ἐκείνους γὰρ αὐτὸν ἡξίε Θεαγένους εἰκάζειν] Falsum est. Neque enim se Theagenes cum Hercule & Esculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet. Emenda ἰκίνοισι γὰρ αὐτόν. Interpolator non viderat, interpretemque corruerat, a quo hic locus ita fuerat conversus, illis enim praeceptorem suum assimilare censidit. T. F.

Ibid. Ἐαυτὸν ἡξίε] Αὐτὸν scribendum videtur, i. e. Peregrinum. F. G.

92. Ὀνησίκριτος] Is est quem in hac narratione sequutus est Plutarchus & Strabo in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his plane ἀδελφὰ sunt. Erit itaque operæ pretium locum ipsum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπόν, καὶ καλῶς, καὶ συγκαταλέγοντες, οὐκ ἐκινήθη τὸ πῦρ πλεονέκων, ἀλλ' ὡς ἡ καὶ ἐκλήθη χημῆς, ταῦτο ἀσπράων, &c. Id est, Ita cum esset loquutus, dormivit, sequi operis,

neque, appropinquante igne, sese movit, sed eum servans habitum quo decubuerat, &c. quem Plutarchi locum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc Luciani velit, κατὰ χημῆα καίοντα, quod ignoravit Interpolator, cum scripsit, deinde ordine dignitatis ingressi uruntur. At non ita vertendum fuerat, sed, cremantur immoti & corporis habitu servato; quod Plutarch. dixit de Calano, ὡς ἡ καὶ ἐκλήθη χημῆς, ταῦτο ἀσπράων. Sed ne quis dubitet, adscribam Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit, ἀκούω δ', inquit, (c. 7.) τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐν πυρὶ μονήεντες ἀνακαταίεσθαι, ἀπὸ τῶν καίοντων, ὅδιν τὴ χημῆα, ἢ τὴ καθύπερθε ἐκτρέφουσιν. T. F.

Ibid. ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης ἰδὼν Κάλανον καόμενον Φησιν] Egregias hic agnosce interpretationes. Oporocæus: veluti Onesicritus classis Alexandrina gubernator ait, cum Indum ardentem, sicut facta est, conspexisset. Benedictus: at Onesicritus Alexandri gubernator, cum Calanum, ut ajunt, conflagrammē vidisset. Vidit ergo Benedictus, Oporocæum largiorem esse, quam patiuntur Græci, & verbum Φησιν notare non nisi alterutrum posse, vel ait, vel sicut facta est. Quid decrevit ergo is ipse? nempe accepit pro ut ajunt, pravo sane judicio. Non enim magis ajunt Calanum conflavisse, quam Onesicritum id vidisse. Sed & vide, unde comparativa loquutio pendet. Scribit Benedictus: Illi enim non insiliunt in ignem ut Onesicritus Alexandri gubernator, quasi vero & Onesicritus insiluisse. Quin immo Lucianus Onesicritum unum auctorem hujus historię citat, & ideo non potest imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, & plane sufficere debet, si veritas, ut Onesicritus Alexandri gubernator viso Calano ardente refert. Maxime miror Benedicti istam versionem placuisse Tan. Fabro, tam minute singula hæc quondam recognoscanti.

93. Φησιν] Hanc vocem vir Doctissimus dum osci-

ἰμν

tum consensu rogo, servato eodem habitu cre-
mantur, ne paullum quidem immutantes de
suo decubitu. Iste vero, quid magnum, si
injectus statim moria:ur, ubi correptus ab igne
fuerit? Nec illud non licet sperare, futurum,
ut resiliat vel seminstulatus, nisi illud machi-
netur, quod facere illum ajunt, ut profundus
fiat atque in fossa roguis.

26. Sunt autem qui dicant, illum mutare
velle sententiam, & somnia enarrare quae-
dam, quasi non sinat Jupiter locum sacrum
pollui. Sed bono potest esse animo ad hoc qui-
dem quod attinet. Ego enim sacramentum
dare paratus sum, Deorum indignatum esse

95τες ἀκίνητοι, ἀνέχον) πάροπτάμενοι, εἴτ'
ἐπιβάτες χ' ἡ χήμα, χημόλαι, εἰδ' ὅσον
ὀλίγον ἐκτρέφαντες τ' καλαχλίσεως. ἔτ'
δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπροσθεν τεθνήξε) συναρ-
παθεῖς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπί-
100δ' μὴ ἀναπαθήσεια) αὐτὸν, καὶ ἡμί-
φλεκτον, εἰ μὴ ὅτε φασί, μηχανήσε) βα-
θεῖαν γενέσθαι καὶ ἐν βόθρῳ τ' πυράν.

Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μετεβάλλεσθαι φασιν αὐτὸν,
καὶ τίνα ὀνείρατα διηγείσθαι, ὥς τῷ Διὶ οὐκ
ἔδωκε) μιαινεῖν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρεί-
τω τέττε γε ἔρεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην αὐν,
ἢ μὴν μηδένα τ' θεῶν ἀγανακτήσειν, εἰ Πε-
95-

b Ἐκτρέφαντες.] Ex emend. Fabri. Ἐκτρέφοντες Edd.

c Μὴ ἀναπαθῆσθαι.] Nihil mut. Edd. Μίλιαν. vult Gron.

tans legere omittit, mortis genus Onesicriti doceri
hic affirmat not. ad Diog. Laert. p. 151. B. M. du S.

94. Ἐπειδὴ πῆσσι.] Ἐπειδὴ πῶς πῆσσι ut supra
legend. videtur. τὸ πῆσσι solitarium non placet. F.G.

95. Εἴτ' ἐπιβάτες κατὰ χήμα, καίονται.] Aliena vi-
dentur & infutia, ut ex praecedentibus & seqq. vide-
re est. F.G.

97. Ἐκτρέφοντες.] Ex iis quae modo attulimus legen-
dum ἐκτρέφοντες. T.F.

Ἐκτρέφοντες.] I. e. immutantes. An ἐκτρέφοντες le-
gendum. Infra Fugitiv. c. 7. de iisdem: εἰδὲν τῷ χή-
ματ', ἢ τ' κατὰ χήμα ἐκτρέφοντες. Vide locum. F.G.

Ἐκτρέφοντες.] Ego cum Tan. Fabro malim ἐκτρέφον-
τες, ut Διογ. c. 7. in omnibus recte scribitur. M. du S.

Ἐκτρέφοντες.] Ita quoque correctum inveni in marg.
B1. Sed & firmatur emendatio, quod Dial. seq. Fugitiv.
c. 7. εἰδὲν τῷ χήματ' ἐκτρέφοντες, constanter legitur.

T.F.R.

Ibid. Οὐτ' δὲ τί μέγα.] Locus mire depravatus vi-
detur. An sic rescribendus? Οὐτ' δὲ τί μέγα πῶς;
αἱ ἐμπροσθεν εἰ τεθνήξε, συναρπαθεῖς ὑπὸ τοῦ πυρός. οὐκ
ἀπ' ἐλπίδ' ἀναπαθήσεια) αὐτὸς ἐμὴ φλεκετ'. F.G.

98. Τί μέγα.] Commate adpositio sensum adjuvi,
ut intelligatur, quid magni scilicet est, veluti τὸ θαῦμα;
quid mirum? Tumque non opus erit cum Gaj. πῶς
inferre. Sed nec in reliqua ejus emendatione ad-
quiesco; nec Gronovianum μετεβάλλεσθαι satisfacit,
nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est,
spem exsiliendi requiri, & negationem abundare; nisi
hic valeat numquam, ut in interrogandi formulis
solet, vel pro quin valere possit, i. e. non desperabas
quin exsiliire possit. Quod pluribus indagare temporis
angustia prohibet. T.F.R.

99. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδ' μὴ ἀναπαθήσεια) αὐτὸν ἐμὴ
φλεκετ'. Non a spe non resiliaturum ipsum & semisulatum.
Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem
naturae neminem. Interpretandum fuerat, cum extra

spem non sit, quin semisulatus quoque (aut, quin vel se-
misulatus) ex igne sit resiliaturus. Mihi tamen Graeca
oratio magis facta magisque elegans videretur, si le-
geres μὴ cum ἀναπαθήσεια). T.F.

Οὐκ ἀπ' ἐλπίδ' μὴ ἀναπαθήσεια) αὐτὸν.] Certe Bene-
dictus, etsi in priorum sententia aberravit, in poste-
rioribus voces, prout sunt, expressit, quod Tan. Fa-
ber prorsus non facit, cujus versio plane par foret
Gracis ita conceptis οὐκ ἀπ' ἐλπίδ' ἀναπαθήσεια) αὐ-
τὸν, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resili-
turus. Nedum ut admitti possit, quod tentat, ge-
mina negatio ante verbum ἀναπαθήσεια). Sed ut ha-
beas expedita omnia, apparet errorem scripturae cor-
rigendum esse, & pro μὴ ἀναπαθήσεια), reponendum
μετεβάλλεσθαι. Nam in sententia verbi μετεβάλλεσθαι
idem Faber toto caelo errat, quum rectissime Bene-
dictus reddiderit. T.F.

1. Μὴ ἀναπαθήσεια). Δὴ ἀναπαθήσεια). F.G.

Μὴ ἀναπαθήσεια). Phrasin apud Nostrum huic simi-
lem frustra quaesivi. Vid. Med. c. 33. οὐκ ἀνέλεσθαι
ὡς αὐτὸ καὶ ἄλλοι ταῦτο συμβαίνει. M. du S.

4. Μετεβάλλεσθαι.] Mutatum iri. Interpolat. male.
Vertendum fuit, Mutare sententiam. De re praesenti
loquitur: jam enim tergiversabatur Peregrinus. T.F.

5. Διηγείσθαι.] An scribendum διηγούται; F.G. Pla-
cet conjectura. T.F.R.

8. Ἡ μὴ.] Lege ἡμῶν. F.G. Nihil muto: nam dis-
junctim apud Nostrum aliosque scribi amat, licet pa-
rum interesse putem, utro more scribas (Vid. supra
T. 2. Τοκ. c. 50. No. 14.) Et pro lubitu scribas mo-
do ἡ μὴ, modo junctim ἡμῶν dedisse; quare vulga-
tum servandum; sed ne ἐκτὸς quidem, ut Gujerius
voluit, apud Nostrum alibi reperio. Cl. Periz. ad Helian.
2. 7. ridet eos qui jungunt & ab Hebraeo ἡμῶν deri-
vant, exemplaque τῷ ἡμῶν in jurandi formulis usita-
ti, quaedam adfert. Apud Hom. Il. I. 57. Ἡ μὴ καὶ
πῶς ἴσσι, recte Edd. licet Seber. ἡμῶν indicet. T.F.R.

εγγρῖν κακῶς. ὁποῖοι. ἢ μὴν ἔδδ' ῥα-
διον αὐτῷ ἔτ' ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνόντες κύ-
νες παρορμῶσι, καὶ συνωθῶσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ
ὑπεκκαίσι καὶ γνώμην, ὅτι ἔωτες ὁποδ-
λιάσιν. ὧν εἰ δύο συγκατασπᾶσας ἐμπέσσει
εἰς τὴν πυρᾶν, τῷτο μόνον χάριεν ἐργά-
σαιτο.

Ἦκεον δὲ ὡς ἔδδ' Πρωτεύς ἔτι καλεῖσθαι
ἄξιοι, ἀλλὰ Φοῖνικα μέλωνόμασεν ἑαυτὸν,
ὅτι καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρεον ὁπιθαίνειν πυ-
ρᾶς λέγει, πορρωτάτῃ γῆρας ποροβη-
κῶς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμός τι-
νας διέξεισι παλαιῶς δὴ, ὡς χρῶν εἶναι
δαίμονα νυκτοφύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δὴ-
λός ἐστι βωμὸς ἡδὴ ὁπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς
ἀναστήσας ἐλπίσιν.

Καὶ, μὰ Δία, ἔδδ' ἀπεικὸς ἐν τοῖς
πολλαῖς τοῖς ἀνοήτοις εὐρεθῆσθαι τινὰς
τῶν καὶ τέλαρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτῶν
Φησούσας, καὶ νύκτας ἐντέλυχέναι τῶν δαί-
μονι τῶν νυκτοφύλακι· οἱ κατάραιοι δὲ ἔτοι-
μαθηταὶ αὐτῶν καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ
ἄδελφον ὅτι τῇ πυρᾷ μηχανήσονται. διότι καὶ

neminem, si mala morte Peregrinus moriatur.
Quin nec facile est illi retrahere. Nam qui
cum illo sunt canes, incitant hominem, et
una in ignem contrahunt, et animum illius
subinde incendunt, nec metum resistere illum pa-
tiuntur. Quorum si duobus secum detractis
in ignem incidat, hoc solum lepidum opus fe-
cerit.

27. Audio vero illum nec Protea vocari
velle amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi
adscivisse, quod etiam Phoenix, Indica avis,
ingredi rogam dicitur, ubi ad extremam se-
cunditatem provelita est. Verum etiam rumores
spargit, et oracula quaedam vetusta refert,
in fati esse ut noctis custos genius ipse evadat:
ac manifestum est, altaria illum concupiscere,
et futurum sperare, uti stet aureus.

28. Neque vero, per Jovem, abhorret in
magna dementium multitudine inventum iri,
qui quartana se per ipsum liberatos dicant,
et noctu sibi occurrisse noctis illum custodem
genium. Execrabiles autem isti illius disci-
puli, etiam oraculum; puto, et adytum in
rogo illius machinabuntur, propterea quod
Pro-

a. Ἀποδύναι] Sic B1. f. P. S. &c. Ἀποδύναι H. In qua nonnemo emendarat ὧν — ἀποδύναι, quod jam non
opus.

9. Ἀποδύναι] Sic plerique Impressi H. & P. ἀποδύναι
prave. M. du S.

10. Ἀναδύναι] Emergere. Interpol. non potuit pe-
jus: hoc enim loco ἀναδύναι est subterfugere, tergiver-
sari, ut ii faciunt, quos promissi poenitet. Quod
vel Homerus docuisse potuit Iliad. H.

ἀλλ' ἔπος ἔτι εἶχεν ὑποτίσθαι, ὅδ' ἀναδύναι
ἀπὸ λαῶν ἐς ἑμίλον —

Ita in Odys. ἀπλῶς.

μή τις μοι ἀναδύη —

Itaque dixit Eusebius, τὸ ἀναδύναι, εὐ ὧν εἶναι τῶν
ἀναποδύναι, εἶναι, ὑποκαρῆσαι, idem esse atque ἀναπο-
δύναι seu ὑποκαρῆσαι. Hesychius autem vertit μιλῶ-
δῶν, consilium mutare. Ceterum Interpolator cor-
rupit interpretem, qui sic verterat: Neque promptum
jam illi est a proposito regredi. Eat itaque corrector
quo dignus est.

T. F.

Ibid. Σπύρτις κύνες] Cynici, quod supra dicebam.

T. F.

21. Παλαιῶς δὲ] Τὸ γίγναι est in hac particula δὲ,
innuit enim non esse antiqua illa oracula, sed ὑποκα-
κῶς. T. F.

22. Δαίμονα νυκτοφύλακα] Haud dubie adversus ter-
rores nocturnos, lemures, larvas, spectra, &c. Est
quidem apud Plautum Deus Nocturnus in Amphitruone,
& passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad
hanc rem. T. F.

23. Βωμὸν — χρυσοῦς] Ex Athenagora patet sta-
tuas ei erectas; cujus locum infra adduximus ad c.

41. M. du S.

Ibid. Χρυσῶς ἀναστήσας ἐλπίσιν] Et aureas sibi ere-
ctum iri. Interpolator. Ridicule. Existimavit videli-
cet, χρυσοῦς esse casus quarti, quod ἰδιώτης est. Spe-
ras Peregrinus fore ut aureus stet, id est, ut aurea sta-
tua sibi ponatur. Quod ita tritum est, & tralatitium,
ut pæne pudeat exempla proferre. Sed a Luciano
ipso non abibo. (in Tim. circa med.) Διδόται τῇ βουλῇ
καὶ τῷ δήμῳ χρυσοῦν ἀναστήσαι τὴν τιμᾶν, Senatus populo-
que placuit aureum Timonem statuere, id est auream
Timoni statuem ponere. Virgil.

Proteus ille Jovis filius primus hujus nominis auctor vates fuit. Testor autem sacerdotes etiam illius constitutum iri, flagrorum, aut afulationum, aut prodigiosarum id genus actionum: vel, per Jovem, mysteria quaedam institutum iri nocturna, & facum gestationem circa rogum.

29. *Theagenes autem nuper, ut renunciavit mihi aliquis fodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce rebus aliquid praedixisse. Nempe versus recitavit illos:*

Ast ubi jam Proteus, Cynicorum maximus unus,

*Ad Jovis altitoni succensis ignibus aedem
In flammam infiliens, altum conscendet
Olympum;*

*Tunc una, quotquot vescuntur munere
terrae,*

*Noctivagum jubeo venerari Heroa, Po-
tentem,*

*Herculeoque, tuoque throno, Vulcane,
sedentem.*

30. *Haec a Sibylla se accepisse ait Theage-*

δ Σιβύλλης] Σιβύλλης Coll.

40. Καὶ Σιβύλλης] G.

Nos te marmoreum pro tempore fecimus.

Et Horat.

*Albanos prope, te, locus
Ponet marmoream.*

qui autem *χρηστὸν* legi debere dicat, nā is suam peritiam aperuerit. T.F.

32. *Προπάτωρ τῷ ὀνόματι*] Scio quidem ὄνομα sumi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Luciani facietia est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus *προπάτωρ* fuit nostri Protei; sed quia ille Sophistes κυρίως vocabatur Peregrinus, non Proteus, maluit dicere *προπάτωρ τῷ ὀνόματι*, nominis progenitor, vel nominis primus auctor. Nam quid sit *propater*, ignorare me fateor. T.F.

34. *Μαγύων*] Ut Cybeles galli. *μαγύων* autem quod additur, videri potest favere sententiae eorum; qui inustam haederae folii figuram statuunt a Ptolemaeo Judaeis. Qua de re vide nostram notulam ad viri Cl. *Humphreidi Prideaux* Gallicam versionem T. III. p. 178. & seq. meminerint qui hinc „ad confir-

Πρωτεύς ἐκείνῳ ὁ Διὸς, ὁ προπάτωρ τῷ ὀνόματι, *μανικός ἦν. μαρτύρομαι δὲ, ἡ μὴν καὶ ἱερέας αὐτῷ ἀποδειχθῆσθαι, μαγύων, ἡ καυλήριων, ἡ τινῶν τοιαύτης τερατουργίας, ἡ καὶ, νῆ Δία, τελετῶν τινα ἐπ' αὐτῷ γήσθαι νυκτέριον, καὶ δαδουχίαν ὅτι τῇ θυρᾷ.*

Θεαγένης δὲ ἐναγχῶς, ὥς μοί τις τῶν ὀεταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προειρηκέναι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν

Ἄλλ' ὅπόταν Πρωτεύς Κυνηῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάντων,

Ζητὸς ἐργυδάπερ τέμενος καὶ πῦρ ἀνακαύσας,

Ἐς φλόγα πηδῆσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ δ' ἐξέρχῃς καρπὸν ἔδωσι,

Νυκτεπύλον τιμᾶν κέλομαι ἥρσα μέγιστον, Σύνθρονον Ἡφαίστω καὶ Ἡρακλεῖ ἀνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι φη-

mandam suam hac de re sententiam, argumentum petere volent, Lucianum aliquid novi cruciatiusque talibus herois sacerdotibus dignos comminisci; & aliunde firmiora proferant, quibus vero saltem similis fiat ea, quam tuerentur opinio, a Palmerio si non everfa, certe concussa graviter & ruinam minata. M. du S.

37. *Δαδουχίαν*] Quae de futuro oraculo jam dicta sunt, Alexandri Abonotichitae oraculum respicere mihi videbantur: nunc cum *Δαδουχίαν* etiam memoraret, res certa est. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV. Institutum hoc solenne. Vide: *Alaḡ. c. 38.* M. du S.

40. *Σιβύλλαν*] Sibyllina oracula vides jam obtruditi coepta, quae pro re nata ex sua jam obscuritate a callidis hominibus eruebantur, aut potius fingebantur, quae quantum ipsis Christianis fraudi fuerint, non nostrum nunc est inquirere; & a Viris jam Doctissimis abunde praestitum est; quamvis non desint inter Christianos, qui eis aequam cum sacris ipsis voluminibus fidem, incauti sane & superstitiosi homines, adhibeant. Consule Eruditissimi. H. *Prideaux*, quae post haec scripta prodierunt, *Historiam* toto jam Christiano orbe notissimam. M. du S.

57. B.

Φησίν. ἐγὼ δὲ Βάκιδ' αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ
τῶν ἐρῶ. Φησὶ δὲ ὁ Βάκισ ἔτω σφόδρα
εὖ ἐπειπὼν,

Ἄλλ' ὁπόταν Κυνικός πολυώνυμ' εἰς
φλόγα πολλὴν

Πηδῆσθαι δόξης ὑπ' ἐρινυῖ θυμὸν ὀρθεῖς,
Δὴ τότε τὸς ἄλλους κυναλώπεκας, οἱ οἶδο
ἔποισαι,

Μιμῆσθαι χρὴ πτότμον Στοιχομήδιο Λύκοιο.
Ὅς δὲ κε διπλὸς ἔων, Φεύγει μὲν Ἡ-
φαίστιο,

Λάεσσι βαλέειν τῷτον τάχα πάντας ὅς
Ἀχαιῆς,

Ὡς μὴ ψυχρὸς ἔων, Θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
Χρυσῷ σαξάμεν' ὥρη, μάλα πολλὰ
δανείζων,

Ἐν καλαῖς Πάτραισι ἔχων τρεῖς πέντε 70
τάλαϊα.

Τί ὑμῖν δοκεῖ ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος
χρησμολόγος ὁ Βάκισ ἢ Σιβύλλης εἶναι;
ὥστε ἄρα τοῖς θαυμαστοῖς τέτοις ὁμηταῖς

nes. At ego Bacidis illi de hisce rebus ora-
tulum dicam. Ait autem Bacis ita praeclare
adjiciens caeteris:

Ast ubi jam vario Cynicus cum nomine
flammam

Infiliet, furiis agitatus pectore Famae:

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imi-
tata magistrum,

Fata lupi, edico, jam discedentis obi-
bunt.

Sed quicumque metu Vulcani fugerit
aestus,

Jactis confestim hunc saxi petat omnis
Achivus,

Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
Distendens auro peram de foenore capto,

Patris condita habens pulchris ter quin-
que talenta.

Quid vobis videtur, auditores? Numquid
deterior Sibylla vates esse Bacis? Itaque au-
ditor sim admirabilibus illis Protei sodalibus,

nt

α Βαλίω] Bene S. Amf. Βαλλίω male cett.

54. Βάκιδ'] Tres Bacides fuisse docet *Ælianus* V. H. XII. 35. Hinc autem colligere est, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut prorsus fictam esse, aut, si quae fuit, recusam; talia enim ex tempore fundi carmina verisimile non est. Quamquam cum dies aliquot intercesserint inter prolatum a Cynico Sibyllae Oraculum, & hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum jam tum expromi. *M. du S.*

55. Ὁ Βάκισ] Hujus χρησμολόγου meminit aliquoties *Aristophanes*, ut *ἐν οἴκῳ* & *ἐν πύλῳ*. Scholiastes tres ejus nominis commemorat, ut & *Suidas*, qui Scholiastæ locum in sese transtulit. Ejusmodi hominem ætas patrum nostrorum vidit, Nostradamum. Ceterum duas aut tres ex ejus prædictionibus apud *Herodotum* legas in VIII. Sed multo plures apud *Pausaniam*. *T. F.*

60. Κυναλώπεκας] Convicium Aristophanicum. Intelligit Lucianus impostores. *T. F.*

70. Ἐν καλαῖς Πάτραισι] Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra (c. 36.) designat, ὁ γυνάδης, ὁ ἐν Πάτραι. inde enim domo erat. *T. F.*

77. Ταῦτ' ἀπὸντο] Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera Lucianus veluti ex sese. *T. F.*

79. Κατέβη] Ut supra de eodem concionem habituro dixerat *ἀνέβη*, c. 7. *M. du S.*

Ibid. Νέστορα δ' ἐν ἱλῶνι ἰαχῇ] Locus ex *Homero* ad

Theagenem translatus. Est autem primus versus ἔμψυχος. Hujus loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter ἀπρεσιλεύειν, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem se habet;

Νέστορα δ' ἐν ἱλῶνι ἰαχῇ πίνοντά περ ἡμῶν,

id est, etiam si biberet Nestor, eum tamen clamor non latuit. *T. F.*

Νέστορα] *Homer.* II. E. 1. *M. du S.*

83. Οὐδ' ἴδμε] Miror sane rem hujusmodi curiositatem Luciani effugisse; quin potius ipse Lucianus sub ejus persona latere voluisse censendus est. *M. du S.*

86. Ἡλ. — Ὀλυμπ.] Consulendus hic *Pausanias* in Eliacis, ut Topographiam hujus Dramatis recte assequens. *M. du S.*

87. Πλήρω] *Circo.* Interp. retinendum fuit, in *Plethris*; locus erat in Gymnasio Eleorum. *Pausanias.* (202. 6.) ἔτι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλήριον. c. δ' αὐτῇ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλανοδίαι τοὺς, &c. *T. F.*

Ibid. Ταῦτα μὲν σοι] Leg. ταῦτα μόντοι. *T. F.*

Ταῦτα μόν σοι] Vulgatam contra *Fabrum* multis exemplis, ubi σοι sic abundat, defendit *Cl. Jans.* in *Lectr.* Lucian. p. 62. occasione verborum in *Timone* T. I. c. 52. No. 53. Τῷ μ' ἔν σοι. Ac vix mihi persuadeo, vulgatissimum illum pleonasmum latuisse *Fabrum*; sed τῷ hic elegantius ei visum, ac melius respon-

ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in 75 τῷ Πρωτέως, αἰσιοσκοπεῖν ἔνθα ἑαυτοὺς ἐξ-
aëra se dissolvant, isto enim verbo combustio-
nem vocant.

31. Haec illo dicente exclamabant qui circumstabant omnes, Jam comburantur digni igne! Atque hic quidem cum risu descendit. Sed non fugerunt Nestora voces, 80 Theagenem puto: verum audito clamore venit statim, descendensque clamavit, & sexcenta mala protulit contra eum, qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus vocatus sit. Ego vero relinquens hominem dirumpentem se abii visurus athleras. Jam enim esse dicebantur in Plethrio iudices certaminum. Haec tibi Elide.

32. Ipsam vero Olympiam cum venissemus, plenum erat posticum templi vel ac- 90 eusantium Protea, vel propositum illius laudantium: adeo ut etiam ad manus multi illorum venirent, donec ipse progressus innumerabili comitante multitudine Proteus, post praeconum agonem verba fecit de se, 95 τῷ τῷ κηρύκων ἀγῶνι, λόγους τινὰς

αερώσῃσι τῷτο γὰρ ἢ καύσιν καλῶσι.

Ταῦτ' εἰπόντ' αὖ, ἀνεβόησαν οἱ αἰσιο-
τες ἄπαντες, Ἦδη κατέσθωσαν, ἄξιοι τῷ
πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέστορα δ'
οὐδὲν ἔλαθεν ἰαχὴν τῇ Θεαγένῃ· ἀλλ' ὥς
ἤκουσε τῷ βοῆς, ἤκεν εὐδὺς, καὶ ἀναβὰς, ἐκα-
κράγη, καὶ μυρία κακὰ διεξέειπε πρὸς τὴν καλα-
βερόντ'· ὃ γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος
ἐκεῖν ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφείς αὐτὸν
52 ἀφ' ὧν γινόμενον, ἀπῆκον ὀφόμενον τῷς ἀθ-
λητάς· ἦδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶ-
ναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ
ἐν Ἡλίδι.

Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικόμεθα,
90 οἱ μὲν τῷ ὁπιασδόδου τῷ κατήγορῶντων
Πρωτέως, ἢ ἐπαινούντων τῷ προαίρεσιν αὐτοῦ,
ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἦλθον οἱ πολλοί,
ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυρία
τῷ πλῆθει ὡς ἀπεμπεόμενον, κατόπιν
95 τῷ τῷ κηρύκων ἀγῶνι, λόγους τινὰς
δι-

δ Σο.] Τῷ Fab. Nihil mut. Edd. c τῷ τῷ κηρύκων ἀγῶνι.] Sic Edd. omnes. Nec quidquam Libri variant.

spondere sequentibus, in quo me non habebit adver-
santem, ut primum auctoritas Codd. accesserit; sed
dum & vulgatum probum est, quod recte contendit
Fensius, nihil movendum. F.F.R.

90. Ὁπιασδόδου.] Credibile est fuisse magnum ali-
quod atrium, aut quid tale, Jovis templo annexum.
Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit histo-
rias, ut auctor est Lucianus alibi. (Hr. c. 1.) Ceterum
ἐπιστάδου & προαίος opponuntur. Diodorus XIV. ὁ
μῦθος γὰρ ἐν τοῖς προαίοις καὶ τοῖς ἐπιστάδοις τῷ ἱερῷ, &c.
Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis,
(c. 7.) ubi historiam hanc ἐκκαρφοῖ. Ibi de Cynicis
dicitur: καὶ βοῆς τῷ ἐπιστάδῳ ἐμπλήσων ἐλακτοῦντες.

T. F.
Ibid. Ὁ ἐπιστάδου.] I. e. posterior pars templi Jo-
vis Olympici. F.G.

94. Κατόπιν τῷ τῷ κηρύκων ἀγῶνι.] Qui sint κήρυκες
& Ε. μολπίδαι norunt omnes praeter illum qui Luciani
Pseudomantis (c. 39. convertit. Cum enim simplici-
ter interpretandum esset. Ceryces & Eumolpida (quem-
admodum passim, praecipue autem apud Emil Pro-
bum in Alcibiade) homo meus praecox & egregios can-
tores esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum ejus-
modi κήρυξ. Non esse autem hunc locum de iis in-
telligendum qui ἐν ἀγῶνι κήρυττον, ludam, opinor,
Tom. III.

operam, si probem. Nec etiam de praecoxibus ludo-
rum placet accipi. Deinde quid sit τῷτο προαίος cer-
tamen? Verum quidem est ἀγῶν significare non cer-
tamen tantum, sed & locum certaminis, apud Home-
rum, notante Eustathio: quemadmodum ἐλθὺν vium
& locum in quo venditur. ἔλκειν oleum & locum in
quo venundatur, ex Polluce, & καὶ apud Homerum
in Od. Θ. pro loco τῷ κηρύκων, ita δῶγμα duplicem si-
gnificationem habebat notante Schol. in orat. contra
Polyclem; sed quid fiet τῷ, κηρύκων? Sane locus hic
a doctis examinari debuerat, quod quia nondum fece-
re, dicam quod mihi videtur. Legendum hic puto
non κατόπιν τοῦ τῷ κηρύκων ἀγῶνι, sed κατόπιν τῷ
κήρυκων ἀγῶνι. Audi quæso Πανσάνιον in Eliacis. τῷ
τοῦ δὲ, ἔνθα οἱ Ἑλλανοδίκαι διαμείνουσιν, ἰσὶν ἰγυῖς ἀπὸ
τοῦ, τὸ μὴ ἀπὸ αὐτοῦ, ἀγῶνα μίαν. ταῦτα ἐνομαζέσθαι
Κηρυκαίαν οἱ Ἡλίδι. Nemo non videt quam recte
huic Luciani loco conveniant, quæ a Πανσάνιο dicun-
tur. In hujusmodi autem locorum appellationibus,
vicorum, platearum, &c. quam saepe peccent ex-
scriptores librorum, nimis multa exempla probant. Hæc
nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis melio-
ra protulerit.

T. F.
Ibid. Κατόπιν τῷ τῷ &c.] Hunc locum sollicitavit vir
doctus, & contendit legendum esse κατόπιν τῷ κηρυκαίῳ
Υ γ

διεξήλαθε ὡς αὐτῷ, ἢ βίον τε ὡς
ἐβίω, καὶ τὰς κινδύνους, ὥς ἐκινδύνευσεν δι-
γυμνῶν, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσοφίας
ἔνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν εἰρημνία πολλὰ
ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκυσσα ὑπὸ πλῆθους
τῶν ἀεισώτων. εἴτα φοβηθεὶς μὴ συληθῆναι
ἐν τοσαύτῃ τύρῃ, ἔπει καὶ πολλὰς τῶτο
πάχονας ἐώρων, ἀπῆλθον, μακρὰ χαί-
ρων φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, ἢ ἐπιτά-
φιον ἑαυτῷ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι.

Πλὴν τότε τοσῶτον ἐπήκυσσα. ἔφη γὰρ
βύλας χρυσῷ βίῳ χρυσῷ κορώνῃ ὅπτιθει-
ναι χρῆναι γὰρ τῇ Ἡρακλείῳς βεδιωχότα,
Ἡρακλείῳς ἀποθανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ
αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βέλομαι τὰς ἀν-
θρώπων, δείξας αὐτοῖς ὅτι χρὴ τρόπον θα-
νάτου καταφρονεῖν. πάντας ἐν δέῃ μοι τὰς

quam vitam vixerit, pericula quae subierit
enarrans, & quas philosophiae causa susti-
nuerit molestias. Multa quidem fuere,
quae dixit: ego vero, prae circumstantium
multitudine, pauca audiui. Deinde ne tan-
ta in turba eliderer metuens, quod accide-
re videbam pluribus, abii, longum valere
iussu affectante mortem Sophista, ipso sibi
ante mortem parentante.

33. Illud tamen audiui, cum diceret,
Velle se auream vitae aureae coronidem impe-
nere: oportere enim, qui Herculeo more vi-
veret, cum mari quoque more Herculeo, &
remisceri aetheri. Ac prodesse, inquit, volo
hominibus, ostendendo illis, quem ad modum
mortem oporteat contemnere. Itaque Philo-
ste-

123

[α Διτῶ] Διτῶ Edd. β Ὁρ] Ὁρ Anonym. c
emend. Gron. Nihil variant Edd.

Μακρῶ] Recepi ex Poll. Μακρῶ Edd. d Τέτι] Τέτι

καὶ ἀγωνίας. Ignoscāt, si non possum accedere suae sen-
tentiae: locus enim Luciani sanus est, nec minimam
recipit mendii suspitionem. Καρὼν ἀγῶν locus erat,
ubi praecones de artis excellentia & vocis contentione
certabant. Testis Diodorus lib. 18. ubi de epistola regis
Alexandri, quam miserat, ut in Olympica celebritate
recitaretur, sic ait: ταῦτα δὲ προσέταξεν ἐν τῇ παναγῇ
Διὶ τῷ νικητῶν ἀγῶνι ἀγωνιστῶν, id est, eam
ante me iussit in publico caeteri legi a praeco, qui victricem
obtinuisset. Julius Pollux lib. IV. cap. 12. πρότερον δ'
Ὀλυμπίας τῇ ἐπιγραφῇ ἀντιτάσσον, οἱ τὰς ἱερουργίας
ἐπαδικουμένοι, πρῶτον τῇ ἐκείνῃ ἀγωνιστῶν τὰ Ὀλύμπια
Ἀρχίας Ἰδάλου καὶ τῇ τῆς Ἰφίτης Ὀλυμπιάδας ἱεῖα, καὶ
Πυθίᾳ δὲ ἱεῖα, καὶ αἰὶν τῇ ἐν αὐτῇ Πυθίᾳ καὶ ἐπιγραμμά

Ἰδάλου κίρκου τὸν Ἀρχία Εὐκλείδου νικῶ
Διξίαν ἀγαλμῇ εὐφραν Φαῖβ' ἐν ἀπαισέσει
Ὅς τῆς ἐκείνης τῇ Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα
Ὁδ' ἐπὶ σάλπιγγι, ἐπ' ἀναδύγμῳ ἔχων.

Id est, Primum autem Olympia, cum soli ejus regionis
praecones, qui in sacris ministrabant, admitterentur,
Primum exterorum certavit Archias Hyblaeus, qui tres
continuae Olympiadas vixit, & Delphis etiam Pythia vi-
xit, & ex his ejus quaedam imago Pythica:

Hyblae praecoris hanc Archia Eucleis filii
Accipe statuat iubens, Phoebe, ob ejus incolunitatem,
Qui ter ipse certavit praecorio in agone Olympico,
Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his patet praecones etiam de voce certasse, & in-

de sequitur fuisse illi certamini locum assignatum, de
quo hoc loco fit mentio apud Lucianum. Videndus
Georgius Syncellus pag. 208. post Olympiadem 88. ubi
inveniuntur haec verba ex Africano: σάλπιγγος ἀγῶν
προστίθη ἐν Ὀλυμπίᾳ, id est, Tubicinium
& praecoris certamen aliis certaminibus additum est
Olympia. Videtis Josephi Scaligeri epistolam numero
448. Ceterum de interpretatione vocum ὁπσαλπίγγος
& ἀναδύγμῳ non contendam, si quis certiora do-
cuerit, nam ex sola nostra conjectura eas interpreta-
tus sum sine auctoritate, nisi quod Hesychius habet
ἀναδύγμῳ ἱεῖα πρὸ τραχίλου, scilicet collum fasciis com-
primebant, ne rumprentur nimia contentione arte-
riae, & ut sonus vocis elatior fieret. De voce ὁπσαλ-
πίγγος, quam ex sola conjectura interpretatus sum,
expecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur.
Hesychius in voce Σάλπιγγος haec habet: σιγνοσάλπιγγος
ἐστὶ τὸ κίρκον. Unde conjeci, praecones usos fuisse
quodam tubulo argenteo vel aereo tamquam tuba, ut
eorum vox major & clarior audiretur. J. P. a G.

Κατέπε τὴν τῇ ἀρχίᾳ ἀγῶν. Notavit pater quoque
hic conjecturam liberam & indoctam T. Fabri, & ut
ab ea caveretur, iussit inspicere Ciceronis epistolam ad
Lucejum. In schedis notavit videndum Scaligerum
in Graeca Eusebii pag. 420. Fabrum priorem in Ago-
nistico pag. 293. & 294. Et sane quomodo latuerunt
illa in extremo Demosthenis, εἰς τὴν πρὸς τοὺς παρόντας
ἐπαγωνίαν τῇ ἀρχίᾳ πρὸς τὴν ἀγῶν τῇ ἀρχίᾳ
ἐλλαν Τυμῆας, Καίρις δὲ καλεῖται μέλλων J. G.
Κατέπε τὴν τῇ ἀρχίᾳ ἀγῶν. Ὁπιδύγμῳ Jovis
Olym-

tas mihi fieri omnes homines, æquum est. Qui ergo stupidiore erant hominum lacrimari & clamare; *Serva te Graecis!* Qui autem fortiores, ii clamaverunt; *decreta perage!* a quibus non mediocriter perturbatus est senex, qui sperasset futurum, uti omnes retinerent se, neque igni permitterent, sed invitum in vita manere cogerent. Quum ergo plane præter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res magis etiam expalescere illum fecit, (quamquam cadaveroso jam ante colore esset) & tremere etiam, medius fidius! Itaque orationem finit.

34. Ego vero quam riserim, puto, con-jicis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita invenustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, & ingurgitabat

ἀνθρώπους φιλοκλήτας γενέσθαι. οἱ μὲν ἔσαν ὀνητότεροι τῷ ἀνθρώπῳ, ἐδάκρυον, καὶ ἐβόων, Σώζε τοῖς Ἕλλησιν· οἱ δὲ ἀνδραδέστεροι ἐκπαράγεισαν, Τέλει τὰ δεδογμένα ὑφ' αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος καὶ μέριμνα ἐθορυβήθη, ἐλπίσων πάντας ἔξεσθαι αὐτῷ, καὶ μὴ προήσεται τῷ Ὀσσυρί, ἀλλὰ ἀκονία δὴ καθέξεν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὲ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πᾶν ἀδελφὸν αὐτῷ προσποιῶν, ὡχρίαν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε, καί τοι ἤδη νεκρικός τ' χροὶαν ἔχοντι, καί, ἢ Δία καὶ ὑποτρέμειν, ὅτε καταέπαυσε τὸν λόγον.

Ἐγὼ δὲ εἰκάζεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλαν· ἡδὲ γὰρ ἐλεῖν ἄξιον ἦν, ὅτε δυσέροια τ' δόξης ἀνθρώπου ὑπὲρ ἀπαθίας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποιῇ ἐλαύνοντι. παρεπέμπετο δὲ ὁμοῦ ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεθορύετο τὸ δόξης, ἀποβλέ-
πων

e Πάνω] Inserui ex R. Aberat ab Edd. f[Er.] Recepi ex RG. non habebant Edd.

Olympii fuisse auditorium, vel ex *Herodoti* Lucianei principio itemque *Fugit*. c. 7. satis apparet. Nec ergo dubium, præconum ibi etiam certamina potuisse institui. Ἀγὼν etiam ὁ τίσις, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν apud antiquos Lexicographos. Porro κατέπνυτον ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque post agonem præconum significat, vel, postquam ceciderunt præcones; vel, post s. pone cum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictu est, & parum ad sententiam refert. *J. M. G.* *Ibid.* Κατέπνυτον ἀγῶν. Non satis firma & liquida *T. Fabri* mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo mutetur; quamvis corrupta esse possit. Integram itaque rem aliis relinquo; id tantum moniturus, in inscriptione a *Palmerio* ex *Polluce* allata legendum videri ἀναδημιῶνα, quod longe ad rem aptius quam ἀναδημιῶνα. De certamine Praeconum vid. nostrum *Δημων.* c. 65.

Ibid. Ἀγῶν. Τίσις τοῖς. *M. du S.* 4. Μακρὰ χαιρὶν] Cur hoc praeferam, vid. ad *Navig.* c. 2. *Rhet. Præc.* c. 10. *Bis Accus.* c. 21. *Gall.* c. 23. *J. F. R.* 7. Πλὴν εἰς τοσοῦτον ἐπέκεινα] Tunc magnam hoc μῆτιν. Interpol. quod ridiculum ἐστὶ τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτον magnam hoc significat, & qui ita existimant, ne illi haud dum etiam multa Græce legerunt. Quid cum Græci dicunt, τοσοῦτα εἶπεν ἐπαύσατο, & καὶ ταῦτα εἶπας ἐπείγει, & τοσοῦτα ὁ Κόμπος εἶπεν εἰς τὴν αὐλὴν ἐκινῶν, & *Joseph.* in 11. ἀρχιμολογ. & τοσοῦτα δυσέροια, &c. sub finem cap. 111. quomodo vertentes? Videtis, hæc una vocula sensum

pervertit. Nimirum non animadvertenter Interpolator τοσοῦτο nil esse aliud in hujusmodi loquendi generibus, quam τοσοῦτο. Cujus rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi *Suidam* & *Sterphannum*. Interpretem corrumpit Interpolator.

T. F. Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπέκεινα] Plane non necessaria temporis illa definitio, & opinor scripsit πλὴν τότε τοσοῦτον. Sic alibi.

J. G. 8. Χρυσὸν βίον] Ita *Pindarus* χρυσῶς ἵππας vocavit eximios. Ita *Catullus aureolos* pedes puellæ, & alia ἵμα κίμα. Sed non modo χρυσῶς pro pulchro, verum & ἀργυρῶς. Ita plerumque exponit Interpretes *Homeri*, quem inruditum vulgus *Didymum* vocat.

T. F. 10. Ἀναμειχθῆναι τῇ αἰδέσει] Quod supra dixerat ἐμεικθῆναι.

T. F. 19. Προήσεται τῷ πυρὶ] Nec enim in ignem mitterent. Interpolat. falso. Non metuebat Peregrinus ne in ignem ab astantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permiffuros unquam, ut se se in ignem sponte & ultro conjiceret; qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector.

T. F. 21. Δεδογμένα, ἀδελφῶν] Restitue ut in *MS. R.* ἀδελφῶν, πᾶν ἀδελφὸν αὐτῷ, &c.

T. F. 22. Ὁχρίαν μᾶλλον] Rectius & elegantius in *Cod. MS. Bibl. Reg.* ὡχρίαν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε.

T. F. 28. Τῇ αὐτῇ ποιῇ ἐλαύνονται] Hæc res exagitantur. Interp. Sed vertendum fuit, hæc Furia exagitantur; Ποιῇ enim hoc loco Furia est; res notior quam ut probari debeat. Inde supra dixit *Lucianus* (c. 30.) δόξης ἐμῆς.

T. F. Υ γ α

37. Το

πων ἐς τὸ πλῆθος τὸ θαυμάζοντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ὅπλιν τὸ τρυφὸν ἀπαγορεύουσιν, ἢ ὑπὸ τῆς δημίου ἐχομδούς, πολλῶν πλείους ἐπὶ.

Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλει εἶχε, 35 κάλλιστα Ὀλυμπίων γενόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τέλει δὲ ἤδη ὄρων. ἐγὼ δὲ, εἰ γὰρ ἦν εὐπορήσαι ὀχήματι ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπελιπόμην. ὁ δὲ αἰεὶ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον προεῖρηκεν ὅτι δὲ ἔλασεν καὶ καὶ μετὰ τὴν ἑταίρων τινὸς ὁρμαλόντος περὶ μέσας νύκτας, ἐξαναστὰς, ἀπῆεν εὐθὺς τὴν Ἀρπίνης, ἐνθα ἦ ἡ πυρά. τῶν δὲ πάντες ὅσοι εἴκοσι ὑπὸ τὴν Ὀλυμπίας καὶ τὴν ἵπποδρομον ἀπιδόντων, πρὸς ἑὸν καὶ ἐπεὶ τάχις ἀφικόμεθα, καὶ λαμβάνομεν πυρὰν νεησιμένην ἐν βάθει, ὅσον ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος. δάδες ἦσαν τὰ πολλὰ, καὶ παρεβέβυτο τὸ Φρυγῶν, ὡς ἀναφθίει τάχις.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν (εἶδον γὰρ καὶ κείνην θεάσαντα τὸ κάλλιστον τῆτο ἔρ-

se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plures sequi.

35. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima, quae ego vidi Olympiorum, qui quater jam viderim. Ego vero, neque enim vehiculi copia erat multis simul discedentibus, invitatus ibi relictus sum. At iste subinde differens, tandem praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis adsumfisset, surgens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi rogos erat. Stadia haec sunt viginti Olympia juxta Hippodromum orientem versus euntibus. Cum primum eo venissemus, rogam deprehendimus in fossa ad passus unius profunditatem structum. Faces multae aderant & samenta ubique interposita ignem celerrime sicuti conciperet.

36. Ex oriente luna, oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facilius, pro-

ce-

37. Τυτράμης] Olympias, qua se Peregrinus vivum cremavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV. Vid. Euseb. Chron. cum Scaligeri notis. Quartam eandem viderat Lucianus. si continuas spectasse ponas, in Graeciam appulerit, post annum Chr. CL. si quando vero peregre fuisse cum celebraretur, quod vero propius abest, malis; paucis ante CL^{am} annis in Graeciam primum venerit. Juniores autem, necdum clarum, venisse constat ex Δι. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX. natum colligo; Rhetoricae CLX. valedixisse; hunc denique librum ante quinquagesimum aetatis annum scripsisse. M. du S.

40. Νύκτα — προεῖρηκεν] Noctem praeparavit. Interpolator. male. νύκτα enim hoc loco non est pro νύκτι, seu νύκτωρ, sed προεῖρηκεν νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum Juvenalis, de Statio, opinor, promissumque dixit. Apud Ciceronem est, & apud Varronem & Livium, prodixit seu prae dixit diem. Interpres proxime ad verum, noctem ei rei destinavit. T. F.

43. Ἀρπίνης] Quid sit Harpina seu Harpinna, docet Paulianus in Eliacis.

Ibid. Τῆς Ἀρπίνης] Paulianus locus est Eliac. 2. p. 200. 18. Weibel. Ἔστι δὲ ἡ ἄλλη Ἀρπίνης καλούμενη ποταμὸς & ἡ πολλὴ ἀπὸ τῆς ποταμῶς πόλεως Ἀρπίνης ἀλλὰ τε ἱερὰ καὶ μάλιστα οἱ βασιλεῖς. Οἰκίσαι τι Οἰόμενοι τῇ πόλει καὶ θῆναι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσι Ἀρπίνης. Eandem Stephani, qui v. Ὀλυμπία eandem urbem

facit Pisam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut tamen distincta & Pisae & Arpinae rudera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluviunt libri inter Ἀρπίνης & Ἀρπίνης. Etiam Straboni esse restituendam pro Ἐρπια, videtur Casaubonus, & Berkelius ad Steph.

48. Ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος] Βάθος de altitudine, s. dimensione a solo ad auras adsurgente, (ut Obsop. convertit) aequae dici ac de profunditate, nihil quidem est novi; sic βάθος ἀπὸ τοῦ, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, Eurip. Med. v. 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec repetitio illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde adridet. Interim βάθος de latitudine, s. densitate hic accipi potest; ut βάθος λέγει Hom. Il. B. 147. atque alibi passim, de segete densa, & βάθος ἔλα. Il. E. 555. Et Elian. V. H. XIII. 1. Χίρτοι & θάμνοι βαθύναι, gramina ac frutices profundae convertit in Diod. Sic. Rhodom. L. 2. c. 49. satis ad verbum, cum densas potuisset; licet & Virgil. nemus profundum eodem significatu dixerit, ut notavi in Ambignis. Sic de densitate phalangis, sive latitudine, Arrian. Exp. Al. I. p. 7. ac Thucyd. frequenter.

Ibid. Δάδες ἦσαν τὰ πολλὰ] Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam & materiam describit. Putavit interpres δα, non aliud significare quam fax. Sed est arboris species, quae La-

ti-

cedit iste quotidiano more indutus, & cum illo Cynicorum principes, praesertim generosus ille Patrensis, facem gestans, non minus malus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incenderunt maximum, quippe a facibus ac farmentis. Iste vero, & jam mihi diligenter attende, deposita pera, pallio, & Hercule illa clava, adstabat in linteo plane fordido. Tum tus petiit, quod in ignem injiceret, datumque ab aliquo, injecit, dixitque conversus ad meridiem (nam hoc quoque ad tragoediam pertinet, meridies) *Ματρὸν πατρὶν τε καὶ δαίμονας*, volentes propitii me recipite! Haec ubi dixisset, in ignem infiliiit. Verum non videbatur, circumfusus a multa, quae surgebat, flamma.

37. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie, fabulae conversionem. Equidem maternos daemones invocantem non valde,

γον) πρόεισιν ἐκείνῳ ἐσκευασμένῳ ἐς τὰ αἰεὶ τρόπον, καὶ ἔξιν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν. καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δαδὰ ἔχων, ὁ Φαῦλῳ δευτεραγωνιστής. ἐδαδὰ φέρεται δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς· καὶ προσελθόντες, ἀλλὰ ἀλλαχόθεν ἀνῆλθαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δαδῶν, καὶ Φρυγῶν· ὁ δὲ, δοχὰ μοι πᾶν ἤδη πρόσσεχε τὸ νῦν, ἀποθέμεν ἢ πῆραν, καὶ τὸ τριδώνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἔστη ἐν ὁδοῖν ῥυτίσσει ἀκριβῶς. εἴτα ἤτει λιθαιωτὸν ὡς ἐπιβάλοι· ὅτι τὸ πῦρ καὶ ἀναδόντῳ τινός, ἐπέβλαλέτε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων (καὶ γὰρ καὶ τὸ πρὸς τὴν τραγωδίαν ἢ τὴν μεσημβρίαν) Δαίμονες μητρῶν καὶ πατρῶν δέξασθε με εὐμνηεῖς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, ὁ μὲν ἐωρατό γε, ἀλλὰ ὁ δὲ πρὸς τὸ πῦρ ἐπὶ τὸ φλογός, πολλῆς ἡρμῆς.

Ἀὖθις ἐρῶ γελοῦτά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, καὶ καλὰς τροφὴν τῷ δράματι. ἐγὼ δὲ τὴν μητρῶν καὶ πατρῶν ἐπιβοῶντων, μὰ τὸ Δί,

α Περιχέειν] Sic omnes praeter S. & A. quae περιχέειν.

55. Ὁ ἐκ Πατρῶν δαδὰ ἔχων] Τὸν Θιαγέλου λέγει. ἐκ Πατρῶν δὲ τὸ Παλοπονήσει. γ.

tinis cada dicitur, de qua Plinius passim, & ideo verendum erat, e cada ut plurimum constabat. γ. F. & G. Δαδὶς ἔχειν τὰ πικρὰ] An δαδὶς ἔστιν αὐτὸ πικρὸν; sic certe mallet: nam etsi vulgatum probe Gracum, minus tamen huc conveniens videtur, praeter altero illo.

51. Ἡ σελήνη ἀνέστ.] Media de nocte profectum audisti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut post XI^m lunaris mensis diem coeptae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solennitati concedas necesse est: quorum neutrum a viris doctis facile impetrabis, quos Cl. Pottius sequutus est.

55. Ὁ ἐκ Πατρῶν] Ille Patrensis. Interp. Stephanus, seu Hermolus in τοῖς ἰδιωκοῖς agnoscit Πατρῆς, at Πατρῶν non agnoscit. Itaque dicendum fuerat Patrensis, ut usurpavit Cicero. Ceterum locus hic de Theogene est intelligendus.

62. Ῥόπαλον] Alibi docet quanti postea vacuierit Ἀπιδ. c. 14. quem locum, si non memineris, omnino adi.

Ibid. Ἐγὼ ἐν ὁδοῖν] Pontius in passione Cypriani. M. V. La Croze.

67. Ἡ μεσημβρία] Versus meridiem nempe Zodiacus, solis & Planetarum via, templum peculiare decorum. Item meridie quiescunt daemones, facile, si turbeatur irritandi. Vid. Theoc. Idyll. 1, 15. & illa μεσημβρινὴ ἀσυχία apud Callim. in Lau. Pall. 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαίμονας, quod dederunt ei δ, ψ. 91, 6.

Ibid. Δαίμονες μητρῶν καὶ πατρῶν] Deme Tragicam magnificentiam, & erunt, quos invocat, Daemones, ipsi Manes animae felices majorum. Hierocles ad A. C. 3. p. 38. Needb. Τὰς ἀνθρώπων ψυχὰς ἀλυσίαν καὶ ἀρετὴν πομπῶδες Δαίμονας καλεῖ, ὡς Δαίμονας καὶ ἐπισημοὺς κ. τ. λ. Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur.

68. Δέχασθί μοι] Sic apud Sophoclem Orestes in Electra p. 66. ἀλλ' ὦ πατέρα γῆ θεοῖ' ἱγχαίροι Δέχασθί μοι ἐντυχόντα ταῖς δι' ταῖς εὐδαίμονας.

70. Περιχέειν] Περιχέειν αὐτὸν ἐν τῷ ἰσχυρῷ, ut ἐκείνῳ ab ἰσχυρῷ sine litera serpentina in medio, usitatius quam ἐκείνῳ, quod tamen quum ab ἰσχυρῷ possit esse formatum, expungere non iustitui, contra Edd. optimas.

Δί', ἡ σφόδρα ἠτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τὴν πα-75 ita me Jupiter, reprehendi: sed cum pa-
τρὸς ἐπικαλίσσαιο, ἀναμνηθεὶς τὸ πάλαι
τῷ ἄφρονι εἰρημῶν, ἔδὲ κατέχειν ἡδυ-
νάμην τὴν γέλοισιν. οἱ Κυνικοὶ δὲ θεωροῦντες
τὴν πύραν, οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐν-
δίκνυτο λύπην τινὰ, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες,
ἄχρι δὴ ὑποπνεύεις ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπώμην,
Φημί, ὦ μάταίον. καὶ γὰρ ἡδὺ τὸ θάμα
ὠπλημῶν γέροισιν ὁρᾶν, κνίσσης ἀναπιμ-
πλαμῶν πονηρᾶς. ἡ δὲ φειδόμετε ἔσ' ἀν-
γραφεὺς τις ἐπιδρῶν, ἀπικαθήσεται ὑμᾶς, οἷς
8 τὴν ἐν τῷ διαμῶνι ἐταίρους τῷ Σωκρά-
τι θεωροῦσιν; ἐκεῖνοι μὲν ἔνι ἡγανάκτῃ,
καὶ ἐλαιοδωρῶντό μοι, ἔνοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βα-
κτηρίας ἤσαν. εἴτα ἐπειδὴ ἡπέλησα
ἐναρπάσας τινὰς ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς
9 αὖ ἐποίησιν τῷ διδασκάλῳ, ἐπαύσατο, καὶ
εἰρήνην ἤγειρε.

Ἐγὼ δὲ ἐπαυῶν, ποικίλως, ἐταῖρε,
πρὸς ἑμαυτὸν ἐνέων τὸ φιλόδοξον οἷόν τι

ternos etiam advocaret, recordatus eorum,
quae de caede illius dicta sunt, neque risum
tenere tum poteram. Cynici autem rogi
circumstantes non illi quidem flebant, sed
silentio ignem adspicientes moestitiam quan-
dam prae se ferebant: donec ego, quem ea
res pene enecaret, *Abeamus*, dicerem, *va-
ni homines!* Neque enim jucundum specta-
culum, senem affari videre, & malo nidore op-
plessi. An expectatis dum pictor aliquis super-
veniens attingat vos, uti sodales in carcere
attingunt Socrati? Illi ergo indignari & ma-
le mihi dicere, quidam vero rucere etiam ad
baculos. Deinde cum interminatus essem,
9 some quosdam illorum correptos in ignem es-
se detrusurum, magistrum uti sequerentur,
quietem pacemque egere.

38. In reditu autem, varie mecum, mi
sodalis, cogitabam de cupiditate gloriae,
viri

a φόνῳ] φόνου legendum fortassis, bene marg. A. W. b' ἤσαν] Quod Faber voluit, in γ. est; excepto pun-
cto subscripto. Cert. ἤσαν.

81. Ἀπώμην ἐπ' αὐτοῖς] *Odore malo affectus*. Interp. sed nil tale. Ubi enim, quæso, odor ille malus in ἀπώμην? Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur nisi ad Cynicos θεωροῦντας τὴν πύραν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpres quid sit ἀπώμην ἐπ' αὐτοῖς aut quid tale, praesertim vero apud Atticos, quos hic noster studiosissime imitatur. Exemplum sunt passim apud *Aristophanem*, & *Demosthenem*, &c., (quis Interp. indiligentiam non miretur?) apud ipsummet Lucianum in dialogis *Ἰσαμνικοῖς*. Est autem ἀπώμην ἐπ' αὐτοῖς ἐπὶ τούτῳ πρῶτον, quod Latini dicunt, *Ea res me urit, me enecat*, Terent. *Pro hominem*. Horat. *Vix se tibi candidos*, &c. *Aristophanes* κάμωμαι. Sed in re ita perspicua sit φόνου τὴν παραδωγμάτων ἄφρονος πλάττει.

Τ. F. Ἀπώμην ἐπ' αὐτοῖς] Quae de vi verbi ἀπώμην hic Faber disputat, dubitatione carent: & tamen malim hic dixisse Lucianum causam aliquam Physicam sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam proficitur; vix ergo est, ut eodem spiritu dicat, se ab illis f. propter illos ἀπώμην, praec indignitate pene suffocatum. Itaque opto in aliquo libro bono inveniri ὡς ἀπώμην vel ὡς ἀπώμην, ut dicat, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quae utrique sensui sic satis convenire videtur: nam ea res potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse

fumus & nidor ustulati Protei.

7. M. G. Ἀπώμην] Sic distinguendum. ἀπώμην, ἐπ' αὐτοῖς ἀπώμην φ. ο. μ. i. c. post haec, his peractis. F. G. Non inepta videtur *Gajeti* distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppedient libri. Ἀπώμην autem sine effectu recte intelligitur, pro *passo suffocatus sum*, ut in fab. *Esop.* 41. πρὸς τὴν ὥσιν τὴν μούρτον ἀπώμην, mox addito ἔσθην. Sic *marcius* pro morti proximo, qui tamen sanatur. *Phalar.* Epist. 21. ὅτι ἐν δόξῃ καὶ μοι — ἔσθην. Iterum Ep. 52. Ὅτι πρότερον τῆς ἡμέρας ἀπώμην ἐπὶ ἐστὶν ἐστὶν. Cic. 2. de Divin. c. 66. quoniam — ita veneno itus esset, eoquo univere MORERETUR; eundem tamen sanatum esse eodem capite narrat. Plura dedi in libro de *Ambig.* Tit. FACIO. Addo *Diod. Sic.* IV. c. 63. p. 307. m. ubi *μακρόν* ait de Thesco aliter suadere consulti, at sine successu.

7. F. R. 88. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤσαν] *Ad fustes venerunt*. Interpol. istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἤσαν ἰνυαυῶν, ἰνυαυῶν, &c. Estque Attica syncope ab αἰσῶν, ut apud *Aristophanem* linguae Atticae canonem legitur, ἐπὶ Πλαύτῳ.

Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ὁρῶντος οἱ τὴν νύκτα,
Exiluerunt e templo dracones duo.

ita alibi *Aristophanes*, & ei synchronos *Euripides*. atque

vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementiterque, & ut igne dignus esset, vixisset.

39. Tum incidi in multos ad spectaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe se vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie ejus diei divulgatum fuerat, illum ita ut exorientem solem salutaret, quod scilicet Brachmanas facere dicebant, rogum consensurum esse. Multos igitur illorum averti, cum jam perfectum esse opus, dicerem, quibus quidem non id ipsum curae esset, etiam locum inspicere, & aliquid de igni reliquum secum auferre. Hic sane, mi sodalis, sexcenta negotia habui, dum omnibus enarro interrogantibus, & accurate singula exquirentibus. Si quem igitur viderem politum doctrina hominem, nuda illi acta, velut tibi

95 ὅτι ἀναλογιζόμενον, ὡς μόνον ἔτι ὁ ἔρος ἀφύκτον, καὶ τοῖς πάντων θάυμασι εἶναι δοκῶσιν, ὅχι ὅπως ἐκείνῳ τὰνδρὶ, καὶ τὰλλα ἐμπλήκτως, καὶ σπουδαιομένως βεβαιώσῃ, καὶ οὐκ ἀναξίως τῷ πυρός.

I Εἶτα ἐκτύγγανον πολλοῖς ἀπώσιν, ὡς θεόσαυτο καὶ αὐτοί. ὅστις γὰρ ἔτι καὶ ἀληθεύσαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τόδε τῇ προτεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸ ἥλιον ἡσπασάμενον (ὡς τὸ ἀμέλει καὶ τὸς Βραχμῆνας φασὶ ποιεῖν) ἐπιθήσει τὸ πυρᾶς. ἀπέστρεφον δ' ἐν τῷ πολλῷ αὐτῷ, λέγων ἤδη τελεῖται τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τῷ αὐτῷ πεποδῆσθαι ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν ὅτ' τόπον, καὶ τι λείψανον καὶ ἀλαμβάνειν τῷ πυρός. ἔνθα δὴ, ὡς ἑταῖρε, μυρία πράγματα εἶχον, ἀπασὶ διηγούμενον καὶ ἀνακρίνους, καὶ ἀκριβῶς ἐκπυθνομένους. εἰ μὲν ἔν' ἰδοίμι τίνα χαρίεσσα, φίλᾳ δὲ, ὡς τὸ σοί,

a 'Επὶ τῷ πύρῳ] 'Επὶ τῷ πυρὶ. Poll. non male.

que ita legisse interpretem, fidem fecerit ejus versio, sic enim habet, *A nonnullis quoque eorum ad fustes concussus est*. Vides lector, quantum Interpolatori debeat Interpres. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset?

T.F. 'Επὶ τῷ πύρῳ] Sic edidi ex F. & Fabr. Nam est ab αἰσῶ. Conf. supra Bis Accus. c. 6. ἐπὶ τῷ πύρῳ αἰσῶ. nam etsi vulgatum ἔστι, quod verterant, *ad fustes concussus est*, omnino defendi potest, & venire ad manus, tela, Latinis ac Graecis usitatum fautor: tamen quia aorist. ἔστι ab αἰσῶ mihi quoque suspectus, eo magis alterum adripui: ἔστι & praeterit. ἔστι frequentissimo quidem in usu, at ἔστι nondum notavi. Taceo quod majorem impetum atque iracundiam significet αἰσῶ, quam αἰσῶ, adeoque hic aptius. Eandem ob causam Cl. Perizon. ad *Ælian.* V. H. III. c. 42. f. 'Επὶ τῷ πύρῳ ἔστι recte praetulit ex Mf. cum alii quoque ἔστι ab αἰσῶ haberent. Confer infra *Fugit.* c. 6, supra *Demon.* c. 4. pr. ἀνέτοις γὰρ πρὸς τὰντα ἔστι, ubi certe ἔστι locum vix haberet. Sed punctum subscript. & illic operae male omisere, quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni.

J.F.R. 89. 'Επὶ τῷ πύρῳ] T. Fabri emendationem lubens amplector, mendose in *Amst.* Ed. impressam; cum enim in omnibus suis Luciani impressis ἔστι inveniret, ἔστι restituit ab αἰσῶ; quod in F. Ed. nisi me oculi fallant, etiam extat. Vid. apud nostrum ipsum *Dem.* c.

6. ἐπὶ τῷ πύρῳ αἰσῶ. & *Nep.* c. 3. quin *Dem.* 6. Ita etiam in V2. legitur; ubi vide notam nostram. M. in S.

4. Πρὸς ἀνίσχοντα τὸ ἥλιον ἡσπασάμενον] Legendum est voce unica *προσανήκοντα*, id enim postulat τὸ ἀσπάζεσθαι. *προσάγειν* & *προσάγειν*, *orient.* Prius illud apud *Smidam*, qui *προσανήκοντι*, vertit per *ἐξήκοντι*, qui locus a Porto male intellectus est. Vertendum enim fuerat *προσανήκοντι* id est *orienti*, ut *ἔστι αὐτῷ ἥλιος*. Apud eundem *Smidam* linea sequenti lego unica voce *προσανήκοντα ἥλιον*, ἀντιτίλλοντα. Quem locum esse Luciani puto, hunc ipsam, inquam, qui nunc nobis in manibus est.

T.F. Πρὸς ἀνίσχοντα] Jubeat *Solan.* conferre *Menip.* c. 7. ubi quidem lego, — ἔστι πρὸς ἀντιτίλλοντα τὸ ἥλιον ἥτις τινὰ μακρὰν ἐκείνου, videoque Edd. nonnullas *προσανατίλλοντα* conjungere; sed male profecto. Utrum vero hic *προσανήκοντα* cum *Fabro* connectendum sit, dubito. Non saltem illico id facio; etsi phrasis hic paullo alia, & ἀσπάζεσθαι πρὸς ἥλιον sine subjecto quod quis adorat, salutative, insolentior videtur; tamen *προσανήκον* aequae hic incommodum videtur ac *προσανατίλλον*, dum ratio duplicis compositionis nulla adparet; alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia ἀσπάζεσθαι πρὸς τινὰ minus Gracum videtur, quam verbum compositum, cujus exempla non habeo; sed analogia *προσανατίπτω* & similia obvia.

J.F.R. 14. Χαρίεσσα] *Gracum.* Interp. Satis prodit nescire se quid sit *χαρίεσσα*. Est enim praeter significationes vul-

σοί, τὰ πρᾶχθέντα διηγέμεν. πρὸς δὲ τῆς ἰσμοδο, enarrabam. Apud stipites vero, & βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεκνηότας, inhiantes narrationi, tragicæ quiddam gravitatis de meo adjiciebam, ut hoc, Cum ἐτραγῶδην τί παρ' ἑμαυτῆ, ὡς ἐπιδὴ ἀνήφθη μὴ ἡ πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ φέρων ἑαυτὸν δὲ Πρωτεύς, σισμῷ πρότερον μεγάλης γενομένης, σὺν μυκηθμῷ τῇ γῆς, γυψ ἀνα-20 πτάμεν. ἐκ μέσης τῆς φλογός, οἷχαίλο ἐς τὴν ἑραρόν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγον, Ἐλπιον γὰρ, βρίνω δ' ἐς Ὀλυμπον. ἐκείνοι μὲν ἐν ἐτεθήκεσαν, καὶ προσεκύνην, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με λέγοντες πρὸ-25 τερον πρὸς ἑώ, ἢ πρὸς δυσμᾶς ἐνεχθείη ὁ γυψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμεν αὐτοῖς.

Ἀπελθὼν δὲ ἐς τὴν πατήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολιωῖ ἀνδρὶ, καὶ ἐν τῇ Δί', ἀξιοπύτω3 τὸ πρὸς ὥπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ τῇ λοι-

iniantes narrationi, tragicæ quiddam gravitatis de meo adjiciebam, ut hoc, Cum accensus esset rogos, & jam iniecisset se Proteus, motu telluris magno cum mugitu ante facto, evolantem media de flamma vulturem, caelum versus abiisse, humana magna voce clamantem; *Reliqui terram, ab eo in Olympum!* Hi ergo obtusescentes cum horrore quodam adorare, & ex me quaerere, *Utrum versus orientem an ad occidentem volasset vultus?* quibus ego, quidquid in buccam veniret, respondi.

40. Tum in concionem delatus adfuit Ociano cuidam viro, & fide digno, medius fidius, si vultum spectares cum barba & gra-

gares doctus, peritus, eruditus. Id fusc ostendit *Caesari* in commentariis ad Athenæum, doctis, furcifer, & laboriosis. Sed ne ἀσύμμελον abeam, addam loca aliquot. Lucianus in libello cui titulus est, πῶς δὲ ἱσμεν συγγραφεῖν, ita scribit (c. 16.) πλὴν ἄλλα ροιματῆρες γὰρ ὁ ἰδιώτης ἐστὶν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα διλογεῖται, ἄλλος δὲ τοῖς χαρίεντι ἐκ διαπορεύσεως ἱσμεν μάλιστα πρὸς τὴν ἑαυτοῦ. Vide τὴν χάριντα & τὴν ἰδιότητα inter se opponi. Sed is locus Luciani pessime conversus est. Apud *Plutarchum* cum *Periander* quidam, medicinæ arte clarus, laudaretur, verum mala poemata scriberet, ei *Archidamus*, τὴν δὲ ποιεῖ, inquit, ὁ *Περικλῆς*, αὐτὸν χαρίεντα ἰσμεν καλὸς ποιητὴς καλὸς ποιητής; Ubi iterum videre est, καλὸς ποιητὴς ὀπποῖ χαρίεντι ἰσμεν. Hunc locum male intellexit *Raphael Regius*.

Χάριντα] Conf. supra. *Ἰου. Trag.* c. 48. & *Quom.* *Hist.* c. 16. quæque utroque loco notata. Adde hic, non semper tamen viros *literatos* intelligendos; sed generaliter omnes *honestiores* & *gratiosos*, quo sensu *op. Diod. Sic.* frequens, ut *L. XI.* c. 86. f. *χαρίεντα* & *πολιτῶν*, atque alibi non semel.

Ibid. *Ἐπὶ τὴν ἀντικρὺ τὴν πρᾶχθέντα διηγέμεν*] *Eorum* quæ gesta erant vel tenuissima, quemadmodum tibi exponerem. Interpolator. Ubi, quis risum vel indignationem teneat? Hicce ne licere hominibus bonos scriptores attingere? & quæ optime ab interprete erant conversa, depravare? Sic enim plane & dilerte interpretres. *Ubi rem omnem nude & simpliciter, ut acta erat, quemadmodum tibi, commemorabam.*

16. *Βλάκας*] Hos *Dial. Alex.* & *Pseudom.* vocabat *πλάκας*.

20. *Ἦν ἀνπατήρ*] Non opus est, ut cum *Lemonio* proleg. ad *Var. Sac.* fol. 11. suspicemur, ride-ri hic *Christianorum*, de columba e *Polycarpi* rogo

evolante, fabellam; aut in totum adeo *Polycarpum* eadem opera perstringi, qui ignis supplicium appetierit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter & petulanter insultat *Christianis*: nec caussa, cur nomini parceret a se contemptissimo. Quid erat porro vulgarius, quam aquilam emitti in consecratione Romana? Vultur canis instar inter aves, ut inter homines *Cynici*. Facile ergo haec in mentem venire scurrae nostro poterant. Et quid si fabella ipsa *Christiana* est recentior? s. gratis confecta, s. ex corruptione actorum martyrii orta, quæ ipse emendare conatur *Lemonius*?

23. *Ἐλπιον γὰρ*] Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γὰρ potius quam γῶν? Facit ea res πρὸς τὸ σιμῶν, novæque apotheosi magis convenit, *Somnium*, inquires. At audi *Eustathium* ad *Iliad.* Quo loco ait Athenienses prætulisse τὸ, ὁ Δάματις *Doricum* τῶν, ὁ Δάματις, quod commune erat & *Atticum* etiam. Locum ipsum præstat apponere. *Ἀθῶναι δὲ προελέμενοι τῷ, ὁ Δάματις, καὶ οὐτὸς καὶ Ἀττικῶν, τὸ, ὁ Δάματις, Δαρμῶν, ὅτι τὸ θαυμασιωτὸς λέγεται, μαρτυροῦντι ὅτι αὐτοὶ σιμῶν τῇ φωνῇ τῷ Ἀλφῶν.* Possem addere *Hermogenis* locum lib. 1. πρὸς ἰδιῶν, cap. VI. ubi agit πρὸς τὸ σιμῶν; sed non vacat transcribere.

36. *Ἐπαφῶν Στωῖ*] *Pausanias* in *Eliacis* auctor est, dictam quoque fuisse *στωῖδον*, (cave cum *Attica* eandem esse putes) & a nonnullis *Ἠχῶς Στωῖ* appellatam. Rationem addit; *βασίλει δὲ ἀνδρὶ, ἰπτάμεν ὑπὸ τῇ Ἠχῶς ἢ φωνῇ τῇ τῶν καὶ ἐπὶ πλῶν ἐπὶ λαοδιδόται* p. 170. Editionis *Sylburgianæ*.

Ibid. Κοτῶν] Videlicet corona *Olympica*.

39. *Οἱ ἰγὼ μικρὸν ὑπερβῶντες ἀφῆκα πύργῳ*] *Quem* ego paulo ante volare omisi. Interpol. quo quid potest esse deterius? *Luciani* facetissimum dictum aperiam.

Di

gravitate reliqua ; cum & reliqua narraret de Proteo , & ut vidisset ipsum paullo ante , post combustionem , in veste candida , & modo inambulanti laetum atque hila- 35 rem in septem vocum porticu reliquisset , coronatum olea . Deinde post omnia etiam vulturem illum adjecit , juratus , ipsum se vidisse de rogo evolantem , quem ego paullo ante dimiseram , ut ridiculos faceret a- 40 mentes homines & moribus stupidos .

41. Caeterum cogita , quae in illo postea futura esse credibile sit : quas non apes in illo loco conventuras ? quas non congrega- 45 turas se cicadas ? quas non cornices invola- turas , ut in sepulcrum Hesiodi : & id genus alia ? Statuas quidem cum apud ipsos

πῇ σεμνότητι , τὰτε ἄλλα διγυμνῶν περὶ τῆ Πρωτέως , καὶ ὡς μὲν τὸ καυθῆναι . θεά- σαίλο αὐτὸν ἐν λευκῇ ἐοδῆντι μικρὸν ἔμπρο- 35 σθεν , καὶ νῦν ὑπολίποι θεοπατὴντα Φαι- δρὸν ἐν τῇ ἐπιδρώνῳ τοῦ αἵματος , κοτίνῳ τε ἐτε- μένον· εἴτ' ὅππῃ πᾶσι προσέθηκε τὸ γύπα , διομνύμενον ἢ μὴν αὐτὸς ἐωρακέναι ἀνα- πτάμνον ἐκ τῆ πυρᾶς . ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμ- 40 προσθεν ἀφῆκα πότεα , καὶ καταγελῶν τὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον .

Ἐννοεῖ τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γε- νήσεα , ποίας μὲν ὁ μελίπτερος ὅππῃ ἴσεται ὅππῃ τὸν τρόπον , τίνος δὲ τέτιγας ἐκ ἐπα- 45 γαγέα , τίνος δὲ κορώνας ἐκ ὅππῃ ἴσεται , καθάπερ ὅππῃ τὸ Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ τοιαῦτα ; εἰκόνας μὲν γὰρ ὡς αὐτὸς τε Ἡλείων

καταγελῶν τὰ] Καταγελῶντα male Edd. priores.

Dixerat supra χαρίεσσαν scriptor , se , dum Peregrini mortem fatuis quibusdam & κειμήλιον ἀνθρωπίνους narrat , pauca quaedam ἐπιτραυμάσσει : inter cetera autem evolasse vulturem e rogo , &c. Quae res cito in plures sparsa est , ut est humanum genus avidum auricularum , ait Lucetius . Itaque adeo hic senex , credulus & religiose mendax , vidisse se dicit vulturem illum ; & tamen , ait Lucianus , memor eris , optime Croni , me auctorem fuisse illius fabellae , ne- que τῷ ὄντι quidquam tale factum fuisse ; nam , ne- sciens ne sis , vulturem ego illum ἀφῆκα πότεα , il- lum e sinu emiseram , id est , mendaciolum illud de- ridendis istis fungis asperseram , &c. Interpres corru- ptus ab Interpolatore scripserat : Quem ego paulo an- te volantem dimiseram .

40. Καταγελῶντα] Lego καταγελῶν , alioqui 2. χήματ' dictus fuerit vultur καταγελῶν τῷ ἀνθρώ- πῳ .

Καταγελῶντα] Καταγελῶν .

Καταγελῶν τὰ] Καταγελῶν necessario cum Fab. le- gendum duxi ; sed ne periret syllaba (risum teneatis amici) καταγελῶν τὰ meliore jure mihi conjicere li- cere , dein cogitabam ; quumque conjecturam meam a Fl. adjuvari deinde cognoscerem , quae καταγελῶν τὰ dispescuit , etsi accentu in τὰ omisso , (quod seqq. Edd. occasionem praebuit ea connectendi) nil dubitavi sic edere . Nam licet non absurdum sit καταγελῶντα ad vulturem referre , qui fin. c. 39. etiam humana voce loquens inducitur , id tamen non amplius hic agitur ; sed manifestum est , risum esse hominis . Non videtur intellexisse Solan. qui adjecerat Flor. lect. ma- lam esse , & Fabio semel obsequutus forsitan obnubila- ta mente invenire non potuit , qui τὰ τῷ πρώτῳ συ- λαβηrent . Sed non opus ista connectere , quum τὰ

Tom. III.

τῷ ἀνθρώπῳ scil. ἀνθρώπων πρᾶγματ' , καὶ βλακικῶν (κατὰ) τὸν τρόπον , optime procedant .

45. Τίνος δὲ κορώνας] E. Menagius in animad- versionibus ad Diogen. Laertium (p. 148.) multis scri- ptorum testimoniis confirmat legendum esse τίνος χει- λιδνας , quae verissima & maxime congruens lectio est . Alm. Nihil mutandum esse , monet Kubnius ad Ραυσαν. p. 787. quem vide .

Τίνος δὲ κορώνας] Si Menagius ad Laert. 6. 78. ex li- bro , quod non indicat tamen , protulit χειλιδνας , au- diendus forte fuerit . Caeterum non dicit , quis prae- terea hirundines ad sepulcrum Hesiodi congregarit : ac videtur totum hoc ἀπὸ τοῦ λαγύμνον . Itaque temera- rium fuerit mutare aliquid , idque tanto magis , cum κορώνας , Apollinea avis , Prophetam proinde decens , longaevitatis porro & famae loquacis symbolum esse possit . Quid si etiam luserit hic Lucianus , & rapaces volucres voluit Cynici sepulcro addere ? quid si ad τυ- κτοφύλακα retulit ? noctuis certe noctem turbantibus & terrentibus , infestae cornices . Quidquid ejus sit ; nihil profecto nos cogit , ut dicamus , Hesiodi sepul- cro certum genus avium ab Luciano hic adsignatum . Hoc tantum cogitur ex illius verbis , similem olim de Hesiodi tumulo fabellam peterebuisse : quod genus avium eum celebraverit , nescio an alias , hic certe non refertur .

46. Τὸν Ἡσιόδου τάφον] De loco vide Thucyd. III. 96. Vid. Men. ad Diog. Laert. p. 148. F. qui pro κορώνας , χειλιδνας reponit .

47. Εἰκόνες] Luciani conjecturam eventus com- probavit . Athenagoram audi , p. 72. D. E. τῷ Ἀλε- ξάνδρῳ ἔτι ἐπὶ τῷ ἀγῶνι καὶ τῷ τάφῳ· ὁ δὲ εἰκὼν . Deinde parentatum ei docet hoc titulo , ἐπὶ τῷ θανάτῳ . Τὸ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου ἐπὶ Πρωτίῳ (Τρῳαίῳ) Νεκροῦ εἰκό- 72

Ἡλείων αὐτῷ, ὡς τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσταλκεῖν ἔλεγον. αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀνασησομένης. Φασὶ δὲ πάσαις χερσὶν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστολάς ἀφ' ἐμῆς αὐτῶν, ἀφ' ὧν τινὰς, καὶ ὡφειμένους, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ὅτι τούτῳ πρεσβευτὰς τῶν ἐταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ νεκροδρομους προσαγορεύσας.

Τούτο τέλει τῶν κακοδαίμων. Πρωτίως ἐγένετο ἀνδρὸς, ὃς βραχυῖ λόγῳ δευλαβεῖν, πρὸς ἀλήθειαν μὲν ἐδέπω πόλε σποδελῶν, ὅτι δόξα δὲ, καὶ τῷ ὡς τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἀπανηα εἰπόντ' αἰεὶ, καὶ πρᾶξαντ', ὡς καὶ εἰς πῶς ἀλέσθαι, ὅτε μὴ δ' ἀπλάυνει τῶν ἐπαίνων ἐμελλεν, ἀναίδητ' αὐτῷ γενόμεν.

Ἐν ἐτί σοι προσδιηγησάμεν. πάλυσο-μαι, ὡς ἔχεις ὅτι πολὺ γελᾷν. ἐκείνα μὲν πάλαι οἶδα εὐθὺς ἀκέσας με, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγυμένης, ὡς ἀπὸ

Elenses, tum apud Graecos reliquos, quibus etiam scripsisse dicebant, statim multas staturas ei novi. Ajunt vero, nobilibus oppidis fere omnibus missas ab eo epistolas. in praeceptionibus, & adhortationibus, atque legibus. Etiam sodalium nonnullos ejus rei causa legatos constituerat, quos mortis nuncios & inferorum cursores appellabat.

42. Hic finis fuit infelicis Protei, viri, qui, ut brevi sermone complectar, ad verum quidem respexerat nunquam, gloriae autem & laudis popularis causa dixerat semper feceratque omnia, adeo ut in ignem etiam insiliret, cum neque frui jam posset laudibus, quippe quarum sensus pervenire ad ipsum non posset.

43. Desinam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere possis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso

a Ἐλεγον] Ἐλεγον Edd. priores. b Τούτῳ] Recepi ex Mf. RG. Τούτῳ Edd. c Τῷ] Sic Pell. recte. Td. Edd. peilime. d Ἀλέσθαι] Sic Edd. omni. e ἦκον] Secutus sum scripturam S. ἦκον cert. male.

57. Τῶ κακοδαίμον. Πρωτίως ἐγένετο] Πρωτίως μὲν τὰ χαρὰ ἐ συγγραμμάτων, * καὶ ἐ ψυχρὰ τῇ συγγραμμῇ, ὅτε τῶν βίαις ἀπλοῦς, οἱ δὲ τίς τῶ τῶν καὶ ἀγασταί, λόγον μὲν ἱμπε-

ρυσάμενος, καὶ τῶν προχίμους ἐκγονοῦσα, ὅτε οἱ ὅλοις δὲ καὶ μαρτυροῦν τούτοις ἱσχυροῦντα, V.

* Εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγραμμῇ] Quid hoc sit ignoto. M. du S. + Ἀγασταί] Ἀγασταί Edita. Mutavit M. du S. + Οὕτω] Sic dedit Idem; nam ὅτε Edita prave. ὅτε V.

Recepi ὅτε, quia sic esse in C. notat Soliman. J. F. R. S. Tōi] Tōi, V.

καὶ ἔχεις, ὅς ἀπὸ τῶ καὶ ἡμῶν. An & alibi habuerit, incertum. M. du S.

Εἰρήνης μὲν] Recte conjecit Lucianus. Athenagoras Legat. p. 107. Dechar. Ἀνδρίας τῷ Πρωτίως, τοῦτον δὲ σὺν ἀγασταί (alloquitur M. Philosophum, ejusque L. Verum fratrem) ῥέψαμεν ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ πρὶν τῶν Ὀλυμπίων, καὶ αὐτὸς λέγει χρηματίζων. J. M. G.

49. Οἷς ἐ ἐπιστολάς] Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat Pearson Vindic. Ignat. P. I. c. 2. p. 261. Ed. Cler. Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucianus Protea suum νεκρογγέλους ἐ νεκροδρομους, quos cum Θεοδόμου illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio Erdm. Rud. Fischeri edita Coburgi 1718. de Θεοδόμου veteris ecclesiae legatis, ubi nec hujus loci mentio omittitur, p. 119. J. M. G.

Ibid. Ἐλεγον] In Impressis omnibus Ἐλεγον. Sed quis? lege Ἐλεγον, ut referatur ad sequentia. M. du S.

52. Διαθήκας τῶν] Testamenta. Interp. Διαθήκας καὶ παρακλήσεις, verbe, praecepta & admonitiones. Alludit ad Pythagorae, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad καὶ τὴν Διαθήκην Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per testamentum debere. Nam ἡ καὶ τὴν Διαθήκην significat novum foedus, quemadmodum ἡ παλαιὰ Διαθήκη vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cujus ea lex dici queat testamentum? T. F.

53. Καὶ τινὰς ἐπὶ τούτῳ πρεσβευτὰς] Legendum est ἐπὶ τούτοις finem enim καὶ πρεσβείαν designat istuc ἐπὶ. Cum haec ad oram libelli adscriptissem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτῳ. Cujus lectionis sententia.

ipso navigaverim, & cum reliquum hominis in illa navigatione luxum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad caninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse quoque aliquem Alcibiadem, & ut perturbatus fuerit, noctu, medio in Aegeo, descendente turbine & fluctum excitante maximum, ploraveritque cum mulierculis vir admirabilis, & qui superior mortis metu esse videretur.

44. Verum paullo ante mortem, novem circiter diebus ante, cum plus quam oportebat, puto, ingurgitasset, & vomuit noctu, & febris correptus est satis vehementi. Haec vero Alexander mihi medicus narravit, qui vocatus erat, ut illum inviseret. Aiebat ergo se invenisse hominem humi se volutantem, impatientemque aestus, & amatoriis velut blanditiis petentem frigidam: se autem non dedisse: verum illud dixisse, *Si omnino morte opus haberet, ipsam sponte jam venire ad januam, itaque bene facere, si*

Τρωάδ' συμπλεύσαιμι αὐτῷ, ἢ τινὶ τῇ ῥοῇ ἄλλῃ ἢ ἐν τῷ πῶλῳ τρυφήν, ἢ τὸ μεράκιον τὸ ὥραϊον, ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι ἢ αὐτὸς τινα Ἀλκιβιάδην, ἢ ὡς ἐπιταραχθεῖν μὴ δ' νυκτὸς, ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφῃ καὶ λαβάντῳ, ἢ κύμα παμμέγεθες ἑγείραντῳ, ἐκάκυνε μὲν τῇ γυναικῶν ὁ δ' αὖτε μαστὸς, ἢ θανάτῳ κρείττον εἶναι δοκῶν.

Ἀλλὰ μικροὶ πρὸ δ' τελευτῆς, πρὸ ἐννεα ἡμερῶν πᾶσι ἡμερῶν, πλεῖον, οἶμαι, τῷ ἱκανῷ ἐμφαγῶν, ἢ μεσέ τε δ' νυκτὸς, καὶ ἐσθλάῳ πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρ' ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μέλα κληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐτόν· ἔφη ἔνθα καὶ λαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, ἢ τὸ φλογμὸν ἐφ' ἐροῖα, καὶ ψυχρὸν αἰτῶντα ὡς ἄνυ ἐρωτικῶς, αὐτὸν δὲ μὴ δύναι. καίτοι εἰπὼν ἔφη, πρὸς αὐτόν, ὡς εἰ πάντως θανάτῳ δέοιτο, ἢ κεν αὐτὸν ὅππῃ τὰς θύρας αὐτόμαλον. ὥστε καλῶς ἔχει ἔπειθ', μὴ δὲν

tia eadem plane est.

54. Τούτῳ] Sic Mf. R. & G. In Impressis omnibus τούτων.

68. Ἦκω] Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas, incidet necessario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV. aut XX. fere intercesserint anni. De voce Ἦκω monendus es, nostram esse J. Edit. emendationem; in reliquis enim libris est ἦκων.

72. Τὴν Ἀλκιβιάδην] Amores & παιδικὰ Socratis, ut vulgus scriptorum existimat; sed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuere, hominum optimus & sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis Ὠμηροειδέματα; tum praeterea ipsius vita nuper a viro doctissimo, & linguae Graecae peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque aulim asserere;

*Si quis morte obita sensus tellure sub ima est,
Socratici gaudens Manes, & grandior Umbra
Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore.*

74. Γνόφῃ καὶ λαβάντῳ ἢ κύμα παμμέγεθες ἑγείραντῳ] Caligine oborta & fluctum ingentem excitante. Interpol. pessime. γνόφῳ enim hoc loco turbo est. Idque satis ostendit nomen appositum κατὰ βῆς. Deinde, qui quæso fieri possit, ut caligo attollat mare, quod diceret Lucianus, ἢ κύμα παμμέγεθες ἑγείραντῳ

T. F.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

τῷ? Rem vero terribilem, Caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt hæc ægri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum qui vulgo dicitur ἐκτοφίαις, de quo Apulejus, in libello de Mundo, & alii. Eusebius enim vocem hanc (γνόφῳ) deducit a γνόφῳ. Plerisque omnibus dici videtur δρόφῳ quasi παρὰ τὸ δρῶντα γνόφῳ. Quæ tu passim reperies: neque juvat transcribere.

76. Θανάτῳ κρείττων] Morte potior. Interp. Quid sit ἀπὸ θανάτῳ κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid sit Vir morte potior, non item. Vertendum itaque fuerat, Vir morte superior, quem mortis metus non deprimit, non frangit, ut e contra ἀπὸ θανάτῳ ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, prosternitur & plane abjicitur.

Θανάτῳ κρείττων] Fortior, robustior ipsa morte, i. visior mortis, vel qui eam contemnit. Ita χρημώτερον κρείττων habuimus supra T. I. de Merced. Cond. §. 19. f. θυμῷ κρείττων, Hermot. c. 12. f. Et ὁ θῶς κρείττων, ibid. c. 76. &c.

84. Ψυχρὸν] Subaudi ὕδωρ, ut νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ, ἰακίψῃ Etymol. in νεκρὸν. a νεκρὸν est Νεκρὸς Graecorhomaicum.

Ἰδὲ. Καὶ ψυχρὸν αἰτῶντα] Supple ὕδωρ: ellipsis. Ut νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νεκρὸν. A νεκρὸν, est Graecorhomaicum νερό. A. E. M.

85. Καίτοι] Forlân καὶ γὰρ.

δὲν τῷ πυρὸς διόρμῳ· τόνδ' αὖ Φάναι·
'Αλλ' ἔχ' ὁμοίως ἐνδοξ' ὁ τρόπος γένοιτ' 90
ἂν, πᾶσι κοινὸς ὢν.

Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ εἶδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμῶν, ὡς σποδακρύσειε τῷ δριμύει Φαρμάκῳ. ὁρᾷς; ἢ πάντ' τῆς ἀμβλυω- 95
πῆντας ὁ Αἰακὸς ᾤδε; ὁμοιον ὡς εἴ τις ἔπ' ἑαυτὸν ἀναβήσεται μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ πρόσπαισμα θραπέυει. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα εἶδε; κατ' Ἀσίαν γέλασαι ἂν ἔπ' τῷ ἀνδρὶ. χέ- 1
τοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖν' τοσούτον γέλωτα; σύ δ' ἔν, ὦ Φιλότῃς, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλιστα ὁπόταν ἴ' ἄλλων ἀκρότης θαυμα- 2
ζήτων αὐτόν.

illam sequeretur, nec ignem expeteret. Istum contra dixisse: *At non aequè gloriosum futurum mortis genus, quod omnibus commune esset.*

45. Haec Alexander. Ego vero, & ipse non multis ante mortem diebus inunctum vidi, ut lacrimis motis oculos purgaret sacerbo medicamento. Vides? Non sane recipit, qui hebetes oculos habent, Aeacus. Simile hoc est, ut si quis in crucem mox agendus digiti offensionem curet. Quid tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset ista, 1
Democritus? Risisset ne, prout dignum est, virum? Quamquam unde tantum illi risus suppetiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quoque, & maxime cum alios admirari 2
sistum audieris!

FU-

a Αὐτὸν] Αὐτὸν αὐτὸν P. male. b Τὸ εἰ τῷ] Τῷ εἰ τῷ male J.

92. 'Εγὼ δὲ εἶδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte sic legendum: 'Εγὼ δὲ αὐτὸς, εἶδ' πρὸ π. ἢ. &c.

'Εγὼ δὲ εἶδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον] Quae versio haec est, quam nobis offert *Benedictus* & sequitur *Faber* & ceterum ego quoque ipse ante paucos dies vidi. Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Græca? multo melius & rectius *Opsopæus* ceterum ego quoque illi non ita multos ante dies conspexi.

J.G. 'Εγὼ δὲ εἶδ' αὐτὸς &c.] Emendationem *Gusseti* non rejicerem, si auctoritas accederet; nam quamquam exempla haud pauca constructionis immutatae vidimus, ut de *Calumn.* c. 19. ἐπιδὼν ἑνὶς ἀπαξ ταχὺν γίνονται. Item *Philosf.* c. 22. *Parasit.* c. 16. & 2. *Bis Accusf.* c. 34. *Rhet. Praec.* c. 18. de *Imag.* c. 11. Sic tamen pro lubitu transponere negandi particulam, periculosum est; verum & infra *Tragopod.* v. 313. Οὐκ ἐρίσας ἔχαρ' Φοῖβ' Σάτυρ' Μαρσύας. Et *Homer.* Il. E. 150. Τῷς δὲ ἰρχομένοισι ὁ γῆρας ἐκρίνατο, ubi ceterum ad ἐκρίνατο pertinet, non ad ἰρχομένοισι, & Scholiast. atque *Eustath.* amphibolian pronuntiant. *Clarkius* vertens, quibus non, ad bellum proficiscens, senex interpretatus est somnia, sive, Quibus nequidquam, cum ad bellum proficisceretur, interpretatus est somnia. Eoque minus, cum & in *Dial. Meretr.* XII. p. huj. Ed.

314. ἢ sic transponitur, quando ait: ἔχ' ἴσμεν τὸ ἄδραμον. ubi ἔχ' omnino pertinet ad ἴσμεν, nam non negat se vidisse, sensisse, sed non unum fuisse adfirmat. Propter talia jam nihil mutarem. Conf. & infra *Sat.* c. 8. pr.

J.F.R. 98. Τῷ δακτύλῳ] Τῷ ποδὶ. F.G. 99. Τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος.] Hujus loci venustatem corrumpit Interpolator. Quid tibi, inquit, videtur *facturus fuisse Democritus*, si hac vidisset? merito virum irrisisset. Interpres autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius? Quid tibi, inquit, *facturus fuisse videtur Democritus*, si horum *spectator contigisset*? numquid pro dignitate virum derisisset? Sensus est. Cum tanta in Peregrino gloriæ litis fuerit, censent tu, Croni, satis unquam & κατ' Ἀσίαν δέξασθαι τῷ ἀνθρωπίνῳ derisurum fuisse Democritum? Dii boni! unde illi tantus risus suppetere potuisset? Haud dubie prius ei fuisset emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut diceret *Terentius*, exagitare potuisset.

T.F. 2. Πόθεν εἶχεν ἐκεῖν' τοσούτον γέλωτα] Quod de risu Democriti dixit *Lucianus*, idem de lacrymis *Heracleti* scripserat *Juvénalis*;

Mirandum est unde ille oculis sufficeret humor.

T.F.

FUGITIVI.

ΔΡΑΠΕΤΑΙ.

APOLLO, JUPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES, MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS, FUGITIVUS, HOSPEES.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ, ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ΚΑΙ ΥΠΟΔΙΚΟΣ.

ΑΡΟΛ.

ΑΠΟΛ.

VErane narrant ista, Pater, fuisse, qui in ignem se conjiceret in celebritate Olympiorum, jam senem hominem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Luna enim nobis narravit, quae ardentem se vidisse diceret. J U P. Vera omnino sunt, Apollo, quae utinam facta nunquam essent! APOL. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui igni periret? J U P. Etiam illud forte *ita se habuerit*! At ego multam me tum perferre injucunditatem memini a malo illo nidore, qualem sursum ferri naturale est ab affatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abiissem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta sua-veolentia, & copia aromatum, in ture adeo

Αληθῆ ταῦτά, Φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι τις αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων, ἡδὴ πρεσβύτης ἀνθρώπου, οὐκ ἀγενὴς θαυμαστοῦς τὰ ταῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγείτο αὐτὴ ἐωρακέναι χαίρομενον λέγονσα. ΖΕΥΣ. Καὶ πᾶν ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλων, ὡς μήποτε γενέσθαι ὄφελεν. ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρον ἦν, καὶ ἀνάξιον ἐν πυρὶ δολωλέναι; ΖΕΥΣ. Καὶ τῷτο μὲ ἴσως ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν μὲ τ' ἀγρίαν μέμνημαι ἀναχόμενον τότε ὑπὸ κνίσσης πονηραῆς, οἷαν εἰκὸς ἀποφέρειν ὁπλισμένων ἀνθρώπων σωμάτων. εἰ γὰρ μὴ εἰς τ' Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθὺς ἀπὸν ὄχον, δολώλει ἀν, εὐ ἴσθι, ἀτοπία τῷ καπνῷ καὶ ὅπως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τ' ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβαριῶν παμπόλλῳ, μόλις αἱ ῥίνες ἔτι-

α Ἀποφ.] Ἀναφ. malit Gesh. β Ὀπτιμὸν] Sic Vz. & Jeshims. Ὀπτιμὸν vulgo male.

γ. Ἡ Σελήνη] Bene Apollo inducitur non vidisse spectaculum hoc, quia Sol est Apollo: & hoc circiter noctem mediam [ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν] Nam in prae-

cedenti sermone est, (c. 36.) καὶ ἐπειδὴ ἡ Σελήνη ἀντίτελλει. ἰδίᾳ γὰρ καὶ αὐτὴν διώσασθαι. G.

ΔΡΑΠΕΤΑΙ] Dixi antea hunc Dialogum non esse Luciani.

ΔΡΑΠ.] Non videtur esse Luciani.

ΔΡΑΠΕΤΑΙ] *Lucianus non videtur.* Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; sive stylum sive rem ipsam spectes. Quare miror, cur Bonrdelotius & Marcellinus dubitent eum esse Luciani.

ΑΠΟΛΛΩΝ] Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex B1. quae Ἀπόλλωνος, Ζηνός &c. Latina adscivi ex P. Inscriptio enim illarum tam Graec-

ca quam Latina aberat ab cett. etfi in medio Dial. inserta personarum dimidiata nomina.

13. Ὀπτιμὸν ἀνθρώπων σωμάτων] Corrige ὀπτιμὸν. est enim ab ὀπτιμὸν αἴθε. Recte id observatum in Epist. Satyricalib. c. 23. καὶ τ' ἴλασθαι, καὶ τὰ διλφάνια μίλαξ ὀπτιμὸν, &c. In Necyomani. T. I. c. 14. οἰμωγὴ τ' ἐπὶ τῷ πυρὶ ὀπτιμὸν.

Ὀπτιμὸν] Sic recte scribitur in sola Vz. ut M. c. 14. ἴσ. B. c. 29. Κρον. N°. 23. & 35. In reliquis enim prave est ὀπτιμὸν.

Zz 3

M. du S.
19. T. 2

ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ὑπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλίδαν ἐκείνην καὶ ὁσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέωτο ναυτιᾶν, ὑπομηθεῖς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βυλόμεν, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἰργασθαι ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἢ ἐμπροσθεν εἰς τὴν πυράν; ΖΕΥΣ. Τὸτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, φθάσεις καὶ Ἐμπεδοκλῆϊ πρὸ αὐτῷ ἐγκαλῶν, ὅς ἐς τῆς κρατῆρας ἢ ἡλασθὲν καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ. ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ ἔσθός γε τίνα ποτὲ ἄρα καὶ αἰτίαν ἔχε καὶ ὀπιθυμίας; ΖΕΥΣ. Αὐτῷ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν Πανηγυρίαν, ὑπολογυμῶν πρὸς αὐτὴν ὑπὲρ καὶ τελειότης. ἔφη γὰρ, εἴγε μέμνημαι.

Ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδὴ πρόσεισι τελευταγυμνῇ καὶ δακρύουσα, πάντῃ ἀδικημῶν ἐοικυῖα; μάλλον δὲ φιλοσοφία ὅτι, καὶ τὴν νομά γε τῶν ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. Τί ὦ θυγάτηρ δακρύεις; ἢ τί ὑπολιπῆσα καὶ βίον ἐλήλυθας; ἄρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὐτῆς ἐπιβεβληκασί σοι ὡς τὸ πρόθεν, ὅτε καὶ Σωκράτη ἀπέκλειναν ὑπὸ Ἀντύου κατήγορου θέντα, εἴτα Φεύγεις καὶ τὸτο αὐτῆς;

multo, vix mihi oblivisci nares ac dediscere voluerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam parum abest quin nauseam ad illius memoriam.

2. APOL. Quid vero voluit, Jupiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quis in rogam defiliens mutetur in carbonem? JUP. Hac in re evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia defiliit. APOL. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis causam habuit? JUP. Ipsius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum causam apud illos mortis suae diceret. Dixit enim si bene memini . . .

3. Sed quaenam ista contente ad nos accedens perturbata & lacrimans, injuriam magnam passae similis? Quin Philosophia est, & nomen meum miserabili voce inclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid relicto saeculo huc venisti? Numquid denovo contra te machinati aliquid sunt imperiti, ut olim cum accusatum ab Anyto Socratem interfecere? tum tu propterea illos fu-

a [Ἐμπροσθεν] Sic Edd. omnes. Ἐμπροσθεν Graev. b [Ἠλαστο] Adspirate P. S. Amst. ἡλαστο spir. leni J. El. B. H. Fr. c [Ἀδαιμῶν] Sic bene Fl. P. aliaque Ἀδαιμῶν sine puncto male J. V2.

19. Τὴν κηλίδαν] Foeditatem. F. G. Ibid. Κηλίδαν] Quis ante aut post hunc odoris sibi maculam finxit? M. du S.

23. ἢ τί τὸ ἀγαθόν] Scribendum vel puer videat, etsi Mf. sileret, ἢ τί τὸ ἀγαθόν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπροσθεν εἰς τὴν πυράν; Quid prodest in pyram insipientem conflagrare? In vulgatis est contra τὴν γραμματικῶν canones ἐμπροσθεν. J. G. G.

24. Ἐμπροσθεν] An ἐμπροσθεν εἰς, &c. F. G. Ἐμπροσθεν] Ἐμπροσθεν legendum vel puerum videre ait Cl. Graev. Fateor ad Grammaticam usitatus ita dici, ut supra, Jov. Conf. c. 7. f. ὃ καὶ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ τὸ ἀθανάτου εἶναι. Gall. c. 26. ἱμοί — ἀμαζαὶ ἰντιμόντα. Ibid. c. 4. ἰντιμόντα φαγόντα. Rhet. Praec. c. 1. ὡς ἀμαχοὶ εἶναι scil. σι. Et Eusang. D. Marc. IX. 47. δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βλάθῃαι εἰς τὴν γῆραν τῷ πυρὶ. Herod. L. 2. c. 8. f. (Νίγγ) ἱμῶν — δύο ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι αἰκισσάμενον αὐτά. Verum &c similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quidquam immutare. Nemo quidem dubitat, quin

infinitiv. cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici satis tradidere, &c exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso, vel intellecto, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibusd. modo nominativo, modo accusat. utitur Noster, ut, ῥόνη τῇ δικτύῳ εἶναι δεκά, in Bis Accus. c. 2. f. Contra vero, δεκά σοι εἶναι πολυπραγμοσύνη. In Parasit. c. 5. Nominativo Polyb. (notante Cl. Jensonio in marg. Lect. Lucian.) p. 655. Ed. Amst. ἐπισφάλας ἔχον, καὶ τὸ γυναικὶ καὶ δουλεύει. Et sic p. 1434. nec non p. 963. τοῖς εἰς τὸν πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἰσχυροῖς ὑποχρεῖται γινώσκου. At in his Polybii, nominat. personae praecedit, ad quem etiam referri dicetur aliquo modo nominativus sequens. Virtuosum autem esse vulgatum Ἀλλὰ κακοῦργοι τινες φῆς εἶναι, — καὶ μοιχαλῆται, docuit Cl. Jensonius in Prometh. T. I. c. 16. pr. (qui multa de infinitivi structura, in Lect. Lucian. p. 72. — 83.) adficiente Cl. Hemsterhusio, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inferente, & frustra improbane Cl.

fugis? PHIL. Nihil tale, Pater. Sed illi quidem, vulgus promiscuum, laudarunt & in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adorarunt, etsi non valde, quae dicerem, intelligerent. Verum isti, quomodo illos vocem? qui se familiares meos & amicos esse ajunt, & nominis mei larvam induunt, illi ergo pessime me tractarunt.

4. JUP. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt? PHIL. Non, Pater. Hi enim & ipsi injuria mecum affecti sunt.

JUP. A quibus ergo injuriam accepisti, si neque indoctos accusas, neque philosophos? PHIL. Sunt quidam, Jupiter, interjecti, velut inter utramque aciem, inter vulgus & philosophos, habitu, oculorum conjectu, incessu, nobis similes, & eadem ratione compositi. Postulant enim meis in castris militare, & nostrum sibi nomen inscribunt, discipulos se, & familiares, & sodales nostros dicunt: at vita illorum impurissima, inscitia, audacia, libidine, plena: quae non parva est in nos contumelia. Ab hisce, Pater, laesa profugi.

ΦΙΛ. Οὐδὲν τοιούτων, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λαὸς, ἐπήνυν, καὶ ἀφ' ἑστέμης ἦγον αἰδόμενοι, καὶ θαυμάζοντες με, καὶ μονονυχὶ προσκυνῶντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνέσαν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴποιμι; οἱ ξυνήβεις καὶ φίλοι φάσκειν εἶναι, καὶ τένομα τέμνον ὑποδύνενοι, ἐκεῖνοί με τὰ σοδεινότελα εἰργάσαντο.

ΖΕΥΣ. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιβλήν τινα ἐπιβεβλευκασί σοι; ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, οἷγε ξυνηδίκηται μοι καὶ αὐτοί.

ΖΕΥΣ. Πρὸς τίνων ἔν ἡδίκησαι, εἰ μήτε στές ιδιώτας, μήτε τὴν φιλοσόφους αἰτία;

ΦΙΛ. Εἰσὶ τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μέλαι χιμῳ τῇ πολλῶν, καὶ τῇ φιλοσοφῶντων, τὸ μὲν ὄμμα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῶν ὅμοιοι, καὶ καὶ ταῦτά ἐσταλμένοι ἀξίῃσι δογῇ ὑπ' ἐμοὶ τάττα, καὶ τένομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφον, μαθηταί, καὶ ὁμιληταί, καὶ διασώται ἡμῶν εἶναι λέγοντες. ὁ βίος δὲ αὐτῶν παμμίαρος, ἀμαθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελγείας ἀνάπλεως, ὕβρις καὶ μισήρα καὶ ἡμῶν ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἡδίκημένη πείφεται.

ΖΕΥΣ.

Cl. Gesnero ad Philopatr. nam non modo κακοῦργοι τινες improbatat sensus, per se; sed etiam pro eis requiri, bene monuerat, propter illico adjunctum καὶ μοιχεύουσι, καὶ πελαγοῦσι, &c. Sed Homeri locus II. B. 350. quem Gesn. adfert, ubi Φαῖναι καλαινύσαι — Κροῖοντα Ἀγρόεσσιν &c. huic nostro Fugitivorum. probando convenit, aequae ac infra Philopatr. c. 4. ἀλλ' ὑπεβουρηνμένον καλιδύω. At quod Gesn. etiam adfert ex Dial. Martin. IX. σῶσαι δῖσαι χαρισάμενον, id jam nihil probat; nam χαρισάμενος ex Codd. ibi restituit Hemsterhusius. Verum addi posset Dion. Halic. VII. p. 473. 10. quem jam adduxi ad Rhet. Praec. c. 24. δι' αἰχμῆς λαβὴν, ἀπὸ αὐτοῦτος ἐ γίγναι — οὐκ ἔστιν ἐκφύειν. Et Xenoph. p. 458. εἰσὶν αὖτις δῖν φρόνιμοι καὶ μέτροι φαίνεσθαι, aliaque quae adferuntur a Cl. Maistre de Dial. p. 82. quae cum Polybianis modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia & in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorque nolum; magis enim huc facit, quod nominativum & accusat. simul infinito adjunctum alibi jam dedimus, ex Ep. ad Ephes. IV. 1. & 2. ubi Παρακαλῶ ἐν ὁρμῇ — ἀπειθεῖν αἰετῶς — ἀνιχνεύει ἀλλήλων, ubi & Elpher. duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud Xenophontis, πρὸς τὸ

ἀγαθοὶ φαίνεσθαι; & ex eodem, ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἰππίας μὲν εἶναι, pro τῷ Ἀσσύριος. Addo rursus Aret. Capp. vers. fin. L. I. p. m. 92. καὶ τὸ ἐν μέτροι προσηκόντως — πρὸς τὸν, pro προσηκόντως αἰα δι' πρῆσιν. quum tamen ἀπαχάσαια — ἀφαιρέειν ibid. paullo ante dixerit. Iterum L. 2. c. 4. p. 104. αὐτὸν γὰρ αὐτὸς — ὡς ἡνδίας χυδαῖς ἰρῶσθαι, pro χυδαῖς; in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemiss. potest esse relatio, aequae ac in hoc Herodiani I. 10. 8. φῆκε δῖν μέγα τι δράσας καθορῶσαι. Sed Luciani vulgatae propius accedit hoc Diod. Sic. XII. c. 25. f. ἵνα δὲ αὐτὸν δημοῖοι μὴ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τῷ αὐτῷ μέτρον κυρῶν; ubi κύριοι pro κυρίες. Sed Gronovii in Polyb. exempla ad L. V. p. notar. 430. paullo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum usitativum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum Luciani non temere movendum, etsi nec dissimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in Dial. Meret. XII. p. hujus Tom. 313. N°. 76. Plura ad Fugit. c. 2. J. F. R. 27. Ἥλασε] Adspirare ἥλατο in fab. Aesop. CXV. & Homer. Batrach. 248. Camque ἀλλομαι certe adspiraretur, ut patet ex compositis ἐβάλλομαι, καθάλλομαι, adspirationem contra Edd. vett. assumpsi. J. F. R. 74. Bat.

ΖΕΥΣ. Διὸν ταῦτα, ὦ θύγατερ, ἀλλὰ τί μάλιστα ἠδικήκασί σε; ΦΙΛ. Σκόπη, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ καλὶδὸν ἔβιον ἀδικίας καὶ πονηρίας μετ' ὃν, ὅτε ἀμαθία καὶ ὑβρί ξυνόντα, καὶ ταραττόμενοι ὑπ' αὐτῶν, καλεήσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντυλάμεν ἐπιμεληθῆναι, ὥς παύσαιτο μὲ ἀδικεῖντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιῶντες ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρηκώτεροι συμπολιτεύουσι. ἔφης γὰρ πρὸς με καλεπόμενων, ἃ μὲ πρᾶτθισιν ἀνθρώποι, καὶ ὥς ἀφίκειν ὑπὸ τῇ ἀμαθίας, ὦ θύγα-80τερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς. ἐγὼ δὲ, ἐλεᾷ γὰρ αὐτὸς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσαομαι ἂν τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμψω ἰασομένην.

ΖΕΥΣ. Οἶδα πολλά καὶ τοιαῦτα εἰ-85πὼν τότε. σὺ δὲ τὰ μὲν ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲ ὑπεδέξαντό σε καλεπταμένη τὸ πρῶτον, ἃ τινὰ δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέπονθας. ΦΙΛ. Ἡῖσα μὲ, ὦ πάτερ, ὅτι ὅτι τὸς Ἕλληνας εὐθύς, ἀλλ' ὅπως ἐδόξα90μοι χαλεπώτερον τῷ ἔργῳ εἶναι, τὸ βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τῷτο πρῶτον ἤξιον ἢ ἐργάσαομαι τὸ Ἑλληνικὸν δὲ

5. JUP. Dura haec sane, Filia. Sed qua in re maxime te laeserunt? PHIL. Vide, Pater, parvane sint? Tu enim cum videres saeculum iniustitia & iniquitate plenum, quod cum inscitia & contumelia versaretur, & ab iis perturbaretur; miseratus humanum genus, ab ignorantia agitatum, me demisisti, cui praeceperas uti curam agerem, quo desinerent mutuis se injuriis afficere, & vim facere, & similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum conversis, magis pacatam inter se civitatem haberent. Dicebas enim, me cum demitteres, Quae agant homines, & quomodo ab inscitia affecti sint, ipsa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum misericordia tangar, te, quam solam mederi posse bis, quae sunt, arbitrer, ex omni nostro numero delectam demitto ut sanes.

6. JUP. Scio multa me & talia tum dixisse. Tu jam dic, quomodo te receperint primum advolantem, & quae nunc ab illis patiaris. PHIL. Properabam, Pater, non statim ad Graecos; sed, quae videbatur mihi difficilior operis pars esse, instituere ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omissis ergo interim Graec-

a Ἡῖσα] Ἡῖσα V2. Ἡῖσα cett. b Ἐργάσασθαι] Ex emendatione Jensei. Ἐργάσασθαι Edd. male.

74. Ἐντυλάμεν ἐπιμεληθῆναι] Verto dato negotio, ut eos curaret vel sanaret. Verbum enim ἐπιμελεῖσθαι, κατ' ἔξοχον de Medicis usurpatur, qui saucios curant & sanant. Auctor mox pro eo bis utitur verbo ἰάσασθαι. Sic etiam in *Symposio* cap. 47. Διόνυσος ἐπιμελεῖτο. de quo paulo ante dixerat, ἀποσαρῶν τὸ τραῦμα. Hinc ἐπιμελεια & ἰασις ut synonymae ponuntur *Proverb.* III. 8. Τότε ἰασις ἔσται τῷ σαρματισθῆναι, καὶ ἐπιμελεια ταῖς ὁρῶν. & vers. 22. ἔσται δὲ ἰασις ταῖς σαρῶν, καὶ ἐπιμελεια ταῖς οὐκ ὁρῶν. L. Bos.

82. ἰάσασθαι] Vid. supra dicta ad Gall. c. 28. N° 10. J. F. R.

89. Ἡῖσα] Sic V2. nisi quod jota non erat subscriptum. Recte; non ut in reliquis, Ἡῖσα. Confer *Δημ.* c. 4. M. du S.

Ἡῖσα] Conf. paulo supra *Mort. Peregr.* c. 37. f. Nec dubitabis & ita hic scribendum. Quum de volante sit

sermo; sic & mox ὁρῶντα utitur.

93. Ἐργάσασθαι] Ἐργάσασθαι hic legendum, non, ut Edd. ὑργάσασθαι, alia occasione monet Cl. Jensei. scilicet ad *Hermot.* c. 71. pr. ubi e contrario vulgatum ὑργάσασθαι in ὑργάσασθαι recte mutat, & Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic expectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta; neque enim significatio τῷ ὑργάσασθαι prohibeo, hic locum habet, neque si haberet, ὑργάσασθαι, sed ὑργάσασθαι in aoristo dicendum foret.

J. F. R. 96. Τῷ ζῳγῶν] Αἰῶν ζῳγῶν pro doctrina mandatisque observandis poni tradit Rev. J. Elmh. in *Evangel. Matth.* XI. 29. ubi & haec Luciani eodem modo exponit.

J. F. R. *Ibid.* Ὁρῶντα εἰς Ἰνδοὺς] Erudita & verissima haec Philosophiae historia est.

97. Ἐν τῷ βίῳ] I. c. in mundo.

F. G. R.

Græcis, quos faciles ad subigendum putabam, & celerrime recepturos frena, & ju-go submittendos: ad Indos primum excurri, maximam orbis gentem, nec difficulter iis persuasi, ut descendentes suis ab elephantis mecum versarentur: adeo ut beata illa gens Brachmanes, qui in Nechraeorum & Oxydracarum confiniis colunt, omnes jam mihi militent, & meis ex praeceptis vivant, qua de caussa magno in honore sunt apud omnes vicinos. Hi miro quodam mortis genere moriuntur.

7. JUP. Gymnosophistas dicis. Audio enim & reliqua de illis, & hoc quoque, maximo illos rogo consensu, urendos se praeberere, neque quidquam de habitu aut I. *membrorum* mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiae simile quid fieri ego vidi: credibile autem te quoque adfuisse tum, cum senex arderet. PHIL. Neque accessi, pater, Olympiam, metu facerrimorum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, ut maledicerent ibi congregatis, clamorūque suo latratu posticum templi implerent: igitur neque vidi illum, quomodo sit mortuus.

8. Post Brachmanes ergo statim in Ae-

είων ὡς ῥᾶστοι ὑποβαλῆσθαι, καὶ τάχιιστα, ὥς γε ὤμην, ἐνδεχόμενον τῷ χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθισόμενον τῷ ζυγῷ, ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἐθνεῖς μέγιστον τῶ ἐν τῷ βίῳ, καὶ χαλεπῶς ἐπείσα καὶ αἰσάντας ἀπὸ τῶ ἐλεφάντων ἐμοὶ συνείναι. ὥστε καὶ γένεσθαι ὄλβιον οἱ Βραχμᾶνες τοῖς Νεχραίοις καὶ Ὀξυδράκαις ὁμοιοί, ἔτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιῶσιν γε κατὰ τὰ ἡμῖν δοκούντα, τιμώμενοι πρὸς τὸ πείθειν ἀπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι πρὸς τὸ δόξον τινα τῷ θανάτῳ τρόπον.

ΖΕΥΣ. Τὴς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γὰρ τάτε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρρᾷ μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καθέδρας ἐκτρέποντες. ἀλλ' ἐμένα τῆτο ἔναγχος γὰρ καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γινόμενον, εἰκὸς δὲ καὶ σε παρῆναι, χαμοιδῶν τότε τῷ γέροντι. ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ἰδὼν πάντες, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει τὴν καθαράτων ἐκείνων, ὅς ἐφην, ὅτι πολλὰς αὐτῶν ἐάρων ἀπείοντας, ὡς λοιδορήσαντο τοῖς ξυνηλυτοῖσι, καὶ βοῆς τὸ ὀπισθοδόμον ἐμπλήσωσιν ὑλακτῶντες, ὥστε ἐδὲ εἶδον ἐκείνους 2 ὁπῶς ἀπέθανε.

Μετὰ γὰρ τὴς Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν

18. Τὸν ἐπιστάτην] Ὁπιστάτην * μὴ * ἀκροπύλιν * Ἐθναίων, ὅπου ἢ τὸ ταμῆον ὀπίσθιν τῷ τ' Α.

Ἐπὶ τοῦ, ἐν τῷ ἀπινύμεν τὰ χρήματα. V.

* Μὴ * τῆς ἀκροπ. Non vidit Scholiastes de Opisthodomio Olympico hic agi. Quam supinae!

M. du S.

Ἐν τῷ βίῳ] Conf. supra Tim. §. 25. Amor. c. 20. pr. & c. 33. Gall. c. 5. Et Gesn. ad Icarom. f. Berglerumque ad Alciph. I. p. 120. F. F. R.

1. Οἱ Βραχμᾶνες] Steph. περὶ πόλεων.

F. G.

Ibid. Βραχμᾶνες — πρὸς μεγίστην ἀναβάντες] Confer supra notata ad Mort. Peregr. c. 25. F. F. R.

Ibid. Νεχραίοις] Quenam ista gens? Quid si Arachnos reponas? M. du S.

10. Ἡ τ' καθέδρα] Καθέδρα hic ipse sedentis habitus atque situs, ut κατάκλις supra de morte Peregr. c. 25. f. ὅδ' ὅταν ὀλίγου ἐντρέψαντες τὴν κατανάλισιν. Etiam alias καθέδρα non ipsam sedem f. id, in quo sedetur, notat, sed sessionem, moram desidendi &c. V. G. Thucyd. II, 18. ἐν τοιαύτῃ ἡμέρᾳ ὁ στρατὸς τῶν Ἀρχιδανῶν ἐστὶν ΤΟΜ. III.

τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, propter moram. Ostendit ibi *Wassius* synonymon esse καθέδρα κατὰ τοῦ, ἐκείνου, ἰδίας, ἀπινύμεν, ἀναβάντες, μοῦς κ. τ. λ. Neque obliviscitur loci *Plutarchi*, Camillo p. 260. H. Steph. ἵτι πρὸς τὴν Κατακλίαν καθέδρα ἐστὶν ἡ γυναικὶ χρῆσις. F. M. G.

18. Τὸν ἐπιστάτην] Ne cui forte Scholiastae auctoritas imponat, non est hic sermo de illo Palladis in arce Athenarum opisthodomio, sed de postico templi Jovis Olympii, quod auditorium fuisse praekonibus, philosophis, & qui agere cum multitudine vellent, ad superiorem de morte Peregrini libellum satis ostensum est. Vid. ad c. 32. F. M. G.

21. Αἰθιοπίαν] Quia ibi Philosophi memorantur? M. du S.

Aaa

36. Ἐταί-

πίαν εὐδύς, εἴτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ
 ζυγχομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφήταις αὐ-
 τῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, εἰς Βαβυ-
 λῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μύησαν·
 εἴτα εἰς Σκυθίαν ἐκείθεν, εἴτα εἰς Θρά-
 κην, ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε καὶ Ὀρφεὺς συνε-
 γενέσθην, ὧς καὶ προαποστείλασα εἰς τὴν Ἑλ-
 λάδα, καὶ μὲν, ὥς τελέσειεν αὐτοὺς, καὶ Εὐ-
 μολπον (ἐμεμαθικῇ γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἀπαύ-
 λια) καὶ δὲ, ὥς ἐπαύδων προσβιάζοι τῇ
 μουσικῇ, καὶ πόδας εὐδύς ἐπόμεν.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐδύς ἐλθῶσαν, ἔτε
 πάντων ἡσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, ἔτε ὅλως
 ἀπέκλεισαν κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλῶσα,
 ἑπτὰ ἐκ τῶν πάντων ἑταίρους καὶ μαθητὰς
 προσηγαγόμεν, καὶ ἄλλοι ἐκ Σάμου, καὶ
 ἄλλοι ἐξ Ἐφέου, καὶ Ἀβδηρόθεν ἄλλοι,
 ὀλίγους πάντας.

Μετ' ὧς τὸ σοφιστῶν φύλον ἐκ οἷδ' ὅπως
 μοι παρενεφύετο, ἔτε ζῆλόν τὰ μὰ ἐς βά-
 ρος, ἔτε κομιδὴν ἀπάδων, ἄλλ' οἷον τὸ
 Ἰπποκρυταύρων γένος, σύνθετόν τι καὶ μι-
 κτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονίας καὶ φιλοσοφίας
 πλάζομενοι, ἔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλει προσ-
 εχόμενοι, ἔτε ἡμᾶς ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς
 καθορᾶν δυνάμενοι, ἄλλ' οἷον λημῶντες
 ὑπὸ τῷ ἀμβλυώθειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυ-
 δρὸν ἡμῶν εἶδωλον, ἢ σκοιὰν ἐνίοτε ἰδόντες
 αἶ. οἱ δὲ ὄντο ἀκριβῶς πάντα καλαινέον-
 ται, ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεΐα ἐκείνη,

thiopiam, ac deinde in Aegyptum descen-
 di, & versata ibi cum sacerdotibus illorum
 ac Prophetis, cum divina eos docuissem,
 Babylonem perrexi, ut Chaldaeos & Ma-
 gos initiarem: tum inde in Scythiam; dein-
 de in Thracen, ubi Eumolpus & Orpheus
 mecum fuere. Quos etiam praemissos in
 Graeciam, alterum ut illos initiaret, Eu-
 molpum, didicerat enim a me divina om-
 nia; alterum ut canendo musices ope vim
 adferret animis, e vestigio statim consecuta
 sum.

9. Ac primum quidem advenientem ne-
 que vehementer amplexi sunt Graeci, ne-
 que plane excluderunt. Paullatim vero allo-
 quio meo septem ex omnibus sodales ac di-
 scipulos mihi conciliavi, & ex Samo alium,
 & alium Epheso, & Abdera alium, pau-
 cos omnino.

10. Post quos Sophistarum mihi popu-
 lus nescio quomodo adhaesit, neque aemu-
 latus profunde mea placita, neque omnino
 ab iis abhorrens; sed, velut Hippocentauro-
 rum genus, compositum quiddam & mi-
 stum, inter imposturam & philosophiam
 medium oberrans, neque ignorantiae plane
 adhaerens, neque in nos defigere intentos
 oculos ausum; sed velut lippientes, prae-
 hebetudine visus obscurum quoddam &
 evanidum nostri simulacrum aut umbram
 forte nonnunquam videntes. At isti accu-
 rate omnia se nosse arbitrabantur. Unde
 apud illos inutilis illa ac superflua sapientia,
 &

36. Ἐπτά οὐκ ἑπτά πάντων] Τοὺς ἑπτὰ λογιζομένους σο-
 φιστὰς, Πιττακὸν, Βίαντα, Θαλῆα, Περίανδρον, Κλειόβου-
 λον, Χίλωνα, Σάλωνα. V. In altero Vossiano maiore idem
 Scholion sic: Οἱ ἑπτὰ εἰσι, Πιττακὸς, Βίαν, Θαλῆς, Πε-
 ρίανδρος, Κλειόβουλος, Χίλων, Σάλων.

37. Καὶ ἄλλων οὐκ ἄλλων Σάμου] Ἐκ Σάμου, Πυθαγόραν καὶ
 Δημοκρίτην. ἔξ Ἐφέου Ἡρακλείτην. ἔξ Ἀβδηρῶν Δημόκριτον.

* Ἐξ Ἀβδηρῶν] Hic omissum Δημόκριτον. J. Clav. quod in
 C. reperitur. Sed non vidit Editor deesse hic Ἀβδηρῶν, cu-

ἄλλων δὲ φυσικῶν φιλοσόφων ἦσαν. V. In Voss. altero sic:
 Ἐκ Σάμου Πυθαγόρας. ἔξ Ἐφέου Ἡρακλείτης. * ἔξ Ἀβ-
 δηρῶν. [καὶ ἄλλων] Ἡρακλείτης. [ἄλλων] Δημόκριτος.

Ibid. Ἐκ Σάμου] Πυθαγόρας. V. aliter.

38. Ἀβδηρόθεν] Ἐξ Ἀβδηρῶν. G.

48. Ἀποδοῦναι] Ἀφαιεῖν, αποποιεῖν. V.

ius Scholion est ἔξ Ἀβδηρῶν

M. d. S.

36. Ἐταίρους ὁ μὲν.] Honestiores discipulos ἑταίρους
 vocari, vid. ap. Rev. J. Elph. ad Evang. Matth. XXVI.
 ca. ubi et Judas ait Servator: ἑταίρος ἐγώ εἰμι καί τις, sed
 hoc in vulgus notum. J. F. B.

37. Καὶ ἄλλων] Ephesus ille Heraclitus est, Abderi-
 tanus Democritus, quem & Milesium quidam tradi-
 dere. V. Diog. Laert. In Scholia impressa perturbe-
 tissima haec antea erant omnia.

M. d. S.
 ga. An

& ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: contulæ illæ, & dubitabiles, & inexpectatæ responsiones, & exitum non habentes labyrinthisque similes responsiones.

11. Deinde prohiberi ac reprehendi a meis sodalibus, indigne ferre & adversus illos coire, ac tandem in jus cogere, & eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere, nec amplius illorum ferre consuetudinem. Jam vero Antisthenes & Diogenes, & paullo post Crates, & Menippus, hi, inquam, mihi persuasere ut paululum adhuc moræ quasi collarium adjicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala sub-

12. JUP. Nondum mihi dicis, Philo-
sophia, quam injuriam passa sis, sed indig-
naris tantum. PHIL. Quin tu audi, Ju-
piter, quid sit. Impurum enim quoddam
genus hominum, & plerumque fervile at-
que mercenarium, non otiose nobiscum a
pueritia inde versatum: servitutem enim
serviit, aut mercede opus fecit, aut artes
alias, quales cadunt in tales, didicit, cer-
doniam, fabrillem, fulloniam, quæ in lanis
carpendis versatur, ut facilius deinde eae
tractentur a feminis, sintque ad nendum &
deducendum commodiores, quoties vel tra-
mam illæ torquere, vel nere licium volunt.
Haec ergo isti puerili aetate meditati, ne-
que nomen nostrum noverant. Cum vero
ad virilem aetatem pervenissent, animadver-
sa, quæ meis sodalibus a multitudine ha-

χρήσιμη σοφία, ἣ, ὥς αὐτοὶ ᾔσθοντο,
ἀπρόσμαχον ἀποφλέγειν, αἱ κομῆλαι, ἣ
ἄποροι, ἣ ἀτοκὰς ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξο-
53δοι, ἣ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις.

Εἶτα κωλύμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς
τῶν ἐταίρων τὴν ἐριδίαν, ἡγανάκτων, καὶ συνί-
στατο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλει, δικαστηρίους
ὑπ᾿ ἡγόν, ἣ παρεδίδουσαν ποιομένης τῆς κω-
60νοίας. ἔχοντι μὲν ἔτι ὥς τότε φυγεῖν εὐδύς, ἣ
μηκέτι ἀνέχεσθαι τὴν συνουσίαν αὐτῶν. οὐδὲ
Ἀντιθένης μὲν, ἣ Διογένης, ἣ μὲν μικρὸν
Κράτης, ἣ Μένιππος, οὗτοι ἐπίπυσαν ὀλί-
γον ὅτι μείψασθαι τὴν μονίαν ὥς μή ποτε ἄφω-
65λον ἢ γὰρ αὖ τοσαῦτα ἐπιπρόσθεν ὕστερον.

ZEVS. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσο-
φία, τίνα ἡδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μό-
νον. ΦΙΛ. Καὶ μὴ ἀκνέ, ὦ Ζεῦ, ἡλικία
ἔστι· μισρὸν γάρ τι Φῦλον ἀνθρώπων, ἣ ὥς
70τὸ πολὺ δαλίκον, ἣ θητικόν, ἢ ξυγχερό-
μενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀρχολίας· ἐδύ-
λευε γὰρ, ἢ ἐθήτευε, ἢ ἄλλας τέχνας,
οἷας εἰκὸς τὴς τοιούτης, ἐμάνθανε, σκυλεύει,
ἢ τεκλαίνειν, ἢ περὶ πλυνὸς ἔχειν, ἢ ἐρα-
75ξάινειν, ὥς εὐεργὰ εἴη ταῖς γυναιξί, ἣ εὐ-
μήρυκα, ἣ καλαγάγοισι εὐμαρῶς, ὅποτε ἢ
κρόκη ἐκείναι τρέφοιεν, ἢ μίτον κλάθοιεν.
τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, οὐδὲ
ὄνομα τὸ ἡμέτερον ἠδύσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἀν-
80δρας ταλεῖν ἤρξαντο, ἣ κατείδον τὴν αἰδῶ, ὥς
περὶ τῆς πολλῆς ἔστι τοῖς ἐταίροις τοῖς
ἡμοῖς,

a. "Οφίλω] Sic esse in omnib. Edd. addit *Solan.*

53. "Απρόσμαχον] "Ακαταγάνη. V.

50. "Αν. αἱ δὲ] Sic forte legendum: ἢ οὐκ ἔστιν ἡμεῖς, ἢ οὐκ ἔστιν ἀνθρώποις. &c. vid. Codd. vet. F.G.
"Αν. αἱ δὲ] Nihil varietatis in vet. libris invenio,
nec desidero. αἱ δὲ enim non semel sic πλεονάζειν vel
ἐπαιδῶν inservit. Vid. T. 2. *Asin.* c. 30. sub init. ὅ
δὲ ὑδὲ κατ᾿ ἄλλους. Et *Hermot.* c. 28. v. 72. ὅς δὲ δύν
κατατοξίσσαι, ὅ δὲ τὴν μέγαν ἱστοίαν. *Herodian.* 2. c. 8.
f. (Nύγος) ἡμεῖς τοῖς τὴν ἱστορίαν ἐρωτῶμεν· δύν ἐπι-
φύκειναι — ὅ δὲ ὑδὲ τῶν πρᾶξιόντων τι αὐτοῖς ἐλθόν.
J.F.R.

54. "Οφίλω] "Οφίλω *Th. Mag.* Nōsterque αἱ ὅφω
Apor. c. 41. Et alii ubivis, item *Homer.* frequentissi-
me, prima correpta, sive potestate interjectionis,
sive augmento verbi ὅφω abjecto dicas, perinde
erit; sed quia re vera est *ap.* 2. verbi ὅφω, nihil
prohibet ὅφω etiam scribere, & ita *Stephan.* T. 2.
p. 1560. ex *Demosib.* παρόντων, ἢ μὴ ποτ' ὅφω,
aliaque ita scripta exhibet. Quare in vulgato *Luciani*
nihil mutassim. J.F.R.

77. "Εκώμην ἐρέου] *Filer de la trame au rouet.* F.G.

videbatur reverentia : porro in promtu est invito etiam domino libertas , qui si asserere audeat , fusti percutiatur. Cibus autem non jam tenuis , neque ut ante nuda puls ; opsonium non fassamentum aut thymus ; sed carnes omnis generis , & vinum quodque suavissimum ; & aurum a quocumque voluerint. Nempe tributum quoddam crebro accessu suo colligunt ; vel , ut ipsi loquuntur , tondent oviculas , daturosque sperant plures , vel habitus pudore , vel metu ne male audiant.

15. Nam illud quoque observarunt , opinor , se aequo fastigio staturos cum his , qui recte philosophantur. Neque enim quisquam erit , qui judicet ista vel discernat , modo externa sint similia. Neque enim omnino illud probationis genus admittunt , si quis illos sic placide & sensim interroget : sed clamant statim , & ad arcem suam , convicia , confugiunt , & expediunt fustem : ac , si opera illorum requiras , multa in ore est doctrina ; sin ex doctrina illos judicare velis , vitam te considerare postulant.

16. Itaque plena fraudibus istis civitas , illorum praesertim , qui Diogeni se & Antistheni , & Crateti adscriptos , sub Canis illius signis militare ajunt : qui quod utile inest in natura canum , ut cautionem illam , illam domus custodiam , dominorum illum amorem , memoriam , nullo modo imitantur ; latratum vero , & ligurritionem , & rapacitatem , & Venerem crebram , & adu-

παρέξιν ἐμελλεν. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχει-
ρε⁹⁶ , ἡ ἀκοντ⁹⁷ τῷ δεσπότῃ , καὶ εἰ
βύλοις ἀπάγειν , παλαχθησομένη τῷ ξύ-
λω. καὶ τὰ ἀλφίλα σὺν ἔτ' ὀλίγα , ἔδῃ ὡς
πρὸ τῷ μάζα φιλή. τὸ δὲ ὀψώνιον , ἢ τὰ-
ριχ⁹⁸ , ἢ σύμον , ἀλλὰ κρέα πανόδαπα ,
καὶ οἶνον⁹⁹ , οἷον¹⁰⁰ ἡδίστον¹⁰¹ , καὶ χρυσίον παρ'
ὅτῃ ἀν' ἐθέλωσι δασμολογεῖσι καὶ ὅπρι-
στ¹⁰²ες , καὶ ὡς αὐτοὶ φασιν , ἀποκείμενοι
τὰ πρόβατα , δώσω τὴν πολλὴν οἶον¹⁰³ , καὶ
αἰδοῖ τῷ χήματι¹⁰⁴ , καὶ δέει τῷ μὴ ἀκῆσαι
κακῶς.

Καὶ γὰρ αὐτὸ κακῆϊνο ἔαρον , οἶμαι , ὡς ἐξ-
οῖσιν καλαστήσαν¹⁰⁵ τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφεῖσιν.
ἡ δὲ τις ὁ δικάσων , καὶ ἀδικησάντων τὰ ταιαυ-
τα , ἔξει , ἢν μόνον τὰ ἔξω ἢ ὅμοια. ἀρ-
χὴν γὰρ ἡδὲ τ' ἐλεγχὼν δέχον¹⁰⁶ , ἢν ἐρηταί-
τις ὑπὸς κοσμίως , καὶ κατὰ βραχὺ , ἀλλ'
εὐθύς βοῶσι , καὶ ὅτι τ' ἀκρόπολιν τ' αὐτῶν
ἀναφεύγουσι τ' λοιδορίαν , καὶ πρόχειρον τὸ
ξύλον . καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα ζητῆς , οἱ λόγοι
πολλοὶ ἢν δὲ ἀπὸ τ' λόγων κρίνῃς ἐθέλεις ,
καὶ βίον ἀξίως σκοπεῖν.

Τοιγαρὺν ἐμπέπληται πᾶσα ἡ πόλις
τῇ τοιαύτης ῥαδιουργίας , καὶ μάλιστα τῇ Διο-
γέει , καὶ Ἀντισθέει , καὶ Κράτῃ , ὅπριστα-
φορμῶν , καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταπεινῶν ,
οἱ τὸ μὲν χρήσιμον ὅποσον ἔνεστι τῇ φύσει
τῇ κυνῶν , οἷον τὸ φυλακτικόν , καὶ τὸ οἰ-
κηρικόν , καὶ τὸ φιλοδέσποτον , καὶ μεμημονικόν ,
ἐδάμῳς ἐξηλάσασιν ὑλακὴν δὲ καὶ λιχ-
νείαν , καὶ ἀρπαγὴν , καὶ Ἀφροδίσιαν συχνά ,
καὶ

⁹⁶ Ἀκοντ⁹⁷] Et sic Fl. cum cett. d. O.] Recte L. S. Amst. Ceteras ἢ male. e. O.] Recepi ex Fl. S. & Amst. pro οἱ quod in P. H. Ald. &c. erat. In L. ἢ. f. Λιχνείαν] Ita dedit Solan. Λιχνείαν Edd. hac priores.

96. Ἀμαθίαν] Vid. supra P. c. 15. L. K. 3. Αὐτοὺς ὡς μάλα] Lege αὐτοῖς. F. G. 4. Καὶ πρὸς ἐμοὶ] Intellige ποιῶσι. F. G. 5. Τὸν οὖν τῇ Κύμῃ ὄντι] Vid. supra Αναβ. c. 32. ubi eandem fabulam tangit, uti & Ἀποφ. c. 3. M. du S. 40. Ἐμπέπληται — ῥαδιουργ.] Th. Ma. v. ῥαδιουργός haec adferens, πῶς οὖν omittit, (saltem in Ed. Blau-

hardi) qui hinc emendandus, si quid opus. F. F. R. 44. Οἱ — αὐτοῖ] L. οἱ illud habet , quod recte a S. erat pro vulgato ἢ restitutum. Oἶον quod sequitur, ex Fl. est, quod etiam recte habet S. cum ante eam editionem omnes, excepta Fl. οἱ haberent. M. du S. 47. Λιχνείαν] Sic scribi satius est , quam in omni- bus impressis antea erat, λιχνείαν. M. du S. 59. Ἀφρο-

ἡ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τ' ἀδύνατα, καὶ
ὡς τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκ-
πεπονήκασι.

Ὅφει τοίνυν μὲν μακρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ
ἐκ τῶν ἐργαστηρίων ἀπαίτες ἀναπηδήσαντες,
ἐρήμους τὰς τέχνας ἐάσουσιν, ὅταν ὀρώσιν
σφᾶς μὲν πονήντας, καὶ κάμνοντας, ἑαδὼν εἰς
ἐσπέραν ὀπτικακυφότητας τοῖς ἔργοις, καὶ μό-
νης δὲ πρὸς ὧντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρίας.
Ζεγυρῶντες δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἀπασιν
ἀφθόνοις βιῶντας, αἰτῶντας μὲν τυραν-
κῶς, λαμβάνοντας δὲ προχειρώς, ἀγανα-
κτῶντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, ὅσα ἐπαινῶντας
δὲ, ἑδ' εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ὅτι Κρήνης
βίβ' δόκει αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι
αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἰσπεῖν ἐκ τῆς ἑρανῆς.

Καὶ ἥτις ἂν δυνάτῃ τὸ πρᾶγμα πρὶν, εἰδὲ
τοῖς τοῖς, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξέτρι-
ζον. οἱ δὲ μάλα σιμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ
ἔξω, καὶ τὰ δημόσια φαινόμενοι, ἢ παιδὸς
ἢ γυναικὸς λάβοντες, καλῆς, ἢ ἐλπί-
σαι σιωπᾶν ἀξίον, οἷα ποιεῖσιν. ἐνίοι δὲ καὶ
ξένων τ' σφετέρων γυναικῶν ἀπάγουσι μοι-
χεύουσιν, καὶ τῇ Ἰλιάδι ἐκείνων νεανίσκων,
ὡς φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἴτα κοινὰς
ταύτας ἀπασιν τοῖς ξυνῶσι προθέμενοι,
Πλάτωνός τι δόγμα οἷον ποιεῖν, ὅσα εἰ-
δότες ὅπως ὁ ἱερός ἐκεῖνος ἤξει κοινὰς ἡγεί-
σθαι τὰς γυναῖκας.

Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις δρῶσι, καὶ ἀ-
μεθύσκοντες; μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦ-
τα ποιεῖσιν, ὡς οἱ κατήγοροντες αὐτοῖς

lationem, & illa versus dantem blandiment
& mensuram affectationem, haec omnia
ad unguem exprimere laborant.

17. Videbis ergo paullo post quid futurum sit. Exsiliantes enim de officinis univ-
ersi desertas relinquent artes, ubi vide-
bunt, se quidem, opus cum faciant & la-
borent a mane inde ad vespertam, operibus
intenti suis, vix tamen sibi victum ex illo
mercenaria ratione parare: otiosos autem
homines atque impostores in omnium rerum
affluentia vivere, cum petant quasi tyranni
essent, promte accipiant, si nihil ferant,
indignentur, non laudent, etiam si acce-
perint. Haec vita, qualis sub Saturno
fuit, illis videtur, & caelitus in ora mel
influeret.

18. Ac minus in ea re mali esset, si ta-
les cum sint, nulla nos alia contumelia af-
ficerent. At isti, vehementer graves &
tristes quantum ad externa & publica qui
videantur, si puerum formosum, aut mu-
lierem pulchram vel nanciscantur, vel spe-
rent, quid faciant, filere melius est. Qui-
dam etiam suorum hospitum mulieres ab-
ducunt corrumpendas adulterio, ut Troja-
nus ille juvenis, nimirum ut ipsae etiam
philosophentur: tum communes illas omni-
bus suis familiaribus prostituunt, Platonis
quoddam se placitum perficere rati, ignari
quo sensu divinus ille communes esse mu-
lieres voluerit.

19. Quae quidem faciant in conviviis,
& quomodo per ebrietatem se gerant, com-
memorare longum fuerit. Et haec faciunt,
quid putas? accusantes ipsi ebrietatem, &
adul-

a Ἀφθόνου] Ex emend. Fab. & Solan. Ἀφθόνου Edd. b Σκυθρωποὶ] Σκυθρωποὶ f. male.

72. Ἐκεῖνον νεανίσκων] Τὸν Πλάτωνα. G.

59. Ἀφθόνου] Sic jam emendare jussierat ad M. p. c.
16. T. Faber quod in omnibus hic reperitur ἀφθόνου.

M. du S.

Ἀφθόνου] Perregit. c. 16. ἐν ἀπασιν ἀφθόνου πρ. f. F. R.
63. Τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἰσπεῖν ἐκ τῆς ἑρανῆς] A
Christiano Judacove scriptum dicas, qui de Manna
cogitaverit. Mellis quidem rivos fuisse apud hunc

(ut Koen. No. 7.) & alios legimus; sed hisce similia
nullibi.

M. du S.

75. Πλάτωνός τι δόγμα] Plas. Pol. V. p. 459. E.

M. du S.

85. Γυναικῶν — Στρατιᾶς] Insignium assentatorum
nomina.

F. G.

1. Ἰσπεῖν μὲν &c.] Μίμησις.

F. G.

f. Ous

adulterium, & lasciviam, & avaritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies, ut sunt sermones illorum & facta. Verbi gratia adulationi se inimicos ajunt, cum adulationis causa Gnathonidem, aut Struthiam superare possint: veracitatem commendantes aliis, nec movere linguam queant ipsi sine mendacio. Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis Epicurus: re vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta bilis, querelae de rebus minoribus, proclivitas ad irascendum, supra parvulos infantes. Quare risum praebent non mediocrem spectantibus, cum a quacunque causa exarsit illis bilis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam & furiosum vident, & spuma, vel veneno potius plenum os habent.

20. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenae effunditur! *Aurum*, inquit, aut *argentum*, *Meheromles*, nec possidere digner; *obulus mihi sufficit, unde lupinus emam; primum enim fons praebebit aut fletus*. Paululo post non obulos petunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias. Quis ergo mercator tantum a navium comaeatu affluat divitiis, quantum hisce ad quaestum Philosophia confert? Deinde ubi quantum satis est collegerint, & viaticum sibi paraverint, abjecto illo infelici palliolo, agros interdum & vestimenta mollia emunt, & pueros comatos, & totos vicos, longum

μήνης, ἢ μαχίρας, ἢ λαγνείας, ἢ φιλαργυρίας; ὅθεν γὰρ ἕως εὐροῖς ἄλλο ἄλλω ἐναντίον, ὡς τὸς λόγους αὐτῶν ἢ τὰ ἔργα εἶον, καλακίαν μισοῖν φασι, καλακίαις ὅσπερ τὴ Γναθωνίδην ἢ τὴ Στρουθίαν ὑπερβαλέας δυνάμεται. ἀληθεύειν τοὺς ἄλλους προτρέποντες. Οὐκ ἂν ὕδὲ κινήσαι τὴ γλῶτταν μὴ μὲν ἢ τῷ ψεύσας δυνάμετο. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, ἢ ὁ Ἐπίκουρος ποταμίῳ, ἔργῳ δὲ ἀπὸ ταύτην ἅπαντα πράττειν. τὸ δ' ὀξύχολον, ἢ μικραίτιον, ἢ πρὸς ὀργὴν ῥαδίον, ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ νεογνά. γαλακία γὰρ ὁ μικρὸν παρέχουσι τοῖς θηράμενοις, ὁπόταν ὑπὸ τῷ τυχεύοντος αἰτίας ἐπιείσῃ μὲ αὐτοῖς ἢ χορῇ, πελιδνοὶ δὲ τὴ χρυσὴν βλέπων, ἰταμονί τι ἢ ποταμὸν δεδορκότες, καὶ ἀφρῶ, μᾶλλον δὲ ἰσμεν αὐτοῖς ἢ τὸ σῶμα.

Μὴ σὺ γε ἐκὺβι τύχοις, ὅτε ὁ μικρὸς ἰκεῖν ἐκχεῖται βόρβορος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλειος, ὅδε κατῆλθε ἀξιώ, ὁβολὸς ἱκανὸς, ὡς Ἰέρμης πριαίμην. ποτόν γάρ, ἢ κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. ἢ μετ' ὀλίγων αἰτίων οὐκ ὁβολὸς, ὕδὲ δραχμὴς ὀλίγας, ἀλλὰ πλεῖστες ὄλης. ὥστε τις ἔμπορος τοσούτον ἀπὸ τῷ φόρτῳ πλήσσει ἂν, ὅσον ταῖς φιλοσοφίαις ἐς χρηματισμὸν συντελεῖ; ὥτ' ἐπειδὴ ἱκανῶς συλλέξονται, καὶ ὀπισθίσαν, ἀπορρίψαντες ἐκεῖνο τὸ δύστηνον τριβώνιον, ἀγρὸς ἐνίστε ἢ ἐοῖντας τὴ μαλακίαν ἐπρίαντο, ἢ παῖδας καμύτας, ἢ συνοικίας ὄλας, μακρὰ χαίρειν

• Καὶ] Omissum in Ald. J. H. Fr. B. S. Adest in Fl. P. d. Πόλιν] Παντήσιον Ροί.

85. Τὴ Γναθωνίδην] Καλάκων αἱ ἀφειφάνεσσι εἶναι. V.
96. Ἰταμονί] Ἀναχωντοί. V.

8. Ἐς χρηματισμὸν] Ἐς τὴν τὴ χρημάτων συλλογὴν χρηματίζεσθαι, χρήματα συλλέγειν. V.

5. Οὐκ ὁβολὸς — ἀλλὰ πλεῖστες] Sic apud Hesiod. lib. 2. ἢ ἱμοὶ δοκεῖσι τοῖσι δὲ οἷσι οὐκ ἀπὸς, ἀλλ' ἀπὸς τὴν ἐλπίδα κινήσειν. J. B.

6. Ἄλλα πλεῖστες] Plurale πλεῖστοι frequentius occurrit, quam initio putavim ad Herodot. c. 9. Sed constat ad Ictonom. c. 4. ubi plura dedi. Adde Diod. Sic. V. c. 20. πλεῖστες μεγάλης ἡρώσεως. J. F. R.

7. Πόλιν] Corrupta vox, pro qua forte repro-

nendum πλεῖστον, vel pro τοσούτον, legendum τὴν καὶ.

Πόλιν] Παντήσιον legend. videtur. F. G. Parum abest quia sic edam. Sed quia & Scholiast. vulgatum habet, & aliquis inest sensus, contextum immutatum non sustinui. J. F. R.

13. Συνοικίας] Νίκας.

20. Πόλιν

ξιν Φράσαντες τῇ σῆρα τῇ Κράτητ²⁰, καὶ valere iussa Cratetis pera ; & Antisthenis τῷ τρίβωνι τῷ Ἀντισθένει, καὶ τῷ τρίβωνι spallio, dolioque Diogenis. τῷ Διογέει.

Οἱ ἰδῶνται δὲ ταῦτα ὁρῶντες, καὶ ἀπύουσι ἤδη φιλοσοφίας, καὶ ἀπαίτας εἶναι τοιαύτης οἰοῦνται, καὶ μὲν δὲ διδασκαλίας αἰτιῶν. ὥστε πολλὰ ἤδη τῷ χρόνῳ, ἀδύνα- 20 τόν μοι γεγένη²¹ καὶ ἕνα τινὰ προσαγαγέ-σθαι αὐτῷ. ἀλλὰ τὸ δὲ Πηνελόπης ἐκεί-νο πάχυν. ὅπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφίνω, τῷ-το ἐν ἀκαρπείᾳ αὐθις ἀναλύω. ἡ Ἀμαθία δὲ, καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγελάουσιν, ὁρῶσαι ἀπεξέρ- 25 γασθαι ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνήνυσιν πόνοι.

ΖΕΥΣ. Οἶα, ὦ θεοί, πέπονθεν ἡμῖν ἡ φιλοσοφία πρὸς τῶν κατὰράτων ἐκείνων; ὥστε ἄρα σκοπεῖν ὃ, τι καὶ στρατεύειν, ἢ ὅπως αὐτὸς ὁ μέλειεν. ὁ μὲν γὰρ κεραυν- 3 ὀς ἀπάγει μῆλα πληγῇ, καὶ ὁ θάνατος ταχύς. ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι, ὦ πάτερ, ἔσπευσμαι, μισῶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τὰς ἀλαζόνας, ἀμύους ὄντας, ὑπὲρ τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶ. κεραυνὸς μὲν γὰρ, ἢ δὲ σὺς δε- 3 ξιάς, ὑδαμῶς ἐκείνοι ἄξιοι τῷ Ἑρμῇ δὲ, εἰ δοκεῖ, αὐτοκράτορα δὲ κολάσεως καταπέμ-ψωμεν ἐπ' αὐτὴς. ὅς ἂν τε δὴ πάλιν λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχις αἰεῖ) τὴν τε ὁρ- 4 ὄσως φιλοσοφῶντας, καὶ τὴν μὴ. εἴτα τὴν 4 μὲν ἐκπαύσει), ὥς τὸ εἶδος. οἱ δὲ κολαδι-σόνται, ὅπως αὖ ἐκείνῳ πάλιν τῷ χρόνῳ δοκεῖ.

ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπολλών, ἀλ- 23. J U P. Bene mones, Apollo. Sed λά καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τῷ Φιλο- 4 στωφίαν αὐτῶν ἔχοντες, ἀπίε ὡς τάχις αἰεῖ) εἰς τὴν βίον. τρισκαιδέκατον γὰρ ἄθλον οἶε

21. Vulgus vero ista cum videt, de-
spuunt jam Philosophiam, & omnes ex eo
genere esse arbitrantur, & me disciplinae
istius nomine accusant. Igitur diu jam est,
cum ne unum quidem istorum potui allice-
re, sed illud mihi Penelopes consilium usu
venit. Quantumcumque ego texo, illud
momento temporis rursus resolvitur, ri-
dentibus Inscitia atque Iniquitate, cum vi-
deant, opus nostrum non procedere, nihil
proficere laborem.

22. J U P. Quantum, o Di, malorum
perpeffa nobis est a facerrimis illis mortali-
bus Philosophia ! Itaque videndum, quid
facto sit opus, aut quomodo isti tractandi
sint. Fulmen enim uno ictu educit e vita;
mors ista celeris. APOL. Ego tibi, Pater,
subjiciam. Odi enim & ipse jam istos im-
postores, Musarum vicem indignatus, a
quibus averfi sunt. Fulmine aut tua dextra
minime digni sunt. Sed Mercurium, si
placet, arbitrum poenae in illos demitta-
mus, qui ut in doctrinae studiis ipse quo-
que versatus, celerrime tum recte philoso-
phantes agnoscat, tum minus : deinde illos
quidem prout merentur, laudabit ; hi vero,
ut pro temporis ratione illi videbitur, pu-
nientur.

23. J U P. Bene mones, Hercules, assumpta ipsa Philo-
sophia, quam celerrime ad homines abite :
tertium enim decimum te puta hunc labo-
rem

a Τούτῳ] Et sic esse in Fl. adlevit Solan. b Μέλειεν] Et hoc ita Fl. Fr. &c.

30. * Μοταλευσίων] G. Κολασίων. Τιμαρηνίων. V.

37. Αὐτοκράτορα] Βασιλέα. V.

* Μοταλευσίων] Ita ex G. restituit Solan. cum in V. esset Κολασίων] quasi sic foret in Luciano.

20. Παλλῶ] Subaudi Ἀφ.

F.G.

ἀναλύω] Opinor Lucianum scripsisse τοῦτο. ratio
7. 7.

22. Τὸ δὲ Πηνελ.] Hom. Od. B. 94.

M. du S.

clara est.

23. Οπίσθῳ δὲ ἐγὼ ἐξυφίνω, τοῦτο ἐν ἀκαρπείᾳ αὐθις

42. Παρὰ — δουί] Displicet utrumque ; nam &

αὐτῶν

rem perfecturum, exstirpandis impuris ad-
eo atque impudentibus bestiis. HERC.
Sane malim ego, Pater, Augiae fimum ex-
purgare denuo, quam hisce implicari. Ab-
eamus tamen. PHIL. Invita equidem eo:
sequendum tamen, prout Parenti nostro vi-
sum est.

24. MERC. Descendamus, ut paucos
certe obteramus hodie. Quo vero eundum
est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, no-
sti. Aut potius, in Graecia illos esse, ma-
nifestum est. PHIL. Nequaquam: aut
oppido paucos, qui recte philosophantur,
Mercuri. Isti vero, *quos quaerimus*, nihil
Attica paupertate opus habent, sed ubi au-
ri multum & argenti effoditur, ibi nobis
quaerendi sunt. MERC. Recta igitur per-
gendum in Thraciam. HERC. Bene mo-
nes, & viae ego dux vobis ero. Novi enim
Thracum omnia, qui saepe *eam regionem*
obierim: & hac jam ingrediamur. MERC.
Qua dicis?

25. HERC. Videtis, Hercules & Phi-
losophia, duos montes maximos omnium
montium & pulcherrimos? (Haemus est
major, alter ex adverso est Rhodope) cam-
posque infra patentis fertilissimos, a radici-
bus utrinque incipientes: & colles aliquot,
tres quidem pulcherrimos, assurgentes, non
deformes asperitate, tanquam plures subje-
ctae urbis arces. Et jam ipsa urbs apparet.
MERC. Maxima per Jovem, mi Hercu-
les, & pulcherrima omnium. E longinquo
igitur jam pulchritudo illius exsplendescit.
Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, pla-
ne moenibus illius alludens. (Gr. *in cuius*
eam tangens.) HERC. Hebrus hic est:

τῦτον ὃ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἢ ἐκκόψης μια-
ρὰ ἔτω καὶ ἀναίχουσα θηρία. ΗΡΑΚ. Καὶ
οὐ μὴν ἀμεινον ἦν, ὃ πάτερ, ἢ κόπρον ἐκκα-
θαίρει αὐτῆς τῇ Αὐγείᾳ, ἢ τῦτοις συμ-
πλέκεσθαι. ἀπίωμεν δ' ὁμῶς. ΦΙΛ. Ἀκυσ-
σα μὲν, ἀκολουθητέον δὲ καὶ τὰ δόξαντα τῷ
πατρί.

ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὥς καὶ ὀλίγους αὐ-
τῶν ὀπιτρίψωμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ
τραπέεσθαι, ὃ φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶδα ὅπως
εἰσὶν, ἢ προόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι. ΦΙΛ.
Οὐδαμῶς. ἢ πάντες ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς φι-
λοσοφεῖσιν, ὃ Ἑρμῆ. ἔτι δὲ ἐπὶ τῇ Ἀττικῇς
πενίας δέον, ἀλλ' ἔνθα πολλὸς χρυσὸς, καὶ
ἀργυρῶν ὀρύττει, ἐκεῖ πᾶσι ζητήτοισι εἰσὶν
ἡμῖν. ΕΡΜ. Οὐκ ἔστιν εὐθὺς τῇ Θράκης ἀπι-
τέον. ΗΡΑΚ. Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαι γὰρ
ἐμῶν τῶν ὁδῶν οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἀπαντα,
συχνάκις ἐπελθὼν. καὶ μοι πῶς δὲ ἦδη τρα-
πέμεθα. ΕΡΜ. Ποίαν λέγεις;

ΗΡΑΚ. Ὁρᾶτε, ὃ Ἑρμῆ καὶ φιλοσοφία,
δύο μὲν ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὄρων ἀπάν-
των, Αἰμός ἐστι τὸ μείζον, καὶ καλίστην
δὲ Ῥοδόπη, πεδίον δὲ ἡ πεποπταμένη,
πάμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἐκατέρων εὐ-
δὺς ἀρξάμενον καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάν-
τα καλὰς ἀνεστηκότας, οὐκ ἀμόρφους καὶ
στραχύτηλα, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς καὶ
ποικιλῶς πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἦδη
φαίνεται. ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὃ Ἡράκλεις, με-
γίστη, καὶ καλλίστη ἀπασῶν. πόρρωθεν ἔτι
ἀπλάμπει τὸ κάλλος. καὶ τίς πόλις αὐτῆς
δομέγιστος καὶ θαυμάσιος, πάντες ἐν χρόνῳ φαύλους
αὐτῆς. ΗΡΑΚ. Ἐβροῦ μὲν ἔστιν ἡ δὲ
πῶς.

c 'Ὡς καὶ'] 'Ὡς ὃ καὶ Fl. male. 'Ὡς οὐκ ἂν marg. A1W. d 'ὑποπιπταμένη] Sic Edd. omnes.

ὡς καὶ αὐτὸν alienum ab ejus mente est, & δεῖν δι-
αῖον oportuit. In libris nostris nihil est subsidii.

M. d. S.

71. 'ὑποπιπταμένη] Ita solet praeteritum πείτταμαι
pro πεπτάμαι formari Homero, vid. Il. Φ. 531. ubi
πεπταμένης πύλας Scholiast. interpretatur ἀνισχυμένης,
& saepe alibi ap. eundem.

J. F. R.

81. 'Εβροῦ μὲν ἔστιν &c.] Cum paulo supra dixerit

Τομ. III.

de eadem hac urbe: καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάντα καλὰς
ἀνεστηκότας, non est difficile divinare, de qua urbe lo-
quatur: nimirum de Philippopoli, quae & Trimon-
tium, & antea Poneropolis & Pulpukena & Eumol-
pias, sita ad Hebrum inter Haemum & Rhodopen,
quae Trimontium vocata est eo, quod tres montes
suorum murorum ambitu complectebatur. J. P. a G.

Bbb

88. Ὡς

πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. ἡ ἡμεῖς ἤδη
πρόσγειοι, ἡ ὑπὸ νέφελαι· ὥστε ἐπιβαίνο-
μεν ἀγαθῇ τύχῃ.

ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' ἐν χρόνῳ 85
ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνευτέον; ΗΡΑΚ.
Τῆτο μὲν σὸν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κῆρυξ γὰρ
εἶ, ὥστε οὐκ ἀν' φθάνοις κηρύττων. * ΕΡΜ.
Οὐδὲν τῆτο χαλεπόν. ἀλλὰ τὰ γε ὀνό-
ματα οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ δ' ἐν, ὦ Φι-
λοσοφία, λέγε, ὅς τις τινος ὀνομαστέον, ἡ τὰ
σημεῖα προσέτι. ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα
τὸ σαφές, οἱ τινες ὀνομάζοντες, ἀλλὰ τὸ μὴ
ἐυχενέας αὐτοῖς· ἀπὸ δ' ἐν τ' ἐπιθυμίας
ἢ ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἀν' ἀμάρ-
τοις προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίππους,
ἢ Κτησικλέας, ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυ-
κτῆτας.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνας ἑτοίμους εἰ-

* ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο] Τοῦτο Ἑρμ. ἰδὲν Fl. male.

88. Ὅτι σὺν αὐτῷ φθάνοις κηρύττων] An legendum: ὥστε
σὺν αὐτῷ φθάνοις κηρύττων; F.G. Non eget locus emen-
datione, & recte ceperunt Interpretes. Vid. supra T.
I. ad Vit. *Ambr.* c. 26. Et T. III. *Gron.* ad *Diff. cum*
Hef. c. 8. Infra *Convin.* c. 2. Ὅτι σὺν αὐτῷ φθάνοις ἐκεί-
νου. Sed cum & ipse *Gujetus* lectionem prioris istius
loci isthuc probavit, non videtur ignorasse phrasin,
sed hic tantum interrogative voluit addito τί legi;
cujus nullam necessitatem video. Verum & alibi et-
iam a se dissentit *Gujetus*, vid. mox ad c. 29. *J.F.R.*

96. Κτήσωνας] Πολιδόνιος . . . aut possifundus *Gron.*
AG. X. 220. E. *M. du S.*

5. Καὶ τινὰ γυναικὰ ἐν χρόνῳ καταμύσσει αἰς τὸ λακ.]
Exposuit hunc locum *Mourf.* in *Miscellan.* L. I. c. 16.
Almel.

Ibid. Ἐν χρόνῳ κακ.] Vid. *Mourf.* in *Misc.* Lac. I. 16.
p. 76. [Respexit ad Laconum morem, quo & virgi-
nes matrimonium initurae, ut amiculo virili a pronu-
ba induebantur, ita quoque ad cutem usque sicut viri
induebantur. *Plut.* in *Lyc.* vid. not. ad B. *wp.* 20. &
Ἐν. δ. XII.] *M. du S.*

6. Εἰς τὸ Λακωνικόν] Σχῆμα subaudi, aut simile
quid. F.G. Ἐπὶ commodum intelligitur. Phrasin ean-
dem habuimus *Nauv.* c. 30. ἐς τὸ Περσικόν. *J.F.R.*

8. Πῶς τὰ ὑμῶν δραπετῆς γὰρ] *AN.* Πῶς τὰ ὑμῶν
ἐγώ; ΦΙΛ. Δραπετῆς γὰρ. *Th.M.*

9. ΦΙΛ. Δρακ.] Perturbata hic erant omnia, & ut
puto, corrupta, nam nec Mercurio praeconium,
nec caeteris suae cuique satis recte partes assignantur.
Medicinam aliquam fecit *Marcellus*, dum ΦΙΛ. ponit
ἄρα Δραπετῆς, quod in reliquis deest, quod exem-

urbs autem Philippi illius opus: & nos jam
terrae vicini, atque infra nubes, incenda-
mus ergo, quod felix faustumque sit.

26. MERC. Sic fiat! Quid vero jam
faciendum? quomodo vestigandae sunt il-
lae bestiae? HERC. Illae tuae jam, Mer-
curi, partes sunt. Praeco es, praeconium
tibi faciendum est. MERC. Hic nihil
difficultatis. Verum nomina illorum non
novi. Tu igitur, Philosophia, dic qui
nominandi sint, & signa insuper. PHIL.
Ne ego quidem satis certo, quomodo nomi-
nentur, scio, quod cum illis minime versata
sum. Sed ob habendi eorum libidinem non
peccaveris si Ctesones (*Habeones*) & Cte-
sippos, (*Habiequos*) aut Ctesicles (*Habi-
glorios*), aut Euctemonas (*Bonihabios*), aut
Polycetos (*Multihabios*) advoces.

27. MERC. Bene mones. Verum qui
sunt

plum sequi S. editorem decuerat.

M. du S.

Πῶς τὰ ὑμῶν δραπετῆς &c.] Quum illud ΦΙΛ. abesset in o-
mnibus, praeter *Par.* admittere nolui. Et sane con-
tra quam *Marcellus* sentio. Melius enim cohaeret,
eosdem sua investigantes rationem addere, cur alii nul-
lum jus in suos sit fugitivos; quam alium haec sub-
jicere; idque ex addito γὰρ patet. quin ita vel ΦΙΛ.
ejiciendum suaderem, si adesset in aliis. Et licet in
Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit
Birkheimer. *J.F.R.*

11. Εἰς τὸν δὲ κατόν] Obscuriusculus ab hoc inde
loco libellus ob eam, puto, rationem quod personae
non satis diligenter appositae sunt: quod ut intelliga-
tur, scopus & oeconomia totius libelli inspicienda est.
Videtur *Lucianus* aliquem de Peregrini s. Protei gre-
ge Cynaicum odio publico voluisse exponere. Exor-
dium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contem-
tim Jupiter loquitur. Supervenit Philosophia, ac de
Pseudo-philosophorum injuriis queritur, eorum prae-
sertim, qui humili opificio, vel servili adeo condi-
tione deserta ad pallium & philosophiae professionem
confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis
insament. Demittitur cum Mercurio atque Hercule,
ad perquirenda illa deonestamenta sui nominis, at-
que ulciscenda. Ut ea invasiantur, in Thraciam au-
riferam, nominatim Philippos Macedoniae urbem ire
comites suos jubet Philosophia, & praeconio citare
aliquem qui a κτήσι vel κτήματι nomen habeat. (Sub-
stituimus habendi nomen in conversione nostra.) Cre-
dibile est igitur, Ctesiam, Ctesonem, Ctesiclem, Cte-
sibium, Ctesippum, Philocetum, Polycetum, Eucte-
monem.

sunt isti? aut quid ipsi quoque circumspiciunt? Quin accedunt etiam, & interrogare aliquid volunt. VIR. Num quid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, optima, si quos praestigiatores tres una vidistis, & mulierem ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu & plane viraginem. PHIL. Hem! Eadem quae nos isti quaerunt. VIR. Quomodo eadem quae vos? Fugitivi enim isti omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio ab istis abductam. MERC. Scietis, cur illos quaeramus: jam vero simul faciamus praeconium: Si quis mancipium Paphlagonicum, de Sinopensibus Barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum est, suppalidum, ad cutem detonsum, barba proluxa, peram suspensam gerens, & palliolo indutum, iracundum,

ισιν, ἢ τίς ἐξ οὐρανοῦ καὶ αὐτοὶ; μάλ-
λον δὲ ἐξ ἀσπίδας, καὶ τίς ἐξ ἑραῶν θύλα-
σιν. ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες,
εἰπεῖν, ἢ σὺ, ὦ βελτίστη, εἴ τινας τρεῖς
γόνοντας ἅμα εἶδετε, καὶ τίνα γυναῖκα ἐν
χρῶ κεκαριδμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἀρρενα-
πην, καὶ κομιδὴν ἀνδρικήν; ΦΙΛ. Παπαί,
τὰ ὅτι ἡμέτερα ὄντοι ζητῶσι. ΑΝΔ. Πῶς
τὰ ὑμέτερα; Δραπέται γὰρ ἐκεῖνοι ἀπαν-
τοτες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν,
ἡνδραποδισμένην πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. Εἰ-
σεῖδε δὲ καθότι καὶ ζητῶμεν αὐτῆς. τῶν δὲ
ἅμα κηρύττωμεν: εἴ τις ἀνδράποdon Πα-
φλαγονικόν, τὸ ὑπὸ Σινώπης βαρβάρων,
ὑπόνομα τοῦτον, οἷον ὑπὸ κτημάτων, ὑπα-
χρον, ἐν χρῶ κυρίαν, ἐν γενεῇ βαθεῖ, πῆ-
ξαν ἐξημερωμένον, καὶ τριβάκον ἀμπεχόμενον,
ὅρ-

ὅτι ἡμέτερα] Sic Fl. Ald. f. H. B1. &c. Ὑμέτερα P. sola. ὅντοι] Omittit Fl. ὁ Δραπέται] ΦΙΛ. perso-
nam praemittit P. sola.

10. Μέτιμεν] Ζητῶμεν. V.

mona, aut simili nomine fuisse, quem perstringit Lucianus: nam de Epicteto illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in Thraciae exegerit Nicopoli; licet sub Antoninis adhuc illum vixisse, Themistius Orat. 5. pr. l. p. 63. D. & Suidas, tradiderint: qui tamen magnis argumentis refutantur ab H. Dodwello diff. 5. ad Geogr. minores Hudsoni §. 9. seqq. Quare illud forte non absurdum fuerit conjicere, fuisse tum, & hic peti, Epictetum alium junio-rem, simiam forte illius majoris, servilis conditionis hominem & ipsum, sed principum virorum amicitias opes consecutum majores, certe maedicientia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere vellet Lucianus. Hunc forte posteri miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus Dodwelli argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobiis nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem irastamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, & ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis eiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimus. Itaque Vab, inquit, hi quaerunt nostra, h. e. eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, & suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) αἰσῶς δὲ (non δὲ) inquit: Statim scietis, na-

deris quo respectu, quo nomine & nos illos quaeramus, nostrosque esse dixerimus. Jam modo faciamus praeconium! Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti (sic enim licet interim dicere) Dominus, qui est inter illos Viros, negat se ex hoc praeconio intelligere, suum Servum peti, & longe illum aliter describit. Nempe legendum puto ΔΕΞΗ. Οὐ γὰρ, ὡς, ὁ παρὶς: sed reducitur in viam a Philosophia, quae eundem esse hominem, illum docet. Exclamat herus, & miratur Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri, ipsius comites bonum successum suae inquisitioni inde pollicentur, quod Philosophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἀντιφρονέοντος, personam ΑΝΔΡῶν ponendam, arbitror. Hanc sententiam nostram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, sine auctoritate codicum: sed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca possunt conferre, illis fraudi non erit haec nostra licentia: quam pudenter iuriam, uti demonstramus, superest. Nempe prima duo elementa nominis Ερμῆς, ΕΡΜ. coaluisse possunt cum literis α, a quibus incipit αἰσῶς. Ut saepissime literae bis ponendae semel omittuntur; de reliquis suo loco.

16. Ἐν χρῶ κυρίαν] Emendavimus antea interpretationem huius loci.

Ἐν χρῶ κυρίαν] A nominativo ἐν χρῶ κυρίας. F. G. Occurrit tam frequenter ap. Nostrum, ut hoc, ut

ὀργίλον, ἄμυσον, τραχύφωνον, λοίδρον, μνηνύειν ὅτι ῥητῶ αὐτονόμω.

ΔΕΣΠ. Νοῶ, ὦ ἔτ, ὃν κηρύτ-
 τεις. ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοί, Κάν-
 θαρ. καὶ ἐκόμα δέ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλε-
 το, καὶ τέχνην τ' ἐμὴν ἠπίστατο. ἀπέκειρε γὰρ
 ἐν τῷ γναφείῳ καθήμῳ, ὅποσον αἰ-
 τὸν τοῖς ἱματίοις τ' κροκίδων ἐπανθεῖ. ΦΙΛ. 2
 Ἐκεῖν αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ
 νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν; ἀκριβῶς ἑαυτὸν ὅπι-
 γνάσας. ΔΕΣΠ. Ὡς τὸ λώμης, ὁ Κάν-
 θαρ φιλοσοφεῖν, φησιν, ἡμῶν δὲ ἐδὲις
 λόγῳ. ἀμέλγ' ἀπαλίας ἀνευρήσομεν, ξυνίη-3
 σι γὰρ, ὡς φησιν, αὕτη.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἔτ ἄλλῳ ὁ προσωδῶν
 ἐστίν, ὦ Ἡρακλῆς, ὁ καλός, ὁ τ' κιθάραν;
 ΗΡΑΚ. Ὁρφεύς ἐστι, σύμπλως ὅτι τ'
 Ἀργεὺς ἐμὸς, ἡδὲ τ' κελευστῶν ἀπάντων. 3
 πρὸς γὰρ τ' ὠδὴν αὐτῷ ἠκίστα ἐκάμνομεν
 ἐρέτῳ. χαῖρε, ὦ ἄριστε καὶ μουσικώτατε
 Ὁρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλῃσαι γὰρ πῶς Ἡρα-
 κλέως. ΟΡΦ. Νῆ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ φιλοσο-

indoctum, aspera voce, maledictum, indicand
 conditione, quam ipse dixerit, voluerit; ac-
 cedat!

28. DOM. Non intelligo equidem, mi
 homo, quid sibi velit tuum praeconium.
 Nam isti nomen apud me fuit Cantharo,
 & comam alebat, & vellebat mentum,
 meamque artem sciebat, qui desidens in
 fullonia officina detonderet, quidquid su-
 perfluum floccorum eminet in vestibus.
 PHIL. Ille ipse tuus est servus: ac nunc
 Philosopho similis, cum ipse fullonia se ar-
 te concinnaverit. DOM. Vah audaciam!
 Cantharus philosophari se ait! nostri autem
 nulla habetur ratio. VIR. Noli curare,
 invenimus omnes: intelligit enim ista,
 quantum dicit.

29. PHIL. Sed quis est, Hercules, il-
 le alter accedens, pulcher ille cum lyra?
 HERC. Orpheus est, qui mecum navi-
 gavit in Argo, hortator omnium optimus;
 ad cuius cantum omnium minime fatigaba-
 mur remigio. Salve, Orpheu optime &
 cantus peritissime; nempe non oblitus es
 Herculis. ORPH. Sane vos quoque, Phi-
 lo-

α αὐτονόμω] Μπέρτω adscrips. Solan. At nihil variant Edd. δ' ὦ ἔτ] Admissi δ' ex B1. & 2. quod ab-
 erat ab cett. ε' ὦ] Recepi ex Fl. O cett.

dum plura addere pigeat.

18. Λοίδρον] Τὸ αὐτονόμω post τὸ λοίδρον subjun-
 gendum videtur. Interpres ita legisse videtur. F.G.

19. Μνηνύειν ἐπὶ ῥητῶ αὐτονόμω] Primo notandus in-
 finitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Vid.
 Lexiph. princ. in herilibus ad servum imperiis cap. 2.
 seq. it. c. 3. extr. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῶ αὐτονόμω
 hanc puto sententiam, quam indicat versio: promit-
 titur generatim, accepturum indicem quidquid ipse
 stipulatus sibi fuerit: ῥητὸν, de quo dictum vel condi-
 ctum est potius: αὐτονόμω, quod in potestate vel sub
 lege quasi nostra est. Probat hanc interpretationem
 eventus in Orpheo.

19. Ibid. ἐπὶ ῥητῶ αὐτονόμω] Pro αὐτονόμω legendum
 μνηνύειν. Aliter, qui sit ut mox Ὁρφεύς, quasi dictum
 arripiat? Deinde nihil hic αὐτονόμω, nisi forte legere
 malis τῶν τῶν νόμων.

20. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ] Quomodo excidere potuerit ne-
 gatio οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, Δεσπ.
 α νοῶ legit librarius Δεσπ. νοῶ. De appellatione Can-
 thari s. scarabaei vid. supra ad Ἀποφ. cap. 3. Et quid
 si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? J.M.G.

Ibid. Νοῶ ἔτ] Νοῶ, ὦ ἔτ. F.G. Idque admissi,
 cum invenirem in Bas. Sed negationem sine auctori-
 tate nondum addo, quia nimia videtur licentia; ad-
 dendam tamen, Cl. Gesnero maxime concedo. J.F.R.
 Ibid. Ὁν κηρύττεις] Et si ad praemissum ἀνδράποδον,
 vel per se, recte habet; melius tamen ὃν, quia nova
 haec persona eum nomine masculino incipit adpellare,
 ut vides ex Κάνθαρ & καθήμῳ &c.

22. Ἐκόμα] Vid. B. pr. c. 20. ubi Cynicus Philo-
 sophus ἐν χροῖ κηρύττεις dicitur, & quae illic annotata
 sunt. Hic vero & supra Παρ. c. 15. κομῶ cum iidem
 Cynici dicantur, de barba intelligendum est, & ali-
 quid excidisse videtur, quo illud designabatur, vel po-
 tuius levi mutatione sanandus hic locus, legendumque
 Ἐκόμα δὲ τὸ γένειον ἐτίλλετο, quod iis optime conve-
 niat, quae infra de eo dicentur, cap. ult. Mirabitur
 forsitan aliquis, qui factum sit, ut qui barbam radere
 nollent, comam alere recusarent, dicam: in contra-
 ria omnia ituros certum est, quibus morosa ista ratio
 placebat.

24. Περιττὸν τοῖς ἱματίοις] Legend. Casaub. ad Theo-
 phrast. cap. de adulat.

26. Ἐστ-

Philosophia; & Hercules, & Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego, quem quaeritis, novi. MERC. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro enim puto nihil opus habes, qui sis vir sapiens. ORPH. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vobis, ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo audiam: impurus enim ultra modum est, & in hoc solum se exercuit. MERC. Ostende modo. ORPH. Haec proxima! Verum ego e vestigio abeo, ut illum nec videam.

30. MERC. Attende! nonne mulieris haec vox est, Homeri versiculos recitantis? PHIL. Sic est, per Jovem. Sed audiamus, quid dicat:

FUG. Hostis enim ille mihi velut auri limina Ditis,

Pectore quisquis amat nummos, sed idem negat ore.

MERC. Ergo Cantharum odisse debes, Cui hospes laesus, qui se praestabat amicum.

HOSP. De me hic versus, cujus muliere

Φιλία, ἢ Ἡρακλῆς, ἢ Ἑρμῆς. ἀλλὰ χρὴ εἰς ἀποδιδόναι τὰ μὲνύβρα, ὡς ἐγώ γε πάντα σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα. EPM. Οὐκ ἔνδῃξον, ὅ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἔστι χρυσίον γὰρ ἔδεν, οἶμαι, δὲν, σοφὸς ἄν. ORPH. Εὖ ἔφης, ἐγὼ δὲ τὸ μὴ οἰκίαν δεῖξαιμ' ἀν' ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούμι πρὸς αὐτῷ, μιστὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον τῷτο ἐκμεμελέτηκε. EPM. Δείξον μόνον. ORPH. Αὕτη πωλήσοίον. ἐγὼ δὲ ἀπειμι ὑμῖν ἐκποδὼν, ὡς μὴ ἴδοιμι αὐτόν.

EPM. Ἐπίαχες. ἢ γυναικὸς ὅτι Φωνή, παρὰ φωνῆς τί τ' Ὀμήρου; ΦΙΛ. Νὴ Δία. ἀλλ' ἀκωσώμεν ὅ, τι καὶ λέγει.

55 ΔΡΑΠ. Ἐχθρὸς γὰρ μοι κεῖν [ἀνὴρ] ὅπως αἰδέομαι φύλησιν,

ὅς χρυσὸν φιλεῖ μὲ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴποι.

EPM. Οὐκ ἔν τ' Κάνθαρόν σοι ἐμισθητέον, ὅς Ζενοδόκον κακὰ ῥέζειν, ὅκεν φιλότῃσιν παρέρχε.

ΥΠΟΔ. Περὶ ἐμῷ τῷτο τὸ ἐπὶ, ἢ γυναικα

Ὀλιχί-

δ' Ἡρακλῆς] Et sic Fl. cum Fr. J. P. &c. ο Μισθίων] Μισθίων male P.

26. Ἐκεῖν' αὐτὸς] Hoc interrogative pronuntiantum fortasse. ἐκεῖν' αὐτὸς ἔστι ὁ οἰκίτης ὁ σὸς; an legendum: ἐκεῖν' αὐτὸς ἢ ὁ οἰκίτης ὁ σὸς. talis erat servus tuus antea, sed nunc &c. sine interrogatione. F.G.

30. Ἀμύλαι ἀπαίτας] Literae ἀν. quae Ἀνδρῆς notare debebant, mistae cum primis verbi ἀμύλαι, & sic omittant, ut paullo ante ἱρ. ante αἰ.

Ibid. Ἀπαίτας ἀνδρῆσιν] Ἀν ἀπαίτας ἀνδρῆσιν, & subaudito τοὺς δραπετῆρας. F.G.

Ibid. Πωλήσει γὰρ ὡς φησὶν αὐτῇ] An Πωλήσει, i. e. simul sint? Locus obscurus nec integer videtur. Sed insititia & spuria videntur. F.G.

33. Ὁ τὴν κιδάρην] Subaudi ἔχων. Sed τὸ ἔχων librariorum excidit fortasse. Vid. libb. vett. F.G.

Ὁ τὴν κιδάρην] O Gajete! Credatne quis te Lucianum perlegisse. Perlegisti tamen, & probasti alibi ellipsin, nec meministi perpetuo ἔχων in hisce omitti, aequae ac ap. alios. Vid. supra T. I. notata ad Moss. Dial. X. §. 4. Et Gall. c. 14. ὁ τὸ πινάρι, Bis Accus. c. 9. ὁ τὸν στυγῆ. Ibid. c. 20. ὁ τὸ ποικίλον. Et iis locis plura ex aliis adlegata. F.F.R.

30. Ἐκποδὼν] Bi. habere ἐκ ποδῶν adpinxit Salap.

male. Nam & illa aequae ac Fl. & aliae, habet ἐκποδῶν. Et licet ἐκ ποδῶν malim; tamen quia sic fecit ubique adverbii more jungitur in vett. Edd. earum scripturam servo. Ac nihil interesse, quidquid differentiae statuant alii, vide supra T. 2. ad c. 29. pro Imag. Adde Jon. Trag. c. 24. ubi ἐκποδῶν ποικίλον ἐ medio tollere. Et Xenoph. Cyr. p. m. 146. m. ἐκποδῶν ἐκποδῶν ὁ ἴστω γινώσκ. Sed & καὶ ἐκ ποδῶν forsan legendum, ejectione ὑμῶν, adjecerat Idem. At quae necessitas quaeso? F.F.R.

53. Τῶν Ὀμήρου] Iliad. I. 312. Od. x. 156. M. du S.

55. Ἐχθρὸς] Ex Iliad. 9. Caetera sunt ex Il. 1. 2. & 5. F.B.

Ibid. Ἀνὴρ] Τὸ ἀνὴρ ejiciendum, ut versus stet. F.G.

59. Κάνθαρόν σοι μισθίων] Ταῦτα πρὸς τὴν γυναικα τὴν παρὰ φωνῆς ὁ Ἑρμῆς λέγει. F.G.

60. Ζενοδόκον] Il. Γ. 354. M. du S.

62. ΥΠΟΔ.] Maritum vocarunt hanc personam interpretes: non male. Est enim ὑποδράμης f. hospes Philosophorum, cui uxorem boni viri abduxere. F.M.G.

ΥΠΟΔ.] I. e. ὑποδράμης. F.G. Immo ἐκποδῶν. F. Bbb 3

Ῥαχέο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδέξαμην. abducta fugit, quod ipsum domum meam
 ΔΡΑΠ. Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, 65 receperam.

κραδίην δ' ἐλάφω,

Οὐτ' εἰνὶ πτολέμῳ ἐναρίθμῳ, ἔτ'
 ἐνὶ βελῇ,

Θεοσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστ'
 κολαίων

Μὰ ψ, ἀτάξ ἐ χεῖ κόσμον ἐριζέμεναι
 βασιλευσιν.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τῷ καλαράτῃ τὰ ἔπη.

ΔΡΑΠ. Πρόδε κύων, ὅπιθεν δὲ λίων,
 μέσῃ δὲ χίμαιρα,

Δεινὸν ἀποκτείνουσα, τρίτῃ κυνὸς ἀγρίου
 ὀρμῇ.

ΥΠΟΔ. Οἵ μοι γύναι, ὅσα πέπονθας
 ὑπὸ κυνὶ τούτῳ. Φασὶ δ' αὐτῷ ἢ

κύειν ἀπ' αὐτοῦ. ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρδε-8
 ρόν τινα τέχεταιί σοι, ἢ Γηρύονην, ὥς ἔχοι

ὁ Ἡρακλῆς ἔτ' αὐθις πόνον. ἀλλὰ χεῖ
 προσίασιν, ὥς τε ὑδὲν δεῖ κόπῃν τ' εὐρα.

ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ Κάνθαρε, νῦν σιω-
 πᾶς; Φέγ' ἰδῶμεν ἂν τινά σοι ἢ πῆρα ἔχει,

Δέρμυς ἴσως, ἢ ἄρτε τρύφῃ; ΕΡΜ. Οὐ,

FUG. Vah vinoſe, canisque oculos, & pe-
 ctora cerue,

Expers consilii, numeri nullius in armis.

Thersites mugax, in pravis optima pica,

70 Regibus infestus temere sine more modoque.

DOM. Verisimiliter execrandi hominis
 verſus cadum.

FUG. Prima canis, media at capra, atque
 in fine leaena,

75 Horridum olens, triplicisque canis ſilveſtris
 odorem.

31. HOSP. Hei mihi, mulier, quan-
 tum a tot canibus perpeſſa es! Ajunt illam

etiam uterum ab iſtis ferre. MERC. Bono
 animo eſto. Cerberum tibi quendam pariet

vel Geryonem, novum ut laborem ruruſus
 habeat hic Hercules. Verum accedunt et-

iam, itaque nihil opus eſt ut pulſetur janua.
 DOM. Teneo te, Canthare! Nunc taces?

Age videamus, quid habeat tibi pera? lu-
 pinos forte aut panis fruſtum? MERC.

Non,

a Eñi] Sic P. 'Eni cett. b 'Οπιθεν] Recte P. & Hom. 'Οπισθεν male cett. c Μίση] Sic Hom. Μίσση P. B. 1.
 ac 2. Μίσση male reliquae. d 'Ορμην] 'Οδμην. Geſu. bene. e ΥΠΟΔ.] 'Υπεδέξαμην adſcript. marg. f. Sed utro-
 que perſonam intelligi patet ex titulo, niſi & iſ ex conjectura factus.

Inſcriptio Dialogi vera.

J.F.R.

65. Οἰνοβαρές] Homer. Il. A. 225. Cetera ſunt ex Il.
 B. 202. 246. & 214. M. du S.

67. Eñi] Quia ſic metrum conſtat, ſervavi lectio-
 nem Parisiæ. Sed poſſes apoſtropho neglecta lege-
 re: Οὐτε ἐν. Sed in Hom. B. 202. legitur Οὐτε πὸτ' ἐν
 πολέμῳ. J.F.R.

69. Πανάρις] Πανάρις ἐριζέμεναι. F.G. Bene. Ita-
 que ut hæc jungenda adpareat, punctum poſt κολαίων
 ſuſtuli. J.F.R.

73. Εἰκότως τῷ καλαρ. εἰ ἔπη] Puto hanc eſſe verbo-
 rum heri indignabundi ſententiam, commodè cadunt
 in ipſum hunc fugitivum nebulonem verſus, quos
 cantillat, Homericæ. Nempe introducitur Lucianus ra-
 ψοδῶντα, & convicia Homericæ meditantem Fugiti-
 vum Cynicum, quaſi uſurum illis in concionibus:
 ſed talia quæ in ipſum quoque conveniunt; & quæ
 proinde in hunc ſuum inimicum ipſe revera jaculatur
 Lucianus. J.M.G.

74. Πρόδε κύων, ὅπιθεν δὲ λίων, μέσῃ δὲ χίμαιρα, &c.]
 Verſus hic ita legendus.

Πρόδε κύων, ὅπιθεν δὲ λίων, μέσῃ δὲ χίμαιρα.

J.F.

Πρόδε] Depravate antea in omnibus præter P. le-
 gebatur ἐπίσθι pro ὀπίσθι, & Μίση. Extant etiam hi
 verſus apud Heſiod. Θ. 323. quos, ut quid mutariſ
 perſpicias, exhibebo:

Πρόδε λίων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσῃ δὲ χίμαιρα
 Δεινὸν ἀποκτείνουσα πύρρῃς μὲν αἰδομένη.

M. du S.

Πρόδε κύων, ὅπιθεν &c.] Homer. Il. B. 181. paullo
 aliter, ſcil. Πρόδε λίων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσῃ δὲ χί-
 μαιρα. Sed ſtudio ab Luciano mutatum eſt, ut philo-
 ſophos Cynicos tangeret.

76. Τρίτῃ κυνὸς] Ἀν τριπλοῦ, i. e. τῷ Κερῆϊ. τὸ τρι-
 πλὸν hic non placet. F.G.

78. ΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ] Sic integre ſcribenda hæc
 vox. non ut in aliis ſit contracte ΥΠΟΔ. M. du S.

90. Τοιγαροῦν — μίσηρ ἐν] Frigida ſunt iſta, &
 ſuſpecta videntur. F.G.

Τοιγαροῦν ΚΑ] Nullum jocum video in voce ΚΑΙ-
 ὄν, nec ullam alluſionem ad vocem κριμίνειναι. Ideo
 ſu-

Non; ita me Jupiter: sed zonam auri. HERC. Noli admirari. Cynicum enim ante se ferebat in Graecia, hic vero Chrysippeus (*auri famelicus*) ex asse est. Itaque Cleanthen non ita multo post videbis. Pen-debit enim a barba homo ita impurus.

32. DOM. Tu vero, pessime, nonne Lecythio es, meus fugitivus? Non sane alius. Hem risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur Lecythio? MERC. At tertius ille dominum non habet. DOM. Minime vero: sed ego dominus lubens illum manu, ut pereat, emitto. MERC. Quid sic? DOM. Quia de genere plane suppurato est. Nomen autem ipsi dixeramus Myro-pnum (*Unguentolens*). MERC. Depulsor malorum Hercules, audin? Deinde pera *sumta*, & baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem recipe. HOSP. Minime vero! Non sane receperim, quae librum mihi de anti-quis unum ferre utero videatur. MERC. Quomodo librum? HOSP. Est liber ali-quis, optime Mercuri, Tricaraneus (*Tri-cerps*). MERC. Non est mirum, cum et-iam Triphales sit comicorum *libellorum* unus.

μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίην. ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσης. Κυνικός γὰρ ἔφασκεν εἶναι τὰ πρόοθεν ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι, ἐνταῦθα δὲ Χρυσοσίππειος ἀκριβῶς ἔστι. τοιγαρὲν ἔκλεάν-θην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμίσσει γὰρ ἀπὸ τῆς πάγων, ἔτω μιὰρὸς ὢν.

ΔΕΣΠ. Σὺ δέ, ὦ κακὲ, ἐ Ληκυθίῳ ἑμὸς δραπέτης τυγχάνεις ὢν; ἔμενεν ἄλ-95 λῶ, ὦ τῷ γέλῳ. εἴτα τί οὐκ ἀ-γένουλο; ἐ Ληκυθίῳ φιλοσοφεῖ; ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ ἔτος ἀδεσποτοῦ ὑμῖν ἔστι; ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι. ΕΡΜ. 10 Ὅτι τί; ΔΕΣΠ. Ὅτι δυνῶς τῷ ὑπο-σάβρων ἔστι. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνυν αὐτὸν ἐκαλεῖμεν. ΕΡΜ. Ἡρακλῆς ἀλεξίκακε, ἀκρίεις; ἐπέστα πῆρα, ἐ βέλκρον, ἐ αὐτὸς 5 ἀπὸ λαβὴ τῇ γυναίκα εἰ σὺ. ΥΠΟΔ. Μη-δαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον μοι τῷ παλαιῶν κύρσαν. ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον; ΥΠΟΔ. Ἔστι τί, ὦ γὰθῃ, τρικάραν βιβλίον. ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ 10 ἰοῦ Τριφάλης τῷ κομικῶν εἰς.

ΔΡΑΠ.

[f Κλαύδιον] Nihil mut. Edd. Χρυσίππειος *Palin*. Κρεμίσσει *Psell*. g Σὺ] Σὺ ἴσως L. Nihil a vulgato abit Fl. b Τριφάλης] Sic Fl. Τριφάλης cett.

suspicor non ita scripsisse Lucianum, & forte Χρυσίππειον scripserat, ad quod alludebat κρεμίσσει, ut paulo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τῆς χρυσίου Χρυσίππειον eum vocavit. f. P. a G.

[ibid. Κλαύδιον] Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor huius opusculi videtur, quod suspensum in-nuat, cum inedia vitam finisse ab aliis tradatur. Vid. *Manr.* c. 19. M. du S.

1. Ὑποσάβρων] I. e. vetulus, senex, vetustate pu-tridus, marcidus. F. G.

3. ΕΡΜ. Ἡρακλῆς — τὸ μὲν τοῦτο] Haec omnia in-cepta & obscura sunt; nec Luciani esse videntur. F. G. At si hoc non est urere & secare, quidvis licet am-putare. Et si sic grassari velimus in scriptoribus vet-t. quid tandem sani relinquetur? f. F. R.

8. Τρικάραν] Huius nominis drama fecerat Var-ro, in quo Julius, Crassus, Pompejus. f. B.

Τρικάραν βιβλίον] Nisi librum intelligat ab altero horumce nebulonum eo titulo conscriptum, quo ten-dat non assequor. Vid. *Αποφρ.* c. 29. M. du S.

Τρικάραν βιβλίον] Est inter Theopompi Comoe-dias deperditas Τρικάραν. Ac hominis vix dubito,

quin Varro, cujus inter titulos *Tricipitina* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit. f. M. G.

10. Τριφάλης τῷ κομικῶν εἰς] Si haec verba bene ha-bent, sequitur Triphallem fuisse Comicum. Sed nus-quam comparet hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, sed libri. Porro τριφάλης, ἢ τῷ fabulae *Arifophanicae* nomen celebre, saepius laudatum *Achyl-laeo*, *Polluci* aliis. Τριφάλης inquam, non τριφάλης, quod hic pariter & in quibusdam Pollucis libris vitio-sum puto: sive capitis, aut coni adeo in galea, no-tionem tribus themati, ut propius ad τρικάραν ac-cedat: sive cum *phallo* cognatum putes, qui etiam φάλης est. Sic Schol. *Arifoph.* *Lyfistr.* 772. itemque *Eustath.* ad *Od.* A. p. 50, 52. τῷ φάληα interpretantur αἰδύων ἀνδρός. Quo sensu Τριφάλης accepit *Arifophanes*, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Ti-tulus Satirae *Varroniana*, ab ipso forte *Arifophane* ac-ceptus, ad posterjorem rationem magis videtur acce-dere: est enim apud *Non. Marc.* p. 131, 29. (*Goth.* 2. 484.) duplex titulus h. m., Varro *Triphallo*, (*Goth.* *Triphalo*) καὶ ἀφροσύνη. Hinc etiam lascivo carmi-ni reddere voluit Scal. in *Priap.* p. 211. & Scioppius. Hoc

^a ΔΡΑΠ. Σὸν, ὦ Ἑρμῆ, δικάζειν τὸ
 μὲν τῷτο. ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ. ταύτῳ
 μὲν ἵνα μὴδὲν τέρας, μὴδὲ πολυκέφαλον τέ-
 κη, οἵχεαδ' ὧδε τ' ἄνδρα ὀπίσω εἰς τ'
 Ἑλλάδα· τὼ δὲ δύο δὲ τέτω τὼ δραπετί-1
 σκω, ὧδ' ἀδδόντε τοῖν δεσπόταν μανθά-
 νειν ἂ ^b πρὸ τῷ· ^c τ' μὲν σποπλύνειν τὰς
 ῥυτίδας τ' ὀθονῶν, τ' Ληκυθίωνα· ^d τ' Μυ-
 ρόπνυν δὲ αὐτὸς ἀκείῃ τῇ ἱματίῳ τὰ
 διεργώγῳτα, μαλάχῃ γε πρότερον ματι-2
 γῳθέντα· ἐκείῃ καὶ τῷτον ὧδ' ἀδδόναι τοῖς
 πιπρωταῖς, ὡς σπόλοις ὧδε τιλλόμεν
^e τὰ πρῶτα, ῥυτίσῃ προσέτι καὶ γυναι-
 κείᾳ τῇ σίτῃ, εἴτα ἐς τ' Αἴμον ἀναχθέν-
 τα γυμνόν, ὅπῃ τ' χιόν' ὧδ' ἀδδόναι συμπεπε-2
 δημένον τὼ πόδε. ΔΡΑΠ. Φεῦ τ' κακῶν,
 ὅπποτοι, πακαπαίαξ. ΔΕΣΠ. Τί τῷτο
 παρεντίθης τῇ τραγικῶν σὺ ἀγλόγων;
 ἀλλ' ἀκολέθει ὧδε τὸς πιπρωτάς ἡδῃ,
 σποδυσάμεν' ὧδε πρότερόν γε τ' λεοντῶν, ὡς
 γνωσθῆς ὅν' ὧν.

33. FUG. Tutum est, Mercuri, judi-
 care quod superest. MERC. Sic mihi pla-
 cet, Istam, ne quod prodigium aut mul-
 ticeps pariat, abire retro ad virum in Grae-
 ciam. Duos autem hosce minutos fugiti-
 vos dominis suis redditos, discere quae
 olim, alterum fordida lintea eluere, Lecy-
 thionem; Myropnum vero, malva prius
 verberatum, sarcire rursus vestes laceras;
 deinde istum quoque tradi depilatoribus,
 ut pereat primum vellendus, insuper vero
 pice fordida ac feminea: tum nudus abdu-
 catur in Haemum, ibique constrictis pedi-
 bus maneat in nive. FUG. Hei malorum,
 vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh! DOM.
 Quid? hoc ne interponis de Tragicis tuis
 sermonibus? sed sequere jam ad depilatores,
 leonina prius pelle detracta, ut pro asino
 agnoscaris.

S A-

^a ΔΡΑΠ.] Forf. ΦΙΑ. vel ΗΡΑΚ. In Fl. Δ. tantum. ^b Πρὸ τῷ] Sic B1. Fl. & P. Προῦ J. Ald. H. Fr. S.
^c Τὸν μὲν ἀππλ.] Τὸν μὲν κἀνθαρον ἀππλ. adscriptum marg. J. ^d Τὸν Μυρόπνυν] Articulum hunc delet marg. J.
^e Τὰ πρῶτα] Τὸν πρῶτον legendum notat marg. J. Τα πρῶτα sejungunt Fl. P. B1. Τα πρῶτα connectunt J.
 H. Ald. Fr. S.

30. Λεοντῶν] Τριδάσιον λόγι. V.

Hoc manet, Τριφάλῃς s. Τριφάλῃς potius, non est τ'
 Καρικῶν ἡ. Superest ut aut intelligamus τ'
 Καρικῶν λόγων εἰς λόγῳ, aut pro ἡ legamus ἐν, eadem sen-
 tentia. Prius in interpretando sum secutus. J. M. G.

11. ΗΡΑΚ.] Nomen Herculis reposui pro Δραπ.
 quod in omnibus libris nostris reperio. M. du S.

18. Τὸν Ληκυθίωνα] Atqui fullonis mercenarius aut
 servus Cantharus c. 28. ergo cum Gallico interpre-
 te, viro acutissimo legendum τ' μὲν Κἀνθαρον ἀππλύνειν
 τ. ῥ. τ. ὅ. τ' Λ. δὲ αὐτὸς ἂ. τ. ἰ. τ. δ. &c. nec opus est ut
 Myropnus nominetur, nisi codices meliores praeceant;
 satis enim per καὶ τοῦτον intelligitur. M. du S.

21. Καὶ τοῦτον] Τὸν κἀνθαρον.

F. G.

Ibid. Παραδδόναι τοῖς πιπρωταῖς] Attigi hanc poenam
 supra ad Mort. Peregr. c. 9. ex Interp. Aristoph. ad nub.
 Conjunct hanc omnia Lapsib. c. 32. καὶ κἀνθα-
 ροῖς τὰ αἰχίσια ἱκαθῆς. J. B.

22. Παρατιλλόμεν' τὰ πρῶτα] Παρατιλλόμεν' τ'

πρῶτον admitterem, si quis liber praeciret. (Sed quia
 subsequuntur) προσέτι & ἡτα, quibus τὰ πρῶτα bene
 responderet, nihil immuto. Ceterum res ipsa satis no-
 ta. Conf. c. 9. de morte Peregr. atque de adulterorum
 hac poena Voss. ad Catull. p. 41. J. F. R.

23. Τὰ πρῶτα] Male haec scriptura habet, suspi-
 cor scriptum fuisse τ' πρῶτον. De ὧδε τιλλόμεν δι-
 ctum est ad Mith. c. 33. M. du S.

Ibid. Γυναικείᾳ τῇ σίτῃ] Nondum inveni σίτῃαν γυ-
 ναικείαν, quae forte deterior pix fuerit, ut mas-
 culum est praestantius, neque apud Dioscoridem, ne-
 que apud Plinium, aliumve. Itaque forte eam intel-
 ligemus, quae jam adhibita est ad turpes usus in fe-
 mina. J. M. G.

28. Τῶν τραγικῶν σὺ ἀγλόγων] Videtur ad librum
 & locum ejus, quem traducit, respicere, tragicis ejus-
 modi lamentationibus ridiculum. J. M. G.

SATURNALIA. ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ.

SACERDOS ET SATURNUS.

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

SACERD.

ΙΕΡΕΥΣ.

QUandoquidem, Saturne, imperium tenere nunc videris, sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quidnam potissimum inter sacra petatum abs te licet consequi? SAT. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatorem esse vis eum qui imperat, ut sciat, quid petere tibi collibeat. Ego vero quae quidem possunt fieri, tuo voto non negabo. SAC. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista & prompta, divitias, & aurum multum, & virorum esse dominum, & mancipia habere multa, & vestem floridam atque mollem, & argentum, & ebur, & reliqua quaecumque pretiosa sunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi co-

ΙΩ Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τὸ γε νῦν εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρηται παρ' ἡμῶν, τί δὲν μάλιστα ἔβη τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ; ΚΡΟΝ. Τῆστο μὲ αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκέφθαι ὃ, τι σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τῇ ἄρχοντι, εἰδέναι τί σοι ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τὰ γε δυνατὰ οὐκ ἀν' ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχὴν. ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλαι ἔσκεμ-
ΙΟμαι, ἐρῶ γὰρ τὰ καινὰ ταυτί, καὶ πρόχειρα, πλεῖστον, καὶ χρυσὸν πολλόν, καὶ ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτημένην, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακὰς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τᾶλλα, ὅποσα τίμια. ταῦτα ἔν, ὧς ἄριστε Κρόνε, δίδου μοι, ὥς τι καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τὸ σῆς
 25-

ΙΕΡ.] Personar. nomina aderant in J. B. Fl. Ald. H. S. Omiffa in P. a. Auctō] Recepi ex Fl. J. V. 2. & L. Auctō Ald. P. &c. male.

1. Ὡς Κρόνε — σοὶ τέθυται] Saturno sacra fiebant, de quibus in primis *Macrobi.* L. I. c. 8. & 10. & *L. Gerald.* de annis & mensibus; hæc κτήνη dicebantur a Græcis, & primo uno die tantum. i. e. 14. cal. Januarias celebrari solita, sed post in triduum propagata, primum ex adjectis a Cæsare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addixit, a 16. igitur coepta in 23. desinebant, quo solo fieri ante conlueverant. G. C.

Ibid. Τὸ γε νῦν εἶναι] Sic supra *Adv. Iudoic.* c. ult. f.

J. F. R.

7. Εἰδέναι] Καὶ εἰδέναι fortassis. F. G. Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipseos τῆς, ὥς, ὡς vel ἀπὸ ante infinita, quæ hic tamen durior videtur, nec juvat illud *Alciphronis* I. Ep. 9. f. αἰ — καρδαίνω ἑμφοροῦσιν ὕδρις, quis, UT lucrum faciant, iniurias inferunt. *Lysias* or. pro oliva, p. Ed. Lond. 145. ὅς τις ἑλκύνει ἔχων εἰδέναι περὶ τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina est locutio, ut μάλιστα εἶναι εἰδέναι similiter ab Luciano dictum adfirmem. Nec *Aviophanes* Pl. 556. καταλαβὴν μὲν ταφῶναι, pro ὡς τὸ ταφῶναι, aliaque permulta satis mihi fa-

Tom. III.

ciunt ad stabiliendum Luciani vulgatum; inhihent tamen, ne quid sine gravi causâ innovem. J. F. R.

16. Ὡς τι εἰ αὐτόν — αὐτῶν] Permutata in pieris- que libris pronomina: priori loco αὐτόν ponendum & *Aldinae* meae auctoritate, & quod certius etiam, jubente sententia; quæ ipsa quoque altero loco αὐτῶν postulat. Nec aliter vertit *Erasmus*. J. M. G.

Ibid. Αὐτόν — αὐτῶν] In L. Fl. & Ven. 2. recte prius habet; posterius in omnibus αὐτόν, prave. In aliis inverso hæc verba ordine minus concinne leguntur. M. du S.

Αὐτὸν ἀπολαῦσαι] Lubens αὐτόν praetuli præ αὐτῶν; absurdus enim duplex ille genitivus αὐτῶν — τὸ σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτόν pro ἐμὸ omnino probum. Nam ita αὐτός pro ἑαυτοῦ, non modo in Proverb. *Amicus alter ego*, quod Græce *Eusebius* de Ismen. I. p. 14. Κρατιδίνης — ἄλλος αὐτός. Sed & frequenter in aliis locutionibus, huic Nostri similibus. Supra *Philos.* c. 40. pr. Καὶ αὐτός — τοιοῦτόν τι ἀπίλποσα τὸ διγίγναι. Ap. *Æsop.* Fab. IV. vulpes de se ipsa ait: ἀναδραμύσσει ἀπὸ τῆς αὐτῆς αὐτῆς ἐκράται — εἰ ἀνασπάσει. Fab. CIV. αὐτὴ ἐκλάσσει. Sic αὐτὸ nos, *Hom.* Il. H. 332. Ccc

Tf

δεχῆς, μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον ἂν αὐτῷ
 ἀφ' παντός τῷ βίῳ.

KPON. Ὁρᾷς; ἢ κατ' ἐμὲ τῷτο ἦτη-
 σας; ἢ γὰρ ἐμὸν ἀγαγέμεν τὰ τοιαῦτα ὥστε
 μὴ ἄχθῃς, εἰ ἀτυχῆσαις αὐτῷ, ἀλλ' αἰ-
 τεῖ ὡς τῷ Διὶ, ὁπόταν εἰς ἐκεῖνον ἡ
 δεχῆ περὶ ἐλθῇ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ὅτι ῥη-
 τοῖς ὡς λαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἢ ἐπτά
 μὲν ἡμερῶν ἢ πᾶσα βασιλεία. καὶ ἦν ἐκ πρό-
 θεσμῶν τέττον γενέσθαι, ἰδιώτης εὐδὺς εἰ-
 μι, καὶ πῶς τῷ πολλῷ δῆμῳ εἴς. ἐν αὐταῖς
 δὲ ταῖς ἐπτά σπυδαῖον μὲν εἶδεν ἀγοραῖον
 διοικήσασθαι μοι συγκεχώρη, πίνειν δὲ, καὶ
 μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν,
 καὶ ἀρχοῦν καθίστασθαι, καὶ τὴν οἰκέτας εὐω-
 χεῖν, καὶ γυμνὸν ἄδην, καὶ κροτεῖν ὑποτρέ-
 μοι. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ὅτι κε-
 φαλήν ὠθεῖσθαι, ἀσκόλῳ κεχρισμένον τὸ
 πρόσωπον. ταῦτα ἐφεῖται μοι ποιεῖν. τὰ
 μεγάλα δὲ ἐκεῖνα τὴν πλῆθυν, καὶ τὸ χρυ-
 σίον, ὃ Ζεὺς ἀφιδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

IEP. Ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον, ὃ Κρόνε, ῥα-
 δίως καὶ προχείρως. ἐγὼ γὰρ ἔν ἡδὴ ἀπηγό-
 ρευκα, αἰτῶ μεγάλη τῇ φωνῇ ὃ δ' ὅσον
 ἐπαίει τὸ ὡς ἔλεγον, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ὅτι
 σείων, καὶ τὴν κεραυνὸν ἐπανάλινόμενον, δρι-

imperii consequar, nec solus tota vita rerum
 illarum expers maneam.

2. SAT. Vides? non petisti quod in
 mea potestate sit, nec enim tribuere talia
 meum est. Itaque noli graviter ferre, si
 ea non consequaris: verum a Jove pete,
 cum ad illum paullo post transierit impe-
 rium. Ego vero conditionibus quibusdam
 capio potestatem. Septem enim diebus to-
 tum mihi regnum finitur; hunc terminum
 egressus continuo sum privatus, & de pro-
 miscua multitudine unus. Illis ipsis vero
 septem diebus serium quidem nihil, neque
 publicum negotium agere mihi licet: sed
 bibere, & inebriari, & clamare, & joculari,
 & alea ludere, & reges vini constituere, &
 servos excipere convivio, & nudum cane-
 re, & tremulos plausus edere; interdum et-
 iam in aquam frigidam praecipitem detru-
 di, fuligine picto vultu, haec inquam fa-
 cere mihi permissum est. Verum majora
 illa, divitias, & aurum, Jupiter, quibus
 visum est, distribuit.

3. SAC. Sed neque ille, Saturne, faci-
 le & promte. Equidem jam fatigatus sum
 magna voce petendo: at ille omnino non
 audit, sed aegide quassata, atque intentato
 fulmine, torvum videns, qui sibi molesti
 sunt

a. Αὐτῶν] Ex emend. Solan. αὐτῶν Edd. b. Ἐπτά] Τῶν ἐπτά Coll. male.

23. Ἐπὶ ῥητοῖς] Ὀρισμένοις. G.

24. Τῶν ἐπτά μ. ἡμ.] Saturnalia, quae septem die-
 bus absoluebantur, & hieme celebrabantur. G.

Τῷ δὲ χρὴ παύσθαι — Αὐτοὶ δὲ ἀγρότεροι κακίστοιμοι ἐν-
 δάδιν νερούς. Et ubi non? J.F.R.

17. Μῆνοι αὐτῶν] Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne
 bis sine ulla necessitate repetatur αὐτῶν, tum ne ἄμοι-
 ρον sine casu transiret, qui recte pr. Epist. Sat. legitur
 additus, μόνον ἄμοιρον τὸ ἰσορῆς. J.F.R.

24. Ἐπτά] Traditionis veteris vestigium, quo ve-
 ritas creationis adumbratur, qualis a Mose descripta
 est. M. du S.

28. Σπυδαῖον μὲν εἶδεν] Marcellii additamento non est
 opus. Vid. I. G. B. c. 30. ἄνθρωπος δὲ εἰς ὕδωρ ἵκν. M. du S.
 Σπυδαῖον μὲν εἶδεν] Non dubito quin dederit auctor,
 σπυδαῖον μὲν εἶδεν, εἰς ἀγοραῖον. Repetitio ejusdem vo-
 cis, ut sexcenties, omittendae occasionem dedit. J. M. G.

Ibid. Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσας] Οὐδὲ ἀγοραῖον εἶδεν

δοικ. legendum. Οὐδὲ hic omnino deesse videtur. F. G.

Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσας μοι συγκεχώρη, πίνω] Οὐδὲ
 ἀγορ. δ. μ. συγκεχώρη] εἶδεν, πίνω δὲ. Th. M. Cui ad-
 sentior; sed nullo libro adjuvante nihil in contextu
 immuto. Nam supra quoque 2. Ver. Hist. c. 30. ἄν-
 θρωπος δὲ εἰς ὕδωρ ἵκν. Verum infra, Chronos. c. 17. πρὸς
 χάριν μηδὲν μηδὲν. J.F.R.

32. Κροτεῖν ὑποτρέμ. Hanc ad imperium ejus, cui
 fors id muneris dabat, fiebant. Vid. Plut. 1004. 1. M. du S.

32. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξενάξω τὴν συμπαῖαν ἀρ-
 χήν] Interp. si quis universi imperii vim expendat, illud
 potius vertendum erat, si compararentur cum totius
 imperii potentia. H. V.

36. Πολλοὶ γοῦν ἐς αἶον λατρεῖν τῷ τοιοῦτῳ ἐπιτιμίσαντο,
 ὡς ἡμῶν ἑ φέρει ὁ κῆρυξ ἐκινῶν] Certissimum est
 mca.

sunt perterret. Si quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus viris, ille pessimos ac sensu pene communi carentes circumfundit divitiis, verberones plerumque & effeminatos homines. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

4. S A T. Non omnino parva illa quidem, neque plane contemnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere alea, & provoluta reliquis in unionem tessera, senionem in summo tibi semper apparere. Multi enim ad satietatem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii contra enatarunt nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum, tesseram, navigio. Verum etiam bibere jucundissime, & simul aliis canendi peritiorum videri in convivio, & ministrantium alios incidere in aquam, (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero & honestum victorem praedicari, & praemia auferre videro, vides quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talorum victoria,

μὴ ἐνορῶν, ἐκπλήττει τῆς ἐνοχλῶντας. ἢ δὲ πότε καὶ ἐπινεύσῃ τινί, καὶ πλεόντων ποίησιν, πολὺ τὸ ἀκρίβιον ἐνταῦθα, καὶ τῆς ἀγαθῆς ἐνίοτε καὶ συνετῆς ἀφείας, ὃ δὲ παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περὶ χεῖρ' ἔχει τὸ πλεόντων, μαστιγίαις ἢ ἀνδρογυνοῖς τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν τὰ γε σοι δυνατὰ ἐθέλω εἰδοῖναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

K P O N. Οὐ μικρὰ ὅλως, ἐδὲ παντάπασι εὐκαταφρόνητα, ὥς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεας τὴν συμπάσης δεξιῆς, εἰ μὴ σοι γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλιομένη τῇ κύβῃ, σοι τὴν ἐξάδα ὑπεράνω αἰεὶ φαίνεται. πολλοὶ γὰρ ἐς κόρον ἀπὸ τῆς τοιούτης ἐπιστιόσασιν, οἷς ἴλεως καὶ φορὸς ὁ κύβου, ὅτι νεύσῃ. οἱ δὲ ἐμπαλιν γυμνοὶ ἐξενήξαντο, συντριβέντ' αὐτοῖς τῇ σάφει, περὶ ἧτις μικρῶν ἔρμασι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πεινῆς ἐς τὸ ἥδιστον, καὶ ὠδινώτερον ἄλλῃ δοῖναι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ ἀφαιρῶν τῆς ἑαυτοῦ ἀλλῆς ἐς τὸ ὑδάτος ἐμπεσεῖν (τὸτο γὰρ τῆς πετιτίμου τὴν ἀδεξίαν ἀφαιρῶν) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τὰ βλ' ἀφαιρῶν τὴν ἀλόντα. ὅρας ἡλίκοι τὸ ἀγαθόν, ἐτι καὶ βασιλεῖα μόνον ἐφ' ἀπάντων γενεῶν, τῷ

c Sol] Sic L. H. P. S. Amst. S. Fl. f. Ald. V. 2. Fr. Et hoc omnes obsidet. f. f. conjicit.

d 'Επινύσει] Sic in omnibus. 'Επινύσει fens. e 'Αμα]

66. Καλὴν] Τὸν καλὸν. G.

mendum in ἐπινύσει. Legendum omnino ἐπινύσει neque enim de futuro, sed praeterito intelligendum.

58. Καὶ φρεῖ] Φρεῖς ἑνὶ μῶ.

Ibid. O καὶ] Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tribus. Suet. Augusto.

Ibid. 'Επινύσει] Mutare fensius jubet in ἐπινύσει. sed innumera etiam alia refigenda forent, si rationem eam sequeremur.

'Επινύσει] Nihil opus esse cum Cl. fensio vulgatum immutare, exemplis ex Xenoph. Aelian. aliisque Luciani, bene probat Rev. Th. Wopkens in Lect. Tull. L. III. c. 13. p. 305. Adde supra T. I. not. Solani ad Dial. Mart. VI. §. 5. ubi μὴδὲ προτιμῶν γε ἐν ἀπαιτήσιν

ἢ προτιμῶν πᾶντας τοὺς κόλακας; ubi cum tantum ad Tim. c. 19. remittat, secundum suam divisionem, quam Cl. Hemst. immutavit, tu jam vide sis Timonis §. 33. ubi ἐπὶ δὲ τάχα εἰσεται, οἷον μοι ἔσται ἀπαιτήσιν multis defendit idem Solani.

62. 'Αμα] Aliter scripserat, ni fallor, Lucianus, nempe ἄσται, vel ἄσται, quod propius ad hanc accedit scripturam, ἅμα certe ferri non potest. Vid. locum Arriani infra laudatum ad hoc ipsum caput.

68. 'Ετι καὶ βασιλεῖα] La royauté de la fève. Horat. Non regna vini sortiere talis. F. G. Versus Horatii satis notus est I. Od. 4. f. Noster iterum infra c. 9. post med. καὶ βασιλεῖα χιμαρῶν.

τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὥς μήτε ὅπι-
ταχθεῖς γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς
ἐπιτάττειν ἔχῃς, τῷ μὲν αἰσχρὸν τι ποιεῖν αὐ-
τῷ ἀναδοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι,
καὶ δρεσμὸν τῇ αὐληρίδῃ, τρεῖς τῇ οἰκίᾳ
παραλθεῖν; πῶς ἔχῃ καὶ ταῦτα δείγματα
μεγαλοδωρίας τῇ ἐμῇ; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ
μηδὲ βέλαιον γίγνεται τῷ τοιαύτῳ βασι-
λείᾳ αἰτιάσει, ἀγνωμον ποιήσεις, ὅρων αὐ-
τὸν ἐμὲ τῇ ταῦτα ἀφαιρέσει ὀλιγοχρόνιον
τῇ δρεχὴν ἔχοντα. τῶν δ' ὅτι αἱ μοι δυνατὰ
δύναι, τῷ πεττῷ, τῷ ἀρχεῖν, τῷ ἄδειν, καὶ
τῷ ἀκατηρητοῦ ἄμην, παρῶν αἴτει, ὥς
ἐμῷ πρὸς ἐδὲν διδύμοις σε τῇ αἰγίδι, καὶ
τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἀριστε, τῷ μὲν
τοιαύτων ἐδέομαι, σὺ δὲ ἄλλ' ἐκείνῳ μοι
ἀποκρίναι, ὃ μάλιστα ἐπόθεν εἶδεναι καὶ
μοι ἦν εἴπης αὐτὸ, ἰκανὴν ἔση τῇ ἀμοιβῇ
ἀποδεδωκώς ἀντὶ τῇ θυσίας, καὶ πρὸς τὸ
λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρεῖα. ΚΡΟΝ. Ἐρώ-
τα μόνον, ἀποκρίνῃ μοι ἥδ', ἦν εἰδὼς τύχῃ.
ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκέλευο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ'
ἔστιν, ἀλλὰ ποῦ σὺ ἀκούεις, ὥς κατήσθεις
τὰ γεννώμενα ὑπὸ τῇ Πέρας, ἐκείνη δὲ
ὑπελομένη τῇ Δία, λίθον ὑποβαλλο-
μένη ἀντὶ τῷ βρέφει, ἔδωκε σοι καταπιεῖν
ὃ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε
τῇ δρεχῇ, πολέμῳ κρατήσας, εἴτα εἰς τῇ
Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδῆσας αὐτόν
σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὅπόσον μὲν
ἐν παρτάττειτο. ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἐορτίζω,
ἦ ἔστι, ἡγομαι, καὶ μεθύειν ἐφίετο, καὶ

ut neque ridicula tibi injungantur imperia,
& imperare ipse possis, huic quidem, ut
turpe quiddam de se ipse proclamet; alii ut
nudus saltet, & succollata tibicina ter do-
mum circumbeat; nonne haec etiam magni-
ficentiae meae specimina? Si vero caufferis,
non verum esse, neque firmum hoc re-
gnum, importune feceris, qui videas, me
ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis ha-
bere imperium. De his igitur, quae dare
in potestate mea est, de talis, de regno,
canendi, & quaecumque enumeravi, auda-
cter pete, qui nunquam aegide te vel ful-
mine perterrebo.

5. S. A. C. Sed talibus mihi, Titanum
optime, nihil opus est. Quin tu illud mi-
hi responde, quod scire maxime vellem,
idque mihi si dixeris, satis magnum mihi
pretium pro sacrificio retuleris, reliquaue
tibi debita remittam. S. A. T. Interroga mo-
do: respondebo enim si sciam. S. A. C. Pri-
mo illud, vera ne sint ista, quae de te au-
dimus, devorare te solitum, quae nasce-
rentur e Rhea, illam vero subducto furtim
Jove, lapidem subjectum pro puero devo-
randum tibi dedisse: illum vero, adultus
cum esset, bello te victum regno expulisse,
tum victum te tuaque omnia auxilia quae
tibi se adjunxerant, dejecisse in tartarum.
S. A. T. Heus tu, nisi festum diem agere-
mus, & inebriari licitum esset, atque male-

α. Ἰσοβαλλομένη] Ἰσοβαλλομένη H.

80. Τῷ πεττῷ] Πιστὸς τὸ ταυτί. G.

70. Γελοῖα ἐπιτάγματα] Consule de hoc ludicio Τα-
σι. A. XIII. 15. & Ἀντιπαιστὸς ad Epiet. I. 25. ὃν Σα-
ταπάλῃς ἀλογχὲ βασιλεὺς, ἰδὼς ὅτι παῖς τῷ τῷ
παιδίῳ, προσέειπε, σὺ πῶς, σὺ κέραιον, σὺ ἄστρον, σὺ
ἐπιπλοῖ, σὺ ἔλθεις, ἰσχυροῦς, ἴσα μὲν παρ' ἡμῶν λόγους ἔ-
χεις.

82. Ἀφίημί σοι τὰ χρεῖα] Phrasia hanc pluribus fir-

mat L. Bos ad Evang. Matth. VI. 12. ubi ἄφες ἡμῶν τὰ
ὀφλήματα ἡμῶν, addito Ἀλιανό, Diag. Laert. & hoc
Luciani.

94. Ἰσοβαλλομένη] Licet ἴσος communis sit gene-
ris, ut Eustath. de Ism. I. p. 10. ὃν Τερψιπλοῦς λίθον,
sed p. 13. ἴσος ὁ Τερψιπλοῦς. Aristoph. Nub. 764. ἴσος
ταύτην — καλῶ. &c. Noster Imag. c. 1. f. 8 ἴσος ἡ.

dicere prout libitum dominis, disceres sane, irasci mihi permissum, talia qui rogaris nihil reveritus canum adeo & senem Deum. S A C. Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte interrogo: sed Hesiodus & Homerus, nolo enim dicere reliquos homines prope universos, haec de te credunt.

6. S A T. Putas enim pastorem illum, iactabundum impostorem, sani quidquam de me scire? Considera autem hoc modo. Estne ut homo, neque enim dicam Deum, sustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit: quomodo imprudens lapidem edere pro puero possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat. Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit Jupiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, & imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es ut Homerus.

7. S A C. Qua igitur caussa, Saturne, 25 motus reliquisti imperium? S A T. Ego tibi dicam. In universum senex cum jam essem, & ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me conjiciebat vulgus; neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, injustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato, quo perjuros aut sacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laboriosa & juvenis vires poscens:

λοιδορεῖα^δ τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνω^ς ἂν, ὡς ὀργίζεα^δ γαῖν ἐφείταί μοι, στοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδέομαις πολλὸν ἔτω καὶ πρεσβύτιω θεόν. IEP. Καὶ γὰρ ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἐπαρ' ἐμαυτῷ φημι, ἀλλ' Ἡσίοδ^ο καὶ Ὅμηρ^ο. οὐκ ἂν εἰπὲν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν ταῦτα

10. ὡς ἐπιτεύκασιν περὶ σὺ.

KPON. Οἷε^ν γάρ τι τ' ποιμὴν ἔκεινον, τ' ἀλαζόνα, ὑγίης τι περὶ ἐμῷ εἶδέναι, σκόπη δὲ ἔτας, ἔα^ν ὅστις ἄνθρωπ^ο (ἐγὼ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειν ἂν ἐκὼν αὐτὸς 15 καὶ λαφραγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μὴ τις θυέτης ἦν, καὶ ἀσεβεῖ ἀδελφῷ πεπεσὼν, ἥσθι^ς; καὶ τῷτο γ' ἂν εἴη πῶς ἀγνοήσῃε λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀνάληγτ^ο εἴη τὸς ὀδόντας; ἀλλ' ἔτε ἐπολεμήσαμεν, ἔτε ὁ 20 Ζεὺς βία τ' ἄρχειν^ν ἀφείλετο, ἐκόντ^ο δέ μιν πᾶσιν αὐτῷ, καὶ ὑπεκτάντ^ο ἄρχων. ὅτι μὲν γὰρ ἔτε πεπέδημαι, ἔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμί, καὶ αὐτὸς ὄρας, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλός, ὡς περὶ Ὅμηρ^ο, εἰ.

IEP. Τί παθὼν δέ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας 25 τ' ἄρχειν; KPON. Ἐγὼ σοι φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρον^ν ἦδη καὶ πρὸς αἰῶνα. ὡς τῷ χρόνῳ ὦν (διὸ καὶ πεπεδησθαι με οἱ πολλοὶ εἶκασαν) ἐγὼ ἡδυνάμην ἀφῆκην πρὸς 30 ἑσθῶ πολλὴν ἀδικίαν τῷ νῦν, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τ' κεραυνὸν διηρμύσον, τὸς ἐπιόρχους, ἢ ἱεροσύλους, ἢ βιαίους καὶ ἀφείγων^{τα}, καὶ τὸ πρᾶγμα πάντα ἐργῶδες

ἦν.

δ γάρ τι.] Sic omnes. ε' Ἀφείλετο.] Male omissum in H.

4. Ἐγνω^ς ἂν ὡς ὀργίζεα^δ] Τὸ εἶπεν ἔγνω^ς ἂν ἐρωτήσας ὡς ὀργίζεα^δ γαῖν ἐφείταί μοι. V.

16. Ἀνάληγτ^ο.] Ἀναίστη^ς, ἀπαύξ^η. G.

καλῶς. Sed & de gemmis masc. gen. ibid. c. 11. idque usitatus; non placet tamen Florentinum ὑποβαλ-
λομένην. Amant enim participia nominandi casu sic
jungi sine copula. Vid: supra Alex. c. 19. Τοκ. c. 2.
Asin c. 37. Ac T. I. Tim. c. 45. f. ὁ ὀρέας — ἡρη-
μαίης. A. T. Αρσ. XXV. 13. Et XXVII. 13. Α/σρ.
F. XVIII. ὁ δὲ ἀνέστη — ἐκείνους βού^ς ἐκείνῳ πλάσας

ἐπὶ τῷ βωμῷ θύς ἀλοκαύτωσιν.

8. Ἡσίοδ^ο.] Hesiod. Theog. 459. &c.

11. γάρ τι.] γάρ τι — ὑγίης τι. Alterutrum τι de-
lendum videtur; licet & Diod. Sic. XI. c. 45. ἄλλο
ᾧ μὲν τι — πρᾶγμα τι; modo proba & ibi sit le-
ctio.

J. F. R.

M. du S.

J. F. R.

ἦν, καὶ πανικό· καὶ ἐξέστη ἔν· εὐ παῖν τῷ
 Διὶ. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχον ἐδόκει μοι
 ἀφαιμάτῃ τοῖς παῖσιν ἔσι· δέχην, αὐ-
 τὸν εὐαχεῖα τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας,
 ἔτε τοῖς εὐχομένοισι χρηματίζοντα, ἔτε
 ὑπὸ τῇ τάναντία αἰτάντων ἐνοχλῶμενον,
 ἔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλα-
 ζαν ἐνόητε βάλλειν ἀναγκαζόμενον· ἀλλὰ
 πρεσβυλικὸν τινα τῆτον ἥδιστον βίον ἀφίγω,
 ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ,
 καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν.
 ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων πρᾶγματα· πλὴν
 ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπέξ-
 ελέαθ μοι ἐδόξε, καὶ ἀναλαμβάνω δέ-
 χην, ὡς ὑπομνήσασαι τὴν ἀνθρώπου· οἷ-
 ἦν ὁ ἐπ' ἐμῷ βίῳ, ὁπότε ἀσπορα καὶ ἀνή-
 ροια πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, καὶ τὰ χυμῶν,
 ἀλλ' ἐτοιμῶν ἄρτων, καὶ κρέα ἐσκευασμέ-
 να, καὶ ὁ οἶνον ἔρριπτο ἀμνηδὸν, καὶ πηγαι-
 μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν
 καὶ χρυσοὶ ἀπάντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῇ ὀλι-
 γοχροσίᾳ ταύτης δυνατείας, καὶ ἀφ' ἧς τῆτον
 ἀπαύλαχον κρότον, καὶ ὧδην, καὶ παιδιὰ, καὶ
 ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις.
 ἐδίδες γὰρ ἐπ' ἐμῷ δούλῳ ἦν.

IEP. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ τῆτον εἰκα-
 ζον εἰς τὴν δούλην καὶ παιδοτρίβας φιλά-
 νθρωπον ἐκ τῆ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε τιμω-
 ρα τὴν τὰ ὅμοια πάροχον, ἄτε καὶ αὐτὸν

itaque Jovi, quod nondum poenitet, cessi
 imperium. Et alioquin decens mihi vido-
 batur, diviso filiis imperio ipsum me fre-
 quenter & quiete epulari, ut neque operam
 darem precantibus, neque molestias ab his,
 qui contraria peterent, perferrem, neque
 tonarem, aut fulgurarem, aut grandinem
 dejicere. interdum cogerer: sed vitam hanc
 agerem senilem jucundissimamque, mera-
 cius nectar bibens, fabulans cum Japeto &
 aliis aequalibus. At ille imperat inter mille
 molestias: nisi quod paucos dies, ea qua
 dixi lege excipere mihi visum est, ut ad-
 moneam homines qualis fuerit me imperante
 vita, cum serente nullo aut arante nasceren-
 tur illis omnia, nec spicae, sed paratus jam
 panis, & carnes curatae, fluebat amnium
 instar vinum, & fontes mellis atque lactis.
 Boni enim erant tum omnes atque aurei.
 Haec mihi causa brevis illius potestatis. Et
 ob id ipsum plausus ubique & cantus, &
 lusus, & aequalitas inter servos pariter ac
 liberos: neque enim me rerum potiente ser-
 vus quisquam erat.

8. SAC. Ego vero, Saturne, conjicie-
 bam, illam te in servos & compedum tri-
 tores humanitatem ex ista fabula exercere,
 qui honorem habeas fortis tuae hominibus,
 tan-

a Εὐ παῖν] Sic Fl. B1. & 2. Εὐπαῖν junctim cett. b Οἷον] Bene L. Fl. V2. P. S. Οἷον male Ald. J. Fr.
 B1. & 2. c Παιδοτρίβας] Erasmus legit, adscriptum marg. A1W. Et sic H1. Παιδοτρίβας cett. male.

60. Παιδοτρίβας] Ἀλκίπας, γυμναστής. G.

34. Εὐ παῖν] Sic recte disjunctim Fl. & B2. ut
 N°. 28. In reliquis prave σύνων. vid. etiam N°. 31.

M. du S.

48. Οἷον] L. Fl. V2. P. & sequentes impressi. In
 reliquis prave αἷον.

M. du S.

49. Ἀσπορα καὶ ἀνήρως] Homer. Od. I. 109. M. du S.
 Nisi quod ἀσπορα ap. Hom. Sed ἀσπορα Lucian. et-
 iam supra T. III. Rhet. Praec. c. 8. f. Et alibi bis, ter,
 ut infra c. 20. &c.

J. F. R.

54. Χρυσοί.] Alludit non ad auream tantum aeta-
 tem, sed ad locum Hesiod. Erg. 109. Vid. Cler. Art.

Crit. p. 223.

M. du S.

59. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ ταῦτα ἡκίζω καὶ τοὺς δούλους
 καὶ παιδοτρίβας φιλάνθρωπον καὶ τῇ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε]
 Vertitur: At ego, Saturne, conjecturam hanc ad servos
 & ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tri-
 bueret erga hos humanitatem. Equidem sic vertendum
 existimo: At ego, Saturne, o fabula ista conjiciebam,
 hoc te facere cum humanitate in servos & ludimagi-
 stros.

H. V.

60. Παιδοτρίβας] Vox rarior fecit, ut usitatiorem
 substituerint quidam librarii. Retinuit tamen παιδο-
 τρίβας.

tanquam ipse quoque serviens & memor compedis. S A T. Non definis nempe nugari talia? S A C. Bene mones, & definam. Verum hoc adhuc mihi responde. Alēa ludere an consuetum erat etiam his, qui sub te vivebant? S A T. Omnino: sed non de talentis & denis drachmarum millibus, ut apud vos; sed summum de nucibus; ne doleret victo, nec ploraret, & solus semper cibo se abstineret. S A C. Bene illi quidem, de qua enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro viris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet, quid miser ab illis passurus esset? Incurfione facta illum, novi ego, discernerent, ut Pentheum Maenades, & Orpheum Thraciae, aut Actaeonem canes, certamine inter illos constituto, quis majorem inde partem auferat: qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero & tibi maledicunt praeter fas, & talos contemunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt.

9. Verum etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delicatus cum sis & se-

δουλεύοντα, μεμνημένον τ' ἐδέης. K P O N. Οὐ πάύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτα ληρῶν; I E P. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τὸτο ἀποκρίναι, τὸ πεπνεῦν σὺν ἡμῖν καὶ τοῖς ἑτέροις ἀνθρώποις; K P O N. Καὶ μάλα, εἰ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὡς ὅσον ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρῶν τὸ μέγιστον, ὡς μὴ ἀνῆλθον ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν αἰεὶ ἄσιλον ἔοντα μόνον τῶν ἄλλων. I E P. Εὖ γε ἐκείνοι ποιῶντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἀνὴρ καὶ ἐπέπνευον, αὐτοὶ ὀλόχρυσοι ὄντες; ὡς ἐγώ γε καὶ μέγα καὶ λέγοντός σου, τοῖόν δέ τι ἐνενόησα· εἴ τις ἕνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, εἰς τὸ ἡμέτερον τῦτον βίον ἀγαγόν, ἐδύξῃ τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἀνὴρ ἀθλιὸς ὑπὸ αὐτῶν; διεσπασάντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ὀπίδραμόντες, ὡς ὅσον τὸ Πενθεῖα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θρακταίαι τὸ Ὀρφέα, καὶ τὸ Ἀχταίονα αἱ κυνέες, περὶ τῶν μεγάλων ἀπενέγκασαν τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἀμιλλώμενοι. οἱ γὰρ ἐδὲ θορτάζοντες ἔξω τῶν φιλοκερδῶν εἰσιν, ἀλλὰ πρὸς ὁδοὺς οἱ πολλοὶ πεπονήναι τὴν ἑορτήν. εἴτα οἱ μὴ ἀπέρχοντες ληστεύοντες ἐν τῇ συμποσίῳ τῆς φίλης· οἱ δὲ σοὶ τε λοιδορεῖν, ἔδδεν δέον, καὶ τῆς κύβης συντρίβειν, ἀνατίνας ὄντας αὐτοῖς ὧν ἐκόντες ποιῶσιν.

Ἄτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δή ποτε ἀερόδ' ἔτῳ θεὸς ὦν, καὶ γέρον ὀπιλεξάμενος τὸ

76. 'Ες τ' ἡμ. τ. βίον] Βάλλ' ἐς κύβην. G.

80. Αἱ Θρακταίαι] Thracissae. G.

τριῶν Hagen. 1526.8. Erasmus etiam hanc lectionem probavit, cum vertit qui bojas tenent; nisi quod bojas ad collum potius, quam ad pedes pertinent. Plautus rectius Peri. 3, 3, 15. Compeditur tritor, quasi hoc ex Graeco vertisset.

Ibid. Φιλάνθρωπον] Φιλάνθρωπον. ὅτι τὸ μόνον ἐκείνου. ποῖον γε &c. Ita distinctionem Solanus mutarat. Et sic trajectio constructionis foret, de qua paulo supra, Mart. Peregr. c. 45. pr. Nec displicet; quia tamen & sic Cl. Gessneri versio aliquantum foret immutanda, quae sensum haud incommmodum exhibet, nec satis certa est res, manum abstinui.

68. Περὶ ταλάντων] Non igitur propria haec aetatis nostrae dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem

devenit, ut aleatoris consiliis Regno uno decepto, in alias etiam nationes pestis ista grassata, multos exitio, omnes damno affecerit. Rem tango posteris vix credibilem, historicumque poscentem Thucydidi parem, ut qua ille peritiam pestem Atheniensium descripsit; hic furorem Epidemicum, qui in Europae praecipuas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucris cupiditate ita occaecavit, ut dum singuli divitias summas ex nihilo prodituras expectant, id quod erat opum misere perdidit, ab Aleatore, similibusque ejus perditis hominibus miserum in modum emuncti, imo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat.

M. du S.

τὸ ἀτερπές· αἶον, ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βορρᾶς πολὺς, καὶ εὐδὲν ἔτι ἢ ἐπέπηγεν ὑπὸ τῷ κρύει, καὶ τὰ δένδρα ξηρά, καὶ γυμνά, καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λεῖ-
μῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπηθηκότες, καὶ οἱ ἀν-
δρωποὶ ὀπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πᾶν γε-
γηρακότες, ἀμφὶ τῷ κάμινον οἱ πολλοὶ,
τηνικαῦτα ἐορτάζεις; καὶ γὰρ πρεσβυτικὸς γε
ὁ χειρὸς, εὐδὲ ὀπιτῇδε τρυφῶσαι.
ΚΡΟΝ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις, ὦ ἄνθρωπε,
ἡδὴ πίνειν δεόν. παρήρησαι γὰρ μοι χρόνον τῷ
ἐορτῇς ὅσον ὀλίγον, καὶ πᾶν ἀναγκαῖά μοι
ταῦτα προσφιλοφῶν. ὥστε νῦν μὲν ἄφες
αὐτὰ, εὐωχώμεθα δὲ ἡδὴ, καὶ κροτῶμεν, καὶ
ὅππῃ τῇ ἐλευθερίᾳ ἡδὴ ζῶμεν. εἴτα περ-
τεύωμεν ἐς τὸ δέχαϊον ὅππῃ καρύων, καὶ βα-
σιλέας χειροποιῶμεν, καὶ πωβαρχῶμεν αὐτοῖς.
ἔγω γὰρ ἂν τῷ παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, καὶ
Φησι, ὡς παλίμπαυδας τῆς γέροντας γίγνε-
σθαι. ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναίῃ διψῶν πίνειν,
ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἀλέγεις ἡδέα.
ὥστε πίνωμεν ἱκανὰ γὰρ ἀποκέχρισαι καὶ τὰ
πρῶτα· καὶ μοι δοκεῖ γραψάμεν εἰς βί-
βλίον ταύτῃ ἡμεῖς τῷ σεντοσίαν, ἅτε αὐ-
τὸς ἡρώτησα, καὶ οὐ πρὸς ταῦτα ἴλιος
ἀπεκρίνω, παρέξεν ἀναγινῶναι τῷ Φίλωνι,
ὅσοι γὰρ ἐπακῶσαι τῷ σῶν λόγων ἄξιαι.

nex, electa injucundissima anni parte, cum
nix tenet omnia, & Boreas multus, & ni-
hil non concrevit glacie, & arbores siccae
sae nudaе, destitutaeque foliis, & prata
informia, ac sine floribus, & contracti ho-
mines instar valde senum, ad focum pleri-
que sunt, tum festos dies agis? Nec enim
vel senibus illud tempus vel delicate viven-
tibus commodum. SAT. Multa, mi ho-
mo, me interrogas, cum jam bibendum
esset. Exemisti enim mihi tempus festi hu-
jus diei non parvum, ista non necessaria me-
cum philosophando. Itaque jam ista omit-
te: epulemur nunc & plaudamus, & liber-
tate jam fruamur, deinde ludamus alea de
aucibus more veteri, & reges constituamus,
illisque obsequamur: sic enim fidem firma-
vero proverbii, quod bis pueros senes ait
fieri. SAC. Sed utinam sitiens bibere non
possit! si cui jucunda non sunt, quae dicis.
Bibamus ergo. Satis enim ad prima illa re-
spondisti. Et placet mihi descriptum in
libro hunc nostrum sermonem, cum quae
interrogavi ego, tum quae tu propitius re-
spondisti, legendum offerre, quotquot
amicorum nostrorum percipere tuos sermo-
nes merentur.

CRO.

α ὦ εἰ] Ita Fl. 7. Sed ὦ male omisere Fr. B. Ald. H. P. S. Απβ. b Παλίμπαυδας] Καλλιπαυδας male Fl. c Τῶν φίλων] Nihil varietatis invenio.

92. Ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει] Χυμῶν γὰρ τὰ Κρόνου ἡγε-
το. V.

3. Παρήρησαι] Ἀφῆρησαι. G.

92. Τὸ ἀτερπές αἶον] Τῷ ἔτους hic deesse videtur. F.G.

93. Καὶ εὐδὲν ἔτι ἢ ἐπέπηγεν ὑπὸ τῷ κρύει] Nemo non
positior magis probabit editionis Florentinae scripu-
ram: καὶ εὐδὲν ἔτι ἢ ἐπέπηγεν ὑπὸ τῷ κρύει. ὅτι nihil est,
quod non concrevit gelu. sed pro ἔτι mallet ἔτι. F.G.G.

8. Βασιλέας χειροποιῶμεν] Rois de la febus. Supra
c. 4. F.G.

18. Τῶν φίλων] Durior hic stylus. Ego ταῖς exci-
disse opinor. Similia tamen apud hunc credo repertum
iri, quae mihi nunc nec memoria nec observatio sup-
pediant. M. du S.

Τῶν φίλων] Παρέξιν τοῖς φίλοις requiritur. Sed po-
test flare vulgatum, modo recte acceptum, παρὲ-

ξιν nempe sine casu ponitur, (intellecto pronomine
τις vel τούτοις) & ὅτοι τῷ φίλων ἄξιαι construendum.
Immo sic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus
hujusmodi constructionem & ellipsin non semel, licet
haud eodem cum verbo atque hic. At si infra c. 21.
χρυσὴ χάρις γὰρ ἡμῶν πᾶσι κατασκευάσαι recte ha-
bet, hoc tanto facilius se tuctur. F.F.R.

23. Ἐπεμψα] Sic aliquoties mittere apud Livium
usurpatur, quod Gronovii diligentiam non effugit.
M. du S.

33. Ὅσα ὅσα ἐπιτῆται] Deos ac daemones mortalibus
adparentes frequenter dici ἐπιτῆται, exemplis docet
Rev. J. Elfa. ad Αἰ. Αρβ. XXIII. 11. De vulgatissi-
mā

CRONOSOLON ἢ LEGISLATOR
SATURNALIUM (q. d. Saturnifolon.)

ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ.

10. **H**Aec edicit Cronofolon, Sacerdos Saturni & Propheta, atque legum, quae ad festos ipsius dies pertinent, legislator. Quae pauperibus facienda sint, ea in alio descripta libro ad illos jam misi: ac praeclare novi, aut illos quoque meis obtemperaturos legibus, aut statim futuros poenis obnoxios, quae contra inobsequentes magnae sane statutae sunt. Vos autem, divites, videte, ne legem violetis, neque negligenter haec imperia audiat. Nam quicumque ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges celebritati ferendas delegit, non ille per quietem adflans, sed nuperrime videnti vigilantique praefens oblatus. Erat autem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem pictores a nugacibus poetis acceptum ostendunt; sed falcem habebat acutissimam, reliqua hilaris erat & validus, & paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos justum est.

11. Nempe videns me severo vultu & cogitabundum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae causam, & graviter a me paupertatem ferri,

20 **T**Αδε λέγει Κρονοςόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῆς ἀμφὶ τὴν ἑορτήν. ἃ μὲν τῆς πένθητος χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπέμψα, ἄλλο βιβλίον ἐγγράψας καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενέουσιν καὶ αὐτοῖς τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἔσοχαι ἔσονται τοῖς ὑπετιμίοις, ἃ καὶ τὰ ἀπειθεύτων μεγέλα ὄνται. ὑμεῖς δὲ, ὡς πλεῖστοι, ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρονομήσητε, μηδὲ παροκνήσητε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὥς ὅτις ἀκούστω μὴ ποιήσῃ, ἴτω ἔτι, οὐκ ἐμὲ νομοθέτη ἀμελήσων, ἀλλ' εἰς τὸν Κρόνον αὐτόν, ὅς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν ἑορτήν, οὐκ ὅναρ ἐπιτάς, ἀλλὰ πρόηκεν ἐγγηγορότι ἐναργῆς συγγενόμην. ἦν δὲ ἐπεδότης, ἐδὲ αὐχμὲν πλέως, οἷον αὐτῶν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρέντων ποιητῶν παρὰ δεξιόμοι ἐπιδείκνυν, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄρπην εἶχε πάντεσσιν ἐπιδείκνυν. τὰ δ' ἄλλα παῖδός τε ἦν, καὶ ἡλικίος, καὶ βασιλικῶς ὀνείκευτο. μορφὴν μὲν τοιοῦτον ὡς ἦν μοι αὐτῷ εἶπε, πάντεσσιν ἐπέσπεσα, καὶ ταῦτα ὡς ἐμὲ ἔλεγε ὑμῖν ἄξια.

Ἰδὼν γὰρ με σκυθρωπόν, ἐπὶ συννοίας βαλίζοντα, ὥς εἰκὸς ἦν θεόν, ἐγὼ αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστὶ μοι, καὶ ὥς

a Καρτερός] Καρτερός male Fl. b Προειπὼς] Sic dedi ex Fl. V2. Ald. B1. S. Προειπὼς J. H. Fr.

ma autem ellipsi ὅναρ pro κατ' ἑαυτὴν; vid. supra T. 2. Gall. c. 1. f. & Macrob. c. 1. &c. J. F. R. 45. 'Esi] Scribendum fuit εἰς. M. du S. 'Esi] Obsequer Solano εἰς rescribenti, propter adjectum καὶ δυσχεραίνωμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim acque dicitur, ἐγὼ τίς εἰμι, quam ἐγὼ τίς δυσχεραίνωμι, nec exempla defunt dissimilium modorum, & casuum, in ejusmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infin. & Imperat. sic jungit Hom. Il. 2. 273—4. Θεις — καὶ ὑποχέτω. Mox c. 13. ap. Nostr. μηδὲ γυμναζέσθω, μηδὲ ἀσκήν, & in seqq. D. Paul. ad Rom. XII. 14. 15. εὐλογεῖτε καὶ Tom. III.

μὴ καταρᾶσθαι. χαίρειν μὲν χαίρειν. &c. quamvis ibi altero membro δι' intelligatur; sed habemus alia. Subjunct. & Opt. per καὶ copulata vid. T. I. Hermot. c. 24. & 57. Asia. c. 39. med. Subjunctiv. & imperativ. μὴ τι ἀποθήσκει, μήτε — δὲς σταντόν. Indicativ. & particip. Diod. Sic. XI. p. 438. ὅς μὲν ἀνέλεον, ὅς δ' ἐκβαλὼν ἡλιούρωσι τὴν πόλιν. Indicativ. & optativ. ut hic, Ptolem. Hephaest. L. IV. pr. ὡς ἑλὼν πρώτη ἐπινέσσει, — καὶ ἐκίησιν καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἰς θυγάτηρ καὶ ὡς — παῖς γέννηται. Quod si ergo & in Luciano pro commate post ἐστὶ μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum seqq. per me licet, et si

Ddd id

ἢ περὶ ἀνδραγαθίᾳ, ἢ ἡ δὲ ὄραν ἡ μο-
νοχίτων· καὶ γὰρ ἡ κρύβ·, ἡ Βορρᾶς πο-
λύς, ἡ κρύταλλοι, ἡ χιών· ἐγὼ δὲ ἡχι-
στα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι ἡ
ἡ εὐροτῆς πᾶν πωλησιάζουσι, ἐὼρων τὴν μὲν
ἄλλης πωλησιάζουσι, ὅπως δύσασαι,
ἡ εὐαχίῳ, ἡ αὐτῶ δὲ ἡ πᾶν εὐροτά-
σιμα ὄντα. ἡ δὲ προσελθὼν ὅπιαδεν, ἡ τῷ
ὄντος μὲν λαβόμεν·, ἡ ἀποσείσας, ὡ-
ς μοι ἡ προσπιάζειν εἴθε, τί ταῦτα,
ἡ Κρονασόλων, ἀνωμόν· εἰκας; Οὐ
γὰρ ἄξιον, ἡ φησὶ, ὡ δέσποια, ὅταν καθάρ-
της μὲν ἡ μιὰς ἀνθρώπου ἡ πλεονε-
χίας, ἡ μόνος τρυφῶντας ὄρῳ, αὐτὸς δὲ ἡ
ἄλλοι συχοὶ τῷ πεπαιδευμένων, ἀπορία ἡ
ἀμνηχανία σύνεσμεν; ἀλλ' ἡδὲ σὺ, ὡ δέ-
σποια, θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μίλα-
σομένης πρὸς τὸ ἰσόμορον. τὰ μὲν ἄλλα,
ἡ φησὶ, ἡ ῥέδον ἀλλάττειν, ὅποσα ἐκ Κλα-

qui praeter tempestatis rationem una tantum
tunica uteretur. Erat quippe frigus & Bo-
reas multus, & glacies atque nix: ego ve-
ro minime ad ista munitus. Sed ideo etiam
quod appropinquante celebritate videbam
alios comparare se uti sacrificarent atque
epularentur, mihi autem rem non valde fe-
stivam esse. Accedens igitur a tergo, &
aure prehensum concutiens, ut apparere mi-
hi solet, *Quid hoc*, inquit, *Cronosolus*,
videris afflictiari? Non enim merito, inquam,
cum facerrimos, & impuros homines abundan-
ter divitiis, & solos delicate vivere videam;
ego vero, & alii eruditiorum multi, in penu-
ria & rerum omnium desperatione versamur?
Sed neque tu, Domine, finem vis istis impo-
nere, & reducere ea ad aequalitatem. Reli-
qua, inquit, *monere non est facile, quae a*
Clo-

a Μονοχίτων] Sic V2. Μονοχίτων cett. b Κρύβ·] Abest a Fl. c Προσπιάζειν] Sic omnes. Forf. προσπιά-
ζω. marg. f. etiam πωλησιάζω adscripsit.

id parvi referre puto. nam rurs. *Ptol. Herb.* l. d. sine
magiore distinctione, ἡ ἄς ἡ τούτου Ζεύς, ἡ δούτυχον
αἰρανοῦ. Mox ibid. praemissos optativos excipit indi-
cativus, ἡς λαβὸς μὲν αὐτῶν ἡ ἡμε — διὸς δὲ ἡ ἡλῆν,
αὐτῶν δὲ αὐτῶν — ἀφίλοι δὲ — ὡς ἡ ἡλῆν θυγάτηρ ἡ
ἀλῆν ἡλῆν, ἡκαλῆν δὲ ἀσπῆν. Imperativ. & sub-
junct. *Lucian. Abdicat.* c. 26. f. ubi ἀνάχου — ἡ
μὲν ἡγῆσθαι. Dissimiles casus *Pausan.* Vit. Aristot.
ipso princip. Ἀναίεσθαι (sic enim lego pro ἀναίεσθαι)
παλὴν τοὺς Μισσηνίους καταπράττειν, ἡ ἡμε ἡ τῶ μέλ-
λου ἡδὲ ἡρῶντις — ἡγῆσθαι. Adde *Gronov.* ad
Att. VII. c. 6. N°. 27. ubi κατ' ἀξίωσιν ἡ καλλί aliis
exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac *Duker.*
ad *Liv.* II. c. 23. 11. *Corr.* ad *Sallust. Catil.* 21. 4.
Wessel. ad *Diod. Sic.* IV. c. 41. 12. Et *Elser.* ad *Apo.*
I. 4. 5. 6. qui & p. 435. nonnulla prorsus huc facien-
tia ex *Thucyd.* & *Pausan.* protulit. *F.F.R.*

46. Μονοχίτων] Μονοχίτων ἂν. An μονοχίτων ἂν scri-
bendum pro μονοχίτων. *F.G.*

Μονοχίτων] Sic recte una V2. reliquae Edd. Μονοχί-
των. Non puto tamen cum *Baïsio* p. 211. ita necessa-
rio intelligendum, ut unica sit amictus tunica, qui
μονοχίτων dicitur; superinductas tantum tunicae ves-
tes respicit ea vox, pallium Graecorum, Romano-
rum togam *Oioχίτων* *Od.* x. 489. legitur. *M. du S.*

51. Παραπιάζουσι] Hoc verbum frequens esse
de adparatu convivii & sacrificii, vid. si operae est,
qf. Rev. Jac. Elph. ad Aë. Apost. X. 10. *J.F.R.*

55. Προπιάζειν] An προσπιάζειν legendum? *F.G.*
Προπιάζειν] -Legendum προσπιάζειν, vel potius
πωλησιάζω, ut N°. 20. & *Erp.* c. 32. *M. du S.*
Προπιάζειν] Fateor assimilandi notionem a me con-
ciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit cum co-
gitarem, legendum προσπιάζειν aliter. Sed max
damnavi, cum nec literae satis congruant, neque si-
gnificatio. Magis jam placet προσπιάζειν accedens,
praesentem se demonstrare, apparere: idque interpre-
tando expressi. *F.M.G.*

62. Μήλακος μῶν.] Infra N°. 21. μῆλακος ἡ τὸ ἰσο-
δύνατον. *L.K.*

75. Μῆλιν] Legendum est μῆλιν &c. *M. du S.*

79. ὡς ἀγῆσθαι τῇ μητρὶ] An hi dies adhuc potian-
tur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine verbas con-
spici, ut *Cybele matri sese adiungens*? quum jam cap.
48. in Syria Dea, ἡ παλαιά μῆλιν ὡς τῇ τῇ ἡγῆσθαι
ἀλεκτρονὴ ἀγῆσθαι recte, ut vides, & aliter verteretur:
quum apud *Maximam Tyr.* differt. tertia μῆλιν τῇ
τῇ μῆλιν ἀγῆσθαι διαφῆσαι, ὡς δὲ ὡς ὡς τῇ προ-
τῇ ἀγῆσθαι, verterit *Cl. Heimsius*, similem
mendicis illis, qui in trivii stipem colligunt, & duo-
bus obolis obvio cuique ventura praedicunt. At jam in
Pseudomanti has voces ἀγῆσθαι τῇ μητρὶ ἀγῆσθαι τῇ
ἡδὲ ὡς verterant, eorum more qui a *Cybele Deorum*
matre afflati conveniunt. Cur non servant eundem te-
norem? Certum est, ubi ἀγῆσθαι habet additum ca-
sum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & ca-
ptu-

Clothes & Parois alijs vobis eveniunt, quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae modebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon, inquit, & leges mihi quasdam scribe, quae faciendae sint per solennitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis sua impertiant. Sed non novi, inquam ego.

12. *Ego vero*, inquit, *te docebo*; deinde initio statim facto docuit. Deinde cum omnia jam scirem, *Etiam dic illis*, inquit, *Si hoc non fecerint*; tum frustra ego falcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coelum exsecuerim, hosce divites autem quotquot leges violaverint non castrem, ne tanquam Galli stipem Magnae Matris coligant cum tibiis & cymbalis! Haec minatus est. Itaque optimum vobis fuerit leges non violasse!

NO

d Kai] Non habet *J*. Habent *W. H. P. B1. &c.*
Græc.

• *Ματίων*] *Leg. ἡ ματίης.* *f Κυρῶδαις*] *Τυρπῆταις*

72. Ἡ δ' αὖτε] Εἶπε αὐτός. V.

Ibid. 'Απρίν] Δραπάνω. V.

77. Ἐκτομῆαν] Εὐρυχον. V.

80. + Βάκχοι] Βάκχ^α μείγας μ, ἀνάστ^η δὲ ἐ γυ-
ρισμένης. ἐντέλ^η. ἀπύκασ^η. V.

* Ait[is] Ait[is] edita misere. Forſan in V. Sed quia nihil varietatis notavit *Solan.* accentum potius quam literam mutare ſuſtinui. J. F. R.

+ Βέπλος] Βέπλος edita. Sed quis non videt, id ad Luciani textum accommodandum? J. F. R.

pturis : sin, esse congregationem hominum, & hoc
potius cenſeo referendum locum *Maximi Tyrii*, quum
Διαιρητικός proprie dicantur tales circulares in variis
rebus, ut offendit *Lud. Creſſellius* in theatro Sophiſta-
rum libro III. Præcipue vero nugantur, quum le-
gem Saturni mox ſequentem *Διαιρητικός τῶν τριῶν ἱερῶν*
Διαιρητὴν ἑκαστὸς λαμβάνειν προδίδωκεν ἑκάστῳ intelligunt
rationem exigere ab iis qui res curant Saturnalium, ne
id quidem fas eſto. Quid enim? an putant Lucianum
conſtituere verbum *Διαιρητικός* cum caſu tertio? Cur
igitur mox apud eum Saturnus ſcribit cap. 25. *Ὁ*
Δαίμων δὲ πάλιν αὖτε τῶν αὐτῶν ἱερῶν αἰνέται? Immo ſic quo-
que omnis Græcia; quæ interdum & quarto caſui id
verbum adiungit, nunquam tertio. Oranino verte,
rationem exigere ab diſpenſatoribus per Saturnalia, vel
tempore Saturnalium. J. G.

80. Σὺν ἀλλοῖς ἑ περὶβάλλουσιν βίβλοι γυνόμενοι] Non
 poverem huic scripturae controversiam, nisi pro
 περὶβάλλουσιν scribendum moneret Mf. ~~τομπαίνεις~~. Nam
 quavis & cymbalis usi fuerint Galli, tympana tamen

propria erant Cybelae, & ejus sacerdotibus. Hinc & ipsa Dea & illius Prophetæ semper cum tympanis conspiciuntur in antiquorum monumentis. Nota hæc sunt omnia. J. G. G.

Ibid. *Κυμβάλου*] *Horat.* I. Od. XVIII. 13. *Sacra te-
ne cum Boreocynthia Coram TIMPANA*, atque passim
ap. alios tympanorum in sacris Cybeles fieri mentio-
nem quis nefcit? atque inde *Τυμπαῖαι* & hic cum *Cl.
Grav.* recipiendum credat. Non tam festine; nam
& cymbalis in iisdem idum fuisse, *vid. Min. Fel. Oq.*
p. 172. Et ex *Nonno* idum docentem *Rev. F. A. Lampe*
de *Cymbalis* vett. L. I. cap. 15. p. 91. & III. c. 17.
qui L. I. p. 134. eos reprehendit qui cymbalum, ac tym-
panum idem instrumentum fuisse putarunt. *Cymba-
lum* enim definiatur in f. cap. 1. *instrumentum musi-
cum, semi rotundum, cavum, binum, & confusum
motum*, tympani autem figuram ex frequentissimis
numis matris Deum notam esse: quod cum ita sit,
plura addere superfluo.

ΝΟΜΟΙ ΠΡΩΤΟΙ.

Μηδὲνα μὴδὲν μῆτε ἀγοραῖον, μῆτε
 ἔθλον πρᾶττειν ἐν τῷ ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παῖ-8
 διάν, καὶ τρυφήν, καὶ θυμηδίαν. ὁποιοὶ
 μῦθοι καὶ πεισματῆρες, ἐνεργοὶ ἔσονται. ἰσο-
 τιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις,
 καὶ πένεσι, καὶ πλοῦσι. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγα-
 θακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδὲν ἐξέστω. λογισμὸς
 πρὸς τὸ ἐπιμελεσθῆναι Κρονίοις λαμβάνειν,
 μηδὲ τῷτο ἐξέστω. μηδεὶς τὸ ἄργυρον ἢ τὸ
 ἑορτῆς ἐξετάζετω μηδὲ ἀναγραφέτω ἐν
 τῇ ἑορτῇ, μηδὲ γυμναζεσθαι Κρονίοις,
 μηδὲ λόγους ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν
 εἰ τινες ἀγεῖοι, καὶ Φαιδροί, σκάμμα καὶ
 παιδιὰν ἐμφοῖντες.

ΝΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΟΙ.

Πρὸ πολλῶν τῶν ἑορτῆς, οἱ πλοῦτοι γρα-
 φόντων μὲν ἐς πινάκιον ἐκάστῳ τῷ φίλῳ τῷ
 νόμῳ, ἐχόντων δὲ καὶ δευτέρῳ ἑτοίμῳ, ὅσον
 τὸ κατ' ἐπὶ προσίοντων τὸ δέκατον, καὶ
 ἑορτῆς τῶν ἑορτῆς τῶν πλουτῶν, καὶ ὅση πα-
 χυτέρα ἢ κατ' αὐτὴν καλίσκευται καὶ τὸ δε-
 γύρων ὅσα ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα
 ἔστω τῇ δὲ πρὸ τῶν ἑορτῆς, καθάριστον μὲν
 τὸ περιφέρειν, καὶ ὑπὸ αὐτῶν ἐξελαυνέσθαι

α ἑορτῇ] ἑορτῇ γυνίξ Fl.

86. Θυμηδίαι] Τρυφήν, εὐφρασίαν, τέρψιν. V.

83. Νόμοι πρῶτοι] (Distinguendae hae leges, scortimque singulae imprimendae) scripserat etiam Aristoteles ἰόντες συμπόλοις, teste Athenaeo 186. B. Quamquam in Catalogo ejus operum non extet, nisi admittatur emendatio, quam illic in Menagii notis habes.

11. Ἐξετάζετω, μηδὲ ἀναγραφέτω &c. μηδὲ ἀσκεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι] In marg. Ald. West. adscriptum erat ἐξετάζειν & ἀναγράφειν, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus haec verba tantum adnotare voluerit scriba (quod & alias fecit) posterius tamen suspicor, quia γυμναζεσθαι intactum reliquit. At imperativos & infinitivos sic jungi nihil monstri esse, vid. ad c. XI. notatum.

93. Γραφόντων — ἐχόντων] Recte, pro γραφόντων, ἐχόντων. Vid. similiter ἀποτιχόντων, ἀποτιχόντων c. 15. Conf. notam Cl. Hemsterb. ad Dial. Merc. X. 2. ad verb. ἀπὸ τῶν πλουτῶν, & Solani ad Epist.

LEGUM CAPUT PRIMUM.

13. Ne quis neque forense quidquam necque privatum negotium intra festos dies agito, nisi quae ad ludum, & delicias & voluptatem pertinent: coqui soli & dulcarii operosi sunt. Aequali jure omnes sunt & servi & liberi, & pauperes & divites: irasci, aut indignari, aut comminari nemini liceat. Rationes rerum curae alicujus creditarum exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum aut vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum & jocum prae se ferat.

LEGUM CAPUT ALTERUM.

14. Diu ante solenne in tabella scribens nomen uniuscujusque amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in promptu, decimam circiter annui redditus partem; & quod superest ipsis vestimentorum; & quidquid est in reliquo apparatu pinguius quam pro fortunis illorum, sordidiusque; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in promptu sunt. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purgaminibus, do-

mo

c. Contempl. c. 14. (non 26. ut ad Dial. Merc. non mea culpa, adlegatur) ubi videbis ἐπαίρειναι pro ἐπαίρειναι frustra sollicitatum a viris doctis. Item nos ad Zeux. c. 5. N°. 6. Adde Alciph. 2. 1. f. ἀπὸ αὐτῶν ἢ χαίρειναι. Ac III. 30. f. φθονοῦναι δὲ οἱ πτωχοὶ τῷ γυνόντι. Ibid. ep. 52. pr. πικρύναι ὅσα ἐβούλονται. Lucianum rursus Jon. Trag. c. 12. f. & alibi.

3. Καὶ ἑορτῆς τῶν ἑορτῶν] Divitiores solitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus, tangit etiam Alciph. III. Ep. 57. Structura vero τῶν ἑορτῶν τῶν ἑορτῶν scil. ἑορτῶν, non ablimilis est Aristophanensi, Plut. 694. τῶν ἀδελφῶν ποικίλων, ubi Kust. alia similia dedit. Nec multum abeunt illa Diodor. Sic. τῶν χάρας ποικίλων, ubi alia etiam addidit Clar. Wesfeling. docuitque modo τῶν πολλῶν, modo πολλῶν sine articulo in hisce dici. Vid. eumd. III. 240. IV. c. 28. J. F. R.

7. Τῇ δὲ πρὸ τῶν ἑορτῶν] Caeterum ante sollemnitatem. Non sufficit: nam & quum statim in praecedentibus di-

mo ejiciuntur sordes, & avaritia, & lucri cupiditas & quae sunt reliqua plerisque illorum familiaria. Cum vero munditias fecerint, sacrificanto divitiarum datori Jovi, & largitori Mercurio, & magnifico Apollini. Deinde sero vespere legatur ipsis amicorum illud breviarium.

15. Distributione autem ex dignitate cujusque instituta ante solem occalum amicis mittant. Qui vero deferunt, ne plures sint tribus aut quatuor, & quidem fidissimis servorum jam senes. Inscribatur autem in tabellam, quid sit quod mittatur, & quantum, ne ambo suspectos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quisque calice epoto recurrant: plus ne postulent. Eruditis dupla mittuntur omnia: aequum enim, illos esse duplicarios. Quae simul cum donis nunciantur, quam moderatissima sunt & paucissima: odiosum autem nemo quidquam eadem mittito, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives ne quid mittito, nec convivio sui ordinis hominem dives excipito. Quae ad mittendum de-

ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ φιλαργυρία, καὶ φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύνοικα τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὴν δὲ καθαρὰ ἡ οἰκίαν ἐξεργάσων, θυόντων Διὶ πλείονος, καὶ Ἑρμῇ δώτορι καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλόδωρον. εἶτα πρὸς δέιλῃν ὥριαν, ἀναγινώσκοντες μὲν σφίσι τὸ Φιλικὸν ἐκεῖνο πινάκιον.

Καταλείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἀξίαν ἐκάστην πρὶν ἥλιον δύναι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι τῇ οἰκετῇ, ἥδη πρεσβύται. ἐγγραφάτω δὲ ἐς γραμματίου ὃ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὥς μὴ ἀμφοτέροι ὑποπτεύουσιν τῆς ἀποκομίζοντος. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται, μίαν κύλικα ἕκαστος πίνοντες, ἀποτρεχόντων ἀπαιτητῶν δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαυμένοις διπλάσια πάντα πεμπέτω ἄξιον τῷ διμοιρίτῳ εἶναι. τὰ ὅτι τοῖς δώροις λεγόμενα, ὥς μέγιστά τε, καὶ ὀλίγιστα ἔσω. ἑπαχθεὶς δὲ ὁ μηδεὶς μηδὲν συνεπιτελλέτω, μηδὲ ἐκαινέτω τὰ πεμπόμενα. πλεονέτω πλεονέτω μηδὲν πεμπέτω, μηδὲ ἐστίατω Κρονίοις ὁ πλεονέτω τῷ ἰσότημον. τῷ εἰς τὸ πεμψέσθαι πρὸ-

ἢ Ἐπαχθεὶς] Bene Fl. B1. & 2. P. Ἀπαχθεὶς male Ald. J. H. V2. Fr. S. ἢ Μερῶν] Μερῶν male Fl.

dixit πρὸ πολλῶν τῶν ἱερῶν, etiam notavit tempus ante solennitatem. Verte *ceterum die ante Sol.* Nam clare distinguit inter longinquius & magis propinquum tempus.

25. Ἀποτρεχόντων] Recurrunt, ad domicilium scil.

27. Διμοιρίτης] Ἀπὸ τῶν διμοιρίτων στρατιωτῶν ἢ μιλιῶν.

Διμοιρίτης] Brod. Miscell. T. 2. p. 484. ad hunc Luciani locum haec commentatur: „*Ammian. Marcell.* „L. 27. — *adhibitis semiermibus paucis, quos Diocletianus appellavit; milites vero dimoiῖται paucipati, dupla stipendia merent, ut docent nonnulli: Aeliano dimoiῖται & ἡμιολογῖται ὁ ἄρχων τῷ ἡμιόλῳ & τῷ μοιρίτῳ. Lucianus: ἡμιμῆτιον ἰσότητος διμοιρίτης ἂν.* „Rurfus in *Chronosol.* — ἄξιον τῷ διμοιρίτῳ εἶναι. *Arrianus: καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτῳ Μακεδόνι, καὶ δικατά-στρον, ὅταν ὁνομαζόμενοι διὰ τῆς μισθοφορίας, ἢ τῶν μοιρίων μὲν τῷ διμοιρίτῳ, πλεονέτω δὲ τῷ ἐν τῇ στρατιῳ μῶν ἰσότητος.* *Curtius L. V.* Itaque delectis equitum

„6. millibus, trecentos, quos Dimichas appellant, „adjungit. Dorso hi graviora arma portabant: ceterum equis vehedantur; cum res locusque posceret, pedestris acies erat. Nescio an hic Dimoiritas, aut Diocmitas legere audeamus: tametsi *Ammianus* „hos nullis pene armis instructos fuisse, literis mandet”. Sed in *Curtio* recte jam *Dimachas* editum, qui & ἡμιπποι Graecis dicuntur, alique sunt quam hic dimoiῖται. In *Ammiano* vero priore loco Diocmitae legendum, ex *Salmasso* monuit *Freinsheim.* ad *Curt.* V. c. 13. §. 8. Habuimus dimoiῖται ap. Lucianum, quater, & *Suid.* ac Scholiast. quoque exponunt, quem vid. ad *Dial. Meretr.* IX. versus fin. ita ut rem nimis notam putem, quam ut multa addam. Origo est a dimoiria. Ita dimoiῖται λαμβάνουσιν, duas praedictas partes accipere, *Dionys. Halic.* VIII. p. m. 944. fin.

29. Ἐπαχθεὶς] Sic recte scribitur in Fl. B2. & P. In reliquis prave ἀπαχθεὶς.

προχειρισθέντων, Φυλαστέω μηδὲν, μη-
δὲ μετάνοια εἰσὶν ὅπῃ τῇ δαρεῖᾳ· εἴ τις
πέρυσιν ἔσποδῃ, δὲ αὐτὸ ἄμοιρον κατέ-
στη, ἔσποδα καὶ κείνα. Ἀφαιρόντων
δὲ οἱ πλοῦστοι καὶ χρεῖα ὑπὲρ τῆ Φίλων τῆ πε-
νήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἱ τινες ἀν καὶ τῷτο
ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχουσι καὶ ὅλως, 40
πρὸ πολλῶν μελέτων αὐτοῖς εἶδέναι ὅτε μά-
λιστα δεῖσθαι.

Ἀπέσω δὲ καὶ τὴν λαμβανόντων μεμψιμοι-
ρία, καὶ τὸ πεμψέν ὅποιον ἀν ἡ, μέγα δο-
κεῖται. οἶνε ἀμφορεύς, ἢ λαγὼς, ἢ ὄρνις
παχέια, Κρονίαν δῶρον μὴ δοκεῖται· μηδὲ
τὰς Κρονικὰς δαρεὰς εἰς γέλωτα φερέτωσαν.
ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῶ πλοῦσι, ὁ
μὲ πεκαυνεμένῳ, βιβλίον τῶ παλαιῶν,
εἴ τι εὐφημον, καὶ συμποσικόν ἢ, ἢ αὐτῶν
σύγραμμα, ὅποιον ἀν δύνηται, καὶ τῷτο
λαμβάνεται ὁ πλοῦς πᾶν Φαιδρῶ τῶ
προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὐ-
δύς ἢν δὲ ἔσποδῃ, ἢ ἔσποδῃ, ἴσῳ τῇ
τῆ ἀρκῆς ἀπυλῇ ἐνοχῶν, καὶ πένεσιν 5

promta fuerint, eorum nihil servator; ne-
que poenitentia muneris subeat. Si quis
superiore anno absens ea re expers liberalita-
tis fuerit, etiam ista accipito. Aes etiam
alienum divites pro amicis pauperibus sol-
vunt, atque habitationis mercedem, si
qui eorum hanc etiam debitam solvere non
possint. Atque in universum diu ante hoc
ipsis curae sit, uti sciant, qua re maxime
indigeant.

16. Abesto autem ab accipientibus etiam
ingrata querela, & quidquid fuerit quod
missum erit, magnum videatur. Vini am-
phora, aut lepus, aut gallina pinguis, Sa-
turnalicium munus ne habetor. Neque
munera Saturnalia in risum vertunt. Di-
viti vicissim mittat pauper eruditus librum
antiquum, si quis sit boni ominis, aut con-
vivio aptus; aut suum ipsius scriptum,
qualecunque potuerit: idque accipiat dives
hilari omnino vultu, & acceptum statim
legat; quod si reposuerit aut abjecerit, sciat
se falcis se minis obnoxium, etiam si quantum
oportet.

• 17, 1] Deest posterius in El. Adest recte in text. In αὐτῶν autem conspirant omnes.

90. Αὐτῶν] In omnibus nostris libris erat αὐτῶν,
quod sedulo sic mutavimus.

66. Τὸ σοικῶν ἐξέπν] Vid. & Αἰ. c. 4. & Αἰ. c.
9. Haec ratio temporis observandi ante horas inventas,
qua de re eruditissimam, sed prolixiorē, quam ut
hic inferatur, Salmasii dissertationem vid. in Plin. Ex.
a. p. 445. ad 463. Hanc autem temporis indicationem
respondere putat Romanorum V. vel VI. hoc est un-
decimae nostrae, vel ipsi meridiei; qua hora convivia
tempestiva agitari solita, ut amoris erat diebus festis
ac solemnibus, Juvenal.

— Quamvis solida hora superflua
Ad festum.

Tertullianus. in Apol. Saturnalibus non labor diluculo,
sed honesta & salubri hora. Putat tamen nullam horam
diei mense Decembri, quo Saturnalia celebrabantur,
sex pedes habuisse; & παραμυθῶς ad rationem Atti-
cam tempus illud a Luciano hic accommodatum. 457.
a. A. Varias autem erant caenae horae; ea vulgata
fuisse videtur, quae decem pedum signo notabatur.
V. Poll. VI. 8. Haec ergo solita maturior, ut in festo
lautitiae deliciisque sacro. Ut contra cum XX. pedum
in fabula Eubuli apud Athen. mentio est, ab avaro

dictum puta; consule, si lubet, Casaub. ad Ath. 425.

Τὸ σοικῶν ἐξέπν] Quid sit σοικῶν Pollucis verbis
dicamus 6, 44. Τῇ σοικῇ δ' ἐπεμψαίμενοι καὶ ἐπὶ τὸ
δῶρον ἴδω, ἢ ἐ σοικῶν ἐκάλον. Itaque non gnomon,
sed ipsa gnomonis, quidquid sit, quod vice gnomo-
nis fungitur, umbra, σοικῶν est. Quae ad hunc ipsum
locum Kuhnus; quae ad Athenae. 6, 10. Casaubonus,
ex Schol. ad Aristoph. Equit. 647. & comicorum a-
pud Athenaeum fragmentis; quae Salmas. Exerc. Plin.
p. 446. seqq. de umbrarum illa dimensione disputant,
si bene perpenderit, ad haec duo quasi capita referri
possunt: I. antiquissimis temporibus suae cujusque
umbrae dimensio fuisse illi videtur pro temporis indi-
cio: qua in re, ac de climatum diversitate dicamus,
ad anni etiam tempestatem respiciendum fuisse, quis
non videt? cum hibernae umbrae meridiana ad æ-
stivas per Italiam Gracciamque in gnomone Palladii
se habeant ut ix. ad 11; initium autem & finis diei in
iisdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, um-
bram habeat pedum xxix, aestivi modo xxii. Va-
gam admodum hanc computandi rationem fuisse,
haec ipsa res, & staturae i. e. gnomonis, ac pedum
eiusque i. e. mensurae diversitas, satis ostendit: ubi
tamen illud non negligendum, longioris hominis lon-
gio-

oportebat miserit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunto. Si vero pauper vestem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miserit diviti, quod missum erit publicum esto, venditumque thesauro Saturni infertor: pauper vero postridie ejus diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta supra ducentas.

LEGES CONVIVALES. 65 ΝΟΜΟΙ ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

17. Lavandi tempus, cum sex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces funto & tali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiarum parum ad jus prius capiendi cibi conferunto. De vino eodem omnes bibunto: nec obtentui esto diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut solus ea causa de meliori bibat. Carnium distributio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gratiam nihil cuiquam faciunto: sed neque cunctantur, neque, quoad ipsis videtur, praetermittunt

ὅσα ἐχρῆν. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν τρυφῶντες, οἱ δὲ λιβανωτῇ χόνηδες περιπόντων. ἦν δὲ πένης ἐοδῆτα, ἢ ἀργυροῦ, ἢ χρυσοῦν ὡδὲ ἢ δύναμιν πέμψῃ πλοσίῳ, τὸ μὲν περιθέντες οἷον δημόσιον, καὶ καταπραθὲν ἐμβαλέσθω εἰς τὸ θησαυρὸν τῷ Κρόνῳ· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑπεραίαν πλῆγας ὡδὲ τῷ πλοσίῳ λαμβανέτω τῷ κάρθῳ εἰς τὰς χεῖρας, ὅσῳ ἐλάτῃς ἀφ' αὐτοῦ καὶ πεντήκοντα.

Λύει δὲ μὲν ὅπότεν τὸ φοιχείον ἐξάπην ἢ. τὰ δὲ πρὸ τῆς λυτρῆς, κάρυα, καὶ περὶ τοῦ ἔσθωσαν. κατακείσθω ὅπως ἀνὰ τύχοι ἕκαστος, ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος, ὁλίγον συντελείτω ἐς τὴν προνομήν. οἶνον τῷ αὐτῷ πίνειν ἀπαίτας. μηδ' ἔσθω πρόφασιν τῷ πλοσίῳ, ἢ τομάχῳ ἢ κεφαλῇ ὀδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτῶν πίνειν τῷ κρείττονι. μῶρα κρεῖν, καὶ ἴσαν ἀπασιν· οἱ ἀφ' αὐτοῦ πρὸς χάριν μηδὲν μηδὲν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυτέως, μηδὲ ὡδὲ περιπέτωσαν, ἔσθω

6 Προνομήν] Προνομία Pell. c Παραπεμπίτων] Παραπεμπίτωναι Fl.

66. Ὅπότεν τὸ φοιχείον ἐξάπην ἢ] Τὸ λοιπὸν ἀπὸ τῆς πρὸ τῆς λυτρῆς περιπέτωσαν λέγει σκῆμα, ὅτι δὲ

αὐτῶν τυχὼν ἐλάτῃ. V.

giores plerumque esse pedes &c. II. Inventis solaris paullo operosioribus, de quorum aetate in primis copiosus est Salmasius, etiam illa pedum ratio fuit expeditio, & lineis quibusdam atque signis in ipsa machinatione sciotherica designata. Qualis in usu fuerit Palladii aetate, sub singulis mensibus operis sui ipse adnotavit; ac diserte admodum explicavit Aldus in praefatione ad scriptores R. R., quae in nostra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comitorum, quibus a pedibus umbrae illam designant, fluctuare intra pedes vi. & xx. Quod si horis responderent pedes, sequeretur quod oppido absurdum est, alios quatuordecim horis maturius, vel serius aliis coenasse. Sed tempestatum anni, ipsorum praesertim gnomonum, diversitas, pedum discrimen vel majus admittit. Add. supra Oris. c. 9.

70. Προνομήν] I. e. προνομήν. Vett. Codd. confusendi.

Προνομήν] Mallem προνομία προνομήναι, cum Pell. quam προνομήν, praedictam, rabulationem. J. F. R.

74. Μῶρα] Videtur hic aliqua vox excidisse. M. du S.

76. Παραπεμπίτων] Παραπεμπίτωναι legisse vide-

tur Interpres. Sed τὸ παραπεμπίτωναι rectum est. Infra c. 22. καὶ μὴ τὸ ἐμφορῶν τὸ ὄψιν. &c. F. G.

Παραπεμπίτων] Locus difficilior est. De ferculis est sermo, quae a servo circumferebantur, quo suam quisque ordine partem sumerent, in eo duplex, si dolo malo ageretur, fraus fieri poterat; una, si serius ad pauperem devenirent, altera, si ab eo festinantius sese proriperent. Utrique caveatur hac lege oportet. sed quo pacto efficias ut id ex verbis quae libri nostri hic exhibent, elicias? Si vulgatam scripturam sequaris, μὴ ὡδὲ περιπέτωσαν, idem ferme erit, quod jam expressum est per μὴ βραδυτέως. Et sic quidem cavetur ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adsint, quo fieret ut eis major quam caeteris aut portio aut delectus saltem esset. Eumque sensum verba sequentia admittunt, cum additur, ἔσθω ἀνὰ τοῖς δικαῖς, ὅσῳ καὶ λυτῶναι. Hoc enim valet, ὡδὲ περιπέτω, comitor, adfio, &c. Vid. Erasm. c. 72. ἀφ' αὐτοῦ δὲ ἀπὸ πρῶτον τι τὸ ἀναγκάσιον, καὶ ὅτι παραπεμπίτων εἰς τὸ λοιπὸν τῷ βίῳ. Adde Ezech. c. 1. παραπεμπίτων χυμαγωγῶν. & Luc. c. 1. ubi ventus dicitur παραπεμπίτων τὰ πλοῖα. Rursus si Fl. Editionis scripturam perpendas, alia prorsus ratio incunda tibi erit.

ὡδὲ

ἀν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα χρὴ σποφέρειν. μη-
δὲ τῷ μὲν μεγάλη, τῷ δὲ κομιδῇ μικρά
παρατίθεσθαι· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μηρὸς, τῷ δὲ
ἡ γνάθος, ἀλλ' ἰσότης ὅτι πάντων.

Οἶνοχόῃ δ' οὐδὲν δεδορκέτω ἐκ φιλοπῆνης ἐς
ἕκαστον, καὶ ἑλάττω ἐς τὸ δεσπότιν, καὶ ἐπ'
ὀξύτερον ἐπακρέτω. καὶ κύλικες παντοῖαι,
καὶ ἐξέτω παρέχειν ἢν τις ἐθέλῃ, φιλοδησίαν.

πάντες πάνσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, ὅσοι
προπινόντες τῷ πλοσίῳ. μηδὲ ἐπάναγκες
ἔστω πίνειν, ἢν τις μὴ δύνηται. εἰς τὸ συμ-
πόσιον μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν αὐ-
τὸς ἀγειν ἀρτί μανθάνουσα ἐξέτω. ἢν τις
ἐθέλῃ, σκώμματ' αὖ καὶ μέτρον ἔστω τὸ ὅσοι
ἀλυποὶ ὅτι πάντες. πεινέτωσαν ὅτι
καρῶν· ἢν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεινέσῃ, ἀσι-
τῶ ἐς τὸ ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπί-
τω ἕκαστος, ὅποταν βάλῃ. ἐπὰν δὲ τὸς
οἰκέτας ὁ πλοσίῳ εὐωχῇ, ἀφαιρῶντα
καὶ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ. τὸς νόμους τῆς
ἑκάστου τῷ πλοσίῳ ἐγράψαμεν ἐς χαλκὴν
τήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῇ αὐλῆς, καὶ
ἀναγινώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ ὅτι ἔσ' ἀν αὐ-
τῇ ἡ τήλη μὴν, ἔτε λιμὸς, ἔτε λοι-
μὸς, ἔτε πυρκαϊὰ, ἔτε ἄλλο χαλεπὸν

ac differant quae ferenda sunt. Neque huic
magna, alii vero oppido parva apponuntur,
neque uni femur, alteri vero maxilla suis:
80 sed aequalitas esto in omnibus.

18. Pincerna acutum cernito velut de
specula in unumquemque, & minus in do-
minum: & acutius etiam audito. Sunt
varii generis calices. Jus esto propinare si
quis velit, amicitiae poculum. Propinanto
omnes omnibus si voluerint, etiam ante di-
vitem. Neque necesse sit bibere, si quis
non possit. Saltatorem aut citharistam tiro-
nem in convivium ne adducito. Dicti jocos-
i si quis velit jus esto: modus, quod nemi-
ni doleat. Super omnia alea de nucibus lu-
dunto: si quis pecuniam luserit, postridie
esurito. Maneat unusquisque & abeat
quando lubitum ei fuerit. Si vero servos
convivio excipiet dominus, etiam amici
cum illo ministranto. Hasce leges unus-
quisque dives inscriptas in pila aerea, in
media aula habeto, atque legito. Scien-
dum est, quam diu ea pila manserit, ne-
que famem, neque pestilentiam, neque in-
cendium, neque aliud quidquam mali in
eam

a Πάντες] Sic Edd. omnes. Πάντες Gron. b Συμπόσιον] Fl. punctum ponit post συμπ. c Ἐξέτω &c.]
Varie haec & seqq. interpunguntur. Vid. nott. d Καὶ] Omittit Fl. e Πιττινίσθωσι] Πιττινίσθωσι Fl.
f Ἐπὶ καρῶν] An καρῶσι; ut prox ἐπ' ἀργυρίῳ; vid. addenda. g Οὐτε λιμὸς] Omissa haec duo in Fl.

98. Μεσαιτάτῳ] Μέση ἐν ψαλῷ. G.

Ἐπαμπόμομαι enim non ex comitor, &c. sed rejicio,
amando &c. Vide locum ea de re apud Nostrum lu-
culentum Et. Δ. XII. ubi meretrix amasio inter alia
amoris sui signa hoc profert; οἶσθα ὅσους ἡμέρας παρ-
εμνήμενον, &c. Μηδὲ Ἐπαμπόμομαι itaque erit, ne-
que iam cito praetereunso, & sic opponitur τῷ, μηδὲ βρα-
δυτάτωσαν, non ut idem significans adjungatur. Tibi,
Lector, rem in medio relinquo. Ego posteriori sen-
tentiae magis faveo. Confer autem locum hunc omni-
no cum iis quae N°. 22. invenies, & N°. 32. De ὁπό-
σα χρὴ σποφέρειν vid. Συμπ. c. 38.

82. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον] Legend. videtur, καὶ ἐπὶ ὀξύτερον
ἐκπύου τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet. F.G.

85. Πάντες πάνσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπινόντες
τῷ πλοσίῳ.] An non scripsit auctor, πάντες πάνσι;
Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle da-
re pauperibus privilegium, ut si velint, primi inνα-

dere possint calices, sed & remittere id possint. Uti-
que πάντες non opponuntur πλοσίῳ, quod huc requi-
ri videtur. F.G.

Πάντες] Cl. Gronovii conjecturam in textum reci-
pere visum est, quamvis omnes libri Nostris πάντες
habeant. M. du S.

Πάντες] Gronovianum πέντες Solan. recepit. Nihil
contra nitor; sine auctoritate tamen non audeo con-
textum immutare. F.F.R.

86. Προπινόντες] Erasmus videtur legisse προπινόντες,
dum vertit: ubi praebiberis dives. Sed vix potest lo-
cum habere; nam si vel pauperibus, vel omnibus sine
discrimine licet bibendo praecire, quomodo jam eo-
dem spiritu addi poterit, divites praebibere debere?
F.F.R.

Ibid. Ἐπάναγκες] Sic solent Graeci. Sic etiam usur-
patur haec vox A^l, XV. 28, M. du S.

89. Ἐξέ-

eam domum illis ingressurum. Sed si quando (quod quidem absit) destruat, quid illis eventurum sit, abominamur.

ἐδὲν εἰσεῖσιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἢν δὲ ποῖε (ὅπως μὴ γένοιτο) καθαυρεθῇ, ἀποτρόπαιον σοῖα πείσον).

EPISTOLAE SATURNALES. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

EGO SATURNO SALUTEM.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩΙ ΧΑΙΡΕΙΝ.

19. **E**Quidem jam prius tibi literis demonstravi, quo loco essem, & ut prae paupertate in periculo versarer, ne solus sim expers ejus quam denunciaſti ſolennitatis: adjeceram etiam, probe comminimi, vehementer eſſe rationi adverſum, alios noſtrum opibus deliciisque adfluere, neque quidquam de his quae habent impertiri tenuioribus; alios autem enecari fame: idque iſtantibus Saturnalibus. Quando quidem vero nihil mihi tum reſcripſiſti; faciendum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem. Decebat enim te, Saturne optime, ſublata prius illa inaequalitate, bonis in medio omnium poſitis, deinde imperare dies feſtos. Ut vero nunc habemus, formica aliquis eſt, aut came-

EΓεγράφειν μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς εἶην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι τῇ εὐροῦτης, ἢν ἐπήγελκας, ἐτι καὶ τὸτο προοδεῖς (μέμνημαι γάρ) ἀλογώτατον εἶναι, τῆς μὲν ἡμῶν ὑπερπλητεῖν, καὶ τρυφᾶν, καὶ κοινωνήσας ὧν ἔχουσι τοῖς πονεστέροις, τῆς δὲ λιμῶν ἀφθείρεα. καὶ ταῦτα, Κρονίων ἐνεγώτων. ἐπεὶ δὲ μοι τότε ἐδὲν ἀντεπέστειλας, ἡγήσαμην δεῖν αὐτῷ ἀναμνησαί σε τῇ αὐτῇ. ἔχρη γὰρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἀνισοταῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸ μέσον ἅπασιν καταθέντα, ἐπειτα κελεύειν εὐρτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύμηξ ἢ καμῆ-

α Ὡς δὲ] Sic Fl. Ald. J. H. B. P. Ὡς καὶ S. b Ἡ] Ita, ut Jensonius voluit, est in Fl. L. & Coll. at reliquae ἢ habebant.

19. * Μύμηξ ἢ καμῆλ] Ἐπὶ τῇ μικροῖς μεγαλαυχυμένῳ ἢ παροιμίᾳ. V.

* Μύμηξ ἢ] In Edit. haec ad verba ὡς δὲ νῦν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen & sic in V. fuisse suspicor, quum

varietatem non adnotavit Noster.

J. F. R.

89. Ἐξίσω] An sic legend. σκάπτειν ἔξω, ἢν τις ἰδίῳ, καὶ σκάμματα μίτρον ἔσω τὸ ἄλυτον. F. G.

Ἐξίσω] Fl. sic dividit: Μῆτε ὄρχησιν μῆτε κιδάρησιν αὐτοὺς ἄγειν. ἀρτι μανθάνοις ἔξω, ἢν τις ἰδίῳ, σκάμματα μίτρον ἔσω. τὸ ἄλυτον ἐπὶ πᾶσι πικτυίνουσιν &c. B. vero: εἰς τὸ συμπόσιον μῆτε ὄρχησιν μῆτε κιδάρησιν αὐτοὺς ἄγειν ἀρτι μανθάνοις ἔξω, ἢν τις ἰδίῳ. σκάμματα μίτρον ἔσω, τὸ ἄλυτον. ἐπὶ πᾶσι πικτυίνουσιν &c. J. F. R. autem sic: εἰς τὸ συμπόσιον. μῆτε ὄρχησιν, μῆτε κιδάρησιν αὐτοὺς ἄγειν ἀρτι μανθάνοις. ἔξω, ἢν τις ἰδίῳ, σκάμματα. καὶ μίτρον ἔσω τὸ ἄλυτον, cum qua Par. fere consentit. Solanus distinctionem J. F. R. mutavit. G. F. R. aliter: hunc igitur quantum possumus sequemur, ut Latinis Graeca respondeant. J. F. R.

Tom. III.

1. Οὐτε λοιμὸς] Obversabatur menti scribentis haec Luciani Amuletum Alexandri, de quo legisti illic c. 36. M. d. S.

7. Εὐ αἶς ἴαν] Recte vertitur: in quo statu essem. Diod. Sicul. XIV. c. 48. f. Καὶ τὰ μὲν περὶ Διονύσιον εὐ ταῦτοις ἦν. Iterum ib. c. 71. f. ac frequenter alibi. Ecce ita in Epist. ad Philip. IV. 11. ἦμαθον, εὐ αἶς εἰμι αὐτάμενος ἴαν. Ubi L. Bos & haec Luciani verba addit. Noster supra Peregr. c. 16. εὐ ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. J. F. R.

16. Τὸ ἀνισοταῦτο ἀφελ.] Spectavit hanc aequationem Plato, & ante cum Lycurgus instituit. Cic. L. III. offic. G. C.

19. Ὡς δὲ νῦν] Legendum forſ. ὡς γὰρ νῦν. Edit. Basil. ὡς δὲ habet, F. G. Adſentiret, si libri addicerent. E c Po-

μηλα, ὥς ἡ παροιμία Φησί. μάλλον 20. *olus*, ut est in proverbio. Quin tu tragicum mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici: alter vero *ejus* pes discalceatus sit. Si jam eo habitu ingreditur, vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppedittis, tragico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus & humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius illis agere, & gradum grandire, si quis nos etiam similiter atque illos instruat.

Καίτοι ἀκόω τῷ ποιητῇ λεγόντων, ὥς 35 20. Quamquam audio poetas dicere, olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potiente: sed tellurem sine semine atque aratro genuisse ipsis bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Fluxivius autem vino partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam, qui melle. Quod vero ma-

cum mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici: alter vero *ejus* pes discalceatus sit. Si jam eo habitu ingreditur, vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppedittis, tragico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus & humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius illis agere, & gradum grandire, si quis nos etiam similiter atque illos instruat.

20. Quamquam audio poetas dicere, olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potiente: sed tellurem sine semine atque aratro genuisse ipsis bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Fluxivius autem vino partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam, qui melle. Quod vero ma-

a Oñ] Sic Fl. Ald. Fr. B1. & 2. H. P. S. Oñ' αὐτῶν J. & V2. b Ἐμδάτας] Edd. comma ante h. v. habent quod sustulit Solan. Sed innumera & ego sustuli, quod ubique monere, supervacuum.

23. Ἐμδάτας] Τὰ ζῷα ἀ ἐμδάτασιν ἐπὶ τοὺς πόδας, ὡς φαῖνται μακρότεροι V.

Potest tamen vel sine his ita legi, quia perfacilis est in hisce & solemnibus permutatio, & sine necessitate etiam mox bis de rursus consequitur; verumtamen, cum usitatissimum sit Nostro, in narrando sic de connectere, nil audeo mutare. Sic infra c. 23. *ἰορτὴν δὲ, αὐτὸν δὲ* — *ἡμῶν δὲ*. Deinde ibid. *τὴν κίονα δὲ* — *τὸν τῶν δὲ* — *μῶνον δὲ*. Et singulis fere Dialogis. J.F.R.

Ὡς ἐν τῷ ἔχοντι, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὥς ἡ παροιμία Φησί. &c.] Queritur hic Pauper, quod tam male divisa sint inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omnino careant: rem autem hanc ita esse comparatam, ac si quis altero pede cothurnatus, altero plane non calceatus, nunc valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur proverbio *μύρμηξ ἢ κάμηλος*. sic namque in omnibus editionibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci istud video, & quidem ex hoc Luciani loco. Ego vero nullus dubito, quin proverbium genuinum sit, *μύρμηξ ἢ κάμηλος*, atque ita demum recte potest proverbialiter adhiberi de rebus maxime inaequalibus. Quae enim *ἀνισότης*, quam formica & camelus? Id ergo Lucianus noster, sive Pauper, ait, Si universum hu-

manum genus respicias, & in eo pauperes ac divites, videre te vel *μύρμηκας*, vel *καμήλους*, putes: tanta est inter universos conditionis & fortunarum inaequalitas.

Ibid. *μύρμηξ ἢ κάμηλος*] Dicitur hoc proverbium de vehementer inaequalibus. G.C.

Ibid. 'H] Cl. *fenſi* emendationem confirmant L. Coll. & Fl. In reliquis impressis prave legitur *ἢ*. M. du S.

μύρμηξ ἢ κάμηλος] Plus certe salis inest, si jam cum Cl. *fenſi* ἢ legis. Immo quum comparatio instituitur inter inaequalia, ἢ requiritur, ut sensus sit, *modo formica, modo camelus*; & sic plane respondebit sequenti, *modo excelsus, modo humilis*. Quare ἢ vel invitis Codd. & Edd. recepissem. Sed quum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certissimae *fenſi* conjecturae obsecundandum; quae eo melior, si nullam vidit Edd. sic habere; nam Fl. omnino habet illud ἢ, quam non videtur inspexisse, quum tamen alibi consuluerit. J.F.R.

22. Oñ] Sic recte Ven. 2. ut No. 24. ne te longius amandem. In reliquis Impressis *οἶον*. M. du S.

οἶον εἶσω αἱ τραγικοὶ ἐμδάται] Nondum recipio V.

maximum; illos ipsos homines ajunt fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos accessisse. At nos contra ea ipsi quidem vix plumbum videamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum labore plerisque contingit: caeterum paupertas, & consilii inopia, & desperatio, & illud *hei mihi!* & *unde nanciscar?* & *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea indigne, bene noris, ferremus, nisi divites in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant, mancipiaque & currus, & vicos totos, & agros, & magnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adspicere de plebe homines dignentur.

21. Ista nos praefertim, Saturne, angunt, & intolerabile arbitramur; istum quidem jacentem in purpura tot in bonis

αὐτὲς ἐκείνης Φασὶ τῆς ἀνθρώπου χρυσοῦς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ πᾶσι πάντων αὐτοῖς πωλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν εὖ δὲ μόλις ἂν εἰκότως δοκοίμεν, ἀλλ' εἴτι καὶ τῶν ἀτιμότερον ἢ τροφὴ δὲ μὲν πένων τοῖς πλείστοις, ἢ πένια δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο, καὶ, ὡς ἡ τύχης, πολλὰ τοιαῦτα πάντα πᾶσι γὰρ ἡμῖν τοῖς πένεσι καὶ ἡπὶον ἂν, εὖ ἴσθι, ἠνιάμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τῆς πωλησιᾶς ἐωρῶμεν τοσαύτην εὐδαιμονίαν συνόντας, οἱ τοσῶτον μὲν χρυσὸν, τοσῶτον δὲ ἀργυρὸν ἐγκλεισάμενοι, ἐοῶντας δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγροὺς· πᾶμπολλα δὲ ταῦτα ἕκαστα κεκλήμενοι, ἔχ' ὅπως ἢ μετέδωσαν ἡμῖν πόλε αὐτῶν, ἀλλ' εὖ δὲ προσβλέπειν τῆς πολλῆς ἀξιοῦσι.

Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνίγει, ὡς Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἠγήμεθα τὸ πρᾶγμα· ἢ μὲν ἐφ' ἀλουργίδων καλακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς

6. Τούτων] Τούτων P. At prius recte Fl. f. ac cett. Omittit negationem Fl.

d. Γού] Nihil variet. inveniri addidit Solan. e. Οὐ]

62. 'Εφ' ἀλουργίδων] Πορφύριον χλαμύδων. V.

Venetatum οἱ αἰσιν, licet τραγικῶς sequatur. Supra *Jon. Conf.* c. 18. med. οἱ ἀνδροφόνους. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice saepissime fungatur. Verum quia infra c. 24. οἱ αἰσιν omnes praefertur, possit & hic ita legi. *Solan.* ἰμβάδας corrigit: ego nondum; nam & mox rursus ἐποδησάμενοι ἰμβάδας. *Conf.* supra *Adv. Indoct.* c. 6. f. Et *Jon. Trag.* c. 41. ubi tamen male in textu operae dedere τοὺς ἰμβάδας pro ἰμβάδας, & ibid. in nota ad Schol. male αἰ ἰμβάται, pro οἱ.

24. 'Ανυπόδιτον] Sic hic omnes libri Nostri. *Vid.* 'On. c. 16. *M. du S.* Sed ἀνυπόδιτον *Lys.* p. m. 511. *f. F. R.*

36. Οὐ τοιαῦτα &c.] *Hesiod. Erg.* 116. *M. du S.*

38. 'Ασπορὸν &c.] *Hom. Od.* I. 109. *M. du S.* Sed alia & ibi constructione *Homerus*, nempe ἀσπορὰ ἐ ἀνέστη πᾶντα φύεται. At solere Nostrium haec mutare, vid. supra ad c. 7. Et φύω ita recte transitive construitur. *Long. Pass.* III. p. 103. *Ed. Moll.* τοῦτο τὸ μῆλον ἔφυον ἄρου. Noster supra *Isagor.* c. 28. φύει πύργον, alit *barbam*. Et ipse *Hom. Odyss.* H. 119. Ζεφύρην πνέουσαν τὰ μὲν φύει, *Zephyrens spirans haec crepare facit.* *f. F. R.*

42. Χρυσοῦς εἶναι] *Hesiod. Erg.* 109. Primo observa *εἶναι* de praeterito hic usurpato. Deinde memento, quid ad cap. 7. notatum sit. *M. du S.*

46. Τούτων] *Ed. P.* mutavit hanc vocem fecitque *τούτων.* *M. du S.*

50. Περὶ γού] Forsan γὺ maluit *Solan.* Sed satis potest vulgatum stare, pro certe quidem acceptum, quo sensu frequenter, poni satis docuit *Budd.* in *Comment.* p. 475. *Conf.* *noxx* c. seq. ἄρτοι γού. *f. F. R.*

54. 'Ὅσας ἔχοντες] An τόσας; pro τοσαύτας. *Vett. Codd.* inspiciendi. *F. G.* Nil varietatis invenio. Nec desidero; nam ὅσας interrogative acceptum belle se habet, sive exclamantis more malis, parum refert, prorsus ut in *Dial. Mors.* II. fin. ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσῶ Σ. ὅσας δὲ ἐγὼ τρυφῆς. Neque ὅσας hic neccendum cum praemisso τοσαῦτον, quasi *santum*, *quantum* significaret, ut saepe solet; idque *Gujetium* in errore induxit, quod minus mirarer, si ὅσας legeretur; at quum ipse casus ac numerus diversus separationem indicaret, facilis erat distinctio. *f. F. R.*

55. Συνοικίας] *Insulas.* *F. G.* *Benc.* At supra, *vicos* voluit *Idem.* Me ibi non refragante, quod illic parum interfit. *f. F. R.*

Θοῖς ἐντροφᾶν ἐρυγγάνοισι, καὶ ὑπὸ τῶν συν-
 ὄντων εὐδαιμονίζομενοι, αἰεὶ εορτάζοισι. ἐμὲ
 δὲ, καὶ τῆς ὁμοίης, ὀνειροπολεῖν, εἴ ποθεν
 ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιτο, ὥς ἔχομεν ἄρτων
 γῆν ἢ ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθευθεῖν,
 κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμυον ὀπιτρώ-
 γοις. ἢ τοῖνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάτ-
 τειν, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαλον, ἢ τὸ
 ὑσταῖον, αὐτὴς γε ἐκείνης κελεύειν τῆς
 παλαιότητος, μὴ μόνος ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν,
 ἀλλὰ ἀπὸ μεδύμνων τοσούτων, χρυσίῳ χοί-
 νικά γε ἢ ἡμῶν πάντων καίσαυκιδάσαι.
 ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα καὶ ὑπὸ σιγῆς
 ἀφθαρθῶντα, οὐκ ἂν αὐτὴς ἀνάσειε
 ταῦτα γῆν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ
 τῆς χρόνης ἀφθαρσώμενα, ἡμῖν δύναι
 περὶ βαλέειν μᾶλλον, ἢ ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ
 κίταις, εὐρωτῇ πολλῶν καίσαυκιδῶν.

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν
 τέσσαρας, ἄρτι δὲ πέντε τῶν πονηρῶν πα-
 ραλαμδάνοντας· μὴ μόντοι ἐς τὴν νῦν τῶν
 τῶν δειπνῶν, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώτερον, ὥς
 ὀπίσης μετέχειν ἀπανίας, καὶ μὴ τῶν μὲν ἐμ-
 πορεῖσθαι τῶν ὀφίων, καὶ τῶν οἰκέτων περὶ μὲν
 ἐσθῶτα, ἐστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθῶν. ἐφ'
 ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα, ἐστὶ περὶ σκευαζομένων

delicias agere ructantem, & beatum praedi-
 cari a familiaribus, perpetuosque dies festos
 sagere : me vero ac mei similes hoc ipsum
 per quietem etiam & in somnis curare, un-
 de quatuor confiant oboli, ut pane certe
 aut pulte oppleti, adhibito nasturtii aut
 porri aut cepae obsonio, ire cubitum que-
 amus. Aut igitur haec immuta, Saturne,
 & reduc ad aequalitatem, aut, quod ex-
 tremum est, ipsis illis divitibus impera, ne
 soli fruantur bonis illis, sed de tot modiis
 auri choenicem certe in nos omnes spar-
 sgant : de vestibus autem tantum, quantum
 a tineis si corrodat, aegre non ferant; haec
 ergo omnino peritura, & corrumpenda a
 tempore, nobis uti dent induenda potius,
 quam in arcis ac cistis multo situ compu-
 otrescant.

22. Verum etiam coena excipere illos
 jube assumptos modo quatuor, modo quinque
 pauperum, non tamen praesenti modo coe-
 narum, sed populari magis ratione, ut ex
 saeque participes sint universi; nec alter
 quidem obsoniis se ingurgitet, manente ser-
 vo atque adstante, donec ille edere non
 amplius possit; ad nos vero cum venerit
 idem

a [Ἡμῶν πάντων] Sic omnes.

73. (1) Χοίρικα] Εἰδὼ μίτρου. V.

75. Σατῶν] Σαυλῶν. V.

79. Κοιτίσι καὶ κίταις] Κίτη καὶ κίταις, ὅτι, ἀγύμνητο

(1) Χοίρικα] Scholae edita ridicule.

(2) H] Emendatio Solani pro vulgato mai, quam secutus

δὲ τὰ βρώματα κίταις, (2) ἢ ἱματία τινά. τὸ τ' ἀπὸ τῆς
 ὁ. κίτη γὰρ . . . οἱ δὲ τῶν γυναικῶν κίταις ἐκταγμένῳ πρὸς
 (3) ἀνδρῶν ὑποδοχῇ. V.

sum, et si non addit unde habeat.

J. F. R.

(3) Ἀνδρῶν] Sic etiam V.

68. Θύμον] Ceram agrestem, bulbum. F. G.
 Ibid. Ἐπιτρώγοις] Ἐπιτρώγοις forsan. F. G. Non
 capio cur derivatum a τρώγω comedo, adredo hic sit
 mutandum. J. F. R.

74. Ἡμῶν πάντων] Ἡμῶν πάντων requiretur. Sed
 hoc longius a scriptura abit, nec verosimile est in
 structura tam vulgari omnes pariter aberrasse. Quare
 Ἡμῶν πάντων absolute accipiendum. Vid. supra c. 9.
 vers. ult. J. F. R.

79. [Ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ κίταις] Cave veritas κοιτίσι,
 κυβήδων: sunt enim arculae, in quibus mundus mu-
 liebris, corporis ornamenta, vestesque pretiosiores re-

condi solebant. Hesych. Κοιτίς, ἡ μικροτέρα κίτη, ἐν ᾗ
 γυναικῶν κόσμος ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς. Adde etiam Pollucem X.
 31. L. BOS.

97. Ἡμῶν] L. & Fl. recte. In reliquis impressis
 ὁμῶν. quamvis in versione sit possum. quam supine!
 M. du S.

13. Τὸ τῶν ἀνδρῶν ἐς τὴν φακῆν] Non minus enim hoc
 absurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio
 usum Varro in Satira docet Gellius 13, 28. & usus
 est Cicero ad Att. I, 19. de rerum hominumque copu-
 latione absurda. In ἀναιδῶν charactere apud Theo-
 phrastum est φακῶν ἔψον δις ὅλην εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλων
 ἄνθρωπον.

idem servus; adhuc parantibus nobis ma-
num injicere, praetereat, ostensa modo pa-
tina, aut quantum est placentae reliquum;
neque ut illato porco carptor hero quidem
apponat dimidium ipsum cum capite, reli-
quis vero involuta ossa offerat. Praecipere
porro *illos jube* pocillatoribus, ne expectent
septies bibere unusquisque nostrum
postulaverit; sed cum semel jusserit, in-
fundere statim, & tradere, non minus
quam hero, magnum plenumque calicem.
Vinum vero ipsum convivis omnibus unum
idemque esse *imperat*; ubi enim scriptam es-
se illam legem, ut alter vino odorato in-
ebrietur, mihi autem a musto rumpatur
venter?

23. Haec si correxeris, Saturne, tum
demum ut vita vita sit, & festi dies sint
festi, effeceris. Sin minus, festos illi dies
obeant: nos vero sedebimus vota facientes,
ut, cum e balneo redeant, puer everfam
illis fregerit amphoram; coquus autem ni-
dore jus corruperit, & aliud agens piscu-
lentam murrinam infuderit lenticulae; ut ir-
repens canis totum farcimen, occupatis alia

ὥς ὅτι ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα, ὅρα μὲν ἔστι τῆ
γοδείξαντα μόνον τὴν λοιπάδα, ἢ ὅσον ὅστις τῆ
παρακέντησεν τὸ λοιπόν· μηδὲ ἐσομιαι δὲ
τοῦ σὺός, ἀφ' ἑνὸς μόνου, τῷ μὲν δεσπότῃ
ὡρα τινέσθαι τὸ ἡμίτομον ὅλον σὺν τῇ κεφα-
λῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅσα φέρειν ἐγκεκαλυμ-
μένα. προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχοοῖς μὴ πε-
ριμένειν, ἔσ' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πωλεῖν
ἡμῶν ἕκαστος, ἀλλὰ ἣν ἀπαξ κελεύσῃ,
αὐτίκα ἐγγέαι, καὶ ἀναδύναι μεγάλην κύ-
λικα ἐμπλησάμενος, ὥσπερ τῷ δεσπότῃ.
καὶ τὸ οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις
ἓνα καὶ τὸ αὐτὸν εἶναι· ἢ περὶ γεγράφθαι
τῆτον τὸν νόμον, τὸ μὴ ἀνθοσμίει μεθύσκεσθαι,
ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τῷ γλυκύκῃς ἀφ' ἡρώδου
καὶ γαστέρα;

Ἦν ταῦτα ἐπανορθώσης, καὶ μελαχοσμή-
σης, ὡς Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἐορτῇ δὲ
τῇ ἐορτῇ ἔσθαι πεποιηκώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι
μὲν ἐορταζόντων· ἡμεῖς δὲ καθεδέμεθα, εὐ-
χομέμενοι, ἐπειδὴν λυσάμενοι ἦκωσι, τὸ πᾶν
δὲ αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τὸ ἀμφορέα,
κατάξαι· τὸ μάγειρον δὲ τὸ ζῶμον κινεῖν
σας, καὶ ὅτι λαθρόμενον, τὸ τάρικον μὲν ἐς
τὴν φαλὴν ἐμβαλεῖν τῷ ἰχθύϊ· τὸ κύνα δὲ
τῷ παρεισπεσῆσαν τὸν τε ἅλαντα ὅλον
κατα-

b 'Επιβάλοιμεν' 'Επιβάλοιμεν Schol. At vulgatum tenet Fl. Fr. P. & Coll. cum cett. c 'Ἡμῶν] Recte
sic Fl. P. & L. Ἡμῶν male J. H. Ald. V. Fr. B. S. d 'ὑπὸ] Recte Edd. Ἀπὸ Schol. e Παρισιστεύουσαι]
Sic & Fl. cum J. P. & c. f 'Ἀπάντα] Lege ἀπάντα. Schol. ἀλλὰ πᾶν.

89. (4) Παραμύσεισθαι] Γράφεται (5) ἐπιβάλοιμεν, τῇ
λοιπᾷ δηλοῖται, ἢ τῷ πᾶσι. V.
3. 'Ανθοσμίει] Εὐόσμου οἶνον, (6) καὶ ἰδίῳ. V.
4. Ἀπὸ τῷ γλυκύκῃς ἀφ' ἡρώδου] Ἀποσάλαγρος τ

εαφύλης πρὶν καταθῆ. V.

15. Τὸν δὲ ἅλαντα] Ἀλλὰς ἰδίῳ (7) ἰστὴν ἰσχυροσμέ-
νει καὶ ἀπαντοπῶλης ὁ ταῦτα πωλῶν. V.

(4) Παραμύσεισθαι] Τῇ λοιπᾷ παραμύσεισθαι editum ante.
Delevit priora M. de S.
(5) 'Επιβάλοιμεν] Ita dedit Solan. (pro vulgato ἐπιβάλοιμεν)
adscriptisque: sic etiam C. Locus est ex aliquo Scriptore de-

sumptus.

(6) Καὶ ἰδίῳ] Haec verba in Edd. omissa, inserta ex V.

(7) Ἰστὴν] Restitutum ex Cod. Vulgatum ἰστὴν ἰσχυροσμέ-
νει, misere. J. F. R.

ἄβρωτον πωλεῖται. Communis ergo valde cibis lenti-
cula.

14. Τῶν ἰχθύων] Hoc glossema videtur. J. M. G.
15. Παρισιστεύουσαι] Hic certe nolim παρισιστεύου-
σαι reponere, quod alii vellent, qui ἐπισπίνοντας ubi-
que in ἐπισπίνοντας mutant. Vid. supra Dial. Meretr.
XV. N°. 66. Adde Diod. Sic. IV. p. 256. παρισιστεύου-
σαι

ἰστὴν τῇ πωλῶν. Eundem XII. c. 43. a. m. παρισιστεύου-
σαι εἰς τὸ χαρίον. Et XIV. c. 51. p. 683. παρισιστεύου-
σαι καὶ ἰστὴν τῷ τῆρας, καὶ δεκνόντες καὶ κυριεύοντες. Item c.
53. παρισιστεύουσαι εἰς τὴν πόλιν. Ac persaepe alibi. Quia
& alia composita a πᾶσι πᾶσι πᾶσι, irruendi potestate
invenias iis in temporibus collocata, quae a πᾶσι
corrupta dici nequeant, ut ap. Herodiam, III. 4. 9.
Ecc 3 παρ:

καλαφαγεῖν, ^α πῶς τ' ἄλλα τ' ὀφιοποιεῖν
 ἔχοντων, καὶ τῷ πλάκῳ τὸ ἥμισυ. τ'
 οὐν δὲ, καὶ τ' ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μέλα-
 ζῦ ὀπτάρματα, τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅσῳ Ὀ-
 μηροῦ πῶς τ' ἡλίω βοῶν φησι μᾶλλον δὲ 20
 μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδήσασθαι φεύ-
 γειν εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς, καὶ τὰς ὄρ-
 νις δὲ τὰς παχέας, καὶ τοὺς ἀπτερυγῆς ἡδη
 ἔστας, καὶ ἐσκευασμένους, ἀναπταρδύας
 οἷχεας καὶ τὰς, ὡς μὴ μόνον 25
 λαύουσιν αὐτῶν.

Ὁ δὲ μάλιστα αὐτὸς ἀνιάσει, τὸ μὲν
 χρυσοῖον μύρμηκας τινάς, οἷος τὸς Ἰνδι-
 κῆς, ἀνορύττοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν
 νύκτας εἰς τὸ δημόσιον. τ' ἐσθῆτα δὲ οἱ ὀλι-
 γωρία τ' ὀπμιελήτῳ κοσκινηδὸν ἀφαιρέ-
 πῆας ὑπὸ τῶν βελτίτων μυῶν, ὡς σαγή-
 νης θυνησικῆς μηδὲν ἀφαιρέειν. παῖδας δὲ
 αὐτῶν τὸς ὀραίους, καὶ κομητάς, ὡς Ὑακίν-
 θους, ἢ Ἀχιλλέας, ἢ Ναρκίσους ὀνομά-
 ζουσι, μέλαζ ὀρέγοντας σφίσι τὸ ἔκπωμα,
 Φαλακρὸς γίγνεσθαι, ὑπορρέειν τὸ κόμη,
 καὶ πώγωνα φύειν ὅσον, οἷοι εἰσιν ἐν ταῖς
 κομωδίαις οἱ σφηνοπόγωνες, καὶ πῶς τοῖς
 κροτάφοις πάντοτε λάσιον, καὶ κάρτα 40
 ἐκ-

in re coquis, dimidiamque placentiam de-
 voraverit. Aper vero atque cervus, &
 porcelli, dum affantur, simile uti faciant ei,
 quod de Solis bubus narrat Homerus: quin
 non repant modo, sed exsilientes in mon-
 tem ipsis cum verubus aufugiant: gallinae
 autem saginatae, licet vulsis jam pennis ap-
 paratae, evolantes ipsae quoque discedant,
 ne foli illis fruantur.

24. Quod vero in primis molestum iis
 fuerit, ut formicae, quales sunt illae Indi-
 cae, effossos thesauros noctu in publicum
 efferant: atque ut vestis eis ob negligen-
 tiam curatorum cribri instar perforata sit ab
 optimis muribus, ne quid a reti thunnis
 capiendis differant: atque ut pueri illorum
 pulchri & comati, quos Hyacinthos vel
 Achilles, vel Narcissos appellant, dum po-
 culum illis porrigunt, coma defluente cal-
 vescant, & barba crescat iis acuta, quales
 sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque in
 ipsis temporibus plane hirsuta, vehementer-
 que

^a Ἀναπταρδύας] Ἀναπταρδύας Fl. ^b Ταύται] Bene P. H. Fl. f. &c. Ταύται male S. ^c Ὑπορρέειν] Ex
 emend. Solani. Ἐπιρρέειν Edd. hac priores. ^d Οἷοι] Sic jam omnes. Quum ante c. 19. αἰὼν εἶναι haberat.
^e Ἐκκιντοῦν] Ἐκκιντοῦντα Fl.

18. Τὰ δελφάκια] Μικροὺς χαίρες. G.

39. Οἱ σφηνοπόγωνες] Σφηνοπόγωνες εἰς κομωδίαν διὰ τι-
 σιν, ὁ μὲν ἐλευθερὸς ἀναφαινεῖται ὁ φῶς ἀνισχυμένῳ,

ὅσοντι. ὁ δὲ οἰκίτης ἀκμάζει καὶ ὄγκον ἔχει ἐν ἡλῶνι
 πλάτων καλατόμοις εἰς ἀφαιρῶν, καὶ τὸς, τραχὺς, ἀπτερυγῆς,
 πρίτοι ἀγγέλοι. V.

παρορμητικῶς ἐκτρέφει τὸν γαίην τὸν προθυμῶν δὲ πᾶσι
 ἀνέκτιστοι, ὡς — τελευταίας ἐκείνης μάχης. Aelian. V. H.
 XII. 23. f. ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπέττουσι τοῖς κύμασι. in-
 gressus, insiliunt in fluctus, armisque contra eos pu-
 gnant. Ne repetam quae ex Diog. Laërt. & Herod.
 dedi ad Meret. l. d. Unde & intactum maneat Nostri
 Tim. c. 33. ὁ δὲ ἐμπέττων ἀντίθ. εἰς ἡμῶν. ille ingressus. &c.
 ne plura ex eodem congeram. Cum & Long. Pass.
 2. 78. λυκῶ ἐμπέττων λύκος in ovem ingressus dicatur, ut
 jam notavi ad Tox. c. 28. Etsi frequentius in initio-
 rem partem, de fortuito casu, ut Asin. c. 20. ἐμπέ-
 ττω εἰς τὰ πόδια, aliaque quae obiter ibid. indicavi,
 quia obvium. Addo Diod. Sic. XII. c. 24. f. μὲν τ'
 ὅπλα ἰσχυρῶς εἰς τὸν Γαμήλιον εἰσέτασσον. Ubi rursus pro

hostili invasione.

19. Ὀμηροῦ — φησι] Od. M. 395.

20. Περὶ τῶν ἡλίω βοῶν] Interfectorum a sociis Ulyssis Solis boum Ὀδυσ. M. 395.

Ἐξουσι μὲν ῥινοὶ, καὶ αἱ ἀμφ' ὀβελοῖς ἐκκινούμεναι,
 ὀκταλῖα τι εἰς αἰῶνα βοῶν αἱ ὡς γύναι φησὶ.

J. M. G.

25. Οἷχεας εἰς ταύται] Ex praecedentibus, & edi-
 tionibus antiquis legendum ταύταις.

30. Τὴν ἐσθῆτα δὲ αἱ] Illud αἱ non satis hic commo-
 de locum habere videtur, cum plurium numerum
 postulet orationis series. Cooperat enim, ἰσχυρῶς
 ἐκκινούμεναι, τὴν παῖδα μὲν αὐταῖς κ. τ. λ. Potest tamen
 ab

que pungens, interjectis partibus levibus atque nudis. Haec, & his plura vota faciemus, si noluerint, relicto illo nimio sui ipsorum amore, in commune esse divites, & mediocria nobis impertiri.

κεντῆρ τὸ μέλαζν δὲ λείον καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ πλείω τῶτων εὐχαίμεθ' ἂν, ἢν μὴ θέλωσι τὸ ἄγαν φίλαυτον τῆτο ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλετεῖν, καὶ μέλαδδόναι 45 ἡμῖν τὴν μερίων.

SATURNUS MIHI SUO
CARISSIMO SAL.

KRONOS EMOI TΩI TIMIΩ-
TATΩI XAIPEIN.

25. **Q**uid sic deliras, o noster, qui de praesentibus rebus ad me scribas, & bonorum divisionem me jubeas institueres? At illud alterius *opus* fuerit, ejus qui nunc rerum potitur. Miror enim, si solus omnium ignoras, me qui olim rex fui, distributo filiis imperio, unum esse desisse: ad Jovis autem curam maxime pertinere talia: hoc autem nostrum *regnum* intra talos, & plausus, cantumque & ebrietatem *ferre contineri*, idque septem non amplius diebus. Itaque de majoribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divites; Jupiter vobis respondeat. Si quis vero in iis quae ad solennitatem pertinent, per injuriam aut avaritiam aliquid designet, meum fuerit judicium. Ac scribo ad divites epi-

Tαῦτα ληρεῖς, ὧ ἔτῳ, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ὀπιτέλλων, καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἐτέρε ἂν εἴη, τῷ νῦν ἄρχοντι. θαυμάζω γὰρ σε, εἰ μόνῳ τῶν πάντων ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι [ἢ εἰς ὧν] τοῖς καισὶ ἀφαιρέμας τὴν δαχύν. ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιῶτων ὀπιμελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεπτεῖν, καὶ σκρότε, καὶ ἀδῆς, καὶ μέθης, καὶ τῆτο ἔπλεον ἡμερῶν ἐπτά. ὥστε περὶ τῶν μεζόνων καὶ φῆς, ἀφελεῖν τὸ ἄριστον, καὶ ἐκ τῶν ὁμοίων ἢ πένεα, ἢ πλετεῖν ἅπαντας, ὁ Ζεὺς ἂν χρηματίζειν ὑμῖν. εἰ δὲ τι τῶν ἐκ τῶν εὐρῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δικάζειν. καὶ ἐπιτέλλω δὲ τοῖς πλεονεξοῖσι

f Eἰς ἂν] Non agnoscit Fl. g Ἄ φῆς] Ἀφῆς Fl.

43. Φίλαυτον] Φίλαυτον ὁ κενόδοξος, ὁ ἐκ τῶν δῶρων φίλων ἐπὶ πάντα πράττων ἑαυτοῦ χάριν. γ.

ab ipso Luciano esse haec vel negligentia, vel figura, ut si ponatur pro σφῆτι vel αὐτοῖς, per distributionem.

f. M. G.

Ibid. Δί οἱ] Edd. δὲ οἱ. Ego enclitice scripti, ut si sit dativus, ab ἡ pro αὐτῷ, quod probatione non indiget.

f. F. R.

37. Ἐπιφροσύνης τὴν κόμην] Ἀποφροσύνης τ. κ. Th. M. Ἐπιφροσύνης] In libris nostris omnibus legatur ἐπιφροσύνης, quod cum hic ferri non possit, mutavimus. Vide ne te morer, Et. A. XII. versus finem, ubi recte in omnibus scriptum est, ἐπιφροσύνην τὴν αὐτῆς αἰ τριχίς.

M. du S.

44. Ἐς τὸ κοινὸν πλετεῖν] In utilitatem publicam divitiis habere. Sic Philostr. IV. Vit. Apoll. c. 8. p. 146. ὁ δὲ θαυμαδότης] ὁ δὲ τῷ ἐς τὸ κοινὸν πλετεῖν.

f. F. R.

ΤΩ TIMIΩΤΑΤΩ] Non nimium sibi arrogat, cum fingit se vocari a Saturno τιμωτάτῳ. Ille apud The-

phrastum ἀναίχοντι ad ἀκόλουθον, servum pedissequum, εὐνοχῶ, inquit, τίμω.

f. M. G.

51. Πέπαυμαι τοῖς] Inter has voces in omnibus ferme Impressis usque ad legitur, quod, quid sit, nemo intelligit. Unde & τῆς pro αἰς legendum arbitrabar. Sed Fl. cum non agnoscit, lubentes exulare & nos iussimus.

M. du S.

52. Εἰς ὧν] Delenda videntur.

F. G.

Εἰς ὧν] Merito Fl. haec omittit, misere enim ὧν repetitur unico tantum verbo interposito. possem quidem conjicere πέπαυμαι usque ad αἰῶνα. in perpetuum destitui, scilicet regnare. Sed non satis certo, ideo uncis illa suspecta verba seclusi, ut simul eo facilius adpareat, quo Gijeri verba pertineant.

f. F. R.

57. Ἀφελῶν] Scilicet περὶ τῶν ἀφελῶν.

F. G.

Ibid. Ἐκ τῶν ὁμοίων] Subaudi μοίρας, μοιρῶν, λί-

F. G.

78. M.

πρὸς τὸ δειπνῶν, καὶ τῇ χοίρῃ τῇ χρυσίῳ, καὶ τῇ ἐσθῇ, ὥς καὶ ὑμῖν πέμπουσιν εἰς τὴν ἐορτήν. δίκαια γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια αὐτῶν ποιεῖν, ὥς φατέ, εἰ μὴ τι εὐλογονοῦσιν ἐκεῖνοι πρὸς ταῦτα ἔχουσι λέγειν.

Τὸ δὲ ὅλον, ἴτε οἱ σένηδες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ὀρθῶς δοξάζοντες πρὸς τὴν πλυσίῳ, εἴ γε πανευδαίμονας αὐτῶν οἶδατε εἶναι, καὶ μόνους ἡδὺν τινα βίῃν τὴν βίον, ὅτι δειπνῶν τε πολυτελεῶς ὕπνῳ αὐτοῖς, καὶ μεθύσκειν οἶνῳ ἡδέῳ, καὶ παῖσιν ὠραίοις, καὶ γυναιξὶν ὀμιλεῖν, καὶ ἐσθῇσι μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πάντῳ ἀγνοεῖτε ὁποῖόν ὕπνῳ αἱ τε γὰρ Φροντίδες αἱ πρὸς τῶν ἐμῶν κραί. ἀλλ' ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἑκάστοις, μὴ τι ὁ οἰκονόμος βλακύνῃ, ἢ ὑπελόμενῳ λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μὴ ὁ σῖτος φθειρῇ, ἢ ὁ ληψῆς ὑφέλῃ τὰ ἐκ πώμας, μὴ πωτεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὅσοι δὴ μὲν, λέγουσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλῃν. ταῦτα δὲ πάντα εἰδὲ τὸ πολλοστὸν ἂν εἴη μέν τῇ ἀπώτων αὐτῶν. εἰ γὰρ ἡπίσταδε τῶν φόβων, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσι, πάντῳ ἂν ὑμῖν φευκτέον ὁ πλεῖστον ἔδοξεν.

Ἐπεὶ τοι οἶμαι με αὐτὸν ἔτι ἂν πρὸς κορυθαγιάσαι, ὥς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλετεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ πρὸς χαρῆσάντα ἄλλοις, καθῆκα ἰδιώτευστα, καὶ ἀνέχεα ὑπὲρ ἄλλων ταττόμενον.

stolam de coenis, de choenice auri; & de vestibus, ut vobis etiam solennis caussa aliquid mittant, iuxta enim ista, & digna quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent illi, quod cum ratione contra dicant.

26. In universum autem scitote, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus sentire, si undique beatos illos putatis, & suavem vitam solos vivere, quod sumtuose coenare illis licet, & dulci vino inebriari, & cum pueris formosis atque mulieribus esse, & vestimentis uti mollibus. Omnino autem, quale id sit, nescitis. Curae etenim de hisce non parvae. Sed opus est invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus dispensator vel stupore perdat, vel fraude subducatur, ne acescat vinum, ne curculionem creet frumentum, aut pocula latro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fuerit. Si enim timores sciatis quos habent, & curas, fugiendae omnino vobis videantur divitiae.

27. Alioqui putas ipsum me ita insanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo essent divitiae, & imperium, relicta illa concedam aliis, desideam ipse privatus, & sub alterius imperio vivam. Sed cum scirem mul-

a Τῶν δειπνῶν] Τῶν δειπνῶν Fl. b ἔχουσι λέγειν] ἔχουσιν λέγουσιν Fl. c φθειρῇ] Nihil mut. Edd. φθειρῇ ζῆσι. Cod. Graec. d Ἐπὶ τοι] Ἐπὶ τί Fl. e αὐτῶν] αὐτῶν Fl.

77. Βλακύνει] Μαλακισθῆναι. V.

87. Κορυθαγιάσαι] Μαῖναι. V.

78. Μὴ ὁ σῖτος φθειρῇ] Benedictus: ne frumentum vermibus corrumpatur. Nulla est vox apud Graecos φθειρῇ, sed est dispescenda, ut in Mf. φθειρῇ ζῆσι, hoc est verme scateat. sed tamen puto legendum φθειρῇ ζῆσι, ut alibi dixit Lucianus σκαλῆκαυ ζῆσις, vermibus plenus. quamvis & φθειρῇ possit ferri. F.G.G.

79. φθειρῇ] φθειρῇ an φθειρῇ; F.G. Alibi hoc verbum non invenio, φθειρῇ quidem ap. Steph. in Append. Sed ideo vulgatum Luciani non rejicio, nec tamen dicere habeo num a ζῆσι vivo, adeoque quod vermibus quali vivat: an a ζῆσι ferreo sit deri-

vandum, utrumque enim aptum. Verum quia tum φθειρῇ potius formaret, & supra etiam σκαλῆκαυ ζῆσις vermibus scatens, habuimus, ita & hic forsitan φθειρῇ scribendum.

85. Φουκτίον] Ἐκαιπικῶς pro φουκτίον πρᾶγμα. F.G. 1. Ἰσως] Hic pro falsem usurpari videtur. Omnes autem Libri nostri agnoscunt.

Ibid. Ἐκείνους] Σὺς & πλεκοῦντας.

Ibid. Ὡς δὲ μὲν ταῦτα] Leg. fort. τὸ δὲ μὲν ταῦτα.

6. Τῶν δὲ] Καθηδρίας καὶ ἱερῶν scil.

F.G. 8. Ὁ

multa illa, quae adesse divitibus atque imperantibus necesse est, dimisi, nec poenitet, imperium.

28. Quae autem modo apud me conquestus es, illos apris ingurgitare se & placentis, vos nasturtium, aut porrum, aut cepam, per dies festos arroderere; quale sit, vide. In praesens enim suave utrumque, & minime forte molestum. Quantum vero ad ea, quae sequuntur, in contrariam partem res vertitur. Deinde enim vos neque gravato, ut isti, per ebrietatem capite postridie surgatis, neque ventre nimis referto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum istum divitiarum fructum habeant, tum majorem noctis partem cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido imperaverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem, vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxuria colligunt. Aut quem illorum ostendere facile possis, qui non plane sit pallidus, non multum cadaveri similis? Quem autem, si ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum utentem pedibus, non quatuor hominum humeris invecum? aureum illum quidem quod ad externa, intus vero confutilem, quales sunt tragicarum vestes, de pannis plane vilibus confarcinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem, nedum ut iis vescamini; podagrae autem & pulmonum morbi nonne videtis ipsorum quoque vos expertes esse? aut si

ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδὼς, ἃ τοῖς πλεουσίοις καὶ ἄρχοις προσεῖναι ἀνάγκη, ἀφῆκα ἢ δεχῆν, ἢ εὖ ποιῶν.
Καὶ γὰρ ἂν νῦν ἐποτρυνῶ πρὸς μὲ, ὥς τῶς μὲ συνῶν καὶ πλεονέκτων ἐμπορευόμενος, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρίνοννον ὅπι-
τρώγῃσιν ἐν τῇ ἐορτῇ, σκέψαι ὅποιά ὄσι.
πρὸς μὲ γὰρ τὸ παρὸν, ἰδὼ καὶ οὐκ ἀναιρῶν
ἢ ἴσως ἐκάτερον αὐτῶν. ὥς δὲ μὲ ταῦτα, ἐμπαλιν ἀνατρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἴτα ὑμεῖς μὲ ἔτε καρηβαρύντες ἀναστάντες ἀν ἐς ἢ ὑστεραίαν, ὥσπερ ἐκείνοι ὑπὸ τῇ μέθῃ, ἔτε ὑπὸ τῇ ἀγῇ πλεονεξίας, δυσώδεις τε καὶ καπνιδέστερον ἐρωγγάγοντες· οἱ δὲ τῶν τε ἀπολαύσει, καὶ τὸ πολὺ τῇ νυκτὸς, καὶ παισίν, καὶ γυναῖξιν, καὶ ὅπως ἀνὸς τράγος κελεύη συναφυρύντες, καὶ φθόγῃ, καὶ ἀπει-
Οπνευμονίας, καὶ ὑδρόν, καὶ χαλεπῶς ἡσυχ-
ελέξαντο ἐκ τῇ πολλῇ τρυφῇ. καὶ τίνα ἀν αὐτῶν ῥαδίως δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντως ὡχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνον-
τα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐ-
στῷ ποσὶν, ἀλλὰ μὴ φοράδῃ ὅπι τέττα-
ρον ὀχόμενον, ὀλόχρυσον μὲ τὰ ἔξω, κα-
τάρραρον δὲ τὰ ἐνδόν, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐοῦντες ἐκ ῥακῶν πάντῃ εὐτελεῶν συγκε-
καπνιδύται; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲ ἀγευστα, καὶ ὡσίοι· ποδάγρας δὲ, καὶ ἀπειπνευμονίας, ἔχοντες ὅτι καὶ τῶν ἀπειροῖ ἐστε; καὶ εἰ τι κατ᾽

f. Εὖ ποιῶν] Sic jam discretim omnes. g. ἴσως] Ita habere omnes, adscript. Solan. h. Συναφύοντες] Συνα-
φύοντες Edd. priores male. i. Συγκαταπνευμονίας] Ex emend. Solani. Nam συγκαταπνευμονίας omnes antea male.

95. *Ἐποτρυνῶ] Ποτρυνῶ, ὡς ἀπὸ καλῶν μετ' αἰσχροῦ, ἐπικαλῶ τοὺς θεοὺς, δυσφορῶ, ἀνίσταμαι. V.

3. Καρηβαρύντες] Τὴν κεφαλὴν βαρύνοντες ὡς μέθῃ αὐτῶν. V.

*Ἐποτρυνῶ] Ποτρυνῶ Edita. Mutavit M. du S.

8. Ὁ τράγος] Libido, quod Nota. F.G. Nota hic τράγος pro libidine A.E.M. Non adscripsissem, nisi ut pateret, qui Menagius vix quidquam umquam notat quam quod Γυνή, quem totum compilavit. J.F.R.

10. Συναφύοντες] In omnibus antea scribebatur συναφύοντες. M. du S.

11. Συγκαταπνευμονίας] Συγκαταπνευμονίας legendum videtur. T.O.M. III.

tur. Τὸ συγκαταπνευμονίας hic non placet. F.G.

Συγκαταπνευμονίας] Quid vulgatum συγκαταπνευμονίας sit, nemo credo edisserat: idcirco rejecimus, & hanc vocem Luciano alibi usurpata, peropportuna, & rejectae satis similem, ut errorem indiligenti scribae faceret, substituiimus. Vide Synops. c. 23. ὅτι ῥακῶν π. ἢ ὅτι δηλοῦται σαφῶς συγκαταπνευμονίας. M. du S.

κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι
ἐδ' αὐτοῖς ἐκείνοις ἐτι ὅτιν αὐτὸ, καθ' ἡ-
μέραν, καὶ πέρα τῆ κόρυ ἐοδίειν τέτων
ἀλλ' ἰδοὺς ἀν αὐτὸς ἔτω λαχάνη καὶ θύμυς
ὀρεγομένης ἐπίοτε, ὥσπερ σὺ τ' λαγῶν, καὶ
συνῶν.

Ἐὰν λέγων ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτὸς, καὶ
υἱὸς ἀκόλατος, καὶ γυνή, τῇ οἰκέτῃ ἐρω-
σα, καὶ ἐρώμενον, πρὸς ἀνάγκην μάλλον, καὶ
πρὸς ἡδονὴν συνῶν καὶ ὅλως, πολλά ὅτιν
ἄπερ ὑμεῖς ἀγνοῦντες, τ' χρυσὸν ὁράτε αὐ-
τῶν μόνον, καὶ τ' πορφύραν, καὶ ἡ ἰδὴ τε πο-
τε ἐξελαύνοντες ὅτι λευκῷ ζεύγῃ, κεχῆ-
νατε, καὶ προσκυβεῖτε. εἰ δὲ ὑπερφρονεῖτε
αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μήτε ἐπιστρέ-
φεισθε πρὸς τ' ζεγγυρᾶν ἀρμάμαξαν, μήτε
μελαεὺς ἀγαλεγομένην, εἰς τ' ἐν τῷ δακτυ-
λιδίῳ σμάραγδον ἀφειράτε, καὶ τ' ἱματίων
πορφύρεων, τὸ μαλακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ'
εἴατε καθ' ἑαυτὸς πλεῖν, εὐ ἴστε,
αὐτοὶ ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἐδέοιτο συνδαιπνεῖν,
ὡς ὅτι δεινὰ ὑμῖν τὰς κλίνας, καὶ τὰς
τραπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν ἐδὲν ὀφεί-
λῃ εἰ ἀμάρτυρ ἢ κτήσις εἶη.

Τὰ γέ τοι πλεῖστα εὐροῖε ἀν, αὐτὸς
ὑμῶν ἕνεκα κτωμένης, ἔχ' ὅπως αὐτοὶ
χρήσαντο, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε.
ταῦτα ὑμᾶς ἐθαυμάζεσθαι, εἰδὼς τ' βίον
ἐκάτερον, καὶ ἄξιον ἐορτάζειν, ἐνθυμημέ-
ως ὅτι μετ' ὀλίγον ἀπαίτας δέησιν ἀπέναι
ἐκ τῆ βίης, καὶ κείνης τ' πλεῖστον, καὶ ὑμᾶς
τ' πένιαν ἀφέντας. πλεῖν ὅτις ἐλεῶ γε αὐ-

quid tale simili alia causa accadat. Quam-
quam ne ipsis quidem suave jam est ipsum
illud quotidie, & ultra quam satis est, de
his edere. Verum videas illos adeo oleris
ac porri nonnunquam cupidos; ut neque
tu ita leporum aut aprorum.

29. Mitto dicere, quae illos alia excru-
ciant, aut filius corruptus, aut uxor amans
oservum, aut puer necessitate potius praebens
quam amore. Multa sunt in universon, quorum
vos ignavi aurum modo illorum spectatis & purpuram. Et si videas illos
aliquando albis equis vectos, hiatis admira-
tione, & adoratis. Si vero despiceretis ea
& contemneretis; nec adverteret vos argen-
teum carpentum; nec inter agendum cum
illis ad smaragdum in anulo respiceretis, &
cum stupore quodam mollitiem vestium
admiraremini; si pro se divites illos esse pa-
teremini; ipsi ad vos, bene noritis, ve-
niant, ut secum coenatis rogent, uti suos
vobis lectos, & mensas, & pocula osten-
dant, quorum usus nullus est, si testibus
careat possessio.

30. Certe pleraque vestra illos causa
possidere videatis, non quo utantur ipsi,
verum vos ut admiremini. Haec consolandi
vos causa scribo, qui utrumque vitae
genus norim. Et vel hoc nomine solenne
hoc a vobis celebrari dignum est, si cogi-
tetis, abundum esse paullo post de vita
omnibus, relicta illis bonorum copia, vo-
bis paupertate. Verum etiam scribam illis,
ut

a Ὑμᾶς] Bene Fl. ut fms. voluit. Cett. ὑμᾶς. Edd. Ἀξίον Solan.

b Χρήσανται] Sic Fl. Fr. P. &c. Χρίσονται f. c Ἀξίον]

23. [Ἐν αὐτῷ] Ἡδὲ legit Interpres. F.G.
[Idem. Ἐν αὐτῷ] Non intelligi haec a me, fa-
teor: intelligerem, si pro ἔτι legeretur ἐδὲ. Sic enim
oritur sententia, quam dedi, quamque Erasmo etiam
placuisse observo. F.M.G.

41. Εὐ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἐδέοιτο συνδαιπνεῖν]
Emendandum ὑμᾶς, idque recte observavit Interpres.
Immo sic clare dederunt Florentini. Si, inquit Sa-
turnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec

lautas mensas, nec splendidas vestes eorum mirati;
certi estote, eos ad vos sponte venturos fore, & ad
coenam vocaturos. Simillimo modo de divitibus lo-
quitur Philosophus in Nigriano T. I. c. 23. Οὐκ ἂν οὐκ
ἐνάντιον αὐτοὺς ἐλθῶν ἐπὶ τὰς θύρας τ' πτωχῶν διαμένοντες
τοὺς πλουσίους, μηδ' ἀδικτοὶ αὐτῶν, μηδ' ἀμάρτυροι τῶν ὑ-
δαμονίων καὶ καλῶν, μηδ' ἀνέστην τε ἑ ἄλλοις τ' τρα-
πέζῃν τὸ κάλλος, καὶ τ' αἶμα τὸ μέγεθος; ἢ ἡ ἔτω τῇ
πλεῖστῃ ἡδονῇ, ὡς ἀπὸ τῇ πλεῖστῃ ἐθαυμάζεσθαι. Ad

ut promiseram, & novi meas ab illis literas non neglectum iri.

τοῖς ὅσων ὑπερχόμην· καὶ οἶδ' ὅτι ὧν ὀλί-
55 γωρήσῃσι τ' ἐμῇ γραμματέων.

SATURNUS DIVITIBUS
SALUTEM.

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΥ-
ΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

31. **L** Iteras mihi nuper miserunt paupe-
res, quibus vos accusant, qui de
vestris opibus nihil sibi impertiatis. Atque
in universum illud petiere, ut communia
omnibus bona facerem, quorum *aequam*
unusquisque partem haberet. Par enim esse
ut instituat^{ur} aequalitas, nec plus alius
quam opus est, alius vero plane nihil suavi-
tatis habeat. Respondi ego, de his Jovis
potius inspectionem esse. De praesentibus
autem, & iis injuriis, quibus se per festos
hosce dies affici a vobis putabant, ad me
pertinere videbam iudicium, & scripturam
me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a
vobis postulant, ut mihi quidem videba-
tur, moderata. *Quomodo enim*, ajunt, *ri-
gentes tanto gelu, & fame pressi festos insuper
dies agamus?* Si igitur vellem ipsos quoque
in partem celebrationis venire, voluerunt
uti vos cogerem, cum de vestimentis, quae
habetis, sibi impertiri aliquid, si qua essent
superflua, aut, quam vos deceat, crassio-
ra; cum aliquantum auri ipsis instillare.
Haec si faciatis, negant se de bonis litem
vobis apud Jovem moturos amplius: sin
minus, ad divisionem se provocaturos mi-
nantur, ubi primum Jupiter iudicium pro-
posuerit. Haec sunt non admodum diffi-
cilia vobis, de tantis, quas me non inviden-
te habetis, opibus.

OΙ πάντες ἑναγχος ἐπετάλκασί μοι,
αἰτιώμενοι ὑμᾶς, μὴ μελαδδόναι
σφίσιν ὧν ἔχετε· καὶ τὸ μὲ ὅλον, ἡξίουν με
κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τὰ γαθὰ, καὶ τὸ μέρ^{ος},
ὅεκάσπον αὐτῷ ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσά-
μίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ τῷ μὲ πλεόν, τῷ
δὲ ᾧ μὴδ' ὅλως μετεῖναι τ' ἡδέων. ἐγὼ δὲ
πρὶν μὲ τούτων ἔφην ἄμεινον σιέεσθαι τ'
Δία· πρὶν δὲ τ' παρόντων, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι
ᾤοντο καὶ τ' εὐορτῶν, εὐοραν ἐπ' ἐμὲ καθή-
κοντα τ' κρίσιν, καὶ ὑπερχόμην γράφειν πρὸς
ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἅπασιν ἀξίῳ ταῦτα μέτρια,
ὥς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γάρ, Φασί, ῥιγνέσθαι
τοσούτω κρυεῖ, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέτι
εὐορτάζομεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοισι κακείνους
μετέχειν τ' εὐορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι
ὑμᾶς ἐαδῆναι τε, ὧν ἔχετε, μελαδδόναι αὐ-
τοῖς; εἴ τις πρὶν πεισθῆναι, καὶ παχύτεραι ἢ
καθ' ὑμᾶς καὶ τῷ χρυσῷ ὀλίγοι ὅπισθαλά-
56 ζαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, Φασί, ποιήσῃτε,
μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἐτι τ' ἀγαθῶν ὅπι
τῷ Δίῳ. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλῆσι προσκαλέσασθαι
ὅπι τ' ἀναδασμόν, ἐπιιδάν τὸ πρῶτον δι-
κας ὁ Ζεὺς παροῦν. ταῦτά ὅστιν ἐ πᾶσι
δοχαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τοσούτων, ἀ καλῶς
ποιεῖντες ἔχῃτε.

Nh

TOIE] Omisit Fl. d. Mhd' ὅλως; Sic P. S. Mhd' ὅλως; J. Ald. Fl. Fr. H. B.

56. Εἰναγχος] Πρὸ ὀλίγου. V.

non putas e diverso, divites ipsos ad pauperum fores esse
venturos, rogantes ne ignobilem & sine teste suam fe-
licitatem relinquunt, neve inutilem & ab omni usu
remotam mensarum pulchritudinem & domorum ma-
gnitudinem perire sinant? Neque enim tantum ipsas
divitias amant, quantum propter eas se felices pro-

dicari.

50. Ἀξίῳ] Antea in omnibus legebatur ἄξιον. Sed
probabunt, sat scio, elegantes homines nostram emen-
dationem.

77. Προσκαλέσασθαι] Subaudi ἱκεταί.

M. du S.
F. G.

Fff 2.

81. Δα-

Νῆ Δία καὶ τὸ δέπναι περὶ, ὡς συνδαι-
 πνοῖεν ὑμῖν, καὶ τὸτο προαδύναι ἡξίεν τῇ
 ἐπιστολῇ, ὡς νῦν γε μόνος ὑμᾶς τρυφᾶν,
 ἐκλεισασαμένους τὰς θύρας· εἰ δὲ πάλιν καὶ
 κείνων τινὰς ἐστὶν ἀγλαὰ μακρῷ ἐβελήσῃτε,
 πλεον τῷ εὐφραίνοντο· ἐνεῖναι τὸ ἀναρὸν
 τῷ δέπναι καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕδατος αὐτῶν
 γίγνεται· οἷον ἐκεῖνα, τὸ μὴ τῷ αὐτῷ οἶνῳ
 συμπίνειν, Ἡράκλειος, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ
 καλαγυγιάσκων αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον, ὅτι
 μὴ μέλαξιν ἀναστάντες οἴχοισι, ὅλον ὑμῖν
 τὸ συμπόσιον καλαλιπόντες. ἀλλ' ἐδὲ ἐς
 κόρον ὅπως Φασὶ πίνειν τὸν οἶνον ὅπως
 ὑμῶν, ὥσπερ τὸν Ὀδυσσεὺς ἐταίρους, καὶ
 ὡς βέλους τὰ ὄντα. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἔσως
 αἰσχρά ἐστιν, ὥστε ὁκνῶ λέγειν ἃ περὶ τῶν
 νομῶν τῶν κρείων αἰτιάων, καὶ τῶν ἀγλαίων,
 ὑμῖν μὲν παρεστῶτων, ἐπεὶ αὖτε ὑπομνησθή-
 τε, ἐκείνους δὲ ὑπομνησθῶν καὶ ἄλλα πολ-
 λὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ, καὶ ἥκιστα ἐλευθέ-
 ροις πρέποντα. τὸ γὰρ ἡδίστον, καὶ συμπόσι-
 χώτερον, ἢ ἰσοτιμία ἐστίν. καὶ ὁ ἰσοδαίτης
 τούτου ἕνεκα ἡγέται ὑμῖν τὸ συμπόσιον, ὡς
 τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχουσι.

Ὁρατε ἐν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσων-
 ται, ἀλλὰ ὁ τιμήσων, καὶ φιλήσων, τὸ

32. Sane etiam de coenis, ut illas vo-
 biscum capiant, etiam hoc epistolae adden-
 dum putarunt, vos nunc solos, clausis ja-
 nuis, delicate vivere: si vero quandoque
 etiam illorum quosdam convivio excipere
 post longum intervallum velletis, plus mo-
 lestiarum quam hilaritatis coenae inesse, &
 pleraque ibi contumeliose in se fieri, ut il-
 lud, quod non de eodem vino bibant: Hercules!
 quam est hoc illiberale! atque reprehensione ipsi
 digni, qui non inter haec surgant, & discedentes
 vestrum vobis vos convivium habere jubeant.
 Sed ne vel sic quidem ad saturitatem se bibere ajunt.
 Vestros enim pocillatores, ut illos Ulyssis so-
 cios cera obturatas habere aures. Reliqua
 adeo sunt turpia, uti dicere ea dubitem,
 quae de carnum divisione & ministris di-
 cunt, qui vobis adsint, dum ultra mo-
 dum vos ingurgitetis, illos autem praeter-
 currant, & alia in hoc genere multa, je-
 juna illa quidem, & minime digna liberis.
 Suavissimum enim & maxime convivale est
 illa aequalitas: & praestest hanc ob causam
 convivii vestris aequus ille dapium divisor
 Bacchus, ut aequum omnes habeant.

33. Curate igitur, ut non amplius vos
 accusent, sed honorent potius amentque,
 minorum istorum participes, quorum
 vos

α ἰσοδαίτης] Sic Edd. ἰσοδαίτης Salm. ἰσοδαίτης Gell. δ Τιμήσων] Τιμήσων & φιλήσων El.

91. Καλαγυγιάσκων] Lucianus. V.

82. Δείπναι περὶ] Subaudi e superioribus, καὶ ἰσογυ-
 γιάσκων περὶ ὑμῶν περὶ δέπναι.
 95. Ὀδυσσεὺς ἐταίρους] Hom. Od. M. 173. M. du S.
 4. ἰσοδαίτης] Sic omnes Libri nostri. De Baccho
 usurpat Plutarchus hanc vocem, p. m. 692. AB. Pu-
 to tamen veram & genuinam vocem esse ἰσοδαίτην.
 Lege omnino Numeri 36. ultima verba; unde satis,
 si fallor, emendationis hujus ratio parebit. M. du S.
 Ibid. ὁ ἰσοδαίτης] Difficile forte fuerit dicere, quis
 sit ille ἰσοδαίτης, ὁ ἡγούμενος τῶν συμπόσιων. Α δὲ
 ἀγλαίων descendat ὁ ἰσοδαίτης, ut mox c. 36. habe-
 bimus συνδαιτῆρ, sed hic quoque nusquam est. Fal-
 lor, an est ἰσοδαίτης, quod Bacchi epitheton esse do-
 cet Plutarchus de EI p. 692. ante med. H. Steph. Δι-
 ούς δὲ & Ζεὺς ἰσοδαίτης & ἰσοδαίτης αὐτοὶ ἰσοδαί-
 ται. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ τῶν δαίμων ἰ-

σων, Homero familiaris, de qua Comment. ad II. A.
 468. it. Aschenaens I, 10. Lactitiae dator Bacchus ac-
 quum amat hodie, idem apud Graccos, qui συμπό-
 σιον, comibibium dixere, non convivium, merito ἡγού-
 μενος τῶν συμπόσιων est. In eundem convenit, quod
 est apud Harpocrationem & Suidam, ἰσοδαίτης ἐταίρος
 τις δαίμων, ὁ τὰ δημοῖα γύμνια & μὴ πᾶσι στυδαῖα
 ἐτάλει. Laudat Harpocration hic Hyperidem pro Phry-
 ne. Notum quam libenter Dionysia agitet hoc genus.
 Idem nomen est, quod apud Hesych. legitur ἰσοδαίτης,
 ὅς ἐστιν ὁ πλούσιος. ὡς δὲ ἄλλοι ὁ Πλούσιος οἶος.
 Certe id jam adnotatum video in Schrevelianae editio-
 ne, ubi etiam laudatur Menf. Att. lectt. p. 50. Lu-
 ciano quidem restituendum τὸ ἰσοδαίτην, mihi indu-
 bium est.

97. Πολλοί, καί] Οἱ πολλοὶ legisse videtur Inter-
 pres.

Vos sumtum non sentiat; quae tamen, ut munus, opportuno adeo ad usum tempore datum, perpetua ipsi memoria prosequantur. Et alioquin ne habitare quidem urbes possitis, nisi & pauperes in civitate habeatis, qui innumerabilia vobis ad felicitatem conferant: nec habeatis qui divitias admirentur vestras, si soli & privatim, & in tenebris fitis divites. Videat igitur vulgus, & admiretur argentum vestrum, & mensas, & amicitiae poculum sibi invicem propinent; atque inter bibendum considerent poculum, cujus pondus ipsi manu librando explorent, & argumentum quam accurate expressum sit? & quantum auri in illo artificio nitescat? Praeterquam enim, quod mansueti & humani audietis, etiam invidiam illorum evitaveritis. Quis enim invideat ei, qui impertiat sibi quod aequum est, atque donet? Quis vero non optet, quam longissime illum extendere aevum & bonis frui? Ut vero nunc habetis, teste caret vestra felicitas, invidiae opportuna sunt vestrae divitiae, suavitatis vita vestra experts.

34. Neque enim aequè jucundum, pulchro est, impleri solum, quod de leonibus ajunt & de genere luporum solivago: atque in convictu hominum dextrorum, & gratiam inire omnibus in rebus studentium;

ὀλίγων τέτων μέγα λαμβάνοντες. ὦν ὑμῶν μὲν οἱ δαπάνη ἀπαιτῶνται, ἐκείνοις δὲ ἐν χειρὶ ἡ χρεῖα ἢ δόσις αἰμίτης. ἄλλως τε, εἴθ' αἱ οἰκῆν δύνησιν τὰς πόλεις, μὴ ἔχῃ καὶ πεινῶν συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ὑμῶν συνιελόντων. εἴθ' αἱ ἐχούσιν τὴν θαυμαστότητα ὑμῶν τῶν πλεονέκτων, ἢ μόνον καὶ ἰδίᾳ καὶ ὑπὸ σκότῳ πλεονότητε. ἰδέσθαι γὰρ πολλοὶ, καὶ θαυμάσιον ὑμῶν τὸ ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ προποίνωντων φιλοφροσύνας, μέγα δὲ πόνοις ἀποδιδόσκειν τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴσως αὐτοῖς ἀγλαῖας ἀσπίδας, καὶ τὴν ἱστορίαν τὸ ἀκριβὲς, τὸ χρυσὸν ὅσον, ὃς ἐκάνθει τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστῷ καὶ φιλανθρώπῳ ἀκύνει, καὶ τῷ φθονεῖ ὑπ' αὐτῷ ἐξωγενήσεται. τίς γὰρ αἰνέσει τῷ κοινωνῶντι, καὶ δίδοντι τὴν μερίδα; τίς δ' οὐκ αἰνέσει εἰς τὴν μήκιστον ἀγλαῖαν αὐτὸν, ἀπολαύοντα τὴν ἀγαθὴν; ὥς δὲ νῦν ἐχέει, ἀμάρτυρος μὴ ἡ εὐδαιμονία, ὅτι φθόρος δὲ ὁ πλεόντης, ἀφθής δὲ ὁ βίος.

30. Οὐδὲ γὰρ εἰδὲ ὁμοίως ἡδὺν, οἶμαι, μόνον ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τὴν λέοντάς φασι, καὶ τὴν μονίαν τὴν λύκων, καὶ συνόντας δεξιῶν ἀνδράσι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι περιωμένους,

Διὰ τὴν ἀσπίδα] Bene sic Fl. P. S. Διὰ τὴν ἀσπίδα; male J. Ald. H. &c.

39. Φιλοφροσύνη] Φιλίας διέκδοσις. V.

pres. F. G. Scil. quia vertit, vulgus.

21. Ἰσως] Disce.

Ibid. Αἰτὸς ἀγλαῖας] Αἰτὸς ἀγλαῖας. Th. M.

Ibid. Καὶ τὴν ἱστορίαν] Sic forte legendum: τὴν ἱστορίαν τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ χρυσὸν ὅσον, &c.

22. Τὸ χρυσὸν ὅσον, &c.] Sic Libri omnes nostri.

Ibid. ὅς ἐκάνθει] ὅς, delendum videtur. F. G. Probo, & pro non scripto habeo.

31. Διόντις] (Vid. Bourdeler. not. additam) de Leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab Aeliano, de animalib. IV. 3. De Lupis contrarium usu satis notum est; conspiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam prodeuntes. Vid. quae supra ad Tim. c. 27. annotata sunt.

32. Καὶ τοὺς μονίαν τὴν λύκων] Censebat vir Clarissimus Godefridus Mullerus legendum esse μονίαν τὴν

συν. atque movebatur ex ratione quod lupi soleant bini incedere, at apri μονίαι dicantur, ut apud Lycophr. πρὸς μονίαν, quod confirmat Aelian. lib. 15. cap. 3. loquens de Thynnis καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σὺς αἰνέουσι, οἱ δὲ συνδυασίτις εἰς τὴν κατὰ τοὺς λύκους συννομήν. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Aelianus de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt, at hic fermo est de victu solitario lupi, lupus solus comedit. Itaque Timon Lucianus (post med.) statuit sibi μονίαν τὴν ἑαυτὸν καθάπερ τοὺς λύκους. Imo etiam μονίαν proprium videtur esse lupi adjunctum. Sic Antipater lib. 3. Anthol.

Μονίαν οὐκ ἀνέμοιο δορὸν λύκῳ ἄσκαποι ὠδρα.

Ἐκτατον.

Hinc etiam apud Suid. μονίαν est μονόλυνος. pro priori parte stat Hesych. Contra omnes MSS. Coddi. nihil mutare ausus sum.

FFf 3.

41. Παρ-

οἱ πόρτα μὲ καφὸν καὶ ἄφρονον τὸ συμπόσιον εἶναι, ἀλλ' ἐν μύθοις συμποσίων κοῖς, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθέσι, καὶ φιλοφροσύναις ποικίλαις συνέστον), οἷαι ἡδισταί, ὡς τριβαί, φίλοι μὲ Διονύσω, καὶ Ἀφροδίτῃ, φίλοι δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἀπαντας ἐς τὴν ὑπεραίαν διηγέμενοι, ὑμῶν δὲ ἐξιοτήτα φιλεῖα ὡς οὐκ ἐκείνοι. ταῦτα πολλὰ πρὶν αὐτῶν καλῶς εἶχεν.

Ἐπεὶ ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζουσιν (ὑποδάμεθα γὰρ ἔτι) οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνάσεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἂν ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργεῖς ἐσθῆτας, καὶ τὰ ἀκολεῖαν τὸ πλῆθος, καὶ τὰ δακτυλίων τὸ μέγεθος; εἰ λέγειν ὡς καὶ ἐπιβυλὰς, καὶ μίσση ὡς τὰ πονητῶν ἀναγκαῖον ἐγγίνασθαι πρὸς ὑμᾶς, ἢν μόνοι τρυφᾶν ἐβέλγη. ἂν μὲν γὰρ εὐξείας καθ' ὑμῶν ἀπειλῶσιν, σποτροπία, μὴ δὲ γένωσιν εἰς ἀνάγκην αὐτὰς καλεσθῆναι τὴν εὐχῆς· ἐπεὶ ἔτε ἀλλὰ τῶν γεύσεσθε, ἔτε πλεονέκτης, καὶ εἴτε λείψανον τὸ κυνός· ἢ φακὴ δὲ ὑμῖν σαπέρην ἐντέλειότα ἐξεί. ὅς δὲ καὶ ἐλαφρῶς

qui primo non patientur convivium esse mutum & vocis expertus, sed in fabulis convivalibus, & joci non molestis, & vario genere comitatis una versabuntur: quod genus suavissimae consuetudinis Baccho amicum & Veneri, amicum Gratiis. Tum vero postridie narranda apud omnes dexterritate vestra amorem vobis conciliabunt. Haec vero vel magno redimere bonum fuerit.

35. Namque interrogabo vos, si clausis oculis incederent pauperes, ponamus enim hoc; nonne vobis id molestum esset? non habentibus, quibus ostenderetis vestes purpureas, & pedissequorum turbam, aut speciem anulorum. Omitto dicere, fieri non posse, quin insidiae & odia contra vos concipiant pauperes, si vivere in deliciis soli velitis. Quae enim se vota contra vos facturos minantur, abominanda sunt; & absit, ut in necessitatem eorum votorum deveniant. Nam neque farcimen gustabitis, neque placentam, nisi si quid forte canis reliquerit: lenticula vobis saperdae tabernam habebit: aper & cervus dum assantur, furem

a. Ἐπιδείκναι] Ἐπιδείκναι Fl. b. μὴ δὲ] Ita Edd. vett. Mss. recentiores. c. Γένωσιν] Γένωσιν Fl.

36. Φιλοφροσύναις] Διξιόμοστος ἢ προσήμιος. V.

43. Εἰ μύοντες] Καμμύοντες, τυτίς ὀφθαλμοῦς κλύοντες. V.

55. Σαπέρην] Ὅτι αἱ ἀφύαι καλὰ μοῖς ἀποκαταμύονται ἐν τιταρχοῦνται σαπέρην λέγονται ἢ τὰ νύκτα τιταρχὴν ἢ γόνος ἢ Πωφλαγόνος φασί. V.

• Γένωσιν] Ita clare legebatur in Scholiaste nostro. Etymologici magni Auctor habet Ἰόνω.

J. Chr.

41. Παρασκιδνάσθαι] Vel contra omnes libros legendum arbitror, παρασκιδνάσθαι, ne abhorreat ab iustis, & συνίσταται. J. M. G.

43. Εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζουσιν, ὑποδάμεθα γὰρ ἔτι, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνάσεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείκναι τὰς ἀλουργεῖς ἐσθῆτας, &c.] Ait Saturnus divitibus, Si pauperiores taciti prent (singamus enim ita) nonne id maxime vos ureret, non habentes, quibus purpureas ostenderetis vestes? Sed τὸ ἐπιδείκναι hic nihili est. Scribe ἐπιδείκναι, vel quemadmodum habet Florentina, ἐπιδείκναι. J. J.

Εἰ μύοντες — βαδίζουσιν] Perperam vertitur: Si pauperes abirent taciti. Nam μύοντες βαδίζουσιν dicuntur, qui clausis oculis incedunt. Μύον hic est claudere oculos, quod aliter καμμύον & καμμύον dicitur. Recte itaque Schol. hic μύοντες, καμμύοντες, τυτίς ὀφθαλμοῦς κλύοντες. Neque ita optime cohaerent sequentia:

Nonne id vos ureret, quum sic non haberetis quibus purpureas vestras vestes ostentaretis. Nam licet pauperes taciti incederent per plateas, nihilominus videre poterant divitum vestes pretiosas, si vero clausis oculis, eas non videbant. L. BOS.

45. Ἐπιδείκναι] Fl. vid. J. J. In reliquis ἐπιδείκναι. M. du S.

Ἐπιδείκναι] Forte blandior medicina, & magis Graecissimum olens fuerit, si legamus αἱ ἐπιδείκναι. J. M. G.

Ἐπιδείκναι] Ἐπιδείκναι legendum videtur. F. G. Idem conjicit Cl. J. J. nec improbem; sed quia Florentinum ἐπιδείκναι longius recedit, ac defendi potest ex iis quae ad c. 4. v. ἐπιδείκναι, pro ἐπιδείκναι sunt indicata, vulgatum immutare non sustinui. J. F. R.

57. Ὀκταμύον μύον] Μάλας ἐπιδείκναι mallem. F. G.

58. Τύττω] Lego ψύττω, i. e. ταχύνω. Sic supra

Is.

nam de culina meditabuntur in saltum : & gallinae, ilicet ! contentis *alis* etiam implumes ad ipsos pauperes avolabunt : quod vero maximum , pincernarum formosissimi, calvi vobis uno momento fient , idque fracta insuper amphora. Ad haec quae tum dies festos deceant , tum vobis sint tutissima , statuite , & multam illis paupertatem levate , quos parva pensione *interposita* amicos habebitis minime contemnendos.

ὅπταρ μοι μελαζὺ δράσμων βυλεύουσιν ἐκ τῷ ὀπιανεύς ἐς τὸ ὄρεον ἢ ὄρνις ἢ ὑψι-
ταν καλατείνασαι, ἀπὲρ αὐταὶ παρ-
δοαυτὲς τῆς πένης ἐκπιτήσονται. τὸ δὲ μέ-
γιστον, οἱ ἀραιότατοι τῷ οἰνοχόῳ φαλακροὶ
ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ ὑμῖν γενήσονται, ὅτε
καλαγόντι καὶ ταῦτα τῷ ἀμφορεῖ, πρὸς τὰς
δὲ βυλεύουσι, ἀ καὶ τῇ ἐορτῇ πρέποντα γέ-
59νοιντ' ἂν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλές αἶμα, καὶ ἐπικυ-
φίζετε πολλὴν πένιν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου
τελέσματα φίλος ἢ μεμπτὲς ἔξωτες.

DIVITES SATURNO SALUTEM.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩΙ ΚΡΟΝΩΙ ΧΑΙΡΕΙΝ.

36. **N**imirum ad te solum scripta esse a pauperibus ista , Saturne, existimas ? Nonne etiam Jupiter diu est cum ab istis obtunditur clamantibus , & divisionem fieri postulantibus , & fatum accusantibus , quod inaequalem illam divisionem fecerit , & nos , qui nihil impertiri illis dignemur ? Verum novit ille , ut qui sit Ju-

Πρὸς γὰρ σε οἶμι μόνον ὑπὸ τῇ πένι τὰ
ταῦτα γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, ἐχὶ δὲ
70 καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώφω) πρὸς αὐτῶν ἀνα-
βοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα, τῇ ἀναδασμὸν
ἀξιόντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων πλεῖν τε εἰ-
μαρμένην ὡς ἀνισὸν τῇ νομῇ πεποιημένην, καὶ
ἡμᾶς ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μελαδιδόνα ἀξίω-
75 μεν; ἀλλ' οἶδεν ἐκεῖν) ἅτε Ζεὺς ὢν, παρ-
οἷς

δ' Ὀπταρ μοι] Bene J. P. Ὀπταρ μοι H. male. e ὑψιταν] ὑψιταν Ald. H. Fr. P. &c. ὑψιταν J. & Va. ὑψιταν Fl. & Schol.

58. + ὑψιταν κατατείνασαι] ὑψιταν ἐπὶ τῷ ταχέως διανομαῖν τάσσεται. V.

+ ὑψιταν] Sic edita & V.

Lexiph. c. 3. ὑψιταν κατατείνασαι legendum pro ὑψιταν, quod depravatum est. F.G.

ὑψιταν] Mea haec emendatio est , cum enim in omnibus legeretur ὑψιταν vel ὑψιταν, in Fl. & Schol. ὑψιταν voces palam depravatae. Ex Lex. c. 3. malui hanc reponere , quum illic recte usurpatam videbam. Add. de ὑψιταν Lex. c. 49. & confer Lex. A. c. 35. Una potest controversia moveri , rectene sic scribatur , an ut apud Hesychium est, ὑψιταν, quem consule etiam in ὑψιταν & ὑψιταν. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco , quae N. 23. leguntur. M. du S.

ὑψιταν κατατείνασαι] ὑψιταν habet Aldina posterior, quasi de auatibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola , ὀπιανεύς modo fit mentio πινγκιόν, id est gallinarum pinguium , quando nihil est , quod a nobilissima nos significatione depellat, Nimirum ὑψι-

τα legendum, atque interpretandum ex Hesychio, qui ὑψιταν , inquit, ἐπὶ τῷ ταχέως διανομαῖν λέγεται. Est igitur ἀνοματεποιημένη, illi σῖττα apud Theocritum simile : quod ad ludicras hasce minas , & actionem quandam , vitamque illis conciliandam oppido convenit : licet in seria oratione damnatum idem ὑψιταν κατατείνασαι putem Lexiph. c. 3, 79. J. M. G.

ὑψιταν] Obscundavi Solano, quia sic supra in Lexiph. c. 3. (ubi vide notas N. 79.) Et ὑψιταν manifeste falsum est ; sed vel ὑψιταν cum Fl. vel ὑψιταν scribendum ; quod cum utrovis more reperiam apud varios , non magni feci utrum reciperem , quia & ὑψιταν φύγη Alcipl. III. Ep. 24. f. ubi tamen Bergl. ὑψιταν etiam malit. J. F. R.

68. Πρὸς γὰρ σε &c.] Sciagraphia totius hujus dialogi est epistola 53. L. III. Alciptonis, vid. notam 1. Bergleri ad Alcipt. l. d. J. F. R.

οἷς τισιν ἡ αἰτία, καὶ ἀλλ' τὸ τοῦτο ποῦθεν αὐτῷ τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὅμως ἀπολογησόμεθα, ἐπεὶ ἄρχεις γε νῦν ἡμεῖς καὶ ἀπαντα πρὸ ὀφθαλμοῦ λαβόντες, ἀ γέγραφας, ὡς καλὸν ἔπικυρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς θεομοῖς, καὶ ὡς ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνευχεῖσθαι τοῖς πένησι, αἰεὶ διελθόντων ἔτα ποιῶντες, ἡ ἰσοδαιτητὰς καθεστῶτες, ὡς αὐτὸν μὴδὲ τὸ συνδαιτητῶν αὐτῷ αἰτίασασθαι τι.

Οἱ δὲ ὀλίγοι ἐν δεξιῇ δεῖσθαι φάσκοντες, ἐπιδὼν ἅπαρ αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνέισαν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις αἰτήντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθύς, μὴδὲ πρὸς ἑπὶ λαμβάνοιεν, ὀργή, καὶ μῖσος, καὶ πρὸ χειρὸς αἱ βλασφημίαι· καὶ εἴτι ἔπικυρεῖν ἡμῖν, ἀλλ' οἱ γε ἀκρόντες ἐπίστευον αὐτὸν, ὡς ἀκριβῶς εἰδῶσιν ἐκ τῆ συγγενότητος. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ δίδοντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προεμεθύμεν, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τὴν αἰτίαν καὶ αὐτὸν εἶναι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δειπνοῖς αὐτοῖς, ἀμελήσαντες τῆ ἐμπίπλευσαι, καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπειδὴ

pit, penes utros culpa sit, & ob id ipsarum preces illorum furda fere aure transmittit. Interim tamen causam apud te, qui nunc certe nobis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae scripsisti, ante oculos versarentur omnia, tanquam pulchrum esset auxilium ferre de sua copia indigentibus; & suavius, versari cum pauperibus atque epulari, semper faciebamus ita, aequo ipsi victu utentes, adeo ut neque convictor eorum, quod accusaret, haberet.

37. At isti, qui paucis initio opus se habere dixerant, cum semel fores iis aperuissent, alia super alia petere non desierunt. Si vero non omnia statim neque in ipso verbo acciperent; ira, & odium, & maledicta in promptu. Ac si quid mendacio nobis affingerent, credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex convictu scientibus. Itaque alterum de duobus, aut, si nihil dares, inimicum omnino esse oportebat; aut, si omnia illis diripienda permitteres, ipsum fieri statim pauperem, & unum eorum, qui ab aliis peterent.

38. Ac reliqua tolerabilia: in ipsis vero coenis non satis habentes impleri, & ingurgitare se; etiam ipsi, ubi plus quam

a ἰσοδαιτητὰς] Ex emend. Solani. ἰσοδαιτῶν G. ἰσοδαιτοι Edd. omnes. b συνδαιτητῶν] Sic jam bene Ambr. S. G. συνδαιτῶν cett. c αἰτῶν] Sic P. H. B. I. Fr. αἰτῶν J. Fl. Ald. S. d αἰτῶν] αἰτῶν V2. sola.

89. * Πάντα εὐθύς] Ἦτοι παρρησίας, ἢ ὅσα ἤθελεν. V.

1. Γαστρίζεσθαι] Γαστρίζεσθαι; ἢ λαμπρότερον τρέφασθαι, ὅτι πρὸς τὴν χρεῖαν, γαστρίμαργον. V.

† * Πάντα εὐθύς] Recte huc retulit hoc Schol. Solani, cum ante ad Ὀργὴν καὶ μῖσος referretur. J. F. R.

† λαμπρότερον] λαμπρότερον C. ut Schol. 14. Ἐταρ. Δ. M. du S. Scribe λαμπρότερον. J. J. Weisl.

83. ἰσοδαιτοι καθεστῶτες] Syntaxis quartum casum postulat. Rectius itaque Mf. ἰσοδαιτῶν καθεστῶτες, ὡς αὐτὸν μὴδὲ τὸ συνδαιτητῶν αὐτὸν αἰτίασασθαι τι. eodem citro illum exasperantes, ut convictor nihil possit accusare. J. G. G.

ἰσοδαιτητὰς — συνδαιτητῶν] In impressis omnibus legebatur ἰσοδαιτοι. Mf. Graevii ἰσοδαιτῶν quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum receperimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem Lector hic est, me, dum novum videor sensum vocis συνδαιτητῶν affingere, verum tantum

antiquumque ei asserere. Ubi enim usquam ostendas ἀφίστηναι de alio dictum quam de Arbitro? Quod minor fugisse hactenus & Lexicographos & virum summum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. S. & A. exstat; in reliquis συνδαιτῶν prae legitur.

94. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ δίδοντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προεμεθύμεν, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τὴν αἰτίαν εἶναι αὐτὸν εἶναι] Vitiosissima oratio. Emenda ocyus προεμεθύμεν, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiget. Queruntur divites de pauperum insolentia, & animo nullis, quae;

Iatis esset bibissent, vel formosi pueri, dum poculum praebet, manum stringebant, vel pellicem aut conjugem adeo tentare audebant. Deinde ubi vomitu opplevēre triclinium, postridie maledictis nos perstringunt; quam sitierint, quam famis victores fuerint, enarrant. Et si haec mentiri contra eos videamur, vestri illius parafiti recordare, Ixionis, qui communi dignatus mensa, dignationem aequalem vobis habens, ebrius cum esset, Junonis pudorem tentavit vir fortis.

39. Haec sunt & talia, quibus inducti decrevimus in posterum nostrae securitatis causa, non amplius accessum illis in nostras domus praebere. Si vero te arbitro ac vindice spondeant, moderata se, uti nunc ajunt, petituros, neque contumeliosum quidquam admissuros in convivii, in communionem veniunt, quod bene vertat, nobiscum epulantur. Etiam de vestibus, ut imperas, mittemus, ac de auro etiam, quantum aequum fuerit, insuper impendimus. Atque in universum nulla in parte deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobiscum agere desinunt, pro adulatoribus & parafitis amici sunt. Nos quidem, si & isti facere officium voluerint, nulla in re accusabis.

πλείω τῷ ἰκανῷ πείσῃ, ἢ παιδὸς ἀραίῃ, μῆλαξυ ἀναδόντ' τὸ ἔκκαμα, ἐνυξαι ἢ χεῖρα, ἢ παλλαγῇ, ἢ γαμετῇ γυναικὶ συνεχέιρησαν· εἶτα καλεμέσαις τῷ συμποσίῳ, ἐς ἢ ὑπεραίαν λειδορῶν ἡμῖν κατελθόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῷ συνῆσαν διηγόμενοι. καὶ εἰ σοι ταῦτα καλά φεύδεσθ' αὐτῶν δοκῶμεν, ἢ ὑμέτερον ὠδύσῃον ἀναμνήσθῃ, ἢ Ἰξίονα· ὃς ἀξιώθεῖς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἡραμεθυόεις ἐπεχείρει ὁ γενναῖος.

Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑφ' ὧν ἡμεῖς ἐβουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας ἡμετέρας ἕνεκεν, μὴκέτι ἐπίβαλον ποικίλ' αὐτοῖς ἢ οἰκίαν. εἰ δὲ ὅπῃ σὺ συνβοήγῃς, μέριαν δέσσεσθ', ὥσπερ νῦν φασί, μὴδὲν δὲ ὑβριστικὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσεσθ', κοινωνήτων ἡμῖν καὶ συνδουπνέτων τύχη τῇ οὐραγῇ. καὶ ἱματίαν, ὡς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ τῷ χρυσίῳ ὁπόσον οἶόν τε, καὶ προσδαπανήσομεν, καὶ ὅλως ἐδὲν ἐλλείφομεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφίεμμοι τῷ κατὰ τέχνην ὁμιλεῖν ἡμῖν, φίλοι ἀντὶ καλῶν καὶ παρὰ σίτων ἔσθωσαν, ὡς ἡμᾶς γε ἐδὲν ἀναιτιάσαι, καὶ κύνων τὰ δόσια ποιεῖν ἐβελόντων.

a Σωτήριος] Σωτήριος Fl. f' Ἐργασίας.] Sic Fl. Ἐργασίας cett.

quantiscumque beneficii & donis contento. Ades, inquit, ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non datus omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens, sive profundens, brevi plane pauper sit, & ipse unus mendicantissimus. J. J.

6. Καταλόγος] Rarior vocis usus, nondum puto satis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto

etiam alius, ut καταλόγος, ut καταλόγος, ut Latinum inveniri, &c.

Καταλόγος] Καταλόγος legendum videtur. F. G. Non video mutandi necessitatem. J. F. R.

13. Ἰφ' ὧν] Ἰφ' ὧν forsan. F. G.

14. Ἐργασίας.] Scribe Ἐργασίας. F. G.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ, Η ΛΑ-
ΠΙΘΑΙ.CONVIVIVM, SEU
LAPITHAE.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

PHILON ET LUCIANUS.

Φ Ι Λ.

P H I L.

Ποικίλην, ὦ Λυκίε, ἀφ' αὐτῆς Φασι
γεγονῆαί ὑμῖν χθές ἐν Ἀρισταίνετι
πρὸς τὸ δεῖπνον, καὶ τινὰς ἁ φιλοσόφους
λόγους εἰρηάζει, καὶ ἔριν ἐν σμικρὰν συζη-
ταί ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐφ' αὐτοῖς Χαρίν, καὶ
ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ
πρᾶγμα, καὶ τέλος αἵματι ἀφ' αὐτῆς
† συνείηται. ΛΥΚ. Καὶ πότεν, ὦ Φίλων,
ἡπίστατο Χαρίν ταῦτα; ἐγὼ συνεδέπην
μεθ' ἡμῶν. ΦΙΛ. Διονίχην, ἔφη, τῇ ἰατρικῇ
ἀκρόαται. Διονίχην δὲ, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, ἥ
συνεδέπην ἦν. ΛΥΚ. Καὶ μάλα; ἐμὴν
ἐξ ἀρχῆς γε ἐπ' αὐτὸς ἀπασιν παρεγένετο,
ἀλλὰ ὅτε μεσότης ἔχουσαν ἦδη τὴν μάχην,
ἐπέστη ὀλίγον πρὸς τὰ τραυμάτων. ὥστε

V Aria vos ratione tempus fefellisse
ajunt hēri in coena apud Aristae-
tum, & philosophos quosdam sermones ha-
bitos, & contentionem non parvam super
his ortam, ac, si non mentitus est Char-
inus, ad vulnera usque rem processisse, ac
sanguine dissolutam disputationem. LYC.
Et unde, mi Philo, sciebat ista Charinus?
neque enim nobiscum coenavit. PHIL. E
Dionico se dicebat audisse Medico. Fuit
autem, puto, ipse inter convivas Dion-
icus. LYC. Omnino; neque tamen ab ini-
tio inde omnibus ipse quoque interfuit;
sed sero, media fere jam pugna, paullo an-
te vulnere ipse supervenit. Itaque miror,
si

α φιλοσόφους λόγους] Λόγους φιλοσόφους B. Cod. sine O. β σμικρὰν] Sic Edd. Μικρὰν B. γ τραυμάτων] Πραγματῶν male B. δ σχεδὸν] Deest in B.

β σμικρὰν] Sic Edd. Μικρὰν B. γ τραυμάτων]

ΣΥΜΠ. Η ΛΑΠ. Συμπόσιον ἢ Λαπίθαι διαγράφονται.
ἡ ἀφ' αὐτῆς τῇ τοῖς ἐν τῷ γάμῳ τῷ Περικλῆτι τῷ τετιλι-
μένῳ· καὶ ἡ δὲ οἱ Κερταῖοι μεθύοντες, ἅτα τῶν τῷ Λα-
πίθην γυναικὶν ὑβριστικῶς ἐπιβήδου, μέχρι τραυμάτων καὶ
φόνου πρὸς αὐτὸν, ὅτε ἡ ἐπὶ πόλεμον πρὸς αὐτὸν ἀπο-
δῶν. τῷ Λαπίθην γὰρ τις γάμος ἐπιτελῶν, ἐκάλισε τινὰς τῷ

Λαπίθην, καὶ τινὰς τῷ Κερταῖον αἱ δὲ τῷ Κερταῖον ὁ
Εὐρυκλῆς μεθύοντες, τῷ γάμῳ ἐκάλισε βίαν αὐτῶν. κατὰ
σάβην ἐν αὐτοῖς οἱ Λαπίθαι, ἀτίμιμοι αὐτοῦ τῷ βίαν, καὶ
τὰ ἅτα, καὶ ὅτι τούτῳ σιωπηροῦσιν Λαπίθαι κατὰ τῷ
Κερταῖον ὁ πόλεμος. V. (Mato in Georg. C.)

* Ἀπομνηστικῶν] Ita C. recte, ex quo & sequentia restituta;
quum in V. legeretur male, ὅτι ἡμῶν γὰρ τῷ πόλεμῳ τοῖς ἐν
τῷ γάμῳ.

J. F. R.

† Τετιλισμένους] Γυμνασίου. C.

† Κατὰ] Καὶ Κερταῖον, omisso πόλεμῳ. Edita, quibus So-
lanus ita adscripserat: Deest in Impr. πόλεμῳ. Posterior ha-
jus Scholii pars in C. non exstat suo loco; sed in fine repe-
ritur: unde & ex V. ultima in Impresso manca restitimus.

ΣΥΜΠΟΣ.] Cave, Lector, ne sequaris Erasmus
hujus Dialogi Latinum Interpretem, ispe enim alie-
nus est ab auctoris mente.

J. B.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ] Bene Bergl. ad Alciph. III. Ep. 55.
No. 1. „ Eadem est oeconomia & inventionis ratio
„ in hac Epistola, quae in Luciani Symposio. dum
„ utrobique occasione convivii Philosophi tamquam
„ indecenter se gerentes perstringuntur, convenien-
„ tiam eandem habent haec duo nomina Alciphronis
„ [ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] quorum primum

„ denotat eum qui se ipsum vocat, alterum qui prae-
„ dicit est paratus: Et Lucianus Ετοίμαρις, (quem
„ videbis c. 21.) per allusionem a κλητός dictus, cum
„ alias talia sint a κλέος, quali paratus, si vocetur,
„ ut satis ostendit eod. c. 21. in epistola objurgatoria,
„ quam sine misere scriptam misit in convivio co-
„ ram omnibus legendam, quod a Convivatore praec-
„ teritus fuisset. Alciphronis autem haec Epistola to-
„ ta quasi sciagraphia est Luciani Symposii, ubi om-
„ nia quae hic intra modum consistunt, dilatantur
„ &

si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

2. PHIL. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, & ut acta sicut singula, vellemus, ad te nos ire iussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omnibus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, & ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos jucundissimo excipias, mihi quidem certe nullum eo jucundius: idque eo magis, quod sobrii in pace & sine sanguine; extra teli iactum epulabimur, sive senes vinolento furore turbarent convivium, sive juvenes, inducti nempe a mero & dicere, quae minime opus erat, & facere.

3. LYC. Nimis tu, Philo, acriter nobis petis, ut in vulgus efferamus ista & persequamur, narrandis quae per vinum at-

ταυμάζω, εἴ τι σαφὲς εἰπὴν ἐδύνατο, μὴ ὀρθολογησάσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν δεξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ φιλονεικία.

ΦΙΛ. Τοιγαρὲν, ὦ Λυκίνη, καὶ ὁ Χαρίνου αὐτὸς, εἰ βυλοίμεθα τάλῃθι ἀκούσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα, ὥστε σὲ ἡμᾶς ἦκειν ἐκέλευε· καὶ τὸ Διονίκιον γὰρ αὐτὸν εἰπὴν, ὡς αὐτὸς μὲν ὀρθολογένοις ἅπασιν, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τὴν λόγους αὐτὰς ἀπομνημονεύσαι, ἅτε μὴ παρέρχωνται τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροάμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάναις ἐξῆς ἡμᾶς ἡδίστην τακτικὴν ἐξάσαι, ἥς οὐκ οἶδ' ἂν τις ἡδῶν ἔμοιγε καὶ μάλιστα ὅσω νηφοῖες ἐρηγή, καὶ ἀναιμωτὶ ἔξω βέλους ἐξισόμεθα· εἴτε γέροντες ἢ ἐμπαρόντες τι ὥσθι τὸ δειπνόν, εἴτε νέοι, εἰπὴν τε ὅσα ἦκιστα ἐχρῆν ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ προαχθέντες, καὶ πράττειν.

ΛΥΚ. Νεανιώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν ταῦτα πρὸς τὴν πολλὰς, καὶ ἐπεξέναι διηγημένους πράγματα, ἐν οἷ-

ο Παρωγόντοις] Παρωγόντοις B. f. Φθόνους] Φθόνους B. h. Διηγούμενους] Διηγούμενους marg. A1.

g. Ἐμπαρόντας] Sic dedit Solan. Ἐπαρόντας Edd. &

30. Ἐξω βέλους] Δεξιότατα κέρρη] ταῦτα, ἀπὸ τῶν πόλεων ἐπὶ τῇ προκειμένῃ ἐπὶ τοῖς πόλεων. ἐπὶ τῇ τῇ πόλεων ἔξω φασὶ βέλους τοὺς δαστέρων τυγχάνουσιν βολῆς. ἰταῦτα δὲ, ἰπιδὴ ἐν τῇ ἡ ἐξίσαι πόλεων μόνον.

των συνιέντων, εἴτα τὰς γεγενημένα διηγεῖσθαι καθ' ἑκάστην πρὸς αὐτοὺς, παύσαι φησὶ, ὅτι διηγεῖσθαι μὴ προθυμίας ὑπὸ ἑδῶς ἀπὸ διαχρούμεν τῇ παρωγόντων. ἔξω γὰρ τυγχάνουσιν ὅτις τῇ χριστοῦ πόλεων ἐπὶ ἐκὶ παρωγίας. V.

5. Ἐξίσαι] Ἐξίσαι male Edita, & mox διηγῶν, pro quo διηγῶ ex V. dedit

M. du S.

5. & valde exaggerantur, plerumque supra fidem.

J. F. R.

ΦΙΛΩΝ] Idem haud dubie cui suum de Hist. Confer. librum inscripserat. Vide & hujus libelli finem, ubi eodem modo quo illic, compellat.

M. du S.

2. Ἀριστάντης] Hujus Dialogi personae omnes veterae. De hoc vide c. 5. Qui autem in Ἐρ. Δ. X. & II. memorantur Aristaeoneti, fictitii esse videntur.

M. du S.

Ibid. Ἐν Ἀριστάντῃ] Scil. οἶον, ut supra Philop. c. 38. ἐν Ἀμφιλόχῃ, & alibi frequenter.

J. F. R.

9. Χαρίνου] De hoc, cum persona Dialogi non sit, non opus est ut solliciti simus.

M. du S.

10. Διονίκιον] Vid. c. 20.

M. du S.

23. Παρωγόντοις] B. παρωγόντοις. Sed nihil mutandum.

M. du S.

27. Οὐκ ἂν φθόνους] I. e. non effugies nos convivio excipere, s. quin convivio nos excipias. F. G. Conf. supra

Fugit. c. 26.

Ibid. Φθόνους] Hic apprimè notandum in B. seu Ox. Codice legi φθόνους. quod hic quidem quadrare potest. Sed tritum adeo & elegans simul illud οὐκ ἂν φθόνους, ut loco moveri minime debeat. Quamquam si infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθόνους, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθόνους in ejus loco sufficeretur. Ratio enim nulla aut remotissima assignari potest, cur verbum φθόνους solum necessitatem importet, quam in ea phrasi semper designat.

J. F. R.

M. du S.

31. Ἐμπαρόντας] Ni viderem ejusmodi maculas tot editiones insidere, morari lectorem hisce pueret. In omnibus legebatur ἰπαρόντας in M. etiam B. M. du S.

35. Νεανιώτερα ἐκφέρειν] Strenue efferre in vulgus.

F. G.

37. Ἐπιέναι] Stylo persequi.

F. G.

Gg B 2

45. M.

οἶνω καὶ μέθῃ γενόμενα, δὴν λήθην ποιήσασα
αὐτῶν, καὶ νομίζουσιν ἐκείνα πάντα θεῶν ἔργα
τῷ Διούσκει εἶναι, ὅς οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν
αὐτῷ ὀργίων ἀτέλειται καὶ ἀβάκχευσι θεο-
εἶδεν. ὅρα ὅν μὴ κακῶν τινῶν ἀνθρώπων ἢ
τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζων, ἀ κα-
λῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καὶ ἀλιπρόντας
ἀπαλλάττει. μισῶ γάρ, Φησι καὶ ὁ ποιη-
τικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν. καὶ ὁ δὲ
ὁ Διόνικος ὀρθῶς ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρίνιον,
αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν ἢ ἐσλο-
κρασίαν καὶ ἀσκηδᾶσας ἀνδρῶν φιλοσόφων.
ἐγὼ δὲ, ἄπαγε, οὐκ ἂν τι ταῦτα εἴ-
ποιμι.

ΦΙΛ. Θρύπτῃ ταῦτα, ὦ Λυκίε. ἀλλ'
ἔτι γε πρὸς ἐμὲ ἔτι ποιεῖν ἐχρῆν, ἄκρι-
βῶς ὡς γινώσκων πολλὸν πλεον ἐπιθυμῶντά
σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκῶσαι καὶ μοι δοκεῖς εἰ-
σπυρήσεις τὸ ἀκυσσομένον, καὶ πρὸς κίονά

que ebrietatem facta sunt ; cum oblivioni
mandanda potius , & Dei , Bacchi , opera
putanda sint omnia : qui nescio an quema-
quam suis orgiis non initiatum , neque ope-
ratum Bacchicis sacris , praetermittat. Vide
igitur ne malignorum hominum sit accurate
exquirere talia , quibus in ipso convivio re-
lictis decet discedere. Namque Odi , ut
habet poëticum illud verbum , *convivium
memoro*. Nec bene Dionicus , quod apud
Charinum ista elocutus est , & hesternae
coenae reliquiis perfudit viros philosophos.
Ego vero , absit ne quid dicam ejusmodi.

4. PHIL. Delicias facis, Lycine. Sed
apud me certe hoc agere non conveniebat,
qui certo sciam, te multo malle narrare hoc
mihi, quam me audire: ac videris mihi,
si non habeas, qui audire velint, vel ad

CO-

a Έχην Έχην B. b Τῶν Omittit B. c Άκριβῶς Ός ἀκριβῶς οἶδα B. d Γινώσκων Sic B. f. B1. Ald.
H. Fr. S. Γινώσκων Fl. Γινώσκοντα P. B2.

48. Καὶ πολλὴν τὴν ἐσλοκρασίαν] Ἡλικὰ συνεπικύβη-
ται παρ' Ἀθήναις οἱ οἶκοι, ἐπὶ ἰσχυρῶν κρατῶν αὐτὸν ἐτίθεντο
καὶ εἰ τις ἐκαθεύδοντο μὴ πῶν τὸ ἴδιον κρατῆρα, πρὸς κατὰ

τὸ αὐτῷ κεφαλῇ ἐκίχοντο, καὶ ἐκαθεύδοντο τοῦτο ἐσλοκρασία.
ἴσως καὶ τὸ χρεῖν. ἔφαται ὅτι ἰταῦτα μάλιστα, ἀν-
τὶ τῷ ἔργῳ. V.

* Ἀλλόθεν] Non adgnoscent C.

45. Μισῶ — μὴ. c.] Vid. Plat. 1087. f. M. du S.
48. Καὶ πολλὴν τὴν ἐσλοκρασίαν καὶ ἀσκηδᾶσας ἀνδρῶν
φιλοσόφων] Malim Latine dicere: *et multa contumelia
aspergit philosophos*. Quam cum interprete: *et pri-
dianam hominum temulentiam divulgavit*. Vide Scho-
lia ad hunc locum.

H. V.
Ibid. Πολλὴν τὴν] Articulus retinendus. Amat enim
Noster post adjectiva cum addere. In Tex. c. 4. πολλῶν
τοῖς ἱμῶσι. Pro Imag. c. 16. πολλὴν τὴν εὐμέ-
ναιαν. Asp. c. 42. f. μακρὰν τὴν λόγον. Alciph. III. 390.
πολλὴν τὴν φιλοσοφίαν.

f. E. R.
Ibid. Ἐσλοκρασίαν] Sic Demosth. 152. A. M. du S.
53. Ἀκριβῶς γινώσκων] Ἰσοπέλοισι Luciani styli
properantibus.

Th. M.
Ός ἀκριβῶς οἶδα] Scripturam Mf. Ox. in textum re-
cepimus; vulgatam enim ἀκριβῶς γινώσκων palam
corruptam esse nemo non videt; pro qua B2. & P. re-
posuerunt ἀκριβῶς γινώσκοντα, quod si per Codd. li-
ceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem
venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, cre-
do, expiscetur; neque credo quidquam mutatum vo-
luisse, sed tantum prave exscripsisse.

M. du S.

Ἀκριβῶς γινώσκων] Illud δὲ ἀκρ. οἶδα, quod Solan.
in textum receperat, mihi glossa videtur, quae τὸ γι-
νώσκων exposuit per δὲ οἶδα, ut re vera exponendum
est; ac, si quid mutandum, γινώσκοντα potius ex P.
ac B2. reciperem; sed & has ex conjectura sic dedisse
suspico. Cl. Jans. ad Reviv. c. 13. f. soloecismum
id vocat, exempla tamen similis constructionis ad-
fert, atque eadem omnia, nimis severe, damnat.
Nam adeo frequens est nominativi usus pro obliquo,
ut id linguae genio tribuendum potius quam corripi-
endum sit. Et mihi hic perinde erit, absolutumne
nominativum cum Grammaticis voces, an partici-
pium exponas per periphrasim, qui scio. Diad. Sic. 2.
c. 35. pr. Ἡ τοῦ ἰδίου τερματῶν ὅσα τῷ χρέματι
— ἢ μεγάλῃ ἀεὶ δαπάνῃ, i.e. Quantum ad In-
diam &c. Idem ib. c. 48. οἱ δὲ, ἐκιδύοντες — οἱ μὴ
ἀπώλλονται. Ad priorem locum Cl. Wesf. duo similia
addit, & ad Commentt. Ael. 2. 11. & Gronov. ad He-
rodot. 2. 66. provocans, recte ait, rem esse vulgarem;
quare ex immensa copia quaedam tantum de nostro
subjungemus. si forte vincatur, nihil hic in Luciano
mutandum. Confer igitur praeter duo similia ὁμοίως
— ὁμοίως.

columnam statuatve cupide accessurus effususque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non sinas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere. LYC. Bona verba! Narrabo enim, quando ita cupidus es; sed ne multis dicas. PHIL. Nisi plane ego Lycini ingenium oblitus sum, ipse tu hoc melius feceris, & occupabis dicere omnibus, ne mea opera opus sit.

5. Sed illud mihi dic prius, Filione suo Zenoni Aristænetus uxorem cum daret, convivio vos excepit? LYC. Non: sed filiam ipse Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio collocavit, philosophanti.

τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἀν' προσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνεύρον ἀμυστί. εἰ γὰρ ἐβελήσω ἀπαλλάττεσθαι τὴν, σὺ δὲ εἰσέσεις με ἀθήκων ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἐξέεις, καὶ ὥσπερ κολυβήσεις, καὶ δέηση. καὶ γὰρ θρύβομαι πρὸς σέ ἐν τῷ μέρει καὶ εἰ γε δοκεῖ, ἀπίσμεν ἄλλω αὐτὰ πνευσόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε. ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, διηγήσομαι γὰρ, ἐπεὶ ὅτε ἔτα προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλὰς ἐρεῖς. ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ὀπιλέλωμαι Λυκίνω, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φθάσεις ἐπὶ τὴν ἀπασιν, ὥστε ἔδεν ἐμῷ δέηση.

70. Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἰπέ, τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενον γυναῖκα, εἰς τὰ ὑμᾶς; ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ ἢ θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς ἢ Κλεαρθίδα τῷ Εὐκρίτῃ τῷ δαιτυγῆϊ τῷ φιλοσοφῶντι. ΦΙΛ.

e. Ἐξέεις] Restitui ex Fl. pro ἔξεις quod erat in cett. & B. f. φθάσεις] φθάσει Fl. g. Διήγη] Et sic cett. cum Fl.

58. Ἀριστῆ] Ἀντὶ τῷ μῦθῳ, καὶ πλεονάζει τὸ εἶμα. V. 64. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν] Τὸ μηδὲν πρὸς ὀργὴν, καὶ τὸ ἀπὸ πρὸς μὴ πρὸς πολλοὺς ἱκανῶς. ταῦτα δύο καὶ ἀλλοιῶς ἔχουσιν.

τοτελῶν ῥημάτων κατ' ἑαυτὴν. Ἀττικῶν. τὸ μὲν πρῶτον, τὸ ἑξῆς ἑλλείπει. τὸ δὲ τὸ ἐπὶ. V. (ὡς πολλὰς παραδείκνυται addunt C.)

† Σχολῆ] Σχολῆ V. neutrum recte: nam debuit dicere πρὸς.

M. du S.

— ἀναχόρδοι, & Κρισταῖοι Ἀσπράται ad Fugit. c. 2. jam adlegata, (licet alia nominativi structura occasionem ibi praebente) etiam Cl. Gessnerus ad Philostr. c. 23. Et ex Novo Foed. Aeth. Aeth. XX. 3. Ποῖος τις μῦθος τῶν — ἐγὼ γὰρ γινώσκω. Apocal. III. 12. Ὁ νικῶν, ποιῶσιν αὐτὸν. Et v. 21. Ὁ νικῶν, δώσει αὐτῷ. Lys. Or. de Aristoph. bon. p. 348. Ed. Lond. ἀνέκω γὰρ ἔργον — ἵνα πολλοὶ ἐκπαιδῶνται ἐν ὑμῖν. καὶ (vel αἱ) ζῶντες μὲν πλουτῶντες ἰδύσκον, δαπανοῦντες δὲ, πολλοὶ ὧν τὸν δόξαν τὸν ὑμῶν ἐφύλαττον. Ibid. p. 349. Καθὰς τοῦτον ὁ Ἰσπανός — τότε τοῦτον τοῦτον τῶν ἡμετέρων ἔδωκεν ταλάντων ἑξήκοντα. Duoque alia in Indice Tayloriano. v. Nominativi pendens. Adde Kust. ad Aristoph. Plut. v. 277. ubi λαχὼν τὸ γράμμα, pro λαχόντες bene multis exemplis probat, Atticisque proprium docet; nec non Spanh. ad eund. vers. ac Thucyd. I. 2. p. 3. cum nota Hudow. Et Cl. Duker. in Indice, tit. Nominat. adf. Maittaire de Dialect. p. 82. Gram. ad Arr. Exp. Alex. I. p. 58. Clark. ad Hom. II. B. 681. & Z. 510. Et Schol. ad Aeschyl. Pers. v. 123. quem cum Salmasio de modo Ulur. p. 715. adlegat Doctiss. Abresch, in Animadv. ad Aeschyl. p. 170. Videbisque in poetis certe locum non esse mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam.

J. F. R.

54. Πολὺ πλέον ἐπιθυμῶντά σε ἐκείνῳ, ἢ ἰπὸ ἀκούσας. Πολὺ πλέον ἐπιθυμῶντά σε ἐκείνῳ ἢ ἰπ. ἀκ. Terentius Hecyra. Quasi non tu multis malis narrato hoc mihi, quam ego, qua percontor, scire, &c. Th. M. Si explicatio est, bene: Si emendatio, male; nam particip. hic idem quod infinitiv. Solam. adscripsi. Marcil. legere ἐπιθυμῶντά σε. quod unde habeat, nescio. J. F. R.

60. Ἐξέεις] Sic ut conieceram, Fl. In reliquis est ἔξεις, & in O. Ms.

M. du S.

Ἐξέεις] Quid est vulgatum ἔξεις, venies? quare lubeas Florentinum ἔξεις adripui, & retinebis in versione reposui.

J. F. R.

65. Ἀπὸ ἡμῶν] Pro ἀλλ' ἡμῶν ἔστω. &c. F. G. Habuimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat.

J. F. R.

69. Διήγη] Vides jam nihil peccatum esse supra sic edendo, T. 2. Icar. c. 14.

J. F. R.

70. Τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενον γυναῖκα] H. c. filio Zenoni uxorem despondens, non vero, uxorem ducens, uti habet versio; significat enim ἀγαθὰ καὶ ἡγεμονία. Uxorem despondens filio. Exemplum passim occurrunt.

H. V.

74. Τῷ Εὐκρίτῃ] Τῷ Σαφίῳ infra.

F. G.

ΦΙΛ. Παγκάλω, ἢ Δία, μυραλῶ, 75 PHIL. Pulcherrimo ita me Jupiter! adolescentulo, sed tenero adhuc & nondum nuptiis maturo. LYC. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc igitur, qui & honestus esse videretur, & animum applicuisset ad Philosophiam, insuper vero unicum in domo Eucriti divitis, sponsum praeoptavit ex omnibus. PHIL. Non parvam mihi narras causam, Eucriti divitias. Sed convivae quinam erant, Lycine?

LYC. Τῆς μὲν ἄλλης τί ἂν σοι λέγοιμι; 85 οἱ δὲ ἀπὸ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, ὅσους ἐθέλεις. οἶμαι, ἀκῦσαι μάλιστα, Ζηνοθεμῖς ἦν ὁ πρεσβύτερος, ὁ δὲ ἀπὸ τῶν τοῦ Ζηνὸς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ὁ Πικκλῆν, διδάσκαλος ὢν ἔτος ἑ τῷ Ἀριστῆνῳ υἱῷ, τῷ Ζήνωνι. ἦ δὲ ἀπὸ τῷ Δειπάτρῳ Κλεόδημῳ, οἶδα ἢ τῷ μύλον, ἢ ἐλεγκτικόν; ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικλῆρις Ἑρμῶν παρῆν, καὶ εἰσελθόντα 95 γε αὐτὸν, εὐθὺς ὑπεβλέποιστο οἱ Στωϊκοί,

PHIL. Pulcherrimo ita me Jupiter! adolescentulo, sed tenero adhuc & nondum nuptiis maturo. LYC. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc igitur, qui & honestus esse videretur, & animum applicuisset ad Philosophiam, insuper vero unicum in domo Eucriti divitis, sponsum praeoptavit ex omnibus. PHIL. Non parvam mihi narras causam, Eucriti divitias. Sed convivae quinam erant, Lycine?

LYC. Reliquos quid tibi dicam? de philosophis autem atque eruditis, quos, puto, audire cupis maxime, erat Zenothemis ille de porticu, & cum illo Diphilus cognomine Labyrinthus, Zenonis, Aristetaeni filii, magister? De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argutum illum & redarguendi peritum? Gladium & Falcem appellant discipuli. Verum Epicureus quoque Hermon aderat: quem statim, cum ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque

a Πλευσίῳ τῷ Πλευσίῳ τε τῷ B. b Τὸ πλεσιῶν] Τὸ πλεσιῶν B. sed vulgatum verum est. c Ὁ] Οὗ δὲ Fl. d Ὁ ἀπὸ] Artic. omittit B. e Τῷ] Omittit B.

89. Ὁ Λαβύρινθος] Λαβύρινθος ἢ οἰκῆμα * σκολιῶ-
τατος. καὶ ἐπειδὴ σκολιὸς ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσι, ἀπὸ τοῦτο

* Σκολιῶτατος] Ita Solan. contextit, pro vulgato σκολιῶ-
τατος. obtinueram, quia est melius, & punctio exigua; licet
haud addat, unde id hausserit. J. F. R.

87. Ζηνοθεμῖς] Eundem esse cum eo quem in Her-
motimo non nominatum exagitavit, facile evincit
utriusque avaritia & gula usquequaque similes. Con-
fer quae c. 11. & f. 32. occurrunt cum Ἑρμ. c. 11. &
80. M. du S.

Ζηνοθεμῖς ἦν ὁ πρεσβύτερος] Alciphron etiam Ep. 54. III.
Senem Stoicum primo loco nominat: παρῆν ἢ ἐν τοῖς
τοῖς Εὐκλείῳ ὁ Στωϊκός, ἔτος ὁ πρεσβύτερος. J. F. R.

89. Δίφιλος] Hic alibi non memoratur. M. du S.

90. Διδάσκαλος] Ordo: διδάσκαλος ὢν τῷ Ζήνωνι
ἵκναι τῷ Ἀριστῆνῳ. F. G.

Διδάσκαλος ὢν ἔτος τῷ Ἀριστῆνῳ, υἱὸς τῷ Ζήνω-
νι] Ita per suas distinctiones inepte discerpunt edi-
tores in Graecis ea quae conjungenda sunt. Ergo &
Benedictus Aristetesi Zenonis filii praeceptor. Quo quid
obscurius? & quis aliter haec adspiciat, quam facien-
tia Aristetum filium ac discipulum, Zenonem ve-

† ἐπικλήρις λαβύρινθος. V.

94. Καὶ κοπίδα καλοῦσιν] Μάχημα. V.

† Ἐπικλῆρις] Ita V. recte. Ἐπικλῆρις male Edit. M. du S.
† Κοπίδα] Παιδα ante editum prave.

ro patrem? At plane haec sunt inversa. Et quanto
praeclarior Erasmus, quod esset Zenoni Aristetesi filio
praeceptor? Id retine, & tolle ex Graecis importunum
comina. J. G.

91. Ἀπὸ τῷ Δειπάτρῳ] Alciphron. l. d. ὁ δὲ τῷ Δειπά-
τρῳ. J. F. R.

92. Κλεόδημος] Vid. Φιλοφ. c. 6. M. du S.

94. Κοπίδα] Plut. 1899, 2. docet hoc quasi cogno-
men jam ante de Chrysippo usurpatum, cujus statuae
ab Aristocreonte inscriptus hic titulus:

Τὸν δὲ πόν Χρύσιππον Ἀριστοκρεῶν ἀνέθηκε.

Τὸν Ἀκαδημαϊκὸν τραγῳδιῶν κοπίδα.

Vide & in Phorione de Ulyssae primus, ni fallor, usur-
pavit Eur. Hec. 134. Vide etiam nostrum Φιλοφ. c.
29. M. du S.

95. Ἑρμῶν] Hunc alibi non reperio, M. du S.

2. Ἰσκιῶς] Obscurus homo, M. du S.

Ibid.

ταῖς ἐνέσταντο, manifeste velut parricidam & impiatum hominem abominati. Hi Aristaeṇeti ipsius amici & familiares invitati ad coenam fuerant, & cum illis Grammaticus Histiaeus & Dionysodorus Rhetor.

7. Propter sponsum vero Chaeream Platonius Ion una coenabat, illius magister, venerabilis adspectu atque augustus, ipso qui vultu multum prae se ferret honestatis: quare Canonem illum vocant vulgo, ad mentem viri semper rectam respicientes. Advenienti igitur assurgere omnes, & illum, tanquam Deum aliquem, salutare: & omnino Dei alicujus inter homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis praesentia.

8. Cum vero jam accumbendum esset, praesentibus fere omnibus, ad dextram intrantium totum illum lectum mulieres occupabant, quae non paucae aderant; & inter eas sponsa, accurate velata, circumdata mulieribus: in lecto vero januae opposito

ὃ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινα παλαλοῖαν καὶ ἐναγῇ μυσταττόμενοι. ἔτοι μὲν Ἀρισταίνετο αὐτῷ φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, ἡ παρεκέκλητο ὅππῃ δειπνον, καὶ ζῶν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος.

Διὰ δὲ τὸ νυμφίον τὸ Χαίρειαν, Ἰὼν ὁ Πλατωνικὸς συνεστῆτο, διδάσκαλος αὐτῷ ὢν, σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς, καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γὰρ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὸ ὀρθότῃ καὶ γνώμῃς ἀποβλεπόντες. καὶ ἐπεὶ παρήλθεν, ὑπεξάνισται ὅσους πάντας αὐτῷ, καὶ ἐδεξιέοντο ὡς τινα τὸ κριττόνων, καὶ ὅλους, θεῶν ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἰὼν ὁ θαυμάσιος συμπάρων.

Δέον δὲ ἤδη κατακλίνεισθαι, ἀπάντων χειρὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖκες ὅλον τὸ κλιστήρα ἐκείνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι ὄσαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάντῃ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῇ γυναικῶν ἀεεχομένη. ἐς δὲ τὸ ἀντίθυ-

209

f Παρέκλητο] Παρεκλήντο male B. g Συνεστῆτο] Συνεστῆται male B. h Τὸ ἀντίθυρον] Sic B. Cod. T. ἡ ἀντίθυρον Edd.

98. Ἐναγῇ] Ἀκάθαρτος, μιαιφόν. G.

19. Αἱ γυναῖκες] Σημειῶν ὅτι ἐπὶ τῷ γάμῳ οἱ παλαιὸι τὰς γυναῖκας ἐπὶ μιᾷς τραπέζῃ τοῖς ἀνδράσι συνεισέταν.

5 Οἶμαι] Hoc οἶμαι adjecit M. du S. non addens unde.

Ibid. Διονυσόδωρος] Hujus nomen in hoc solo opusculo video. M. du S.

10. Καὶ ἐδεξιέοντο ὡς τινα τὸ κριττόνων] Et ut Deorum aliquem exceperunt, non vero, ut ille verterat, ὅς τις ἡμετέριον ex praestantioribus salutatum. Οἱ κριττοὶ sunt οἱ θεοὶ, ut recte Hesych. sic passim Graeci auctores & Lucianus nosse in Charidemo c. 12. πῶς οἱ κριττοὶ ἔχουσιν περὶ τοῦτο. ubi itidem perperam, qui majores habentur. Sequitur ibi mox ὅτι καὶ ἀπὸ τῶν θεῶν τοῖς θεοῖς. Item in Charidemo 6. 15. 23. & in Demonast. c. 11. L. BOS.

12. Ἰὼν] Φίλος. c. 6. M. du S.

16. Τὸν κλιστήρα] Hesych. Κλιστήρ. δῶροι, κλίμαι. A. E. M. Idem jam habebat F. G.

19. Ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον] Ἀντίθυρος, ellipsis pro ἀντίθυρον τοῦ τοῦ. Ipse Lucian. supra de Domo (c. 26.) κατὰ δὲ τὸ μῦθον τοῦ, ὅτι τὸ ἀντίθυρον: sed ubi le-

καὶ ἀντιπροσώπῳ αὐτὰς ἐκάλει τὸ ἀντίθυρον, ὅτι ἡ σεμνὴ οἶμαι. V.

gendum videtur, αὐτὸ τὸ ἀντίθυρον: aut potius τὸ ἀντίθυρον. A. E. M.

Ibid. Τὸ ἀντίθυρον] Cod. Ox. uti emendare statueram. In impressis omnibus τὸ ἀν. Vid. Alex. c. 16. M. du S.

Τὸ ἀντίθυρον] Supra Oik c. 26. diximus variari in genere, dubiumque esse, τὸ ἀντίθυρον, an ἡ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit Auctor. Et cum plerumque gignendi accusandique casu ap. alios occurrat, nihil inde conficias; nam c. c. quando Hom. Od. Π. 159. ait: Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης — cujus ibi generis est? Pollux plane omisit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49. habet analogum ἀμφίθυρον, ἢ ὁ Ὀμηρὸς ὁρσε-δύμῳ καλεῖ, ac femin. facit, ni ἢ ad ὁρσεδύμῳ referas; & cum paullo post ὁπάρθυρον & ὁπάρθυρον neutro gen. etiam dicat, videtur adjectivum esse, ut recte etiam statuit L. Bos de ellipsi, p. 161. Sed nondum sequitur inde, necessario τοῦχον intelligi, & masc. esse; uti enim fe-

mi-

γον ἢ ἄλλη πλεθὺς, ὥς ἕκαστος ἀξίας 20 alia multitudo, pro sua quisque dignitate, εἶχε.

Κατ' ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὐκρίτης, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνδοιάζοντο, πότερον χρὴ πρῶτον Ζηνοθεμίου ἢ Σταϊκόν, ἢ γέροντα, ἢ Ἑρμῶνα ἢ Ἐπικυρίου, ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκων, καὶ γένος τῷ πρῶτῳ ἐν τῇ πόλει. ἀλλὰ ὁ Ζηνοθεμίου ἢ Σταϊκόν ἐλύσει· εἰ γὰρ με, Φησὶν, ὦ Ἀρισταίνετ', δεύτερον ἀξίεις Ἑρμῶνα, τῷ τῷ ἀνδρὶ, ἵνα μὴδὲν ἄλλο 30 καλὸν εἶπω, Ἐπικυρίῳ, ἀπειμι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καλαλιπών, καὶ ἅμα τῷ παῖδα ἐκάλῃ, καὶ ἐξίοντι ἐώκει. καὶ ὁ Ἑρμῶν, Ἐχε μὲν ὦ Ζηνοθεμίου τὰ πρῶτα, ἔφη, ἀτὰρ εἰ καὶ μὴδὲν τι ἕτερον, ἱερεὺς γὰρ ὄντι 35 ὑπεξίτατος καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τῷ Ἐπικυρίῳ πᾶν καλαπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἦδ' ὅς ὁ Ζηνοθεμίου, Ἐπικυρίου ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίβετο, καὶ μετ' αὐτὸν ἦμος ὁ Ἑρμῶν, εἶτα Κλειόδημος ὁ Περιπατητικὸς, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκείνῳ ὁ Νυμφίος, εἶτ' ἐγὼ, καὶ πᾶς ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῷ ὁ Ζήνων ὁ μαθητὴς, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστιαίος.

ΦΙΛ. Βαβαί, ὦ Λυκίη, μουσεῖόν τι τὸ 45

9. E regione denique mulierum primus Eucritus, deinde Aristhaenetus: deinde dubium erat, utrum prius deceret, Zenothemium Stoicum quippe senem, an Hermonem Epicureum? Sacerdos enim erat Castorum, & primi in civitate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemis. Etenim, Si me, inquit, post Hermonem docet, virum istum, ne quid aliud sinistri dicam, Epicureum, discedo, solidum tibi relinquo convivium: & cum dicto puerum vocat, exiturum se simulat. Et Hermon, Habe tibi, inquit, locum primum Zenothemi. Verum, si nihil aliud, sacerdoti certe decebat concedere, licet Epicurum omnino contemneres. Ridere lubet, inquit Zenothemis, sacerdotem Epicureum! & cum dicto accumbit, & post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ion, & sub illo sponsus; tum ego & juxta me Diphilus, & sub illo Zeno discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, & Histiaceus Grammaticus.

10. PHIL. Vah, Lycine, Museum quod-

α Σω] Deest in Fl. δ ἵνα γὰρ ὄντι] Desunt in B. e Πάν] Et hoc omisit B. δ Ὁ Ζήνων] Jam artic. habet B. quem Edd. omiserant.

24. Ἐνδοιάζοντο] Ἡμφισβητοῦντο. V.

26. Τοῖν ἀνάκων] Τῶν Διοσκουρίων. Ἀννακας δ' ἔλεγον αὐτοὺς, καὶ Ἀνάκων τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

minum est, quando januam januae oppositam significat, ita quando de loco januae opposito usurpatur, neutrum fit, & μὴ forte intelligitur, aut τίς, ut Solan. vult: cumque supra in Alex. c. 16. neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet & hic ita dedisse; cumque supra l. d. dixerim usitatus maculium esse, id jam dictum nollem, etsi inveniri quoque masc. gen. non nego, ut hic in vulgato; & licet forte nos intelligatur, ut Gesn. existimat. Neque ἡ ἀντίθυρ quod Scholiast. supra notavit, improbo; verum tum acc. foret τὴν ἀντίθυρ. Neutra genus certe in aliis compositis usitatum, ut Ἀλέθιον, ὑπέρθυρον, πρίθυρον, Stephanus indicat, de ἀντίθυρ nihil fe-

re haber. Nec ego alia praeter jam indicata observavi, unde masc. gen. confirmetur.

20. Ὡς — ἀξίας εἶχε] De πρωτοκλισίᾳ vid. Buleng. & Strabonii antiqq. conviv. atque Olear. ad Philostr. III. c. 27. p. 118. N. 9. Ceterum ἀξίας genitivum esse usitatum in hac phrasi, non indiget probatione. Vid. tamen supra Jov. Trag. c. 7. N. 43.

26. Τοῖν ἀνάκων] Mausaeus (in Harpocrat.) & Gronovius (supra ad Tim. c. 10.) volunt hos a Castore & Polluce distingui; sed vid. c. 32. Unde liquere puto, eosdem hic intelligi; nisi etiam Διοσκουροί alii a Castore & Polluce statuendi sint.

36. Τῷ Ἐπικυρίῳ πᾶν] Lege Ἐπικυρίῳ τῷ πᾶν. M. V. La

quoddam mihi pro convivio narras, sapientium plerorumque virorum. Laudo equidem Aristanetum, qui in celebritate omnium exoptatissima, sapientissimos accipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuscujusque sectae flos sunt, non hinc quibusdam, reliquis non item, sed indiscretim omnibus. LYC. Est enim, sodalis, non de vulgo divitum, sed eruditionis amans, & majorem vitae partem versatur cum talibus.

11. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenseri, juscula & panificia & condimenta: copiose enim *aderant* omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Viden'*, inquit, *senem* (Zenothemin designabat; audiebam enim) *ut ingurgitas se palmentariis, quam oppleta jure illius vestis, & quantum statim post se pueri portigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sit testis.* Ego vero nihil opus habebam ostensuro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e specula videram.

12. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irruit Cynicus Alcidas, commu-

συμπόσιον διηγῇ σοφῶν ὅτι πλείων ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸ Ἀριστάντην ἐπαινῶ, ὅτι καὶ εὐκταιστάτῳ ἑορτῇ ἄγων, τὴν σοφωσοτάτης ἐστὶν πρὸς τὸ ἄλλων ἡξίωσεν, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἐκάστης αἱρέσεως ἀπανθισάμενος, ἔχει τὴν μὲν, τὴν δ' ἑ, ἀλλ' ἀμικτὰ ἀπανθισ. ΛΥΚ. Ἐστὶ γὰρ, ὃ ἐταῖρε, ἔχει τὸ πολλῶν τέτων πλεονείων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ πλείονος τῷ βίῃ τοῖς τοιούτοις ζῆντι.

Εἰσιδόμεθα ἔν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκεύαστο ποικίλα. πλὴν ὅθεν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καθαρθῆναι, χυμοὺς, καὶ σπέρματα, καὶ καρυκίας. ἀπανθισ γὰρ ἀφθονία. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸ Ἴωνα, Ὁρᾶς, ἔφη, τὸ γέροντα (Zenothemin λέγων, ἐπήκουον. γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται τὸ ὄψων, καὶ ἀναπέπληται ζωμῷ τὸ ἰμάστιον, καὶ ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἐστὶ ὀρέγει, λαμβάνει οἰόμενος τὴν ἄλλαν, καὶ μεμημένον τὸ μεθ' αὐτόν; δεῖξον ἔν καὶ Λυκίῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ ὅθεν ἐδόμην δεῖξοντός μοι τῷ Ἴωνι, πολὺ πρῶτον αὐτὰ ἐκ ὀφειλῆς ἐωρακώς.

Ἀμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπιστάσειν ὁ Κυνικός Ἀλκιδάμας ἀκλήτῳ,

[ὁ τῶν πλείων ἀνδρῶν] Ἀνδρῶν τὸ πλείων B. f Ἀνόν;] Ἐαυτὸν B. g Ἐπιστάσειν] Sic omnes.

59. Χυμοὺς] Ζωμοὺς. V.
Ibid. καὶ σπέρματα] Πλακούντας. V. (πλευκούντας. C.)
60. Καὶ καρυκίας] Ἀρτύματα. V.

70. Ἐκ ὀφειλῆς] Ἀπὸ ὀφειλῆς τέτυκ. V. (ἐ specula. C.)

V. La Croze. Lubens ita ederem, si in ullo libro reperirem.

42. Ἐστ' ἐγὼ] Philosophorum uni & Rhetori antepositur Lucianus.

62. Γέροντα Zenothemin] Similia habet Alciphro. III. p. 410. ubi Bergl. ad verba ὁ Στωικός ὑπὸ πλεονεξίας ἡγούχην, haec inter se comparat.

72. Ἐπιστάσειν] Malim ἐπιστάσειν. Vide Suid. v. ἐπιστάσειν & paroemiogr. in Μυκαῖν δὲ λυ. Vid. etiam supra Et. Δ. ultimo.

Ἐπιστάσειν] In omnibus libris nostris erat ἐπιστάσειν. Cl. Kusteri emendationem in textum recepit.

Ἐπιστάσειν] Cl. Bergl. ad Alciphro. III. p. 408. corrigit ἐπιστάσειν, quod ap. Aristoph. Pluto v. 804. rec. Tom. III.

Est legatur: Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπιστάσειν. Conf. omnino supra Dial. Meretr. XV. bis, nempe init. ubi ἐπιστάσειν, & med. ubi ἐπιστάσειν dedimus; licet Edd. ἐπιστάσειν, & vid. ibi notata. Unde & hic Bergl. ac Solano rursus obtemperandum fuerat, quia persicilis in his est lapsus amanuensum, sed propter nimia exempla quae pro —σειν a πῶτον, faciunt, sisto gradum, & jam fere malim nihil supra mutasse, quamquam nihil adeo peccatum, quum ἐπιστάσειν sit aptissimum. At vid. Epist. Sat. c. 23. med. ubi & παραπιστάσειν legitur, quod ex Diod. Sic. ibi firmo, aliaque a πῶτον composita, ita utendi potestate sumta, adfero.

Ibid. Ἀλκιδάμας] De hoc alibi nulla mentio fit.

τῷ, ἐκείνο τὸ καὶνὸν ἐπιχαριεντισάμε-
νῷ, τὸ Μενέλαον αὐτόμαλον ἠκούσα. τοῖς μὲν
ἐν πολλοῖς ἀναίχυντα ἐδόκει ποιεῖσθαι, 7
καὶ ὑπέκρυντο τὰ προχερότατα ὁ μὲν τὸ,
Ἀφραίνεις Μενέλαε ὁ δ',

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδαν
θυμῶ,

καὶ ἄλλα πρὸς τὸ χαρὸν εὐτοχα, καὶ χαρίεν-8
τα ὑποτονοῦζοις. ἐς μὲν τοὺς τὸ φανερόν
ἐδοῖς ἐτόλμα λέγειν ἢ ἐδεδόκεισαν ἢ τὸ
Ἀλκιδάμαντα, βόην ἢ ἀτεχνῶς ὄντα, καὶ
κρακλικώτατον ἢ Κυκλιῶν ἀπάντων, πᾶσι
ὁ καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ φοβερώτατον 8
ἅπασιν.

Ὁ δὲ Ἀρισταίνοσφι ἐπαινέσας αὐτὸν
ἐκέλευε θρόνον τινα λαβόντα ἢ καθίζεσθαι
ἢ ὡς ἴστωρ Ἰστιαίων τε καὶ Διονυσόδωρον. ὁ δὲ,
ἀπαγγέ, Φησι, γυναικίον λέγεις, καὶ μαλ-9
ταχὺν, ὅτι θρόνον καθίζεσθαι ἢ σκίμπος, 9
ἵσπερ ἢ ὑμεῖς ὅτι μαλακῆς ταύτης εὐνῆς

in illo venuste proverbio usus, *frange venuste*
Menelaum. Plerisque ergo impudenter vi-
debatur facere, itaque quae in promptu erant
maxime mustitantes subijciebant, alius il-
lud, *Hens Menelae, furis!* alius,

*Verum Agamemnoniae menti non ista pla-
cebant,*

80 & alia temporis illi opportuna & venusta
immurmurantes. Verum aperte dicere ne-
mo audebat: metuebant enim Alcida man-
tem, clamorū plane hominem & Cyni-
corum omnium vocalissimum: quam ob-
causam etiam videbatur Superior cacteris,
formidabilis quidem omnibus.

13. At collaudatum Aristaeus iussit
fella capta assidere ad Histiaeum atque Dio-
nyfodorum. Ille vero, *Aprage*, inquit,
*muliebri quiddam jubes ac molle, in sella as-
sistere, aut lecto, ut vos qui molli iſto cubila*

tan-

a Κοῦν] Κυκλιῶν B. b Ἐδεδόκεισαν] Ita O. & Fl. Ἐδεδόκεισαν Edd. cett. c Ἀτεχνῶς] Nihil aut, Fl. f.
P. & c. Forf. ἀγαθῶν. marg. f. Sed nihil est opus. d Κυκλιῶν] Κοῦν B. e Καθίζεσθαι] Καθίζεσθαι B. hic & mox
iterum: f Παρ] Παρ B. g Ἰστῶν] Bene B. Fl. P. H. Ἡμῶν f.

73. Ἐπιχαριεντισάμενῷ] Ἐπικαριεντισάμενῷ, ἐκ-
πῶν. G.

74. Αὐτόματον] Ἀλκιδάμαν αὐτόματον ἔλεγε. αὐτό-
ματον. αἱ δὲ αἰετοὶ ἐ γνήσιοι. ἢ δὲ τις μὴ τοιοῦτον
παρὰ τὸν σὺν τοῖς ἀνδράσι. καὶ ἢ ἀπὸ
Ἀλκιῶν ἐστὶν, Ἀλκιῶν ἐστὶν μὴ δικῶν Κυκλιῶν. κα-
λὸν γὰρ τις ἐστὶν διὰ τὸν ἵνα καλῶ, παρὶς ἐκ τῶν καλῶν
ἔστιν ἐστὶν ἄλλα ἐστὶν ἐστὶν ἐστὶν. τοῖς δὲ δι-
σι τὸ ἀπὸ τῶν ἱμερῶν. ἀλλ' ἢ παρὶς ἐστὶν ἱμερῶν καλῶ-
σαι. 1148. παρὶς Ὀμῆρ. Εὐβλάτῃ. Vide & reliqua illic.
At. . . . G. (Hos Alexidis versus emendatos a Ca-

saubono, & suis numeris restitutos invenies ad Athen.
p. 199. M. de S.)

77. Ἀφραίνεις] Μαράνεις, ὡς Ἀφραίνεις, ὡς Ἀφραίνεις. G.
81. ὑποτονοῦζοις] ὑποτονοῦζοις. V.

82. τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην] Ὁ ποιητὴς ἐπὶ Μενέλαον
βόην τὸν μάχην εἶπεν. ὁ Λυκίανος δὲ παρὰ τὸν αὐτὸν ἐ-
πὶ τὸν Ἀλκιδάμαντα, λίαν βίαν τὴν κραυγὴν. ὁ
βίαν δὲ ἐπὶ τὸν αὐτὸν, ἔστιν ἔστιν, ὁ ἐστὶν ἔστιν ἐστὶν ἐστὶν.
83. ὁ δὲ ἔστιν ἔστιν ἐστὶν ἐστὶν ἐστὶν ἐστὶν ἐστὶν. V.

91. Σκίμπος] Κραυγῶν, σκίμπος. G.

* Παρὶς ἐστὶν] Lege παρὶς ἐστὶν. M. de S.
† ὑποτονοῦζοις] Misere antea edebatur ὑποτονοῦζοις.

‡ Κραυγῶν] Sic edita recte. Κραυγῶν V.
§ ὁ] ὁ antea lectum. Mutavi M. de S.

74. Μενέλαον] Αὐτόματον δὲ ἀγαθῶν. & c. F. G.
Μενέλαον αὐτόματον. H. B. 468. M. de S.

76. Ἰστῶν] Ἰστῶν, i. e. citharam pulso, citha-
ra responso. epigr. hic ὁπῶντος ἐστὶν ἀντίχων, ἀντίχων.
α cithara metaphorica.

Ἰστῶν] I. c. ἀντίχων, ἀντίχων. Schol. Ari-
stoph.

Ἰστῶν] Singularis est in hoc verbo suavitatis, quam
declaramus e Longino f. 40. Reprehendit ibi rhetor
acutissimus numeros in oratione nimis molles & can-

ticorum numeris similes, unde hoc dicit consequi
apud auditores, ὡς ἐστὶν ἀντίχων τὴν ὁμιλίαν
καλῶς αὐτὸς ἀντίχων τοῖς λόγοις, καὶ φωνῆς, ὡς
ἐστὶν ὡς ἀντίχων τὴν βίαν. Quas iam animo
praecipiens consuevit oratoris clausulas, eas ipsi submissa
voce quasi subijciunt ac praeeant dicentibus, & c. Sum-
tum credo a citharoedis, cantus formulam leni fidium
pulsu subindicantibus. Ita cum Homericam formulam
praetexuisset impudentiae suae Cynicus, convivae alii
alios inter se memorare inceperunt, submissa tamen

vo-

*tamquam non supini accumbentes epulamini, subjēta veste purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inambulans simul in coena-
tione; fessus autem humi subiecto palliolo cubito nixus jacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit Aristænetus, siquidem ita manvis. Ab eo tempore per orbem circumiens Alcidas coenabat, castra subinde, ut Scythae solent, ad copiosiores pastum transferens, & circumferentes opsonia ministros prosequens.*

14. Verum dum pascitur, operosus tamen erat, qui de virtute & vitio interim disputaret, & aurum atque argentum sibi haberet derisui. Interrogabat enim Aristænetum, quid sibi vellent tot ac tanti calices, cum figlinorum idem usus esset? Sed eum, quum jam molestus esse inciperet, ad quietem in praesentia redegit Aristænetus,

μικρὸν δὲ ὑπτιοὶ κατακείμενοι, ἑστῶ-
τε, πορφυρίδας ὑποβελήμενοι. ἐγὼ δὲ
καὶ ὀρθοτάδην δειπνήσομαι, ἐμπεριπατή-
μα τῶ συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμωμι,
χαμαὶ καὶ τὸ τρίβωνα ὑποβαλλόμενος,
κείσομαι ἐπ' ἀγκῶν, οἷον τὸ Ἡρακλῆα
γράφουσιν. ἔτι, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρι-
σταίνε, εἴ σοι ἥδον. καὶ τὸ ὑπὸ τῆτι,
ἐν κύκλῳ περὶ ὃν Ἀλκιδάμας, ἐδείκνυ-
το οἱ Σκύθαι πρὸς τὴν ἀφρονετέραν νομὴν
μελεζαντιέμενοι, καὶ τοῖς περὶ φέρουσι τὰ
ῥήματα συμπερινοσάντων.

Καὶ μὲντοι καὶ σιτάρηρος ἐνεργὸς ἦν,
ῥετῆς περὶ κακίας μετὰ διέξιν, καὶ ἐς
τὸ χρυσὸν καὶ τὸ ἀργυρὸν ἀποσχώπην. ἥρῳτα
γὰρ τὸ Ἀρισταίνε, τί βύλον; αὐτῷ αἰ-
δοῦσάυται καὶ τηλαυταὶ κύλικες, τὴν κερα-
μεῶν ἴσα δυναμένων; ἀλλ' ἐκείνον μὲν ἦδη
δινοχλῶντα ἔπαυσε ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταί-
νε,

[Ἀρισταίνε] Deest in Fl. i. [Ἐστῶτε] Bene sic Fl. Fr. E. & C. [Ἐστῶτε] male J. & V. k. Κάμωμι] Γάμοις
male B. l. [Ἦδον] Ἦδον B. male.

voco, versiculos, ad retinendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti versibus: sufficiebat initia indicasse &c. Vid. quae de vi & τῷ in compositis diximus ad Opz. c. 16.

77. [Ἀρισταίνε] Hym. II. H. 109.

78. [Ἀλκ.] — [Ἀλκ.] Iliad. A. 24.

82. [Ἐδιδύκασαι] Mf. Ox. & Fl. recte. In reliquis

ἰδιδύκασαι.

[Ἐδιδύκασαι] Solan. jota deleta ἰδιδύκασαι fecerat pro vulgato ἰδιδύκασαι. Recte; ita enim formari solet. Et sic Herodian. VIII. 1. f. ἡλικὸς δὲ ἰδιδύκασαι. Et Diad. Sic. L. XIV. Et Herodot. VII. sub initium similiter ἀναδιδύκασαι. Ita διηρώγισσαι App. Al. p. 325. 1. Et quia Grammatici quos consului, nihil de hac terminatione plusquamperfecti, juvat addere. Nostitum supra Dial. Meretr. XIII. p. 316. hujus Ed. ἀναδιδύκασαι, & paulo post ἰδιδύκασαι. Non tamen in omnibus verbis id imitaret. Sed variatur & infra, c. 28. inter ἡδοναί & ἡδοναί.

[Ἰδιδ.] — [Ἀλκ.] Iliad. B. 408.

83. [Ἰδιδ.] — [Ἰδιδ.] Sic Impr. omnes & O. Mf. Ego δὲν ἀγαθὸν δῖον προσέειπα ἀπὸ Λυκίου manu minime dubito; & si Mf. Codd. copia esset, ita in optimis repertum iri confido.

84. [Κωμ.] Ita Mf. O. In Impr. Κωμῶν. M. du S.

85. [Ὅρα τὰς λαβύνας] Oportet imaginari rati-

nem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres κλῆτις, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicati, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quantum latus, in quo medio janua est. Sic convivae omnes & se invicem contueri possunt, & januam prospicere: & liber est in illo spatio accessus ministratoribus, & agroamatis. Hic jam impleti sunt tres lecti. Jubetur adferri sella alta Cynico, qua e regione Ἡμίτιος & Dionysodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbabant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis posset, & mensae si non accumbere uti caeteri, tamen assidere.

[Ἰδιδ.] — [Ἰδιδ.] Non opus est. καλίστως cum B. legere.

93. [Ἐστῶτε] In Ven. utraque mendose hic legitur ἑστῶται.

98. [Ὅρα τὸ Ἡρακλῆα γράφουσιν] Adleverat Cl. Hemsterb. Aristid. I. p. 63. ubi hunc locum notat Jebb. Igitur evolvi, & vidi Aristidis verba, p. 63. Edit. antiqu. (p. 35. novae) esse; ὃ τοῖσιν ἐπὶ πρᾶξις μόνον ἔχειται, ἔχει τις Ἡρακλῆος μνημονεύον, ἀλλὰ καὶ τὰς ἱστορίας τῶν βίῳ πολλῶν τοῦ ἄξιου. ὅλοι δὲ εἰσὶν ἀγαλματῶν αὐτοῦ τὰ πρῶτα. Ad quae Jebb. „Qualia fuerint haec simulachra, discere est ex iis quae scribit Lucian. in Sympos. (h. l.) De scyphis Herculanis „conf. Dempsterum in Antiqq. Rom.

ντ[⊙], τῷ παῖδι νέους εὐμεγέθη σκύφον
ἀναδύναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγγέαια. καὶ
ἄλκιφ' ἀρίστα ὀππινενοκίεσαι, ὅτε εἰδὼς ὅσον
κακῶν δέχῃν ὁ σκύφ[⊙] ἐκείν[⊙] ἐνεδεδόκη.
λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας ἐσίγησε μι-
κρὸν, καὶ ἐς τὴν ἀφ' ἧς καὶ αὐτὸν ἐαυτὸν
ἐκείν[⊙] ἡμίγυνε, ὥσπερ ἡπιλήκη, πῆξας
τὴν ἀγκῶνα ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸ σκύφον. ἐν
τῇ δεξιᾷ, οἷ[⊙] ὁ ὧν τῷ Φόλῳ Ἡρα-
κλῆς ἔπειτ' ἔγραφε δαίμν[⊙].

Ἦδη δὲ καὶ ἐς τὰς ἄλλας συγχῶς ἐ-
σοδείτο ἡ κύλιξ, καὶ φιλοτηαίαι, καὶ ὀμι-
λίας, καὶ φῶτα εἰσεκεχόμενος. ἐν τοσού-
τῳ δ' ἐγὼ τὸ παρὶς ἄλλα τῷ Κλεοδήμῳ
παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὡραῖον, ἰδὼν ἔπι-
μειδῶντα (χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα
τῷ ἐξείσεως, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἰτι
πρὸς τὸ γλαφυρότατον ἐπράχθη) μάλα
ἤδη παρεφύλαπτον, ὅ, τι καὶ μειδάσκει
καὶ μικρὸν ὁ μὲν προσήλθεν, ὡς δ' ὅλη-
ν ὁ μὲν τῷ Κλεοδήμῳ τὴν φιάλην ὁ
δὲ τὴν τε δάκτυλον ἀπέθλυψεν αὐτῷ, καὶ

quod innueret puero, uti scyphum illi da-
ret bene magnum, infunderetque meracius.
Ac videbatur sibi pulchrum quiddam ex-
cogitasse, nesciens quantorum scyphus iste
malorum initium dedisset. Caeterum sum-
to illo tacuit paullulum Alcidas, atque
humi abiectus jacuit seminudus, ut minatus
fuerat, erecto nixus cubito, tenens dextra
scyphum, qualis ille apud Pholum Hercules a
pictoribus ostenditur.

15. Jam vero ad alios etiam frequenter
commeare calix, jam amicitiae pocula, &
confabulationes, jam inferri lumina. Inter
haec ego adstantem Cleodemo puerum,
pocillatorem formosum, subridere videns,
(oportet enim, puto, etiam, si qua prae-
ter ipsam quasi substantiam convivii accide-
runt, ea dicere, in primis si quid actum
est venustius) diligenter jam observabam,
quid demum rideret? Neque ita multo
post ille quidem accessit velut recepturus a
Cleodemo phialam. Hic vero & digitum il-

α Ἀναδύναι.] Restitui ex B. & Coll. Δούται Edd. β ὦν] Ἀπὸ B. frustra. γ Περισοδεῖτο] Περισοδεῖται
Th. Mag. in Δούται. Ἐπισοδεῖτο Coll. In vulgato conspirant Edd. & B. δ Εἰσεκεχόμενος.] Εἰσεκεχόμενος. B.
ε Γλαφυρότατον] Γλαφυρότατον B. & Coll. f' ὅ, τι] Ὅτι Edd. male.

13. Σκύφον ἀναδύναι αὐτῷ [ἔρ. ἔγγ.] G.
21. Τῷ Φόλῳ] Φόλ[⊙] ἔγγιστο τῷ Κεταύρῳ καὶ, παρ' ἧ
ἐπεμειδάσκει Ἡρακλῆς. V.
23. Περισοδεῖτο ἡ κύλιξ] Ἐκπύτο, ἐκπύματο. F.
(Προσέφωτο C. pravc.)
24. Φιλοτηαίαι] Φιλίαι, φιλικαὶ δεινότητες. G.

* Τόνον] Omissum in Editis. Addidi ex V. C. & G.

25. Ἐν τοσούτῳ] Ἀπὸ τῷ μὲν καὶ τούτῳ, ἢ ἀπὸ τῷ
ὡς ὅτι ταῦτα ἔγγιστο. V. (ὡς ἡ ταῦτα ἔγγιστο. C.)
30. Γλαφυρότατον] Ἦδη. G.
31. ὅ, τι] Ὅτε αἰτιαλογικὴ σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀπ'
ἀναφορῆς ἀπὸ τοῦ ὅ, τὸ τί παρὶς αὐτῶν Ἀττικῇ
ἔστι. V.

M. du S.

13. Εὐμεγέθη σκύφον] Εὐμεγέθη κύλικα Alciph. III.
P. 353. ubi Bergl. & cetera cum Lucianis comparat.

J. F. R.

14. Ἀναδύναι] Ita Cod. Ms. Ox. & Coll. recte; nam
proprium est in ea re vocabulum. Θ. Δ. IV. M. du S.

21. Ὁ παρὶς τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς.] Fieri nequit, ut si
quis Benedicte versionem intuens Herculem Pholensem,
ullo modo concipere possit ea Latina facta esse ex his
Graecis, qui ita eximium illum Leonardum Augustinum
deduxit, ut monuimus in praefatione ejus gem-
inis praefixa, quod tamen tunc non advertebamus.
Sola Gallia est hujus putidi commenti origo. Nam do-
ctior Erasmus noster rectissime dederat, Herculem a-
pud Pholum.

J. G.

Ibid. Παρὶς τῷ Φόλῳ] Recte Scholiafles quis fuerit
docet. Fabulam exhibet Apollodorus II. 46, B. Adde
Polyaen. Strat. I. p. 10. quem omnino lege. M. du S.

22. Δαίμονες] Δαίμονες pictorum esse, vid. Cl.
Hemsterh. T. I. Somn. sive Luciani vita c. 8. J. F. R.

23. Περισοδεῖτο] Hoc verum esse, adeoque Th.
Mag. emendandum, vid. supra. Alciph. III. Ep. 55.
p. 408. καὶ τὸ φιλοτηαίαι συγχῶς ἐκπύματο, ubi
Bergl. haec Luciani quoque contulit.

31. Ὅτι ἐμειδάσκει] Iterum ὅ, τι scribendum,
id quod requirit sensus. Recte Interpres, quid ride-
ret.

49. Περισοδεῖται] Praesto esse: ἀδραστε. Ita in Euphr.
Mith. XXVI. 53. παρὶς τῷ μὲν καὶ τούτῳ ἢ ἀπὸ τοῦ
γὰρ.

illius strinxit, & drachmas puto duas dedit una cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum ridere denuo, sed pecuniam, puero, non observavit. Illo itaque non sumente, strepitum cadentes duae drachmae ceciderunt, utrisque, quod aperte observares, erubescens. Dubitabant proximi, utrius essent nummi, negante puero sibi excidisse, Cleodemo autem apud quem fuerat strepitus, a se abjectos dissimulante. Neglectum itaque hoc & praetermissum, quod non multi vidissent, praeter solum, ut mihi videbatur, Aristanetum. Transtulit enim puerum paullo post, quem nemine sentiente exire juberet, & Cleodemo adstare nutu imperavit aliquem de exoletis jam & robustis, mulionem quendam aut equisonem. Et hoc quidem sic abiit magnae sane ignominiae Cleodemo futurum, si prius inter omnes percubisset, neque extinctum statim fuisset, dextre Aristaneto vinolentam libidinem accipiente.

δραχμας δύο, οἶμαι, ἔ συνανέδωκε μὲν ἡ φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸ δάκτυλον ἡ θλιβόμενον αὐτῷ ἐμεύσασεν, ἢ μὴν συνῶδεν, οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξιμὴν ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέρχον ἐκπεσῶσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἀμφω μάλα σαφέως. ἠπόρουν δὲ οἱ πλεῖστοι, ἢ τινὲς εἴη τὰ νομίσματα, τῷ μὲν πατρὶος δεξιμὴν μὴ ἀποβεβληκίαναι, τῷ δὲ Κλεοδήμῳ καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσηκουμένην τὴν ἀπόρρην. ἡμελήθη δ' ἐν, καὶ παρώθη τῷτο, ἢ πάντων πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τῷ Ἀριστανέτῃ μετέστησε γὰρ τὸ παῖδα μικρὸν ὑπερὸν ἀφανῶς ὑπεξαγαγόν, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παρωστῆναι διένειυσεν τὴν ἐξάρων ἥδη, καὶ καρτερῶν, ὁρεακόμον τινα, ἢ ἱπποκόμον· καὶ τῷτο μὲν ὡδὲ πως ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύτης αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη ἡ ἀσφαοιτῆσαν εἰς ἀπάντας, ἢ ἀλλὰ μὴ κατέσθη αὐτῷ στίχα, δεξιῶς πάντων τῷ Ἀριστανέτῃ τὴν παρωστῆν ἐνέγκατ'.

○

g. Συνανέδωκε] Συνέδωκε B. h. θλιβόμενον] θλιβόμενον B. i. Ὁρεακόμον — ἱπποκόμον] Ὁρεακόμον — ἱπποκόμον B. k. Διαφοιτῆσαν] Ita Edd. omnes, & sic B. etiam, teste Solan. Διαφοιτῆσαι P. l. Ἄλλα μὴ] Ἄλλε μὴ P. sola.

50. Ὁρεακόμον] Τὸν ἐπικαλούμενον τὸν ὄρειον. V.

γῆρας ἀγγέλλων. Ubi Rev. J. Elph. hoc Luciani aliaque addentem vide. Adde Nostrum supra Deor. Dial. XXIV. ubi Mercurius dicitur παρωστῆσαι τὸν Διὸς.

J. F. R.

50. Ὁρεακόμον] Lege ἱπποκόμον. F. G. Et sic quoque, media brevi, Pollux. Alii promiscue. Suidas utrumque habet; sed fixit differentiam, Ὁρεακόμον montium, & ἱπποκόμον mulorum custodem faciens, ut Stroph. quoque notavit, quod si verum, vulgata Luciani scriptura non erit sollicitanda.

J. F. R.

53. Διαφοιτῆσαι] Cave, cum P. quicquam hic mutatus; recte enim omnia habent, quod sexcentis ejusmodi locis, si liberet, confirmare possem. M. du S.

Διαφοιτῆσαι] Et si φάσμα fere perpetuo cum participio constituitur, ut Libani. Ep. 224. p. 208. ἰσθὶ συμμύζει. Nostr. Vis. An. c. 26. Tax. 2. Diff. cum Hes. 8. Fugit. 27. tamen & cum infinito Alciph. III. 3. f. & ep. 41. p. 362. Sed recte Solan. ait, lectiorem P. non audiendam.

J. F. R.

54. Ἄλλα μὴ κατέσθη αὐτῷ] Ἄλλε μὴ κατέσθη αὐτῷ. Th. M.

Ἄλλα μὴ κατέσθη αὐτῷ] Illud μὴ non mutandum cenfeo in μὴ, uti voluit Marcellinus: nec κατέσθη verendum active, ut fecit Interpres; sed passive, ita enim saepe apud optimos quosque auctores. Verto igitur & haec, ut praecedentia: Si prius ad omnes pertinasset ea res, & non statim fuisset extincta. L. BOS. Ἄλλα μὴ κατέσθη &c.] Servavi μὴ quod longe plurimas habebant, sed puncto ante ἄλλε in comma mutando, ut nexus esset, pudori fuisset, nisi. At si punctum serves ante ἄλλε, quod in plerisque erat, μὴ commodius foret.

J. F. R.

55. Δεξιῶς πάντων τῷ Ἀριστανέτῃ τὴν παρωστῆν ἐνέγκατ'.] Interpretantur inducē dextre admodum temulentia. Desideratur alius, qui illud inducē interpretetur. Quid enim id sibi vult? At Luciani scopus est, tolerante Aristaneto admodum dextro temulentiam, non exasperato ad hoc factum in pueri sui tentatione. Herodianus libro 1. Ταῦτα χαριζόμενος ἔφηεν τι εἶ παρωστῆς τὸν, ὡς ἐπὶ τὸν τοσούτον ἐνδοχόμενον.

J. G.

Ὁ Κυνικός δὲ Ἀλκιδάμας, ἑπεπώνη
 ἦδ' ἤδη, πωτόμενος ἢ τις ἢ γαμινδύνη
 παῖς καλοῖτο, σιωπὴν ὄψα χείλας μεγά-
 λη τῇ φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας,
 Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλῆες
 δὲ χηγέτη. ὥς δ' ἐγέλασαν ὅτι τὴν
 ἀπάντες, Ἐγέλασάν τε, εἶπεν, ὦ καθάρμα-
 τα, εἰ τῇ νύμφῃ ὠρεῖσιν ὅτι τῇ
 ἡμετέρῃ θεῷ τῷ Ἡρακλῆϊ; καὶ μὴ εὖ εἰ-
 δέναι χρὴ, ὥς ἦν μὴ λάβῃ παρ' ἐμῆ
 σκύφον, ἔπολε ταῦτ' ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοι-
 το, οἷόν ἐγώ, ἄτρεπτον μὲν ἀλκὴν,
 ἐλεύθερον δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ ἔτι
 καλῆρόν· καὶ ἅμα παρ' ἐγὼ αὐτὸν μάλ-
 λον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχρὸν. αὐτὸς ὅτι τῇ
 τοῖς ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὅς ἀγανα-
 κτήσας ἐκάνιστο, δριμύτην καὶ ὀδυρομένην
 βλέπων, καὶ δὴλόν ἦν ἔχειν εἰρήνην ἄσαν.
 τάχα δ' ἂν τινὲς καθίκετο τῇ βακίῃ, καὶ
 εἰ μὴ χεῖρ χαρὸν εἰσεκεκόμιστο πλάκῃ
 ἐμμεγέθυς· πρὸς ὃν ἀποβλέψας ἡμερώτε-
 ρον ἐγένετο, καὶ ἔλκε τῷ θυμῷ, καὶ ἐνεφο-
 ρεῖτο συμπεριπύων.

Καὶ οἱ πλεῖστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς με-

16. Cynicus autem Alcidas, qui jam
 abbibisset, percunctatus quomodo sponsa
 vocaretur, imperatoque silentio, magna
 voce, directis in mulieres oculis, Propina
 tibi, inquit, Cleanthi, Herculis ducis atque
 principis poculum! Ridentibus autem ea de
 causa omnibus, Ristitis, inquit, pugnament-
 ra, quod sponsae propinavi, advocato Deo no-
 stro Hercule? Quin bene noritis, nisi capiat
 a me scyphum, nunquam illi talis nascatur
 filius, qualis ego, invictus viribus, liber a-
 nimo, corpore autem ita robustus! hic magis
 se, ad summam usque turpitudinem, de-
 nudabat. Rursus propter haec ridere con-
 vivae, & ille indignabundus surgere, atrox
 quiddam & furiosum cernens, ut manife-
 stum esset, illum quietem non amplius
 sustinere. Forte alicui impacturus erat cla-
 yam, nisi tempestive illata esset placenta be-
 ne magna: conjectis in hanc oculis fiebat
 mansuetior, ac, dimissa ira, prosequens il-
 lam se ingurgitabat.

17. Et jam plerique ebrii, jam clamore ple-

a Ἐπεπώνη] Ἐπεπώνη B. b Προπίνω] Προπίνω Fl. c Ἐπ'] Ἀπὸ B. d Ἦν μὴ λάβῃ] Εἰ μὴ λάβῃ B.
 e Ἀτρεπτον] Ἀτρεπτον B. f Εἰσεκεκόμιστο] Εἰσεκεκόμιστο B.

59. Πᾶς ἰκαλεῖτο] Γράφεται ὡς καλεῖτο. V.

61. Προπίνω σοι] Σκοπεῖ τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἡ-
 ρακλῆϊ ἀρχηγέτη. ὁ γὰρ ἀνθρωπίνος φησὶν εἰς τὴν πρακ-

* Τῶν] Reliqua non erant in Scholio C. Sed in Exc. &
 V. habentur.

57. Ἐπεπώνη] Nondum biberat, certe poculum
 non exhausserat, utpote qui mox propinaturus descri-
 bitur. Quin & supra c. 14. Poculo illi malorum e-
 minium causa tribuitur: in Ox. est ἐπεπώνη. Sed ni-
 hili hoc, quid statuam, nescio. Tandiu enim ja-
 cuisse hanc belluam, nec quidquam interea bibisse,
 verosimile non fit.

61. Προπίνω] Ἡρακλῆϊ] Sic apud Philostr. p. 34.
 Διὸς, ἔφη, σκώπτει ἡδ' ἡμᾶς. Legi autem, si verum
 meretur Scholium quod ad haec verba monachus haud
 dubie vinosus adscripsit, unde discas ab iis senectutem
 Βερεῖς virginis strenuῶς πολεῖν solitam. Quid non Ebri-
 tas delingat? quot bibendi incitamenta, quaeuolent!
 Salus praesentium, absentium amicorum, amicorum,

βίαν * τοῦδ', ἢ τὴν ὀργάνον. διὸ γὰρ λέγειν, προπίνω σοι τὸ
 σκῆψον ἡμῶν. ἢ προπίνω βασιλεῖ καὶ πονηρῷ, ἢ προπίνω συμ-
 μαχίῳ ὁ θύομαι, καὶ ἐπὶ τῷ ἀλλοτρίῳ ὀμολογῶ. V.

+ Μεγέθυ] In Impressis omissum, inferui ex V. & G.
 J. F. R.

paucorum, & apud nos Anglos Regum, epule fac-
 quo iplius. Pudet hunc opprobria nobis, &c. Hoc
 Scholium cum olim Praetuli venerando, & eruditio-
 ne omnibusque probis artibus illustri. Laetio Vige-
 nienti Episcopo ostenderem. Nos ergo, inquit, non
 primi casu insaniam insanimus! & imprudentia ex-
 empla sequimur hominum, saeculorumque vilissimu-
 rum!

61. Προπίνω σοι] Olear. ad Philostr. II. 7. N. 1. b. J. F. R.
 161. Ἡρακλῆϊ ἀρχηγέτη] Subaudi πόλιν. F. G.
 68. Ἀτρεπτον] M. Ox. rectius, mea quidem sen-
 tentia, ἄτρεπτον. Luciano tibi etiam usurpatum M. Ox.
 a. 3. sed & vulgata ferri potest; quam ideo loco mo-
 verē nolimus.

M. de S.
 82. Ad-

plenum convivium. Dionysodorus enim rhetor ibi dictiones quasdam per vices recitabat, laudantibus ipsum, qui a tergo adstant, servis. At qui post ipsum accumbebat Histiaeus Grammaticus, consuebat versiculos, collatis in unum Pindari & Hesiodi & Anacreontis quibusdam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum conficeretur. In primis autem illa, quasi futura praediceret:

Contulerunt clupecos: &c,

Hic vero gemitusque fuit clamorque virorum.

Zenothemis legebat captum a puero libellum, minutissimis scriptum literis.

18. Intermittentibus vero paullum pro more, qui opsonia inferebant, curaverat Aristaeus, ne illud quoque delectationis expers tempus esset, aut vacuum, iussio introite ridiculario scurra, dicereque aut facere quiddam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur. Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite relictis erectisque pilis. Hic saltat fracto

τὸν ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ ἐ αὐτῷ ῥήσεις τινὰς ἐν μέρῳ διεξήκει, καὶ ἐπηνείτο ὑπὸ τῷ κατόπιν ἐφεστώτων οἰκετῶν. ὁ δὲ Ἱστιαῖος ὁ γραμματικὸς ἑρραψάδει, ὑπερκαλακείμην, καὶ συνέφerein ἐς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς ἐξ πάντων μίαν ᾠδὴν παραγγέλοιον ἀποτελεῖται. μέλιστα δ' ἐκείνα ὡς ὁ ρωμαίντενόμην τὰ μέλοισινα,

Σὺν δ' ἔβαλον ῥινές.

Ἔνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τε, καὶ εὐχολὴ πέλονται ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίγνωσκε, ὡς αὐτῷ παρὰ τοῦ λαβὼν λεπτόγραμμαν τι βιβλίον.

Διαλιπόντων δὲ ὀλίγον, ὥσπερ εἰσάσει, τὸν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχανώμενος Ἀρισταίετος μὴδ' ἐκείνον ἀτερπῆ τὸν χερὸν εἶναι, μὴδ' ἐκεῖνον, ἐκέλευσε τὸν γελοιοποιῶν εἰσελθόντα ἢ γε εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται ἀγέχουθεν. καὶ παρῆλθεν ἀμορφὸς ἰς τὴν ἐξυρμήν, καὶ κεφαλῶν ὀλίγας ὅπῃ τῇ κεφαλῇ στρίχας ὀρθὰς ἔχων. αὐτὸς ἀρχίσαστό τε καὶ

g. Αὐτοῦ] Nil mut. Edd. nec B. b. Γ.] Non habet B. i. Τις ἐξυρμήν.] Τις φέρει ἐξυρμήν. B.

91. Σὺν δ' ἔβαλλον ῥ.] Καὶ μὴν Ὀμήρῳ ταῦτα, ὡς ἐπὶ Πινδάρῳ καὶ Ἡσιόδῳ καὶ Ἀνακρέοντι. G.

1. Οὐδ' ἄρ' οἰμωγὴν τε καὶ εὐχολὴν.] Κοῦδ' ἢ τὰ ἐν ταῖς παραβάσει τὴν χορῶν ἀσμεῖα. ἰδίως δὲ τῷ ῥυθμῷ....

† Καταπαράλλων διόν] Καταπαράλλων διόν Edit. Correx.

M. du S.

82. Αὐτοῦ — ἐν μέρῳ] Quid hisce duabus ultimis vocibus intelligendum sit, fatcor me nescire. vid. Σοφ. c. 1. Ubi in quibusdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέρῳ.

M. du S.

81. Πινδάρῳ] Homerum non nominat, quia in voce ἑρραψάδει satis intelligitur.

M. du S.

91. Σὺν δ' ἔβαλλον] Hom. II. Δ. 447. & 450. M. du S.

97. (Τὰ ὄψα) Hinc dicas proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur.

M. du S.

3. Ἐξυρμήν — τὴν κεφαλὴν] Calvi erant mimi, ut apud Artemid. c. 23. L. I. ἐξυρᾶν δὲ δοκεῖ τὴν κεφαλὴν ὁδῶν πλὴν Αἰγυπτίων διὸν ἰσχυροὺς εἶ γελοιοποιούς. &c. licet in Anthol. 3. μὴν ὁρᾷ φαλακρὸν.

J. B.

Ἐξυρμήν — τὴν κεφ.] Casp. Barth. adv. L. VII. c. V. haec verba (Ἐξυρμήν — τὴν κεφαλὴν) tanquam glossam

ejicit. vide ipsum.

Almel.

Ἐξυρμήν — τὴν κεφ.] Depravatum esse hunc locum, manifestius est, quam ut de eo monendum sit. sed in libris nihil est subsidii; (nam quod O. φέρει pro ἔχων habet, nihil juvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiat. Vid. M. du S. c. 27. ubi de hujusmodi saltatore sermo est.

M. du S.

Ἐξυρμήν — τὴν κεφαλὴν] Nihil causae attulit Barthius, cur glossam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad Philostr. c. 21. & Marcil. ad Pseudom. c. 15.

J. M. G.

Ἐξυρμήν — τὴν κεφ.] Plura Cl. Gesn. ad Philostr. c. 26. καταρμήναι τὴν γνάμην. Consulendum Pignori de servis p. 189. addiderat La Croze. In mea Pignorii Edit. est p. 256. ubi docet, fugitivos omnino rastos fuisse.

καλακλῶν ἑαυτὸν, καὶ ἀφ' ὧν, ὡς γε-
λοιότερον Φανείη καὶ ἀνάπαιστα συγκρο-
τῆς διεξῆλθεν, αἰγυπιάζων τῇ Φανί, καὶ
τέλῃ ἐπέσκωπεν ἐς τῆς παρόντας.

Οἱ μὲν ἄλλοι ἐγέλων, ὁπότε σκωθεῖεν· ἰο-
ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὴν Ἀλκιδάμαντα ὁμοίον τι
ἐπέριψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν
αὐτόν, ἀγανακτήσας ἐκείνῃ, καὶ πάλαι
δὲ δῆλόν ἦν φθοῶν αὐτῷ^a εὐδοκίμῳ, καὶ
κατέχοι τὸ συμπόσιον, ἀπορίψας τὴν
τρίβωνα, πρὸς καλεῖτο οἱ παγκρατίζοντες.
εἰ δὲ μὴ, κατόισεν αὐτῷ, ἔφη, τὴν βακχί-
διαν. ὅτε δὲ ὁ κακοδαίμων^b Σατυρίων
(τὸτο γὰρ ὁ γελοιοποιὸς ἐκαλεῖτο) συγ-
παγκρατίζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τῆς
ἦν, φιλόσοφον ἀνὴρ γελοιοποιῶν ἀνταρῶμα-
νον, καὶ παῖδων, καὶ παιδομάχων ἐν τῷ μέρει,
οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν ἠδύντο, οἱ δὲ ἐγέ-
λων, ἄχρι ἀπηγόρευσε παιδομάχῃ ὁ Ἀλ-
κιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένη ἀνθρωπί-
σκῃ καὶ ἀγωνιστῆς. γέλωτος ἔνθα πολὺς ἐξε-
χύθη ἐπ' αὐτοῖς.

Ἐρταῦθα Διονίκῃ ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρός,
καὶ πολὺ κατόπῃ τῷ ἀγῶνι. ἐβραδύνει

distortoque corpore, ut magis videatur ri-
diculus, & anapaests cum varia gesticula-
tione, voce Aegyptium quid sonante, pro-
nunciat. Tandem etiam quaedam dicta ja-
cit in praesentes.

19. Atque alii, quum peterentur, rident.
Cum vero in Alcidamantem etiam simile
quid jactasset, quod Melitensem vocaret
catellum: indignatus ille, & olim appare-
bat illum invidere *scurrae*, quod probaretur
satque teneret convivium, pallio abjecto
istum ad pancratii certamen provocat, si
negaret, clavam se illi impacturum mina-
tus. Ita ergo miser Satyrion, (id enim
scurrae nominis erat) consistit, certat pan-
cratio. Erat res jucundissima, philosophus
vir compositus cum ridiculario, feriens,
verbera vicissim excipiens. Qui vero prae-
sentes erant, partim pudere, partim ridere,
donec plagis fatigatus cederet Alcidas,
sa compactio atque exercitatio homuncione
victus. In risum ergo homines illorum
caussa effusi.

20. Hic Dionicus supervenit medicus;
pauslo post illud certamen: retardatus fue-
rat,

^a Εὐδοκίμοιτι] Εὐδοκίμοιτι B. ^b Σατυρίων] Ὁ Σατυρίων B.

7. Ἀνάπαιστα] Ἀνακόλυθα. G.
Ibid. Συγκροτῆς] Διὰ τὴν προτὴν τὰς χεῖρας ἐνδεδυμένος
παῖδων. G.

• Νανάη] Addidi ex C. Lacuna enim erat in V. M. du S.

fuisse, pistrinarios & ustores semirafos. J. F. R.
7. Καὶ ἀνάπαιστα συγκ.] Ut cinxerud Petronii. J. B.
Ibid. Συγκροτῆς] Συγκροτῆς χορὸν. Et redibus plaudunt
choros, & carmina dicunt. F. G. Constructio illa
transitiva in utraque lingua est notissima; quare plura
non addo, praeter Herodot. L. 2. p. 126. D. καὶ τὰς
χεῖρας προτῆς. Ita συγκροτῆς συμπόσιον Long. P. 14. IV.
127. (al. 135.) & πανηγύρις Herodian. V. 6. 14. ac
Diod. Sic. IV. versus fin. Alciphron. III. p. 368. eadem
aliis verbis, καὶ ἀνάπαιστα ἐν κρότῃ ἐπιλέγοντες, σημασιματῶν
ἀδυνάτων & ἀποτυχόντων Ἀφίκαν ἀλμυλίας γίγασθαι. Mi-
serere igitur errat Budaeus in Lexico minore, προτῆς esse
neutrum absolutum scribens. J. F. R.

15. Κατέχοι τὸ συμπόσιον] Ut Synes. c. 38. κατέ-
χον τὸ βίβαν & ἔστ. Δ. III. τῶν αὐτῶν τὸ συμπόσιον. Barth.

12. Μελιταῖον] Τὸ δὲ Μελίτης, ἵτι δὲ τρυφῶν καὶ παρ-
κῶν, καὶ λαῖον, οὗ παρ' αὐτῶν τὸ ἐνανθῆ. V.

Advers. 319.

25. Συγκεκροτημένη] Ab homuncione compacto. M. du S.
massé. F. G.

43. Καὶ τὸ ἐφ' ὧν ἐπὶ τῇ τάχιστα ἀφ' ὧν φαντα-
γῶν ἐς τὸ ὑπαιθρὸν τὸ αὐλῶν] Gladium autem exemplo per
fenestras in aream projecisse. ἐπὶ τῇ τῶν hic non potest
locum habere. legendum ἐπὶ τῇ τῶν, quod & M. praec-
se fert. J. F. G.

47. Ἐπικαλεῖται τοὺς γείτονας, ἵνα ἂν ἀνασπῶνται τὸ
δριπὸν, συνῆλθαι αὐτόν] Benedicci interpretatio haec est:
vicinos advocasse, a quibus revulsa ferra suis servasse.
Quid Græcis sit ἀνασπῶν τὸ δριπὸν & Latinis revellere
feram, nec ego, nec quisquam noris, dixeritve. ne
dicam ἀνασπῶν nusquam esse revellere. Notat quidem
Benedictinus ad hunc locum, ut apud Petronium, *sa-*
quas

rat, quod ipse dicebat, dum curat corre-
ptum phrenitide Polyprepontem tibicinem.
Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: in-
gressum se nempe ad illum, cum nesciret
jam morbo illum teneri. Hunc vero surre-
xisse statim, & clausa janua, strictoque
pugione, tibias sibi porrexisset, iussisse can-
nere. Deinde cum non posset, pulsasse
scutica manus sibi supinas. Denique in tan-
to se periculo tale quid excogitasse: ad
certamen se illum, constituto plagarum nu-
mero, provocasse: ac primo quidem ipsum
se male cecinisse: tum vero traditis illi ti-
biis, corium ab illo accepisse & lorum, pu-
gionemque quam celerrime per fenestram
dejecisse in impluvium; & ab hoc inde
tempore jam tutius cum illo colluctatum
vicinos advocasse, a quibus effracta janua
ipse servatus sit. Ostendebat autem vesti-
gia quaedam plagarum & unguium in facie.
Ac Dionicus qui non minorem narratio-
nis plaustum, quam scurra, tulerat, juxta
Hicetiaem se inferciens, coenabat de reli-
quiis, non sine divino ille nutu nobis ad-

3 οδὲ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλωκότα θρα-
πέυων Πολυπρέποντα τὸ αὐλητικῷ. καὶ τι καὶ
γελοιὸν διηγῆσά το. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ'
αὐτὸν, οὐκ εἰδὼς ἐχόμενον ἤδη τῷ πάθει
τὸ δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἔπι κλειῖσαι τε καὶ
5 θύραν, καὶ ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδόντα
αὐτῷ τὰς αὐλὰς, κελεύειν αὐλεῖν. εἶτα,
ἐπεὶ μὴ δύναίτο, παύειν, σκῦτ' ἐχοῖα, ἐς
ὑπτίας τὰς χεῖρας. τέλος ἦν ἐν τοσούτῳ
κινδύνῳ ἔπινοῆσαι τοιόνδε: ἐς ἀγῶνα γὰρ
4 ὑποκαλέσασθαι αὐτὸν ἔπι ῥητῷ πλεονῶν
θρεῖβμῳ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πο-
τήρως· μετὰ δὲ, ὡς ἀδόντα τὰς αὐλὰς ἐκεί-
νῳ, δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸ σκῦτ', καὶ
τὸ ξιφίδιον· ἔπι ῥίψαι τάχιστα λαβὼν
5 φάλαγγα ἐς τὸ ὑπαίθριον τὸ αὐλῆς· καὶ τὸ
ὑπὸ τέττι, ἀσφαλέστερον ἤδη προσπα-
λαῖων αὐτῷ, ἔπι κλειῖσαι τὰς γειτηῶν-
τας, ὑφ' ὧν ἀσπασάντων τὸ θυρίον,
σῶσθαι αὐτὸν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν πλε-
5 ονῶν, καὶ ἀμυχὰς τινὰς ἔπι τῇ προσώπῳ.
καὶ ὁ μὲν Διονικ', ἐμῶν εὐδοκίμησας τῇ
γελοῖοποιᾷ ἔπι τῇ διηγέσει, πλεονῶν τῇ
Ἱστιάει ὡς ἀβύσας ἑαυτὸν, ἐδείκνυε ὅσα
λοιπὰ, οὐκ ἄνευ θεῶν τιν' ἡμῖν ἐπιπα-
5 ρῶν,

ε 'Επιρρίψαι] Sic Edd. & B. 'Απορρίψαι Graev. δ 'Ασφαλίσσαι] 'Ασφαλίσαι B. ε Θυρίον] Ex Fl. & L. recepi, Θηρίον cett.

50. 'Αμυχὰς] 'Αμυχὴ ἐπιπόλαιος ἔλκεθ'. Cicatrix, puto, est. G.

53. Παραβύσας ἑαυτὸν] † Μετὰ συνώσει κατὰ κλίμας. ῥῶσαι γὰρ τὸ φράζει. V.

† Μετὰ συνώσει] Ita recte C. Μεταστίνων κατὰ κλίμας Etc. G. Μεταστίνων, κατὰ κλίμας ex V. deditat Cler.

quam cupientis exire belluae, loquitur de Poëta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec sunt ἀπροδίνου-
σα, & ad Lucianum illustrandum nihil planè faciunt. In Mf. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θη-
ρίων, sed veram lectionem servavit nobis editio Floren-
tina, in qua verissime legitur ἀσπασάντων τὸ θυρίον,
revulsis, effractis foribus, quas tibicen ille insanus oc-
cluserat, ut paulo ante Lucianus ostendit: τὸ δὲ τα-
χέως ἀναστάντα ἐκκλειῖσαι τε τὴν θύραν. At illum statim
surrexisse, & fores clausisse. Hac fuerant a vicinis
effringendae, ut posset Dionicus ex illius furiosi ma-
nibus & aedibus elabi.

7. G. G.

48. 'Ασπασάντων τὸ θυρίον] Ut apud Petronium tan-
quam cupientis exire belluae, loquitur de Poëta Eumol-
po, ut hic de tibicine.

7. B.

Tom. III.

Ibid. τὸ θυρίον] Lectionem hanc Ed. Fl. tuctur et-
iam Mf. Ox. & L. auctoritas. In reliquis Edd. θη-
ρίων legitur. 'Ασπασάν, quid hic notet, optime te
docebit c. 57. Τοξ.

M. du S.

Ibid. Θηρίον] Lege θυρίον. M. V. La Croze. Optime;
quare, accedente etiam Librorum auctoritate, id re-
cepi.

7. F. R.

54. Οὐκ ἄνευ θεοῦ τιν' ἡμῖν ἐπιπαρῶν, ἀλλὰ ἐπὶ
το χρηστέμῳ τοῖς μὲν ταῦτα γινωσκόντων] Interpres legit
γινωσκόντων, ut qui vertat, imo prorsus usui futurus
ad ea, quae posita consigerunt. & forte id γινώσκων Lu-
ciani est. Possumus tamen vulgatam scripturam reti-
nentes, commodè exponere, Non sine Deo aliquo ad
nos accedens, sed & prorsus utilis factus ad sequentia.
Loquitur de Donico Medico, quem opportune dicit

Iii

in

ζών, ἀλλὰ καὶ πάντῃ χρησίμῳ τοῖς μέσσοις, sed opportunus plane his, quae postea facta sunt.

Παρελθὼν γὰρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκέτης, παρ' Ἐτοιμοκλέους ἤκειν λέγων τῷ Στωϊκῷ, γραμματιδίῳ τι ἔχων, κλεῦσαι οἱ ἔφη τὸ δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα βολὴν παλὰν, unde exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque facto rursus discedere. Cum permisisset Aristænetus, accedens ad candelabrum recitavit... PHIL. Numquid, Lycine, sponsae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt? LYC. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ, ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩΙ.

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθὼς μὲν βίῳ ἅπας μαρτύριον ἀν' ἐγὼ οἶδ' ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλήντων, πολλὰ σὲ πλεονεκτήσας, ὅμως ἐδὲ πώποτε φέρων ἐμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδὼς τὴν σὴν τοῖς συμποσίοις θορύβους, καὶ παροινίας. ὅτι σὲ δὲ μόνον εἰκότως ἀγανακτήσαι μοι δοκῶ, ὅς τοσούτον χρόνον ὑπ' ἐμῇ λιπαρῶς τετραπευμένῳ, οὐκ ἠξιώσας ἐναριθμῆσαι

21. Ingressus enim aliquis in medium servus, ab Hetoemocle se Stoico venire dicens, cum libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque facto rursus discedere. Cum permisisset Aristænetus, accedens ad candelabrum recitavit... PHIL. Numquid, Lycine, sponsae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt? LYC. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

22. HETOEMOCLES PHILOSOPHUS SOPHUS ARISTAENETO.

De coenis quomodo affectus sim, superior omnis vita mea perhibeat testimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te dirioribus, nunquam tamen illis me dederim, qui norim tumultus ejusmodi conviviorum & vinolentos furores. De solo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore assiduo a me cultus, in aliis me amicis tuis con-

a Γεννημένος] Sic Fr. Γεννημένος cett. b Ἐπίκου] Ἐπίκου B. c Ἀνεγίνωσκεν] Ἀνεγίνωσκεν B. d Τοῦτο] Τοῦτο B. Sed vulgatum Ἀτίκωτερον, saepe vidimus. e Οὐδὲ πᾶσι] Οὐδέποτε B.

in id convivium venisse, quum, ubi convivium istud in tristem desineret exitum, multique vulneraretur, inter eos autem sponsus gravissime, vulneribus obligandis tempestivus adesset.

56. Γεννημένος] Fr. & Cod. Bar. In reliquis γινόμενος.

Γεννημένος] Cl. fens. vulgatum defendit. Sed si ad χρησίμῳ pertinet, potius γινόμενος dixisset. F. F. R.

58. Ἐτοιμοκλέης] Scripturam hanc constanter tuentur ubique Libri omnes nostri. Ego tamen suspicor eundem esse cum eo, cui suum de Mercede condūctis &c. Libellum scribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἐτοιμοκλέης, vid. Μιδ. c. 2. &c. M. du S. Ἐτοιμοκλέης] I. e. quasi paratus, si vocetur, ut supra dictum c. 1. N. 1. Alciphroni III. Ep. 55. sub init. Εὐκαλῆς ὁ Στωϊκὸς fingitur, qui a Berglero Ἐτοιμοκλέης vel Ἐτοιμοκλέης refingitur, quod vix credo opus esse. Sed quid demum refert? F. F. R.

81. Ἐν γυνάμῳ] Adiecerat Cl. Hemsterb. videndum

Kust. ad Aristoph. Eccles. v. 420. Ibi invenio, ad verba Aristophanis ἐς τὸ συνελθόν, commentatum, εἶναι intelligi, & post alia similia etiam hoc Luciani ἐν γυνάμῳ prolutum, non vero de hac posteriore locutione sedulo actum; sed vid. si quid opus, eumd. Kust. ad Pluti v. 435. ubi ἐν καὶ ἐν γυνάμῳ nonnullis exemplis profert; & Nostrum supra Icar. c. 8. & 16. Bis Acc. c. 10. pr. & 31. f. Ac Philop. c. 25. Doctiss. F. L. Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 174. suspicatur, ne ellipsi quidem τῷ αὐτῷ, τῷ αὐτῷ aut similibus opus esse in his; quum & alias ἐν genitivo jungatur, ut ap. Aristid. Or. Eleus. extr. ἐν — ἐν — ἐν ὁμῶν αὐτῶν ἱερῶν, item T. II. p. 402. γυνάμῳ ἐν ὁμῶν αὐτῶν, & p. 347. μῦθῳ ἐν ὁμῶν αὐτῶν. At cum in utilissimis illis & numero longe potioribus, ἐν καὶ ἐν Ἀρεαίνῳ, ἐν Ἀμφιλόχῳ, (quae vide Symp. c. 1. & Philop. c. 38. ac plus centies alibi) nemo negaverit ellipsin esse; quid prohibet quaeſo, eandem analogiam hic statuiffe? Et quum omnes fateri cogantur, in Latinorum phraſi ad

convivere non sis dignatus. Sed solus ego apud te exsors, idque habitans in vicinia. Magis igitur tua causa aegre fero, qui ingratiū adeo te jam demonstras. Mihi enim non in atri portione, aut leporis, aut placensium inest felicitas, quibus copiosissime fruor ab aliis officii non ignaris. Alioqui vel hodie apud Pammenem discipulum coenare cum licet coenam, ut ajunt, sumptuosam, non annui, nullum licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus.

23. At tu relictis nobis alios accipis: Nōque id mirum; nondum enim satis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagines. Verum unde haec mihi veniant, intelligo: ab admirabilibus illis tuis philosophis Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego, (absit dicto invidia) syllogismo nunc ora obtinere quam celerrime mihi posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit Philosophia? aut prima ista, quid differat habitudo ab habitu? Ne quid de difficilibus illis dicam, Cornutam, aut illam de Acervo, aut Mentem ratiocinationem. Sed tu illis fruaris licet. Ego, qui solus, quod honestum

σοκάμει τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ ἔμόνῳ ἐγὼ σοὶ ἄμοιρον, καὶ ταῦτα, ὅτι ἐν γειτόνων οἰκῶν. ἀνῶμαι ἐν ὅττι σοὶ τὸ πλεόν, ὅπως ἀχαρίστῳ φανέντι· ἐμοὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν ὑδὸς ἀγρίῳ μοίρα, ἢ λαγαῶς, ἢ πωλακύντων, ἢ ἀπὸ πᾶσιν ἄλλοις ἀφρόνως ἀπολαύω τὰ καθήκοντα εἰδῶσιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον ὡς τῷ μαθητῇ Παμμένει δειπνήσαι πολυτέλεις, ὥς φασί, δειπνοχρὸν δυνάμεν, οὐκ ἐπένευστα ἱκετεύοντι, σοὶ δ' ἀνὴρ ὅτι ἐμαυτὸν φυλάττων.

Σὺ δὲ ἡμᾶς ὡς ἀλιπὼν, ἄλλους εὐωχεῖς, εἰκότως· ἔγω γὰρ δύνασαι ἀφαιρῆσαι τὸ βέλτερον, εἰδὲ ἢ κατὰληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν μοι ταῦτα, ὡς τῶν θαυμαστῶν σε φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπείη δὲ ἡ καὶ ἡ Ἀδράστεια) συλλογισμῶ ἐνὶ ἀποφράξει ἂν μοι τάχιστα δοκῶ τὰ ὁμόμαλα. ἢ εἰπάτω τίς αὐτῶν, τί ὅστις φιλοσοφία; ἢ τὰ πρῶτα ἱταῦτα, τί ἀφαιρῆς χάρις ἔξω; ἢ μὴ τῶν ἀπορῶν ἢ εἰπὼ τί, κερατινὰν, ἢ σωρείτιν, ἢ περιζοῖα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὥς ἂν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθόν

f Μόνῳ] Μόνῳ Fl. g Ἐν γειτόνων] Ἐγγυτέων B. Cod. B. i Καὶ] Non adest καὶ in B. k Εἰπὼ τί, κερ.]

b Ἀπὸ πᾶσιν ἄλλοις ἀφρόνως ἀπολαύω] Sic omnes Edd. & Edd. priores Εἰπὼ, τί κερ.

96. Ἡ Ἀδράστεια] Ἀδράστεια δαίμωνά τινα λέγουσι τοῖς μύθοις καταρμόνους ὑπομνησάντων. V.

2. Ὁ μύθος σωφιστικῆς ἐστὶ λόγος ἐν τῷ κατὰ μικρὸν, ὡς φασιν, ἱστορίαις ὑπάρχον, κατὰ τὴν ἐκλυτικὴν τῶν φαντασιῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ ψεύδους προφανέως. ἱστορίαι γὰρ,

πρῶτοι ἢ πρῶτη ῥασις ἱστορίας τὴν εἰς τὸν πῆλιν, ἢ εἰς τὸν ἴδιον, πῶς ἔχ' ὁρατοὶ τὸ πάθος; ἢ δὲ μὴ, εἰ δὲ μὴ, εἰ δὲ μὴ, εἰ δὲ μὴ, πῶς ἡ κοιλότης ἰσχυρὸς τῶν πῆλιν; G.

3. Ὅτι αὐτῶν] Ἀπολαύσεις. V.

ad Dianae, ad Cereris, ac similibus, aedem intelligi, nec quisquam dixerit praepos. ad ibi genitivum regere, cur idem non agnosceremus in Graecis? quando eadem est ratio.

85. Ἀπὸ πᾶσιν] Sic omnes impressi & Cod. Ox. suspectus mihi & hic locus est.

2. Εἰπὼ τί,] Pone comma post τι. L. K. Εἰπὼ, τί κερατινὴν] Scribe, εἰπὼ τί, κερ. F. G. Bene. Et sic malam vulgatae interpunctionem jam corripueram.

Ἰβιδ. Κερατινὴν] Quint. I. Ceratinae. Stoici in his multi erant. Diog. Laërt. p. 60. A. 174. E. meminit Sen. V. Ep. & A. Gell. Noster etiam saepe tangit. Vid. N. A. I. cum notis. Chrysippus in ore frequens ha-

buit, incertum an auctor; nam alii alios memorant, Thef. Crit. II. De sophismatibus Lib. Gyr. 392. Brod. 471. & Cress. AG. X. 73. Noster etiam plura memorat B. p. c. 22.

Ἰβιδ. Σωφιστικὴν] Satis commode enarrat Scholiast. De hoc vid. Diog. Laërt. L. cit.

3. Περιζοῖα] Plut. 1019. 1. ἀργοὶ εἰς περιζοῖας λόγους καὶ ὁ παρὰ τὴν εἰρημότην ὀνομαζομένης λόγος, σοφισματὰ ὡς ἀληθῆς, &c. Habet quoque ἀργὸν λόγον. M. Tullius de fato. Diog. Laërt. l. c. vid. supra B. p. c. 22.

Ἰβιδ. Ὅτι αὐτῶν] Leg. Mercer. ad Aristanum. Epist. 6. lib. 2.

δὸν ἡγάμεν εἶναι, οἷσω ῥαδίως ἢ ἀτι-
μίας.

Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχης καλῶς
γεῖν ἢ ὁπολογίαν ὕστερον, ὅτι λαθέσθαι λέγων
ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ ἰσχυρῶς, δὲ σε
τῇμερον προσηγόρευκα, καὶ ἔωθεν ὅτι τῇ
οἰκίας, καὶ ἐν τῷ ἀνακείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦ-
τα ἐγὼ τοῖς παρῶσιν ὁπολελόγημαι.

Εἰ δὲ δέπνῃς ἐνεκα ὀργίζεσθαι σοι δοκῶ,
τὸ χεῖρ ἢ Οἰνέα ἐνόησον. ὅφει γὰρ καὶ ἢ
Ἀρτεμιν ἀγανακτῆσαν, ὅτι μόνῃ αὐτῇ ἔ-
παρέλαθεν ἐκείνῳ ὅτι ἢ θυσίαν, τῆς
ἄλλης θεᾶς ἐστῶν. Φησὶ δὲ περὶ αὐτῆς
Ὁμηρὸς ὡς

Ἥ λαβειτ', ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέ-
γα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης

Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, ἢ Πελοπίης χθονὸς

ἢ Ἐν ἀντιπύρροις, περὶ ἔχουσα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς

sest, bonum ducam, facile feram ignomi-
niam.

24. Tamen ne deinde ad illam confugere
excusationem possis, mei dicas, in tanto te in-
tulim & occupatione oblitum esse: bis te bo-
die salutavi, & mane domi, & deinde in
Castorum, cum rem sacram faceres. Hanc
ego apud praesentes causam dixi.

25. Si vero ob coenam iratus tibi videar,
illud de Oeneo cogitabis. Videbis enim ira-
tam Dianam, quod se solam non invitasset
ille ad sacrificium, cum Deos reliquos epulis
acciperet. Dicis autem sic fere de illa Ho-
merus:

Immemor, imprudens; multum sibi men-
te nocebat.

20

Et Euripides,

Calydonis ista terra, Pelopii soli.

Objecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles,

Apri

a Ὑστερον] Omittit B. b Πράγματι] Sic Edd. Πράγματι Solan. in marg. f. corrigit; nam πραγμ. per
compendium B. c Προσηγόρευκα] Προσηγόρευσα B. d Ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ] Ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ B. e Το] Recte Fr. P. H.
etc. Tῷ male f. Καὶ τῷ non melius V2. f Παρέλαθεν] Παρέλαθον, per compend. B. g Πελοπίης] Sic Edd. Πε-
λοπίης B. & Schol. Aristoph. h Ἐν ἀντιπύρροις] Ἐν ἀντιπύρροις B.

11. Ἐν τῷ Ἀνακείῳ] Ἰστέον ἢ Διοσκουρίαν. ὅταν δὲ λέγ-
ται Ἀνάκειος προσηγορία, ὅσα δὲ κτηνικῶν συμπα-
στῶν, ἢ ἐπιθιτικῶν ἰχθύων τῶν ἐν δόρυγαν. καὶ ἐκείνα
προσηγορία, ὅσων Ἡράκλειος, ἢ ἢ Ἡράκλειος ἄλλος.
Σαράνιος, Ἀνάκειος, Ἀνακτίριος, Βασίλειος, καὶ Μαν-
σάλιος ἴσται. V.

21. Εὐριπίδης] Quae hoc loco Lucianus ex Meleagro
Euripidis adducit, Aristoteles III. (Ed. Ald. 559.) Rhe-

ο ὅσων Ἡράκλειος] Sic V. Quid sibi velit nescio. M. d. S.

9. Πράγματι] Sic uti conjeceram, habet Mf. Oz.
Nisi me abbreviationes ejus fallunt, reliqui libri πρά-
γματι. M. d. S.

10. Ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ] An B. rectius ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ; f. F. R.

11. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρῶσιν ὁπολελόγημαι] Interpr.
atque his quidem de rebus hac responderem. Sed putem
ego, τοῖς παρῶσιν non posse reddi, de his rebus; quo-
niam heic non est neutr. sed masc. & subaud. ἀνθρώ-
ποις vel συμπασι. Jussit enim Etoemocles, ut
haec sua epistola palam, & praesentibus omnibus
convivis recitaretur, ut cap. 21. habetur. Hinc c. 28.
ὅσων τοῖς παρῶσιν γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ. Praeterea de
rebus praesentibus, Graece non dicitur τοῖς παρῶσιν, sed

τοῖς παρῶσιν quibusdam visus est sub Sophoclis nomine
adducere. Vide tamen Victor. locum defendentem;
item apud Aristophanis Interpretem in Ranis, ex Eu-
ripidis Meleagro haec & alia. G.

22. Πελοπίης χθονὸς] Τῆς Πελοποννήσου λέγεται αὐτὴ δὲ
ἐστὶ Καλυδὼν, ἐν ταῖς ἀντικρὺ πύρροις τῇ Πελοποννήσῳ,
περὶ αὐτῆς καλλίστως ἔχουσα. V.

παρὶ τῇ παρόντων. Quare verba ita reddenda sunt: Haec
ego praesentibus (convivis) pro defensione dixi. L. BOS.

18. Ὁμηρὸς] Il. I. 533. Euripidis pariter ac Sopho-
clis laudantur Tragoediae Meleagri, e quibus sumptos
esse versiculos hosce suspicari fas est: & Euripideos
quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum
facere mentionem solet. Sed fuit etiam Euripidis
Oeneus. Fugit, si recte attendi, Baraesi diligentiam
hoc fragmentum. De ipsis illis Dianae iris τραγῳδία
Noster etiam Π. Θου. c. 1. f. M. G.

19. Ἡ λαβειτ'] Hom. Il. I. 533. ubi δὲ Ed. O. S. Al.
δὲ. f. F. R.

22. Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα Πελοπίης χθονὸς, ἐν ἀντιπύρ-
ροις

Apri per agros Oenei vim maximam
Immisit arcubus potens Latonia.

26. Haec tibi pauca de multis apposui, uti
discas quo viro neglecto Diphilum accipias, &
tradideris illi filium: Recte illud quidem.
Suaavis enim est adolescentulo & gratiam illius
sua consuetudine aucupatur. Si turpe non es-
set, me dicere talia, aliquid praeterea adji-
cerem, quod verum esse, e Zopyro paedagogo
illius poteris cognoscere. Verum nuptias tur-
bare non decet, neque accusare alios, prae-
sertim de turpibus adeo causis. Etsi enim
Diphilus dignus est, qui duos jam a me disci-
pulos abduxerit; at ego philosophiae causa ta-
cebo.

27. Imperavi autem huic puero, si dare ei
velis aut apri parietem, aut cervi, aut e sesa-
mo placentae, mihi adferendam, ut ea sit coe-

25 Σὺς μέγιστον χρήμ' ἐπ' Οἰνέως ἰ γύαις,
Ἀνῆκε Λητῆς παῖς ἐκὼλ' ὅθι δαΐ.

Ταῦτά σοι ἄπο πολλῶν ὀλίγα παρεθέ-
μην, ὅπως μάθης οἷον ἄνδρα ἀφελιπὼν,
Δίφιλον ἐστίας, ἢ τ' οὖν αὐτῷ ἀφ' ὧν δέδω-
κας, εἰκότως. ἴδους γὰρ ὅθι τῷ μεираκίῳ,
ἢ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰ-
χρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, ἢ ἂν τι
προσέθηκα, ὅθ' σὺ, εἰ θέλεις, ὡς αὖ Ζω-
πύρου τῷ κ' παιδαγωγῷ αὐτῷ μάθης
35 ἂν, ἀληθὲς ὄν. ἀλλ' ἔ' χρη' ταρατῆεν ἐν
γάμοις, ἢ δὲ ἀφ' ὧν ἄλλος, ἢ μά-
λιστα ἐφ' ὧν αἰσχραῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ
Δίφιλον ἀξιῶ, δύο ἤδη μαθητὰς με-
3 ἄποσπάσας, ἀλλ' ἐγωγε φιλοσοφίας
4 αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι.

Προσέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τῷ τῷ, ἢ δι-
δῶς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ σὺς, ἢ ἐλάφῃ, ἢ
σησαμῶντι, ὡς ἐμοὶ ἀφ' ὧν αἰσχύνομαι, ἢ ἀν-
τι-

ἰ γύαις] Sic plurimae cum B. recte. γύαις P. k Παιδαγωγῷ] Recte pleraeque. Παιδαγωγῷ J. male.
l αὐτῷ] Omittit B. m Ἀποσπάσας] Παισπάσας Coll. & B.

37. † Αἰσχραῖς αἰτίαις] Ἡ καὶ αἰσχράς, ἢ ἀποσπάρσας. V.

39. Παισπάσας] Ἡ καὶ αἰσχράς, ἢ ἀποσπάρσας. G.

† Αἰσχραῖς αἰτίαις] Vide Schol. sequens, ubi C. melius referunt ad ἀποσπάρσας.

M. du S.

μοις πιδ.] Ubi mens fuit vel editorum vel interpre-
tationis, equidem nescio: longe eam ab ipsis abuisse,
quum hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim
in Graecis distinguunt, sic in Latinis Benedictus: Hac
terra Calydon Pelopii est soli, fretum qua est parte, cam-
pos divites pingues habens, Erasmus Calydon quidem
hac Pelopii regio soli, Qua parte saxum spectat adversa
fretum. Atque ita Calydon ope illorum ex Aetolia
transmittitur in Peloponnesum, satis ridicule. Dis-
tingue & verte, Καλυδὼν μὲ ἰδὲ γαῖα, Πελοπίης χθονίς
ἔ' ἐν ἀποσπάρσας, πιδ' ὅθ' ἔχουσα εὐδαίμονα. Hac terra est
Calydon, Pelopia terra in transmarinis, obiacens Pelo-
ponneso trans fretum, habens campos uberes. Res ipsa
clamat.

Καλυδὼν] Eurip. Meleagr.

M. du S.

23. Ἐν ἀποσπάρσας] Calydonium fretum apud He-
liod. Lib. 5.

F. G.

30. Ἰδὲ γὰρ ἐστὶ τῇ μεираκίῳ, ἢ πρὸς χάριν αὐτῷ
σύνεστιν] Benedictus vertit: iucundus enim est adolescen-
ti, & cum ipso ad gratiam versatur. inepte. verte ad
obsequium. Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμὸν
illud obsequium turpe, quo quis corporis sui copiam
facit alii, ut Graecis χάρις. Plutarchus in Erotico:

χάρις γὰρ, ὡς Πρωτογένης, ἢ τῷ θήλειῳ ὑπὲρ τῷ ἄρρενι
πρὸς τὸ παλαιὸν κίκληται. Mi Protogenes, χάρις ab an-
tiquis dicitur mulieris obsequium erga virum. Sic &
χαρίζεσθαι τινι est consuecere cum aliquo. Hesych. χα-
ρίζεσθαι, ὡς χαρίζεσθαι. λέγουσι γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ πρὸς
συνουσίαν ἑαυτὰς ἐκιδδύσασθαι. χαρίζεσθαι est dare. Dicun-
tur enim mulieres χαρίζεσθαι, quae ad concubitum sui co-
piam faciunt. Hinc puella ἄχαρις, cujus flos virgini-
tatis nondum est delibatus.

J. G. G.

31. Πρὸς χάριν] Quod a Graevio hic observatum est,
laudo; sed scias etiam velim, probo quandoque sensu
usurpari, ut apud Plut. in Pyrrho 728. 1. & Isocr.
w. Nic. πρὸς χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit ve-
ratoris occulta calumnia. sic πρὸς ἰδὲ γαῖαν ὁμιλοῦσιν
Diog. Laërt. p. 192. AB.

M. du S.

33. Ζωπύρου τῷ παιδαγωγῷ] Alciphron eundem pae-
dagogum inducit. III. Ep. 57. pr. scribens: ἐκωνφά-
μην τ' τροφίῳ τ' παιδὶ Ζωπύρου. ubi malim τῷ παι-
δὶ pro τῷ.

J. F. R.

39. Ἀποσπάσας] Si probatione indigeret vulgatum,
ἀποσπάρσας τοῖς μαθηταῖς ex Aët. Apost. XX. 30. & quae
Rev. J. Elmer. ibi ex Josepho atque Aeliano protu-
lit, adderem.

J. F. R.

τί τῷ δέειπεν Σπλογία γένειο, μὴ λαβεῖν,
μὴ καὶ ὁδῶμεν ὅτι τέτρω πεπομφέναι.

Τέτων, ὦ ἑταῖρε, ἀναγινώσκοντων με-
ταξὺ, ἰδρῶς τέ μοι διερχεῖτο ὑπ' αἰδῆς
καὶ τέτρω δὴ τὸ τῷ λόγῳ, χανεῖν μοι τὴ γῆν
ἡυχόμεν, ὁρῶν τὰς παρόντας γελοῦντας
ἐφ' ἐκάστω, καὶ μάλιστα ὅσοι ἤδυσαν τὸ
Ἑτοιμοκλέα, πολλὸν ἀνθρώπων, καὶ σεμνὸν
εἶναι δοκῶντα. ἰθαύμαζον ὅτι οἱ ὄντες ἀφ' αὐ-
τῶν αὐτὰς, ἐξαπαλόμενες τῷ πώγωνι,
καὶ τῇ τῷ προσώπῳ ἐντάσει. ὁ γὰρ Ἀρισταί-
νῃτος ἐδόκει μοι οὐκ ἀμελεία παριδεῖν
αὐτόν, ἀλλ' ἔποτ' ἀνελπίστας κληθέντα
ὑπινεύσαι, ὅς ἂν ἐμπαράχῃν ἑαυτὸν
τοιαύτῳ τινί ὥστε εἰδὲ τὸ δέχῃν περὶ αὐ-
τῶν.

Ἐπεὶ δ' ὅν ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης
ἀναγινώσκων, τὸ μὲν συμπόσιον ἅπαν
εἰς τὰς ἀμφὶ τὸ Ζήνωνα καὶ Δίφιλον ἀπέ-
βλεπε, δεδοικότας, καὶ ὠχρῶντας, καὶ τῇ
Σπορία τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ
ὑπὸ τῷ Ἑτοιμοκλέῳ καθηγορηθέντα. ὁ δὲ
Ἀρισταίνῃτος δὲ ἐτετάρακτο, καὶ θορόβῳ
μεσὸς ἦν. ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς, καὶ
ἐπειᾶτο εὖ ἀφαιθεῖν τὸ γεγονός, ὑπο-
μειδιὰν ἅμα, καὶ τὸ οἰκέτῳ ἀπέπεμψεν,
εἰπὼν ὅτι ὁπμιελῆς τῶν. μετ' ὀλίγον

nae excusatio; ne accipias, ne videamur has
45 illum causa misisse.

28. Haec dum legerentur, amice, &
sudore diffuebam prae pudore, & quod
est in proverbio, hiscere optabam mihi ter-
ram, cum viderem ridentes ad unumquod-
que verbum, qui aderant, praesertim quot-
quot eorum norant Hetoemoclem, canum
hominem, quique vir gravis videretur.
Mirabantur ergo, qualem virum adhuc pa-
rum cognovissent, barba ista atque vultus
contentione decepti. Itaque mihi videba-
tur non negligentia illum quadam praeter-
misisse Aristhaenetus, sed, quod non spera-
ret futurum, ut vocatus sibi condiceret,
non voluisse in eum se casum committere:
atque adeo ne tentare quidem sustinuit.

29. Cum ergo legere tandem servus de-
fisset, convivium totum in Zenonem at-
que Diphilum conjecit oculos, metuentes,
pallentes, vultus inconstantia fidem crimi-
nibus Hetoemoclis ipsi facientes. Aristae-
netus perturbatus ipse quoque & commo-
tior, jubet tamen nos bibere, & subridens
bene vertere quae facta erant studet. Ac
servum quidem remittit, his verbis usus,
sibi curae fore. Paullo post surgit clanculum Ze-

a Δέξωμαι] Δέξω per compend. B. b ἤδυσαν] Ex B. recepi pro vulgato ἤδυσαν. c Ἀναγινώσκων] Ἀνα-
γνώσκων B. & Fl.

50. ἤδυσαν] Sic Mf. O. In reliquis ἤδυσαν.
M. du S.

ἤδυσαν] Saepe in ultima in igan an igan termi-
nanda fluctuant auctorum editiones. Grammatica po-
stulat igan in temporibus plusquamperf. Licet ἡ-
δυσαν, non igan frequentius in auctoribus reperias.
Vid. supra c. 12. Ita Scholiast. Aristoph. alio loco Eu-
ripides ἡσαν pro ἤδυσαν dixisse ait, alio loco id esse
pro ἤδυσαν scribit, modo bene descripserit Maist. de
Dial. p. 52. Ego codici B. cum Solano parui, quia
sic terminari solet, ab ἡδυσαν. Ut Genes. XLII. 23. Ἀ-
νὰ δὲ οὐκ ἤδυσαν, ὅτι ἀναύει ἰωσήφ. Iterum Exod.
XVI. 15. Et Esai. LV. 5. ac bis ter deinceps: item
in Nov. Foed. Marc. XIV. 40. &c. Ap. Herodian. vo-
ro I. 13. 11. ἡδυσαν, quod nec improbare ausim, quia,
ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest,

sive plusquamperf. dicas, sive ab antiquo aoristo ἡδυσαν,
qui certe formaret ἡδυσαν, quem tamen in usu esse
non credo.

76. Διερρήγνυμι] I. e. propemodum disrumpebatur.
Sic solent ejusmodi verba sine effectu, ut vulgo dici-
mus, poni. Conf. omnino supra dicta de Mort. Per.
ad c. 37. ἀπαγγεῖν ἡμῖν αὐτοῖς, Ἀπίμω, ἴφη. Adde
Evangel. Luc. V. 6. Διερρήγνυμι δὲ τὸ δάκτυλόν αὐτῶν, &
quae Ely. ibi notat.

83. Αἱ ἐπιστολαὶ ὅσαι ὥς προσέβηται] Verterat Eras-
mus videris, quam & ipsa epistola graves sint ac sen-
iles. Benedictus volens esse brevis, amputat postre-
ma, relinquens quam graves sint epistola, contra
prorsus quam oportuit. Non enim graves esse de-
monstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum
virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix
Ob-

Zeno, discedere ipsum, patris imperio, jubente paedagogo.

30. Cleodemus autem, qui olim requirebat occasionem; (volebat enim manus conferere cum Stoicis, & rumpebatur, quod rationabile exordium ejus rei non haberet) praebente tum initium epistola, *Talia*, inquit, *praeclarus ille Chrysippus efficit, & Zeno admirabilis, & Cleanthes, voculas quasdam jejunas, & interrogationes solum, atque habitus Philosophorum: caeterum plerique Heterocles; & epistolae videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristaeus, Heterocles autem Diana. Quam boni ominis omnia, Hercules! & solenni decora.*

31. Sic per Fovem, ait, qui super illum cubabat, Hermon; audierat enim, puto, apertum patrum Aristaeo ad coenam: itaque non intemperestium ratus est Calydonii illius meminisse, sed per Vestam, Aristaeo, mitte quam celerrime de primitiis, ne ante tibi fame senex percat, Meleagri illius instar contabescens. Quamquam nihil ipsi vehementer malum sic accidat! Indifferentia enim talia esse putabas Chrysippus.

Ἄ δ' ἔχ' ὁ Ζήνων ὑπεξάνετ' ἀπαύτως, τῇ παιδαγωγῇ νεύσαντ' ἀπαλλάττα, ὡς κεύσαντ' τῇ πατρί.

Ὁ Κλεόδημος δὲ, ὃς πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δρόμον (ἐβέβητο γὰρ συμπλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυσθαι, ὅσον ἔχων ἀρχὴν εὐλογον) τότε ἐν τῷ ἐνδόσιμον ᾧ ἔχουσι τ' ἐπιστολῆς, τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζετο ὁ καλὸς Χρύσιππος, καὶ Ζήνων ὁ Σαυμαστος, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτια δύστηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ ἀχίμαλα φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, ἑτοιμοκλεῖς οἱ ἐπλεῖστοι καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὅπως ὡρεσβυτικάι, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνετο, ἡ ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἀρτεμῖς. Ἡράκλεις, εὐφημα πάντα, καὶ ἐορτῇ ὡρεπῶνα.

Νῦν Δί', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ἑσχατάλαχέμενος ἡκηόει γὰρ, οἶμαι, ἔν τινι ἐσκευάσθαι Ἀρισταίνετ' ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε ὅσον ἀκαιρον ᾤετο μεμνητῶς τῇ Καλυδωνίᾳ· ἀλλὰ πρὸς ἐξίας, ὦ Ἀρισταίνετε, σέμπε ὡς τάχιστα τ' ἀπαρχῶν, μὴ καὶ φθάσῃ ὡρεσβύτης ὑπὸ λιμῇ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπομαρανθείς· χαῖτοι ὑδὲν ἂν πάθος δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρύσιππος τὰ τοιαῦτα ἡγήετο εἶναι.

Χρυ-

d Kai] Omittit O. e Παιῖς] Παιῖς male f. f A] Sine artic. O. g Προσβυτικά] Προσβυτικά Fl. & marg. A1W. b ἑτοιμοκλῆς] Bene Edd. & B. ἑτοιμοκλῆς f. i ἡκηόει] Ἀκηόει Fl. k Καλυδωνία] Bene f. P. S. alioque cum B. Καλυδωνία media brevi H. Fr. l ἡγήετο] ἡγήετο B.

77. ἑνδοσίμον] Τὸ πρὸ τ' ἡδὺς καὶ ἡδονῶν. καὶ ἑνδοσίμον τὸ αὐτό. G.

84. Οἰνεὺς] Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τὴν θυσίαν τὴν Ἀρτεμῖος ἐκέλευε, ὥστε ὑδὲ ὁ Ἀρισταίνετο τὴν Τιμοκλῆα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς ὁ εἰρηνικὸς ἐν ταῦτα λόγῳ ὁ Ἑρμῆς. V.

94. Ὁ Μελέαγρος] Σχετῆσις γὰρ τ' λαμπάδος πατρὸς καὶ μητρός, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἡμαρτανεῖτο. τῷ Μελέαγρῳ γὰρ συνωγνήθη λαμπάς, περὶ ἧς ἐλέχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον

ἄπτεται, καὶ ὁ Μελέαγρος. ὅτι ἔν, ὡς τὴν Ἀταλάντῃ σύμμαχον, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τ' ἰδίας μητρός, ἰφίππου τ' Καλυδωνίου καπνοῦ, ἔρην τ' Ἀταλάντης, ἰδὼν αὐτὴ τὰ πρῶτα. + ἀργίσθησαν ἐπὶ ταῦτα αἱ θεοὶ, καὶ γινόμενης μάχης, ἀνέβη αὐτοὺς ἐπὶ ταῦτα ἰλνυτὴ ἡ Μελέαγρος μητὴρ Ἀλκεία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὅτι ἀδελφούς, καὶ ἀπαιθούσα ἵστανε τὴν λαμπάδα. ἢ δι' ὁ Μελέαγρος ὡς τῷ Οἰνεῖ. V.

* Ἑρμῆς] Lege Κλεόδημος, is enim haec loquitur apud Lucianum. In C. est Ἑρμῶν. M. de S. + Ὁρῆσθαι] Editi ὁρῆσθαι. Emendat M. de S.

+ Θεῶν] Θεῶν V. Sed in Impress. recte mutatum est. M. de S. At in iis divi legebatur; ego accentu ad usum adcommodato jam divi reposui. J. F. R.

Observationum ad Melam, Londini nuper impressa. J. G.

91. Καλυδωνία] Sic plerique impressi & O. In Fr. H. & P. καλυδωνία. M. de S. 1. Αφ'

Χρυσίππῳ γὰρ μέμνησθε ὑμῖς (ἔφη ὁ
Ζηνόθεμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν, καὶ Φθελγάζ-
μεν^α παμμέγεδес) ἢ ἀφ' ἐνὸς ἀνδρὸς οὐκ
ἐνόμω^β φιλοσοφῶντ^α Ἐτοιμοκλέω^ς τῷ
γόντ^α, μετρεῖτε τὴν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα,
σοφῆς ἀνδρας; οἱ τῶνες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς
ἔρεῖτε ταῦτα; καὶ οὐ μὲν τῷ Διοσκύρῳ ἤδη,
ὦ Ἑρμῶν, τῆς πολοκάμυς περικεκαρῆας,
χρυσῆς ὄντας; καὶ ἂν δώσεις δίκην, ὦ Ἐπιδό-
δεῖς τῷ^γ δὴμῶ; οὐ δὲ τῷ Σωτράτῃ γυ-
ναῖκα^δ τῷ μαθητῷ ἐμοίχυνες, ὦ Κλεόδη-
μι, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχίστα ἔπαθες; καὶ
σιωπήσεσθε ἐν^ε τοιαῦτα συνεπιγὰμμοι
αὐτοῖς; ἀλλ' ἐμὰ τῶν πόδες ἐγὼ τῷ ἑμῶν
τῷ γυναικὸς, ἥδ' ὅς ὁ Κλεόδημ^α, ὥσπερ
σύ^ς ἔδδ' τῷ ξένῳ μαθητῷ λαβὼν τέφροδιον
ὠδρακαθάρκας, ἔπειτα ὤμοσα χτ^ι τῷ Πο-
λιάδ^α μὴ εἰληφέναι, ἔδδ' ὅπ^ι τέτταρσι
δραχμαῖς δανείζω, ἔδδ' ἄγχω τῆς μαθη-
τὰς, ἢν μὴ χτ^ι χαμρὸν ἀποδώσι τῆς μι-
ατρῆς. Ἀλλ' ἐκεῖνο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, ἐκ
ἀν' ἑξάρν^α γένοιο μὴ ἐχ^ι Φάρμακον^β οὐκ
ἀποδεδόα^γ ἡ Κρίτωνι ὅπ^ι τῷ πατέρᾳ.

Καὶ ἅμα, ἔτυχε^ι γὰρ πίνων, ὁ πό-
σον ἔτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι περὶ ἡμῶν οὐ
δὸν, κατεσκεδάσεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσε δὲ καὶ
ὁ Ἴων τῷ γειτονῆσας, οὐκ^ι ἀνάξ^ι ὦν. 2

32. *Nempe Chrysippi mentionem vos auda-
sis facere*, inquit Zenothemis, erectus, &
Imagna voce usus, & ab uno viro non legiti-
me philosophante Hetoemocle, impostore, Clean-
then metimini & Zenonem, viros sapientes?

*Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne tu
quidem Castorum capillos, Hermon, detondi-
sti aureos, poenas daturus tradendusque car-
nifici? Tu vero Sotras uxorem auditoris tui
adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehen-
sus poenam subisti foedissimam. Non ergo sa-
cebitis, saluum vobis conscii? Verum non
meae ipse uxoris leno sum, Cleodemus in-
quit, quemadmodum tu: neque peregrini au-
ditoris viaticum apud me depositum, interpo-
sito per Urbis custodem perjurio, accepisse me
negavi: neque quaternarum (in mensum)
drachmarum foenus exerceo, neque collum
obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant
mercedem. Verum illud non negabis*, ait
Zenothemis, *venenum patri propinandum
Critoῖ te vendidisse.*

33. *Commodum bibebat: ergo quod re-
liquum erat in poculo, dimidium fere, il-
lis offundit: cuius rei aliquis fructus etiam
ad Ionem ob viciniam pervenit, non sane
in-*

^α Δύσει;] Δύσει; B. ^β Δημῶ] Δῆ B. Sed supra posita compendii nota quam typothetae describere ne-
queunt. ^γ Τῷ μαθητῷ] Καὶ τῷ πατρί. B. ^δ Τοιαῦτα] Τα τοιαῦτα B. ^ε Αὐτοῖς] Nil mutare Edd. & B. addit
Solau. Sed varietatem non desidero. ^ς Γένοιο] Γενώμενος male B. ^ζ Αποδεδόα^γ] Αποδεδόα^γ B. & Fl. ^η Κρίτωνι]
Κρίτων male B. ^ι Γὰρ] Inferui ex Ox. aberat in Edd. ^κ Ὀπίσω] Καὶ ὀπίσω Edd. priores. ^λ Ἀνάξ^ι] Sic
omnes editi & B. Leg. ἀνάξ^ι, vel ἀξ^ι.

99. Φθελγάζμεν^α] Πίνοντ^α, διαρκῶς ὡς καὶ κατὰ
φύσιν γίνονται. G.

15. Πολιάδ^α] Ἀθηναῖος. G.

24. Κατεσκεδάσεν] Ἐπέχυσεν. F.

1. Ἀφ' ἐνὸς] Sic Tacit. Ann. XII. 49. *ne ceteri quo-
que ex Peligno conjectarentur. Terent. Heaut. III. 3. Ego
de me conjecturam facio.* Sic Noster Ἀπ. Μισθ. c. 11. &
Ἑρμ. c. 61. M. du S.

5. Διοσκύρῳ] Hic locus cum eo, (qui c. 9. ex-
tat, ubi ἱερὸς τοῖν ἀνέμοις dicitur) collatus, evincit eos-
dem, qui ibi ἀνέμοις dicuntur, hic Διοσκύρῳ^ς audire.
Non audiendus ergo Mausacus, qui ad Harpocrasionem
negat Castorem & Pollucem intelligi, cum Ἀνέμοις
nominantur, vid. etiam *Elia. V. H. IV. 5.* M. du S.
22. Ματρὸς] Vid. supra *Amor. c. 16.* M. du S.

16. Ἐπὶ τέττ. δραχ. δυν.] Menstrua haec usura erat,
unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quotannis
pro centum, uti nos loquimur, 48. foeneris loco exi-
gebat. M. du S.

17. Οὐδὲ ἄγχω] Vid. Ἑρμ. c. 80. & 81. M. du S.

22. Ἐτυχε γὰρ πίνων] Ita Mf. Ox. optime pro eo
quod in reliquis est πίνων. καλ. M. du S.

25. Οὐκ ἀνάξ^ι ὦν] Legend. videtur, ὥς ἀν' ἀξ^ι ὦν.
ὦν. Demosth. καὶ τὰ μὲν ἀπὸ τῶν, ποτὶ ἀν' ἑχ^ι κατὰ.

Ibid. Ἀνάξ^ι] Nihil haecenus ab Ione admittum
le.

indignum. Hermon igitur detergebat de capite proclinato merum, praesentes testificatus, quam accepisset injuriam. Cleodemus autem, qui poculum non haberet, conversus conspuuit Zenothemin, & prehensa sinistra manu illius barba, pugnum malae illius incussurus erat. Atque interfecisset senem, nisi retinisset manum Aristhaenetus, & transgressus super Zenothemin, medium se inter illos collocasset, ut separarentur, & se tanquam muro interposito quietem agerent.

34. Haec dum fierent, multa, mi Philo, ego apud animum meum cogitabam, illud praesertim, quod cuivis in mentem venire necesse est, *Quam parum ergo prodest scire literas, nisi quis etiam vitam componat in melius.* Illos enim principes in literis videbam risum debere in ipsis actionibus. Deinde in mentem venit, verum ne esset, quod vulgo dicitur, a recta ratione doctrinam abducere homines eos, qui ad solos libros, & quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot enim praesentibus Philosophis, neque forte quadam vacantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter, aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino jam, quae fiebant, im-

ὁ μὲν ἔν' Ἑρμῶν, ἃ ἀπέξυετο ἐκ τῆ κεφαλῆς τὸ ἄκρατον, προνενευκὸς, καὶ τὸς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπεπόνθει. ὁ Κλεόδῃμος δὲ (ὃς γὰρ εἶχε κύλικα) ὄπισθ' ἄρ' ἔσπευσε, καὶ τῇ δεξιᾷ τῷ πώγωνι λαβόμενος, ἐμελλε παῖσαν χεὶρ κόρην, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρυσταῖνος ἐπέχετο τὴν χεῖρα, καὶ ὑποστάς τῷ Ζηνοθέμειν, ἐς τὸ μέσον αὐτοῦ καθέκλινθη, ὡς ὁ ἀρυσταῖνος, ὑπὸ ἀντιχειρίσματος αὐτῷ εἰρήνην ἀγορεύς.

Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐγίνετο, ποικίλα, ὦ φίλων, ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἐνεόουν, τὸ πρόχειρόν ἐκείνο, ὡς εἶδεν ὄφελος ἢν ἄρα ὀπίσθ' αὖ τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα καὶ τὸν βίον ρυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνης γὰρ περὶ τὸν ὄντα ἐν τοῖς λόγοις, εἴρων γέλωτα ὅτι τὰ πραγμάτων ὀφλισκάνουσι, ἐπειδὴ δὲ εἰσέημι με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθὲς ἦ, καὶ τὸ πεπαιδευμένον ἀπάγη τὸν ὀρθὸν λογισμὸν τῆς ἐς μόνον τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροτίδας συνεχὲς ἀφορῶντας. τοσούτων γὰρ φιλοσόφων παρόντων, εἰδὲν χεὶρ τύχην ἕνα ὅτιν' ἔξω ἐμαρτήματός ἦν ἰδεῖν, ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίησαν αἰσχρὰ, οἷδ' ἔλεγον αἰσχρὰ. εἰδὲν γὰρ εἰς τὸ ὅσον ἐτι ἀναφέρειν εἴχοι τὰ γιγνόμενα.

m. Ἀπεξύετο] Admissum ex Fl. Ἰαχέυετο cett. n. Τῇ ἀριστερᾷ] Τῇ ἀριστερᾷ B. o. Διασταῖνος] Διασταῖνος Fl. & marg. Διπλ. p. Ταῦτα ἐγίνετο] Ταῦτα ἐγίνετο B. q. Κατ'] Πρὸς B. & Fl. r. Ἀρα] Absc. a Fl. Non immerito, quia jam praecessit. s. Ἀπάγη] Ἀπάγη B. t. Σιωχίς] Ἀτινὴς B.

35. Ὡς ἀρυσταῖνος] Γράφεται ἀρυσταῖνος. V.
40. Τὰ μαθήματα] Οὐ πάντες τοῦτο τὸ μανθάνοντες εἰσιν, ἀλλὰ τὸ μὴ κακισμῶν ἐκ προσιχόντων φιλοσοφούντων.

των πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι τὸ ἔξω φέρειν τοῦ προσηκόντος, τὸ δὲ ἰδίον ἀπόλειπαι. V.

48. * Ἀτινὴς] Σιωχίς. V.

* Ἀτινὴς] Invertendum hoc Schol. Solanus bene monet. Sed & praeterea συγχθῆς male editum ante, quod facile emendavi. J. F. R.

lectum est, quapropter hoc sit meritis. Lege ergo ἐκείνους, vel αὐτούς, vel denique, quod propius est, divisim αὐτοῖς; aut, αὐτοῖς. Alias ad sequentia respexisse putandus est, quod haud temere admiserim.

M. du S.

26. Ἀπεξύετο] Sic Fl. In reliquis ὑπέκρυτο, minus apte.

M. du S.

39. Ὡς εἶδεν ὄφελος] Accedit huc sententia Menandri. Tom. III.

dri canentis; ὡς εἶδεν ἢ μάστιγι αὐτὸν μὴ τοῦς παρῆ. Sed longe ulterius spectat sententia Luciani, sapientissime hic monentis, inutilem esse omnem scientiam qua mores & vita humana non sunt emendatior, & iucundiores, nihilque absurdum esse quam virtutem, adde & religionem, profiteri ac docere, dum is ipse, qui proficitur & docet, nihil eorum praestat, quae laudat & praecipit.

M. du S.

ss. Kai

Kkk

μένα, λογιζόμενοι^α οἷα ὁ Ἐτοιμοκλῆς ἄσι-
τ^β ἐτι καὶ ἀποτ^γ ἐγγράφει.

Ἀνέτραπτο δ' ἐν τῷ πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν⁵⁵
ἰδιῶται κοσμίως πάντες^β ἐσιώμενοι, ἔτε
παροινῶντες, ἔτε ἀχρημονῶντες ἐφαινόητο,
ἀλλ' ἐγέλαν μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐ-
τῶν^γ, οἶμαι, ὅσοι ἐθαύμαζον, οἰόμενοι τι-
νας εἶναι ἀπὸ τῶν ἀχημάτων^δ οἱ σοφοὶ δέδοτο,
ἠσέλγαινοι, καὶ ἐλοιδορῶντες, καὶ ὑπερεπίμ-
πλανοί, καὶ ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χεῖρας
ἦσαν. ὁ Θανμάσιος^ε δὲ Ἀλκιδάμας, καὶ
ἐνέριεν ἐν τῷ μέσῳ, ἐκ αἰδέμενος^{στ} τὰς γυ-
ναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς ἂν ἀρισταί^ζ τις εἰ-
κάσειεν, ὁμοιότητα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμ-
ποσίῳ, οἷς περὶ τῆς Ἐριδος^η οἱ ποιεῖται λέ-
γουσιν. καὶ γὰρ κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τὴν Πηλέως
τὴν γάμον, ῥίψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ σύνδει-
πνον, ἀφ' ὧν τοσούτον πόλεμον^θ ἐπ' Ἰλίου⁵⁶
γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἐτοιμοκλῆς τοῖνυν ἐδόκει μοι
τὴν ὁπίσθω ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ
τι μῆλον, καὶ μείω^ι τῆς Ἰλιάδος^κ κατὰ^λ ἕξερ-
γάσασθαι.

Οὐ γὰρ ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὴν Ζηνόθεμιν καὶ⁷⁵
Κλεόδημον φιλονεικῶντες, ἐπεὶ μέσος^α αὐ-
τῶν ὁ Ἀρισταίνετος^β ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν,
ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανόν, καὶ εἰ ἐλεχθεῖντε
ἀμαθῆς ὄντες αὐρίον δὲ ἀμυνόμενοι ὑμᾶς ὄν-
τινα καὶ χρὴ τρόπον ἀποκρίναί μοι^γ ἐν, ὥς^δ
Ζηνόθεμι, καὶ σὺ, καὶ ὁ κοσμιώτατος^ε Δίφι-

putare poteram, cogitans, quae Hetoemo-
cles impransus impotusque scripserat.

35. Conversa igitur res erat. Indoctos
homines decenter epulari videres, neque per
ebrietatem quidquam, neque quod alio-
quin parum decorum esset, designantes:
sed ridebant modo, & damnabant illos, pu-
tando, quos admirati ante fuerant, cum ex ha-
bitu aliquid illos esse putarent. Sapientes
vero lasciviebant, conviciabantur, supra
modum se implebant, clamabant, ad manus
veniebant. Admirabilis ille Alcidas etiam
in medio convivio mingeat, nihil mu-
lieres reveritus. Ac mihi videbatur optime
ille assimilare, si quis dicat, simillima esse
istius acta convivii iis, quae de Eride poë-
tae narrant: nempe non vocatam illam ad
Pelei nuptias pomum illud in convivium
projecisse, e quo tantum ad Ilium bellum
exortum sit. Et videbatur sane mihi He-
toemocles, epistola illa, tamquam pomo, in
medium projecta, non minorum Iliade ma-
lorum auctor exstitisse.

36. Neque enim desinebant rixari Zeno-
themis ac Cleodemus, cum medius inter
illos esset Aristaeus: Sed, *Modo*, in-
quit Cleodemus, *satis fuerit, si rudis atque
convincamini; cras vero vos, mihi par est, ul-
tisciar. Responde mihi, Zenothemi, aut tu,*
ornatissime Diphile, qua ratione, cum indis-

^α Ἐγγράφει] Recte Cod. B. Fl. Fr. P. & c. Ἐγγράφει male f. ^β Ἐσιώμενοι] Sic Fr. P. H. S. Ἐσιώμενοι male f. Ἐσιώμενοι B. ^γ Εἶσαι] Deest in B. ^δ Εἰκάσειεν] Θανμάσιον B. ^ε Τῷ συμποσίῳ] Articulus ex O. inferui. Deerat in Edd. ^{στ} Σύνδιστον] Δίπνον Fl. ^ζ Ἐπ' Ἰλίῳ] Sic esse in Edd. & B. addit Solan. ^η Ἐξερ-γάσασθαι] Ἐξεργάσασθαι male B. ^θ Αὐτόν] Bene sic Bz. Fr. H. P. S. Αὐτόν male Fl. & f. ^κ Εἰ] Omisit Fl. ^λ Οὐν] Addidi ex Ox. Deerat in Edd.

68. Ἐς τὴν Πηλέως] Ἐν τῷ γάμῳ τῆς Πηλέως & τῆς Θέτιδος, καὶ Ἐρις μὴ κληθεῖσα, ἔρριψε μῆλον ἐν τῷ ἀρίστῳ, ἐν ᾧ ἔγραψε, Τῇ ΚΑΛῇ Τῷ ΜΗΛΟΝ. Ἠμφιστάθησαν

περὶ τοῦτο Ἀφροδίτη, Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν ἀπὸ τῆς Πάριδος. Προκρίθισα ἡ Ἀφροδίτη ἰχθυόσῃ τῷ Πάριδι ἀπὸ τοῦτο τὴν Ἑλένην δι' ἧς ὁ Τροϊκὸς γέγονε πόλεμος. V.

55. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται] Mitius haec paullo exagitat Alciphron III. Ep. 55. p. 408. Οἱ μὲν ἰδιῶται, αἱτ' ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος περατῆσαι τινα & τὴν αὐτὴν εἶχον τὴν ἐκείνην τὴν ἀκολούθειαν οἱ φιλόσοφοι δὲ, πρῶτον τῷ συμποσίῳ, καὶ τῷ φιλοπόσειως συνήχως περὶ τοσούτου, ἀλλὰ ἄλλω τιμαίῳ ἐπιδικάζω. Quo loco Bergl. οὐ-

servat, Lucianum haec & reliqua multo acerbius tra-
ctare. J. F. R.

63. Ὁ Θανμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐκούρει] Eadem fere rursus Alciphron. Ep. saepe adlegata L. III. p. 412. Nempe: ὁ Κῶν δὲ πρῶτα ἔκειτο κατὰ τὴν κοινὴν ἀδελφότητα εἰς σύμῳ χαλᾶς & καθὺς τὸν τριτόν, &c. Ubi Cl. Bergl.

ferentem esse dicatis pecuniarum possessionem, nihil aliud quam hoc unum spectetis ex omnibus, nisi quamplurima possideatis, & hanc ob causam circa divites semper versemini, & foenori detis pecuniam, & usurarum exsculpas usuras, & mercede doceatis. Rursus odio cum habeatis voluptatem, & Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis causa turpissima quaeque faciatis ac patiamini, indigne ferentes, si quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum servis detis . . . Haec cum diceret, eripere mappulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, plenam omnis generis carniū, soluta illa projecturus in solum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens.

37. Et Hermon, Enge, inquit Cleodeme, dicant cuius rei causa voluptatem accumsent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum posulent. Non, inquit Zenothemis; sed tu dic, Cleodeme, qua ratione non indifferentes esse ducas divitias. Non sane, sed tu. Et diu talia erant, quae utrimque dicerent, donec Ion proferens se manifestius, Desinite, ait, ego enim, si videtur, materiam ponam in medio disputationis hac sollemnitate dignae. Vos autem sine contentione dicite & audite invi-

λῶ, καθ' ὃ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τὰ χρημάτων τὰ κτήσων, ἔδεν ἄλλ' ἢ τὸ τοῦ ἐξ ἀπάντων σκοπεῖτε, ὡς πλεῖον κτήσῃσθε, καὶ ἀφ' ὧν τὸ τοῦ ἀμφοτέρου πλεονέκτης αἰετὶ ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ τοκογλυφεῖτε, καὶ ὅτι μισθῶ παιδεύετε. πάλιν αὖ τὴν ἡδονὴν μισθῶντες, καὶ τὴν Ἐπικουρείων καλῆγοῦντες, αὐτοὶ τὰ αἰσχρὰ ἡδονῆς ὅθεν καὶ ποιεῖτε, καὶ πᾶσι, ἀναγκάστους εἴ τις μὴ καλέσειεν ὅτι δειπνόν· εἰ δὲ καὶ κληθεῖντε, τσαῦτα μὲν ἐδίδοντες, τσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστροφῆς ἐπεχειρεῖ, ἣν ὁ ὁδοῦ εἶχε τῷ Ζηνοθέμει, μετὴν ὅταν πάντοτε κρεῶν, καὶ ἐμελλε λύτας ἀπορρίπτειν αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ πάλιν ὅπως ἀνῆκε, καὶ ὡς ἀντεχόμενος.

Καὶ ὁ Ἑρμών, Εὐγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν ἑστὶν ἕνεκα ἡδονῆς καλῆγοῦσιν, αὐτοὶ ἡδὲ ὑπὲρ τῆς ἄλλης ἀξιοῦντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἡδ' ὅς ὁ Ζηνοθέμει, εἰπέ, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὃ, τι ἐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸ πλεονέκτην. Οὐ μὲν γάρ, ἀλλὰ σὺ, καὶ ὅτι πλεονέκτην τὸ τοῦ τοῦτο ἦν, ἀλλ' ὅτι ἰὼν προκύψας ἐς τὸ ἐμφανέστερον, Πάυσασθε, ἔφη, ἐγὼ γὰρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἐορτῆς καταθέσω ἐἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονεύτως ἐρεῖτε, καὶ ἀκροῶσθε ὡς ἀμέλει καὶ ὡς

τὴν Κτήσῃσθε] Servavi scripturam F. H. P. S. & c. Κτήσῃσθε Fl. & B. n Πλεονέκτης B. prave. o αὐ] τε αὐ B. p Ἐσθίουσιν] Ἐσθίουσιν, φησὶ οὐδὲ Edd. Exc. Fl. quae φησὶ οὐδὲ delet, cum Cod. Ox. q Ἀπορρίπτειν] Ἀπὸ τῆς μὲν ἀπορρίπτειν vulgo. Sed Ox. & Fl. ducibus αὐτὴν μὲν ejeci. r τὸ] Absc. a B. s Καταθέσω] Καθίστω Fl.

Bergl. haec Luciani conferens, 'Ο δὲ θαυμάσιος mutato ordine dedit (studione an incuria nescio, nec quidquam refert) additque : „ Hoc loco praecipue „ quasi monstrare Lucianus videtur, quem imitatus „ fuerit. siquidem Alcidas & Alciphron idem ex „ parte nomen habent. quod si hoc accipias ut Horatium illud I. Sat. X. v. 36. Turgidus Alpinus „ gulat dum Memnona. Perinde erit ac si dixisset „ Lucianus: Admirandus ille Alciphron etiam mesentem in convivio introduxit Cynicum. F. F. R. 66. Τὸ συμπόσιον] Ex Mf. Ox. est hic articulus. Decit enim in omnibus impressis, M. du S.

69. Τὸ πλεονέκτην] Discordiae malum. F. G. Non adderem pueris notam hanc notam, nisi studio malum pro pome videretur dixisse Gujéius, ut luderet in ambiguo. F. F. R. 80. Ἀπορρίπτειν] Ex Mf. Ox. est illud ἔν, quamquam ibi post μοι reperitur. M. du S. 92. Ἐδίδοντες, τσαῦτα] Φησὶ οὐδὲ, quod hic impressi omnes habent, non agnoscit Mf. Ox. nec Fl. Ed. & omnino abesse sine sententiae detrimento potest. M. du S. 96. Λύτας ἀπορρίπτειν] Absunt hic & ista a Mf. Ox. αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impressis extant. M. du S. K k k 2 15. Ἀπὸ

ὡς τῷ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ
 πλείστη ἀφαιρῆς ἐγένετο. πάντες ἐπίνεσαν
 οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸ Ἀρι-
 σταίνετον τε καὶ Εὐκρίτον, ἀπαλλάττα
 τὴν ἀνδρίας ἔτῳ γυνὴ ἐλπίσαντες. καὶ μετῆλθε
 τε ὁ Ἀρισταίνετος ὅππῃ τὸ αὐτὸ τόπον, εἰ-
 σήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας.

Καὶ ἅμα εἰσεκκόμενος ἡμῖν τὸ ἐντε-
 λές ὀνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἐκάστω, καὶ
 κρέας ὕδης, καὶ λαγῶνα, καὶ ἰχθὺς ἐκ
 ταγῆνης, καὶ σησαμῆντες, καὶ ὅσα ἐντρα-
 γεῖν, καὶ ἔξῃν σποφάρεα ταῦτα. πρὸς αὐτὸν
 δὲ ἔρχετο ἐκαστὸν πινάκιον, ἀλλ' Ἀριστα-
 νέτω καὶ Εὐκρίτῳ ὅππῃ μίας τραπέζης κοι-
 νόν, καὶ τὰ πᾶσα αὐτῶν ἐκάτερον ἐχρῆν
 λαβεῖν. Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Σταϊκῷ καὶ Ἑρ-
 μῶνι τῷ Ἐπικυρεῖῳ, ὁμοίως κοινὸν καὶ τέ-
 τοις. εἴτα ἔξῃς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἰωνί. μεθ'
 ἑστέων νυμφίῳ, καὶ ἐμοί. τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ
 ἀμφοῖν, ὅ γ' ἔχον ἀπαληλύθει. καὶ μέ-
 μνησό μοι τέτων, ὦ Φίλων, διότι δὴ ὅστις καὶ
 ἐν αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον. ΦΙΛ.
 Μενήσομαι δὴ.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἰων, Πρῶτος ἐν ἄρ-35

cem, ut nimirum apud Platonem nostrum;
 major pars otii in disputatione consumpta est.
 Laudare qui aderant omnes hoc consilium,
 Aristænetus praesertim atque Eucritus, qui
 sic liberari ab illa se injucunditate posse spe-
 rant: transitque in locum suum Aristæ-
 netus, pacem sic factam arbitratus.

38. Et simul infertur nobis ea, quae
 absoluta coena vocatur, gallina unicuique
 una, & ossa aprugna, & leporina; & pi-
 scis de sartagine, & placenta e sesamo, &
 bellaria, licebatque ea domum ferre. Ne-
 que vero sua unicuique lanx proponebatur,
 sed Aristæneto & Eucrito in mensa una
 communiter, oportebatque unumquemque,
 quod sibi proximum esset, sumere. Zeno-
 themidi autem Stoico, & Epicureo Her-
 moni similiter in commune ipsis quoque
 offerebatur: deinde Cleodemo, & qui jux-
 ta erat Ioni; post quos sponso & mihi;
 Diphilo autem, quod Zeno discesserat,
 utriusque adnota portio. Et memento mi-
 hi horum, Philo; est enim in his quoque
 aliquid narrationi nostrae utile. PHIL.
 Meminero sane.

39. LYC. Ion igitur, Primus ergo,
 in-

α Ἀπαλλάττα] Ἀπαλλάττα B. β Εἰσεκκόμενος] Ἐπισκεπόμενος. B. γ Κρέας] Κρέας B. δ Ταγῆνη] Sic
 Edd. & B. Sed ead. manu emendatum Ταγῆνη. Coll. plane ταγῆνη. ε Καὶ ὅσα — ταῦτα] Septem illa sic
 esse in omnibus & B. addit Solan. f Αὐτῶν] Αὐτῶν B. g Τῶ] Omittit B. h Καὶ μνησόμενοι] Absc. & ab O.
 i Εἰς] Εἰς B.

22. Ταγῆνη] Ταγῆνη. G.

Ibid. Σησαμῆντες] Εἰδ. πλάκωντες. G.

25. Ἀπαλλάττα] Mf. Ox. in Impr. ἀπαλλάττα. M. du S.

19. Τὸ ἐτελές — δαῖτον] Ultimus, credo, missus,
 (δῖτον alias etiam partem coenae esse, ostendit Casaubon. ad Athenaei. 4. 20. extr.) sicciores cibos habens,
 & quos auferre non incommodum. Hanc puto esse
 ματῆν, quam ἐπιδηρῆσμα Atticis, aliis Graecis ἐπι-
 δηρῆμα dictant, tradit Athenaeus libro XIV. extremo.
 Certe hoc suadent ista Athenaei verba: ματῆν ἐκ
 λίσσιν εὐφροσύνης Λάκωνά τις καὶ ἰσθμίας σφραγισμένην πρὸς
 αὐτῶν ἐλπίδα, καὶ χρυσὴν ὀστῶν, καὶ τρυφὴν πλάκωνται. Vides
 hic in Mattya perdicces, anserculos assos, placentas,
 apud Lucianum haec paullo auctiora, ut in solemnitate
 nuptiarum. Caeterum quod legitur apud Athe-
 naeum τρυφὴ πλάκωνται, & convertitur placentarum
 lausitiae, non videbatur mihi usquequaque accura-
 tum, legendumque putabam τρυφὴ πλάκωνται, frusta

placentarum.

J. M. G.

21. ἰχθὺς ἐκ ταγῆνης] Insigne exemplum, ut error
 soleat augeri & quotidie invalescere. Verterat Eras-
 mus piscis Tagenicus. Id eodem modo retinuit Bene-
 dictus: Sed ne quid deesset, nunc video in hac edi-
 tione Graecam vocem postremam quoque incipere ab
 majusculo T. Habeant hoc & fruuntur, quibus placet
 nos censemus interpretandum piscis ex sartagine, quod
 non modo probant multa antiquorum fragmenta, sed
 hodieque etiam placet.

J. G.

22. Ταγῆνη] Sic in Impr. & in textu Cod. Ox.
 Sed ab eadem manu rescriptum est ταγῆνη, quod in
 Coll. etiam legitur. Vid. Aes. c. 6.

M. du S.

Ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν] Bellaria hisce connotat. Quod
 addit licuisse etiam auferre, confirmant ex eodem loca
 sequentia Κρον. No. 17.

M. du S.

Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν] Haccne periphrasis τῶν τραγεῖν
 τῶν,

inquit, si videatur, incipio. Et paullum moratus, Oportebat forte, ait, in talium praesentia virorum de ideis & incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophia sequuntur, de nuptiis ea, quae conveni-
re videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane nuptiis opus non habere, sed Platoni obsequentes, & Socrati amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur: Si vero etiam muliebribus nuptiis opus est; ex Platonis placitis, uxores illorum (philosophorum) esse communes, mihi extra Zelum sumus.

40. Super his risus exortus est, ut quae minime opportune dicerentur. Dionysodorus autem, Non defines, inquit, Barbarica nobis nomina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac re, & apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis, purgamentum! ille ait. Et, puto, Dionysodorus quoque vicissim, quae solent, maledicturus erat. Sed Histiaeus Grammaticus, bellus homo, 5
Define, inquit. Ego enim epithalamium vobis recitabo; & recitare incepit.

41. Erant vero elegeia, si quidem meministi, ista:

χομαι, ἔφη, εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπιχρῶν, Ἐχρῶν μὲν ἴσως, ἔφη, τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων πρὸς ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας. ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγασί μοι, ὅπόσοι μὴ χεῖρ' ἔχουσιν ταυτὰ φιλοσοφῶσι, πρὸς γάμων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖν γάμων, ἀλλὰ παιδομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδεραστῆν. μόνον γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἀνὴρ πρὸς ἀρετῇ. εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικεῖν γάμους, χεῖρ' ἔχουσιν Πλάτωνι δοκῶντα κοινὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας, ὥς ἔγωγε ζῆλον εἴημεν.

Γέλως ὅτι τούτοις ἐγένετο, ὥς οὐκ ἐν χειρὶ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, Οὐ πάύσῃ, ἔφη, βαρβαρικά ἡμῖν ἄδων; πῶς γὰρ ἀνὴρ εὐρίσκοιμεν τὸ ζῆλον ὅτι τέτρε, καὶ πῶς τίς; καὶ σὺ γὰρ φθέγγῃ καθαρμοῦ; εἰπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδόρειτο τὰ εἰκότα. ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἰστιαῖος ὁ βέλτιστος, Παύσαδε, ἔφη. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀναγνώσομαι, καὶ δεξάμενος ἀνεγίγνωσκεν.

Ἦν γὰρ ταῦτα, εἴγε μέμνηται, τὰ ἐλεγεῖα,

Ἦ

1 Ταῦτα] Sic F. P. aliaeque recte. Ταῦτα B. & Fl. Omisit B. 2 Ἀνεγίγνωσκεν] Ἀνεγίνωσκεν B.

51. Τὸν ζῆλον] Ποῦ καὶ αὐτοὶ ὁ ζῆλος ἐπὶ τῷ γυναικὲς ἔρῳ; ἐξήτειν ὁ Διονυσόδωρος. * λέγουσι γὰρ τίθεσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τῷ μακαρίζειν & ἐπὶ τῷ φθονεῖν. † ὅταν δ' ἐπὶ τῷ ζῆλῳ πῶς, τότε ἐπὶ γυναικὲς μακαρίζεται, Ἀντίκας οὐ τῷ κατὰ Πατρίωτον. V.

* Αἰζῶσι γὰρ &c.] Potuit adijcere, poni & ἀντὶ τῷ μῶτον, ut ex Aeschine observarunt Harpocration & Suidas. F. Chr. † ὅταν δ'] Εἴρηται δὲ καὶ, & μοχ τῆς γυναικὸς C. ‡ Τὰ ἐλεγεῖα] Ἦ ἐλεγεῖα] Ὅλα, cum esset in editis, Salom.

των, i. bellariorum? Sic puto, & sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba junguntur superioribus, & ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset Lucianus, quod Erasmus dedit, quaequeque liberum est, seu velis in alium cedere, seu domum asportare malis, ita videtur informatum Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐνταυθα ἔστιν & ἀσφάδαν. illud autem ταῦτα plane ornatus. Verbi ἐνταυθα hanc vim esse, etiam ex Hesychio conicias, apud quem sunt ista ἐνταυθα, ἐνταυθα. Ἐνταυθα

1 Παύσῃ] Παῦσαι B. m. A.] Neglexit B. n. Γὰρ]

58. † Τὰ ἐλεγεῖα] Ὅλα τὰ ἐλεγεῖα χαλὰ. καὶ τοῦτο χαλὰ εἶπεν ἐπ' αὐτοῖς κομῆσαι γάμους. ἐξελίχθη δὲ τοῦτο Λυκαίων πρὸς αὐτὸν ἐς πλείονα ὅρου τῷ Συμποσίῳ, & καὶ λαοδαίαν & κομωθίαν τ' ἐτιμώμεν. ὡς ὁ λόγος διδύλωκεν ὅτι τὰ παρ' αὐτοῖς λιχθέντων & πρὸς αὐτοῖς. V.

§ in τὰ mutato adscriptis, haec verba deesse in V. § Καὶ λαοδαίαν] Haec & reliqua ad finem Scholii deficiant in Editis. Addidit ex Cod. M. du S.

γὰρ, ψυμίσσαι, ψυμίσσαι. Vidit hoc etiam Kuhnus ad Polluc. 6, 40. τοῖς ἐνταυθα] σαρκὸς ψυμίσσαι de σαρκαματίαις, & id genus alii sciamentiis. F. M. G.

26. Καὶ τὰ παρ' αὐτῷ] Quae juxta se erant. F. G. 42. Μὴ διαδοῖς γάμους] Ακαμῖας hujus meminit in Char. Theophrasti. p. 39. B. M. du S.

46. Ἐκείνῳ] Depravata haud dubie vox, & nihil prorsus. Lege ἐχρῶν, vel πῶτον. M. du S.

58. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεῖα] Cl. Bergl. ad Al-
ciph. III. p. 410. haec ait ridiculo modo ex diversis
Kkk 3 Poë-

* Ἡ οἷα πῶτ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταίνετ' ἐν με-60
γάροις,

Δῖα Κλεανθίς ἄνασ' ἐτρέφετ' ἐνδυκέως,
Πρῆχυσσά πασάων ἀλλάων παρθενικῶν,
Κρέσσων τ' Κυβέρης, ἡδ' αὖ τ' Σελήνης.

Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, ^b κρατερῶν κρά-65
τιστε ἐφῆδων,

Κρέσσων ^c Νηρήϊον, καὶ Θέτιδ' παῖδός.
Ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῖν τῷτον θαλαμήϊον ὕμνον
Ζυνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ^d ἀσώ-
μεθα.

Γέλωτ' ὅν ὅπ' τῷτοις, ὡς τὸ εἶκος,
γενομένη, ^e ζέεαζ' ἡδὴ τὰ ^f παλαιά.
ἔδει, καὶ ἀνείλοιο οἱ ἀμφὶ τ' Ἀρισταίνετον, καὶ
Εὐκρίνον, τὰ πρὸ αὐτῶ ἐκάτερ' ^g, καὶ γὰρ
τὰ μὲν, καὶ ὁ Χαίρεας, ὅσα ἐκείνῳ ἐκείλο, καὶ
ἴων ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφι-
λος ἤξεν καὶ τὰ τῷ Ζήνωνι ^h ἡδὴ ἀπιδόντι
ⁱ παλαιά. Φέρεαζ', καὶ ^j ἔλεγε μόνῳ
παλαιά. οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τὴν Διόκω-
νος ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπῳν, ^k ὅρνηθ' ^l
ἀντεπειλημμένοι, ὥσπερ τ' Πατρόκλην νε-
κρὸν ἀνθέλκοντες, καὶ τέλ' ^m, ἐπικήθη, καὶ
ἀφῆκε, πολλὸν γέλῳ. παλαιά. τοῖς συμ-
πόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἡγανάκτει μὲν
τῷτο, ὡς ⁿ ἀνὰ τὰ μέγιστα ἡδίκημέν' ^o.

*Unica tandem qualis Aristaeenti in do-
mibus*

*Diva Cleanthis hera sollicita est alita!
Omnium excellens aliarum Virginearum,
Et Venere melior, sive adeo Luna.*

*Salve tu quoque, sponse, bonorum optime
juvenum,*

Nereo praestans ac Thetidis uxor.

*Nos vero huic vobis rursus thalamicum hy-
mnum,*

70

Communeque ambobus saepe canemus olim.

42. Rifu super his, qualem credere par
est, exorto, auferendi apposita jam tempus
erat; auferuntque Aristaeetus & Eucritus
quisque quod ante se erat: & ego mea, &
Chaerea quae ipsi erant posita, atque Ion
similiter & Cleodemus. At Diphilus ea
quoque auferre postulabat, quae egresso
jam Zenoni fuerant posita, ac sibi soli po-
sita esse dicebat, pugnabatque cum mini-
stris: tendebantque adeo in diversa, gallina
utrinque comprehensa, & huc illuc, ut
Patrocli illius cadaver, tracta. Ac victus
tandem dimisit, risu multo convivis prae-
bito, praesertim cum post ista indignare-
tur, velut injuria maxima affectus esset.

43. Her-

* Ἡ οἷα] Sic omnes, excepta Fl. quae οἷα. At B. Cod. καὶ οἷα. ^b Κρατερῶν] Receptum ex Fl. & schedis Cl. La Croze. Κατερῶν cett. ^c Νηρήϊον] Νηρήϊον B. Et sic Gaj. voluit. ^d Ἀσώμεθα] Ἀσώμεθα Edd. Ἀσώ-
μεθα B. ^e Ἀρίσται] Sic Fl. ^f P. & C. Ἀρίσται Bz. Ἀντίσται Coll. ^g Παλαιά] Προκείμενα B. ^h Ἰδὸν] Δὴ Οχ. ⁱ Παλαιά] Παλαιά O. & Fl. ^j ἔλεγε μόνῳ & c.] Λέγων μόνῳ οἱ παρατιθέμεναι αὐτά. O. ^k Ἀν-
τεπειλημμένοι] Ἐπιλημμένοι O. ^l Ἄν] Omittit O.

62. Ἐνδυκέως] Ἐπιμελῶς. G.

72. Ἀρίσται] Γραμ. ἀντίσται. G.

77. Ἀπιδόντι] Γραφίται ἀπιδόντι. V.

81. Τὸν Πατρόκλην νεκρὸν] Ὁ γὰρ Ὀμηρ' ^o μεγάλην
λόγον περὶ τοῦ μάχης μάλιστα ἔλεγον ὅτι τὸν
τῷ Πατρόκλην σφάματ' ^o. V.

Poëtis, Pindaro, Hesiodo, & Anacreonte consarcina-
ta. Bene, quantum ad materiam; sed ad metrum ta-
men redacta Elegiacum, ut Lucian. proficitur; quare
ad id emendatio instituenda.

F.F.R.

60. Ἡ οἷα πῶτ'] Monitus jam ab ipso Luciano de
hujus carminis absurditate, curam sollicitudinemque
omnem deponito, si sapias: id unum ego monebo, ἡ
οἷα scribendum esse, ad quod proxime accedit Fl. οἷας;
idque Hesiodi imitatione factum, qui carmen satis
prolixum scripserat, quod οἷας & Ἡσίοις μεγάλας
vocabant; cujus etiam aliquot fragmenta in Graecis

na Hesiodi editione extant.

M. du S.

Ἡ οἷα πῶτ' ἄρ'] Mali poetæ pessimos versiculos ni-
mis bona interpretatione donaverat Erasmus. Quam
hic damus, meliorem putamus ea ipsa causa, quod
mala est, iisdem nempe vitis inquinata fere, quae
ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. F.M.G.
Ἡ οἷα πῶτ'] Ἡ οἷα πῶτ' ἄρ' ἦγ' οἱ Ἀρισταίνετ' μεγά-
λῳ. An ἡ οἷα dixit alludens ad οἷας Hesiodi? vid.
Cassaub. F.G. Nihil obloquor. Sed quod praemittit
οἷα, quasi sic legeretur in Edd. Luciani, nescio unde
habeat, quum illae tamen οἷα levigent. Sed vide not.

fe-

43. Hermon & Zenothemis juxta, ut supra dictum est, accumbebant: supra Zenothemis, alter infra. Apposita illis erant reliqua omnia aequalia, auferebantque ista pacare. Sed gallina ante Hermonem pinguior, forte id quidem fortuna, arbitror. Ortebat autem has etiam, & suam quemque tollere. Hic Zenothemis, & adverte mihi, Philo, animum; jam enim in ipso capite quasi rei gestae versamur. Zenothemis ergo, sua relicta, illam pinguio-rem, ut modo dicebam, quae ante Hermonem erat, aufert. At hic ab altera parteprehendit, nec paritur istum plus justo sibi arrogare. Hinc clamor, & irruentes in se invicem, ipsas sibi gallinas in faciem impingunt, prehensisque invicem barbis auxiliaturos advocant. Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alcidadantem & Diphilum, coeuntque adeo hi ad hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione; hic enim se servabat medium.

44. At illi confertis manibus pugnant. Ione Zenothemis sublatum de mensa scyphum

Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸ Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρη, ὁ μὲν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὁ δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ. παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἅλλα πάντα ἴσα· οὐκ ἀνείλοντο εἰρηνικῶς ἡ δὲ ὄρνις ἢ ἡ πρὸ τῷ Ἑρμῶνι, σιμελετέρα, (ἔτας, οἰμαι, τυχόν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναρρεῖσθαι, ἵνα αὐτῶν ἑκάτερον. ἐν τῷ τῷ τοῖνον ὁ Ζηνόθεμις (καὶ μοι, ὦ φίλων, πάντων πρόσθεν) ὁ δὲ Ζηνόθεμις, φημί, ἵνα παρ' αὐτὸν ἀφείς, ἵνα πρὸ τῷ Ἑρμῶνι ἀνείλετο, πιστότερον, ὥς ἔφη, ἔσαν. ὅδ' ἵνα ἀντεπελάβετο, καὶ οὐκ εἰς ἰσχυρὸν ἐκτείν. βοή τὸ ἐπὶ τούτοις, καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὀρνισιν αὐταῖς εἰς τὰ πρόσωπα· καὶ τὸ πωγώνων ἐπειλημμένοι, ἐπεκαλῆντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἑρμῶν· ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὡς τέτον, οἱ δὲ ὡς ἐκείνον, πλὴν μόνος τῷ Ἴωνι· ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν.

Οἱ δ' ἐμάχοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις, σκύφον σφάγην ἀπὸ τῆς τραπέ-

m Ἡ πρὸ τῷ Ἑρμῶνι Neglecta in O. n Δι] Abest ab O. o Ἡδὲ] Non comparat in O. p Δι] Δὲ O. q Ἀνείλετο] Ἀφείλετο O. r Ἀντεπελάβετο] Ἀντελάβετο O. s Εἰς] Ἐς O. t Δι ὡς] Δ' ὡς O.

91. Πιμαλιτῆρα] Λιπαριτῆρα. V.

sequent.

Ibid. Μεγάροις] Lege μεγάροισιν, & ἡν' pro ἡν, si versum velis hexametrum: ac totum potius sic resinge cum Salmasi. in Lamprid. Alex. Sev. 38. p. 956. (quod Cl. La Croze etiam admonuit) Ἡ οἷν πῶς ἄρ' ἡν' Ἀριστῶντι ἐν μεγάροισιν. Et vid. Cl. L. Bos Obf. Crit. p. 114. seq. Guesetianum hōi matutina, rejicientem, ac nobiscum ἡ οἷν probantem, i. e. μῆλα, μόνον, sola, praecipua, licet metrum in ceteris non tanet, quod Solan. & Gesf. etiam vitiosum volunt manere. J. F. R.

63. Πρῶχον] Πρῶχον ἀλάων πασάντων παρ. F. G. Optime; nam sic verius constabit, qui jam claudicat, quum media in πρῶχον corripitur. J. F. R.

64. Ἡδ' αὖ τ' Ἑλῆνης] Corrige Ἡδ' αὖ τ' Ἑλῆνης. Placet. F. G. Ἑλῆνης etiam legi jussit Cl. La Croze. At non placebit, quibus ita decrefcere videbitur oratio, si dicas: potior Venere, immo vel Helena; immo

sic pejor erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non crescat oratio, nec praestantius nomen postponatur, quum Venus vulgo formosior credatur quam Diana, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Potest tamen Guesetii emendatio locum habere, si veritas, potior Venere, aut certe Helena. Ac si versus requiritur pentameter, melior erit Guesetiana lectio, & sensus eo melior, quia magis ridiculus. J. F. R.

65. Καρτερῶν] Καλῶν. F. G. Non video quare; nam prima in καλῶς etiam longa est. Ac si versum velis formare hexametrum, pro καρτερῶν lege κρατῶν, a κρατῆς. Tumque subsequenter habebis pentameter, si mox παιδὲς resolvas, ut fiat trisyllabum παιδῆς. Quod sic edicuriavi. cum neglectum esset in Edd. prioribus. J. F. R.

69. Πολλὰς αἰσώμεθα] Lege πόρνοις, vel πολλαῖς αἰσώμεθα, quod pl. est ap. Plut. ex Sapphonic. F. G.

81. Πατρόκλῳ] Hom. II. Π. & P. 389. & S. 155. M. du S. 14. K.

πέζης, καίμενον πρὸ τῆ Ἀρισταίνετος, ῥι-
πτει ὑπὲρ τῆ Ἑρμῶνα.

Κακείνῃ μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτρά-
πετ ἄλλῃ.

διείλε δὲ τῷ νυμφίῳ τὸ κρανίον ἐς δύο, χρη-
στῶ μάλα καὶ βαθεῖ τραύματι. βοή ἦν πρὸς
τῇ γυναικῶν ἐγένετο, καὶ ὁ κατεπήδησεν ἐς
τὸ μεταίχιμον αἱ πολλαί, καὶ μάλιστα ἡ
μήτηρ τῷ μεираκίῳ, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε. καὶ
ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα πρὸς αὐ-
τῇ. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἤριστευε,
τῷ Ζηνοθέμειδι συμμαχῶν. καὶ πατάξας τῇ
βασιλίσσῃ, τῷ Κλεοδήμῳ μὲν τὸ κρανίον, τῷ
Ἑρμῶνι δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε, καὶ οἱ
κετῶν ἐνὶ στήθεσιν αὐτοῖς ὑπερχεινῶντας,
κατέτρωσεν ὅ μὴν ἀπετράποιε ἐκείνοι.
ἀλλ' ὁ μὲν Κλεοδήμῳ, ὀρθῶς τῷ δακτύλῳ
τὸ ὀφθαλμὸν τῷ Ζηνοθέμειδῳ ἐξώρυγε, καὶ
τὴν ῥίνα προσφύς, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἑρμῶν
τῷ Δίφιλῳ, ὅππῃ συμμαχίαν ἤκουσα τῷ Ζη-
νοθέμειδῳ, ἀφῆκεν ὑπερκεφαλὴν ὅτι τῷ
κλινηρῷ.

Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς,
ἀγρύειν αὐτὸς ἐπιχειρῶν, λαβὼν οἶμαι,
εἰς τὰς ὀδόντας ὑπὸ τῷ Κλεοδήμῳ, Δί-
φιλῳ εἶναι οἰσθέντῳ. ἐκεῖνο ἦν ὁ ἀθλιὸς χυ-
τὴν αὐτῇ Ὀμηρον, αἶμα ἑμέων. πλὴν παρα-
χρῆς γε καὶ δακρύων μετὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ
μὲν γυναῖκες ἐκόκυον, τῷ Χαιρέα περικλυθεῖ-
σαι οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν

qui ante Aristaeneta stabat; in Hermo-
nem conjicit,

Ille sed inde alio temere conversus abernas;
Sponsaque frontem luculento sane ac pro-
fundo vulnere diffudit. Clamor igitur ori-
tur a mulieribus, prosiliunt inter utramque
aciem pleraeque, mater praesertim sponsi,
cum videret sanguinem; exsilit etiam, quod
illi metueret, sponsa. Interim praeclare rem
gerit Alcidas, auxiliator Zenothemidis,
& clavae ictu Cleodemi cranium & malam
Hermonis obterit, servorumque quosdam
qui auxilii ferendi causa accurrerant, vul-
nerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleo-
demus erecto digito oculum Zenothemidi
effodit, & morsu nasum aufert. Hermon
vero auxilio venientem Zenothemidi Diphila-
lum in caput de lecto dat praecipitem.

45. Vulneratur etiam Histiaeus Gram-
maticus, dum conatur illos dirimere, cal-
cibus dentes illius, ut arbitror, petente Cleo-
demo, quod putaret esse Diphilum. Jacuit
ergo miser, vomitisque, Homeri sui verbo,
crucior. Caeterum tumultus & lacrimarum
plena omnia. Plorant circumfusae
circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tu-
multum student. Maximum malorum om-
nium

α Ἀμαρτε παρὰ] Ἑρμῶντι παρ' Edd. priores. Ἑρμῶντι πρὸς ὁ. ὁ Καντεπὴδῶν] Versus integer hic de-
cit in O. c. Αὐτοῦ] Αὐτῷ Fl. d' Ἠρίστῳ] Ἠρίστῳ O. e. Ἀπὸ] Ἐπὶ male O.

16. Χρηστῶ μάλα] Ἀγαθῶ, *μεγάλῳ. V.

* Μεγάλῳ] Ἀπὸ μεγάλῳ edebatur ante. Delevit anti

M. du S.

14. Κακείνῃ μὲν ἄμαρτε] Il. A. 233. & E. 187. M. du S.
Κακείνῃ μὲν] Manifeste nimis παραδῶν ad illud Il. A.
233. Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ ἑγχῶν.
Quare hic etiam ἄμαρτε & παρ', quod habent editi,
immutandum censeo. J. M. G.

Ibid. Παρὰ] Cod. Ox. πρὸς. Impressi omnes παρ'.
Homerus παρὰ, ut edi curavimus, & hic & supra
Ἀποφ. c. 27. M. du S.

Ibid. Ἀμαρτε παρὰ] Illud παρὰ pro vulgato παρ'
Solanus ex Homero restitui jussit, oblitus tamen το
ἄμαρτε quod ego eadem metri necessitate in ἄμαρτε
mutavi. J. F. R.

16. Ἐς δύο] Supra Dial. Meretr. XIII. med. Et Tox.
c. 54. med. J. F. R.

23. Τῇ βακτηρίᾳ] Acacis clavis confixum baculum
ei tribuit Alciphron. III. p. 408. J. F. R.

38. Ἀπὸ

mnium fuit Alcidas, qui cum semel op-
positam sibi aciem fugasset, pulsaret in
quoscumque incidisset. Et multi, bene-
noris, perierant, nisi ille fregisset clavam.
Ego vero ad parietem stans erectus, vide-
bam singula, non immiscens me, monitus
nempe Histiaei exemplo, quam periculo-
sum esset talia dirimere. Quae cum ita es-
sent, Lapithas videres Centaurosque, ever-
ti meas, sanguinem effundi, volare scy-
phos.

46. Tandem Alcidas candelabro ever-
so tenebras facit magnas. Ac res in multo
jam periculosiorem adducta locum erat.
Nec enim facile luminis alterius copia fieri
poterat. In hisce tenebris multa, eaque
turpia, perpetrata, & cum adesset tandem,
qui lumen inferret, deprehensa sunt. Alci-
damas tibicinae sublata veste vim inferre
studens; Dionysodorus autem in ridiculo
alio facinore oppressus. Scyphus enim de
sinu surgentis excidit. Deinde excusandi
caussa Ionem dixit in turba sibi, ne periret,
dedisse, Ion autem providentia quadam hoc
a se factum confirmavit.

47. Sic dissolutum convivium, quod
post lacrimas in risum rursus exiit de Alci-
damante, & Dionysodoro, atque Ione.

ἀπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἄπαξ
τὸ καθ' αὐτὸν ἐτρέψατο, παίων τ' προσ-
τυχόντα· καὶ πολλοὶ ἀν, εὐ ἰοδί, ἔπεισον,
45 εἰ μὴ κατέαξε τ' βασιληϊαν. ἐγὼ δὲ τ' ὡς
τ' τοῖχον ὀρθὸς ἐφεστῶς, ἐώρων ἕκαστα, οὐκ
ἀναμειγνύς ἐμαυτὸν, ὑπὸ τῷ Ἰστιαίῳ δι-
δαχθεὶς, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς ἀλῦεν τὰ
τοιαῦτα. Λαπίθας ἦν καὶ Κενταύρους εἶδες
50 ἀν, τραπέζας ἅ' ἀνατέτραμμένας, καὶ αἰ-
μα ἐκχεχυμένα, καὶ σκύφους ῥιπτημένους.

Τέλος δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας
τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε καὶ
τὸ πρᾶγμα, ὡς τὸ εἶδος, μακρῶ χαλε-
55 πώτερον ἐγενένητο· καὶ γὰρ ῥαδίως ἐυπό-
ρησαν Φωτὸς ἄλλοι, ἀλλὰ πολλὰ ἐπρά-
χθη, καὶ θανά ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρῆν
τις λυχνίον ἵ ποτὲ κομίζων, κατελήφθη
Ἀλκιδάμας μὲν τ' αὐληρίδα σπογυμνῶν, καὶ
60 ὡρὸς βίαν συνεχεῖσθαι αὐτῇ σπυδαίων.
Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφάραθ
πεποιηκώς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τῆ
κόλπης, ἐξαναστάντος αὐτοῦ· εἴτ' ἀπολο-
γέμενος, Ἰωνα, ἔφη, ἀνελόμην ἐν τῇ
65 σταραχῇ, δῆναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπώλοιο·
καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τῷτο πεποιη-
κέναι.

Ἐπὶ τούτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τε-
λευτήσαν ἐκ τῆς δακρύων αὐθις εἰς γέλωτα
70 ὅτι τῷ Ἀλκιδάμασι, καὶ τῷ Διονυσόδωρῳ,
καὶ

f Παρὰ] Πρὸς Ο. g Ἀνατέτραμμένας] Sic O. Ἀνατραπομένας Edd. h ῥιπτημένους] ῥιπτομένους Ο. i Τὸ
λυχνίον] Τὸν λυχνίον Ο. k Εὐπόρησαν] Et sic Fl. cum cett. l Ποτὶ] Τότε male O.

65. τ' ὅπως μὴ ἀπώλοιο] Κηδεμὸν· ὅς φρονεῖ ὅτι μὴ ἀπώληται. V.

† Ὅπως μὴ] Hoc Schol. ad verba αὐτ' ἀπολογίας relatum, & bis eadem pagina repositum, sic restituit M. de S.

38. Αἰμ' ἰμῶν] Hom. Il. O. 11. M. du S.
50. Ἀνατέτραμμένας] Ex Cod. Ox. In Impress. ἀνα-
τριπομένας. M. du S.
51. ῥιπτημένους] Quum ῥιπτίω aequè dicatur ac ῥί-
πτω, non auscultandum duxi Codici Ox. Herodian.
VII. 7. 6. ὑπάρται σφῶντις — ἱρρίπτωτο. F. F. R.
55. Εὐπόρησαν] Forsan ὑπάρησαν, quod magis Atti-
cum foret, quaesivit Solan. Bene tamen quod nihil
immutarit; frequentius enim αὐ quam ἡ in hujus-
Tom. III.

modi compositis habuimus. Vid. Alex. c. 22. Pro
Imag. c. 19. f. Amor. c. 6. pr. Jov. Trag. c. 16. F. F. R.
59. Ἀλκιδάμας μὲν τῷ αὐλητρίδῃ] Idem facientem
Cynicum inducit Alciphron. III. Ep. 55. fin. Non vero
extincto ante lumine, sed palam in omnium conspe-
ctu, dicentem principium generationis esse naturam.
F. F. R.
60. Συνεχεῖσθαι] An συνῶναι; placet. F. G. Quid-
ni ergo συνεμικθῆναι;
F. F. R.
73. 24

χρ' Ἴωνι. χρ' οἱ τε τραυματίας, Φαράδην
 ἄ' ἐξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες· ἡ μάλι-
 στα ὁ προσβύτης Ζηνοθέμις ἀμφοτέραις, τῇ
 μὲν ῥ' ῥινός, τῇ δὲ τῷ ὀφθαλμῷ ἑπιλημ-
 μένῳ, βοῶν σπύλλουα' ὑπ' ἀλγυδόνων·
 ἔστ' ἡ Ἑρμῶνα, χρ' ὅτ' ἐν κακοῖς ὄντα
 (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρεα
 λέγουσα, Μέμνησο μύτοι, ὦ Ζηνοθέμι, ὡς
 οὐκ ἀδιάφορον ἦγ' ἡ τ' ὄνον. ἡ ὁ νυμφίῳ
 δὲ, ἀκισσαμένῳ τὸ τραῦμα τῷ Διονίχῳ,
 ἀπήγelo eis τὴ οἰκίαν, ταῖαις ἑκατε-
 μένῳ ἡ κεφαλὴν, ὅπ' τὸ ζεύγος ἀνα-
 τεθείς, ἐφ' ἧς ἡ νύμφη ἀπάξει ἡ ἐμelle,
 πικρὸς ἡ ὁ ἀδελφὸς τῆς γάμου ἐορτάσας.
 ἡ ἡ ἄλλον δὲ ὁ Διονίχῳ ἐπεμελεῖτο δὴ
 τὰ δινατά· ἡ ἡ καθευδούσας ἀπήγelo,
 ἐμύττες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μύτοι
 Ἀλκιδάμας, αὐτῇ ἐμμεν. ἡ γὰρ ἐδυνήθησαν
 ἐκβαλεῖν τὸν ἀνδρα, ἐπεὶ ἀπαξ κατεβαλὼν
 αὐτὸν ὅπ' ἡ κλίνης, πλεονεξίᾳ ἐκάθευθε.

Vulnerati jacentes exportabantur; ita male
 se habebant: senex in primis Zenothemis
 utraque manu; altera nasum tenens, altera
 oculum, perire se doloribus clamitans: ad-
 75 eo ut etiam Hermon, licet ipse quoque ma-
 lo affectus, duobus quippe excussis denti-
 bus, antestaretur dicens, *Memento tamen,
 Zenothemi, te indifferenter iam non putare
 dolorem!* Sponsus vero, alligato Dionici
 opera vulnere, domum abductus est, taeniis
 obvoluto capite, in currum impositus, quo
 vecturi sponsam fuerant, acerbis miser ce-
 lebratis nuptiis. Reliquos etiam curabat,
 quantum poterat, Diocles. Hi somno so-
 80 piti abducebantur, vomentes plerique in
 via. Verum mansit ibi Alcidas. Neque
 enim ejicere virum poterant, cum semel in
 lecto, in quem obliquo se corpore abjec-
 90 orat, dormire occeperat.

48. Hic

α. Ἐξεκομίζοντο] Ἐκομίζοντο Fl. b. Ἐπιλημμένῳ] Sic P. Bt. S. Amst. & O. nisi quod ἐπιλημμένως male.
 Ἐπιλημμένῳ prave f. Fl. Fr. V. Ald. H. c. Κατελυμένῳ] Κατελυμένῳ Edd. priores. d. Ἐμelle] Re-
 scripti ex O. & Fl. Ἐμellen Edd. reliq. e. O] Absc. ab Ox. f. Καθευδούσας] Sic Edd. omnes & O. male.
 Legē καταδύοντες.

72. * Ποῖος] Ἀπὸ τῷ βαρίος. V.

81. Ταῖαις] Στεφάνοις ἢ τοι φασκίας. V.

* Ποῖος] Et haec ita scripsit Solan. cum ante ederet: Ποῖος] Ἀπὸ τῷ βαρίος.

73. Ζηνοθέμις ἀμφοτέραις, πῇ μὲν ῥ' ῥινός, πῇ δὲ τῷ ὀφ-
 θαλμῷ ἐπιλημμένῳ] Haec olim conversa: Zenothemi-
 wis, pariter cum oculo cum nare mutilatus, Solanus
 ita emendarat: Zenothemis manibus hac oculum, illa
 nasum tenens, sed & Cl. Gess. errorem pristinae ver-
 sionis correxit sponte. Post ἀμφοτέραις autem, χρὸν
 intelligi qui nescit, adeat L. Bos de Ellipsi p. 185.
 f. F. R.

74. Ἐπιλημμένῳ] Ox. P. f. & A. In reliquis ἐπι-
 λημμο. prave. M. du S.

83. Ἐμelle] Videtur & Erasmus sic legisse, qui
 veterat: quo sponsam fuerat abductus. f. F. R.

86. Καθευδούσας] In omnibus legitur καθευδού-
 σαι, haud dubie corrupte; nemo enim praeter Poly-
 damanta illic pernoctavit. Puto ego rescribendum
 καθευδούσας, quod menti scriptoris optime convenit;
 nec a scriptura vulgatae multum abhorret. M. du S.

92. Ἡ] Ex M. Ox. & Fl. In Ven. vero utraque ἡ
 in reliquis γ, corrupte. versus autem sequentes in fine
 quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In Med.
 Alce. Androm. Bacch. & Hel. M. du S.

94. Πολλὰ μορφαί] Tres versiculos totidem verbis
 habet Euripides in fine Alcestidis, Andromaches,
 Baccharum & Helenae, quibus subjiciuntur isti, Τὰν
 ἀδελφῶν πόνον εἶρε Διός. Τῶν δ' ἀπὸ τῶν πόνων.

98. Ἐκείνῳ τε] Legendum puto levissima mutatione
 Ἐκείνῳ γε, & sic verti. f. M. G.

99. Ἀπράγμων ὄντα συνεπείθεον — φιλοτέφους] Ad-
 dam, quod Cl. Hemst. in marg. Graev. monuit, L. Bos
 Obs. Crit. p. 79. qui versionem Erasmi: *Non esse tu-
 sum, cui non sit opus, cum ejusmodi philosophis agita-
 re convivium*, reprehendit, dicens: „Imperite ad-
 „modum vocem ἀπράγμων vertit, cui non sit opus.
 „Ἀπράγμων Atticis Scriptoribus dicitur qui lites su-
 „gitat, litium amans non est; πρῶγματι enim sunt
 „lites, ut alibi pluribus ostendam. atque ita Lucia-
 „nus haec etiam usus est vocabulo ἀπράγμων. Verte
 „igitur locum, non esse tutum ei qui litium amans
 „non sit, convivium agitare cum hujusmodi philoso-
 „phis. Depinxerat enim hoc Dialogo philosophorum
 „mores praves, utpote qui in convivii saepe, post-
 „quam

48. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit convivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:

Multa Dii insperata patrant:

Certa fides est irrita mansit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud jam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum ejusmodi philosophis agitare convivium.

Τὸτό σοι τέλῳ, ὦ καλὲ Φίλον, ἐγέ-
νητο τῷ συμποσίῳ, ἢ ἂμεινον τὸ τραγικὸν
ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὸ,

Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων

95 Πολλὰ δ' αἰλπίως κραίνουσι θεοί.

Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

Ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦ-
τα. ἐκεῖνό ἢ γε μεμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ
ἀσφαλές, ἢ ἀπράγμονα ὄντα, συνστῆσαι
ἰοῦνται ἢ φιλοσόφους.

DE DEA SYRIA.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ ΘΕΟΥ.

EST in Syria urbs non procul ab Eu-
phrate fluvio: vocatur ea Hierapo-
lis (*urbs sancta*) & est sacra Junoni Assy-
riae. Porro illud nomen non statim fuit,
ut mihi videtur, urbi, ex quo primum ha-
bitari coepit; sed antiquum fuit aliud: po-
stea vero cum magna ibi sacra fierent, id

Ἔστιν ἐν Συρίῃ πόλις, ἢ πολλοὶ ἀπὸ
τῆ Εὐφράτης ποταμοῦ, καλεῖται δὲ
Ἰρῆ, καὶ ἔστιν ἰρῆ τῆ Ἥρης καὶ Ἀσσυρίας. ἢ δὲ
κρίνω δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα οὐκ ἅμα τῇ
πόλει οἰκεομένη ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν πα-
λαιὸν ἄλλο ἦν, μὲν δὲ σφισι τῇ ἰρῆ μεγά-
λου

g H] Sic emendavit Solan. H f. & V2. Ceterae f. b Γ] Sic O. T. Edd. i Ἀπράγμονα] Ἀπράγμων O. f. & Coll. Ceteri & ceterae vulgatum servant. k Φιλοσόφους] Φίλους Coll. Sed & alterum additum. l Δουκίον] Recte sic Solan. Δουκίον Edd. antea male. m τὸ ὄνομα] τὸ ὄνομα vult Solan.

92. Τὸ τραγικόν] Εὐριπίδης τοῦτο οὖν τῷ τῷ Ἑλλήσι δρᾶ-
ματι, κατὰ τὸ τέλῳ. G.

95. Αἰλπίως κραίνουσι] Ἀνελπίτως τιλοῦσι. G.

quam mero incaluerant, pro sua quisque secta in-
ter se verbis primo contenderent, mox ad manus
& vulnera quoque pervenerint, adeo ut faucii ac
mutilati nonnulli e convivii ablati fuerint. Haec
ille: πράγματι vero lites esse, ita in vulgus no-
tum, ut nesciam, numquid opus sit exempla addere.
Vid. modo Aristoph. Plut. sub init. ὡς αἱ σοὶ παρὲν
πράγματι. Menandri fragm. 31. In Peregrinos. Eit
ὡς ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράγμους καλῶς. J.F.R.

1. Ἔστιν οὖν Συρία] Lucianus hic de Dea Syria varias
recenset opiniones, seu illa Atergatis, seu Astarte,
seu quacunque alia fuerit, quae in Hierapoli urbe
colebatur, addit & sacra & eorum ritus, quae riden-
da potius quam referenda erant. Cic. L. III. de Na-
tur. Deor. G.C.

3. Ἰρῆ] Quae apud Xiph. Ἰερὰπολις καὶ Ἀσίαν audit,
252. C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupa-
ta. Aelian. de anim. XII. 2. Quod & noster mox in-
nuit. M. du S.

Ibid. Δουκίον] Saepissime hac in voce erratur. Hic
in omnibus erat δουκίον, etiam in M. Cod. V. & e.

38. &c. rectius c. 10. Herodoto autem frequens hoc
ἔμοι δουκίον. M. du S.

Δουκίον] Δουκίον ἔγινετο vix quidem sensum habet.
Aliud enim est infra c. 8. f. ubi bene habet ἔμοι μὲν δου-
κίον κατὰ θεῶν. male δουκίον rursus c. 29. Sed c. 10. vi-
cissim vulgatum ἔμοι δουκίον male habet, ubi δουκίον W.
recte. Illud autem absolutum μοι δουκίον, pro ὡς μοι
δουκίον, non solum Herodoto, sed & Nostro aliisque fa-
miliare, ut supra indicatum, de LXX. §. 5. Adde Philo-
soph. c. 25. ubi obiter notamus, interdum eodem re-
dire, δουκίον an δουκίον dicas, & Herodot. VI. p. 390. E.
ὡς δὲ εἰς ἐν ἰσχυρὸν καὶ εἰς εἰς, δουκίον ἔμοι. J.F.R.

4. Οὐνομα] Sic scribi jubet Dialectus hujus opus-
culi, quod hic in Impress. omnibus neglectum, alibi
recte scribitur. M. du S.

Ibid. τὸ ὄνομα] Immo τὸ ὄνομα Ionice, sine apo-
stropha, quamvis Edd. Hippocr. & Herod. variant in
his, ut vid. ad c. 2. J.F.R.

5. Πόλις] Lege πόλις, & vid. notam ad c. ult. hu-
jus Dial. J.F.R.

λων γιγνομένων, ἐς τὸδε ἡ ἐπωνυμία ἂ ἀπικέλο. αὐτῆς ὦν τὸ πόλις ἔρχομαι ἐρέων, ὅκωσα ἐν αὐτῇ ὅσι. ἐρέω δὲ καὶ νόμους τοῖσι ἐς τὰ ἱρά ὅτι χρέον, καὶ πανηγύρις τὰς ἀγῶσι, καὶ θυσίας τὰς ἐπιτελεῖσι. ἐρέω δὲ ὅκωσα καὶ αὐτῇ τὸ ἱρὸν εἰσαμύων μυθολογέσαι, καὶ τὴν νῆον, ὅπως ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριον ἔων, καὶ τὴν ἀπηγέομαι, τὰ μὲν αὐτοφύνηματων, τὰ δὲ ὅτι τὴν ἱεράν ἐδάην, ὅκωσα ἔοντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἴστωρ.

Πρῶτοι μὲν ὦν ἀνθρώπων, τὴν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγυπῖοι λέγονται θεῶν τε ἐνοίην λαβεῖν, καὶ ἱρά ὅτι εἰσαμύων, καὶ τεμνόμενα, καὶ πανηγύρις ὅτι ἀποδίδει. πρῶτοι δὲ καὶ ὀνόματα ἱρά ἔγνωσαν, καὶ λόγους ἱεῶς ἐλεξαν. μὲν δὲ ἐπολλοσὶ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίῳ λόγον Ἀσσύριοι ἐς θεὸν ἤκωσαν, καὶ ἱρά καὶ ἱεῶς ἤγεον, ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ἑόανα ἐστήσαντο.

Τὸ δὲ παλαιὸν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι μοι ἔσαν. καὶ ἔστι ἱρά καὶ ἐν Συρίῃ, ἐ

cognominis adepta est. De hac igitur urbe jam dicam, quae in ea sint : dicam vero leges etiam, quibus ad sacra sua utuntur, & celebritates quae agunt, & sacrificia quae faciunt. Dicam vero etiam quid quid de conditoribus sacri illius fabulantur, & templum quomodo exstructum sit. Scribo ipse Assyrius, qui ea, quae narro, partim ipse viderim ; partim vero a sacerdotibus sum edoctus, quae, aetatem meam antecedentia, hic refero.

2. Jam primi hominum, quos nos novimus, Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse, & condidisse templa atque delubra, & coetus *sacrorum causa* instituisse. Primi etiam nomina novere sacra, & narrationes sacras tradiderunt. Non ita multo post autem ab Aegyptiis Assyrii illam de Dis doctrinam audierunt, & templa atque saedes excitarunt, in quibus simulacra quoque ponerent, & signa statuerent.

3. Antiquitus vero apud Aegyptios sine sculpta imagine erant templa. Et sunt in Sy-

^a Ἀπικέλο] Ἀπικέλο W. Sed mutatum deinde. ^b Χρέον] Χρέοντες Fl. & W. male. ^c Δι] Δι καὶ W. ^d Εἰσαμύων] Εἰσαμύων Fl. Sed vulgatum M. ^e Εἰσαμύ] Ἰσαμύ marg. A1W. & Fl. hic & c. 9. & 12. ac 14. ^f Ἀποδίδει] Sic Fr. J. H. P. B. M. Sed a recentiore manu. Ἀποδίδει Fl. S. & marg. A1W. ^g Ὀνόματα] Οὐνόματα W.

7. Γιγνομένων] Lege Ionice γινομένων. Ita enim Herodotus ubique, singulis fere paginis. Item Hippocr. vid. modo L. IV. de morb. pr. ubi quinquies una pag. Sed in Aret. γίνονται ubique editum; at in aphorismis Hippocr. promiscue. Cumque mox hic bis c. 7. γίνονται habeant omnes, & fere semper deinde, in re tam parvi momenti nihil muto. J. F. R.

8. Ἐρχομαι ἱεράν] Herodoto frequens. Sic Ἐρχομαι φράσαι II. 105. C. Ἐρχομαι λίαν ibid. D. Ἐρχομαι ἱεράν. I. p. 3. B. J. F. R.

9. Ἐρίων] Ita amat Idem efferre futura secunda, ut σημάτων indicabo II. 103. E. Ἐριονάν 272. A. Ἐριονάνες permanebunt. IV. init. Adde mox ἱερίων, & similia. J. F. R.

12. Εἰσαμύων] Εἰσαμύων ab ἔζομαι statuo, infirmo. F. G.

14. Ἀσσύριον ἔων] Syriam veritas necesse est, ut & c. 17. M. du S.

15. Μαθὼν] Ἐμαθὼν legendum videtur. F. G.

16. Ὀκώσα ἔοντα ἱεράν πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱερίων] Uter hic interpretum laudandus, Benediktus interpretans, Quacunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio, an Micellus, quem postremus fere expressit, Quacunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam? Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ἱερίων putat verti posse incipio narrationem. Quae sunt utraque ab vero alienissima. Distingue Τα μὲν αὐτοφύνηματων, τὰ δὲ παρὰ τὴν ἱεράν ἐδάην, ὅκωσα ἔοντα ἱερίων πρεσβύτερα ἐγὼ ἱερίων, ac verte ex iis refero, alia quidem cognoscens quae ipse vidi, alia ab sacerdotibus edoctus sum, ea nempe, quae meis amicis antiquiora commemoro. J. F. R.

18. Πρῶτοι μὲν ὦν ἀνθρώπων — Αἰγυπῖοι &c.] Concinat Diod. Sic. I. c. xi. pr. ubi & hoc Luciani, & Ammian. XXII. 16. adfert Cl. P. Wesfeling. J. F. R.

Ibid. Ἡμεῖς] Quidni ἡμεῖς Ionice? Verum utrumque est in Herod. Ἡμεῖς VI. 387. E. Ἡμεῖς II. 102. D. Ita & ἡμεῖς IX. 588. B. ἡμεῖς VI. 384. C. Et creberrime utrovis more. J. F. R.

21. Ἀποδίδει] Quam varietates marg. A1W. hic & Dial. seqq. fere omnes ex Fl. sint desumptae, quas jam ex eadem excerpseram, easdem non bis addam. Sed ἀποδίδει praetuli praeter ἀποδίδει, quia vere Ionicum. Herodot. pr. L. I. ἱερίων ἀποδίδει, ἡδ. Ibid. p. 7. D. Ed.

Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate inferiora, quorum ego pluraz vidi: ut Herculis Tyrii, non illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed quem ego dico multum antiquior, & Tyrius heros est.

4. Est vero aliud quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Sidonii. Prout ipsi dicunt Astartae est. Astartem autem puto ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narravit, Europae est, sororis Cadmi. Hanc vero Agenoris, regis filiam, cum discessisset ex oculis, templo honorarunt Phoenices, & historiam de ea sacram tradidere, eam, pulchra cum esset, a Jove amatam, qui mutatus in tauri speciem eam rapuerit, & in Cretam detulerit. Haec etiam ex Phoenicibus aliis audi- vi, & nummus, quo utuntur Sidonii, Eu- ropam habet tauro insidentem, Jovi. Tem- plum autem Europae esse, non consen- tiunt.

Ὁ θεὸς πολὺ τοῖς Αἰγυπτίοις ἰσοχρονέοντα, ὃν ἐγὼ πλεῖστα ὅπωπα. τό γε τῷ Ἡρα- κλέῳ τὸ ἐν Τύρῳ, ὃ τὸν τῷ Ἡρα- κλέῳ, ἢ Ἕλληνας αἰδέσθαι, ἀλλὰ ἢ ἐγὼ λέγω πολλὸν δεχαιότερον, καὶ Τύ- ριν ἥρωος ὅστις.

5. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱερὸν ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδώνιοι ἔχουσι, ὡς καὶ αὐτοὶ λέγουσι, Ἀ- στάρτης ὅστις. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σε- ληναίην ἐμμεναι. ὡς δὲ μοί τις τῶν ἱερέων ἀπη- γέειλο, Εὐρώπης ὅστις ἢ Κάδμου ἀδελφεῖς. Ὁταυτίῳ δ' εἴσαν Ἀγνήνορος τῷ βασι- λῆϊ θυγατέρα, ἐπειδὴ τε ἀφανὴς ἐγεγό- νε, οἱ Φοίνικες τῷ πῶν ἐτιμήσαντο, καὶ λό- γον ἱερὸν ἐπ' αὐτῇ ἐλεξαν, ὅτι εἴσαν καλὴν Ζεὺς ἐπέθηκε, καὶ τὸ εἶδος ἔς ταύρους ἀμει- ψάμενος, ἥρπασε καὶ μιν ἐς Κρήτην φέ- ρων, ἀπὶ κέλο. τὰ δὲ καὶ ἢ ἄλλων Φοινί- κων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα τῶν Σιδώνιοι χρέον- ται, ἢ Εὐρώπην ἐφεξομένην ἔχει τῷ ταύ- ρῳ τῷ Διὶ. ἢ δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογέουσι Εὐ- ρώπης ἐμμεναι.

Ἐχου-

h. Τούτῳ] A. τούτῳ ad ἡμᾶς ἵν' nihil variare Edd. & M. studiose notat Solan. i. Βασιλῆος] Βασιλῆος W. & Fl. k. Ἐς] Εἰς W. & Fl.

30. Ἡρακλῆος] Ἐξ Ἡροδότου τούτου λαβὼν ἔχει. M.
37. Ἀστάρτη] Ἡ παρὰ Σιδωνίους Ἀστάρτη ἢ αὐτὴ ἵστῃ τῇ σελήνῃ. Σιδώνιοι δὲ Εὐρώπῃ φασὶν ἀρπαγεῖσθαι καὶ μὴ εἰς

Διὸς, ἢ δὲ ἀφανισθῆναι αὐτὴν εἰς Θέν καὶ σφάμωσαν. M.

47. Τὸ νόμισμα] Τὸ νόμισμα Σιδωνίων βοῦν ἐπίσημον ἔχει τῇ Εὐρώπῃ καὶ ἀρπαγεῖσθαι. M.

Ed. Steph. ἀποδίδωτο δ' ἴργα. quamquam & προσδι-
έκτα editum in cod. IV. p. 258. B. Conf. infra c. 19.

J. F. R.

Ibid. Οὐνόματα ἱερὰ] Prioris vocis scriptura ex W. est.
In Impr. οὐνόματα legitur. M. du S.

Οὐνόματα] Οὐνόματα Solan. in contextum recepe-
rat. Non male. Nam hoc proprium Ionibus. Maiss.
de Dial. p. 365. C. Ex Plutarch. de Dial. Homer. ἱε-
ρὰ ἱδίων — τὸ λέγειν ὄνομα ἐν τοῖς τὸ ὄνομα ἐν τῇ νό-
μῳ. &c. Noster infra c. 14. μὲν — ὄνομα. c. 19.
ὄνομα ἢ Κοροῦσθ. Herodot. I. p. I. C. & 2. A. &c.
Sed quia & modo τὸ ὄνομα omnes, & Ionismo nihil
repugnat ὄνομα, non statim id immuto. Apud Hippocr.
ter quater una pag. ὄνομα. E. c. S. I. de Art. p. 3. τὰ
ὄνομα αὐτῆς — ὅτι τὸ ὄνομα τὰ εἶδη — τὰ μὴ
ἢ ὄνομα φασὶν ἀρπαγεῖσθαι. &c. nisi haec o-
mnia ex negligentia nata dicas. Sed quia hic studiose
adfectat Ionicam dialect. & Herodot. imitari studet,
id ubique praefarendum, quod a communi Attica
plurimum abest. Οὐνόμα & τῶνομα autem Herod. ubi-

que, ut p. 256. A. 271. A. & B. ter, 330. C. 338.
C. 587. B. ac millies alibi: licet pag. 271. τὰ ὄνομα-
τα quoque editum. J. F. R.

23. Λόγον Ἀσσύριοι] Λόγον legendum videtur. F. G.

27. Τὸ δὲ πάλιν] Obiervandum hoc imprimis est,
antiquissimos religionis ei auctores nulla in templis
suis simulacra numinis habuisse. Adde Diog. Laert. in
Prooem. 2. D. M. du S.

30. Ὀπωπα] In marg. Basil. adscriptum: Hoc ita-
que non minus Ionum est quam Atticorum. Conf. c. 19.
ubi rursus bis occurrit. J. F. R.

36. Ἀστάρτης] Leg. Scaliger ad Varron. 4. Ling. La-
tin. Achill. Tas. l. 1. Tertullian. Apolog. cap. 24. uni-
cuique est sua provincia & civitati suus Deus est, ut Sy-
ria Asartes. Xiphilim. Quidam Junonem esse conten-
dunt, alii Venerem. J. F. B.

Ἀστάρτης] V. Caff. ad Athen. VII. 8. p. 602. Cogn.
737. M. du S.

44. Ἐς] Minime auscultandum lectioni Fl. ἢ enim
Herodot. & Hippocr. singulis paginis. J. F. R.

ἔχουσι δὲ καὶ ἄλλο Φοῖνικας ἱρὸν, οὗκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον, τὸ ἐξ Ἡλίου πόλιν ἐς τὴν Φοινίκην ἀπικέσθαι. ἐγὼ μὲν οὐκ ὁπωπα, μέγα δὲ καὶ τόδῃ καὶ θεοῦ χαῖον ὄντι.

Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βυβλῶι μέγα ἱρὸν Ἀφροδίτης Βυβλίας, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνιν ὀπιτελέσθαι. ἐδᾶν δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὅτι τὸ ἔργον τὸ ἐς Ἀδωνιν ὑπὸ τῆς σούδας, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμῃ τῆς πάσης τύπτονται τε ἐκάστῃ ἔτει, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι, καὶ σφίσι μεγάλα πένθη ἀνὰ τὴν χώραν ἴσασθαι. ἐπειὰν δὲ σποτύβωνται τε, καὶ σποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν κατεργάζονται τῷ Ἀδωνίδι, ὅπως εἰόντι νέκυϊ μὲν δὲ τῇ ἐτέρῃ ἡμέρῃ, ζῶειν τε μιν μυθολογέουσι, καὶ ἐς τὴν ἡμέραν σέμπουσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐξυρέονται, ὅπως Αἰγύπτιοι, σποθανόντων Ἀπιδίων. γυναικῶν δὲ ὁκόσαι οὐκ ἐθέλουσι ὑρέεσθαι, τοιούτῃς ζημίῃς ἐκτελέουσι. ἐν μὴ ἡμέρῃ, ὅπῃ πρὸς τὴν ὥρην ἴσανται. ἡ δὲ ἀγορὴ μνηοῖσι ξείνοισι πωδάρκεια, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν Ἀφροδίτῃ θυσίῃ γίγνεται.

Εἰσὶ δὲ ἔθνη Βυβλίων, οἳ λέγουσι πρὸς σφίσι τεθάρθαι τὸν Ὀσίριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ

5. Habent autem aliud etiam sacrum Phoenices, non Assyrium illud, sed Aegyptium, quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem illud non vidi: magnum vero ipsum quoque & antiquum est.

6. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris, in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia. Dicunt nempe illud de Adonide ac de apro in sua regione factum, & in memoriam illius calamitatis plangunt singulis annis & plorant, & peragunt orgia, magno per regionem instituto luctu. Cum vero satis planctus & lacrimarum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mittunt: post vero, alio die vivere illum narrant, & caelo illius imaginem exponunt. Etiam capita tondent instar Aegyptiorum, cum mortuus est his Osiris Apis. Mulierum vero quotquot tonderi nolunt, multam solvunt ejusmodi. Uno die venales stant, forma quaestum facturae. Forum autem solis patet peregrinis; ex mercede sacrificium confit Veneri.

7. Sunt autem Bybliorum quidam, qui sepultum apud se dicunt Osirin Aegyptium,

a καὶ ἐς τὴν ἡμέραν. Sic Edd. & M. b ἐκτελούνται. W. at Fl. vulgatum tueretur. c ὑρέεσθαι. Sic Fl. &c. ὑρέεσθαι W.

61. Μνήμῃς] Ἀντί, κατὰ μνήμην, ἢ εἰς μνήμην. M.

59. Ἀδωνι ὑπὸ τῆς σούδας] Vid. Bionis ea de re Idyllium.

61. Τύπτονται.] Mos Aegyptiorum. Vid. Herodot. M. V. La Croze. Vid. ejus Enterp. f. L. 2. p. 127. Ed. Steph.

73. Παρακίεσθαι] Alias ὀπικίεσθαι in singulari. Ut ὀπικίεσθαι & προκίεσθαι ibid. 134. D. & κατὰ Herod. 2. 170. f. Et hic c. 7. ἀπικίεσθαι bis recte, item c. 10. &c. & c. 29. ἐπικίεσθαι. Sed quia collectivum ἀγορὴ recte verbum plurale adsciscit, posset haberi pro plurali, de qua terminatione deinde, at quum & mox c. 8. ὑπόμνημα ἐπικίεσθαι, & c. 27. ἀνακίεσθαι πῖτις, & c. 34. κίεσθαι θρόνος & alibi, quae deinde videbis, nil mutandum.

74. Γίγνεται] Magis Herodoteum esset γίνεσθαι. Sic γινώσκω, ποτὶ γινώσκω ap. Hippocr. I. de morib. p.

5. fin. intra duodecim versus legas octies. J. F. R.

79. Κεφαλὴν ἐκτέμνει] Id ipsum quoque docet Cyrillus lib. II. Tom. II. in Esaiam, & Procopius in eundem Prophetam ad cap. 18. quippe cujus rei meminit Propheta in initio dicti capitis, qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, ajunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini injecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur inventum esse Adonide. Deinde obsignatam eam immisisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, &, affirmare illos qui militant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicere mulieribus Bybliis. Has vero esse mulieres quas dicat Ezechiel VIII, 15. lugere Thammam qui sit Adonis uti observavit eruditissimus Seldenus de Diis Syris lib. II. cap. undecimo. vide & Besharsi Phaleg. IV, 2. Tom. I. J. G. G.

Ki.

ἔλεγε δὲ ὅδε· Ὁ Ἄδωνις ὁ ποταμός, ὃ ξεί-
 κε, ἀφ' τῆς Λιβάνου ἔρχεται· ὁ δὲ Λίβανος
 κάρτα ξανθόγεις ὅτι ἀνέμοι ὧν τρηχέες
 ἐκείνησι τῇσι ἡμέραισι ἱστάνονται τὴν τῶ
 ποταμῷ ἐπιφέρουσι, εἶσαι ἐς τὰ μάλι-
 στα μιλτώδεια· ἡ δὲ γῆ μιν αἰμώδεια τίθησι·
 καὶ τῷδε τῷ πάθει καὶ τὸ αἷμα, τὸ λέγου-
 σι, ἀλλ' ἡ χώρα αἰτίνη· ὁ μὲν μοι Βύβλιος
 τοσαῦτα ἀπηγγέλλο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα
 ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κάρτα θεῖα καὶ τῷ
 ἀνέμῳ ἢ συντυχίῃ.

Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸ Λίβανον ἐκ Βύβλου,
 ὁδὸν ἡμέρης, πυνθόμενος αὐτόθι δεξαίῳ
 ἱερὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ Κινύρας· εἰ-
 σαλοῦ καὶ εἶδον τὸ ἱερὸν, καὶ δεξαίον ἦν. τὰ-
 δε μὲν ὅτι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ δεξαῖα καὶ με-
 γάλα ἱερά.

Τοσούτων δὲ εόντων, ἐμοὶ δοκεῖ, ὅθεν
 τὸ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει μείζον ἔμμεναι, ὅδε πῶς
 ἄλλ' ἀγιάτερον, ὅδε χώρα ἄλλη ἱε-
 ρέτη· ἐνὶ δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ ποταμῷ, καὶ
 δεξαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θυνάματα,
 καὶ ξόανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐ-

causam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen,*
hospes, venit per Libanum. At Libanus
multum rubicundae terrae habet. Venti ergo
vehementes, qui statos illis diebus flatus ha-
bent, terram flumini inferunt minio valde
similem. Haec illud terra reddit sanguineum:
huiusque mutationis non sanguis, quem di-
ocunt, sed regio ipsa causam sustinet. Haec
 mihi narrabat Byblius. Si vero vera dixit,
 mihi tamen divina valde illa ipsa venti op-
 portunitas videtur.

9. Ascendi vero etiam e Byblo Liba-
 num, diei unius itinere, cum audirem,
 antiquum ibi Veneris fanum esse constitu-
 tum a Cinyra. Ac vidi templum, fane an-
 tiquum. Atque haec illa vetera & magna
 per Syriam templa.

10. Tot autem cum sint, nullum mihi
 videtur Hierapolitanis illis majus esse, nec
 aedes alia augustior, neque sanctior regio.
 Sunt autem etiam opera in eo sumtuosa, &
 donaria antiqua, & spectanda multa, &
 signa augusta, praesentesque valde iis Dii.

Su-

^a Τῆς.] Adscivi ex W. quod *γῆς* recte viderat. Τῆς Edd. ^b Ἐπιφέρει.] *Ἐπιφέρει* Fl. Vulgatum probat
 M. ^c εἶσατο.] *εἶσατο* Fl. & M. ^d εἶδος.] *εἶδος* W. Vulgato favet Fl. ^e Δοκίμ.] Ex W. est. *Δοκίμ* Edd.

8. Μιλτώδεια.] *Μιλτώδεια* ἢ *Μιλτώδεια* ἢ *Μιλτώδεια* G.

13. Συντυχίῃ.] *Συντυχία* ἢ *ἰσότης* καὶ ἢ *αἰσθησις* ἢ *μετρί-
 αδα* τῶν πραγμάτων. G.

3. καὶ.] Bene, non ξίς. Conf. c. 12. & *Herodot.*
 IX. 588. C. bis, ac saepe.

6. Ἐκείνησι τῇσι ἡμέραισι.] Scribe τῇσι, ut recte ob-
 servatum initio hujus paginae, ταύταις τῇσι ἡμέραισι.
 Libellus hic Ionica scriptus est dialecto.

7. *Ἰβ.* Τῆς.] W. solus; in impress. enim τῇ. *M. du S.*

15. ὁδόν.] Si adfectatio Ionismi ἀκριβῶς sectanda,
 ὁδόν scribendum cum *Herodot.* 2. 103. A. quamquam
 & ὁδόν ibid. paullo ante legimus, & ὁδόν ob praemif-
 sum u euphoniae causa hic melius; atque in talibus
 variatur tam crebro, ut suspicio sit, utrumque usita-
 tum fuisse; (ubi tamen aliquid centies aliter exara-
 tum invenio, ac bis, ter ab eo recessum, ibi Scriba-
 rum vel Editorum negligentia forsitan in culpa est, vel
 uti plus centies ἱερὸν in *Herod.* bis, ter tamen ἱερὸν.) Ita
 fere aequae frequenter ὁρῶν & ὁρῶν ap. *Herod.* Prius
 vid. 2. 102. D. & 103. B. ac C. bis. Alterum 2. 103.
 D. bis. Item 104. A. & IV. sub init. ne plura. Mi-
 sera enim haec est diligentia in his, quae inanis tan-

tum sunt sonus, ad intellectum nihil faciunt. *J. F. R.*

16. ἱερὸν Ἀφροδίτης.] Libanitis puto, s. Aphaciti-
 dos, de qua ad libellum πρὸς Ἀφάκιδ. c. 3. Add. *Selden.*
 de Dis Syr. 2. 4. pr. Aphaca inter Byblum & Heli-
 polin sita, satis constat. Hoc etiam cum hujus au-
 ctoris itinere pulchre convenit, qui Byblo venit in
 Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. *J. M. G.*

Ibid. Κινύρας.] Quis ille Cinyras? Myrrhae ne pater,
 Rex Cyprius? Vid. *Plut.* c. 11.

20. Δοκίμ.] Ita recte W. In reliquis *δοκίμ*. *M. du S.*
Ibid. Ἐμοὶ δοκίμ.] Conf. supra ad c. 1. Et si quid
 probatione indiget, vid. *Herodot.* IV. sub init. *μοὶ δο-
 κίμ* τὸ ἐξ ἀμείνων.

21. Μείζον.] Immo μείζον cum *Herod.* 2. 105. A. &
 crebro alibi, ut indicabit *Maist.* de Dial. p. 113. Et
 Noster ipse c. 12. & 19. f.

26. Ἰδρῶν γὰρ.] De his imaginum sudoribus *Joseph.*
Scaliger ad Tibull. lib. 2. & *Dan. Heins.* ad Sil. Ital.

J. B.
Ἰδρῶν

Sudant enim apud illos simulacra, & moventur, atque edunt oracula. Clamor etiam saepe in aede multis exaudientibus ortus, cum clausum esset templum. Verum etiam divitiarum causa eorum, quae ego novi, primum est. Multae enim ad illos opes veniunt ex Arabia, & a Phoenicibus & Babylois, & aliae e Cappadocia. Quaedam vero etiam Cilices adferunt, quaedam Assyrii. Vidi ego quae in templo occultis locis reposita sunt, vestem multam, & alia, quae in aurum & argentum discreta sunt. Festorum dierum quidem celebrationes & conventus nullis aliis hominibus tot ac tanti in usum recepti sunt.

11. Percontanti autem mihi de annis, quot essent illi sacro? & quam ipsi Deam illam putarent? multae narrationes dictae sunt sacrae aliae, aliae publicae; quaedam oppido fabulosae, aliae barbarae, aliae Graecis consentientes, quas ego dicam omnes, neutiquam vero recipio.

12. Vulgus igitur Deucalionem esse, Scy-

τοῖσι ἐμφανέες. ἰδρῶει γὰρ δὴ ὦν ὡς σφίσι τὰ ξόανα, καὶ κινεῖ καὶ χρησμηγορεῖ καὶ βοὴ δὲ πολλὰ κίς ἐγένετο ἐν τῷ νηῶ, κλεισθέντι τῷ ἱερῷ, καὶ πολλοὶ ἤκυσαν. καὶ οὐκ ἔστι ὅλβη σέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτον ὅστις. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέει χρηματία, ἐκ τε Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ Ἀσσύριοι. σείδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῶ λάβρη σποκέλαι, ἐσθῆτα πολλὰν, καὶ ἄλλα, ὅκισα ἐς ἄργυρον ἢ ἐς χρυσὸν σποκέκρηται. ἑορταὶ μὲν γὰρ καὶ πανηγύριες ὑδαμοῖσι ἄλλοι-σι ἀνθρώπων τοσαύτῃ σποδεδέχαται.

13. Ἰσφορέοντι δὲ μοι ἐτέων σέρι, ὅκισα τῷ ἱερῷ ὅστις, καὶ τὸ θεὸν αὐτοῖ ἦν τινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέγοντο, τὸ οἱ μὲν ἱεροὶ, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ κάρτα μυθώδεις καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἑλλήσι ὁμολογεῖσθαι, ὅτις ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέχομαι δὲ ὑδαμᾶ.

Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸ Σκύ-
θεα

f. Φέρουσι] Nihil mutat Fl. An Φορίσσι, ut supra, & infra non semel. g. Ἀποκρίματα] Sic Edd. & M.

Ἰδρῶει — τὰ ξόανα] Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuisse, si Deorum simulacra sudarent, vid. pluribus indicatum ab Rev. J. Esh. ad *Evang. Luc. XXII. 44.* quod tamen causis naturalibus vel tribuat *Cic. de Divin. 2. c. 27.* Adde, & fraudibus sacerdotum, veluti statuas beatae Virginis lacrymantes efficere norunt Pontificii. J.F.R.

29. καὶ μὲν ὅλβη σέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτον ὅστις] Non acu rem tetigit interpretes, qui habet: *Quin etiam in iis, quae novi, precipue sunt opes.* Cum sensus sit. *Quin immo, quod ad divitias attinet, inter ea, quae ego novi, primum vel precipuum est* (hoc templum.) H.V.

34. Φέρουσι] Φορίσσι suspicor; verum nihil muto, quia Φέρουσι deinde frequenter omnes, et si & Φορίσσι eadem hac historia in verbis compositis. Φέρουσι & Φορίσσι *Hippocr.* etiam in aphor. frequenter; nimirum pro *perferre, pati.* At Φορίσσι pro *adferre, portare, unde Φορίσσι bajulus, militatus Ionibus.* Neque tamen perpetuum hoc est: & sane in *Herodoto* Φέρουσι tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil certi statuere liceat. Vid. cum IV. 331. E. VI. 382. B. IX. 585. B. & 587. C. &c. Conf. infra c. 13. 15. 16. 31. & 27. &c. J.F.R.

37. Ἀποκρίματα] Sic Impr. omnes, & M. ipse. M. du S.

38. ἑορταὶ] Forfan ὅρται, ut deinde c. 49. Et *Herodotus* IV. 256. E.

39. Ἀποκρίματα] Pro ἀποδιδυγμένας, i. e. admittit, receptae. An ab ἀποδιδυγμένας, seu ἀποδιδυγμένας? *Designatae, constitutae.* F. G. Est ab ἀποδιδυγμένας, i. ἀποδιδυγμένας. Conf. infra c. 42. J.F.R.

45. Δεκαμίνα] Bene; sic & *Δικαίη Herod. VI. 382. C. Δικαίη IX. 586. E.* praeter illa quae *Maist.* habet, de Dial. p. 98. Sed in *Hippocr.* adspiratio servata. Nam *ἐκδίδυται* I. Aph. 5. *ἐκδίδυται* I. aph. 7. *προσδίδυται* III. aph. 5. ib. C. & 7. &c. J.F.R.

47. Δευκαλίωνα τὸ Σκύθη] Scytham cur faciat, nescio, cum Theffalum alii tradant: sunt & qui eum ex Aegypto oriundum statuunt. Vid. *Marm. Ox. 106. M. du S.*

Ibid. Σκύθη] Pro Σκύθη. F. G. Sed bene; nam & sic deinde c. 15. f. Ἀττία pro Ἀττίω. c. 25. a. m. *Δι-σπότης* pro *Δι-σπότης*, quod & *Herodotus* sic scribi, veluti & *Καμύθια*, vide ap. *Maist.* de Dial. p. 106. qui & Ἀριστογῶνα & Ἀριστογῶνα in *Aetia* reperiri notat. Ita & alios nomina propria eadem diversae declinationis facere, ut Ἀριστῆς & Ἀριστίας, Βορέας & Βορέας &c. vide indicatum in nota Cl. *Hemsterh. T. I. Dial. Mort. XI. c. 1. f. J.F.R.*

Θεα ^a τὸ ἱρὸν ^b εἶσααζ λέγουσι τῶτον
 Δευκαλίωνα , ὅτι τῷ τὸ πολλὸν ὕδωρ
 ἐγένετο. Δευκαλίων ^c δὲ περὶ λόγον ἐν
 Ἑλλήσι ἤκουσα , τὴν Ἑλλήνες ἐπ' ^e αὐτῷ
 λέγουσι. ὁ δὲ μῦθος ὧδε ἔχει· ἦδε ἡ γενεή,
 οἱ νῦν ἄνθρωποι , ὅς πορῶτοι ἐγένοντο , ἀλλ'
 ἐκείνη μὲν ἡ γενεή , πάντες ^d ὤλοντο. ἔτοι δὲ
 γένετο τῷ δευτέρῳ εἰσι· τὸ αὖτις ἐκ Δευ-
 καλίων ^c ἐς πλεονὺς ἀπῆλθε. ἐκείνων δὲ
 περὶ τῶν ἀνθρώπων τὰδε μυθεῖται. ὕβρις αἱ
 κάρτα ἐόντες , ἀθέμιτα ἔργα ἔπρασσον·
 ἔτε γὰρ ὄρκια ἐφύλασσον , ἔτε ξείνους ἐδέκον-
 το , ἔτε ἰκετέων ἠνείχοντο , ἀντ' ὧν σφίσι ἡ
 μεγάλη συμφορὴ ἀπῆλθε. αὐτίκα ἡ γῆ
 πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδοῖ , καὶ ὄμβροι μεγάλοι
 ἐγένοντο , καὶ οἱ πόσιμοι κατέβησαν μέζονες ,
 καὶ ἡ θάλασσα ὅτι πολλὸν ἀνέβη , ἔσπε
 ὅ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο , καὶ πάντες ^f ὤλον-
 το. Δευκαλίων δὲ μὲν ^c ἀνθρώπων ἐλίπε-
 το ἐς γενεὴν δευτέραν , εὐσεβείας τε καὶ τῷ
 εὐσεβεί ^c εἶνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίῃ ἦδε ἐγένετο·
 λάρνακα μεγάλην , τὴν αὐτὸς ^g ἔχει , ἐς
 ταύτην ἐσβιβάσας ^h παῖδας τε καὶ γυναῖ-
 κας ἐωυτῶ , ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπῆλθοντο
 οὐρές , καὶ ἵπποι , καὶ λεόντων γένεα , καὶ ὄφεις ,
 καὶ ἄλλα , ὅσοσα ἐν γῇ νέμονται , πάντα ἐς
 ζεύγος. ὁ δὲ πάντα ἐδέκετο καὶ μὴν οὐκ
 εἰσίνοντο , ἀλλὰ σφίσι μεγάλη διόθεν Φιλίη
 ἐγένετο. καὶ ἐν μῇ λάρνακι πάντες ἐπλευ-

tham , ajunt , qui templum condiderit ;
 eum , inquam , Deucalionem , sub quo
 multa illa aqua fuerit. Jam de Deucalione
 narrationem inter Graecos audiui equidem ,
 quam Graeci nempe de eo habent. Fabula
 autem ita habet. Hoc saeculum , qui nunc
 sunt homines , non illi primi fuere : sed il-
 lud saeculum periere omnes. At hi alte-
 rius sunt generis , quod rursus a Deucalio-
 ne inde in hanc multitudinem auctum est.
 De istis vero prioribus hominibus haec nar-
 rant , Consummeliosi valde cum essent , nefarie
 multa faciebant. Neque enim juris jurandi
 religionem servabant , neque recipiebant hospi-
 tes , neque supplicibus parcebant. Pro quibus
 rebus magna illis venit calamitas. Statim
 multum aquae terra effundere , et pluviae fie-
 ri magnae , et amnes majores descendere ,
 mare autem multum ascendere , dum aqua
 fierent omnia , perirentque universi. Deuca-
 lion solus alteri saeculo reservatus prudentiae
 et pietatis causa. Servari autem hoc ipsi mo-
 do contigit. In arcam , quam habebat ma-
 gnam , liberos suos et uxores imposuit , et
 ipse quoque ingressus est. Cum autem ingre-
 deretur , venerunt apri , et equi , et leonum
 genera , et serpentes , et reliqua , quae in
 terra pascuntur , bina. Recipit ille omnia.
 Nec illi nocent : sed magna inter ipsos amici-
 tia , a Jove immissa , intercedit. Sic in una
 omnes

^a Τὸ] Bene sic M. Ald. Fl. H. P. S. T. J. ^b Εἶσααζ] Ἰσααζ Fl. Vulgarum probat M. ^c Αὐτῷ] Αὐτὸν Fl. ^d Ὀλοῖτο] Sic Edd. & M. ^e Ἐπ'] Solus. quamquam is ὁ Edd. & M. ^f Ὀλοῖτο] Sic M. ut modo. Ὀλοῖτο Edd. ^g Ἐχει] Sic omnes praeter Fl. & W. quae ἔχου. ^h Παῖδας] Παῖδα Fl. Vulgarum firmat M.

54. Ἐκείνη δὲ ἡ γυνὴ] Τῶν πρώτων ἀνθρώπων scil. F. G.
 64. Πολλὸν] Satis jam audiui πολλοὶ & πολλόν. An
 ergo & in hoc verbo nunquam ionizabit? Πολλὸν enim
 & πολλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πολλὸν Hip-
 pocr. I. de morb. p. 10. v. 15. Πολλὰ ibid. initio li-
 bri bis , & p. 7. f. πολλοὶ p. seq. Πολλοὶ uno λ. p. 5.
 Ἐπιπολλὸν III. aph. 7. Verum & πολλὸν I. de morb.
 sub init. Πολλοὶ p. 5. πολλὸν p. 9. 43. & πολλὸν quo-
 que p. 10. Idque Herodoto frequentius ; quare vulgatae
 controversiam non movent ; miror tamen cur alterum
 non tangat.

J. F. R.

Ibid. Ἐπὶ δὲ πάντα — ὄλοντο] Antea legebatur ἰς
 ὁ — ὄλοντο , & ultimam quidem vocem M. recte , uti
 emendaveramus , habet ; primam corrupte cum reli-
 quis. vid. finem hujus ipsius capituli.

M. du S. 69. Λάρνακα] Vid. etiam Ὀρχ. c. 39.

Ibid. Ἐχει] Ita Homerus fere perpetuo ; sed poetice.
 At cum & Iones quoque augmenta saepe negligent ,
 nihil quidem muto ; licet suspicer ἔχει forsan scriben-
 dum. Herod. IV. 269. C. τὴν ἑλπίδα ἔχειν ἰς τὰ θεῖα. At
 quia ἔχει ex bonis libris est , nec Herodotus respuit , si
 fides editionibus , ut VII. pag. altera ab initio. D. &

P.

omnes arca navigant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant Graeci.

13. Hinc vero narratio exstat Hierapolitanorum admiratione fane digna: in ipso-80 rum regione hiatum factum esse magnum, qui aquam omnem receperit. Deucalionem vero, cum haec facta essent, altaria constituisse, & sacram Junoni aedem ad hiatum collocasse. Equidem hiatum vidi: & 8 est sub templo fane parvus. An vero ex majore olim tantillus jam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi, ille parvus est. Signum hujus narrationis est, quod hoc faciunt. Bis unoquoque anno de ma-90 ri aqua in templum venit. Ferunt eam non sacerdotes solum; sed Syria omnis & Arabia, & trans-Euphrataei multi homines ad mare accedunt, & aquam ferunt omnes, quam primum in templo effundunt: dein-9 de vero in hiatum ea descendit, capitque ille hiatu, parvus licet, aquae vim maximam. Haec dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem latam esse dicunt, ut illud esset calamitatis pariter ac beneficii monumentum. Antiqua ergo de templo ista illis narratio est.

14. Alii vero a Babylonía Semiramide, cujus multa per Asiam opera exstant, ab

σαι, ἵστε τὸ ὕδωρ ἐπεκράτει. τὰ μὲν Δευκαλίωνος ὑπὲρ Ἑλλήνων ἱστοροῦσι.

Τὰ δὲ ὑπὸ τούτῳ, λέγεται λόγος ὅτι ἐν τῇ ἱρῇ πόλει μεγάλης ἀξιοφαιδύμεται, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ κατέβηκεν. Δευκαλίων δὲ, ἐπεὶ τὰδε ἐγένετο, βωμὸς τε ἔθηκε, καὶ νηὸν ὅπῃ τῷ χάσματι Ἡρῆς ἅγιον ἐτήσατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ νηῷ κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἔον, νῦν τοιοῦτον ἐγένετο, οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ὅστι. σῆμα δὲ τῆς ἱστορίας τὸδε πρήσονται δις ἐκάστῃ ἔτη ἐκ θαλάσσης ὕδωρ εἰς τὴν νηὸν ἀπικνέει. * Φέρουσι δὲ οὐκ ἱρέες μόνον, ἀλλὰ πάντα Συρίην, καὶ Ἀραβίαν, καὶ πέρηθεν τῇ Εὐφράτῃ, πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς θαλάσσαν ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι τὸ πρῶτον μὲν ἐν τῷ νηῷ ἐκχέουσι, καὶ δὲ εἰς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται τὸ χάσμα, μικρόν ἔον, ὕδατος χρῆμα πολ-λόν. τὰ δὲ ποιήσας, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱερῷ τόνδε νόμον θέλει λέγειν, συμφορῆς ἵτε καὶ εὐεργεσίας μῆμα ἔμμεναι. ὁ μὲν ὦν δεχαίον αὐτοῖσι λόγον ἀμφὶ τῇ ἱρῇ, τοιοῦς δὲ ὅστι.

Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τῇ Βαβυλωνίῃ, τῇ 58 ᾗ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ὅστι. ταύτην

τὰ W. & Fl. ἡ Φέρουσι. Sic Fl. & M. cum cett. Φέρουσι vult Solan. ἡ Φέρουσι. Sic rursus omnes. Ex W. Αὐτοῖσι Edd.

p. 437. iterum ἔχοντο. &c. neque illud improbum. At conf. c. 17. f. ubi iterum ἔχοντο, item ἀφῆκετο, & c. 24. ubi ἔχοντο. At c. 17. rursus ἔχοντο, & sic ter, quater, deinde. Quis igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17. adjiciemus.

82. Χάσμα μέγα ἐγένετο. Similis narratio de tali voragine in templo Jovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione extructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, & in quam quotannis placentiam e melle & farina projectam fuisse, est apud Παυσανίαν in Atticis, & ex illo Octavius Falconerius, vir, natalibus, doctrina & dignitate conspicuus, mihi cum in vivis esset, peramicus, in nam-

mi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione illius nummi aliter sentiam, de quo alias plura.

Χάσμα. Adde Xiph. 252. C. M. du 8. 91. Φέρουσι. Hic & permultis in locis hoc in opusculo prave antea legebatur Φέρουσι. Vid. c. 15. 16. & 31.

Φέρουσι. Reciperem Φορίουσι, nisi nimis frequens esset Φορίουσι, tum hac dissertatione, tum ap. alios, ut indicatum ad c. 10.

2. Αὐτοῖσι. Sic W. recte. In impressis αὐτοῖσι. M. du 8.

ἡ τὸδε τὸ ἔδω· ἴσααζ νομίζουσι, οὐκ ἦρῃ δὲ ἴσααζ, ἀλλὰ μηρὶ ἑαυτῆς, ἧ Δερκετὰ ἔνομα. Δερκετὺς δὲ εἶδω ἐν Φοινίκη ἠθροτάμην, δῆμα ξένον ἡμισὴν μὲ γυνή· τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρως πῶδας, ἰχθύω ἐρῇ σποτείνε. ἡ δὲ ἐν τῇ ἰρῇ πῶλα πᾶσα γυνή ὅτι. πῶσιες δὲ τῷ λόγῳ αὐτοῖσι ἢ κάρτα ἐμφανέες. ἰχθύας χρῆμα ἰρὸν νομίζουσι, ἡ ἔκολε ἰχθύων ψαύουσι, ἡ ὀρνίθας τῆς μὲ ἄλλης σιτέον, πῶσιες δὲ μένην ἢ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι πῶδε ἰρῇ. τὰ δὲ γιγνόμενα δοκέει αὐτοῖς ποιεῖα Δερκετὺς ἡ Σεμιράμιω εἶνεκα· τὸ μὲν, ὅτι Δερκετὼ μορφὴν ἰχθύω ἔχει· τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιράμιω τέλω ἐς πῶσιες τερῆν ἀπικέλο· ἀλλ' ἐγὰρ τὸ μὲ νῆον, ὅτι Σεμιράμιω ἔργον ὅτι, τάχα καὶ δέξομαι Δερκετὺς δὲ τὸ ἰρὸν ἐμμεναι, ἔδαμα πείθομαι, ἐπεὶ ἡ παρ' Αἰγυπτίοισιν

hac ergo Semiramide hanc quoque sedem constitutam esse arbitrantur: nec vero Junoni constituisse, sed suae matri, cujus nomen Derceto. Dercetus porro speciem vidi in Phoenice, mirum spectaculum. Dimidia est mulier: quod est autem a feminibus inde ad extremos pedes, piscis cauda extenditur. Sed Hierapolitana illa tota est mulier. Argumenta illis hujus relationis non valde aperta. Pisces rem sacram arbitrantur, & nunquam pisces attingunt. Aves reliquas in cibo habent, columba sola non vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus & Semiramidis causa: alterum, quod piscis formam habet Derceto; alterum quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego aedem quidem istam Semiramidis opus esse, forte receperim, Dercetus autem esse delubrum, nequaquam vero mihi fit simile, quandoquidem etiam apud Aegyptios sunt, qui

a Εἰσααζ] Ἰσααζ Fl. hic & statim iterum, invitis cett. & M. b ἠθροτάμην] ἠθροτάμην W. & Fl. c Οὐ] Deest in Fl. d Δέχομαι] Sic W. & Fl. Δέχομαι cett. Δέχομαι P. e Αἰγυπτίοισιν] Ex emend. Solan. Αἰγυπτίων Edd. priores.

7. Τῆς Δερκετῆς] Leg. Scal. ad Varr. locum cit. J. B. 8. Δερκετῆς] Vid. Spanh. 253. qui similem ex nummis formam exhibet. M. du S.

Ibid. Δερκετῆς δὲ εἶδω &c.] Vid. Cl. P. Wesseling. ad Diad. Sic. II. c. 4. N. 33. J. F. R.

9. Εἶναι] Malim ξῆναι. Vid. c. 8. & 21. ubi recte. Item c. 27. ξῆναι γυνή. J. F. R.

Ibid. Ἡμισία μὲ γυνή] Haec culta fuit in urbe Phoenices Joppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitanorum, mulieris formam praeseferens, nihil piscis habens. Vide magnum Salmasium in Pliniani exercitationibus. J. G. G.

Ἡμισία] Salm. Plin. exerc. 405. a. A. Joppe. vid. Ovid. Met. IV. 44. De Atergati vid. Strab. XVI. M. du S.

23. Ἰχθύας χρῆμα ἰρὸν νομίζουσι] Et hac de causa piscator Heliodorus cum frustra multoties rete jecisset, huic Deo suspendit lib. 6. Anib.

• Δαίμονι τῇ Συρίᾳ μέγιστον τῶν ἑλλοδωρῶν Δίκτυον, ἐν τῇ τῷ δὲ ἑαυτοῦ προβάσει.

Ἰχθύας] Vid. Xen. Steph. 150. 36. & Aelian. de anim. XII. 2. & 30. Porphyry. de abst. IV. 15. ubi insigne in eam rem Menandri fragmentum adducit, quod hic egregie operae pretium est:

ὁ ἰχθυόμας τοὺς Σύρους λάβει.

Ὅταν φάγωσι ἰχθύι ἐκείνῳ διὰ τινὰ αὐτῶν ἀκρασίαν, τοὺς πῶδας ἑ γαστέρα οὐδὲν ἔστιν ὅπως σαρκίαν ἔλατοι, οἱς δ' ἔδω ἑκάβησαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρῃ, καὶ τῇ θύῃ ἑξελάσαντο τῇ ταπεινώσει σφίδρα.

Add. Plut. de superst. T. II. p. 170. Τῇ δὲ Συρίᾳ θύῃ οἱ δισσιδαίμονες νομίζουσιν, ὡς μοιροῦνται τῇ ἑφύρας φάγῃ, τὰ ἀντικεινῶς διαδίδωσι, ἔλατοι τὸ σῶμα περιπλάττει, σπένδει τὸ ἥπαρ.

Ἰχθύας χρῆμα ἰρὸν νομίζουσι, καὶ ἔκολε ἰχθύων ψαύουσι] Artemid. On. I. 9. ἰχθύας πάντας ἐσθίοντι πλὴν Συρίαν τῶν τῇ Ἀσάρτιν σιτέοντων. Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos esse nonnullos, οἱ ἰχθύας ἢ σιτέονται, id Herodotus de sacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II. c. 37. ἰχθύων δὲ ἢ σφί ἔστι πᾶσααζ. Plutarch. Sympos. quaest. L. VIII. Quaest. 8. de iisdem loquens ἰχθύων δὲ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπικομένους. Addit hic Lucianus, sacerdotes illos hoc non facere in gratiam Dercetus. καὶ τὰ δὲ ἢ Δερκετῶ χαρίζονται. Causam vero, ob quam a piscibus abstineant illi sacerdotes, docet Plutarch. loco dicto, esse, τὸ πρὸς τῇ θάλαττῃ ἰχθύω, ὡς ἀσθμώδους ὅμιν ἢ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει τῷ ἀνθρώπῳ τοιχείον, &c. idem de Isid. & Osir. p. 363. Διὸ τῇ τε θάλαττῃ καὶ ἱερεῖς ἀφροσύνηται, καὶ τὸ ἄλλα τυφῶν ἑφῶν καλεῖται καὶ τὸ ἀπαγορευμένον ἵσμεν αὐτοῖς ἐπὶ τραπέζῃ ἄλλα μὴ προσεῖναι. καὶ καθιέρωται, καὶ προσκαρῶνται, ὥστε χρῆνται θάλαττῃ.

qui piscibus in cibo non utantur, neque il-25^f ἐνοι εἰσι, οἱ ἰχθύας ἢ σιτέον, καὶ τὰδε
had Dercetus gratia faciant. ἢ Δερκετοῖ χαρίζον].

15. Est vero alia etiam sacra narratio, quam a sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse, delubrum vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit, primusque3^{ον} Λυδὸς μὲν ἦν, πρῶτον δὲ τὰ ὄργια orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges & Lydi, & Samothraces peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A quo enim tem- pore castravit illum Rhea, virilem victum defuit, specieque permutavit feminea, &3⁵ λένῃ ἡμεῖς αἶμα, καὶ ἐοῖντα γυναικῆν ἐνεδύ- vestem induit muliebrem, & terras omnes pererrans, orgiaque peregit, & enarravit, quae passus esset, & Rheam cecinit. Inter haec pervenit etiam in Syriam. Cum autem Trans-Euphrataei neque ipsum reci- perent, neque orgia, illo ipso loco hoc4^{οτον} ὅτον, ἔτε ὄργια ἐδέχοτο, ἐν τῷ δὲ τῷ χώ- fibi delubrum fecit. Signis vero multis σα τὸ ἱερὸν ἐποίησατο. σημεῖα δὲ ἡ θεὸς τὰ haec Dea ad Rheam accedit. Leones enim πολλά ἐς Ῥήν ἰ ἀπικέεται. λέοντες γὰρ

μιν

f^f ἐνοι εἰσι, οἱ ἰχθύας] Ἐνοῖσι ἰχθύας Fl. & W. Ἐνοῖσι, οἱ ἰχθ. M. g^g Ἀτῆς] Edd. & M. Lege Ἀττις. b^b Γύν] Γύν μὲν W. iⁱ ἀπικέεται] Ἐπικέεται M. Fl. & V2. Cett. quod edidimus.

λάττη, καὶ τὸ βίον ἀπὸ τῆς θαλάττης ἔχουσιν. ἢ ἡμεῖς δὲ ἐ τὸ ἰχθὺν ἀπὸ ταύτης προβάλλοι] τὴν αἰτίαν, καὶ τὸ μυστὶν ἰχθύος γράψουσιν. L. Bor. Adde Cl. Wessel. ad *Diod. Sic.* L. II. c. 4. docentem, alios causam superstitionis aliunde derivare, ut *Hygin.* II. Poët. Afr. 30. Cum Luciano vero consentire *Menandr.* in *Porphyr.* IV. A. A. 15. Athen. VIII. 8. &c. J. F. R.

14. Οὐκοῦν ἰχθύων ψαύουσιν] Illustravit ex hoc etiam loco *Cassiodorus* in Athen. 8, 5. illos Timoclis in Hyperidem oratorem, eundemque piscium ligurritorem versiculos:

Τοὺς ἰχθυοπάλας ἔτ' ἡμῶν πλουτίζ' Ὀψιφάγ' ὅδ' ὄψι τοὺς λάρῃς εἶναι Σύρους.

Ultimorum verborum hanc simplicissimam puto sententiam, Lari, insidiatrices piscium aves, si cum Hyperide comparentur, Syri sunt, adeo ille multo eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monstruosa hyperbole opus est, quasi piscibus ita exhausturus sit mare Hyperides, ut lari cogantur esse Syri, h. e. abstinere a piscibus: nec ut Laros dicamus hic intelligi luxuriosos alios. J. M. G.

20. Τὸ Σεμυράμι τάλ' ἐς ὧσιν ἀπικέται] De eadem Semiramide hoc narrat *Diod. Sic.* II. c. 20. Sed originem fabulae indicans his verbis: ταχέως ἡφάνισεν αὐτὴν ἵπποι δὲ μυθολογοῦντες φασὶν αὐτὴν γινώσκειν ὧσιν, καὶ πολλῶν ὀρίων εἰς τὰ οἴκῃ καταπατασθῆναι, μὴ πικρὴν καταπατασθῆναι. Ubi adi Cl. Wesseling, J. F. R.

22. Δίχομαι] Sic W. & Fl. recte. In P. *Δίχομαι*; In reliquis *διχομαι*. M. du S.

24. Παρ' Αἰγυπτίαν] Foras Αἰγυπτίους. F. G. Παρ' Αἰγυπτίους ἵπποι εἰσι δ] Prave antea in omnibus impressis legebatur hic παρ' Αἰγυπτίαν &c. In M. & Fl. melius παρ' Αἰγυπτίαν ἵππων sine δ. Sed sic satius visum locum refigere; ex utraque aliquid decerpando; quo facto nites jam sententia. Absurda enim & σολοικίζουσα scriptura impressorum, si a Fl. ab eas: & ipsa Fl. non satis commoda. Quod facile sentient, qui Graece sciunt, & elegantiarum istarum non sunt expertes. M. du S.

29. Ἀττις δὲ γύναι Λυδῆς] Vulgatius Ἀττις dicitur Luciano quoque in aliis locis. *Hesychius* notat Ἀττις a Lacedaemoniis vocari Ἀττις, τὴν Ἀττιν φασὶ Λακεδαιμόνιοι. *Pausanias* in Achaicis etiam Ἀττις dicitur. J. G. G. Ἀττις] Vid. *Hesych.* quem hic emendandum censeo. M. du S.

41. Σημεῖα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς Ῥήν ἀπικέεται] A Belgicismo non abludens locutio, pervenit ad illam, pro similis est. Sed ut Latini prope accedit, pro tere simile est, ita & Graeci verbo ἔκω utuntur. *Liban.* Epist. XVI. ἐγγὺς ἔκει. *Aristid.* in Panath. (referente Fratre Consultiff. G. O. Reizio, in Belg. Graec. p. 482.) ἀνδρας κρατίους ἐ τὴν γυναικῆς ἀρετῆς ἐκ. πολλῶν ἡκολας ἔκωκει. Cumque frequentissimum sit ἀπικέται ἐς τινὰ, & ἀπικέται ἐς, ut etiam c. seq. ἐς Συρίαν ἀπικέται, non movi vulgatum ἀπικέται, etiam hic forte ἰπικέται melius. J. F. R.

M. m m 3

43. Φε-

μιν ἄ φέρουσι, καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ὅτι τῇ κεφαλῇ πυργοφορεῖ, ὁκοῖν ῥέν Λυδοὶ ποιεῖν. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρη, οἵ τινες εἰσι ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἡρῇ μὲν ἔδαμα, ῥέν δὲ τέμνον; καὶ Ἀθῆνα μιμέσθαι. τὰ δὲ μοι εὐπρεπέα μὲν δοκέει ἐμμεῖναι, ἀληθῆ δὲ ἔ. ἐπεὶ καὶ τὸ τομῆς ἄλλην αἰτίαν ἤνευσα πολλὸν πιστοτέρην.

Ἀφάνει δὲ μοι τὰ λέγουσι τῷ ἱρῷ πέρη, τοῖσι Ἑλλήσι τὰ πολλὰ ὁμολογέουσι, καὶ μὲν θεοὶ Ἡρῇ δοκέουσι, τὸ δ' ἔργον Διονύσου τῷ Σεμέλῃ ποιεῖν. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος ἐς Συρίην ἀπικέσθαι, κείνην ὁδὸν καὶ ἦλθε, ἐκ' Αἰθιοπίας. καὶ ἔτι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέα σήματ' ἐν τοῖσι καὶ ἑσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ ἐλεφάντων

illam vehunt, & tympanum habet, & turrim gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt. Dicebat idem de Gallis, qui in templo sunt, Gallos Junoni nusquam, sed Rheae castrari, & imitari Atten. Haec speciosa quidem mihi videntur esse, vera non item: quandoquidem etiam castrationis illius causam aliam audivi, multum fidei digniorem.

16. Placent vero mihi, quae de templo dicuntur ii, qui Graecis majorem partem consentiunt, qui nempe Deam Junonem putant esse, opus vero a Baccho Semeles Filio factum. Nempe Bacchus in Syriam venit ea via, qua rediit ab Aethiopia. Ac sunt multa in templo Bacchi auctoris indicia: in his & vestes Barbarae, & gemmae Indicae, & Elephantorum cornua, quae

ex

43. φέρουσι] Sic Edd. & M. Forſan φέρουσι. 4. Ἐπ'] Recte L. Fl. J. P. &c. Ἀπ' male Ald. & H2.

43. φέρουσι] Hic iterum peccant omnes impressi, & ipse M. φέρουσι legentes.

44. φέρουσι] Conf. supra ad c. 13.

47. Ἀττεα] Pro Ἀττεα. Conf. supra c. 12. Σκύνδα pro Σκύνδα, ibique notata.

53. Ἡρῇ] Marmor Oxoniense primum Veneris Stratonice meminit, vid. etiam not. p. 23. & Plus. Crass. 1011, c. 4. ἢ ὁ μὲν Ἀφροδίτῃ, καὶ Ἡρῇ, καὶ τῇ ἀρχῇ καὶ σπέρματι &c. Vid. etiam Tacit. III. 63.

55. Καίτω] Pro καίτω, recte, ut rursus infra §. 60. Ita καίτω Herodot. VI. 385. B. καίτω IX. p. 584. E. ac non semel alibi. Cur igitur supra ter quater ap. Notitium καίτω reliquimus? quia & hoc frequentatur Herodotus; nam καίτω L. 2. sub init. καίτω, etiam praecedente vocali, 2. 102. C. καίτω IV. 256. C. καίτω rursus IX. p. 588.

56. Ἐπ' Αἰθιοπίας] Ald. Bas. Hag. ἔπ' Αἰθιοπίας, quo loco uti possint forte recentiores Graeci ad suam circa praepositiones μικροκαρπίας defendendam, ut usus est illo Διὶ τὸ Ταύριον Dial. Deor. XIV. 2. p. 236, 1. non Scholiastes modo, sed etiam Alex. Holladius, tum in sua Grammatica p. 438. tum Stat. praef. Eccl. Gr. p. 95. quibus quantum tribuendum sit, hic non disputo: sed, si quid in ista lectione veteri peccatum sit, non in praepositione peccatum, sed in casu arbitror, legendumque ἔπ' Αἰθιοπίας; nam in reditu suo hic fuisse Bacchum, ea probant, quae sequuntur, illud praesertim, τὰ Διόνυσος καὶ Αἰθιοπίας ἦναι.

58. καὶ ἐλεφάντων κέρα] Et elephantum cornua. Vulgo elephantum dentes dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse non dentem, contendit Pausanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV. Hist. anim. 31. & XIV, 5. sic & in sacris litteris Apoc. XVIII, 12. cor-

nu tribuitur elephanti, & Martialis lib. 1. ep. 19. de elephante taurum interficienter:

Qui modo per totam, flammis stimulatus, arenam
Sustulor asperas taurus in astra pilas:
Occubuit tandem cornu potiore petitus,
Dum facilem tolli sic elephanta putas.

Sic istud epigramma legendum, vulgo sine sensu legitur, cornuto ardore petitus. Mss. cornuto dore, hinc facile videre licet scribendum esse cornu potiore, hoc est fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis.

59. Κέρα] Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. Diod. Sic. aliquoties. Et Romani eas belluas primum videntes Boves Lucas vocasse, in vulgus notum.

Ibid. Ἡρῇ] Recte, pro Ἡρῇ, ab antiquo Ἡρῇ pro φέρω. Sic ἀντίκων Herod. VI. 391. A. Ἀπῖναι VI 390. A. Alia dabit Cl. Maist. de Dial. p. 124. ubi tamen male editum ea esse ab Ἡρῇ, nescio mea an operarum negligentia. Certe Ἡρῇ auctorem dare voluisse, ex illico adjecto Scholio patet, ubi Corinthus ait: τὸ Ἡρῇ ἀφανίστα τὸ γ, καὶ — ἰκτανίστα τὸ ι, Ἡρῇ. &c.

60. Φαλλῶ] Tangit haec verba Schol. Aristoph. vid. infra c. 22. De horum origine vide Clem. Alex. 15. B.

66. Φαλλῶς &c.] Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71. ubi habemus ὡς καὶ τὸ Φαλλῶς, ait. Τότε ἔγω καλούμεθα οὐ Ἀττικῶ. Οὐ μὲν ἄλλα καὶ περὶ τὸ Διόνυσον ἐστὶ τις ἱστορία τοῖς Ἀθηναίοις Φαλλῶ καλεῖσθαι, ἥτις τὸ Διόνυσον ἀρχεται. Λακωνικῶς δὲ καὶ τὸ περὶ τὸ Σοφίης Οἰσῶ Φαλλῶ.

ex Aethiopibus Bacchus attulit ; & stant phalli in vestibulo duo maximi, in quibus talis est inscriptio ,

HOSCE PHALLOS BACCHUS JUNONI NOVERCAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam vero etiam aliud, quod est in templo Bacchi sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in quibus etiam tale quid usurpant: virunculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec neurospasta (q. d. nervis tracta). Est hoc etiam in delubro. In dextra templi positus est vir parvus, cum magno veretro.

κέραα, τὰ Διόνυσος ἔξ Αἰθιοπῶν ἤνεκε, Φαλλοὶ δὲ ἑστᾶσι ἐν τοῖσι προφυλαίοισι δύο κάρτα μεγάλοι. ὅππῃ τ' ὅππῃ γράμματα, τοῖονδε ὅππῃ γράμματα,

ΤΟΥΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗΙ ΜΗΤΡΥΙΗΙ ΑΝΕΘΗΚΑ.

Ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰδε δεχέει. ἔρεω δὲ καὶ ἄλλο, τί ὅππῃ ἐν τῷ νηῶ Διονύσου ὄργιον. Φαλλὸς Ἑλλήνες Διονύσῳ ἑγείρουσι ὅππῃ καὶ τοῖόνδε τι φέρουσι, ἄνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέουσι δὲ τὰδε νευρόσπαστα. ἔστι δὲ καὶ τόδε ἐν τῷ ἱερῷ, ἐν δεξιᾷ τῇ νηὶ καθήται ὁ μικρὸς ἄνθρωπος χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα.

To-

κ. Κέραα] Ita Fl. H. P. S. &c. Κέραα f. d Προφυλαίοισι] Προφυλαίοισι W. e Ἐμοὶ μὲν ὦν] Τὸ ἔμοι μὲν ὦν Fl. & W. f Ἐγείρουσι] Ἐγείρουσι Schol. Aristoph. Vid. nott. g φέρουσι] Sic rursus M. cum Edd. φέρουσι Sol. h Πεισιγμόνους] Bene M. Fl. Ald. P. &c. Πεισιγμόνους male f. & V2. i Καλίσταται] Καλίσταται Schol. Aristoph. k Νευρόσπαστα] Νευρόσπαστα Fl. At vulgato adfentitur M. l Σμικρὸς] Μικρὸς W.

66. Τῷ Διονύσῳ] Τῷ Διονύσῳ ἱερῶν ἡρώδης οἱ Ἕλληνες, Φαλλοὶς ἐτίμων αὐτόν. Φαλλὸς δὲ ἐστὶν ἐκ ξύλου ἱερὸν ὄργανον αἰδοῖα ἔχον. καὶ τούτῳ ἀσπιδίζονται ἑαυτοὶ, καὶ ἐν τοῖς τραγῳδοῖς, καὶ ἐν τοῖς μῦθοις μικροὺς καὶ ἑρπετοὺς τιμῶντας ἐκ τούτου τὸ Διόνυσον. τῷ δὲ τιμῶν τῶν αὐτῶν ἡρώδης τῷ Διονύσῳ ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. ἐκ Σμικρῶν τ' ἑκάστου θυγατρὸς γίνονται οἱ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυνωθεὶς ἐκ τούτου καὶ τῷ Διονύσῳ. ἀσπιδίζονται δὲ τούτῳ ἐκ ζήτησιν τοῦ Πολύμνου πᾶσι ἔτι λεγόμενον ἀσπιδίζονται τῷ Διονύσῳ, καὶ ὅτι καὶ δέξιν αὐτῶν τὴν μητέρα καὶ παιδικὰς αὐτῶν.

ὁ δὲ Διόνυσος ὑπάρχει τούτου. λέγει αὐτὸς ὁ Πολύμνος, ὅτι ἐκ Λίρῃ ἐστὶν ἡ Σμικρὴ ἔτι αἰσθητὴ ὁ Διόνυσος ἐκ τῆς θαλάσσης, ὡς περὶ αὐτὴν ἐκ τῆς Λίρῃς εὐνοκλῆσται αὐτῶν καὶ ὁ Πολύμνος, καὶ τῶνδε. λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτι ὁ ἱερεὺς αὐτοῦ ἔθισκε, αἰδοῖα ξύλινον ἐκ ξύλου καὶ περικλῆσται, κατέβηκεν αὐτὸς πρὸς τὴν μητέρα τῆς Πολύμνου. ἀπὸ τῶνδε τῶν αἰτίων τοῖς Φαλλοῖς τιμῶνται τὸ Διόνυσον. Φαλλοὶ δὲ αἰσιν ἔτι πάντες. ἑβφαλλοὶ δὲ εἰς τοὺς μικροὺς ἐκ αὐτῶν ἀσπιδίζονται μύθοι. V.

* Ἐν τῇ Λίρῃ] Corrupte. Sic tamen etiam C. M. du S.

† Πικρὸς] Πικρὸς C.

Φαλλός, φησι, Ἑλλήνες Διονύσῳ ἑγείρουσι, ἐπὶ &c. ut hic. dein vero pro καλίσταται δὲ τὰδε, habet καλίσταται, non male. Cumque in φέρουσι consentiat, id in φέρουσι contra omnem auctoritatem convertere non sustinuit, quum & in Herodoto promiscue legas, et si φέρουσι potius eidem sit portare, φέρουσι sufferre, παρὶ, & suspicio quaedam residet, ubi contra confusum adparet, a Librariis neglectum. f. F. R.

68. φέρουσι] Locum citat Schol. Aristoph. p. 127. B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impressi laborant, mendo. M. du S.

Ibid. Ἄνδρας μικροὺς] Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad Petron. sequitur mox, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας, & paulo post ἔχων αἰδοῖον μέγα. Sic apud Hesych. νῆπιος ἔστι τ' μικρὸν, ὡς νῆπιος ἔστι αἰδοῖον ἔχον μέγα, οἱ γὰρ νῆπιος μεγάλα ἔχουσι αἰδοῖα. Talis erat pictura Dei hortorum cujus meminit Tzetzes ad Lycophronem vocans eum, ἀντιδιδῶν καὶ βαθυμύδων, lege βαθυμύδων. f. B.

Ἄνδρας μικροὺς] Disertius longe Herodotus 2, 48. de Aegyptiis, ὅτι Φαλλοὶ ἄλλα σφί ἐστι ἐκτετακτοῦ, ὅταν τε περὶ αὐτὰ ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ ἀσπιδίζονται κατὰ κόμην γυναικῶν, νῦν τὸ αἰδοῖον ἢ πολλὰ τῶν ἰσχυρῶν ἢ τῶν ἄλλων σώματα. περὶ αὐτῶν δὲ αὐτὸς. αἱ δὲ ἐκτετακτοῦ αἰδοῖον τὸ Διόνυσον. διότι δὲ μίξιν ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ αὐτὸς μόνον τῷ σώματι καὶ τ. λ. haec ultima verba, ut & illa, νῦν τὸ αἰδοῖον, satis indicant, cur νευρόσπαστα fuerint, & dicta fuerint ista simulacra: solum illud membrum, quo censebatur, nervis moveri nimirum poterat. f. M. G.

70. Νευρόσπαστα] Priapos. Conf. Diod. Sic. I. c. 88. f. F. R.

72. Σμικρὸς] Ut in aliis Dialogis μικρὸς & σμικρὸς promiscue scribitur, ita hic σμικρὸς Ionice omnino requiritur. Nam sic Hippocr. & Herodot. adeo frequenter, ut exempla addere pudeat, ac si bis vel ter aliter legas, id euphoniae causa forsitan factum suspicere, ubi aliud σμ & σφ. praecedat. f. F. R.

77. Τὸ

Τοσάδε ^a μὴν ἀμφὶ τῷ οἰκιστέων τῷ ἱρῷ
 μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τῷ νῆστί περὶ, 75
 Διόσιος τε ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποίη-
 σάτο. λέγουσι τὴν νῆσον τὴν νῦν ἔοντα ^c μὴ
 ἔμμεναι τὴν δὲ δόξαν γεγεννημένον, ἀλλ' ἐκεί-
 νον μὲν καλενεχθῆναι χρόνῳ ὑστερον· τὴν δὲ νῦν
 ἔοντα Στρατονίκης ἔμμεναι ποίημα, γυναι- 80
 κὸς τῷ Ἀσσυρίῳ ^d βασιλεῖ. δοκεῖ δὲ
 μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, καὶ ὁ πρό-
 γονος ^e Ἡρότατος, τὴν ἡλεγξε τῷ ἱητρὶ ὅπι-
 νοίῃ. ὥς γὰρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε,
 ἀμνηστειῶν τῶν κακῶν, ^f αἰσχρῶ δοκούντι, 85
 κατ' ἡσυχίαν ἐνόσσει. ἐκεῖνο δὲ ἀλγέων ἕδρην
 καὶ οἱ ἦτε χροὴν πᾶμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ
 σῶμα δι' ἡμέρας ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἱητρὸς, ὥς
 αὐτὸς μιν ἐς ἕδρην ἐμφανὲς ^g ἀρρώστειν, ἔγνω
 τὴν νῆσον ἐρώτα ἔμμεναι. ἐρωτᾷ δὲ ἀφανέ- 90
 πολλα σημεῖα, ὀφθαλμοὶ τε ἀσθενέες, καὶ
 φωνή, καὶ χροὴ, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ,
 ταῦτα ἐποίησε, χειρὶ μὲν τῇ δεξιᾷ ἔχε τὴν
 νεφρίσκην τὴν καρδίην. ἐκάλεε δὲ τὴν ἀνὰ τὴν
 οἰκίην πάντας· ὁ δὲ τὴν μὲν ἄλλων ἐσιόντων, 95
 πάντων, ἐν ἡρεμίᾳ μεγάλη ἦν. ὥς δὲ ἡ μη-
 τρυὴ ἀπὶ κέλευθον, τίω τε χροὴν ἠλλάξατο,
 καὶ ἰδρώειν ^h ἄρξατο, καὶ τρόμῳ ⁱ ἔχετο, καὶ
 ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γινόμενα,

17. Ista de conditoribus sacri narrant.
 Jam vero de ipsa aede dicam, & illius posi-
 tione, quomodo sit facta, & quis eam
 aedificaverit. Ajunt, aedem quae nunc
 sit, non esse illam ab initio statim stru-
 ctam, sed istam temporis injuria collapsam:
 quae vero nunc sit, eam Stratonices opus
 esse, quae uxor Assyriorum regis fuerit.
 Videtur autem mihi illa fuisse Stratonice,
 quam privignus suus amavit, quem medici
 deprehendit ingenium. Cum enim ille ipsum
 morbus invasisset, consilii expertus in malo,
 quod turpe videretur, aegrotabat silentio.
 Jacebat autem sine dolore, sic tamen ut
 colorem plane mutaret, & corpus in dies
 magis illi marcesceret. At medicus, cum
 videret, illum manifesto nullo morbo labo-
 rare, amorem esse ipsius morbum, cogno-
 vit. Occultati enim amoris signa multa,
 oculi languidi, & vox, & color, & lacri-
 mae. Hoc cognito, ita se instituit. Dextra
 manu cordi adolescentis imposita, domesti-
 cos vocabat omnes. Ille aliis omnibus in-
 trantibus tranquilluss admodum erat: adve-
 niente autem noverca, & colorem mutabat,
 & incipiebat sudare, & tremore corripie-
 batur, & cor ei palpitabat. Ista cum fie-
 rent,

^a Μην] Recepi ex Pell. pro μιν, quod erat in Edd. & quinque seq. omissa in W. sed lacuna conspicitur. Fl. ^e Ἡρότατος] Ἡρότατος Fl. Nil mut. M. ^f Αἰσχρῶ] Αἰσχρὸς Fl. ^g Ἀρρώστειν] Sic M. cum Edd. pluri-
 mis Ἀρρώστειν Fl. male. ^h Ἀρξατο] Nihil mutant Edd. nec M. ⁱ ἔχετο] ἔχετο Fl. ἔχετο M. Forſan ἔχε-
 το, ut mox.

77. Τὴν πρὶν ἔοντα] Legendum videtur τὴν νῦν ἔοντα. F. G. Optime. Et quia Codd. addicunt, sine mora re-
 cepi. f. F. R.

Ibid. Νῦν] Omnes impressi πρὶν, corrupte, lege νῦν. Quod jam & in W. & L. reperiri comperio. M. du S.

81. Βασιλεῖ] Seleuci Nicatoris Regis Syriae post Alexandrum primi. Vid. *Æliani* locum ad initium hujus libri a me laudatum. M. du S.

Βασιλεῖ] Non audienda Exemplaria, quae aliter legunt, βασιλῆς enim Herodotum & Hippocrati-
 cum est. Vide saltem *Herod.* IX. p. 585. bis. Et VI. pr. ter. *Βασιλῆα* V. 330. C. & 389. B. bis. *Βασιλῆς* V. 331. C. & IV. 256. D. Contra vero, quod mire-
 re, dativ. *Βασιλῆ* semper penultima brevi. Vid. V. 330. C. VI. sub init. & p. 384. D. ac 390. E. f. F. R.

82. Στρατονίης ἐκείνης] Seleuci uxor, noverca An-
 tiochi: Medicus autem Erasistratus, si recte nar-
 rat *Plutarchus* in *Demetr.* p. 1660. seq. H. *Stroph.*
 f. M. G.

83. ἱητροῦ] Erasistrati. Vid. *Plut.* *Demetr.* 1660. M. du S.

92. Μαθὼν δὲ] Legebatur ante, μαθὼν δὲ ταῦτα, *ἐπεὶ*. Ego distinctionem mutavi. f. F. R.

93. ἔχε] Quia sic supra bis ter, jam eo minus ἔ-
 χε rescriberem. Vid. ad c. 12. f. F. R.

98. Ἀρξατο] Quia ἠλλάξατο suum habet augment.
 etiam ἤρξατο dicas scribendum; at quando illico quo-
 que sequitur ἔχετο dubium an ἔχετο, & ἤρξατο iterum
 c. 21. scribitur, ubi plura similia commonstramus:
 ac tam crebro in hac *Disert.* augmenta adduntur,
 omit-

rent, manifesto morbum medico prodidere. Atque ita illum sanavit.

18. Vocato patre adolescentis vehementer anxio, *Iste morbus*, inquit, *non morbus est, sed injuria. Nihil enim ipsi dolet; sed amor illum tenet atque amentia. Concupiscit enim quae nunquam consequetur: meam quippe uxorem amat, quam ego nemini dimittam.* Haec ille astu quodam commentus est. At pater statim supplicare, *Per*, inquit, *tuam sapientiam & medicinae peritiam, noli pati perire mihi filium: nec enim volens hoc tenetur malo, sed involuntarius ei morbus est: noli ergo tua zelotypia luctum excitare regno universo; neque medicus cum sis, mortis hujus infamiam conciliare medicinae.* Sic ille imprudens orabat. At ita respondit medicus: *Nefarium est, quod studiose adeo petis, matrimonium mihi meum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vero quid ipse facias, si tuae uxoris desiderio teneretur, qui me ista deprecetur?* Ad haec ille, neque se uxori unquam parsurum, neque invisurum filio salutem, etiam si suam is novercam amaret; non enim aequalem esse calamitatem, conjugem amittere, & filium. Haec ubi audierat medicus, *Quid ergo*, inquit,

ἰεμφανέα τῷ ἰητρῷ τ' ἐράδια ἐποίησε. καὶ μὴ ᾧδε ἰῆσατο.

Καλέσας τῷ νεηνίσκῳ τ' πατέρα, κάρτα ὁρῶν δέοντα, ἥδε ἡ νῦσ, ἔφη, ὁ παῖς ᾧδε ἄρρωστέει, ὃ νῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίῃ· ᾧδε γάρτοι ἀλγέει μὲ ἔδεν, ἔρως δέ μιν καὶ Φρενοβλαδείῃ ἔχει. ὁπιθυμεί δέ, τ' ἑδάμα τούζεταί, Φιλέων γυναῖκα ἐμὴν, τ' ἐγὼ ἔτι μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιαῦτα σοφίῃ ἐφεύδετο, ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίωσέτο, πρὸς τε σοφίης, καὶ ἰητρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσης· ὃ γὰρ ἐθέλων ταύτην συμφορῇ ἔαχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νῦσ ἀεκησίῃ. τῷ σὺ μηδαμᾶ ζήλοισυπέων, πένθ' ἐγχευε πάσῃ βασιληίῃ, μηδὲ ἰητρὸς ἐὼν, φόνον προξενέεις ἰητρικῇ. ὁ μὲν ᾧδε ἀγνώσ ἐὼν, ἐδέετο, ὁ δὲ μιν αὐθις ἀμείβετο, Ἀνόσια σπεύδεις, γάμον ἐμὸν ἀπαιρέομαι, ἥδε ἰητρὸν ἀνδρα βιώομαι. σὺ δὲ, κῶς ἂν αὐτὸς ἐπρηξας, εἴ τοι σὴν γυναῖκα ἐπόθει, ἐμεῦ τὰδε δέομαι; ὁ δὲ πρὸς τὰδε ἔλεγε, ὡς ἔδ' αὐτὸς ἂν κόλε γυναῖκός ἐφείσατο, ἔδ' ἐπαιδὶ σωτηρίας ἐφθόνηε, εἰ χήτοι μηριυῖς ἐπεθύμει· ὃ γὰρ ὁμοίῃν συμφορῇ ἐμῶμαι, γαμετῶ, καὶ τὴν παῖδα ὀλέσαι. ὡς δὲ τὰδε ὁ ἰητρὸς ἤκουσε, τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίωσαι; καὶ γὰρ τοι σὴν

k τῷ] ἡ Fl. & M. i Φρενοβλαδείῃ Φρενοβλαδείῃ W. m τοιαῦτα] Sic Edd. & M. Forfan τοιαῦτα. n ἔαχετο] Sic jam & Fl. o ἔγχευε] ἔγχευε W. & Fl. p φόνον] φόνον Pell. b προξενέεις] Lacuna in W.

omittuntur, quis certam rationem inierit, quid scribae sibi indullerint, quidve Lucianus Ionismi causa dederit? nec res est tanti. Conf. tamen supra ad c. 12. in ἔχει an ἔχει dicta. ac lege ut volueris; nostrum est in re non satis certa servare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta, praecipue syllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, singulae Auctorum paginae docent. Temporalia vero saepius quam Atticis negligi, vide ex his speciminibus: *μῆνισκος* Herodot. IV. p. m. 269. B. *φύγιον* 270. B. *ἄκιστος* IX. 586. f. *ἰργάζω* p. seq. B. & 592. B. *ἀπαλάσσει* 588. E. *αἰσιν*. VI. 387. D. *κατοικίσει* ibid. aliaque duodecim, ut *ἀμειψίτο*, *ἄφθῃ* &c. vid. ap. Maist. p. 124. plurimum vero addita iisdem verbis augmenta, ut *ἡκιστος* p. 588. E. *ἡκιστος*, 590. *ἡπύγοτος* 588. C. *ἡγῆς* 589. &c. *λόγιστος* infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaliter. F. F. R.

4. τῷ] Artic. praepositivo pro postpositivo Iones Tom. III.

uti, nihilque opus esse recipere, juniorum tantum causa moneo. Vid. Hippocr. Aret. & Herodot. singulis paginis. F. F. R.

7. Φρενοβλαδείῃ] Si Φρενοβλαδείῃ legas, vulgatum cum W. conciliaveris. F. F. R.

15. Προξενέεις] Προξενέεις legendum videtur, ut τῷ ἔγχευε conveniat. F. G.

Προξενέεις] Et si προξενέεις magis regulare hic videtur, ut jungatur imperativo ἔγχευε, cave tamen mutes quidquam; quia μὴ recte futuro tempori jungitur, ut modo aoristo junctum fuit in *μή μοι παῖδα ὀλέσης*, & προξενέεις pro futuro quasi secundo habendum, ut *ἔρως δέ μιν* dicam. c. 37. pr. & crebro deinde. Perinde enim est utri Grammaticorum parti accedas, quorum hi ajunt, verba in *ἔω* carere futuro secundo, illi praesens in talibus usurpari pro futuro 2. vel futurum 2. idem sonare quod praesens contractum. F. F. R.

σὴν γυναῖκα ποθέει· τὰ δὲ ἔλεγοι ἐγὼ, πάντα ἔην ψεύδεια. πείθει μὲ ταῦτοις, καὶ τῷ μὲ πατρὶ λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιλείην· αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίην χώραν ἀπὶ κέλευθον, καὶ πόλιν ὅλην τῷ ἑυφράτῃ ἐκώλυμον ἐωυτὴ ἐποίησατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευτὴ ἐγένετο. ὧς δὲ ὁ ἰητρὸς ἑώρα ἐγὼς τε καὶ ἡσάτο.

Ἦδὲ δὴ ὢν ἡ Στρατονίκη ἔτι τῷ προτέ-
35 ρῳ ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὅναρ τοῖονδε ἐθήσατο, ὥς μιν ἡ Ἥρη ἐκέλευε ἐγείραι οἱ τὴν ἐν τῇ ἱερῇ πόλιν ἡνίκα· εἰ δὲ ἀπειθεῖν, πολλὰ οἱ καὶ κακὰ ἀπέειλε. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, ἐδεμένη ὥρην ἐποιέετο· μετὰ δὲ, ὥς μιν μεγάλη νύ-
40 σθις ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὸ ὄψιν ἀπηγήσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἰλάσκετο, καὶ γάσειν τὴν ἡνίκα ὑπεδέξατο. καὶ αὐτίκα ὑγίεια γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἱερὴν πόλιν ἐπέμπε, αὐτὸν δὲ οἱ καὶ χρηματὰ, καὶ στρατὸν πολλόν, τὴν δὲ οἱ-
45 κοδομένον, τὴν δὲ καὶ τὴν ἀσφαλὲς εἶνεκα. καλέσας δὲ τινα τῶν ἐωυτὴ φίλων, νεκρὴν κάρτα καλὸν, τῷ ὀνόματι ἦν Κομβάβη, Ἐγὼ τοι, ἦφεν, ὦ Κομβάβε, ἐσθλὸν ἔόντα, Φιλέω τε μάλιστα φίλων ἐμῶν, καὶ
50 πᾶμπαν ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης καὶ ἐς ἡμέας, καὶ τὴν δὴ ἐπέδεξαι· νῦν δὲ μοι χρεῖα μεγάλης πίστεως, τῷ σε δέλω γυν-

me rogas? Tuam namque uxorem amas. Quae vero modo dicebam, consilia evanescunt omnia. His ille obsecutus, & uxorem & regnum relinquit filio, ipse autem in Babyloniae regionem discedit, & urbem sibi cognominem ad Euphraten condit: ubi etiam mortuus est. Sic ille medicus & deprehendit amorem & sanavit.

19. Haec ergo Stratonice, cum in prioris adhuc viri matrimonio esset, somnium vidit ejusmodi, quasi imperaret sibi Juno, uti templum Hierapoli sibi excitaret, si non pateret, multa illi & mala intermissans. Illa initio quidem nullam ejus rationem habuit. At postea, cum magnus illam morbus invaderet, & viro enarravit visum, & Junonem placavit, & statuere aedem recepit. Cumque statim convalescisset, misit illam vir suus Hierapolin, & cum illa magnam vim pecuniae, & magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis causa. Advocatum vero quendam amicorum suorum juvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, Ego, inquit, Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, & vehementer te laudo sapientiae pariter & benevolentiae in nos omissa, quam ostendisti. Jam vero magna mihi fide opus est: ideoque volo te, uxorem comi-

a Εὐφράτη] Sic Ald. J. B. H. Fr. S. Amst. Εὐφράτη P. & Fl. b ὄψιν] Sic B. & 2. Cett. ὄψιν cum M. c τῷ] H. Fl. & M. frustra. Vid. ad c. 18. d Ἐπιδέξαι] Sic longe plurimae. Ἐπιδέξαι Fl. Ἀπιδέξαι M.

19. Γυναῖκα ἐ βασιλίσκῃ] Diserte asserit etiam Plus. Demetr. 1661. & M. 607, 2. M. du S.

31. Καὶ πόλιν] Seleuciam, quam Bagdad hodie nam esse existimant magni nominis Geographi. Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam sinistram seu Orientalem, sita sit, Seleucia non est, sed in adversa ripa nova urbs; qua de re vid. omnino Cl. Humphr. Prideaux P. I. L. VIII. versus finem libri. M. du S.

Ibid. Εὐφράτη] Seleuciae situm a Luciano fuisse ignoratum, quis credat? Atqui audis hic asserentem in Euphratis ripa sitam eam urbem; quam Strabo XI. 522. D. XVI. p. 738. D. & 743. C. diserte in Tigridis ripa, cum caeteris geographis Historicisque, ponit. Quid ergo? mutabimusne, absque Mss. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere existimo. Ita enim fiet, ut si quid hu-

mani passi sint, sic sciri numquam possit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falsa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris nostris nihil subsidii sit. Textui quidem Luciano Euphratem relinquam; sed monebo errorem esse aut Luciani ipsius aut ejus Exscriptorum. Tigridem enim non Euphratem aut scripsit aut scribere debuit. Adi eundem Prideaux. l. c. qui Plinium etiam adducit ejusdem rei testem VI. 26. M. du S.

Εὐφράτη] Cum in Juno. esset Εὐφράτη, Solan. adjunxerat nihil variare Edd. Frustra; nam eas excuties aliter rem habere vidi. Εὐφράτη tamen verum esse, vide sic sexies exaratum in Herodoti L. I. pag. 82. 84. 85. J. F. R.

32. Ἐνθα — ταύτην ἐν.] Errat iterum hic, quisquis est, Auctor hujus libelli; non enim Seleuciae diem.

opitulum meum, opus mihi perficere, & facra facere, & exercitui cum imperio praeesse. Cacterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur. Ad haec Combabus statim supplicare, & multum rogare ne se mitteret, neque commendaret sibi res multum se majores, pecunias, uxorem, opus sacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi postea zelotypia de Stratonice oreretur, quam solus abdukturus erat.

20. Cum vero persuaderi sibi rex non pateretur, ad novam ille supplicationem conversus, septem sibi dierum tempus dari petit: post ea se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime facto opus esset. Hoc facile cum impetrasset, domum suam abit, & humi procumbens, ita suam sortem depulsat: *Miserum me, quorsum ista mihi fides? quid mihi iter, cujus jam finem prospicio? Juvenis ego, pulchram comitabor mulierem. Hoc vero magnae mihi erit calamitati, nisi optem ego mali causam atque obtentum removero. Itaque magnum mihi perficiendam opus est, quod optem mihi metum sanet.* Haec ubi dixit, ipse se mutilat, & resecta pudenda in vasculo parvo recondit cum myrrha & melle, & aromatis aliis, ac deinde suo quem gestabat anulo obsignat. Tum

ναὶ ἐμὴ ἐσπόδον, ἔργον τέ μοι ὀπιτελέσαι, καὶ ἰρὰ τελέσαι, καὶ στρατῶς ὀπικρατέειν· σοὶ δὲ ἀπικομδῶν ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσται. πρὸς δὲ ταῦτε ὁ Κομβάβης αὐτίκα ἴσως, πολλὰ λιπαρέων μὴ μιν ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἐαυτῷ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἰρὸν. τὰ δὲ ὀρράδεε, μὴ κατέ οἱ ζήλοτυπή χρόνῳ ὑστέρῳ ἐς τὴν Στρατονικὴν γενόσῃ, καὶ μὲν ἀπάξεν ἐμελλε.

Ὡς δὲ ὑδαμᾶ ἐπέειθετο, ὁ δὲ ἱεσῆς δυνάτης ἀπεται, δυνάει οἱ χρόνον ἐπταήμερον· καὶ δὲ σποτεῖλαί μιν, τελέσαντά τι τὴν μάλιστ' ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηιδίως, ἐς τὸν ἐαυτῷ οἶκον ἀπικνέει, καὶ πρὸς χαμάζε, τοιάδε ἡ ὠδύρετο. Ὡς δὲ λαίλα, τί μοι ταύτης τὸ σίτι; τί δὲ μοι ὁδὸς, καὶ τέλος ἤδη δέρομαι; νέμ' ἐγὼ, καὶ γυναῖκα καλὴν ἔφομαι. τὸ δὲ μοι μεγάλη συμφορὴ ἔσται, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαι αἰτίνῃ κακῶ σποθήσομαι. τῷ με χρὴν μέγα ἔργον σποτελέσαι, τό μοι πάντα φόβον ἰστέλαι. ταῦτε εἰπὼν ἀτελέα ἐαυτὸν ἐποίησε, καὶ ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήιον μικρὸν κατέθετο, σμύρνην τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοις θυάμασι, καὶ ἐπειλά, σφρηγίδι καὶ ὁσφορέε σημηνάμεν, τὸ τρωῦμα ἵπτο.

μὲν

Δ1] Non agnoscit W. f. *ἱσώτε*] *Ἑλίσσο* W. recte. - g. *Ἐπίθετο*] *Ἐπίθετο* Fl. h. *Ἐδύρετο*] *Ἐδύρετο* Fl. i. *Τρωῦμα*] Sic pleraque. *Τρωῦμα* Fl. *Τρωῦμα* M.

diem obiit Seleucus, sed in Europa Macedoniam invasurus a Ptolemaeo Cerauno pugione percussus. Vid. *Prideaux* P. II. L. I. anno ante C. 280. & scriptoribus ab eo laudatis adde *Strab.* XIII. p. 623. D. sed hic regionem non nominat in qua percussus est. M. du S.

36. *Ἐδύρετο*] Et sic supra, c. 14. v. 9. J. F. R.

40. *Ἐρίω*] Sic spiritu tenui B. in reliquis cum aspero scribitur, vid. & *Asp.* c. 27. M. du S.

Ibid. *Ὀυδραῖον ὅπου ἱκοῖτο*] Sic *Herodot.* I. p. 2. D. Et laevigato in Ed. *Steph.* spiritu, *μηδμήνην ὅπου ἱκανὸν ἀρπυγισίων.* Nullam raparum curam habere. Adde

Notrum supra de *Astrol.* c. 27. J. F. R.

52. *Ἐπιδέξαι*] *Ἐπιδέξαι* pro *ἐπιδέξαι* Ionicum esse, v. ad c. 1. J. F. R.

58. *ἱσώτε*] *Ἑλίσσο*, ut supra. F. G.

ἱσώτε] Et in talibus amant etiam Iones augmen-

tum, nihil tamen mutavi, quia & sic c. 22. med. *ἱσώτε* τε & *γούων* &c. Possis tamen conjicere augmentum a scribente omissum, quia ab distante ob vocalem praecedentem absorptum erat; nam quum c. 18. pr. plane legas *αὐτίκα ἱσώτε*, credibile est & hic ita dedisse Auctorem. Sed quum & mox *χρὴν* pro *ἱχρὴν*, recte & usitate, nihil satis certi statuas. J. F. R. 70. *Ταύτης τ'*] Subaudiendum videtur *ἴδι*. F. G. 74. *Χρὴν*] Pro *ἱχρὴν* recte. *Herod.* VII. 440. C. Ne plura; nam urgent operae; itaque properandum est. J. F. R. 80. *Τρωῦμα*] Ego *τρωῦμα* verum credo. Sic *τρώμα* *Herodot.* I. p. 8. A. Ed. *Steph.* Et *Hippocr.* de morb. I. p. m. 3. & 4. ter, ac saepe deinde. *τρώμα* *Aret. Capp.* p. 113. m. *τρώματι* p. 85. A. & ubique. Sed quum & alibi *αὐ* eadem sit *αὐ*, ut *θυάμα* p. 1. & sexcenta similia, vulgatum non tetigi. J. F. R.

μὲν δὲ ὥς μιν ὀδοιπορέειν ἐδόκει, ἀπικόμε-
 νος ἔς τ' ^a βασιλῆα, πολλῶν παρόντων,
 δίδωι τε ἅμα τὸ ἀγγήιον, καὶ λέγει ὧδε·
 ὦ δέσποτα, τόδ' ἐμοὶ μέγα κειμήλιον ἐν
 τοῖσι ^b οἰκίοισι ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ κάρτα
 ἐπόθειον. νῦν δέ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχο-
 μαι, ὧς σοὶ τόδ' εἴσομαι· σὺ δέ μοι
 ἀσφαλῶς ἔχειν. τόδ' γὰρ μοι χρυσὸν βέλ-
 τερον, τόδ' μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον. εὖτ'
 ἂν δὲ ἀπικάμαι, σὺν ^c αὐτῇ ἀποίσσομαι.
 ὁ δὲ δεξιᾶν ^d ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαί-
 νει, καὶ τοῖσι ταμίῃσι Φερέειν ἐνετείλατο.

Κομβάβου ^e μὲν ὦν τὸ ἀπὸ τῆς ἀσφα-
 λέας ὁδὸν ἦν· ἀπικόμενοι δὲ ἐς τ' ἱρὴν
 πόλιν, σπυδῇ τ' νηὸν οἰκοδόμειον, καὶ σφισι
 τρία ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι
 ἀπέβαινε τὰ ^f ὅρῳ Κομβάβου ὁρῶδες. ἡ
 Στρατιονίκη γὰρ χρόνον ὅτι πολλὸν συνόντα
 μιν ποθέειν ^g ἄρχετο· μὲν δὲ οἱ καὶ κάρτα
 ἐπεμήνατο. καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει ἥ
 Ἡρην τῆς αἰτίας ἐθέλσαν γενέσθαι, Κομ-
 βάβου ἐστὸν μὲν ὄντα λαθεῖν μηδαμᾶ·
 Στρατιονίχην δὲ τίσατο, ὅτι ἔρηιδίως τ'
^b νηὸν ὑπέσχετο.

Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνει, καὶ τ' νῦν

curat vulnus, & cum iter facere posse sibi
 videretur, accedens ad regem multis prae-
 sentibus, cum vasculum porrigit, tum ita
 loquitur: *Hoc mihi, Domine, pretiosissimum*
signus domi fuerat repositum, valde mihi ca-
rum. Jam vero cum magnam viam ingre-
dior, apud te illud deponam. Tu vero mihi
praeista: est enim auro mihi carius; &
non minus quam vita pretiosum. Cum redie-
ro, saluum rursus recipiam. Ille acceptum,
 alioque obliatum anulo, quaestoribus suis
 asservandum tradit.

21. Combabus igitur ab eo inde tempore
 securum iter peregit. Delati Hierapolin di-
 ligenter aedem aedificant, tresque ipsis an-
 ni in hoc negotio effluxere. Interea acci-
 derunt, quae Combabus metuerat. Stra-
 tonice enim illum, qui longo tempore se-
 cum versaretur, amare coepit: qui amor po-
 stea in furem, & magnum quidem exiit.
 Dicunt Hierapolitani, Junonem harum re-
 rum causam volentem fuisse: non fugisse
 illam, virum bonum esse Combabum; Stra-
 tonicen autem ulcisci voluisse, quod non
 facile templum aedificandum suscepisset.

22. Ac primo quidem modesta est, mor-
 bum

^a Βασιλῆα] Βασιλῆα W. & Fl. male. ^b Οἰκίοισι] Οἰκίοισι W. At Fl. cum vulgata facit. ^c Αὐτῇ] Bene M. & Fl. Αὐτῇς cert. male. ^d Ἐτέρῃ] Ἐταίρῃ male W. ^e Ὦν] Νῦν W. male. ^f Ὅρῳ] Ὅρῳ Fl. ^g Ἀρχετο] Nihil mut. Edd. nec M. notante Solan. ^b Νηὸν] Νηὸν W.

82. Βασιλῆα] Hoc verum esse, vid. ap. Herodot. I. p. 1. C. p. 2. A. & B. & sexcenties deinde. J. F. R.

85. Ἀπικάτο] Et si ἀπικάτο supra frequens, & recte, in hoc tamen verbo terminatio iusto proba. Sic Ἀθηναῖοι ἀπικάτο Herodot. IX. 592. f. Sed nec in altero verbo improba; nam & ἀπικάτο αὐτοὶ IX. 590. f. & VI. 386. C. Περικατάτο VI. 388. C. Περιβαλλάτο 389. C. J. F. R.

88. Ἐχον] Infinit. ille pro imperativo, ut Atticis non inusitatus, (vide modo supra plus decies Chronos. a c. 13. ad 20.) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita scribentem Hippocr. I. Aphor. 19. 20. 21. 22. 23. 24. J. F. R.

90. Αὐτῇ] Recepi ex Herodoti more, quamquam & αὐτῇ editum in Hippocr. I. de morb. 9. pr. & infra c. 26. & 27. J. F. R.

93. Ὦν] Pro ὧν millies apud quosvis Iones & Nostrum supra de Astrolog. aliquoties. Adde mox c. 22.

ἰκνύει ὧν, & supra non semel. Nec obstat, quod in Hippocr. saepe ὧν legamus, ut I. de Morb. p. 9. v. 8. Item I. aph. 3. bis. Ibid. aph. 5. ac 10. Non dicerem, nisi varietas moneret, vulgatum hic probare. J. F. R. 99. Ἀρχετο] Vid. supra c. 17. f. ἀρχετο, & mox ἀπικόμενος c. 22. ἀνέλιξο, λίσσο, ἀπύτο &c. itidem sine augmento. & c. 24. ἀρχετο rursus. J. F. R. 5. Νῦν] Non ausculto Colici W. νῦν scribenti. Νῦν Herod. 2. 170. D. & paullo post ib. quater. Et ita bene Noster infra c. 26. &c. J. F. R. 10. Ἡ] Jam contracte; at supra Iw. c. 18. post med. quod quidem magis Ionicum. Sed & contracte tam crebro Hippocr. & Herod. ut nihil mutem. Ὅταν ἦ ap. illum I. de morb. p. 11. pr. 1. I. aph. 3. plura hujus farinae addere taceret. Nisi quod itidem varietur in Hp III. aph. 9. cum ἦ ap. ibid. 11. & 12. Sed ἦ eodem aph. & ἦ aph. 20. ejusd. Sect. J. F. R. 20. Ἐκ δὲ] Proba phraasis Leop. 127. M. du S. 21. Δι-

bum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste afflictabat se, toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi Combabo occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec admodum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero visum erat, sic agit: ac post coenam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, supplicat illi, genua contingit, fateretur amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem recusat, ebrietatem illi objicit. Cum autem illa minaretur, magnum se sibi malum illaturam, per-
timefcit, totam illi rationem suam indicat, quidquid sibi accidisset enarrat, rem ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae nunquam speraverat, Stratonice, furor ille quidem constitit: amoris autem neutiquam

σον ἔκρυπτε ὥς δὲ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίης ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρέχετο, κλαίεσκε τε δὲ ἡμέρης, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καὶ οἱ πάντα Κομβάβῳ ἦν. τέλος δὲ, ἀμνηστία τῇ συμφορῇ, εὐπρεπείᾳ ἰκασίῃ ἰδίετο. ἄλλω μὲν ὦν τ' ἐρωτᾷ ὁμολογέειν ἐφυλάσσετο, αὐτὴ δὲ ὀπιχειρέειν ἠδύετο. ὀπινοῖται ὦν τοιαῦτα οἶνω ἐωυτῷ μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ εἰθεῖν ἅμα δὲ οἶνω ἐσιόντι παρρησίᾳ τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ σπουδὴ καὶ κάρτα αἰσχρὴ, ἀλλὰ τῷ πρῶτον ἑκάστα ἐς ἀγνοίην ἀναχωρεῖ. ὥς δὲ οἱ ἐδόκει, καὶ ἐποίει ταῦτα. καὶ ἐπεὶ οὐκ εὐπρεπὲς ἐγένετο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκίαι, ἐν τοῖσι Κομβάβῳ αὐλίζετο, λίσσεται τε, καὶ γένων ἀπέλο, καὶ τ' ἐρωτᾷ ὁμολογέει. ὁ δὲ τὸν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀνείκετο, καὶ οἱ τ' μέθην ἐνεκάλεε. ἀπεικνῶν δὲ μέγα τι κακὸν ἐωυτῷ ἐργάσατο, δέσας, πάντα οἱ λόγους ἐξέφητε, καὶ πᾶσαι τ' ἐωυτῷ πᾶθην ἀπηγήσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἦνευκε. ἰδῶσα δὲ ἡ Στρατοῖνικη τὰ ὑποδὲ ἑλπομένη, μανίης μὲν ἔτα ἐκείνης ἐρχέτο, ἐρω-
Τ

i. ἰδίετο] ἰδίετο W. k. ἰδίετο] ἰδίετο male Fl. i. Ἀπικνεομένη] Ἀπικνεομένη W. Nihil a vulgato abit Fl. m. Γούνη] Γούνη male f. n. ὁμολογέει] ὁμολογέει Fl. Vulgato favet M. o. Ἐπικάλει W. p. Ἐξέφητε] Ἐξέφητε Fl. Ἐξέφητε W. q. Ἡσυχίης] Sic W. Ἡσυχίης Edd. r. Οὐπὸς] Οὐπὸς Fl. Lege ἔκαστα, et si ἔκαστα M. cum Editionum vulgo. s. Οὐπὸς] Omisit W. & Fl. rectius.

21. Λίσσεται] Et sic supra c. 19. cumque & ἄπειρο adjunctur, non ἄπειρο, nihil muto. f. f. r.

28. Ἡσυχίης] Ita scribo, v. ad c. 16. f. f. r.

29. Τὰ ὑποδὲ ἑλπομένη, μανίης μὲν ἔτα ἔχεται, ἡσυχίᾳ δὲ ἀμνηστία ἰδίετο] Haud dubie legendum ἀπικνεομένη. Interpres quoque desistit reddidit. Nimirum Stratonice, quum frustra Combabum in amorem sui pellicere omnibus viribus contendisset, Combabus tandem ostendit se μεγάλῳις μυστηρίῳις non esse aptum; quippe qui id sibi exsecuisset, quo virum potuisset agere. *Id est itaque visis, quae nunquam speraverat, sic quidem a furore illo desistit, nunquam tamen amoris oblita est.* Pro eo c. 39. dicitur μανίης μὲν ἰσχυρῶς ἀπικνεομένη. Forte & ἔκαστα, non ὑποδὲ, scripsit ἰσχυρῶς, ut supra c. 14. med. ἔκαστα ἰσχυρῶς ψάουσιν. f. f. r.

Ibid. Οὐπὸς] Certe ἔκαστα leg. et si ἔκαστα quoque in Herod. VI. 387. C. pro ἔκαστα, quod mihi pariter inspectum, quia sexcenties aliter habet. f. f. r.

30. Μανίης — ἔχεται] Ad verbum, tenuis se, con-

stitit furoris, vel, quantum ad furorem. Homericam dicendi ratio, id est optima. Il. P, 696. & aliquoties alias, θαλερὴ δὲ οἱ ἔχεται φωνή, vox faucibus haesit. Od. P, 238. φρεσὶ δὲ ἔχεται ut Germani, Er hielt an sich. Hymn. XXVII, 12. ἔχεται δὲ ἄλμην constittit mare. Il. X, 416. it. Od. B, 70. Σχεδὸν φίλοι, ut nostri, Haest! continete vos. Et cum genitivo Od. Δ, 422. χεῖρας βίης, & Il. N, 747. μάχης χεῖρας οἶον. Servemus itaque erudito scriptori suam elegantiam, a qua nec Herodotus, neque Plutarchus alieni sunt. Alioqui facile esset legere, unica literula paullum immutata, μανίης μὲν ἰσχυρῶς ἔχεται, non amplius tenebatur illa insania. Sed melius est nihil tetigisse. f. m. g.

Ibid. Ἐχεται] Vid. fens. in omnibus impressis & M. ἔχεται sed idem Mf. Cod. & Ed. Fl. ἔτα non agnoscunt. M du S.

Ἐχεται] Solan. diserte ἔχεται scripserat. At si hoc sensus patitur, possis & ἔχεται legere. Verum non servandi, perseverandi, sed desinendi, cohibendi sensus

τῷ δὲ ὕδαμᾶ ἐλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ
 συνῆσα, ταύτην ὡς μυσθίην ἐπαίετο ἔρω-
 τῷ ἀπρήκταο. ἔστι ὁ ἔρως ὅτι ἐν τῇ ἱρῇ
 πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλ-
 λων ἐπιθυμῶσι, καὶ γυναῖξιν Γάλλοι ἐπι-
 μαίνοιντο, ζηλοτυπῶν δὲ ὕδεις, ἀλλὰ σφισι
 τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν νομίζουσιν.

Τὰ δ' ὧν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τῇ
 Στρατονίκῃ, ὕδαμᾶ τὴ βασιλῆα λέλθου,
 ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμην καὶ ἡγόρεον, καὶ
 τὰ γιγνόμενα ἀπηγγέλλο. ὅτι τοῖσι πε-
 αλγέων, ἐξ ἀτελέος τῷ ἔργῳ Κομβάδου
 μελεχάλεε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον ἔτι ἀλη-
 θεῖα, καὶ Στρατονίκῃ, ἐπειδὴ ἀπέτυχεν
 ἑδῆτο, αὐτῇ γράψασαν ἐς τὸ ἄνδρα, τῷ
 Κομβάδου καὶ ἡγορέων, πείρην οἱ ἐπιτελέου-
 σαι. καὶ τὸ Ἑλλήνων Σθενόβοις πείρην λέγου-
 σι, καὶ Φαίδρης τὴ Κνωσίνης, ταυτὶ καὶ
 Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκῃ μυθολογέουσι. ἐγὼ
 μὲν ὧν ὕδης Σθενόβοις πείρην, ὕδης Φαί-
 δρης τῷ αὐτῷ ἐπιτελέουσαι, εἰ τὴ Ἱππολύτου
 ἀτρεχέως ἐπὶ Φαίδρη. ἀλλὰ τὰ μὲν ἐχέ-
 τω ὅπως καὶ ἐγένετο.

Ὡς δὲ ἡ ἀγγελία ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἀπῆλ-
 το, ἐγὼ τε ὁ Κομβάδου καὶ αἰτίνῃ, θαρ-
 σέων τε ὅτι οἱ ἡ ἀπολογία οἴκοι ἐλί-
 πετο. καὶ μὲν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτί-
 κα μὲν ἑδῆσε τε καὶ ἐν φρεσὶ ἔχει. μὲν δὲ
 παρόντων οἱ τὴ Φίλων, τοῖς καὶ τότε πεμ-
 πομῶν τῷ Κομβάδου παρεγένοντο, ὡς

obliviscitur, sed semper cum illo versata
 hoc habet irriti amoris solatium. Viget
 ejusmodi amor Hierapoli, & nunc adhuc
 ita fit. Amant feminae Gallos, furunt
 Galli in feminas, zelotypus nemo est, sed
 res ea valde sancta apud illos putatur.

23. Quae igitur Hierapoli agebantur de
 Stratonice, ea nequiquam fugiebant regem,
 multis, qui inde venirent, deferentibus,
 & quid fieret narrantibus. His commotus
 rex, imperfecto adhuc opere, Combabum
 arcessit. Alii hic narrant rem minime ve-
 ram; Stratonicen, cum repulsaessent illius
 preces, ipsam scripsisse marito, accusasse
 Combabum, tentatae ab illo pudicitiae suae
 reum fecisse. Et quod de Sthenoboea sua
 Graeci dicunt, & Phaedra Gnosia, idem
 de Stratonice fabulantur Assyrii. Equidem
 neque Sthenobocam credo, neque Phaedram
 fecisse talia, si vere amavit Phaedra Hip-
 polytum. Verum ea ita se, uti facta sunt,
 habeant.

24. Ubi vero Hierapolin nuncius venit,
 causamque cognovit Combabus, cum fi-
 ducia abiit, quod domi relicta sibi esset
 defensio. Venientem rex statim in vincula
 conjectum tradit custodibus. Deinde prae-
 sentibus amicis, qui etiam tum, cum di-
 mitteretur Combabus, aderant, productum
 in

α' Ω.] Νῦν W. male. β' Ηἰς] Bene Fr. P. &c. Fl. ἡν M. αἶν, quod verum credo. ε' Μν] Μῶν male J.
 δ' Εχ] Εἶχον W. Εἶχε M. ε' Τοι] Οἱ male Fl. & W.

35. Γάλλοι] Οἱ πάντες ἀπῆλθον τὰ αἰδῶν, ὅς τινι καρτέρησιν καλοῦσιν. M.

requiritur, unde Jans. recte quidem ἀπῆλθον diceret,
 quod scilicet magis perspicuum esset. At cum verba co-
 hibendi, desinendi, genitivum ament, ut notissimum
 ex *Aur. carm. Pyth.* v. 9. κρατῶν — γαστρός — ὑπῆσαν,
 — θυμῶν. ita & ἡδὲ hac potestate invenitur crebro
 ap. *Hom.* cujus exempla a Cl. Gesnero occupata non
 recito. Hoc tantum addo, tenere fugam, ausum
 utrovis more Latinis dici, modo pro sistere, modo
 pro pergere, obsistere, ut monstro in libro de Ambig.
 p. 604.—5. Et sic ut ἔχον ὄρνις, quae ita percrevit oras,

etiam contrarium fere τῷ ἔχον μωρίας significat. Vid.
Steph. Thes. T. I. p. 1317. Addo ἔχον τὸ ἔργον, opus
 strenue adgreditur, vel proprie: γυναικὶς ὑπερβαίνει
 corpore, apud *Diod. Sic.* XI. c. 43. atque non semel dein-
 de. Quae opposita verbi ἔχον vel ἡδὲ potio in du-
 bium impulit viros eruditos, ut non crederent vulga-
 tum hic stare posse, quod tamen omnino sanum esse,
Gesn. satis docet.

45. Εἰς τὸ ἄνδρα] Conf. supra c. 20. ἀπῆλθον ἐς τὸ
 βασιλεῖα. Ne plura in re nota.

J. F. R.
 47. Στ.

in medium accusare occipit, & adulterium illi atque malam libidinem objicit: gravi-terque commotus fidem & amicitiam me- morat, triplici se scelere obstringere Com- babum affirmans, qui & adulter esset, & in fidem sibi habitam contumeliosus, & in Deam impius, cujus in opere commisisset talia. Multi adstantes eum convinctuor, quod aperte amplexantes vidissent. Tan- dem placet omnibus mori statim Comba- bum, qui morte digna perpetrasset.

25. At ille huc usque steterat nihil di- cens. Cum vero ad supplicium jam ducen- dus esset, loquitur, pignus suum reposcit, interfici se dicens non contumeliae regi illa- tae aut matrimonii illius violari caussa, sed quod illorum cupiditate rex teneretur, quae discedens ipsi commendasset. Ad haec vo- cato quaestore rex adferri jubet, quae cu- stodienda illi tradiderat. Cum attulisset, detracto Combabus signo quae inerant de- monstrat, seque ipsum adeo, quomodo af- fectus esset, dixitque, *Haec ipsa, Rex, ego metuens, cum hoc tibi iter manderes, & tui iuvans, & cum magna abs te tibi necessitas imposita esset, hoc feci, commodum illud quidem domino, tibi vero minimo sa- cundum. Talis tamen cum sim, facinoris, quod non nisi vir committere potest, reus sum.* At ille obstupescit ad haec, complexus illum cum lacrimis dixit, *Quod tibi tan- tum, Combabe, malum intulisti? Quod in*

γαγών ἐς μέσον, κατηγορεῖν ἀρχέο, καὶ οἱ μακρὴν τε, καὶ ἀκαλασίην τῶν φάρων κάρτα δὲ ἀντοπαθῶν, πρίν τε καὶ Φιλίην ἀνεκα- λῆτο, λέγων τριατὰ Κομβάβον ἀδικεῖν, ὁμομαχόν τε εἶντα, καὶ ἐς πρίν ὑβρίσαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβήσαντα, ὃ ἐν τῷ ἔργῳ τοιοῦτε ἐπαρξέ. πολλοὶ δὲ παρεστῶτες ἤλεγχον, ὅτι ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνείκτας εἶδον. πάνσι δὲ τέλει ἐδόκει αὐτίκα θνή- σκειν Κομβάβον, θανάτῳ ἄξια ἔργα- σμένην.

Ὁ δὲ τέως μὲν ἐστῆκε, λέγων ὁδόν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸ φόνον ἤγετο, φθέγγατό τε, καὶ τὸ κειμήλιον ἢ ἤτε, λέγων, ὡς ἀναρῶν 75 μιν ἀχ' ὑβρίσας ὁδὲ γάμων ἢ εὐνῆκα, ἀλλὰ ἐκείνῳ ὀπιθυμῶν, τὰ οἱ ἀπὸν παρεθήκα- τα πρὸς τὰδε ὁ βασιλεὺς καλῶσας τὴν τα- μίνην, ἐκέλευε ἢ εὐνῆκα τὰ οἱ φρενέων ἔδω- κε. ὡς δὲ ἢ ἐνέεικε, λύσας τὴν σφρηγίδα ὁ Κομβάβος, τὰ τε ἐνείκτα ἢ ἐπέδουξε, καὶ ἐαυτὸν ὅποιά ἐπεπόνθεα ἔλεξε τε, Ὡ βα- σιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρρωδέων, εὐτέ με ταύτις ὁδὸν ἐπεμπες, ἀέκων ἢ ἦον. καὶ ἐπεὶ με ἀναγκαίη μεγάλη ἐκ σέο κατέλα- 85 βε, τοιοῦτε ἐπετέλεσα, ἰδοὺ δὲ μὲ ἐς δε- σπότηα, ἐμοὶ δὲ σὺν εὐτυχία. τοίος δὲ μὲν τοι εἶναι, ἀνδρὸς ἐπ' ἀδελφὴν ἐγκαλέο- μεν. ὁ δὲ πρὸς τὰδε θαμβώσας, πρὸς τὰδε λέγε τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, Ὡ Κομβάβος, τί μέγα κακὸν ἢ εἰργάσας; τί δὲ

f [Ἐργασμένη] Sic & M. cum f. Fl. Fr. P. & c. At paullo infra cum augmento. g [ἦτις] Ἀτίς W. h [ἔν- νικα] Ἐννικα W. i [Ἐννικαί] Ita Fl. Fr. B. H. P. Ἐννικαί f. Ἐννικα M. a manu rec. k [Ἐννικα] Ἐννικα W. so- lus. l [Ἐπιδόξας] Nil varietatis invenio. m [ἦον] Fl. γον. M. ἦον. n [Ἐργάσας] Sic jam Fl. Fr. f. P. & c. cum M.

47. Σαυδωμένη] Quae Anticia etiam dicitur; vid. Pl. Z. 155. & seqq. M. du S. 56. H[ic] Sic M. In plerisque Impress. H[ic]. Sola Fl. H[ic]. M. du S. 58. [Ἐχ] Conf. supra ad c. 12. f. F. R. 75. [Ἐννικα] Non audiendus W. εὐνῆκα & εὐνῆκα ve- re Ionica sunt, vid. Herodot. & Hippocr. ubi vis. VI. 390. E. IX. 585. B. & 589. A. εὐνῆκα seq. vocali 2. 101. bis. Nec in eorum Edd. observatur discrimen, quin & εὐνῆκα sequente vocali, & εὐνῆκα sequente consona

edatur contra euphoniā, ut in aph. Hipp. I. 3. τα- τῶν εἰ εὐνῆκα τὴν εὐνῆκα. Sed quum etiam ament hia- tus Iones, talia non curemus, alioqui εὐνῆκα hic re- scriberemus. f. F. R. 80. [Ἐπιδόξας] Lege Ion. ἐπιδόξας V. c. 19. med. Sed & ap. Herod. IV. p. 150. B. editum προσδίδωτα non προσδίδωτα. f. F. R. 85. [Δεσπότηα] Pro Δεσπότη. F. G. Conf. supra c. 12. Σαυδω pro Σαυδω, ibique notata. f. F. R. 2. [Ἐννικα]

δὲ σεαυτὸν ἄτω ἀεικλίον ἔργον μὲν
 ἀνδρῶν ἐπρήξας; τὰ δὲ πᾶμπαν ἐπαίνω,
 ὦ χέτλιε, ὅς τοιᾶδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ
 παθεῖν, μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὠφελεῖ· ἐγὼ γὰρ
 μοι ταύτης ὑπολογίης ἔδωκε. ἀλλ' ἐπεὶ δαί-
 μων τοιᾶδε ἤθελε, πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ
 ἡμέων ἔσειαι, αὐτέων συκοφαντέων ὁ θάνα-
 τος, μὲν δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίξεται, χρυ-
 σός τε πολλός, καὶ ἄργυρος ἀπλετος, καὶ
 ἐσθῆτες Ἀσσύριαι; καὶ ἵπποι βασιλῆϊοι.
 ἀπίξεται δὲ παρ' ἡμέας ἀνευ ἐσαγγελίας,
 εἰδὲ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψι, εἰδ' ἢν
 γυναικὶ ἅμα εὐνάσσομαι. τάδε εἰπέ τε
 ἅμα, καὶ ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς Φόρον
 ἤγοντο· τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ Φιλίη
 μέζων ἐγεγόνεε. ἐδόκεε δὲ εὐδαίμων ἔτι Ἀσσυ-
 ρίων Κομβάβω σοφίην καὶ εὐδαιμονίην εἰ-
 κελευσέναι.

Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι τὰ
 λείποντα τῷ νῶ (ἀτελέα γὰρ μιν ὑπο-
 λείλοιπε) αὐτὸς ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νῆον
 ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοιπὸν αὐτῷ ἔμεινε.
 ἔδωκε δὲ οἱ ὁ βασιλεὺς ζρετῆς τε καὶ εὐεργε-
 σίης ἕνεκα, ἐν τῷ ἱρῷ ἐστάναι χαλκῶν
 καὶ ἔστη ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάβω χαλ-
 κῶν, Ἑρμοκλῆς τῷ Ῥοδίῳ ποίημα, μορ-
 φὴν μὲν ὁμοίην γυνὴ, ἐσθῆτα δὲ ἀνδρῆϊν ἔχει.
 λέγει δὲ τὴν Φιλίαν τῆς μάστιγός οἱ εὐνοούν-
 τας, ἐς τὴν κοινότητα τῆς πάσης, κοινωνίην
 ἐλέα καὶ συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑαυτῆς, καὶ
 διαίταν τὴν αὐτὴν ἐκείνῃ ἀγατέοντο. ἄλλοι
 δὲ ἱερολογέουσι ὅτι τῷ πρὸς γαμῶν, λέγον-
 τες, ὡς ἡ Ἡρῆ Φιλίσσα Κομβάβω, πολ-

te tam incredibile facinus solus virorum desi-
 gnasti? Non omnino laudo ista, miser, qui
 ea sustinueris, quae utinam neque tu passus
 esses, neque ego vidissem! Haec enim defensio-
 nis mihi opus non erat. Sed quandoquidem
 haec fortuna voluit, primo quidem hoc tibi a
 me ultionis causa dabitur, mors delatorum:
 postea donum veniet magnum, aurumque mul-
 tum, et argentum immensum, et vestimenta
 Assyria, et equi regii. Intrabis ad nos, ne-
 mine intro nuntiante; neque quisquam a no-
 stro te conspectu arcebit, neque si cum uxore
 jaceam. Haec dixit simul & fecit. Illi sta-
 tim ducuntur ad supplicium; huic munera
 tribuuntur, & major fit amicitia. Neque
 videtur Assyriorum quisquam sapientia par
 Combabo aut felicitate.

26. Postea cum petiisset, ut liceret sibi
 quae deerant templo perficere (imperfectum
 enim reliquerat) denuo dimittitur, perficit
 templum, & reliquo tempore ibi manet.
 Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis & bene-
 factorum causa, uti aeneus in templo sta-
 ret. Stabat, inquam, honoris causa in
 templo Combabus aeneus, Hermoclis Rhodii
 opus, forma qualis mulier, vestitum
 autem habet virilem. Dicitur porro ami-
 corum benivolentissimos, consolandi illius
 casus gratia, in communionem iacturae illius
 venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, &
 eandem quam ille vivendi rationem elege-
 runt. Alii Deos admiscunt negotio, ac di-
 cunt, adamatum a Junone Combabum:
 hanc

α Οὕτω &c.] Hoc ad ἀνδρῶν usque aliena manus implevit in W. ubi lacuna erat. β Ὀφελι] Ὀφελαν W. Ὀφελαν Fl. γ Ἀπολείπει] Ατ— in W. Α— in Fl. δ ἕνεκα] Ἐνεκα Edd. & M. male. ε ἱερολογέουσι] Re-
 cte M. ἱερολογ— Edd.

2. Ἐσαγγελέω] Ab ἱσαγγελεύ. F.G. Quis vero
 hoc nescit?

J.F.R.

12. Αὐτῆς] Scribe αὐτῆς. Quod vid. ap. Maist. p.
 133. ut κατότι ap. Herodot. VII. sub init. & alibi. Ita
 αὐτῆς recte deinde c. 20. & 57. hac Dissert. Sed
 cum & alibi hoc Dial. αὐτῆς editum, sine varietate
 Codd. ut ante vidimus, & c. 27. videbimus, non mu-

tavi vulgatum.

33. Ἔργα γυναικῶν] Plant. Afin. Opto annuum hanc
 perpetuum mihi huius operas. Barib.

M. du S.

42. Ἐνεδύσατο] M. uti emendarat. In omnibus
 enim ante impressis legebatur ἐνεδύσατο.

M. du S.

57. Ἀποκίρνεται] Sic M. & Impr. omnes (exce-
 pta J. quae ἀποκίρνεται) Nisi quod Fl. prave ἀποκί-

ρνεται

ἡαυτὴ multis illam castrandi se mentem injec- 2 ³ λοῖσι ἡ τομὴν ὅπτι ῥόν ἔβαλλε, ὅκως μὴ
cisse, ne solus ademtam sibi virilitatem gra-
viter ferret.

27. Interim ille mos, postquam semel
susceptus est, etiam manet, multique sin-
gulis annis in templo exsecant se & effemi-
nant, sive Combabi consolandi causa, sive 3
gratum Junoni ut faciant. Exsecant certe.
Verum hi vestitum non amplius virilem ha-
bent, sed & vestimenta gestant muliebria,
& opera mulierum faciunt. Quantum au-
divi, etiam horum origo ad Combabum 3
refertur. Nam usū illi venerunt & ista.
Peregrina mulier in conventum *sacrum* quae
venisset, conspecto homine ita pulchro &
vestito viriliter, magno illius amore exar-
sit: post cum comperisset mutilum esse,
ipsa se interemit. Ob haec graviter ferens 4
Combabus, sibi infelicitate adeo succedere
Venerem, muliebrem vestem sumit, ne
alia amplius mulier ea ratione deciperetur.
Haec causa Gallis vestitus feminei. Ac de
Combabo ista mihi dicta sunt. Gallorum
autem deinde procedente sermone mentio-
nem faciam, & castrationis illorum, *hoc est*
quomodo castrantur, & sepulturae qua se-
peliantur, & cuius rei causa in templum
non ingredientur. Prius autem cogito de
positione templi & magnitudine dicere: & 5
jam dico.

28. Locus ipse, in quo sacrum consti-
tutum est, collis est. Jacet autem in me-
dia urbe, & duplici muro est circumdatus.
Murosum alter antiquus est, alter non mul- 5
tum aetate nostra superior. Vestibulum
templi in Boream ventum porrectum est,
centum circiter passuum magnitudine. In

Τὸ δὲ ἐν τῷ τῆτο ἐπειδὴ ἀπαξ ἐγένετο,
ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκάστῃ ἐτεῷ ἐν
τῷ ἱρῷ τάμνοντες καὶ θηλύοντες, εἴτε Κομ-
βάβον ἢ παραμυθεόμενους, εἴτε καὶ Ἡρῆ
καριζέμενους. τάμνοντες δ' ὦν, ἐοδῆτα δὲ
οἷδε οὐκ ἔτι ἀνδρικήν ἔχουσι, ἀλλὰ καὶ
εἰματά τε γυναικίᾳ φορέουσι, καὶ ἔργα γυ-
ναικῶν ὀπιτελέουσι. ὡς δὲ ἐγὼ ἤκον, ἀνα-
γκάζεται καὶ ταῦτα εἰς Κομβάβον ἡ αἰτία. συν-
εἵχθη γὰρ οἱ καὶ ταῦτα. ζεῖνη γυνὴ ἐς πατή-
νυριν ἀπικομμένη, ἰδύσα καλὸν τε ὄντα, καὶ
ἐοδῆτα ἔτι ἀνδρικήν ἔχοντα, ἐρωτὶ μεγάλῃ
ἔχρητο. καὶ δὲ μαθῶσα ἀτελέα ἰόντα, ἐσω-
πτιῶ διεργάσατο. ὅπτι τοῖσι Κομβάβῃ ἀθυ-
μείων, ὅτι οἱ ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτῃ
ἔχει, ἐοδῆτα γυναικίῃν ἐνεδύσατο, ὅκως
μηκέτι ἐτέρῃ γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο. ἦδε
αἰτία Γάλλοις πολλῆς θηλείης. Κομβάβῃ
μὲν μοι πῶς ἐπὶ τοσάδε εἰρήδω. Γάλλων
δὲ αὖθις ἐγὼ λόγῳ ὑστέρῳ μεμνήσομαι, το-
μῆς τε αὐτῶν, ὅκως τάμνοντες, καὶ ταφῆς,
ὀκοῖν θάπτοι, καὶ ὅτε εἵνεκα ἐς τὸ ἱερὸν
οὐκ ἐσέρχοντες. πρότερον δὲ μοι θυμὸς εἰ-
σὸπτεῖν θέσιός τε πῶς τῇ θεῇ, καὶ μεγάλῃ,
καὶ δῆτα ἐρέω.

Ὁ μὲν γὰρ αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱερὸν ἰδρυ-
ται, λόφῳ ὅπτι, κείται δὲ καὶ μέσον
μάλις καὶ πόλιν. καὶ οἱ τείχεα δοιδά
καὶ ἐκείνη. τὸ δὲ τείχος τὸ μὲν δευτέρον, τὸ
δὲ ἕτερον πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ
προπύλαια τῷ ἱερῷ, ἐς ἀνεμὸν βορέην ἀπο-
κέρνῃ, μέγαθον ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυῖαν.
ἐν

f Παραμυθεόμενοι] Παραμυθ. male f. g Καριζέμενοι] Καρίζονται W. Lege καριζέμενοι. b Οἷδε] Sic Edd. & M. i Kai] Non agnoscit W. k Ενιδύσατο] Restitui ex M. & S. Ενιδύσαντο cert. male. l Μὲν μοι] Μέντοι Fl. male. Vulgatum firmat M. m Πῶς] Omittit W. & Fl. n Αποκέρνεται] Sic M. Fl. Pz. P. H. &c. Αποκέρνεται f. & marg. A1.

κραταιά. M. du S. Αποκέρνεται] Juninae Lectio forsitan vera. Quia tamen non perpetuum verbum singulare cum neutro plur. nihil mutavi. F. F. R. Τὸ μ. III.

58. Μέγαθον] Haud quaquam credibile est tantae altitudinis fuisse templum. Corruptum esse hunc locum etiam inde patet, quod mox ejusdem altitudinis fuisse Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuisse ait.

ἐν ταῖσι τοῖσι προπυλαίοις καὶ αἱ Φαλλοὶ
ἐστῶσι, τὴς Διόνυσου ἐστῶσα, ἡλικίῃ· ὃς
οὐδὲ τριηκοσίῳ ὀργυίων. ἐς ταύτων τ' ἕνα
Φαλλον ἀπὸς ἐκάστου ἑταῖρου δις ἀνέρχεται,
οἰκίει τε ἐν ἄκρῳ τῷ Φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ
ἡμερέων. αἰτία δὲ οἱ τ' ἀνόδου ἥδε λέγει· οἱ
μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὑψὺ τοῖσι θεοῖσι
ὁμιλεῖ, καὶ ἄγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτεῖ·
οἱ δὲ τ' εὐχολέων ἀγχόθεν ἐπαίνοισι. ἄλ-
λοιοι δὲ δοκέει καὶ τὰδε Δευκαλίων εἶνεκα
ποιεῖν, ἐκείνης συμφορῆς μνήματα, ὅποτε
οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ ἕρεια καὶ ἐς τὰ περὶ μὲν
τ' δειδρῶν ἦσαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρώ-
δοντες. ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰδε ἀπίθανα. δοκέω
γε μὲν Διονύσω σφῆας καὶ τὰδε ποιεῖν. συμ-
βάλλομαι δὲ ταῦτοις. Φαλλὰς ὅσοι Διονύσω
ἐγγύρῃσι, ἐν τοῖσι Φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίσ-
ναι κατίζουσι· ὅτε μὲν εἶνεκα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω.

hoc vestibula etiam stant phalli, quos Bac-
chus statuit, ique altitudinis tricenorum
passuum. In horum unum phallum vir sin-
gulis annis bis ascendit, moraturque in
summo phallo tempus septem dierum. Caus-
sa illi hujus ascensionis ista memoratur.
Vulgus putat in alto illum versari cum
Diis, & bona petere toti Syriae, eosque
sic e propinquo audire preces. Alii haec
etiam Deucalionis causa fieri autumant, in
memoriam illius calamitatis, cum homines
montes & arborum altissimas aquarum
multarum metu ascenderunt. Mihi quidem
ista quoque parum probabilia, ac puto illos
haec etiam Baccho facere. Conjicio autem
inde. Phallos quotquot Baccho erigunt,
eadem ligneos in phallis viros collocant: cu-
jus rei causa, non dixerim equidem. Vi-
de-

α καὶ οὐδ'] Et sic M. cum Edd. b 'Αγαθὰ] Ἰω. H. omisso ἀγαθὰ W. vero ἀγ. ἔστι ἐκείνη. c Εὐχολέων]
Bene S. & Ambr. Εὐχολέων cett. & M. prave. d 'Ἐσαν W. e 'ὦν] Nō W. male. f 'Ἐγγύρῃσι]
'Αγγύρῃσι W. perperam. g Κατίζουσι] Recte J. H. Fl. Fr. cum W. Κατίζουσι male B. P. S.

76. Οὐκ ἐρέω] Οὐδὲ γὰρ ὄρω, ὁμαι, τὴν αἰτίαν ἔρῃ, περὶ αὐτῶν καὶ Κερῶν Διόνυσου ἐπὶ ὁμάδῃ, μισθὸν τοῦτο
νομίζουσι Διόνυσου κατίζουσι. περ' ὧν & ὁ Φαλλὸς τῷ αὐτῷ Διόνυσου ἐπιτετακέναι, Σμύλῃς τ' μητρὸς μύθηται. M.

* Κατίζουσι] Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur καταζεύγναι

M. de V.

ait. Nodum solvant alii. In M. nihil subditi. M. de S.

6α. Ἡλικίῃ· ὃς τριηκοσίῳ ὀργυίων] Numerus hic
excedit fidem, & est iusto major. Interpres ita ver-
tit: *etiam hi statim trecentarum ulnarum*. Nescio
quare; nam ὀργυία est τετραπέτης vel ἑξάτης: at qua-
tuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius pas-
sus mensuram. Pro τριηκοσίῳ credo legendum esse
τριήκοντα (immo τριήκοντα, Palmeri, Ionice) & sic de-
bere legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena,
quae homo in summitate Phalli positus, ea quae sunt
ad victum & alios usus necessaria, vestes, vasa & ali-
menta attrahebat. Nam nullus hominis, nedum ho-
minum quatuor, aut plurium sunt tantae vires, ut
possint catenam pedum mille & octingentorum tra-
here, & in tantam altitudinem attrahere. J. P. 2 G.

61. Τριηκοσίῳ] Τριήκοντα forsan.

R. G.

66. Ἀγαθὰ πάσῃ] Ex variatione Fl. & W. facile
colligitur, ἀγαθὰ συμπαῖσιν legendum. Sed quia & vul-
gatum probum, non refert.

J. F. R.

74. Φαλλοῖσι]. Conf. supra c. 16.

J. F. R.

79. Σμύλῃ μητρὶ — ἡ δὲ Αἰγύπτῳ, αὐτὴ τὸ λέγει] Hic
locus apprimè facit ad locum Plinii intelligendum,
quem sollicitavit, sed infeliciter, summus vir Cl. Sal-
masius, in suis ad Solinum exercitationibus p. 1319.

Ut igitur emendetur ille Plinii locus, & illustretur
hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam, extant
in c. 4. lib. 13. ubi de palmis loquitur: *Reliqua tere-
stes atque procera densis gradatibusque corticem pollicibus
audacioribus, faciles se ad scandendum Orientis populis
præbent, utilem sibi arborisque indurvis circum mira
pernicie tum homine subeunte. Pollicibus audaciter vo-
cat Plinius amputatorem vel decidentium ramorum
reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut
pollex exertus ex manu. Id Gallice dicimus *chicots*.
Hinc Plinii locum sane salebrosū & mendosum ita
debere legi contendit Salmasius, *utilem sibi arborique in-
durvis circum*. Quæ lectio mihi videtur aliquid ha-
bere absurditatis, quæ enim utilitate affici potest ar-
bor tali circulo? Ego igitur pridem in margine nostri
Plinii codicis emendaveram, *utilem sibi arborique in-
durvis circum*, & ita censueram legi debere doctus
quodam nobili navarcho de modo, quo incoas Palmi-
feræ regionis in Africa celeriter cum suo circulo scan-
dunt excessas palmarum arbores: scilicet induunt se
una cum arbore ipsa circulo e vitili ligno factis, &
pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis
circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gra-
datim & subsultim attolentes, celerissime usque ad*

detur ergo mihi illius lignei viri imitatione hic ascendere.

29. Porro ascensus est ejusmodi. Catena longa se pariter ac phallum circumdat. Postea incendit ligna phallo affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat. Quantum vero ascendit, tantum utrinque, aurigantis gestu, catenam in altum rejicit. Si quis vero hoc non vidit, vidit autem illos, qui palmas conscendunt in Arabia, aut in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem quod dico intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, fune demisso alio quem secum habet, longo illo quidem, sursum trahit quae vult, ligna, & vestes, & vasa: e quibus sede colligata, quasi nido quodam, ibi desidet, manetque tempore dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum & argentum, quidam vero aes adferunt: deinde in conspectu illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Adstans vero alius sursum nuntiat; ille vero accepto nomine preces pro unoquoque

δοκέει δ' ὦν μοι καὶ ὅδε ἐς ἐκείνη μίμησιν τῷ ξυλίνῳ ἀνδρὶ ἀνέρχεσθαι.

Ἡ δὲ οἱ ἀνοδὸν ταυθε. σιρῇ μακρῇ οἰωνόν τε ἅμα, καὶ τὸ φάλλον περιβάλλει· μὲν δὲ ἐπιβάλλει ξύλων προσφυῶν τῷ φάλλῳ, ὁκόσον ἐς χώρην ἄκρην ποδὸς ἀνὰ δὲ ἅμα ἀναβάλλει τὴν σιρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅπως ἂν ἡνιοχέων. εἰ δὲ τις τὸδε μὴ οὕτως ὅπως δὲ φοινικοβατέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθι κε, οἶδε τὸ λέγειν. ἐπεὶ δὲ ἐς τέλος ἵκηται τὸ ὅδον, σιρὴν ἐτέραν ἀφείς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει τὴν οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ οἰμαῖα, καὶ σκεύη· ἀπὸ τῆς ἑδρῆς συνδύων, ὁκοίην καλὴν, ἰζάνει. μίμησιν τε χρόνον, καὶ εἰπον ἡμέραν. πολλοὶ δὲ ἀπικινεῶνται, χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν καὶ κομίζουσι· εἰτ' ἀφίγτες ἐκείνῳ πρόσθε κείμενα, ἀπῆλθον, λέγοντες τὰ ὀνόματα ἑκάστων. παρεστὼς δὲ ἄλλος, ἀνὰ ἀγγέλλει· ὁ δὲ δεξιὰν τένοντα, εὐχολὴν ἐς ἑκά-

τον

in Ἀνέχου] Ἀνέχεται M. Vulgatum probat Fl. i Ἀλλοθί κε] Et sic Fl. cum J. P. &c. k τῶν] Restitui ex W. τῶ Edd. & M. male. i Κομίζουσι] Τὰ κομίζουσι εἰς ἐκεῖνον πρόσθε κείμενα κατὰ τὴν W. & Fl.

arboris summum, ubi sunt rami & fructus, scandunt. Id saepe facientes, ut lagenas suas ramis succis appendant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic apposui homi-

nis ita cum circulo suo scandentis. Quae emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco, unde non mediocriter gavisus sum. Expende rem accuratius, lector candide, & confer cum nostra emendatione, & ut spero, non solum eam approbabis, sed plausum dabis.

J. P. & G.

Σιρῇ μακρῇ] Lege μακρῇ. vid. sequentia verba, ubi catenae alterius & ab hac diversae (quae sc. esset uti J. P. & G. emendare jussit, & ex W. restituiimus, μακρῇ) mentio sit.

L. K.

91. Μίμησιν τε χρόνον, καὶ εἰπον ἡμέραν] Puto Lucianum scripsisse τῶν, Ionice pro τῶν, ut passim in hoc libello (quamvis & τὸ pro τῶν scriptum sit) Et manus scriptoris omissum, quos dixi, dierum. Nempe dies septem (ut c. 28. med. dictum) quotannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in ἑρμανυλαίῳ templi Syriae Deae sunt erecti, persistit.

J. J.

Ibid. τῶν εἰπον ἡμέραν] Egregie J. P. & G. hoc viderat; idque accedente jam codice, omnino recipiendum duxi.

J. P. & R.

93. Κομίζουσι — ἀπῆλθον] W. & Fl. aliter, nempe; τὰ κομίζουσι εἰς ἐκεῖνον πρόσθε κείμενα κατὰ τὴν M. & S.

M. & S.

τον ποίει. ἅμα δὲ εὐχόμενος, κροτέει ποίημα χάλκεον, τὸ αἰδεῖ μέγα καὶ τρηχὺ, κινεόμενον, εὐδὲ δὲ ὑδαμᾶ. ἦν γὰρ μιν ὑπὸ ἑλῆ^a ποτὲ, σκορπίου^b ἀνίων ἀνεγείρει τε, καὶ αἰκέα ἐργάζε^c, καὶ οἱ ἦδε ἡ ζήμην τῷ ὑπνῷ^d ὅπκιέ^e. τὰ μὲν ὦν ἐς τὸ σκορπίον μυθεῖται, ἰρά τε καὶ θεοπρεπεία^f· εἰ δὲ ἀτρεκέα ὅτι, οὐκ ἔχω ἐρεῖν. ὁδοῦ δέ μοι, ὁ μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλει^g καὶ τὸ πτώσι^h ἡ ὀρρωδία. Φαλλοδατέων μὲ δὴ πᾶσιⁱ τοσαῦτα δέχεται. ὁ δὲ νῆος ὀρεῖ μὲ ἐς Ἡέλιον ἀνιόντα.

Εἶδ^j δὲ, καὶ ἐργασίην ὅτι, ὁκοίως νῆος ἐν Ἰωνίᾳ ποιεῖται. ἔδρη μεγάλη ἀνέχει^k ἐκ γῆς μέγαθεν ὀργυιέων δυῶν, ὅτι τὸ νῆος ὅπκιέται. ἀνοδ^l ἐς αὐτὸν λίθῳ πεποίηται, καὶ κάρτα μακρὴ. ἀναλθόντι δὲ ἰσῶμα μὲ καὶ ὁ πόρνη^m μέγα παρέχεⁿ, δόρυσι^o τε ἡσκη^p χρυσέοισιν^q ἐνδοθε δὲ ὁ νῆος χρυσῷ τε πολλῷ ἀπολάμπει^r, καὶ ἡ

nuncupat : inter precandum sonum edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum quiddam canit & asperum. Dormit neutiquam. Si enim somnus illi aliquando obrepat, scorpius ascendens & excitat illum, & magno malo afficit : haec ei poena somni proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra sunt & religiosa : utrum sint vera, dicere non habeo. Ut mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille metus cadendi. De illis phallorum conscensoribus haec sufficiant. Templum spectat in Solem orientem.

30. Specie est atque opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminet e solo crepido magna, passuum duorum altitudinis, in qua aedes imposita est. Ascensus in sillam e lapide factus non sane latus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium templi praebet : & valvis aureis excultum est. Intus autem aedes auroque multo re-

^a Ποιῖ] Nil mut. Edd. & M. ^b Ἐπικίεται] Sic M. & Fl. Ἐπικίεται cett. ^c Δοκίει] Δοκίει Edd. & M. male. ^d Μέγα ἐς] Ἐς μέγα W. male. ^e Τοσαῦτα] Τοσαῦτα W. ^f Καὶ] Omittunt W. & Fl. ^g Ἐκ γῆς] Recepi ex L. Ἐκ γῆς Edd. & M. ^h Ἐπικίεται] Ita Solan. Ἐπικίεται f. B1. S. & c. Ἀπολάμπει H. P. pejor. ⁱ Αὐτῶν] Recepi ex W. & Fl. Αὐτῶν cett. male. ^k Τε] Sic Edd. & M. Lege γὰρ. ^l Χρυσέοισιν] Restitat. ex W. Χρυσέοισι Edd. priores.

4. Ἐπικίεται] Sic M. & Fl. In reliquis Ἐπικίεται.

^a Ἐπικίεται] Et si vulgatum non daramabile, (ut vid. ad c. 6.) tamen quia optimae notae libri — ἔται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi Solano, ut hic reciperem, etsi deinde non facio idem, quia ob utriusque frequentiam probabile est utrovīs more deducta opera scriptum. Conf. c. 32. N. 52. f. f. R.

6. Δοκίει] Sic scripsimus, ut supra c. 1. In omnibus Impr. & ipso M. erat δοκίει.

12. Ἐδρη μεγάλη ἀνέχει ὅτι. Leg. videtur ἔδρη μεγάλη ἀνέχει ὅτι, μεγάλη & c.

ⁱ Ibid. Ἐκ γῆς μέγαθεν] Ita Cod. L. In omnibus Impr. ὅτι, quod unde sit, facile perspicis. M. du S.

^j Ibid. Ἀνέχει ὅτι. Non dubito quin scripserit auctor ὅτι. Quam facile Γ in T, tum majusculae hujus formae, tum minusculae antiquioris, quae in Aldinis adhuc libris frequens est, permutentur, inveniunt constat. Quam conveniat γῆς sententiae, ex versione nostra apparet : quam nihili sit ὅτι, inde colligas, quod omiserunt plane interpretes. f. M. G.

14. Ἐπικίεται] Sic etiam hic scribi oportet. Fl. tamen cum reliquis hic errat.

ⁱ Ibid. Αὐτῶν] Sic W. & Fl. ut ad Templum referatur,

melius quam in reliquis αὐτῶν.

16. Ὁ πόρνη] Quidquid sit de usu aliorum scriptorum, qui nescio an hic satis inter se convenient; hic certe auctor partibus templi sic utitur, ut *propylaeum*, τὸ προπύλαιον, *vestibulum*, sit locus subdivalis, magnus, centum passuum, non ipsi modo portae, orientem spectanti, obiectus, unde nomen habet; sed ad latus boreale, (non item ad australe, nec ergo aequabiliter) multum excurrans, in quo phalli politi. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus ascenditur in crepidinem duos passus altam, cui templum f. aedes imposita est. Hic *pronaus* est, atrium templi, aedes anterior, aperta undique, columnis subnixae, tectum commune ipsius *pronaus*, & *aedis* proprie dictae, τῷ ναῷ sustinentibus. Hic *pronaus* (*porticum templi* etiam dixeris) ἡσκηται δόρυσι χρυσέοισιν, *excultus est valvis aureis*, non quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus apertis in ναὸν intratur, exteriore ornatu suo, *argumentis*, in quibus describendis multi sunt poetae & antiquarii, porticum illam, illum *pronaus*, exhilarat. Per has igitur valvas in ναὸν itur, *aedem* proprie dictam, quae *cella* saepe Latinis est, ejus magnitudinis, ut aliquot centum armatos cepit *cella Concordiae* C. Philipp. 3, 12. & in *cella Jovis* Capito-

habet, & lacunar totum est aureum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur regionis Arabiae, qui e longinquo ascendenti spiritum inhalat optimum; & si inde discesseris, non deferit; quin & vestimenta tua diu servant odorem; & ipsi tibi semper obversabitur.

31. Intus vero aedes non simplex est, sed thalamus in ea factus alius. Ascensus etiam in hunc parvus. Valvis non est ornatus, sed totus ex adverso *νεκισπιβίς* apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes; in thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdotes quidem omnes; sed ii, qui proximi censentur Diis, & quibus omnis administratio sacrorum curae est. In hoc collocata sunt signa, tum Juno, tum quem, Jupiter cum sit, alio ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo sedent. Ve-

ροφή πᾶσα χρυσέη. Σπύζει δὲ αὐτῇ ὀσμὴ ὁσμωροσίνη, ὁκοίη λέγει. ἡ χάρις ἡ Ἀραβίης. καὶ σοι τηλόθεν ἀνόντι, προσβάλλει πνοὴν κάρτα ἀγαθὴν καὶ ἡ αὐτὴς ἀπίης, ἑδάμα λείπει, ἀλλὰ σὺ τὰ τε εἶμαθα ἐς πολλὸν ἔχει ἡ πνοὴν, καὶ σὺ ἐς πᾶσαν αὐτῆς μνησται.

Ἐνδοθεν δὲ ὁ κλῆρος ὁ δὲ ἀπλόος ὅς, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ θάλαμος ἄλλος πεποιήται. ἀνοδοὺ καὶ ἐς τρίτον ὀλίγη. θύρῃσι δὲ ὁ δὲ ἡσκη, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀναπέ-
3 οπταίαι. ἐς μὲν ὅν τὸ μέγαλιν ὅν πάντες ἐσέρχονται. ἐς δὲ τὸ θάλαμον οἱ ἱερεῖς μένον. ὁ μὲντοι πάντες ἱερεῖς, ἀλλὰ τοὶ μάλιστα ἀγγίθειοι τέ εἰσι, καὶ τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱερὸν μέλει. Ἐν δὲ
3 5 τῷδε εἶπται τὰ ἑδῆα, ἥτε Ἡρῆ, καὶ τὸ αὐτοὶ Δία εἶοντα ἐτέρω ἐνὸς κληῖς ὅσον ἀμφὸς δὲ χρύσειοι τέ εἰσι, καὶ ἀμφὸς ἔξοντι ἀλ-

τὴν Ἀδύην] Ἀδύς P. ἡ Πάμπαν] Nil mut. Fl. & M. &c. οὐκ] Margo B. frustra. ὁ δὲ] Recte W. ut semper in hoc libello. Οὐν Edd. except. B. 2. quae ὁν. ἡ Ἐσέρχονται] Recte sic emendatum in M. Εἰσέρχονται Edd. male. τὸ Μοῖον] Omisit Fl. Adest in cett. & M. τὸι] ὁ Fl. & M. ac mox ὁσι, frustra. ἡ Ἐν δὲ τῷδε] Bene Fl. M. P. Ἐν δὲ τῷδε τῷ J.

lini cremare Caesaris eum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac cella diversus hic & minor est θάλαμος, interior & sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Caidiae Veneris templo ille *ναὸς ἡ σπηλεὶς ἀμφόθυος*, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua diximus ad illum locum *Ἐρωτ. c. XI. Ὀπιδόδαμος*, posticum templi, plane separatus & bene munitus ad thesauros asservandos &c.

J. M. G.

17. Θύρῃσι] Lege γὰρ pro τῶ

M. du S.

Ibid. Ἡσκη] *Elaborata est, instructa. F. G.* Habuimus crebro supra, ut *Amor. c. 3. ἡσκημένη πόλις*. Ibid. c. 10. *ἐνὸς πόλεως πᾶσις ἡσκημένη*. Rursus ibid. 33. *Imag. XI. post m. λίθους τῶν πολυτελέων ἡσκημένους*. *Plutarch. T. 2. p. 1161. κάπροι χρύσειοις ἐς προτομὰς ἀνθρώπων ἡσκημένους*. *Diod. Sic. IV. c. 77. πύργους θαυμαστάς ἡσκημένους*.

J. F. R.

Ibid. Χρυσέου] W. recte. In Impr. omnibus χρυσεῖς.

M. du S.

26. Ἐνδοθεν] Τὸ ἑνδοθεν hic pro ἑδῆα, ut & supra.

F. G.

Ἐνδοθεν] Verum est ἑνδοθεν proprie esse intus, ut *Hom. Il. A. 243. — εὐδὲ ἑνδοθεν θυμὸν ἀμύζει*. Sed & ἑδῆα eidem familiari eodem sensu, ut *Z. 247. — ἑδῆον αἰλῆς ἀνδρῶν* &c. Exemplorum satis habet *Scholiast.*

J. E. A.

Ibid. Οὐκ ἀπλόος] Nihil opus est emendatione. Adspirationem enim sic negligere Iones, nimis notum. Ita *ὁ δὲ ἰσχυρὸς*, & *ὁ δὲ ἰσχυρὸς* vide ex *Herodoto* adferentem *Maistr. de Dial. p. 133.* & satis patet in compositis ἀπικύματα & similibus. Ita *ἀπ' ἡ Herod. IV. Et ἀπ' ἰσχυρῆς IV. 272. B.* Licet in *Hippocr.* adspirata plerumque adscita, ut *ἀφ' ὁμοίων I. de Morb. pr. & ἰφ' ὁμοίων*, ib. *ἀφ' ὅν ib. ἡ ὁμοίων ib. p. 9. ἀφ' ἑαυτοῦ p. 8. contra, ἀπὸ ἑαυτοῦ ib. 9. 15. cum illico tamen rursus ἀφ' ἑαυτοῦ, & ἰφ' ἑαυτοῦ, ib. 9. f. Item ἰφ' ἡ p. 8. f. Sed desino nugurum.*

J. F. R.

30. ὁ δὲ] Sic W. & B. recte. Sic enim postulat haec Dialectus. Nec unquam in eo Ms. ea in voce peccatur. Reliqui Impr. ὁν.

M. du S.

31. Ἐσέρχονται] Sic in M. Ex manu tamen recentiore. Omnes Impr. prave *εἰσέρχονται*.

M. du S.

35. Ἡστὶ Ἡρῆ, καὶ τὸ αὐτοὶ Δία εἶοντα] Interpretandus hic locus est de Jove Dolicheno, auctore *Luca Halsteno* in notis ad *Stephanum* de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ.

Almel.

37. Ἀμφὸς δὲ χρύσειος] Adscriptit Cl. *La Croze* vid. *Blond. de Sibyllis L. I. c. 13. p. 65.* Non vero satis designaverat ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum non possideam, locum investigare nequeo.

J. F. R.

ἀλλὰ ἢ μὴ Ἦρην λέοντες ἂ Φορέουσι ὁ δὲ
ταύροιαν ἐφέξει. ἢ δὴ τὰ τὸ μὴ τῷ Διὸς
ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὀρῇ, ἢ κεφαλῇ, 40
ἢ εἶματα, ἢ ἔδρη, καὶ μὴν εἰδὲ ἐθέλων
ἄλλας εἰκάσεις.

Ἡ δὲ Ἦρην σκοπεῖν τοὶ πολυιδεῖα μαρ-
φὴν ἐκφαίνει. καὶ τὰ μὴ ζύμπαιλα ἀτρεκέει
λόγῳ Ἦρην ὅτι ἔχει δὲ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ 45
Ἀφροδίτης, καὶ Σεληνῆς, καὶ Ῥῆς, καὶ
Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμεσίδος, καὶ Μοιρέων.
χειρὶ δὲ τῇ μὴ ἑτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ
ἑτέρῃ δὲ ἀτρακίον. καὶ ὅτι τῇ κεφαλῇ ἀκ-
τῖνάς τε Φορεῖ, καὶ πύργον, καὶ κέτῶν, τῷ 50
μῶνι ὅτι Οὐρανίῃ κοσμήσει. ἐκτοσθε δὲ οἱ
χρυσός τε ἄλλῃ δὲ περικέεται, καὶ λίθοι
κάρτα πολυελέες, ὅτι οἱ μὴ λευκοί, οἱ δὲ
ὑδατώδεις, πολλοὶ δὲ πυρρώδεις. ἔτι δὲ
ὄνυχες οἱ Σαρδῶνα πολλοί, καὶ ὑάκινθα, καὶ 55
σμάραγδοι, τὰ Φορέουσι Αἰγύπτιοι, καὶ
Ἰνδοί, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμένιοι,
καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζον λόγῳ
ἄξιον, τὸτο ἀπηγήσομαι λίθον ὅτι τῇ
κεφαλῇ Φορεῖ, λυχνὶς καλεῖται, ὄνομα δὲ 60
οἱ τῷ ἔργῳ ἢ συντυχίῃ. ἀπὸ τούτου ἐν
ρυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπει, ὥστε
δέ οἱ καὶ ὁ τοῦ ἀπας, οἷον ὥστε λύχνοις

rum Junonem leones ferunt : aliter tauris
insidet. Nempe Jovis simulacrum Jovem
Orefert per omnia, capite, vestibus, throno,
nec etiam si velis alii ipsum assimiles.

32. Verum Juno multiplicem confide-
ranti formam offert. Universim, ut vere
dicam, Juno est. Sed habet aliquid etiam
Minervae & Veneris, & Lunae, & Rhae,
& Dianae, & Nemesis, & Parcarum. Ma-
nu altera sceptrum tenet, colum altera : &
in capite gerit radios & turrim ; & cestum
habet, quo solam Caelestem Venerem or-
nant. Extra vero & aliud aurum circum-
positum est, & gemmae valde pretiosae,
quarum aliae albae, aquei coloris aliae,
multae etiam ignei. Insuper vero Sardae
onyches multae, & Hyacinthi & Smaragdi,
quas Aegyptii ferunt, & Indi, & Aethio-
pes, & Medi, & Armenii, & Babylonii.
Quod autem magis commemoratu dignum
est, illud enarrabo. Gemmam in capite
fert, quae Lychnis vocatur : nomen illi res
ipsa dedit. Ab hac noctu splendor multus
refulget, ut ab ea tanquam a lucernis aedes

το-

a Φορέουσι] Recte plurimae. Φορεῖ Fl. & M. b Ταύροιαν] Ex Fl. Ταύροις male J. Ταύροις cett. c ἔλ-
ματα] Sic W. Ὀμώματα Edd. d Περιμένται] Et sic jam Fl. cum cett. e Ὑδατώδεις] Vid. nott. f Φο-
ρεῖν] Φορεῖ Edd. priores. g Ἔργῳ] Ὀρα W. Sed in marg. est ἔργῳ.

38. Φορέουσι] Recte hic habent plerique impressi. M.
& Fl. Φορεῖ, prave. M. du S.

Ibid. Ὁ δὲ ταύροιαν ἐφέξει] Vid. Spanh. ad Callim.

35. & Holst. ad Steph. Byzant. sine v. in omnibus
Impr. Excepta Fl. scriptum erat ταύροιαν. M. du S.

41. Εἰμώδης] Scriptura haec ex W. est. quam nos
libenter arripuimus, utpote praestantiorē vulgata
ἐμώδης. M. du S.

Εἰμώδης] Potius εἰμώδης scripsi, ut habuimus non
longe ante, ac bis deinceps, & c. 51. et si εἰμώδης laevi-
gant Solan. ex W. Fortan imprudens, ut interdum
in accentibus & spir. manus ejus erravit. At recte ad-
spirari, ut sexcenties ap. Homer. & in Herodoto L. 2.
134. B. constat. J. F. R.

43. Ἡ δὲ Ἦρην — σοι] Non placet illud σοι, quod
omnes libri Nostri exhibent. Mallem σοι. M. du S.

44. Ζύμπαιλα] At Herodotus. ζύμπαιλα semper. J. F. R.

49. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορεῖ] Bene monuit
Cl. Hemst. ad eundem Kust. ad Aristoph. Av. vs. 1114.
Ibi is docet, recte Camerarium ex illo Aristoph. loco
observare, statuarum capitibus ap. vet. lunulas addi
solitas fuisse, ne avium stercore inquinarentur. Sed
refutat eundem opinantem inde Christianis manasse
morem sanctos suos cum ejusmodi orbibus in capite
pingendi ; quum & Veterum Deorum Dearumque
imagines ap. vet. Graecos circulo radiato honoris
gratis ornari solerent, ut ex hoc Luciani non modo
pateret, sed & ex ejusd. Tim. c. 51. ubi cum Cl. Hem-
st. jam plura dederit, eo Lectorem remitto. J. F. R.
50. Κορὴ] Vestem fuisse opinatur Eruditissimus
suctor notatum ad marmor. Oxon. p. 24. s. Vide tu
Hom. Il. 2. s. 14. M. du S.

52. Περιμένται] Cur jam non etiam περιμένται emen-
dat Solan. ? An quia sensit & saepiuscule sic deinde lo-
gi,

tota reluceat : interdiu splendor ille imbecillior , caeterum speciem habet valde igneam. Etiam aliud est in illo simulacro admirabile. Si stans contra intueare , te respicit , transeuntem obtutus ille persequitur : & si ab alia parte alius hoc experiatur , idem in illum perficit.

33. Inter utrumque stat imago ex auro , alia nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non habet , gerit autem aliorum Deorum species : signum vocatur ab ipsis Assyriis , nec nomen illi proprium profuere : sed neque de ortu illius aut forma dicunt : sed alii ad Bacchum , alii ad Deucalionem , ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius stat columna aurea , quam ob causam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abiit (defertur) vero bis quotannis ad adferendam , quam dixi , aquam.

34. In ipsa porro aede ad sinistram intrantium Solis primum thronus positus est : ipsius vero simulacrum non inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt. Cujus autem rei causa hoc institue-

Φαίνε[ται]. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν Φέγγ[ος] ἀσθενέ[ως]. ἰδίῃ δὲ ἔχει ἡ κάρτα ἡ τυράννα. καὶ ἄλλο θουμασ[τὸν] ὅτι ἐν τῷ ξόανῳ. ἢ ἔστιν ἀντί[στοιχος] ἰσορής , ἐς σὲ ὅρῃ καὶ μεταβαίνει τὸ βλέμμα ἀκολουθεῖ , καὶ ἢ ἄλλ[ος] ἑτέρωθεν ἰσορής , ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελεῖ.

Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων , ἔστηκε ξόανον ἄλλο χρύσειον , ὅδαμᾶ τοῖσι ἄλλοις ξόαντοις ἕκαστον. τὸ δὲ μορφήν μὲν ἰδίῃ οὕτω ἔχει , φορεῖ δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδεα. καλεῖται δὲ σημήιον καὶ ὑπὸ αὐτῷ Ἀσσυρίων. ὁ δὲ τι ὄνομα ἴδιον αὐτῷ ὀνόματι , ἀλλ' ὁ δὲ γινώσκων αὐτὸ πρὸς καὶ εἶδ[ος] λέγουσιν καὶ μὴ οἱ μὲν ἐς Διόνυσον , ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα , οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ ἢ ὁ δὲ ἂν ὅτι τῇ κορυφῇ αὐτοῦ , ὁ περὶ τὴν χρυσὴν ἐφέστηκε. τὴν καὶ δὲ μυθίον Σεμιράμιν ἐμύδα τὸδε σημήιον. ἀποδημῶν δὲ δις ἐκάστῃ ἔτος ἐς θάλασσαν , ἐς κορυφὴν τῆς εἰπον ὕδατος.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἡμῶν , ἐσθόντων ἐν ξείνῃ , καλεῖται πρῶτα μὲν θρόνον ἡλείου αὐτῷ δὲ εἶδ[ος] οὕτως ἐν , μόνον δὲ ἡλείου καὶ Σεληνῆος ξόανα ὁ δὲ δεικνύσιν , ὅτεν δὲ εἶνεκα ὁ δὲ

h Κάρτα] M. Fl. aliaque recte. Κάρτα F. male. i τυράννα] Sic & Fl. cum cett. τυράννα W. k Ἐπίσης] Ἐπίσης B. Sed Ba. cum Fl. P. &c. vulgatum servat. l ἰσορής] Nil mutare Edd. & M. addit Solan. Ἐσθόντων forsan. m Μὴν] Ex W. est. Non erat. in Edd. n Πῶς] Deest in W. o Περιτρί] Περιτρί W. non adfuerunt Fl. p Κίοντι] Et sic jam Fl

gi , ut c. 34. κίοντι — ὁ δὲ. & ibid. iterum &c. Et ἀποκρίναι c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed κίοντι plurale est Herodoto , L. IX. 587. C. ubi ἀποκρίναι plurale sunt. Atque in praeteritis etiam sic solere pluralem , vid. supra c. 10. f. & c. 42. Haec itaque nihil officiunt. F. F. R.

54. Ἰδυάδης] Florentina tribus verbis ditior , sic habet : οἱ δὲ ἰδυάδης ποταμοὶ δι' οὐράδης ποταμοὶ δὲ περὶ ῥάδης. Sed nescio an illud οὐράδης lepidus quidam joci causa adjecerit , quasi a Luciano praetermissum. Licet vini color pro nigricante purpura possit accipi. Οὐράδης etiam in W. esse , sed ante ποταμοί , adleverat Solan. quod si verum , recipi posset. F. F. R.

56. Φορῶντι] Peccant hic iterum omnes Impr. & ipse M. M. du S.

66. Θουμασ[τὸν] De tabula picta minime hoc mirum foret , sed de signo dictum , non mirum solum , sed

impossibile etiam , nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. M. du S.

69. ἰσορής] Mallem ἰσορής , ut supra. Nihil tamen hic invitis libris mutare ausus sum. M. du S.

ἰσορής] Cum ἰσορής sit etiam spectaculi & curiositatis causa aliquid contemplari , explorare , inquirere , experiri , ut reddidi : ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen , an non praestet ἰσορής. F. M. G.

75. Σημήιον] Confer c. 36. L. K.

80. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ] Etiam apud Graecos talia. Δεικνύσιν. Op. 514.

— οὐρανὸς γὰρ ὁ τὸν βασιλεῖον αἰσθόντων ὅπως ἔχουσιν ἐπὶ τῇ κορυφῇ βασιλεῖος ἂν.

ἢ δὲ αὐτὸ θουμασ[τὸν] γλαῦχ' ὁ δὲ ἀπόδαν , ὅπως θουμασ[τὸν] ἰσχυρῶς. F. M. G.

85. Ἐσθόντων &c.] Interpunctionem immutavi , quae antea haec fuit : Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἡμῶν ἐσθόντων. οὐρανὸς

ὧδε νομίζουσι ἐγὼ καὶ τὸδε ἔμαθον. λέγουσι τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσων ἔμμεναι ξόανα ποιέειν, ἢ ὅσων ἐμφανέα πάντες τὰ εἶδεα. Ἡελίου δὲ, καὶ Σελήνης, πάντων ἐναργέως, καὶ σφίνας πάντες ὀρέσασθαι. κοίην ὡν αἰτίη ξοανουργίης, τοῖσι ἐν τῷ ἡέρι φαινομένοις;

Μετὰ δὲ τὸ θρόνον τῶν κέεται ξόανον Ἀπόλλωνος, ὅς οἱ ὅσον εἰσέει ποιεῖται. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νεόν τε ἡγήθη, καὶ ὡραῖον ποιεῖσι. μῦθοι δὲ ἔτοι Ἀπόλλωνος γενεήτω ξόανον δεικνύουσι καὶ τὰδε ποιεῖσθαι, ἐωυτὰς μὲν ἐκπαινεῖσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγορεῖσι, καὶ ἄλλων, ὅς οἱ Ἀπόλλωνα παῖδα θέρμεναι ἰλάσκον, αἰτίη δὲ ἥδε δοκεῖ αὐτέοις, ἀσοφίη μεγάλη ἔμμεναι, ἀτελέα ποιεῖται τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδεα. τὸ δὲ νεόν ἀτελές ἐτι νομίζουσι. ἐν δὲ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνι χμηνργέουσι. μῦθοι Ἀπόλλωνα εἰμασιν κοσμέουσι.

Ἐργῶν δὲ αὐτῷ περὶ, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρεῶ δὲ τὸ μάλιστα θαυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τῷ μαθητῇ ἐπιμνήσομαι. μαθητὰ πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν τῇδε Ἀσίῃ πολλὰ ὅσι. ἀλλὰ τὰ μὲν ἔτι ἱεῶν ἀνευ ἔτι προφητέων

rint, id ipsum quoque didici. Ajunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illorum enim species non esse notas omnibus. At Sol & Luna plane conspicui, & videat illos universi. Quae igitur caussa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se conspiciendos praebeant?

35. Post illum thronum Apollinis signum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui omnes juvenem putant Apollinem, & prima florentem pubertate faciunt. Hi soli vero barbati Apollinis signum ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt Graecos aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt puerum. Causa haec illis videtur, quod magna sit insipientia, imperfectas Dis formas tribuere: adolescentiam autem adhuc imperfectam existimant. Verum unum etiam in alio suo Apolline novant. Soli vestibus ornant Apollinem.

36. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam vero, quod maxime admiratione dignum est. Primo autem oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa, multa apud Aegyptios. Verum etiam in Libya & in Asia multa sunt. Sed alia non sine sacerdotibus vel prophetis respon-

a Πάτρις] Πατρίς W. Nil mut. Fl. b Κέεται] Κέται Fl Sed prius M. cum Edd. vulgo. c Προφήτων] Recte sic J. Fl. Fr. S. P. M. d Ἡδὲ] Inferui ex Fl. & W. aberat vulgo. e Ἐ] Restitut. ex M. Nam in Edd. male. f Ἄλλο] Ἄλλο male W. solus. g Εἰμασιν] Εἰμασι Fl. Vulgato favet M. h Ἐ] Sic & W. cum Fl. &c.

ἀποφῆ κέεται. &c.

99. Παῖς] Mirum ni semel πῶντι & πῶντι dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet & alterum per sepe invenias.

1. Ἀπόλλωνος γενεήτω] De barbato Apolline Macrobi. Sat. I. 17. & 18. Plane πολὺς, capus, est apud Pausaniam Bocot. 9. p. 559. 34. &c.

Idem. Γενεήτω] In nullo nummo barbatus unquam conspici docet vir harum rerum indagator sagacissimus Ex. Spanheimius, quem adi ad Callim. p. 68.

8. Ἐ] Ita emendandum esse videram, nondum conspecto Cod. M. in quo uti edidi, non ut in im-

pressis est c. Idem tamen codex mox prave ἄλλο, pro ἄλλο, quod in omnibus impressis recte habet.

Ἐ] δὲ καὶ] An sic legendum: c. δὲ ἔ' ἄλλο, τὸ σφί- τιν. F. G. Nihil opus est mutare interpunctionem, si in pro c. legas, quod facimus. De locutione autem c. δὲ, vid. ad c. 39.

17. Οὗτος ἱεῶν] Pro ὅτ' ἱεῶν, observante Cl. Dukero ad Thucyd. II. p. 143. No. 61. ad imitationem Herodoti Thucydidem etiam dixisse ὅτ' ἱεῶν (ubi operae tamen male dedere ἱεῶν.) Sed apostrophum negligi, si in Thucyd. rarius, apud Herodotum. & hic eo est frequentius, exempla singulis pagg. occurrentia non adferam.

spondent : at hic movetur ipse, & divinationem ad finem usque solus perducit. Modus hic est. Cum vult reddere oraculum, in sede primum sua movetur. Sacerdotes vero ipsum continuo tollunt. Si vero non tollant, ille sudat, & versus medium adhuc movetur. Cum vero subeuntes onus ipsum ferunt, agit illos usque quaque in orbem, & in alium ex alio transilit. Tandem ob- sistens sacerdotum princeps interrogat illum de rebus omnibus. Isque si nolit fieri, retrocedit; si vero probet, antrorsum agit suos bajulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula, & neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc faciunt. Praedicit etiam de anno, omnibusque illius tempestatibus, & quando non futurae sint: item praedicit de Signo, quando eam, quam dicebam modo, profectionem suscipiat.

37. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sacerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit, sublimis ipse solus ferebatur.

38. Post Apollinem Atlantis signum est, post Mercurii, & Ilithyiae.

39. Interiora igitur aedis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex aere: adsunt & alia signa sexcenta aenea regum

Φθέρῃον. ἰ ὅδε δὲ αὐτός τε κινεῖ, καὶ ἡ μαντήϊήν ἐς τέλος αὐτὴν γέει. τὸν δὲ αὐτῆς τοιόσδε. εὐτ' ἂν ἐθέλῃσι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἑδρῇ πρῶτα κινεῖ. οἱ δὲ μὴ ἰρέες αὐτίκα αἰέρουσι. ἢν δὲ μὴ αἰέρουσι, ὁ δὲ ἰδρώει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινεῖ. εὐτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντα παρδινέων, καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἐτέρου μέλαπιδέων. τέλος ὁ ἰσχυρὸς ἀντιάσας, ἢ ἐπε- ρέεται μὴ πᾶσι πάντων πρηγμάτων ὁ δὲ ἢν τι μὴ δέλῃ ποιέει, ὅπισθ' ἀνα- χωρεῖ. ἢν δὲ τι ἐπαίνῃ, ἄγει ἐς τὸ πρῶ- σω τῆς προσφύουρας, ὅκωσθ' ἡνωχέων. ἔτω μὲ συναγείρουσι τὰ θεόφαλα, καὶ ἔτε ἰρὸν πρηγμα ἔδεν, ἔτε ἰδίον τῆς ἀνὲν ποιέουσι. λέγει δὲ καὶ τῷ ἔτε πῶρι, καὶ ὥρεων αὐτῶ πασέων, καὶ ὁκότε οὐκ ἔσοιαι. λέγει δὲ καὶ τῷ σημήϊον πῶρι, κότε χρή μιν σποδῆμεν, ἢ εἰπον σποδῆμην.

Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρῶντ' ἐπρῆξε. οἱ μὲν μὴ ἰρέες αἰερούητες ἔφερον, ὁ δὲ τῆς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλιπε, αὐτὸς δὲ ἐν 40 τῷ ἡέρι μὲν ἐφορέετο.

Μετὰ δὲ τ' Ἀπόλλωνα, ξόανόν ὅστις Ἀτλαστ', καὶ δὲ Ἑρμῆα καὶ Εἰλειθυίης.

Τὰ μὲν ὧν ἐντὸς τῆς νῆς, ὧδε κεκοσμέα. ἔξω δὲ βωμός τε κέεται μέγας, χάλ- 45 κει ἐν δὲ καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βα-

ἰ Ὅδε] Ὅδε Fl. k Ἐδίησι] Ἐδίη W. l Ἀρχιεῖς] Sic B1. & emendat M. recte. Ἀρχιεῖς Edd. vulgo. m Ἐπαίρειται] Ἐπαίρειται Fl. Vulgatum probat M. n Θείη] Ἐδίη M. & Fl. o Προσφύουρας] Sic & M. cum Fl. Fr. J. P. &c. p Κέεται] Κέεται Fl. & sic emendat. in M. in quo κέεται a prima manu.

nisi varietas Codd. testibus, optioneque indigeat. Vi- de modo statim iterum ἔτε ἰρὸν πρηγμα — ἔτε ἰδίον &c. Sed Scribas pro arbitrio modo apostrophos addi- disse modo neglexisse in Attica etiam & communi dialecto, notavimus alias.

J.F.R. Ibid. Προφύουρας] Sacerdotes a Prophetis distinguit.

M. du S. 18. Ὅδε δὲ] Ἀπόλλων. F.G.

26. Ἀρχιεῖς] M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus Impr. ἀρχι- ρεῖς. M. du S.

30. Προσφύουρας] Ὑποφύουρας forsan. Supra, αὐτ' αὐτὸν ὑποδύντες φέρωσι. F.G.

Προφύουρας] De bajulatoribus utique intelligendum, Tom. III.

non de iis, qui dona afferunt, qui fere hujus vocis sensus est. Vide an non satius sit προφ. legere. M. du S.

31. Συναγείρουσι] An σωτηροῦσι; τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur. F.G.

34. Οὐκ ἔσονται] Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. M. du S.

37. Ἐρέω δὲ ἑ ἄλλο] Ἐρέω δὲ ἑ ἄλλο. M. V. La Croze.

38. Οἱ μὲν μὴ — ἐφορέετο] Credat Judacus Apella Luciano. F.G.

44. Κέεται] Taedet hoc rursus tangere, sed quia Solan. ait emendatum esse, vid. c. 6. & videbis nihil interesse. J.F.R.

45. Ἐν δὲ καὶ] I. c. ἡντι. F.G. Ἐν δὲ subaudiri quis non

βασιλείαν τε καὶ ἱεράν. κατέλεξα δὲ τὴν μά-
 λιστα ἄξιον μνήσεως. ἐν δεξιτερῇ τῇ νεῶ
 ἂ Σιμυράμι^α ἔβανον ἔστηκε, ἐν δεξιῇ δὲ
 τῇ ὀπίσθῃ^β ἐπιδεικνύσσης. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίνην
 τοιήνδε. ἀνθρώποισι, ὁπόσοι Συρίην οἰκεῖσι, νόμοι
 ἐποιέετο, ἐαυτῷ μὲν ὅπως θεὸν ἰλά-
 σκεαῖ, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς Ἡρῆς
 ἀλογεῖν καὶ ὧδε ἐποίουν. μὲν δὲ ὡς οἱ θεοί
 οὐκ ἀπὸ κούφου τοῖσι τε καὶ συμφορῇ, καὶ
 ἄλλοις, μακρῆς μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ
 θνητῷ ἐαυτῷ ὁμολόγησε, καὶ τοῖσι ὑπη-
 κούσιν αὐτῷ ἐκέλευεν εἰς Ἡρην τρεπεσθαι. τέ-
 σκα δὲ ἔτι τοιήδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπικνο-
 χόμοισι. τὴν Ἡρην ἰλάσκεαῖ δεικνύσας, καὶ
 θεὸν οὐκ ἔτι ἐαυτῷ, ἀλλ' ἐκείνῃ ὁμολο-
 γήσας.

Εἶδον δὲ καὶ Ἑλένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ
 Ἑκάβης, καὶ Ἀνδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ
 Ἑκτορός, καὶ Ἀχιλλεύς. εἶδον δὲ καὶ Νι-
 ρέως εἶδος τῇ Ἀγλαΐῃ, καὶ Φιλομήλῃ, καὶ
 Πρόκλῃ, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρ-
 νθα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σιμυράμι, καὶ
 Κομβάβης, τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης,
 κάρτα καλόν, καὶ Ἀλεξάνδρου, αὐτῷ ἐκεί-
 νῳ εἶκελον. ὧς δὲ οἱ Σαρδανάπαλ^γ οἱ
 ἔστηκε, ἄλλη μορφή, καὶ ἄλλη πολλή.

Ἐν δὲ τῇ αὐλῇ ἀφεται νέμοι βόες με-

sacerdotum : recensebo autem, quae memo-
 ratu prae caeteris digna sunt. Ad sinistram
 aedis signum stat Semiramidis, dextra aedem
 ostendentis. Stat per causam ejusmodi.
 Hominibus, qui Syriam habitant, legem
 tulerat, se pro Dea placarent, Deos autem
 reliquos, ipsamque adeo Junonem, negli-
 gerent : idque illi fecere. Postea vero cum
 divinitus illi immitterentur morbi, & cal-
 fuitas, & dolores : a furore illo resipuit,
 & mortalem se confessa est, & suis civibus,
 ut ad Junonem iterum se converterent, im-
 peravit. Hanc ob causam hoc adhuc ha-
 bitu adstat, advenientibus placandam Juno-
 nem demonstrans, & Deam non jam se,
 sed illam confessa.

40. Vidi etiam Helenae ibi signum, &
 Hecubae, & Andromachae, & Paridis, &
 Hectoris, & Achillis. Vidi etiam Nirei
 & simulacrum Aglaiae F. & Philomelam,
 & Procnem adhuc mulieres, & ipsum Te-
 reum volucrem : & aliud signum Semirami-
 dis, & Combabi illud quod memoravi, &
 Stratonicae valde pulchrum, & Alexandri
 oipfi illi simile. Adstat illi Sardanapalus,
 forma alia & vestitu.

41. In aula soluti pascuntur boves magni
 &

^a Σιμυράμι] Σιμυράμις W. ^b Ἐπιδεικνύσσης] Ἐπιδεικνύσας M. & Fl. ^c Ἀπὸ κούφου] Ἀπὸ κούφου Edd. an-
 tea. male. ^d Συμφορῇ] Ita Edd. & M. Συμφορῇ marg. f. melius. ^e Ὁμολόγησε] Recepi ex W. Ὁμολόγησε
 Edd. f Σαρδανάπαλ] Σαρδανάπαλλ W.

non videt? Locutio alias in enumerandis accurate mi-
 nutis usitata, vide Hesiodi scus. Herc. 2. v. 154. ad
 157. ubi quinquies ita ἰδὲ repetitur. Ita Homer. ἰπὶ
 ἰδὲ saepissime. Et saepe Il. A. 436. seqq. ubi Clarkium
 vide. Alia ex Herodot. & Callim. vid. ap. Rev. Hor-
 rosum Obs. ad Herod. p. 26. qui saepe αὐτῶς, saepe aliud
 nomen praemissum intelligi docet. f. F. R.

47. Νεῶ] At hoc potius Atticum est; quare mal-
 lem νεῶς, ut jam plus sexies supra, & infra c. 50. f.

50. Τούτῳ] Sic rescriptum, cum invenirem τούτῳ
 f. F. R.

54. Ἀπὸ κούφου] Audacter ita dedi contra Edd. quia
 cum Herodotus ita adhuc semper scripsit: Nec me mo-
 vet, quod in Hieroc. l. de morb. p. 8. 20. ἀπὸ κούφου

editum, & ἀφ' ἑωυτοῦ I. Aph. 4. bis. Nam alia res in
 praeterito, quod ἀφ' ἑωυτοῦ etiam Herodotus centies.

f. F. R.

Ibid. Συμφορῇ] Mallem συμφορῇ. ἀπὸ κούφου autem,
 quod Dialectus Ionica poscebat, ego pro ἀφ. repo-
 sui.

M. du S.

56. Ὁμολόγησε] W.

M. du S.

75. Χειροῦς] In omnibus Impr. χειροῦς. M. du S.

76. Αὐτῶν] An τοῖς ἱεροπολίταις; F. G.

Ibid. Ἀποδιδύχαται] An pro ἀποδιδυγμένοι, su-
 pra p. 881. (Ed. Bened.) ab ἀποδιδύχαται ductum est jux-
 ta Interpretis expositionem: ἀποδιδυγμένοι, i. e. crea-
 ti, constituti.

F. G.

Ἀποδιδύχαται] Sic M. & Impr. omnes. M. du S.

Ἀποδιδύχαται] Supra c. 10. f. ἀποδιδύχαται) acque ac-
 hic.

& equi, & aquilae, & urfi & leones, qui nequaquam nocent hominibus, sed sacri omnes sunt & mansueti.

42. Sacerdotes autem illis multi recepti sunt, quorum alii mactant hostias, alii ferunt libamina, igniferi vocantur alii, & alii altarium affeculae. Me quidem praesente trecentis plures ad sacrificandum accedebant. Vestimenta illis omnia caecida; pileum gestant in capite: sacerdos summus singulis annis novus succedit: purpura hic solus indutus est, tiara redimitus aurea.

43. Est autem alia quoque multitudo sanctorum hominum, tibicinum, fistulatum, Gallorum; & mulieres furiosae ac fanaticae.

44. Sacrificium bis unoquoque die peragitur, ad quod omnes veniunt. Jovi quidem silentio sacrificant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero Junoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepitant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant.

45. Est etiam lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nutriuntur multi, & varia specie. Fiunt quidam illorum

γάλοι, & ἵπποι, & αἰετοί, & ἀρκτοι, & λέοντες, & ἀνθρώποις ὑδαμᾶ σίνοι, ἀλλὰ πάντες ἱεροὶ τε εἰσι, & χειροήθεες.

Ἰρεές δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἁ σποδοδεχᾶ. ὅ οἱ μὲν τὰ ἱρία σφάζουσιν, οἱ δὲ ἰ σποδοὺν φορέουσιν, ἄλλοι δὲ πυρφόροι καλέονται, & ἄλλοι ὡδὲ βῶμιοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ πλείονες & οὐ τριχοσίαν ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο. ἐαδῆς δὲ αὐτέοισι καὶ πᾶσι λευκή, καὶ πῖλον ὅππῃ τῇ κεφαλῇ ἔχουσιν. ἡ δὲ χειρὺς δὲ ἄλλῃ ἐκάστῃ ἔτεσσι ἐπιγίγνεται. πορφυρέῃ δὲ μὲν ἔτεσσι φορέει, καὶ τιάρη χρυσῇ ἀναδύεται.

Ἔστι δὲ & ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱρῶν, αὐλητῶν τε, & συριτῶν, & Γάλλων, & γυναῖκες ὀπιμανεῖς τε, καὶ φρεσὶ βλαβείες.

Θυσίη δὲ δις ἐκάστης ἡμέρας ὀπιτελεῖται, ἐς τὴν πάντες ἀπικνέονται. Διὶ μὲν ὡς κατ' ἡσυχίαν θύουσιν, ἔτε ἀείδοις, ἔτε αὐλεῖντες. εὐτ' αὖ δὲ τῇ Ἡρῇ κατάρχωνται, ἀείδουσιν τε, & αὐλεῖσιν, & κρόταλα ἐπιχροτέουσιν. καὶ μοι τότε περὶ σαφὲς εἶδεν εἰπεῖν ἐδύνατο.

Ἔστι δὲ & λίμνη αὐτόθι, ὅ πολλὸν ἐκαστὸν ἱρῶν, ἐν τῇ ἰχθυῖς ἱεροὶ τρέφονται πολλοὶ, & πολυειδέες. γίγνεται δὲ αὐτέων ἔνιοι

g Συροῖσι] Admissi ex W. Συροῖσι Edd. h Ἀποδοχῶναι Sic M. cum Edd. recte. i Σποδοὺν φορέουσι] Σποδοφοροῦσι M. & Fl. k Πᾶσι] Ita Fl. M. Πᾶσα Edd. vulgo. l Ἀρχιδῶναι] Sic bene emendatum in M. Vulgo ἀρχιδῶναι. m Δι] Te W. solus. n Κατ'] Recte P. S. H. Fl. Καθ' male Bt. o Κατάρχωνται] Sic Bt. f. H. P. S. &c. & M. Κατάρχωνται Fl. p ἱρῶν] Omissi Fl. q γίγνεται] Et sic Fl. cum cett.

hic; ibi vero idem ab ἀποδοχῶν deductum suspicatus est Gajet. quod & hic ratione significatus non malum; sed quia formatio potius est ab ἀποδοχῶν, nec illud sensum absurdum fundit, ei adhaereo. Terminatio autem illa praeter passivi Ionibus frequens; ita γιγνώσκονται, τυτφίζονται &c. Herod. & Aret. Vid. Maist. p. 129.

77. Σποδοφοροῦσι] M. & Fl. In reliquis Impressis σποδοὺν φορ.

79. Πλείονες & τρ.] Καὶ pro ἡ positum est. Sed sic libri omnes nostri.

81. Αὐτέοισι] An τοῖς ἱεροπολίταις; F. G. Ibid Πᾶσι] M. & Fl. In reliquis πᾶσα.

82. Ἀρχιδῶναι] Sic M. sed a posteriore manu, uti &

supra omnes Impressi ἀρχιδῶναι.

84. Τιάρη] Vid. Spanh. 467.

91. Κατ'] Hoc praefero, ut magis Ionicum, licet ἀφ' οὗ, ἀφ' οὗτοι in Hieroc. frequentissime editum.

99. Γίγνεται] Sic & paullo ante ἐπιγίγνεται. Et mox γίγνεται c. 50. f. & γίγνεται c. 51. &c. at γίνονται Hieroc. praefert cum Hieroc. qui & γινώσκων, non γίγνσκων, quater quinque p. f. L. I. de morbis, & millies alibi. Sic γίνονται aliquoties vid. ib. p. 6. &c. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et quid demum refert?

ἔνιοι κάρτα μεγάλοι· ἔτοι δὲ καὶ ἐνόμαζα ἔχουσι, καὶ ἔρχοντο καλεόμενοι· ἐπ' ἐμεῦ δὲ τις εἶπεν ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων· ἐν τῇ πτέρυγι ^a δὲ ποίημα χρύσειον ^b αὐτέων ^c ἀνεκίατο. καὶ μιν ἐγὼ πολλάκις ^d ἐθησαύμνην, καὶ ^e ἔχει τὸ ποίημα.

Βάθ^g δὲ τῆς λίμνης πολλὸν ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθη· λέγουσι δ' ὅτι καὶ διηκοσίων ὀργυρίων πλέον ἔμμεναι. καὶ μέσον δὲ αὐτῆς βομῶς λίθος ἀνέστηκε. δοκίους ἀν' ἄφρω ἰδὼν, πλώειν τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέασθαι, καὶ πολλοὶ ἄλλοι νομίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ σὺλλ^g ἐφεστῶς μέγας, ἀνέχειν τὴν βομῶν. ἔστειλαι δὲ αἰεὶ, καὶ ^f θυάμαζα ἔχει. πολλοὶ δὲ καὶ ἐκάστης ἡμέρης ^g κατ' οὐχὴν ἐσίστυν αὐτὸν ἡχοόμενοι, στεφανηφόροι.

Γίγνοντο δὲ αὐτόθι καὶ πανηγυρίαι τε μέγισται· καλεόντο δὲ ἐς τὴν λίμνην καλαβάσιες, ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἰρὰ πάντα κατέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρῶτη ἀπικνέεται ^h καὶ τῶν ἰχθύων εἴνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἰδῆται. ἢ γὰρ τότε γέννητο, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπολλύντο. καὶ δῆτα ὁ μὲν ἔρχεται ὀφόμενος, ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἰσαρμόνη ἀπείργει τέ μιν, καὶ πολλὰ λιπαρέουσα ἀποπέμπει.

torpido magni. Hi & nomina habent, & vocati accedunt. Me spectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cujus pinna aureum opus florum suspensum erat. Illum ego saepe vidi, cum illud opus haberet.

46. Profunditas lacus magna. Equidem non sum expertus: dicunt vero ducentarum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum. Putes ad primum conspectum, natate illud, & in aqua fluitare. ac multi ita esse arbitrantur. Mihi vero videtur columna subjecta ingens sustinere altare. Vittis illud semper ornatum est, & sufficitum habet. Multi quotidie precandi causa eo natant coronati.

47. Fiunt ibi conventus maximi, vocanturque descensiones in lacum, quoniam illis numina omnia ad lacum descendunt, inter quae Juno prima advenit piscium causa, ne primus illos Jupiter conspiciat. Hoc enim si fiat, perire ajunt universos. Ac venit ille quidem visurus: at illa adversum consistens illum arcet, & multum supplicans remittit.

48. Sed

^a Δι'] Abest ab M. & Fl. ^b Αὐτίαν] Αὐτίαν Fl. & M. ^c Ἀνεκίατο] Ἀνεκίατο Fl. & M. ^d Ἐθησαύμνην] Ἐθησαύμνην Fl. & W. ^e ἔχει] Εἶχε Fl. Εἶχον M. ^f Θυάμαζα] Bene M. B. l. Ald. Fr. H. P. V. 2. S. Θυαμάζα male f. & Fl. Id tamen etiam adscriptum marg. A. l. ^g Κατ'] Abest ab M. & Fl.

2. Ἐρχονται καλεόμενοι] Horum meminere etiam Plinius, Varro & Martialis, a Casaubono laudati ad Athen. VIII. 1. p. 577. M. du S.

3. Ἐν τῇ πτέρυγι] In M. & Fl. haec paulo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποίημα χρύσειον αὐτέων ἀνεκίατο. Ego quocumque demum pacto legas, ἀνεκίατο rescribendum existimo. M. du S.

4. Ποίημα χρύσειον αὐτέων] Non habet αὐτέων in vicina, ad quod referatur. Hagenone 1535. ubi raro admodum peccatur, excusum est αὐτίαν. Vix dubito, verum id esse, & Ionicum, pro αὐτίαν, ut κολοκύτη, ut apud nostrum αὐτίς &c. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. J. M. G.

6. Εἶχον] Ita M. in Fl. ἔχει. In reliquis ἔχει. M. du S.

ἔχει] Conf. supra c. 12. & 24. J. F. R.

13. Ἐφθίον] Legendum arbitror ἰφθίον, certe

sic transuli.

35. Ἀλεκτρυὸν] I. e. homo ita dictus, sed quare?

F. G.

Ἀλεκτρυὸν ἰρὸς] Mirum est profecto, ἀλεκτρυὸν de homine dici, at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλος, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepit. Quidam sciolus putavit γάλλος non esse vocem Græcam, & gallum Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, & mutavit in eam vocem quæ nunc in Græco legitur: vel forte scripserat Lucianus, ἀλέκτωρ, quæ vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto conjugali. Nam ut Ἡλυίρα dicta est secundum Scholiasten Euripidis in Oreste, a privativa α, & λέκτρον, ὡς τὸ πάλιν χρῆμα ἀλέκτρον μῦθος λόγος κλοπημαίτης. Sic & ἀλέκτωρ potest dici castratus, ab eodem etymo, quod videlicet

coe.

48. Sed maximae illis celebritates habentur, quae instituuntur ad mare. Verum de his nihil certi quod dicam habeo. Neque enim ipse accessi, neque illam professionem expertus sum. Quae autem in reditu faciunt, ea vidi, & jam enarrabo. Vas aqua plenum pro se quisque adferunt: illa obsignata sunt cera: nec vero ipsi eam solvunt, & aquam deinde effundunt. Sed est sacer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi illorum vasa recepit, sigillumque inspexit, accepta ejus rei mercede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in templum ipsi illatam aquam fundunt, & sacrificio facto retro abeunt.

49. Dierum festorum quos novi omnium maximum ineunte vere celebrant. Pyram h. e. rogam vocant alii; alii Lampadem. Sacrificium eo peragunt ejusmodi. Arbores excisas ingentes in aula statuunt: tum adductas capras, & oves, & pecora alia, viventia ex arboribus suspendunt: addunt aves, vestes, aurea & argentea opera. Perfectis jam omnibus, circumlatis circa arbo-

Μέγισται δὲ αὐτοῖσι πανηγύριες, ἡ ταὶ ἐς θάλασσαν νομίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τῶν περὶ σαφὲς ἔδεν ἔχειν εἰπεῖν ὃ ἦλθον αὐτὸς, ἔδὲ ἐπειρήθη ταύτης ὁδοπορίας. τὰ δὲ ἐλθόντες ποιεῖσι, εἶδον, καὶ ἀπηγγέσσομαι. ἀγγήιον ἕκαστος ὑδάτι σφραγισμένον φέρει· κηρῷ δὲ τὰδε σφραγίσαντες, καὶ μὴ οὐκ αὐτοὶ λύσαντες χεῖρας, ἀλλ' ἐστὶ ἀλεκτρυὸν ἱρὸς, οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ λίμνῃ, ὃς ἐπεὶ σφραγίσῃ δέξῃ τὰ ἀγγήια, πλῆτε σφραγίδας ὅρῃ, καὶ μισθὸν δυνάμει, ἀνά τε λύει τὸ δεσμὸν, καὶ τὸ κηρὸν ἀπαιτῆται, καὶ πολλαὶ μνῆες ἐκ τῶν τῷ ἔργῳ οὗτων ἀλεκτρυόνων ἀγείρονται. ἔνθεν δὲ ἐς τὸν αὐτοῖς ἐνείκαντες, σπένδουσιν τε, καὶ θύσαντες, ὁπίσω σπονδοῦνται.

Ἡ ἑορτὴ δὲ πασέων, τὴν οἶδα, μέγιστην τῶν εἰρημίων δυνάμεων ἐπιτελεῖται. καὶ μὴ οἱ ἄλλοι πυρῆν, οἱ δὲ λαμπάδα καλεῖται. θυσίην δὲ ἐν αὐτῇ τοιήνδε ποιεῖσι. δένδρεα μεγάλη ἐκκόψαντες, ἐν τῇ αὐτῇ ἐστῶσι, καὶ δὲ ἀγνέοντες αἰγὰς τε, καὶ ὄας, καὶ ἄλλα κτήνη ζῶα, ἐκ τῶν δυνάμεων ἀπάρτευσαντες, καὶ ὄρνιθες, καὶ εἰμάδια, καὶ χρύσεια, καὶ δυνάμεις ποιεῖν μακάριον. ἐπεὶ δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσων, περικαλῶν τὰ ἱερὰ πρὸς τὰ

h. Tai] Sic F. H. B. S. & C. T. P. A. Fl. & M. i. Eipai] Ita plurimae. Eipai Fl. & W. k. Φέρει] Nil mut. Edd. & M. Forf. φέρει. l. Ἀλεκτρυόν] Et sic M. cum Edd. m. Δέχεται] Δέχεται Fl. n. Ἀλεκτρυόν] Et hoc probat M. cum Fl. & C. o. Ἐνείκαντες] Ἀνείκαντες male Fl. nec probante M. p. Σπένδουσιν] Bene M. Fl. Fr. P. & C. Σπένδουσιν male F. q. ἑορτή] Ὀρτή W. & Fl. & quidam spiritu tonui. r. Ζῶα] Ζῶα W. cum puncto subscripto. Nihil mut. Fl.

35. Ἀλεκτρυόν] Ἡ Πότιον ὅρις ἡ ἀνὴρ ἔτι καλεῖται; ὅρις γὰρ τὴν σφραγίσαντες μὴδὲ καὶ σφραγίσαντες; ἡ πᾶς ἐν τῇ

λίμνῃ, καὶ πᾶς μακαρὶ ὅρις οὐκ ἀμφότες οὐκ ἐν τῇ; V.

* Vide notam Palmerii ad h. l.

J. Clav.

coelebs maneat. Ejus vocis in ea significatione repiuntur exempla, sed duntaxat in foeminino, forte & in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ ἑὲ ἡ ἀλέκτωρ.

38. Ἀπαιτῆται] Ἀπαιτῆται dedisse arbitror auctorem.

43. ἑορτή] An ὁρτή; vel an ex W. ὁρτή, mutato tantum spiritu, quod malim, quia sic statim iterum in eodem, ὁρτή; & quia hoc magis Ionicum, v. Herod. IV. 256. E.

J. F. R.

45. Πύρην] Legendum videtur πυρῆν. F. G. A. quomodo tum καλῶν cohaereret? Quare nihil mutet potius.

52. Τὰ ἱερὰ] ἱερὰ sunt signa ipsa, antiqua religione sacra, Dii quasi ipsi, ut modo habuimus τὰ ἱερὰ, πύρην: σημεῖα horum signorum imitatione expressae imagines. Ut lucidior esset interpretatio τὰ ἱερὰ Deus reddidi. Poteram etiam Sacra. Ovid. Met. 10, 696. Sacra rectorserunt oculos, de simulacris. Justin. 36, 2, 13. de Mofo, sacra Aegyptiorum furto abstinuit.

J. M. G.

P P P 3

53. Πύρην

τὰ δένδρεα, πυρὴν ἐπάσαι, τὰ δὲ αὐτίκα
πάντα καίονται. ἐς ταύτην ἡ ἐορτὴ
πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέον· ἐκ τε Συρίας
καὶ τῆς περὶ τὰς χωρῶν πασῶν. φέρουσιν τε
τὰ εὐωδῆ ἰσὰ ἕκαστοι, καὶ τὰ σημεῖα ἕκα-
στοὶ ἔχουσιν ἐς τὰδε μεμιμημένα.

Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς
τὸ ἱερὸν ἀγείρουσιν. Γάλλοι δὲ πολλοί, καὶ
τὸς ἑλέξα, οἱ ἱεροὶ ἄνθρωποι τελέουσιν τὰ ὄρ-
για, τάμνονταί τε τὸς πῆχας, καὶ τοῖσι
νότοισι πρὸς ἀλλήλους τύπνον. πολλοὶ δὲ
σφισι παρεστῶτες, ἐπαυλέουσιν, πολλοὶ δὲ
τύμπανα παλαγέουσιν, ἄλλοι δὲ αἰδέουσι
ἐνθεὰ καὶ ἰσὰ ἄσμαθι. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τῆς
ἡμέρας τότε γίγνεται. ἔδδ' ἐσέρχονται ἐς τὴν νύκτα,
ὅκοοι τὰδε ποιεῖσιν.

Ἐν ταύτῃσι τῇσι ἡμέρησι, καὶ Γάλλοι
γίγνονται. ἐπεὶ γὰρ οἱ ἄλλοι αὐλέουσιν τε, καὶ
ὄργια ποιεῖν, ἐς πολλὰς ἡδὴ ἡμε-
ρὰς ἀπικνέουσι, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θύην ἀπι-
κνέουσι, μὲν δὲ τοιαῦτα ἐπρήξαν. καὶ αὐτὸς
δὲ καὶ τὰ ποιεῖσιν. ὁ κληρὸς, ὅτῳ τὰδε
δοκέεται, ῥίψας τὰ εἴματα, μεγάλην
βοῇ ἐς μέσον ἄρχεται, καὶ ξίφος ἀναίρειται,
καὶ τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα ἐμοὶ δοκεῖ, ἃ ἄλλοι
τῷτο ἔστηκε, λαβὼν δὲ αὐτίκα τὰ μὲν
ἐσώτων, θύει τε ἄλλοι τὸ πᾶν, καὶ τῇσι
χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. ἐς οἰκὴν δὲ οἰκίην

res Diis, ignem subjiciunt: illa vero sub-
ito ardent omnia. Ad hoc solenne multi
homines conveniunt e Syria, & regionibus
circa omnibus, feruntque suos omnes
Deos, & quae signa habent ab illis ex-
pressa.

50. Statis diebus in templum confluit
multitudo. Galli multi, & sacri, quos di-
xi, homines, caerimonias obeunt, vulne-
rant sibi brachia, & terga invicem caeden-
da praebent. Multi adstantes tibiis acci-
nunt, multi perstreperunt tympanis, canunt
salii divina & sacra cantica. Hoc vero opus
extra aedem peragitur, neque illam intrant,
quicumque faciunt talia.

51. Per hosce dies fiunt etiam Galli.
Reliqui enim dum tibiis concinunt, & ce-
lebrant orgia; ad plures jam pervasit furor,
multique qui spectatum modo venerant,
postea perpetrarunt talia. Enarrabo autem
quid agant. Qui ista de se statuit juvenis,
vestibus abjectis magno clamore in medium
prodit, tollit gladium, quales a multis in-
de annis, ob id ipsum puto, praesto sunt.
Hoc igitur accepto statim se castrat, ac per
urbem currit, manibus ferens quae abscidit.

In

a. Ἐορτῇ] Sic Fl. P. Ὁρτῇ J. W. verius. b. Φέρουσιν] Nihil variant. Edd. Sed & M. ac Fl. vulgatum ser-
vant. c. Αὐλέουσιν] Ἀλίσουσιν marg. A. cum Fl. d. Ὁργια] Ex emend. Solan. Ὁρνια Edd. & M. male. e. Ἀπο-
κνέουσι] Nihil mut. Fl. f. Τῇ] Ἰσας τὸ L. Vulgatum tenet Fl. M. &c. g. Ἐρνια] Ἐρνια M. f. marg. A. i.
h. Διὰ] Καὶ M. & Fl. i. Τάμνον] Bene plurimac. Τίμνον Fl. & M.

53. Πῦρ ἐπὶ τῇσι] Accuratus dici puto πῦρ ἐπὶ τῇσι.
Sic certe est apud Suidam πῦρ ἐπὶ τῇσι, ἐπὶ τῇσι. For-
te πῦρ fecit aliquis, qui paullo ante legerat, πῦρ
vocari totum hoc solenne. Si ἐπὶ τῇσι simpliciter esset
incendere: stare posset πῦρ, ut vocaret hoc nomine
totam illam arborum succendendarum multitudinem.

55. Πολλοί] Miror iterum, numquam πολλοὶ legi.
An igitur Noster hoc oblitus? an librarii hanc Ioni-
cam scilicet elegantiam nescivere?

56. Φέρουσιν — ἰσὰ] Sacra. De Φέρουσιν, saepius su-
pra monui.

Φέρουσιν] Solan. Φέρουσιν emendarat, sine auctoritate.
Licet recte forsitan, tamen quia id c. 48. & bis 52. &c.

non tantum reliquit, sed sibi quoque in hac Dissert.
plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros ausim.
Tum ne verum quidem est Φέρουσιν semper Ionicis di-
ci, ut supra satis indicatum.

71. Ὁργια] In omnibus Impressis & Mf. M. legi-
tur Ὁρνια. Sed hic necessario mutandum. Vid. supra
c. praeced. & 15. Unde ratio emendationis satis pate-
bit.

Ὁρνια] Quid sibi Ὁρνια hic velint, non intelligo.
Ὁργια postulari arbitror, & interpretatus sum.

74. Ποιέουσιν] Quare non ποιέουσιν ut Herodotus. Sed
utrumque Ionicum est, & ποιέουσιν etiam deinde in
hoc opusculo.

75. Ἀποκνέουσι] Vid. ad c. 32.

77. Τῇ

In quacumque vero domum ista abjece-
rit, ex ea vestem muliebrem & mandum
accipit. Haec in castrationibus agunt.

52. Mortui vero Galli non simili aliis
sepultura sepeliuntur: sed ubi mortuus est
Gallus, sodales illum sublatum ferunt in sub-
urbia: depositum una cum feretro, quo
portaverant, obruunt lapidibus, eoque fa-
cto domum retro abeunt. Servato deinde
septem dierum numero, sic in templum in-
trant. Ante hos si intrent, piaculum com-
mittunt.

53. Legibus ad haec utuntur hifce. Si
quis illorum mortuum viderit, illo die non
venit in templum: postridie autem, ubi
lustravit se, intrat. Sed qui domestici fue-
re mortui, triginta dierum observato nu-
mero singuli, & rasis capitibus, intrant:
ante vero quam istuc fecerint, intrare illis
nefas.

54. Sacrificant boves mares pariter ac
feminas, & capras, & oves. Porcos solos,
quos abominantur, neque immolant neque
iis vescuntur. Alii non abominabiles pu-
tant, sed sacros. Inter aves columba res
illis sanctissima videtur, nec attingere eas

τάδε ἡ ἀπορίη, ἐκ ταύτης ἐδῆτά τε
θῆλην, καὶ κόσμον τὴν γυναικίῃον λαμβάνη.
τάδε μὲν ἐν τῇσι τομῇσι ποίεσαι.

Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίῳ
σταφῇ τοῖσι ἄλλοις θάπνεται, ἀλλ' ἐὰν
ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἐταῖροί μιν ἀερόντες,
ἐς τὰ προάστια: ἴ φέρουσι. Θέμβου δὲ αὐ-
τὸν καὶ τὸ φέρειν, τῷ ἐκόμεσαν, ὑπερ-
θε λίθος βάλλουσι, καὶ τάδε πρὸς ἑαίτες,
ὁπῶς ἀπονοσέουσι φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ
ἡμερῶν θέμβον, ἕτω ἐς τὸ ἱερὸν ἐσέρχουσι.
πρὸ δὲ τετέων, ἢ ἐσέλθουσι, οὐκ ὅσια
ποίεσαι.

Νόμοις δὲ ἐς ταῦτα χρεώσθαι τετέοισι
ἢ μὴ τις αὐτέων νέκυν ἴδῃται, ἐκείνην ἡ
ἡμέρην ἐς τὸ ἱερὸν οὐκ ἀπικνέει. τῇ ἐτέρῃ
δὲ, καθήρας ἑαυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτέων
δὲ τῇ οἰκίῳ τῷ νέκυ ἕκαστοι φυλάξαντες
θέμβον ἡμερῶν τρήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς
ἱερὰ μὲν, ἐσέρχουσι. πρὶν δὲ τάδε ποίη-
σαι, ἐσφίσι ἐσθῆναι ὅσιοι.

Θύουσι δὲ βόας ἀρσενάς τε, καὶ θήλειας,
καὶ αἰγας, καὶ ὄσας: σβάς δὲ μένον ἑναγέας
γνωρίζουσι, ἕτε θύουσι, ἕτε σιτέουσι. ἄλ-
λοι δ' ἐσφείας ἑναγέας, ἀλλὰ ἱρὸς νομί-
ζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοισι πρὸς ἑαίτην δοκίμην
χρῆμα ἰρώταλον, καὶ ἕδὲ ψαύων αὐτέων
δι-

ἡ ἀπορίη] ἀπορίη W. ἴ φέρουσι] Nihil mut. Fl. J. Fr. H. B. P. &c. & M. m φέρουσι] Ita P. Fr. S.
φέρουσι M. J. Fl. H. B. Ald. n τῷ ἐκόμεσαν] Sic M. cum Edd. plerisque. τὸ ἐκόμεσαν J. & marg. At.
o ἑπτὰ] ἑπτὰ Graev. Nil mut. M. & Edd. p πρὸ] πρὸς Fl. & marg. At. Vulgato ad stipulatur M. q ἁ-
τίων] ἁτίων Edd. & M. r ἑναγέας] ἑναγέας Fl. s ἰρώταλον] Bene Fl. J. P. S. ἰρώταλον W.

77. Τὸ δὲ] In eos enim asseruntur usus; ego τὸ
δὲ reponendum censueram, quod & margini L. ab ali-
quo vetere grammatico observatum esse video, qui
scripsit ἴσας, τὸ. M. du S.

78. Τάμιν] Hoc Herodotus amat; vid. L. IV. J. F. R.

88. Ἱερὰ] Anne ὑπὲρ ut Herodotus L. IV. Sed quia
te ambiguum foret, an pro ἑ valeat, nihil muto.

J. F. R.

90. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερῶν ἀέμβον] Observato se-
ptem dierum numero, M. ἑπτὰ ἡμερῶν ἀέμβον. novem
dierum numero.

J. G. G.

Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ &c.] Primo ἑπτὰ praestare credo
τῷ ἱερῷ, ob sacrum numerum septenarium. De in-
terones ποίεω vclim, ut φυλάττω τῷ, et si canone ali-

quem significat, ut fugias, veluti φυλάττω τὸ δόλωρ
Aelian. l. 5. & φυλάττω ἀπορῶν XIV. 19. vitare in-
decora, & Aesop. fab. 23. ταῦτα φύγω ὅ φυλάττω
χρῆ. Et fab. 86. f. Et Aesop. fab. XXI. 25. Item φυ-
λάττω ἀμαρτίας Plutarch. Cat. Maj. p. 341. B. ita
φυλάττω ἡμῶν esse observare, exspectare, ut obsec-
cum. Long. Pass. III. 98. Ed. Jungerm. τὴν πρὸς αὐτὸν
πρὸς ἀμύληται φυλάττω, & observata, carere passio-
ne. Et L. IV. p. 109. Ed. Moll. νότα δὲ φυλά-
ττω, quod & Lib. I. p. 5. Ed. Jung. habetur. Alciphro-
similiter 2. Ep. 1. fin. σὺ δὲ ἐπὶ μύμηστο φυλάττω τῷ
ἡμῶν τῷ δόλωρ. J. F. R.

97. Ἰρώταλον] Ita emendandum fuit, ut Dialectus po-
litas, & 106 c. 45. legitur.

M. du S.

9. Δι-

* δικαιοῦσι· ἡ ἢν ἀέκοντες ἄψαν), ἐναγέες
ἐκείνην τ' ἡμέρην εἰσί. τέρεκα ^b δὴ αὐτέοισι
σύννομοί τε εἰσι, ἡ ἐς τὰ οἰκῆια ἐσέρχον),
ἡ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμον).

Λέξω δὲ ἡ τ' ^c πανηγυρίων περὶ, τὰ
ἐκείνοι ποιήσας ἀνὴρ εὐτ' ἀν ἐς τ' ἱρὴν πό-
λιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲ ὁδὸν ἡ
ὄφρυας ἐξύρατο· μὲν δὲ ἱερούσας οἶν, τὰ μὲν
ἄλλα κρεωργεῖ τε ἡ εὐαχέει), τὸ δὲ νά-
κον χαμαὶ θέμεν), ἐπὶ τούτῳ ἐς γόνυ
ἐρείται, πόδας δὲ ἡ κεφαλὴν τῷ κτήνε-
ον ^d ἐπὶ τ' ἐωυτῷ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα
δὲ εὐχόμεν) αἰτέει, τ' μὲ παρῆσαν θυ-
σίην δέκεαζ· μέζω δὲ ἐσαυθὶς ὑπιοχέεται.
τελέσας δὲ ταῦτα, τ' κεφαλὴν ^e αὐτῷ τε
σέφε), ἡ τ' ἄλλων, ὁκόσοι τ' αὐτὴν ὁδὸν
ἀπικνέον). ἄρας δὲ ^f ἀπὸ τ' ἐωυτῷ ὁδοί-
25 πορεύει, ὑδασι τε ψυχροῖσι ^g χρεώμεν),
λατρῶν τε ἡ πόσι) εἰνεκα, ἡ ἐς πόμπαν
^h χαμοκοιτέων. ἡ γὰρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι ὅσιον,
πριν τῷ τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, ἡ ἐς τ' ἐωυτῷ
ἡ αὐτῷ ἀπικνέει).

Ἐν δὲ τῇ ἱρῇ πόλιν ἐκδέχεται μιν ἀνὴρ

fas putant : & si inviti attigerint, impiati
sunt illo die. Itaque cum illis habitant,
cubicula ingrediuntur, & plerumque pas-
cuntur humi.

55. Dicam autem de his etiam, qui ad
conventus hosce veniunt. Vir ubi Hiera-
polin primum venit, caput radit ac superci-
lia. Post sacrificata ove, reliquas carnes
concisas epulatur. Pelle autem humi strata,
genu in ea ponit, pedes & caput pecudis
suo capite suscipit : simul autem precibus
opetit, praesentem victimam recipiant, ma-
jorem pollicetur in posterum. His perfe-
ctis, & suum caput coronat & reliquo-
rum, qui eandem protectionem susceperunt.
Tum ablata iterum suo de capite, in viam
se dat, usus ad balnea pariter & potum
aqua frigida, humi semper decumbens : nec
enim lectum ante conscendere illi fas est,
quam ubi perfecto itinere domum re-
diit.

56. In ipsa Hierapoli excipit illum pu-
bli-

a δικαιοῦσι.] Ita longe plurimae & M. sed a recentiore manu. δικαιοῦσι J. & V2. b Δὲ] Δὲ male M. & Fl. c Πάνην.] Omissum πρὶ post πανηγ. in Edd. addidit Solan. d Ἐκείνοι] Ἐκείνη M. e Αὐτοῦ] An ἰου-
στοῦ. f Ἀπὸ.] Ἐπὶ. ἰσως L. male. g Χρεώμεν) Χρεώμεν M. & El. h Χαμοκοιτέων] Χαμοκοιτέων El. Sed
vulgatum tuctur M. i Αὐτῷ] Recte B1. 2. Fl. & M. Αὐτῷ J. Ald. V2. Fr. H. P. S. male.

9. δικαιοῦσι.] Sic V2. M. & reliquae δικαιοῦσι.

M. du S.

δικαιοῦσι.] Hoc verum, etsi nec alterum impro-
bum. Vid. satis testimoniorum ex Herodoto adferen-
tem Maist. de Dial. p. 212.

J. F. R.

13. Πρὶ] Ego hanc voculam, quae in omnibus decet,
cum sententia postularet, inserui.

M. du S.

26. Ἰδαί τε ψυχροῖσι χρ. λατρῶν τε ἡ π.] Cl. Haverk.
ad Joseph. T. 2. p. 162. pr. ubi legimus : ἕως λα-
λοῦνται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὑδασι, haec Luciani conferri
iussit. Sed non solum locutio convenit; verum &
ritus quidam Esseniae sectae, ceterorumque Judaeorum
eo libro ab Josepho describuntur, quos & Lucianus
tangit, & quorum vestigia quaedam vel in templo il-
lo Syriaco invenit, vel exiit.

J. F. R.

Ibid. Χρεώμεν) In M. χρεώμεν, sed a recentiore
manu est littera χ, unde constat primo scriptum fuisse
χρεώμεν.

M. du S.

28. Χαμοκοιτέων] Florentinae lectionem veram sus-
picor, & licet in aliis compositis saepe α in ο mi-

gret, & vicissim, tamen hic diphthongum α ser-
vandam arbitror, quia in ceteris compositis manet,
ut χαμαίεσσι, χαμαιογῶν, χαμαιοκλῶν & pluribus
aliis, unde merito dubitat Steph. num in Hesychio,
qui χαμόκοιτο cum α scribit, non etiam χαμαίκοι-
το sit scribendum.

J. F. R.

30. Αὐτῷ] Ita recte M. Fl. & B2. Nam Fr. hic cum
reliquis aberrat.

M. du S.

33. Καὶ τοῦ πατρός οἶκος δικοῦται] Mirifice inter-
pretes, quorum prior ex quod ex patria cuiusque ve-
nit, id demum apud se recipit, citerior atque hoc e pa-
triam domi recipiunt. Imo atque id ab patribus, ma-
ioribus, in domibus & familiis suis retinent. Tesserā il-
la & conjunctio hospitalis ab patre propagatur in fi-
lium & ab hoc exercetur conservaturque. Neque sa-
ne mox dicerem sumptis libamentis ἐπισπῶσαι, sed da-
tis & fufis libamentis.

J. G.

Καὶ τοῦ πατρός οἶκος δικοῦται] Non persuadet mihi
Grozovius, οἶκος δικοῦσθαι significare in familia sua retine-
re. Est sine dubio οἶκος δικοῦσθαι opus hospitis, qui do-
mum

hospes ignotum ; certi enim uniuscujusque civitatis ibi sunt hospites , & pro patria quemque sua domi recipiunt. Vocantur hi ab Assyriis Doctores , quod omnia illos *solemnia* docent.

57. Mactant vero non in ipso templo , sed cum statuit ad altare victimam , ac libavit , viventem reducit domum , atque apud se mactat , ac preces fundit.

58. Est autem alius quoque sacrificii modus , *nimirum* iste : Vittatas hostias vivas de vestibulo praecipitant , quae dejectae ipso casu moriuntur. Quidam suos ipsorum liberos inde dejiciunt , non similiter ut pecudes , sed intrusos in culeum manu deturbant , simul maledicta in eos ingerunt , cum dicant , non suos esse liberos , sed boves.

59. Puncturis se notant omnes , alii in manibus , in cervicibus alii , atque hinc est , quod Assyrii omnes ferunt stigmata.

60. Faciunt etiam aliud quiddam , solis inter Graecos consentientes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant , explicabo. Troezenii virginibus adolescentibusque le-

ξεινοδόκῃ ἀγνοέοντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὦν ἐκάτης πόλις αὐτοῖσι ξεινοδοκοὶ εἰσὶ καὶ τὸδε παρόθεν οἴκοι δέχονται. καλέοντι δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἷδε διδάσκαλοι , ὅτι σφίσι πάντα ὑπηγέοντι.

Οὐκοῦν δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ ἀλλ' ἐπεὶ ἡ ὄψις τῷ βομῷ τὸ ἱρήιον , ὅπισθεϊσας , αὐτοῖς ἀγνοεῖν ζῶν ἐς τὰ οἰκήσια φέρονται κατ' ἐαυτὸν δύει τε , καὶ εὐχεῖται.

Ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλης δυσίης τρόπος τοιόσδε ἑτέφαντες τὰ ἱρήια ζῶντα , ἐκ τῆς προπυλαίων ἀπῆλθον , τὰ δὲ καθενυχθέντα ἡγήσασιν· ἐνίοι δὲ καὶ παῖδας ἐαυτοῦ σφεντέουσαν ἀπῆλθον , οὐκ ὁμοίως τοῖς κτήνεσι , ἀλλ' ἐς τὴν ἑνθέρμην , χειρὶ κατὰ γαστήρα , ἅμα δὲ αὐτοῖσι ἐπιχερσόμενοι , λέγουσι ὅτι οὐ παῖδες ἀλλὰ βόες εἰσὶ.

Στίζοντι δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρπὸν , οἱ δὲ ἐς αὐχέναν . καὶ ὑπὸ τῷδε ἅπαντες Ἀσσυριοὶ στυγμάλῃ φορέουσι.

Ποιεῖσι δὲ καὶ ἄλλο , μένουσι Ἑλλήνων Τροϊζηνίοισι ὁμολογέοντες . λέξω δὲ καὶ τὰ καὶ οἱ ποιεῖσι . Τροϊζηνιοὶ τῇσι παρθένοισι , καὶ

k τὸδε] Sic Edd. & M. τὸδε L. l αὐτοῖς] Bene B1. 2. & M. αὐτοῖς male Fl. cum reliquis. m ζῶντι] Ζῶν cum puncto subscr. W. Et mox ζῶν eod. mod. n ἑτέφαντες] ἑτέφαντες Fl. Vulgatum probat M. o καθενυχθέντα] Et sic Fl. cum cett. p ὁμήσασιν] Πύπασιν ὁμήσασιν Edd. vulgo praeter Fl. quae πύπασιν cum Cod. W. omittit. q ἑς ἐν τῷ] Hoc recte exhibent B1. Fr. P. S. & M. ἑς ἐν τῷ junctim Ald. f. H. ἑς ἐν τῷ Fl. male. r καὶ οἱ] Ita Ald. Fl. P. H. S. Nisi quod τὰ , καὶ οἱ pleraeque. Eκείνοι minus recte f. V2. M.

num suam aliquem recipit. Itaque τὸδε παρόθεν significare puto , *quidquid est ex illa patria* , quae ipsis assignata est.

49. Στίζονται] Imo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obtinet. Omnes enim , qui terram sanctam invadunt Christiani , stigmata referunt , hic servatoris in cruce pendentis , ille sepulchri , alius alterius alicujus rei itidem sacrae. Quae superstitione non ridicula tantum , sed cum summo dolore conjuncta , quandoque etiam non sine ipsius vitae periculo est. In balneis itaque aliquando videas , quorum corpora tota sacris illis figuris cooperta sunt ; quoque plura stigmata gerunt , tanto sanctiores habentur : sancto enim titulo omnes decorant qui vel tantillum ridiculo isto sacro initiati sunt ; sed longe facilius corpori notae inuruntur , quam , quae vera sanctitas est , animi maculae abstergantur.

Μ. du S. Στίζονται] Ut ii qui hodie Hierosolymam cunt.

M. V. La Croze.

Ibid. Καρπὸν] De carpis , manuum partibus hic sermonem esse , perspicuum est ; sed quia καρπὸς etiam fructus , deceptus est Augustinus , verba Psalmi 128. 2. τοὺς πόδας τῶν καρπῶν σου φάγεται , reddens : *Labores fructuum tuorum manducabis* , quum sit : *Labore manuum tuarum vescitor* , bene observante Gataker , in Cinn. p. m. 245.

54. καὶ οἱ] Bene , pro καὶ οἱ , v. supra , c. 16. f. F. R. Ibid. τῇσι παρθένοισι] Leg. Jul. Pollux. libr. 3. Demosthenis Encomium quod sequitur non esse Luciani , jam monui praefat. ad Lectorem : satis prodit stylus , attamen Thomas Magister in ταῖς ἐκλογαῖς Ἀπρίου , in dictione ἐπιδορμῇ citat locum hujus encomii , ut Lucianum . atque etiam quidam dubitarunt an tractatus de Dea Syria esset Luciani.

τῇσι παρθένοισι , καὶ τοῖσι κήδεσσι] Si ridere Ionismos in animo habuisset frequenter repetendo ingratas illas in terminationes , sive perperuos σι , σι , σι , sibi , potuisset & in hoc imitari Herodotum septies ita jun-

ἡ τοῖσι ἡθίοισι νόμον ἐποιήσαντο, μή^a μιν^b 55gem posuere, ne aliter contrahant nuptias, ἄλλως γάμον ἶναι, πρὶν Ἰππολύτῳ κόμας κείρας. ἡ ὧδε ποιήσιν τῷτο ἡ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίγνεται. οἱ μὲν νεῖται τῇ γενέσει ἀπάρχον. τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱρῶς ἐκ γενετῆς ἀπῖασιν. τὼς ἐπεὶ ἐν τῷ ἱρῷ^c δόξω^d γένων, τάμνσιν τε, ἡ ἐς ἄγεια καὶ ἀβέντες, οἱ μὲν ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν τῷ ἱρῷ, προσηλώσαντες ἀπῖασιν, ἑπιγράφαντες ἕκαστοι τὰ ὀνόματα. τῷτο καὶ ἐγὼ ἐτι νέ^e ὦν, ἐπετέλεσα. ἡ ἐτι μὲν ἐν τῷ^f δόξω^d καὶ ὁ πλοκάμ^g, ἡ τὸ ὄνομα.

quam comas Hippolyto posuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Juvenes mentorum ibi primitias ponunt. Submittunt autem adolescentibus sacros a natiuitate inde cincinnos : quos in templo ipso defectos in vasculis deponunt alii quidem argenteis, multi vero aureis, iisque in templo fixis, inscripto suo quisque nomine, discedunt. Hoc ego etiam adolescens feci, seditque adhuc in templo cincinnus pariter meus atque nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ. DEMOSTHENIS LAUDATIO.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ. LYCINUS ET THERSAGORAS.

BΑΔΙΖΟΝΤΙ ΜΟΙ ΧΥ^a Τ^b ΣΟΑΝ, ^c Τ^d ΕΝΤΕΥ^e ΔΕΝ ΕΞΙΟΝΤΩΙ ΕΝ ΔΕΙΞΕΡΑ, ^f ΕΚΤΗΣ ΕΠΙ^g **I** Nambulanti mihi in porticu, in sinistro ex-

a Μω] Μω Pell. b Τὸ ὄνομα] Ita Ionice W. Τούτομα Edd. Το' ὄνομα Fl. c Τῷ] Τῷ adscript. marg. B1.

ΔΗΜ.] Οὗτ^g ὁ λόγ^g ἐστὶ τ^g τῷ Λυκινῷ ὅτι καὶ ἀγγυάας G.

jungentem p. 262. D. τοῖσιν ἐν τοῖσι αὐτοῖσι τόποις καὶ οἰκισμένοι εἰσι τοῖσι. Et p. 264. f. & c. J. F. R.

56. Γάμον ἶναι] Pro πρὸς vel εἰς γάμον. ut ἰδόντας τὸ ἱερὸν, Pausan. p. 259. 9. Ed. Fr. referente Maistr. p. 74. Sic ἱερῶς κλισίῃ, Homero familiare, recte observante L. Bos de Ell. p. 268. quod tamen in verbo ἱερῶν ei nondum concedo ; nam cum ὁ ἱερῶν Homerus ait, & ἱερῶν ἱνυάδο significat, potest quæmentumque ἱνυάδα etiam sine ulla ellipsi exponi. J. F. R.

58. Πόλι] Qui delicias Ionicas amat, πόλις scriberet ; ita enim ablat. sive dativ. formatur Herodot. Vid. L. VI. 383. A. (Ed. Steph.) item 389. A. & IX. 589. B. & c. aut saltem πόλιν corrigeret. Sed quia πόλις perpetuo in hoc Dial. ut c. 1. 10. 13. 21. ac 22. & c. nihil mutavi, etsi scribarum vitium puto. J. F. R.

59. Τοῖσι δὲ νέοισι] Mallem αἱ δὲ παρθέναι, vel quod ad scripturam magis accedit, τῇσι δὲ παρθέναι, nam de Virginibus antea dixerat ; nisi mox a se id præstitum narraret. Vid. Theophr. Char. 21. M. du S.

ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΓΚ.] Stylus hujus libelli a Luciani lepore, gratia & perspicuitate longe abest ; Sophistamque potius olere videtur. Kust. Luciani si genuinus foetus censendus hic libellus, a juniore scriptum esse, & ante XXX. ætatis annum crediderim. Sed suppositivus est. Vid. notas ad c. 24. NB. Edidit cum

notis in suo Demosthene Wolfius.

ΔΗΜ. ΕΓΚ.] Esse non videtur Luciani, sed alicujus Lucianum κακεζωλοῦντος.

Th. M. ΔΗΜ. ΕΓΚ.] Si Lucianus auctor est hujus libelli, quod in neutram partem facile confici arbitror ; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugæ vel poeticas vel solutæ orationis agentes. Altera pars autem, quæ ex Macedonicis deprompta commentariis fingitur, digna Luciano, & maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud & plus fere quam Sophisticum dicendi genus, quod movit Marcilium, ut Luciani esse negaret, itemque quod Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti, condiscipulorum forte suorum, auditor fuisse dicitur Demosthenes ; hæc, inquam, non imputanda sunt auctori, non magis, quam quæ in aliis id genus libellis ex alia persona dicuntur. Quia veniam etiam ab æquis lectoribus spero, si interpretatio nostra quibusdam locis parum candida & facilis videatur, quippe quæ, quantum ejus fieri potest, etiam dictionem & formam exempli sui referre debeat. J. M. G.

ΔΗΜ. ΕΓΚ.] Διαιρητὴν indigna Luciano, scripta Alexandriæ. Vid. c. 8. 9. 24. 25. & c. Ad stilum Plutarchi mihi valde accedere videtur. M. P. La Croze.

ΔΗΜ. ΕΓΚ.] Communi doctorum consensu non cre-

ante meridiem, obviam sit Therſagoras. For-
te quidam veſtrum hominem noverint. Par-
vus eſt, vulvurino naſo, ſubalbidus, habitus
virili. Igitur accedentem adhuc conſpicatus,
Heus, inquam, Therſagora Poëta, quor-
ſum ergo, & unde? THERS. Domo,
inquit, huc. LYC. Utrum, inquam, am-
bulaturus? THERS. Scilicet, inquit, & illo
opus habeo. Cum enim intempeſta nocte
ſurrexiſſem, viſum eſt natalem Home-
ri poëtices quibusdam primitiis honorare.
LYC. Praeclare tu quidem, inquam, qui
iſta educationis nutritioniſque illi prae-
mia ſolvas. THERS. Inde igitur, inquit, cum
incepiſſem, imprudens ad hoc meridiei us-
que delapſus ſum. Quod ergo dixi, opus
mihi eſt ambulato.

2. Verum multo prius, ait, precibus
adoraturus iſtum venio, manu autem mon-
ſtrabat Homerum: nempe noſtis illum ad dex-

τέρα, ſμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θεραγό-
ρας εὐετυγχανί. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν
ᾤκισαν; σμικρὸς τίς ἐſτί, γρυπὸς, ὑπό-
λευκος, ἀνδρικός ἢ φύσιν. ἰδὼν ἔν αὐτῷ
ἔτι προσιόντα, Θεραγόρας, ἔφη, ὦ ποιη-
τῆς, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν; ΘΕΡΣ. Οἴκοθεν,
ἦδ' ὅς, ἐνταῦθα. ΛΥΚ. Πότερον δ' ἢν δ'
οὐ γὰρ, ἀμφαδίω; ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μ',
ἔφη, καὶ τῷδε δρόμῳ ἀπὸ γὰρ ταῦτα
ἔφυκα ἐξαναſτάς, ἔδοξέ μοι χρῆναι
τοῖς Ὀμήρῳ γυνεθλίας τῷ ποιητικῷ ἀπάρ-
ξασθαι. ΛΥΚ. Καλῶς γε σὺ ποιεῖς, ἔφη,
καὶ τὰ τροφεῖα τῷ παιδείας ἐκείνῳ τίτουν.
ΘΕΡΣ. Ἐκείθεν ἔνδεξιόν μου, ἦδ' ὅς,
ἔλαβον ἐμαυτὸν, εἰς τῷδε τῷ μεσημβρίας
ἐκπαισῶν. ὅπως ἔν, ἔφη, δεῖ μὲν μοι καὶ τῷ
εὐεπιάτῃ.

Πολὺ μῦθ' αὖ πρότερον, ἔφη, προσευκῶν
τῷδε δρόμῳ ἦκα, τῇ χειρὶ τῷ Ὀμηρον
ἐπιδείξας. ἵτε δὴ πῶς τῷ ἐν δεξιᾷ τῷ
Πτο-

ὁ γὰρ τοῖ] Omittit γὰρ τοῖ Th. Mag. V. ἀπὸ. ο
Τούτῳ Πτολεμαίῳ Graev. Cod.

Ἐδεξ] Ἐδεξα marg. B. male. f τῷ τῷ Πτολεμαίῳ]

10. Ἀμέλει μ'] Ἀπὸ τῷ πάντως. V.
20. Πολὺ μῦθ' αὖ πρότερον] Ἡ πλεονάζουσα φράσις αὖ-
τῇ συνήθης Ἀττικῇ, καὶ ποτὶ μ', ὡς λέγει πρῶτον προσώπου

ἀμφαδικῶς, ποτὶ δὲ, ὡς λέγει τρίτον ἀφ' ἡγησιακῶς, ὅπως
πολὺ ὡς Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ ἐν τῷ V.

creditor ab Luciano compositum; & revera stylus ad-
fectione plenus & rudis valde differens a Luciani
charactere justam dat suspicionis causam &c. Vid.
Misc. Obs. Maji & Jun. 1733. p. 368. Nomina personar.
Graecis addidi, quae Gesn. versionem inferuerat. J. F. R.
1. Βαδίζοντί μοι] Luciani non videtur. F. G.
2. Ἐκτὸς ἐπὶ δέκα] Eo die mensis Pyanepſionis ob-
ſiſſe Demosthenem, auctor eſt Plut. sub fin. ejus vitae
p. 1576, 2. V. Dem. 164. 1. M. du S.
Ibid. Τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέκα] Cum mensem non nomi-
net, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demosthe-
nis colligas. Et lusi, credo, auctor in hoc etiam,
quod natalem inducit celebrantes poëtae & oratoris
maximi, cum de neutro aliquid constaret. J. M. G.
3. Θεραγόρας] Quis hic sit nescio. Poëtam fuisse
mox audies. Ad nos aliunde ejus fama non perve-
nit. M. du S.
7. Θεραγόρας] Adjecerat Cl. Hemst. videndum L.
Bos ad Evang. Luc. XVIII. 13. ubi cum itidem nomi-
nativus legatur, ὁ θεὸς, ἰδωδῆντι μοι, post exempla
alia etiam hoc Luciani adfert, addens: „ Neque ta-
men Atticismum hunc animadvertit Luciani Inter-

„ pres h. l. quando reddidit: Hic Therſagoras poëta eſt.
„ Debat: Therſagora poëta, quoniam, & unde? At
Cl. Gesn. vel sine hac admonitione pristinum errorem
jam correxit. Conf. Bis Accus. c. 20. f. & 33. pr. Adde,
ſi vis, Aſop. F. 129. f. τῷ ἰδιώτηρας, φιλῶ; J. F. R.
13. Ὀμήρῳ γυνεθλίας] A quo oraculo edocti natalitia
Homeri, & quando celebrari coepta ſint, alii do-
ceant. M. du S.
18. Ὅπως ἔν ἔφην. δι' ἡμῶν μοι & τῷ εὐεπιάτῃ] Sal-
turiensis interpres accipit, ac ſi mutetur persona, &
quum antea loquutus fuerit Therſagoras, nunc inci-
piat Lucianus: unde voculam καὶ hic praecipue effica-
cem omittit in versione, quam vides eſſe: Ego vero,
ut dixi, deambulatione opus habeo. Hanc ſententiam
admiſit ab Melanchthone, qui prorsus eodem modo
Tum ego: Et mihi opus eſt deambulatione. Sed profe-
cto non ita eſt, & continuatur persona Therſagorae,
qui quum ante jam dixerat de ambulando καὶ τούτῳ δι-
μῶς, id nunc repetit dicens, Quod igitur dicebam;
etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem
prius, aſebat, venio hunc ſalutare optans. J. G.
22. ἵτε δὴ πῶς τῷ] Vid. Plut. 1557, 1. Erat etiam in
Q99 2 Ce-

Πτολεμαίων νεώ, ἡ καθιδυμένη τὰς κόμας. προσερῶν τε ἐν αὐτὸν ἀφικόμεν, ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἀφθόνων μελαδιδόναι ἡ ἐπ' ὧν. 2
 ΔΥΚ. Εἴ γάρ, ἔφη, ἐν εὐχαῖς τὰ πρᾶγμα εἶη. πάλαι γὰρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δοκῶ ἡ Δημοσθένην, ὅππῃ- 3
 θησαί τι πρὸς ἡ αὐτῷ γενέθλιον. εἰ ἐν ἡμῖν ἐπαρκέσσι τὸ εὐχεσθαι, συμβεβηλομένη ἂν σοι. 3
 παῖδον γὰρ ἡμῖν τὸ Ἑρμαῖον. ΘΕΡΣ. Ἐγὼ δὲ, ἔφη, καὶ τῷ νύκτωρ τε καὶ τήμερον πο- 4
 στοιημένον, δοκῶ μοι ἡ εὐροίας ἡ Ὀμη- 5
 ρον ἐπιγράψασθαι. Δείκω γὰρ πως καὶ μαλ- 6
 ικῶς εἰς ἡ ποιήσιν ἐξεβακχεύθην· κρινεῖς δ' 35
 αὐτὸς. ὅππῃ γὰρ τοι τῇ τὸ γραμ- 7
 ματεῖον ὡσηγόμεν, εἰ ἄρα τῷ ὁλοῦν 8
 ἀγοῇ ἡ ἐταίρων ὡετύχοιμι. δοκεῖς ἔν 9
 μοι ἐν καλῷ οὐ ἡ ὁλοῦς εἶναι.

ΔΥΚ. Μακάριος γὰρ εἶ, ἡν δ' ἐγὼ, καὶ 40

nam aedis Ptolemaeorum, illum demissis co-
 mis. Hunc ergo adoraturus veni, inquit,
 & rogaturus, ut copiosa mihi carmina im-
 pertiat. LYC. Si quidem, inquam, in-
 precibus ipsae res inessent, olim sane De-
 mostheni negotium facessiturus mihi vi-
 deor, ut ad suum mihi natalem obendum
 opis aliquid conferat. Quare si precari fa-
 otis esset, socium me tibi adjungerem: com-
 mune nobis munus contingeret. THERS.
 Equidem, inquit, eorum, quae vel nocte
 vel interdiu feci, adfluentem facile uberta-
 tem ad Homerum auctorem jure referre mi-
 hi videor. Divinitus enim quodammodo,
 & vatis instar velut Bacchico instinctu ad
 carmen incitatus sum. Judicabis ipse. Con-
 sulto enim hunc libellum mecum detuli, si
 forte in sodalium aliquem otiosum incidere-
 m. Videris ergo mihi pulchre otium habere.

3. LYC. Nempe tu beatus es, inquam,
 idem.

a. Δημοσθένην] Nihil variare Edd. notat Solan. b. Εὐροίας] Sic Fl. & ex ea marg. At. Εὐροίας Ald. 2. Εὐ-
 ροίας cett. quod rejecimus. c. Γραμματεῖον] Γραμματίον Fl.

37. Ἑρμαῖον] Ἑρμαῖον λέγεται τὸ ὕψωμα παράγουσαι
 διὰ τοῦ Ἑρμῆος, Ἑρμαῖον δ' Ἑρμαῖον. εἰ γὰρ παλαιὸν τὸ
 Ἑρμῆος ὡς ἴφρονι τὸ ὄντος ὡς τὰς ὁδοὺς ἔγραφον. ἄρα καὶ εἰ

τὸ ὕψωμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ τὰς αὐτῆς (1) τὸ Ἑρμῆος ἀν-
 τίστοιχον, καὶ διὰ τοῦ Ἑρμῆος (2) παρανόμαζον Ἑρμαῖον καὶ Ἑρ-
 μαῖον. V.

(1) Τὸ Ἑρμῆος] Ex C. hoc insertum. Aberat ab V.

(2) Παρανόμαζον] Παρανομάζον Edit. Emendavit M. du S.

Ceramico statua intra urbem, quam a Polyuicio fa-
 ctam tradit Plut. in ejus vita. Mourf. Ath. Att. 23.
 AG. IV. 974. M. du S.

Ibid. Τὸν ἐν δεξιᾷ τῷ Πτολεμαίων νεώ] Hunc in tem-
 plo Ptolemaei ad dextram collocatum esse. Mff. τοῦτον
 Πτολεμαίων νεώ. lego. Τὸν ἐν δεξιᾷ τῷ Πτολεμαίων νεώ,
 ut & legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem
 Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor est
 Aelianus Var. Hist. XIII, 22. J. G. G.

Ibid. Τὸν Πτολεμαίων νεώ] Templi Homero a Phi-
 lopatore Ptolemaeo structi mentio est apud Aelian. V.
 H. 13, 22. quod Alexandreae collocat, nescio quam
 bene, Marshamus in Can. Chron. p. 441. An illud
 idem templum hic signari dicemus, & scenam dialo-
 gi esse in Aegypti Alexandria? Nolim sane hoc solo
 argumento: cum praesertim Ptolemaei Gymnasium in
 ipsis Athenis Atticis inveniam. Pausan. l. I. p. 29, 31.
 J. M. G.

Ibid. Τὸν Πτολεμαίων νεώ, ἡ καθιδυμένη τὰς κόμας]
 Homerus comatus. F. G.

28. Δημοσθένην] Solanus non semel dubitasse vide-
 tur Δημοσθένην an Δημοσθένην rectius ederet. In para-
 digmatibus quidem grammaticis accusativus formatur

Δημοσθένην. Sed saepius apud Nostrum Δημοσθένην: ut
 supra bis-ter vidimus, ac mox rursus. Et sic ap. Ae-
 schin. frequentius accusat. in n. terminatur quam in u.
 Vid. ejus Orat. contra Ctesiphontem p. 420. D. Edit.
 Parisi. Et 437. A. & D. Item 436. B. & E. 438. A. & C.
 Et ipsam Demosth. de Corona p. 481. D. Δημοσθένην ta-
 men ibid. p. 451. B. & 467. B. Conf. quae Tom. I.
 ad Scholiast. dixi. Item T. II. p. 280. v. Ἀπρ. Rur-
 sus quae ad Scholiast. Eunuch. Schol. 5. ubi Ἀριστο-
 λην quoque Laërtio utilitarius esse quam Ἀριστοτέλην,
 notavi, etiam Διογένη, Σακράτη & similia occurrunt
 ibidem. Ἀριστοφάνην vero Bis Accus. c. 33. ubi Fl. ta-
 men Ἀριστοφάνην. Sed quid tricamur in iis quae utro-
 vis more formantur? Notavimus tamen, ut alii edi-
 tores deinde non nimis solliciti sint in hoc nominum
 genere. J. F. R.

30. Συμβεβηλομένη ἂν σοι] Legendum puto συμβε-
 βηλομένη. Certe hoc interpretatus sum. J. M. G.

33. Τῆς εὐροίας ἡ Ὀμηρον ἐπιγρ.] Sic omnino legen-
 dum ex Aldina editione, quamquam vitiose ibi εὐ-
 ροίας. Homero se debere ait, quod sponte sua car-
 men numeros venisset ad aptos, & flumen quasi bo-
 norum versuum licuisset effundere. J. M. G.

37. Εἰ

idemque tibi usu venit, quod ei qui curriculo vicerat, qui jam pulvere abluto, & reliquo se spectaculo oblectans, fabellas habere cum palaestrâ cogitabat, quo tempore jam jam vocandi ad certamen luctatores 45 videbantur: at ille, *Verum*, inquit, *in carceribus non haberes fabulas*. Sic tu mihi videris poëticae curriculi victor, illudere homini fortunam arenae vehementer eximifcenti. THERS. Iste ridens, Nempe, in- 50 quit, tanquam difficile quiddam acturo.

4. LYC. Forte enim, *inquam*, minoris tibi Demosthenes, quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis *argumentum* videtur. Itaque multum tibi places Homero laudato: mihi vero Demosthenes *laudandus* parvum quiddam & nihil est. THERS. Calumniaris, *inquit*: nolim ego in contentionem vocare heroes, etsi. magis

τῶποντας τὸ τῷ τ' δόλιχον γενικηκὸς τ', ὅς
 ἦδη λευμὸς τ' κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τ'
 θᾶς ψυχαγωγῶμεν μυθολογεῖν πρὸς τ'
 παλαιστὴν δεικνύτο, ὅτι δόξον κληθεῖσα
 τ' πάλης ἔσσης. ὁ δ', Ἄλλ' ὅτι τ' βαλβί-
 δος αὖ ἐμυθολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δὴ μοι
 δοκεῖς γενικηκὸς τ' δόλιχον τ' ἐπῶν, ἐντυ-
 φᾶν ἀνδρὶ μάλα δὴ κατορρώδοντι τ' τῷ
 σταδίῳ τύχην. ΘΕΡΣ. Καὶ ὅς γελάσας,
 ὡς δὴ· σοι τί τῷ σπόρων εἶπεν ἐργασό-
 μεν.

ΛΥΚ. Ἰσως γὰρ, ἔφη, ὁ Δημοῶντης ἐλάτῃον· ἢ καὶ Ὁμηρον εἶναι σοι λόγος· καθαφαίνε· καὶ σὺ μὲν μέγα Φρονεῖς, Ὁμηρον ἐπαίνεσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δημοῶντης σμικρὸν, καὶ τὸ μηδέν; ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. Ἀφασιάσομαι· δὲ ὅσα ἀντὶς ἦρας, εἰ

δ 'Επιδέξου] Rescriptum ex L. 'Επιδέξου Edd. : Σοι] Σὺ L. & Fl. Vulgatum tenent cett.

41. τῷ τ' δολιχόν] Δύναται· καὶ, τῷ τ' δολιχόν νηρικῆς
 (3) καὶ τῷ τ' δολιχόν νηρικῆτος· ἂν· ἰππὶ τῷ ἐξαι-
 τήσῃ τ' ἄρῃν ὑποέλλειν· ἰδῶσιν· Ἀττικοί, ἢ τ' δύ-
 αίνωκα παρὰ ἑλῶς, συνπακούεται ᾧ τὸ λαίον. εἰ μὲν
 γὰρ τῷ· εἰ, λαίον· τὸ τῷ, καὶ ἔστι ἔτας, καὶ πικρῶς τὸ τῷ
 νηρικῆτος· (4) τ' δολιχόν, συνπακούεται ᾧ τὸ τῷ, ὃ καὶ
 φραυλῆτος· εἰ (5) δὲ τὸ τ' δολιχόν εἴν, (6) ἑλλίψης τὸ τ' γ-
 νηικῆς ἄρῃν συνπακούειν ἑτάς, καὶ πικρῶς τὸ τ' γ-
 νηικῆτος· τ' δολιχόν· ἐγκρίτως τοῦ δι' εἶναι τοῦτο τῷ πρῶ-

τῶν, καὶ οἱ φίλοι Ἀθηναῖοι τῷ ἄρθρῳ ἑλλειπίζοντας τὰς
πτώσεσι προφίρεισθαι, αὐτοὶ δ' ἀφικόμενοι φασὶ πρὸς βασι-
λέα, καὶ προσήλθαι βασιλεῖ. V.

[*ibid.* Δόλιχον] Δόλιχον ὄνομα δρόμου ὅσπερ εἰς (8) ἐκτὸν στάδιον. (9) ἰταῦθ' Ὅμηρος συγχαίρει· Δημοδοκῶν. καὶ δίκτυον μωγίσηι εἰς (10) ῥήτορα χάριν, καὶ τ' βίον δι' σιμωνίει Δημοσθένει, ὃν ἀφ' ἡλέει τοὺς ἐπαύεις εἰς Φεῖον. Γ.

43. Ψυχολογούμεν. Παραμυθούμε, τίρπον. V.

48. Κατορθώσῃτι] Φιδουμά, V.

(3) Καὶ τὰ τὸν δόλχον περιμενέτω. Quinque hæc absunt in C.

(4) Τὸν δὲ.] Δὲ τὸν δόλῃον V. Absunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox post ei recte inserunt Δὲ τὸ, quod in V. ibi deest.
M. du S.

(5) Δδ τδ] Admissi ex C. cum abesser in V. J. F. R.

(6) Ἑλλήνων Ἑλλήνων Edit. Emendavit M. de S.

(7) Τὴ τῆς] Τὸ αὐτὸ τῆς-*C.*

(8) 'Οκτώ] C. π'. quod ad verum propius accedit. M. de S.

(9) Ἐρραυθὸς Ὀμήρου] Confusa haec in V. ad vera sua verba retulimus. Carminē autem, ut & alibi fecitavit, argumentum Libelli exequitur. *M. du S.* Id est ad sequentia capituli quinti verba, *καὶ χαίρει* retulit, ubi ignitur eadem repetiit. *J. F. R.*

(10) Πύρρα] Πύρρας edita, & mox male συγμνίσ. Mutavit M. du S.

37: Εἰ ἄρα τῷ] Ἐγκλιτικῶς & Attice τῷ pro τῷ, ut infinita magis sit oratio. J. M. G.

40. Καὶ πείσοντας τὸ τῷ τ' ὀλίγοις νικηκότες. Vertitur: cui idem accidit ac illi, qui dolicho victoriam eff adeptus. Gur non? cui idem accidit ac illi, qui in stas dio viciis. Sic enima Latini loquuntur, qui ignorant vocem *dolichum*. Sic & statim εἰ οὐ δὲ μοι δοκῆς νικηκότες τ' ὀλίγοις τ' ἰσῶν, inepte vertitur, & tu certe mihi videris verborum dolicho devictus, cum sit vertendum, & tu mihi videris in carminum stadio viciisse. F.G.G.

44. Ἐπιδόξον κληθ. Barbare prorsus antea legebatur
ἐπιδόξον. L. Codex hanc scripturam suppediavit, ex
qua sensus jam aliquis erui potest, ex vulgata stul-
lus. M. de S.

50. 'Ως δὲ τοι] Δὲ τοι forsan.

Ὡς δὲ σοι.] Haec etiam impeditiora. L. quidem &
 Fl. οὐ; sed ne sic quidem satis explicita. *M. d. u. s.*
 Ὡς δὲ σοι — ἰππασμῶν.] Sic legendum arbitror,
 ut pendeat ab κατὰ ἰπποδύται. *F. M. G.*

55. Σμῆνος] Euphoniae causa legerem μικρὴ
7. F. R.

εἰ καὶ ὁ πλείων εἰμὶ ἢ γνώμῃ πρὸς Ὁμήρῳ
τετάχθαι. ΛΥΚ. Εὐγε, εἶπον, ἐμὲ δ'
οὐκ ἂν νομίζεις πρὸς τῷ Δημοσθένει;

Ἄλλ' ἐπεὶ γε μὴ ταύτῃ τ' λόγον ἀτι-
μάζεις καὶ τὴν ὑποθεσιν, δῆλον ὡς τ' ποιη-
τικὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, τὴν δὲ ῥητορικὴν λό-
γους καλαφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἰππεὺς πα-
ρὰ πεζοὺς ἐλαύνων. ΘΕΡΣ. Μὴ μανέιν, ὅ-
τι ταῦτά γε, καὶ εἰ πολλὰς δεινὰς μα-
νίας ὅτι τὰς ποιητικὰς ἴσσι θύρας. ΛΥΚ.
Δεῖ γὰρ τοι καὶ τοῖς καλαλογάδην, ἔφη,
ἐνθέν τινος ἐπιπνοίας, εἰ μέλλῃσι μὴ τα-
πεινοὶ Φανεῖα, καὶ Φαύλης Φροντίδου. ΘΕΡΣ.
Οἶδά τοι, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, καὶ
χαίρω πολλάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν,
καὶ τὰ Δημοσθένει ἐγγὺς τ' Ὁμήρῳ τιθείς.
οἷον λέγων τὸ σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὴν
ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβαρὲς, πρὸς τὰς

fert animus ab Homero stare. LYC. Euge, inquam : me vero non putas stare male a Demosthene?

5. Sed quando non hac parte orationem nostram spernis, ob argumentum; apparet nimirum, solam te poetice opus putare, oratoria vero opera contemnere simpliciter, equitis instar pedites praevertentis. THERS. Absit ut eo usque, inquit, insaniam, licet multo sane furore opus est ad poetice fores accedentibus. LYC. Quippe solutae etiam orationis scriptoribus, divino quodam afflatu opus est, si velint non humiles videri, & cura exili. THERS. Novi sane, inquit, & saepe juvat cum scriptorum solutae orationis aliorum tum Demosthenis, vehementiam verbi causa, amaritudinem, & divinum illum instinctum, cum iisdem Homeri virtutibus contendere; & illud Vixte meo.. conferre cum ebrietasibus

α Πλείων] Πλέον Fl. β Νομίζεις] Νομίζεις Fl.

58. Πρὸς Ὁμήρῳ] Πρὸς pro ὑπὲρ Antiqui utuntur. Exempla ex Demosthene addita in Urbano. Πρὸς Ὁμήρῳ. πρὸς τῷ Δημοσθένει τετάχθαι. G.

71. Καὶ χαίρω] Ἐσταυρὸς Ὁμήρῳ συγκρίναι Δημοσθένει,

58. Πλείων εἰμὶ] Ut supra saepe vidimus ἀλλ' εἰμὶ, totius sum in eo; ita hic potius sum, pro, magis eo inclino, usurpat.

Ibid. Πρὸς Ὁμήρῳ] Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiastes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum adlegat) quod non plane falsum; nempe quantum ὑπὲρ tum valet pro, quo sensu Oratoribus est frequens. Conf. supra T. I. Deor. Dial. XX. §. 3. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν ἔστι πρὸς ἑαυτοῦ λέγειν, quod accuratius Cl. Hemsterh. reddit, e te mea patet, ac Scholiasten Aristoph. leviter reprehendit. Quia πρὸς τινος λέγειν proprie est, ab aliquo dicere, ut ab aliquo stare, i. e. a parentibus alio-
cujus. Ita & hic τετάχθαι γνώμῃ πρὸς Ὁμήρῳ, erit: sententiam meam adungere partibus Homeri: metaphorice, copias meas adscribam ordinibus Homeri.

60. Πρὸς τῷ Δημοσθένει] Subaudi τετάχθαι.

61. Ἐπεὶ γε μὴ] An μὴ;

62. Κατὰ] Forlān καὶ;

75. Οἰνοβαρὲς] Hom. Il. A. 225.

76. Φιλίππου μὲν] Demosth. Ol. II. p. m. 16. C. α' δὲ τις σώφρων ἢ δικαίος ἔσται, τὸ κατὰ κρίματι ἀκραιότερον τῷ βίῳ, καὶ μὲν, καὶ καρδιακισμοῦ ἢ δυνάμει φέρειν, παρρησιασθῆναι ἢ ἐνδὺς εἶναι μᾶλλον τ' τσοῦτω.

Φιλίππου μὲν] Respicit ad Olynth. 2. p. 23. E. (edit. Wolf. 1604. f.) ubi τὸ κατὰ κρίματι ἀκραιότερον τῷ βίῳ

καὶ δύνανται μεγάλῳ εἰς ῥήτορα χάρις, καὶ τὸ βίον δὲ σιμῶναι Δημοσθένει, ὃν ἀλλότῳ τοῖς ἰσχυροῖς εἰσφέρειν. V.

75. Ἐνθουσιασμός] Ἐνθουσιασμός λέγεται, ὅταν ἡ ψυχή ἰλλήμῃ. V.

καὶ μὲν, καὶ καρδιακισμοῦ conjungit. Ibi Ὑρίαν. Καρδιακισμός ἐστὶν ἰσχυρὸς ἀρχαῖος καὶ ἀπαιτός. J. M. G.

77. Εἰς οἶκόν σου] Hom. Il. M. 243. Εἰς οἶκόν σου εἰς ἀμύνειν καὶ πᾶν. Idem Od. 496. — δ' οἱ αἰετὶς ἀμύνειν καὶ πᾶν τῶν Τριτάτων.

78. Δεῖ γὰρ τοῦ] Locus exstat in Or. pro Cor. p. m. 16a. A. quem ob praestantiam mox integrum exhibebimus ad πῶρος μὲν δεξ.

Δεῖ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ] Pro Coron. c. 28. Δεῖ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἐγγυμῶν μὲν ἅπαντι καὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα φέρει δὲ ὅ, τι αὐτὸς ὁ θεὸς ἀδελφὸν γαστρίῳ.

80. Ημεῖς μὲν] Hom. Il. H. 125.

82. Πηλίκον] Perleclis Ol. Phil. que & aliis multis, haec verba apud Demosth. nondum reperire valco. Liv. XXI. 53. Quantulum ingemiscant, inquit Sempromius, patres nostri, circa moenia Carthaginiensium bellare soliti, se videntes nos, progeniem suam, duos consules, consulari quo exorcismus, in media Italia paventes intra castra?

Πηλίκον ποτὶ συνέει] Orat. contra Aristocr. p. 759. med. Πηλίκον ποτὶ συνέειμαι ἂν οἱ ἀνδρες ἑαυτοὶ, οἱ ὑπὲρ δέξιν ἐλευθερίας ταλάντωσιν, καὶ πωλεῖν ἐκ πολλῶν ἔργων ὑπερμεγέθη καὶ καλὰ ἔργα, οἱ ἄρα αὐθιγόντο, ὅτι οὐκ ἔστιν ἡ πόλις εἰς ἀπὸ τῆς γῆρας ἐτάξιν προσέλκεται.

84. Τῶντα Πύθων] Dem. Or. pro cor. c. 43. p. m. 172.

has Philippi & salacionibus & lascivia: istud vero, Auspicium felix unum . . . cum illo, Oportet enim bonos viros spe bona subnixos . . . & illud:

Heu multum ploret Peleus, agitator equorum, cum isto:

Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro gloria & libertate mortem oppetivere? Confero autem etiam profuscentem illum Pythonem, cum Ulyssis verborum nivibus: atque illud:

Si liceat, senio procul, immortalibus esse, ad illud:

Extremum enim omnibus hominibus vitae mors est, etiam si in cavea quis conclusum se servet: & sexcenties illis contigit, ut in eadem cogitata incurrerent.

Φίλιππῳ μέγας, καὶ κορδακισμὸς, καὶ ἡ ἀσέλγεια· τὸ δ', εἰς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ, Δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας, τὰς ἀγαθὰς ὑποθεμῶν ἐλπίδας· καὶ τὸ·

80. Ἦκε μέγ' οἰμώξειε γέρον ἱππηλάτα Πηλεὺς, πρὸς τὸ·

Πηλίκον ποτὲ τενάξαιεν· ἂν οἱ ἄνδρες ἐκείνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. Ὡς δὲ καὶ τὴν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσεὺς νηφάδας τὴν λόγων, καὶ τὸ·

Εἰ μὲν μέλλομεν ἀγήρωτ' ἀθανάτω τε ἔσσειν, πρὸς τὸ·

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τῇ βίῃ θάνατος, καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθέριξας τηρῇ. καὶ ἐμυρία γεγονόσιν αὐθις αὐτοῖς ὅτε ταυτὸν τὴν ἀφροσύνης ἐπιδρομαί.

Ἡδὲ·

ε' A.] Deest in Fl. d' Eosia.] Ex Hom. l. d. rescripti ac divisi, pro Eosia, quod eod. versu jungebant Edd. e Mariani.] Bene J. F. Fr. P. & c. Κυρίως male Th. Mag. v. ἐπιδρομαί.

76. Κορδακισμὸς.] Κορδακισμὸς ὁ αἰχρὸς τῶν μίμων· ἴσως· V.

* Μίμων] Sic scripti, erat enim μῖμων nullo sensu, cum dissimilis nos doceat Κορδακισμὸς esse τὴν τῶν μίμων χαλκίαν καὶ

παύση. J. Clav. Scripsisse videtur μέμων. M. du S. Quidni ergo μῖμων? J. F. R.

172. A. ἰγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομίᾳ καὶ πολλῇ ῥέοντι καὶ ἡμῶν οὐκ ἔξω ἡδ' ἰσχυρότερον. Quem locum respicit & Philostr. p. 482. Ubi a Doctissimo interprete alio amandamur; unde factum etiam, ut phrasin mutatam voluerit, minus commode. M. du S.

ῥέοντα Πύθωνα.] De hoc Philippi oratore Dem. pro Cor. c. 84. Τότε ἰγὼ μὲν τῷ Πύθωνι, θρασυνομίᾳ & πολλῇ ῥέοντι καὶ ἡμῶν, οὐκ ἔξω, ἡδ' ἰσχυρότερον. J. M. G. 85. Ὀδυσ. νηφάδας.] Hom. Il. Γ. 222. Cetera vid. Il. M. 323. M. du S. Ex quo Lucianum etiam emendavi. J. F. R.

80. Πέρας μὲν.] Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις (εἴτι) τῇ βίῃ [εἰ] θάνατος. καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθέριξας τηρῇ. δὲ [δὲ] τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἐγχετοῦν μὲν ἅπασιν αἰετὶ τοῖς καλοῖς τῶν ἀγαθῶν προσκαλλομένους ἐλπίδα. Φέρει δ' ὅτι αὐτὸς ὁ θῆς διδῶν γυναικί. Omnibus enim hominibus vitae terminus est mors. Etiam si quis in cellula conclusum se tenuerit. Viros vero fortes honesta semper aggredi oportet, bona interim spe munus: quidquid vero Dii voluerint, generoso animo perferre. M. du S.

Πέρας μὲν.] Demosth. pro Coron. c. 28. Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῇ. Deinde statim illa quae modo dedimus, Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας π. τ. λ. Caeterum de οἰκίσκῳ Ulyssis observationem adscribere placet. Φασὶ τὸν ἑρμῆν εἶναι ὅταν καλεῖται παρ' Ἀττικαῖς. Λέγουσι γὰρ, ὅτι καὶ μεταβάλλῃ τις τὴν διαίτην, καὶ ἑρμῆς εἶναι νομίζεται,

ἀποβαίνειται πάντως, καὶ μὴ δικῆς ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅταν κρυπτόμενος. Itaque assensum vertimus. J. M. G.

Ibid. Θάνατος.] Demosth. de Cor. 28. qui ὁ θάνατος. M. du S.

90. Καὶ ἐν οἰκίσκῳ.] Utitur & Alciphron totidem verbis l. Ep. 25. nisi quod αὐτὸν tantum postponat, scribens: καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις καθέριξας αὐτὸν τηρῇ, ubi Bergl. bene „Sunt Demosthenis verba ex Orat. de Corona. „quae crebra allusione Auctorum quasi in proverbium abierunt. Mutuatus autem est hanc sententiam ex Homero Demosthenes, ut annotant Plutarch. de Poësi Homericæ — Lucian. in Enc. Demosthen. Et Clem. Alex. VI. Strom. ubi parallela colligit ex antiquis, & posterioribus scriptoribus. „Locus Homeri quem adumbravit Demosth. est Il. M. 322. cujus summa: Si post hoc bellum essemus immortales futuri, dissuaderem pugnam; sed quia mortales, le modis infat mors, pugnemus gloriose. Sed non satis constat argumentum, si post bellum reddas Homeri sententiam; nam post bellum, esset bello parato, quae minime distant verba Poëtae contrarium dicentis, nempe, — εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τοῖσι φυχόντες Αἰεὶ δὲ μέλλομεν ἀγήρωτ' ἀθανάτω τε ἔσσειν. Id est: quod si bello hoc evicato senii mortisque expertes essemus. J. F. R.

91. Μαρίας.] Locum laudat Thomas Mag. V. ἐπιδρομαί.

Ἡδόμεναι δὲ καὶ πάθῃ, καὶ ἀφαιρέσεις, καὶ τροπὰς λέξεως^a καὶ ἀμαυρώσεων, καὶ τὰς ἀφαιρέσεις τὸν χρόνον μεταβάλλας, καὶ τὰς ἐκ τῶν ὁμοτροπῶν ἐπανόδους, καὶ τὰς τῶν ὁμοβόλων σὺν τῷ χυμῷ γλαφυρότητας, καὶ τὸ τῷ τρόπῳ μισοδάρβανον πανήλαστον.

Καὶ μοι πολλάκις ἔδοξεν (ὅς γ' ἂν τὰ ληθὲς ἀποκρυφαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένους, ὃς τὴν παρρησίαν, ὡς φασιν, ἀναιμύνει, τῇ τῆς Ἀχαιῆς Ἀχαιίδας προσειπόντος. Ἀφαιρέσει δὲ τὸν πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληρῶν τραγωδίας, τῇ μετὰ τὴν ἀκμασιότατης μάχης ἀγαλόνους ἀναπλάττοντος, καὶ^b μύθοις τὴν φωνὴν σχεδανύοντος.

Πολλάκις δὲ καὶ τῷ Δημοσθένει καὶ ἰομέτρα κάλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῶν ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμμετρίων, ὥσπερ ἔδωκε Ὀμηρῷ ἐλλιπὲς ἀντιθέσεων, ἢ παραιοῦσαν, ἢ ἀχημάτων τραχύτητα, ἢ καθαρότητα. ἀλλ' εἴκοι φύσιν ὡς ἰσχυρὰ ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς ζήτησας ὅππῃ πεπλέχθαι. ὅθεν γὰρ δὴ^c ὡς ἐφρονοῖται

6. Delector vero etiam cum affectiones, & figuras, & immutationes dictionis observo, & illas satietati medentes variationes, & illos e diverticulis redivos, & suavitates illas comparationum ad vim earum penetrabilem adjunctas: & illud in moribus ubique elucens barbariei odium.

7. Et mihi saepe visus est (neque enim verum dissimulaverim) decentius reprehendere socordiam Atticam Demosthenes ille, qui frena, ut ajunt, dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achaïdum nomine Achaeos compellavit: ac pleniore spiritu Graecas explorare tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine colloquia fingit, fabulisque dispergit ruginam impetum.

8. Saepe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum, & numeri ac pedes, non absque poetica suavitate ingrediuntur, quemadmodum neque Homero sua defunt Antitheta, aut exaequationes, aut asperitas figurarum, aut mundities. Sed videtur natura quodammodo ita comparatum, ut suae utrique facultati virtutes velut implexae sint. Unde igitur

a Καταμαυρώσεων] Omisit Fl. b Μύθοις] Bene sic Fl. f. B. S. Λόγοις H. I. Λόγοις P. c Περιφρονοῖται] Nil mutare Edd. addit Solan.

3. Ἀναιμύνει] Ἐκκαλυμνύνει, παραιμύνει. V.

5. Διακρίσεις δὲ τῶν] Ὅτι κατὰ τοῦτο κριταὶ Ὀμήρου Δημοσθένους. V.

* Ὀμήρου Δημοσθένους] In V. & Editis erat Ὀμήρου Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores Demostheni apud Lucianum hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et

6. Τῇ μετὰ τὴν] Ὁμηρῷ γὰρ πεποιήκει τὸν Διομήδεα τῷ Γλαύκῳ, ὁργάνους δὲ τὴν μάχην διαζευκτικῶς ἀναγινώσκοντες τὸν λόγον. V. c.

ita recte est in C. M. du S. Ὁμηρῷ γὰρ] Ita refinxit Solan. Edita enim, Ὅτιον πεποιήκει. Mox διαζευκτικῶς dedit Idem, pro vulgato διαζευκτικῶς.

μή, ubi corrupte legitur καί, & deest vox αὐτίς.

M. du S.

97. Σὺν τῷ καιρῷ] Verius puto καιρῷ, ut intelligatur vis illa, qua animus feritur. Quae sit καιρῷ vel καιρία πλῆρη, nemo temere ignorat.

f. M. G.

Ibid. Τὸ τῷ τρόπῳ] I. e. orationis moratae.

F. G.

3. Παρρησίαν — ἀναιμύνει] Petita Phrasid videtur ex Il. I. 372. ἀναιμύνει ἐπιμύνει. Ἀναιμύνει ψυχῇ, aliud est. Vid. Philostr. p. 767. libera mens (curis). Ad Ἀχαιίδας vid. Il. B. 235. H. 96.

M. du S.

17. Περιφρονοῖται] Wolf. περιφ. Sed omnes libri nostri consentiunt; nec mutare opus est.

M. du S.

18. Τῷ σὺν] Lege σὺν.

F. G.

22. Δημοσθένους] Vid. ad c. 2.

f. F. R.

24. Τῇ μὲν] Scilicet ἀγώνισμα.

F. G.

28. Οὐκ ἔστι] Eurip. Phoen. 503. ubi tamen quidam Codd. Eurip. hoc male. εἰ πάντες τὰντὸ καλὸν ἐφύσθον 9' ἄμα, σὺν γὰρ ἂν ἀμφιλεκτοῖς ἀνθρώποις ἦν. Quod mendose in Cantabrigiae Ed. sine ἂν legitur.

M. du S.

31. Σμύρναν] Sic H. Bas. utraque, Gr. & Fr. Reliquae Στυππίας, & quod mireris. P. & S. quae Στυππίας retinent, Smyrnam vertunt. Stephanum Byz. frustra consului.

M. du S.

Σμύρναν] Interpretes Melancthon & Bened. Smyrnam etiam dederant, etiam Στυππίας in Graecis edidere uterque.

f. F. R.

Ibid. Θέσας τὰς Αἰγυπτίας] De Homero vel Aegyptio vel Ind. adeo, V. quos laudat Casaub. ad Athen.

tuam ego Calliopen contemnam , talem qui norim?

9. Sed nihilo fecius illud opus , in quo mihi decertandum est , laudum Homeri , altero tanto majus tuis in Demosthenem praeconiis pono , non quod carmina sunt , sed ob argumentum , ajo : quoniam meum opus non habet firmam , quae subjici laudibus possit , crepidinem , extra ipsam poeti- cen : reliqua universa obscura partim , ut patria , genus , tempus *quo floruit*. Quod si enim certum quidquam horum esset , certamen anceps haud foret mortalibus , patriam assignantibus illi Ionicam Colopho- nem , aut Cumas , aut Chium , aut Smyr- nam , aut Aegyptias Thebas , aut sexcen- tas alias ; patrem vero Maeonem Lydum , aut fluvium adeo , & matrem Melanopen ajunt , aut Nympham ex Dryadum genere , hominum defectu scilicet. Tempus porro vel Heroicum *ei assignant* , vel Ionicum. Ac tantum abest uti clare sciant , qua com- paratione aetatis ad Hesiodum fuerit , *prior- ne an aequalis* , *an posterior* ; ut etiam no- men noto illi praeferant , Melesigenem. Fortunam denique *ei tribuunt* paupertatis aut caecitatis. Sed nonne melius fuerit haec pati in obscuro jacere ? Ergo in an-

ἀν δ' ἢ σὴν Καλλιόπην , ἢ ταύτῃ δὲ γι- γνώσκων ;

20 Ἄλλ' ἐδὲν ἦπ' ὅν τῶν ἀγόνισμα ἢ εἰς Ὀμηρον ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον , ἢ τῆς σὺς εἰς Δημοσθένην ἐπαίνους τίθημι , ἐ τοῖς μέτροις , ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει , Φημί· τῶ τῶν μὲ οὐκ ἔχειν ἐδράϊαν τινὰ κρηπίδα ὑποβαλέας ἢ ἐπαίνων , πλὴν γε τ' ποιη- τικῆς αὐτῆς· τὰ δ' ἄλλα , τὰ μὲ ἀσαφῆ , παλῖς , καὶ γένος , καὶ χρόνος· εἰ γὰρ τι σαφὲς αὐτῷ ἦν , οὐκ ἦν ἀν ἀμφίλεκτον ἀνθρώποις ἔρις· παλῖδα μὲ δίδόντων αὐτῷ , 30 Ἰωνικὴν Κολοφῶνα , ἢ Κύμην , ἢ Χίον , ἢ Σμύρναν , ἢ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας , ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ Μαίονα τ' Λυ- δὸν , ἢ ποταμὸν , καὶ μητέρα ἢ Μελανώπην , Φασί , ἢ Νύμφην τ' Δρυάδων , ἀνθρωπίνης γένους ὑπορίαι· χρόνον δὲ , τ' ἡραικὸν ἢ τ' Ἰωνικόν· καὶ μὴδ' ὅπως πρὸς τ' Ἡσίοδον εἶ- χεν ἡλικίας σαφῶς εἰδέναι , ὅπως γε καὶ τῶνο- μα πρὸ τῷ γνωρίμῃ , τὸ ἢ Μελεσιγενῆ προκρίνῃσι τύχην δὲ , ἢ πείραν , ἢ πᾶσιν 40 οὐδ' ὁμμάτων , ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶναι καὶ ταῦ- τα εἶναι ἐν ἀσαφεὶ κείμενα· ὡς εἰς τὸν δὲ μοι

δ Τὴν σὴν Καλλιόπην] Τὴν καλεῖται καλλιόπην. Fl. & puncto periodum ibi claudit. Σὴν pro σὴν male S. e Ταύ- τῃ δ] Ταυτί δ Fl. Ταυτί δ S. Ταυτί γε non modo marg. At. adscripsit , sed & recipi jussit , quod non im- probum. Ταυτῇ γε non male etiam conjecerat Gesf. Ταύτῃ δ Fl. Ταύτῃ δ Fl. marg. B1. Quod edidi , est in f. Ald. P. H. B1. f Tō] Τὸ Fl. g Ἰωνικὴν] Ἰον ἢ Fl. h Σμύρναν] Sic bene B1. 2. Fr. Στυππῖαν Fl. f. Ald. H. P. S. i Μελανώπην] Μελανώπην Fl. Μελαλώπην marg. At. k Μελεσιγενῆ] Μελεσιγενῆ Fl. l Πείραν] Sic f. & marg. B1. Πείρας cett. m Μῦν] Adscitum ex L. Mῦν f. aliaque Edd. n Περιετὸν] Περιετὸν Edd. priores.

29. Πατρίδα] Lege Gellium (III. 11.) Septem urbes certantur de patria insignis Homeri ; Smyrna , Rhodos , Colophon , Salamina , Ios , Argos , Athenae. G. Graece

sic : Ἐπὶ πόλεις διαίρουντι περὶ ῥίζαν Ὀμήρου , Σμύρναν , Ρόδον , Κολοφῶνα , Σαλαμῖνα , Ἰόν , Ἀρ- γον , Ἀθήνας.

† Ioc] Alias Xloc legitur ; & sic alibi dedimus ex Anthol. Sed Ioc ap. Gell. III. XI. f. edidit Gronov. Sed & ibi Xloc

quasdam Edd. habere , addit ; verum utrumque recte , con- firmat Idem. J.F.R.

4. 14. Aegyptium etiam vocat Calaisiris apud Heliodor. Aethiop. l. 3. p. 148. J.M.G.

35. Ἡ τ' Ἰωνικὴ] Forte Ionicum hoc tempus pertinet ad migrationem illam Ionicam , quae facta est At- tico anno 536. id est post Trojam captam annis 163. Sane Arundellianum marmor posteriorem facit Ho- merum Trojano bello annis 168. V. Marshall Ca. Chron. p. 352. & 360. seq. J.M.G.

37. Ὅπως γε] Aut haec loco nota sunt , aut valde Tom. III.

absurdus scriptor censendus est nam quod Melanchthon vertit , Quidam &c. ex ingenio isthaec mutavit. M. du S.

39. Πείρας] Πείραν fortasse.

40. Ἀλλὰ μὴ] Corrige μὴν. F.G. Idem habet Menag. Ibid. Mῦν] Ego μοι conjiciebam pro μὴ , quod in Impr. est nunc μὴν quod Menagio placuerat , in L. re- periri cum videam , in textum etiam recepi. M. du S.

41. Περιετὸν] Ego unica voce περιετὸν scribi de- Rrr be-

μοι κομῶν τὸ ἐγκάμιον, ποίησιν ἀπραχὸν ἐπαίνεσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῆς ἐκείνης εὐκαζομένην συλλέγειν.

Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, καὶ χεῖρες, ὁπιδρομόν τε, καὶ λείον, ἐφ' ὁρισμοῖς τε καὶ γνωρίμας μόνον ὀνομάτων, οἷον ὅσον ἔταμον ἡδυμμάτων ὡς οὐδὲν δέομαι. τί γὰρ ἐμένα, καὶ λαμπρόν ἢ τύχη τῷ Δημοσθένει προσήκει; τί δ' ἐγὼ γνῶμιον; Οὐκ Ἀθηναίη μὲ αὐτῷ ὡς πατρίδι, αἱ λιπαραί, καὶ αἰοίδιμοι, καὶ Ἑλλάδος ἔρεισμα; καὶ τοὶ λαβόμενοι ἀν' ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων, ὅτι τῇ ποιητικῇ ἐξουσίας ἐπέσηγον ἀν' ἐραστας θεῶν, καὶ κρίσεις, καὶ καλοικήσεις, καὶ δωρεάς, καὶ τῇ Ἐλευσίνα νόμων δέ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων, καὶ Πειραιῶς, καὶ Σοποικίων, καὶ τροπαίων θαλαττίων τε καὶ χερσαίων ἐπέσηγμένων, εἰδ' ἀν' εἰς ἅπαντας ἰσὺς ἀξίας ἐφικέμεθα δύναμις τῷ

gaudio sane mihi versum praedictio, in laudanda poësi ab actu rerum abhorrente, & sapientia quam versibus expressit, colligenda.

10. Tuum autem opus, ita pergebat, ad manum, percursu facile, & laeve, intra nomina solum definita & cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, condimentis modo a te adjiciendis indigens. Quid enim non magnum & clarum adjunxit fortuna Demostheni? Quid non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae & tot celebratae carminibus, columnen illud Graeciae? Ego sane Athenas nactus pro poetica illa licentia inducerem amores Deorum & judicia, & inhabitationes, & munera, & Eleusinem. Si vero insuper leges, judicia, conventus solemnes, Piraeus, coloniae, & reportata terra marique tropaea, inducantur; ne unus quidem pro dignitate assequi oratione possit, ut

a 'Επ' ἰσὺς ἀξίας] Ex emendatione Gesn. Ἐπίσκις ἀξίως vulgo.

bere censeo.

51. Αἱ λιπαραί] Pind. Isthm. II. §. 4. Λιπαραί ἢ Ἀθῆναις l. c. Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναις etiam Pindaricum est, teste Plut. 414. 2. Ed. Steph. quem vide & 623. De reliquis verbis accipe Philostrati locum p. 829. & 830. αἱ δὲ ἰσὺς μάλιστα ἀεὶ ἐκφυλάσσον τὸ παιδίον, Pindarum, ἐπιβάλλουσι τὸ μέλι. . . . ἔξ Ἰωνίου τὰ χάρα ἦεν, καὶ λαὸν τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοίδιμων Ἀθηναίων, καὶ τὸ τοῦτο ὅμοιαι αὐτὰς ἰσὺς αἰσιν Πινδάρου. Vox Ἀθηναίων quae hoc in loco a Morello inserta est, nupero Philostrati enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus risum esse Pindaricum; necessarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel sequentia verba etiam si diserti in eam rem deessent auctores, satis evincunt. Imo ipse Graevius, qui caetera recte interpretatur, dum locum hunc Philostrati ad Snyf. c. 15. profert, hoc ignorasse videtur, cum putat voce τοῦτο meli Hymettium intelligi; cum palam sit, Elegium hoc ipsum intelligi debere, non meli Atticum. Vid. Eur. Tr. p. 503. A. M. du S.

Αἱ λιπαραί] Pindaricum hoc Athenarum elogium agnoscit Schol. Aristoph. Neph. 298. cujus Lyrici loca pluscula laudat Spanh. ad l. c. qui non pingues intelligi vult Athenas, cum λεπτόγυνος sit solum Atticae, sed splendidae. Videtur tamen neque altera illa exulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsum, quod λεπτόγυνος. Florantius Geopon. §. 4. extr. de oleis Ἡ δὲ λεπτόγυνος ἰπταδία, καὶ μαργαρίτις ἢ Ἀττικὴ. Add. Corda ad Virg. Ge. 2, 179. seq. Deinde illi λιπαραί Ἀθῆναις sunt pingues, vix intelligitur jocus Aristophanis Acharn. 640. ubi ridet eos, qui hoc

epitheto Athenarum ita delectentur, cum eodem plane modo laudentur aquae. Εἰ δὲ τις ἡμῶς οὐδοποιῶναις λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθῆνας. Εἴρη τὸ πᾶν ἀν' αὐτῶν τὰς λιπαρὰς, ἀφ' οὗτοι τιμὴν παύσας. Vid. Casaub. ad Athen. §. 3. Interim nitidas dicere in versione placuit, quia mittere dicuntur, qui bene habiti sunt, inprimis ab oleo &c.

J. M. G.

Ibid. Τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα] Sic supra T. I. Tim. §. 50. pr. ὡς Τίμων, τὸ μέγιστον ὄφελος τῷ γένει, ἐν ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, ubi plura Cl. Hemsterh. N. 18. Adde Gaisak. Cinn. c. 20. p. 392. Edit. min. Majoris 384. Ac Drolincourt. Homeric. Achil. p. 53. qui plurima auctorum testimonia collegit, a quibus Achilles aliique Heroes patriae vocantur munimentum, turris, murus, columnen. Sed parum habet utilitatis talia hic collegisse.

J. F. R.

53. Ἐπὶ τῆς] An ὑπὸ;

F. G.

54. Ἐρωτας θεῶν] Vid. Orph. c. 39.

M. du S.

Ibid. Κρίσεις] Neptuni & Minervae lis nota, quam tangit etiam Orph. c. 39.

M. du S.

Ibid. Καὶ κρίσεις] Hoc argumentum ipse tractat Demosthenes contra Aristoph. p. 735. fin. ubi tum quinque celebrae Atticae judicia recenset, tum Areopagum eo nomine commendat, Ἐν ᾧ τὸν τοῦτο τῷ δικαστηρίῳ θεοὶ Δίος φόνος ἐ δόξα καὶ λαβὼν ἤσανται, καὶ διαταγαὶ γινέσθαι διατελέωνται ἀπὸ τοῦ, ὡς λόγος. Αὐτῶν μὲν Ποσειδῶν ὑπὸν Ἀλφειοῦ τῷ ὑποδ' ὑπὸν Ἀρεως, δικασάμενος δὲ Ἑρμῆσι ἐ Ὀρέῃ οἱ δὲ δόξα θεοὶ. Est & apud Liban. Or. XXII. & XXIII. confecta Neptuni actio, & defensio Martis. Καλοκρίσεις intelligo praeter ipsam Mi-

net.

ut ait Demosthenes. Maxima igitur omni-
no mihi esset dicendorum copia. Neque
vero sic seponere laudationem mihi videar,
cum in lege & formula laudandi sit illud
ipsum, a patriis ornare quos praedicandos
sumimus. Isocrates autem corollarium lau-
dum Helenae inseruit Thesea. Ac Poëta-
rum quidem natio libera. Sed tu fortasse
metuis, ne illum e proverbio jocum con-
tra proportionem violatam tibi arcessas, ma-
joremque ipso sacco tabellam atque inscri-
ptionem dicaris apposuisse.

II. Dimissis Athenis orationem excipit
Trierarchus pater, *αὐτὰρ*, ut Pindari verbo
utar, *κρηπίδα*. Nec enim ordo ac census
major tum Athenis Trierarchico. Si vero
is, Demosthene adhuc puero admodum, 7
satis functus est, non calamitas putanda illa

βολὴν, φησὶν, ὁ Δημοσθένης. ἀρθρία μὲν
ἢ ἂν μοι περὶ πάντας. τὸ δ' ἐγχα-
μιον οὐκ ἂν ἀπαρτᾶν ἐπομιζόμεν, ἐν νόμῳ
τοῖς ἐπαίνοισιν ἐν, ἐκ τῷ παρίδαν ὀπλοσμένῳ
τὴς ἐπανημύνης. Ἰσοκράτης δὲ παρεμ-
65 πόρευμα τῷ Ἑλένης Φέρων ἐνέθηκε τῷ Θεσείᾳ.
τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν Φύλον, ἐλευθερον· σοὶ δ'
ἴσως εὐλάβεια τὸ τῷ παροιμίας ἁ σαῶμα
ὅτι τῇ ἀσυμμετρίας ἐπαγαγέας, μὴ σε
μείζον προσκείτο τὸ πύγμαμα τῷ θυ-
70 λῶν.

Παρέντι δὲ τὰς Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸ λό-
γον πατρὸς τριήραρχος, χρυσία κρηπίς,
χρὶ Πίνδαρον. ὅ γάρ ἦν Ἀθηνοῖσι λαμπρότε-
ρον τιμήματ' τριήραρχικόν. εἰ δὲ τῷ Δη-
75 μῶδ' ἐνός ἐτι κομιδὴν παιδὸς ὄντος, ἐτε-
λῶτα, τῷ ὀρφανίαν ὃ συμφορὰν ὑπολη-
πτίαν

τὸ δ' ἐν τῷ Edd. priores. c. Ἐγχαμίον] Punctum erat post h. v. Id sustulit Sotus. & ante πάντας collo-
cavit. In quibusd. etiam comma male ante δ' erat. Bz. vero sequas cum cum τῷ coniungit, & comma an-
te δ' delet. d. Ἐπαίνοισιν ἐν τῷ νόμῳ.] Ἐπισκώμωμι τῷ ἀσυμμετρίας Fl. e. Τύπωμα] Τύπωμα emen-
dat Erasmi. Chil. IV. 2. 69. At in vulgato nostri conspirat.

nervae in arce commemorationem, illam Panis infra
Pelagicum de qua Lucian. *Bis Accus.* p. 219. pr.

55. *Δαμάς*] Olivam, equum, frumentum. M. du S.

58. *Οὐδ' ἂν εἴ*] Respicit ad formulas Demosthenis.

V. g. pro *Coron.* c. 2. extr. ἂν εἴ ταῦτα φήσω. c.

39. *Οὐδ' ἂν εἴ* ἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον ἔδω. J. M. G.

60. *Φησὶν ὁ Δημοσθένης*] Verba haec apud Demosth. π. 7

συμπερὶ non invenio, sed iis proxima sunt, ad eaque

respicit haud dubie, quae de Atheniensibus habet, qui

contra Persas fortiter pugnando urbe sua relicta, glo-

riam erat assecuti immortalem. *Phil.* II. (144. A.)

ἀξίως δ' εἰπὼν ὅτις διδύχται . . . ἐστὶ τῷ μείζοντι τῷ ἐπι-
στον ἴσως ἢ εἰς τῷ λόγῳ τις ἂν εἴποι.

Ibid. Ἀφασίαν μὲν ἢ ἂν μοι περὶ πάντας τὸ δ' ἐγχα-
μιον. οὐκ ἂν ἀπαρτᾶν ἐπομιζόμεν] Turpis macula ex

*Salmurien*si editione in hanc propagatur, dum sic edi-
tur, quia voces illae τὸ δ' ἐγχαμίον pertinent ad se-

quentia, ad quae retulit etiam interpres, sed infeli-

cissime vertens, idque encomium non distrabendum pu-

tarum: neque enim ἀπαρτᾶν est distrahere, sed suspen-

dere. Certe melius Melanchthon, idque encomium

non existimarem praetermittendum esse. Sic ex eadem

*Salmurien*si paulo ante video editum monstrofe *Στυ-
πίας* pro *Συμπερὶ*.

61. *Τὸ δ' ἐγχαμίον* — ὅ] Sic interpungendus hic

locus quod in sola B. praefixum est. In varia reliquae

abierunt, & absurda. M. du S.

62. *Ἀπαρτᾶν*] Verbe adhaerere. J. G.

Ἀπαρτᾶν ἐπομιζόμεν] Etiam haec Demosthenica for-
mula, pro *Coron.* c. 18. extr. Καί μοι μὲν τις ὑπερβολὴ
ἀπαρτᾶν τῷ λόγῳ τῷ γραφῇ, ἵνα εἰς τὰς ἑκαμύνας πρᾶξις
τῷ λόγῳ ἱμῶν. Ne quis me putet a causa & accu-
satione aberrare. J. M. G.

64. *Ἰσοκράτης* — τῷ Ἑλ.] Vide *Isocr.* *Ἑλ.* *ὄγκ.* ho-
dieque extans. M. du S.

69. *Τύπωμα*] *Erasmi* emendationem in textum
recipiendam duximus, *Chil.* IV. 2. 69. Quid enim
hic *τύπωμα*, quod in omnibus nostris libris legi-
tur? M. du S.

Τύπωμα] Placuerat mihi quoque illud *τύπωμα*
Erasmi & *Wolffii*: sed reduxit me in viam Doctis-
simus *Hemsterhusius*, cum illud ambiciose factum a
mercatoribus moneret, ut pittacia, tabellas, inscri-
ptiones s. titulos affigerent laccis. J. M. G.

72. *Πατρὸς*] De quo jam ad *Εὐστ.* c. 7. dictum est.
M. du S.

Ibid. *Χρυσία κρηπίς*] *Plut.* 623. f. de *Herod.* mal. *Pin-
daro* tribuit, ex *Ἀργεῖοισιν* παιδὶς *Ἀθηναίων* ἰσχυρότερον
Φαίωνα κρηπίδα ἱλαυδίας. & 1593. Vide etiam apud
eundem 979. f. & 1. 2. & in *Themistocle* 210. f. Per-
iit hoc *Pindari* opusculum. M. du S.

Χρυσία κρηπίς κατὰ *Πίνδαρον*] *Pythion.* 7. pr. patriam
& genus *Mcgaclis* tanquam crepidinem aut fundamen-
tum laudibus ejus subterni scribit. Jam respexerat
ad hunc locum paulo ante, ubi negat ejusmodi *ἑκαμύνας*
κρηπίδα laudum *Homeri* esse. J. M. G.

πτεῖον ἀλλὰ δόξης ὑποθέσιν, τὸ δ' Φύσιν γενναῖον ἀποκαλυπτέσης.

Ὁμῆρος μὲν ἔν' ἔτε παίδευσιν, ἔτ' ἀσκησιν μνήμη καθ' ἱστορίαν παρειλήφμεν, ἀλλ' εὐδὺς ἀνάγκη τ' ἐπαίνων ἀπτεῖσθαι ὑπ' αὐτῷ δεδημιουργημένων, ἕλην ἐκ τροφῆς, καὶ μελέτης, καὶ διδασκαλίας ἐκ ἔχοντα. ἡ μὲν δ' ἐν ὅπῃ τ' Ἡσιόδου δάφνην κάλαφυγοντα, καὶ ῥαθύμως καὶ τοῖς ποιμέσις τ' ἐπὶ ὅπῃ πνέουσιν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δὴ πῦρ πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατάλογος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβυλίδης· μυρίων μὲν ἐφαλκομένων Ἀθήνησι τῶν ἰδόντων καὶ τῆς παρρηγορίας ἀνάγκαις ὑποκειμένων, ταχέας δ' ὥσιν τοῖς μερακίοις τ' ἡλικίας εἰς τὰς τέρψεις ἀπολιθαίνειν, παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κομᾶν, ἐκ δ' τ' ὅπῃ τρόπων ὀλιγωρίας, ὁ δ' τ' φιλοσοφίας καὶ τ' πολίτικῆς ἀρετῆς κατεῖχε πᾶσι, ὅς αὐτὸν ἦγεν οὐκ ὅπῃ τὰς φρονέας, ἀλλ' ὅπῃ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου, καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας.

Καὶ ταῦτα, ὧ βέλτετε, φιλοσοφίης τῷ λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώποις ἐρώτων

orbitas est, sed gloriae argumentum, cum generosam illam naturam aperiret.

12. At Homeri neque institutionem neque exercitationem historiarum monumentis accepimus: sed statim necesse est illas attingere laudes, quas ipse sibi architectatus est, cum ex educatione, & exercitatione, atque disciplina materiae nihil habeas, neque ad illam Hesiodi laurum liceat confugere, quae nulla opera pastoribus etiam carmina adspiret. Tibi vero, quando ad hunc locum ventum est, multus est Callistratus, & splendorum nominum Catalogus, Alcidas, Isocrates, Isaeus, Eubulides. Cum vero sexcentae in Athenarum urbe voluptates illos etiam alliciant, qui patriae potestatis necessitati subiecti sunt; facillime sit illi adolescentulorum aetati ad voluptates prolapsio; liceret autem illi per tutorum negligentiam suo arbitrio luxuriari: philosophiae tamen civilisque virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynae, sed ad Aristotelis & Theophrasti, & Xenocratis, & Platonis fores egit.

13. In hac orationis parte Philosophari quoque, vir optime, possis, duplices esse amo-

a Mēd' ἔν.] Sic Fl. Bt. H. Fr. Mēd' ἔν P. Mēd' ἔν γοῦν f. & marg. At. b ῥαθύμως] ῥαθύως marg. At. c ἡλικίας] ἡλικίας male f. d Ἀπολιθαίνειν] Ἀπολιθαίνειν Fl. e Κομᾶν] Κομᾶν prima longa Edd. vulgo. Recte Schol. f ὁ δ' φιλ. & τ'] καὶ φιλοσοφίας ὁ δ' Fl. inverse. g Φιλοσοφίης] Φιλοσοφίης Fl. h ἔπ'] ἴτα Edd. Leg. cō marg. f. recte.

94. Κομᾶν] Κόμω τρέφω. V.

97. Φρόνης] Πάρος. V. An πάρος, vel πόνος; f. F. R.

84. Ἡσιόδου δάφνη] Vid. Theogon. 30. M. du S.

87. Καλλίστρατος] Hunc oratorem cum audiisset Demosthenes, eloquentiae tanto amore incensus est, ut statim relicto Platone Callistratum sectari coeperit, & eloquentiae studio totus incubuerit, qua de re legendus A. Gell. III. 13. meminit & Plut. M. du S. Ibid. ὁ Καλλίστρατος] Gell. 3. 13. narrat ex Hermippo, ut Demosthenes motus, demulctus & captus oratione Callistrati Demagogi nobilem illam τὴν περὶ Ὀρωποῦ δίκην dicentis, ut cum inde sectari coeperit, A. cademiam cum Platone reliquerit. f. M. G.

88. ὁ κατάλογος] Oratorum scil. i. e. eloquentiae exempla. F. G.

Ibid. Ἀλκιδάμας] Is est, quem Cic. Tusc. I. Nobilissimam Rhetorem appellat; nisi quod ibi prave legitur Al-

cidamus. Plutarchus Alcidadanem, ut Lucianus, vocat. M. du S.

89. Ἰσαῖος] Chalcidiensem fuisse tradit Plut. 1543. M. du S.

Ibid. Εὐβυλίδης] Philosophus is Milesius. vid. Plut. 1553. M. du S.

93. Ἀπολιθαίνειν] Potest verum esse quod Fl. refert, quae & alibi sic scribit. Sed quia vulgatum frequentius occurrit, nihil propter hanc solam immutem, nec refert: De Dom. c. 12. f. διαλυθαίνουσιν etiam legimus, ubi Schol. διαλυθαίνουσιν; idque crebro permutari, ibi obiter diximus. f. F. R.

94. Κομᾶν] I. e. τρυφᾶν, luxuriari. F. G. Immo κομᾶν prima brevi, ut invitis Edd. dedi. f. F. R.

97. Φρόνης] Duae huius nominis fuisse meretrices. Haec

amorum in hominibus agendi rationes, alteram marini cujusdam amoris vagam, feram, & fluctus in mente excitantem, popularis Veneris procellam, aestuante adolescentium impetu revera marinam: alteram autem caelestis aureae cujusdam catenae tractionem, quae non igne aut sagittis insana- biles vulnere morbos infligit, sed ad non marcescentem ipsius pulchritudinis puram- que formam contendat, sano quodam illa- rum mentium furore, quae *Jovis propin- quae, & proximi comites Deum* Tragicici ver- bo dicuntur.

14. Amori nempe pervia sunt omnia: tonfura, specus, speculum, gladius, arti- culare linguam, jam provecta aetate, actio- ni dare operam, memoriam acuere, con- temnere tumultum, noctes continuare die- bus laboriosis: e quibus omnibus quis igno- rat, *inquit*, qualis tibi Demosthenes in di- cendi facultate exstiterit, sententiis & ver- bis cum densaret orationem, tum moribus atque affectionibus animorum exprimendis probabilitatem pararet, magnitudine splen- didus, contentione ac spiritu vehemens, idemque verborum pariter ac sententiarum moderatione saluberrimus, & maxime va- rius in permutatione figurarum? Solus ille quidem Oratorum, ut dicere ausus est Leo-

ἀγωνὰς, ἢ μὲν θαλαττίῃς τῶς ἑρωτῶ-
σας, ἀφροδίτης πανδήμῃς κλύδωνα, φλε-
γμαίνουσαις νέων ὁρμαῖς, αὐτόχρομα θα-
λάττιον, ἢ δ' ὑρανίῃς χρυστεῖς τινὲς σειρᾶς
ἔλξιν, ἢ πυρὶ καὶ τόξοις ἐντιθεῖσαν δυσάλ-
θεῖς νόσους τραυμάτων, ἀλλ' ὅτι ἢ αὐτῇ
ἰοτὴ κάλλους ἀχραντὸν τε καὶ καθαρὰν ἰδέαν
ἐξορμῶσαν, καὶ μακρὰ σάφροσι τῇ ψυχῇ,
ὅσαι Ζηνὸς ἐγγύς, καὶ θεῶν ἀγχίσποροι, φη-
σὶν ὁ τραγικός.

Ἐρωτὶ δὲ πάντα πόριμα, κυρὰ, σπῆ-
λαιον, κάτοπιρον, ξίφος, γλῶτταν ἀφρ-
οδίσει, μετελθεῖν ὁπλὲς ἡλικίας ὑπὸ
κρίσει, μνήμῃ ἀκριβοῦσαι, θορύβῳ καλῶ-
φροῦσαι, συνάψαι νύκτας ὅτι πόνοις ἡμέ-
ραις. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν ὅποιον ὁ Δημο-
σθένης, ἔφη, σοὶ τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς
μὲν ἐνοφαῖς, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καλὰ πικρῶν τὴν
λόγον, ταῖς δὲ ἀφροδίσιν ἐξακριβοῦν τὰς
πιθανότητας, λαμπρὸς μὲν τῷ μεγέθει,
σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέσας
δὲ τὴν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν,
παυκλόωτα δ' ἐναλλαγαῖς χημάτων.
μόνον γὰρ τοὶ τὴν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης
ἐτόλ-

ἢ ἔλξιν] Bene P. H. &c. ἔλξιν male S. & Μανίω] Μίαν Fl.

16. Μιτλήω] Ἀγνῶ. V.

Haec est quam Fontenellus de gloria cum Alexan- dro in Dialogis venustissimis facit contententem.

M. du S.

Ibid. Ἀριστοτέλης] Vid. quae ad ipsum principium hujus libelli observavimus.

ἢ M. G.

2. Ἐν ἀνθρώποις] In omnibus libris legitur ἐν. Tragicum videtur. Vide & Ἐρωτ. c. 37. & confer haec cum Ἀποφρ. c. 11. & Ἐρ. Δ. VII.

M. du S.

8. Ἐλξιν] Ἐλξιν.

F. G.

12. Ὅσαι Ζηνὸς] Unde habeat nescio.

M. du S.

14. Πῶτα πόριμα] Quae de studio hoc Demosthe- nis dicuntur, ea copiose enarrata habemus a Plutarcho in utraque vita, a Libanio in vita, ut Ciceronem de Orat. 1, 61. reliquosque taceam.

ἢ M. G.

Ibid. Κυρὰ] Haec omnia Plutarchus enucleabit in vit. Rhetor. & Dem. Libanius etiam vit. Dem.

M. du S.

27. Μόνον γὰρ τοὶ τὴν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλ-

αῖσιν, ἡμψυχον, ἢ σφοδρῶτα παρῆχε τὸν λόγον] Bene- dictus: Ac utique solus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam ora- tionem protulit. Quae sit malleo fabricata oratio doceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. Σφοδρῶτα λόγος laudatur, non vi- tuperatur. Plutarchus de oraculis Pythiae: ὡς ταυτὶ μὲν τὰ προγεννημένα τῷ σοφῷ, τὸ γὰρ σιαντὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν ἕκαστα ἀλλὰ τὸ βραχυλογίαν, ὡς πικρὸν ἢ σφοδρῶτα τοῦ ἐν ὀλίγῳ πα- ρέχοντος ὄγκου, & quae sequuntur. Sicuti praecepta sa- pientum quae prescribuntur, nosse se ipsum, & illud, ne quid nimis, probamus & admiramus valde ob bre- vitatem, quod sapientem & solidam complectantur sen- tentiam in paucis verbis, sive sine verborum tumultu. Legendum itaque in Luciano, ut est in Mf. ἡμψυχον καὶ σφοδρῶτα παρῆχε τὸν λόγον. Virum & solidam ora- tionem.

ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμφυχον, * ἢ σφυρή-
λαον παρεῖχε τὸν λόγον.

Οὐ γὰρ ὡς τὸ Αἰσχύλον ὁ Καλλιθένης 30
ἔφη περ λέγων, τὰς τραγωδίας ἐν οἴνῳ
γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν
ψυχὴν, ἔχ' ἔτως ὁ Δημοθένης συνετίθει
πρὸς μέθην τὰς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων
ἢ καὶ τὴν Δημάδην παῖδα Φίσιον εἰς ταύτην 35
αὐτῷ τὴν ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς
ὑδὼς λέγουσιν, β' τὴν Δημοθένην δὲ πρὸς
ὑδὼς γράφειν. Πυθέα δὲ ὁ κρότος τὴν Δη-
μοθένην λόγων σπόμεν ἐφαίνετο τῇ
νυκτερινῇ λύχνῳ καὶ τῇ μὲν, ἔφη, σοὶ τὸ 40
χαρίων τῷ λόγῳ, κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ἐπὶ
δυσίῳ * γὰρ τοὶ μέγαν ὁ παῖς τὸν Ὀμήρου
πρόσητον ὑπῆρχε καὶ μοὶ λόγος.

Ἄλλ' εἰ δ' μετέοις ὅπως τὰς Φιλαδέφ-
πίας, καὶ τὴν ἐν ταῖς χρήμασι φιλοσημίαν, καὶ 45
τὴν πολιτείαν τὴν ὅλην λαμπρότητα. καὶ ὁ μὲν
ἦν συνείρων, ὡς τὰ λοιπὰ προοδησὼν ἐγὼ

sthenes, vivam ac spirantem, consolidatam-
que orationem protulit.

15. Non enim, ut de Aeschylo Galli-
sthenes narrat, alicubi memorans tragoedias
ab illis in vino scriptas, quo instigaret in-
cenderetque animum; eodem modo per
ebrietatem composuit orationem Demosthe-
nes, sed aquam interim potans: unde etiam
luisse dicitur in hanc ipsius aquae bibendae
consuetudinem Demades, alios dicere ad
aquam, Demosthenem autem ad aquam
scribere. Pythae vero lucernam nocturnam
olere videbatur illa Demosthenicam ora-
tionum concinnitas. Et iste quidem locus,
inquit, cum meo tibi argumento communis
est: neque enim minor de Homeri poesi
mihi quoque oratio suppeditat.

16. Sed si ad humanissima illius opera
venias, & honestissimum pecuniarum usum,
& illum in republica administranda splendo-
rem . . . Atque ille sic continuans orationem
incedebat, tanquam additurus reliqua. Ego

* Οὐ] Καὶ Gr. Sed solus. β' Τὸν Δημ. δὲ πρὸς] Δημοθένην δὲ πρὸς ὑδὼν γράφει Fl. γ' Τὸν] Τὴν Fl. δ' Με-
τάδοις] Μετάδοις Fl. male. Μετάδοις contextus Græcæ.

47. Συμφων] Συμφωνία. V.

tionem edidis. Utraque vox qua laudat orationem De-
mosthenis, est translata a statuaria arte. Signa e-
nim vivere dicuntur & spirare, cum singulari artifi-
cis ingenio sic ficta sunt, ut videantur non statuæ ef-
se, sed viva animantia. Claudianus IV. Consul. Ho-
norii, quamvis ibi loquatur de vestibus acu pictis:

Vivis opus, pulchraque ornatur jaspide cultus,
Et vivis spiras Nereia bacca regoris.

Συμφωνία, quæ & dicuntur ὁλοφύρα & ὁλοφύρατα,
sunt solida, compacta, plena, non confata. Plin.
Hist. Nat. XXXIII. c. 4. Aurea statua prima omnium
nulla inanitate, & antequam ex aere aliquo illo modo
fictæ, quæ vocantur ὁλοφύρατα, in templo Anaitidis
posita dicitur. Est igitur σφυρήλατος oratio, solida,
plena gravissimis sententiis, in qua nullus est inanis
verborum strepitus: cui opponitur orationis inanis
sententiis verborum volubilitas, uti vocatur ab Augu-
sto.

J.G.G.

Ibid. Λουδίνος] Vid. not. ad Pr. λ. c. 2. M. du S.

28. Καὶ σφυρήλατον] Obsequamur Græciv, id est
libris antiquis, de καὶ pro ἢ ponendo. Alioquin mihi

videbatur pulchre etiam dici ἔμφυχον ἢ σφυρήλατον
vivam & spirantem, non rigida ac dura, ac quas mallos
ducuntur. J.M.G. Et ob hanc rationem ego in vul-
gato nihil mutavi. J.F.R.

30. Καλλιθένης] Idem de Aeschylo dictum narrat
Plus. Symp. VII. 10. sed Callisthenem auctorem non
laudat. M. du S.

34. Ἄλλ' ὕδωρ πίνων] Brod. Misc. part. 2. p. 525.
„ Servius Demosthenem abstemium fuisse refert, ob id-
„ que acrioris naturæ. Valer. Maximus, ejus patrem
„ culellos vendidisse. Quæ minime mihi probantur:
„ nec enim Demosthenes a vino abstinebat, nisi si
„ quando philosophiæ studiis vacaret, orationes scri-
„ beret, causam orare vellet. Aschænius, χρόνον τι-
„ να ὕδωρ μόνον πεποιμένα, ostendit: Et Lucianus in e-
„ jus encomio. Εἰδανίως, καὶ μὴ ἵτι το ὕδωρ ἐκτείναν
„ πίνων ἵνα ἐργασθῶν μᾶλλον παρεχόμενος τῷ ἀλγέλει,
„ ἵστατον ὑμολόγη. Nec ejus pater culellos unquam
„ vendidit: fuit enim καλὸν παγκράτιον ἀνδρῶν (auctore
„ apud Plusarch. Theopompo) & , ut temporibus il-
„ lis copiosius plane & locuples. Indicat ipse De-
„ mosthenis κατ' ἀφ᾽ οὗ oratio: ἢ γὰρ πατὴρ (inquit)
„ κατέλατο δύο ἡμετέρας τράχας ἢ μεταξὺ, ἐκτείναν μὴ-
„ κατ' οὐκ

vero ridens? L.Y.C. Numquid, inquam, perfundere aures meas cogitas, ut balnearor aliquis, exhausturus orationem reliquam?

THERS. Sic est per Jovem, *inquit*, Epulas illas publicas, & voluntarias ludorum erogationes, & trierarchias, & moenia, & fossam, & captivorum liberationes, & elocationes virginum, quae optima gerendae reipublicae ratio est: & obitas legationes, & leges perlatas. Ac quoties illa rerum publice gesturum magnitudo in mentem venit, ridere subit hominem contrahentem supercilium, ne oratio se de factis Demosthenis deficiat.

17. LYC. Namque tu forte putas, *in-*
quam, solum me eorum, qui in oratoria
 arte aetatem contrivimus, non habere au-
 res frequentatas Demosthenis actionibus?
 THERS. Si quidem, *inquit*, auxilio
 quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus
 habeamus: nisi forte contra ea illud tibi ac-
 cidit, ut veluti splendore quodam circum-
 fulgente, defigere obtutum in claro adeo De-

θε γελῶσας; ΑΤΚ. Ἡ πῶ γε, ἔφη,
 Ἀγνοῶ καλίσχῃν μὲ τ' ὧτων, ὥσπερ βα-
 λανεύς καλιντλήσας τ'. λοιπὸν λόγον;
 ΘΕΡΣ. Νῆ Δία γε, εἶπε, δημοδονίας
 τε, καὶ χορηγίας ἐθελουσίας, καὶ τριηραρχίας,
 καὶ τεύχεα, καὶ τάφρον, καὶ λύσεις αἰχμα-
 λώτων, καὶ παρθένων ἐκδόσεις, ἄξιστη πο-
 λιτείαν, καὶ πρέσβεις, καὶ νομοθεσίας, καὶ μέ-
 γεθον πολιευμάτων ἐμπεσόν, γελαῖν ἔπι-
 σί μοι, τῷ τὰς ὀφρῦς συνάγοντ', καὶ δε-
 δίδότ' μὴ λόγοι τῶν Δημοσθένους αὐτῶν
 ἔργων ὀπιλίποιεν.

60 ΛΥΚ. Ἰσως γὰρ, ἔφη, ὃ γὰθὲ, νομί-
 ζεις, ἐμὲ δὴ μόνον τ' ἐν ρητορικῇ βεβαιό-
 των, μὴ ἀφαιτερυλλῆσαι τὰ ὅτα ταῖς
 Δημοσθένους πρᾶξεις; ΘΕΡΣ. Εἴγε,
 ἔφη, οὐκ ἔστι λόγον ἐπικυρίας τινός, ὥς σὺ
 65 φῃς, δεόμεθα· πλὴν εἰ μὴ σε τέναρτίον
 κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς φειλαμπέ-
 σης, οὐκ ἔχοις πρὸς λαμπρὰν τ' Δημο-
 σθέ-

s. "Epyw" | "Epyw" pravc V2.

22 *καταμαρτυροῦν τὸν τριτάτον* & *δύο*, quibus (non enim
 23 hoc curabat ipse) aut ex libertis ejus quiescam, aut
 24 atrienfis præesset. Idcirco tamen ab *Æschine* per
 25 *conzumeliam* & *probrum*, *καταμαρτυροῦν* & *δύο*, voca-
 26 tur est, cui Saryra ad stipulatur *Juvonalis*. Idem
 27 *κατὰ Μαιόδα*: *πρὸ Φανὸς* *ὅτι* *ἀπὸ* *ἐπαρχοῦς* *ἑστίας*, *ὡς*
 28 *γὰρ* *ἐπὶ* *ἐκείνῃ* *ἀπὸ* *ἐπαρχοῦ*, *ἀλλ'* *ἀπὸ* *τ'* *ὀφείας*, *ὡς* *ὁ* *πα-*
 29 *τερ* *μὲν* *κατέλειπε*. &c. F. Br.

Ibid. [Ἰσὺρ πύων] Demosth. Phil. II. M. d. S.
35. Δηροδίου] Uicacitate hic notus quem ex nau-
la repente Oratorem factum tradunt veteres. Ad il-
lud ipsum Demadis dictum aliudit palam Demosth. Ph.
II. (152. C.) χήγους, ὡς γὰρ μιν ἴστωρ πύων κίετας
ἤσκαλε· ἐ δὲ σπασα· εἰμὶ τις ἄνθρωπος. Philocrates etiam
teste ipso Demosthene, p. m. 217. C. idem risit.

37. *Δυσπτοχίλου δὲ πρὸς ἰδὸν ὑποφώνῃ*] *Hemsterhuis*
notarat, videndum *Davis.* ad *Cic.* *Tusc. D. p. 164.*
i. e. ad *L. 2. c. postremum*, plane in fin. ubi est de
more ad *clepsydram* dicendi adlegat *Scholiasten Ari-*
stoph. in *Acharn.* *vs. 693.* & *Suidam*, tum & hunc
Luciani locum, *Plinium*, *Synefium* aliosque, unde haec
adlusio ad aquam scribendi satis intelligitur. Sed his
nimum notis non immorabimur. *F. F. R.*

38. Πυθία] Vid. *Plut.* in *Demosth.* & *Ciceronis* comparatione, ubi hoc ipsum Pythae dictum tangit his verbis; ο μὲν γὰρ Δημοσθενὶς (λόγῳ) ἔξω πάντος ἀναι-

τρωῶν ἐ παιδῶν ἐς διπλοῦντα ἐ πωδῶν σωτηριῶν, τῶν
 ἱλαρχίων ὁδῶν, ὡς πρὸς τὸ Πυθαγόρειον, ἐκ' ὑποκο-
 σίας ἐ φρενίδων, καὶ τὴν λεγομένην πικρὰν τὴν τρώου καὶ
 γεννήτου. p. 1614. Ed. Sierph. & Libanum in vit.
 Dem. M. du S.

Ibid. Κρότ[Ⓢ]] Sic, infra c. 32. ^{ἀν. ἀποσ.} κρότ[Ⓢ] ἐ τόν[Ⓢ] τ[Ⓢ] λῆζων.
L. K.

44. Μιστός] Απ' μισθός;

40. Καλὸν ἄνθρωπος ἔστι λόγιον λόγος] Puto hic servandam suam vim verbi ex etymologia quam expressimus, & ab eo pendere accusativos qui sequuntur *χρηστίας, τριπαρχίας*, reliquos. Nec tamen ignoro, quam pulchre ex Medicorum disciplina hoc verbum apud *Longinum* c. 12. extr. interpretetur *Tollius*, *fovere*, & *amabili ac jucunda verborum sententiarumque copia rigare, animumque ulcera emollire atque lenire*. Caeterum ipsa haec *Demosthenis κατηχημασία* repetiisse videtur auctor ex illius oratione *pro Corona* v. g. c. 93. ubi *ταχισμὸς* & *ταφρῖαι* commemorat, c. 81. *εἰ τις ἐκ τῶν πολλομένων ἐλευσάμην*, *εἰ τις ἐδυατῆρας συνείδεσκα*. κ. τ. λ. 7. M. G.

55. Πρέσβεις] Πρεσβείας correxerat Cl. Gelf. Optime. Et legationes etiam Interprete Melanchione Parifina, quamvis πρέσβεις reliquerit in Graecis. In quo Edd. cett. consentiunt, sed vellem dissentirent, & πρεσβείας eligerem. Sed & iterum πρέσβεις c. 18. f.

J. F. R.
77. Σα

ἄνευ δόξαν ἢ ὄψιν ἀπερίσαι. καὶ γὰρ αὐ-
τός τι τοῦτον ἐφ' Ὀμήρῳ καὶ τὰς δεχάς
πέπονθα. κατέβαλον γὰρ μικρὸν δειν, ὥς
οὐκ ἀντιβλεπτόν ὄν μοι πρὸς τὴν ὑπερθε-
σιν· εἴτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνήνεγκα,
δοκῶ μοι καὶ σμικρὸν προσεθίζομαι ἀν-
τίον ὄραν. καὶ μηδ' ἀποτρέπων, ὥστε ἡλίε
τὰς ὀφθαλμοὺς, ἰδὼν τὴν τ' Ὀμηρίδων γένεσιν
ἐλέγχεται.

Σοὶ δὲ μοι φαίνεται καὶ τὸτο, ἔφη,
πολὺ ῥᾶον, ἢ κατ' ἐμὲ εἶναι. καὶ μὲν γὰρ
Ὀμήρῳ δόξης, οἷον ἐπὶ μῆϊς ὁρμώσης καὶ
ποιητικῆς δυνάμεως, ἀδρόως ἐξ ἀνάγκης ἢ
ἀπάσης λαβέσθαι· οὐ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τῇ Δη-
μοσθένει ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο,
καὶ μάλα ἀν' ἀπορίης περὶ τὸν λόγον ἀπὸ
οὐκ ἔχων ὅτε πρῶτον τὴν γνώμην λάβοις,
καθὰ τὸ οἱ λίχνοι πᾶσιν περὶ τὰς Συ-
ρακουσίας τραπέζας, ἢ οἱ Φιλήκοι, καὶ Φι-
λοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκρομάτων καὶ
θεαμάτων ἡδονὰς ἐμπέσοντες. οὐκ ἔχουσι
γὰρ ἐφ' ἣν ἔλθωσιν, ἀεὶ τὴν ἐπιθυμίαν μέλα-
τιθέτες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ μέλαπιδαν, ἔχον
ἐχονίαν ἐφ' ὅ, τι γαίης, ἐν κύκλῳ σε πε-
ρὶ κόντων, φύσεως μεγαλοπρεπῆς, ἑρμῆς
ἀλγύρου, βίβη σόφρονος, λόγου δεινότη-
τος, καὶ ἐν ταῖς πράξεσιν ἀνδρίας, λημ-

mosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi
mihi simile quiddam in Homero ab initio
usu venit. Parum enim abfuit, quin abji-
cerem, quod obtutum defigere in argumen-
to mihi non posse viderer. Deinde nescio
quomodo me recepi, ac videor mihi paul-
latim ad contra intuendum assuefactus esse,
nec amplius avertendis velut a Sole oculis,
nothus et inspicuus Homeridarum generis de-
prehendi.

18. Tibi vero etiam hoc multo esse faci-
lius, mihi videtur, quam meum mihi ne-
gotium. Etenim Homeri gloria, ad unam
poëticam facultatem cum referatur, con-
fertim necessario tota arripienda fuit. Tu
vero si ad totum simul Demosthenem ad-
vertas animum, omnino dubites trepidans
circa orationem, nec habens, quid primum
cogitatione arripias; quale quid gulosis ac-
cidit ad Syracusanas mensas, aut cupidis
audiendi videndique hominibus, si in sex-
centas auditionum spectaculorumque volu-
ptates incidant; nec enim quo se vertant
habent, transferentes perpetuo cupiditatem.
Puto autem te quoque huc illuc salire, nec
habere ubi consistas, orbe quodam te huc
illuc trahentibus ingenio magnifico, inflam-
mato impetu, vita temperanti, ut dicendi,
for-

a Σοί] Constans, at mala lectio. Σὸν γένος. b Μοί] Sic Fl. H. Bt. S. &c. Μὲν P. c Ἡ κατ' Ἡ τὸ κατ'
malit Gess. d Ὀρμώσης] Ὀρμούσης marg. A1W. ex Fl. e Συρακουσίας] Συρακυσίας Fl. Sed nil opus est.
f Γαί] Omittit Fl. g Ἀνδρίας] Ἀνδρίας Fl.

77. Σοὶ δὲ μοι φαίνεται] Scribendum σόν. Tuum o-
pus, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum
laudatione Demosthenis, utra majoris difficultatis res
sit.

Σοί] Rectius omnino est Cl. γένος. sed scriptu-
ram veterem repraesentare satius duxi. M. du S.
Σοὶ δὲ μοι] Parum abest quin invititis omnibus Cl.
γένος emendationem recipiam. Ita enim non modo
sensus postulat, sed & supra σόν δὲ τοῦτο Noster etiam
dixit. At quia & σὸν possit legi, & Solan. vulgatum
exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic cum γένος.
F. F. R.

83. Περὶ τὸν λόγον ἄττων] Glossema videtur. F. G.

94. Ἀνδρίας] Et si Florentinae ἀνδρίας forsan prac-
ferendum, nolui tamen hic ei obscurare, quia ἀν-
δρίας frequentius ap. Nostrum occurrit, vid. supra ad

Macrobi. c. 8.

8. Ἰσχυρὸν — ὑμνίσασιν] Pindari locus. F. F. R.

Ἰσχυρὸν] Inter Pindari opera, quae hodie supersunt,
non reperio. M. du S.

13. Ἰμνίσασιν] De variis hymnorum sic notis no-
minibus vid. Ill. Spanhem. ad Callim. v. 1. F. F. R.

21. Ἰκαὶ γὰρ σοὶ καὶ ἡ Περιχλὺς. ἰκαὶ μὲν γὰρ τὰς αὐ-
τὰς ἀσραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς, τὴν κατὰ δόξαν πα-
ραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὸν γὰρ καὶ ἰσχυρὸν, ὅλον ὡς ὅτι τὸ
φαινασὶν ἐπὶ ἡμῶν ἰσχυρὸς, ἐπὶ οἷς ἐκατέρωθεν πρὸς
τὴν τὴν χρόνῳ βάσανον ἐκρίνουν.] In hoc loco nihil sani,
si attendas animum. Vertit Benedictus: Hic satis eris
cum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, toni-
trua, & suadellae quoddam calcas accepimus fama, sed
orationem ipsam non videmus. Unde constat ejus nihil
praeter opinionem stitisse, nec temporis probationem &

fortitudine in rebus gerendis, multorumque magnorumque quaestuum contemptu, iustitia, humanitate, fide, sensu, prudentia, unoquoque de multis illis & magnis facinoribus reip. caussa susceptis. Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones, leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion, Rhodum, Hellepontum, Byzantium, non habes quo mentem deflectas, quem tot praeclara velut auferant.

19. Quem ad modum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens, ita fere dubitat,

*Ismenon pium, aureo an Aetolian colo,
Cadmuntine, spartos an genus inclutum,
An caerulea flammæ Thebes,
Vimne conantem omnia Herculeam,
Bacchine patris laetos canemus honores?
Candidae connubiane Harmonies?*

Ita tu quoque simili ratione videris ambigere, Orationemne an vitam, oratoriam an philosophiam, populi regendi artem an mortem viri, praedicare oporteat.

20. Nullo vero labore, inquit, oberrationem effugeris: sed quamcumque partem arripiens, aut eloquentiam per se spectatam, in eam hanc orationem conferto. Apti ti-

μάτων πολλῶν ἢ μεγάλων ὑποφίας, δικαιοσύνης, Φιλανθρωπίας, πίστεως, Φρονήματος, συνέσεως, ἐκάστῃ τῶν πολλῶν ἢ μεγάλων πολιτευμάτων. ἴσως ἐν ὅρῳ ἐνθεν ἢ ψήφισμα, ἢ πρέσβεις; δημηγορίας, νόμους. ἐκείθεν ἀποστόλεις, Εὐβοίαν, Μέγαρον, ἢ Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, ἢ Ἐλλησποντον, Βυζάντιον, ἐκ ἔχεις ὅποι ἢ γνώμην ἀποκλίνης, συμπεριφερόμεν τοῖς ὁπλοεκτήμασιν.

Ἦσσορ ἐν ὁ Πίνδαρος, ὅτι πολλὰ τῶν τραπέμεν, ἔτω πως ἠπώρηκεν, Ἰσμενόν, ἢ ἰ χρυσηλάκαλον Μελίαν, Ἡ Κάδμοι ἢ σπαρτῆρ ἱερὸν γένος, Ἡ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν, Ἡ τὸ πάντολμον Δένον Ἡρακλέος, Ἡ τὰν Διονύσου πελυγαθία τιμὰν, Ἡ γάμοι λευκαλένης Ἀρμονίας ὑμνήσομεν; Οὕτως δὲ ἢ σύγε ταῦτόν ἐδικας ἀποσεῖν, λόγον, ἢ βίον, ἢ ρητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸ θάνατον τὰν δρὸς ὑμνητέον.

Ἔστι δ' ἐδὲν ἔργον ἐκφυγεῖν, ἔφη, ἢ πλάνην, ἀλλ' ἐνὸς ὅτε δὴ λαβόμεν, ἢ ῥητορικῆς καθ' αὐτῷ, εἰς ταῦτῳ κατάθε τῆς τὸ λόγον. ἰκανὴ γ' αὖ οὐ

ἢ πρέσβεις] Forf. πρεσβείας. ἢ χρυσηλάκαλον] χρυσηλάκ. male γ. ἢ Ἡρακλέος] Ἡρακλῆος Fl. ἢ Οὕτως δὲ ἢ σύγε] Οὕτως οἶδν. ἢ ἐν Coll. m. Κατάθε] Καθεῖ Fl. n. Γ' αὖ σοι ἐδ' Sic γ. & P. Γοῦν σοι ἢ ἢ cett. M. Fl.

8. Ἰσμενὸν ἢ χρυσηλάκαλον * Ἀρχαὶ ταῦτα τὴν Πυθίαν τῷ μιλοποῦ ὕμνον. V.

* Ἀρχαὶ] Unum est initium, non plura. Sic tamen etiam est in C. M. de S. At sic saltem ἀρχαὶ scribendum fuisset.

judicium sustinere potuisse. Quam multa hic sunt in Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt versa! Primum ἢ Περικλῆος, num est Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum est ῥητορικῇ. Sufficit tibi Periclis sc. eloquentia, si conferatur cum Demosthenis. Dein, πελοῦς κῆτος non recte vertitur calcem eloquentiae, sed aculeus, quem infigebat animis auditorum ut recte Melanchthon. Mox, ἀπ' αὐτόν γε ἐκ ἀδῶν, sed ipsum non videmus? quemnam? Periclem? non mirum ante tot secula placida compositum quiete: Tom. III.

14. Οὕτως δὲ ἢ σύγε] Γρα. ἔτω, οἶδν. ἢ ἐν ταῦτα ἰκίας ἀπὸ τοῦ. G.

Forfan ἄρχεται dedit Scholiast. idque per compendium. ἀρχαὶ pinxerat. J. F. R.

sed nec de Pericle locutus erat; sed de τῇ τῷ Περικλῆος, de eloquentia Periclis; itaque recte Mf. & editio Florentina nec non Basilensis: ἀπ' αὐτόν γε ἐκ ἀδῶν. ipsam non videmus, sc. eloquentiam. Nulla enim oratio ejus posteris est prodita. Verba quae sequuntur, obscurius vertuntur: ὅλοι ὅς ἐστιν τὴν φαντασίαν ὑδὲν ἔρμονος ἰχθύος. Salmuriensis: Unde constat ejus nihil praeter opinionem stetisse. Pejus Melanchthon: Quare constat eas praeter actionem, nullam habuisse solidam ac durabilem laudem, sc. orationes. Et sic Latinus quoque Interpres videtur legisse. Num φαντασία

φοι εἰδ' ἡ Περικλέης. ἐκείνους μὲν γε τὰς ἀστράπας, καὶ βροντὰς, καὶ σιδήρεας τι κέντρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτῶν γε ἔχοντες ὁρῶμεν, ὃν δὴλον ὡς ὑπὲρ τῆς Φαίλα-25 σίας, ὡδὲν ἔμμορον ἔχουσιν, ὡδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τῷ χρόνῳ βάσανον, καὶ κρίσιν. τὰ δὲ τῷ Δημοσθένει ἄλλα σοὶ καταλείψω λέγειν, εἰ ταύτην τράποι.

Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτῇ τραπομένης, καλὸν μίαν ἡντιναὴν ἀποτέμνεαλ τῇ ἀφαιρέσει· εἰ δὲ βέλαιο ἔδαφιλῶς, δύο καὶ συντρεῖς ἐλόμενον, ἔχον ἀποχρῆσαι λόγων ἢ ὑποβολῆν. 3 πολλὰ γὰρ ἐν ἀπασιν ἢ ἡ λαμπρότης. εἰ δ' ἐκ ἐκ τῷ παντός, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα· νόμῳ μὲν ἢ γὰρ Ὀμηρικὸς, ἡρώων ἐπαινεὺς ἐκ μερῶν ἀφαιρέσει, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἥδη δὲ καὶ τῇ Φορη-40 μάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτὰν δ' ὡδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖαλ πρὸς τῇ ποιητῇ, ἐξ ἡλακότης, ἢ τόξων, ἢ τῇ αἰγίδι, καὶ μῆτι γε δὴ μέρος σάματ' ἢ τῇ ψυχῆς τῇ εὐεργεσίῳ δὲ ὡδὲ δυνατόν ἐφ-45 ἀπασ' εἰλθεῖν. ἔκιν' ὡδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάζει, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ καλῶν ἐπαινέμε-

bi hic fuerit *eloquentia* Periclis. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae illum aculeum, fama accepimus; sed ipsam non videmus *eloquentiam*: scilicet praeter formam qualemcumque animo conceptam stabile & solidum nihil habentem, neque quod temporis illud examen iudiciumque possit sustinere. . . . Reliqua vero Demosthenis praetermittenda tibi, huc si vertentis, fuerint.

21. Ad animi autem virtutes aut praeclare in republica facta converso decens fuerit, quodcumque inde decerpere dicendi argumentum, aut si largiter facere volueris, duobus, summum tribus dilectis, habere satis materiae ad dicendum subjectae, tantum est claritatis in singulis. Si vero non in universum, sed ex parte laudare velimus, praesto quidem HomERICA lex est, Heroum laudes instituere e partibus, pedibus, aut capite, aut coma; jam vero etiam ex gestaminibus, aut scutis, cum indignum Dis non fuerit cantari a Poëtis ob colum, aut sagittas, aut aegidem, nedum ob corporis partem aut mentis adeo; per beneficia autem ire singula nemini datum sit. Ergo neque aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum quae pulchra in ipso sunt laudari: quan-

α αὐτῶν γε] Sic Fl. Fr. B1. & 2. αὐτῶν γε H. P. S. Ald. β ἄλλων ὡς ὑπὲρ] ἄλλων ὡς ὑπὲρ οὐκ ὡς Fl. c ἔχουσιν] Receptum ex Fl. & Graev. ἔχουσιν Edd. vulgo. d οἷον] Ex Fl. recepi. οἷον cest. e ἄλλα] Ex emend. Geff. ἄλλα Edd. vulgo. f ἀφαιρέσει] Sic pleraeque. ἀφαιρέσει f. ἀφαιρέσει Fl. g ὑποβολῆν] Ex Fr. recepi. ὑποβολῆν H2. ὑποβολῆν P. f. &c. omnes male. h λαμπρότης] λαμπρότης male H1.2. i γὰρ] Omittit Fl. k πρὸς] ὑπὸ marg. A1.

αἷα est actio, quod Melanchthoni placuit? Pro ἔχουσιν Mf. ὡς ὑπὲρ τῶν φαντασιῶν ὡδὲ ἡμῶν ἔχουσιν, ὡδ' οἷον ἔχουσιν. Quae praeter imaginationem nihil quod dures habet, quippe quae non potuit sustinere temporis examen & iudicium, quamvis ἔχουσιν aequae ferri possit, ac ἔχουσιν, hoc est, ex qua Periclis eloquentia nihil ad posteros est transmissum, nihilque superest quam illa imaginatio, illa species, quam animo informatam ac concipimus, de ejus fulguribus & tonitribus quibus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demosthene: φαντασίᾳ hic non est illa Oratorum, ὅταν αὐτοὶ λέγουσιν ὑπὸ ἡδονῆς τοῦ ἑαυτοῦ βλάπτειν τοὺς ἀκούοντες. Cum scilicet ea, quae dicis, quasi enobis infusa & habentemur. metum. corruptum, videris corrumpere, eademque au-

ditoribus ob oculos ponere. ut eam definit Longinus de sublimi dicendi gen. c. 14. sed illa, qua rem auditam cogitatione informamus, οἷον autem non pertinet ad φαντασίαν, sed ad ἡγορίαν.

Ibid. Γ' αὐτοὶ εἰδ' ἡ] Sic recte Ven. utraque. In plerisque impressis γοῦν σοὶ ἢ ἡ. Fl. vero μὲν &c. M. du Se. 22. Σοὶ ἢ ἡ] Lege αἷν.

Ibid. Περικλέης] Plutarchus docet, nihil ejus praeter decreta superesse, ejus tamen aliqua ferri Cicero in Bruto auctor est n. 7. teste Quintiliano III. 1. p. 126. A. qui haec verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentias fama dignum. Ideoque minus miror esse, qui nihil ab eo scriptum putans: haec autem quae feruntur, ab aliis esse composita.* De Orat. tamen II. 22. Conflare scripta Periclis ait: nisi forsitan ea tantum

quandoquidem universitati suarum laudum ne ipse quidem par esse videatur.

22. Haec ita percurrente Therſagora, 50 LYC. Puto ego, *inquam*, te, cum illud unum demonstratum mihi cuperes, non solum poëtam te bonum esse, illud quasi collarium fecisse Demosthenem, soluta oratione adjuncta carminibus. THERS. Ille, Facilitatem tibi, *inquit*, negotii tui ob oculos positurus eo provectus sum, orationem ut percurrerem, & *levia tibi illius vestigia signarem*, si quid de cura tua remittens, operam dare mihi recitanti velles. LYC. Noris, *inquam*, nihil te quidquam profecisse. Ac vide ne illud alterum (*illa difficultas quae me angit*) etiam auctum sit. THERS. Praeclaram, *inquit*, mihi medicinam narras. LYC. Nempe, *inquam*, difficultatem praesentem ignoras, deinde medici instar laborantem partem ignorantis, aliam curas. THERS. Quid ita? LYC. Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, si quis primum ad ejusmodi orationem aggrediatur, mederi conatus es: at illa olim consumpta sunt antiquis annorum anfractibus. Igitur difficultatis hujus obsoletae sunt tuae medicinae. THERS. Haec ipsa ergo, *inquit*, Medicina tibi *suppeditas*. 70 Nempe velut viam, tutissimam oportet esse eam, quae tritissima est.

ἐπεὶ τό γε σύμπαν ὁδὸν αὐτὸς ἀνὰ τὸν ἐξαρκέσειεν ἐπανέσαι.

Ταῦτα τῷ Θερσαγόρῳ διελθόντι, 50 ΛΥΚ. Οἶμαι σε, ἔφη, ἐν ὀπιπιδεῖχθαί μοι βυλόμηνον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, ἢ τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιτῆσθαι Δημοσθένη, τὰ πρὸς τοῖς ἐμμέτροις προσθέντα. ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν ἔν, ἔφη, ῥα τῶν ὑποτιθεῖς, προήχθη ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῷ Φροτίδῳ ἀνείς, ἀκροατῆς ἡμῖν γένοιτο. ΛΥΚ. Πρῆγν τοίνυν, ἔφη, σοι γέγονε ὁδὸν, εὖ ἴσθι. σκόπει δὲ μὴ ἔσθ' ὅσον ἢ γεγοῶς θάτερον. ΘΕΡΣ. Καλὸν ἀνὰ λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα. ΛΥΚ. Σὺ γὰρ, ἔφη, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν ἀπορον, εἴτα ἰατρῷ δίκην τὸ τῷ νοσούντι σαθρὸν ἀγνοήσαντι ἄλλο θεραπεύεις; ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δὴ; ΛΥΚ. Σὺ μὲν, ἀνὰ τὰ ταραξέειν ἀνὰ τὸ πρῶτον ὄντα πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχείρησας ἰατρίαν, τὰ δ' ἤδη καὶ ἡνάλωτο ὁ παλαιαῖς ἐτὶ πρὸς τοῖς ὁδοῖς. ὥστε τούτης τῆς ἀπορίας ἑωλὰ σοι τὰ ἰαματά. ΘΕΡΣ. Τέτο δ' ἔν, ἔφη, σοι τό γε ἴαμα. καὶ μὴ τοι καθάπερ ὁδὸν, θαρραλεωτάτην εἶναι τὴν σωτηριεστάτην.

ΛΥΚ.

[I τῶν λόγων] τὸ δῆλον Fl. π. ταραξέειν] ταραξέειν f. grave. n. καὶ ἡνάλωτο] καὶ ἡνάλωτο Fl. o. παλαιαῖς] πολλὰς Fl. p. ταύτης τῆς ἀπορίας] ταύτης τῆς ἀπορίας Fl.

58. Πρῆγν] Προήγν πλῆν. Ἰσοκράτης φησὶ, ὅτι πρῆγν τοι γίνηται, ἀπὸ τῆς πλῆν. V.

intelligit, quae apud Thucydidem extant: *Ab Aristophane Poëta fulgere, tonare, permiscere Graeciam di-ctus est. Cic. Or. 9. Vide autem Nizy. c. 4. ubi versus Eupolidis legitur in quo κέντρον illud Periclis memoratur.*

M. du S.

23. Τὸ κέντρον] Τὸ κέντρον legi jubet Cl. Hemsterb. ad Nizy. §. 7. f. p. 46. T. I. ubi ὡς ἀληθῶς ἀνὰ τὴν κέντρον τῆς ἀπορίας, etiam minus apte legitur. J. F. R.

26. Ἐχθρῶν] Sic praeter G. Fl. & in prima quidem voce Fr. & Bz. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτὸν . . . ἐχθρῶν inter ὅς & ὡς Fl. inserit ὡς ἐπὶ οἷον, quod in reliquis non extat. Illud monendum restat, pro οἷον quod mox sequitur, in Fl. legi οἷον, quod respondet suo ἐπὶ οἷον. M. du S.

[Ibid. Οὐδ' οἷον] Lege οἷον. F. G. Bene divinavit,

cumque & Fl. confirmet, recepi.

J. F. R.

27. Βάσανον & κρίσιον] Hic arbitrator abrumpi orationem. Therſagoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene; reliqua ingenio amici permittit. J. M. G.

42. Πρὸς τῷ ποιητῇ] Glossam esse τὸ πρὸς, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, & verbo passivo, pro ὑπὲρ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud sit repetere. Vid. tamen Icar. c. 15. 21. f. Bis Accus. c. 17. f. Rhet. Praec. c. 1. Adv. Indoct. 28. & Bergl. ad Alcibiad. p. 120.

J. F. R.

45. Ἐφ' ἀπαξ ἰδὼν] Ἐλθὼν τῷ εὐργεσιῶν an significare possit *enarrare beneficia*, vehementer dubito. Suspicor post *Wolffium*, legendum εἰς ἀπαξ ἰδὼν, idque tanto magis, cum compendium syllabae τας in

ΛΥΚ. Τὴν ἐναγτίαν γῶ, εἶπον, πρεθέ-
μην, ^a ἢ Φασὶν Ἀνίκηριν τὴν Κυρηναῖον Φιλο-
τιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνα τε, καὶ τὴν ἐταί-
ρην. τὴν γὰρ Κυρηναῖον ἀρμαγλασίαν ὅτι
δείκνυντα, πολλὰς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξ-
ελαύνειν δρόμους, ὅτι δὲ αὐτῆς ἀρματοδρο-
χίας ἀπαίτας, μηδὲν ^b ὠθεύαντα, ὡς
ἐνὸς δρόμου σημεία καὶ τὴν γῆν ὑπολείπειν. ^c
τὴν δὲ γε, τὴν αὐτὴν σκεύδεις, τὰς ἀρ-
ματοδροχίας ἀλείπειν· ὃ μάλα ῥαδίον δὲ,
οἶμαι, καινουργεῖν ὁδούς, καὶ τείριμδῶν ἐκ-
τρεπόμενον. ΘΕΡΣ. Ἀλλὰ τοι τὸ Παύ-
σωνος, ἔφη, σοφόν; ΛΥΚ. Ποῖον; ἔφη, ^d
ὃ γὰρ ἀκρίκος.

ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ Φασὶν
ἐκδοθῆναι γράφαι ἵππον ^e καλινδόμενον
καὶ δὲ γράφαι τρέχοντα, καὶ πολλὴν κονιορτὸν
περὶ τὸν ἵππον ὡς δὲ ἔτι γράφοντα, ὅτι
εἶναι τὸ ἐκδόντα, μέμφεται, μὴ γὰρ τὸ
προσάξει· τὸ δὲ Παύσωνα τῷ πῖνακι τὰ
μετέωρα κάτω φεραγόντα, τῷ παρὰ
τὴν γραφὴν ἐπιθεῖναι χελεῦσαι, καὶ τὸν ἵππον
ἐμπαλιν ^f κείμενον ὀφθῆναι καλινδόμενον. ^g
ΛΥΚ. Ἦδὺς εἶ, ἔφη, Θερσαγόρα, ἀν-
μίαν οἷμ' ἐμὲ τροφὴν μεμηχανησῶ τούτων
ἐπ' αὐτῇ, ἀλλ' ἔτι πᾶσας τροφάς, καὶ φε-
ραγωγὰς ἐπαλλάττοντα, καὶ μελατινέντα,

23. LYC. *Male narras.* Nam contra-
riam, *inquam*, ego mihi proposui illi, in-
qua gloriam appetuisse dicitur Cyrenaeus.
Anniceris apud Platonem ejusque sodales.
Cyrenaeum enim ajunt, cum aurigandi
peritiam ostentaret, multa circum Acade-
miam egisse curricula, per eandem omnia
orbitam, quam nusquam egrederetur, ita
out curriculi non nisi unius in solo vestigia
relinquerentur. Mea vero contraria scilicet
est ratio, qui evitare orbitam studeam.
Non nimis autem facile arbitror, novas
comminisci vias, declinatis his quae tritae
sunt. THERS. Verum enim vero sapiens,
inquam, Pausonis commentum est. LYC.
Quodnam? *inquam*: nec enim audiui.

24. THERS. Pausoni pictori pingem-
dum locatum ajunt equum volutantum se:
at illum pinxisse currentem, nultumque
circa equum sublatum pulverem. Pingenti
supervenisse qui locaverat, questumque:
neque enim hoc se jussisse. Pausonem ita-
que imperasse puero, ut summis tabulae
versus ima conversis, picturam ostenderet,
sicque equum inversum volutari visum esse.
LYC. Suavis homo es, *inquam*, Thersa-
gora, si putas unam me, tot annorum ho-
minum conversionem machinari, non potius
conversiones omnes & circumductiones mu-
tare, ac transponere, ac sic quoque metue-
re,

^a H] Bene Ald. Fr. Bt. 2. P. S. H. H adspirare f. V2. Fl. ^b Παραβάται] Παραβάτας Fl. ^c Παύσωνος] Recepi ex Fl. & Graev. & hic, & deinde bis. Nam Πάσωνος & mox Πάσωνι ac Πάσωνι. male reliquae omnes. ^d Καλινδόμενον] Αλυνόμενον male Fl. ^e Κείμενον] Omisit Fl.

literam ξ transire facile potuerit.

f. M. G.

73. Τὴν ἐναγτίαν γῶ, εἶπον] Quod in interpretatione huic responsioni verba praemissi. *Male narras*; lucis inferendae causa factum est. Nempe sic abrupte loquuntur Graeci & Latini, cum concedunt quidem, quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquoties ita noster in *Hermotimo*. De Latinis diximus ad *Quintil.* 2, 7. extr. Caeterum hanc de Anniceri narrationem habet etiam *Aelian.* H. V. 2, 27. f. M. G.

74. Ἀνίκηριν] Ille ipse qui Platonem, cum jussu Dionysii vacinret, redemerat. *Diog. Laert.* 74. E. & 54. C. ubi tamen alium Anicerim esse contendit *Menagius*, quem vide p. 70. D. ubi plura de eo testimonia congestit. Idem de eo narrat & *Aelianus* V. H. II. 27. teste *Men.* & *Lactantius* III. 25. ubi & pretium

addit *οὐδὲ σέβεται*. Pro ἢ male Fl. & V2. ἢ. In f. autem ἢ, nisi quod mendose ἢ. Illud enim haud dubie Editor volebat, ut c. 15. ἢ & τὸν Δημόδοκον &c. quod sane minime spernendum, immo verum puto. *M. du S.* 75. Πρὸς Πλάτωνα] *Aelian.* Var. Hist. II. 27. F. G. 81. Ἀρματοδροχίας ἀλείπειν] *Hom.* dixit, ἀρματοδροχίας ἀλείπειν, quod diversum est. F. G.

84. Παύσωνος] *Menagius* ita emendandum esse viderat & M. Gr. & Fl. Ed. confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσωνος &c. vid. *Plut.* 705. f. *Aelian.* Var. H. XIV. 15. De hoc Pausone judicium *Aristotelis* vide de Poët. c. 2. pr. (Non viderat forte *Menagius*, sed *Gujeto*, ut solet, surripuit.) *M. du S.* Πάσωνος] Pauson pictor. Pauson dicitur *Aelianus* Var. Hist. 14. 15. & *Plutarcho* de Pythiae oraculis, & aliis.

re, ne idem mihi denique quod Proteo usu
veniat. THERS. Quid illud est, *inquit*?
LYC. Ne fiam, *inquam*, quod ille factus
est, cum humanam speciem studeret effu-
gere: quando consumtis formis omnibus
animantium, plantarum, elementorum, rur-
sus denique adsciticiae formae inopia, Pro-
teus factus est.

25. THERS. Tu quidem supra illum Protea, *inquit*, meae recitationis effugientes rationes comminifceris. LYC. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc audiendi operam omiffa parumper quae incumbit mihi cura. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam meae parturitionis curam una fufcipies. Cum igitur ita illi quoque videretur, in proximo aggere affidentes, audiebam ego, ipfe recitabat generofa fane carmina. Inter recitandum uero fanatico uelut impetu correptus, complicatis tabellis fuis, THERS. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut Athenis concionis obitae aut iudicii. Sed ut gratiam mihi. *inquit*, habeas. LYC. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam, quid fit quod dicis, norim.

26. Sed quid est, de quo dicis? THERS. 25
In Macedonicos, *inquit*, regiae domus com-
mentarios incidi, ac tum mirifice delecta-

ἰδεδέναι μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τῆς
Πρωτέως. ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη, πάθος;
ΛΥΚ. Τὸ γενόμενον, ^ε ὃ φασιν αὐτὸν γε-
νέσθαι, δρασμὸν ἐξευρίσκοινα ^δ ἀνθρωπίνης
ξοφίας, ἐπεὶ ^ε καίηναλῳκει πάσας ἰδέας
ἀνθρῳκῶν, καὶ φυτῶν, καὶ τοιχείων, αὐτῆς
αὐτῶν περὶ μορφῆς ἐπεισάκτω, Πρωτέα
γενέσθαι.

10 **ΘΕΡΣ.** Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τῆς Πρωτείας
 ἰομηνχανᾶς τῆς ἐμῆς ἀκρόασις ἀποδιδράσκων.
 ΑΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθε, ἔφη, τῦτο. παρ-
 ἔξω γὰρ ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρείς τῆς ἐπηρ-
 τημῶν Φροντίδα. τάχα γὰρ ἂν τι αἰ-
 τῷ σὺ ἰκύνηται. ἄφρονις γενόμενος,
 15 καὶ τῆς ἐμῆς ὁδῶν συμφροντίσαις. ὡς ἐν
 ἰδοὺ ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ὅππῃ τῇ
 πλησίον κρηπιδόσιν, ἐγὰρ μὲν ἠκρόωμην, ὅδ' ἂν
 ἀνελέγιστο μάλα γενναῖα ποιήματα. μέλας
 δ' ὥσπερ ἐνθεος γενόμενος, ἐπιπτύξας τὸ
 20 γραμματεῖον, **ΘΕΡΣ.** Κομίζω τῆς ἀκροα-
 τικῶν, ἔφη, μισθόν, καθάπερ Ἀθηναῖοι ἐκ-
 κλησιασταὶ, καὶ δικαστικόν· ἀλλ' ὅπως εἴ-
 σῃ μοι χάριν. ΑΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφη, εἴ-
 σομαι, καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ λέγεις εἰδέναι.
 25 Τί δ' ὅστιν ὅ, τι καὶ λέγεις; **ΘΕΡΣ.**
 Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχῶν τῇ βασιλε-
 κῆς οἰκίας ὑπαμνήμασι, καὶ τότε ὑπο-
 ποιεῖς.

f *Q] *A marg. A1. g Καταναλώσι] Καταναλώσι Fl. h *Λι τι] Bene Vx. P. Aliæ quædam ἄντι male.
 i Κύματα⊙] Recte plurimar. Κύματα⊙ H1. & 2. k *Αφροτις] *Αφρον τις male P. sola. l Γραμμωταῖον]
 Γραμματοῖον Fl.

aliis, ex quibus hic legendum *Παύλου* S. F. G. Eadem
ad verbum habet *Menag.* in Ed. *Graev.* qui cum ubi-
que eadem dederit quae ille, plagii omnino reus esto.

87. Πάσαι τῇ [συγγραφῇ] Verissime ingeniosissimus
& amicissimus Menagius emendat Πάσαι. Ejus e-
mendationem, ne quid dubii superfit, armat Mf. &
editio Florentina. F. F. R.
F. G. G.

91. Μήμοφαζ] Καὶ μήμοφαζ. F.G. Bene, & parum
abest, quin invitis Edd. inseram. J.F.R.

97. Τὰς εὐτὴν ἐκείν] Si Luciani sit opus, a fene confcriptum hinc & ex c. 22. statuendum est: unde subit suspicari supposititium, cum nec elegancia solita in-

tit., ne orationis quidem perspicuitas. Juvenile opus
est (vide & not. ad tit.) sed cujus nescio. *M. du S.*
5. *Κατωλάκη*] Forsan recte *Fl.* sine augmento,

quod & *Herodot.* negligit; ut L. VII. p. 437. C. ἀ-
βίησαν pro ἀνέ—. Conf. c. 41. ubi eadem rursus
καταναλωτοί. Sed & exempla ex aliis tam crebro in-
dicavimus; ut pluribus hic non opus sit; vulgatum
tamen hic praefatū servasse.

12. Παύεις τὴν ἐκρηγνύσαν φωνήν] Vertitur: *Dimissa ex animo impendente cogitatione: malim, Demissa, suspensa illa cogitatione.* H.V.

Ibid. Ἐπετημίην Φροσίδα] *V. Dem. Phil. I. p. 108.*
A. ubi ἀπετημίην ἐ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γυμνασicais. *M. dnoS.*

20. Γρηγορίου]. Sic variat scriptura etiam supra
Tox. c. 13. 14. 16. & ante, in hac Dissert. & mox c.

27. 22. 'Αλ' ὅπως] Subaudi ὅπως, ἐκτόπι.

27. Ἰπποκρίτης.] A. M. Emilio captos Regum Ma-
Sss 3 cc-

ἡοδεις, τὸ βιβλίον ἢ καὶ πᾶρεργον ἐκτα-
 σάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἰκαδε γέ-
 γραπταὶ δ' ἄλλα τε τῷ Ἀντιπάτρῳ παραχ-
 30 δέντων ὅτι τὸ οἰκίας, καὶ τοῦ Δημοσθένους
 ἃ μοι δοκεῖς ὁδὸν ἀν' παρέργως ἀκῦσαι.
 ΛΥΚ. Καὶ μὴν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν
 εὐαγγελίων χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν.
 ἐγὼ μὲν ἐν ἐκείνῳ ἀπολείψομαι σὺ πρὶν ἢ τῶν
 35 ὑποχρεῖσθαι ἔργον σοι γενέσθαι· οὐδ' εἰς ἱα-
 κας μὲν λαμπρὰς τῷ Ὀμήρῳ γενέθλιον,
 εἰκας δ' εἰσάσθαι αὐτὸς καὶ τῷ Δημοσθένει.

Ὡς ἐν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τῶν γραμ-
 ματείων, ἀφ' ἑστρίφαντες ὀλίγον, ὅσον ἀπο-
 40 δῆναι τῷ ποιήματι τὰς δικαίας ἐπαίνους, ἤει-
 μεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. καὶ μόλις μὲν, ἐπι-
 τυγχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, καὶ γὰρ λαβὼν τό-
 τε μὲν ἀπὸ πηλαττόμενην. ἐντυχὼν δ' ἔταξε
 γνῶμην διέτεθι, ὡς ἔδει τι τῷ πατρὶ, 45
 ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων· τε καὶ ῥημά-
 των ὑμῖν ἀναλέξομαι. εἰδὲ γὰρ τῷ Ἀσκλη-
 πῶ μῦθον τι γίγνεται τῷ τιμῆς, εἰ, μὴ τῶν
 προσόντων αὐτῷ ποιημάτων ἄσφαλα, τὰ
 Ἀλυσσίδην τῶν Τροϊζηνῶν, καὶ Σοφοκλέους, 50
 ἀδεται, καὶ τῷ Διονύσῳ, τὸ μὲν ποιήσῃ
 καμὴν ποιήσῃ, καμωδίας, ἢ τραγωδίας,
 ἐκλέλειπεν. τὰ δ' ἑτέροις συντιθέμενα,

tus, non perfunctorie libellum emi. Et
 modo domi me habere recordatus sum.
 Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Anti-
 patro domi gestis, tum de Demosthene,
 quae mihi non obiter auditurus esse videris.
 L Y C. Et nunc, inquam, pro istoc nun-
 cio eam tibi gratiam persolvo, ut reliquos
 etiam versus tuos audiam: neque vero te
 relinquam ante, quam fides promissis tuis
 constiterit. Magnificis tu me epulis Ho-
 meri nataliciis accepisti, ac Demosthenis
 quoque similibus videris accepturus.

27. Cum igitur reliqua ex tabellis recita-
 40 set, commorati paululum, dum dignae poëma-
 ti landes tribuerentur, Thersagorae domum
 ivimus, et vix quidem, sed invenit tamen
 libellum. Quo ego accipio tum discedebam.
 Lecto autem in eam veni sententiam, ut nihil
 immutatum, sed ipsis eisdem nominibus et
 verbis illam vobis praelegam. Neque enim
 minus honoris habetur Aesculapio, si, cum
 nemo salutarium fecit cantica, Alisodemi
 50 Troezenii et Sophoclis carmina canuntur; et
 Baccho novum carmen scribere, Comoedias,
 Tragoeدياتve, desitum est: sed quae ab aliis

com-

a Γραμμάτιος] Γραμμάτιος Fl. b Περιτρέφας] Παρατρέφας emendat Gesf. c Τε] Omittit Fl. d Πάσης
 καμῆν] Utrumque deest in Fl. e Ἑταίροις] Ἑταίρους Fl. prave.

cedoniae commentarios legimus in ejus vita a Plus.
 conscripta; sed ab hoc visus &c. non credo. M. du S.
 Ἰσομήμασι] Vid. Misc. Obs. Brit. Maj. & Jun.
 1733. p. 368. J. F. R.

29. Οἰκαδε] Pro οἶκοι positum. F. G. Ita vicissim
 οἶκοι, fere pro οἶκοι Herodiani. 2. 7. 3. ἄτε γὰρ οἶκοι ἢ
 αὐτῶν τοσαῦτα χρήματα, ὅσα ἡλυσσίδην. Sed potest
 vulgaris significatio & ibi salva manere; ut sit domo,
 vel de suo non suppetebant opes. Sed pro οἰκαδε for-
 san hic οἰκαδε scribendum. J. F. R.

34. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν] Aliquid excidisse videtur;
 perit enim, quod sequentia indicant, ut reliquum
 poëma sibi peragat. M. du S.

Ibid. Τὸν ἐπῶν] Αὐτοῦτομοι legisse videtur Interpres.

F. G.

50. Ἀλυσσίδην] Hunc Poëtam ab aliis laudatum
 non memini. M. du S.

Ibid. Σοφοκλέους] Scripsit ergo & Sophocles hy-

mnos.

53. Ἐκλείπεται] Hujus ergo aetate neque tragoe-
 diae neque comoediae novae Athenis scribebantur.

59. Δράμα τῷ βιβλίῳ] Sic legendum videtur, τὸ
 προσκεῖται ἡμῶν μὴ τὸ δι' ἑσθ' Ἀντιπάτρου &c. τὸ δᾶ-
 μα τῷ βιβλίῳ insititum videtur. F. G.

Δράμα] (Quid in his veri sit ex Plutarcho intelligis
 in vita Dem. p. 1574.) Plutarchus, excepto Antipatri
 colloquio, eadem ferme habet. M. du S.

Ibid. Τὸ δᾶμα &c.] Legebatur. τὸ δᾶμα τῷ
 βιβλίῳ praemisso etiam puncto ante τὸ δᾶ. Sed paren-
 thesi addita, distinctioneque mutata, & pro τῷ βιβλίῳ,
 rescribendo βιβλίῳ Gesnerus vulgatum emendavit, cui
 obscurum, quod vulgatum sensu carebat, nec aliter
 ex Codd. restitui poterat. J. F. R.

63. Καλαυρίας] Saepius in hac voce apud Plus. rec-
 tatur hac in historia; pro Calauria enim ubique Cala-
 briam

composita sunt, ea hos, qui in mediis oppor-
tune profectus, non minus commendant, quod
sic bonorem habuisse Diis videntur.

28. Liber itaque hic (est autem commenta-
riorum Macedonicorum ea pars, quae ad
nostram rem pertinet, colloquium) liber ergo
refert, Antipatro indicatum esse, adesse Ar-
chiam. Porro hic Archias, si quis juniorum
forte ignorat, comprehendendis exsulibus fue-
rat praefectus, ac mandata acceperat, Demo-
sthenem persuasionibus potius quam vi eo ad-
ducendi, ut a Calauria veniret ad Antipa-
trum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipa-
ter, in dies expectans Demosthenem. Cum
igitur audisset e Calauria venire Archiam,
statim, ut erat, intro eum iussit vocari.

29. Ingressus ille, . . . Sed ipse libellus di-
cit reliqua. ARCH. Salve Antipater. ANT.
Quidni salvus sim, si adduxisti Demosthe-
nem? ARCH. Adduxi, ut potui. Ur-
nam enim reliquiarum Demosthenis adfero.
ANT. A spe dejecisti me, Archia. Quo-
nim mihi ossa & urna, Demosthenem
ipsum non habenti? ARCH. Nempe per-
vim, o Rex, retineri anima viri non pote-
rat. ANT. Cur vero vivum non com-

ταῖς νῦν εἰς μέσον ἐν χειρὶ κομίζεσσι χάριν
ἔχει ἐλάττω φέρει, τῷ δὲ θεῶν δοκεῖν τέλειμη-
κεῖναι.

Τὸ μὲν ἐν βιβλίῳ, τῷτο. (ἔστι δὲ τῷ
ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος
τὸδε δράμα) τὸ βιβλίον φησὶν, Ἀντι-
πάτρῳ μεμνύοντι παρόντα τὴν Ἀρχίαν. ὁ
δὲ Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεωτέρων ἀγνοεῖ,
τὸς Φινγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν. ἐπέ-
σταλλο δὲ αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Κα-
λαυρίας πείσαι μάλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς
τὴν Ἀντίπατρον ἥκειν. καὶ δὴ καὶ μετέωρον ὁ
Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῇ ἐλπίδι,
τὴν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκᾶν. ὥς ἐν ἡγε-
σει ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἦγοντο τὴν Ἀρχίαν,
εὐθὺς ὥς εἶχεν ἐκέλευσεν εἰσὼ καλεῖν.

Ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθεν, αὐτὸ φράσας τὰ λοι-
πὰ τὸ βιβλίον. APX. Χαῖρε, ὦ Ἀν-
τίπατρε. ANT. Τί δ' ἐμέλλω χαίρειν, εἰ
Δημοσθένην ἤγαγες; APX. Ἐγαγον ὥς
ἡδυάμην ὑδρίαν ᾗ κομίζω τὴν Δημοσθένους
λείψανον. ANT. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν
ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία. τί γὰρ τὸ ὅσῳ, καὶ τῇ
ὑδρίας, Δημοσθένος ὅσα ἔχοντι; APX. Τὴν
γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς βίαν
κατέχειν ἡ ἀδύνατον. ANT. Τί δ' ἐξ ὧν
ταῦτα

f. Τὸδε δράμα) τὸ βιβλίον] Ita Gesn. dedit, pro vulgat. τὸ δὲ δράμα τῷ βιβλίῳ. g. Ἀντίπατρος] Ἀρχία L. ma-
le. h. Ἀδύνατον] Omittit M.

briam libri impressi habent. V. 615. C. in Dem. M. du S.
65. Μισθίου δὲ Ἀντ.] Conf. supr. T. 2. 7ου. Trag.
c. 4. N°. 73. J.F.R.
70. Εἰσῆλθεν] Ὁ Ἀρχίας. F.G.
71. Χαῖρε δὲ Ἀντίπατρε] Hic incipit monumentum
antiquum & lectu dignum, cetera non sunt magni
pretii. M.V. LaCroz.
Χαῖρε, δὲ Ἀντίπατρε] Hic incipit quasi novus dialogus.
Vid. Misc. Ob. supra laudat. p. 368. f. & 369. J.F.R.
76. Τί γὰρ τὸ ὅσῳ] Subaudi δὲ.
78. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' ἐξ ὧν
ταῦτα κατέχειται; In om. Edd. haec ita habebantur
confusa: πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ἢ Βοιωτίας, ἢ ἰ-
θα τι παρ' ἱεροῦ λαβόντες &c. a c. 34. fere ad fin. 37.
huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet
Anonym. in Misc. Obf. Britan. Maji & Jun. 1733. p.
370. Aliquid deesse viderat & Wolf. initio operum De-
mosth. Transpositione etiam sanaverat Solan. exceptis

duobus versib. quos aliter constituit. At nos Gesnerum
sequimur. Differentia cuique ex collatione alius Edit.
patebit. J.F.R.

79. Κατέχειν ἀδύνατον. * ANT. Τί δ' ἐξ ὧν Potuitne,
Lector, melius continuari oratio? Quam male vero
in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi
constare potuit Mss. ab hoc inde loco partes commen-
tariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se co-
haeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelli-
get, si quis conferre cum hac editione quaecumque
aliam voluerit: (ne opus sit ad alium librum decurre-
re, rogavi Doctiss. Reizium, ut subijci ad finem li-
belli totum locum, quomodo antea editus fuit, cu-
ret.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos
viginti annos observarem, translocato in libro, unde
reliqui, qui existant, omnes derivati sunt, duo folia
aequalia, vel paginas adeo ejusdem folii (versuum in
Aldina editione 37. & 40. in Basilensi 71. & 75.) quibus

τα κατελήφατε; APX. * Κατελήφαμεν. 8 *comprehendistis? ARCH. Comprehendimus.*
 ANT. Κατὰ τὴν ὁδὸν ἐν τέθνηκεν; APX. ANT. Ergo in via periit? ARCH. Non,
 Οὐκ, ἀλλ' ὅπου ἦν, ἐν Καλαυρία. ANT. sed ubi erat, in Calauria. ANT. Forte ve-
 Τάχα τὴν ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγαρίας, strae negligētia culpa fuit, qui non satis
 ὃ θεραπεύοντων τὸν ἄνθρωπον; APX. Ἄλλ' hominem curaveritis. ARCH. Sed neque
 ὃδ' ἐφ' ἡμῖν ἐγένετο. ANT. Τί φῆς; αἰ-8 hoc in nostra potestate fuit. ANT. Quid
 μάλα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόν- ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum
 τες ἐκ ἐχέει. cepistis, & non habetis.

APX. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τίω τε πρῶτῳ 30. ARCH. Nonne enim jusseras, pri-
 μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλεονὸν ἀν' ὃδ' βιασα- mo vim illi non adhiberi? Quamquam ne-
 μδοῖς ὃδ' ἦν· καὶ γὰρ ἐν ἐμελήσαμεν. ANT. 90 que profecturi quidquam eramus vi admo-
 Οὐκ εὖγε ὑμεῖς ὃδ' μελήσαίτες· ἴσως ἐν ἐκ- ta, etenim jam parabamus. ANT. Neque
 τὴν ὑμετέρας τέθνηκε βίας. APX. Ἡμεῖς μὲν illud bene, quod parabatis: forte enim a
 αὐτὸν ἐκ ἀπεκτείνουμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν vestra injuria mortuus est. ARCH. Nos
 μὴ πείθεσθαι ἀναγκαῖον ἦν. σοὶ δ', ὦ βασι- quidem non interfecimus illum, sed vim
 λεῦ, τί τὸ πλεον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάν-95 admove- cum persuadere non possemus,
 τως ὃδ' ἐν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας. necesse erat. Tibi vero, Rex, quid lucri
 accessisset, si vivus advenisset? Neque e-
 nim sane aliud, quam interfec-turus illum
 eras.

ANT. Εὐφήμει, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι 31. ANT. Bona verba, Archia. Vide-
 μὴ συννοηκέναι, μήθ' ὅστις ὁ Δημοσθένης, ris mihi non cogitare, neque quis fuerit
 μήτε τὴν ἐμὴν γνώμην· ἀλλὰ νομίζεν ὅμοιον Demosthenes, neque meum consilium, sed
 εἶναι Δημοσθένῃ εὐρεῖν, καὶ τὴν ζήτην 1 putare simile & ejusdem felicitatis esse, in-
 τὴν κακῶς ἀπολωλὸτας, ἡμερῶν τὴν Φα- venisse Demosthenem, & illos conquirere
 ληρέα, καὶ τὴν Μαραθώνιον Ἀριστόνακον, καὶ τὴν homines male perditos, Himeræum Phale-
 ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τὴν ῥαγδαίων ρευ- reum, & Marathonium Aristonicum, &
 μάτων ὃδ' ἐν ἀφαιρέσει, ἀνθρώπους τα- 5 vis nihil dissimiles, humiles homunciones,
 tu-

* Κατελήφαμεν] Κατελήφαμεν recte fuit. b' Εφ'] γ' Εφ' Edd. priores.

bus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium an-
 tea prodebat, sanus, integer, & optime continuatus
 appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam
 ut attendat lector ubique, quis loquens iudicatur, &
 de qua re agatur. Probata est jam tum illa curatio
 doctissimo viro, quem mihi nunc collegam & vici-
 num esse impense gaudeo, C. A. Heumanno, ad quem
 illam perscripseram: probata est doctissimo itidem viro
 Tib. Hemsterhuis, cui specimen mearum in hunc li-
 bellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam
 in mentem venisse, mihi respondit, & a Mose du Sout
 etiam sibi plures ante annos demonstratam, docuit.
 Postea illam publicavi An. 1731. in libello tertium jam
 Lipsiae edito, Chrestomathia Graeca: unde in Actis
 Eruditorum quoque facta est illius mentio. Denique
 in Miscellaneis observationibus eruditorum Britanno-
 rum, edit. Belg. Vol. 2. Tom. III. p. 368. seq. viri
 docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab

illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita ma-
 nifesta sit haec emendatio, ut magis mirandum sit,
 tot editores Luciani atque interpretes illam fugisse,
 quam intra exiguum tempus aliquot hominibus erudi-
 tis eam in mentem venisse; & a nemine plane, quod
 ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego
 morosae cujusdam superstitionis potius nos postulari
 potuisse, si non admissemus eam medicinam in
 ipsum corpus hujus libelli, quam audaciae, quod ad-
 misimus. F. M. G.

91. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς ὃδ' μελήσαίτες] Addititium vi-
 detur. F. G.

2. ἡμερῶν] Vid. Plut. Dem. qui omnes eosdem
 recenset, nisi quod pro Eucrate Hyperidem habet. &
 1555, 1. M. du S.

ἡμερῶν τὴν Φαληρέα] De Himeræo Phalereo, Deme-
 trii fratres, & Aristonico Marathonio, atque Hyperide
 Plut. in V. Demosth. sub fin. p. 859. C. narrat, eos
 Aegi-

tumultuum temporasiorum occasionebus vel-
ut innatantes, & ad parvam spem turba-
rum ferociter exsurgentes, deinde paullo
post, ventorum vespertinorum more resi-
dentes; & infidelem illum Hyperidem,
alienum ab amicitia adulatorem populi, qui
turpe non duxerit adulatione plebis calum-
niari Demosthenem, seque ad ea praebere
ministrum, quorum mox illos ipsos, qui-
bus gratificatus fuerat, poenituit: quando-
quidem non multo post illam calumniam
splendidiorem viro, quam olim Alcibiadi,
reditum ab exilio contigisse accepimus. Ve-
rum hic (*Hyperides*) pensi nihil habuit, ne-
que puduit ipsum contra eos, qui olim fue-
rant amicissimi, lingua uti, quam oportebat
nempe improbitatis illius causa excindi.

32. ARCH. Quid vero? nonne inter
inimicos nostros inimicissimus Demosthe-
nes? ANT. Non sane, si quis moris ac
fidei rationem habeat, amicumque sibi,
quidquid est in moribus incorruptum ac
stabile, judicet. Nam honesta profecto
apud hostes etiam honesta sunt: virtus,
ubicumque fuerit, pretiosa est. Neque
Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchin-
que Lacedaemonios admiratus, cum inter-
ficiendorum potestas esset, dimisit. Verum
si quem unquam omnium, etiam Demo-

πεινὲς, ἀφορμῇ προσκαίρων θορύβων ὅπι-
πολάσας, καὶ πρὸς μικρὰν ταραχὴν ἐλ-
πίδα θρασείας ἐξαναστάντας, εἴτα πτή-
ξάντας ἐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῆς δειλινῶν
ἰσπνευμάτων καὶ τῆ ἀπίστον Ὑπερίδην, καὶ τῆ
ἀφίλον δημοκόλακα, τὸ ἔδεν αἰχρὸν νο-
μίσαντα κολακίᾳ τῷ πλῆθους συκοφαντῆ-
σαι Δημοσθένην, ἐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα πα-
ραχεῖν ἀλγέστον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν,
ἵσους ἐχαρίζετο. μετ' ὃ πολὺ γὰρ καὶ συκο-
φαντίας λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβιάδην
αὐτῷ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέσθαι. τῷ δὲ
ἐκ ἐμελεν, ἐδ' ἐπικαύοντο καὶ τῷ ποτε
φιλάτων τῇ γλώττῃ χρῶμεν, ἣν ἐχρῆν
σοδῆναι τὴν ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν.

APX. Τί δ' ἐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἐχθιστὸς ὁ
Δημοσθένης; ANT. Οὐχ ὅτ' αὖ μέλοι τρό-
πῳ πίστεως, φίλον πάν' ἄδολον, καὶ βέβαιον
ἦν ἡγεμόν'· τὰ γὰρ τοι καλὰ, καὶ
ἡσυχῇ ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τὸ ζῆτος, παν-
ταχὺ τίμιον. ἐδὲ κακίων ἐγὼ Ζέρξην, τῷ
Βύλῳ καὶ Σπέρχῳ τὰς Λακεδαιμονίους θου-
μάσαντ', καὶ κτεῖναι παρὸν ἀφέντ'.
ἀλλ' εἰ δὴ τίνα πάντων, καὶ Δημοσθένην,
αὐ-

τὴν Δημοκόλακα] Recte P. J. aliaeque. Δημοκόλακα male H. S. & Ald. Sed correctum in marg.

29. 'Αλλ' εἰ δὴ τίνα πάντων] 'Αλλ' εἰ δὴ τίνα θουμάσας Δημοσθένην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ θουμάσας. V.

Aeginae ab Archia ex Ajacis monumento detractos,
Cleonas missos ad Antipatrum, & ibi perisse. J. M. G.

5. Ταπεινούς — ἐπιπολάσας] Τὰ, ταπεινούς, ἐπι-
πολάσας, ἀντίθετα. F. G.

9. Δίκην τῆς δειλινῶν πνευμάτων] Hanc observationem,
ventos quosdam vespertinos mox ponere, fir-
mat *Aristoteles* Probl. 26, 35. Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν
δεξιὰν πνέει, πρὸς δὲ τὴν ἀριστεράν; J. M. G.

10. Ὑπερίδην] Hic enim amicum professus Demo-
sthenem accusavit. Vid. *Plut.* in X. Rhet. 1559. &
jam reconciliato alteram accusationem parabat. 1560.
& 1561. vehemens hic & acerbus; ἡδὲ σκοπεῖν Ἀθη-
ναίους μὴ μόνον εἰ πικρὸς εἴη, ἀλλ' εἰ καὶ πικρὰ πικρὸς.
Plut. 116. 1. M. du S.

11. Τὸν ἀφίλον δημοκόλακα] Sic vitiose *Salmurien-
sis*:
pejus Amstelodamensis δημοκόλακα. Scribe δημοκόλακα,
sic recte editiones priores. J. J.

Tom. III.

11. Δημοκόλακα] Δημοκόλακα. An Δημοκόλακα κα-
λεῖται; F. G.

16. Λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.] *Magnes* Demetrius
apud *Plut.* Dem. p. 158. F. refert, in illo suo reditu
Demosthenem ἀντιτίθεντα τὰς χεῖρας μακαρίζειν ὡς ἡρώ-
δας ἐκείνης ἀντίον, ὡς βίλτιον Ἀλκιβιάδην κατόντα. πιστι-
στέρας γὰρ ἐβδισσόμενος ὑπὸ αὐτοῦ ἀνέχετο τοὺς πόλεις.
J. M. G.

19. Ἡ ἐχρῆν δῆναι] Hoc ut recte intelligatur, me-
minisse oportet linguam Hyperidi ab Antipatro prae-
cisam (*Plut.* 1560.) & a priore accusatione Demosthe-
ni reconciliatum novam deinceps parasse. M. du S.
Ἡ ἐχρῆν — ἐκτεμεῖν] Excisam illi linguam quidam
tradidere apud *Plut.* V. Demosth. p. 859. C. Alii prae-
sternidisse sibi linguam, ne conscios proderet: idem in
Hyperide. J. M. G.

27. Βύλῳ] Vide *Herod.* Z. 269. ubi Σπέρχην dicitur,
qui

αὐτός τε δὲς Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ χεῖρ πολ-
λὴν χολὴν συζητούμεν, καὶ ὡς τὸ ἄλ-
λων ἀναπνεύσαντες, ἐκ τῶν τῶν πολυτε-
μάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, ἐχ' ὡς ἀν-
τιομίσειε τις τὸ τὸ λόγων δεινότητος· εἰ καὶ
μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀθη-
καὶ ῥήτορες· παιδιὰ, ὡς βιάλλειν τῷ
τότῳ κρότῳ, καὶ τόκῳ, καὶ λέξεσιν εὐρυθμίαι,
καὶ ταῖς τῶν ἀφαιρῶν περιγραφαῖς, καὶ συνε-
χέαις ἀποδείξεσιν, καὶ τῷ συνακτικῷ γε,
καὶ κρητικῷ. μέντοι μὲν γὰρ ὅτι τῆς Ἑλλη-
κας Ἀθήνας συνεγάγομεν, ὡς ἐλέγξοντες
Ἀθηναίους, Πύθων, καὶ τοῖς Πύθων ἐπαγ-
γέλμασι πεπιστευκότες, εἴτα Δημοσθένες,
καὶ τοῖς Δημοσθένες ἐλέγχοντες ἀπεπρόντες.
ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύναμις αὐτῶν
τῷ λόγῳ.

Ἐγὼ δὲ ταύτῃ μὲν δευτέρῃ ἐταπῶν, ἐν
χώρῃ τιθεῖς ὄργανον· Δημοσθένην δ' αὐτὸν
ὡς ἡγήμενην τῷ τε Φρονήματι, καὶ τῷ

sthenem, quem bis Athenis, quamquam
non satis otiose, convenerim, & ab aliis
requirendo pariter atque ex ipsis in republi-
ca factis, cognoverim, in admiratione ha-
bui, non, ut existimare aliquis posset, ex
dicendi viribus: etsi nihil ad illum Pytho-
Attici autem oratores ludus sunt, compa-
rati ad hujus clamores, & contentionem,
& verborum compositionem, & circum-
scriptam sententiarum concinnitatem, & de-
monstrationum continuationem, & illam
cogendi pariter atque impellendi vehemen-
tiam. Itaque poenituit nos convocasse
Graecos Athenas, cum refutare Athenien-
ses vellemus, a Pythone & promissis Py-
thonis inducti, ac deinde in Demosthenem
& argumenta Demosthenis incurreremus: in
illo autem esset vis dicendi, quae nullum
nobis aditum praeberet.

33. Verum haec ipsam secundam nume-
rabam, quam in instrumenti loco ponerem.
Ipsam quidem Demosthenem admirabar su-
per omnia sensus illius caussa & prudentiae,
qua

a Παιδιᾷ] Nihil var. Edd. Παιδιᾷ Marcil. recte. b Συνακτικῷ] Συνακτικῷ Fl. c Αὐτῷ] Ita omnes.

qui hic. Σπέρχης.

Βούλιν & Σπέρχης] Historia est Herod. 7, 134. quam-
quam Σπέρχης ibi vocatur. F.M.G.

35. Ὁ Πύθων] Orator Byzantianus eloquentissimus,
cujus Demosthenes & Aeschines in orat. memine-
runt. F.G.

Ibid. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ῥήτορες παιδιὰ παραβάλλειν] Οἱ δ'
Ἀττ. ῥήτ. παιδιὰ ὡς βιάλλειν. Ib. M. Recte. Vid. Ad-
denda.

36. Παραβάλλειν] Subaudi αὐτὸ, πρὸς τὸ ὡς βιάλλειν.
F.G.

39. Ἀποδείξω] Quidni artiore Ionismo ἀποδείξω.
Conf. supra ad Deo. 37. c. 1. F.F.R.

45. Αὐτῷ τῷ λόγῳ] Lege αὐτῷ. F.G. Non credo,
nam quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum
quia facile unus vel alter liber exhibuisset αὐτοῦ; nam
in re tam facili solent potius obvia, & quae cuique
obiter legenti in mentem venirent, obscurare, quam
difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris,
ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ λόγου, αὐτῷ (sc. ἐστὶ) ἀπρόσιτος
ἡμῖν, videbis nihil opus esse αὐτοῦ. F.F.R.

50. Ἀλλοῦ] Confer cap. 43.

Ibid. Ἐπ' ὁρίῃ] Int. γραμμῆς, linea, sc. via, in qua
mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad
Rhodium illum gubernatorem, ὃς ἐφ' ἡ, ut est ap. Ari-
stidem Rhod. p. 542. Jebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῷ πλοῦ,
καὶ καλῶς τὴν πλοῦ, τοῦτο δὲ τὸ δυνάμειον· ἀλλ'.

ὁ Πύθων, ἵσθι ὅτι ὁρῶν τὴν ναὺν καλῶς. Dum cla-
vum rectum teneat, ut est in Quintil. II. 17, 24. ubi
reliqua dedimus. Sed, fractum animo fuisse in exilio
illo Demosthenem. similemque Ciceroni, monet Plutar-
chus. F.M.G.

58. Ἐφ' ἡ] Magni Demosthenem faciebat Philippus.
Vid. Plut. Demosth. M. du S.

61. Καίτοι μᾶλλον] Hic inferi vult F. Pellet. locum
pro a me commodius inferendum. Ac Pelletus solus
a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est.
Innotuisse tamen & Viro docto in Germania, ex Cl.
Hemsterhuis audio an. 1723. M. du S.

65. Χρησίων] Subaudi τὸ, κατὰ.

66. Οὐ βουτίαις] Sic legisse videtur Interpres: σὺ
ἐπὶ βουτίαις, ἢ ὅσα τι παρ' ἑμοῦ λαβόντες. F.G.

Οὐ βουτίαις, ἢ ὅσα τι παρ' ἑμοῦ λαβόντες] Haec
verba in Salturniensis versione sic prioribus annectun-
tur, ac si Archias essent, cum sint Antipatri, quod
recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda sunt
interrogationis nota. Non in Boeotia, non hic a me au-
ro accepto: cum scil. potuisset capere vivum. F.G.G.

Ibid. βουτίαις] Si sana haec, mirum quid Antipatro
in animo fuerit; neque enim de pecunia, ut Archias
accipit, cogitabat; utpote qui Demosthenem hac par-
te inexpugnabilem compertum haberet. Vid. c. 36. ubi
corrumpi posse Demosthenem negat Philippus. M. du S.

Οὐ βουτίαις, ἢ ὅσα τι] Haec ita apparet aperte co-
hae-

DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

515

qua animam recto velut clavo in decumanis fortunae fluctibus nusquam declinantem servaret, & malo nulli concederet. Ac Philippo eandem quam mihi de viro sententiam fuisse noram. Ille quidem nunciata aliquando Athenis concione qua iste in Philippum invecus fuerat, & indignante Parmenione, atque joci etiam aliquid in Demosthenem adjiciente, „ Jure suo, inquit, „ o Parmenio, libertatem dicendi sibi sumit Demosthenes. Solus certe ille oratorum Graeciae nusquam expensarum mearum rationibus inscriptus est, cum tamen mallem ipsi, quam scribis triremium, me committere. Jam vero illorum unicuique aurum, ligna, redditus annuos, armenta, praedia, partim Boeotiae, partim etiam hic quiddam, expensa a me lata video. At celerius machinis capiamus Byzantium moenia, quam auro Demosthenem.

σοφείας, ἀκλιῆν ἢ ψυχὴν ἐπ' ὅρας ἐν ἀπάσαις φυλάττοια τρικυμίας ἢ τύχης, ἢ πρὸς μηδὲν τ' δεικνὺν ἐνδιδόντα. ἢ Φίλιππον δὲ ἢ ἐμὴν γνάμην ἔχοντα πρὸς τὰνδρὸς ἡπιστάμην. ὅτ' ὁ μόνον γε δημηγορίας ἐξαγγελλεῖσθαι Ἀθήνηθεν ποιεῖ, καθάπορ' ὅπως τῷ Φιλίππῳ, ἢ Παρμενίωνι ἡγανακτηκότῳ, καὶ τι ἢ σκαπτικὸν εἰς τὴν Δημοσθένην ἐπαπόντῳ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, δίκαιον ὁ Δημοσθένης παρρησίας τυγχάνουσι μόνον γένοιτο τῷ ἑαυτοῦ ἢ Ἑλλάδ' ὁδηγῶν ὅδαμ' τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγράφῳ τῷ ἐμῷ ἀναλωμάτων. καίτοι μᾶλλον ἢ ἡβυλόμην, ἢ γραμματεῦσι τριερίταις ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνοι μ' ἑκάστῳ ἀπογγράφῳ, χρυσίον, ξύλα, πόρους, δρέμματα, γῆν ἢ βοιωτίας, ἢ δ' ὅσα τι παρ' ἐμῷ λαβόντες ἡμεῖς δὲ θάττον ἀνὰ τὸ Βυζαντίον τεῖχος ἐλοιμὲν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ.

Ἐγὼ

d 'Επ'] 'Εφ' Fl. male. e τῷ Φιλίππῳ] Αὐτῷ Fl. cum lacuna. f 'Απ'] 'Επὶ Fl. g 'Ἡβυλόμην] 'Ἐβυλόμην Fl. quod verum credo. quia alterum magis Atticum.

66. Οὐ βοιωτίας] Scilicet, τὴν ψυχὴν. Vel βοιωτίας accusativi casus; sunt enim duae. Lege Stephanum. Sed illud ἀδελφόν, non est in Cod. D. Marci. G.

69. *Μαχαναῖς] Κριτὸς ὁ καταστάτης, arctes, ταχυμαχικὰ ὄργανα. G.

* Haec isthuc referre, cum commodius non possem, satius visum est, quam prorsus omittere. M. du S.

haerere, ut sine injuria & internectione sententiae divelli non possint: & tamen longe erant distracta. Scrupulum quidem injiciunt verba, quae posuimus, in quibus multa varie tentata per hosce XX. annos cum ab aliis, tum a nobis quoque & nostris amicis. Ponam illud, in quo non δυοτίρας, sed διότιρας minimum φροῖνισιν acquiescere mihi visus sum. Primo igitur ajo, cum ἑκάστῳ ἀπογγράφεται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad distributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, & Demagogis Atticis commodam, in potestate Philippi bis fuisse constat, in tantum certe, ut inde ligna, redditus s. vestigalia, pecora, praedia dare & assignare suis illis amicis mercenariis posset, semel in bello sacro, & deinde post pugnam Chacronensem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἑκάστῳ μ' ἑκάστῳ ἀπογγράφεται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, δρέμματα, γῆν δὲ βοιωτίας, δὲ δ' ὅσα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea sententia, quam interpretando expressi, seu magis ad verbum placeat, Nunc illorum unusquis-

que scriptus est aurum — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepiſſe. Ita sanari potest locus difficillimus, nulla litera immutata, nisi illa negatione, quae orta videtur ex studio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi poeticum esset, (certe non satis attendi, an etiam in soluta oratione adhibeatur) poteramus etiam suspicari, οὐκ ἴ. ὁ ἐκ βοιωτίας, ὁ δ' ὅσα τι λαβόντες, sententia plane eadem.

J. M. G.

68. Βυζαντίον τεῖχος] A qua urbe capienda depulsus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. V. Orat. de Coron. c. 27. Μαχαναῖς ἢ Ἑλλάδ' vocat apud Athenaeum 8, 10. Stratoniceus, quod scilicet ut homo ala, ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaub. p. 384.

J. M. G.

69. Χρυσίον. τί δ' ἢ ζῶντα κ.] Perturbatissima haec erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam ante me repertus, qui saltem conquestus sit, abruptum subito in iis Antipatri & Archiae colloquium, ut nescio cujus, minime enim ex iis patet, quis loquatur.

Ttt 2

ut,

Ἐγὼ δὲ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὴ τις 70
 Ἀθηναῖος ὃν ἐν Ἀθήναις λέγων, ἐμὲ δ'
 παρίδω^α προτιμᾷ, ἂν τὴν ἀργύριον μὲν
 προέμην ἂν, Φιλίαν δ' οὐκ ἂν· εἰ δὲ
 τις ὑπὲρ δ' παρίδω^α ἐμὲ μισοῖ, τὴν
 προσπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπόλιν, καὶ τείχει, 75
 καὶ νεωρίοις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω δὲ δ' ἀρε-
 τῆς, καὶ μακαρίζω γε τῇ κτήματι^α τὴν
 πόλιν· καὶ τὴν μὲν, ἔξω δ' χρείας γενόμεν^α,
 ἥδις ἂν προσπολέσαιμι· τὴν δὲ βυλοῖμην
 ἂν ἐνταυτοῖς παρ' ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον 80
 μάλλον, ἢ τὴν Ἰλλυρίων ἵππων, καὶ Τριβαλ-
 λῶν, καὶ πᾶν τὸ μιᾶς φορικόν, καὶ ὅπλων
 βίας τὴν τῇ λόγῳ περὶ, καὶ τὸ δ' ἡνίκα
 ἐμυρίδες ὑδαμὴ τιθεῖς δεύτερον.

Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. τοιαῦτα δὲ 85
 τινες καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποίησατο. τὴν γὰρ
 μὲν Διοπίθεος Ἀθήνηθεν ἀπεσταλόμενον,
 ἐγὼ μὲν εἶχον διὰ Φροντίδ^α, ὅδ' εὖ μά-
 λα γελάσας, ἔφη· Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατη-
 γόν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν; αἱ μὲν 90
 τριήρεις, καὶ ὁ Πειραιεύς, καὶ τὰ νεώρια, λη-
 ρῶ^α ἔμοι γε, καὶ Φληναφ^α. τίδ' ἂν ἄν-
 ὁρωποι πράττειεν διονυσιαῖοι, ἐν κρεανο-
 μίαις καλῶντες καὶ χοροῖς; εἰ δὲ μὴ Δη-

34. „ Atque ego, *inquit*, Parmenio, si
 „ quis Athenienlis Athenis dicens patriae
 „ me suae praefert, huic argentum quidem
 „ objecerim, non autem amicitiam. Si
 „ quis autem patriae caussa odio me habeat,
 „ hunc ego oppugno non secus atque ar-
 „ cem, & moenia, & navalia, & fossam:
 „ sed virtutem ejus admiror, beatam civi-
 „ tatem tali possessione praedico. Atque
 „ istos quidem extra usum constitutus lu-
 „ bens una, *cum ipsis hostibus*, perdam:
 „ hunc autem malim hic apud nos esse,
 „ quam Illyriorum equitatum, & Tribal-
 „ lorum, & quidquid est militis mercena-
 „ rii: qui armorum viribus vim oratione
 „ persuadendi, & consilii gravitatem post-
 „ ponam minime.

35. Haec ad Parmenionem. Tales vero
 etiam apud me sermones habuit. „ Misso
 „ eam Athenis Diopithe cum suis, soli-
 „ tudinem ea mihi res adferebat. Ille ve-
 „ ro in risum solutus dicebat: tu autem
 „ ducem Atticum aut militem nobis me-
 „ tuis? Triremes quidem, & Piraeus, &
 „ navalia, nugae mihi & ludibria: ecquid
 „ vero homines faciant bacchanalia cele-
 „ brantes, viventes in viscerationibus, &
 „ cho-

a Τούτῳ] Τούτοις male Fl. b Προίμῳ] Προίμῳ Fl.

ut, inquam, nescio, cujus subito verba Parmenioni dicta, & alia multa inferciantur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo invenerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remotis, suoque loco redditus, (nempe trigesimo quarto, quinto, sexto & septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet Antipatri cum Archia colloquium; & quae hinc ejecimus, locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me repertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice viri Doctiss. Joh. Langh-son Bibliothecae Cantabrigiensis Praefecti, amicitiae causa: non tanto post intervallo in lucem proditurum mea opera Lucianum putans, annotaveram his verbis: [Reliqua pagina est pars magna sequentis alterius loci sunt, quem infra pag. 1090. B. indicabimus, quae si nunc missa feceris. et in alio illo loco inferas, quae nunc mire perturbata in omnibus editionibus leguntur, plana tandem et facilia fient M. S.] (Quibus literis Moem Solanum intellige, quo Latino nomine hic etiam discas me Dissertationem de stylo Novi Testamenti edidisse,

quae in Cl. Rhenferdii Syntagmae conspicitur) & ita- rum pag. 1038. (erat enim Ed. Par. ante τὴν δ' ἐξ ἑν- τα &c. linea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis conjungito quae in pag. praeced. ante uncinulis sunt.] Tandem pag. 1090. ante Τοιαῦτα &c. linea 16. [Hic inferenda sunt ea quae supra notavi- mus (p. 1087.) loco suo fuisse mota. M. D. S.] Hinc autem liquido patet, hunc libellum ex uno codice Ms. descriptum, in quo folium unum, dum compingeba- tur, loco suo motum errori huic ansum dedit, qui tandem indeprehensus evasit.

M. du S.

73. Προίμῳ δ' Objecerim, ut canibus, ut latro- nibus ad incommoda majora effugienda. Herodotus l. 24. de Arione inter nautas latrones constituto, τὸν δὲ σωτήρα τοῦτο λέγουσιν, χρημᾶτα προίοντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτιάμενοι.

J. M. G.

86. τὸν δ' μὲν Διοπίθεος] Pro quo scripta existat ora- tio Demosthenis de Chersonneso, ex qua Diopithes in Philippi regnum excurrat.

J. M. G.

6. τὸ γὰρ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἰλομεν, οὐκ Ὀλυμπον, καὶ Φωκίαν, καὶ Πύλον ἔχομεν] Manifestissimum men-

choris. Si unus Demosthenes Athenis, non esset, facilius urbem haberemus, quam Thebanos & Theffalos fraude, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus omnibus imminet, & nostros impetus subsequitur, ad nostra se imperatoria consilia velut in acie opponit. Illum non fugimus cum machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno verbo, ille nobis homo impedimentum est & propugnaculum, quo minus una omnia impressione habeamus. Certe per illum si stesisset non Amphipolin cepissemus, non Olynthum, non Phocenses haberemus & Pylas, nec Chersonnesum, & quorum circa Helle-spontum potiti sumus.

36. Sed ille invitos etiam cives suos, & velut a mandragora dormientes excitat, libertate dicendi velut urens & secans illorum fœcordiam, parum, quid jucundum illis sit, sollicitus. Transfert idem pecuniae reditus a theatris ad exercitus, trierarchicis legibus constituit rem nauticam perturbatione rerum tantum non plane corruptam. Abjectam satis longo jam tempore ad drachmam & trio-

μοδῶν εἰς ἐν Ἀθηναίους ἐγένετο, ῥᾶον ἂν εἴχομεν ἢ πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θεσσαλούς ἀπατῶντες, βιαζόμενοι, φθάνοντες, ὡνέμενοι· νῦν δὲ εἰς ἐκεῖνον ἐγγήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς χερσὶν ἐφέστηκε, καὶ ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγήμασιν ἀντιπαράταται. λαμβάνομεν δὲ αὐτὸν ἐκ τεχνάζοντες, ἐκ ὅτι χειρῆτες, ἐκ βουλευόμενοι, καὶ καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόσβολος ἡμῶν ἀνθρώπος ἐστὶ, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ὅτιδρομῆς. τὸ γὰρ τοι αὐτὸν, ἐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, ἐκ Ὀλυνθον, ἐκ Φωκέας, καὶ Πύλας ἔχομεν ἐκὶ Χερρόνησον, καὶ τῶν περὶ τὴν Ἑλλάσποντον κεκρα-
10 ἴοτήκαμεν.

Ἄλλ' ἀνίστησι μὲν ἀκοῖας, οἷον ἐκ μανδραγόρε καθεύδοντας τὰς αὐτῆς πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινὶ καὶ καύσῃ τῇ ῥαθυμίας τῇ παρρησίᾳ χρώμενοι, ὀλίγον τῷ πρὸς σφῶν Φροντίσας. μέγα τίθησι δὲ τὴν χρημάτων τὰς πόρους ἀπὸ τῶν δαμάτων ὅτι τὰ στρατόπεδα, συντίθησι δὲ τὸ ναυτικὸν νόμοις τριηραρχικοῖς, ἀπὸ τῆς ἀταξίας μόνον τελέως διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐρριμ-
20 ζόμενον ἤδη χρόνον πρὸς τὴν δραχμὴν καὶ τὸ τρί-

κατάπαξ] Καθάπαρ marg. At. d Πύλας] Ita Fl. ut Palm. voluit. Πύλον cett. & Graev. e Φροντίσας] Φροντίζων Fl.

mendum non vidit doctissimus Interpres Phil. Melancthon. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem numquam habuit Philippus, & qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri ditione & Macedonum negotiis. Emenda igitur & repono meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat Demosthenes ipse in oratione de Chersonneso: καὶ δὲ Πύλῳ ἐστὶ τῶν Ἑλλήνων παρθένων. Et in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὅμως, ὅτι τῶν Φωκίων πόλιν ἐστὶ τῶν κείνων, εἰ καὶ Πύλῳ Φωκέας, ἢ τὴν ἀπὸ Θηβαίων ἀδία ὄντων ὅμως. Et rursus ibidem: περὶ τῆς δὲ τῆς ἰγ-
7. Οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔχομεν] Sic quidem etiam

Mf. Sed Palmerius vidit scribendum esse Πύλας, verissime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii imposturum sit relictum editoribus ad veram lectionem restituendam.

8. Πύλας] Ita Ed. Fl. uti Palmerius emendare iusserat; in reliquis enim Πύλῳ legitur. Quod autem Palmerius in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde est, quod exemplaria sua secutus non vidit a Philippo dici: cum tamen vel ipsa orationis series ostendat, haec ab Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut mirer viro sagacissimo nihil hic suboluisse, unde verum erueret.

16. Ἀπὸ τῶν δαμάτων] Longe aliter de eo Cl. Potterius p. 154.

20. Χρόνον] Subaudi δὲ. F. G. Ibid. πρὸς τὴν δραχμὴν] Drachma, τὸ συνηγορικόν h. e. pretium oratori solum, quoties vel in privata causa vel in publica adesset. Triobolum τὸ δικαιοκόν f. merces iudicis. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 329. J. M. G. Ttt 3

τριάβολον τὸ δ' ὁδῶν ἀξίωμα, πάλαι
 ἂ τῶν καλακλιμένων εἰς τὰς προγόνους
 ἐπανάγων, καὶ τὸν Ἰλῶν τὸν Μαραθῶνι καὶ
 Σαλαμῶνι καί πολεμῶν, συνίστησι δ' ὅτι
 συμμαχίας, καὶ συντάξεις Ἑλληνικάς. 2
 τῶντο ἢ λαβεῖν ὅτι, ἢ φερακίσαι, ἢ πρίσ-
 θαι δ' ἢ μάλλον, ἢ τὸν Ἀριστίδην ἐκείνων
 ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίστα.

Τῶντο ἔν, ὃ Ἀντίπατρο, χρὴ διδέναι
 μάλλον, ἢ πᾶσας τῶν τῶν, καὶ πᾶντας 30
 ἀποδόλως. ὃ γὰρ Ἀθηναίους τοὺς πάλαι Θε-
 μιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, ὃ τῶντο
 τοῖς νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμι-
 στοκλεῖ μὲν τὸν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρό-
 νημα. ἐκτίσας γὰρ αὐτοῖς ἀκύν, Εὐ- 35
 βόαιαν, Μέγαρον, τὰ πρὸς τὸν Ἑλλήσπον-
 τον, τὸν Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη,
 ποιεῖσιν Ἀθηναῖοι, Χάρητα μὲν καὶ Διοπίθην,
 καὶ Πρόξον, καὶ τοιούτους τινὰς ἀποδοκῶντες
 στρατηγῶν, Δημοσθένην δὲ εἰς κατέχοντες 40
 ὅτι τῶν βήματι. ὡς εἰ τῶντο τὸν ἄνθρωπον
 ὅπλων ἀπέφηναι καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων,
 καὶ χερσῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὅκνῳ, μὴ
 πρὸς τὸν Μακεδονίας ἀν κατέστησέ μοι τὸ λό-
 γον, ὅς καὶ νῦν ἀπὸ ψηφισμάτων ἀνταγωνι- 45
 ζόμεθα ἡμῖν, πᾶσι καὶ συμπεριτρέχει,
 καὶ λαμβάνει, πῶς εὐρίσκει, δύναμιν

„ bolum civitatis dignitatem excitat: hos-
 „ que olim inclinatos ad majores suos re-
 „ vocat, atque ad aemulationem eorum
 „ quae Marathone ac Salamine gesta sunt:
 „ mutuique auxilii foedera, & conventio-
 „ nes inter Graecos constituit. Hunc ce-
 „ lare non est, non decipere, non emere,
 „ non magis quam Aristidem illum Persa-
 „ rum rex emere potuit.

37. „ Hunc ergo, Antipater, magis est
 „ quod timeamus, quam triremes omnes
 „ & classes. Quod enim antiquis illis A-
 „ theniensibus Themistocles fuerunt & Pe-
 „ ricles, his nunc Demosthenes est pru-
 „ dentiae nomine comparandus cum The-
 „ mistocle, cum Pericle autem ob sensum
 „ in republica. Dicto igitur audientes il-
 „ lis praestitit Euboeam, Megara, quae
 „ circa Hellespontum sunt, Boeotiam. Et
 „ praeclare e re mea faciunt Athenienses,
 „ cum Chareta & Diopithen, & Proxe-
 „ num, & horum similes quosdam impe-
 „ ratores constituunt, Demosthenem vero
 „ domi in tribunali retinent. Quod si hunc
 „ hominem armorum faciant & navium,
 „ & exercituum, & temporum, & pecu-
 „ niarum dominum; vereor, ne de ipsa me
 „ Macedonia in disceptationem vocet: qui
 „ vel sic suis me decretis oppugnet, cir-
 „ cumquaque concurrat, deprehendat, re-
 „ ditus

a Τούτους] Τούτους Fl. b Τούτοι τοῖς] Ex emendatione Solan. & Jensei. Τούτους Edd. antea male.

Ibid. Δραχμῶν ἔ τὸ τριάβολον] An τοὺς δικαστικούς μι-
 θῶς; F.G. Quidni? De triobolo autem iudicium mer-
 cede jam ter quater alibi mentio facta. Vide modo
 Bis Accus. c. 15.

22. Τούτους καλακλι.] Τούτους Ἀθηναίους πολίτας. F.G.
 23. Τὸν Μαραθῶνι.] Ἐν Μαραθῶνι. F.G. Si cō tantum
 subaudiri voluit, bene. si addi, frustra. Quando qui-
 dem μάχη, vel aliud substantivum additur, dubium
 non est, quin cō adjungatur, ut Thucyd. I. 18. ἢ cō
 Μαραθῶνι μάχη. Et 2. 34. Τούτους cō Μαραθῶνι. Aeschin.
 contra Ctesiph. p. m. 301. A. ἢ cō Μαραθῶνι μάχη γί-
 γραται. Demosth. de Class. p. m. 76. A. οἱ cō Μαρα-
 θῶνι τὸν προγόνον. Noster c. ult. f. hujus Dial. τὸν Μα-
 ραθῶνι προγόνον. Ibid. paulo ante, τούτους cō Μαραθῶ-
 νι. At quando abest ejusmodi substant. omitti et-
 iam potest praepositio, Lyf. Orat. de Aristoph. bonis,
 ἔν, ἐκείνων Ἰθμοῦ καὶ Νημεῶν. L. Bos de Ellips. p. m.

281. ex Aristoph. Acharn. Μαραθῶνι ἡμῖν. Adderem
 Homer. Il. E. 137. ubi ἀγρῷ quoque pro cō ἀγρῷ, alia-
 que quae in promptu habeo, si necessitas postulare.

Ibid. Μαραθῶνι ἔ Σαλαμῶνι.] Tum alias, tum nus-
 quam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus
 laudat f. 16. nempe de Corona c. 60. ubi jurat, Οὐ μὲν
 τούτους cō Μαραθῶνι προαδικουμένους τὸν προγόνον, καὶ τούτους
 cō Πλαταιαῖς ὠδραταμένους, καὶ τούτους cō Σαλαμῶνι ναυ-
 μαχισαμένους, καὶ τούτους ἰπ' Ἀργεμισίων, καὶ πολλοὺς ἑτέρας
 τούτους cō ταῖς δημοσίαις μηχαναῖς κινῶντας ἀγαθὸς ἄνθρωπος
 κ. τ. λ.

31. Ἀποδόλως] I. e. duces classis.

Ibid. Οὐ γὰρ Ἀθηναίους τοὺς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικ-
 λῆς ἰγνέτο, τοιούτους νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμι-
 στοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα] Perspicuum
 est, legendum τούτους. Quod priscis Atheniensibus The-
 mi-

γούλας, ὡς μέγαν ἔχει τὴν Ἀθηναίων δῆμον, 75 gravem ipsi esse adversarium populum Atheniensem, respondebat, „ Mihi adversarius ανταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένος μόνος, „ solus Demosthenes : Athenienses vero εἶπεν, ανταγωνιστής, Ἀθηναῖοι δὲ, Δημο- „ Demosthene destituti, Aenianes sunt & αἰνῶντες ἐσσι, καὶ Θεσσαλοί. καὶ πρεσβείας ὁπότε πρὸς τὰς πόλεις πέμποι, τῷ μὲν ἄλλων ῥητόρων εἴ τινας ἢ τῶν civitates mitteret, atque aliorum oratorum Ἀθηναίων πόλεις ἀνταποστέλλαι, τῇ πρεσβείᾳ ἢ ῥᾶτα ἢν κεκραλῆκώς τῷ Δημοσθένει δ' ἐπιστάντῳ, Μάτιω, εἶπεν, ἀν ἐπρεσβεύσαμεν.

Οὐ γὰρ ὅτι καὶ τῷ Δημοσθένει λόγων 85 ἐγγίρει τρόπαιον. ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μύθοι καὶ πάντως ἔλαττον ἀν' ἐχούσις, ^b εἰ λάβοιμεν ^c ταῦτον ἄνδρα, πρὸς Διὸς, Ἀρχία, ^d τί ποτε νομίζεις; βῆν ἀν' ἐπὶ σφάγην ἡγομεν, ἢ πολὺ μᾶλλον ἀν' σύμβουλον 90 οὐκ ἔτι τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, καὶ τὸ δὲ χῆς πάσης ἐποιέμεθα; φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς προσεπεπόνηεν ἐξ αὐτοῦ τῷ πολίτευματι ἐτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς τ' οὐ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ 95 πρὸς ἡμᾶς γὰρ ^e λέγων, ὡδὲν ἐπαύετο τῶν οὐκ ὄντων ^f αὐτῷ τῷ προσπεποιηκότων, μηδὲνα ἔτι πώποτε θαυμάσαι, μεγέθυς τε φύσεως, καὶ τὸ οὐδὲ τὸ ἀσκησιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ τάχους, καὶ παρρησίας, καὶ καρτερίας.

Ἵμεις δὲ, ἔφη, ἀγνοοῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους, καὶ περὶ αὐτῶν δόξαι καὶ τῶν ἀναπείθειν ἄνθρω- 5, „ Vos autem, inquit, de illo cogi- „ tatis ut de Eubulo quodam, & Phryno- „ ne, & Philocrate, & hunc donis cona- „ mini in partes traducere hominem, qui „ pa-

^a ῥᾶτα ἢν] Ἡ ῥᾶτα ἀν Fl. ^b Εἰ] Deest in Fl. ^c Ταῦτον ἄνδρα] Ταῦτον δὲ ἄνδρα Fl. ^d Τί] Ἐτι Fl. ^e λέγων] Sic dedi ex J. V2. & Fl. λέγων cett. λέγων etiam marg. A. W. ^f αὐτῷ τῶν] τῶν αὐτῷ Fl.

94. Ἀριστοτέλει μάρτυρι] Προσπεποιητῶν scil. F. G.

95. Πρὸς γὰρ τὸν Ἀλέξ.] Sic omnino legendum, cum αἰτιολογικὴν particulam series orationis postulet. Et quam facile est Γ in Τ mutari? J. M. G.

96. λέγων] Ita recte Fl. & Veneta utraque, in reliquis ἄγων. M. du S.

97. Προσπεποιητῶν] Malit Wolfius συμπεποιητῶν, ut notentur condiscipuli : & est illud sane temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminimus jam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed hujus etiam Theophrastum auditorem inter Praeceptores Demosthenis relatum. J. M. G.

98. Θαυμάσαι] Subaudi ἔλεγε.

99. Ἐγκρατείας] Si abstinentiam reddas, quid fiet voce ἀσκησις? F. G. M. du S.

4. Εὐβούλα] Inimicus hic Demosthenis summus. vid. Dem. Mid. M. du S.

Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους] Hos patriae suae Athenarum proditores nosse datur ex oratione Demosthenis de falsa legatione. J. M. G.

Ibid. Φιλοκράτους] Et hic Demosthenis inimicus, quem proditorem Patriae alicubi vocat. M. du S.

31. Ἀλλὰ πῶς ἀπίθανον; ΑΡΧ. Ἐοικας ἐτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσαι, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τοιοῦτοι, διαφύ- μω

„ patrimonium quoque in Athenienses,
„ privatim in egentes, publice in civitatem
„ impenderit ; & ubi hac spe excidistis,
„ terrere illum vos posse arbitramini , cui
„ olim deliberatum sit animam subicere in-
„ certis patriae fortunis & in facta illo
„ vestra invehente, indignamini ? qui nec
„ populo Atheniensium se submittat. Ne-
„ scitis, *inquirit*, patriae illum amore tracta-
„ re rempublicam , sibi autem eam philo-
„ sophiae gymnasium constituisse.

42. Talia , Archia , supra modum cu-
piebam consuetudine illius utens ex illo au-
dire , & quae ipsius de rebus praesentibus
esset sententia : atque, quoties opus esset, re-
relictis qui semper in nos irruunt adulatori-
bus , simplicem e libera mente orationem
percipere , & veracis consilii copiam nan-
cisci. Etiam fas putarem illum admonere,
pro quam ingratas Atheniensibus vitam om-
nem in discrimen dedisset , cum liceret
gratos magis & firmiores amicos habere.
ARCH. Reliqua , Rex , forte consecutus
esses : sed ista frustra fuisses dicturus , adeo
ad furorem usque ille amabat Athenas.
ANT. Ita res habet, Archia, quid enim
dicamus ? Sed quomodo mortuus est ?

43. ARCH. Videris magis etiam, Rex,
admiraturus esse. Etenim hos qui vidimus
non minus obstupescimus & fidem nega-
bamus oculis , quam qui non viderunt.
Videbatur enim olim deliberatum de ultimo

πον, & τὰ πατρώα ἔσθαι εἰς Ἀθηναίους,
ἰδίᾳ τε τοῖς δεηθεῖσι, & δημοσίᾳ τῇ πόλει
& καθήκοντα. ἀμαρτάνοις δὲ, φο-
βήσεν οἷέσδε, πάλαι βεβουλευμένον τὸ
ἰοχὴν ὑποδύναι ταῖς τὸ πατρίδ' ἀδελφαῖς
τύχαις, & καθάπορδ' ἔχ' ὑποπόμενον
ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε. ὅδ' ἔδδ' ἔ τ' Ἀθηναίων
δῆμον ὑποτέλλει. Δέληθεν ὑμᾶς, ἔφη,
τῇ μὲν τὸ πατρίδ' εὐνοία πολιτευόμενῃ,
ἰ αὐτῷ δὲ τὸ πολιτεῖαν ἡ γυμνάσιον φιλοσο-
φίας προδόμενῃ.

ἰ Ταῦτα, ὦ Ἀρχία, ὑπερεβύ-
μην αὐτῷ συγχεόμενῃ, τίω τε γνώμῃ, ἢ
ἔχει ὅτι τὸ παρόντων, ἀκούσαι λέγον-
τος, καὶ τὸ αἰὲν ὡς πεπαιωκότων ἡμῖν κο-
λάων, εἰ ἐδόμην, ὅπως, ἀπλῶς τινὲς
ἐξ ἐλευθέρων γνώμης ἀκούσαι λόγῃ, & φι-
λαλήθους συμβουλῆς μέλαλαβεῖν. καὶ τι &
νεθετῆσαι δίκαιον, ὑπὲρ οἷων ὄντων Ἀθη-
ναίων τὴν ἀχαριστίαν, πάντα ὡς ἐβόλοισι
τὸ αὐτῷ βίον, ἐξὸν εὐγνωμονετέροις & βε-
βαιότεροις κεχρησθῆναι φίλοις, APX. Ὡ βα-
σιλεῦ, τὸ μὲν ἄλλων ἴσως ἀν' ἐτυχες ταυ-
τὶ δὲ μάτῳ ἀν' ἔλεγεσ' ἔτω μανικῶς φι-
λοσθέναι ἦν. ANT. Ταῦτα, ὦ Ἀρχία,
τί γὰρ ἀν' λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;
APX. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ,
θαυμάσειν, & γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι ἰ διε-
φέρομεν ἔδδ' ἐκπλήξῃ τε & ἀπιστίᾳ τῇ
ἰ ὁράντων. εἰκε γὰρ δὴ πάλαι ἀν' ὅδ' ἐβε-
βε-

[Καὶ ἡ ἀρχία] Κατὰ αὐτὴν Fl. ἡ Γυμνάσιον] Sic plurimae. Γυμνάσιον γ. V2. Fl. ἰ Ταῦτα] Desunt in Fl.
[ἔχει] ἔχει Fl. ἰ Διόφωμον — ὁράντων] Nul varietatis inveniri addit Solan.

31. Πῶς ἀπίστων ;] De Demosthenis interitu Pausanias, in Corinth. G.

μὴν ἔδδ' ἐκπλήξῃ τε & ἀπιστίᾳ τῇ ὁράντων. Mira oratio.
An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, ob-
stupuerunt ? Quae haec dicendi ratio ? Suspicio ὁράν-
των corruptum ex ἀκούωντων. Ita scilicet suspensa est
maximi huius viri mors , ut etiam nos, qui vidimus
eam ; non minus stupuerimus ; & ipsi nostrum oculis
diffusi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac
volatanti fidem non habent. An potius unius literulae
mutatione defungentes, legimus Διόφωμον ? Et nos,
qui vidimus hanc mortem , stupore & ἀπιστίᾳ ne minus

quidem minus correpti sumus , quam ubi eam conspicie-
bamus. Studiosus Lector arbitretur. Nam vulgata
stare posse, non puto cuiquam fore persuasum. γ. γ.
33. Διόφωμον] Locus conclamatus , nisi legas μὴ
ὁράντων quod etiam Lamb. Bos placere video. Aut cum
hoc vellet, nos ipsi qui vidimus , stuporem rei praesen-
tis nondum excutere valeamus , parum feliciter expref-
sit, etiam si cum Cl. Jenson Διόφωμον legas, vide ta-
men Eic. c. 10.

34. Καὶ ἀπιστίᾳ τῇ ὁράντων] Forfan legendum, τὸ μὴ
V V V ὁράν-

βουλευμένῳ δὲ ἡ ὑστάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ ὀφθαλμοσκοπία. καθήσκει μὲν γὰρ ἐνδόν ἐν τῷ νεῷ, μάτιν δὲ τὸ πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἡμεῖν ἀναλωκότες. ANT. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι; APX. Πολλὰ καὶ φι-
 λάνθρωπα πρῶτον μὲν, ἑλεόν τινα ὥστε καθυπαιχθέντες, ἢ μάλα μὲν προσδοκῶν, ἢ γὰρ ἡπιστάμεν, ἀλλὰ σὲ ὧμεν δι' ὀργῆς ἔχειν τὸν ἄνθρωπον, χρήσιμον δ' ἐν πρὸς τὸ πείθειν νομίζον. ANT. Ὁ δὲ πῶς
 προσέειπε τὸς λόγους; καὶ με μὴδὲν ἀποκρί-
 ψη· μάστιγα μὲν γὰρ αὐτῆκοῦ ἀνέβλεπεν
 παρὰ εἶναι νῦν. ἀλλὰ σύγε μὴ ὀφθαλ-
 πους μὴδὲν ἢ γὰρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἢ
 ἀνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τῷ βίῳ
 καίμασθαι; ὥστερον ἄτονον καὶ νοσήρ ἦν,
 ἢ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθιον
 ἐφύλαττεν.

APX. Οὐδὲν ὑπέσπελλεν ἐκεῖνός γε πῶς γὰρ ὅς ἡδὺ γελάσας, καὶ με δὴ σκώ-
 ατων ἐς τὸ πρότερον βίον, Ἀπίθανον, ἔφη,
 με ὑποκρίτῳ εἶναι τῶν σῶν φευσμάτων.
 ANT. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμα-
 σι, προέειπε τὴν ψυχὴν; APX. Οὐκ· εἴγε
 τὸ λοιπὸν ἀκύναις, ἢ δόξει σοι μόνον ἀπι-
 στῆναι, ἀλλ' ἐπεὶ καλύεις, ὦ βασιλεῦ, λέ-
 γων, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, ὑδὲν ἀπώμοτον,

die habuisse, id quod apparatus indicat. Confederat nimirum intus in templo. Frustra superiorum dierum sermones consumse-
 ramus. ANT. Quinam erant vestri ser-
 mones? ARCH. Multa de tua humanita-
 te illi ostendebam, misericordiam a te pol-
 licitus, non valde quidem illam ipse expe-
 ctans, neque enim sciebam, sed iratum te
 viro putabam: verum quod putarem id
 ipsum utile esse ad persuadendum. ANT.
 Ille vero quomodo accipiebat istos sermo-
 nes? Et noli me celare quidquam. Vellem
 enim vel maxime adfuisse & meis auribus
 accepisse singula. Sed tu ne quid praeter-
 miseris. Neque enim sane parvum quid est,
 ingenium viri generosi sub ipsum vitae fi-
 nem cognoscere. Utrum languidus erat &
 ignavus, an nusquam inclinam illam men-
 tis altitudinem servavit?

44. ARCH. Nihil ille sane remisit. Qui enim? qui suaviter ridens, & in supe-
 riorem vitam meam ludens, improbabilem
 me mendaciorum tuorum histriionem dice-
 ret. ANT. Ergo quod diffideret promissis,
 ideo vitam abiecit? ARCH. Non: si quidem
 audire reliqua volueris, non videbitur tibi
 solum diffusus esse. Sed, quando jubes,
 rex, dicere, „de Macedoni-
 bus, inquit, nihil non sceleris credibile
 „ est:

α Καθυπαιχθέντῳ] Καθυπαιχθέντος Fl.

48. Παρὸν εἶναι νῦν] Παρίκει τὸ εἶναι, ἐπισκοπῆς δὲ
 ἢ ὁμοίον τῷ ἐκόν εἶναι, ἐκὼ μὲν γὰρ ἀπαγορεύσεις τῷ τῷ,

οἷον ἔπος· ἢ ἔγωγε ἐκόν εἶναι πεισθῆναι. F.

ὁμοίον.

L. BOS.

Ibid. Τὸν ὁρῶντα] Sententia postulat, ut aut nega-
 tionem omissem dicamus ἔχ; vel μὴδὲν, aut cum γε-
 σο suspicemur, fuisse in autographo τὸν ὁρῶντα, vel
 ἀκούοντα, quorum hoc inter describendum, illud inter
 dictandum facilius potuit permu-
 tari. Sed quoties
 ipse scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt?

F. M. G.

37. Καθήσκει] Ut supplex, de quo genere hoc ver-
 bum velut solenne est. Vid. v. g. Thucyd. I, 24. &
 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demosthe-
 nem autem salutis servandae causa huc confugisse,
 satis ultima illius verba, quae mox referentur, indi-
 cant.

F. M. G.

53. Ἐφύλαττεν] Ἰσχυρ. διαφύλαττεν: sed nihil varietat-

tis invenio. Et cum sic quoque legatur c. 33. nihil
 muto.

F. F. R.

56. Ἐς τὸ πρότερον βίον] Histriioniam fecisse Archiam,
 multi auctores sunt: qua de re consule Plut. in vita
 Dem. & ipsum Dem. p. mihi 17, 1.

M. du S.

58. Ἀντιπάτρι] Antipatri verba interrogative
 pronuntianda. F. G. Id jam curaverat P. additis etiam
 in versione personis, quae S. omisit, quia in Graeco
 non comparebant.

F. F. R.

59. Οὐκ·] Archiae responsum.

F. G.

71. Αὐτὴν παρ'] Τὸ αὐτὴν hic desiderari videtur, καὶ τὴν
 ψυχὴν αὐτῆς διὰ τὴν παρ' Ἀντιπάτρι διδωροδοκίαν.

F. G.

72. Μὴδ' ἢ ἐραυτοῖς ἴτακα, τάξιν λατῶν &c.] Posset
 quis suspicari excidisse hic praepositionem αἰς, legen-
 dumque αἰς ἢ ἐραυτοῖς ἴτακα τάξιν λατῶν. Ita certe E-
 pi-

pi-

est: neque mirum fuerit, si Demosthe-
nem ita capiunt, ut Amphipolin, ut
Olynthum, ut Oropum. Talia dixit
multa. Etenim notarios constitui, ut dicta
tibi servarentur: „Tamen si ego, inquit,
tormentorum aut mortis metu in conspe-
ctum venire Antipatri nolo: sed si vere
ista praedicatis, multo magis etiam mihi
cavendum est, ne vita ipsa ab Antipatro
mihi donata corrumpar, neque relicta
acie, in qua ipse me locavi, Graecanica,
in Macedonicam me conjiciam.

45. „Praeclarum enim esset, Archia, si
vitam mihi Piraeus ipse praestaret, &
triremis quam dedi, & moenia & fossa
meis impensis effecta, & Pandionis tri-
bus, in qua mea sponte sumtus in pom-
pam sacrorum feci, & Solon, & Dra-
con, & illa tribunalis fiducia, & liber
populus, & militaria decreta, & leges
trierarchicae, & majorum virtutes, &
tropaea, & benivolentia civium, qui
saepe me coronarunt, & Graecorum po-
tentia, qui huc usque a me servati sunt.
Si vero etiam misericordia aliena viven-
dum, humile id quidem est, sed tolera-
bilis tamen misericordia a necessariis,

ἐδὲ πρὸς ἑαυτὸν, εἰ Δημοσθένη ἔτα λαι-
βάσω, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀλυνθόν, ὡς
Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ ἐν
ὑπογραφίᾳ παρεστησάμην, ἵνα σοι τὰ
λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, ὦ
Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου φόβῳ κατ'
ὄψιν ὄσκι δὲ Ἀντιπάτρῳ γενοίμην. ἀλλ' εἰ
τοιαῦτ' ἀληθεύετε, πολὺ μοι μάλλον ἔτι
φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτῷ παρ' Ἀν-
τιπάτρῃ δεδοροδοκῆναι, μηδ' ἢ ἑμαυτὸν
ἔταξαι, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν
Μακεδονικὴν μέγα βάλεται.

Καλὸν γὰρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ζῆν ἐμοὶ
Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἢ
ἐπιπέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τὰ φρούρια τοῖς
ἐμοῖς τέλεσιν ἐξαιργασμένα, καὶ Φυλὴ Παν-
διωνίς, εἰς ἣν ἐβελοντὴς ἐχορήγην ἐγὼ,
καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παρρησία βήμα-
τος, καὶ δημοκρατία ἐλευθερίας, καὶ ψήφισμα
στρατιωτικὰ, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προ-
γόνων σεβασμὸς, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτικὴ
εὐνοία, τὰ ἐμὲ πολλάκις ἐσφραγίσαντων, καὶ
δυνάμεις Ἑλλήνων, τὰ ὑπ' ἐμὲ μέχρι νῦν
τετηρημένον· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἐλεθῆντι, τα-
πεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' ἐν ὃ ἐλεῖται ὁ πολὺς
τοῖς οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώτους.

b. Δημοσθένη] Δημοσθένου B1. Correx. B2. c. Εἰς τὴν] Ἡς omisso οὐς Fl. d. Ἐχορήγην] Bene S. & A. m. f. Ἐχορήγην male H1. 2. P. B. f. Ald. Fl. a. Παρρη] Rescripsi ex Fl. f. & V2. Περὶ male cett. f. Αἰχμαλώτους] Αἰχμαλώτων Fl.

πιστὸς cap. 29. Τὸν δὲ βελτίστην σοι φανερῶμαι ἔσθαι
ἔχει, ὡς ὑπὸ τῷ θεῷ τεταγμένον εἰς ταῦτα τὰ τάξιν.
Qui tamen in hoc Demosthenis encomii loco praepo-
sitionem κατ' ἑλληνισμῷ omisissam esse velit, huic non
magno opere contenderim. Ex Epicteto ergo disci-
mus, quemadmodum istiusmodi ellipsis sit supplen-
da.

Ibid. ἢ ἑμαυτὸν ἔταξαι. Sic absque εἰς usurpat Ἀποκρ.
c. ult. Aliter Xen. Ed. Basf. 373. & a Cl. fensio lauda-
tus Epist. 29.

Μηδ' ἢ ἑμαυτὸν ἔταξαι, τὰξιν λιπὼν] Non opus esse
addita praeposit. εἰς ἢ cum Cl. fensio scribere, praeter
hocum ab Solano indicatum etiam probant verba Aeschini
in Orat. contr. Ctesiph. p. m. 275. B. sive non ita
longe ab init. orationis: αἰχμαλωτὴ ἐλευθερία τῶν τάξιν, ἢ
εἰταχθεὶς ὑπὸ τῶν νόμων.

79. Ἐχορήγην ἰγὺν] Χορηγός, id est praebitor fuerat

Demosthenes Liberalibus, f. Διουσίους ἐν μέντι quo in
munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento
& narratione orationis Midianae.

84. Πολλάκις ἐσφραγίσαντων] Vid. Dem. Or. de Coron.
c. 64. in primis c. 78. Ἐπειδὴ πρὸς τὰ καὶ πρὸς ἡλθεν,
ἰδοὺ μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἰδοὺ, ὅτι ἐκ τῶν τῶν πα-
τρῶν, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐσφραγίσανται.

87. Περὶ ταῖς] Lege τῶν.
Παρὰ τοῖς οἰκείοις] Fl. & V. utraque. Reliquae περὶ
mendose.

88. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους] Nobile hujus magni-
ficentiae exemplum praebet argumentum orationis de
falsa legatione: cum ea in primis causa legationem Ma-
cedonicam a se testetur suscepit, uti captivos, qui-
bus id promiserat, liberare posset.

ἢ τοῖς πατράσιν, ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τὰς ἐράνας συνδιελυσάμην. 90

Εἰ δέ με μὴ σώζοι νήσων δεχρή, καὶ θάλαττα, ὡς γὰρ τῷ Ποσειδῶνι αἰτῶ τὸ σώζεσθαι, καὶ τῷδε τῷ βασιλεῖ, καὶ τῷ ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσειδῶν, ἔφη, μὴ δύναται Φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τῆ νεῶ, μηδ' ἐπαί- 95 χύνει προδῆναι Δημοσθένει Ἀρχία, τεθναίνην, ἔδδ' Ἀντίπατρον ἡμῖν ἀντὶ τοῦ θεῷ κολακευτέον. ἔξην μοι Φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας, καὶ νῦν μετέχειν τῷ ὑμετέρας τύχης, εἰ μὲν Καλλιμέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνέλαττόμην. ἔξην γὰρ καὶ ὅφρα τῷ ψυχῆς μεταρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς Ἐρεχθίδας θυγατέρας καὶ τὴν Κόδρον ἐπιοχονόμην· ἔκην ἡρώμην αὐτομολῶντι τῷ δαίμονι συμμεταβάλλεσθαι. καλὸν γὰρ κρη- 100 σφύγιον θάνατον ἐν ἀκινδύνῳ παντὸς αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ' ἐμαυτὸν ἐκάλαιχυνῶ τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δολεῖαν ἐλόμην, ἐντάφιοι δὲ τὸ κάλλιστον ἢ ἐλευθερίαν προέμην.

quorum redemi captivos, aut patribus, quorum una elocavi filias, aut quos in dissolvendis eranis adjuvi.

46. „ Si vero servare me non potest in-
„ fularum imperium & mare, at certe ab
„ hoc Neptuno salutem peto, & ab hoc
„ altari, & sanctis legibus. Si vero nec
„ Neptunus, inquit, praestare potest tem-
„ plo suo sanctitatem, neque pudet illum
„ Archiae prodere Demosthenem, moriar
„ potius, neque Antipatro nos pro Deo
„ adulemur. Licebat mihi amiciores Athe-
„ nienfibus habere Macedonas, & nunc in
„ fortunae vestrae partem venire, si cum
„ Callimedonte, & Pythea, & Demade
„ conjungere me voluisssem. Licebat enim
„ vel sero aliter instituere animum, nisi
„ Erechthei filias vererer & Codrum. Non
„ igitur velim cum fortuna transfuga &
„ ipse mutare castra. Honestum enim per-
„ fugium mors est, ut ab omnis turpitudi-
„ nis periculo sumus liberi. Et nunc, Ar-
„ chia, quantum in me est, non afficiam
„ turpitudine Athenas, servitute ultro eli-
„ genda, abjiciendaque libertate, pulcher-
„ rimo ferali amiculo.

47. „ Ve-

a Τῆς ψυχῆς] Nihil mut. Edd. Τυχῆς L. b Θάνατον] Emendatio Gesneri necessaria. Θάνατον Edd. priores.

90. Ἡ δὲ τὰς ἐράνας συνδιελυσάμην] Phil. Melanch-
thon verterat: aut quibus donavi pecunias. Benedic-
t. vero: aut quos dandis contributionibus juvi. Sed ve-
reor ut recte, ait Cl. Jac. du Port in praefat. ad
Theophr. Charact. p. 192. Edit. Cantabrig. Vult enim
ibi Demosthenes, se eos adjuvisse in dissolvendis de-
bitis eranī nomine, quem collegerant, contractis. Ἐ-
ράνας συνδιελυσάμην, concise & eleganter dictum, pro
debita dissolvere eranī nomine conflata. Vertendum
igitur esset: Quorum ego dissolvi debita, eranī nomine,
quem ab amicis collegerant, contracta. Tantae molis
est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecani-
cam volubilitatem Romana lingua sequitur non passi-
bus aequis. Contra apud Romanos ἱκανοί numquam
fuisse restituendum, docet ibid. p. seq. velut p. 191
tradiderat: ἱκανοί fuisse genus mutui gratuiti, apud
Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno pre-
meretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec
haberetur unde viveret, ad amicos erat paratum refu-
gium, qui quod poterant, unusquisque ἀνδραγαθῶς pro
sua virili conferebant. Aliaque de eranīs vid. ibid. Sed
et coenam collatis symbolis fuisse ἱκανοί, satis notum
est. Vid. Doctiss. Casaub. ad Theophr. Char. πρὸς αὐ-

θαδ. c. 15. ad verba καὶ φίλων δὲ ἱκανοὶ καλεῖσθαι εἰς-
νεγκῶν, εἰπὼν ὅτι σὺν αὐτοῖς &c. Item Feib. Antiq.
Homer. III. c. 4. Longolæum ac Buchner. ad Plin. L. X.
epist. 93. qui Livium aequae ac Plin. etiam Latine era-
num dixisse indicant.

Ibid. Συνδιελυσάμην] Simul solvo.
92. Τῷδε Ποσειδῶνι] Clarum enim Calauriae Neptuni
ad quod confugerat templum.

2.] Πυθείῳ] Inter Demosthenis accusatores recens.
apud Plut. 1555. 1. Ubi Πυθείῳ, legendum, non Πυ-
θαίῳ, ut fit.

Ibid. Δημάδου] Pro Philippo hic Athenis faciebat.

3. Τῆς ψυχῆς μεταρμόσθαι] Corrige τὴν ψυχῆν. F. G.
Menagius sic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed
scripserat forte Lucianus τὴν ψυχῆν. Dicerem idem
utrique in mentem venisse, nisi Menagii mos mihi
notus esset.

Τῆς ψυχῆς] An τῷ ζῴῳ; ut jungatur ὅφρα τῷ ζῴῳ, i.
e. etiam serā aetate mores mutare, quae sententia &
constructio melior; nam ut ψυχῆ alibi saepe pro ζῴῳ
accipitur, ita hic non potest. Sed vide anne vulgatae
structura sic defendi queat: ut media forma μεταρμό-

47. „ Verum, *inquit*, fas enim est Tra-
„ goediarum apud te meminisse, nonne
„ praeclarum est illud dictum:

„ *At illa dum morietur tamen*

„ *Multa cauet cura, decenter ut cadat.*

„ Haec puella: & Demosthenes honesta

„ morte vitam turpem potius habebit,

„ Xenocratis & Platonis de immortalitate

„ librorum oblitus? Et proventus ultra

amarius quaedam dixit in eos qui a fortuna

imfolescunt. Sed quid ea nunc dicere opus

est? Tandem vero me preces partim, partim

minas adhibente, & mollem musam illa rigida

miscente, „ *Moverer, inquit*, hisce, Ar-

„ chias si essem. Quandoquidem vero sum

„ Demosthenes, ignosce mihi, o noster,

„ quem natura non fingit ad ignaviam.

48. Tum sane tum vi illum detrahare ab
aliari cogitabam. At ille cum sentiret,

aperte ridebat, & Deum adspiciens, „ Vi-

„ detur, *inquit*, putare Archias, arma so-

„ la & triremes, & moenia, & exercitus,

„ copias esse, & refugia humanis animis;

„ meum autem apparatus contemnere:

„ quem tamen non redarguant Illyrii &

Ἄλλὰ δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοὶ τὴν τραγῳ-
δίῳ μνημονεύειν, ὃ σεμνὸν τὸ ληχθέν;

Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως,

15 Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐαχήμεως πρὸς αὐτὸν

κόρη καὶ ταῦτα. Δημοσθένης δὲ εὐαχήμεως

θανάτῳ βίον προκρινεῖ ἀχήμεως, τὴν ξενο-

κρατίας καὶ Πλάτωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λό-

γων ἐκλαθόμενος; καὶ τίνα μικρότερον ἔλε-

γογε, προαχθεὶς εἰς τῆς ταῖς τύχαις ἐξυβρί-

ζούσας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος

δ' ἐμῶν, τὰ μὲν δευδύς, τὰ δ' ἀπειλύν-

τῶν, ἀπαλὴν μῦσαν τέρρῃ κερανύνει.

Ἐπεὶ δὲ αὖν, ἔφη, τοῖσι τοῖσι Ἀρχίας ὦν

ἔπει δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνωσκε μοι,

ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκότι κακῶ γενέσθαι.

Τότε δὲ τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν

δινομένην ὅδ' ὡς ἦσθετο, δηλοῦν ἦν καλα-

γελῶν, καὶ τὴν θεὸν προσβλέψας, Ἔοικεν

30 Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνον, καὶ τρίρεις,

καὶ τεύχεα, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ

κρησφύγεα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπο-

λαμβάνειν. τὸ δ' ἐμῶν πρὸς ἀσπίδος καὶ ἀφρο-

νῆν, ἦν ἔκ αὐτῶν ἐλέγξειαν Ἰλλυριοὶ, καὶ Τρι-

βαλ-

ε εὐαχήμεως] Audacter recepi ex Eurip. Εὐαχήμεως Edd. priores male. d Ἐλέγξειαν] Bene J. H. &c. Ἐλεγ-
ξας male P.

13. Ληχθὲν] Εὐριπίδου ταῦτο περὶ Πολυξένης. G.

συνδύει ψ. valeat μεταρροζῶν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ψυχῆς. Et si
enim vulgo accusativum adsciscit μεταρροζῶν, ut Ae-
lian. XIV. 7. ἵνα μὴ τὸ βίον — τὴν λοιπὴν μεταρροζῶν.
neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo junga-
tur; tamen non videtur repugnare analogiae, si for-
te Auctor cum genit. construxerit, quocum & alia ex
μὲτα composita interdum construuntur, ut μεταβίβασ-
ται, dimittere aliquem, vel μεταδιδόναι τούτῳ, ut
Herodian. Item μεταβίβασθαι, in Euang. Luc. XVI.
4. ἔστι μεταβίβασθαι τὴν αἰσιομένην. Nec non μεταποιεῖν
τὴν ἐπίνοιαν ap. Thucyd. I. c. 140. aut denique ut κατα-
λαχθῇ χάρις, Sophoc. Aj. teste Stephano. Sive regatur
genitivus ratione praepos. quae in composito inest, ut
in ἀπαλλάττειν νότον, ἐπιβιβάζειν ἄρματα, & similibus
solet: quod tamen in μεταρροζῶν non dum definitio.
Ideoque ψυχῆν, quod Gesn. quoque adscripserat, prae-
fero, donec certioribus exemplis de genitivo constet.
J. F. R.

4. Ἐρχόμενος θυγ.] Vid. Hyg. Fab. 238. & Apollod.
III. p. 102. A.

11. Προέμεινε] Vid. Plut. 25, 2. & 290. M. du S.

14. Ἡ δὲ ἐστὶν.] De Polyxene. F. G. Idem & ad-
scripsit Menag.

Ἡ δὲ &c.] Eurip. Hecub. 568. De Polyxena macta-
ta sermo est. M. du S.

15. Εὐαχήμεως] Nihil veritus sum consulere metro, quia
versus totus est ex Eurip. Med. 568, ubi recte εὐαχήμεως.
Mox malim καὶ ταῦτα κόρη monente Cl. Weissen. J. F. R.

17. Ξενοκρατίας] Diogenes Laërtius 4, 12. & 13. me-
morat Xenocratis de Morte & de Anima libros, in
quorum utroque de immortalitate animarum potuit
disputare. J. M. G.

24. Ἐπεὶ δὲ αὖν, ἔφη, τοῖσι τοῖσι Ἀρχίας ὦν] Ex Ale-
xandri dictis sumptum. F. G. Eadem rursus ad ver-
bum plagiaris Menagius. Alexandri autem dictum
quale est? An quod Diogeni Cynico respondit: Nisi
Alexander esset, Diogenes esse malle, quod ex Plut.
& Pausan. narrat Freinsheim. in Suppl. Curt. L. I. c.
XI. §. 11. Non. Sed alterum quod Parmenioni. Vid.
Curt. IV. XI. §. 11. qui quum oblatam pro reddend-
is captivis ingentem pecuniam accipere suaderet, re-
sponsum hoc tulit: ὃς ego pecuniam quam gloriam
mal-

βαλλοί, καὶ ἂ Μακεδόνες, ὀχυρωτέραν ἢ 35,
ξύλινον πόλε τείχεσσι ἡμῖν, ὃ θεὸς ἀνείλεν
σπόροητον εἶναι μεθ' ἡς ἂν τ' ὑπονοίας,
ἀδελφὰς μὲν ἐπολιτευσάμεν, ἀδελφὰς δέ μοι τὸ
χρὶ Μακεδόνων θάρσος. ἐμέλησε δ' ἐδὲν
οὐκ ἔβουλήμων, οὐκ ἄριστογείτον, 40,
ἐ Πυθέην, καὶ Καλλιμέδοντα, ἐ Φιλίππου
τότε, ἐ τὰ νῦν Ἀρχίην.

Ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τιῶν
χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ' ἐμὲ γὰρ, ἐδὲν ὡς
νομον ὁ νεὸς ποιεῖ. τὸ δὲ θεὸν προσεῖπον, 45,
ἐκὼν ἔφομαι. καὶ γὰρ μὲν ἦν ὅτι τ' ἐλπίδ
ταύτης· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσάγα-
γόντα, ἐδὲν ἄλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμ-
βανον. ANT. Τὸ δὲ τί ἐστὶν ὃν ποιεῖς;
APX. Ὑπερον βασιλῆος θρασυαγίας ἐφω- 50
γράσαμεν, πάλαι φάρμακον ἂν αὐτῷ τέλα-
μιεύσας, λύσας ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλευ-
θερίαν κτώμενοι. ἐ γὰρ ἔνθα ἔφθασεν ὑπερβὰς
τὸν δὲν τῷ νεῷ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε
δὴ τέτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημο- 55,
σθένην δὲ οὐκ ἔστιν ἄξις, ἐ, μὰ τὴν.
καί μοι μὲν ἐφαίνετο προσθήσειν τὰς ἐν Μα-
κεδονίᾳ πεπρωμένους.

Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέβη. Τὴν δὲ σοί

Triballi, & Macedones, ipso illo muro
ligneo firmiorem, quem respondit quon-
dam Deus vastari non posse; qua qui-
dem providentia sine metu versatus sum
in republica; metusque omnis expers mi-
hi fuit contra Macedonas audacia; ne-
que movit me Eucstemon, neque Ari-
stogiton, nec Pytheas & Callimedon,
nec Philippus tum, neque nunc Ar-
chias.

49. Haec ubi dixerat, „Noli, inquit,
manum mihi injicere; quantum enim in
me est, nulla fiet huic sacro injuria: sed
Deo adorato sponte sequar". Atque ego
in spe hac eram, illoque manum ori admo-
vente nihil aliud quam adorare virum puta-
bam. ANT. Quid ergo illud erat?

ARCH. Postea tormentis ab ancilla ex-
pressimus, olim repositum illi fuisse vene-
num, quod absolvenda a corpore anima li-
bertatem ipsi pararet. Vix enim limen tem-
pli egressus fuerat, cum „Duc sane hoc,
inquit, ad Antipatrum; Demosthenem
vero non duces. Per ego illos". . . .
Et videbatur mihi adjecturus, „qui Ma-
rathone ceciderunt.

50. At „Valete"! cum dixisset, evo-
la-

a Μακεδόνες] Μακεδόνες Ald. Sed vulgatum ejus margini adscriptum. b Εὐκλήμων] Bene Fl. J. Fr. P.
Kc. Εὐκλήμων male J. c Δὲ] Omittit Fl. d Αὐτῷ] Αὐτῷ L. e ἄξις] ἄξυ Fl.

mallem, si Parmenio esset: nunc Alexander — fortu-
nam meam non vendo. J. F. R.

40. Εὐκλήμων] cum Ἀριστογ. ἐ Πυθ. καὶ Καλλιμ.] De
Eucstemone satis constat ex oratione contra Midiam.
Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus con-
tra illum scriptis orationibus. Pytheas & Callimedon
tum alias ex Plutarcho noti, tum conjunguntur in Vita
Demosth. p. 88. C. D. Πυθίας ὁ μέγας, καὶ Καλλιμέδων
ὁ Κάρμας] ἐξ Ἀθηναίων φύλας, Ἀντίπατρον προσκυνοῦντες,
καὶ μὲν τὴν ἐκείνην φύλας ἐ πρὸς τὸν Ἀντίπατρον οὐκ ἔχοντες ἀφί-
στατοι τοῖς Ἕλλησι, ἐδὲ πρὸς τὸν Αἰσχύλῳ. Δημο-
σθένος δὲ ποῖς ἐξ ἑστῶτος προσκυνοῦσι προσκυνοῦντες αὐτὸν ἡγε-
νίζοντο ἐ συνάγειν, ὅπως αἱ πόλεις συνιστάσονται τοῖς
Μακεδόσι, καὶ συνελευσάμενοι αὐτοὺς τὸν Ἑλλάδα. Narrat
deinde plufcula acute dicta, quibus se invicem Py-
theas & Demosthenes impetierint. Conf. ipse De-
mosth. Epist. 3. J. M. G.

Ibid. Ἀριστογείτον] Errat Loidius de hoc disse-

rens.

44. Οὐδὲν παράνομον] Asylum enim erat, vid. Strab.
VIII.

49. Δὲ ποῖς] Et si cum Fl. δὲ omitti queat, cum jam
satis particularum addit; tamen quia & Herodotus non
semel δὲ δὲ jungit, nihil mutavi. ut L. VII. p. 442.
D. ὁ δὲ δὲ ἀπὸ τῶν & alibi.

51. Φάρμακον — τέλαμιεύσας] Caute noster loquitur.
Quantus enim dissensus inter auctores de hoc
veneno olim fuerit, satis indicavit Plutarchus in Vita.
Qui enim veneno sponte sumpto perisse dicunt, (nam
ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil ad-
dunt amplius, quo in numero est etiam Pausan. Ait.
p. 7, 21. Weck. vel ex calamo scriptorio volunt fuxisse,
quod Plutarchus probare videtur, vel, quod idem
ex Eratosthene refert, ex annulo armillari excavato,
(Φέρμας ὁ Εὐκλήμωνος illi fuisse τὸ κρίνον) quem Plinius
33, 1. f. 6. in anulum digitalem gemma ornatum

levit. Hunc tibi, Rex, finem obfessi ex-60τὸ τέλει, ὃ βασιλεῦ, ὃ Δημοσθένης
pugnatique Demosthenis possum referre. **ANT.** Δημοσθέ-
ANT. Demosthenis & ista, Archia. Mem-
invictam animam & beatam ! quam forte
viri propositum, quam civilis providentia,
in manu *semper* pignus certissimum liberta-65μὲν χεῖρα τὸ πιστὸν ὃ ἐλευθερίας ἔχειν
tis habere. At ille quidem discessit, vitam
habiturus in beatorum insulis, quae He-
roum dicitur, vel vias quae putantur anima-
rum in caelum, sectator Daemon Libera-
ris Jovis. Corpus vero nos Athenas mit-70μα δ' ἡμεῖς εἰς Ἰθάκην ἀποπέμφομεν,
temus, donarium regioni illi, iis ipsis, qui
ad Marathonem cecidere, praestantius. κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τῇ ἐν Μαραθῶνι
πεπρωμένων.*

DEORUM COMITIA.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

JUPITER, MERCURIUS, ET
MOMUS.

ZHN, EPMHΣ, KAI MΩ-
M O Σ.

J U P.

Z E T Σ.

NOlite amplius mussare, Dii, neque **I**Μηκέτι ἡμεῖς τὸν πόλεμον, ὃ θεοὶ, μηδὲ
collecti in angulos ad aurem alter **M**ατρὶ γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς ἑς
alterius miscere sermones, & aegre ferre, ἀλλήλοις κοιτολογεῖσθε, ἀγανακτῶντες, εἰ
πολ-

f Λῆμα] Φάνημα marg. At. g Ἡ] Εἰ Η1. & 2. h θυγῶν] θυγαῖς Fl. ZEYS &c.] Nomina personar. ex
B1. addo, quae Ζηὺς, Ἑρμοῦ & Μόμου inscripsit. Cett. omiserunt. ZEYS Fl. H. Ald. Fr. i Εἰ] Omisit H2.
k Τοντορίζετε] Τοντορίζετε Schol.

72. *Ναίμεν] Ἀρχίας. V.

1. Μηκέτι τοντορίζετε] Ἀπὸ τῆ ὕψ' ἰδόντας γογγύζετε.
τοντορίζετε γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

* Hoc Scholium, quod ultimum in MS. Cod. in fol. le-
gitur, nec quo referam satis scio; nec, si ad quem locum

referatur certo sciri possit, aliud videtur esse momenti.
M du S.

parum probabiliter transformat. Quantilla enim vene-
neni portio in ejusmodi annulo contineri queat?

519. 60.

M. du S.

57. Τὸς ἐν Μαραθ. περ.] Clarum hoc Demosthenis
jusjurandum, quod & apud ipsum vide pro Coron. c.
60. & apud Longinum, ὅψθ' quod ei inest, rite enar-
rantem. M. du S.

61. Δημοσθένης γε] Antipater.
68. Ὅπαδός τις δαίμων] Vide Herodian. I. in Com-
modi Oratione. ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς ἑαυτὸν ἀπαπίας ὁπαδὸς
ἦν & συνιδὸς ἴσθι Θεῶν. Περ. c. 29. M. du S.

59. Χαίρειν] Ridicule sane. Famae Demosthenis ali-
quanto melius consulunt, qui epistolam scribentem
faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρην solum adscrip-
tum. Vid. Plut. 1556. & in fine vitae Demosth.

69. Ἐλευθερίῳ Διός] Qui colebatur praeter ceteros
apud Plataenses, post liberatam praelio ibi facto Grae-
ciam. Auctor Pausan. Boeot. p. 283, 33. J. M. G.
1. Τοντορίζετε] Τοντορίζω & τοντορίζω utrumque usi-
tatum. F. G.

2. Συστρεφόμενοι] Conglobati.

L. K.

9. Αἰσπε,

πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῶν τῆ συμπο-
σίῃ. ἀλλ' ἐπεὶ τὸ ἀποδέδωκεν τῶν τέτων
ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος εἰς τὸ φανερόν
τὰ δοκῶντά οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ κή-
ρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τῆ νό-
μου. EPM. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν
βύλεται τῇ τελείῳ θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ
σκέψις τοῦ τῇ μελοίκων καὶ ξένων. MΩM.
Ἐγὼ ὁ Μάμμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ὅπι-
τρέψιας εἰπῆν. ZEYΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη
ἐφίησιν ὥστε εἰδέν ἐμὴ δέησιν.

MΩM. Φημὶ τοῖσιν δεινὰ ποιεῖν εἰς
ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόχρη θεὸς ἐξ ἀνθρώπων
αὐτὸς γενεῆσθαι, ἀλλ', εἰ μὴ καὶ τὸς ἀκο-
λῦθες, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰοίμην ἡμῶν
ἀποφανῶσιν, εἰδέν μέγα, εἰδέν νεανικὸν οἶον-
ται εἰργάσασθαι. ἀξιώ δὲ, ὦ Ζεῦ, μὴ παρ-
ρησίας μοι δῆναι εἰπῆν. εἰδέν γὰρ ἂν ἄλλως
δυναίμην, ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύ-
θερός εἰμι τῇ γλώτῃ, καὶ εἰδέν ἂν καλίστω-
πῆσαιμι τῇ καλῶς γιγνομένην. διελέγχω
γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκῶντά μοι εἰς τὸ
φανερόν, ὅτε δέδωκε τινα, ὅτε ὑπ' αἰδῆς
ὅππῃ αὐτῶν τῇ γνώμῃ. ὥστε καὶ ἐπαχθῆς
δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τῇ φύ-
σιν, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν
ἐπονομαζόμενος. πολλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔξ-
εστι, καὶ κεκήρυκεν, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως
μετ' ἐξουσίας εἰπῆν, εἰδέν ὅπως ἐλάμε-
ν ἐρῶ.

si indigni multi convivio nostro interfunt:
sed quandoquidem concio de his data est,
aperte dicat unusquisque quid sibi videatur,
& accuset. Tu vero, Mercuri, legitimum
praeconium peragito. MERC. Audi: Ta-
ce: Quis vult concionari classicorum Deo-
rum, quibus jus est? Quaestio de Inquili-
nis & Peregrinis. MOM. Ego, Momus,
si mihi permiseris, Jupiter, volo dicere.
JUP. Praeconium tibi hoc jam permittit,
itaque me (meo permisso) nihil opus ha-
bebis.

2. MOM. Ajo igitur intolerabiliter se
gerere quosdam nostrum, quibus non satis
est Deos ex hominibus ipsos esse factos:
sed nisi suos etiam pedissequos atque famu-
los in aequo nobiscum fastigio constitue-
rint, nihil sibi magnifice, nihil fortiter fe-
cisse videntur. Peto autem a te, Jupiter,
ut libere mihi dicere per te liceat. Neque
enim alia lege possim, cum sciant omnes
quam liber sim lingua, quam nihil eorum,
quae contra quam decet fiunt, reticere so-
leam. Redarguo enim omnia, quaeque mi-
hi videntur aperte profero, neque metuens
quemquam, neque meam prae pudore sen-
tentiam occultans, adeo quidem, ut etiam
molestus plerisque videar, & calumniatorio
ingenio; publicus quidam accusator ab iis
propterea dictus. Verum tamen, quando-
quidem licet, & praeconio editum est, &
tu das, Jupiter, orandi cum auctoritate fa-
cultatem, sine metu dicam.

3. Mul-

a 'O] Aberk artic. in J. adeft in Fl. P. H. &c.

10. Οἷς ἔξεστιν] Τὸ, οἷς ἐφίηται, ἀπὸ τῆς θεολογίας καὶ τῆ ἱστορίας. ἡ γὰρ ἐξουσία θεολογίας ἀπογορεύει. P.

9. Ἄκουε, σίγα] Legitima verba etiam apud Ari-
stoph. *Θισμοφ.* 379. Ἄκουε πᾶς. Ἐδίδε τῇ βουλῇ ταύτῃ. —
τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et *vs.* 389. Σίγα, σίγα, πρόσ-
χε τὸ νῦν. Add. *Kaesser.* ad *Ἐκκλησ.* *vs.* 130. it. *Ἀχαρν.*
45. Ipse Demosthenes de *Coron.* c. 53. Ἡρώτα μὲν ὁ κύ-
ριος, τίς ἀγορεύειν βούλεται; κ. τ. λ. J. M. G.

10. Τῶν τελείων θεῶν] Vid. *spanh.* ad *Callim.* H. in
Pall. *vs.* 131. & 135. ubi perfectos Deos esse τελείους do-
cet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem
& plenum jus civitatis potissimum referri, ut sint ei
ὡς τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur (Vid. *Dnker.* ad

Thucyd. I, 58. & ipse noster τὰ τέλη τῶν κοινῶν vocat de
Morte Peregr. c. 36.) principes civitatis, quibus magi-
stratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habenda
jus tribuit. *Classicos* vocavi, ex moribus Roma-
nis, quasi primae classis cives, qui primi ad suffragia
vocantur, & rem fere conficiunt. De *μετοίκαις* vid.
Flor. Christ. ad *Aristoph.* *Lyfistr.* 580. J. M. G.

20. Μετὰ παρήσας — εἰπῆν] Adde supra *Jou. Conf.*
c. 19. pr. Et *Elfner.* ad *AE.* *Apost.* IV. 29. ubi simili-
ter: καὶ δὲ τοῖς δούλοις σου μὲν παρήσας πάσης λαλοῦ.

J. F. R.
40. Ne

3. Multi nimirum, *inquam*, non contenti, nostri se confessus factos esse participes, & aequo nobiscum jure epulari, idque cum ex altera parte mortales sint, suos insuper ministros & sui chori sodales educere in caelum, & furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter & de viscerationibus partem & de sacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis solventes. JUP. Noli quidquam obscura significatione, Mome, dicere: sed diserte, & verbis propriis eloquere, adjecto etiam nomine. Nunc enim in medium tibi projecta oratio est, ut conjiciant multi, & alias alium tuis dictis accommodent. Oportet autem te, qui libertatem in dicendo proficaris, nihil dubitare dicere.

4. MOM. Praeclare sane, Jupiter, facis, cum ad dicendi me libertatem incitas, regie istuc profecto facis & magno animo. Itaque nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem materno genere, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmi, ex filia nepos, postquam immortalitate dignatus est, qualis ipse sit, non dico, neque ob mitram, neque ebrietatis causa, neque ob incessum. Omnes enim, puto, videtis, quam muliebris sit & effeminatus natura, semifuriosus, merum a summo inde mae redolens. At ille tota nos tribu auxit, & suum secum chororum adducens adest, Deosque fecit Panna & Silenum, & Satyros, rusticos & ca-

Πολλοὶ γὰρ, Φημί, ὅκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσιν τῇ αὐτῇ ἡμῖν ξυνεδρίῳ, καὶ εὐωχῶν ὁπίσθης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες· ἔτι καὶ τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ διασώτας τῆς αὐτῇ ἀήγαγον ἐς τὴν ἑρανίαν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ὁπίσθης ἀφρονόμας τε νέμον, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, ἐδὲ καθάβαλόντες ἡμῖν τὸ μετόικιον. ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ ἀφῤῥήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τένομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέριπταί σοι ὁ λόγος, ὥς πολλὰς εἰκάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παρρησιασθῆναι ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ἅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὴν παρρησίαν, ποιεῖς γὰρ τὴν βασιλικὴν, ὥς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ τένομα. ὁ γὰρ τοι γενναϊότατος Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, ἐδὲ Ἑλληνὴν μὴρόθεν, ἀλλὰ Συροφονικὸς τινὲς ἐμπόρου, τῷ Κάδμῳ, θυγατρίδῃ, ἐκείνῳ ἡξιώσῃ τῇ ἀθανασίας, οἷόν μ' αὐτὸς ὅστις, εἰ λέγω, ἔτε τῇ μήτρῃ, ἔτε τῇ μέθῃ, ἔτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ, οἶμαι, ὁράτε ὡς θῆλυς καὶ γυναικεῖον τὸ φύσιν, ἡμιμάνης, ἀκράτῃ ἔσθην ἀποπνέων. ὁ δὲ καὶ ὅλην Φρυγίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸ χορὸν ἐπαγόμενον παρέστι, καὶ θεὸς ἀπέφηνε, τῇ Πᾶσι, καὶ τῇ Σειληνῶν, καὶ Σατύρῃς, ἀγροί-

b Φατρίαν] Φατρίαν male f. c Εἰσεποίησεν] Ἐποίησεν Fl. d Σειληνῶν] Σειληνῶν Edd. quas vidi omnes.

γ6. ὅστις τὴν μήτραν] Μίτρα ὁ γυναικεῖον τὸ κεφάλαιον ἀναδεδραμῆς λέγεται διὰ τὴν μήτραν καὶ προγατρίδος τὴν ὀπίσθιν

ἀλυσιδαντὴν, τῇ πρὸ τοῦ ἔργου φυλακῇ τις ἐ ἀσφάλεια. V.

40. Νέμοντα.] Participans, possidens. F.G.
53. Ἐμπόρου τῷ Κάδμῳ] Puto hic Ἐμπόρου Homeri intellectu, Deorum lingua, dici, cum ex vi originis suae cum norat, qui mare trajicit, speciatim aliena navē, quem ἐπιβάτην postea dixere, cum Ἐμπόρου mercatorem, negotiatorem significare coepisset, quod testantur Eustathius pariter & minor Scholiastes ad Odyss. B, 319. Huc respicit, arbitror, etiam Pollux I, 95. Εἰς δ' αὖ τῇ Ἐμπλοῦντι καὶ Ἐμπόρου. Itaque νε-
δωται interpretatus sum. Neque enim puto νεωσισ-
Tom. III.

rem ab ullo veterum esse vocatum. Sed nave pervenisse in Graeciam inter omnes constat. F.M.G.

56. Μίτραν] Hinc supra θηλυμάνης, quod vide Διων. C. 3.

59. Φατρίαν] Sic Ven. 2. B2. & P. In reliquis prave φατρίαν. Vide Ἐμμ. c. 24. & notam. M. du S.

62. Σειληνῶν] Omnes Impressi hic prave Σειληνῶν habebant. Vide supra Διων. ubi frequenter occurrit & recte scribitur. M. du S.

Σειληνῶν] Non dubitavi & hic ita rescribere; invitis
Xxx Edd.

ἀγροίκους τινὰς, καὶ αἰπόλους τῆς πολλῆς, σκιρτήλικους ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους· ὧν ὁ μὲν κέραλα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ εἰκώς, καὶ γένειον βαθὺ καθειμένον, ὀλίγον τράγην ἀφαιρῶν· ὅστις δὲ Φαλακρὸς γέρον, σιμὸς δὲ ῥίνα, ὅστις ὄνυα τὰ πολλὰ ὀχήμενα, Λυδὸς δὲ τῶν οἱ δὲ Σάτυροι, ὅξεις τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροὶ, κεράσαι, οἷα τοῖς ἀρτιγεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέραλα ἐκφυέται, Φρύγες τινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ ἑρὰς ἀπαντες. ὁρᾶτε οἷς ἡμῖν θεὸς παῖς ὁ γεννάδας;

Εἴτα θαυμάζομεν, εἰ καταφροῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ἕτω γελοῖους θεὸς καὶ τεραστίους; εἰ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ δύω γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην ἔσαι αὐτῷ, τὴν Ἀριάδην, ἧς καὶ τὸ στέφανον ἐγκατέλεξε τῷ τῷ ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίην τῷ γεωργῷ θυγατέρα. καὶ ὁ πάντων γελοῖότατον, ὦ θεοί, καὶ τὴν κύνα τὴν Ἡριγόνης, καὶ τῆτον ἀνήγαγεν, ὥς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ ἑραινῷ τὸ ξύνθηδες ἐκεῖνο, καὶ ὅπως ἡγάπα κυνίδιον. ταῦτα ἔχ' ὕβρις· ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροιμία, καὶ γέλως; ἀκρόασι δ' ἐν καὶ ἄλλους.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμι, εἴπης, μήτε παρὰ Ἀσκληπιῷ, μήτε παρὰ Ἡρακλεῖ.

α Ἰκαρίῳ] Bene pleraeque. Ἡμῖν male γ.

68. Ὁ δὲ Φαλακρὸς] Τὸν Σιλῆνι λέγει. V.

80. Τὴν δὲ Ἰκαρίην τῷ γεωργῷ] Ὁ Ἰκαρίῳ ἔστιν Ἀθηναῖος ἰγνύουσι γεωργίαν· τούτου φασὶν τὸ Διόνυσον δοῦναι τὸ κλήμα πρῶτον, ἀφ' οὗ Ἰκαρία ἡ πρώτη ἀμπελοῦ ἀνομήθη, καὶ ἡ χώρα ἡ ἐκγενομένη τὸ φυτόν. ἔστι δὲ Ἰκαρίῳ ἰδοῦσι ποιεῖν τὴν καρπὸν πικρὴν Ἀφρικῶς, ἢ (1) πίνοντες τομίσαιας τοὺς λαοὺς, ὅτι τιθήνησαν οἱ βασιλεῖς τῷ ἕναρ ἀφ' τῶν εὐποσίων καταχρῶντες, ἀπαυτῶναι τὸν Ἰκαρίον, τομίσαιας θανάσιμον φάρμακον δοῦναι καὶ μόνον τὰς καθ' αὑτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐγγεγοῶσι καὶ τῇ μέλει βακχεύουσι μανίας ἐμποικτικὴν ἔχειν μὴ εἶναι τὸν Ἰκαρίον ἀποθανόντα.

(1) Πίνοντες] Πίνοντες V. Sed in Impressis mutatum est. M. du S. Deest tamen aliquid.

(2) Οἷς] Ὡς erat in Impress. Ous Exc. G. & V. Lege ὅς.

Edd. quia sic Bacch. c. 4. item c. 6. & alibi aliquoties recte legitur.

J. F. R.

prarios plerosque, lascivos, aliena figura, homines: quorum unus corniger, & ex dimidia inferiori parte capro similis, barbam demittens longam, parum a capro differt: alter calvus senex, simis naribus, asino plerumque vectus: iste Lydus est. Satyri autem acutis auribus, calvi ipsi quoque, cornibus praediti qualia haec recens natis subnascuntur: hi Phryges. Caudas habent universi. Vide quales nobis praeclarus iste Deus faciat?

5. Deinde admiramur, si contemnunt nos homines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentosos. Mitto dicere, quod etiam mulieres huc eduxit, amasiam alteram suam Ariadnen, cujus etiam coronam fiderum choro inseruit, alteram Icarii rustici filiam: & quod omnium maxime, Dii, ridiculum est, etiam canem hujus Erigones ipsum huc eduxit, ne desiderio maceretur puella, si non habeat in caelo, familiarem sibi illam dilectamque caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, & ebriosa infania, & risus? Audite vero etiam alios.

6. JUP. Ne quid dixeris, Mome, neque de Aesculapio, neque de Hercule; video

ἐπὶ δὲ κατέχευαν λαὸν τὴν μέλει, τὸ Διόνυσον χέλει αὐτοὺς ἱερβαλὶα τοῖσδε. ἔλθον γὰρ πρὸς αὐτοὺς ἐν σχηματι ἀραίου παιδὸς, ἔξωθεν αὐτοὺς πρὸς ὅρμητιν μέλει. καὶ δὲ ἐκβεβλημένος αὐτοὺς ἀφαιρῶν. ἀλλ' ὁ μὲν πόδες ἀφαιρῶν ἐκγενομένη: αὐτὸ δὲ, αὐτὸ δὲ ἐκγενομένη τὸ κατ' ὅρμητιν αὐτοὺς ἰδὼν ἐκτελεῖται, ἀρρακτοὺς ἔχει καὶ ποιεῖ. καὶ δὲ μανίας αὐτοὺς ἔχει καὶ οἱ τὸ ὅρμητιν Διόνυσον, ἀπαυτῶντες τὸν ὅρμητιν ἔχοντες. ἐφ' (2) οἷς ἐκτελεῖται τὸ φῶς, τοιαῦτα κατὰ (3) χρησμῶν ποιεῖται πάλιν χημῆα, καὶ αὐτὸ αὐτοὺς ἀπαυτῶντες ἐκτελεῖται τὸ ποιεῖν. V.

ut in C. est.

(3) Χρησμῶν] Χρησμῶν C.

M. du S.

68. Φαλακρὸς γέρον] De Sileni figura ex diversis monumentis, deque illius a Satyris differentia, plura Periclit.

deo enim quorundam ferat te orationis impro-
tus. Hi etenim, alter sanat, & ex mortuis
excitat, compluresque unus dignitate ex-
aequat: Hic vero meus filius Hercules la-
boribus non paucis immortalitatem sibi pa-
ravit. Hos igitur accusare noli. MOM.
Tua, Jupiter, caussa tacebo, multa dicere
cum habeam. Certe si nihil aliud, ignis
adhuc habent vestigia. Si vero liceat ad-
versus ipsum te libere loqui, multa sunt,
quae dicam. JUP. Quin adversus me vel
maxime licet: num igitur me quoque pe-
regrinitatis postulas? MOM. In Creta
quidem non hoc solum audire est, sed aliud
etiam quiddam de te dicunt, & sepulcrum
ostendunt. Ego vero neque illis fidem ha-
beo, neque Achivis Aegiensibus, suppo-
sitivum te dicentibus.

7. Caeterum quae maxime arguenda arbi-
tror, ea dicam. Etenim principium viola-
tarum hoc modo legum, & caussam, quod
tot spurios hic noster confessus habet, tu-
te, Jupiter, praebuisti, mortalibus te fe-
minis miscens, atque ad illas nunc hac
nunc alia forma descendens, adeo ut metue-
remus, ne quis te comprehensum taurus
cum esses, mactaret, aut auri flatorum ali-
quis cum esses aurum, elaboraret, & pro
Jove aut monile nobis, aut armilla aut in-

ροῦν ἢ οἱ Φέρη τῶ λόγῳ. ἔτι γὰρ, ὁ μὲν αὐ-
τῷ ἰάται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶ νόσου, καὶ
ἔστι πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων· ὁ δ' Ἡρα-
κλῆς, υἱὸς ὅν ἐμός, οὐκ ἀλίγων πόνοιον
ἐπρίατο ἢ ἀθανασίαν, ὥστε μὴ καλὴ γόρρα
ἑαυτῷ. ΜΩΜ. Σιωπήσομαι ὅτι σε, ὦ
Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καί τοι εἰ μὴ δὲν
ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τῷ πυρός. εἰ
δὲ ἔξῃ καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρη-
ῖσαι, πολλὰ δὲ εἰχὼν εἰπεῖν. ΖΕΥΣ.
Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔστι μάλιστα. μὴ δ'
ἐν καμῇ ξείας δῖοικας; ΜΩΜ. Ἐν Κρή-
τῃ μὲν ἐμόνον τῷτο ἀκούσαι ὅτιν, ἀλλὰ καὶ
ἄλλο τι περὶ σὺ λέγῃσι, καὶ τάφοι ὅτι-
ς δεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ ἔτι ἐκείνοις παύσομαι, ἔτι
Ἀχαιοὶν Διγίευσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι
φάσκουσιν.

Ἄ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἠγῶμαι,
ταῦτα ἐρῶ. ἢ γάρ τοι δεχθῆναι τῷ τοιούτῳ
ἰοῦσιν ὁμημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τῷ νοθεύσθαι
ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέλας;
θνηταῖς ὅτι μιν γυμνῶν, καὶ κατιὼν παρ'
αὐτὰς, ἐν ἄλλοις ἄλλῃ χήμασι· ὥστε
ἡμᾶς δίδου, μή σε καθάβουσι τις ξυλλα-
σβῶν, ὅπότ' ἀν ταῦρ' ἦς, ἢ τῷ χρυσοχῶν
τις καθεγάσῃ. χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς,
ἢ ὄρμῃ, ἢ φέλλιον, ἢ ἐλλόδιον ἡμῖν γέ-
νη.

5. Οὗτοι Ἀχαιοὶν Διγίευσιν. Ἀγίως καὶ (4) Ἐλίας καὶ
Βούρα καὶ (5) Ρόπαι καὶ Πάτραι πόλις ἐστὶ Παλαιονήσου.
Πάτραι μὲν μικρὸν πρὸ τῷ Κρισεῖ κέλευσιν ἀπὸ τῆς Ἐ-
χινάδου ἦσαν, ὡς πρὸς τὴν ἰ. αἱ δὲ λαπαὶ ὁ ὄρος ἀπὸ
στρατοῦ, τ' ἐπὶ Κόρυθον φερούσας. Ἐλίας δὲ καὶ τὰ ἱερὰ ἐστὶν

ἰδὼν ὅτι τὸ πύγμαλόν αὐτῇ δὲ πᾶσα ἡ πόλις ἐπιδείκνυται
ἐστὶ τῇ Σαλαμῇ, εἰς αὐτὴν πόλιν τούτου παθεῖσα. (6) V.
17. Ἡ ἐλλόδιον ἡμῶν γένῃ. Ἐλλόδιον, τὸ ἐκείνου ὅτι
τὸ ἐκείνου τοῖς τ' ὅτιν λόγους. V.

(4) Ἐλίας] Ἐλίας V.
(5) Ρόπαι] Ρόπαι C.

(6) Eadem ferme habet Scholium Coll. ex quo nonnulla
emaculavimus. M. du S.

ρίζων. ad *Delium*. Hist. 3, 18. ubi Lucianum in primis
illustrat. J. M. G.

71. Καρῆσαι, αἶμα] Οἷον ad καρῆσαι simul & κάρτα
referri vid. supra dictum *Baccb.* sub init. J. F. R.

80. Ἰκαρίη] Vid. *Hygin.* 224. M. du S.

81. Θουγατῆς] Τῷ Ἡρακλῆϊ. F. G.

82. Τὸν κῆρα τῷ Ἡρακλῆϊ] *Tatian.* p. 37. Et *Apollod.*
III. 100. A. M. du S.

84. Τὸ ἐκείνου ἐστὶν ἐστὶν ὅτιν. καὶ] *Th. Mag.* v. κα-
νὶδον. M. du S.

92. Πολλῶν ἀντάξιον] *Hom.* II. A. 514. M. du S.

4. Τάφος] Vide not. ad *Tim.* c. 4. M. du S.

6. Ἀγίωσιν] In marg. *ΔΙΩ.* adscriptum: Ἀγίωσιν
urbs Achajæ, hinc Ἀγίωσις *Steph.* J. F. R.

Ibid. ὑποβολιμαῖον] Unde habeat, mihi non constat.
Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educa-
tus, &c. M. du S.

17. Φέλλιον] *Th. Mag.* v. ψάλλιον, quod a ψάλλω
differre docet. J. F. R.

τη. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκας γε τ' ἑρατὸν
τ' ἡμιθέων τέτων· ἐ γὰρ ἄν ἄλλως εἴποιμι.
καὶ τὸ πρᾶγμα γελοϊότατόν 'ἔστιν, ὅπου τ'
ἂν τις ἄφρων ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡράκλῆς τῷ θεῷ
ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυθεύς, ὃς ἐπέταπεν
αὐτῷ, τέθηκε, καὶ πωλοῖον Ἡρακλῆος
νόος, οἰκέτεσθ' οὐτ', καὶ Εὐρυθεύς τάφ',
τῷ δεσπότῃ αὐτοῦ. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις
Διόνυσος μὲν θεός· οἷδ' ἀνέφιοι αὐτῷ, ὁ
Πενθεύς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος,
ἀνθρώπων πάντων κακοδαίμονες αἰοί.

Ἀφ' ἧ δὲ ἀπαξ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνέωξας
τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ὅτι τὰς θύρας
τὰς ἐτράπῃς, ἀπαντες μεμίμηται σε· καὶ
ἐχὶ ἄρρενες μόνον, ἀλλ' ὅσῃ αἰσχιστον, καὶ
αἱ θῆλειαι θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδ' ὅτι τ' Ἀγ-
χίσση, καὶ τ' Τιθωνόν, καὶ τ' Ἐνδυμίωνα, καὶ
τ' Ἰασίωνα, καὶ τὰς ἄλλας; ὅσῃ ταῦτα
μὲν εἰσὶν μοι δοκῶ μακρόν γὰρ ἂν τὸ διε-
λέγχειν γένοιτο. ΖΕΥΣ. Μηδὲν οὐδ' ἐν τῷ
Γανυμήδῃ, ὦ Μῶμε, εἶπες, χαλεπαντῶ
γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μεράκιον, οὐκ οἶδ' ὅτι
τὸ γέν'. ΜΩΜ. Οὐκ οἶδ' ὅτι τῷ ἑρατῷ
αἰετῷ εἴπω, ὅτι καὶ ἔτ' ἐν τῷ ἑρατῷ ἔστιν,
ὅτι τῷ βασιλεὺς σκήπτρῳ καθέζεμεν, καὶ
μονοτονέχῃ ὅτι τ' κεφαλῇ σου πεποιθὼν, θεός
εἶναι δοκῶν;

auris fieres. Iam super verò caelum nobis se-
mideis istis opplevisti : neque enim aliter
possum dicere. Et ridicula res est, si quis
subito audiat, Herculem Deum esse factum;
Eurysthea vero, qui sub imperio illum ha-
buit, esse mortuum : & propinqua sibi esse
aodem Herculis, qui servus fuerat, & Eu-
rysthei sepulcrum, qui fuerat illius domi-
nus. Et rursus Thebis Bacchus Deus est :
at consobrini illius Pentheus, & Actaeon,
& Learchus, hominum omnium infeli-
cissimi.

8. Ex quo vero tempore semel tu, Ju-
piter, fores aperuisti talibus, conversus ad
mortales feminas, imitati te sunt universi,
idque non mares solum, sed, quod turpis-
simum est, etiam Deae feminae. Quis enim
ignorat Anchisen, & Tithonum, & En-
dymionem, & Jasionem, & reliquos? Ita-
que haec missurus mihi videor, longum
enim fuerit omnia reprehendere. JUP. Ne
quid de Ganymede dicas, Mome; irate
enim feram, si dolore adolescentulum affe-
ceris in genus illius aliquid dicens. MOM.
Ergo neque de aquila dicam, quod & ipsa
in caelo est in regio scepro sedens, & tan-
tum non tuo in capite nidum sibi faciens,
ut Deus videatur :

9. An

[α Θέλει.] Absc. a Fl. & [Ἰασίωνα] Ita emendarent Gajet. Palm. Solan. Gofu. [Ἰάσωνα] Edd. septem [Ἰάσωνα]
Fl. [Ἰέον] L.

27. Λέαρχος.] De hoc ejusque cum Baccho cognatione, vid. Loyd. Lex. & iterum in vit. Athamas.
M. du S.

33. Τίς γὰρ οὐκ οἶδ' ὅτι τ' Ἀγχίστην, καὶ τ' Τιθωνόν, —
καὶ τ' Ἰάσωνα.] Sic legit Interpres, & licet obvium sit
emendare, Jasionem iis accenset qui Dearum concu-
bitu potiti sunt, & Medee λυπήσειν parat. Lege [Ἰα-
σίωνα], qui ob Cereris amores a Jove zelotypo fulmi-
natus est. Homer. Odyss. E. 125.

Ὡς δ' οὐκ οἶδ' ὅτι τ' Ἰασίωνα εὐπλόκαμον· Δημότηρ
Ὁ θύμῳ εἴχουσα μίγξ φιλότῃτι· ἔντ'
Νίξ ἐν Τρεπόλῃ, ἔδ' οὐκ ἔντ' ἄλλῃ.
Ζεύς, ὃς μιν κατέσφιν βαλὼν ἀγῆρτι καμυνῶ.

J. P. 2 G.

35. Τὸν [Ἰάσωνα] [Ἰασίωνα] legendum videtur. Jasion
Jovis & Electra filius a Cerere adamatus est. F. G.

Ibid. [Ἰασίωνα] Secuti sumus Palmerii emendationem certissimam vid. LL. & Aelian. V. H. XIII. 1. Atalantae Pater. At L. [Ἰέον]. Fl. vero [Ἰάσωνα]. Reliqui impressi [Ἰάσωνα] prave.

M. du S.

Τὸν [Ἰασίωνα] [Ἰάσωνα] tertiam habebat longam, cum brevis sit Graecis Latinisque poetis. [Ἰάσων] etiam & [Ἰάσων] in prosa recte Ptol. Hephaest. L. 2. med. Jasionem vero vid. ap. Apollod. L. III. c. xi. ubi in nonnullis Edd. [Ἰασίον] quoque & brevi; sed quia & Aelian. cum Homero [Ἰασίωνα] per ω scribunt, hoc praefereendum.

J. F. R.

46. Ὁ Κορίβας.] Jasionis, seu potius Jasionis & Cybeles filius, teste Diodoro Siculo.

F. G.

47. Σαβάζει.] Per se Deum, ut vides, facit. E nostris quidam unum cum Baccho statuunt. vid. Port.

M. du S.

Ibid. [Ἐπιεικυνκλή.] Sic Fl. Ed. optime; ut Φιλολ.

c.

9. An hanc etiam Ganymedis caussa mis-45
sam faciemus? Verum Attis sane, Jupiter,
& Corybas, & Sabazius, unde hi nobis
intro vocati sunt, aut Medus ille Mithres
cum Candye & tiara, qui neque sonare
Graeca possit: ita neque si quis illi propi-
net, intelligit. Proinde Scythae ac Getae
haec illorum videntes, longum nobis valere
jussis, immortalitate ipsi donant, & Deos
quoscumque voluerint, suis suffragiis con-
stituunt, eodem modo quo Zamolxis et-
iam, servus cum esset, in album nescio
quomodo delitescens irrepfit.

10. Quamquam, Dii, modica sunt ista
omnia. Tu vero iste cum canino rostro,
involute sindonibus Aegyptie, quis es,
vir bone, aut quomodo, latrator, Deus
esse postulas? Quid vero sibi vult Mem-
phiticus iste taurus, ille maculosus, quod
adoratur, & oracula fundit, & habet Pro-
phetas? Pudet vero ibides & simias dicere,
& capros, & alia magis etiam ridicula, in
caelum nescio quomodo intrusa ex Aegy-
pto, quae quomodo, Dii, sustinetis, cum
aequaliter, vel magis etiam quam vos coli
videatis? Aut tu quemadmodum fers, Ju-
piter, cum arietis tibi cornua producant?

Ἡ ὃ τῷτον τῷ Γανυμήδους ἕνεκα εἰσο-
μεν. ἀλλ' ὁ Ἀτὶς γε, ὁ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύ-
βας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισο-
κυκλήθησαν ἔτσι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκείνῳ ὁ
Μῦθος, ὁ τὸ κᾶνδυν, καὶ τὸ τιάραν, ἐδὲ
Ἑλληρίζων τῇ Φωνῇ. ὥστε ἐδ' ἦν προπί-
ναις, ξυνήσι; τοιγαρὲν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ
Γῆται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, ἃ μακρὰ
ἡμῶν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατί-
ζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, ὥς ἀν' ἐβελή-
σωσι, τὸ αὐτὸν τρόπον, ὅπως καὶ Ζάμολξις,
δύλῳ ὄν, παρενεγράφη, ὅτε οἶδ' ὅπως
ἀφ' ἐλαθόν.

Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ, μέτρια·
οὐ δὲ, ὦ κυνοπρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐταλ-
δομένη Αἰγύπτῳ, τίς εἶ, ὦ βέλῃς, ἢ πῶς
ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βυλόμε-
νῳ καὶ ὁ Μεμφίτης ἔστι ταῦρ, ὁ ποι-
κίλῳ, προσκυνείται, καὶ χρᾶ, καὶ προφή-
τας ἔχει; αἰχλύνομαι δὲ ἰδίδας καὶ πωθήκας
βρεπτεῖν, καὶ τραγῆς, καὶ ἄλλα πολλῶ γε-
λαότερα, ὅτε οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτῳ πα-
ραβυαθέντα ἐς τὸ ἕρατόν, ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοὶ,
πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶντες ὅτισης, ἢ καὶ μάλ-
λον ὑμῶν προσκυνέμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ,
πῶς φέρεται, ἐπειδὴν κριεῖ κέρατα φύσασί
σοι;

ZEYΣ.

c. 10. a Cl. Kustero recte emendatum est. Ibi enim, uti & hic, non reliqui tantum impressi, sed ipsa Fl. corrupta est. In reliquis hic legitur ἐπεισοκυκλήθησαν. M. du S.

c. 29. a Cl. Kustero recte emendatum est. Ibi enim, uti & hic, non reliqui tantum impressi, sed ipsa Fl. corrupta est. In reliquis hic legitur ἐπεισοκυκλήθησαν. M. du S.

49. 'Ο τὸ κᾶνδυν, καὶ τὸ τιάραν] Habitus ille Mithrae in simulacris pluribus hodie superest, quae videre licet tum alias, tum studiose collecta, comparata inter se, & explicata apud Philippum a Torre in monumentis veteris Antii P. 2. p. 157. seq. & Monsfau. Antiq. Expl. 1, 4. 3. qui etiam 2, 2, 6. ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda, tiaram autem pileum antrosum reflexum. J. M. G.

52. 'Ορῶντες αὐτῶν] Τῶν ἑρμῶν scil. F. G. Ibid. Μακρὰ] Fl. fere ubique in hac phrasi μακρὰ leg- git. Vid. c. 2. Navig. sed cur prius praeferamus, vi-

de ad Rhet. Praec. c. 10. atque Jon. Conf. c. 32. atque alibi.

62. Ποικίλῳ] Rescribitur ab Eruditissimo Humphr. Prideaux. P. I. L. III. ex Herod. III. Plin. VIII. 46. Solino XXXV. & Ammiano Marcell. c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod ad rem praesentem facit. nempe nigrum totum fuisse, nisi quod in fronte macula alba quadrata fuerit, & in tergo aquilae, aut, ut alii tradunt, crescentis lunae figura. Quod autem de Scarabeo sub lingua ex Plinio monet, Plinii verba sic habent: Nodus sub lingua quem Cantharum appel- lant. M. du S.

65. Ἄλλα πολλῶν γελ.] Sic Crocodilum adorabant Ombitae. Vid. Aelian. de anim. X. 21. & Nostr. Z. Tr. c. 42. Felem alii. Athenag. p. 50. C. add. Clem. Alex. p. m. 66. A. M. du S.

Xxx 3

84. Mo-

ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα Φῆς
τὰ ~~πρὸς~~ τῇ Αἰγυπτίῳ ὅμως δ' ἔν, ὦ
Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῇ αἰνίγματα
ἔστι, καὶ ἐπ' αὐτῇ χρὴ καὶ ἀγαλᾶν ἀμήντοιν
ἔσται. ΜΩΜ. Πάνυ γὰρ μυστηρίων, ὦ Ζεῦ,
θεῖ ἡμῖν, ὡς εἶδεναι θεῶς μὲ τῆς θεῶς
κυνοκεφάλους δὲ τῆς κυνοκεφάλους. ΖΕΥΣ.
Ἐα, Φημί, τὰ ~~πρὸς~~ τῇ Αἰγυπτίῳ ἀλ-
λοῖς γὰρ ~~πρὸς~~ τῇ τῶν ὁπιοκίνομα ~~πρὸς~~ ὅτι οὐ
λέγε. οὐ δὲ τῆς ἄλλης λέγε.

ΜΩΜ. Τὸν Τροφόνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ
μάλιστα με σποπνίγῃ τ' Ἀμφίλοχον, ὅς
ἐναγὼς ἀνθρώπου καὶ ὁ μηραλοῦ υἱὸς ἐν,
θεοπιδεῖ ὁ γυναικὶ ἐν Κιλικίᾳ, ~~πρὸς~~ 8
μὲν τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν
ἑδολοῖν ἐνεκα. τοιγαρὶν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ
Ἀπολλων, εὐδοχιμῆς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λί-
θῳ καὶ πᾶς βαμὸς χρησμοῦ, ὅς ἀν-
ελαίῳ ~~πρὸς~~ ἐχέω, καὶ ~~πρὸς~~ ἐφάμεν ἐχέω, καὶ γοη-
τῳ ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷα πολλοὶ εἰσιν.
ἤδη καὶ ὁ Πολυδάμας τῷ ἀθλητῷ ἀν-
δρῶς ἰάται τῆς πυρέθοντας ἐν Ὀλυμ-
πία, καὶ ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ, καὶ Ἐκτορι
θύουσιν ἐν Ἰλίου, καὶ Προφίλας ὁ καλᾶντι-
κρὺ ἐν Χερρόνησῳ. ἀφ' ὧν δ' ἔν τοσούτοι γε-
γόμεναι, ὅτι δέδωκε μάλλον ἢ ἐπιτορία,

11. JUP. Turpissima sc̄pe ista nobis
narras de Aegyptiis. Attamen pleraque
illorum, Mome, sunt aenigmata, neque o-
mnino deridenda a non initiato. MOM.
Omnino ergo mysteriis nobis, Jupiter,
opus est, ut sciamus, Deos esse qui Diis
sunt, qui autem canicipites sunt, illos esse
canicipites. JUP. Mitte, inquam, de Ae-
gyptiis dicere. Alias enim de his confide-
rabimus otiose. Nunc dic alios.

12. MOM. Trophonium, Jupiter, &
quod maxime angit me, Amphilo-
chum, qui, facerrimi hominis & matricidae filius,
qui, sacerrimi hominis & matricidae filius,
8 foracula fundit beatus ille in Cilicia, men-
tiens plerumque, & praestigiis duorum
obolorum caussa fallens. Itaque non amplius
tu celebraris, Apollo, sed lapis omnis, &
altare quodque edit oracula, quicumque
9 oleo perfusus fuerit, & coronas ha-
beat, & praestigiatores hominem, quod
genus multi sunt, nactus fuerit. Jam etiam
Polydamantis athletae statua febricitantes
sanat Olympiae, & Theagenis in Thaso;
10 & Hectori sacrificant in Illo, & Protefilao
e regione in Chersoneso. Ex quo igitur
tot numero facti sumus, magis perjuria in-
va-

va-

a Μηραλοῦ] Sic J. Fr. P. &c. Μηραλοῦ Th. Mag. v. Πατρ. male. Μηραλοῦ Fl. b Καλῶντι] Deest in Fl.

84. Καὶ (1) μηραλοῦ υἱὸς ἐν (2) Ἀλκμαίωνῳ γὰρ
ἦν υἱὸς τῷ Ἀμφίλοχῳ, ὅς Ἀλκμαίων τῇ μητρὶ (3) ἀπο-
κτοῦν ἐπὶ τῷ πύθῳ, καὶ πᾶσι γῆς, μηδὲν αὐτὸν ἀφ' ὧν τὸ
δῶκεν τῇ μητρὶ καταδιχοῦναι. Χρησμοῦ δὲ αὐτῷ Ἀ-
πόλλωνος ζῆτον γῆς καὶ κατοικίῃς, ἥτις ἔπειτα ἦν, τῇ μητρὶ
ἐπὶ αὐτῷ κτισμένης, ἐπὶ τῷ μὲν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ
(4) ἦν πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τῷ Ἀχελεῖ. Θεοπιδεῖ γὰρ ἔν τῳ

αὐτῷ μὲν, καὶ ταῖς Ἐχινάσις ἡσυχίας εἰς θάλασσαν ἐκδιδόναι,
ὁππότε αὐτῷ πρὸς τῷ (5) ἔν τῳ ἐν τοσούτοι ἰγνώσκει-
σθαι, καὶ γῆν ἀναδιδόναι, ἥτις ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἀνθρώπῳ ἐπὶ τῷ
σθαι, μὴ πρότερον ἔσται (6) τῷ τῇ μητρὶ φέου. καὶ δὲ πο-
ρεῖσθαι (7) φασί, καὶ κατοικίῃς τῷ Κατωσίῳ γῆς.
(8) Καὶ ἐξ ἧς τῇ νύκτι Ἀνακτοῦ, Ἀλκμαίωνος τῇ τῷ
ὁνομασθαι. V.

(1) Μηραλοῦ] Sic editum inveni, nec quidquam varia-
tis notatum reperio, cum tamen in Luciano recte μηρα-
λοῦ.

J. F. R.

(2) Ἀλκμαίωνῳ] Sic in V. recte legitur. In Impresso pra-
ve editum est Ἀλκμαίων. In C. vero scriptum: ὁ Ἀμφο-
λοῦ υἱὸς εἶναι Αλκμαίωνος Amphiatas.

M. de S.

(3) Ἀποκτοῦν] Ita dedit Idem, pro vulgato ἀποκτοῦναι.

(4) ἦν] Quam C. Ergo legit ἦ, recte

M. de S.

(1) Οὐδὲν] Οὐδὲν edita. Mutavit Idem, nescio unde; nec
saris adridet illud ἔν τῳ Θεοπιδεῖ — ἔν τῳ.

J. F. R.

(6) Τῇ τῇ μητρὶ] Τῇ τῇ μητρὶ edita ridicule.

(7) φασί] Omisum erat in editis.

(8) Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex Pausanias
Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet historiam p. 492. Ed.
Syntaxis. Caeteroquid Κατωσίῳ γῆς non meminit. J. Chr.
Sed sic etiam C.

M. de S.

84. Μηραλοῦ υἱὸς] Cum Alcmaeone confundit, a
quo mater occisa. Ovid. Met. IX. 407. Natus erat fa-
cto prius et sceleratus eodem. Vid. p. 255, 1. & 266.

Quidam tamen una matrem occidisse tradunt (vid.
Apollod. III. p. m. 81. pen.) & ita pater jusserrat (p.
77. C.)

M. de S.

Mg-

valuere & sacrilegia, & plane nos contemnunt: nec injuria.

13. Atque haec de spuris & fraude relatis in tabulas censorias. Ego vero etiam nova nomina jam multa audiens rerum, quae neque sunt inter nos, neque omnino possunt consistere, haec etiam, Jupiter, bona fide rideo. Aut ubinam sunt trita illa omnium ore nomina *Virtus*, & *Natura*, & *Fatum*, & *Fortuna*, pugnantia sibi & cassa rerum nomina, a stupidis hominibus Philosophis excogitata? Et tamen, licet temere ficta, sic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis sacrificare jam velit, cum norit, si vel decies mille hecatombas offerat, perfecturam tamen esse Fortunam, quae in factis sunt, & quae ab initio inde unicuique *Pascuum* filis sunt destinata. Lubens ergo ex te quaeram, Jupiter, viderisne unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quoque audire ista nomina in Philosophorum disputationibus, novi, nisi adeo surdus es, ut neque clamantes illos exaudias. Cum habeam multa adhuc quae dicam, desinam orationem. Video enim, gravari plerosque dictis meis, & exsibilare illa, eos praesertim, quos tetigit mea in dicendo libertas.

14. In fine ergo si vis, Jupiter, Decretum quoddam de his recitabo, quod scriptum jam habeo. JUP. Recita; non omnia enim absurde reprehendisti: & oportet multa illorum inhibere, ne nimium quantum excrescant.

ἡ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιήσας.

1 Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τὸ νόμον, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, ὅτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῶν, ὅτε συστῆναι ὅλως δυναμῶν, πάντων, ὦ Ζεῦ, καὶ ὅτι τέτοις γελοιῶ. ἢ πῶς γὰρ ὅτιν ἢ πολυθρύλλητον ζήτην, καὶ φύσιν, καὶ εἰμαρμένην, καὶ τύχην, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνδράπων τῷ φιλοσόφῳ ἐπινοηθέντα; καὶ ὁμοῦ αὐτοσχέδια ὄντα, ὅτε τὸς ἀνοήτους πέπεικον, ὅτε ὑδαὶς ἡμῶν ὑδὲ δύω βέλε), εἰδὼς ὅτι καὶ μυρίας ἐκατόμβας πρὸς τῆς ὁμοῦ καὶ τύχης πράξασαι τὰ μαιμαρμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκείνη ἐπεκλώσθη. ἡ δὲ αὖ ἐν ἐροίμῃ σε, ὦ Ζεῦ, εἰ πῶς εἶδω ἢ ζήτην, ἢ φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῷ φιλοσόφῳ διτριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἴ, ὡς βοῶντων αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπόντων, καταπαύσω τὸ λόγον. ὁρῶ γὰρ τὴν πολλὰς ἀχθομένης μοι λέγουσι, καὶ συρίπτοντας ἐκείνης μάλιστα, ὡς καθήψατο ἡ παρρησία τῷ λόγῳ.

Πέραν γὰρ εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἥδη συγγραμμένον. ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· ἐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἡτιάσω· καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπιχεῖν, ὡς μὴ ὅτι πλεῖον αὐτῶν γίγνηται.

ΨΗ-

c 'Hmōn] 'Hmōn male Fl.

Μητρομάχῳ οὖν] Utrum auctorem secutus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat ejus Alcmæonis, qui Amphiarai patris ulciscendi causa matrem Eriphyga interemit? J.M.G.

86. Δουὶν δολαῶν] Confer omnino 'Αλιξ. c. 19. a me hinc praecipue nitore suo redditum. M. du S.

92. Πολυδάμαντος] De hoc dictum est ad 'Hrod. c. ult. Vide etiam Athenagoram. M. du S.

Πολυδάμαντος] Hujus Polydamantis Scotuffiaci, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuum quoque Olympicam commemorat

Pausanias Eliac. 2. p. 182. seq. sed de vi illa febrisuga nihil. J.M.G.

94. Θιαγῶν] De eo vid. Συγρ. c. 35. & notas. M. du S.

Ibid. 'Ο Θιαγῶν] De hoc omnia Pausanias Eliac. 2. p. 188. seq. qui etiam hoc addit, ὅτι οἱ δὲ — καὶ μὲν οὖν καὶ διὰ δύω. Πολλοὶ δὲ ἐπὶ τῷ ἐν τῷ ἑλληνισμῷ οἶδα ὅτι παρὰ βαρβάρους ἀγαλμῶν ἰδρυμένα Θιαγῶν, καὶ τοσούτοις αὐτοῖς ἰσχυροῖς, καὶ ἔχουσιν ὡς ἐπὶ χερσὶν τιμῆς. J.M.G.

ΑΓΑ-

ΨΗΦΙΣΜΑ.

DECRETUM.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

BONA FORTUNA.

Εκκλησίας ἐνόμην ἀγομῆνης, ἐβδόμη30
 ἱσταμένη, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ
 προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπετάτει Ἀπόλλων,
 ἐγραμμάτευε Μῶμος * ὁ νυκτὸς, καὶ ὁ
 Ὑπνός † γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ
 ἦ ξένων, ἐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρ-3
 βαροι, ὑδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοιναῖν ἡμῖν ὁ
 πολιτείας παρεγγραφεύς, οὐκ οἶδ' ὅπως,
 καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπλήκασιν μὲν ἔρα-
 νοι, ὥς μετ' οὐ εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου τα-
 γαχάδης, πολυγλώσσων τινῶν καὶ ξυγκλύ-40
 δων· ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέ-
 κταρ, ὥστε μῶς ἢ ἡ κοτύλη εἶναι, ἀλλ'
 τὸ πλῆθος ‡ πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθα-
 δίας παρωσάμενοι τῆς παλαιᾶς τε καὶ ἀλ-
 γῆς θεῶς, προεδρίας ἡξιώχασιν ὅτι ἐαυτοὺς4
 ὡς πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ
 προσημαῖον θέλουσι·

Δεδόχθω τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ συλλε-
 γῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ πε-
 τροπὰς χεμερινὰς, ἐλέσθαι δὲ ἐπιγνώμονας5
 τελεῖας θεῶς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῶ πα-

Quod felix faustumque sit! Comitiiis
 legitime habitis, septimo die ineun-
 tis mensis, Comititia Jupiter habuit, retulit
 Neptunus, in suffragia misit Apollo, scri-
 bae munere functus est nocte Momus, sen-
 tentiam Somnus dixit. Quod peregrinorum
 multi non Graeci modo sed etiam Barbari,
 nequaquam digni, qui civitate nostra no-
 biscum fruuntur, in censuales tabulas ne-
 scio quomodo clam relati, & Deorum opi-
 nionem adepti, caelum impleverunt, adeo
 ut plenum turbulenta multitudine sit con-
 vivium, diversarum linguarum & colluviei
 cujusdam hominum, deficiatque ambrosia
 & nectar, ita ut mina jam illius hernina
 constet propter bibentium multitudinem:
 ipsique contumaci quadam superbia depul-
 sis veteribus & veris Diis, priorem sibi ac-
 cubitum praeter patrium morem arrogant, &
 in terra quoque honore praeferrī illis velint:

15. *Eorum rerum causa* placeat Senatui
 & populo, haberi comitia in Olympo cir-
 ca brumam, & eligi Quaesitores de classi-
 corum Deorum numero septem, tres de
 ma-

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ] Ita J. B. Fl. S. Ἀγαθὴ τύχη, nominandi casu H. P. Fr. Ald. a Tñ] Sine artic. Fl.
 ὁ ἑαυτοῦς] ἑαυτοῦς, Fl.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ] Praescriptio solennis in omnibus
 fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat Huds. ad
 Thuc. 4, 118. ubi etiam in principio decreti est, nem-
 pe sic: Ἐδὲς τῷ δήμῳ. Ἀκαμαντὶς ἐπρυτάνει, Φαίνι-
 πος ἱγραμμάτει, Νικιάδης ἐπιστάτα, Λάχης ἐπὶ Τύχῃ
 ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ. J. M. G.

31. Ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνει] Proprie tribus πρυτανεύον δι-
 citur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars
 magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in ejus-
 modi decretis v. g. apud Thucyd. l. c. & plussculis in
 Demosthenis oratione pro Corona. Sed hic Jovi hoc
 tribuit Lucianus, nempe qui hoc egerit, quod refert
 Pollux 8, 95. οἱ πρυτάνεις τῇ βουλῇ συνάγουσι, καὶ προ-
 γράφουσι πρὸ τῆς βουλῆς & πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν οὐδὲ
 χρηματίζειν. Caeterum lubet hic indicare, quod pro-
 desse possit illa de πρυτανεύοντι φυλῇ observatio Ando-

cidi in oratione de mysteriis p. 13. Ald. ubi legitur;
 Ἐδὲς τῇ βουλῇ & τῷ δήμῳ, ἵνα τις ἐπρυτάνει, Κλειογ-
 νος ἱγραμμάτει, Βοηδὸς ἐπιστάτα. Quod summus vir
 Ezech. Spanb. Diff. XI. p. 715. ita convertit, Si quis
 Prytanem agebat &c. Legendum absque haesitatione
 videtur Αἰαντὶς (φυλῆς hoc nomen est apud Suidam)
 ἐπρυτάνει. Dicam quomodo Αἰαντὶς mihi ita facile in
 mentem venire potuerit. Occupatus paullo ante in
 laudatione Demosthenis, orationem pro Corona perle-
 geram, & in ea ψήφισμα. Horum vero unum c.
 55. factum est, φυλῆς πρυτανεύοντος Αἰαντὶδος. Satis
 credo est. J. M. G.

32. Προήδρευε Ποσειδῶν] Neptuni mentio nulla prae-
 cessit. Sed puto quod clamorosus est admodum ille
 Deus, & plus quam stentorea voce, ideo προεδρίας
 hic illi tribui. Ulpian. ad Demosth. contra Midiam,
 quem

majorum gentium senatu sub Saturno, quatuor vero de duodecim, & in his Jovem. Quaesitores autem illos sedere juratos prius legitimum jusjurandum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro venire adductis juratis testibus, & generis sui argumentis. Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores vero re explorata, vel Deos esse pronuntiabunt, vel ad sua sepulcra & monumenta majorum illos demittent. Si quis vero reprobatorum, & semel ejectorum a Quaesitoribus, deprehendatur caelum ingressus, hic praecipitur in Tartarum.

16. Porro placeat suum quemque Deorum opus facere, & neque morbos curare Minervam, neque Aesculapium oracula edere, neque tot res unum agere Apollinem, sed electo uno, aut vatem, aut citharoedum esse, aut medicum.

17. Philosophis porro edicendum, ne nova fingere nomina velint, neque nugae agere de his, quae ignorant.

18. Quotquot autem reprobatorum jam templis aut altaribus sunt culti, illorum sublatis simulacris, imponi placeat aut Jovis signum, aut Junonis, aut Apollinis, aut

λαϊὰς βελῆς δ' ὅτι Κρόνῃ, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὴν Δίαν. τούτους δὲ τῶν ἐπιγνώμονας αὐτῶν μὴ καθέζεσθαι δόμοσθ' ἢ νόμιμον ὄρκον, τὴν Στύγαν. Ἐρμῆν δὲ κηρύττειν ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξίωσι ξυτελεῖν εἰς τὸ συνέδριον τῶν δὲ ἵκεν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξουσιν τῷ γένει. τὴν τεύθειν δὲ οἱ μὲν ἀπαρίτωσαν καθ' ἓνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζουσι, ἢ θεὸς εἶναι ἀποφανῆνται, ἢ καταπέμψουσιν ὅτι τὰ σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς ἑκάστας τὰς προγονικάς. ἢν δὲ τις ἄλλω τῷ ἀδοκίμῳ, καὶ ἅπασι ὑπὸ τῷ ἐπιγνώμονων ἐκκρίθεντων, ἐπιβαίνων τῷ ἑρανῶ, ἐς τὸ Τάρταρον ἐμπεσεῖν τῆτον.

Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτῶν ἕκαστον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μήτε τὴν Ἀσκληπιὸν χρησμοδεῖν, μήτε τὴν Ἀπόλλω τοσαῦτα ὁμόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπιλεξάμενοι, μάντιν, ἢ καθαροδόν, ἢ ἰατρὸν εἶναι.

Τοῖς δὲ φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀναπλάττειν ἄχρηστὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν.

Ὅποσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἡξιώθησαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἡρας, ἢ Ἀπόλλωνος,

☉,

ε Θέας τῆς]. Omisit H^a. sola. d Καὶ αὖ] Et sic Fl. cum cett.

quem laudat etiam Kuhn. ad Poll. 8, 96. Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ ἀπὸ τῶν Κήρυκων λόγοις τῷ δήμῳ δοκῶν μὴν πνεύσει τούτοις βελίσσασθαι.

J. M. G.

Ibid. Ἐπιστάτην Ἀπόλλων] Ἐπιστάτην erat mittere populum in suffragia, quod ἐπισημαίνει est, ut luculenter ostendit doctissimus Ernestus ad Xenoph. Memor. Socr. 4, 4, 3. Quam congrue autem ἐπιστάτην faciat Apollinem, indicat Pollux 8, 96. ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει αὐτὸν τῶν κλέων τῶν ἱερῶν, ὡς οἱς τὰ χρηματικά, καὶ τὰ γραμματικά. Apollo praefes literarum &c. Ab hoc munere incipit decretum apud Aristoph. Thesmoph. 379. Τιμὸν κλέϊ ἐπιστάτην Λύσιαν ἐγγραμμάτιον Εἴτε Σωκράτη.

J. M. G.

33. Ἐγγραμμάτιον Μῦμον] Etiam hoc apposite. Γραμμάτιος ap. Poll. 8, 98. inter alia ἀναγνώσκει τῶν θεῶν δῆμον ἐν τῇ βελῇ, quod facile plurimis oratorum locis firmari posset, si hoc ageremus. Nam quae de Ψευδαντῷ, Προέδρῳ, Ἐπιστάτῳ, Scriβαντῷ μνησθῆναι.

Tom. III.

nere diximus, eo modo allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui non satis exercitati sunt, appareat.

J. M. G.

49. Περὶ τροπῆς χειμῶν.] Cum longae noctes benignam dormiendi & somniandi adeo, occasionem praebent. Dicit enim sententiam Somnus.

J. M. G.

51. Τελίης θεῶν] Supra T. II. Jov. Tr. c. 18. J. F. R.

55. Ὀρκον, τὴν Στύγαν] Hom. Od. E. 185. M. du S.

62. Ἡρία] Humilium volunt hac voce designari sepulchra.

M. du S.

Ἡρία] Vid. supr. T. I. Contempl. c. 22. pr. J. F. R.

68. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι] Erat Athenis signum Ἀθηνᾶς Ὑγίης, teste Pausan. Att. p. 21, 17. & Ara, ibid. p. 31, 3. Wechel. De Aesculapii oraculis vel solus nostri Pseudomantis satis testatur: ad quem fallor an referenda est tabula aenea apud Gruterum p. 81. J. M. G.

Ibid. Ἀσκληπιὸν χρ.] Alexandri Abonoteichitae oraculum petere hīc videtur.

M. du S.

Υγυ

78. Ἐκμ.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

DECRETUM.

ΑΓΛΘΗ ΤΥΧΗ.

BONA FORTUNA.

ΕΚκλησίας ἐνόμω ἀγορεύσης, ἐς δὲ ἡμέραν 30
ἱεραμύων, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ
προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτει Ἀπόλλων,
ἐγραμμάτευε Μῶμος. ἡ νυκτὸς, καὶ ὁ
Ἵπνις ἡ γνώμη εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ
τῶν ξένων, εἰ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρ- 35
βαροι, ὑδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῇ
πολιτείας παρεγγραφέντες, οὐκ οἶδ' ὅπως,
καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασιν μὲν τὴν ἐρα-
νὸν, ὥς μετὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου τα-
ραχέως, πολυγλώσσων τινῶν καὶ συγκλύ- 40
δων ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέ-
κταρ, ὥστε μῆναι ἡδὴ τὴν κοτύλην εἶναι, καὶ
τὸ πλῆθος τῶν πινόντων οἱ δὲ ὑπὸ αὐθα-
δεῖας παρωσάμενοι τὴν παλαιὰν τε καὶ ἀλη-
θεῖαν θεῶν, προεδρίας ἡξιώκασιν ἑαυτοὺς 45
καὶ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ
προϊμῶν δέλοισι.

Δεδόχθαι τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ συλλε-
γεῖναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ πε-
τροπὰς χειμερινὰς, ἐλέα δὲ ἐπιγνώμονας 50
τελείας θεῶν ἐπτά, τρεῖς μὲν ἐκ τῶν πα-

Quod felix faustumque sit! Comititiis
legitime habitis, septimo die ineun-
tis mensis, Comititia Jupiter habuit, retulit
Neptunus, in suffragia misit Apollo, scri-
bae munere functus est nocte Momus, sen-
tentiam Somnus dixit. Quod peregrinorum
multi non Graeci modo sed etiam Barbari,
nequaquam digni, qui civitate nostra no-
biscum fruantur, in censuales tabulas ne-
scio quomodo clam relati, & Deorum opi-
nionem adepti, caelum impleverunt, adeo
ut plenum turbulenta multitudine sit con-
vivium, diversarum linguarum & colluviei
cujusdam hominum, deficiatque ambrosia
& nectar, ita ut mina jam illius hemina
constet propter bibentium multitudinem:
ipsique contumaci quadam superbia depul-
sis veteribus & veris Diis, priorem sibi ac-
cubitus praeter patrium morem arrogant, &
in terra quoque honore praeferrī illis velint:

15. *Eorum rerum causa* placeat Senatui
& populo, haberi comitia in Olympo cir-
ca brumam, & eligi Quaestores de classi-
corum Deorum numero septem, tres de
ma-

ΑΓΛΘΗ ΤΥΧΗ] Ita J. B. Fl. S. Ἀγλαὴ τύχη, nominandi casu H. P. Fr. Ald. a Tys] Sine artic. Fl.
b ἑαυτοῖς] Αἰτοῖς Fl.

ΑΓΛΘΗ ΤΥΧΗ] Praescriptio solennis in omnibus
fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat Huds. ad
Thuc. 4, 118. ubi etiam in principio decreti est, nem-
pe sic: Ἐδδξαι τῷ δήμῳ. Ἀκαμάωνις ἐπρυτάνει, Φαίνοπ-
πος ἱεραμύωνι, Νικιάδης ἐπεστάτα, Λάχης ἱπνις, Τύχη
ἀγλαὴ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ.

31. Ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνει] Proprie tribus πρυτανῶν δι-
citur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars
magis Senatus quingentorum. Sic ordinare in ejus-
modi decretis v. g. apud Thucyd. l. c. & plusculis in
Demosthenis oratione pro Corona. Sed hic Jovi hoc
tribuit Lucianus, nempe qui hoc egerit, quod refert
Pollux 8, 95. οἱ πρυτάνεις τῇ βουλῇ συνάγουσι, καὶ προ-
γράφουσι πρὸ τῆς βουλῆς & πρὸ τῆς ἐκκλησίας, καὶ οὕτως διὰ
χρηματικῶν. Caeterum lubet hic indicare, quod pro-
desse possit illa de πρυτανειούσης φυλῇ observatio Ando-

cidi in oratione de mysteriis p. 13. Ald. ubi legitur:
Ἐδδξαι τῇ βουλῇ & τῷ δήμῳ, ἵνα τις ἐπρυτάνει, Κλεογ-
νης ἱεραμύωνι, Βοηδὸς ἐπεστάτα. Quod summus vir
Ezech. Spanb. Diss. XI. p. 715. ita convertit, Si quis
Prytanin agebat &c. Legendum absque haesitatione
videtur Αἰαντις (φυλῆς hoc nomen est apud Suidam)
ἐπρυτάνει. Dicam quomodo Αἰαντις mihi ita facile in
mentem venire potuerit. Occupatus paullo ante in
laudatione Demosthenis, orationem pro Corona perle-
geram, & in ea ψηφισμῶνα. Horum vero unum c.
55. factum est, φυλῆς πρυτανειούσης Αἰαντίδου. Satis
credo est.

32. Προήδρευε Ποσειδῶν] Neptuni mentio nulla prae-
cessit. Sed puto quod clamorosus est admodum ille
Deus, & plus quam stentorea voce, ideo προεδρίας
hic illi tribui. Ulpian, ad Demosth. contra Midiam,
quem

majorum gentium senatu sub Saturno, quatuor vero de duodecim, & in his Jovem. Quaesitores autem illos sedere juratos prius legitimum jusjurandum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro venire adductis juratis testibus, & generis sui argumentis. Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores vero re explorata, vel Deos esse pronuntiabunt, vel ad sua sepulcra & monumenta majorum illos demittent. Si quis vero reprobatorum, & semel ejectorum a Quaestoribus, deprehendatur caelum ingressus, hic praecipitur in Tartarum.

16. Porro placeat suum quemque Deorum opus facere, & neque morbos curare Minervam, neque Aesculapium oracula edere, neque tot res unum agere Apollinem, sed electo uno, aut vatem, aut citharoedum esse, aut medicum.

17. Philosophis porro edicendum, ne nova fingere nomina velint, neque nugae agere de his, quae ignorant.

18. Quotquot autem reprobatorum jam templis aut altaribus sunt culti, illorum sublatis simulacris, imponi placeat aut Jovis signum, aut Junonis, aut Apollinis, aut

λαϊὰς βουλῆς ὅτι Κρόνῳ, τέτταρας δὲ ἐκ τῆ δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς ἡ Δία. τήν τε δὲ τῆς ἐπιγνώμονας αὐτῆς μὴ καθέζεσθαι, ὁμόσας τὸ νόμιμον ὄρκον, ἡ Στύγα. ἡ Ἑρμῆν δὲ κηρύττειν ξυναγαγεῖν ἅπας, ὅσοι ἀξιῶσι ξυτελεῖν εἰς τὸ συνέδριον τῆς δὲ ἡκεῖν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξαις τῷ γένει. τῶν τευθεν δὲ οἱ μὴ ὁσuarίτωσαν καθ' ἑνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ θεὸς εἶναι ἀποφανῆνται, ἢ καλαπέμψουσιν ὅτι τὰ σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς ἰήκας τὰς πορογονικάς. ἢ δὲ τις ἀλλῶ τ' ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῆς ἐπιγνώμωνων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τῷ ἔρανθι, ἐς τὸ Τάρταρον ἐμπεσεῖν τῷτον.

Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτῶν ἕκαστον. καὶ μήτε ἡ Ἀθηνᾶ ἰαῶσα, μήτε ἡ Ἀσκληπιὸν χρησμοδεῖν, μήτε ἡ Ἀπόλλων τοσαῦτα ὁμόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρωδὸν, ἢ ἱατρὸν εἶναι.

Τοῖς δὲ φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀναπλάττειν ἄχαρὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν ὅτι ὅτι ἴσασιν.

Ὅποσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἡξιώθησαν, ἐκείνων μὴ καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἡ Διὸς, ἢ Ἡρας, ἢ Ἀπόλλωνος.

α. Θέας τὰς.] Omisit Ha. sola. d. Καὶ α.] Et sic Fl. cum cett.

quem laudat etiam Kuhn. ad Poll. 8, 96. Οἱ πρόεδροι ἦσαν αἱ αἰετὶς τῆς Κέρκυρας λόγους τῷ δήμῳ. Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου βυλιόσκαζ.

J. M. G.

Ibid. Ἐπιστάται Ἀπόλλων] Ἐπιστάται erat mittere populum in suffragia, quod ἐπιψηφίζω est, ut luculenter ostendit doctissimus Ernestus ad Xenoph. Memor. Socr. 4, 3. Quam congrue autem ἐπιστάται faciat Apollinem, indicat Pollux 8, 96. ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει αὐτῷ τὰς κλῆς τῆς ἱερῆς, ὡς οἱ τὰ χρηματικά, καὶ τὰ γραμματικά. Apollo praefes literarum &c. Ab hoc munere incipit decretum apud Aristoph. Thesmoph. 379. Τὴν μόκλει ἐπιστάται Λύσιαν ἑγγραμμάτιαν Εἴπει Σωκράτη.

J. M. G.

33. Ἐγγραμμάτιαν Μῶμον.] Etiam hoc apposite. Ἐγγραμμάτιος ap. Poll. 8, 98. inter alia ἀναγνωσκῶν τῶν τοῦ δήμου ἐν τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firmari posset, si hoc ageremus. Nam quae de Ἐγγραμμάτι, Προέδρῳ, Ἐπιστάτῃ, Scriβαντῇ μνησθῆναι.

Tom. III.

nere diximus, eo modo allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui non satis exercitati sunt, appareat.

J. M. G.

49. Περὶ τροπῆς χειμῶν.] Cum longae noctes benignam dormiendi & somniandi adeo, occasionem praebent. Dicit enim sententiam Somnus.

J. M. G.

51. Τελείας θιῶς.] Supra T. II. Jov. Tr. c. 18. J. F. R.

55. Ὀρκον, τὴν Στύγα.] Hom. Od. E. 185. M. du S.

62. Ἡρία] Humilium volunt hac voce designari sepulchra.

M. du S.

Ἡρία] Vid. supr. T. I. Contempl. c. 22. pr. J. F. R.

68. Ἀθηνᾶν ἰαῶσαν] Erat Athenis signum Ἀθηνᾶς Ὑγιᾶς, teste Pausan. Att. p. 21, 17. & Ara, ibid. p. 31, 3. Wechel. De Aesculapii oraculis vel solus nostri Pseudomantis satis testatur: ad quem fallor an referenda est tabula aenea apud Gruterum p. 81.

J. M. G.

Ibid. Ἀσκληπιὸν χρ.] Alexandri Abonoteichitae oraculum petere hinc videtur.

M. du S.

Υγγ

78. Ἐκκ.

ἔτι, ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις δὲ τάφον
χρῆσαι τὸ πόλιν, καὶ τὴν πόλιν ἐπιστῆσαι ἀν-
τιβαμῆ. ἢν δὲ τις ὁρῶντος τῆς κερύμα-
τος, καὶ μὴ ἐβελήσῃ ὅτι τὴν ἐπιγνώμονας
ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτῇ καταδιατρησάντων.

Ἰὼτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. ΖΕΥΣ. Δι-
καίότατος, ὦ Μάρμε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνα-
τενάτω τῇ χεῖρα· μάλλον δὲ ἔτω γιγνέσθω.
πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονησόντες.
ἀλλὰ νῦν μὲν ἀπὸ τοῦ ὅπου ταν δὲ κερύμα-
τος, ἡκέτι, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ
γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις,
πατρός ὄνομα, καὶ μητρός, καὶ ὅθεν καὶ ὅπως
θεὸς ἐγένετο, καὶ φύλιν, καὶ φράτορας. ὥς
ὅστις ἀνὴρ μὴ ὁρῶντος, ὅθεν μελήσῃ τοῖς
ἐπιγνώμοσιν, εἰ κἄν τις μέγαν ὅτι γῆς
ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι
κομίζουσιν. *

ceterorum alicujus : istis vero tumulum
strui a civitate, & cippum poni pro altari.
Si quis vero praeconio non obediat, & ad
Quaesitores adire recuset, eum deferta lite
damnanto etiam inaudito.

19. Hoc nobis decretum est. JUP. Ae-
quissimum, o Mome, & cui ita videtur, ma-
gnum protendat. Vel potius, sic fiat! Plures
enim, novi, erunt, qui manum non pro-
tendant. Sed nunc discedite. Cum vero
praeconium faciet Mercurius, venite, mani-
festa quisque argumenta adferentes, patris
nomen, & matris, & unde sis, & quomo-
do Deus sit factus, & tribum, & curiales.
Quisquis enim haec non exhibebit, non cu-
rabunt Quaesitores, si magnum quis in ter-
ra templum habeat, & homines Deum il-
lum esse arbitrentur.

CY-

a Στόλιν] Στόλιν male B. ait Solan. Sed errat si B1. vel 2. vult. Nam utraque recte εἰλόν, cum aliis.
b Τούτο] ΖΕΥΣ. τοῦτο Edd. Transposuit personam Solan. c E] Omittit Fl.

78. Ἐκείνοις δὲ τάφον — καὶ πόλιν ἐπιστῆσαι] Pro πό-
λιν, quae vox est nihili, manifestum est debere legi
εἰλόν. Sed Interpres, qui statum vertit, nescio
quomodo legerit: nam licet εἰλόν ab εἰλόν derivari vi-
deatur, εἰλόν vero sit statum, tamen statua Latinis di-
citur Graece ἀγάλμα, ἀνδρίας, βετίας, non vero εἰ-
λόν, quae hoc loco cippus debebat verti. J. P. 2 G.

83. ΖΕΥΣ.] Delevi supra Jovis nomen, quod in
omnibus libris nostris ante τοῦτο reperiebatur; & hic
suo loco reposui ante Δικαίότατος. Decretum autem
Momus legerat, quod obſervare omiseram. Isque ad-
eo recitato jam decreto ait: τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα.
M. du S.

95. * Sequebantur in Ed. Junt. Ald. El. Fr. H. &
B1. ac 2. (Non in P. S. & Amst.) duo Dialogi inscri-
pti: ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ. Alter ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΕΡ-
ΜΗΣ. Iis tamen additum in iisdem: Οἱ ἱερεῖς δύο ἀγ-
λῶν τῶν ἀγλῶν ἐστὶ τῶν θεῶν. quo indicarent, hos binos
Dialogos pertinere ad Dialogos Deorum. Sed uter-
que jam suo loco insertus est Tom. I. No. XXV. &
XXVI. J. F. R.

ΚΥΝΙΚΟΣ] D. Joann. Chrysostomus vir plane sanctus
& incomparabilis non veritus est ejus partem in ho-
miliam quandam, quam in Johannis evangelium com-
mentatus est, inserere. Cogn. Supposititium credo,
gravior enim est, nec ludentis Luciani. M. du S.

1. Κόμω] Diserte hic Coma tribuitur Cynico;
quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimo-
rum scriptorum morem id factum cenſeo; apud quos
ἐν χροῖ καταρῖνοι, quales Cynicos fuisse certissimum

est, numquam credo invenientur κόμω ἔχειν dici. In
hoc tamen libello iterum c. 13. iidem diserte dicuntur,
aut innuuntur κομῶν. c. 16. & 20. Nihil igitur restat,
nisi ut moneam, opus esse supposititium, de quo non
multum laborandum est. De aliis Luciani ipsius lo-
cis quid dixerim, vide ad Pir. c. 15.

M. du S.
Ibid. Χιτών] Sic Aelian. V. H. VII. 13. ἀνυπόδητοι
πολλὰς ἐν ἀχίτων προίαι. Philosophi enim omnes,
exceptis Cynicis, & tunicam interulam & superariam
(verbis utor Salmasii ad Tertull. de pallio p. 70.) ha-
bere consueverant. Cynici solam interulam, inquit,
unde ἀχίτωνες. Vid. fin. hujus Dial. ubi plerique Dij
ἀχίτωνες pingi dicuntur. „ Non semper veteres Grae-
ci calceati erant, inquit Casaubonus (ad Theophr.
Char. p. 240) ut hodie nos sumus; multus enim
fuit τῶν ἀνυπόδητων usus. Spartanos quidem etiam
lex Lycurgi coegit esse discalceatos: ut refert Xe-
nophon in eorum Politia. Athenienses quoque, pau-
lo qui essent in ratione vitae adstrictiores aut seve-
riores, non nisi necessario tempore, ad vitandum
scilicet frigus aut itinerum asperitates, calceis ute-
bantur. Vide Plut. in Phocione: & ait idem au-
thor in vita Lycurgi, eum ταῖς ἀναγκαῖαις tantum
ἡμέραις calceos induisse. Oppianus etiam in venatoris
institutione, jubet eum nudis pedibus ad venatio-
nem ire,

γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ἐδίον
Κίνας ταῖς ἰχθὺς μέλειται, δυσδραῖα θηρῶν.
Clem. Alex. Paedag. III. libro II. ἀνδρὶ δὲ ὃ μάλισ-
τὰ ἀρμόδιον ἀνυπόδητος· πάλιν οἱ μὴ στρατιώται. καὶ γὰρ
πῶς

CYNICUS.

ΚΥΝΙΚΟΣ.

CYNICUS ET LYCINUS.

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

L Y C.

Λ Τ Κ.

HEus tu, quid tandem barbam alis & comam, tunicam vero non habes, & nuda cute incedis, & sine soleis, vagam & immanem vitam atque belluinam secutus, & contrariis semper rebus tuum corpus, non ut caeteri, tractans, huc illuc oberras, in dura humo cubans, ut multum inde sordium habeat istud palliolum, nec ipsum tenue, neque molle, neque floridum? CYN. Neque enim opus habeo: tale vero, quod & facillime paretur, & possessori quam minimum facessat molestiae, tale, inquam, mihi satis est.

ΤΙ ποτε, ὦ ἄνθρωπε, πώγωνα μὴ ἔχεις, καὶ κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερχῇ, καὶ ἀνυποδητῆϊ ἡ ἀλήτῳ, καὶ ἀπάνθρωποι βίῳ, καὶ θνητῶν ὅτι λυγρὰ ἔσθλη, καὶ αἰετῶν ἐναντίοις τὸ ἴδιον δέμας ἔχῃ, ὡς οἱ πολλοὶ ἀσχετοὶ, ἀσχετοὶ ἄλλοι ἀλλαχῇ, καὶ εὐναζόμενοι ἐπὶ ξηρῇ δαπέδῳ, ὡς ἄσκητοι ἀμύμονες τῷ τὸ τριβώνιον φέρειν ἐμύμονες τῷ τὸ λεπτὸν, ἢ δὲ μαλακόν, ἢ δὲ ἀνθρώπῳ; **ΚΥΝ.** Οὐδὲ γὰρ δεομαι τοῦτο, δὲ ὅποιον ἀνὴρ ποιεῖται βίῳ, καὶ τῷ κληρονομίᾳ πρᾶγμα ὡς ἐλάχιστον, καὶ παρέχον τοῖσιν ὅτι δεῖται.

Σύ

[ΚΥΝΙΚΟΣ] Titulus hic aderat in B1. 2. P. & Fl. Omiss. in cett. KYN. KAI LYK.] Haec jam aderant person. nomina supra scripta in P. H. f. aequae ac in B. &c. aberant a Fl. quae tantum. KYNΙΚΟΣ. Λυκῖνος. ΚΥΝΙΚΟΣ. Κυνικός & Λυκῖνος B1. & 2. a Γυμνοδερχῇ Nil mut. Edd. b Ἀνυποδητῆϊ Sic Fl. Ald. Fr. B1. P. &c. Ἀνυποδητῆϊ f. c Καὶ θνητῶν] Omissit Fl. d Εὐναζόμενοι] Εὐναζόμενοι Fl. e Ἀσχετοὶ] Ἀσχετοὶ f. sola, & marg. Διψ. f Πάμπαντες] Πάμπαντες Pell. g Τὸ τοῦτο λεπτὸν] Τὸ τριβώνιον λεπτὸν. Fl. h KYN.] Κυν. Fl. prox Κυνικός plene deinde bis, ter K. & A. tantum. Postea vero toto Dial. personas omittit, spatio tantum relicto. i Καὶ] Omissit Fl. k Παρέχον] Forf. παρέχον, adscripsit Gesn.

[ΚΥΝΙΚΟΣ] Titulus hic fuit in C. G. Πᾶς δὲ Κυνικός ἄνθρωπος φιλόσοφος. (Deinde) Κυνικός ἄνθρωπος ὁ λόγος ἄλλος τῷ νομοθετεῖν, καὶ ὁ Λυκῖνος G.

9. Τριβώνιον] Τὸ τριβώνιον ἵστασθαι τὸ παλαιὸν ἐστὶν

ῥηκτὸς ἱματισμός. τριβώνιον δὲ τριβώνιον τὸ τὸ φιλοσοφῶν ἵδμεν οὐκ ἔστιν. Erat autem usque ad pedes, καὶ χειρὶς ἔκταν πλατύς ἐκκαλυμμένος. G.

„ πᾶς ἰσχυρὸς τὸ ἐποδιδάξαι τὸ διδάξαι. Nota est & Romani Catonis ἀνυποδητῆς: item Neronis; vide Suet. „ c. 51. „ Haec & plura Casaubonus, Xen. ἀσχετοί. — „ τὰ ἐκ τῶν ἀσχετοῦ ἀσχετοῦ apud Diog. Laert. p. 40. C. ἀνυποδητῆς. in Nub. tamen est ἀνυποδητῆς. Id. du S. 3. Γυμνοδερχῇ] An γυμνοδερχῇ a γυμνοδερχομαι. i. e. cute nuda sum? F. G. Idem rursus ad verbum Menag. Ibid. Καὶ γυμνοδερχῇ] Nihil dum probabilius video conjectura Menagii: hanc itaque interpretando secutus sum. f. M. G.

Ibid. Ἀνυποδητῆς] Infra c. 16. f. ἀνυποδητῆς iterum sic scribitur in omnibus, penult. longa. Item ἀνυποδητῆς c. 13. ac saepe T. 2. Licet & interdum ἀνυποδητῆς. f. F. R.

5. Τῶν ἱματισμῶν] Locus mendosus videtur, vett. Codd. inspiciendi. f. G.

Τῶν ἱματισμῶν] Nihil varietatis inventio, neque desidero; nam recte ἀσχετοῦ cum accusat. construitur vid. Herodian. plurib. locis, atque interfectio significat. Verbe igitur: tu corpus contrariis rebus enecas, i. e. crucias duriter habendo, non vero ut vulgo homines solent. f. F. R.

8. Ξηρῷ] I. e. ἀσχετοῦ, sine strato. f. G. Ibid. Ἀσχετοῦ] Ἀσχετοῦ. F. G. Frustra. Nam vulgatum praestat, nec luto etiam conspersum requiritur pallium, sed ἄσκη fastidium, hic quallorem luctui proprium significat, & ad vocabula luctus bene refertur a Polluce III. 98. f. F. R.

Ibid. Πάμπαντες] An παμπάντες. F. G. Ne credas Lector, qui scis composita Atticis communia. Aelian. IV. 8. παμπάντες μοῖρας. f. F. R.

13. Παρέχον] Forf. παρέχον adiecit Gesn. Idem ha-

Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυ-15
τελείᾳ ἢ νομίζεις κακίαν προσσιναι; ΛΥΚ.
Καὶ μάλα. ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ζῆτείν;
ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ΚΥΝ. Τί ποτ' ἐν
ὄρων ἐμέ τ' πολλῶν εὐτελέστερον ἀφαιτόμε-
νον, τῆς δὲ πολυτελέστερον, ἐμέ αἰτία, καὶ 20
οὐκ ἐκείνους; ΛΥΚ. "Ὅτι οὐκ εὐτελέστε-
ρόν μοι, μὰ Δία, τ' πολλῶν ἀφαιτῶν
δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως
ἐνδεῶς, καὶ σπύρως. ἀφαιτῶν γὰρ ἔδεν σὺ τ'
πρωτωνῶν, οἳ τ' ἐφήμερον τροφήν μελαιτῶσι. 25

ΚΥΝ. Βέλει ἐν εἰδῶμεν, ἐπεὶ προελ-
λῶθεν ἑνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, καὶ
τί τὸ ἱκανόν ὄσιν; ΛΥΚ. Εἴ σοι δοκεῖ.
ΚΥΝ. Ἀγ' ἐν ἱκανόν μ' ἐκάτω, ὅσῳ ἂν
ἐξικῆται πρὸς τ' ἐκείνῃ χρεῖαν, ἢ ἄλλο τι 30
λέγεις; ΛΥΚ. Ἐστὼ τῆτο. ΚΥΝ. Ἐν-
δεές δὲ, ὅσῳ ἂν ἐνδεέστερον ἢ τ' χρεῖας, καὶ
μὴ ἐξικῆται πρὸς τὸ δεόν; ΛΥΚ. Ναί.
ΚΥΝ. Οὐδὲν ἄρα τ' ἐμὸν ἐνδεές ὄσιν. ἔδεν
γὰρ αὐτῷ ὅ, τι ἢ χρεῖαν ἢ ἐκπληροῖ 35
τ' ἐμὸν.

ΛΥΚ. Πῶς τῆτο λέγεις; ΚΥΝ. Ἐὰν
σκοπῆς πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἑκάστῳ, ὧν δεό-
μεθα, οἷον οἰκία, ἀγ' ἔχῃ σκέπης; ΛΥΚ.
Ναί. ΚΥΝ. Τί δὲ ἐοῖς, τῇ χάριν; ἄρα 40
ἔχῃ ὅ, καὶ αὐτὴ τ' σκέπης; ΛΥΚ. Ναί.
ΚΥΝ. Τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς πρὸς θεῶν,
τίνα ἐδείδημεν εἵνεκα, οὐκ ὥστε ἀμεινῶ

2. Tu vero, per Deos, mihi dic, sum-
tuosae vitae vitium inesse non arbitraris?
LYC. Omnino. CYN. Parsimoniae au-
tem virtutem? LYC. Ita sane est. CYN.
Quare ergo cum vides me viliori quam
plerosque victu & cultu utentem, illos
vero sumtuoso magis; me accusas, non il-
los? LYC. Quod non viliori, per Jovem,
cultu victuque quam vulgus videris uti,
sed indigentiori, aut potius in summa vi-
vere indigentia atque inopia. Neque enim
quidquam a mendicis differs cibum in diem
rogantibus.

3. CYN. Vis ne ergo dispiciamus,
quando huc sermo nobis progressus est,
quid sit quod deficiat, quid sit satis?
LYC. Si ita tibi videtur. CYN. Num-
quid igitur satis unicuique illud esse dicis,
quod aequae late atque usus & necessitatis illius
pateat; an aliud quid dicis? LYC. Sic
istud. CYN. Deficere autem illud, quod
in usu deficiat, & non aequae late, atque
opus erat, pater? LYC. Nempe. CYN.
Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est
mearum rerum quod non usum meum ex-
pleat.

4. LYC. Quomodo hoc intelligis?
CYN. Si consideres, ad quid factum sit
unumquodque illorum, quibus opus ha-
bemus, verbi causa, domus, nonne ut testi-
simus? LYC. Sane. CYN. Quid vero?
vestis? cuius rei gratia? Nonne etiam haec
ut testi sumus? LYC. Nempe. CYN.
Ipsam vero illud, ut testi essemus, per
Deos, cuius rei causa opus fuit, nonne
ut

* ΛΥΚ.] Desunt & hic & in seqq. personarum nomina, in Fl. Nisi quod spatii, ut saepe alibi, distin-
guuntur. b' Ἐκπληροῖ] Ἐκτελεῖ Fl. c' Ἀρα] Ἀρα Fl. d' Καὶ αὐτῇ] Sic J. Αὐτῇ sine καὶ. H. P. B1. Fr. Ald. S.
Αὐτῆς Fl. similiter spreto καὶ.

habet Gijes. in noct. Mss. quas ille non vidit. Tanto
verisimilius sit utrumque recte conicere. J.F.R.

27. Τί τὸ ἐνδεές] Non assequitur Latinus sermo, cer-
te in quantum nobis hic paruit, plenam vim huius
loci. Ἐνδεής apud Graecos & hominis Epitheton est,
cui aliquid deest, quo aegre caret, & rei, quae sic
deest. Objicitur Cynico, vivere illum in defectu h.
e. in summa inopia: ille rogat, quid est igitur defi-
cientis &c. J.M.G.

32. Οὐκ ἐδείδημεν] Σκέπη legend. videtur. F.G. Mini-

me; nam connectendum cum seq. χάριν & εἵνεκα, quod
ab eadem persona statim additur. J.F.R.

43. Εἵνεκα] Non itaque poeticum est εἵνεκα. Ha-
buimus id crebro ap. Nostrum, de Dom. c. 8. Amor.
c. 49. Navig. c. 20. &c. Quamvis Ionibus potius per-
petuum τὸ εἵνεκα. J.F.R.

47. Μάθοις τί ποδ. τῶν ἔργων] Sic omnino interpun-
gendum fuit, non ut in plerisque sit, sine interroga-
tione, aut post μάθοις mora. Solae B1. & P. hoc ob-
servarunt, quamvis recte verterit Thom. Morns. M. du S.
51. Οὐ-

ut melius habeat id ipsum quod tegitur? LYC. Mihi ita videtur. CYN. Utrum igitur *hi mei* pedes pejus habere tibi videntur *aliorum pedibus calcantium*? LYC. Non novi. CYN. Sed ita discas. Quod opus est pedum? LYC. Incedere. CYN. Pejus ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam caeterorum? LYC. Hoc fortasse non ita est. CYN. Neque ergo pejus habent, si non deterius opus suum peragunt. LYC. Fortasse. CYN. Ergo pedes quidem *quod attinet*, non videor deteriore quam plerique conditione esse. LYC. Non videris. CYN. Quid vero? Meumne corpus reliquorum *corporibus* deterius est? si enim deterius, etiam infirmius. Virtus enim corporis robur est. Numquid ergo meum infirmius? LYC. Non apparet. CYN. Ergo neque pedes meos, neque reliquum corpus defici tegumento apparet. Si enim deficerentur, male haberent. Defectus enim & indigentia semper malum, & facit ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed neque deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus cibis alitur. LYC. Nempe manifestum est. CYN. Neque validum esset, si male aleretur: vitiatur enim a malis alimoniis corpora. LYC. Sunt ista.

5. CYN. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se habeant, reprehendis me, & vitae meae rationem nimis contemnīs, & miseram esse confirmas. LYC. Ideo

ἔχειν ὃ σκεπόμενοι; ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι. ΚΥΝ. ὅτι Πότερ' ἔν, τὸ πῶδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι; ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα. ΚΥΝ. Ἀλλ' ἔτις ἀν' ἐ μάθοις· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον; ΛΥΚ. Πορεύεσθαι. ΚΥΝ. Κάκιον ἔν πορεύεσθαι σοι δοκῶσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἢ οἱ πολλῶν; ΛΥΚ. Τῷτο μὲ ὅσον ἴσως. ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν ἔδεν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἐαυτῶν ἔργον ἀποδιδόσιν; ΛΥΚ. ἴσως. ΚΥΝ. Τὴς μὲ δὴ πόδας ἔδεν φαίνονται χεῖρον ἀναιδέμενοι τὸ πολλῶν ἔχειν; ΛΥΚ. Οὐκ ἔοικας. ΚΥΝ. Τί δέ; τὸ μὲν σῶμα ἢ τὸ λοιπὸν ἄρα κάκιον; εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέτερον· ἀρετὴ γὰρ σώματος ἰσχύς. ἀρ' ἔν τὸ ἐμὸν ἀσθενέτερον, ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται. ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν ἔν οἱ πόδες φαίνονται μοι σκέπης ἐνδεῶς ἔχειν, ἔτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶχον, κακῶς ἀν εἶχον. ἢ γὰρ ἐνδεῶς παύλαχθ' κακὸν καὶ χεῖρον ἔχειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἀν προσῇ. ἀλλὰ μὴν ἔδεν τρέφεσθαι γὰρ φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τὸ μὲν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΛΥΚ. Δῆλον γάρ. ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωσόν, ἢ εἰ κακῶς ἐτρέφετο. λυμαίνονται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα. ΛΥΚ. Ἐστὶ ταῦτα.

ΚΥΝ. Πῶς ἔν, εἰπέ μοι, τῶτων ἔτις ἔχόντων, αἰτιᾶ μὲ, καὶ φαυλίζεις τὸ βίον, καὶ φῆς ἀθλίον; ὁ ΛΥΚ. Ὅτι, νῦν Δία, φ-

ἢ τὸν σκεπ.] Τὸ σκεπόμενοι marg. ΑΙΩ. f Πότερ'] Ita Fl. Fr. f. P. &c. g Μάθοις] Nihil distinctionis post μάθοις erat in plerisque. In P. comma tantum. h Οὐδὲν χεῖρον] Οὐδ' εἰ χεῖρον Edd. Οὐδὲν L. Οὐδὲν Fl. i ἢ] ἢ L. k ἔχειν] Deest in Fl. l τὸν λοιπὸν] τὸ λοιπὸν Fl. m ΚΥΝ.] Addidi ex f. B1. H. &c. Aberat in P. n εἰ κακῶς] εἰς α' κ. fensu. Nil mut. Edd. o ΛΥΚ.] Personam ΚΥΝ. hic male H1. 2.

51. Οὐδὲν χεῖρον] Vulgatum εἰ χεῖρον nihili esse, bene etiam senserat Cl. Gesn. qui pro εἰ εἰ rescripserat εἰδ. At quum L. & Fl. εἰδὲν habeant, quod verissimum; quodque mox repetitur, in εἰδὲν φαίνονται χεῖρον, omnium nostrorum librorum consensu, nihil haesitavi in hoc recipiendo. Cumque Fl. εἰδὲν cum spiritu exhibeat, adparet vulgatum ceterarum εἰδ' εἰ hinc natum esse. f. F. R.

64. Οὐδὲν τρέφεσθαι γὰρ φαίνεται] χεῖρον τὸ σῶμα τὸ μὲν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΛΥΚ. Δῆλον γάρ. ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωσόν, εἰ κακῶς ἐτρέφετο] Hiulca sunt haec ultima;

sed facile patet, quid interciderit; nimirum εἰδ', idque proclive fuit ob affinisimam sequentem voculam. Lege igitur, Οὐδὲ εὐρωσόν εἰδ', εἰ κακῶς ἐτρέφετο. Id ait Cynicus, Sed nec proprioreb corpus meum videtur pejus nutriri, quod nutritur ab rebus vilibus. (Id vero manifestum esse, respondet Lucianus) Neque bene firmum foret, si male nutritur. f. F.

66. Οὐδὲν εὐρωσόν] Gesn. etiam adleverat; supple εἰδ'. Lubens id adderem, sicubi invenirem. Jam poterit subaudiri, donec id inveniamus. At quidni aequè intelligeretur, ac paullo supra hoc capite, εἰ γὰρ κάκιον,

φύσεως, ἣν οὐ τμήας, ἢ τ' θεῶν γῆν ἐν
μέσῳ κατεθεωκότων, ἐκ δ' αὐτῆς ἀναδε-
δωκότων πολλά καὶ γὰρ, ὥς ἔχουν
ἡμᾶς πάντα ἀφθονα, μὴ πρὸς τ' χρεῖαν
μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἡδονήν, οὐ πάντων
τέτων ἢ τ' γε πλείων ἄμοιρον εἶ, καὶ ὁ-
δὴν μετέχεις αὐτῆς, ὅθεν μᾶλλον ἢ τὰ
θηρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅθεν καὶ τὰ θη-
ρία, σιτῇ δὲ ὅθεν ἂν εὐρίσκης, ὥσθεν οἱ
κύνες, εὐνὴν δὲ ὅθεν κρείττω τ' κυῶν ἔχεις.
χόρτον γὰρ ὁ θεὸς παρέχει σοι, καθάπερ ἐκεί-
νοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, ὅθεν ὅπτις ἐπε-
σον ἀκλήρη. καίτοι εἰ οὐ τέτοις χρῶμεθα
ὁρθῶς φρονήσεις, ὁ θεὸς ὅδε ὁρθῶς ἐποίησε,
τέτοιο μὲν πρὸς τὰ ποιήσας ἑμμελλὰ· τέ-
τοιο δ' ἀμπελὺς ἡδυνούσης, τέτοιο δὲ τ' ἄλ-
λην παροσκεύην θαυμαστῶς ποικίλην, καὶ
ἐλαιον, καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὥς ἔχει μὲν
ἡμᾶς σιτία παντοδαπά, ἔχει δὲ ποτόν
ἡδύ, ἔχει δὲ χρήματα, ἔχει δ' εὐνὴν μα-
λακὴν, ἔχει δὲ οἰκίαν καλάν, καὶ τὰ ἄλ-
λα πάντα θαυμαστῶς κατεσκευασμένα. καὶ
γὰρ αὐτὰ τὰ τ' τεχνῶν ἔργα, δῶρα τ' θεῶν
ἔστι. τὸ δὲ πάντων τέτων ζῆν ἀπεστέρη-
μα, ἀθλίον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλου τινός
ἀπεστέρητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμοῦ
ῥαῖσι· πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἰ τις αὐτὸς
εαυτὸν ὑπερτεροῖ τῶν πάντων τ' καλῶν. μανία
τε ἡδὴ τέτοιο γε σαφές.

KY N. Ἄλλ' ἴσως ὁρθῶς λέγεις. ἐπεὶ
δὲ μοι εἶπες, εἴ τις ἀνδρὸς πλεονεξίας προθύ-
μως καὶ φιλανθρώπως, ἔτι τε φιλοφρόνως
ἐστῶντος, καὶ ἐξελίγοντος πολλὰς ἄμα καὶ
παντοδαπὰς, τὴν μὲν ἀσθενείαν, τὴν δὲ ἐρ-
ρωμένους, καὶ πάλιν παρθέτους πολλὰ καὶ
παντοδαπὰ, πάντα ἀρκάζει, καὶ πάντα

equidem, quod cum natura, quam tu ma-
gni facis, & Dii tellurem hanc in medio
posuerint, & ex illa bona exoriuntur multa,
ut omnium rerum habeamus beatam co-
piam, non ad necessitatem modo, sed etiam
ad voluptatem: tu horum omnium aut ple-
rorumque certe expers es, nec ullo illorum
ofrueris, non magis quam bestiae. Aquam
enim bibis, quam etiam bestiae: edis quid-
quid inveneris, uti canes: neque cubile
canibus habes melius, foenum eum tibi
sicut illis sufficiat: porro pallium gestas ni-
hilo tolerabilius plane inopi. Atqui si tu
his rebus contentus recte sapis, non recte
Deus, qui hinc oves illis velleribus instru-
xerit, hinc suavi vino vites: reliquumque
apparatum admirabiliter varium produxerit,
& oleum, & mel, & reliqua: ut cibum
habeamus omnigenum, & potum suavem
habeamus, habeamusque pecunias, & cu-
bile habeamus molle, & habeamus domus
pulchras, & instructa admirabiliter reliqua
omnia. Etenim opera artium quoque Deo-
rum munera sunt. Hisce autem omnibus
privatum vivere miserum est, etsi ab alio
quis privetur, ut ii, qui tenentur in vin-
culis; multo autem miserius, si quis ipse
bonis se omnibus abjudicet, ac professus
jam furor.

6. CY N. At tu fortasse recte istos. Ve-
rum illud mihi dic, si quis, viro divite
prolixe, & humaniter, & benigne adeo ac-
cipiente epulis & hospitio multos simul &
omni ex genere homines, infirmos partim,
partim robustos, ac multa deinde omnige-

na-

α Μόρον] Μόρον Fl. Sed perinde est. β Παρθεῖς] Ἀρρεῖ Fl.

καὶ ἀσθενέστερον, pro eia καὶ ἀσθενέστερον. J. F. R.
13. Ὀλίγον δὲ ὅτε τραφῆναι διέμεν, ὑπὸ τ' πολλῶν
ἐπιτροχισσῶναι μάλιστα] Benedictus paucis que ut nutriat
ut opus habeat, diutius tamen quam alii multi immo-
ratur. in qua interpretatione sequutus est auctorem

Thomam Morum, dubito an Graeca rite consideran-
tem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit iusta
oppositio; nec si vir valens diutius, quam aegroti
multi, immoretur convivio, propterea sic culpam po-
test, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Erra-

runt

naque apponente; omnia ipse rapiat, voret
omnia, non quae prope sint solum, sed et-
iam remota, parata infirmis ipse robustus,
idque unam ipse alvum qui habeat, pau-
cisque quibus alatur indigeat, a multis illis
perdendus ipse: ille vir qualis tibi videat-
ur? numquid prudens? LYC. Non ille
mihi. CYN. Quid vero? numquid sanus?
LYC. Neque hoc.

7. CYN. Quid vero? si quis eidem huic
mensae adhibitus, multa illa atque varia ne-
gligat, unum vero eorum, quae proxime
apposita sunt, sibi delectum, idque suae
necessitati sufficiens, decenter edat, & hoc
utatur solo, reliqua ne quidem adspiciat,
hunc nonne judicas saniores, & meliores
isto virum? LYC. Equidem. CYN. U-
trum ergo intelligis, an me oportet dicere?
LYC. Quid? CYN. Deus illi praeclaro
hospitio excipienti similis est, apponens
multa, & varia, & omnigena, ut quod
cuique convenit habeant, quaedam valenti-
bus, alia aegrotantibus, & quaedam robu-
stis, imbecillis alia, non ut omnes utamur
omnibus, sed ut iis quisque, quae sibi pro-
xima sunt, & inter haec, quo ipse tum
maxime indigeat.

8. Vos vero illi per inexplebilem intem-
perantiam rapienti omnia maxime similes
estis, uti postulantes omnibus, & quae us-
quam sunt, non iis modo, quae prope vos
sunt; non terram, non mare vestrum suffi-
cere vobis arbitrati, sed ab extremis inde
terrarum oris mercati voluptates, & pere-
grina semper praeferentes domesticis, &
pretiosa vilibus, & quae difficillime paran-
tur iis, quorum facilis copia est: qui in

οἰοῦντο, μὴ τὰ πολλοῖσι μόνον, ἀλλὰ καὶ
τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενέσι παρασκευα-
σμένα, ὑγιαίνειν αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίαν
μὲν κοιλίαν ἔχειν, ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι
δεόμενον, ὑπὸ τῶν πολλῶν ὑπερβήσεται
μέλλον· ἔτι δ' ἂν ἡς, ποῖός τις δοκεῖ σοι
εἶναι; ἀρὰ γε φρόνιμον; ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοι-
γε. ΚΥΝ. Τί δὲ σάφραν; ΛΥΚ. Ὁὐ-
δὲ τῆτο.

ΚΥΝ. Τί δὲ, εἴ τις μετέχων τῇ αὐτῇ
οὐαύτης τραπέζης, τῇ μὲν πολλῶν καὶ ποικί-
λων ἀμελεῖ, ἐν δὲ τῇ ἑξήστῃ κειμένων ὑπε-
λεξάμενον, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν ἐαυ-
τῷ χρεῖαν, τῆτο οἰοῖτο κοσμίως, καὶ τῆτω
μόνῳ χρῶτο, τοῖς δὲ ἄλλοις ὑδὲ προσβλέ-
πον, τῆτον ἔχ' ἡγῆσθαι σωφρονέστερον, καὶ ἀμεί-
νω ἄνδρα ἐκείνῳ; ΛΥΚ. Ἐγὼ γε. ΚΥΝ.
Πότερον ἐν, συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν; ΛΥΚ.
Τὸ ποῖον; ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξε-
νίζοντι καλῶς ἐκείνῳ ἔοικε, πρὸς τιθεὶς πολ-
λὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παροδαπὰ, ὅπως
ἔχουσιν ἀρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνειν, τὰ δὲ
ποῖον καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενέσιν
ἔχ' ἵνα χρώμεθα ἅπασιν πάντες, ἀλλ' ἵνα
τοῖς καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος, καὶ τὸ καθ' ἑαυ-
τὸν, ὅθεν ἂν τύχοι μάλιστα δεόμενον.

Ἑμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπλησίαν τε καὶ ἀκρα-
σίαν ἀρπάζοντι πάντα τῆτω μάλιστα
εἰοικασί, πᾶσι χρῶμεθα ἄξυντες, καὶ τοῖς
ἀπάνταχ' ὅπου, μὴ τοῖς παρ' ἡμῖν μόνον, ἐ-
ργάζομεθα, ἀλλ' ἐπὶ περάτων γῆς ἐμπο-
ρευόμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικά τ' ὑπε-
χωρίαν αἰεὶ προτιμῶμεν, καὶ τὰ πολυτέλῃ
τῶν εὐτελῶν, καὶ τὰ δυσπόριστα τῶν εὐπορί-
μων· καθόλου δὲ πράγματα, καὶ ἐκατὰ
ἑαυτῶν.

c Δε] Δαι Fl. d Οὐδ' τοῦτο] Pro his duobus ē tantum Fl. e ἔχων] Forf. ἔχον Gefh. f Κατὰ] Κατὰ
male H2. cum tamen H1. recte.

runt certe, quum τῶν πολλῶν putarunt diei masculinae;
sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in
Græcis. Verte, paucisque ut nutritur opus habeat.

quam a multis, si multa deglutierit, futurum sit ut
enascetur. J.G.

ἔχειν μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ δίχα πραγμάτων ζῆν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονικά ποτασκυάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, ἀφ' πολλῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας ποταγίγνεται. σκοπὴ γὰρ, εἰ βέλαι, τὸ πολυεύκλειον χρυσόν, καὶ τὸ ἀργυρον, σκοπὴ τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκοπὴ τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπερδασμύδας, σκοπὴ τὰ τέτοις ἀκόλυντα πάντα· πόσων πραγμάτων ὅστις ὄνεια, πόσων πόνια, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵματι, καὶ θανάτῳ, καὶ ἀφροδοῖας ἀνδρῶπων πόσης; εἰ μόνον ὅτι πλεονέστες ἀπὸ λυγρῶν ἀφ' ταῦτα πολλοὶ, καὶ ζητῶντες καὶ δημιουργῶντες δεινὰ πάσχουσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά ὄνεια, καὶ ἐπιβελούοντα ἀλλήλοισι ἀφ' ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. ἔτι οἶμαι καὶ τὴν Ἐριφύλην, ἀφ' τὴν χρυσόν προδύναι τὸν ἄνδρα.

Καὶ ταῦτα μὲντοι πάντα γίγνεται, τὸ μὲν ποικίλων ἱματίων ἔδεν τι μᾶλλον θάλλειν δυναμῶν· τὸ δὲ χρυσοφόρων οἰκῶν ἔδεν τι μᾶλλον σκεπυσῶν· τὸ δὲ ἐκπομάτων τὸν δεγυρῶν οὐκ ὠφελύτων τὸ πότον, ἔδεν τὸ χρυσῶν, ἔδεν τὸ ἐλεφαντίνων αὐτῶν κλινῶν τὸ ὑπνόν ἡδὴ παρεχομένων· ἀλλ' ὅψι πολλὰ καὶ ὅπρι τὸ ἐλεφαντίνης κλίνης, καὶ τὸ πολυτελῶν τρωμάτων, τὰς εὐδαιμόνας ὑπνὸν λαχεῖν καὶ δυναμῶν. ἔτι δὲ καὶ αἱ παῖδα παῖδες τὰ βρώματα πραγματεῖται, τρέφουσιν μὲν ἔδεν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι.

Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τὰ ἀφροδισίων ἐνεκα πόραγματα ποιοῦσιν τε καὶ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι; καὶ τοῖς ῥάδιον διαρπεύειν ταῦτα τὴν

universum molestias & mala habere; quam sine iis aetatem agere malitis. Multi enim illi & pretiosi & beati apparatus, quibus gaudetis, per multam demum vobis miseriae aerumnamque contingunt. Considera enim, sis, optabile illud aurum, & argentum, domus sumtuosas considera, vestes considera summa industria factas, considera quae istaec consequuntur omnia, quot sint venalia negotiis, quot laboribus, quot periculis, quin sanguine potius, & morte, & quanta strage mortalium? non modo quod navigantes propter ista multi pereunt, & dum quaerunt, dum aedificant, mala multa patiuntur: sed quod toties de illis pugnatur, quod insidias sibi propter ista struunt amicis amici, & liberi parentibus, & maritis suis conjuges. Ita puto auri causa prodictum ab Eriphyle virum.

9. Atque ista fiunt omnia, cum tamen pictae vestes nihilo magis foveant, & fastigii aurei domus nihilo tegant magis, & potum nihil juvent nec argentea pocula neque aurea, neque somnum suaviorem eburnei lecti praebant: sed saepe videas eburneo super lecto, & pretiosis in stragulis, beatos illos somnum capere non posse. Porro omni-geni illi circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, sed corrumpunt corpora, & morbos illis inferunt.

10. Quid vero dicam, quot negotia Veneris causa homines & facessant aliis, & ipsi sustineant? cum ita facile sit illam curare

α. Λυμαίνονται δὲ] ἢ λυμαίνονται Fl.

64. Ἐριφύλη] Amphiarai uxorem. M. du S.
82. Καὶ τοῖς ῥάδιον διαρπεύειν ταῦτα τὴν ἐπίθ.] Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime Chrysostomus in Diog. sed e tyrannide p. 90. J. M. G.

84. Εἰς ταῦτα] Subaudi ὅδιν. F. G.
98. Μὴ] Edd. pleraeque καὶ μὴ. Delendum illud καὶ jam olim videram, nondum inspecta Fl. Ed. in qua non reperitur. M. du S.

3. καὶ

rare cupiditatem, nisi quis delicatus nimis esse velit: neque in illam ipsam furor suus & corruptela sufficere hominibus videtur. Sed jam etiam usum rerum pervertunt, utentes unaquaque, ad quod natura sua apta non est, ut si quis plaustrum loco uti tanquam plaustro velit lectulo. L Y C. Et quis est ille? C Y N. Vos, qui hominibus utimini pro jumentis, jubetisque illos velut plaustra sic lecticas agere cervicibus. Ipsi vero supra jacetis delicati, & inde velut asinos habenis regitis homines, hac non illac vertere se jussos. Quique haec maxime facitis, ii maxime felices praedicimini.

11. Tum illi, qui carnibus non tantum in cibo utuntur, sed tincturas machinantur per illas, quales sunt qui purpuram inficiunt: nonne hi quoque praeter naturam his, quae paravit Deus, utuntur? L Y C. Recte sane. Potest enim inficere, non edimodo caro purpurae. C Y N. Sed non ad hoc nata est. Alioqui etiam cratere possit aliquis per vim pro olla uti: sed ad hoc factus non est. Verum enim vero quomodo possit aliquis omnem horum enarrare miseriam? tanta est. Tu vero me, quod in partem illius venire nolim, eo nomine accusas? Caeterum vivo ut ille, quem ante describebam, modestus, epulor illa quae ante me posita sunt, &, quae minimo parari possunt, illis utor, varia illa & omnigena ne quidem desiderans.

12. Deinde bestiarum vitam, qui minutis rebus indigeam, & paucis utar, vivere tibi videor? Secundum tuam quidem rationem etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla enim re indigent. Ut vero accura-

ῥηθυμίαν, εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ ἐδ' εἰς ταύτην ἡ μανία καὶ ἀφροσύνη φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις δεχέειν, ἀλλ' ἤδη καὶ τ' ὄντων τ' χρῆσιν ἀνατρέφουσιν, ἐκάστῳ χρώμενοι, πρὸς δὲ μὴ σέφουκεν, ὥστε εἰ τις ἀνὴρ ἀμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρῆσασθαι, καθάπερ ἀμάξῃ. ΛΥΚ. Καὶ τίς ἐστὶν; ΚΥΝ. Ὑμεῖς οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἅτε ὑποζυγίοις χρῆσθε, κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὥστε ἀμάξας, τὰς κλῖνας τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατὰ χειρὶ τρυφῶντες, καὶ ἐκείθεν ὥστε ὄντας ἠποχεῖτε τῶν ἀνθρώπων, καὶ ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέψασθαι κελεύοντες. καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦντες, μάλιστα μακαρίζεσθε.

Οἱ δὲ τοῖς κρέαςι, καὶ μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ βαρὺς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἳ γὰρ εἰσιν οἱ τ' πορφύραν βάπτοντες, καὶ αὐτοὶ ὡς φύσιν χρωῖν τοῖς τῷ θεῷ καλῶσκειν ἡμῶν; ΛΥΚ. Νὴ Δία. δύναται γὰρ βάπτειν, οὐκ ἐσθίει μόνον τὸ πορφύρας κρέας. ΚΥΝ. Ἀλλ' εἰ πρὸς τῷτο γέγονεν ἐπεὶ καὶ τῷ κρατῇ δύναται ἂν τις βιάζομεν ὥστε χύτρα χρῆσθαι, πλὴν εἰ πρὸς τῷτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς ἀπασαὶ τ' τῶν τίς κακοδαίμων ὅτιαν διελθεῖν δύναται ἂν; τοσαύτη τις ὅτι. οὐδὲ μοι, διότι μὴ βέλομαι ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς. ὣς δὲ καθάπερ ὁ κόσμος ἐκείνῳ, εὐαχέμεν τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτελεστάτοις χρώμεν; τ' δὲ ποιῶν καὶ παντοδαπῶν οὐκ ἐφίεμεν.

Κἀπειλά δ' θηρίων βίον, βραχέων δεόμενῳ, καὶ ὀλίγοις χρώμεν, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν οἱ θεοὶ καὶ τ' θηρίων εἶναι χείρονες, κατὰ γὰρ τὸν λόγον, ἐδένος γὰρ δέονται. ἵνα δὲ καλῶμαθης ἀκριβέστερον τό, τε ὀλί-

b χρῆσθαι] χρῆσθαι male Fl. c Mh] Sequimur Fl. quae καὶ ignoravit: nam καὶ μὴ posteriores. Οὐκ ἐπὶ ἀδρίστῳ Cefn. Bene; sed jam non opus. d Θηρία] Εἰ θηρία Fl. e Θηρίων] Θηρίων male H2.

3. Νὴ Δία] Concedentis est καὶ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, sed negat. Scribendum ergο καὶ Δία. M. du S. Νὴ tamen & negatio. T. om. III.

ni addit Arifid. T. 2. p. 116. Ed. Jebb. Sed Solano assentior hic mutandum; aut saltem negative vertendum.

Zzz

J.F.R.
28. Tw

ὀλίγων καὶ τὸ πολλῶν δειῶς, ποῖόν τι ἐκά-
τερόν ἐστιν, ἐνόησον· ὅτι θεόν·) πλειόνων οἱ
μὴ παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν
ἀνδρῶν, οἱ δὲ νοσῶντες τῶν ὑγιαίνοντων· καθό-
λου δὲ πανταχῶς τὸ χεῖρον τῷ κρείττονι· 2
πλειόνων δέεται. 2/3 τὴν τοῦ θεοῦ μὴ ἐδε-
νός, οἱ δ' ἐλάχιστοι θεῶν ἐλαχίστων θεῶν·).

Ἡ νομίζεις τὴν Ἡρακλέα, ^a τὴν πάντων
ἀνθρώπων ἀριστον, θεῶν δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν
ὀρθῶς νομιζόμενον, 2/3 κακοδαιμονίαν περι-
νοσθεῖν γυμνόν, δέρμα μόνον ἔχοντα, καὶ μη-
δενός τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεινόν; ἀλλ' ἢ κα-
κοδαίμων ἦν ἐκεῖνος, ὅς καὶ τῶν ἄλλων ἀπή-
μυνε τὰ κακά· ἐδ' αὖ πένης, ὅς γῆς καὶ
θαλάττης ἦρχεν, ἐφ' ὃ, τι γὰρ ὀρμήσειεν, 3
ἀπανταχῶς πάντων ἐκράτει, καὶ ἐδενί τῷ τό-
τε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ, ἐδὲ κρείττονι ἑαυτῷ,
μέχρι πρὶν εἰς ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ δο-
κῆς τραυμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπώρους
ἔχειν, καὶ 2/3 τὴν τοῦ περιεῖναι ^b τοιοῦτον; 4
ὅσα ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρατὴς, καὶ καρ-
τερικὸς ἦν, ^c καὶ κρατεῖν ἠέλεε, καὶ τρυφᾶν
ἐκ ἐβόλετο. ὁ δὲ Θησεύς ὁ τότε μαθη-
τὴς, ἢ βασιλεὺς μὴ ἦν πάντων Ἀθηναίων,
υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος, ὅς φασιν, ἀριστὸν δὲ 5
τὸ καθ' αὐτόν;

Ἀλλ' ὅμως κακῶν ἠέλεε ^d ἀνυπό-
διστον εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ πώ-
γωνα καὶ κόμην ἔχειν ἤρατκεν αὐτῷ, καὶ ὅσα
ἐκείνῳ ^e μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς πα-

tius comprehendas, quale utrumque sit,
tum paucis indigere, tum multis, cogita
pluribus indigere pueros quam adultos,
mulieres quam viros, aegrotos quam sanos;
in universon vero quod ubique deterius
est, illud pluribus indigere eo, quod est
praestantius. Propterea Dii quidem re nul-
la, qui autem proxime ad Deos accedunt,
indigent paucissimis.

13. Aut putasne, Herculem, illum ho-
minum omnium fortissimum, divinum vi-
orum, & pro Deo recte habitum, propter in-
felicitatem oberrasse nudum, pelle sola in-
structum, nullaue earum rerum, quibus
vos, indigentem? Verum infelix ille non
fuit, qui & aliorum defenderet mala, ne-
que pauper, qui terrae & maris haberet im-
perium. Quocumque enim illum raperet
impetus, ubique vincebat omnes, in nemi-
nem illius aetatis vel similem se vel melio-
rem incidit, donec ab hominibus discessit.
An tu putas stragula illum veste & calceis
indiguiffe, & propterea sic oberrasse? Non
est, quod illud dicamus. Sed continens
erat & tolerans; & volebat vincere, & de-
liciiis frangi nolebat. Illius vero Theseus
discipulus nonne rex erat Atheniensium o-
mnium, filius vero Neptuni, ut ajunt, vir
suae aetatis omnium fortissimus?

14. Sed tamen is quoque voluit sine cal-
ceis esse, & incedere nudus, & barbam &
comam alere ipsi placuit: & non ipsi so-
lum, sed antiquis placuit omnibus. Nem-
pe

^a Τὸν πάντων] Τῶν Edd. priores. ^b Τοιοῦτον] Fl. praeceunte dedi. Τοιοῦτοι cett. ^c Καὶ κρατεῖν] Et sic Fl.
cum reliquis. ^d Ἀνυπόδιστον] Ita jam omnes. Alias & ἀνυπόδιστον. Ut Philopatr. c. 21. &c. ^e Μόνον] Mā-
in Fl.

28. Τὸν Ἡρακλέα] Meminerimus, Herculem pecu-
liariter numen esse Cynicorum, quem sibi imitandum
Herculis novi sumserint. Pluscula sunt in Proteo
Luciani. Clava etiam illum imitabantur, cujus rei
imago est in *Sexto Empir.* Fabric. p. 39. De regno il-
lo Herculis, cujus statim fit mentio, splendidissime
Dio Or. de Regno. p. 12. D. Ἐκείνῳ δ' ἢ μόνον τὸ ἑλ-
λάδῃ ἢ βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ ἡλίου μέχρι διαμέ-
ου, πᾶσις ἦρχε γῆς, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων, παρ' ὧν ἡ
ἐξ ἡμῶν Ἡρακλῆς κ. τ. λ.

F. M. G.

Ibid. Τὸν πάντων] In mutatione tam exigua, errore
orto a scribendi compendio in articulis pingendis usi-
tato, contra Edd. *Gesneri* emendationem recepi. Et si
enim vulgatum satis intelligi queat, friget tamen prae
altero, quod Luciano aliisque proprium esse, testimo-
niis haud eget.

38. Ἡ σὺ δοκῆς τραυμάτων & ὑποδημάτων ἀπώρους ἔχειν,
καὶ 2/3 τὴν τοῦ περιεῖναι τοιοῦτον;] Cynicus contendens,
labores, molestias, pericula, non reddere per se ali-
quem miserum & egentem, utitur exemplo Hercu-
lis,

pe vobis meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se passus esset, quam leonum. Molliem enim & laevitatem carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ita etiam volebant videri: & decus viri barbam putabant, ut equorum jubam, & barbam leonum, quibus *animantibus* pulchritudinis & ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam apposuit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non equidem invideo admirabili felicitate, qua fruuntur circa mensas & vestimenta, laevigantes, depilantes unamquamque partem corporis, neque occultorum-quod-*6* quam *membrorum* ita uti natum est relinquentes.

15. At ego opto, pedes mihi equinis ungulis nihil differre, ut Chironis ajunt; me autem stragulis non indigere, velut leones; nec cibo magis pretioso opus habere, quam canes. Contingat vero mihi terram quidem pro cubili habere sufficiente, domum autem putare hoc universum, & cibum capere, qui facillime suppeditari mihi possit. Auro autem atque argento opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quisquam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum cupiditate nascuntur: & seditiones, & bella, & insidiae, & caedes. Haec omnia fontem habent plus habendi-*8*

λαιῶνς ἤρεσκεν. ἀμείνους γὰρ ἦσαν ὑμῶν καὶ ἐκ αὐτῶν ἐπέμεινεν ἐδὲ εἰς αὐτῶν ἐδὲν μάλ-
λον, ἢ τὸ λεόντων τίς, ξυρώμεν. ὑγρότη-
τα γὰρ, καὶ λειότης σαρκὸς, γυναιξὶ πρέ-
στιον ἡγήντο· αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ Φαί-
νεα ἄνδρες ἤθελον, καὶ τὸ πώγωνά κóσμον
ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἑπὶ πῶν χαίτῳ,
καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαΐας καὶ
κόσμον χάριν προσέθηκε τίνα· ἐπὶ δὲ καὶ
δοτοῖς ἀνδράσι τὸ πώγωνά προσέθηκεν. ἐκεί-
νους ἐν ἐγὼ ζηλῶ τὴν παλαιάν, καὶ ἐκείνους
μυθεῖσθαι βύλομαι, τὴν δὲ νῦν ἐν ζηλῶ
θαυμάσας ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσιν,
καὶ πάλιν τραπέζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεαίνων-
τες καὶ φιλέμενοι πᾶν τὸ σῶμα μέ-
γας, καὶ μηδὲ τὸ σπέρμα ἐδὲν, ἢ πεί-
νουν, ἔχειν ἑαυτοὺς.

Εὐχόμεθα δὲ μοι τὴν πῶν ὁπλῶν
ἱππεῖαν ἐδὲν ἀφαιρῆναι, ὥσπερ Φασὶ Χεί-
ρων. αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι τροφῆς, ὥσπερ οἱ
λέοντες· ἔτε τροφῆς δεῖσθαι πολλο-
τελὲς μᾶλλον ἢ οἱ κύνες. εἴη δὲ μοι γῆν
καὶ ἅπασαν εὐνὴν αὐτάρχειν ἔχειν, οἶκον δὲ
καὶ κόσμον νομίζειν, τροφήν δὲ αἰρεῖσθαι
καὶ ῥά-
σῃν πορισθῆναι. χρυσὸν δὲ καὶ ἀργύρον μὴ
δεσθεῖν μήτ' ἐν ἐγὼ, μήτε τὸ ἐμὸν φί-
λων μηδεὶς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀν-
θρώποις ἐκ τούτων ἐπιθυμίας φύσθαι, καὶ
στάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ σφα-
γῶναι. ταυτὶ πάντα πηγὴν ἔχει τὴν ἐπιθυ-
μίαν

f Αὐτῶν] Bene Edd. vett. Αὐτῶν male P. g ἱππῶν] ἱππῶν P. sola. h Χείρων] Τοὺς Χείρων Fl.

lis, qui nudus, pellem modo indutus, peragravit ter-
rarum orbem; monstra domuerit; omnibusque supe-
rior fuerit. At, inquit Cynicus, non id Hercules prae
paupertate fecit, quippe qui mari & terrae imperavit;
non propterea fuit miser, quippe qui alios miseria libera-
vit. An vero, pergit, tu putas, eum, qui talis erat,
eguisse stratis & calceis, ac ob illud circumterrasse? Sed
Graeca sunt soloeicismo inquinata; sed δοκεῖς εὐεῖναι
τοιούτων; nam illud τοιούτων pertinet ad Herculem.
Possemus legere σοὶ δοκεῖ. Possemus minori mutatio-
ne, τοιούτων nec dubito quin ita scripserit Lucianus.
(immo, ut video, dubitandum non est; nam clare
τοιούτων habet Florentina.) Quis enim tam turpem ser-
monem ab tersissimo scriptore speret? f. f.

40. Περιεῖναι τοιούτων] Et si εὐεῖναι τοιούτων alio sen-
su recte dicitur, & nominativum cum infinito alibi
recte stare demonstravimus: hic tamen minime tole-
rabile erat τοιούτων, quia sic ad praemissum sed perti-
neret, a quo cum necessario divellendum ac distin-
guendum sit, non haesitavi Florentinae ac sensu ob-
secundare.

Ibid. Τοιούτων] Secutus sum Fl. in reliquis τοιούτων
est.

77. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ] Quanta ex auri argentique
cupiditate mala oriuntur, hoc aliisque testimoniis e-
narrat L. Bos ad I. Ep. Timoth. VI. 10. ubi πάντα γὰρ
πᾶντων τὰ κακὰ ἐστὶν ἡ φιλαργυρία, habemus. f. f. R.

ρίαν τῇ πλείονι· ἀλλ' ἡμῶν αὐτῇ ἀπείη,
 καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθείην· μειονεκτῆ
 δ' ἀνέχεσθαι δύναίμην.

Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα, πολὺ δὴ-
 πύ ἀφ' ὧν τοῖς τ' πολλῶν βεβλήμασι.
 καὶ θαυμάζον ἔδεν, εἰ τῷ ὀνήματι ἀφ' ὧν
 ὅμοιον αὐτῶν, ὅποτε καὶ τῇ προαιρέσει το-
 σῆτον ἀφ' ὧν ὅμοιον. Θαυμάζω δὲ σε, πῶς
 πῶς καθαροῦ μὲν τίνα νομίζεις γολήν, καὶ
 ὀνήμα, καὶ αὐλητῆ, καὶ Δία, ὀνήμα, καὶ σο-
 λην τραγῶδῃ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθῆς ὀνήμα καὶ
 γολήν ὅσα ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τ' αὐτῶν
 αὐτὸν οἶε δέην ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦ-
 τὰ τ' πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ μὲν δὲ ἐνός
 ἰδίου ὀνήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρόπει
 ἀν' ἄλλων, ἢ τῶν, ὅταν ἀναιδέσασιν· μάλ-
 λον τοῖς ἀκολάστοις ὅτι, καὶ ὅταν ἀπεί-
 ξαντ' ἀν' ὅτοι μάλιστα, ἔχειν;

Οὐκ ἔν τὸ γε ἐμὸν ὀνήμα τοιοῦτόν ὅτιν,
 αὐχμηρόν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν,
 κομᾶν, ἀνυποδητῆν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον
 τῷ τῶν κιναιδῶν, καὶ ἀφ' ὧν εἶναι εἰς ἀν-
 ἔχοι, καὶ τῇ χροῇ τ' ἱματίων, καὶ τῇ μα-
 λαρότητι, καὶ τῷ πλῆθει τ' χιλιόσκων, καὶ
 τοῖς ἀμφιάσμασιν, καὶ ὑποδήμασιν, καὶ

cupidinem. At a nobis illa absit, & plus
 aequo habere nunquam ego concupiscam,
 minus contra me habere possim tolerare!

16. Habes rationem nostram, multum
 sane diversam a vulgi voluntatibus: nec
 mirum, si habitu ab illis differimus, qui
 tam diverso sumus instituto. Te porro mi-
 ror, quomodo tandem citharoedi quendam
 vestitum putes & habitum esse, & tibicinis
 habitum, & longam vestem Tragoedi: vi-
 ri autem boni habitum & vestem non jam
 putes, sed eundem illum habere arbitreris
 oportere, quem vulgus, idque cum vulgus
 malum sit? Si quidem unus & suus habitus
 bonis convenit, quis magis deceat, quam
 ille, qui minime omnium delectet luxurio-
 sos homines, quemque habere hi maxime
 detestentur?

17. Jam vero is est meus habitus, quod
 squalidus sum, quod hirsutus, quod detri-
 tam gesto penulam, quod comatus, quod
 sine calceis. Vester autem ille cinaedico si-
 milis est, quem discernere nemo possit,
 nec colore vestimentorum, neque mollitie,
 neque tunicarum multitudine, neque ami-
 culis, neque calceis, neque capillorum pa-
 ratu.

a Mάλλοι] Nihil variant Edd. b Ἀπύξαντ'] Lacuna hic in Fl.

96. Ἀναιδέσας] Vox haec, si recte habet, sensu
 plane novo sumitur. Non enim inveteratum, ut
 affolet, sed quod pudorem incutere valet. hic necessa-
 rio significat, sed sanum esse locum, dubito. M. du S.
 Ibid. Ὅστις ἀναιδέσας μάλλοι] Nescio quid sibi ve-
 lit ἀναιδέσας, quod imprudentissimum notat; neque
 quid interpres, qui pudendum vertit. Puto corruptum
 esse inter distantem & excipientem vocabulum, le-
 gendumque ἀναιδέσας superlativo quasi gradus quarti
 ex ἀνιδέσας. Atque sic interpretatus sum interea. Nisi
 tamen potius audienda vetera Lexica, in quibus ἀνα-
 ιδέσας est ἀκούειν, ἄτιμω, quae si sequamur, ὀνήμα
 ἀναιδέσας τοῖς ἀκολάστοις fuerit habitus, cujus minime
 participes esse velint homines luxuriosi. J. M. G.

Ibid. Ἀναιδέσας] Forte ἀναιδέσας vel ἀναιδέσας.

J. F. Weisb.

2. Κομᾶν] Dixi jam supra ad cap. 1. & ad Περ. c.

19.

9. Τί δ' ἄν δέη τις ἀνδρὶ τῶν αὐτῶν τοῖς κιναιδοῖς ὁδῶν
 ἔχειν] Imperite versum: & quidem quid facies,

cum vir eundem cum cinaedis odorem habeat? Debit:
 Quid daret quis pro viro, (quanti aestimaret virum)
 qui eundem cum cinaedis oleat odorem? Vide quae dixi
 in Ellipsi praepos. ἀντι.

L. BOS.

Τί δ' ἄν δέη] Vid. Lamb. Bos de Ellipsi praep. ἀντι.

M. du S.

29. Ὑμῶν δὲ] Al. ἡμῶν δὲ. F. G. Sed vulgatum prae-
 stat, quod J. P. S. &c. exhibent.

J. F. R.

30. Καὶ πῶς δὲ ἡμῶν κατὰ τὸν νόμον, καὶ ἡμῶν τὰ ἡμέ-
 τερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, καὶ ἡμῶν βέλυσσόμενοι πολλὰς
 περὶ ὧν πράξεις, αὐτοὶ ἀσκητικοὶ οἷσι περὶ τῶν ἰδίων, &c.]
 Non semel haec verba inspexi, & congruentem rei,
 qua de agitur, sensum in iis perspicere conatus sum.
 Sed frustra. Interpres vertit, Atque haec ita cum sint,
 jam nos in vitam vestram traducere aequum censetis,
 nostramque corrumpere, quum saepe male consultis sint,
 quae facitis, ipsisque vestris in negotiis minime circum-
 spectis suis. Satis patet, Interpretem non secutam esse
 vulgatam lectionem; idque me de alia lectione, alibi
 forte existente, cogitare fecit. Et, ecce, sic dede-
 runt

ratu, nec odore. Etenim idem quoque jam oletis quod isti, vos, qui beatissimi estis, maxime. Quanti vero quis emat virum idem, quod Cinaedi, olentem? Itaque labores non magis quam isti sustinetis, voluptatibus vero servitis non minus: & iisdem rebus alimini, & somnum similiter capitis, & inceditis; quin incedere non vultis, sed onerum instar gestamini ab hominibus partim, partim a jumentis. At me pedes ferunt, quocumque opus est. Idem ego & frigus ferre possum, & sustinere aestum, & Deorum his operibus non offendi, quia aerumnosus sum: vos vero vestram propter felicitatem nulla re earum quae fiunt contenti estis, & reprehenditis omnia, & praesentia ferre recusatis, absentia autem concupiscitis; hieme optatis aestatem, aestate hiemem; in aestu frigus, in frigore aestum, aegrorum instar naufragandi, & vestra de sorte queruli: causa vero istis morbus, vobis vestri mores.

18. Ac deinde nos retractare & corrigere nostram rationem postulatis, ut qui male

κατασκευῇ τριχῶν, οὐκ ὁδμῇ. καὶ ᾧ ἀπο-
ζετε ἤδη ὡραπλήσιον ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμο-
νέστεροι ἔσονται μάλιστα. καὶ τοὶ τί ἂν δῶν τις
ἰσάνδρως ἢ αὐτῶν τοῖς κιναιδοῖς ὁδμὴν ἔχον-
τες; τοιγαρὲν τὰς μὲν πόνας εὐδὲν ἐκείνων
μᾶλλον ἀνέχεσθαι, τὰς δὲ ἡδονὰς εὐδὲν ἐκεί-
νων ἥπλον. καὶ τρέφεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοι-
μᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδίζετε· μᾶλλον δὲ
ἰσβαδίζεν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ
τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ
ὑπὸ κτηνῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες φέρουσιν ὅποι-
περ ἂν δεῶμαι. καὶ γὰρ μὴ ἱκανὸς καὶ ῥίγυς
ἀνέχεσθαι, καὶ θάλατταν φέρειν, καὶ τοῖς ἴ-
σοδεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἀθλίως εἰ-
μι· ὑμεῖς δὲ ἄλφ' ἢ εὐδαιμονίαν εὐδὲν ἴ-
γιγομῶν δέξασθε, καὶ πάντα μέμφε-
σθε, καὶ τὰ μὲν παρόντα φέρειν οὐκ ἐθέλε-
τε, ἢ δὲ ἀπόντων ἐφίεσθε· χειμῶν
μὲν εὐχόμενοι θέρει, θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ
καύματι μὴ ῥίγῃ, ῥίγυς δὲ καύμα,
καθάπερ οἱ νοσούντες δυσάρεστοι, καὶ μεμφί-
μοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὴ ἡ νόσος,
ἡμῖν δὲ ὁ τρόπος.

Καπεῖτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανα-
ορθῶν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ὅστις τιμῶμεν,
κα-

c. Ἐφίεσθε] Ἀφίεσθε f. male: Prius cett: d. Ὑμῶν δὲ] Ἡμῶν Ht. & a. male. e. Ἐπανορθῶν] Bene Fl. P. S. Amß.
Ἀπανορθῶν f. Vz. Fr. H. B. male. f. Ἐπιτιμῶμεν] Ἐπιτιμῶμεν L. vel Exc. Ἀλλήλοις & ἐπιτιμ. abest a Fl.

runt Florentini, Καπεῖτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι ἐπανορθῶν τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦσι κακῶς βυλινομένοις πολλάκις περὶ ὧν πρῶτον αὐτοὶ ἡσυχάζοντες περὶ ἑαυτῶν. Unde tanta scripturae diversitas nata sit, non divino. Alium haud dubie Aldus (quem secuti sunt editores reliqui) quam Florentini, expressit codicem. Sed nec Florentina scriptura virii experts, quantum ego video: legendum nimirum βυλινομένοις. Id vult Cynicus, *Vosne, qui luxu estis perditī, multisque morbi ac infirmitatis generibus saepe affecti, aequum censetis, nos Cynicos componere nos ad vestram vivendi rationem; vos, inquam, qui saepe de iis, quae nos agimus, secus cogitatis, rerum vestrarum conditionem ipsi non habentes perscrutam & exploratam?* Nam & per interrogatio-nem haec prolata esse, nullus dubito.

21. Τα ἡμέτερα ἀξιοῦσι κακῶς βυλινομένοις πολλάκις περὶ ὧν πρῶτον αὐτοὶ ἡσυχάζοντες περὶ ἑαυτῶν. Sic Fl. nisi quod L. & fensii conjecturam βυλινομένοις pro βυλινομένων scribere jubentium secutus sum. Grammaticus enim aliquis margi-

ni Cod. L. adscriptit ἴσως; βυλινομένοις. Reliqui Libri omnes haec verba sic exhibent. τα ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βυλινομένοις πολλάκις περὶ ὧν πρῶτον αὐτοὶ ἡσυχάζοντες περὶ ἑαυτῶν.

M. du S.

Τα ἡμέτερα — βυλινομένοις] Florentinam lectionem interpretatus sum, quae sola sententiam convenientem huic loco efficiat: in qua etiam participium βυλινομένων servandum est, quod ad ἡμῶν refertur in τα ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his qui sua acta retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. 4, 2, 19. Μετατίθεσθαι τα ἡμέτερα ὑπὲρ ἑαυτῶν, & 4, 4, 14. Νόμος, ὅστις πολλάκις αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἀποδοκιμασάμενοι μετατίθενται. Plutarchus de discr. Amic. p. 58. C. Καὶ λίγη κατάρ-
χοις ἐν σωθῶντι ἐ σωθῶντι, ἵνα ἀσφαλεστερὰς ἡς κρίνεται, καὶ μετατιθεμένης ῥᾶς πρὸς τιμωρίαν. Lucian. Jon. Conf. c. 10. εἰ μὴ μὴ μὴ μὴ σοι ἐκίμων, καὶ μετα-
τίθεται αὐτῷ τα ἡμέτερα. (conf. Galat. I. 6.) f. M. G.

κακῶς ^a βουλευομένοις πολλάκις ^b ἐπὶ ὧν
 πράττεισι, αὐτοὶ ἀσχετοὶ ὄντες ^c ἐπὶ τῶν
 ἰδίων, καὶ μὴδὲν αὐτῶν κρίσι καὶ λογισμοῦ
 ποιῶντες, ἀλλ' ἔθελον, καὶ ἐπιθυμία. τοιαυ-
 τὰ ἔβλεπον ὑμεῖς ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ὑπερ-
 φερομένην. ἐκεῖνοι τε γὰρ, ὅπως αὐτοὶ τὸ βου-
 λόμενα, ἐκεῖ φέρονται, καὶ ὑμεῖς, ὅπως αὐτοὶ ἐπι-
 θυμίαται. πάσχετε δὲ ὡς πλησίον τι, ὅ-
 φασι παθεῖν. τίνα ἐφ' ἵππων ἀναβάστα-
 ματόμενοι ἀρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφεραν ἄρα
 ὁ ἵππος. ὅδ' οὐκ ἔτι καλεῖσθαι, τῷ ἵπ-
 πῳ θέοντι ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαντήσας
 ἠρώτησεν αὐτὸν, ποῖαι ἄπεισιν; ὁ δὲ εἶ-
 πεν, ὅπως αὐτὸς δοκεῖ, δεικνύς τ' ἵππον.
 καὶ ὑμᾶς ἂν τις ἐρωτᾷ ποῖ φέρεσθε; τὰ λη-
 θῇ ἐθέλοισι λέγειν, ἐρεῖτε ἁπλῶς μὲν,
 ὅπως περ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ. καὶ μέ-
 ρει δὲ, ὅπως περ ἂν τῇ ἡδονῇ. ποτὲ δὲ,
 ὅπως τῇ δόξῃ. ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκέρ-
 δείᾳ. ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος,
 ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν
 φαίτε. καὶ γὰρ ἐφ' ἐνός, ἀλλ' ὅτι πολ-
 λῶν ὑμεῖς γε ἵππων βεβηκότες, ἀλλοί-
 ᾳ ἄλλων, καὶ μαυομένων πάντων, φέρεσθε.
 τοιαυτὰν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάραθρα, καὶ
 κρημνές. ἴστε δ' ἐδάμῳσιν ὡς εἶναι, ὅτι
 πεσεῖσθαι μέλλετε.

Ὁ δὲ τρίβων ἔτι, καὶ κατεγέλαιε, καὶ
 ἡ κόμη, καὶ τὸ χῆμα τῷ μόνον, τηλικαύτως
 ἔχει δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ'
 ἡσυχίας, καὶ πράττειν ὅ, τι βούλομαι, καὶ
 συνόντι οἷς βούλομαι. καὶ γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώ-
 πων, καὶ ἀπαιδευτῶν, ἐδεῖς ἂν ἐθέλοι μοι
 προσίεναι ἀφ' ἑαυτῶν τὸ χῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ
 καὶ πάντες ὁρῶντες ἐκτρέπονται. προσίασι δὲ

saepius de actionibus nostris consulamus:
 cum ipsi vestris in rebus inconsiderati si-
 tis, neque quidquam illarum iudicio & ra-
 tione administretis, sed consuetudine omnia
 & cupiditate. Itaque nihil diversi estis ab
 his, qui a torrente auferuntur. Nam cum
 illi, quocumque fluctus ierit, eo ferantur,
 tum vos, quo cupiditates. Idem autem
 vobis accidit, quod evenisse ajunt cuidam,
 cum equum conscendisset furiosum: nem-
 pe raptum aufererat equus. Ille, qui non
 jam descendere ab equo currente posset, in-
 terrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat,
 Quorsum abires? respondit, Quorsum huic,
 equum monstrabat, visum fuerit. Sic vos
 interroganti, Quorsum feramini? si quidem
 verum respondere velitis, dicatis simpliciter
 quidem, Quorsumcumque lubebit cupidita-
 tibus: per partes autem, Quocumque lubue-
 rit voluptati; interdum, Quo gloriae studio;
 interdum, Quo lucri cupiditati. Interdum
 vero iracundia, interdum metus, interdum
 aliud quiddam ex eo genere auferre vos vi-
 detur. Non enim uno vos, verum pluri-
 bus conscensis equis, alias aliis, furentibus
 quidem universis, abripimini. Igitur in
 barathra vos & praecipitia auferunt: adeo
 ante factum, quid sitis facturi, nequaquam
 scitis.

19. At istaec detrita, quam ridetis, pe-
 nula, & coma, & habitus ille meus, eam
 vim habet, ut quiete vivendi copiam mihi
 praestet, & faciendi quod volo, & cum
 his versandi quibuscum volo. Inscitorum
 enim hominum indoctorumque nemo quis-
 quam accedere ad me ob istum habitum
 voluerit: molles autem vel e longinquo
 devitant: accedunt commodissimi homi-
 nes,

^a Βουλευομένοις] Βουλευόμενοι, ἴσως L. Ἀεὶ οὕτως κακῶς βουλευομένοις πολλάκις παρ' ὧν πράττειν Fl. In vulgato
 conspirant cett. ^b Ὁ δὲ] Ὁ δὲ male f. & Va. ^c Φαίεται] Δύσκειται G. ^d Ἄλλων] Ἄλλως Fl. ^e Περὶ αὐτῶν Fl. Πάσχει marg. Δι.

32. Βουλευομένοις] Ἄν βουλευόμενοι; F.G.
 52. Ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίεται] In-
 terdum aliud quiddam hujusmodi vos auferre videatur.
 Mf. non male ἐκφέρειν δύσκειται. vos auferre potest. Sed

illud etiam tolerari potest.

f.g.g.

53. Πολλῶν ὑμῶν γι] Cum P. haberet πολλῶν γι
 ὑμῶν γι, adii ceteras, & geminatum γι in omnibus
 inveni, excepta Bz. quae prius γι recte omisit; hanc
 cr-

nes, & acquissimi, & virtutis cupidi. Hi maxime ad me accedunt, cum his enim versari maxime ego gaudeo. Januas vero illorum qui homines vocantur non colo equidem. Aureas coronas, & purpuram fumum arbitror, hominesque derideo.

20. Ut autem de habitu discas, quam illum non viros modo bonos, sed ipsos etiam Deos decentem, tu deinde derideas, simulacra Deorum adspice, utris similia videantur, vobisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed barbarorum etiam templa circumiens inspice, utrum capillati sint Dii & barbati velut ego, an sicut vos tonsi fingantur pinganturque. Verum etiam sine tunicis plerosque, uti me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tanquam contemptibili, dicere audeas, quum ipsos illum Deos decere, appareat?

οἱ κομψότατοι, καὶ ἐπικεικέντατοι, καὶ ζήτησις ἐπιθυμῶντες. ἔτοι μάλιστα μοι προσίασι. τοῖς γὰρ ταῦτοις ἐγὼ χαίρω συνόν. Δύρας οὐδὲ τῶν καλυμμένων ἀνθρώπων ἔστι θεραπεία, τὰς δὲ χρυσᾶς στεφάνους, καὶ τὴν πορφύραν, τύφον νομίζω, καὶ τὴν ἀνθρώπων καλὰ γελῶ.

Ἰνα δὲ μάθῃς περὶ τῶν ὀνείρων, ὡς ἔχουσιν ἀνδράσι μόνοι ἀγαθοὶς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέπονται, ἐπεὶ καὶ καλαγελάς αὐτῶν, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερά σοι δοκῶσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ μόνοι γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τὰς ναὺς ἐπισκόπησιν ὀνείρων, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κομῶσι, καὶ γεννῶσιν, ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρμηδύσιν πλάτθουσιν, καὶ γράφουσιν; καὶ μύητοι καὶ ἀχίτανες ὅφει τὰς πολλὰς, ὥσπερ ἐμέ. τί γὰρ ἐν ἐτὶ τολμῶς περὶ τούτου τῶν ὀνείρων λέγειν ὡς φαύλῃ, ὅποτε καὶ θεοῖς φαίνεται πρέπον;

f Oū] Omisit V2. g Ἐπισκοπῆ] Ἐπισκοπῆ male H2. h Αὐτῶν] Nihil mutare Fl. addit Solan.

ergo expressi.

69. Θύρας δὲ καλυμμένων ἀνθρώπων] Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in V2. abest & nihil juvat.

J.F.R.

M. du S.

70. Ἀνθρώπων] Vel εὐδαμνίων omiffum videtur, ut bene admonuit Cl. J. J. Weß. vel id pro ἀνθρώπων substituendum est.

J.F.R.

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ, Η
ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.PSEUDOSOPHISTA, SEU
SOLOECISTA.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ.

LUCIANI ET SOLOECISTAE.

Α Τ Κ.

L Y C.

ΑΡΆγε ὁ γινῶναι τὸ σολοικίζοντα δεινός,
ἔτι καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζῃ
δυνατός; ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲ δοκεῖ. ΛΥΚ.
Ὅδὲ γε μὴ φυλάξασθαι, ἐδὲ γινῶναι τὸ

NUMquid, si quisprehendere per-
verse jungentem voces possit, idem
etiam sibi cavere, ne male jungat, potest?
SOL. Mihi quidem videtur. LYC. Et
qui cavere nequeat, ille nequeprehende-
re

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ] Sic Fl. f. Ald. B1. H. P. &c. Ψευδοσολοικιστῆς Th Mag. male in v. τοῦτο. Sed recte
Ψευδοσοφιστῆς idem v. δ. ΛΥΚ. ΚΑΙ ΣΟΛ.] Ita B1. P. Reliquae omittunt in fronte. In ipso vero Dial. modo
ΣΟΛ. modo ΣΟ. & ΛΥΚ. addunt. At Fl. modo ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ integre, modo Σ. & Α. tantum.

1. Ἀράγε] * Βυζάντιος ἀπαῖα εἶδεναι τὰ σόλοικα. ὁ
ἐν Λυκίᾳ βυζάντιος + — εἰσάγει σολοικίζοντα, καὶ
ἀπὸ τοῦτο ψευδοσοφιστῆν αὐτὸν ἀποκαλεῖ. ἐπισημῶς ὁ Λυ-

κιανὸς σολοικίζον, ὅα δὲ τὸ σοφιστῆν μὴ δυνατὸν εἰλέ-
γει τὸ σολοικίζοντα. V.

* Βυζάντιος] Lacuna hic est in V. Deest nempe ἰλέχων,
aut simile quid. Ad du S.

+ Hoc fuit initium MS. in 4. in quo videtur linea aut ali-
quid amplius deesse. J. Cler.

ΨΕΥΔ. Η ΣΟΛ.] Negarunt multi hunc Dialogum
esse Luciani, quoniam, inquit, nihil habeat salis:
sed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialo-
gum explorasse. Est enim mire fabricatus propter va-
rias texturæ significationes. De quibus copiose Am-
monius qui Dialogi hujus sufficiens Interpres esse po-
terit. Dialogi sequentes nullo modo Luciani thymum
Atticum redoient, atque ipse Lucianus hoc testatum
voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit ὡς
δὲ ἀγλῶσαι μὲν τὸ ἀλόγοι.

ΨΕΥΔΟΣΟΦ.] Luciani non videtur. F. G. In eadem
sententia est & Cl. La Croze, vid. ejus not. ad c.
7. v. ἀλόγη. Ego sane non ausim affirmare Luciani
esse. Nimis enim, nimis frequenter iisdem alibi
utitur, quae hic Soloecismi damnantur. Immo di-
midia saltem pars eorum falso Soloecismi accusantur,
quippe quae & alii probati Auctores, Atticis non
rudes adhibuere quod recte etiam sensit Cl. Duker.
quem adlego ad c. 7. v. τοῦτο, quodque pluribus post
Cl. Graevium ostenderem; nisi notarum jam esset tan-
tum, ut copioso esse non liceat. Si tamen Lucianus
auctor est, joculari hic maximam partem credendus
erit, ut qui alibi non sollicitè ὑπερατμίζων, necesse
duxerit. J. F. R.

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ] Hic Dialogus inter eos est, quos
nulla lingua alia expresserit, cum lepos omnis sit in
quadam verborum imparitate, perturbatione & mis-
cela, quam, sententia verborum salva, raro licet
transfere in sermonem alium. Quo itaque magis stu-

deas exprimere omnia, tanto magis insulsus fatuus-
que his, qui comparare Graeca non possunt, evadas
necesse est. Haec itaque, quam non sine molestia &
pudore quodam damus, interpretatio non potest ju-
vare nisi eos, qui de singulorum verborum sensu ce-
lerius quam ex Lexico edoceri cupiunt, & per haec
ad indagandos Soloecismos deduci. Ne quis Graece
qui plane nesciat, legere interpretationem velit, de-
precor, cum metus sit ne Lucianum & interpretem
illum plane innoxium, hunc sola commodandi qui-
busdam voluntate peccantem, ineptiarum difficilium
condemnet. Expressi autem in illis, quae stribligi-
nem habent locutionibus, naturalem singulorum ver-
borum significationem, sive eam contextus admittat,
quo facto Soloecismus non apparet Latine tantum
scientibus, sive minus, ubi deinde laborat sententia,
quam utcumque positis in Parenthesi verbis explicare
studui. J. M. G.

1. Σολοικίζοντα] Σολοικισμός ab antiquis Latinis vo-
cabatur stribligo. A. Gell. XX. 5. vocem improbat I. 7.
tamen usurpat; Plutarchus saepius. Deducitur autem
a Σόλοις, qui cum Attici essent; & habitarent Solis
Ciliciae urbe, τῇ ἐν γῇ παρακίσηται Ἀττικῇ γλῶττι καὶ
τῇ ἑλληνικῇ ὡς καὶ ἐν Σόλοις οἰκισμένοι. Ut Eustathius
loquitur in Dionys. de situ orbis. E. L.

12. Ἀπὲρ δὲ σολοικιστῶν] Hoc est, modo solocissabo. Quae
locutio jam solocismo foedatur. Ἀπὲρ enim non cum
futuro jungebant Attici, sed aut cum praesenti, aut
praeterito. Ἀπὲρ ἔγω, inquit Thomas Magister, ὡς ἐν
πρῶ

re sic habentem? (*loquentem*) SOL. Vera dicis. LYC. Tu vero ipse stribligine te labi negas, aut quid de te dicimus? SOL. Nempe indoctus valde fuerim, si a stribligine hoc ætatis cavere nequeam. LYC. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem possis, & negantem convincere? SOL. Omnino equidem. LYC. Age ergo me deprehendito stribligine utentem. Modo autem utar. SOL. Dic ergo. LYC. Quin jam terribile illud opus, te non observante, peregi. SOL. Ludis tu homo. LYC. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem soloecismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rursus vero confi-

ζήτως ἔχοντα; ΣΟΛ. Ἀληθῇ λέγεις. ΛΥΚ.
 Σὺ δὲ αὐτὰς Φῆς ἢ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέ-
 γομεν περὶ σῶ; ΣΟΛ. Ἀπαίδευτο γὰρ
 αὐ εἶην, εἰ σολοικίζοιμι τηλικῶτα ὥν.
 ΛΥΚ. Οὐκᾶν καὶ ἕτερον φηράσαι δυνήσῃ τῷ-
 οτο δρᾶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸ ζηνέμενον; ΣΟΛ.
 Παντάπασι γε. ΛΥΚ. Ἰθὶ νῦν, ἐμὲ λά-
 βῆ σολοικίζοντα, ἄρτι δὲ σολοικιῶ.
 ΣΟΛ. Οὐκᾶν εἶπέ. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐγὼ γε
 ἤδη τὸ δεῦνόν εἰργασμαι, σὺ δὲ ἐκ ἐπέγνως.
 ΣΟΛ. Παίξεις ἢ ἔχων. ΛΥΚ. Μὰ τὴν
 θεῶν. ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαθόν σε ὥς ἐκ
 ἐπιτάμνων. αὐθις δὲ σκόπει, ἢ γὰρ σέ

α 'Εχον] Nihil variare Edd. addit *Solan.* β 'Επισάμμος] Bene *Fl. B2. P.* 'Επισάμμο male *J. H. B1. Ald. Fr. S.*

12. Ἄρτι δὲ σολοικιῶν] Τὸ ἄρτι μίλλονται ἢ συνάπτεται. ὅτι ἅμα λέγομεν ἄρτι σολοικιῶν. V.

πῆς ἀλλ' ἄρτι ἱρχομαι ἔ ἀφικόμην. Et Phrygichus in Ec-
logis dictionum Atticarum : ἄρτι ἤκα μνησέσθαι αὐτῆς
ἐπὶ μύλλαντο, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἐνέσθῃτο ἔ παρὰ χερσίν, ἄρ-
τι ἤκα, κῆ ἄρτι ἀφικόμην. Ubi male doctilimus inter-
pres Joannes Nunnescius. Ἄρτι ἤκα nuper veniam, cum
vertendum, nunc veniam. Et ἄρτι ἀφικόμην modo ve-
ni. Quibus significant ἄρτι particulam futuro junctam
non carere solocismo, ceterum praeterito & praeſen-
ti recte jungi. Fallitur interpres, qui vertit : *ἴα-
πριδὲν ἐνὶ σολοκίσσῃ γοῖσσι*. quippe qui putarit σολοι-
κῶ hic desiderantis vim habere, & esse praesentis
temporis, cum a themate σολοικίζω sit futurum Atti-
cicum. Secundam hujus futuri σολοικίης infra vide-
bis, dum in verbo διὰ θορας referemus Moischopuli
verba. Idem male creditit ἄρτι non posse jungi πᾶ-
ſenti, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is qui-
dem ἄρτι προοίημα scribit dicendum, non negat ta-
men τὸ ἄρτι etiam praesenti jungi. Alioqu岸 parum
Attice dixisset Plato in Critone ἄρτι δὲ ἔκειτο ἡ ψάλας
Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἔξ
ἡσυχίας significare, hoc est, modo, nuper, dicique
de praeterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille ἄρτι, inquit,
ὅ ἐστι πρὸ μικροῦ, κῆ νῦν δὲ ὅ ἐστι ταῦτόν. Quod igitur
hic praecipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νῦν
δὲ. Proinde αὐτίκα μάλᾳ σολοικίῳ dicendum. Sic &
modo futuro junctum invenies. Terent. Andria : *Mo-
do ibo, ut apparetur dicam, atque huc renuncio*. Utrius-
que exemplum habes apud Aristophanem. In avibus :
σὺν ἄρτι Σύν τῃ δικαίῃ ταῦτίς ἐγὼ κῆ τὸ νοῦν ἀσπερ
παίδων νῦν δὲ ἰδούμην. Idem in pace : Ἰδοὺ νῦν ἄκων οἶον
ἄρτι μ' ἦρτο. Enstathius ad Iliad. A. p. 75. male pu-
tat νῦν δὲ σολοικίῳ hic legi. Τὸ δὲ ἦδ, inquit, κατὰ
τοὺς παλαιούς τοῖς τρισὶ χρόνοις σωματικῶς, τῷ παρο-
ντί, ὡς ἱσταῦσα ἐν τῷ ἦδ γὰρ ποτε ἐγὼ κῆ τῷ δι-
ῶν δὲ γυναικὶ ἴδουτο. τῷ ἐνέσθῃτο, ὡς τὸ ἦδ γὰρ μοι ἐν-

Tom. III.

καὶ οὐτὸ ἐστὶ. καὶ τῷ μάλιστα, εἰ ἐδοκεῖ ὁ Λακωνικὸς εἰς
 τούτῳ ἀπαρίσκειν, ὡς τὸ ἦδη λόγιον ἔργα τὰύτ' ἴστανται. καὶ
 δὲ τινες τούτῳ ἄλλως γράφουσιν, ἢ δὲ λόγιον ἔργα ἔστιν ἀν-
 τὶ τῷ, ὅτε καὶ. Idem alio loco: Καὶ τούτῳ ὅρῳ, πῶς
 λοιπὸν διήσομεν τὴν Λακωνικὴν σχολαιομεν, τὴν λόγιον ἦδη
 σχολοῦμεν. qui locus etiam a *Suida* refertur, sed ab in-
 terprete Latino male ille *Suidae* locus verius est & in-
 tellectus. Recte *Matthaeus* IX, 18. Ἄρτι ἰταλῶντες,
 modo defuncta est, iam obiit. Sic III, 15. XXVI,
 53. *Joh.* IX, 19, 25. XIII, 38. XVI, 12. Ἄρτι apud
 Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, &
commodum, quæ & ipsa futurum respuunt. *Sueton.* Au-
 gust. cap. 94. *Juliam* primum *Marcello Octavia* sororis
sua filio *tantum quod* pueritiam egresso, deinde ut is obi-
 it *M. Agrippa* nuptum dedit. Idem 94. *Vestores* nau-
 asque de *navi Alexandrina*, *que tantum quod* appella-
 ras. In *Ner.* cap. 6. *Nero natus est Antii* &c. XVI 12.
Kalendas Januarias, tantum quod exoriente sole. *Vespas.*
 c. 4. *Cic.* XV. ad *Atticum* ep. 13. *Hæc cum scriberem,*
tantum quod existimabam ad te orationem esse perla-
 tam.

^u Ἀρτι δὲ σολοικιῶ] Leopard. 37.

Ἄρτι δὲ σολοικισμῷ] Vid. *Enstath.* p. 75. vel p. 100.
Ed. Rom. *M. V. La Croze.* l. c. ad *Ilad.* A. 260. ubi
docet ἄρτι tribus temporibus jungi, quamquam id im-
probare videatur *Lucianus*. At *Lucianus* non hic de
ἄρτι, sed de ἄρτι agit, adeoque lapsus memoria *En-*
stath. 7 F.R.

15. Παιζὺς ἕκω] Nihil varietatis desidero; est enim pleonasmus usitatus. Vid. *Bud.* Commentt. p. 211. Et supra ad *Asin.* c. 20. F. F. R.

16. 'Ως οὐκ ἐπιστάμενοι] Sic Fl. & B2. ut oportuit.
In reliquis ἐπιστάμενοι. M. du S.

17. *Ἐπισείδης* *Ἐπισείδης* legend. videtur. F.G.
Id jam correximus. F.F.B.

ignorare si quis peccet in dicendo. SOPH. Et quomodo quis percipiat, si nihil *εἰς* modi dictum sit. LYC. Dictum & scriblique peccatum quadruplici: tu vero non intellexisti. Magnum praemium (*caritatem*) ego confeceris, si intellexisses. SOPH. Non magnum illud quidem, sed *mihi* jam professo necessarium. LYC. Sed ne nunc quidem intellexisti. SOPH. Quando nunc? LYC. Cum praemium te dicebam confecisse. SOPH. Quid dicas nescio. LYC. Recte istuc dicis. Nescis enim. Et praecedere faltem ad anteriora: neque enim sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris. 3. SOPH. Sed volo ego. At tu nihil

ἡ ἀμαρτάνοις ἐν ταῖς λέξεσι. ΣΟΦ. Καὶ πῶς εἴ τις μάθει, μηδενὸς εἰρηιδύει. ΔΥΚ. Λέλειται, καὶ σφοδρόχισται ὁ τέτραπλος, οὐ δ' ὅσον ἔγνω. μέγα ἔν' ἄθλον κατέπραξας δὲ, εἴ ποτε ἔγνω. ΣΟΦ. Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογήσαί μοι. ΔΥΚ. Ἀλλ' ἐδὲ νῦν ἔγνω. ΣΟΦ. Πότε νῦν; ΔΥΚ. Ὅτε τὸ ἄθλον ἔφη σε κατὰ πρᾶξαι. ΣΟΦ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις. ΔΥΚ. Ὅρθως ἔφη. ἢ γὰρ οἶδα. καὶ παρόντι γὰρ ἐς τὸ ἔμπροσθεν ἢ γὰρ ἐθέλεις ἐπειλῆσαι. ΣΟΦ. Ἀλλ' ἐγὼ βέλομαι. οὐ δὲ ἐδὲν εἰ-

6 Τετραπλῆ] Ita J. H. P. B. &c. Τριπλῆ Fl. 6 Σωίσαν] Σωίσαν Fl.

34. Μέγα ἐν ἄθλῳ] Ἐπὶ τῷ ἀγῶνι ὃ λέγεται τὸ ἄθλον. V.

40. Καὶ πρῶτ' γὰρ ἐς τὸ ἔμπροσθεν] Κατὰ τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν προσέειπεν. ἢ γὰρ λέγεται τὸ πρῶτον ὅτι ἔμπροσθεν ἄλλα. κατὰ τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἰσχυρῶς φησὶ. V.

mina in Graecis servaram, qualia inveni in P. Nam in J. SO. tantum ubique. in aliis SOA. & interdum Σολοικιστὴς integre. Vid. Lectt. var. ad init. Sed operae sponte SOΦ. dedere, quod jam non doleo, quia & Gesa. sic voluit.

29. Ὅλον ἀργυρίων] Id est, omnes rubescens, cum ἀργυρίων nuper natos, sive recentes dicere debuerit. quemadmodum ea voce utitur in Alexandro, φῶν, inquit, ἄμφ' ἐπ' ἀργυρίων Ἀσκληπίον. Idem in Deorum dialogis: αὐτῶν τὴν ἐπὶ βροτῶν αὐτῶν ἀργυρίων. pro quo alibi νεότης, & ἀργυρίων dicit, de furto Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id aetatis esset, fertur etiam restudinem, id est chelyn, fabricatus in cunis, de qua Aratus:

Καὶ χέλυς ἐπ' ὀλέθῳ, τὴν δ' ἄρ' ἐπὶ ἐπὶ ἄλκῃ
Ἑρμῆος ἐτόκεν.

Ubi recte vertit Cicero:

Inde fides Iovis posita & connexa videtur.
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim
In cunis fabricatus.

Sic enim legendum. vulgo ἀπρόσδοκός τις ἐν τοῖς φησὶς fabricatus. Appianus in Libyca historia: διὰ λυγρὴν ἐς Σιαδίαν ἔχειν ἄμφ' αὐτῶν ἀργυρίων ἐπὶ λυγρῶν, ubi ἀργυρίων non potuisset dicere. J.G.G.

Ibid. Ἀργυρίων] Ἀδελφοί. qui nuper barbaram emiserunt. F.G.

30. Ἐγὼ δ' ἐπὶ] Ex B2. & A. est illud σὺ. in reliquis deest. M. & S.

34. Μέγα ἐν ἄθλῳ κατέπραξας δὲ] Hic μέγα ἄθλον dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lycianus, ἄθλον σὺν τῷ τῷ βασιλεὺς ἐπὶ τῷ. Idem in

Engistivis: Τριπλαιδίαν γὰρ ἄθλον οὐ τῶν αὐτῶν ἢ μικρῶν ἐκτελέσκει. Et in Deorum judicio: τὸ δὲ ἀγῶνι τὸ ἄθλον εἶναι ἀναγκαῖον τὸ μέγα. Ubi legendum: τὸ ἄθλον, ut praemium significet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἄθλα δύναντο ἀναιρέσει. Et in Saturnaliis: καὶ ἄθλα ἀναιρέσει τὸν ἀλόντα. Quod autem Lucianus ἄθλα ἀναιρέσει dixit, id Plato in secundo de legibus φησὶν νεότητι, accipere praemia. Ἄθλα, βραβεία, ἀριστεία, γέρας, ἐπὶ χεῖρα, ἐπὶ ἄθλα & νεότητι idem significant prope modum. Demosthenes in epistola ad Athenienses de Lycurgi liberis: καὶ μὴ γέρας ἐφύγει ἐπὶ χεῖρα τὸ ἄθλον ὑμῶν πεπονημένον ἔχει. Αἰτιολογίαι: ἄθλον, inquit, & ἄθλον ἀφ' ὧν. ἀριστείας μὲν τὸ ἀγῶνα φησὶ, ἐπὶ τῷ δὲ τὸ ἔκπληρον. Paria his scribunt Moschorulus & Theophrastus interpres ἀνώνυμος. ἄθλον, inquit Moschorulus, τὸ βραβείον, ἄθλον ὁ ἀγῶν. J.G.G.

41. Σωίσαν ἂν ἐπὶ θελήσειας] Intellexisses utique, siquidem voluisses. Sic interpretare. Ut σωίσαν dictum inusitate, pro quo Atticus dixisset σωήσας ἂν. Medius scilicet aoristus pro activo. Micellus tamen σωίσαν putavit esse futuri activi primam personam, & in ἐπὶ θελήσειας verbo optandi modo juncto soloecismum esse. forte non male. Nam ἐπὶ indicativo junctum omnino usitatus est. J.G.G.

Σωίσαν ἂν ἐπὶ θελήσειας] Micelli rationem interpretando secutus sum. Excipiat Lycinus Soloecisten, ut, quandoquidem male loquatur praecedentem, id est Soloecismos a se commissos non sentiat, ipse permutatis vicibus jam praecedere velit, hoc est vitiose aliquid dicere, a se, Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipso fallit per illud ἐπὶ θελήσειας, pro αὐτῷ θελήσει. Quin etiam σωίσαν ἂν soloecum propuntiat Scholiastes, qui ipse quoque de futuro intelligit. J.M.G.

εἶπας ὡν ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥηθὲν, μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολούθησον αὐτοῖς, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα. ΣΟ. Μὰ τὸς θεούς, οὐκ ἔγωγε. ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθέηκα θεῶν λαγὼ ταχέως, ἄρα

eorum dixisti, quae dicere soloeci homines solent. LYC. Nempe quod modo dictum est, minutum tibi malum videtur? Verumtamen sequere rursus, quia excurrentem non observasti. SOL. Per omnes Deos nihil equidem. LYC. Verum dimisi currere leporem celeriter. Num quid praeteriisti? sed

α κακὸν] Sic Fl. & P. Κακῶν reliqq.

49. Μεθέηκα θεῶν λαγῶ] Καὶ τοῦτο σόλοικοι γυναικὶ χρῆσθαι ἀπὲρ αἰτιατικῆς, ὁ λαγὼς, τὸ λαγῶν ἢ γυναικῆ, ἢ δὲ

αἰτιατικῆ τὸ λαγῶν μὲν τὸ * νῦ, ἀλλ' ἢ χωρὶς τῆ νῦ. V.

* Νῦ] Nōn prave editum ante, & erat νῦ, hic male in V. Sed mox v. tantum habet; etsi in Impr. νῦ utrobique editum sit. M. de S.

46. Κακῶν] Κακῶν. F. G. Bene; nam etsi κακῶν re-doleo Graecismum usitatissimum, facile alibi defendendum, hic tamen κακὸν praeferrem, eoque magis, quia auctoritas accedit.

48. Ἀλλὰ μὴν μεθέηκα θεῶν λαγῶ] De hoc accusativo *Athenaem* lib. IX. p. 400. Τροφὸν δὲ φασί, τὸ λαγῶν ἐπὶ αἰτιατικῆς ὡς Δακτύλιον Ἀριστοφάνης ἐξυτοίμης, καὶ μὲν τῷ ν. λέγει. Λύσας ἴσως ἀντὶ τὸ λαγῶν συναρπάζειν ἡμῶν καὶ ὡς Δαιταλῶσι. ἀπόλαυα τίθειν τὸ λαγῶν ἐρῶσιτομαι. Εὐροφῶν δὲ ἐν Κυρηναϊκῇ χωρὶς τῆ ν. λαγῶν ἐπεσπαρμένως, ἐπὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγῶς. Ὡς περ γὰρ ναὶ λεγόντων ἡμῶν ἐκείνοι φασὶ νῦν, καὶ λαὸν λέον, ἢ λαγῶν ὁνομαζόντων ἐκείνοι λαγῶν ἱεροῦσι. τῇ δὲ τὸ λαγῶν ἐνικ' αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἢ Ὡς Σοφοκλῆς ὡς Ἀμύκλα Σατυρικῇ πλεοναστικῇ ὁνομασίᾳ

Γῆραι, κορῶναι, γλαυκῆς, ἱκτοῖ, λαγῶι.

Τῇ δὲ λαγῶν ἢ λαγῶν τῷ α. Ὡς Πηλοπίδης προσαναγορεύουσαν, λαγῶν παρ' Εὐπολίδι ὡς Κόλαξιν, ἢ παρὰ μὲν Βατίδης καὶ λαγῶν, καὶ γυναικῆς ἀνέποδης. εἰς δὲ αἱ ἐ ταῦτ' ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν ἐπεσπαρμένως προφορεῖται. διὲ δὲ ἐξυτοίμην τὴν λέγειν. ἐπειδὴ τὰ εἰς ὁ λαγῶν τὸ ὁνομαζόντων ὁμοιότης ἐστὶ, καὶ μετὰ λαγῶν εἰς τὸ α. παρ' Ἀττικῶς, νῶς, κάλῳ, νῶς, κάλως. ἢ τῶς δὲ ἱχθυόσας τῷ ὁνομαζόντων καὶ Ἐπίχαρμῳ, καὶ Ἡρόδοτῳ, καὶ οὖτοις Εὐδαίτας πεισώσας, ἢ τὰ εἰς τὸ μὲν ἱκτοῖ λαγῶς.

Λαγῶν παραίτης πειθῆς τὸ θαλάσσιον.

Τὸ δὲ λαγῶς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγῶς. ὡς Σοφοκλῆς

Γῆραι, κορῶναι, γλαυκῆς, ἱκτοῖ, λαγῶι.

Τὸ μὲν τοι ἢ πτώκα λαγῶν, ἢ μὲν ἐστὶν ἱκτοῖς, πλειονότης τὸ α. εἰ δὲ Ἀττικόν τὸ ο. Τυρρῶν inquit: Aristophanes in *Danaidibus* τὸ λαγῶν accusandi casu acuto notavit accentum, addita littera. Sic pedicis solutum fortassis leporem nobiscum ille rapit. Idem in *Epulionibus*: perit, dum leporem vello, me quisquam adspiciet. Xenophon libro de venatione λαγῶν dixit absque v, accentu circumflexo. Nos enim λαγῶς nominandi casu dicimus, & ac-

cusandi casu λαγῶν, veluti ναὶ, λαὸν, quod Athenienses λαγῶν, ναὶ, λαὸν, cum α. Accusativo singulari λαγῶν respondet apud Sophoclem in *Amphilo Satyrice* nominativus pluralis λαγῶν. Graues, cornices, ποτῆα, μιλῶι, lepores. Accusativo vero singulari λαγῶν pluralis nominativus λαγῶν scriptus per α apud Eupolidem in *Assenatoribus*: ubi aderant rafa, lepores & femina inflexis pedibus incedentes. Quidam praeter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem quae vocabula in ὦ finiant, etiam si ab Atticis in α mutantur, retinent tamen eundem accentum, ut ναὸς, κάλως, νῶς, κάλως. Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus, & qui Eilotas composuit. Ionicum est λαγῶς. Ut λαγῶν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγῶν (b. e. leporem) marinum edit. λαγῶς quidem cum α Atticum est, quamvis & interdum Attici λαγῶς per ο dicunt, ut Sophocles: Graues, cornices, μιλῶι, λαγῶι. Quod vero dicunt πτώκα λαγῶν, id est, timidum leporem, si Ionicum est, redundat α. In Atticum, redundat ο. Ex quo loco discimus Atticos dixisse λαγῶν in quarto casu, non λαγῶ, ut hic Lucianus. qui & de Domo sua: ἀνέχων τὸ λαγῶν. Herodotus λαγῶν μηχανησάμεν. Ibid. διδόντα τὸ λαγῶν κύρη. Idem in *Polyhymnia*: ἔκπῳ γὰρ ἔτι καὶ τὸ λαγῶν. Herodotus in *Thalia* etiam λαγῶς dixit, & in *Melpomene* λαγῶν in accusativo. Quod autem Athenaeus recte observavit Xenophontem τὸ λαγῶν dixisse, docent loca subiecta ex venatione: ὅταν δὲ περὶ αὐτὸν ὦσι τὸ λαγῶν. Ibidem ἐστὶ δὲ ὁ αὐτὸς τῷ ὁρίσκειν τὸ λαγῶν ἄγιν τὸς κόνας. Et in primo institutionis Cyri: Πρὸς δὲ αὐτὸν λαγῶν. Et in secundo: Ἀπὸς δὲ ἐπιτάγῳ αὐτοῦ ὡς κατεῖδεν τὸ λαγῶν. Quae omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium, si Athenaeo credimus. Videtur etiam Lucianus in *Θεῶν πτωλοικίζων*. Libanius certe in *ἀντιφθέκῳ*, Ἀγαμέμνονα, inquit, ἔσθῃ ἄνω καὶ κατὰ. Et Gregorius Theologus in priore in Julianum invektiva, λαγῶν ἀγῶν θεῶν βοῶντες καὶ λαγῶν Χριστιανῶν. Caterum pro ἄρα παρῆται lege ex MS. Codice, cujus excerpta in meas manus pervenerunt postquam hae notae typis fuerunt descriptae: ἄρα παρῆται. Sane praeteriit.

Ἀλλὰ μὴν μεθέηκα θεῶν λαγῶ ταχέως] Eruditissimo ami-

sed nunc etiam videre licet leporem. Si vero minus, multiplicati lepores clam te in stribligine jacebunt. SOL. Non clam me. LYC. Quin jam factum est. SOL. Mira narras. LYC. Tu vero prae nimia eruditio-

παρήξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεστιν ἰδεῖν τὸ λαγὼ εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ λήθησι σε ἐν σολοικισμῷ πεισόντες. ΣΟ. Οὐ λήθησι. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαβόν γε. ΣΟ. Θαυμάστα λέγεις. ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῷ ἄγαν

b Παρήξεν] Adoptavi ex J. V2. & G. Παρήξαι cett.

amico meo J. Georg. Graevio, (qui hunc Luciani libellum, haud cuiquam, nisi Atticae dictionis & elegantiae gnarissimo, intellectu facilem, atque adeo imperitoribus ac praecipue tironibus obscurum, ea politarum animadversionum luce perfudit, ut eruditus orbis cum gaudeat, se multas Atticae locutionis Veneris beneficio Vir Cl. doceri, tum summo deliderio expectet similes, quorum salivam movit Vir Cl. ingenii ac eruditionis, foetus in alios Luciani libellos, pari ratione Oedipod indigentes, doleatque se prae densissimis iisque gravioribus Viri Cl. occupationibus, adhuc iisdem carere) videtur Lucianus etiam in θῦν pro θῦν, ὑποσοικίζων. Saepè tamen idem Noster hoc verbo tam simplici, quam compolito, ita utitur. Sic in Θῦν. Hist. c. 57. Καὶ τοὶ ποιητῆς ὦν (Ομηροῦ) ὁ ἔραβη τὸ Τάχαλον. Ibid. c. 45. Ἀμεινοῦ ἂν ἐφ' ἡπυ ὀχυρῶν τότε τῇ γιγῶμῃ τῇ ἱερῶν τῇ περὶ συμπαρεῖν. In Αποριῶν c. 41. Καὶ τῆ φωνῇ μὲν οὐ κύκλῳ τῇ κυφῶν ἐπὶ θῦν. In de Merced. Cond. c. 24. post med. Συμπερι- θῦν ἂν καὶ κάτω. Demosthenes I. contra Philipp. συμπαρεῖν ἂν καὶ κάτω. nisi quis malit (ita certe ego suspicor) & hic συμπαρεῖν legere. Supra quidem apud Lucianum τὸ, συμπαρεῖν habuimus; at illud notat (nec aliter ibi sumitur) pone sequi, comitari: apud Demosthenem vero, quemadmodum & in adducto ex Luciano de Merc. Cond. loco, requiritur sensus τῷ, una circumferri, circummagi, circumcurrere. Ita enim ad Athenienses suos Orator, Vos si Philippum audieritis agere in Chersoneso, illuc decernite auxilia; si in Pyliis, illuc; sicuti alibi, una cum eo circumferamini sursum, deorsum. Porro & ἀναθῦν habet Lucianus in Saturnalib. c. 7. Αἱ ἀνὰ ἀναθῦν ἰδοὶ ἂν. Ita & ἀναθῦν idem in Αποριῶν c. 53. post med. Τὰ τὸ ἀναθῦν, καὶ ἂν ἀναθῦν τὸ σῶμα. At ne quis ipsum θῦν, per contractionem etiam ab Atticis usurpatum, desideret; ipse Lucianus in Pseudomanti c. 14. pr. Εἴτ' ἰδοὶ δόμων ἐπὶ τὸ ἰσθμῶν νῦν. In Lexiphane c. 15. Σὺ μὲν ἂν βούλῃ, πλεῖν, καὶ νῦν, καὶ θῦν κατὰ τὴν κλῶν. In Icaromenippo c. 19. θῦν φωνῇ. In Bis Accusato c. 1. med. εἰς Κολοφῶνα θῦν. Sed & Aristophanes ita in Vespis pag. 458. edit. Genev.

Ἀλλὰ δομῶντες λαβόντες ὡς τέχιστα παιδίον
Θῦν, καὶ βούλῃ, καὶ Κλίον ταῦτ' ἀγγέλλετ.

In veteri proverbio apud Comici hujus Scholiasten in Εκκλησ. v. 109. Οὐκ ἀργύριον ἢ, πάντα θῦν καλῶν. Sic enim emendatus hoc proverbium legi jubet illic Bizetus. Non tamen haec a me prolata sunt exempla, ubi θῦν, ejusque compolita per contractionem

usurpantur; quasi contendere velim, tantum per contractionem ulurpata haec re; eriri; sed ut pateat, promiscuum haec verba apud Graecos, eosque Atticos, habere usum. Certe Xenophon in una eademque periodo duplicem hujus verbi usum ponit; Ἐνταῦθα κατέμεινεν, ait de Assyriorum rege I. Κυροπιδ. pag. m. 14. in fine, ὡς μὴ βοηθοῖεν οἱ φηροὶ τῷ Μηδῶν ἐπὶ τοὺς καλὰ δόοντας; τοὺς δὲ ἐπιτηδύς ἀφῆκε κατὰ φυλάς ἄλλους ἄλλοις καλῶν.

Ibid. Μεθῖκα] Dictionis hujus in eo pravitas sita est, quod cum μεθῖκα dixisset θῦν, addit, quod sensum perturbat, & alio pervertit; est enim μεθῖκα λαγὼ, non ut vulgo vertitur, leporem sibi, aut permissi, quod sane optime θῦν admittit; sed leporem e manibus elabit sibi, quod additamentum θῦν respuit. Ita autem rem habere in exemplorum magna copia, unico ero contentus. Soph. in Ajace (apud Constantinum) χειρὶ μὲν μεθῖκα τοὺς ἀλάστορας. Apud veterem poetam tamen scriptum est, εἰ μὲν τῷ σε μεθῖκα θῦν. Grot. p. 59. Flor.

51. Πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ] Hic λαγὼ dixisset Sophocles, ut vidimus supra. Licet Pausanias; λαγὼ δὲ ἔλαφοι, & οἱ λαγὼ ὡς λέλοι. & Xenophon etiam λαγὼ dixit in primo institutionis Cyri: Καὶ πρὸς οἷα χαρὴ φέγγει αἰρούται οἱ λαγὼ ἐν ταῖς ταῖς δυνάμει ἀναπείσονται ἢ καὶ τὸ σφόδρα φέγγει αὐτοὺς ἐαυτὸν ἱμῖν ἐπὶ ἰδῶν. Quae male sic vertunt: In quas venatoribus capiuntur. Hic casses visus difficiles retendisses, quo in vehementi cursu ipse seipsum incidens convinceret. Sed quis haec intelligit? Verte: Quaque ad loca lepores fugere insisterint, in eis latentia retia tendebas, ut rapido cursu ipse se in retia indueret. Dicimus enim φέγγει αἰρούμαι pro fugam adorno, meditor. J. G. G.

54. Σὺ δὲ ὑπὸ τῷ ἄγαν παιδείας διόφθορας] Corruptus est vel periissi. passivè. cum tamen hoc verbum proprie perdidisti significet. Sic tamen docuit Moschorinus: διόφθορος ἢ θῦν τὸ ἀναθῦν, ἢ τὸ ἀναθῦν. Αἰρισφῶντος οὐ Κίρως. διόφθορος τὸ ἴσως. Μιναρῶν. Ἀδελφοῖς. εἰ δὲ ἐπὶ τῇ πόλει διόφθορος. Ομηρῶν. Φέγγει ἢ διόφθορος, (id est, διόφθορος τὰς σκευὰς φέγγει) ὥν εἰ διόφθορος αἶμα ἢ αἶμα ἀπὸ τοῦ σολοικισμοῦ. Phrynicus: διόφθορος αἶμα τὸ ἀναθῦν τῶν ἰατρῶν ὅτι σολοικισμῶς. διὸ λέγει διόφθορος αἶμα. Τὸ δὲ διόφθορος, διόφθορος. Αἰσθησις ferme eadem omnia. Non satis igitur Attice Plutarchus in praeceptis Politicis: Ἀφίλων παλὺ τὸ διόφθορος αἶμα. Idem in praeceptis valetudinis: Τῶς μὴ καχεκτοῦσι μὴ διόφθορος φλέγμα & χολή τῶν. Idem in libello εἰς προσκυτῶν πολιτικῶν. διόφθορος τῶν ὑπὸ ἀργίας. Etiam in Phocione: Ἡ Κἀντὸν ἀργαίω τῶν ἐπὶ ἀργίας βίαις διόφθορος. Josephus V. Orig.

ἀγαν παιδείας διέφθορας, ὅτε μὴ αὐτὸς συνε corruptisti (*corruptus es*) ut neque in hoc tūto ὁ σαλακίζοντος καλαινῶσαι. ἢ γὰρ ipso (*verbo corruptisti*) male loquentes deprehendas.

ΣΟ. Ταῦτα μὲ οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ πολλὰς ἤδη σαλακίζοντος καλαινῶσαι. ΛΥΚ. Καὶ με τοῖνον εἶση τότε, ὅταν δὲ τι τῶν παιδίων γένη, τῶν τὰς τίθας θηλα-

4. SOL. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparitates multorum jam deprehendi. LYC. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant

(la-

α Σολακίζοντες] Σολακίζοντες. Fl. omisso καλαινῶσαι.

56. Οὐ γὰρ πρότερον] Ἐπειδὴ φησι ἡ πρότερον τῶν σαλακίζοντων ὡς τινος ἰσολογισμοῦ. ταῦτα χάρις οὐκ ἔστιν ἢ σαλακίζοντα. V.

61. Τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων] Ἡ τίς θηλάζει, ἢ δὲ ἀντιτρέφειν ἔφη, τὰ παιδία θηλάζει. V.

γάλα δίδουσι διέφθορος ἦδη. *Corruptum lac. Synesius:* Ἦν μὴ κλέων οἱ διέφθοροι τῶν δαΐων. nisi iudices qui corruptis sunt iudicis. Audiamus nunc *Thomam* λέγοντα, qui in diversa est sententia: *Διέφθορον*, inquit, αὐτὸ τῷ διέφθορον. Λακωνικὸς δὲ τῷ Ἡρακλῆος ἢ Ἀσκληπιοῦ ἀφελόν. Ἰσ' ἀμφὶ διέφθορος τὸ σῶμα. ἀπαξ δὲ αὐτὸ τῷ ἴδιον. *Σοφοκλῆς* δὲ Ἡλέκτρῃ τὰς ὕσας τί μου καὶ τὰς ἀπύστας ἰλασθῆναι. ἔστι δὲ ὁ παρακαλεῖσθαι ἢ ὁ χρεῖσθαι. *Ἀριστοφῆς* ἐν *Παρεμῇ*· Ἡ πῶς τοὺς Ἀθηναίους τῷ διέφθορον. *Josephus*. ἢ δὲ αὐτοὶ ἢ διέφθορον τοὺς ὀφθαλμοὺς συνωμοσάμενοι. id est, captus oculis. *Cleomedes* lib. 2. *Κυκλῆος* *Θωρίας* τὰ κατὰ τὴν ἰμνωσίαν αὐτῶν διέφθορα passive. Utraque significatione utitur *Philostatus*. In *Critia*: Ἰσὶ *Θερσίπαιδος* καὶ τῆς *Ἰνέως* ὀφθαλμοὺς διέφθορον αὐτῶν. id est, corruptum esse. Idem in *Scorpiario*: ἐκείνου τοῦτον λόγος βλάπτει ὡς διέφθορον αὐτῶν τὸ νῆος. *Justus Rhetorum* *imagines lapideas* peti, proprietas quod sibi filium perdidissent. Idem in *Polemonio*: *Φαρμάκῳ* δὲ ἐπιφύοιτα διέφθορον ἦδη αὐτῶν τῶν ἄνδρων. Et in eodem: *Ὀνόμας* δὲ τῶν *Μουσαίου* *Ὀνόμας*, διέφθορος ἰσὶ τῶν καλῶν. *Lucianus* in *Nigrino*: ἀκούει διέφθορον αὐτῶν αὐτῶν. quod active & passive potest accipi *audient corruptas sententias, aut corruptantes*. F.G.G.

56. Οὐ γὰρ πρότερον αὐτῶν τὸ τίνα] Eundem habet intellectum quem his verbis expressit *Ammonius*: διέφθορον μὲ γὰρ ἴσθαι, διέφθορον δὲ τὸ ἴσθαι, ut τὸ τίνα & τὸ ἴσθαι idem significet. Nimirum διέφθορον cum activum proprie sit, exigere post se accusativum. Interpretes τὸ τίνα putat referendum ad *λογόν*. F.G.G.

Οὐ γὰρ πρότερον αὐτῶν τὸ τίνα] Haec verba non interpretatus sum, quod & scholio irrepsisse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo inest stribligo, nempe in hoc, quod διέφθορον intransitive positum sit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum. Parum obtemperatum hic esse *Grammaticis*, *Grammatica* annotatio, & quae ad *Phrygiacum* adferuntur, istis ostendant. F.M.G.

60. Ὅταν τι τῶν παιδίων γένη, τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων] Haec est, *nutrices lactantis* ut solacismo solacisimum explicemus. Audiamus nunc *Thomam* & *Μετριοφάνην*, quorum haec sunt verba: *Θηλάζει* τὸ θῆλα μισθωτικῶς ἢ ἴσθαι, καὶ *θηλάζει* τὸ ταχίστα ἀνακατα-

ται. *Lactat mulier quos peperit, & lactans nati abstulisse*. Attice igitur *Ἀλιππὸς* XIII, 1. Ἐδῶκα τῷ βρέφει ἰθὺλασεν αὐτό. *Delectata infans ubera ei praebeuit*. Et *Philostatus* *Sophista* in imaginibus, λέγεται ἢ πρὶν τῷ θῆλαθ θηλάζειν τὰ αὐτῶν ἢ ἴσθαι. Et *Lyfias*: Ἐπειδὴ παιδίων ἔγνωτε ἡμῶν, ἡ μήτηρ αὐτῶν ἰθὺλαζειν. Recte habet & illud in *hymnis Davidis*: οὐαὶ ταῖς ἡ γαστρί ἰχθυόσιν, καὶ ταῖς θηλαζούσιν. Cum illo *Μουσαίου* αἱ γαστρί καὶ καλῶν αἱ οὐαὶ ἔγνωσαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐαὶ ἰθὺλασαν. Contra illud *Luciani* *praeceptum* vero facit: *Μακρὴ καὶ κοιλία ἢ βαρύνεται* καὶ ἢ μαστοὶ ἢ ἰθὺλασαν. Dic igitur τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων, non autem τὰς τίθας, auctoritatem secutus *Luciani* in *Antiocho*: Τὸ δὲ ἴσθαι, inquit, οὐ τῶν ἰσθαι θηλάζειν αἱ τῶν καλῶν τρέφειν. De *Hippocentauro* agens pullorum instar fugiente. Male *Plutarchus* in *Romulo* matrem aut nutricem θηλαζόμενον vocat, & pueri θηλάζοντες ἄρθσαν τὸ θῆλα. *Galenus* *hygieini* primo: Ἀφροδισίου τὴν *πατρικῶν ἀπὸ τοῦ καλῶν τὰς θηλαζούσας παιδία γαστρίσιν*. Idem eodem in loco: ἔγνω συμβαλύνειν αἱ καὶ καλῶν ἢ θηλάζοντα τὰ παιδία. *Suidas* de hac voce paulo aliter: *Θηλάζειν* ἐπιγαστρίσιν ἢ καὶ ἀντιλαμβανόμενα τῷ ῥήματος ἰσὶ τῶν παιδίων τῶν θηλαζόντων. *Λυσίας* δὲ *παιδικῶν* ἰσὶ *γυναικῶν* παρεχόμενος γάλα. Attice igitur *Lyfias* in supra posito exemplo. Interpretes hic a vero longissime aberravit.

63. Οὐδὲ ἀνθρώπων παιδία σαλακισμῶν παύειν] Carpit hic eos *Lucianus*, qui verbo ἀνθρώπων utuntur pro ἀνθρώπων, vel ἀνθρώπων. Et sane apud idoneos auctores, *Aristoteliem*, *Theophrastum*, *Platonem*, *Demosthenem*, *Isocratem*, *Xenophontem*, *Thucydidem*, *Philostratum*, *Lucianum*, verbum ἀνθρώπων in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam. *Plato* in *Timaeo*: *Σπίρας* ἢ *ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων* ἢ γὰρ παραδόντα. Τὸ δὲ λοιπὸν ὁμοίως ἀνάνητο θῆλα τὸν προσφαινομένη ἀπὸ τοῦ καλῶν καὶ γαστρί, ὅταν τὰ θῆλα αὐτῶν, καὶ φθίναται πάλιν ἀνάνητο. *Cicero* elegantissime vertit in libro de universo, ut omnia: *Quoniam vobis in istum statumque tradidit*. Vos autem ad id quod eris immortalis, praeceptum accedite mortalem. *Idem*

ὡς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὴν σοφιστικὴν, καὶ αὐ-
τὸς μὴ σοφιστίζειν. καὶ γὰρ μὴ ἔγωγε.

Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, ὃ συνεγε-
νόμην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν
ἀνεπαχθῶς, καὶ ἐκ ἡλεγχεῖ τὴν ἀμαρτάνουσαν.

71. Τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν] * Πότος καὶ αἰδώς ἴστικι. V.

* Πότος] Absurdissima haec; incorrupta tamen; respicit
enim non τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν, sed vocem συγκατάμνη, ex qua

deprehendentem soloecum, ipsumque te so-
loecum negare. Atque ego ita tibi consulo.

7. Socrates autem ille a Mopso quicum
fui in Aegypto, talia dicebat sine asperitate
& molestia, nec peccantem redarguebat:

ve-

frigidum hunc jocum capiat.

M. du S.

Αποριβίς: Σὺ δ' ἡμῶν τὰ πάσαις κλίμας τὴν ἰστικὴν; παρ-
αί-νυ. pro πείρῃ. Poëtis hoc & legum laboribus fami-
liare, haut scio an barbarum in prosa.

F.G.G.

70. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου] Quis hic Socrates,
quis ille Mopsus? forte difficile dictum est. Socrates
Grammaticus laudatur in Etymologico M. An a Mo-
pso patriam signat Mopsuestiam aut Mopsopiam?

F.M.G.

Ibid. Ὁ δὲ ἀπὸ Μόψου] Grammatici hujusce nominis
meminit auctor Erym. v. Εἰδώς. Hinc autem liquet,
scriptum hunc Dialogum a Luciano, si genuinus sit,
post reditum ex Aegypto. Quare apud Jonsum L.I.
de Hist. Phil. c. 2.

M. du S.

73. Πηῖκα ἔστι] Hic soloecismus in hoc vertitur,
quod πηῖκα posuerit, pro quando vel quo tempore,
cum Atticis significet tantum qua hora? Docet Suidas:
Πηῖκα ἐστὶν ὥρα (leg. ἡμέρα, vid. Kusteri Suidam, & A-
ristoph. Av. p. 610.) τὴν ἡμέραν, ἀπὸ τῆς ὁπίας ὥρα ἐστὶ τὴν
ἡμέραν. ὥρα δὲ ἔστι τὸ πρῶτον ἢ καὶ ὅλον. Πηῖκα δὲ ἔστι τὸ πρῶτον
τὸν ἡμέραν; τὸ δὲ ἀναποδοτικόν, ὁπῖκα; μικρὸν τι μὲν τῶν
μειζονέων. τὸ δὲ Πηῖκα ἀπὸ ἀπάλτο, ὅτε Ἀττικὸν
ἔστι ἀρχαῖον, ἔστι ἀρχαῖον. ἐστὶ δὲ ἀπὸ τῆς ὁπίας ὥρα ἐστὶ τὴν
ἡμέραν γὰρ τὸ ἄλφα. ἐστὶ δὲ ἀπὸ τῆς ὁπίας ὥρα ἐστὶ τὴν
ἡμέραν. ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς ὁπίας ὥρα ἐστὶ τὴν ἡμέραν. Sic hic locus le-
gendus ex Scholiaste Aristophanis, cujus haec sunt ver-
ba: πῶς ἐστὶν ὥρα τὴν ἡμέραν. τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἔστι τὸν ἡμέραν
καὶ ὅλον. Sic enim legendum ex Suida, non εἰκαστος.
Apud Suidam vero male legitur ἔστι τὸν, pro ἔστι τὸν.
Sed alia quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres
vero Suidae hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic
autem hic locus est vertendus: Πηῖκα ἐστὶν ὥρα τὴν ἡμέραν
ἔστι, dicitur pro ὁπῖκα ὥρα ἐστὶ τὴν ἡμέραν; (h. e. quanta
est hora diei?) Horas enim sic explorabans non tempora.

Quota vero noctis hora egressus est? Quod vero huic re-
spondet, est ὁπῖκα. (id est, illa hora.) paullo post meri-
diem. Illud vero: Πηῖκα ἔστι ἀπάλτο, (quando per-
iit?) neque Atticum est, neque obsoletum, neque re-
ctum. Est vero dictum pro ποῦτε ὥρα, quando. Abun-
dat autem illud ἔστι. Quia neque τινὰ significat, ne-
que ἄ τινος. Nihil enim horum quadrat ad vocem ὁπῖ-
κα. In eadem sententia est Thomas Magister: Πηῖκα,
inquit, μὴ εἴπῃς ἐπὶ χρόνῳ. Ἐστὶ δὲ ὥρα δηλωτικὴ. Εἰ-
πόντῃ δὲ τινός, πηῖκα ἀποδημῶσι; ἔστι εἴπῃς μὲν δὴ
τρεῖς ἡμέρας ὅτε ὁπῖκα ἔστι. Οὕτω γὰρ ὡς ἴφρων εἴρηται
παρὰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις. ὡσαύτως & τὸ τρικῶδι καὶ τὸ
τρικῶδι, καὶ ἡνίκά λέγει. Πλάτων ἐν Κρίτων. Τί τρικῶδι
ἀρῖται, ὃ Κρίτων; ἢ ἢ πρῶτ' ἔτι ἐστὶ; Κριτ. Πάντ' ἂν.

Σαπρ. Πηῖκα μάλιστα; Κριτ. Ὁρθρῶ βαδῶς. Καὶ αὖτις ἐν
Φαίδρῳ. Μὴ αὖτις τρικῶδι ἐκείνῃ ἢ ἀνθρώπων ὑδῶς. Hunc
Platonis locum imitatus est Aristides in legatione ad
Achillem: Τί καλὸν & ἡμῶν αὖτις καὶ τρικῶδι; id
est, Cras hac hora. Phrynichus fere eadem omnia:
Πηῖκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἀπὸ τῆς ὁπίας. Ἐστὶ δὲ ὥρα δη-
λωτικὴ. ὅτε εἰπόντῃ τινός, πηῖκα ἀποδημῶσι; ἔστι εἴπῃς
ἔστι ἢ πρὶν μισθώσασθαι ὁπῖκα ἔστι. Male vir doctissimus
Joannes Nunneseus ὥρας exponit hic horas anni, & per
eas quatuor anni tempora intelligit. cum de partibus
diei, ut & ex Suida, & ex subiecta responsione apud
Phrynichum apparet, sint capienda. Recte igitur Phi-
lostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἐπὶ τοῦ
πρῶτου ὁπῖκα τὸν ἡμέραν, πηῖκα ἐστὶ ὅτε τὸ σκῆψις ἡλίου
τὴν δὲ εἰπόντῃ, ὡς μισθώσασθαι τυχάνοι ἔσται. Attice
etiam dixit Lucianus in Gallo: Καὶ πηῖκα ἡδὲ λιλοῦδ
δίοι. Et Aristophanes in Avibus: Πηῖκα ἐστὶν ὥρα τὴν ἡμέραν
ἔστι; ὁπῖκα. μικρὸν τι μὲν μισθώσασθαι. Quota est hora
diei? Ea, paulo post meridiem. Pro ποῦτε dixit Lucianus
in Electra πηῖκα. Ἀλλ' ὅγε εὐκαίως πηῖκα ἡμῶν τὸ
λυγρὸν ἐκείνῳ ἀδύστω. Et in Timone, ac Aristophanes ibi-
dem in loco supra allato.

F.G.G.

Πηῖκα ἔστι] Eleganter idem Vir Cl. hic disputat
de usu τῆς, πηῖκα apud Atticos; nimirum id certam
spectare horam; ut si quis interroget, πηῖκα ἔστι;
sit qua hora exiit? & sic recte Nostrum dixisse in
Gallo, πηῖκα ἡδὲ λιλοῦδ δίοι. Minus ergo Attice
idem in eodem Gallo, Σὺ δὲ πηῖκα, ὃ Πυθαγόρα, δι-
γύσῃ τὰ πρὶν τὴν μίσθωσιν; Hic πηῖκα est simpliciter
quando, ποῦτε. Similem ex Electra locum producit
ibi Vir Cl. Addas licet id quod Timon apud Lucium
T. I. c. 4. f. rogat Jovem, Ταῦτα τάνω, ὃ θανόν-
τι, πηῖκα πᾶσι; ὥς ἀμείλως παροράμεθα; Quando
tandem erit, inquit, ut non amplius negligantur &
contemnantur fulminis tui, quas jactas, vires? Hic
πηῖκα incertum aliquod tempus denotat. Sed in de
Merc. Cond. [Αερώσται δὲ αὐτῶν πηῖκα γυλοῖον γὰρ &
τοῦτο, ἢ τὸ μεταξὺ κοσμοῦμαι; καὶ τὰς κόμας ἀεπλε-
ρόμεται, ἢ παρὰ τὸ δύναιτο.] πηῖκα exponeret qua die
hora? licet verba videantur ἀνακόλουθα, neglecta ni-
mirum ea, quae necessaria est, distinctione. Sermo
fit de potentibus feminis, quae in convictu suo ha-
beant ostentationis causa homines Philosphos; eos,
ait, audiunt quidem illae; sed quando? jam quali ipse
sibi respondet, vel dum comuntur & adornantur, vel
super mensam. Graeca ergo ita dispones, Αερώσται δὲ
αὐτῶν πηῖκα; γυλοῖον γὰρ & τοῦτο, ἢ τὸ μεταξὺ κοσμοῦ-
μεθα.

verum interroganti, *Qua hora* (quando) *exiret?* *Quis enim*, inquit, *responderet tibi de hodierno die, quasi exiturus?* Alio autem *dicente, Luculentium habeo patrimonium;* πρὸς μὲντοι γε ἡ ἐρωτήσαντα πηνίκα ἔξει-
σι, τίς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι περὶ τῆς
στῆμερον ὥς ἐξίων; ἑτέρω δὲ φησάντων,
ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα, ὡς φης, εἶπε
τέτρη-

73. Πηνίκα ἔξεισι] Τὸ ἔξεισι δλοῖτο τὸ ἡμερον, διεσῶτος γὰρ. τί ἂν φησι ἰρωτῆς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ αὐτόν; V.

76. Τὰ πατρῶα] ἡ Πατρικία ὅταν εἰπωμεν, τὰ τὸ πα-

τρὸς λέγομεν, ζῶντων τὸ πατρῶς. ὅταν δὲ τὰ πατρῶα τε-
σθαιόται. V.

† Ημερον] Lege σήμερον. Sed absurdum est Scholium. Idem mendum est in exc. G. in quibus reliqua hujus Scholii pars non comparat.

† Πατρικία] Scholium melius habet in Exc. G. Πατρικία ὅταν λέγομεν, τὰ τὸ πατρῶς ζῶντων. ὅταν δὲ τὰ πατρῶα, τὸ τεσθαιόται. M. du S.

ρηναι, &c.

Πηνίκα] Breve horarum spatium indicat πηνίκα, & ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras etiam aegre ferentis est.

M. du S.

76. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα] Hoc est, *Arqueisco patria legibus & consuetudinibus.* Cum proprie & Attice hæc verba significant, *habeo satis amplum patrimonium.* Πατρῶα, inquit *Thomas*, τὰ τὰ πατρῶν ὡς υἱὸς χωροῦντα, ἢ πατρὸς φίλοι. Πάτριος δὲ τὰ τὸ πόλεως ἰδη. Divus *Basilius* contra foeneratores: Ἰσχυοὶ ἐστὶ πατρῶν ἰσχύς, postmodum etiam *celes* & *evertetis patrimonio.* *Laertius* in *Solone*: Ὁ τὰ πατρῶα κατεδιδουκός. Idem in *Anaxagora*: Ὁς γι τὰ πατρῶα παρεχόμενα τοῖς οἰκίαις. *Lucianus* in *Dial. Meretric.* Εἰ κερὶ γυναικας τὸ πατρῶν. *Ammonius* eadem omnia, nisi quod πατρῶα φίλοι & ξῖνοι cenfet dicendum, non πατρῶα ut *Thomas*. Pro *Ammonio* facit illud *Aristophanis* in *Avis*: Ὅν ἰμοὶ πατρῶος φίλον. Pro *Thomas* facit *Lucianus* in *Timone*: πατρῶν, inquit, φίλοι ὄντα. Et *Herodianus* in primo: Τιμὴν πάσαι ἀπένεμε τοῖς πατρῶος φίλοις. Et non longe post, τοὺς τε πατρῶος φίλους πρώτους ἀποδολλῖν ἤθελε. Et *Basilius* contra foeneratores: Καὶ πῃ ἐ πατρῶος ἀπικνησθῆ φίλιας. *Moschorus* in *πάτρια ἰδη τὰ πόλεως, πατρῶος φίλον ἢ πατρῶον κληῖον.* Operæ pretium est & *Pollucem*, qui inter hæc nullum facit discrimen, audire lib. II. cap. II. Ἡ δὲ πατρῶν κτήσις πατρῶα, πατρικία, πάτριον, προγονικὰ, ἢ ἰσρα πατρῶα, ἢ πάτρια, ἢ πατρικία, ἢ προγονικὰ. *Suidas* vero *Thomae* & *Moschorulo* consensit. vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἰδη scribendum esse dicunt, notandum est τὰ πάτρια, vel κατὰ τὰ πάτρια frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, præsertim apud *Heliodorum Episcopum*. Si quis igitur ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα dixerit, pro ἰκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit *Iosephus*, ἔξιδαι τὸ πατρῶν ἰδὼν pro πατρῶν ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium, non effugit sollecissimum. Si apud *Lucianum* in *Dialogo Alexandri & Annibalis* recte legitur ἀπὸ τῶν πατρῶν προσκυνῶν ἡμῶν; ἢ δαίται τινι Μηδῶν μετιδῶνται ἰκτον, abusus est pro πατρῶν. Sicut & *Dion* in XXIV. libro de C. Cesare: Ἀλλὰ ζῶντά τινα τὸ πατρῶος ἐστὶ ἀναγκασθῆναι, μῶτε ἐν πατρῶν, μῶτε ἐκ πατρῶος τινος, ἰκτῶναι. Ac ipse vivens, & neque legibus patria, neque ob aliquam culpam eo sc. consulatu fo-

Tom. III.

abdicavit. Ubi male πατρῶν pro πατρῶν dixit. Recte *Suidas* in vita *Christodori Coptitæ*: ἔγραψεν, inquit, πάτρια *Κωνσταντίνου πόλεως ἐπικῶς βιβλία* ἰδ. πάτρια *Θεσσαλονίκης βιβλία* κα &c. De moribus urbis *Constantinopolis*, *Thessalonice* &c. *Emmelpidarmu* πάτρια. *Cic.* ad *Atticum*.

J. G. G.

Ibid. Τὰ πατρῶα] Quemadmodum πατρῶον & πάτριον distinguantur ab elegantioribus Græcis, cum ex Grammaticis, tum ex ipsis Auctoribus docet *Cl. Graevius*. Πατρῶν nimirum id dici, quod quis a patre relictum habeat: Πάτριον, quod ad universam Patriam spectet. Sic dici πάτρια ἰδη. Esse tamen, ubi discrimen illud non observetur, ostendit *Vir* Eruditissimus exemplo *Iosephi*, *Luciani* ipsius, & *Dionis*. His addo alios locos, ubi *Lucianus* pro πάτριον usurpavit πατρῶον. In *Scythia* c. 4. T. I. ait *Anacharxis*, Ἀλλὰ πρὸς Ἀνιάνην & Ζαμύλιν, τὸ πατρῶν ἡμῶν διῶν. In *Patriæ Encomio* d. 4. Εἰ δὲ θεοὶ τίμοι τὸ τὸ πατρῶον ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γι μᾶλλον; ἢ γὰρ ἰδὲ τὸ ἡμῶν πρώτοι ἰκανοὶ ἀπὸ τὸ πατρῶον, ὡς ἐ τοῦτον τὸ διῶν, εἰ ἢ κοινὸς ἐστὶ, ἀλλ' ἂν ἰκανὸν νομίζεσθαι πατρῶον, διὰ τὴν πρώτῃ ἀπὸ τῶ τόπου διῶν. Locum integrum adscripti, ut eadem opera eum vindicem ab inficissimæ vulgati Interpretis versione. Verto, Si vero apud Deos nomen Patriæ valeat, qui non multo magis apud homines? Namque unusquisque primum ex Patria solem videt; adeo ut *Deus* ille (Sol) & si communis est, tamen unicuique existimetur patrius, propterea, quia eum primum ex illo loco vidit. Patet clarissime, πατρῶος θεοῦ, hic esse πατρῶος, sive πατρῶος. Iterum *Noster* in *Eunuchis* c. 3. Ὑπὲρ πατρῶον κληθῆναι, ἢ ἰσρα πατρῶν, ἢ τὰ φων προγονικῶν ἀγνοήσθαι. Sed & apud *Ælianum* VII. Παιμ. 19. πατρῶν ἰδὼν pro more patriæ, non patris.

J. F.

Τὰ πατρῶα] *Plus* 306. 1.

M. du S.

Τὰ πατρῶα] Conf. *Diod. Sicul.* III. c. 71. vers. fin. τὰ πατρῶα βασιλεία, ubi *Cl. Weff.* N°. 81. πατρῶος φίλον præfert. Ita πατρῶος ξῖνον, φίλον, quando non ad patrem solum respicitur, vid. *Cl. Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 6. Sed πατρῶος νόμος potius quam πατρῶος, idem ib. c. 76. N°. 49. Nec repugno; nam πατρῶος νόμος leges paternas, i. e. a patre suo latas, *Ælian.* VI. 10. f. non patrias, f. ab universa patria. Licet ab Latinis confundatur, in patria potestas, quæ ad solum parentem spectat. Verum πατρῶος φίλοι He-

Bbbb

ro

τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ * σου; ἄλλα δὲ αὐτὸς λέγουσι, συμπατριώτης ἐστὶ μοι ἑλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρ' ὦν. ἄλλω δὲ εἰπόντι, ὁ δεινὰ ὅτι μεθύσης, μη-80

Quid ais? inquit, Pater ergo tuus mortuus est? Alio rursus dicente, Conscius meus est: Nesciebamus ergo, inquit, te barbarum esse. Alio dicente, Iste est ebrius; (ebrius)

Ma-

a Συ] Σοι Fl.

78. Πατριότης] Ὁμοθυμία γὰρ ἰδίῃ εἰπὼν, ὁμόλογος, ὁμονομία. τὸ δὲ πατριότης, ἐπὶ βαρβάρων· οἱ βάρβαροι γὰρ ἕτεροι ἀλλήλους φωνή, ἀπὸ τῆς πολίτης καὶ ἴσως ὅτι μὴ κατὰ πόλιν οἰκοῦσι. Πλάτων μὲντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν ταῖς νόμοις, * τὸ πατρίῳ ἐχρήσατο. V.

* Τὸ πατρίῳ] Lege τῷ πατριότης. Ex mendosa scriptura ortum hoc Scholium; non enim πατριότης vituperatur; sed συμπατριότης. M. du S.

rodian. III. 15. 13. de patris defuncti amicis. Eod. sensu γυνή πατρίῳ φίλων. ib. I. 6. pr. Tamen & L. I. c. 9. pr. ὅσοι πατρίῳ αὐτῶν εὐνοίαν ἐπιεικύνουσιν. ubi paternum adfectum non adeo qualis patris defuncti, sed qualis patris esse solet, generaliter significatur. J. F. R.

78. Συμπατριότης ἐστὶ μοι] Pro civis meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστὶ μοι vel μοι. Ut hic locus intelligatur, adscriptissimus Pollucis, Hefychii, Moschoruli, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβαροι ἀλλήλους ὡς πολίτας, ἀλλὰ πατριότης λέγουσι. Ἀρχιππὸς δὲ ἐν συμπατριότητι ἴφθι. Πλάτων μὲντοι οὐ κατὰ νόμους ἐπὶ τῷ Ἑλλήνων τὸ πατριότης εἰρηκε. Locus Platonis est in sexto de legibus: δύο δὲ λείπεσθαι νόμους μαχόμεναι, καὶ πατριότης ἀλλήλων εἶναι τοὺς μὴ πόλιν ἔχοντες ἀποφωρῶντες εἰς δύναμιν ὅτι μάχονται. Hefychius: πατριότης παρ' Ἀθηναίους ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschorulus: Πατριότης, inquit, πατριότης Ἀττικῶν ἐστίν. ὡς γὰρ φησὶ πολίτης τὸ συμπολίτης, καὶ ἑλληνιστὴς τὸ συναλλιστὴς, ὅταν καὶ πατριότης τὸ συμπατριότης. Καὶ ἐπὶ Θηλιακοῦ καὶ πατριότης ἐστὶ κατὰ τὰ πάτρια γινώσκοντες. Sic Lucianus in Scythia: Ἡ γὰρ αὐτὸν ἐπισπάσαστο πατριότης ὅσα. Xenophon etiam πατριότης ἵπποι dixit. Ammonius: Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς πόλεως χώρας δούλῳ δούλῳ. Θεοπαις: Πολίτης, inquit, δημοτής, φυλότης, ὡς καὶ τὸν λόγον Ἀστικῶς εἰρή. Nimirum antiqui magistri docent ita inter se differre πολίτης & πατριότης, ut πολίτης inter se dicantur Graeci, eique ingenui, πατριότης barbari & servi. neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριότης, συναλλιστὴς, συναλλιστὴς, συναλλιστὴς, sed πολίτης, πατριότης, ἑλληνιστὴς, δημοτής, φυλότης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, consocius, coequalis, contribulus. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt civis, equalis, tribulus. Inlignis igitur error est L. Valla, qui existimavit consocius esse vocabulum Latinum. Notavit autem Pollux Archippum Comicum συμπατριότης dixisse. Scribit idem Euripidem dixisse συμπολίτης in Theseo & Heraclidis. quod & Aristoph. Scholiast. annotavit, ad haec verba in Pace 909. Ἡ χρῆσις αὐτῶν πολίτης ἐστὶν ὅσα. In quem locum scribens interpres: Οὐτε συμπολίτης, ὅτι συναλλιστὴς λέγουσι. Ὁ μὲντοι Εὐριπίδης περὶ λέγουσιν ὅτι συμπολίτης τῶν βοσκῶν χροῖ καὶ τῶν τελευτῶν ὡν τῶν

In altero Voss. Cod. sic: † Ὁσπερ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων Σικελιώτης δὲ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ἐστίν. ὅταν πατρίῳ, καὶ πατριότης.

80. Μεθύσης] Μέθυς γὰρ, ὡς καὶ μεθύτης. F.

† Ὁσπερ] Hic videtur deesse vox πατριότης, licet nullam lacunae velligium appareat in apographo. J. Clav.

ἀρκῶσαι χρῆν. Hic est locus ex Heraclidis. Theaeus intercidit. Legitur & haec vox apud Josephum lib. XIX. Ἀρχαιολογίας. Ὁ δὲ μόνος εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ αἱ συγγενεῖς ἐφύλαξ. Et Elianum III. 24. Νουήσκον τῶν αἰσθητῶν ἀφωρόμενοι θεοὶ συμπολίταις παλαιῶν συμπολιτῶν. Apud eundem legitur etiam συναλλιστὴς Ἀθηναίους ἀποφωρῶντες μὲν τὸν συναλλιστὴν βασιλῆα γινώσκοντες ὅτι δὲ ἄλλους, καὶ τοὺς μὲν διαπολίταις, καὶ δὲ ἀπὸ τῶν. Quae vox & apud Eupolin legitur teste Polluce. Sicut apud Isocratem in Panathenaeo συμπολίτης. Τῶν δὲ προσηγοριῶν καὶ τῶν συμπολιτῶν ἐν τῷ δημοτικῷ. Quare minus mirandum de Apostolo, qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολίτης τῶν ἁγίων. Idem in primo capite epistolae ad Galatas: Καὶ προσκολλησάμενοι τῷ ἱερατικῷ ὡς πολίταις συναλλιστῶν ἐν τῷ γένει μου. & epistolae ad Thymotheum: Ἰδοὺ τὸ ἰδίον συμπολιτῶν. Porphyrius in Oedipo Tyranno montem Citharonem vocat πατριότης Oedipi: Ἀπαίρειν ὁ Κιθαίρειν σὺν ἰσχυρῶν αἰσθητῶν πατριότης μὲν ὁ σῖγος ἐν πατριότητι Οὐδὲν ἐν τῷ ποταμῷ, καὶ μνηστὴρ αὐτῶν ἐν χορδοῖσι. Dies crastinus hanc abibit, quoniam te mihi citem Oedipi & πατριότης & matrem angustias & celestemus, in eoque choreas ducamus. Athenaeus Nicostriati Comici fabulam adducit nomine πατριότης. Apud Latinos conterraneus, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, atque vitiosa est ac Graeca συμπατριότης. quamvis non ignorem a Plinio eam usurpatam. Pro hac elegantiores dicunt popularis, civis, panis. Sed de his nimis fortasse multa. J. G. G.

Συμπατριότης] Quae Cl. Graev. ad probandum vocab. συμπολιτῶν adfert, iis adde auctoritates Polybii ac Dinarcho. ap. Raphael. & Elfn ad Ephes. II. 19. J. F. R.

80. Ὁ δεινὰ ἐστὶ μεθύσης] Solocicimus in eo versatur quod dicat ὁ μεθύτης. Attici enim dicunt ἡ μέθυ vel ἡ μεθύς, καὶ μεθύτης. Barbari vero de viro etiam utuntur μεθύτης. Thomas Magister: Μεθύτης γὰρ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Γραῦν μεθύτης, τὸ πόρνακ' ἔπικα. Θεοτοκῆς ὁ Καρμίνος. Πανδύτης φίλος μεθύτης. Μέθυς δὲ ἐπὶ τῷ ἀρσένῳ ἐστὶν τὸ διακίμων εἶναι. ἐπὶ δὲ Θηλιακοῦ Λυδῶν ἐστὶν τὸ περὶ τῶν λέλων μεθύτης. Οὐκ ἐστὶν ἡ γυνὴ μοι μεθύς. Σὺ τοίνυν Ἀττικῶς ἐπὶ τῷ ἀρσένῳ μεθύτης λέγεται & μεθύτικος. Ὡς Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἡρώδῳ βίῳ. Ἐνθα δὲ αὐτὸν ἐν μεθύτικῳ & ἀρσένῳ ἱερῶν.

Marris, inquit, *ante quomodo intelligis?* Alio *εκλελογχτας* dicente, *Duplicas*, inquit, *εξειλογχτας*. Dicente quodam, *Λήμμα* (*Acceprio*) *in illo est*, per geminum *μμ* (*cum velles λήμα, generosum impetunt.*) Ergo, in-

85 *ἐφη*, *λῆψε*, *εἰ λήμμα αὐτῷ πάρεστιν*. *ἐτέ-*

8 *Ἐκλελογχτας*] Ex G. & marg. A. recepi. *Λίσσας* Edd. c *Ἐξειλογχτας*] Sic G. *Λίσσας* Edd. d *Πάρεστιν* Παύσιν Fl. e *Δύο* β Fl. f *Λήψεται*] Bene sic Fl. Fr. P. &c. *Λήψα* male f. cum Va.

85. *Λήμμα πάρεστιν*] *Λήμα* ᾧ ἂν ἀνδρία δι' ἐνός. M. V. *Βασιλεῖον* *Λήμα* ᾧ δ' ἐνός τὸ φρόνημα. Idem Schol. in altero V. [*Λήμα*] *Δύο* δύο μ. τὸ λαμ-

τα. *Ἐπὶ δὲ θηλυκαῦ, μείβουσα* & *μείβουσα*. Illud legitur apud *Ecclesiasten* cap. XXVI. *ὁρῶν μεγάλη γυνὴ μείβουσα*. Idem tamen XIX. *πῶς ᾗ μείβουσα* & *ποροῦσα* & *πρωχούσα*. *Pollux* Menandrum etiam de viro *μείβουσα* dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo quod *Aristophanes* dixit in prioribus ad *Corinthios* cap. V. *Ἡ λαίδη* ᾧ *μείβουσα* ἢ *ἀραξ*. Et VI. *Οὐτὶ μείβουσα* ἔτι *λαίδη*. Nam *Lucianus* etiam in *Timone* de viro *μείβουσα* & *πάραινα* dixit, quamquam & *Phrynichus* scribat: *Μείβουσα* ἄνθρωπος ἐστὶν, ἀλλὰ *μειβουμένης* γυναικὸς δι' ἐνός μείβουσα ἢ *μείβουσα*. *Barbari* igitur, ut supra dixi, etiam de viro *μείβουσα* dicunt. quare *μείβουσα* per *solæcismum* est nominativus, & per *Atticismum* genitivus. *Alexis* tamen in fragmento apud *Asphenanum* lib. XV. *Ἐξ αὐτῆς δὲ* ἔρχεται ᾧ *μειβούσῃ* *Αλιξίᾳ*. Ubi recte *Cassianus* notavit male non neminem emendare *μείβουσα*. Et apud *Arrianum* lib. IV. cap. 2, ubi tamen pro *πότερον μείβουσα* ἔστιν *δύο*, legendum *μειβούσα*. In his quæ statim apud *Lucianum* sequuntur, *ἐνὶ δὲ λίσσας*, *διπλασιάζεις*, *ἐφ' αὐτὸς λίσσας*, nemo unquam deprehendit *solæcismum*. Locum esse corruptum dudum vidi. sed quomodo emendandus esset, nec ego, nec facile quisvis alius me longe doctior potuisset subodorari. Absque excerptis illis vetustis codicibus, quæ modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa scribunt: *ἐνὶ δὲ ἐκλελογχτας*, *διπλασιάζεις*, *ἐφ' αὐτὸς ἐκλελογχτας*. Attici enim respuunt *ἐκλελογχτας*. vide quæ supra notavi de *λίσσας* & infra c. 7.

81. *Ἐκλελογχτας*] Nimis ineptum erat vulgatum *λίσσας*, ideo haud cunctanter eieci.

82. *Διπλασιάζεις*] Tolerabiliorem puto *Græciani* lectionem, eamque interpretari utcumque conatus sum: nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam litteram præsentis in augmento præteriti geminatum præter Atticorum consuetudinem, qui pro *λε* & *ρε* ponunt *η*.

85. *Λήμμα πάρεστιν αὐτῷ*] *Lucrum* adest illi, cum *λήμα* πάρεστιν αὐτῷ, id est, fiducia animique præsentia vel obstinatio adest illi, dicere debuerit. *Λήμα* & *λήμα* auctore *Αττικισμῷ* *Διφθόρῃ*. *Λήμα* ᾧ γὰρ δι' ἐνός μ. τὸ φρόνημα ᾧ ψυχῆς (sic enim legendum est, non τὸ χ. ut habent edita exemplaria) *λήμα* ᾧ δ' αὖ δύο μ. hoc est, *λήμα* ἀντιπροσθέντων significationis, *λήμα* quidquid accipitur. Si *Heliodori* Episcopi codex emendatus est *λήμα* ab illo dictum est pro *λήμα*. *Λήμα*, inquit, ἀντιπροσθέντων in secundo libro. Idem in decimo: ἀνδρία δὲ λαμβάνει. *Josephus* VII. ἀλώσεως καὶ πολλῶν λημμάτων ὁπλίσκει γυναικῶν. pro quo *Lucianus* in *Demosthenes*. *Excort.* ὡς ἀνδρῶν μὲν αὐτῷ τὸ λήμα. In *Neophrone* quoque *λήμα* legitur pro *λήμα* in quibusdam libris. *Κάτω*, inquit, *λήμα* & *σθῆθος* *φροσύνης*. *comprobo ferociam* & *vim*. Ipsum carmen legitur in *Stobæo*. Quin & in *Philostрати* Heroicis *λήμα* impressum est pro *λήμα*. Τὸ δὲ *λήμα*, inquit, τὸ *Αχιλλεύου* *δολοσύνη* ἴφρησι. In *Dion. Halicar.* libro VI. eadem menda est. Ἰπὸ λημμάτων & *προβουλίας* ἀνδρῶν. Apud *Plutarchum* in *Cæsare* quoque male legitur *τοιαῦτα λήματα* ὁ *Καῖσαρ* ἀνδρῶν. pro *λήματα*. *Heliodorus* tamen in sexto recte dicit: *γυναικὶ μὲν τὸ λήμα, συνιστᾷ τὸ φρόνημα*. *Enripides* in *Oreste*: *Μυῖλαι παῖδες λήμα ἔχον τεθνηγμένον*. Idem in *Iphigenia*: *Ὁ λήμα ἄριστον ὡς ἀπ' εὐνοῦς μέγας πτόκατος*. Et in *Heraclidis*: *Ἄλ' οἷδ' ἔγωγε τὸ τῶνδ' ἄλμα* & *φύσιν*. Id est, τὸ φρόνημα, τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὸ ψυχῆς φρόνημα, τὴν προθυμίαν. *Josephus* III. *Ἀλὼς*. Δεῖ δὲ πῶς πρὸς τὸ τάχιν & *λήμα* & *φρόνημα* ψυχῆς autem, ut emendandum censuimus apud *Ammonium*, sæpissime pro *φρόνημα* accipitur. *Diodorus* de rebus *Alexandri*: *Οἱ δὲ θεβαῖοι τῷ φρονηματι τὸ ψυχῆς ἐκκαρτήσαν τοῖς διανοῖς*. *Josephus* in VI. *Ἀλὼς*. Κακῶς ἔπαυεν τὸ φρονηματι τὸ ψυχῆς Ἰουδαίους. *Polyb.* *Ρωμαῖοι δὲ ἀλλήν σῶμα* & *φρονημα* ψυχῆς ὀλίγον δὲ τὸ οὐκ ἐκκαρτήσαν. Sed ut revertamur ad *λήμα*. *Aristophanes* in *Nebulis*: *Λήμα μὲν πάρεστιν τῷ δὲ σὺν ἀπολμοῖς*. Idem in *Ranis*: *καὶ Ἡρακλῆς τὸ χῆμα* & τὸ *λήμα* ἔχον. *Simonides*: *Ἰπτόλμῳ ψυχῆς λήματι πικρόμῳ*. *Spiritibus freti*, id est, intrepidum pectoris. Ponitur autem hæc vox fere cum adjectivo laudis vel vituperationis. *Enripides* in *Iphigenia*: *Ὁ λήμα ἄριστον*. Idem in *Alceste*: *Κακὸν τὸ λήμα καὶ σὺ ἀνδρῶν τὸ σῶν*. Idem in *Medea*: *Ἦμισα τῶν λήμα ἴφου τυραννικόν*. *Aristophanes* in *Equitibus*: *Νὺν δὲ σε πάντα δι' ἡμέραν ἐξέειναι & λήμα φρόνους φροσύνης*. Ubi perperam *Erasmus* legit *λήμα*, & interpretatur *leptoma ferre vehementer*, quod dudum *H. Stephanus* notavit. *Sophocles* in *Oedipo Coloneo*: *Ὁ ἀναιδὴς λήμα*. *Herodotus* tamen sine laudatione *λήμα* posuit pro præsentia & præstantia in *Polymnia*: *Ἀπὸ λήματος*, inquit, & ἀνδρείας ἐκκαρτήσαντο ὑδριμίας ἰούσης ἀνάγκης. Et in *Calliope*: *Λήματι μὲν τὴν & ῥάμῃ σὺν ἰστοῖς ἔσαν οἱ Πέρσαι*. quo utroque in loco perperam *μμ* impressum est.

ἑτέρῃ δὲ εἰπόντῃ, ὡρόσειν ὁ μείραξ ὁ-
μὸς φίλῃ, ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς φίλον
ὄντα; ὡρὸς δὲ τῇ εἰπόντῃ; δεδιῆσθαι τῇ
ἀνδρᾷ, καὶ Φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ
εὐλαβηθῇς, διώξῃ. ἄλλῃ δὲ εἰπόντῃ, τῷ

quit, accipiet. Alio dicente, *Accedit ille
adolescentula (adolescentulus) amicus meus;*
*Tum tu, inquit, maledicis amico? Ad eum
qui dixerat, Terreo (Timeo) virum & fu-
gio; Tu, inquit, etiam cum timebis aliquem,*
illud persequeris. Alio dicente, *Amicorum*
sum.

86. Ὁ μείραξ] Τὸ μείραξ ἢ φασὶν ἐπὶ ἀνδρὶ * λέγεται,
ἀλλ' ἐπὶ γυναικὶς ἡρώσεως· ἐπὶ δὲ ἀνδρὶ μισρακίον λέγου-

* Λέγεσθαι] Λέγεται edita, correxerat M. de S. ex Cod. cre-
do, quia eodem versu vulgatum φασὶ ex Cod. V. in φασὶ se

ειν. V.

88. Δεδιῆσθαι] Τοῦτο ἐνέργειαν ἢ πάθος σημαίνει. V.

mutasse notarat. Sed quia λέγεσθαι vel sine codice legendum
adparet, facile obsecundavi. J. F. R.

est. Nam *λήρωμα* duplici *μυ* lucrum, capturam,
quaestumque significat, & syllogismi partem, quam
Aristoteles πρῶτασι, Cicero *sumptionem* vocat. Hinc
componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam
Plinio & *Martiali* argumentum significat. *Cataneus*
male *λήρωμα* unico *μυ* dici vult pro lucro, contra o-
mnium exemplarium auctoritatem fidem. *Lucianus*
Demosthen. *Encom.* Λημάτων πολλὰ καὶ μεγάλα ὑπερ-
αφίας, id est, contentius magnorum & multorum επι-
λήρωσιν. *Josephus* in I. Ἀλφ. Ὡς μὴ κατάφορον
τὸ λήρωμα ποιεῖται. Idem in XIV. ἀρχαιολογίας: Ἰνα
δὲ μὴ κατάφορον γένῃ τὸ λήρωμα. Ne tamen quantum
rescribere extorseris, cognosceretur. Ubi exemplaria tol-
ρημωδία habent. & male *Gelenius* vertit: Ne tamen
fraus deprehenderetur. *Demosthenes*: Τα σφῶν αὐτῶν
μικρὰ λημάτων πολλοῦται. *Sophocles* in *Antigone*:

Οὐκ ἐξ ἄπαντ' δι' τὸ κερδαίνειν φίλῃ
Ἐκ τῷ γὰρ αἰσχρὸν λημάτων τοὺς πλείους
Ἀτωμίνας ἰδίους αἰ' ἢ σισωσμήνης.

J. G. G.

86. Πρόσειν ὁ μείραξ ὁμὸς φίλῃ] Hunc convitiari
amico suo ideo dicit Socrates quod viro muliebrem
dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti ἢ
μείραξ dixerunt, non ὁ μείραξ vel μισρακίον, nisi
cum mollem & pathicum velint intelligi. Ita illud
intelligendum in *Vita Demosthenis*: Ἐκεῖν ἐν τῷ μισρα-
κίον ἡρώσεως, αὐτὸς ἀπαιδευτικὸν λέγων. Venit igitur
quispiam effoeminatus adolescentulus egregia forma. Ibi-
dem in *Vitis*: Καὶ μὴν ἔστι πάντων καλὸς ὁ μισρακίον ἰδο-
ξί μοι. Sed praestat haec ita sese habere ut testimoniis
evinamus. Primus itaque & maxime idoneus testis
est *Thomas Magister*: Μείραξ, inquit, καὶ μισρακίον
ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἀδελφίμου· μισρακίον δὲ ὑδιδίονος πάντες οἱ ῥή-
τορες λέγουσιν. Μείραξ μὲν τοι ἐπὶ θηλυκῷ, καὶ μισρακίον
μὲν Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. Σὺ δὲ ἀπιδὲ χαιρὸν συζα-
λεῖν τὴν μείρακα. Καὶ πάλιν. Ὁ μισρακίον πτωχὸν καὶ ἡ-
ρώσεως. Σὺ δὲ μισρακίον ἐπὶ θηλυκῷ λέγει. *Lucianus*
in Gallo de Danae agens: Ὅς ποτὶ ἡρώσῃ τῇ Ἀργολικῇ
ἡρώσῃ μείρακα. Idem in *Νεκρικῇ*: Δύο ἡδὲ ὁ μισρα-
κίον κλέικας ἐτοίμως ἔχων. *Aristophanes* in *Εκκλησιάζουσαι*:
Ἄγειν σε ἐ ταύτας μετὰ σε τὰς μείρακας.
Idem in *Pluto*: Ἀλλ' ὁ παῖς σε ἐπὶ τὴν μείρακα με-
σῶν σε ταύτων. Et in *Ranis*: Καὶ τῷ ὀφθαλμῷ
μισρακίον. *Lucianus* in *Merced. Condut.* Τιμωρὸν
μισρακίον, id est, masculinum scortum. Parum igitur

tur Attice *Parthenius* in *Eroticis*: Μισρακίον τις ἢ
πάντων δυνάμει Ἀθηναίᾳ ἡρώσῃ. *Ammonius* quoque hanc
notavit differentiam: Μείραξ ἢ μισρακίον καὶ μισρακίος
ἀρσενικός. Μισρακίον γὰρ ἢ μισρακίον ὁ ἀρσενικός. Μείραξ
δὲ ἢ θηλυκός. Haec *Ammonius* sententia de μισρακίον
intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis,
pathicis. Postremo *Phrynichus* id confirmat: Μισρακίον
ἢ μείραξ. ἢ καὶ καμωδία παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μεί-
ραξ ἢ μισρακίον ἐπὶ θηλυκῶν τὰ τῶν. Τὸ δὲ μισρακίον
καὶ μισρακίον ἢ μισρακίον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perperam
Nannensis vertit: Μείραξ ἢ μείραξ adolescentuli & a-
dolescentulus. cum sit puella & puella, ut ex sequen-
tibus verbis apparet & exemplis, quae attulit. Sic &
Etymologici magni auctor, quem vide. Et *Helius*
Dionysius apud *Enstath.* Atticos hoc semper observasse
ait. Attice igitur dixit *Lucianus* in *Asino*: Τῷ μείρα-
κι σισωσμήνῳ. Et *Heliodorus* in primo: Ἰποδύχῃ
αὐτὸν ἢ μείραξ. Idem tamen male in quarto ait: Θια-
γῆς ἐστὶ ὁ οἱ σὺν αὐτῷ μισρακίον. Et in X. Τὸν μισρακίον
ὀφθαλμῷ, excedens ex ephebis, vel ἄρτι μὲν ἢ ἴσθ-
μι ὀφθαλμῷ, quemadmodum in secundo eleganter
dixit. *Aristophanes* etiam in *Εκκλησιάζουσαι* de mas-
culo dixit μείραξ, sed impudico: Ἦν μείραξ ἰδὼν ἐπι-
θυμῶν ἐβόλη τούτῳ σκαλαθῆραι. Id est, συνιστά-
σαι, ut *Scholias* inquit. Si adolescentulus videris
cupies & voles hunc subagitare. Ubi *Scholias*: Μεί-
ρακα δὲ ἰσταῖς δικαίᾳ ἀρσενικῇ ἀρσενικῇ. Deinde pro-
ductis *Ammonius* verbis, quae superius retulimus, sub-
iicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῷ καλῶν scilicet respexit.
quod verum est. Non enim alio sensu μείραξ Atticis
de masculis dicitur quam Latinum *nubere*. *Micyllus*
ingenue fatetur se solæcismum hic deprehendere non
posse.

J. G. G.

Ibid. Μείραξ] Verum est Atticos plerumque femininum
facere, *Aristoph.* *Ecc.* vi. 692. & alibi. *Cl. Hem-*
sterh. in *Ed. min.* *Dial. Luciani*, pag. notatum 9. *Lu-*
cianum in *Dial. Mort.* IX. commisit contra nitidior-
em Atticisum, notat, qui ibi μισρακίον masc.
gen. dicat, quam notam Editioni majori non insec-
ruit. At si videris pincernam & ibi significari, adeo-
que & mollem posse designari, quales & hoc nomine
venire *Cl. Graev.* recte docet, nihil illuc a se diffense-
rit *Lucianus*. Sed & est ὁ μισρακίον ap. *Alciph.* I.
Ep. 2. p. 12. ubi suspicio de effeminato sermonem esse,
non est certa. Utuntur & alii de non suspectis,
quos tamen satis in eo ἀντιλέγω non dixerim. J. F. R.

88. Δε-

ἐκ τ' ὅτι πολλῆς εἶπεν, ὡς ἐκ τ' ὑπὸ ἀνάγκης. λέγοντες δὲ τινες, συνετάξατό μοι, ἢ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν συνετάξατο. ἄλλα δὲ εἰπόντες, πλείεστην αὐτὸν ὥστε λαβεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἰς ὧν, πλείεστης τ' ἕνα. ἑτέρη δὲ λέγοντες συνεκρίνετο αὐτῷ, ἢ διακρίνετο πάντας, εἶπεν.

ἤσκησεν, inquit, ταυμάσιον ex dolio? Dicentem quodam, Coniunxit (Iniunxit) mihi; Etiam manipulum, inquit, Xenophon. Alio dicente, Circumferti (subterfugi) illum ut delitesceret; Mirum, inquit, si unus ipse unum circumferti. Alio dicente, Commiscebatur (Comparabatur) illi; Omnino etiam separabatur, inquit.

6. So-

96. Συντάξατό μοι] Ἐπὶ γραμματεῖ γὰρ τοῦτο λέγεται. V.

98. Περιέβην αὐτὸν] Ἰππαρχοῦ γὰρ ἰδίῳ πτεῖν, ἢ μεταβῆναι αὐτόν. τὸ γὰρ περιέβην ἐπὶ τῷ πτεῖν λέγεται τῶν ἀρχαίων. V.

Idem Schol. in Vossiano maiore ita habet: Περιέβην] Τὸ περιέβην δηλοῖ τὸ περιεῖν αὐτόν. πτεῖν ἢ πτεῖν αὐτόν.

* Οὐ] Excidit hic aliqua vox, aut ου - ἔν legendum. M. du S.

ridem cum in capite de papavere tum alibi, uti & passim apud Graecos interpretes occurrit. Phrynichus haec, quae diximus, confirmat. Ἐξ ἐπιπολῆς λέγουσιν αἱ ἀρχαίαι ὅμοιοι εἶναι τῇ ἐπιπολῇ. οἱ ἐν ἐπιπολῇ ἐκείνῃ, αὐτοὶ. Οἱ δ' ἀρχαίοι αὖν τὸν προτίκτον ἐπιπολῆς. Thomas est in eadem sententia: Οὐδὲς τ' ἀρχαίων ἐξ ἐπιπολῆς εἶπεν. ἄλλα πάντες χωρὶς τ' ἐκ προτίκτον ἐπιπολῆς. Ἀριστοδῆς δὲ τῷ Αἰγυπτίῳ] Ἐπειδὴ οὐ γὰρ βραχύνει ἐπιπολῆς ἀπικινεῖται. Θικκιδῆς δὲ ἐκτὴ. Ἄλλο τὸ ἐπιπολῆς τῷ ἄλλῳ εἶναι, de Epipolis agens Syracusanorum loco, custodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavet quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo verarum narrationum: οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς μόνον ἀλλὰ καὶ ἐκ βλάβος. J. G. G.

96. Συντάξατό μοι] Jussit mihi. Sic interpretor, non ut Micyllus, composuit. In hoc enim videtur solocissimus esse, quod συντάξαι dixerit pro κελύειν, cum συντάξαι proprie sit ordines instruere, componere. Pro jubere tamen utitur Heliodor. in secundo: Ἐπὶ τ' ἡνὶ τ' ἰσίδῳ ἔπερ συντάξατό μοι πρὸς τ' ἔνοι ὁμῶσα. Idem in eodem: Ἐπὶ τῷ χιμῶνι τῷ κῶμῳ ἢ τῷ θιαγῶνι συντάξατο ἱσχυοῦν. Diodor. saepe συντάξαι pro jussit, & συντάξατο pro jussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent, συντάξαι utentur de ordinibus instruendis, ut Xenophon. Apud Josephum ἐπιπολῆς τὴ καὶ λόγους συντάσσοντες dixit, id est, insidias ponentes. Lucianus alio sensu in Ἀσπὸ dixit: συντάσσοντες ἐπ' ἔργον. Accingebantur operi, & Plutarchus συντάσσοντες πρὸς τὴν πρᾶξιν. ad negotium componebantur. Eodem pertinet illud Periclis ἀσύντακτος εἶναι, impraeceptus sum. Illudque Plutarch. de Solone: συντάγματι πρὸς ἀλλήλους τῶν πολεμίων, παρὰ τὸν subjicere potest. Demosthenes ἡ συντάγματι πολεμίων παρὰ τὸν subjicere potest. J. G. G.

Συντάξατό μοι] Ἐπιτάξατο volebat ille Solocissus. J. M. G.

98. Περιέβην αὐτόν] Circumferti ipsum. Manifestus solocissimus, ut docet Thomas: Μὴ ἴσως ἀπεκρίνατο τ' ἴδωκ. Πῶς γὰρ ἢ εἰς τὴν πτεῖν; ἀλλὰ ἀπεκρίνατο.

ἤσκησεν;

1. Συνεκρίνετο αὐτῷ] Συνεκρίνετο γὰρ ἰδίῳ πτεῖν, ἢ ἡμφιστάται, ἢ ἀπ' ἢ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ συνεκρίνετο, ἐπὶ τῷ πτεῖν ἢ ἀρχαίων χωρὶς τ' Ἑλλήνων αὐτῶν. V.

In Voss. maiore sic: Συνεκρίνετο καὶ διακρίνετο φασὶν οἱ φιλόσοφοι τῷ ἴσῳ καὶ διακρίνετο, ἢ καὶ φασὶν ἐν τῇ συντησίᾳ τῶν αὐτῶν. * εἰ συνεκρίνετο ἰδίῳ πτεῖν, ἢ ἡμφιστάται.

Ἀδῶν δὲ ἐν ἐπιπολῇ καὶ ἀπεκρίνατο τὰς ἐπιπολῆς. Lucianus in Menedemo parum Attice dixit ἀπεκρίνατο αὐτὸν πτεῖν Κρατῆτος. Περιέβην αὖν etiam fugio, vito significat. Lucianus in fine Hermeti. Οὕτως ἐκτραπὼν αὐτὸν καὶ ἀπεκρίνατο, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τῶν κατὰ τὴν φύσιν. Non secus ac rabiosos canes fugiam, & vitabo. Joseph. Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: πρὸς τὸν ἰσίδῳ τῇ πρὸς αὐτὸν ἐπιπολῇ τῶν φύσιν ταύτης ἐκρίνατο. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV. cap. 6. Περιέβην γὰρ μὴ πολλοὶ τ' ἔλεγον ἀσυντακτικῶς αὐτοῦ μνηστῆρας γινώσκοντες τὰς ἐπιπολῆς. id est virebantur. Idem locus & a Suida refertur cum eo qui sequitur: Τὸν ὄχλον δ' ἰσίδῳ αὐτῷ ἐκρίνατο τῶν ἀρχαίων ἀπεκρίνατο μάλα. Idem Suidas ἀπεκρίνατο, ἀπεκρίνατο, ἡμφιστάται, cauere, declinare. in qua notione etiam legitur II. ad Timoth. II, 16. & ad Tit. III, 9. vide & Casaubon. ad Athen. Animadvers. lib. XV, 5. & Andream Dinnam ad Johann. Chrysostom. in epistolam ad Titum orationem sextam. J. G. G.

1. Ἐπὶ δὲ λέγοντες συνεκρίνετο αὐτῷ] Judicio exprobiebatur, vel contemdebatur, aut etiam cum eo comparabatur. Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, sive gignebatur, quemadmodum διακρίνετο αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνετο tamen pro judicio exprobari dixit Demosthenes: Εἰ μὲν ἐν τῷ ῥαδίῳ διακρίνετο διακρίνετο. Sed de συνεκρίνῃ audiamus Thomam: Ἐπὶ διακρίνῃ συνεκρίνετο καὶ λέγει, ἢ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο δὲ αὐτῷ τῷ πτεῖν, ἢ ἰσίδῳ, ἢ πτεῖν φιλοσόφους σύγκρισις, ἢ τὸ ἰσίδῳ ἀλλήλους. ἰσίδῳ καὶ φασὶν ἐν τῇ συντησίᾳ συνεκρίνῃ, αὐτῷ τῷ πτεῖν τ' ἰσίδῳ δὲ παρεκρίνατο, ἢ καὶ ἰσίδῳ παρὰ τοῖς δικασταῖς τ' παλαιῶν. Ἀλλὰ αὐτῷ τῷ παρεκρίνατο, καὶ παρεκρίνατο, καὶ παρεκρίνατο. Pro quo & dicunt ἰσίδῳ, παρεκρίνατο. Attice igitur dixit Epicharmus: συνεκρίνη ἐκρίνη, καὶ ἀπὸ τῶν ἰσίδῳ, καὶ αὐτῷ γὰρ ἢ ἰσίδῳ, πτεῖν καὶ ἰσίδῳ, τὸ τῷ αὐτῷ καὶ αὐτῷ; Attice etiam Chrysostom. in comparatione monachi & Regis: Καὶ παρεκρίνατο τὸν ἀλλήλους τῶν κατὰ τὴν ἐκρίνατο τῶν κατὰ τὴν παρεκρίνατο, τῶν κατὰ τὴν παρεκρίνατο. J. G. G.

ἀπορροαίνεσθαι; Quam ob rem, inquit, aut quid quaeris, qui torquet? Cum diceret aliquis, *Prosciscit in disciplinis*; Ille, Plato, inquit, hoc vocas progressiones facere. Interrogante aliquo, Num declamabis (*declamabis*) iste? Quomodo igitur, inquit, συῖντα, ὅτι τῷ, ἔφη, ἢ τί βελομένη τῷ βασιλίστῳ; προκαλίει δὲ τινὲ εἰπόν- τῳ ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τῷτο ἐπιδιδόναί καλεῖ. ἐρομένη δὲ τινὲ εἰ μελετήσῃ ὁ δεινὰ, πῶς ἐν, ἔφη, ἐμὲ

19. Εἰ μελετήσῃ] Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττικὰ ἐπὶ τῷ ῥήματι τούτῳ ἰσχυρικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς ἢ

μέλλοντα. ὁ γὰρ φασὶ μελετήσῃ, ἀλλὰ μελετήσεσθαι. V.

* Τὸ ῥήματι] Τῶν edita male.

Coelius interpretatur praecidere, vel praescissare vinum, quod tum fit, cum vini sires sacco franguntur, ut Plin. ait. tale vinum Theophrast. VI. de causis plant. c. 24. διδιδόν, quod male vertit Gaza morale vini genus, cum sit factum, colatum δὲ τὸ ἴδιον ut pulchre docuit Vir summus Thom. Reinesius magno eruditorum cum dolore nuperius extinctus, lib. III. Var. Lect. cum quo ipsae litterae in illa plaga videntur elatae esse. In Hesych. pro προκρίπτῳ legitur προκρίπτῳ, quare lexicographi προκρίπτῳ impingere interpretantur? Cum tamen in eodem Hesych. recte legatur προκρίπτῳ ἰσχυρῶς τὸ σακκὶ ἢ προκρίπτῳ, sacco colabas, aut praecidebas. Apud Eustath. ad Iliad. V. Καὶ ὑπερβαίνει τὸ ἴδιον τὸ προκρίπτῳ ὁ ἰσχυρῶς. Τῷτο δὲ ἴσως καὶ δὴ κατὰ μίαν ἰκανομένην εἰσάγει. Ἰσοσταλῆς est etiam furari in itinere. nimirum προκρίπτῳ dicitur de iis qui saccos & marsupia praecidunt, qui nobis dicuntur *Beurs-sindere*. Sed ut redeamus ad priorem notionem τῷ προκρίπτῳ, quam culpat Lucianus. In ea legitur apud Euripid. in Hecuba: Προκρίπτῳ ἴδιον εἰς πρὸς κακῶν, quibus nihil proficiamus ad levanda mala quae sumus passi, nihil facientia ad priora mala mitiganda. Herodot. lib. I. voce passiva: Οἶδον τὴν πραγμάτων προκρίπτῳ, nihil rebus praecedentibus. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρὸς τι ἴδιον προκρίπτῳ τὴν πραγμάτων. Thucyd. in IV. Καὶ τὸ ἀρχὴν ἄμα προκρίπτῳ. Id est, nobis augmentibus illorum imperium. Προδουκισσόντων, ἐπιτεκισσόντων, ἔγινε προκρίπτῳ ἐπιδιδόναι. Haec Thucyd. interpres. Eodem sensu Lucianus in *Salutatione*. verbo ἐπιδιδόναι utitur. Οὐ πάλιν, inquit, ἀρχαῖος ἐς τοσοῦτο κακῶς ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὴν Σόφιστον μέλιτα. Non olim initio facti tanti incrementi in eam pulchritudinem, sed circiter Augusti maxime tempora. Plutarch. cuidam libellorum suorum titulum fecit πῶς αὐτὸς αἰδῶντο ἑαυτοῦ προκρίπτῳ ἐπὶ ἀρετῇ, saepe utens in eo opere verbis προκρίπτῳ & ἐπιδιδόναι, & non abstinentes interim a nomine προκρίπτῳ. Εἰδὼ μνημονίαν, inquit, αἱ προκρίπτῳ πᾶσι κακοῖς. Lucianus quoque in Alexandro, ἰσχυρῶς ἐς προκρίπτῳ ἀντιβάλλειτο. Epictetus in Enchiridion. Παρά μίαν ἡμέραν ἐς ὅσον ἢ δούλωται ἢ προκρίπτῳ, ἢ ἐς σφάζεται. *Isidor.* etiam utroque utitur vocabulo: Καὶ γὰρ, inquit, εἰ δὲ ἢ κλύσις ἢ πάλιν, εἰ προκρίπτῳ τὸ ταχὺ ὡς ἤρπαιτο. Neque enim nobis ullis viribus capi potuisset, si minus processisset ut coeperas. Idem: Εἰς μαγάλῳ παιδείας προκρίπτῳ ἐπιδιδόναι. Et in I. Ἀλάς Γόντας τῷ δεινῷ Ἀστυνόμῳ μελίστῳ προκρίπτῳ. Tom. III.

πῶς αἰτῶ. Idem in X. Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων ἐς σφίσις αὐτοῖς προκρίπτῳ ἡμεῖς ἐν τῷ ἐς γὰρ διότι. *Diod. Sicul.* de Dione, αὐτῷ ἐν φιλοσοφίᾳ μαγάλῳ ἔχον προκρίπτῳ. *Cicer.* XV. ad Attic. ep. XVI. Sed mehercule littera πεπωμένως scriptae, quod ipsum προκρίπτῳ aliquam significaret. Non caret itaque exemplo quod dixit Apostol. I. ad Corinth. 4. Ἰνα οὐ εἰ προκρίπτῳ φανερῶν. Et Epistolae ad Philip. cap. I. Εἰς προκρίπτῳ τῷ εὐαγγελίῳ ἐλάλησεν. Utitur eadem voce etiam *Hellod.* in VII. Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτοῦ εἰς προκρίπτῳ τὴν φωνήν ἡσυχίᾳ προκρίπτῳ. Videtur autem hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui saepe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbatur iste in *Nefasto* *Ἰσχυρῶς* pro *ἴδιον* vcl *ἴδιον*, *Ἰσχυρῶς* pro *ἴδιον*, & ἄλλοις pro *Ἰσχυρῶς*. quae omnia invenias in *Heliod.* Is in secundo: *Ἰσχυρῶς*, inquit, τὴν κατὰ τὴν προκρίπτῳ pro *ἴδιον*. Idem in VI. *Ἰσχυρῶς* ἐπιχλωμάς *Ἰσχυρῶς*, ubi dicendum fuit *ἴδιον*, pro *ἴδιον*. Et in VIII. ἐν δὲ τῷ ἰσχυρῶς ἴδιον τὴν ἀλκυονίδος τῷ πρὸς τῷ Ἰσχυρῶς τοῖς ποδὶς ἀντιβάλλεται pro *ἴδιον*. Sed de hoc minus miror quam de *Plutarcho*, qui in libello de *lectione* poetarum, δυνάμει ἴδιον τὴν τοιαύτην ποιῶν τῷ δεινῷ dicit pro *ἴδιον*. vide & *Thom. Magistram*. J. G. G.

Προκρίπτῳ] Προκρίπτῳ, pro progressu in litteris, *Ciceroni* adhibuit in Epist. ad Att. XV. 16. aequae ac in *N. Foedere* I. ad Tim. IV. 15. ubi Rev. *Elph.* & *Polybii*, & *Arriani* auctoritates *Graevianis* addit. J. F. R.

19. Εἰ μελετήσῃ ὁ δεινὰ] Vitium est in μελετήσῃ quod apud Atticos est secundae personae, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae ut loquuntur *γραμματικῶν παιδῶν*, pro *declamabis*. Meminisse hic debet studiosus lector verbum μελίστῳ, tametsi futurum medium usitatus habeat quam activum apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc *Philostratus* & *Lucianus*. *Philostratus* in Marco Sephista: Καὶ προβαλόμενοι ἔφη καὶ μελετήσῃ. Idem in eodem: Μελετήσῃ δὲ καὶ μελετήσῃ ἀκροαστέριον, καὶ ἰσχυρῶς ἐν ἰσχυρῶς. *Lucian.* in *Merc. Cond.* Οἶδον δὲ ἔγινε καὶ ἔγινε καὶ καρχήμον ἐπὶ τῷ δεινῷ κλεινοδίτῳ μελετήσῃ καὶ τὸ δεινὸν ἀπαιδευτός. Et in *Demostheni*. Ἔγινε δὲ τῷ κακῶς μελετήσῃ. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσῃ, μελετήσῃ, μελετήσῃ, ut ab ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς, ab ἀκούω, ἀκούω, ἀκούω, ἀκούω. Cccc καὶ

ἡμὲ ἐρωτῆσαι ἢ μιλιτῆσθαι, λέγεις ὅτι ὁμοίως interrogans declamaturus sum; dicis idem;

Ἀπικίζοντες δὲ τινος, καὶ τεθῆξαι εἰσόντες ὅτι τῷ τρίτῳ, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ὑπαύθια μὴ Ἀπικίζω κατὰ νόμον. καὶ πρὸς τὸ εἰπόντα δὲ, στοχάζομαι αὐτῷ, ὅτι τῷ φέδομαι αὐτῷ, μὴ τι, ἔφη, δι-

a Κατὰ νόμον] Κατὰ νόμον male J. & V2.

22. Τεθῆξαι] Τεθῆξαι γὰρ ἔχον λέγειν ἐπὶ τῷ τρίτῳ, ἀλλ' ἢ ὡς τεθῆξαι ἐπὶ δεύτερῳ. V.

* Τεθῆξαι] Nihil vacieris notatum invenio. Sed aut hic legendum τεθῆξαι, aut in Luciano etiam τεθῆξαι; oportet enim haec sibi respondere. Alioqui perinde esse quoddam eligas, ut βέλαι περ βέλαι aliaque secundam personam. In u formantia,

ἔχοντα, ἀκούοντα.

22. Ἀπικίζοντες δὲ τινος καὶ τεθῆξαι εἰσόντες ἐπὶ τρίτῳ] Cum quidam Atticorum aetnales dixisset in tertio persona τεθῆξαι, quod apud Germanos Atticos est secundae personae: quare sequitur βέλαιον ἢ ὑπαύθια μὴ Ἀπικίζω κατὰ νόμον. Hoc est: praestares vel hic te pro Atticis moribus inprobatum mihi, dicis enim: mihi morieris. Ἀριστοφάνης in Nebulis: Σὺ δ' ἐγγυῶν τεθῆξαι. tu morieris. Hoc quod diximus declarant etiam Thomae verba ideo a nobis non omiſſa: Τεθῆξαι, inquit, ἐπὶ μὲν ἄλλῳ μάλιστα λέγει. Πλάτων δὲ οὐ Γεργία ἐπὶ μάλιστα ἐγγυῶν λέγει. Τεθῆξαι ἔστι δὲ ὡς δέξαι ἢ δέχου. Ἐπὶ μὲν τις ἔπος μεταδίδωκε, τεθῆξαι δὲ ὡς Ἀνακρέων οὐ τῷ Σολωνίῳ ἀπαγορεύει. Graeca tamen Platonis exemplaria, quae ego quidem viderim, τεθῆξαι habent, non τεθῆξαι, ut placet Thomae. Proinde vitandae amphibologiae causa dices cum Luciano in Dialogo Terphonis & Plutonis. πῶς ἢ τεθῆξαι ἢ γυμνασίου ἡμῶν. Misyllus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτῳ in diem tertium, cum vertere debuerit in tertio persona, subintelligitur enim προσέειπε. Alioqui εἰς τρίτον, ut Attice subintelligatur ἡμέρας, in diem tertium, vel perveniendi significat. Synes. Εἰς τρίτον ἡμῶν ἐγγυῶν. Ἀριστοφ. Καὶ ἡμῶν εἰς τρίτον. Thoms. Οὐ λέγουσιν, inquit, αἱ Ἀπικαὶ εἰς τρίτον ἡμέρας, ἀλλ' εἰς τρίτον μῖνον. Heliod. εἰς τρίτον ἡμέρας. Addit tamen Ἀριστοφάνης ἡμέρας in Lyfistate: ἀλλ' εἰς τὸ τρίτον γ' εἰ ἡμέρας.

Ἀπικίζοντες] Id vitium ὑπερτακίζοντες ἴδιον vocat Philostr. in vit. Ap. p. 21.

Idem. Τεθῆξαι] Tb. Mag. h. v.

Τεθῆξαι] Non damnat Cl. Duker. ad Thucyd. VIII.

c. 74. f. cum & Ἀριστοφ. Ach. v. 324. εἰς τεθῆξαι ἴδιον γὰρ habet, quod forsitan frustra inspectum Scrophae ait, ob Luciani auctoritatem, quam minus ponderis habere statuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipse & probatissimi scriptores uti sint. Sed hic tantum reprehenditur ambiguitas tertiae pers. in u terminatio, quae Atticis est secunda.

J. V. R.

7. Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, Max morieris; (morieris) Molins, inquit, erat etiam hic non affollare sermonem Atticum & male ominari. Ad eum qui dixerat, collineo in illum, pro parco illi; Numquid, ait, jaculando abstraxisti? Cum

25. Στοχάζομαι] Τὸ δὲ στοχάζομαι ἐπὶ τῷ τ ἀπικίζον τεθῆξαι τῷ βέλαι, ἢ τῷ συμπαίρειναι. V.

ſatis saepe vidimus. Sed videtur Lucian. dedisse, certum. J. F. R. ὁ Ἀπικὺς τεθῆξαι] Sic dedit Solen. pro vulgato ἀπικίζον τεθῆξαι; non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum rectius videtur, poterit id revocare. J. F. R.

25. Στοχάζομαι αὐτῷ] Hic omnes Graeci Magistri taceant. Apud unum Lasearum Constantinum legitur, στοχάζομαι, φιδοῦμαι significat, ἀπικίζομαι δὲ ἐλαδ, praeparatum esse & misereri, quod an hic locum habeat nescio. Ea certe significatione videtur verbum στοχάζομαι positum esse secundi Maccabaeorum cap. 14. Καὶ τὸ ἴδιον παλιν στοχάζομαι. Id est, parco, vel misereor, vel consules, ut vertit interpres illic. J. G. G.

27. Ἀφιστῶ δὲ τῷ τ εἰσόντες] Negat hic Lucianus recte dici ἀφιστῶ & ἀφιστῶν, pro eo enim dicendum ἀφιστῶν. Thoms. Ἰσταν, οὐκ ἰσταν. Non imitandus igitur Heliod. ἰσταν καὶ ἀπικίζομαι, quomodo modum nec illud Basil. in epistola πρὸς τοὺς ἐφ' ἑαυτοῦ ἀσκητάς. ἐπὶ αὐτῷ πρὸς τὸ ἴδιον συμπαίρειναι βέλαιος ἢ ἀπικίζομαι τῷ εἰς τῶν ἐπιχειροῦν. Sic τῷ ἡμῶν μολιτῶν legitur in sacris litteris pro μολιτῶν. Diod. Sic. libro 8. Τούτοις ἢ πολλὰν ἀσπίδα ἐπιχειροῦν εἰς διγυμνασίῳ τῷ φιλοδ. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πάλαισι διαμαρτυρίαις τῷ ἰσταν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ πρῶτον ἐπιχειροῦν ἀφιστῶν τὸ Παλαιόχρηστον ἢ Ἀπικίζομαι φιλοδ. Polyb. Ἐπὶ δὲ πᾶσι ταῖς συνήθειαις τῷ συναναλίστασθαι ἰσταν σφῆν. Quo verbo identidem ita utitur Apostolus.

29. Πλὴν αἰ μὴ] Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod qui paulo accuratius locuti sunt πλὴν αἰ tantum dixerunt, vel αἰ μὴ solum, auctor est Πηγνικῶν. Caeterum Thoms. est in diversa sententia, cuius haec sunt verba: Ἀποφάνημι λέγει καὶ χαρὴ αἰ μὴ τὸ αἰ, καὶ χαρὴ αἰ τὸ αἰ, αἰ καὶ φάνημι ἀδικῶν ἡμῶν λέγει τεθῆξαι μὴ τῷ μὴ. Ὡς γὰρ φάνημι πλὴν αἰ τὸ αἰ πλὴν αἰ μὴ τὸ αἰ, καὶ ἰσταν αἰ τὸ αἰ, καὶ ἰσταν αἰ μὴ τὸ αἰ, ὥς ἢ χαρὴ αἰ τὸ αἰ καὶ χαρὴ αἰ μὴ τὸ αἰ. Ἀνακρέων οὐ τῷ βέλαι πρῶτον πλὴν αἰ μὴ συμπαίρειναι ἢ ἀπικίζομαι αὐτῷ διαμαρτυρίαις. Κρίτῳ μὲν τῷ αἰ χαρὴ τῷ μὴ λέγουσιν. Lucianus hanc praeeptionem suam saepe non servavit. Dicit enim in dialogo Diogenis & Maufoli: Πλὴν αἰ μὴ τούτῳ φησὶ μὴ μὴ μὴ ἀπικίζομαι. Idem in Μενε. Comd. Πλὴν αἰ μὴ καλῶς τις; μοιχαλε πλὴν αἰ μὴ ἀπικίζομαι. Idem in ratione Confet. Ἠβ. Ἐπὶ αἰ μὴ τούτῳ ἀπικίζομαι.

τκ.

ἀποκρίνῃ aliquis diceret, & alter ἀποκρίνῃ;
(pro ἀποκρίνῃ sollicitare ad defensionem) Ἀμφο-
τέρωδιν, inquit, non novi. Ad eum, qui
dixerat, Πραῖτερquam nisi, Ἡμεῖς γεμνῶμεθα,
inquit, nobis largίτρίς (gratis & frustra adeo-
ponis) Et ἡμεῖς γεμνῶμεθα (pro ἡμεῖς γεμνῶμεθα, uti) dicente
quodam, Ὑπερβαῖν, inquit, Πῦσδαστικόν.
Dicenti ex tunc, † Πυλκρῶν, inquit, dico-

μαρτυροῦν βαλόν; ἀφιστᾷ δὲ τῷ ἐπὶ τῷ
 καὶ ἑτέρῳ ὁ ἀφιστάνων, ἀμφω β, ἔφη, οὐκ
 οἶδα. πρὸς δὲ τὸ λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ ταῦ
 τα, ἔφη, διπλᾷ ὁ χαρίζοι. καὶ χρᾶται
 δὲ τῷ ἐπὶ τῷ, ψευδᾶται, ἔφη, τὸ
 ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλόν, ἔφη,
 τὸ

^b Ἀφισάτω] Lacuna est in Fl. ante ἀφισάτω, & ἄφευσι emissum. ^c Χαρίζω] Χαρίζω Fl. & S. At prius in reliquis. Χαρίζω emendat Gesn. recte.

30. Χρῆται] ± Χρῆται γὰρ λέγουσι Ἀδραῖα. V.

32. 'Εσπερι] 'Εβ'ου § τὸ δ'αυριον. V.

‡ *Xpōdai*] Recte. Sic *Lof.* p. m. 182. τὰν τῶν χρῶδων.
Iscm *Thucyd.* VII. c. 85. *Xpōdai* veto *Herodot.* VI. 388. A. &c.

Quinquem apud alios promiscue.

J. F. B.

τις. Ibidem: 'Εως εἰ μὴ εὐχόμεν ὄναι. Idem in Imag. 'Εως εἰ μὴ τὸ τοῦτο ὄναι τὸ Ἀδελφὸν ἀντιφασκεῖν. Et paulo post: 'Εως εἰ μὴ τὰς τοιαύτας ἀποφάσεις ὁρίσθαι ὄναι. Idem in Pifcat. 'Εως εἰ μὴ κατὰ τὸ θάνατον ὃ τὸ ἔργον αἰς τὸ φῶς, οἱ τοῦ Μωϋσέως ἀντάδην. Demosthenes πρὸς τὸ ἐκ Καρχηδόνος, πάλιν εἰ μὴ τοῦτο λέγεσθαι. Idem in IV. Philippicis: Ὁμοῦ εἰ μὴ τὸ πρὸς τὸ εὖχος βοηθεῖν γυγνέειν. Sic & Heliod. in VIII. Πάλιν εἰ μὴ τις θαυμαστικῶς ἐπὶ διαισιν. Plutarch. in Corioliens, πάλιν εἰ μὴ τις εἶποι τὸ Ἀλκιβιάδην ἀποφασίζοντα τελευταίως κρατύνειν. Idem in Demosth. 'Εως εἰ μὴ ἡ Νῆα πρὸς τὸ ὑπερὶ ἀλοῦται λέγειν ὁ Ἀντιφάσκων τοῦτο πρῶτον. Apostolus I. ad Timothe. V. 'Εως εἰ μὴ διαφρονέει. Et cap. XV. 'Εως εἰ μὴ αἰὶν ἐκτελέσονται. 7. G. G.

sentiam per auspicia explorare, consulere Deos per arva,
prophetae sacri. Sic hic locus ex *Jornande* & antiquis
Flori editionibus legendus. [At non sic habere Eddi:
 vett. testatur *Duker*.] ut praeclare vidit *Gronov.* i. *ar-*
va. vulgo male adhibetur *uracula*. *Cic.* IV. ad fam. 7.
ad tunc reliquis non adhibetur, hoc est *consulimus*. Sed
 de hac *Itius* vocis notione pluribus egit vir doctissi-
 mus & ingenii elegantissimi ac solertissimi, *Johannes*
Schubringius, qui non ita pridem in ipso flore ætatis;
 cum magnas & praeclaras minaretur, extinctus est, fle-
 bilis omnibus, iis praecepit quibus litterarum inter-
 iorum salus curae, candor autem & morum sanctitas
 amor sunt, in notis in *Seneca* declamationes prophe-
 diam bono publico edendis. T. G. G.

30. ἀνὰ χαρμῶν] Haec, inquit, gemina gratificatio, vel largitio. Miacyllus gratificator vertit, cum tamen χαρμῶν activa voce dixerit μέμνο, quod & Salmasius editor, Joannes Beza diduxit, vidit. J. G. G. Ibid. χαρμῶν δὲ τούτῳ ἀνέρχεται] Cum quidam dixissent χαρμῶν pro χαρμῶν, uti vel oraculum consuleret. Philostr. in Heroicis: χαρμῶν δὲ τῷ τοῖς αἰῶσι παύσαντος Ἀχαιοῖς. Herodot. tamen χαρμῶν & χαρμῶν: dixit in Terpsichore: καὶ οὕτως ἀνέστη τὸ ἔξω χαρμῶν χαρμῶν. Ibidem: ἢ δὲ πάλαι οἱ χαῖ ἀνέστην. respondet. Idem in Clio: Τέλει ἀνέστην, αὐτῶν δὲ χαρμῶν. id est, occidere. Pausanias Achaicis: Ἐκπύρον τινος τὸ νότον. Cacerum de χαρμῶν & χαρμῶν Μεσίοπος. Οὐ χαρμῶν, inquit, ἀλλὰ χαρμῶν, ἢ δὲ χαρμῶν, ἀλλὰ χαρμῶν. Homer. Τελεῖ χαρμῶν. Οὐκ οὐκ Τελεῖ χαρμῶν. consuleretur. Eodem. in Antirrhethico: Τῷ οὐ χαρμῶν. Deum consuleretur. Latini in eadem notione utuntur adhibere. Cicero. IX. ad fam. Cum adhibuisset domi mea Lapsus me, & Libonem & Servium confederatum suum, qua mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Scio arduum. id est, Cum me & Libonem & Servium, quos in aedes meas arcesserat, consuluisse. Idem. de Offic. Gratidamus cum praeter esset, collegitumque praetorem tribuni plebis adhibuissent. id est, in consulendo consensum. Sueton. Claud. Adhibitis principibus. Florus l. 2. Gemiti erat, acer auspicantem & regebat, adhibere placens Deo. id est, Deorum favorem.

32. Τῷ δὲ λέγειν ἱεροῖς] De eo *Phrymich.* "Ἐποτι κινεῖται ποῦθεν τῶνδε λέγει, ἀπ' ἑ καὶν. Idem inferius: 'Ἀπὸ τότε ἔκτοτε μὴ λέγει. ἀπ' ἑ καὶν, ἑ καὶν δὲ τοῖς χρονικοῖς ἰσχυρίζεται ὡς συντάττει τὰς προτάσεις. Et *Them.* eadem fere, qui & alibi negat praepositionem recte componi cum adverbio. Quare ἰσχυραὶ, ἱεροῖς; ἀποκρίνου, ἰσχυροῖς, & λοιπὰ non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἑ καὶν, ἀπ' καὶν, οὐ παλαιῶ, ἐκ τούτων. *Herodian.* in IV. Καὶ ἑ καὶν μὴ ἑ καὶν ὅτινις θρησκείῃ]. Et paulo post: ἑ καὶν δὲ ἱεροῖς καὶν πρὸς ἀλλήλους. *Kenorr.* ὅτι tertio Institutionis Cyti: 'Ἐ δὲ τούτων ὁ Κόρος ἱεροῖς καὶν τοῖς φησὶν. Idem in eodem: 'Ἐ τούτων αὐτὰρ τι πάντες ἑ ἴσους. Sic tamen facit scriptores, *Matth.* cap. XVI. 'Ἀπὸ τότε ἤρξετο ὁ ἱεροῖς διανοῖν; pro quo *Lucianus* in *Demosth.* Καὶ τοιαυτοῖς ἀρχαῖς διὰ τοῦτο ἐκινεῖται. Idem in *Dialogo Cyclopis & Neptuni*: 'Καὶ ἀπ' καὶν τοῖς πολλὰ ἀπὸ σοῦ, ὁ Πόριδον. Invenies apud *Matthaeum* etiam ἀπὸ σοῦ, cap. 27. & 26. & apud *Joannem* cap. 13. In *H. ad Corinth.* 8. 9. legitur ἀπὸ πῶτος. *Pollux* in primo *προσφών.* inquit, ὁρῶντες τοῦτ'. *Lucianus* omnia praepositione in *Hermet.* Μαχὲρ τῷ ἁμαρτὶν ἐξὲ πῶτος. *Demosthen.* in III. Philippica: Οὐδὲ αἱ πῶτος προσέειπαι. *Kenorr.* in III. Ἑλληνιστὶ ἡμῖς ἑ αὐτὰ οἱ δὲ ἐ πῶτος. *Plato* in *Euthydemo* πῶτος δι' ἡ πῶτος οὐδὲν ἄλλο ἢ σοφά. male προσέειπαι impressum est.

τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὃ ᾧ Πλάτων εἰς τό-
τε λέγει. τῷ δὲ ἰδὼ, ὅτι τῷ ἰδεῖ χρωμένῃ
τῆς, ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις. 35
ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ὅτι τῷ συνίημι λέ-
γοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀν-
τιποιεῖσθαι τῷ λέγοντι, φησὶν ἀντι-

re ex superiori anno; Plato enim in tunc
ait t. Ei, qui Ecce pro vide utebatur,
Alia, inquit, pro aliis significat. Dicente
quodam Accipio pro intelligo, mirari se di-
cebat, quomodo t qui vindicet sibi dicendi
partes, dicat se vindicare t. Bradiou dicente
ali-

a [Ergo] [Ergo] f.

36. Ἀντιλαμβάνομαι] Τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι Ἀττικοὶ ἐπὶ τῷ καλεῖν ἢ ἀντίχεσθαι τάττει. μάλιστα ὁ Πλάτων. V.

Meliores scriptores semper opinor sine praepositione
utuntur πρὸς. quare in eo quod sequitur, πρὸς ἔστι
censeo. Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. Invenies ta-
men πρὸς etiam in epistola quadam Libani. ἀν-
τιλαμβάνομαι, inquit, ὅτι, ὅπως ἡλγεις πρὸς. Ἐκπα-
λαι legitur II. Petr. c. 2. & 3. Sed de hoc minus mi-
randum quam de Arriano, qui in primo inquit: ἐκ
λαγισμὸν τῷ ἐκπαλαι. Utuntur etiam D. Basilus & Pla-
ton. Ille quidem ad Athanasium scribens: ἡ, inquit,
ἐκπαλαι περὶ τῶν τιμωμένων ὑπὸ λήψιν ἔχον. Hic ve-
ro in Themistocle, ὁ θεομαχικός ἐκπαλαι πιστός. Et
περὶ βραδύς τιμωμένων ἐκπαλαι δὲ ἡγνός. Idem
tamen Attice dixit in Timoleonte: ἔκταν τειχεστροφί-
μων ὁ παλαιός. Et Philostratus in Heroicis Dialogis:
ΦΟΙΝΙΞ καὶ ὁ παλαιός ἀπὸ εὐδοκίμωνος καὶ σοφὸν ἢ
ὁ ποιητής; ΑΜΠΕΛΟΥΡΟΣ, ὁ παλαιός, ἔφη. Ho-
todes. Ἐπὶ γὰρ ἀπερίτῳ ὁ παλαιότερος. Idem in eodem
primo libro: Ἡ δὲ αὐτοῖς μαρτυρίᾳ ὁ παλαιός ἰδρύμενος.
Idem in Urania: ἡμεῖς ἡμεῖς τὴν ὁ παλαιός. Pollux
in primo: Πάλαι, inquit, πρὸς καὶ, τρὶς καὶ. Ἀν-
τίφωρ. in Equitibus: Τρὶς καὶ καὶ βουλόμενος ὁ
ἀντιφωρ. Ἀλλ. Ἐγὼ δὲ δικαίως γὰρ ἐδωκαίκαται,
καὶ χιλιόκαται, καὶ πρὸς καὶ πάλαι καὶ. Jam vero
de illo tantum quid mirum a scriptoribus sacris usurpa-
ri, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus absti-
nuerit? Ἐπεὶ, inquit in Asia suo, ἐξ ἡμῶν πρὸς
ἔστιν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος. ἔφη, ὅτι οὐκ ὀρθῶς. Α-
then. in Dipnosophistis: καὶ ἔκταν οἱ πρότεροι καλοῦμαι
Διονυσιοπόλεως, Ἀλεξανδροπόλεως, ἐκλήθησαν. Arrian. I.
ἀναβάς. καὶ ἔκταν οἱ Σιδίται ἰσχυροί. Josph. [Ergo]
ποτ' ἀδύνατος ὁ Ἀχάϊος ἡγεῖς ἰλασθῆναι. J.G.G.

Τὸ δὲ λέγοντι ὁ τότε] Nusquam fere magis quam
hic interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic
sunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid fa-
cerem igitur? Graeca reponerem, ut superior inter-
pres? Hoc promptissimum erat. Sed antiqui interpre-
tis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non
cum Graecis edebantur. Quis nos feret, si juxta se
Graeca & Graeca ponantur? Quid ergo? hoc agam.
Permutabo utcumque Latinis Graeca: sed monebo le-
ctorem, me non satis intelligere, quae crucibus in-
clusa sunt, & gratias habiturum, qui sensum & co-
haerentiam sermonis aperiat. J.M.G.

[Ibid.] [Ergo] Ex τότε scribit Gron. in Arr. Exp. AL
p. 54. sive L. c. 27. quod Gronov. mutat in ὁ τότε.
Sed in τῷ τότε Idem p. 59. & alibi, ut vid. in nott.

viri Cl. Item ἐκ τότε, & εἰς τότε. Immo & ὁ τό-
τος ex Apollon. 4. Argon. Quae incautis excidere cre-
dit Idem. Verum & ἀντιφωρ ita componit Thucyd.
I. c. 66. καὶ τὰ ἀντιφωρ. Ἡλδ. J.F.R.

34. Τῷ δὲ ἰδὼ, ἐπὶ τῷ ἰδεῖ] Cum quidam ἰδὼ pro ἰδεῖ
utere. Haut scio an velit Lucianus ἰδὼ adverbium
poni sine accusativo post se. Nam ita video pleros-
que omnes eo usus, ἰδὼ vero verbo addi accusativum.
Nam quod ἰδὼ Attice dici pro ἰδεῖ scribit Thomas,
id nobis non obstat. Nam ἰδὼ de quo Thomas
agit, verbum est imperativi modi, scribiturque tono
circumflexo. Ἰδὼ, inquit; Thomas, Ἀττικοὶ λέγουσι,
ὅτι ἰδεῖ. Σικωδὴς Ἐκείν. Ἰδὼ μοι κατέβητο ὁ
κακός. J.G.G.

36. Ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τῷ συνίημι] Cum qui-
dam diceret ἀντιλαμβάνομαι ἄσφατον pro συνίημι intel-
ligo. Sic tamen Josph. VI. Ἀλλ. Πρῶτον μὲν κινήσεως
ἀντιλαμβάνομαι ἔφασκεν καὶ πτόν. id est, se sensisse, audisse,
intellexisse. Suidas dictione πογύχλη, κινήσεως ὁ
ἀντιλαμβάνομαι. Scholiaes Sophocles. in illud in Aia-
ce Mastigophoro: Καὶ ἐνωμαρτάζω φρονί, ἦτοι, inquit, ἔστιν
συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Suidas θαλάζιον ἐνεργισμὸν
ἡμεῖς ἀντιλαμβάνομαι, id est, accipimus, intelligimus.
Vide etiam Budaeum, qui duobus Alexandri Aphro-
disi locis ostendit ἀντιλαμβάνομαι ἔστιν ἑνὶ
perceptionem. J.G.G.

39. Βράδιον δὲ τῷ εἰπόντι] Cum quidam dixisset
βράδιον pro βραδύτερον. Βραδύτερον, inquit Thomas, ὁ
βράδιον ποιητικὸν γὰρ, καὶ Ἡσιόδῳ ὁ ἡμέρας βράδιον
δὲ παρ' Ἑλλήνων φαίνεται. ἰσχυρὸν δὲ μάρτυς Λεόντιος ὁ
ἐπιστολῇ καὶ σὶ εἰ καὶ βραδύτερον ἀπὸ καὶ σημαντικὸν ὀνο-
μαί. Attice igitur Lucianus in Mort. Dial. Eὶ ἐὶ ἐλ-
γῃ βραδύτη. ἢ. Et Diogenes Siculus. Καὶ ταῦτα μὲν πολλὰ
βραδύτερον καλεῖται. Audiendus & Phrygicus. βράδιον,
inquit, τούτῳ Ἡσιόδῳ μὲν ἔλεγον βράδιον τι παρ' Ἑλλή-
νων φαίνεται. Πλάτων δὲ ἐὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δοκιμώτατοι
βραδύτερον. Thucydides in II. Τὸ ὅδε γὰρ γινώσκον τὸ
καὶ ἰσχυρὸν βραδύτερον αὐτοῦς ἔλεγον. Plato in Timaeo.
Θάττω μὲν τὰ ἐλπίδι, τὰ δὲ τῷ μάλιστα βραδύτερον
πρῶτον, τῷ δὲ ταυτοῦ φῶς τὰ τέχνης ἀπὸ τῶν
βραδύτερον ἰσχυρὸν καλεῖται ἀντιλαμβάνομαι καλεῖται
καὶ. πάντες γὰρ τοὺς νόμους αὐτῶν ἐρίψατο ἰσχυρὸν
τὸ διχὲ κατὰ τὰ ἰσχυρὰ ἀπὸ πρῶτον τὰ βραδύτερον ἔπειτα
ἀπὸ αὐτῶν ὅσας τέχνας ἐγγύτατα ἀπέφασκε. Haec Pla-
tonis verba Cicero elegantissime vertit: Cum alia ma-
jorem lustrarent orbem, alia minorem tardius. quam
jph.

aliquo; *Nonne est*, inquit, *simile* (aeque vi-
tiosum) alteri, τάχιον; βαρεῖν (gravare) cum di-
xisset aliquis; *Non est*, inquit, βαρεῖν qua
putasti (ita insolitum, ac putasti.) Cum λέ-
λογχα aliquis, quod est εἰληχα (sortitus sum)
dixisset, † *Parum*, inquit, *etiam apud quos*
peccatur †. Cum multi ἵπτασθαι pro πέτεσθαι

ποιῖα. βράδιον δὲ τινος εἰπόντος, οὐκ
οἶεν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βαρεῖν δὲ τι-
νος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βα-
ρύειν, ἢ νερόμικας. λέλογχα δὲ, τὸ εἰλη-
χα λέγοντος, ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς
ἀμαρτάνη. ἵπτασθαι δὲ ὅτι τῷ πότε-
σαι

b Πάτασαι] G. duce cum Ggss. dedi. Πάτασαι Edd.

39. Βράδιον] Παρὰ πωστῆς. βραδύτης παρ' Ἑλλή-
ων V.

forem, celerius quae minorem, motu unius ejusdemque
passus, quae velocissime movebantur, ea celeritate vin-
ti a tardioribus, & cum superarent, superari videban-
tur. Opus enim orbes eorum quasi helices inflexione
vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia effi-
ciebant, ut quod esset tardissimum id proximum fieret ce-
lerrimum. Parum igitur Attice *Plutarch.* in Daemonio
Socratis: Καλίον, inquit, αὐτῶν καὶ ἀγανακτῶν βρά-
διον ὑπακούοντων. Sic & loquitur in Pompejo, in Ca-
tone majore, in libello περὶ ἀγορησίας, *Heliod.* in III.
& initio libri VI. *Joseph.* in IV. Orig. βράδιον ἢ ἀπεί-
δον αἱ γυνεὲς τῶν θυγατέρων. Notandum porro in *Plas-*
loco Attice dictum esse *ῥάτιον*, pro quo minus elegan-
ter τάχιον, & ἰωνικῶς ταχύτητος diceretur. *Heliod.* in
IV. Εἰ μὴ ῥάτιον ἔβριμον. Idem ἐκείνης μὲν ἐν λόγῳ
ῥάτιον, melius dixit, quam in primo καὶ λόγῳ ταχίον
ἀποδιδυμίσει. *Thomas:* ῥάτιον, inquit, Ἀττικῶς, τάχιον
Ἑλληνικῶς. Idem *Phrynich.* quare ea verba quae sequun-
tur apud *Lucianum*, omnino per ironiam vel cum in-
terrogatione sunt legenda (I.) εἴ καὶ ὅμοιον τῷ τάχιον; ἀ-
πορρῶν ἢ simile? vel scilicet non est simile. *Philost.* in
Heliodoro: Εἰσημαλόμενος δὲ ῥάτιον ἢ εἴτε εἰς τὴν τοῦ
τα ἀντιβάλλει. *Lucianus* in *ratione Conscrib. Hist.*
ῥάτιον μὲν ἐν ὑμνήσεσιν. Idem in *Ισοκρίτῳ* ῥάτιον γού-
τομα ἵπτασθαι αὐτῶν ἐπιλάθοντο, & μοχ, καὶ ῥάτιον ἵ-
δοντο. Non dicit tamen sine exemplo *Apostolus* I. ad
Timotheum, ἐπιτίθειν ἰλθὺν πρὸς σε τάχιον. Et ad *Hebraeos:*
μὴ ἔστω τάχιον ἵπτασθαι, ibid. ἵπτασθαι ἀποκαταστά-
θαι. *Plutarch.* enim in *connubialibus praeceptis*, ὁβ-
ρυται δὲ τάχιον αὐτῶν τινος διναρῶν εἶναι ἄμα &
πρὸς ἑαυτοὺς ἐπιλάθοντο. *Joseph.* IV. ἀρχαιολογίας. Ἀρχαιοπο-
νίας τὴν ἐπιτιμωμένην τάχιον ἵπτασθαι αὐτῶν. Idem in secundo
Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἰλθούσης ἐπὶ τῷ ἀγορῶν τὸ εἶναι.
Idem: τάχιον ἔλθον ἀλύοντες, qui tamen alibi fere
ῥάτιον dixit. *Dion. Halic.* lib. VI. ἀγανακτῶν ταχίους ἢ
φρονιμώτατοι. *Herod.* in *Melpomene:* ταχίον συμμέσυν-
ται αὐτῶν ἐν μάχῃ ἡμῶν. *Diod. Sicul.* in XX. Καὶ τάχιον μὲν
ἐπὶ αὐτῶν αἱ βάραι. Idem in eodem: Τάχιον τὴν προ-
δικίαν ἀπῶνται ἐπιτιμωμένοι. Id est, expectatione celi-
cius. *Antian.* in *Petiplo:* Οὐδὲν δὲ πολλοὶ ἐν τάχιον.
Idem in VIII. expeditionis *Alexandri*, qui liber solus
Ionice scriptus est, ταχύτητος, dicit, καὶ ἢ τότε γινώ-
σκοντες ταχύτητος ἐκείνης. Et paulo post: Καὶ γὰρ τοὺς
καρπῶν ἐν ταύτῃ τῇ γῇ πεπαισμένοι τὰ ταχύτερα μὲν
ἄλλοι καὶ οὐκ ἐστὶν Μεγαλὴ ἀνιγνῆς ἐφ' ἧς ταχύν-

42. Τὸ λέλογχα] Τὸ λέλογχα Ἀττικῶς εἰληχα φασι,
καὶ τὸ λίλυφα, εἰληχα V.

τιον. Sed hoc facit hic imitatione *Herod.* qui in *Tha-*
lia, ἐκείνης, inquit, ταχύτερα ἢ σοφώτατα. quod & *Dio-*
dor. Sicul. imitatus est in XX. libro suae *Bibliothecae:*
Ταχύτερον ἐκινῶνται αὐτὰν τὰ στεφάνη συγκλονίζονται
J. G. G.

40. Βαρεῖν δὲ τινος εἰπόντος] Idem *Thomas* docet:
Βαρεῖν, inquit, χρεῖμον, βαρεῖν δὲ ἄχρητον ὡς τῶν
δικαιωμάτων τῶν παλαιῶν. πῶς ἐπὶ τῶν βαρεῖν ἢ βιβά-
σθαι λέγεται, ἀλλὰ βιβάσθαι εἰς παθητικὴν σημασίαν
Ἀρσενίδος ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν. Οἱ δὲ ἵπτοι αὐτῶν βαρεῖν
οἱ αὐτοὶ. *Plato* tamen in *Symposio* hoc ipsum passi-
va voce dixit. Βαρεῖν τινος, inquit, ὁ πρὸς μανθῶν
τῷ ἵπτῳ (οὐδὲ γὰρ ἔστιν ἡ) εἰς τὸ τῷ Διὶ καὶ πρὸς
ἑαυτῶν βαρεῖν ἵπτον. *Suidas* in eandem sententiam,
quam *Thomas* probavit, dixit: Ἐβαρεῖντο κυριότερον, ἢ
γὰρ διὰ λόγῳ ἰσχυρῶς, ἢ βαρεῖν, ἢ βαρεῖν. Οὐδὲ
ἀλλὰ τὴν καλὴν ποιῶνται, ἀλλὰ βαρεῖν, καὶ βαρεῖν-
μοι. *Πολύτ.* Οὐδὲ ἔκτατος πρῶτος, τὰ μὲν ὑπὸ
ἀφροσύνης, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρεῖν. εἴη ἢ ἰσχυ-
ρῶς ἢ ἡλικίᾳ. καὶ αὐτῶν ὅτι τὸ βαρεῖν τῶν τῶν
καλῶν. Improperie igitur *Lucianus* in *Aetione:* ὅτι
καὶ φέρονται βαρεῖντο. J. G. G.

41. Λέλογχα δὲ τὸ εἰληχα λέγεται] *Carm* quidam
pro εἰληχα dixisset λέλογχα. Ἐξήλχην, inquit *Thom-*
as ἐκ λέλογχα. *Lucianus* tamen sui oblitus dicit in
Amorib. Χαριλῆς ἐκ λέλογχα. Tametsi idem in eodem
libello Attice dixit, ἀνδρῶν συγκληροῦν εἰληχα τάχιον.
J. G. G.

Λέλογχα] Cum *Cl. Graev.* *Lucianum* in *Amorib.*
tamen ita locutum dicat, *La Croze* adscripsit: at hic
liber non est *Luciani*. I. e. hunc *Soloecistam* *Luciano*-
non tribuit, vid. supra notata ad c. 1. J. F. R.

44. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τῷ πῖτασθαι πολλῶν λεγόντων]
Cum multis dicerent ἵπτασθαι pro πῖτασθαι. Sic legi-
tur, sed perperam, uti apparet ex *Thoma* & *Luciano*
in *Nesasto:* Ἐπὶ, inquit iste, τῇ ἀρχαίᾳ τῶν τριῶν μαχῶν,
καὶ τὸ ἀπαιρία, καὶ τὸ πῖτασθαι, καὶ τὸ ἐκχύειν. *Thomas*
vero: πῖτασθαι ὑδὲς τῶν ἑσπερίων ἵπτων, ἀλλὰ πῖτασθαι.
Quare hic pro πῖτασθαι omnino legendum πῖτασθαι
Sed ut ad ἵπτασθαι redeamus, reprehenditur ἵπτασθαι a
Luciano in *Lexiphane*. Locus infra referetur. De πῖ-
τασθαι vero & ἵπτασθαι *Thomas*. Πῖτασθαι, inquit, εἴ
ἵπτασθαι. Καὶ Λιβάνιος ἐν τῷ Οἰδῶ ὅτι σε ὑφραίνοι σκάμ-
μα ἵπτον ἐπιτελῶν. ἐν τῷ ἱππῶν ὁ πετόμενος μὲν ὅπως
ἡμῶν ἀποστῆς, πετόμενος δὲ αὐτῶν ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῇ
Cccc 3. συλ-

nam quidem, te dicente, poterō. Sed dic tamen. LYC. Et quomodo te posse negas? Janua enim prope tibi se cognoscendorum illorum aperuit. SOL. Ergo dic. LYC. Dixi equidem. SOL. Nihil certe, quod ego assequer. LYC. Non ergo illud *πε-δ-ο-ναι* se assecutus es? SOL. Non. LYC. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem quae dicuntur assequeris. Atqui *respicimus* ad ea, quae initio abs te dicta sunt, putabam *Equites* me in campum vocare. Tu vero (in Graeca voce) *Equites* (*soloeccismum* of-δ-σῶ, ἐγὼ μὲ ὤμην ἰππεις εἰς πεδίον καλεῖν, σὺ

μὲ εἰδὲ πῶς δυνήσασθαι σε λέγοντ'· ὁμῶς εἰπέ. ΔΥΚ. Καὶ πῶς φης εἰ δυνήσεαι; ἢ γὰρ θύρα χάδον ἀνέωγέ σοι ὅ γινώσκεις αὐ-τῆς. ΣΟΛ. Εἰπέ τῶν. ΔΥΚ. Ἀλλὰ εἶπον. ΣΟΛ. Οὐδὲν γε, ὅτε ἐμὲ μαθεῖν. ΔΥΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν; ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον. ΔΥΚ. Τί ἐν ποιεῖσόμεθα, εἰ μὴδὲ πῶς ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομένοις; καί-τοι πρόσγε τὰ κατ' ἄρχας ῥηθέντα ὑπὸ

§8. Τὸ ἀνέωγε] Βούλομαι μὴ λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθη-τικῇ ἀντιθέσει, ἀλλ' εἰς ἀντιθέσιν τοῦτο. χρῆται γὰρ καὶ ὁ ἄλλος πολλοὶν ὁ Πλάτων παθητικῇς οὐ Φαίδων. † ἀνέωγε-

το λέγον ἢ θύρα σε πᾶν προῖ. V. 65. ἰππῆς εἰς πεδίον καλεῖν] Καὶ τοῦτο παρὰ συνήθειαν. ἰπποι γὰρ εἰς πεδίον φερρὶν καλεῖν, ἀλλ' οὐκ ἰππῆς. V.

† ἀνέωγε] Legge omnino ἀνέωγε.

M. du S.

ceptum ἀνέωγε passively posuerunt *Herodianus* IV. Πολύ-δης ἔχον ὁ θύρας ἀνέωγας. *Lucianus* περὶ Γυμνασίου, καὶ ἀνέωγεν τοῖς σωμασιν ἱεροποιήσαν. Idem in *Votis*: ὃν πῶς ἀνέωγας ἐπὶ τῶν πάλαιστρον καὶ ἀνέωγας. *Plu-tarch.* in vita *Pyrrhi*: Τὰ δὲ Πύρρῳ πολλὰς ὁδούς ἀνέωγας πρὸς θάλασσαν. Sic in vita *Martii Coriolani*, & *Sozomen.* V. *Hiktor.* *Ecclesiast.* εἰ καὶ ἀνέωγας. *Joseph.* in III. *Originum*: Εἰσὶν μὲν πῆλιν ἀνέωγας κατὰ πό-λιν. *Apostolus* I. ad *Corinth.* 16. Θύρα γὰρ μοι ἀνέωγε μοι γὰρ. Passively tamen dixit *Lucianus* in Gallo. ἀνέ-ωγας αὐτὸν ἱμῶν ἢ θύρας. *Thomas Magister* hic dissentit a *Phrygane.* Ἀνέωγε ἐπὶ τῷ ὀρθοτάλει αὐτὶ τῷ ἱμῶν. Ἀ-ρετιδῆς δὲ τῷ Πανθημασθῶ. ἱμῶς τε ἢ πᾶντα ἀνέωγε, καὶ τὰ ἱμῶν γὰρ αὐτῶν, καὶ διαμαρτυροῦν πρὸς τοὺς θεοὺς ὅ ἀρχαῖοι ἱμῶν, καὶ διαμαρτυροῦν ἢ γράμματα ἐκτελεῖν ἢ ἀνέωγας. Ἀπὸ γὰρ τῶ ἀνέωγε, ἀνέωγας, ἀνέωγας, ἀνέω-γε. Ἐπὶ δὲ μόνῳ ὀρθοτάλει τὸ ἀνέωγε ἀντὶ τῷ ἱμῶν. Σω-σιπ. εἰς ἱπποδρόμῳ τῇ. Ἀγαθὸν πεποιθὲν ἐπὶ κύριον τίνος οἰ-κίας τοῖς λαοῖς ἀνέωγας. Δικαιῶς δὲ τῷ Μίκαλλῳ ἢ Ἀλεξανδρῶν καὶ Ἰνδιαντῶν ἀνέωγας τοῖς ὀφθαλμοῖς. &c. pag. 11. *Suidas* *Comicos* citat *Pherecratem* in *Crapa-tallis* & *Amiphiam* in *Mœchis*, qui ἀνέωγε active di-ixerunt. Sic & *Homer.* *Iliad.* II. Χαλεῖ δ' ἄνδρ' αὖ μ' ἀνέωγε. Et *Herodes.* in *Clio*: Εἰ μὴ ἄπλοος τε εἰς χρυ-μασίων & αἰχμοσίων, οὐκ αὖ νεκροὶ θάλας ἀνέωγας. *Apo-stolus* passively dixit: Τὸ σῶμα ἡμῶν ἀνέωγε πρὸς ὁμῶς, ὁ

nem, *Appianum*, *Herodianum*, & ex nostris *Chry-sostomum*, *Basilium*, *Gregorium Theologum*, *Sy-nesium* sine contractione fere in *as*, quod & notavit vir summe eruditus *P. Leopardus* in *Miscellaneis*. *Thom. Magist.* Ἐμῶν, βασιλείας, ἱερείας, καὶ ὅσα ται-αῦτα Ἀττικοί, τὸ δὲ σωτηριῶν ταῦτα λέγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων. *Plato* in *Theæteto*, unde hic *Luciani* sumtus est: ἰππῆς εἰς πεδίον προκαλεῖται Σωκράτη εἰς λόγους. *Lu-ce* igitur clarius est, in *ἰππῆς* esse *soloeccismum*, ut re-cte *Thomas* observavit contra omnium *Grammatico-rum* praeceptiones. *Plutarch.* & *Joseph.* modo in mo-δο *as* dicunt, nisi illud quoque *typographis* aut in-tempestivis emendatoribus debemus. *Plethon* certe *Gemistus Plutarch.* & *Diod. Sicul.* verba transcribens pro *ἰππῆς* accusativo semper *ἰππῆς* habet. *Plutarchus* in *Timoleonte*: Οἱ Κορίνθιοι πεμπύοντες αὐτῷ διχαλῶν ἐκλήτας & ἀλφειοὺς ἰππῆς. pro quo *Plethon*: Κορίνθιοι Τιμαλόντι πεμπύοντες διχαλῶν μὲ ἰππῆς, ἰππῆς δὲ ἀλ-φειοὺς. *Diod. Sic.* Θεβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲ τετρα-κιδύλους ἰππῆς, δὲ φ. *Gemistus* autem: Θεβαῖοι δ' ἀπέ-στειλαν πεζοὺς μὲ τετρακιδύλους, ἰππῆς δὲ πεντακιστίους. Sic & alibi. Illud *Luciani* quod mox sequitur, εὐ δὲ τοὺς ἰππῆς κατενόησας; ita vertendum fuit: *Αὐτὸν* in vo-cem ἰππῆς *notasti* vel *animadvertisti*? Pro quo inter-pres, in *uero equites cogitasti*. *Aristoph.* in *equitibus*: Μήτ' εἰ γὰρ μήτ' εἰ θάλαττη ἀλφειοῦν τὸς ἰππῆς. Idem in *Acharnensibus*: Ταῦτ' εἰς ἱπποδρόμῳ & φιλῶ τοὺς ἰ-ππῆς. *Plato* in VI. de legibus: Χαλεῖ δὲ τοὺς ἰππῆς. *Xe-nophont.* in primo *Institutionis* *Cyri*: Πολλοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ ἔχον ἡν ἰππῆς & πεζοὺς. Et in eadem pagella: καὶ τοὺς ἰππῆς ἱπποδρόμῳ. Sic idem in sexto, & septimo libro. *Thucydides* in sexto: Ἐψήφισαν τὸν τε τρεῖς πεμπύον τῇ στρατιῇ & τοὺς ἰππῆς. Et in eadem pagella: Καὶ ἀνέωγας τοὺς τε ἰππῆς ἱπποδρόμῳ καὶ τῷ Ἀθηνῶν. *De-mosth.* I. Philipp. Μιστὰ τούτων ἰππῆς ἀλφειοὺς. Idem in III. Philipp. Φιλοῦς, ἰππῆς, τοξότας, ξύας. Ibi- dem: ἢ πρότεροι τοὺς ἰππῆς προῦδσαν. Sic & *Philostas.* in *Heroicis*, *Heliod.* in VIII. *Lucian.* in *Votis*, & in

To-

fulentibus universis. Tu vero neque illud *deliberatum* intellexisti? SOL. Non, per omnes Deos: neque enim percepi. LYC. An ergo *ad nups* (*ad nupt*) fugit te oberans *Soloecismus*? SOL. Videntur certe. LYC. Sed illud *ad nups* quomodo te prae- teriit? SOL. Neque hoc percepi. LYC. Sed noſtine aliquem *sibi conciliantem* nuptias?

γῆν ἐκεῖν πᾶσι τοῖς ἐρωτάσῃ, σὺ δὲ 75 δὲ τὸ μαντευόμενον καλεόνηςας. ΣΟ. Μὰ τῆς θεᾶς, εἰ γὰρ ἔμαθον. ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καὶ εἰς λανθάνει σε θεοῖον; ΣΟ. Ἐοί- κασί γε. ΛΥΚ. Ὁ δὲ καὶ εἰς, πῶς παρήλθεν; ΣΟ. Οὐδὲ τῷτο ἔμαθον. ΛΥΚ. 80 Οἷα δὲ τινα μνηστεύομενον αὐτῷ γάμον; ΣΟ.

a Καὶ εἰς] Καθὼς omnes, excepta Fl. quae καὶ εἰς cum L. hic & statim iterum, recte.

76. Εἰ ἄρα καὶ εἰς] Οὐ γὰρ καὶ εἰς, ἀλλὰ καὶ ἑκα- 76 εἰ δὲ λέγειν. V.

80. Τὸν μνηστεύομενον αὐτῷ] Ἐπὶ γυναικὸς τὸ μνηστεύ-

* Ἀνδρῶν] Εξ. G. ἀνδρῶν.

σθαί ἐπὶ δὲ ἄνδρῶν τὸ μνησθῆναι. μνηστὴρ γὰρ ἀπὸ γυναικῶν, μνηστύεται δὲ γυνή. V.

τι ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μνηστῷ μαντευόμενον. Idem in Ale- xandro: Κοσκύνε το τῷ λόγῳ μαντευόμενον. Pauloque post: Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικόμενοις ὡς μαντιεύς) ὁ θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiae, & Dia- logo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mer- curii: in hoc Apollo dicit: Πλὴν ἄλλα ὅσπερ ἰγὺ μαν- τεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dice- re χρᾶς ἑκαμύην. Isocrates in Archidamo: Ὁ δὲ θεὸς περὶ αὐτῷ μνηστῷ οὐκ ἀνέλεν. Libani in Antirrhethi- co: Ὁ δὲ ἀνέλεν περὶ τῷ τρώσαντι ἐν τῇ ἰατρῇ ζητεῖν. Herodot. in II. ἢ μὴ δὲ ἀνέλεν μὴ βασιλείᾳ εἶναι. Chrysof. in Babyla martyre: ἐκείνῳ σφοδρῶς τὸ δαίμονα χρῆσθαι ἀπαιτῶν ἐκείνῳ ἀνέλεν περὶ τῷ κατὰ γνώμην αὐτοῦ. Ur- gebat, inquit, daemonem ab oraculis reposcens postu- lansque sibi ut ille responsum daret eis de rebus quas ani- mo versabat. J.G.G.

Μαντιεύται. Aristoph. Av. 594. & 597. de consu- lentibus adhibet. Sed alii tam frequenter de respon- dente, quod Cl. Graev. jam indicavit, ut pluribus haud opus sit. J.F.R.

76. Εἰ ἄρα καὶ εἰς λανθάνει σε θεοῖον] Nam singuli soloecismi tibi latens circumvenientes. Sic legendus hic lo- cus & vertendus. sensus est: singuli qui circa te ober- rant, a me tibi obijciuntur soloecismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloecismus versatur in καὶ εἰς. Attice enim dicendum fuisset καὶ ἵνα, Micyllus hic putavit καθὼς esse participium, fecitque locum su- spectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio quam hic reprehendit Lucianus, saepe in sacris scriptoribus. In epistola ad Roman. cap. 12. Ὁ δὲ καὶ εἰς ἀλλήλων μίσην. Maccab. libro III. Ὁ καὶ εἰς δὲ τῷ φίλῳ συνδραστής ὑπεκρίναι. Marc. XIV. Οἱ δὲ ἤρ- ξαντο λοιπὸν καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς καὶ εἰς, μὴ τις ἐγώ. Et Johan. VIII. ἔρχοντο εἰς καὶ εἰς. exhibant singuli. Ubi Beza καὶ εἰς putat positum pro καὶ ἵνα εἰς, inde & in quibusdam editionibus scribitur καὶ εἰς, in nonnullis καὶ εἰς, in aliis καθὼς perpetram. καὶ εἰς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καὶ ἵνα, quo Attici scriptores utuntur. Philostrat. in Heroicis: καὶ καὶ ἵνα τῶς ἡρώς. singulos heroes. dicit idem in eodem opere εἰς ἵνα, καὶ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἵνα. publice & privatum. Tom. III.

Idem in vita Herodis: Τῷ τῷ Ἀθηναίων δήμῳ καὶ ἵνα- 76 τον ἵνα καὶ ἵνα. singulas minas. Plutarchus in praeceptis Politicis: καὶ ἵνα ἐκαμύην. Heliodor. II. καὶ ἵνα συλλεγόντες ποτὶ. Aelian. 21. Εἰ τῷ καὶ ἵνα. Lucianus Dialogo Martis & Mercur. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὴ καὶ ἵνα πᾶν- των ἀμύνω. Ubi male legitur: καθὼς ἀπαιτῶν. Idem in Harmonide, & Dialogo Plutonis & Mercur. Μετε- λυσσομαι γὰρ σοι ἵνα αὐτοὺς καὶ ἵνα ἔξῃ. Basilii Liba- nio: κηρύσσομαι καὶ ἵνα σοι προτάγων τοὺς Καππάδοκας. Et sic Apostolus quoque more Atticorum in epistola ad Ephes. cap. V. Πλὴν ἐν ὁμοίᾳ εἰ καὶ ἵνα. Et I. Corinth. XIV, 31. Δύνασθαι γὰρ καὶ ἵνα πάντες προφητεύω. De- mosthen. in III. Philippica ἵνασον addit: καὶ ἵνα ἵνασον ἕτοιμοι ἀπεκρίναι. Idem αὐτῷ addit in Corona: καὶ ὅσον καὶ ἵνα ἵνασον. Thom. Magist. εἰ καὶ εἰς, ἀλλὰ καὶ ἵνασον δὲ λέγειν. Sed nec καὶ ἵνασον recte dicitur; sed pro eo dicendum καὶ ἵνασον. vide Budaei com- mentaria utriusque linguae. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacro- rum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticae historiae lib. XVI, 13. Ἐπειδὴ τῷ ἀπὸ ἄλ- λου δόγματι καὶ εἰς ἐπιλαμψάντων. Eusebii historiae Ecclesiasticae X. Καὶ μὴ μόνον γε εἰ καὶ εἰς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀβρώας ἀπεφθαρμένων. Ad eandem formam fa- ctum ἀνὰ εἰς pro ἀν' ἵνα. Joannes Theologus Apocalypf. XXI. Καὶ αἱ δύο δὲ πύλῃναι, δύο δὲ μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἵνασον τῷ πύλῃναι ἢ εἰς ἵνασον μαργαρίτου. Attici dice- rent ἀν' ἵνα ἵνασον. singulae portae, aut potius καὶ ἵνα ἵνασον. Porro notandum quoque est καὶ εἰς Lucia- num dixisse cum singulari λανθάνει, at Soloecistam conjunxisse cum plurali εἰσκασι, quemadmodum & Marcini & Joannes, ut duplex forte hic sit soloecismus. J.G.G.

Εἰ ἄρα καὶ εἰς] Sic L. & Fl. Leopard. εἰς ἄρα κ. . . 37. Plerique Libri εἰ ἄρα καθὼς. M. du S. 80. Μνηστεύομενον αὐτῷ γάμον] In hunc locum Tho- mas: ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνηστῆρ, οἷον μνηστῆρ γυναι- κῶν, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνηστῆρ ἀνδρῶν. Moschorulus in eadem est sententia: Μνηστῆρ ὁ ἀπὸ τῶν γυναικῶν, ἐπὶ δὲ γυναικὸς, μνηστῆρ ὁ ἀπὸ τῶν γυναικῶν. Nimirum magistri docent, μνηστῆρ proprie esse ambire puellam; sive foeminam; Dddd &

ΣΟ. Τί ἔν τῷτο; ΑΥΚ. Ὅτι σολοικίζω ἀνάγκη τ' ἂ μνηστεύομαι αὐτῷ. ΣΟ. Τί ἔν πρὸς τὸν πρᾶγμα, εἰ σολοικίζει τις μνηστεύομαι; ΑΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσχαν εἶδναι, καὶ τῷτο μὲ ἔτας ἔχει. εἰ δὲ 8 τις λέγει σοι παραλθὼν, ὡς ἀπολείποι τ' γυναικα, ἄρ' ἀν ἐπιτρέπεις αὐτῷ; ΣΟ. Τί γ' οὐκ ἀν ἐπιτρέπομαι, εἰ φαίνοιο ἀδικέμεν; ΑΥΚ. Εἰ δὲ σολοικίζῃ φαίνοιο, ἐπιτρέπεις ἀν αὐτῷ τῷτο; ΣΟ. Οὐκ ἔγωγε. ΑΥΚ. Ὁρθῶς γ' λέγεις· εἰ γ' ἐπι-

SOL. Quid ergo istuc? LYC. Soloecismum committat necesse est, qui sibi consiliat nuptias. SOL. Quid ergo ad mentem rem, si quis nobis Soloecismum faciat? LYC. Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc quidem ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat, se discedere ab uxore; num illi permittas? SOL. Quidni vero permittam, si is injuria affectus videatur? LYC. Si vero pareat, soloecismum ab illo committi, num hoc ei permittas? SOL. Non equidem. LYC. Recte sane dicis. Non enim indulgendum ami-

a μνηστεύομαι αὐτῷ] Haec male neglexit FI.

86. Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα] Ἀπολείπει γὰρ γυνὴ τ' ἄνδρα ἢ ἄνδρ' ὃν γυναῖκα εἶναι, ἀλλ' ἐκβάλλει. F.

& dici de viris Attice, μνηστεύω vero de puellis & foeminis quae despondentur & nubunt. Attice igitur Evangelium: μνηστεύει γ' ὁ πατήρ αὐτοῦ Μαρίας τῇ Ἰωσ.φ. Proprie etiam Lucianus in Nefasto: Πράβου γυνὴ ἰκνύει γάμους ἐν Κεζικῇ πόλει ἐν ὁλμῆσιν. Et Plutarchus in amatorii narrationibus: Ταύτην μνηστεύει Στράτων Ὁρχομένιος καὶ Καλλιδόνη Ἀλιάρτι. Herodas quoque in Cléo: ταύτην πῖμπαν ὁ Κύρῳ ἰμνῶτο τῇ λέγῃ, ὅταν γυναῖκα ἢ ἔχωρ ἢ δὲ Τόμωρ σιωπῶσα εἴη αὐτῇ μὴ μνηστῆρ. Plutarchus in Erotico etiam usus est eo verbo de muliere vidua nobili & praedivite, ulro ambiente nuptias adolecentuli cujusdam, quemadmodum Martial. dixit: Uxori nubere volo mea. Οὐ γ' ἀπὸρρησασα δέξαι, inquit, καὶ γυνὴ ταλαιῶτα καὶ πλεῖστον ἰμνῶτο μετρίως ἐν χαλαρότῳ ἔτι παιδευομένη διαμένοι. Improperie igitur Lucianus in Toxari: Καὶ ἄλλοι μὲν ἐν τοῖς γάμοις ἱπποὶ μνηστεύομαι. Ibidem: Δεῖ δὲ τ' μνηστῆρ ἵναος προσηλωμένη αὐτοῖς δότι μνηστεύομαι ἡμεῖς. Et paulo post: Μνηστεύομαι τὴν παῖδα πάλιν ἱπποῦτα αὐτοῦ. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatorii, ἰμνηστεύοντο αὐτὸν τριακοῖα κατὰ. Moxque in iisdem: μὴ μνηστεύομαι τινος τὰς κόρας. Sic & Pausanias in Laconicis, Heliodor. in V. Laertius in Hipparchia, Joseph. Orig. Judaicarum lib. V. & XIII. Activa tamen voce μνηστὴν γάμοι legitur apud vetustissimum quemque. Dicit enim Plato in sexto de legibus: μνηστὴν γάμοι αὐτῷ. Apud Euripid. in Iphigenia Aulidentis Achilles dicit: Ἀλλ' ἢ πᾶν ὅσον αὐτῷ μνηστὴν γάμοις εἴη ὄντας. Isonat. βυλῆσθ' αὐτοῦ μνηστῆρας κέρως. Diodor. XX. Ἀμολογῶνται τ' ἡγεμόνων ταύτην ἰμνηστῶν. Sic plures alii: Nubere quoque dicitur semper, si proprie accipitur, de puellis & foeminis, ut ducere de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de Terulliano, Hildeberto & Valgentio, quos & de viris nubere dixisse honeste C. Barthius docet Adv. f. VI. c. 14. non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur scriptores, quae a melioris aetatis usum longe absunt. Sed haec inter

crudius jam decisa sunt, ut risum debeant qui aliter sentiant.

86. Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα] Et hunc Soloecismum Thomas aperit: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τ' ἄνδρα. Ἀπολείπει ἐν Νεφέλῃς. Ἀπολείπει γ' αὐτὸν ἔχοντα. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἄνδρ' τὴν γυναῖκα. Ἀπολείπει ἐν Μελίτῃ τ' ἄλλοι. ἐκβάλλει τὸ γυναικῶν. Nimirum uxor cum a viro divortit, nuntium remittit, dicitur Graecis ἀπολείπει ἄνδρα, Latinis discedere, discedere a viro. vir vero cum repudiat uxorem, ἐκβάλλει γυναῖκα. Latinis exire. Cic. de oratore exegit. Eleganter igitur Josephus, ἡμεῖς τ' ἄνδρα ἐκβάλλομεν αὐτὸν γάμοισιν. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Esdra: λογίζομαι δὲ εἶναι ἡμεῖς αὐτοῦ τὰς γυναῖκας προσηλω. pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποσηλωσθαι. Quare minus Attice ipse Lucian. in I. Dialog. Junonis & Jovis: Ἀπολείπει ἡμεῖς τὴν κόραν γάμοισιν. Ibidem in Bis Accusata: Τὴν κόραν γάμοισιν ὅπως ἀπὸ τοῦ ἀπολείπει. Plutarch. in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiationem, ἀπολείπει τὴν γυναῖκα ἀπολείπει ἡμεῖς δὲ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo: Νέμω μὴ διδοῖς γυναῖκα ἀπολείπει τ' ἄνδρα, διδοῖς δὲ ἐκβάλλει γυναῖκα ἐπὶ φαρμακίᾳ τίνας. Ibidem: ἀποσηλωσάτω γυναῖκα. Hermogenes Sophista: ἔστι γάμος, ὅταν βούλωνται τὴν καὶ ἀπολείπει τὴν ἑαυτῶν γυναῖκα.

93. Εἰ τις γὰρ τὴν ψοφίαν τὴν θύραν εἰσέλθῃ, καὶ ἔξωθεν ἀπὸ τοῦ] Haec verba bene vertit interpres per conspectum ostium & pulsantis. Nam quod apud Latinos discrimen est inter ostium crepat & pulsatur, eadem est apud Graecos inter ἀπὸ τοῦ & ψοφίαν. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admoneretur qui foris erant cavere sibi, atque abstinere, ne iacerentur, apud Atticos enim fores non introsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt viri doctissimi Turnebus, Cujacius, Muræus; exiturus itaque hoc crepitum signum cum dat, dicuntur Latinis fores crepare, Graecis ψοφίαν: cum vero introitus fores percutit ut aperiantur, dicuntur

amico sribligine peccanti : sed docendus est , ne hoc illi accidat. Et si quis nunc crepare facias ostium intrans, aut exiens pulset, quid tibi animi fuisse dicemus? SOL. De me nihil : sed illum intrare voluisse vel exire. LYC. Te vero, qui vel pulsantem vel crepantem excitantem ignores, plane nihil sensisse putabimus, indoctum adeo hominem? SOL. Contumeliosus es. LYC. Quid ais? modo ego contumeliosus fuisse, dum tecum dispuo? Videtur autem male

τρεπτεῖν σολοκίζοντι τῷ φίλῳ, ἀλλὰ διαδακτεῖν, ὅπως τῷτο μὴ ὁ πεῖσαι. ἢ εἴ τις γὰρ οὐν φοροῖν ἢ θύραν εἰσιὼν, ἢ ἐξίωσιν, ἢ κῶπτοι, τί φησομέν σε πεπονημένοι; ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν ἐδὲν, ἐκείνον δὲ ἐπεισελθεῖν βέλεσθαι, ἢ ἐξίεναι. ΛΥΚ. Σὲ δὲ ἀγνοῶντα ἢ κῶπτοισι, ἢ ἢ φορῶντα, ἐδὲν ὅλας πεπονημένοι δόξομεν ἀπαίδευτον ὄντα; ΣΟΛ. Ἰσχυρῶς εἰ. ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὕβρις ἢς ἐγὼ οὐν δὴ γυνήσομαι σοι ἀφ' αὐτοῦ;

ἢ Πάριται.] Ex Fl. rescriptum Solan. Πάριται J. B. H. P. S. &c.

94. Νῦν φοροῖν τὴν θύραν] Κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ἢ τις ἰσῶς, φοροῖ δὲ ὁ ἴσως. V.

2. Νῦν δὴ] Πάριται, σημαίνει τὸ ἀρτίως, ὅπως οὐ τὸ ἀρτί ἀλλὰ τὸ ἀκαρτίως ἢ σημασίας εἰς ἑαυτὸν, μάλ-

λοῦσθαι ὅτι ἀντιδικτὸν σημασίας, ὅταν εἴ τὸ ἴσως δὲ τὸ γυνήσομαι ἀκαρτίως, ἢ καὶ σολοκίζον ἢ χροῖσθαι. V.

ἢ Ἀντιδικτὸν] In Impr. est καὶ τῆς ἀντιδικτῆς. Sed in V. καὶ καὶ ἀντιδικτῆς, unde possum est, legendum esse,

ubi edidi.

M. du S.

Latinis fores pulsari, & pulsari, Graecis κῶπτοι; ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopolus. Attice igitur dixisset κῶπτοι τὴν θύραν εἰσιὼν ἢ φοροῖν ἢ. Lucianus in Philop. Ἐπίστα κῶπτοι τὴν θύραν εἰσιὼν. Idem in Engisth. Ὅτι εἰδὼ δὲ κῶπτοι τὴν θύραν. Aristoph. in Ranis: Ἀγὼ δὲ τὴν τρίτην τὴν θύραν κῶπτοι. Moxque: Οὐ μὴ ἀγέτριψας, ἀλλὰ γυνῶσαι τὴν θύραν. Et in Nubibus: Γυνῶσαι τὴν θύραν. Lysias in Apologia de Eratosthenis adulteri caede: Ἐροδοῦ δὲ μὴ, τί αἱ θύραι νύκτωρ φοροῖν. Heliodorus in l. Τῶς τὴ θύρας ὅτι πλεῖστον ἐφοροῖν. Phrynich. addit male quoque κῶπτοι τὴν θύραν pro κῶπτοι poni. Sed contra hunc facit illud Xenoph. in Symposio: Φοροῦσθαι δὲ ἢ γυνῶσαι κῶπτοι τὴν θύραν εἰσι τὸ ὑπακούσαντι. Et Evangelista: Μὴ ἀγέτριψαι ἢ εἰσῶσαι ἢ κῶπτοι τὴν θύραν.

J. G. G.

94. φοροῖν τὴν θύραν] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098. Et supra Isar. c. 22. Quod ad κῶπτοι θύραν, de quo Phryn. vid. Elph. ad Apocalyp. III. 20. J. F. R. Ibid. θύραν] De forium aperiendarum ratione, consule locum Plut. in Publ. Hort. 909.

M. du S.

2. Νῦν δὴ γυνήσομαι] Soloecismus est hic, quod οὐν δὴ cum futuro conjungatur, cum debeat cum praesenti jungi. Attice enim dicendum erat οὐν δὴ γυνήσομαι. Pollux: Ἀρτί, ὅ ἐστι πρὸ μιαινοῦ, καὶ οὐν δὴ, ὅ ἐστι ταυτὸν. Suidas: Νῦν δὴ, ὁ λόγος ἐμπροσθεν, ἀρτίως. Πλάτων ἰόντων γ. Νῦν δὴ ὁ λόγος ἐμπροσθεν ταύτης ἀρτίως τοῖς λόγοις, ὅταν ταῦτα ἰδῶμεν, οὐν δὴ ἐπιληλυσμένα. Καὶ αὖθις εἰς πρῶτον ἰόντων Πλάτων ἀφ' αὐτοῦ τοῦ λόγου ἐπὶ τὸ παρόντος χρόνῳ, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμων ὅς δὴ πᾶσι τῷ πολέμῳ χαλεπώτατος ὡς φησὶν ἡμεῖς οὐν δὴ. καὶ Εὐριπίδης εἰς Ἰππολύτου. Νῦν δὴ μὲν οὐκ ἔστι βίωσι ἐπὶ θύρας, πῶς ἐστὶν ἐλ- λην. Νῦν δὴ ἀφ' αὐτοῦ τοῦ λόγου ἀκυμάντοις, καὶ εἰς Μελέαν- γων. Ὅπως οὐν οὐν δὴ μὲν ὡς ἰππολύτης τὸν λόγον. Homer. Νῦν δὴ γὰρ ἐστὶ. Idem: Νῦν δὴ ἐξαπόλωλε δόμοις κρημ-

λια καλῶ. Enslash. Νῦν δὴ, ἀπὸ τῷ ἀρτίως εἰς τὸν τόπον, ὅ καὶ φησὶ μόνον παραχημῶς σωτάστω. Epitrid. Phoc- nissis: ἔπειτα δὴ οὐν δὴ φησὶν ἡμεῖς ὅδον. Ibidem: Ἀπὸ δὴ οὐν καὶ τὰ πρὸς τοῦτο κακὰ. Plato in Gorgia: ἀρτίως καὶ οὐν δὴ λέγομεν ἰατρικῇ. & sic frequentissime cum in illo Dialogo tum in aliis ejus libris. In his autem, quae attuli, exemplis τὸ οὐν δὴ nusquam junctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit οὐν δὴ γυνήσομαι, is soloecismum commiserit. Nec est soloecismus in simplici voce γυνήσομαι, quod putavit interpres, sed in οὐν δὴ futuro γυνήσομαι hic juncto, ut dixi. Huic simile est ἀρτίως σολοκισμὸς de quo in initio harum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit οὐν δὴ, ἀρτίως, προδὸν, ἡμπερὸν, τὰ οὐν, πρὸ ὁλίγου, ὁλίγου πρῶτον, πρῶτον καὶ πρῶτον. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλ- λα, αὐτίς, εἰσῶσαι, ὅσον ἄνω, ὅτι τάχιστα, ὅσον εἰς με- κράν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi οὐν δὴ futuro jungitur, contra hanc Luciani & magistro- rum praeceptionem. Homer. Iliad. H. Νῦν μὲν δὴ τὸ πα- ρὸν αὐτίκα τίσσι λέσθαι. Et alio loco: Νῦν δὴ δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσσι ἀνίστει & saepius aliis in locis. Νῦν δὴ, in- quit Plato, de legibus libro III. μάλλον βίβαισι νομίζεσθαι. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θάυμαστον ὅδον. Idem in Phaedone: Ὁ Σώκρατες, ὅσον τὸν δὴ σε προσερχοῦσι οὐν εἰς ἐπιτιμίας. Xenoph. IV. insti- tut. Cyri: Νῦν δὴ οὐν δὴ δαλῶσι. Thucyd. VI. καὶ ἀσφα- λεια οὐν δὴ εἰ πολλὰ ἴσισθαι. Thomas ait ἐπὶ οὐν ali- quando futuro junctum soloecismum esse. Εἰ ὡς φη- σιν, inquit, δηλοῦσι, τότε τὸ οὐν τῷ λόγῳ σολοκισμὸν ποιεῖ, ὡς τὸ οὐν σφῶς γυνήσομαι. δῆται γὰρ ἢ σφῶς χρο- νῳ. Sed nihil videtur tam firmum esse quod non ali- cubi labefactetur, ut superius posita exempla osten- dunt.

Νῦν δὴ γυνήσομαι] Leopard. 37.

Dddd 2

J. G. G.

M. du S.

13. Νῦν

ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, οὐ
δ' οὐκ ἔγνων.

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς δ' Ἀθηναίᾳς· ἀλλ'
εἰπέ τί τοῖς τόν, ὥστε καὶ με μαθεῖν. ΛΥΚ.
Καὶ πῶς ἂν ἂ μάθῃς; ΣΟ. Εἴ μοι πάν-
τα ἐπέλθοις, ὅσα φῆς σολοικίσας, ἐμέ
λαθεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σολοικί-
σται. ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν
γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸ ἀλόγονον. ἀλλὰ περὶ
τῶν τῶν ἐξέστ' σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν,
πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἕτερά· ἅπτα ἐπέλθωμεν,
εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τῷτο τὸ ἅπτα
μὴ δασέως, ἀλλὰ φιλῶς ἐξευγχεῖν, [ὁρῶς
φαίνει] ῥηθὲν μὲν τῷ ἑτέρῳ συντιθέμενον. μὴ
γὰρ ἔτι δασέως ἢν ἂν. ἐπεὶ τὸ δ' ὕβρις,
ἢν με φῆς ὑβρίσαι, εἰ μὴ ἔγω λέγοιμι,
ἀλλ' εἰς σέ, φαίην ἴδιον. ΣΟ. Ἐγὼ μὲν
οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν σέ ὑβρί-
ζειν, τὸ σῶμά· ὅτι τὸ σὸν, ἢτοι πωληγαίς,
ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς
σέ, ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γίγνηται ἢ ὑβρίσας. καὶ

junctum illud modo fiat; quod tu non
agnovisti.

10. SOL. Define, per Minervam, &
dic ejusmodi quiddam, quod ego quoque
possim assequi. LYC. Et quomodo asse-
quaris? SOL. Si percurras omnia, in qui-
bus stribligine sermonis me non observante
te ais ultro peccasse, & in quo quidque
peccatum sit, doceas. LYC. Nequaquam,
bone vir, sic enim longum nimis facere-
mus hoc colloquium. Sed de his singulis
me interrogare si velis, integrum tibi facio.
Jam vero alia quaedam (ἅπτα) si viderur,
percurramus. Ac primo ipsum illud ἅπτα
non denso spiritu, sed leni efferre oportet.
[Recte dictum apparet post nomen ἑτέρῳ
compositum.] Sic enim minus absurdum
fuerit. Deinde illud de contumelia videam-
us, qua te affectum a me dicis. Si non
ita dicerem, sed in te contumeliosus fuisse;
proprie loquerer. SOL. Ego non habeo
dicere. LYC. Nam te contumeliose tracta-
re significat corpus tuum aut plagis, aut
vinculis, aut alio modo male mulcare. Sed
in te contumeliosum esse dicitur, cum in
tuorum aliquid exercetur contumelia. Er-
enim

a μάθῃς] Sic omnes. b ΣΟ.] Personam hanc, & mox ΛΥΚ. inseruit Gcsa.

14. Ἄπτα] Τὸ ἅπτα δασυρόμενον δηλοῖ τὸ ἅπτα, ψι-
λῶς δὲ τὸ τινά. λεγόμενον δὲ μὲν τῷ ἑτέρῳ ψιλοῦται,

ἢν δηλοῖ τὸ τινά. V.

13. Νῦν δ' ἑτέρ' ἅπτα &c.] Non accuratus satis In-
terpres fuit in his verbis vertendis. lucem huic Luciani
loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce
ἅπτα, sed sic legenda: Τὸ ἅπτα, ἀπὸ τῶν ἅπτα, ὡς ἀρχὴ
καὶ μόνον ἐννοεῖται, προεπαρχόμενον τῷ ὀνόματι· ἐν τῷ
πρὸ αὐτοῦ κλάσῳ, ὅφ' ἢ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρειται, ὡς, πάν-
τα ποῖα, ἅπτα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἅπτα ἀπὸ τῶν τινά, καὶ
προηγύεται τῷ ὀνόματι· ἀπὸ τῶν αὐτῶν κλάσῳ, καὶ ἐπι-
ταί· ἐπιταί μὲν, ὡς τὸ ἑτέρ' ἅπτα, καὶ πρὸς ἅπτα προ-
ηγύεται δὲ, ὡς ἔχει τὸ τῷ Πλάτῳ· ἐν Φαίδῳ· ἢ ἢ δὲ
ἅπτα τοιαῦτα, ἀπὸ τῶν τοιαῦτα τινά. L.BOS.

15. Ὁρῶς — συντιθέμενον] Hoc lectoris eruditi
vel Scholasticæ judicium, in margine positum, ma-
lum pedem in ipsam Luciani orationem videtur intul-
isse. Sic vera sunt, & cum Thomae Magist. observa-
tione conveniunt, sed sententiam & connexionem
turbant.

18. Ἦν μοι φῆς ὑβρίσαι] Puto excidisse ob soni affini-
tatem si post ὑβρίσαι. Aperte enim indicare vult dif-
ferentiam inter ὑβρίσαι σε, & ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe

interpretatus sum. Deinde verba Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰ-
πεῖν sunt Soloecistae, ita distinguenda, nisi fallor, ut
in interpretatione nostra factum est.

20. Σε ὑβρίζω & εἰς σέ] Ὑβρίζω σε scilicet est contu-
melia te afficio, ὑβρίζω εἰς σε, est cum in tuos amicos,
aut quicquid ad te pertinet, contumeliosus & injurius
sum, Moschorulus eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀπὸ τῶν
κατὰ πάντα τρόπων ἀτιμάζω σε. δηλονότι δὲ ὑβρίσας & πλη-
γῶν, καὶ ἄλλης τινὸς ἐκπαισίας. Ὑβρίζω εἰς σε ἀπὸ τῶν ὑβρι-
σικῶν τινά, εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς τὰ περὶ σε ἐνδύκνυμαι, ὡς
ἀναφέρειται τῇ ὕβρι· ἐπὶ σε. Attice igitur Plato in VI.
de legibus: Μάτε τίνα ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκίτας. Quod
vero Lucianus subjicit, ἐπὶ τὸ εἰς πρῶτον ὑβρίζειν λέ-
λειται, ὅτι εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ἢ Πλάτων φησὶν ἐν τῇ
συμπόσῳ. Platonis verba sic se habent: Ὁμῶς μὲν
τῷ κινδυνεύει ὁ μόνος ἀφ' ὧν εἰς, ἀλλὰ & ὑβρίσας εἰς τὴν
παροιμίαν. Lucianus in Bis Accusato: Ὑβρίζεις εἰς τὸν
ἀλόγον.

Σε ὑβρίζω] Illam differentiam inter ὑβρίζω σε &
εἰς σε, non observari perpetuo ab Atticis, vid. Kust.
ad

enim qui uxorem tuam contumeliose tractat, ille in te contumeliosus est; & qui2 filium tuum, & amicum, & qui servum; quin etiam de rebus ira tibi res habet. Nam etiam *in rem contumeliosus* aliquis esse dictus est, verbi gratia *in proverbium*, ut Plato ait in Symposio. SOL. Comprehendo dif-3 ferentiam. LYC. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui *permutet* ista, illi stribliginem orationis objici? SOL. Certe nunc (*a te monitus*) sciam. LYC. Sed ipsum *immutare*? SOL. Idem mihi dicere3 videtur. LYC. Sed quomodo idem sit *permutare* & *immutare*, cum hoc sit (*positio*) unius pro altero, vitiosi pro recto; illud vero ejus quod plane non est pro eo quod est (*falsi pro vero*). SOL. Jam assequor: *permutare* est improprium dicere pro pro-4 prio: *immutare*, interdum proprio uti, interdum improprio. LYC. Habent ista quoque contemplationem non injucundam: *Studiosè appetere* aliquem, propriam appe-

ἢ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει ἢ σὸν, εἰς σὲ ὑβρί-
ζει, καὶ ὅστις παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε
οἰκέτιον, πλὴν ἢ ὅτι τῶν πραγμάτων
ἔτιος ἔχει σοὶ ἐπεὶ τὸ εἰς πᾶν ὑβρί-
ζειν λέλεκται, οἷον εἰς ἢ παροιμίαν, ὡς ὁ
Πλάτων Φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. ΣΟΛ.
Κατανοῶ τὸ ἀφόρον. ΛΥΚ. Ἄρ' ἐν καὶ
τῷτο καίανοις, ὅτι τὰ ταῦτα ὑπαλλάτ-
τειν, σολοικίζεν καλεῖται; ΣΟ. Ἀλλὰ
νῦν εἴσομαι. ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλ-
λάττειν; ΣΟΑ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτόν λέγειν
ἴσθης. ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἀν' εἰ ταῦτόν
τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴτ' ἂν
μὲν ἑτέρω πρὸς ἕτερον γίνετο, τῷ μὴ ὀρθῶς
πρὸς τὸ ὀρθόν, τὸ δὲ τῷ μὴ ὄντι πρὸς
τὸ ὄν; ΣΟ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλ-
λάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τῷ κυρίῳ λέ-
γεται ὅτι. τὸ δὲ ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῷ
κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆται.
ΛΥΚ. Ἐχει τινὰ καὶ ταῦτα καίανοις οὐκ
ἀχαριν. τὸ δὲ σπυδάζειν πρὸς τινὰ, ἢ οὐ-
κείαν

c Γὰρ] Γε Fl. d ΣΟ.] Omisit γ. Adest in P. Fr. Fl. &c. e Ὑπαλλάττειν] Sic Graev. ἐναλλάττειν Edd.
f Δέξαι] Forf. Δεῦν Gefn. g Εἰ] Forf. εἰ. h Λέγειν] Sic H. P. γ. B1. Fl. Λέγειν S.

ad Aristoph. Plut. vi. 900. ubi id ex eo Aristoph. versu, item ex Eurip. Phoen. 623. & Lucian. Dial. Vener. & Cupid. probat, in quibus εἰς μὴ ὄν. adhibetur pro πρὸ ὄντος, non in meos. Adde Aristoph. Nub. 1507. — ὑβρί-
ζειται εἰς τοὺς θεούς. Ac Nostrum de Salt. c. 24. Et Aeschin. de fals. leg. pag. altera ἀφαιρῶντες ὅς τις ἡμῶς ὑβρίζειν, ubi quidem posuit ad eos qui cum Aeschine faciunt, trahi; sed minus accurate, quia statim subji-
cit, eum & λουδαιῶνται aliis.

28. Ὁ Πλάτων] Plato Συμπ. p. 315. G. M. du S.
31. Ταῦτα ὑπαλλάττειν] Moschopul. videtur nonnihil a Luciano dissentire: Ἐναλλάττειν, inquit, τὸ μετα-
θεῖναι τὰ τάξιν ἀντιστρέφειν, καὶ ἐναλλάξ ἐπὶ τῷ ποιούτων
ἰσότητι λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τῷ κυρίῳ
λέγειν, καὶ ἀπλῶς τὸ ἑτέρω ἀντὶ ἑτέρω ἐντάλλειν. Sic hic
locus legendus. Nec est in Luciano: quod si dicam
ταῦτα ὑπαλλάττειν soloecismum vocant, ut vertit Micyl-
lus: sed ὅτι τὰ ταῦτα ὑπαλλάττειν σολοικίζεν καλεῖται,
hoc est, enarrando vel per hypallagen hisce abusi dicunt
soloecismum committere. Sic ἐναλλάττειν est his abuti
per ἐναλλαγὴν. In iis quae sequuntur in Luciano, αὐ-
τὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna est, sic ex vetere codice,
ut patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάτ-
τειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἵσθης δέξαι λέγειν. Nihil
certius.

33. Νῦν εἴσομαι] Si superiores de ἄρτι & νῦν futu-
ro non jungendis observationes bene habent; hic etiam
Soloecista sui nominis mensuram implet. J. M. G.

Idem. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει,
ἵσθης δέξαι λέγειν] Sic Mf. Graev. Forf. legendum ἵσθαι
σοὶ δέξαι λ.

37. Ἐτέρω πρὸς ἕτερον] Nomina a verbis ἐναλλάττειν
& ἐναλλάττειν derivata rem declarare aliquo modo
possunt. Nempe Enallage est, cum pars pro parte,
casus pro casu, non immutata sententia ponitur; Hy-
pallage cum duo nomina vices suas permutant, & mu-
tuo alterum pro altero ponitur. Itaque Enallage pro
eo, quod ponere debebat, sed non ponit, substituit
aliud: Hypallage duo ponenda ratione constructionis
inter se permutat. Sed non semper definitiones accu-
ratas ponunt Grammatici; non semper bonas defini-
tiones recte applicant. Etiam hic Soloecista non bene
cepit, quod se dicit assecutum. Supplementum illud
Graevianum ex scholio potius corruptum arbitror.

40. Λέγειν ἐστὶ] Λέγειν Interpres legisse videtur. F. G.
Certe sic legit; nam & λέγειν expressit P. aliaeque
plurimae. J. F. R.

44. Σπυδάζειν πρὸς — πρὶ τινὶ] De his non con-
venit Moschopulo cum Luciano. Σπυδάζειν, inquit
Dddd 3

parvo tibi discrimine abesse videtur? cum alterum faciamus in aliis, collocare dico, alterum vero in nobis solis, sedere.

12. SOL. Hæc etiam satis enarraſti: & dic ſane *altera*: ita enim oportet te docendo præire. LYC. Nempe aliter dicente me, non intelligis. Non noſti, quid ſit *vir ſcriptor*? SOL. Omnino novi nunc quidem, poſtquam te iſta dicentem audiſi. LYC. Quandoquidem etiam καταδουλεύων eu forte idem quod καταδουλεύωντα putaſti. Ergo vero differentiam ea non parvam habere, novi. SOL. Quam? LYC. Quod alterum ſignificat alterius poteltati ſubjicere; καταδουλεῖν vero ſibi. SOL. Ræde dicis. LYC. Superſunt alia quoque multa tibi diſcenda: niſi tamen ipſe ſcire tibi videris, cum neſcias. SOL. Non videri poſſum. LYC. Ergo in aliam occaſionem differamus reliqua, nunc autem ſolvamus collocationem.

ἡ γὰρ σοὶ δοκεῖ μικρῶ τι διαφέρειν; εἴτε τὸ μὲν ἕτερον δρῶμεν, τὸ καθίζων λέγω τὸ δὲ μόνος ἡμᾶς αὐτὸς, τὸ καθιζέω.

SOL. Καὶ ταῦτα ἰκανῶς διεληλυθας, καὶ δὴ λέγε, ὅτι γὰρ σε δὴ προδιδάσκουσιν. ΛΥΚ. Ἐτέρως γὰρ λέγουσι καὶ ταυτοῖς. ἢ οἶδα οἷόν ᾧ συγγραφεὺς αἴης; SOL. Πάνυ οἶδα πῶν γέ σε ἀκρόσας ταῦτα λέγουσι. ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλεῖν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν τῷ καταδουλεύειν νομίζεις, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον. SOL. Τίνα ταύτην; ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἕτερον, τὸ καταδουλεῖν δ' ἑαυτοῦ γίνεται. SOL. Καλῶς λέγεις. ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δὲ σε πολλὰ ὑπάρχει μαθάνειν, οἷέ τι μοι αὐτὸς εἶδέναι ἢ εἰδὼς δόξεις. SOL. Οὐκ εἰδόμενος ἀναβαλλόμεθα πῶν δὲ διαλύσωμεν τὸ ἀλόγον.

ΦΙΛ.

f [Ἐγὼ] Καὶ ἔγωγε Π. g λέγω] Ex Fl. recepi. Ἀγαν cett. h [καὶ] Reſcripti ex Fl. f. Pa. [καὶ] cett. i γὰρ σε δὴ προδιδάσκουσιν] Miſi προδιδάσκουσιν Fl. omiſſo γὰρ ac δὴ. k [Μοι] Miſi legit Geſa.

74. Καταδουλεύει] Ἰουράτης ὡς τῷ Εὐκλῆος καὶ τῷ πρὸν ὄλῳ βουλήν τῇ μεγάλῃ καταδουλεύει. ὡς ἀφαι-

λῆς ἢ τὸ τῷ Λυκίῳ. V.

51. [Μονέω] Mem. Od. II. 44. M. d. 2. [Μονέω] Apud Homeros Od. II. 44. editur 'Μονέω'. Notat. [Μονέω] forte ipſius huius loci auctoritate. Caeterum apud Homeros [Μονέω] [Μονέω] ſignificat, ſede, hoc eſt, ſedem quam occupat ſedere; nam præceſſit εἴς τὴν ἑστῶσαν οὐρανὸν ἰσχυρῶς. Οὐρανὸν. Τελὲς αὐτοῦ δ' ἰσχυρῶς ἵστανται. φησὶν οὖν: Caeterum apparet, nos in interpretatione ſede poſuiſſe, pro ſede tuam retine; aſſide autem pro ſeſſum abi: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonſtrari poſſe; non autem dicere, nunquam poſſum aliter.

f. M. G.

66. Τὸ καθίζων λέγω] Si quis intelligat hanc lectionem, ab illo etiam edoceri cupio. Caeterum hæc videtur mihi videri, λέγω huius loco optime convenire, & ſic interpretatus ſum.

f. M. G.

71. [συγγραφεὺς αἴης] συγγραφεὺς, inquit [Μονέω], εἰ μόνος ἐν συγγραφῇ πάλαιος ἦν, ἢ ἄλλο ἐστὶν ἰσχυρῶς, εἴτε ἢ οὐρανὸν, ἄλλο δ' ἰσχυρῶς φησὶν οὐρανὸν ἢ ἄλλο τὸ τοιοῦτον συγγραφῇς ἰσχυρῶς. Οὐρανὸν καὶ ἰσχυρῶς αἰς συγγραφῇς ἄλλο μὲν ἔστιν. Αὐτοῦς quoque poene eadem habet: [συγγραφεὺς] γὰρ ἔστιν ὅτι πρὸ ἰσχυρῶς συγγραφῇς, αἰς ἰσχυρῶς. συγγραφῇς δ' ἔστιν ὅτι ἰσχυρῶς, αἰς οὐρανὸν. Εἰ-

que ſecundum horum ſententiam [συγγραφῇς] dicitur non ſolum de ſcriptore & auctore librorum, ſed & de ſcriba ſenatus, aut alius collegii.

f. G. G.

72. Πάνυ οἶδα — λέγουσι] At nihil dixit, quod ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque eſt, ut excidiſſe deſcriptionem τῷ συγγραφῇς putemus, facile illam quidem aliunde reſarciendam.

f. M. G.

73. Τὸ καταδουλεῖν] Τὸ μὲν καταδουλεῖν ἑαυτοῦ, τὸ δὲ καταδουλεῖν ἑαυτοῦ. [Μοſχορπῶν] paulo aliter: [Μοſχορπῶν], καταδουλεῖται τῷ Ἑλλάδι. Pro Luciano facit illud [Μοſχορπῶν]. Τὸ μὲν καταδουλεῖται τῷ Ἑλλάδι. Ex [Μοſχορπῶν] ſententia dixit idem in III. Τὸ μὲν καταδουλεῖται τῷ Ἑλλάδι.

f. G. G.

82. Νῦν δὲ ἀγλύσωμεν τὸ ἀλόγον] Nihil argumti in his verbis video pro eo, quod Lucianus hunc Dialogum, Soloecismum, tamquam coronidem impoſuit omnibus, quos ante ſcripſiſſet, dialogis; (quæ eſt ſententia [Βουδαισίου]) quum ſimpliciter innuatur finis huius dialogi. Ex verbis proxime præcedentibus liquet, non alienum fuiſſe ab Luciani inſtituto, ſcribere poſt hunc & alios dialogos, quibus ulterius de ſoloeciſmũ eſſet acturus. Aut enim, [Μονέω] τὰ λοιπὰ ἀναβαλλόμεθα ὅτι δὲ ἀγλύσωμεν τὸ ἀλόγον. Fuit, non ſequi poſt hunc alios ſuper hoc argumen-

80

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ, Η ΔΙΔΑΣ-
ΚΟΜΕΝΟΣ.PHILOPATRIS, SEU QUI
DOCETUR.ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ
ΚΛΕΟΛΑΟΣ.TRIEPHON, CRITIAS, ET
CLEOLAUS.

T R I E Φ.

T R I E P H.

ΤΙ τῆτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἡ-
λοίωσας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω ^α συν-
νένευκας, μύχιον δὲ ^β βυσοδομεύεις, ἀνω
καὶ κάτω ~~θε~~πολιῶν, κερδαλέοφρονι εὐκλῆς,
καὶ τὸ ποιητῶν, ὡχρῶν τέ στυ εἶλε παρ-

Quid hoc rei est, Critia? totum te
mutasti. Superciliis deorsum contra-
ctis profundas volvis sub pectore curas,
sursumque & deorsum vagatus *animos sub*
unbro latentes, ut est in Poëta, videris cir-
scumferre, *oraque pallor occipras*. Num Cer-
be-

ΤΡΙΕΦ.] Sic P. Τριεφῶν &c. B1. ac 1. In cett. omiſſa. α Συνένευκας] Συνένευκας Edd. priores. β Βυ-
σοδομεύεις] Βυσοδομεύειν C. Nil mut. Fl.

ΦΙΛΟΠ.] Καὶ ἔτο· ὁ λόγος ἄλλος τε, καὶ ὁ Λυκιανῶ
δοκῶν. καὶ τὰ λοιπὰ εἰς διήγησιν. V.

3. Βυσοδομεύεις] * Ἐκ βάθους σκέπται. V.

* Ἐκ] Aberrat propositio ab editis. Addidit M. du S.

to dialogos; satis tamen manifestum puto, illud ὅν
δὲ διὰ λόγον καὶ διὰ λόγον, tantum de hoc dialogo ca-
piendum esse. J. J.

Ibid. Διαλύσμεν δὲ διὰ λόγον.] Non audiendus est *Bou-*
delotius, cum ex his verbis argumentatur, hunc esse
ultimum dialogorum ipsius Luciani, reliquos suppo-
siticios. Vera esse potest ipsa propositio, sed argu-
mentum lubricum. Sic paullo ante dixit, *μακρὸν γὰρ*
ἀνὰ ποιητῶν δὲ διήγησιν. J. M. G.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ] Non est hujusce Luciani. Sed an-
tiquioris alicujus. Multa id arguant, primumque
ineptiae styli, cum aliae omnibus paginis, tum illae
φν. φν. &c. Deinde ratio temporis. Nam Syrus no-
ster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcoman-
nici, anno Christ. 171. ut patet in *Pseudomane*: at
hic nebulo se baptizatum significat a D. Paulo. Pau-
lus vero martyrii palmam accepit imperantis Ne-
ronis anno 13. Falliturque *Baronius* Neronis anno 12.
verba illa hujusce Dialogi, Γαλιλαῖος ἀναφελαντίας,
ἐπίρριον, εἰς τρίτον ὕμνον ἀποκατατίσας δὲ ὕμνον ἡμῶν
ἀνικαίσιον, adscribens huic Luciano. Nam qui potuit
Lucianus hic a Neronis anno 12. & Christi 68. ad an-
num servatoris 171. pervivere, sive annis 103. Atqui
etiam post bellum Marcomanicum, quin Lucianus
hic aliqua commentatus sit, negari non potest. Saper-
dae autem prorsus illi sunt, qui propter ea, quae in ex-
tremo Dialogo isto, de Babyloniis, Aegyptiis, Persis,
Scythiis verba fiunt, hujusce distortissimi foetus pa-
rentem ad tempora imperatoris Trajani referunt,

cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere
posse, quivis facile lolo non viderit. Plane
quidem qui tam belli pueri pater est, Neronis prin-
cipatu cum suscepit. Th. M.

ΦΙΛΟΠ.] Spurius *Spanhemius* alique multi; ge-
nuinum videntur existimare *Cassius* 129. & Theologi
nonnulli; sed palam est, esse spurium. M. du S.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ] De nomine *Φιλόπατρις* inter elogia
honorum ac laudum posito. V. *Perizon.* ad *Asian.* 3.
26. collatis addendis, ubi neque hujus inscriptionis
obliviscitur, neque quod in *Peregrino* . . . plebs il-
lum impostorem vocat ὁνα φιλόσοφον, ὁνα φιλόπατρον.
Metellus est Consul *Φιλόπατρις* *Ciceroni* ad Att. 2, 1.

J. M. G.
ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ] Ab Inquisitoribus & hic libellus in
exemplari *Aldino*, quo utor, rescissus est. M. du S. In
meo exemplari, quo Cl. *Wesselingi* beneficio utor, ad-
est; sed nihil varietatis in margine notatum. J. F. R.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ] Hunc Dialogum Luciani non esse
mihi certissimum est, ex stilo & ingenio hominis Lu-
cianeum multum inferiore. Adfectata autem est Lucia-
neae locutionis imitatio quae ab ipso proficisci nequi-
vit, quia sua ipse non excerpit; Auctorem vero ae-
tate posteriore esse, satis demonstravit Cl. *Gesner.* in
singulari Dissert. quam calci hujus tomi adjungemus;
ibique statuit scriptum Constantinopoli, tempore Ju-
liani, ab Luciano quodam Sophista Imperatoris illius
amico, ad quem hodiernum exstat scripta a Juliano
epistola. Ita vero studiose hunc Dial. pertraxit *Ges-*
ner.

ut

berum vidisti, aut Hecaten ex inferis ascendentem, an consilio cum Deorum aliquo una fuisti? Neque enim adso te affici par, puto, erat, si vel mundum, ut quondam sub Deucalione, eluvie totum perituum I audivisses. Tecum loquor, o pulcher Critia, non audis mukum tibi inclamantem, & prope jam te consistentem? Irasne aliquas adversum nos geris? obmutuisti? an expectas dum injecta te manu impellam? CRIT. O mi Triepho! audivi orationem magnam atque difficilem, & multis implexam implicitamque nodis: jamque mecum retracto nugas, & aures obturo, ne si for-

εἰς. μή τῶν τρικάρηνοι τεθέσται; ἢ Ἐκά-
τῳ ἐξ ἁδὸς ἐληλυθῆναι; ἢ καὶ τινὶ θεῷ
ἐκ προνοίας συνήνηκας; εὐδένω γὰρ σε τα-
αῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐτὸν ἡκρόους,
οἶμαι, τὸ κόσμον κλυοῦσθαι, ὅσπερ ὅπῃ
τῷ Δευκαλίῳ. σοὶ λέγω, ὦ καλὲ Κρι-
τία, ἐκ αἰεὶς ἐμῷ ὀκτισμομένῳ τὰ πολλὰ,
καὶ ἐς βραχὺ γυτνιάσαντ; δυσχεραίνεις
καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφασαι, ἢ καὶ τ' χυρὸς
ὑπαλατῆσθαι ἐπιμύεις; ΚΡΙΤ. ὦ Τριε-
φῶν, μέγαν τινὰ καὶ ἡπορημὸν λόγον ἀκή-
κοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενελημμένον, καὶ
ἐτι ἀναπεμπάζω τὸς ὕθλους, καὶ τὰς ἀκοὰς
σποφράττω, μή τῶν ἐτι ἀκυσταί ταῦτα,
ἢ

6. Τρικάρηνοι] Κάρηρον. V.

ut vix mihi quod addam, relictum sit. Summis lau-
dibus has ejus lucubrationes effert Cl. *Heuman.* in *Poe-*
cil. p. 248. seqq. Sed p. 250. miratur ejusdem timidi-
tatem, quod nihil in codicum inopia corrigere ausus
fuerit. (Sed de hac opinione forsitan in praefat. age-
mus) Bis ejus versionem, bis, ter Gracca emendat,
quod suo loco obiter indicamus. J. F. R.

TRIEPH.] Nothus. An Τριφῶν vel Τρίφων, τὸ Τρίφων
non placet. F. G. At Τριφῶν integre & crebro in ipso
Dial. occurrit. Quare nihil mutandum. J. F. R.

2. Σωτήνικας] Lege σωτήνικας. F. G.

3. Βυσοδομήνικας] Βυσοδομήνικας quid sit, explicat
Scholiast. minor *Hom.* ad Od. Θ. 273. βυσοδομήνικας,
κατὰ βάθος ἢ Ἀλγείας βυλινὸν, quasi dicas in pro-
fundo aedificantem. Add. Od. I. 316. *Lucian.* de *De-*
las. c. 24. βυσοδομήνικας τῶν ὀργῶν. J. M. G.

Βυσοδομήνικας] Vid. de hoc verbo *Toll.* & *Solan.* ad
Calum. c. 24. Adde *Hom.* Od. Δ. 676. J. F. R.

5. Κατὰ τὴν ποίτην] Il. A. 149. ubi Schol. κερδα-
λέοι, παιούργε τὸ φροῖνημα, καὶ περικερδῆ τὸν ἔχον.
τῶν ἴσσι, κερδαίνου φροῖν. Sed ad Il. Δ. 339. eadem
Schol. κερδαλέοι, παιούργε, καὶ φιλοκερδέατα ἦγυν,
ἀπαταλὴ, δολεῖς, ἀλωπικῶδες. κερδέλη ἢ ἀλώπηξ. & ad
Il. K. 44. βυλὴς κερδαλέας, σιωπῆς, ἀφελίμου, ἢ πα-
νούργου παρὰ τὴν κερδῶν, ἦγυν τὴν ἀλώπηκα. A vulpina
igitur astutia hoc nominis deductum est, quod proinde
non adeo inepte reddi videtur *Horat.* phrasi ex arte
Poët. vers. 437. J. M. G.

Ibid. Ὀχρὸς τί σι] *Hom.* Il. Γ. 35. M. du S.

Ὀχρὸς τί] *Iliad.* Γ. 35. *Lucian.* *Jove Tragoῖδο* init. J. M. G.

6. Ἐκάτῳ] Hecates, cum ex inferorum regione
in terram nostram venatum egreditur, quam terribi-
lis sit adspēctus, & ad mentem sano etiam excutien-
dam comparatus, graphice descripsit *Lucian.* in *Phi-*
losofende c. 24. seqq. J. M. G.

Tom. III.

7. Τίνος θεῶν — σωτήν.] Mirum non est insolito ali-
quo visu turbatis, cum ipsa mente, spiritibus quos
vocant animalibus, corpus etiam ad languorem dari,
totumque ejus immutari habitum; ejus rei nec in
sacris nulla sunt vestigia. Vide mihi *Dan.* 9. 27. *Jud.*
13, 22. *Athenagoras* in *Legatione pro Christianis* c. 15.
p. 63. Ed. Oxon. Dechair. ex *Hom.* Il. I. 131. Χαλι-
ποι δὲ θεῶν, inquit, φαίνεται ἡσυχία. Add. *Spanh.* ad
Callim. H. in *Pall.* 54. p. 592. & 610. & viri docti ad
Petron. c. 17. p. 58. Nota sunt de antro Trophonii
quae dicuntur. J. M. G.

8. Ἐκ προνοίας] I. e. ex Dei providentia. F. G.

Ἐκ προνοίας] Miserrima affectatio. *Spanh.* ad *Cal-*
lim. 610. *Consulto* vertit, quamvis idem *inopinatum*
conspēctum dixisset. Vid. *pro Laps.* c. 14. M. du S.

11. ὦ καλὲ Κριτία] Προσφώνω hanc, utut Latinis
paullo videatur insolentior, non putavi refugiendam,
scilicet ipsum secutus *Ciceronem*, qui, cum ex Graeco
vertendum esset, προσφώνω τὸ καλὸν Κριτία, dixit
Tyrcul. I. c. 40. *propina hoc pulchro Critiae.* Quanquam
nec illud ignoro, Critiam illum Socraticum a corpo-
ris pulchritudine celebrari. J. M. G.

13. Δυσχεραίνεις] *Lucianus* in *vois* sive *navi* c. 10. ἢ
δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφω. J. M. G.

14. ἢ ἐστ' ὁ χυρὸς] An ἢ ἐστ' ὁ χυρὸς; F. G.

17. Διενελημμένον] Omittant hoc verbum *Lexica.*
Sed tamen quid sit *ἐλαμμένον*, tradunt ex *Diofco-*
ride, nimirum amplecti, circumplecti, cum de ca-
preolis vitium, vel claviculis sermo est, quarum il-
lae arcto complexu ad palos arboresque sese appli-
cant. Erit igitur *διενελημμένον* λόγος, intricatus,
implexus, difficilis. J. M. G.

18. Ἀναπεμπάζω] *Lucianus* in *Gallo* c. 5. ἀναπιμ-
πάζω τὸν οἶνον. J. M. G.

19. Ταῦτα, καὶ] Lege ταῦτά. F. G.

Eccc

20. Ἀπο-

καὶ ἂν ὑποφύξω ἐκμανίς, καὶ μὴ τοῖς ποιεῖταις γενήσομαι, ὥς ἔνι Νιόβῃ τὸ πρῶν. ἀλλὰ καὶ κρημνὸν ὠθέμεν ἂν ὅπῃ κεφαλῆς σκολοδινήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὡς τῶν, καὶ τὸ τῷ Κλεομβρότῳ πῶδημα τῷ Ἀμβρακίῳ ἐμυθεύθη ἐπ' ἐμοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, ἢ Θανυμασίῳ ἐκείνῳ Φασμάτων, ἢ ἀκυσμάτων, ἄπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιεῖται, καὶ τερατολογίαι φιλοσόφων, οὐκ ἐξέπληξαν σὺ ἢ Ἀφρόδιαν, ἀλλὰ λῆρ' ὅσα πάντα γέγονεν ὅπῃ σοί; ΚΡΙΤ. Πέπαιστος ἐς μικρὸν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσης, ὡς Τριεφῶν ἐν γὰρ παροπτέῳ ἢ ἀμελητέῳ γενήσῃ παρ' ἐμῷ. ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι ἐμὲ κρὸν ἔδδ' εὐκαίλαρρητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν ἢ ὑπορρήτων. ὁ γὰρ χρῶς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ὀπιβλέπων, καὶ τὸ ἄστατον ἢ βάσιως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περι-

ote iterum illae audiendae sint, dirigeam praefurore, ut illa olim Niobe, & fabula Poëtis fiam. Sed profecto, nisi tu mihi jam inclamasses, de praecipiti loco in caput vertigo me impulisset, & Cleombroti de me factus, Ambracioten illum dico, narrari quam scitissime potuisset.

2. TRIEPH. Mirabilia, Hercle, visa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim attoniti poëtae, quot Philosophorum portentosi sermones, tantum abest ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius merae nugae fuerint. CRIT. Quiesce paulum Triepho, & noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus. TRIEPH. Novi te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu illa inconstantia, illa sursum deorsumque con-

α Ἀποφύξω] Bene omnes, demta J. quae ἀποφύξω.

10. Ἀποφύξω] Ἀποθανοῦμαι, ξηρανθῆσομαι. V.

10. Ἀποφύξω] Gloss. Graecol. ἀποφύξω dirigeo. F. G. Idem habet A. E. M.

13. Σκοτοδινήσας] Lucian. in *Philosop.* c. 24. ὡς μὴ σκοτοδινήσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλῇ. J. M. G.

24. Κλεομβρότῳ] Hic lecto *Platonis* de animae immortalitate libro, praecipitem se de saxo dedit. *M. du S.* Κλεομβρότῳ] Notissimum est *Callimachi* in eum Epigramma, sed nimis pulchrum ut non hic adscribatur. Est autem in *Antholog.* Graeca l. 3. ultimum,

Εἶπας, ἥλις χαρὶν, Κλεομβρότῳ Ἀμβρακίῳ.

Ἦλκετ' ἀφ' ὑψίστου τιχεῖς οἷς ἄλαδι,

Ἀέροι ἐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος

Ἐν περὶ τ' ψυχῆς γράμμι' ἀναμειβόμενος.

18. Ἐμβρόντητοι] Ἐμβρόντητος Poëtas etiam Lucian. vocat *Timon.* init. J. M. G.

Ἐμβρόντητοι] Cur hoc epitheton poetis tribuatur, vid. supra *Hemsterb.* F. I. *Tim.* §. 1. J. F. R.

33. Οὐ γὰρ παροπτέῳ] Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, aut ipsi narrare aggredierentur. Prioris generis exemplum est apud Lucian. in *Scyth.* c. 4. ubi Anacharlis ad Toxargin: μὴ πρῶτος ἀδύνατον αὐτῶν ἀναγνώσκειν. *Necyom.* c. 21. ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ πρῶτος με κ. τ. λ. *Contempl.* c. 1. πρῶτος εἰ με κ. τ. λ. & *Icarom.* c. 3. μὴ δὲ πρὸς φίλιν με πρῶτος. Huc refero obscuriorem paullo in *Nigrin.*

locum c. 6. ἐγὼ δὲ βυλαίῳ ἂν, εἰ ἂν ταῦτα αὐτῶν ἀκούσας ἦ λόγος. ἔδδ' ἢ ὅτι καὶ ἀφροῦν ΑΥΤΩΝ οἶμαι θίμης, ἄλλως τε καὶ ἐφ' ἡμῶν ἐπὶ ταῖς ὁμοίαις ἰσχυρῶς ὁ βυλαίῳ ἀκούειν. Illud ΑΥΤΩΝ non ad λόγος refero, quod praecesserat, ita enim nimis inepte cum iis quae sequuntur cohaereret: sed auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat praecipisse quasi, idemque sibi voluisse existimo, ac si dixisset, ὅτι γὰρ καὶ ἀφροῦν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι θίμης κ. τ. λ. neque omnino insolens esse arbitror, ut ex iis, quae sequuntur, superior expieri oratio debeat. Licet nunc magis fere *Cl. Hemsterhusii* emendatio mihi placeat. Caeterum propius ad locum qui prae manibus est, quadrat, quod est apud Comicum in *Ranis* v. 512. ubi muliercula *Pseud.* Herculi aliquid, quod e re illius esset, narratura ita προμεινάζει, Οὐ μὴ σ' ἐγὼ πρῶτος ἀπαλθόντα. De aliis precibus passim Lucianus, quod index docebit. Jam *Herodot.* I. 24. ἐκείνῳ σφί' ἔτα δούκτοι πρῶτος αὐτόν. *Julian.* Or. v. quae est in Deum matrem, gratias eidem se habere ait, ὅτι μὴ πρῶτος ὅσπερ ἐν σφάτι πλυνόμενος, sed edocuerit rationem mysteriorum &c.

Οὐ γὰρ παροπτέῳ] Sed verba illa ex *Nigrin.* c. 6. ab *Gesner.* adlegata aliter exponit *Hemsterb.* quem vide. (sed video ipsum hoc jam notasse.) J. F. R.

34. Οὐ μὴ μὴ] Lucian. in *Navig.* c. 11. εἰ μὴ μὴ ἂν

conversio, valde te conspiciendum atque notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo, & nugas evome, ne quid inde morbi nasciscaris. CRIT. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum jugerum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime sublatus, spectaculum multitudini fias, & delapsus alicubi, ut quondam Icarus, Triephonteum pelagus nomine tuo signes. Insigniter enim, quae hodie ex facerrimis sophistis audiui, ventrem mihi inflantur. TRIEPH. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur respira a malo. CRIT. Phy, phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem, hem, hem, nefanda consilia! heu, heu, heu, heu, spes vanissimas!

3. TRIEPH. Deum immortalem! quantus erat ille flatus, quam nubes ipsas convertit! Cum enim antea vehementi Zephyrus flatu in undas impingeret, Boream jam super Propontide excitasti, adeo ut funibus

πολεῖν, ῥέιγωντόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπευσον τῷ δεινῷ, ἐξέμεσον τῆς ὕλης, μή τι κακὸν παθῆς. ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον πέλθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμῶν, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πωδάρσῃ τοῖς πολλοῖς ἀναφανῆς· καὶ πῶς καλαπείσῃ, ὡς καὶ Ἰκαρὸς τὸ πρῖν. ἀλλ' ἀκήκοα τήμερον πῶς τῷ τρισεκαδάρτων ἐκείνῳ σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγαγέ με τὴν νηδύν. ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμῶμαι ὅπόσον καὶ βορέλει, σὺ δὲ ἄμπευσον τῷ δεινῷ. ΚΡΙΤ. Φῦ, Φῦ, Φῦ, Φῦ, τῷ ὕλῳ ἐκείνῳ. ἰὲ, ἰὲ, ἰὲ, τῷ δεινῷ βουλευμάτων. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, τῷ κενῷ ἐλπίδων.

ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τῷ ἀναφυσήματι, ὡς ὅταν νεφέλας διέτρεφε. Ζεφύρε γὰρ ὅτι πνέουσι λάβρε, καὶ τοῖς κύμασι ἐπαθίζοντι, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὴν Προποντίδα κελίηκας, ὡς

6 Καλονομήτης] Καλονομήτης J. Fr. H. Ceterae recte quod edidimus.

39. Ἀρίγντοι] Εὐδάργντοι. V.

ἀναφύσσειον πνεῦμα ὡς δεινὴ ἀνακαλῶν. J. M. G.

40. Μὴ τι κακὸν παθῆς] Hemistichion veteris poetae videtur. An Homeri? F. G.

44. Καὶ πῶς καλαπείσῃ] Lucian. in Icarom. c. 3. καὶ σὺ πῶς τὴν θαλάσσης καλαπείσῃς Μενέπαιον τι πύλας ἔχοντα; ἢ Ἰκαρίου ἀνδρὶ καὶ ἐπὶ τῷ σταυρῷ ὀνόματι. J. M. G. Hemman. in Poecil. p. 249. Verti vult spiritum pro, ne quis intelligat substantiam spiritualem; sed Gesa. videtur ambiguum studio servasse. J. F. R.

47. Σοφιστῶν] Christianos notari τῷ σοφιστῶν voce, infra apparebit. Caeterum Lucianus de Mors. Peregr. c. 13. Christum ipsum σοφιστῶν appellavit: & apud Prudentium Peristerban. 10, 40. Christianis Asclepiades Syriae Praefectus hoc nominis tribuit: Quis hos Sophistas error induxit novus? J. M. G.

48. Ἐξώγαγε] Etiam hic Lucianum imitatus est noster, nisi quod paullo modestius ille hyperbola utitur, in Philop. c. 39. τοιοῦτα ἀκούσας ἔγω, ὅσπερ οἱ τῷ γλύκεος πόντι, ἐκπεφωμένον τῷ γαστρί, ἐμπεφωμένον κ. τ. λ. Simili fere metaphora, sed alio instituto, utitur Elihu. Job XXII, 18. seq. J. M. G.

46. Φῦ, Φῦ, Φῦ] Τὸ Φῦ hic pro Φῦν admirantis videtur. F. G.

Φῦ — ἰὲ — αἶ] Praeterquam quod pueriles valde exclamationes istae; ne Graecum quidem illud Φῦ. Forſan legendum Φῦν. M. du S.

54. Ὡς τὰς νεφέλας — φουρμάτῳ] Horum verbo-

rum omiſſa est interpretatio a Micillo ex editione Paris. 1615. f. & Basil. 1619. 8. quem sequuntur Gallus Ablancurtius, & Drakius Britannus. Fingitur autem rusticus Critiae excitatus in Propontide Boreas, quo adversum tenente, ingredi Euxinum Pontum naves nisi funibus de litore adjuvae non potuerint. Nam ἔχοντα πόντον (frequenti praepositionis καὶ ellipti) hic valere ingredi, nemo negabit, nisi si quis puter, secundo Borea intrari e Propontide Pontum, id est, versus septentrionem navigari posse. Sed etiam illud hinc apparet, Critiam, ut excitare habitu Boream posset, debuisse constitutum esse eo circiter loco, ubi est Constantinopolis. Quod quorsum valeat, in disputatione dictum est. §. 26. J. M. G.

56. Ἀκούε] Homer. vox Il. B, 148. Olyss. O, 293. J. M. G.

57. Προποντίδα] De alia absurditate non dicam; sed id rogo; ubinam gentium stantes hos facit, ut a statu alterius Boreas Propontida perficeret? Ego ut quod sentio dicam, Constantinopoli hoc scriptum puto. Alioqui cur de Propontide scriptor cogitavit, non video. Addo votum ejusdem de compescendis Scytharum excursionibus in fine Dialogi; unde satis liquet in ea regione habitasse, quae iis gentibus vicina esset. Vide etiam Nep. c. 6. unde conjicio tres hosce libellos ab eodem viro scriptos, qui Lemni habitaret. M. du S.

ὡς Ἀλφ. κάλων αἱ ὀλκάδες τ' Εὐξείνον πόντον οἰχίσον), τ' κυμάτων ὀγκυλινδόντων ἐκ τῷ Φυσήματι. ὅσον οἶδημα τοῖς ἐγκάδοις ἐνέκειτο. πόσῳ κορκορυγμός, καὶ κλόνη τ' γαστέρα σὺ συνετάρασε πολύωλον σεαυτὸν ἀναπέφνης, τοσαῦτα ἀκηκοάς. ὡς καὶ χτ' τὸ τερατῶδες, καὶ Ἀλφ. τ' ἀνύχων ἡκηκοάς. ΚΡΙΤ. Οὐ γὰρ δόξον τι, ὥς Τριφῶν, ἀκηκοῖναι καὶ ἐξ ὀνύχων καὶ γῆμν γαστέρα τεύεσθαι, καὶ κεφαλὴν κύσσαι, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναικείαν ἐνεργοθεύσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρεα μεταβαλλόμενα καὶ ὅλων τερατῶδης ὁ βίῳ, εἰ βέλει πω-70 τεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεὶ σε πρῶτον κιχάνω τῷ δ' ἐνὶ χάρῳ, ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τ' ἥλιον εἴργουσιν, ἀηδόνες δὲ καὶ χελιδόνες εὐνῆχα κελαδέσιν, ὡς ἡ μελωδία τ' ὄρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνθύνουσα, τὰ, τε7

naves ingredi Euxinum Pontum cogantur, fluctibus ex tuo spiritu magna se vi volventibus. Hem quantus tumor tuis inesse debuit intestinis, quantus strepitus, quae conquassatio ventrem tibi conturbavit! auritissimum te esse demonstrasti, qui tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti portento, unguibus etiam audisse videaris. CRIT. Sed non debebat tibi paradoxum videri, Triepho, si quis etiam unguibus audiat; siquidem femur uterum vidisti, & caput praegrans, maris vero naturam in feminam divina vi transeuntem, mutatasque in aves feminas. Et tota adeo vita, si Poëtis credas, portentorum plena est. Sed cum te primum his possum complectier oris, age abeamus eo, ubi solem platani arcent, luciniaque & hirundines dulcisonis aethera scantibus implent, ut avium aures permulcens

Δι] Sic nostrae, T. Geff. Edit.

58. Κάλων] Α κάλῳ χροῖαν, pro κάλως. F.G. Ibid. Τῶν Εὐξείνων] Τὸ εἰς excidisse videtur Librario. F.G. Sed saepe omittitur cum verbis veniendi, maxime Homero ut II. E. 773. Τρῶν ἔξω. Plura ex eod. L. Bos de Elipsis. p. m. 268. Adde Nostrum supra Dea Syr. c. ult. γάμων ἵσαι, & Theogn. v. 1172. — ἡλυθὲς ἀθανάτους. Quare nihil inserto uis opus erit. F.F.R. 61. Πόσῳ κορκορυγμός] Locus videtur expressus ex illo Aristoph. in Neb. v. 38. seq. εἴτ' ἱταρχέας τ' γαστέρα καὶ κλόνῳ ἐκείνης αὐτῶν διακορυφῶσιν. Ubi κλόνη secundum Scholiasten est εἰρηφῶ τις ἢ ἡλῆ δι- κορυφῶσιν autem ponitur ἀπὸ τῷ ἤχησι — ἡ ἡμῶν πατο τῇ φωνῇ (ὁ ποιητής, ut interpretor) τ' ἐνθάδε τ' ἔχον. F.M.G. 62. Πολύωλον] Forte, ut famam finxere. Virg. Aen. IV. 181. seq.

— Cui quot sunt corpore plumae,

Tot vigiles oculi subter, — tot subrigis aures.

Πολύωλον] Ut regibus multas aures tribuit Xenoph. quod indico ad Schol. de Calymn. c. 7. F.F.R.

61. Τερατῶδες] Τὴν τερατῶδη παροιμίαν, τὸ τερατῶδες, ἴπῳ. F.G.

Ibid. Τῶν ὀνύχων] Non reperio apud paroemiographos, quid sit δ' ὀνύχων vel ἐξ ὀνύχων ἀκούειν. Jo. Alb. Fabricius in literis ad Reimarum, Ἀλφ. τ' ὀνύχων ἀκούειν, inquit, dictum de homine qui totus auris, perinde ut Argus oculus totus, qui Ἀλφ. ὀνύχων videbat. Quae si vera est ratio, & quid ni vera sit? comparandus cum h. l. est i. le apud Lucian. in Deor. Judic. c. 8. ubi optat Paris ὡς πρὸς Ἀργῶ ὅλη βλέπειν τὸ σῶμα. Item Callimach. illud 13. ult.

Quod (unguentum) tu cum offacies, Deos rogas, Totum ut te faciant, Fabulle, nasum.

Denique illud apud Aristophanem epist. 2. p. 5. ἡδὲ δὲ μὴ ἐκπροσωποτάτῃ ἡδὲ δὲ δὲ ὅλη πρὸς πρὸς φωνή. Sed sunt hoc genus infinita. Simillimum illud Plauti Stich. 5, 5, 20. Ubi perpruriscamus usque ex unguiculis. F.M.G.

65. Κήρυκιν] De Baccho, alludit ad γαστροκήρυκιν. F.G.

Κήρυκιν γαστέρα] Jupiter Bacchum ex se conceptum, conflagrantisque Semeles utero ereptum, femori suo inseruit, & exacto legitimo gestationis tempore edidit. Vid. Lucian. Θ. Δ. IX. Quod autem κήρυκιν vocat, non μῦθον, alludit, credo, ad γαστροκήρυκιν nomen, in quo lascivius etiam Lucianus V. H. 2. c. 22. Latinus sermo illum lusum vix admittit. F.M.G.

67. Κεφαλὴν κύσσαι] De Minerva. F.G.

Κεφαλὴν κύσσαι] Pallas in cerebro Jovis concepta, quam periculoso edita partu fuerit, suo more describit Lucian. Θ. Δ. VIII. F.M.G.

68. Ἀνδρείαν φύσιν] De Salmacide, Scythone, Tiresia, Coenoe, Iphide nota oronia ex Ovid. Metamorphoseon libris: ut & de feminis Alcyone, Philomela & Progne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla, &c. in aves mutatis. F.M.G.

71. Ἀμ' ἰπῶν] Hom. Od. N. 228.

Ἀμ' ἰπῶν] Ex Od. O. 260. Ὡς φῖλ', ἰπῶν σὺ δὲ οὐκ ἔστιν. M. du S.

70. Ἰπῶν] Vulgo nominandi casus in Lexicis, ab ipso etiam Stephano, post quem errare nemo sibi turpe putat, effectus ἴπῳ, genere masculino, sed Wolff. Seberus ad Polluc. 7, 107. neutro genere rectius ad-

cens cantus, & aqua leni decurrens susurro, animam ipsam tranquillet.

4. TRIEPH. Eamus sane, Critia, sed timeo, ne forte incantatio sit, quod tu audivisti, & pistillum aut januam ex me faciat mirabilis illa tua percussio. CRIT. Per ego aetherium tibi Jovem juro, non ita futurum. TRIEPH. Amplius etiam terres; cum Jovem dejerasti. Quam enim ille jurisjurandi religionem violanti poenam infligere possit! novi enim te non ignorare, ut tui Jovis res se habeant. CRIT. Ain tu? non posse autem Jovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de caelesti illo pavimento dejecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim prostraverit, & hodiernum prout quisque est petulantissimus prosternat: inde est, quod apud Poetas ut Titanum victor, de-

ἔδωκε ἡρέμα καλαρίζον, τὰς ψυχὰς καλὰ δέλξει.

TRIEPH. Ἰσμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ διὰ μὴ πῶς ἐπώδῃ τὸ ἡεροσμόμον ἐστὶ, καὶ οὐκ ὑπερον, ἢ θύρετρον, ἢ ἄλλο τι τῶ ἀφύχων ἀπεργάσει) ἡ θαυμασία σου αὐτὴ κατάπληξις. ΚΡΙΤ. Νὴ τὸ Δία τὸ αἰθέριον, εἰ τῷτο γνήσει) ἐπὶ σοί. TRIEPH. Ἐτι με ἐξεφρόνησας, τὸ Δία ἐπομοσάμεν. τί γὰρ ἀν' διήσει) ἀμυνόμεναί σε, εἰ ὠδὲ βαίης τὸ ὄρκον; οἶδα γὰρ ὅτι σὲ μὴ ἀγνοεῖν οὐδὲ τῷ Διὶ σου. ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; εἰ δυνήσει) ὁ Ζεὺς εἰς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τὸς θεὸς πάντας ἀπέρριψεν ὁσπρὶ τῷ θεοπεισίῃ βηλῷ, καὶ τὸ Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρῶτον κατεκεραύνωσε, καὶ τὸς ἀσελγεστάτους ἐτι καὶ νῦν ὠδὲ δὲ τὸ πονητῆρ Τιτανοκράτης καὶ Γίγαντολέτης ἀνυ-

b Ἀπεργάσει] Hoc praetuli ex *J. Ald. B1. Fr. S.* Ἀπεργάσει P. H. c Κατάπληξις] Κατάπληξις dederat *Solan.* bene. Sed sine libris hic nihil audeo.

adhiberi docet, quo usus etiam est Lucian. in *Philops.* c. 35. ex quo loco illud simul discimus, non injuria hic metuere Triephtonem: fieri enim, si Dis placet, posse, ut ex pistillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra pistillus ex homine?

J. M. G. *Ibid.* θύρετρον] θύρετρον, θύρα *Hesychio & Suidae.* An janua munimentum? la barre de l'huis. *F. G.*

θύρετρον] *Hesychius*, & ex ipso forte *Varinus*, distinguunt ab invicem θύρετρα id est θύραι, & θύρετρα, hoc est θύραμα, quae tamen & ipsa vox interdum januam seu fores ipsos significat; quanquam etiam cardines interdum verti debeat, ut apud *τοὺς* 3. *Reg.* VII, 50. Ego crediderim, quidquid etiam de hac distinctione, suspecta certe *Stephano* sit, auctorem praeculis habuisse locum e *Philops.* Lucian. jam laudatum, ubi etiam ὁ μέγας τὸ θύρας mutatus in hominem dicitur. *J. M. G.*

81. Ἀπεργάσει — κατάπληξις] Ultimam hanc vocem pro κατάπληξις, substitui. Rationem emendationis ultimis verbis Triephtonis & c. 9. *Philops.* lectis, facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam petita, confer omnia haec cum illius c. 34. 35. & 36. Retineri tamen potest vulgata scriptura, quia nihil adeo absurdum est, quin ab hoc scriptore dici potuisset videatur. *M. du B.*

82. Κατάπληξις] Ἀντὶ ἀκούσματος καλαρκτηκῶν ut apud *Lucret.* 4, 1157. Magna atque immanis (amasia) κατάπληξις plenaque honoris a Lucio amatore vocatur. *J. M. G.*

84. Ἐτι με ἐξέφρο

quo vindicari perjurium non potest, ille non verebitur perjurium committere, si nimirum de illius impotentia constet. Triepho autem putat, adeo constare de Jovis aetherii futilitate Critiae suo, ut non dubitaturus sit, illius stramineo numine ad perjurium abuti. Quanto autem rectius hic noster, quam *Cicero*, qui tanquam e Porticu unus ita disputat, *Offic.* 3, 29. ut in jurejurando non ad metum Deorum aut iram respici debere, dicat. Sed de ira DEI *Lucianus* viderit; nos jam non philosophamur. *J. M. G.*

85. Ἀμυνόμεναί] Verbum *Homerice* praeter rationem ac necessitatem inflexum, ut ante ἀμυνόμενους &c.

89. Θεὸς πάντας] Unde hoc fit? Vulcanum enim solum in terram praecipitatum fuisse *Homerus* tradit. *F. G.*

90. Θεοπεισίῃ βηλῷ] *Hom.* II. A. 591. & O. 23. *Medus.* Cetera *Homeri* idem *Solanus* ubique adduxerat, quae & *Gess.* Quare ea deinde non bis addemus. *J. F. R.*

Ibid. βηλῷ] Quid sit βηλῷ cum de coelo sermo est, disputatur in *Scholiis min.* ad II. A. 591. Noster hic respexisse imprimis videtur ad II. O. 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Jupiter deturbaverit, reperio. Caeterum etiam *Lucianus* historiae meminisse *Consemp.* c. 1. *J. M. G.*

Ibid. Σαλμωνία] Salmonei historiam praeter alios habet *Apollodor.* Biblioth. I, 9, 7. *Virgil.* Aen. VI, 580. *J. M. G.*

93. Τιτανοκράτης] Rem ipsam apud *Homerum* invenies; nomina haec non item. *J. M. G.*

Eccc 3

94. Παρ

ἀνυμνῆται, ὡς ἔ παρ' Ὀμήρῳ; ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρόδραμες τὰς
τῷ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι φίλον, ἄκουε. ἔχι
κύκλῳ ἔτ' ἐγένετο, ἔ σάτυρ' δὲ ἀσέλ-
γειαι, ἀλλὰ ἔ ταῦρ'; ἔ εἰ μὴ τὸ πορ-
νίδιον ἐκῶν ταχέως ἐπαμύσατο, ἔ διέ-
φυγε δὲ τῷ πελάγῳ, τάχ' ἂν ἠροτρία,
ἐντυχὼν γεηπότη, ὁ βροτοποιός, ἔ κεραυ-
νοβόλ' σὺ Ζεὺς, ἔ ἀντὶ τῷ κεραυνοβολῶν,
τῇ βεβλήγῃ καλεκεντάνυλο. τὸ δὲ ἔ Αἰ-
θίοφι συνευχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις,
ἔ ἢ ὅτι ἐξοφωμένοις, ἔ ἐς δώδεχ' ἡλίους
μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑπεβρεγγυμένῳ

bellatorque gigantum, imprimis apud Ho-
merum decantatur. TRIEPH. Omnia tu
quidem, Critia, Jovis percurristi, sed, nisi
grave est, invicem audi. Nonne idem cy-
gnus factus est satyrusque libidinis causa,
quin taurus etiam? & nisi celeriter suscepto
in humeros scortillo per pelagus aufugisset,
forte jam, ab agricola aliquo interceptus
araret tuus ille tonitruum effector, fulmi-
numque jaculator Jupiter, & pro eo, quod
fulmina dicitur jacere, stimulos sentiret &
scuticam. Illud vero non rubore dignum
scences, egregie barbatum senem cum Ae-
thiopibus epulas celebrare, *Nigra viris facie*
& undecim obtinebratis, & duodecim totis
fo.

a [Ἐπαμύσατο] Ex emendatione Kusteri. Ἐπαμύσατο Edd. priores.

94. Παρ' Ὀμήρῳ] Atqui apud Homerum nullibi hae
voces reperiuntur. M. du S.

97. Κύκλῳ] Notum Epigramma:

Ζεὺς κύκλῳ, ταῦρ', σάτυρ', χρυσὸς, δ' ἱμάτω
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀστειόπης, Δανάης.

J. M. G.

99. Ἐκῶν] Ego malle in ἐκῶν, ut ad Europam
revertetur. M. du S.

Ἐκῶν] Verti quasi legeretur ἐκῶν, quod est mul-
to concinnius, quamquam non statim, si reliquas au-
ctoris ineptias spectes, verius.

J. M. G.

Ibid. Ἐπαμύσατο] Ab ἐπαμύνω, vel ἐπαμύζω Inter-
pres. Scribo ἐπαμύσατο ab ἐπαμύνω.

F. G.

Ἐπαμύσατο] (Secundum Interpret. Lat. legendum
erat ἐπαμύσατο ab ἐπαμύνω quamvis hanc vocem in
Thes. Steph. non reperiā.) Kust. Quamvis absurdi-
sima sint in hoc libello omnia, sic ut emendare jubet
Cl. Kusterus, scripsisse auctorem, dubium nullum esse
potest; ideoque invitis libris nostris in textum rece-
pimus. Omnes enim ἐπαμύσατο habent. M. du S.

Ἐπαμύσατο] Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab
auctore nostro, vel alio verbum; Lexicographis cer-
te ignotum. Simile apud Plinium succollare. J. M. G.

Ἐπαμύσατο] Et si ter quater ἐπαμύσατο & ἐπαμύ-
σασθαι deinde in hoc Dial. sequuntur; jurandi signifi-
catione, & o brevi; hic tamen ipsum factum loquitur,
id hic locum non habere; quare Kustero ac Salano au-
dultavi: nec enim ratio adparet, cur verbum ab ana-
logia recedens hic fingere libuerit. Nam ἐπαμύς est
superior humeri pars. Vid. Forst. J. F. R.

1. ἠροτρία] Ita apud Lucian. *Conc. Deor.* c. 7. seq.
Momus ad Jovem, timui, inquit, μή σε καλεῖσθαι τις
ἐυλαβῶν, ὅτι' αἱ ταῦρ' ἡς, ἢ ἢ χρυσόχρῳ τις πατερ-
γάστρι χρυσὸν ὄρεα, ἔ ἀντὶ Διὸς, ἢ ἡμῶν, ἢ ἰλλόσιον
ἢ μὲν γίγῃ. J. M. G.

4. Κατεκεντάνυτο] Forte κατεκεντάνυτο a κατεκεν-
τάνυται. F. G.

Ibid. Αἰθίοφι] Vix pejus de Jove suo meritis est Ho-
merus aliquo in loco, quam Il. A. 423. ubi Jupiter ad
Aethiopas profectus xii. dierum convivium cum illis
celebrat, post quorum demum finem Thetidi preca-
turac ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulte-
ria Jovis saepius invehuntur, aliaque ejus facinora,
gentiles & Christiani, quam istas xii. dierum epulas
bono viro invident. Vid. Lucian. *de Sacrif.* c. 2. *Jup.*
Trag. c. 37. *Arnob.* contra gentes l. 6. p. 192. Versum
hexametrum ἄμωτος rependisse alio claudicante, sine
fraude fuerit.

J. M. G.

Αἰθίοφι συνευχεῖσθαι] Vid. si operae videtur, L. Bat.
Obs. Crit. p. 129.

J. F. R.

6. ἡλίους] Pluralis ille etiam legitur apud *Thucyd.*
VII. c. ult. pro aestu radiisve solis, et de ἡλίῳ ait, —
ἔχ' τὸ πῦρ' ἐν ἡλίῳ. Ubi Cl. *Duker.* alia exempla
addit, in quibus & pro radiis, & pro diebus pluralis
ἡλίῳ ponatur. Sed & alia Graeci interdum in plurali
adhibent, quae videntur plur. carere, ut αἰμάτων ap.
Lycophr. 804. & 1249. *Alph. Diod. Sic.* III. c. 34. ter.
Κανὼς Φρυγίας. Idem XI. 40. *Πέρις ἰσθμίου.* Ibid. c. 58.
Ταῖς ἀλφειαῖς Phal. Ep. 41. *Φρυγίᾳ* ib. Ep. 19. *Θανάτῳ*
ἢ Φρυγίᾳ Dion. Hal. VII. 472. 10. *Ἐν ταῖς ἰσθμίοις Diod.*
Sic. II. c. 41. *Προσώπῳ* de facie unius virginis *Achil.*
Tat. I. p. 8. *Ἰσθμίου* vulgarissimum *Dion. Hal.* VII. 473.
pr. & apud quosvis. *Ἐλπίδῳ* quod & Latinis usitatum,
Diod. Sic. p. 297. v. 7. Ed. *Bas.* & passim. *Θελημαῖα*
Psalm CX. 2. *Αἴ.* XIII. 22. *Eph.* II. 3. Sic *πλάτῃ*
supra *Icarom.* c. 4. Et *Fugit.* c. 20.

J. F. R.

7. ὑπεβρεγγυμένῳ] Non ausim damnare Nomina-
tivum. Ne quid de locis Luciani dicam in hac ipsa
editione emendatis, statim *Ερωτ.* c. 1. *Ταῖς πλεῖστοις*
ἐν ἰσθμίοις — τὸ μὲν πρῶτον ἰσθμίου αὐτὸς ἔχῃ τὰ ἀρκούντα
παρὰ τὴν τήνην. Nempe in optimis quibusque talia in-
venias. *Herodot.* I. 28. *Νησιώτας δὲ τὴν δουρίαν εὐχρὸς ἄλ-
λο,* ἢ — λαβὼν ἀπὸ ἑνὸς αὐτοῦ τοῦ θαλάσσης. *Aelian.* V.
H. 9. 26. *Ἐξὺν τὴν αὐτὴν προστάξει,* ἰσθμίου μὴ ἀτυχῆσαι
αἰνέτας. Ipse canon *Homer.* II. B. 353.

Φ.

solibus apud eos, vino madentem desiderare? Illa enim de aquila & de Ida, & quod imprægnari per totum corpus solet, dicere etiam pudor est.

5. CRIT. Numquid igitur, o bone, per Apollinem jurabimus, medicum pariter atque vatem optimum? TRIEPH. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper Croesum, & post illum Salaminios, aliosque sexcentos, vaticiniorum ambiguitate pessundedit?

6. CRIT. Quid si per Neptunum, qui trifidum manibus sceptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bello clamat, quantum vix novem decemve virorum millia? qui praeterea terrae quassator,

καθεδεῖα παρ' αὐτοῖς, πώγωνα τηλαυ-
τον ἔχων, ὅλ' αἰχρῆς ἄξια; τὰ δὲ τῷ
ἰοαετῷ, ἢ ἴδης, ἢ τὸ κυφορεῖν καθ' ὅλη
τῷ σώματι, αἰχρῆσθαι ἢ λέγειν.

KRIT. Μὴν τ' Ἀπόλλωνά γ' ἐπομο-
σόμεθα, ὅς ποροφῆτης ἀριστῶν, ἢ ἱπτρός,
ἢ γαβῆ; ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδομαῖην λέγεις;
ἢ Κροῖσον πρῶτον διαλαλεῖν, ἢ μετ' αὐ-
τὸν Σαλαμίνους, ἢ ἐτέρους μυρίας, ἀμφι-
λοῖα πᾶσι ματτυόμεν;

KRIT. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὅς τρία-
ναι ἐν ταῖν χερσὶν κρατῆρ', ἢ ἀγρότον τι,
ἢ ἀπληκτικὸν βοᾶ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον
ἐννέαχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ ἢ
σι-

δ' ἱπτρός] Sic Edd. lege ἱπτρός. e' Ὅσον] Nihil variant Edd. Ὅσον Homer.

Φησὶ γὰρ ἐν κατανύσσαι ὑπερμαῖα Κροῖονα —

Ἀερώσαν ἰπιδῆ' ἰναίσημα σέμαλα φαίον.

Ubi Eustathius ἀνακλῶναι quidem & σολομοφάνειον agnoscit, sed studio quæsitum ad vim orationi ad-
dendam & speciem novitatis. Ἰπιδῆσθαι Lucianum esse, Index docebit. Est autem diminutivum, ut pitijsare. Sic Plant. Aul. 3, 6, 36. Ego te reddam
madidium probe.

Ἰπιδῆσθαι. At locus ex Prometh. §. 16. ab Gesn. in Ed. Philop. adlegatus, merito etiam Hemsterhusio est suspectus. Vid. quæ ad Fugit. c. 2. notavi.

8. Πώγωνα τηλαυ. Barbam etiam promissam Jovi suo objicit Juno, apud Lucian. Dial. Jovis & Junonis, quod nihilo secius astragalus cum Ganymede luderet.

10. Αἰτῷ — ἴδης] In aquilam transformatus Jupiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item montis vertice lascive cum Junone concubuit: quod paulo post iterum tangit noster.

Ibid. Κυφορεῖν καθ' ὅλη τῷ σώματι. Τῆς κεφαλῆς ἔστι τῷ
πορῶ.

Κυφορεῖν] In Dial. Neptuni & Mercurii, ille ἰδης, inquit, ὡς ἔλθῃ ἡμῶν κυφορεῖ ὁ γυναικῶν, ἢ παλαιχρόν τῷ σώματι. Jam dictum, in temore Bacchum, in cerebro Palladem a Jove gestatam.

13. Προφήτης] Ita etiam Aristoph. Plut. vs. 11. ἱπ-
τρός ὡς ἐμᾶτις, ὡς φασίν, σοφός. Paulo ante λοῖαν vocat Comicus, unde est ἀμφιλοῖα, quod hic apud nostrum statim sequitur. Comparanda quæ de λοῖα (quali obliquum dicas) doctissimi Interpretes, ad Aristoph. l. c. & quæ Macrob. Saturnal. I, 17. Lucian. Dial. Junonis & Latonæ Ἀπόλλων προσηγορεύεται ἢ πάν-
τα ἰδῆσθαι, ἢ τοῦτον, ἢ κινεῖσθαι, ἢ ἱπτρός εἶναι, ἢ μαντιῶν, & in Decret. Deorum, quod ipsorum Comitiis subjungit p. 716. cavetur, ne tam multa solus

faciat Apollo, sed unum aliquid eligens, aut vatem, aut citharoedum, aut medicum denique agat. J. M. G.

Ibid. ἱπτρός] Cur a vulgari lingua hic omnes recedant libri, ego sane non intelligo; servavi tamen.

14. Πωδῶντι] Lucian. & hæc vox est, qui dialogo, quo Alexandri præstigiis detexit, id nominis fecit.

15. Τὸν Κροῖον διαλαλεῖν] Adscripserat M. V. La Croze, Vid. acta Achatii episcopi in actis martyr. sel. p. 140. Non vero satis distincte, ad quæ verba id pertineat, quod illo libro destitutus indagare nequeo.

Ibid. Κροῖον] Utrumque oraculum profert Lucian. Jov. Trag. c. 20. De Croeso quidem per vulgatum illud, Κροῖον ἄλλοι ἀγῶνας μεγάλιν ἀρχὴν ἀφῆλυν, ubi hostiumne foret imperium, an Croeli, incertum; de Salaminis autem, ὅς τρία Σαλαμίς, ἀπὸ τῆς δὲ σὺ τέσσα γυναικῶν, ubi nota Lucianum adjicere, ἢ Πέρσας γὰρ οἶμαι, ἢ Ἕλληνας, γυναικῶν τέσσα ἦσαν; ut adeo haud obscure applicet ad cladem Salaminiam, qua Persæ navali praelio victi sunt: ex Herodot. vero 7, 141. seq. Plut. in Themist. p. m. 212. & omnium copiosissime ex Oenomaio Cynico apud Euseb. Præpar. Evang. 5, 24. de tota historia satis constat. Quid igitur noster sibi vult, cum Salaminios hoc oraculo periisse dicit? Scilicet, superficialiam valde hominis fuisse doctrinam, judicium fere nullum, ex tota commentatione apparet, & nos in dissertatione nostra monuimus.

20. Ὅσον.] Homerus ὅσον, metri causa, quod & servari debuit.

21. Ἐννέαχιλοι] Hom. Il. E. 869. & E. 148. M. du S. Ἐννέαχιλοι] Nescio an hic quoque memoria lapsus sit Auctor, cum tantum Neptuno clamorem tribuit. De Marte enim Homer. Il. E. 860.

ἢ δ' ἱπτρός χόλως. Ἄρης

Ὅσον

σισίχθων, ὃ Τριεφῶν, ἐπενομάζεται, ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις, ὃς ἢ τῷ Σαλμωνέως παῖδα, ἢ Τυρῶ, πρῶτην διέφθειρε, καὶ ἐτι ἑπιμοιχεύει, καὶ ῥύτης καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιούτων ἐστίν; ἢ γὰρ Ἀρην ὑπὸ τῷ δεσμῷ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μὲν ἢ Ἀφροδίτης τετιμένον, πάντων τε τῶν θεῶν ἀγῶν ἢ ἂ μοιχίαν ὑπ' αἰχμῆς σιωπῶντων, ὃ Ἰππεὺς Ποσειδῶν ἐκλαυσε δακρυρροῶν, ὥσ-
 30 ὥς τὰ βρεφύλλια, τῆς διδασκάλης δεδο-
 τα, ἢ ὥσθ' αἱ γράεις, κόρας ἐξαπατῶ-
 σαι. ἐπέκειλο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι ἢ Ἀρεᾶ τὸ δὲ ἀμφίχωλον τυττό δαιμόνιον, οἰκτεῖραν ἢ πρεσβύτιον θεόν, ἢ Ἀρην ἀπη-
 35 λευθέρωσεν. ὥστε καὶ μοιχὸς ἐστίν, ὡς μοιχὸς ἀφισώζων.

KRIT. Ἑρμείαν δὲ τί; ΤΡΙΕΦ. Μή μοι ἢ κακὸς δούλον, τῷ ἀσελγεστάτῳ Διὸς, καὶ τῷ ἀσελγοματῶντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

KRIT. Ἀρεᾶ δὲ καὶ Ἀφροδίτῃν οἶδα μὴ ὄξυδέχεσθαι σε, ἀγῶ τὸ προδιδραβληθῆναι πρῶτην ὄξυ σὺ. ὥστε ἐάσωμεν τύτους. ἢ Ἀθηναῖς ἐτι ἑπιμνησθήσομαι, ἢ παρθέ-

o Triepho, appellatur. TRIEPH. Scilicet per moechum illum, qui Tyro, Salomonei filiam, olim corrupit, & insuper adulteria committit, taliumque, & sibi simi-
 35 limum liberator ac patronus est. Martem enim reti captum, & vinculis cum Venere sua indissolubilibus constrictum, omnibus Diis prae pudore tacentibus, equestris ille Neptunus, lacrumis, quales puerorum sunt magistros timentium, aut vetularum puellas decipientium, effusis, deflevit. Instabat autem Vulcano, ut Martem solveret; claudumque illud daemoneum misericordia
 40 senis Dei Martem dimisit. Moechus itaque ipse est, ut qui saluti moechis fuit.

7. CRIT. Quid si per Mercurium? TRIEPH. Apage vero pessimum illum libidiniosissimi Jovis administrum, ipsumque stuprorum cupiditate ac pruritu insipientem.

8. CRIT. Martem Veneremque te non accepturum jam praevideo, cum modo eos contumelia affeceris. Igitur mittamus hos. Sed Minervae adhuc mentionem faciam, vir-

^a Μοιχίαν] Hoc praeferunt Edd. vett. Μοιχίαν S. & Amf. ^b Ἑκλαυσε] Bene correxit Solan. Ἑκλαυσε Edd. priores.

Ὅσοι τ' ἰπτάχιοι ἐπίαχον ἢ δινάχιοι.

Quid igitur ad hunc Stentor? IL B, 786.

Ὅς τόσον αὐτόμαχ' ὅσον ἄλλοι πειτρησέναι.

Caeterum ἰπτάχιοι, & ἰπτάχων saepius apud Homerum: ita autem appellarunt veteres Graeci Neptunum, quod terrae motus, aquarum subter in terrae cavis undantium fluctibus accidere putarent, quorum vid. *Gell.* N. A. II, 28.

22. Σισίχθων] Non est *Homeric* vox, sed vere tamen. Homero passim ἰπτάχων & ἰπτάχιος. *M. du S.*

24. Τῷ Τυρῷ] Vide *Lucian.* Dial. *Nepemni* & *Enipei.* *J. M. G.*

25. Δημαγωγός] Ἀν προαγωγός; *F. G.* Δημαγωγός] Demagogi enim non tantum vi iniusta oppressis auxilio erant, sed saepe, ut major esset apud populum gratia, etiam qui malo digni essent, poenae subtrahebant, quale etiam in Romana rep. improbos Tribunos plebis, aliosque, qui populares

videri vellent, videmus interdum molitos. Et primum ex *Budaeo* observavit *H. Stephan.* de verbo δημαγωγός, latius patere ejus significationem, & simpliciter pro concilio, seu allicio, sive emereor gratiam, poni. Fabula ipsa est apud *Homer.* Od. Θ, 268. *Lucian.* Θ. Δ. 17. *Ovid.* Art. Am. 2, 561. seq. Amores Neptuni recensentur *Clem. Alex.* Protr. p. 20. Quam inapte cohaereat narrationis hujus filium in disputatione jam indicatum §. 25.

30. Ἑκλαυσε] Antea in omnibus legebatur ἐκλαυσε, quod palam corruptum rejecimus. Sententia lecta emendationis rationem satis aperiet. *M. du S.*

Ἑκλαυσε] Alludit ad mare quod terram inundat. *F. G.* Nexus non admittit hanc adlusionem. Sed *Solan*i conjectura vera est: neque quisquam dubitabit κλαίειν τῷ πατρί — αὐτὸς Πάτροκλον. Et *Aelian.* V. H. VI. 1. νεκρὸς κλαίειν. Ignoscat ergo *Cl. Gessner.* quod versionem hic mutaverim. *J. F. R.*

33. Ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφ.] *Odyss.* Θ. 354. *M. du S.* 35. Πρεσβύτιον] Πρεσβύτιον θεῶν vocat ipse Jupiter *Od.*

virginis armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis caput pectori praefixum gerit, Gigantesque olim confecit. Contra hanc enim dicere nihil habes. TRIEPH. Quin contra hanc etiam non nihil dicam, si respondere voles. CRIT. Cedo, quidquid placuerit. TRIEPH. Dic mihi igitur, Critia, quae est Gorgonis utilitas, & cui bono pectus ea munit Pallas? CRIT. Ut terribili quodam spectaculo, malisque averruncandis apto. Quin terret etiam hostes; victoriamque ut lubitum fuerit ab una parte inclinat ad alteram. TRIEPH. Num hac etiam caussa invicta est Pallas? CRIT. Utique. TRIEPH. Cur autem non iis qui servare possunt potius, quam qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Pallada, praestent. CRIT. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adjuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam praeferat, tum vero prodest.

9. TRIEPH. Sed quid tandem rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia & exquisitissime pertractasti: ego vero praeter nomen omnia ejus ignoro.

457, ἡ ἐνὶ πλῆθι, καὶ καταπληκτικῆς θεᾶς, ἡ καὶ τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει φέροντι, ἡ τῆς Γυγαστολέτης θεᾶς. ὃ γὰρ ἔχει τὴν λέγουσαν περὶ αὐτῆς. TRIEPH. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἢν μοι ἀποκρίση. KRIT. Λέγουσι δ', τί γὰρ βούλει. TRIEPH. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνος, καὶ τί τῷ στήθει τῆτο ἢ θεᾷ ἐπιφέρει; KRIT. Ὡς φοβερόν τι θεῖον, καὶ ἀποτρεπτικὸν τῶν δυνῶν. ἀλλὰ καὶ καταπληκτικῆς τοῦ πολέμου, καὶ ἐτεραλλείας τῆς νίκης ποιῆσαι ὅπου γὰρ βούλει. TRIEPH. Μῶν καὶ ἀφ' αὐτοῦ ἢ Γλαυκοπίς ἀκαταμάχητος; KRIT. Καὶ μάλα. TRIEPH. Καὶ ἀφ' οὗ τίς ἐστὶν ὁ σάξενος δυναμῶν, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, ὡς μάλιστα καταμάχεται ἰργάζων, ὥσπερ τῆς Ἀθηναίης; KRIT. Ἀλλ' ἐπεὶ οἱ δυνάμεις γὰρ πόρρωθεν ἐπιβοθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτῶν ἐπιφέρει.

65 TRIEPH. Καὶ τί τὸδ' ἐστίν; ἐθέλω γὰρ εἰδέναι, ὥς ἐξευρημένον τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα καθύπερθε. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτῶν, πλὴν γὰρ τῆς οὐ-

ε τῶν Γυγαστολέτων] Sic omnes. d Γε βούλει] Καὶ βούλει Ed. Gess. e Μῶν] Μῶν male J. & V2. non cett. f Παρὰ] Bene J. S. &c. Παρὰ P. II.

Od. N. 142. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1051. ubi προσωτικῶς θεᾶς. J. M. G.

38. Μὴ μοι] Ellipsis τῷ λέγει vel similis; ita fere choros apud Sophoclem, Ajax. Flagellif. 192. μὴ, μὴ μοι ἀνὰ κ. τ. λ. ubi Scholiasta: τὸ πλῆθος, μὴ, μὴ μοι. Aristoph. Equit. 19. μὴ μοι γὰρ, μὴ μοι, μὴ ἀφ' ὧν ἀνὰ κ. Sed respectu proprio videtur auctor Aristoph. Neph. 83. seq. ΦΕΙ. Νῆ τ' Πρωτοῦ τῶν τοῦ τ' Ἰστω. ΣΤΡ. Μὴ μοι γὰρ τῶν τοῦ μανδραγόρος τ' Ἰστω.

39. Καταμάχων] Lepide miseram servitutis suae conditionem, apud matrem deplorat Mercurius in Dial. Maeae & Mercurii. J. M. G.

40. Ἀσπληγῶν] Specimen ejus ἀσπληγῶν καὶ habes Od. Θ. 335. seq. Lucian. Dial. Apoll. & Mercur. J. M. G.

42. Προδακτύλων] Cum in Thucyd. VI. c. 75. f. edatur προσδακτύλων, ubi Codd. omnes rectius προσδακτύλων, & πρὸ non πρὸς in hoc composito usitatum, addito hoc Philopatridos testimonio fateatur CL. Duker. miror quare hoc isthic in textum non fuerit admixtum. Interim προσδακτύλων adfert Sierph. ex Plut. Pericl. quod suo loco non spernarem. Τῷ προ-

δακτύλων utitur & Herodian. II. 1. 7. aliique. J. F. R.

47. Τῶν Γυγαστολέτων] Τῆς Γυγαστολέτιδος θεᾶς dicere debuit, nam τῇ τῆς Γοργόνος κεφαλὴν γυγαστολέτις vocari, non placet. F. G. Gorgonis caput vocare Deam gigantum interfectricem, non placet. AE. M.

52. Τοῦτο] Non habet hoc τοῦτο quo referatur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνος χρῆμα velis intelligere. J. M. G.

Τοῦτο] Nihil difficultatis video, si χρῆμα intelligas, vel quasi demonstrative, ut apud Aelian. X. 10. τοῦτο βοῦς, ἡ αὐτὴ ἰππός.

55. Ἐτεραλλείας] Schol. ad Il. H. 26. ἐτεραλλείας ἢ ἰσχυρὰ καλεῖται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται, ἢ ἀνίστανται οἱ ἔτιροι τοῖς ἔτιροις τῶν ἄλλων ἐ δυνάμειν παύσασιν. & ad Il. Θ. 171. ἐτεραλλείας, ἐτεραλλείας, τὴν τοῖς ἐναντίοις ἄλλων ἐ δυνάμειν ἀποποιούσας. consentit etiam Hesychius. Recte igitur, puto, sensus huius loci in versione est a me expressus. J. M. G.

59. Μῶν] Μῶν imprimis seu μαρτυρῶν ἐστὶν Dii grata putabant, & in sacrificiis adhibebant, vid. Il. A. 40, 41. quem locum falsè ὡς φησὶ Lucianus de Sacrific. c. 3. J. M. G.

Ffff

69. Α-

νόματ⁹. ΚΡΙΤ. Αὐτὴ κόρη ἐγένετο εὐ-
 τρεπὴς, καὶ ἐπέρατ⁹. Περσέας δὲ ταύ-
 τη δόλῳ ἀποδεδρομένωσιν⁷⁰, ἀνδρὸς γε-
 νναῖς, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημιόφην, ἐπαρ-
 δαῖς ταύτῃ ἑωσθήσατ⁹, ἄλλας οἱ
 θεοὶ ταύτῃ ἐχέκασιν. ^a ΤΡΙΕΦ. Τετί-
 μ' ἐλάνθανε πῶς τὸ καλὸν, ὡς ἀνθρώπων⁷⁵
 θεοὶ ἐκδεῦς εἰσι. Ζώσης δὲ τί τὸ χρησιμὸν
 προσηαιρίζετο ἐς πανδοχείων, καὶ κρυφίως
 συνεφθείρετο, καὶ κόρην αὐτῇ ἐπωνόμαζε
 ΚΡΙΤ. Νῆ τ' Ἀγκωσὴν ἐν Ἀθήναις, παρ-
 θέν⁹ δέμεινε μέχρι τ' ἀποτομῆς. ΤΡΙΕΦ.⁸⁰
 Καὶ εἴ τις παρθένον καραδομήσῃ, ταύτῃ
 γένοιτο φρόνηρον τοῖς πολλοῖς, οἷδα γὰρ μὴ

CRIT. Virgo igitur erat decenti forma &
 amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis,
 & ob magicæ artis peritiā celebris, in-
 cantationibus victæ caput abstulisset, præ-
 sidii causâ Dii eam habuere. TRIEPH.
 Fugit me igitur tam egregia res, quod ho-
 minibus Dii opus habent: sed cum vive-
 ret, quam utilitatem præstitit? numquid
 in stabulis mæreticriam fecit, an vero clam
 imminui se passa est, ac virginem tamen se-
 se nominavit? CRIT. Per ignotum, qui
 colitur Athenis, Deum, virgo usque ad
 capitis percussione permaurit. TRIEPH.
 Et, si quis caput virgini abscindat, fietne
 tum tetriculamentum ejusmodi etiam ex
 vulgo cuilibet? Novi enim vel decies mil-
 le

^a ΤΡΙΕΦ.] Bene L. Fr. B1. 2. H. P. ΚΡΙΤ. male Fl. J. Ald. V2. S. Amst.

77. Προσηαιρίζετο] Ἐνταῖς προσέλεγε. V.

69. Αὐτὴ κόρη] Gorgonum historiam præter res
 quos diligenter recitavit Scholiast. Pindar. ad Pyth.
 XII. p. m. 253. b. ἀποδεδρομένῳ Hesiodi verbum est in
 Θεωγ. vers. 280. ubi similiter hanc historiam narrat,
 cujus si phycas explicationes desideres, statim tibi
 nugarum Scholiastæ ad eum locum dabunt. Doctiora
 sunt & veriora, quæ copiose de iis disputat H. Dod-
 wellus in diff. de vero Periplo Hæmonis tempore Tom. 1.
 Geographorum Hudson. §. 2. ad 7. ubi totam rem ab
 Hesiodo confictam docet. De narrationis hujus inep-
 tis dixi in diff. §. 25. ἑωσθήσιν dubito, an apud aliam
 veterem legatur. προσηαιρίζεσθαι honestum alias voca-
 bulum.

J. M. G.

72. Ἐπαιδία] An ἐπαιδία; F. G. Ἐπαιδία Hom-
 ericum quidem Od. T. 455. Sed & Ἐπαιδία Hesychio
 φαρμακία, γούνα. Quare nihil mutaverim. J. F. R.

74. ΤΡΙΕΦ.] L. Fr. H. & B2. recte. In reliquis Κρι-
 τενδολέ.

M. du S.

79. Νῆ τ' Ἀγκωσὴν] Ignotus ille Atheniensium Deus,
 si a Christianis abeas, vix cuiquam memoratus repe-
 rietur. Sed hic homo incaute admodum suas fraudes
 obtrudit.

M. du S.

82. Μυρία. .] Hic quisquis est, larvatus Lucianus
 palam jam ad undecim millium virginum decantatam
 fabulam alludit; nam quod Cretam nominat huc mi-
 nime facientem, ob versum ex Homero concinnatum
 hoc factum est; nec adeo solliciti sunt mendaces de
 suarum fabularum circumstantiis. Fabula enim narrat
 Ursulam ex Britannia Coloniam Agrippinam vectam
 ibi cum undecim millibus virginibus ab Huanis tru-
 cidatam. Haec autem fabula seculo demum XII. sal-
 tem quod ad undecim millia illarum virginum, quas
 hic spectamus, attinget, in orbe Christiano narrari cog-
 nit, quamvis res gesta ponatur circa IV. seculi finem.

Rem hanc ulterius prosequi nec vacat, nec lubet; sed
 vel hinc mihi satis constare videtur, Augustinem infi-
 cti hujus libelli mille ad minimum post Lucianum
 annos vixisse; donec vir aliquis doctus aut in Creta
 Insula, aut ubi gentium voluit, decem nobis millia vir-
 ginum trucidatarum eruat.

M. du S.

83. Νῆ τ' Ἀγκωσὴν] Hom. Od. A. 90.

M. du S.

84. Κρίτῳ] Neque Joh. Meursius in Creta, neque
 quisquam alius, quidquam, quod sciam, proutit, un-
 de lux certa inferri huic loco possit. Suspicabatur
 Matarius Veyssiere La Croze, hoc accidisse Aureliani
 Imperatoris anno tertio, quo Gothi Europam & A-
 siam caedibus & incendiis vastarunt. Utitur testimo-
 nio Zolimi, cujus I. 46. hæc sunt, Πρίον δὲ τ' Ἰου-
 δαὶν ἱλασάτων, καὶ Ῥωμαίων αὐτοῖς ἐπαυλόμενων, οἱ
 Κρίτῳ ἐ' Ῥόδῳ ἀπεκτείναντες βάρβαροι, πρὸς τοῖς ἰδὺν
 ἀφ' ἡγέμενος ἄλλοι, ἀνεχόμενοι. Conjecturam damnare
 plane non auiam: charactera autem temporis hinc pe-
 ti non patiar (vid. diff. §. 26.) sed cum omnino sit
 conjecturis agendum, satis quoque probabiles asserri a
 me posse arbitror. Cretam cum Palaestina sæpe con-
 fundi, notatum Huesio, Dem. Euang. 4. 8. 9. Ipsa
 Gaza Minoa dicta teste Stephano Byzant. h. n. ut pro-
 pe illam Minois. De magna Cretensium & Gazaeo-
 rum cognatione Bochart. Canaan. I. 15. & Laktomach.
 Observe. 2. 2. 6. loq. qui colonos Cretensium Ga-
 zaeos & ceteros, qui Κρίτῳ in Scriptura 3. appel-
 lantur, autumat. Porro cum Imperator Julianus a-
 perte ad gentilem superstitionem relapsus esset, pluri-
 bus in locis Imperii Romani, magna licentia gentiles
 adversum Christianos insurrexere, impune scilicet,
 quidquid ausi forent, sub tali Imperatore laturo. Cu-
 jus rei tum alia sunt exempla a nostris, qui tum vi-
 xere, scriptoribus relata, tum haud parum ad rem

no-

le virgines membratim omnes dissectas in insula, quam Cretam dixerat, ambis circumfusus humor. Hoc ego si novissem, quos tibi Gorgonas attulissem ex Creta? quamque invictum ex te imperatorem fecissem? Poëtae autem & Rhetores me, tanquam plurimarum inventorem Gorgonum, longe Perseo superiorem judicassent.

10. Sed quoniam in Cretenses incidimus, memini adhuc illos mihi ostendere sepulcrum tui illius Jovis, & quae ipsius matrem sustentarunt obliqua vallium, lucosque perpetuam conservantes viriditatem. CRIT. Sed ignorabas tu quidem incantationem & ceremonias. TRIEPH. Si haec possent, mi Critia, incantationibus peragi,

εἰς ἀφαιρέσεις τῶν κρητῶν Νήσῳ ἐν ἀμ-
φιδρότῃ, Κρήτῳ δ' ἐτέ μιν καλέουσι. ἢ
εἰ τὺτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία, πό-
σας Γοργόνας σοὶ ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καί
σε τραηγέτιον ἀκαλαμάχηον σποκατέστη-
σα· ποιεῖται δὲ, ἢ ῥήτορες, καὶ πολὺ μὲν
Περσείῳ δικάρων, ὡς πλείονας Γοργόνας
σοῦφωρκεῖται.

Ἄλλ' ἐτι ἀνμνήσθῃ τὰ τῇ Κρητῶν, ὡς
τάφοι ἐπεδύκνυντό μοι τῷ Διὶ σὺ, ἢ τὰ
τῇ μητέρα Δρέφαινα ὁ λόχμια, ὡς αὐθα-
λεῖς αἱ λόχμια αὐταὶ ἀφαιρέσεις. ΚΡΙΤ.
Ἄλλ' ὅτε ἐγίνωσκας τῇ ἐπαθὴν, ἢ τὰ ὄρ-
για. ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξ
ἐπα-

δ Δί τί μιν] Omiff. τῇ in Edd. priorib. c Λόχμια] Ex emendatione Solan. & Gujer. Δόχμια Edd. priores.

nostram facere videtur, quod Georgius Nazianzenus habet oratione ἐκκλησιαστικῇ prima p. 87. ubi de Arethufiorum, Gazaeorumque in Christianos sarvitia hoc inter alia refert: ὅτοι λέγουσι, ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ ΑἴΓΝΑΣ καὶ ὑπερκοσμίας, ἀφαιρέσεις μικροῦ ἐφθάλμου ἀρρίνον, αἱ μύστοι προσηγάγοντες ἐ τῷ ἰδίῳ γυναικώδεϊ, ἵνα τῇ Διὶ πρίτιστον ἐπαθῶσιν, αἱ ἀνακείρατες ἐ ΔΙΚΑΣΑΝΤΕΣ — αἱ μὲν ἰδίῳ ἰδῶσι καταβῆναι — αἱ δὲ σπείρουσι ἐν τοῖς σπλάγχμοις σπῆδον τροφῶν ἐπισπάραι; σπῆδον τοῖς θυμοῖς ἐπαθῶσιν, κ. τ. λ. Tradunt eadem Sotomachus 5, 9. & Theodorus 3, 6. Ad eadem tempore pertinet, quod in Martyrologio Ro. ad viii. Sept. refertur: Gazae in Palaestina sanctarum Martyrum Eusebii, Nestabii, & Zenonis, frastu, qui tempore Juliani Arobatas, irruens in eos turba gentiliam discerpi atque necati sunt. Habemus ergo apud Cretenses Palaestinae virgines castas membratim dissectas sub Juliano. Haec quidem magis ad h. l. facere mihi videtur, quam illa quae à Zolimo vidimus. Quod obscure ita Gazam signat auctor, vel eruditionis ostentandae causa fecisse potest, vel studio obscurare factum, quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque volenter contra dixerim, si quis in ipsa Creta insula tale quid nun contigisse putet. Nam quod παρῖος dicit, nihil nos debet morari, qui insanas hominis hyperbolae plures in exigua commentatione deprehendimus.

Κρήτιν δὲ μιν] Κρήτιν δὲ τί μιν. F. G. Optimo. Et sic jam verius restitutus.

9a. Τάφοι] De sepulchro Jovis agit Job. Metastasio, in Creta 3, 4. Add. Stephan. ad Callim. H. in Jov. vi. 8. Cave autem putes, aliunde de Jovis sepulchro esse scire nostrum, quare ex Luciano, quem semper praeculis habuit, quicquid ejus meminit, totum aliis, omni-

in Jov. Trag. c. 45.

93. Λόχμια] Hanc vocem emaculavimus; antea enim in omnibus δόχ — legebatur.

Δόχμια] Δόχμιοι πλάγιοι seu obliquum significare, Lexicographi dicunt, quorsum equidem in versione respexi, vultus, quas Interpres etiam adhibet, ex rei natura adjeci, antrum enim esse, communiter traditum. Si quis tamen λόχμια legere velit, Δ in Δ. vel λ in Δ mutato, ut est facilis harum literarum confusio, non repugnaverim; tum enim lucos virentes significaret, quorsum sequens λόχμια pertinet. Platoni L. I. de Legibus principio commodissimam & accuratissimam ad hoc antrum (Idaeum, in quo edocatus Jupiter, ab altero Diadaeo, in quo natus est, distinguendum) a Gnosso adveniens viam laudat.

Δόχμια] An λόχμια; F. G. Bene, & hoc recepi.

99. Τὰ ἔργα] Adscribam verba Servii ad Virg. Aen. 4, 702. valde huic loco opportuna, cum non adeo obvia sit, quae hic requiritur origiorum significatio. ORGIA apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, ut apud Latinos CERIMONIAE. Sed jam abusive sacra Liberi origia vocant, vel διὰ τὸ ἔργον, a furoris, vel διὰ τὸν θῆος ἢ monte. In qua quidem etymologia alleganda, si modo ipse illam approbat, videtur tollere, quod paulo ante posuerat: utraque enim ratio ad Baebica sacra respicit. Melius igitur, qui διὰ τὸ ἔργον, ab arcedo, vocem natam volunt: occultabantur enim cerimoniae arcebanturque ab illis curiosorum tum aures tum oculi. Caeterum hoc vult Critias, ignorato illo carmine & cerimonis ex Cretensium Virginum capitis nota posse Gorgonas fieri, Palladaque eximiam aliquid sibi retinere.

Ffff a

F. M. G.
5. Arist.

ἐπαυθὴς ἐγίγelo, τάχ' ἂν ἔξ ἐκ καάδων ἐξή-
νεγκαν ἂν, ἔξ ἐς τὸ γλυκύτατον Φάος ἀνή-
γαγεν· ἀλλὰ λῆρ' , παύγνια τε καὶ
μῦθοι, ὧς τ' ποιητῶν τεράσιολογέμενα.
ὥς τε ἔασον ἔξ ταύτων.

KPIT. Ἦσαν δὲ τ' Διὸς γαμετῶν, ἔξ
κασίγνητον, ἔξ ὧς ἀδέχῃ; ΤΡΙΕΦ. Σίγα
τ' ἀσελγιστάτης ἔκκα μίξεως, ἔξ τ' ἐκ πο-
δῶν ἔξ χερσὶν ἐκτεταμένῃ, ὧς δὲ δρᾶμι.

KPIT. Καὶ τίνα ἂ ἐπομόσομαί γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεῶν, μέγαν, ἂ μ-
βρόλον, ἐραυνάνα,

Υἱὸν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπο-
εὑόμενον,

Ἐξ ἐκ τριῶν, ἔξ ἐξ ἐνὸς τρία,

possent illae forte etiam ex inferis ereptos in
dulcissimam hanc lucem reducere. Sed pu-
gae sunt scilicet naeniaeque & fabulae a
Poëtis portentose confictae. Itaque & hanc
omite.

11. CRIT. Junonem autem, Jovis
uxorem pariter ac sororem non accipies.
TRIEPH. Tace ob lascivissimum illum
concupitum, manibusque ac pedibus ex-
tensam ocus praetercurre.

12. CRIT. Per quem igitur tandem ti-
bi vis ut jurem?

TRIEPH. Per magnum Regem, caelestia
regna tenentem,

Morte carentem omni, natum patris, inde
profectum

Ex patre flamen, tria de uno, atque ex
tribus unum.

fn-

α Ἐπομόσομα] Sic Edd. Ἀπὸ. ἐπομόσομα. Gess. ἐπομόσομαι, quem sequor. β Ἀμβροτον] Ἀμβροτον
prave f.

97. Ἐκ καάδων] Νεκρῶν. V.

5. Ἀσελγ. — μίξεως] Respicitne ad Il. 2, 197.
seq. ubi Juno meretriciis artibus Jovem ad concubitu-
m, medio die, in Idae montis vertice, impulit.
Jam objecerat hoc Homero Minucius Felix 22, 4. quod
narret, Jovem cesso Veneris inlestim, flagrantius, quam
in adulteras solent, cum Junone uxore concubere. Et
σύγχροτον nostro Gregor. Nazianz. Orat. talit. I. p.
104. τίς δὲ ἡ θουμωσία μίξις τῶ νυφολογιστά, ἔξ τ' ἐ-
μῆς Ἦρας, ἡ ἑκα ἀχρηστοῦ αὐτῶ ἀναπαύει μισθούσης ἡρώ-
ρας. Interpres Gallus ad incestas cum fratre sororis
nuptias refert. Sed fere est, ut turpius etiam quid-
dam suspicer, quod hic Junoni objicitur, de quo
Theophilus Antiochenus 3, 3. Τὴν τε Ἦραν ἰδὼν ἀδελ-
φον μὴ μόνον τ' Δία γαμῶν, ἀλλὰ ἔξ ὧς τέλει τ' ἀνδρῶν
ἀφροπονῶν. Et 3, 6. Χρῆστα τ' δὲ πῶς ἔχ' ὡρίσθηται
σημαίνει, τὴν Ἦραν εἰσπᾶντι μιᾶς σύγγινος τῆς Δῆς;
Haec profecto ἀσελγιστάτης μίξις, quam etiam in Sa-
mo depictam, & a Chrysippo interpretatione physica
excusatam memorat Origenes contra Celsum l. 4. p.
196.

16. Καὶ τοῦ ποδῶν — ἐκτεταμένῃ] An leg. ἔξ τοῦ
ποδῶν ἔξ χερσὶν ἐκτεταμένῃ. I. c. manibus pedibusque
fuge, τὸ χεῖρ παραστήσας. Theophyl. Char. F. G.

16. Ἐκ ποδῶν ἔξ χερσὶν] Jupiter Junoni suae, quod
natum ex se & Alcmena Herculem quovis modo per-
sequeretur, & novissime naviganti boream immisisset,
iratus, manibus illius aureo vinculo ad caelum alliga-
tis, a pedibus incudes duos, uxoremque adeo in ae-
there & nubibus suspendit, fere ut solent, de quibus

per carnificem quaestio habetur. Fabula est Il. 6, 18.
seqq. Allegoria, quam proferunt Scholiasta ad eum
locum, & Phrynus, non nimis videtur inepta, quib-
us Ἦρα αἶψα est, sive aër, ut alias: vincula aurea,
stellae, incudes duo, terra ac mare. Tetigit fabulam
etiam Seneca in Ἀσπασίαν. p. m. 404. f. M. G.

7. Ἐπομόσομαι] Ignotum Grammaticis futurum,
qui ὁμοῖον tantum & ὁμοῖον agnoscunt. f. M. G.

8. Ὑψιμέδοντα] Quo Luciani personam melius a-
gere videretur, parodias etiam in rebus gravissimis
nebulo inferendas duxit. M. du S.

10. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπο-] Haec, ni vehementer
fallor, aetatem auctoris certius quam quae de Partho-
rum cladibus habet, dabunt. Sed ista iis relinquitur
discutienda, qui historiam Dogmatum in ecclesia
Christiana curiose perscrutantur: quippe qui aliunde
argumentum hisce longe validius ad c. 9. protulerim,
quo res haec mihi plane confici videtur. M. du S.

Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπο-] Ex formula solenni, qua
Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde
ab Orientalium plerisque tractum est, ut negarent
utique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis re-
linquimus, ut illud etiam, quod hic particula ἐκ &
ἐξ, ad unitatem essentiae, personarumque distinctio-
nem indicandam, adhibetur. f. M. G.

12. Ἐξ ἐκ τριῶν] Conf. I. Epist. Joann. V. 7. ubi haec
sententia. f. F. R.

16. Ἐξ ἐκ τριῶν] Distinxi prout sensus postulat, &
prout legitur hoc Euripidis carmen apud Lucianum in
Jou.

Jupiter haec tibi sunt, solvunt hoc pro nomine habeo.

CRIT. Computare tu quidem me doces, & jusjurandum tibi est arithmetica. **Com-**putas enim ut Nicomachus Gerasenus. Nescio enim quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut octonario aut tricenario? **TRIEPH.** Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic agitur de dimetiendis publicum vestigiis. Ego enim te docebo, quid sit hoc universum, & quis sit ante omnia, & quae universi sit combinatio atque constructio. Antea enim mihi quae jam tibi usu venerunt. Sed postquam in Galilaenum incidi, recalvastrum, nasonem, qui per aëra incedens, in tertium usque caelum se penetraverat, resque omnium pulcherrimas

Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόιδ' ἡγὺ δέον

KPIT. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὄρκῳ ἡ δειθμηλική. καὶ γὰρ δευθμέεις ὡς Νικόμαχῳ ὁ Γερασηνός. ἐκ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἐν. μὴ τὲ τετρακτὺν φῆς τὲ Πυθαγόρου, καὶ τὲ ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα; **TRIEΦ.** Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄζια, ὅσα ἔοδ' ὡδὲ μέρεϊν τὰ φυλλῶν ἵχνη. ἐγὼ γὰρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρῶν πᾶντων, καὶ τί τὸ σύστημα τῷ παντός. καὶ γὰρ πρῶν καὶ γὰρ ταῦτα ἔπαχον, ἄσφ' σὺ ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖον ἐνέτυχεν, ἀναφασίας, ἐκίρριν, ἐς τρίτον ἕρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιτα ἐκμεμαθηκώς,

24. Ἀναφασίας] Φαλαγίς. V.

Jov. Trag. c. 41. ubi habes reliquos. *Add. Stob. Ecl. Phys.* 1, 3. *Herac. Pont.* de Alleg. *Hom.* p. 441.

J. M. G.

13. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα] *Euripidis* fragmentum notissimum, quod in incertis existat. *vl.* 3. *M. du S.*

14. Ἀριθμέειν με διδάσκεις] *Moliere* hoc imitatus est in fabula: *Le festin de Pierre* Act. III. Sc. 1. *Vid. Theophr. Raynaud* de bonis & malis libris part. I. *Erotem.* 1. §. 331. pag. 195. *M. V. La Croze.*

15. Νικόμαχῳ] *Hujus* de *Arithmetica* libri extant hodieque duo. *Vid. etiam Phot.* 187. *M. du S.*

Νικόμαχῳ] De *Nicomacho* hoc, ejusque *arithmetici* *vid. Fabricius* *Bibl. Gr.* 4, 2, 1. Quando vixerit, nostra nihil interest, nisi quod ex his, quae cel. *Fabricius* disputat, apparet, ab eo qui *Trayano* victoriam gratularetur, (quod *Philopatridis* auctorem hoc schediasmate fecisse, quidam volunt) laudari *Nicomachum* vix ac ne vix quidem potuisse. *J. M. G.*

17. Τετρακτὴν] De *tetracty* *Pythagorica* plena omnia. De octonario *Macrobii* in *Somn. Scip.* I, 5. qui reliquorum etiam numerorum pandit mysteria. *Ὀκτάδα* frequentius dici putat, quam *ὀγδοάδα* *Sa. Tannulini* ad *Jambli.* in *Nicom. Geras.* p. m. 115. Caeterum inter *Valentinianorum* somnia fuere *tetractys*, *ogdoas* & *trias*. *Vid. J. Fr. Buddens* de *haereli Valent.* §. 5. p. 424. & reliqui, qui de hac *haereli* egere. *J. M. G.*

Τετρακτὴν] De *tetracty* *Pythagorica* *vid. supra* T. I. *Vid. Anst.* c. 4. & pluribus ad *Dial. pro Lapf.* c. 5. *J. F. R.*

18. Σίγα] *Senarium* esse adscribere *Guj. & Menag.* *Σίγα τὰ νέρθε*] *Christianorum* formulae formulis gentilium longe notiores haec exstiterunt. Unde hanc habeat, incertum; ex *Euripide* tamen videtur desumpta. *Vide Z. tr.* c. 3. *M. du S.*

20. Τὰ φυλλῶν ἵχνη] *Respicitur* procul dubio ad

Aristophan. *Neph.* 143. seqq. ubi quanta arte, quibusque machinamentis, culicum vestigia & saltus demensus fuerit *Socrates*, multo cum sale enarratur. quod ipsum forte in proverbium deinde abiit. *J. M. G.*

24. Γαλιλ. — ἐς τρίτον ἕρανὸν ἀφ.] Quis ille *Galilaus* in *tertium Caelum raptus*? Priora ad *JESUM CHRISTUM*, posteriora ad *Paulum* spectant. Cujus caput & faciem describit? nonne *Pauli*? certe non *Christi*, cui soli sequentia tribui par fuit. *M. du S.*

Γαλιλαῖον — ἀναφασ.] De appellatione *Galilaei* expositum in *disert.* §. 37. Hic illud monere satis fuerit, neque *Paullum*, neque ipsum *JESUM CHRISTUM* hic intelligi videri, sed quemcumque doctorem, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. *J. M. G.*

Γαλιλαῖον] Sic *Christianos* & *Celsus* & *Julianus* apostata vocabant, *vid. Dodw.* *diff. Cypr.* XII. Quae *Paulo* objiciebant *Ethnici*, *vid. acta Philaeae & Philoromi* in *act. martyr.* *sel.* p. 549. *M. V. La Croze.*

Ibid. *Ἐνέτυχεν*] *Vid. acta Theclae* in *Spicilegio Græbii* T. I. p. 95. in ima pag. & p. 120. it. p. 334. *med.* *M. V. La Croze.*

Ibid. Ἀναφασίας] *Rebuttns, recalvastr.* *Conf. T. I. Tim.* §. 47. ibique *Hemsterh.* *J. F. R.*

25. Ἐκίρριν] Vix credo alias hanc vocem occurrere, cum *Pollux* pariter atque *Camerarius*, ubi de naso tractant ex instituto, ille 2, 72. hic p. 110. seq. *Comment.* utriusque linguae, nullam ejus mentionem faciant. Nec *Coelius Rhodiginus* cum *Antiqq. Lect.* 3, 30. de naso agit, quid hoc sit vocabuli explicat. Sed *Gloss. Gr. Lat.* *Vulcan.* *ἐκίρριν* Nasutus. *J. M. G.*

Ibid. *Ἐς τρίτον ἕρανὸν*] Manifeste ridet *Paulli* *ἐκφασιν*, quam phrasi *Aristoph.* ex *Neph.* 225. exprimit. Ibi enim

Ffff 3

So

δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τ' μακάρων ἵχνια παρεισάδευσε, καὶ ἐκ τ' ἀσθεῶν χάρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καὶ σε ποιήσω ἢν μὲ ἀκῆς, ἐκ' ἀληθείας ἀνθρώπων.

ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, ὡς φέρε γὰρ ἔρχομαι. ΤΡΙΕΦ. Ἀνεγνωκᾶς πότε τὰ τῷ Ἀριστοφάνει τῷ δραμαλοποιῷ ὄρνιθας ποιημάτων; ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα. ΤΡΙΕΦ. Ἐγχεχάρακ' ὡς παρ' αὐτῷ τοιοῦτον;

Χά' ἦν, καὶ κῦξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', ἐδ' αἴης, ἐδ' ἕρανος ἦν.

ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις. εἴτα τί ἦν; ΤΡΙΕΦ. Ὅτι ἦν φῶς ἀφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον, ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τ' ἀκοσμίαν ταύτην ἀπήλασε, λόγῳ μόνῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτῷ, ὡς ὁ βραδύγλωσσος ἀπεγράψατο γῆν ἐπηξεν ἐφ' ὕδασι, ἕρανόν τε ἔταυσε, ἀστέρων

ibi didicerat; is per aquam nos renovavit, impiorumque ereptos regionibus in beatarum animarum vestigiis collocavit. Etiam ex te faciam, si auscultare mihi velis, vere hominem.

13. CRIT. Cedo, peritissime Triepho, horror enim me incessit. TRIEPH. Legistine unquam Aristophanis Comici poemata quae ille aves inscripsit? CRIT. Legi utique. TRIEPH. In illis ita ab eo scriptum est:

Chaos olim et nox crebrisque fuit nigrum, tum Tartarus ingens

Non terra, aër nec olympus erat.

CRIT. Praeclare ista, sed quid tum? TRIEPH. Lux erat incorrupta, invisâ, incomprehensa, quae solvis tenebras, squallorem numine abegit. Verbo tantum a se prolato, ut tardilinguis ille scriptum reliquit, terram aquis impositam condensavit, caelum expandit, stellas formavit fixas, cur-

a ἔρχομαι] Εὐχομαι V2. Leg. ἔρχομαι.

41. Θῆ] Θί. F.

Socrates caelestium rerum contemplationi intentus, & quid rei ageret, interrogatus, ἀποκρινόμενος, inquit, καὶ ἀποφρονῶ τ' ἵλιον. J. M. G.

27. Δι' ὕδατος] Neque hic obscurum est, baptismum rideri. J. M. G.

28. Ἰχνια] Forte ante oculos habuit Auctor illud, quod inter *aurae*, quae vocantur, *Pythagorae carmina* relatum est:

Ταῦτά σε τ' θείης ἀρετῆς εἰς ἵχνια θίσει.

Quaquam si sensum magis, quam verba sequamur, in nostris libris etiam Luc. II, 79. scriptum est: τῷ κατευθύνει τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro eo, quod alias conversionem vocant Theologi. J. M. G.

Ibid. Παρισσίδιον] Praepositiones, quibus junctum est hoc verbum, clandestinum quid, & fraudulentum alias significant, ut in *παρισσάγειν* & *παρισσάγει*, *παρισσάλλειν*, *παρισσάλλω*, *παρισσάλλω*, *παρισσάπτειν*, *παρισσάπτω*, apparet. Forte id sibi vult Triepho, magistrum illum suum, suo jure caelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una clam irrepere. J. M. G.

Ibid. Ἀσθενὲς χάρις] Possis quidem ad coetum seu communionem impiorum referre, quam *πνεῦμα αἰῶνος* nostri vocant; sed tamen secutus mihi videtur Auctor Lucianum suum, qui & de *Lucian* c. 8. &

Ver. Hist. T. II. c. 17. & alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac *ἵχνη* usus est. J. M. G.

30. Ἐπ' ἀληθείας] Quid ἀληθείας apud sacros scriptores sit, nemini ignotum est paululum *Θεολογικῶν*. Sed forte illud sibi voluit Triepho, pro homine habendum non esse, qui humiliter adeo & abjecte de Diis sentiret, per disciplinam autem, quam ipse profiteretur, ab belluino ingenio ad humanum cultum posse traduci, qui non repugnarent. Quod quidem philosophi fere pollicebantur universi. J. M. G.

Ἐπ' ἀληθείας] Nescio an aliud mysterium lateat, quam ut vulgo accipitur pro *re vera*, uti ap. *Demosth.* de cor. p. m. 520. f. vel *ἐπ' ἀληθείας* ap. *Aristoph.* Plur. 892. J. F. M.

32. Διὰ φέρε γὰρ ἔρχομαι] Verba sunt Euripidis in Or. vi. 757. M. d. S.

34. Ὅρνιθας ποιημάτων] Quaquam drama unum est, idque satis longum, quod ὄρνις seu aves vocatur, haud immerito tamen τ' ποιημάτων nomine insignitur, ob crebras per choros, systemata, odas, epirrhemata &c. concisiones, quae bonam partem sententiam etiam per se absolunt. Locus qui praeterea notus est, habetur vi. 696. seqq. J. M. G.

35. Ἐγχεχάρακτι] Utitur voce & noster infra c. 17. & Lucian. in *Καὶσαρ* seu *Tyranno* c. 4. J. M. G.

37. Ξέου] Extant etiam carmina ista apud *A.*

cursumque illis constituit, quas tu pro Dis venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex illis quae plane non erant, ut essent produxit. Jamque observat de caelo justos pariter atque injustos, in librisque singulorum actiones describit, omnibus autem, qua praefinivit die, justa retribuet.

14. CRIT. Quae vero Parcae glomerant omnibus, num & ea describuntur? TRIEPH. Quid ais? CRIT. De fato loquor. TRIEPH. Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis, ego vero discendi cupidus auscultabo. CRIT. Nonne Homerus, celebris Poëta dixit:

Fatum equidem nullum dico effugisse vitium.

De magno autem Hercule ita:

Nec poenit fugisse Atropon vis Herculis atriata,

Qui Jove natus erat, patri carissimus idem:

Δ Ἡρακλῆος] Ἡρακλῆος Hom.

58. Αἰδῖμος] Αἰδῖμος. v.

crisophan. ad. p. 573. Ed. B. quod miror fugisse eruditissimum Grotium qui not. 5. ad L. I. de ver. Rel. Christ. c. 16. ait a Luciano & Suida conservata, cum ipse in *ovibus* esse dixisset, quam fabulam *Aristophanis* exire adhuc, cum latere non poterat. Vid. Gall. ad *Laertian.* p. 22. M. du S.

44. Βραδύλινος] Mosem haec non dubia nobis nota indicat. M. du S.

Ο Βραδύλινος] Moses Exod. IV, 10. מֹשֶׁה אֶמַּלְאִי sese ipse vocat, quod si transulere Βραδύλινος, & ab his noster ad insultandum Divino vari mutatus est. J. M. G.

Ibid. Γῆν ἑπῆεν] Ps. XXIV, 2. Deinde ex Jes. XLIV, 24. ἔβρεχεν τὸ ὕδωρ μόνον, καὶ ἐξέρχεται τὸ γέν. Cacterum observarunt pridem viri doctissimi, vel ideo etiam siderum in hexaëmero creatorum mentionem a Mosē fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id est, antiquissimo pariter & absurdissimo idololatrias genere averteret. Si enim creata sunt a Deo sidera, quidni, relicto architecto, honorem opificis deferre, quidnam foret stultitiae? J. M. G.

46. Δρῖμος] Τούτων hinc forte excidit negligentia librarii. F. G.

48. Ἐκ μὴ ὄντων] Hebr. XI, 3. dicitur ἐκ μὴ φανερῶν. Nota est Eximiorum haeresis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi Servatoris divinam etiam naturam &

has ἐμόρφωσεν ἀπλανῆς, δρόμον διατάξας ὅς σὺ σέβῃ θεὸς, γῆν δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐκαλλώπιον, ἀνθρώπων ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν ὕδατι βλέπων δικαίους τε καὶ ἀδικούς, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδοσά δὲ πάντα ἢν ἡμέραν αὐτὸς ἐντεῖλαιτο.

KRIT. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐκπεπονημένα ἐς ἀπάντας, ἐγχαράτῃσι γε καὶ ταῦτα;

55. TRIEPH. Τὰ ποικίλα; KRIT. Τὰ δὲ εἰμαρμένης. TRIEPH. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, οὐδὲ τῶν Μοιρῶν, ἐγὼ δὲ μαθητὴν ἀκούσαιμι οὐδὲ σὺ. KRIT. Οὐχ Ὅμηρος ὁ αἰοδιμὸς ποιητὴς εἴρηκε,

60. Μοῖραι δ' εἴ τι πάσῃσι φρεσὶν ἐμμεναι ἀνθρώπων.

ὅτι δὲ τὸ μέγαλε Ἡρακλῆες,

οὐδὲ γὰρ εἰδὲ βῆν Ἡρακλεῖα φύγε κῆρα,

Ὅσοι φίλατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτὶ, Ἄλ-

τὸν δὲν a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de Caelesti ita, ut hic noster, loqui solitos. J. M. G.

50. Ἐν βίβλοις] Haec sumpta ex Apoc. XX, 12. 2. Thess. I, 6. Αἱ. XVII, 31. quibus videt. J. M. G.

52. Ἡ ἡμέραν] Subaudi καὶ τὴν ἡμέραν. F. G.

53. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν] Cum de Providentia Dei loquentem audit Triephtonem Critias, haud immerito in mentem illi venit absurdi istius Parcarum commentii. Cacterum quod plurimum numero dicitur ἐγχαράτῃσι, illud absolute & quasi impersonaliter positum arbitror, fere ut Horaci, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum saepe adhibent, cui tamen phrasi aliquid arcani sensus, & umbram saltem Trinitatis inesse, non est cur negemus. Fieri etiam potest, ut respiceret Critias ad expressam trium in divinitate hypostaseon mentionem. Cacterum postea & hoc idem verbum plurimum numero recurrit, & ex emtae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero effertur: ἡκούψουσιν, ἐκτελεστούντες, κατὰξουσιν κ. τ. λ. J. M. G.

57. Μαθητὴν] Aristoph. verbum Nef. 183. J. M. G.

60. Μοῖραι] Hom. II. 2, 488. allegat etiam Lucian.

Apol. pro Merc. Cond. c. 8. & Diogenianus Peripateticus apud Euseb. Praep. Evang. 6, 8. p. 263. J. M. G.

63. Οὐδὲ γὰρ] Hom. II. 2, 117. seq. J. M. G.

66. Ἡρῆς]

Ἀλλὰ εἰ Μοῖσ' ἰδάμασσι, καὶ δ' ἄγα-65 *Sed fors dira virum, Junonisque ira sub-*
λέει χόλῳ Ἥρης. *egit.*

Ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ βίον καθυμάρθαι, καὶ τὰς *Quin vitam omnem, omnesque in illa mu-*
ἐν τούτῳ μεταβολὰς. *tationes fato esse constitutas atque ordina-*
— ἐνθα δ' ἐπέια *tas, idem docet,*

Πείσεται ἅπαντα οἱ αἴσα καὶ ἀκλῶδες τι 70 *— Hinc ordine cuncta*

βαρεῖαι

ἢ Γυγνομένην ἴσασθαι λίνω, ὅτε μιν τέκε

μήτης.

καὶ τὰς ἐν ξέτῃ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἡ δ' ὡς Αἰόλοι ἰκόμεθ, ὅς με πρόφρων 75 *sufferendae, a fato constitui, illa monent:*

ὑπέδεκτο,

καὶ σέμπ', ἐδὲ πᾶσι αἴσα φίλην ἐς πα-

τρίδ' ἰκέσθαι.

Ὡς τε πάντα ὑπὸ τῷ Μοιρῶν γίνεσθαι, ὅ *Nascenti nevere, utero cum prodiit infans.*
ποίητης μεμάρτυρκει. τὸ δὲ Δία μὴ θελῇ-80 *Moras etiam, quae in peregrino solo sunt*
σαι τὸν υἱόν *Ut adeo omnia a Parcis fieri Poëtae testi-*
monio constat. Jovem ipsum non velle a

— θανάτου δυσχερὲς ἐξαναλῦσαι,

ἀλλὰ μᾶλλον

Αἵματόεστας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἑρᾶζε.

Παῖδα φίλοι τιμῶν, τὸ οἱ Πάτροκλῳ 85

ἔμελλε

φθίσαι ἐν Τροίῃ.

Ὡς τε, ὃ Τριεφῶν, ἀπ' αὐτοῦ μηδὲν προσ-
θεῖναι πρὸς τὴν Μοιρῶν ἐπιλήσῃς, εἰ καὶ τάχα
πρόδοσις ἐγγόνους καὶ τῷ διδασκάλῳ, καὶ 90
τὰ δ' ἄλλα ἐμνήσθης.

— diram defendere mortem,

qui potius

Sanguinis in terram guttas demisit Olympo

Deplorans gnatum, qui mox mactans Pa-
trocli

Ad Trojam periturus erat.

Quae cum ita sint, verbum de Parcis adde-
re unum non voles, quamvis forte cum il-
lo magistro tuo sublimis in caelum raptus,
arcanisque initiatus esses.

15. TRIEPH.

α Μοῖσ' ἰδάμασσι] Μοῖσα δὲ. Hom. β Γυγνομένην] Γυγνομένη Schol. male. γ Δί] Ex Hom. inferui. Aberat ab Edd.

65. Ἥρης] Ἡρῆς. F.

72. Γυγνομένην] Ἀστρομένη. F.

81. τὸν υἱόν] Σαρπηδόνα. F.

65. Ἥρης] Quae tanquam Jovis sui ex pellice spu-
rium, muliebribus odiis eum & plus quam novemca-
libus prosequeretur.

F. M. G.

69. Ἐνθα δ'] Hom. Il. γ. 128. & Od. H. 196. seqq.

M. du S.

Ἐνθα δ' ἵσταται] Od. H. 196. seq. Lucian. Apol. pro
Mere. Cond. c. 8. Utroque autem loco pro γυγνομένην,
quod noster habet, est γυγνομένη. Et ita etiam Dioge-
niani apud Euseb. Praep. Evang. 6, 8. p. 263. Caete-
rum paullo aliter eandem sententiam Poëta effert Il. γ.
127. Ἰσμεν αὐτὸς τὰ πρῶτα] ἅπασι οἱ αἴσα Γυγνομένην ἐπὶ
τοῖς ἄλλοις, ὅτε μιν τέκε μήτης.

F. M. G.

70. Κατακλῶδες] Scholia parva ad Od. H. 197. &

inde Suidas ita explicat: αἱ κατακλῶδες εἰς καὶ παρ-
ροῦσαι ἰκίεσθαι τὸ ἀμαρτύνειν, id est ipsae Parcae: paullo
aliter atque est in Lexico Basileensi, ubi per accumu-
lationes flaminum vox explicatur, quanquam ipsa Sui-
dae verba modo adducta Graece subjuncta sint.

F. M. G.

75. Ἡ δ' ὡς Αἰόλοι] Ex Od. γ. 314. sed immutata.

M. du S.

Ἡ δ' ὡς] Od. κ. 1. seq. historia ipsa narratur, sed
quos noster adducit versus, mutata persona leguntur
Od. γ. 314. seq.

Ἡ δ' ὡς Αἰόλοι αὐτῶν, ὃ μιν πρόφρων ἐπέδωκε, κ. τ. λ.

F. M. G.

81. τὸν

15. TRIEPH. Sed quid illud sibi vult, quod idem Poëta duplex nobis comminiscitur ancepsque fatum? ita ut istud quidem facientem certus rerum exitus maneat; sed si aliud agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut de Achille, qui de se dicit:

Bina Thesis mihi fata tulit, mortemque biformem:

Si maneam, Teucrorumque adversus moenia pugnem,

Non redeo in patriam, sed erit mihi fama superstes:

Sin patriam placeat, carosque videre penates,

Fama perit, sed longa venit sine laude senectus

Sed & de Euchenore ita:

Qui fai gnarus, naves classemque petebat. 10

Saepe etenim, Polyide senex, haec fata canebas:

Aut morbo in patria periturum, aut inter Achivum

Nigras Trojano casurum vulnere naves. 15

16. Negabisne haec ab Homero scripta? aut ambiguum potius, & utrinque praeruptam fraudem agnosces? Sed Jovis etiam,

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὁ καλὲ Κριτία, διττὴν ἐπιλέγει ἢ εἰμαρμένην, ἢ ἀμφίβολον; ὡς τὸδε μὲν τι πρᾶξαν- 55 τι, τοιῶνδε τέλει συγκυρῶσαι· τοῖον δὲ ποιή- σασι, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὡς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Διχθαδίας κῆρας Φερέμεν θανάτοιο τέ- 60 λοςδε,

Εἰ μὲν κ' αὖθι μῆσαν Τρώων πόλιν ἀμ- Φιμάχομαι,

᾽Ωλέο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος 65 ἀφθιτον ἔσται.

Εἰ δέκεν οἴκαδ' ἵκωμαι,

᾽Ωλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ὅππῃ θηρὸν δέ 60 μοι αἰὼν

ἔσται.

Ἄλλὰ ἢ ὅππῃ Εὐχῆνορος,

Ὅς εἰ εὐεὶδὸς κῆρ' ὀλοήν, ὅππῃ νηὸς ἔβηκε. 65 Πολλάκι γὰρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθὸς Πο- λυίδος,

Νέσσω ὑπ' ὑγαλήῃ φθίωσαι οἷς ἐν με- γάροισιν,

Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι 70 δαμῆναι.

Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται;

ἢ ἀμφίβολον αὐτῇ, ἢ ἀμφίσημον ἀπά- 75 τη; εἰ δὲ βάλῃ, ἢ τῷ Διὶ ἐπιθήσῃ σαι ἢ λβ

Δ Αἰών] Aberat in S. & Amst. aderat in P. B1. 7. &c.

81. Τὸν υἱόν] Τὸν Σαρπείδον.

F.G.

82. Θανάτοιο] Il. Π, 442. & mox v. 459. seq. ubi versus suppletur vocula δὲ post κίρκας inferta.

F.M.G.

88. Διὰ τοῦτο] Id est, evidenter adeo doctrinam de Parcarum numine ex Homero tibi probatam dedi, ut cum omni tua sapientia non habeas, quod contra dicere possis.

F.M.G.

90. Τῷ διδασκάλῳ] Χρυσῷ scilicet.

F.G.

95. Συγκυρῶσαι] Epenthesis Aeolica in hoc verbo frequens. Dicitur enim ita pro συγκυρῶσαι. Infra tamen c. 23. συγκυρῶσαι eodem sensu a συγκυρῶν formatam reperio. Cogitare aliquis poterat, legendum forte esse querto casu, πρᾶξαν, ποιήσαν, ut paullo post pro ἐπιδαλλόμενῳ, ἐπιδαλλόμενοι, certe structurae id ratio exigebat. Sed potest intelligi μοῖρας vel εἰμαρμόναι εἶναι, vel potest pendere ab ἐπιλέγειν.

F.M.G.

Ibid. Ποιῶσάντι] Nondum certum mihi est an πρᾶ- 80 ΤΟΜ. III.

ξαντι & ποιῶσάντι culpa Librarii scriptum, pro πρᾶ- 85 ξαντι, ποιῶσαντι, cum ellipsis possit esse τῷ εἶναι, vel αἰώνη. Sed c. seq. ἐπιδαλλόμενῳ aliud est.

F.F.R.

98. Διχθαδίας] Il. I, 410. seq.

F.M.G.

5. Ἰκωμαι] Additur apud Hom. φίλον δ' εἰς πατρί- 90 δα γαῖαν.

F.M.G.

7. Αἰών] Benedictus in hoc versu Homericis inter- 95 cidere passus est αἰών, quod servant antiquiores.

F.F.

10. Ὅς εἰ εὐ] Il. N, 665. seq.

F.M.G.

11. Πολυίδος] Τῷ Πολυίδῳ μαντικῶν inter ea quae saltatorem nosse deceat, & saltando oporteat expri- 100 mere, refert Lucian. de Saltat. c. 49. Meminit etiam Dial. ad Hesiod. p. 487. pr. Mirabilis de Polyido histo- 105 ria est apud Apollod. Biblioth. 3, 3. quam credibilio- rem explicando facit Palaephatus περὶ ἀπίστων c. 17. Add. Hygin. fab. 186. Caeterum Πολυίδος forte di- 110 ctus ὁ μαντικὸς ὅτι πολλὰ εἰδέναι.

F.M.G.

λόγον ὃ ἔχῃ τῷ Αἰγιάδῳ εἰρηκεῖν ὡς ἔπο-20
χομένην πρὸ τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος
ἐπιβουλῆς, (ἥτις καθεύμαρ) πολλὸν χρόνον;
ἐπιβαλλομένη δὲ ταῦτα πράττειν, καὶ κα-
θυπερεῖν θανάτῳ; τὸτο κατὰ πολλὰς
πρόμαλυσάμην· ἐὰν κτάνης τὸ πλοῖον, 25
θανατοῦσθαι ὡς τῆς δίκης· εἰ δὲ γε μὴ
τὸτο πράξης, βίωσθαι καλῶς,

Οὐδὲ σ' ὅκα θέμις τέλει θανάτου κι-
χείη.

ἔχ ὅρας ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῆς ποιητικῆς, καὶ 30
ἀμφιλοξία, καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα; ὥστε
ἔασον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπευρανοῖς
βίβλοις τῆς ἀγαθῆς ἀπογραφῆς.

KPIT. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, ὦ Τριε-
φῶν, ἀλλὰ μοι τόδε εἶπε, εἰ καὶ τὰ τῆς Σκυ-35

ἢ ὅχι τῆς] Nil variant Edd. ἢ μοιχῆς vult *Palin.*

20. Οὐχὶ τῷ Αἰγ.] Lego, ἢ μοιχῆς Αἰγιάδου. *J. P. a. G.*
Οὐχὶ τῷ Αἰγιάδῳ] *Od. A. 35. seq. Pindarus legit,*
ἢ μοιχῆς Αἰγ. *J. M. G.*

23. Ἐπιβαλλομένη] Pender hoc verbum a καθεύμαρ
ται. *J. M. G.*

Ἐπιβαλλομένη] Non video rectius dici ἐπιβαλλο-
μένη, ut *Vir Cl. No. 95.* vult; nam dativus ille cohaeret
cum praeterito *ἔπειτα* & *καθεύμαρ*. Et licet accusati-
vus, praecedente etiam dativo, recte sequatur (vide su-
pra ad *Electr. c. 3.*) tamen id perpetuum non esse, quin
vel minus frequens, quam eundem casum continua-
ri, facile patet; sed jam ipse hoc agnovit. *J. F. R.*

25. Τὸν πλοῖον] Ut in sacris, pro quovis homine,
qua notione aliquoties etiam a Luciano adhibetur, e.
g. Nectom. c. 16. & Tyrann. c. 15. *J. M. G.*

Τὸν πλοῖον] Adde Nostrium de *Calum. c. 7. & 10.*
Et *Long. Pass. I. 15.* ubi recte τὸ πλοῖον *Ed. prin-*
ceps. πλοῖον recentior; licet vicini ibi intelligantur. *J. F. R.*

26. Παρὰ τῆς Δίκης] Compara *AE. Apostol. XXVIII,*
4. prorsus enim eadem res utrobique agitur. Neque
hodie multo aliter nostri homines. Videtur autem
quasi *προσωποποιεῖν* hoc loco *Δίκη*, ut saepe a multis,
& a Luciano in *Bis Accusat.* factum, ubi loquentem
& jus dicentem introduxit. Add. *Clemens Protept.*
pag. 16. Hesiod. intra octo versus huic vocabulo qua-
tuor diversas potestates subiecit observat *J. Clerie.*
Ar. Crit. P. II. l. 1. c. VI. §. 15. ubi provocat etiam
ad *Silv. philol. c. 5.* *J. M. G.*

28. Οὐδὲ σ' ὅκα θέμις] Locum *Homeri* qui inspe-
xit, facile illud *θέμις* expungendum esse, necum sen-
tiet; quod unde aut cur invecum sit, miror. *M. du S.*

Οὐδὲ σ' ὅκα] Versus distortus ex *II. I. 416* ita pos-
set restitui: *οὐδὲ καὶ σ' ὅκα θέμις τέλει θανάτου κίχη,*

vis, orationem adjiciam. Nonne Aegi-
stho dixit, si vellet se abstinere ab adulte-
rio, insidiisque Agamemnoni struendis, ut
diu viveret, esse in fatis? sin ista facere
aggrederetur, acceleratam mortem non effu-
giturum. Ad eum modum & ego vatici-
natus saepe sum, si occideris alium, ab ipsa
Nemese mortem expecta: si hoc non fece-
ris, bene vives,

Nec tibi fas subito fatum finemque venire.

Non vides, quam sint minime castigata,
quae Poetae fingunt, quam ambigua, nul-
lisque subnixa fundamentis? Omnia igitur,
si sapis, omitte, ut te etiam in caele-
stibus bonorum libris inscribant.

17. CRIT. Bene revolveris ad id, unde
discesseramus. Sed illud mihi dic, Scythae
cumte

qua ratione sensui etiam consultum foret melius. Vix
enim, nominativum *θέμις* posse adverbii vicem su-
stinere, arbitror. *J. M. G.*

33. Βίβλος τῆς ἀγῆς] Liber vitae ex nostra disciplina
vocatur. *Vid. Phil. IV. 3. Eph. XX, 16. &c. J. M. G.*

34. Ἀνακυκλεῖς] Supra c. 2. noster, & *Lucian. Nig-
rino c. 6.* eo sensu hoc verbum adhibent, ut signifi-
cet revocare memoriam rei, eamque quasi ruminare,
quae solennis etiam est significatio (an enim distin-
guant veteres duo verba *ἀνακυκλεῖν* & *ἀνακυκλῶν*, non
habeo certi quid dicere;) sed est aliquid apud *Longi-
num* *πρὸς Ὀμήρ.* *Secl. 22.* quod huic loco & rei melius
videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens,
εἰς ἄβυσσον, inquit, *εἰς τὰ πρῶτα ἀνακυκλῶντες*, ad in-
situtem rursus sermonem reverti. Hanc proinde ra-
tionem in interpretatione secutus sum. *J. M. G.*

35. Τὰ τῆς Σκυθῶν] Forte cum respectu ad *Coloss. III,*
11. *Tὰ τῆς Σκυθῶν*] *Vid. nott. Gaulmini in vitam Mo-
sis. p. 313.* *M. V. La Croze.*

37. Χρηστὴς] De hac voce disputatum in *dissert. §.*
21. *J. M. G.*

Χρηστὴς] *Vid. Huet. Dem. Evang. p. 61. Et Laetant.*
L. IV. c. 7. M. V. La Croze. Ac *Dissert. Cl. Rossal de*
Christo in Christum mutato. *J. F. R.*

Ibid. Ex istis.] Vel hinc manifesto Christianum ar-
guere licet. Sed errant mea quidem sententia omnes,
qui vocem *χρηστὴς* a vulgari & trito sensu aliorum
trahere conantur. *M. du S.*

Ex istis.] Vox sacris fere scriptoribus propria, eos,
qui extra Ecclesiam sunt, significat. Qua ratione no-
vum sententiae nostrae, de *χρηστὴς* neque Christo ne-
que Christiano, argumentum accederet. Si enim *ἔθνη*
seu gentes sunt, qui non sunt Christiani, qui dicere
po-

tumne etiam res in caelo describuntur? **ΤΡΙΕΡΗ**. Et omnes quidem, si modo bonum aliquem esse inter gentes contingat. **CRIT.** Multos in caelo scribas esse dicis, qui quidem describant omnia. **ΤΡΙΕΡΗ**. Bona verba, ne quid in sapientem Deum di-
cas petulantius. Sed tanquam unus catechu-
menus mihi auscultat, si modo vivere aeter-
num desideras. Si enim ut pellem explica-
vit caelum, terramque super aquis constabi-
lavit, & stellas formavit, tum hominem,
cum nihil ejus ante adesset, produxit; quid
adso mirum est, omnium etiam describi
actiones? Te vero, cum forte domuncula
aliqua exstructa, servulos ancillasque eo
conduxisti, ne vilissima eorum actio fugiat:
Deus autem, qui omnia fecit, non multo
magis percurrat omnia facile, omnesque

Θεὸν ἐν τῷ ὕμνῳ ἐγχαράτῃσι; **ΤΡΙΕΦ.**
Πάντα, εἰ τύχοι γε Χρηστὸς ὃς ἐν ἔθνε-
σι. **ΚΡΙΤ.** Πολλὰς γε γραφείας Φῆς ἐν τῷ
ὕμνῳ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφει. **ΤΡΙΕΦ.**
Εὐτόμου, καὶ μηδὲν εἴπῃς Φλαῦρον Θεῷ
θεῖον, ἀλλὰ κατηχούμενον, πείθεις παρ'
ἐμῷ, εἴπερ ζῇ χρηστὸς εἰς τὸ αἰῶνα. εἰ ἔ-
σαν ὡς δέ τῳ ἐξήπλωσε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδα-
τος ἐπέχευ, ἀστέρας ἐμόρφωσεν, ἀνθρώπων
ἐκ μὴ ὄντων παρήγαγε, τί τοσοῦτον, καὶ
τάς πράξεις πάντων ἐναπογράφει; καὶ γὰρ
οἱ οἰκίδιον κατασκευάσαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ
αἰέτας ἐν αὐτῷ συναγαγόντι, ὑδέποτε σε
διέλαθε τῶν πράξεων ἀπόβλητον. ὅσων
μᾶλλον τὰ πάντα πεποιχότα Θεὸν ἐχ
ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδραμεῖν ἐκάστη
πρᾶ-

6 Τύχοι] Τύχη Fl. c Φλαῦρον] Φλαῦρος Fl. male.

40. Φλαῦρον] Φαῦλον ἢ κοῦρον, κακόν. Ἀφ' οὗ γὰρ
φλαῦρον ὁ φαῦλον. φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μικρὸν κακόν,

Φαῦλον δὲ τὸ μέγα. ἢ φλαῦρος ἀηδὴς, δύσφημος, λυπηρὸς. V.
43. Δίημι] Δίημι. V.

potest Triephton, illos ex gentibus scribi in libro vi-
tac, qui sint Christiani? Bonos autem viros esse inter
gentiles, quis neget? & notum est, Christianorum
etiam multos iis gentilium, qui honeste viverent, sa-
lutem aeternam denegare non ausos. **J. M. G.**

40. Εὐτόμου] Ex *Aristoph.* Νεφ. 831. seq. ubi legi-
tur εὐτόμου, καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἀνδρὸς θεῖου. Unde
suspectis & hic legendum Θεὸν θεῖον. Syntaxeos cer-
te ratio id exigebat: nisi dura satis ellipsi τῶν κατὰ
omissam dicamus. Caeterum nomen θεῖος, Dei epi-
theton, illustravit *Sponhem.* ad Callim. H. in Cerer.
vs. 32. **J. M. G.**

41. Κατηχούμενον] Proprium Christianorum ver-
bum. Res notior est quam ut ei diutius immorari
opus sit; observo tamen in *Asino* de animali usurpari,
cum docetur; & in *Z. tr.* quod opusculum certe Lu-
cianum est, de pueris c. 39. qui locus probe obser-
vari meretur. **M. du S.**

Κατηχούμενον] Manifeste ad Christianorum Cate-
cheses alludit, & Catechumenos. **J. M. G.**

43. Δίημι] Ex scriptura sacra petita haec imago.
Vid. Ps. CII. 25. CIV. *Habr.* I. & *Es.* XXXIV. 4.
Quamquam alijs paulo verbis res eadem representa-
tur. *Clem. Alex.* p. 30. C. **M. du S.**

ὡς Δίημι] Ita ὡς Ps. CII. 2. ἐκτείων τὸ ἄρπῃν ὡς
Δίημι. **J. M. G.**

47. Σὺ οἰκίδιον κατασκευάσαντι] Dativi absolute posi-
ti ut alias genitivi. Vid. *Er. Sabini* ad *Matth.* VIII,
1. Ita *Lucian.* *Prometh.* c. 6. ἐπιτραπὺν σοὶ μοῖρᾶς
ταῦτα. Vix enim est, ut ad sequens mox σιωπῇ

referas, cum nescio quid inconcinni pariat, & redun-
dans, atque a facilitate Luciani alienum. Caeterum ar-
gumentatio ipsa nimium quantum vacillat. Quam
multa servorum fugiant Dominos, qui ex vita quoti-
diana nondum didicit, discat ex Comicis quotquot
sunt omnibus. **J. M. G.**

Ibid. Κατασκευάσαντι — σὺ διέλαθες] Ut ἀνακάλυπτον
in his cum Cl. *Gesu.* agnosco, ita in illis *Prometh.* 6.
non opus credo idem statuere: nam cum ἴνα ἐπιτρέ-
ποιμαι τοῦτο amet construi, adeoque & σοὶ τοῦτο ἐπι-
τραπὴν regulariter dicetur, quando aliud verbum da-
tiv. postulans accedit. Itaque ibi nexus erit: ὅτι ἐφά-
λας σιωπῇ ἐπιτρέποντι σοὶ μοῖρᾶς ταῦτα κτλ; adeoque
abundantia pronominis fuerit potius, quam ἀνακάλυ-
ψον. Si cui tamen secus videtur, ei non magno ope-
re contenderim. **J. F. R.**

51. Διαδραμεῖν] Frequenter veteres Deo illum per-
currendi omnia actum tribuunt; quidam etiam Θεὸν
ἔκ τῷ Θεῷ dictum volunt. *Plato* in *Phaedro*, atque
ex illo *Athenagoras Legat. pro Christ.* p. 94. ed. *Dechbair.*
ὁ μέγας ἡγούμενος ἐν ἡμῶν ζῶν, ἰλαύνει πτηνὸν ἄρμα, κ.
τ. λ. in quam ejus ῥῆσιν ἀποκρίσκει *Lucianus Revivise.*
c. 22. Forte ita si non sentiendi, certe loquendi occa-
sionem dedere vetustissimi idololatrarum, qui in sole,
unico aut summo Numine, cursu inprimis veloci-
tatem incredibilem, omniumque rerum curatissimam
quasi inspectionem mirabantur, (II. Γ. 277. *Ἡλια-*
δος πάντ' ἰσορᾷς & *πάντ' ἰπταμένους*) unde illa etiam
πρῶτα Θεὸς βλέπει, Θεὸς ὁρμα, & similia forte orta
sunt. *Plura* habet in hac sententiam *Macrobii Sa-*

πράξιν, ἡ ἔνοιαν; οἱ γὰρ σε θεοὶ κόττα-
βον τοῖς εὖ φρονέουσιν ἐγένοντο.

ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντι-
τρόφος τῇ Νιόβης παθεῖν· ἐκ γῆλης γὰρ ἀν-
δραπνῶ ἀναπέφνηα. ὥστε τῆτον τῇ θεῷ
προστίθω σοι, μὴ κακὸν τι παθεῖν παρ'
ἐμῷ. ΤΡΙΕΦ. Εἴπες ἐκ καρδίας μ' ὄν-
τως φιλεῖς, μὴ ἑτερεῖον τι ποιήσης ἐν ἐμοί;

Καὶ ἕτερον κεύσης μὲ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ
εἶπης.

ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκείνο ἀκυσμά-
τιον αἶσον, ὅπως καὶ γὰρ καλῶ χρίάσω, ἡ
ὅλως ἀλλοιωθῶ, ἡ ἔχῃ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυ-
θῆσω, ἀλλ' ὡς ἀγδὼν ὄρεον γενήσομαι, ἡ δὲ

omnium & actiones & cogitationes ! Tui
enim Dii cottabus illis, qui rectum sapiunt,
olim facti sunt.

18. CRIT. Rectissime dicis, facisque,
ut quemadmodum ex homine lapis Niobe,
ita conversa ratione ego ex lapide homo jam
factus sim. Hunc igitur Deum iurijuran-
do adjicio, te nihil a me mali accepturum.
TRIEPH. Si quidem ex animo atque ve-
re me diligis, cave committas in me frau-
dem aliquam,

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.
Sed agedum mirabilem illam audituunculam
mihi occine, ut & ego palleſcam, immu-
terque penitus. Nolim tamen ut quondam
Niobe enecari penitus: sed avicula, ut Phi-
lomela olim, fiam, & per viridantia prata
tuam.

* Ἐμοῦ] Ἐμῶς, ἴσως L. δ Ἑταίον] Et sic Fl. cum cett.

52. Κότταβον] Παιδιά. V.

* Ἀπολύμην] Non agnoscunt C.

64. Ἀπαυθῆσω] Ἀπαυθῆσω. * ἀπαυθῆσω. V.

Journal. I, 17. seq. imprimis c. 24. & Julianus lauda-
tione in Solem. Minime autem haec eo a me disputan-
tur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creaturarum
consideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles
habuisse, negem. Taceo quod per metaphoram haud
insolentem locus, qui prae manibus est, alique id ge-
nus explicari commode possunt, quemadmodum de
mente humana Thales apud Diog. Laert. I. 35. τάχι-
στον τοῦ, ἀφ' ὧν πάντες τὸ πρῶτον. Unde nec sacrae lite-
rae Deo currum tribuere dubitant.

52. Κότταβος] An τῇ μᾶντι ἀνθρωπίνῃσι similes. Tzet-
zes.

Κότταβον] Converti cottabus, auctore Plauto, quan-
quam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabu-
lum detorquet. Locus est in Trinum. 4, 3, 4. Cavetis
xibi, ne bubuli in te cottabi crebri crepent. Sci-
et lud genus est, cum vini reliquiis de poculo ad solum
vel pelvim subjectam elidendis, sonus certa arte ex-
citatur. Res vel ex Lexicis & Plauti Commentato-
ribus nota. Id igitur vult Triepho: Dii tui, δ Cri-
tia, adeo contentui sunt & deridiculo sapientioribus,
ut inde, quod illi rerum omnium sunt ignari, pro-
gredi ad negandum veri Numinis providentiam mini-
me fas sit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat
domum magnificam posse extrui, mirum non videri
debet, si id possunt homines.

54. Καὶ με — παθεῖν] Ἀναπόλεστον est, vel ellipsis
satis dura verbi ἐπαίσεως, qua ratione etiam locutus
videtur magister nostri, Lucian. in Contemplans. c. 2.
εἰ δὲ αὐτὸν καλύσει, (τὸ πρῶτον vel ἡ ἀσπίς) ἐνεργῶς
καὶ τὰ θαύματα ἔργα ἐν τῇ πλούτῃ ἀρχὴν ζῆμιον (ποι-

ῶσι) Si enim καὶ τῷ καυῷ verbum καλύσει subaudias,
contrarius dicentis scopo sensus emerget. Aliter ta-
men vir. doctiss. Jansius in Lect. Lucian. p. 132. qui
ὡς post ἔργα putat excidisse: quod magis probarem,
si legeretur ζῆμιον.

55. Παθεῖν] Sed vid. Hemsterh. ad Contempl. §. 2.
No. 52.

Ibid. Ἀνθρωπος ἀναπέφνηα] Refertur ad id, quod su-
pra Critiae promiserat Triepho, καὶ εἰ ποίησω ἐπ' ἀλη-
θείας ἀνθρώπων.

56. Ὡς τούτοις τῇ θεῷ] Jam demum igitur post
longissimam quali digressionem ad propositum sermo-
nem reditur. Cum enim per Jovem jurare vellet Cri-
tias, id, quod narraturus esset Triphonti, non esse
magicum aliquod carmen, locum ille nactus totum
Deorum concilium caelo exturbat, Parcisque sua eri-
pit cum ipso fuso stamina, doctrinam denique de Deo
& providentia veriorum profert, quibus ita transactis,
reddit denique Critias ad iurandum, dicitque hunc
a Triephonte sibi indicatum Deum se adjicere tentato
superius aliquoties iurijurando, ut scilicet firmum
tandem aliquando fiat.

58. Εἴπες ἐκ κ.] V. Aristoph. Νεφ. p. 45. M. du S.
Εἴπες ἐκ καρδίας] Aristoph. Νεφ. 86. Ἀπ' εἴπης ἐκ τῇ
καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς.

Ibid. Ἐκ καρδίας] Locutio scriptoribus sacris fami-
liaris, vid. Evang. Joan. VIII. 37. Rom. VI. 17. &c.

59. Ἑταίον τι] Γρ. ἑταίον τι.
Ἑταίον] Alias ἑταίον scribi solet, neque altera for-
ma usquam, quod sciam, apparet. Cum tamen quos
vi-

tuam illam obstupescendam consternationem tristi vocola referam. CRIT. Ita me fribus, qui ex Patre est, amet, ut istuc non fiet. TRIEPH. Dic igitur, accepta a spiritu sermonis virtute. Ego vero hic confidebo,

Cantare, expectans, donec cessarit Achilles.

19. CRIT. In publicam viam necessaria quaedam emturus prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in aures alter alteri infusurrabant, adeo quidem ut labia haerent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manuque incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime cernens exploro, sicubi amicorum aliquem videre possim. Video autem Cratonem Po-

τὴν θαυμασίαν σε ἐκπλήξην κατ' ἀνδρῶν λαίμων ἐκτραγώδῃσιν. ΚΡΙΤ. Νῆ τ' υἱὸν τ' ἐκ πατρὸς, ὃ τὸτο γενήσε. ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὡς τὸ πνεύματι δύναμιν τῷ λόγῳ λαβόν. ἐγὼ δὲ καθεδέμαι,

Δέγμων Λιακίδην ὅποτε λήξειεν αἰδῶν.

ΚΡΙΤ. Ἀπῆν' ὅτι τὸ λεωφόρον, ὠνησόμενός γε τὰ χρεωδέστατα, καὶ δὴ ὥς πλῆθος πάλιν ἐς τὸ ὅς ψυθιρίζονας, ὅτι δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῆντο τοῖς χείλεσιν. ἐγὼ δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις περικαλύψας, ἐσοπιάζον ὅσον ἀρκέστατα, εἴ ποτε γέ τινα τὸ φίλων θεάσωμαι. ὥς δὲ Κράτωνα τὸ πολίτικόν, παι-

ε' Ἐσοπιάζον] Nihil hic variare Edd. adpinxit Salan. hic & plus decies deinde, quod ubique repetere supervacuum erit.

76. Παπτήνας] Σκοπίσας. V.

videre licuit editi eam servent, mutare nolui, licet saepe in sphalmata eadem consentiri deprehenderim. De re ipsa quod est, videtur hic auctor arguari voce τρεῖς, quae sequitur, ut supra fecerat verbo ἐπαυμάσατο.

F. M. G.

60. Ἐτραπὴ] *Homericum* c. g. Il. I, 313. Ὅς καὶ ἔτιροι μὲν κούβητι ἐν φρεσὶν ἄλλο δὲ βάξιν. Lucian. *Apol. pro Merc.* Cond. c. 6. Ἐτραπὴ μὲν κούβητι ἐν φρεσὶν ἄλλα δὲ λόγων.

F. M. G.

Ibid. Κούβητι μὲν κούβητι Ed. *Gesneri*; fori. errore operarum; nam in al. Edd. recte κούβητι μὲν ad versum. In *Apol.* μὲν κούβητι, quod ad versum etiam bonum. In *Hom.* l. d. est: Ὅς καὶ ἔτιροι μὲν κούβητι — Et Lucian. *pro Merced.* Cond. c. 6. ἔτραπὴ μὲν κούβητι ἐν φρεσὶν, ἄλλα δὲ λόγων. Sed & ego μὲν ante κούβητι collocatum malim; modo in media forma locum haberet.

F. F. R.

63. Κατακρίσας] Pertinet ad illud, quod ab initio Critiae dixerat Triepho, ἄχρης τὸ σευ εἶλε παρὰς. Sed quae haec est infamia: prius caveri jurejurando sibi jubet, ne malum ex auditione nanciscatur, jam eadem omnia vult ipse in se experiri, quae ante Critias.

F. M. G.

64. Ἀπαυδάς] Supra ὅλον σκαυτὸν ἡ ἀπαυδάς. F. M. G.

Ibid. Ἀπαυδάς] Peculiare apud Graccos vim habent dicendi verba, si cum ἀπὸ conjugantur. Praeter enim abnuendi vel negandi significationem, quae prima est & naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur, ut aliquis cogatur removere laborem, vel longiorem etiam vivendi moram. In praesentia tantum ex Luciano quaedam in hanc rem adferemus. Igitur hoc ipso ἀπαυδάς qua diximus ratione usus est *de Merc.* Cond. c. 39. πρὸς τὴν διαρκῆς σκαυτὸν καὶ ἀπαυδάς, *de Lycin.* sub fin. l. c. 24. ὡς δὲ λιμὸν τριών

ἡμῶν ἀπαυδάς. Ἀπαυδάς autem idem auctor ita adhibuit: in *Cat. pto* f. Tyranno c. 18. καὶ ὅς δὲ ἀπὸ μὴ ἀπαυδάς ἀπαυδάς, *de Gymnasis* c. 24. πρὸς κούβητι ἀπαυδάς, ita in *Icaromen.* c. 20. Luna conqueritur: ἀπαυδάς πολλὰ εἰς διὰ τὸ φιλοσόφον ἀκαύσα. Vid. *Pe. Fab. Agonist.* I, 8.

F. M. G.

65. Ἀπὸ ὅς] *Senarius.*

F. G.

66. Ἐκπλήξην] Ut supra c. 6. κατάπληξιν, pro sermonibus ἐκπληκτικῶς.

F. M. G.

69. Παρὰ τὸ πνεύματι] Mirum, nisi respicitur ad *Ad.* I, 8. λήψας δὲ δύναμιν ἐπιβήσας τὸ ἄγιον πνεύματι ὡς φ' ἡμᾶς.

F. M. G.

Ibid. Τὸ πνεύματι] Conf. *J. Elser.* ad *Evang. Matth.* X, 20.

F. F. R.

71. Δέγμων] Il. I, 191. de Patroclo Achilli lyram tractanti auscultante. Lucianus etiam utitur in *Amoribus* fin.

F. M. G.

75. Ἐφῆντο] Lucianus *Hermot.* c. 9. f. προσφῶς ἀν' ἀπὸ τῶν τῶν ῥῶν. Et ita in *Lapithis* c. 44. Adeo igitur auribus ora admovebant, de quibus noster loquitur, ut viderentur eos morsu sibi decerpere invicem voluisse.

F. M. G.

76. Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφ.] *Athenaeus* 14, 7. inter salutationum genera, Ἡ δὲ ὁ σκαυτὸν τὸ ἀποσκοπεῖν τὸ χεῖρα ἀνὰ τὴν χεῖρα ὑπὲρ τῆς μετὰ καρυκτῶν.

F. M. G.

79. Πολίτικόν] *Politicum* vocat, quod tanquam Peraequator seu ἱερωτικῶς aliquam τὸ πολιτικῶς partem administraret. *Gregor. Nazianz.* epistola 197. scripta est ad τοὺς πολιτικῶν, quos objurgat, quod Theotecnō ex arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odiose vocat, hoc est tributum imponerent. Ita oratione 9. p. 155. eidem Episcopo τὸ πολιτικῶς ἱππῶν, & p.

ὄθεν φίλον ὄντα, ἢ συμποσίαν. ΤΡΙΕΦ. 80
 Αἰσάνομαι τῶτον. ἢ ἐξισωτῶ ἢ εἰρηκας
 εἶτα τί; ΚΡΙΤ. Καὶ δὴ πολλὰς πρὸς
 κωνισάδμω ἦκον ἐς τὰ πρόσω, ἢ τὸ
 ἐωθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχάρην ὡς αὐτοῖ.

Ἀνθρωπίσκω δέ τις, τὸνομα Χαρίκε-85
 ω, σεσημῶμον γερόντιον, ῥέγγχον τῇ ρί-

riticum, a pueris amicum aequum compoto-
 rem. TRIEPH. Sentio quam dicas. Nem-
 pe peraequatorem illum. Sed quid inde?
 CRIT. Multis. igitur cubito amotis ad
 anteriora perveni, & ave, maturino dicto,
 ad hominem accessi.

20. Homuncio autem aliquis Charicenus
 nomine, putridus seniculus, inter ingentes
 ron-

156. αἱ δὲ πολλοὶ, sunt ξισωται, seu Peraequatores.

F.M.G.

81. Ἐξισωτῶ Vid. Suid. & not. & Plut. V. 1464,
 M. du S.

Ἐξισωτῶ] Recentiores Lexicographi hanc vocem,
 seu labentis, puto, Gracitatis, omittunt: Suidas &
 Hesychius per ἐπίπτης simpliciter explicat. Varius
 addit ἀναγραφῆς, cum quo conveniunt Glossae MSS.
 apud Cangium in glossario, qui caeteroquin ex addu-
 ctis auctorum locis vim vocabuli satis explicat. An-
 tiquiores non ludari *Emetio*, in disputatione jam
 dictum §. 28. Inscriptio etiam quam ad Eusebii l. c.
 ex Grutero 361, l. profert *Valesius*, Constantini M.
 aevo non potest esse antiquior. Siquidem L. *Aradius*
Valerius Proculus, cui polita est, Consul fuit A. D.
 cccxxx. Collega *Acindynus*, quod probavit Th. *Reine-*
fusus classe vi. Inscript. 122. p. 459. Rem ipsam dili-
 genter exposuit *Jac. Gothofredus* ad tit. 11, 13. *Codici*
Theodosiani de censitoribus, Peraequatoribus & Inspecto-
ribus. Eo autem summa redit: Peraequatores, Gr.
 ξισωται, fuere qui quantitatem seu modum census,
 acquarent, ut aequabilitas inter tributarios servaretur.
 Erant igitur quasi retractatores census, unde *ἑκαστὸν*
 illis tribuit *Gregor. Nazianz.* Ep. 198. cujus extat
 etiam peculiaris oratio, nona scilicet, quam, ut titu-
 lus habet, αἰς τοὺς λόγους, ἢ αἰς τὸ ξισωτῶν Ἰουλιανόν,
 amicum suum habuit, quem rogat ut & alias aequum
 se praebet, & speciatim τῷ Ἱερὸν χορῷ, qui nihil
 pro Caesare haberent, omnia pro Deo, parcat. Cae-
 terum in ipsa oratione ξισωτῶν cum non vocat, sed
 γραφία. In notis monetur, alios ἀναγραφία legere,
 φησὶ γραφία alios, quo confirmantur, quae paulo an-
 te de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod
 epist. 166. eundem *Julianum* rogat *Nazianzenus*, ut
 aliquot *Clericos* ἀπὸ τῆς γραφῆς liberet. Ex epistola au-
 tem 168. apparet *Julianum* voluisse, κοινῶν sibi esse
Gregorium τὸ κατὰ τὴν ἐκείνου σέμνησιν, quod
 ille tum renuit, eumque hortatur, ut, si quid male
 ante constitutum sit, id corrigat. Ex his satis puto
 constare qui fuerint illo tempore ξισωται, & quam
 parum accurate *Jac. Gutherius* de Offic. domus Aug.
 3, 27. scripsit simpliciter ita: Peraequator est, qui
 desertos agros patrimoniales aliis in *emphyteusin* dat,
 Censitor alibi dicitur.

F.M.G.

82. Παραγκλισάδμω] *Lucian.* *Ψου. Ψαγ.* c. 16. ἢ
 δὴ παραγκλισάδμω τοὺς πολλούς.

F.M.G.

Παραγκλισάδμω] De hoc verbo vid. si quid opus
Hampferh. ad *Timon.* Ed. min. p. 115. quae majori non
 inscruit.

F.F.R.

85. Χαρίκεω] Manifesto jam Christianos irridet.
 Quae repentina haec mutatio est? Dicam. Ab homi-
 ne gentili non crederetur scriptus *Dialogus*, nisi ali-
 quid in eos inclementer dictum foret.

M. du S.

87. Ἐπισωτῶν] *Traffim & languide.* F.G.
 Ἐπισωτῶν] *Navigio* f. votis p. 492. de Aegyptio
 puto: ἐπισωτῶν ἐπισωτῶν. Interpres: *dispositum*
& incompositum quiddam. Quam recte, non disputo.
 Hic autem de screante sermo est: non absurde igitur
 a me versum esse arbitror. In *Gallo* c. 10. ἐπισωτῶν,
 ἢ ἐπισωτῶν μόχλῳ π.

F.M.G.

89. Ἐπισωτῶν] Forsan ἐπισωτῶν. F.G.
 90. Ὀντῶν πρὸς πρῶτον] Obscurissimus hic locus &
 ut nostri verbo utar, *ἀνολογητόν*. Videbo tamen,
 an clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si
 non ubique rem acu tetigisse visus fuero. Videtur
 igitur hoc velle Critias: convenerant Christiani ali-
 quot, Monachi forte & Ascetae, de injuriis *Juliani*
Apostatae in Christianum nomen, *Clericos* iaprimis,
 conquerentes, & spe meliorum temporum praesentia
 mala levantes, seu meliorem *Juliano* cui interitum
 volebant, successorem spondere, & jam animo
 destinarint, cujus eos insinuat Critias; seu, quod
 probabilius videtur, Christi servatoris opem, quae
 verbis, ad rem, de qua conquesti fuerant, accom-
 modatis, exprimunt, certa spe praeciperint. Horum,
 vel unius ex his, verba quaedam a se, ut sileant qui
 alterum exagitant, interpolata & calumniose detorta
 profert jam Critias, quae accuratius erunt considera-
 da.

F.M.G.

91. Καταλείπει ἑλλασμῶν] Forsan καταλείπει. Et
 ἑλλασμῶν ab ἑλλασμῶν, quod est ab ἑλλῶν. F.G.
 Καταλείπει ἑλλασμῶν] A posteriore vocabulo vi-
 detur pendere sensus verbi prioris. *H. Stephannus*: *ἐλα-*
σμός dicitur legi alicubi apud *Lucianum*, sed perpe-
 ram, ideoque *Lascaris* pro eo reponendum censuit ἑλλῶ-
σμός reliquias. Alii ἑλλασμός, saginatio, a λῆ-
παις. Ego putaverim similem vim habere apud eo-
 strum ἑλλασμῶν, ei quam habet conjugata vox ἑ-
λλασμῶν, qua utuntur Graeci scriptores, cum dicere
 volunt id, quod Latine sunt Reliquia, quomodo ap-
 pellantur ea, quae sisco ex praeterito debentur, ut
 fuso docuit *Jac. Gothofredus* ad L. I. Cod. *Theod.*
de indulgentiis debitorum. Add. *Spanh.* de *Ufu & Praest.*
Num. diff. 13. p. 552. seq. ubi inter alia observat,
 quod ad rem nostram facit, ἑλλασμῶν esse *Constanti-*
ni aevi, *Juliani*, *Themistii* &c. reliquias *λαπῆς*
 & *λαπάδης* dicere. Dico similem; non plane vim
 eandem. ἑλλασμῶν, puto, est connectiva circa
 ἑλλῶν.

ronchos, ruffianque ianis ductum puknonibus, enixe scireat. Erat vero sputata ipsa morte lividius. Tum exili voce ita infit: *Hic, quemadmodum ante dicebam, Peraequatorum indulgebis omiffa, debitaque reddet creditoribus, privatasque impensas aequae ac publicas solvet. Recipiet etiam vanos fu-*

νι, ὑπέβητε μύχιον, ἐχρέματο ἐπισκορμύον· ὁ δὲ πτόυετ' κυανότερ' δανάτε· εἴτα ἤρξατο ἐπιφθέγεσθαι καὶ ὁρμύον ἔτι, ὡς προείπον, τῆς τ' ἐξίσωτ' ἡ καλαλείπει ἐλυπασμὲς, καὶ τὰ χρέα τοῖς δανειταῖς ἀποδώσῃ, καὶ τὰ τε ἐνοίκια πάντα, καὶ τὰ δημόσια. καὶ τὰς εἰραμύχας δέ-

ἰλλυμάρως, cum patitur Peraequator, quosdam nihil dare, & immunitatem illis indulget, in describendo & peraquando censu. Haec de Peraequatoris sententia, & spe eorum, quibus ille indulget, plane non debentur in posterum. Alii, quibus iniquum id videtur, vocant *reliquationes*, ἰλλυμάρως, & Peraequatoris factum ἰλλυμάρως. Constat caeteroquin, parce satis Julianum indulsisse reliqua, quod Ep. 47. de se testatur. Et *Ammian.* Marc. 16, 5. Denique id eum ad usque imperii finem & vitae scimus utiliter observasse, ne per indulgentias, quas appellant, tributariae rei concederet RELIQUA. Norat enim hoc facto se aliquid locupletibus additurum, &c. Inprimis autem *Clericis* durum valde & iniquum eum fuisse, non ignotum, cujus rei insignia aliquot specimina proferit *Jac. Gothofredus* ad l. 4. *Cod. Theod. de instrati collatione*, & locis ad quae ibi lectores remittit: cum tamen quasi suo quodam jure immunitatem a publicis oneribus sibi dari postulaverint, quod praeter plurimas *Codicis* tum *Justiniani* tum *Theodosiani* leges, testantur aliquot *Naxianzeni* loca modo a nobis adducta, in *Herodoti* declaratione, quibus petit a Peraequatoribus, ut *Monachis* atque *Sacerdotibus* velint parcere, qui pro Caesare nihil, omnia pro Deo haberent. Ad has igitur quasi praeteritiones *ἰλλυμάρως* ubi incensos praetermittent *Clericos*, τοὺς ἰλλυμάρως refero, & τὸ καταλύειν explico de non novanda, sed in statu suo relinquenda, ista praeteritione. Hoc quidem proprie significat *καταλύειν*. Quod praesens posuit auctor pro futuro, rem certam forte indicare voluit: aut dedit futuro secundo *καταλύειν*. *Καταλύειν* *Heumenianum*, aut quod alias suspicabar, *καταλύειν* a verbo *καταλύω* ad *abolitionem* reliquorum pulchre conveniunt: sed non ita bene ad ἰλλυμάρως *ἰλλυμάρως*, quales descripsimus: quos quidem legibus posteriorum Imperatorum relictos, quin confirmatos & auctos, immunitate ecclesiis & bonis ecclesiasticis concessa, satis constat.

Καταλύειν] *Καταλύειν* legit *Heuman.* Poec. p. 252.

J. M. G.

J. F. R.

Ibid. Τα χρέα τοῖς δανειταῖς] Studiose, puto, hic cavillatur, cum Christiani non de novis tabulis, dissolvendoque per unam epistolam aere alieno, locuti sint, sed de *debitis*, quorum in dominica oratione mentio est.

J. M. G.

92. Ἀποδοῦναι] Lege δανιδῶναι.

F. G.

Ibid. Καὶ τὰ τῇ] Hocce & delendum monet Cl. *Heuman.* Poec. p. 252. f.

J. F. R.

Ibid. Ἐνοίκια] Proprie conductarum aedium mer-

ces, quam dissolvere & privatae & publicae liberalitatis genus fuisse, docet V. G. *Lucian. Cronosol.* p. 617. Vid. *Casaub.* ad *Sueton.* Jul. c. 38. *Gron.* de Pec. Vet. 1, 2. p. 57.

J. M. G.

93. Εἰραμύχας] Et hoc conclamatum est, nisi forte in glossariis recentioribus aliquid restet subsidii. Barbariem harum vocum miratur mecum Cl. *Kusterus.* Vid. *Asch.* c. 4. *παύσατο* & *καρμάρως*, & an huc pertineat.

M. du S.

Ibid. Ταῖς εἰραμύχαις] Varia in mentem venire viris doctis de emendanda hac voce. Ac τοὺς non τὰς omnes volunt: pro *εἰραμύχαις* autem *ἰερομάρως* Cel. *Heumanus*, ingeniose, ut solet; sed vereor ne Juliani etiam aevo sit illud nomen recentius. *Εἰραμύχαις* Neuburii, viri & ipsius ingeniosissimi ferrem, si de Socraticis philosophis sermo esset. *Ἰερομάρως* huic loco apti, sed quis capite diminuit & prima illos syllaba truncavit? *Εἰραμύχαις* aliquamdiu mihi placebant, nec sine causa, quod praemium Sophistis dari solitum *εἰραμύχαις*, ut ex *Aristidis* vita constar. Vid. *Masson.* ad A. 169. n. 13. Et generatim *Jac. Gothofredus* ad C. Theod. de *Irenarchis*. Putabam ergo, promittere sibi Sophistas, qui hic inducuntur, Christianos a successore Juliani *Irenarchias*. Sed post annos xxv. redeunti ad prima nostra cogitata, visum est, nihil adhuc illis prolarum esse vel a me vel ab aliis melius. Non fieri hoc solius *φιλαρίας* vitio, inde conjicio, quia recentior cerebri nostri fortis sunt *εἰραμύχαις*. Reponantur itaque *φροντίζεσθαι* jam *τῇ* ται atque adeo *δοτῆσαι* forte *σφόντῃ*. Compositum nempe arbitror nomen ex *εἰρα* & *μάρως* vel *μαγ-γανίω*. Ac posterioris quidem haud obscura est significatio; de praestigiis enim faciendis, aliisque dolis aut machinamentis adhiberi solet. *Εἰρα* vel *ἰρα* autem concionem significat, locum ubi conciones fiunt, forum &c. apud *Hom.* e. g. Il. 2, 531. *ἰρα* *προπάροισι* κ. τ. λ. & *Hesiod.* Theog. 804. Effert igitur *εἰραμύχαις* concionum integrorum deceptor, praestigiator. Sed magis fere mihi aridet, quod *Eustath.* ad *Hom.* l. c. p. 1218, 15. *Basil.* non *ἐκκλησίας* tantum, sed *μαγ-γανίαν* etiam τὸ *εἰρα* ex quorundam mente ait significare, ut adeo *εἰραμύχαις* dicatur, qui vaticinia crepat, isque tum se, tum alios decipit, quod quidem auctoris consilio apprime convenit, qui divinationes & mala omnia Christianorum de republica dedita velut opera deridenda sibi sumserit.

J. M. G.

Εἰραμύχαις] Vid. *Senec.* Ep. 95. p. 474. Et *Greg. Turon.* hist. Franc. l. V. §. 29. Lege καὶ τοὺς χειρομάρως.

M. V. La Croze;

94. Ma

δέξεται, μὴ ἐξετάζων τὴ τέχνης, καὶ καλε-
Φλυάρεϊ ἐτι μικρότερα. οἱ δὲ αὐτὸν δὲ
ἡδονὴ τοῖς λόγοις, καὶ τῷ χιτῶνι τῷ ἀκροσμά-
των προσέκειντο.

Ἐτέρῳ δὲ τὸν ὄνομα Χλευόχαρμος, τρι-
βώνιον ἔχων πολύσαθρον, ἀνυπόδετός τε,
καὶ ἄσκεπτος, μετέειπε, τοῖς ὁδοῖσιν ἐπι-
κροτῶν, ὡς ἐπεδείξατό μοι τις κακοεῖμων,
ἐξ ὁρέων παραγερόμενος, κεκαρμυρόμενος.

a. Ἀνυπόδετος.] Hic nil variare Edd. notatu dignum, quod ante ἀνυπόδετος plurimum scribant. Conf. *Asin.* c. 16. Et *Cyn.* c. 13.

2. Κακοεῖμων.] Κακα * τὰ εἰμώτια ἔχων. V.

* Tā] Kai male in Editis. Emendavit M. du R.

94. Μὴ ἐξετάζων τὴ τέχνης] Intelligo per ellipsin praepositionis διὰ vel ἐκ. Pene Philo, vel quisquis auctor est libri de mundo in fine, p. 1172. A. Παντι-
λὸς εἴηται τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων διὰ τῶν τεχνῶν ἐξετάζου.
aestimare antiquitatem generis humani ex artibus. Ad
locum nostrum hoc pertinet: ad artem, quam quis
exerceret, respiciebant in censu constituendo οἱ ἐπισω-
ταί. Nazianzenus Epistola 197. ad τοὺς πολιτικούς, quos
eosdem esse ac Peraequatores, antea dictum est, lepide illos
incurat, quod neque a Diogenis pera sibi temperaturi essent,
sed & illi manum injecturi, τὴν ἐπιμαλόντι αὐτῷ τὴν τριώνια, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐ-
τὸ τὸ κεκτοῦ μᾶλλον ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur quem
Charicenus expectat, quisquis etiam sit, tantum abest,
ut propter artem tributis quemquam vexaturus sit, ut ne de arte
quidem sit interrogaturus, sed promiscue omnes (etiam pravissimos
impostores) in beneficiorum communionem & ad vacationes munere
recepturus.

J. M. G.

Ibid. Τῆς τέχνης] Τῆς τέχνης emendat Heum. Poc. p. 254. artesque liberales, praecipue Rhetoricam τέχνης vocatas probat.

J. F. R.

98. Χλευόχαρμος] Utrique Prophetarum ab inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum annuntiarent, nomen facit: respicitque ad κινῶν ἐλπίδας, quas supra c. 4. iis exprobrarat. Χαρίωντος qui κινῶν χάριτας pollicetur, χλευόχαρμος, cujus nugax & illusorium est gaudium.

J. M. G.

Ibid. Τριώνιον] Habitus Ascetae, quem etiam describi puto verbis, quae sequuntur: κακοεῖμων, ἐξ ὁρέων παραγερόμενος, κεκαρμυρόμενος ἐν τῇ κόμῳ. De consura post erit agendi occasio.

J. M. G.

2. Ὡς ἐπεδείξατο] Ὡς hic, & inferius c. 23. ὡς ἐστὶν αὐτῷ ἀγγεῖλαι ἀγγαγόμενοι accipitur ἀντὶ τῆς ὅτι ἀφ' ἡγεμονικῆς, cum obliquam orationem in rectam commutamus. De utroque agit *Devarius*. Quod ad rem ipsam attinet, crediderim respici ad caelestem aureamque Hierosolymam, ut in Apocalypsi divini-

turi conjectores, non aestimans illos ex arte. Quin amariora etiam homo nugabatur. Qui autem circa erant, delectabantur sermonibus, novisque audiendis rebus attendebant.

21. Alius vero, Chlevocharmo nomen erat, lacinia, quam caries consumserat, indutus, excalceatus praeterea, & aperto capite, dentibus simul concrepans ita interlocutus est: *Ostendit mihi male vestitus aliquis, e montibus huc adveniens,*

co-

tus est Johanni repraesentata; sub quo schemate felicia sibi tempora promittunt Christiani.

J. M. G.

4. Ἀναγερόμενος.] Τὸ ἔχει hic desiderari videtur. F. G. Non desideratur, si ἐπιδείξατο μοι ὄνομα con-

J. F. R.

7. Ἀριστάνδρῳ & Ἀρτεμιδῶνι] Posterioris liber ad nostram usque aetatem pervenit: de priori *Plin.* XVII. 25. videndus, unde de prodigiis scripsisse discimus; meminit & *Aelian.* V. H. XII. 64. Huic Alexander credulitatem addixerat, ut ait *Curtius*, qui ejus passim meminit; ut & *Plut.* Alex. sed ab eo de divinatione scriptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam *Poet.* 294. 1. & *Rigaltium* ad Artemidorum l. 33. Telsissenibus inventionem artis tribuit *Clem. Alex.* p. 111. B. qua somnia conjectabant. Respicit nempe hunc Aristandrum, cui ea patria c. seq. & *Plut.* l. c. Lycius dicitur apud *Philostr.* 350. ubi id notae expediunt.

M. du R.

Ἀριστάνδρῳ] *Aristander* Alexandro magno in itineribus & bellis comes. Meminit ejus *Clem. Alex.* Strom. 1. p. 334. d. *Curtius* 1, 11, 14. *Arrian.* *Anab.* 3, 2. *Artemidorus Onirocrit.* 1, 26. p. 217. ed. *Rigalt.* J. M. G.

Ibid. Ἀρτεμιδῶνι] *Artemidorum* quando scripsisse putemus, in dissert. nostra §. 10. dictum. Respicit autem forte noster ad *Onirocrit.* 2, 5. ubi aurum mali esse ominis dicitur, non propter se quidem, sed propter quantitatem; si nimium appareat, aut supra dignitatem somniantis. Eod. libro c. 63. p. 149. τὰ πολλὰ, inquit, χρυσία & νομίσματα ἔχον φροντίδας καὶ λύπας σημαίνει & c. 64. p. ead. ὁ πολυχρηματός θνητός λύπας & μερίμνας σημαίνει; καὶ δαίμονι παραγορεύει.

J. M. G.

9. Τὰ χρεῖα πληθυνθέντα] Ita non somniorum tantum conjectores, *Artemidorus* II. cc. & *Astrampsichus* p. 144. *Mantissae Meursii* ad lib. de *Luxu Romanorum* χρυσὸν κρατῶν, ἀπρηκτόν ἐν θύλας ἔσθ' sed etiam, tanquam in vulgus nota res in proverbium abiit. *Lucian.* *Gallo* c. 1. σὺ δὲ ὅρα, ὅπως μὴ ὅτις πλεονέκτης ἀν-

ἀνι-

καταμ. δακτύλου, infusurum in theatro his-
torographicis literis illius monum. hunc aut
viam inundaturum. Tum ego, secundum
Aristandri, inquam, Artemidorique praec-
ceptiones, non bene haec vestra vobis so-
mnia evenient: Sed tibi quidem augeruntur
debita, pro portione qua solutionem somnia-
sti: hic vero vel obolo, quem habet, pri-
vabimur, prout multis abundavit auro. Vi-
demini autem mihi super alba rupe, somnio-

κόμην, ἐν τῷ θεάτρῳ ἀναγεγραμμένους ὄν-
τα μαθηματικά γραμμασιν, ὡς ἔτ' τῷ
χρυσῷ ἐπαλύσει τ' λευκόφρον' ἢ δ' ἐγὼ,
καὶ μὴ τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμίδου, ἢ
καλῶς ἀποθήσει ταῦτα γε τὰ ἐνύπνια ἐν
ὑμῖν· ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρέα πληθυνθήσε-
ται ἀναλόγως τ' ἀποδόσεως· ἔτ' δὲ ἐπι-
πολὺ τῷ ὀβόλῳ γε τερηθήσει, ὡς πολλῶν
χρυσῶν εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε ὅππῃ
λευκάδα πύργῳ, καὶ δῆμον ὀνείραν καταδα-
ρύν-

ἀναγρῆθ'· Theocritus Idyll. 22. f. Piscatores ita clau-
dit: καὶ σὺ θάψῃς λιμῶν, καὶ τοὶ χιμαῖοι οὐραῖαι. Alias,
qui magras opes dicere volebat, tantas esse dicebat,
quantas in insonniis apparere soleant: Theocritus, ite-
rum Idyll. 9, 16.

— ὅταν δὲ τοὶ, ὡς' οὐ οὐραῖαι
Φαίνοιντο, πολλὰς μὲν οὐκ, πολλὰς δὲ χιμαῖας.

Schol. ad h. l. ὅταν ἔλθῃ αὐτοῖς ἄφροντα, ταῦτάς τ' αὖ
αὐτοῖς φαντασίαι. καὶ Ὀμηρ'·

Ὅδ' αὖ μοι τόσα δαίς, ὅσα ψεύδῃς ὄντο.

J. M. G.

10. Ἀπαλόμενος τ' ἀνδρῶν. Nisi scriptor hic alias pa-
rum accuratus esset, suspicarer illum dedisse ἀπὸ λέ-
γου, cum praefertim notae quibus αὐτὸς αὐτὸς ex-
pressum, tenui discrimine distent. Sententia aperta: quod
quis plus reddidisse & dissolvissē aeris alieni somniat,
tanto profundius zere alieno mergetur.

J. M. G.

13. Λευκάδα πύργῳ Eur. (p. 568. B.) M. du S.
Λευκάδα πύργῳ Homer. Od. 2, 11. de animabus
procuram Penelope ad inferos euntibus:

Πῶς δ' ἴσῃς ὀνείραν τι τοῖς ἐν Λευκάδῃ πύργῳ
ἔστι παρ' ἡλίου πύλας ἐδῆμον ὀνείραν.

Eustath. p. 821, 4. Basil. ἰστίος ὅτι λευκάδα μὲν πύργῳ ὁ
μυθῶν παρὰ τῷ ἀδελφῷ πλάττει, ἢ κατ' ἀντίφραστον. μέλας
γὰρ ἐστὶν ὀνείραν· ἢ ἐν τῷ τοῖς ἐχάτους τ' ἐκ τῶν τόπων,
ὡς ἡλίου τ' ἡλίου ἔτι. Ἀλλὰ λευκάδα δὲ οὐδὲν. Aristarchus vi-
sionem universam, i. e. τὴν ἐν ψεύδῃ Odyss. obelo con-
fixerat, & hoc inter alia argumento fuerat usus: αὐτὸς
ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ αὐτὸς λευκῶν ἰστίος πύργῳ; huic responderet
Scholiasta minor sub initium ψεύδῃς, τὰ πρὸς τὴν
ἡμετέραν ἰστίον αὐτὸς λευκάδα. Audiamus etiam
Hesychium, qui, quae hac de re habet, ex Homer.
Schol. antiquis descripsisse videtur. Ita autem ille:

Λευκάδα πύργῳ. Ἀπὸ τούτου λέγει τ' πύργῳ τ' ἀνδρῶν.
ὅτι αὐτὸς αὐτὸς τὸ εἶδος ἡμῶν τ' ἀνδρῶν. Ἀπὸ τῶν
τοῖς ὀνείραν λευκῶν ἰστίος. αὐτὸς ψυχῆς τ' ἐκ τῶν τόπων
τῶν εἰρησίων ἀνδρῶν. Haec λευκῶν πύργῳ forte est
Manalis lapis de quo Festus, Manalem lapidem pusa-
bans esse ostium Orci, per quod animas inferorum ad su-
peros transirent, qui dicuntur Manes. Hanc λευκάδα
Tom. III.

πύργῳ Albion Insulam f. Britanniam suam interpreta-
tur Doctiss. Barnesius ad locum Homeri, & ad Eurip.
Helenam 1692. ubi in primis Tzetzen, Lycophronis
Scholiasten, suffragatorem citat. Certe hoc illum ju-
vare potest, quod δῆμον ὀνείραν subinde beata illa insu-
la & bonarum rerum feracissima emittit, e quo po-
pulo forte ipsum hoc est, quod de Albio nobis narrat
Barnesius.

J. M. G.

Ibid. δῆμον ὀνείραν] Orpheus Argonaut. v. 1140. Ἀφ-
ήκτας αἰδῶν πύλας ἐδῆμον ὀνείραν conjungit. Eustath.
l. c. τὸ δὲ δῆμον ὀνείραν ὡς ἐπὶ ἐμψύχῳ ἐστὶν αὐτοῖς
ἰστίος, ὡς αὐτὸς ἰστίος δίδει ἐκ τῶν τόπων. Schol. min.
ἐν τῷ αὐτῷ αὐτὸς φάσκει αὐτοῖς. Porphyry. de antro nym-
pharum p. 121. Barnes. δῆμον δὲ ὀνείραν κατὰ Πυθαγό-
ραν αἱ ψυχῆς, αὐτὸς αὐτοῖς φησὶ ἐν τῷ γαλαξίῳ, τ' ὅτι
προσπαροῦνται αὐτὸς γαλακτὶ τρυφόμενοι κ. τ. λ. quo-
cum consentit Diog. Laërt. in Pythag. 8, 32. αὐτὸς το
(φησὶν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τ' αἰῶνα ψυχῶν ἐμπλεῖον, καὶ
τοῦτον δαίμονα ἐστὶν αὐτοῖς ἐκ τῶν τόπων καὶ ἐκ τῶν
πύργῳ ἀνδρῶν τοῖς τ' ὀνείραν, καὶ τὰ σημεῖα τοῦ τ' καὶ
θυμῶν κ. τ. λ. Ego crediderim, de tantis mysteriis ne
per somnium quidem cognitisse bonum Homertum, sed
per ὀνείραν simpliciter intellexisse defunctorum animas,
quas αἰδῶν, voce de somniis adhiberi solita, vocat.
e. g. Od. A, 212, 601. Od. T, 355. Adde Virg. Aen. 4,
654. & qui locus vel maxime huc facit, Aen. 6, 696.
seq. ubi umbram Anchisae patris complexi vult Ae-
neas, sed

Ter frustra comprehensa manus effugis imago.

Par levibus ventis, volucrique simillima somno.

Quod expressum est ex Od. A, 306.

τὸς δὲ μοι αὐτὸς χιμαῖον ἐκ τῶν ἡλίου ἢ καὶ ONEIPQ.

ἔστιν αὐτὸς, κ. τ. λ. — Versu 221.

τὸς δὲ μοι ONEIPOE ἀνδρῶν πύργῳ.

Populum, δῆμον, de quavis multitudine dixere. Ovid.
Met. 11, 634.

At pater (Somnus) o POPULO natorum mille suorum.
Sed ut tandem ad nostrum revertamur, cum somnia
esse dixisset Chariceni & Cleuocharmi vaticinia, ad
illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi
ingens esset somniorum populus, indormiisse, ut bre-

H h h h

vi

Σίγης, τοσαῦτα διερροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ ἢ
πυκτὸς ὕπνος.

Οἱ δὲ ἀνεκάλυψαν ἀπαύτης, ὡς ὄπ-
πυγόντες ὑπὸ τῷ γέλωτι, καὶ ἡ ἀμα-
θίας μὴ κατεγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κρά-
τωνα, Μὴ κακῶς πάντα ἐξερίνισα, ἢ
εἶπω τι κωμικευσάμεν, καὶ ἡ ἄρ' Ἀρί-
σταδρον ἢ Τελμισέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον ἢ
Ἐφέσιον, ἐξίχνησα τοῖς ὄνειρασιν; ἦ δ' ὅς,
Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ ἐχεμυθεῖς, μυσαυ-
γήσω σε τὰ κάλλιπα, καὶ τὰ νῦν γενησό-
μενα. καὶ ὡς ὄνειροι τὰδ' εἰσιν, ἀλλ' ἀληθῆ.
ἐκβήσονται δὲ εἰς μῆνα ἢ Μεσορί. ταῦτα ἀκη-
κῶς ὡς τῷ Κράτωνα, καὶ τὰ ὀλιγα-
ρῶν ἢ ἀλγοίας αὐτῶν κατεγνώκας, ἤρ-
ου.

a. Μεσορί] Ex emend. Solani, Edd. & Schol. Μεσορί.

22. Ἡ δ' ὅς] Ἐφ' ἑκ' ὅς. V.

vi adeo nocte, tantum somniauerint.

14. Ἐν ἀκαρεῖ ἢ πυκτὸς ὕπνος] Lucian. *Scythae* p. 596.
ἐκτ. ἐν ἀκαρεῖ de temporis brevissimo & quali inleca-
bili articulo dixit. Vid. *Menandri* reliq. n. 283. Hic
itaque miratur Critias tam longa somnia tam brevi-
bus noctibus. Contra Lucian. *Εὐστ.* c. 17. de longo
somnia χαμηλοῖς ὄνειροι, ὅτι μάλιστα αἱ αὐτὰς.

F. M. G.

18. Καταγινώσκον] Lucianus *Philos.* c. 8. ἰνδασα
ἐπὶ τῷ λόγῳ μὴ, καὶ διὰ τὴν κατεγνώκας μὴ πολλὰ
τῶν ὄνειρων, ita etiam c. 32. eod. Noster paulo post τὰ
ὀλιγαρῶν ἢ ἀλγοίας αὐτῶν κατεγνώκας.

F. M. G.

19. Ἐξερίνισα] H. Stephanus in *thesauro*: ἰνρίσιν
ex Luciano. afferunt, pro naso suspendo, (substantivo, μὴ
κωμικῶς, & ita *Scapula* & *Basilenses* : veteres *Pollux*,
Hesychius, *Suidas*, *Varinus* nihil habent, taceant *Ca-*
metarius & *Rhodiginus*. Putaverim venatorum ver-
bum esse ab odora tantum vi traductum, inestigun-
dique adeo seu indagandi significationem habere, quae
huic loco apprime convenit : idem ergo est ἐξερίνισα,
quod ἐξίχνησα, de quo verbo illud tantum notari me-
retur, frequentius alias cum accusandi casu jungi, ut
etiam a nostro factum c. 21.

F. M. G.

20. Ἀρίσταδρον] De hoc vide *Rigaltium* ad Artemi-
dor. I. 33.

L. EOS.

21. Τελμισίαν] Lege Τελμισία. Vid. *Plus*. IV. 6.
14. N.

22. Ἡ δ' ὅς] Saepius ita Platonizat Lucian. in *Phi-*
laxande, etiam cum expressa personae mentio adjici-
tur, ut, Ἡ δ' ὅς ὁ Κράτωνα. α. τ. λ.

F. M. G.

23. Ἐχεμυθεῖν] Ex Pythagorica disciplina vocabur
lum.

F. M. G.

24. Μεσορί] Nota scenam dialogi Alexandriae esse. *F. M.*

rumque indormisse populo, cum tantum con-
sistat in hisce noctibus somniatis.

22. Hi vero immanibus cachinnis, adeo
ut praefocari illos prae nimio risu metus es-
set, imperitiam meam condemnant. Tum
ad Cratonem, *Malene omnia offeci*, inquam,
Out ex comoedia loquar, neque secundum Ari-
standrum Telmessium, Ephesiumque Artemi-
dorum, probe investigavi ista somnia? Ille ve-
ro, *Tace*, inquit, *Critia*, si enim potis es ut
sileas, pulcherrima te mysteria edocebo, atque
5 jam jam eventura. *Cave enim somnia illa pra-*
tes; verissima sunt, & intra Mesori mensam
habitura exitum. Haec cum ex Cratone au-
dissem, damnata ipsorum animi levitate eru-
bui.

26. Μεσορί] Ἀδύνατον. V.

Μεσορί] De hoc Aegyptiorum mense vid. *Saig.* de
emend. Temp. 198. Emenda autem *Plutarch.* 678. f.
Ubi *Μεσορί* legitur. Legebatur etiam hic in omnibus
Impr. *μεσορί*, per α. prave.

M. du S.

Μεσορί] Aegyptii mensis nomen, quem recte cum
Augusto comparat Scholiasta, & hodie quoque Copti
ea loca ponunt, ut ostendit in *Menologio Fabricius*.
Aegyptiorum ab antiquissimis inde temporibus pro-
priae erant divinatoriae artes & disciplina somniorum.
Mirum igitur non est, Aegyptio nomine hac in re
nostrum uti. Minime vero ex hoc solo loco colligere
licet, in Aegypto scriptum Philopatrin, cujus velut
theatrum ad Pontum Euxinum esse, satis ostendimus.
Caeterum si quis de auctore atque aetate hujus dialogi
mecum putet, ille non nimium falsos deprehendet
Christianos, si quid de imperii conversione atque Im-
peratoris interitum praesagierant; (praesagisse autem
probabile fecimus in disert. §. 34. 35.) Siquidem V.
Kal. Julii extinctus est Julius, ut adeo mense *Me-*
σορί pacata iterum omnia atque tranquilla, Imperato-
re Joviano, Christianis essent. Illud etiam notari ob-
iter potest, non male paucis ante versibus dictum ea
ἀκαρεῖ ἢ πυκτὸς ὕπνος. Nuncius enim de victoriis Julia-
ni paucis procul dubio ante obitum ejus diebus Con-
stantinopolin allatus, hunc dialogum scribendi occa-
sionem auctori dedit. Incidit ergo colloquium Cria-
tis cum Christianis in viciniam solstitii, ubi brevissi-
mam sol noctem efficit.

F. M. G.

Μεσορί] Mensis Aegyptiacus; sed qui etiam inter
Syros usurpari potuit. Vid. *Noris*. Epoch. Syromac.
Diff. V. c. 11.

M. V. La Croze.

20. Ἀριμὸν ὁ τιτανῶδες] Lucian. *Isagogen.* c. 23. ὁ
Ζεὺς μὲν ἄλλοι δὲ τιτανῶδες αἱ τὰ ἀπὸ τοῦ

hui, vultuque tristitiam praeferens & multis Cratonem increpans, abiit. Sed me aliquis torvum & tanquam Titanicum iruens, lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo daemonio hominis, ut audientem sibi concionem praeberet, inductus instigatusque.

23. Sermone autem longius producto persuadet tandem miserum mihi, ut ad praestigiatos homines accederem, & in infestum, quod ajunt, diem inciderem: dixerat enim, omnia mysteria ab illis se esse edoctum. Transimus igitur portasque ferreas, pavimenta quoque aenea, multisque per orbem superatis, scalis, in aurea tecta ascendimus, qualia Menelai quondam fuisse, Homero credimus. Ibi ego oculis lustrato

θρίασα, ἢ σκυδραπάζων ἐπορευόμεν, πολυλά τ' Κράτονα ἐπιμαμφόμεν. εἰς δὲ δρῶν ἢ Τίταρος ἐνιδὼν, δραξάμενός μιν τῷ λώπῃ, ἢ ἐσπάρατε, ῥήτρην ποιοῦσα δὲ σκυδόμενός τε, ἢ ὡδενυττόμεν. ὡδὲ τῷ πεκαλαιώμεν ἐκείνῃ δαιμονίῃ.

Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, πείθω με τ' κακοδαίμονα εἰς γόντας ἀνθρώπους ὡδενυττόμεν, ἢ ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάντα εἰς αὐτῇ μυσταγωγῆσθαι. ἢ δὴ δῆλοισιν οἰσινδρίας τε σύλας, καὶ χαλκῆς ἑδῆς. ἀναβάδρας δὲ πλείους ἀεικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνέλθομεν, οἷον Ὀμηρ. τ' Μενέλαος Φησί. ἢ δὴ ἀπαντα. ἢ ἐσπαρῆσαι.

6. Λώπῃ. Λώπῃ Schol. Volgarum recant Fl. J. Fr. B. P. H. & Ἐσπάρατε. Sic Fl. J. P. &c. Ἐσπάρατε. B. 1. 2. d. Ἐσπάρατε. Lege ἰσχυρῶς ut c. 19. Et hīc u est in Edd.

22. Λώπῃ. Ἐνδρῶν. V. [Ibid. Ἐνδρῶν] Ἐνδρῶν, εὐδῆσαι, λόγοι, ὁμοί, ὁμοί. * Νέαν. Ἰάμῃ ἰσχυρῶς. Μιναν. Ἰάμῃ.

λοῦσαι, ἠφῆσθαι, συγγραμμά. V.

31. Δραξάμεν. Conf. supr. Afm. c. 25. J. M. G. 32. Ἐνδρῶν ποιοῦσα. Ἐνδρῶν eloquium videtur esse, atque antiquitus adhibitum de oraculis. Docet hoc Plutarchus Lycurgus p. 86. H. Steph. ubi de legibus Λεωγυρῆ, τῷ μὲν δὲ ταῦτα νομοθετήματα ῥήτραις ἀνέμυσεν, ὡς παρὰ τῷ Διῷ νομίζεσθαι, ἢ χρυσόμους οἶτα. Et p. 78. ἔτι δὲ παρὰ ταῦτα ἰσχυρῶς τῷ ἀρχῇ ὁ Λυκούργος, ὡς μαντικῇ καὶ Διῷ νομίζεσθαι παρὰ αὐτῆς, ἢ ῥήτραις καλοῦσιν. Add. p. 79. Sed haec significatio parum ad rem nostram. Neque multum illa, qua utitur Aelian. V. H. 10, 18. ubi synonyma videntur σιωπῆς καὶ ἰσχυρῶς, & ἔχει ὡς τούτοις ῥήτραις πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτραις etiam est facultas dicendi, vel vices. In decreto Byzantinorum apud Demosthenem de Corona c. 27. Δραξάμεν. — Ἰάμῃ, καὶ τὰς βαλῆς λαβὼν ῥήτραις, φαῖναι σὺν ἡ Σεναιῖν διέκδοσι ποιεῖσθαι. Lucian. Απολ. π. 7. ἐν μινδῷ c. 3. ῥήτραις λαβὼν sumis διέκδοσι partibus. Id. Τελεμάχῃ c. 35. Σεὶ τὴν ῥήτραις ὡδενυττόμεν. Hoc itaque vale Critias, quod in versione hujus loci ante hos xlv. annos conjectura magis ductus, quam observatio post demum usu nominis, expressi. Charicenus, ἡ δὲ σιωπῆς ῥήτραις, ut vocat c. 16. instigaverat eum, de quo hic sermo est, ut sibi auditores pararet & audientem dec.

ἡμῶν δ' ἰσχυρῶν γυναικῶν ἢ Ὀδυσσεύς. Ἀπὸ τῆς sedentibus &c. praecesserat: εἰς τὴν μὲν Μινῆαν ἰσχυρῶν γυναικῶν ἀμύσας. Adde Aristoph. Lyssistrata versu 13. Εἰρημῖναι δὲ αὐταῖς — ὡδῆσαι, cum praedictum sit. Plaut. Cistylus p. 136. E. Laemar. de Heroibus, Πάντες δὲ τὰς γυναικῶν ἐπιδόσαντες ἢ τῶν δὲ τῶν δὲ τῶν δὲ. Aelian. V. H. 10, 18. Βυκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφης, ἢ ῥήτραις αὐτοῦ Νύμφη μία, ubi plura dedit ejusdem Perizonius.

37. Ἀποφράδι. Lucian. in Pseudologista, quem ἀποφράδι inscribunt, totus in eo est, ut probet, hominem etiam, quod ipse fecerat, per stomma ita posse appellari.

40. Ἐνδρῶν. Versus Scaxon s. choriambus ex Il. Θ. 15. ubi in descriptione Inferorum: "Εἴθε σιδερέαι τὲ πόδες, ἢ ἡλκῆς ἑδῆς, quem laudat etiam Lucianus Απολ. c. 32. de re ipsa vid. §. 27. diff. nostrae. J. M. G.

42. Χρυσόροφον. Homer. Od. Δ. 71. Hinc, quod factum nollem, vir multis nominibus reverendus, quasi serio dicta forent & ab auctore fide digno, quae veteribus Christianis Ecclesiarum forma fuerit, adducere conatur. Cave 129: 142.

Idem. Ὀμηρ. Od. Δ. initio, inprimis v. 121. Etiam Lucian. de Domo c. 3. & in Scythia c. 9. τὴν τοῦ τῶν μινδῶν meminit. Telemachum esse Ulyssis filium ex Ithaca insula ex Homero apparet. Scholiastes, qui Proteclatam nominat, memoria est lapsus. J. M. G.

35. Πάρεκτιναι. Πάρεκτιναι fortan. Πάρεκτιναι. Non est penitus inauditum nominativus poni pro genitivis absolutis. Homer. Il. Γ. 211.

πιάζον, ὅσα ὁ ἠσιώτης ἐκείνῳ· **ῥασιόσῳ**.
 ὁρῶ δὲ ἔχ' Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἀνδράσιν
 ὅτι πεκυφώτας, καὶ παλωχρωμένους· οἱ δὲ
 ἰδόντες, γήθησαν, καὶ ἐξεναντίας παρῆγοντο·
 ἔφασκον γάρ, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγέ-
 λαν ἀγάγοιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ ὅτι ὡς τὰ
 κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιροι ὅτι ταῖς λυ-
 γροῖς, ὥσπερ αἱ πονοποιοὶ· ὅτι θάλατρα,
 τὰς κεφαλὰς δ' ἄγχι χόντες, ἐψιθύριζον.
 μὲν δὲ τὰ ἡρόντό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις,
 ἠδὲ τοκῆς;

Χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπόγε τῷ ὀνόματι.
 ἦν δ' ἐγὼ, Ὀλίγοιγε χρηστοί, ὥσπερ βλέ-
 πω παλίσχῳ· Κριτίας δὲ τέτομα, πόλις
 δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν.

Ὡς δ' ἀεροβατῆντες ἐκυνθάνοντο, πῶς οὖο
 τὰ τὴν πόλεως, καὶ τὰ τῷ κόσμῳ; ἦν δ'
 ἐγὼ, Χαίρεισί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χα-
 ρήσομαι· οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν. Οὐχ
 ἔτι δὲ δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ καὶ
 αὐτῷ γινώμην· ὑμῖς πεδάροισι ὄντες, καὶ
 ὡς ἀπὸ ὑψηλῆς ἀπάλλα καθορῶντες, ὅξυδι-

omnia, quae ille ex insula juvenis; video
 autem non Helenam ego quidem, sed homi-
 nes vultibus in terram pronis pallidisque.
 Illi vero, cum nos viderent, gaudere, ob-
 viamque procedere: dicebant enim, num-
 quid forte tristis nuncii ferremus? quippe
 qui manifesto pessima quaeque optarent,
 ut in theatris solent furiae, luctuosis
 rebus gauderent. Tum vero capita invicem
 conferentes in aures quaedam insusurrant,
 ac denique me interrogant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs ti-
 bi, quique parentes?

55. *Videris enim, quantum quidem habitus tuus
 indicat, homo minime malus. At ego, Ραν-
 κί quidem, inquam, ubique gentium, quan-
 tum video, boni sunt: nomen mihi est Cri-
 τίας: urbs eadem quae vestra.*

24. Ut vero inaniter elati homines inter-
 rogarunt, *Quid rerum in urbe atque adeo in
 mundo ageretur? egoque, gaudent, gaude-
 buntque amplius, respondi: illi, supercilio-
 rum gestu abnuentes, Minime vero ita est,
 inquiunt, clades enim perniciemque civitas
 paravit. Tunc ego ex ipsorum sententia,
 Nimirum vos, inquam, cum supra humum
 sublasi, tanquam de specula omnia prospicia-
 tis,*

α' Ἐπὶ θιάτρῳ] Ἐπὶ τῷ θιάτρῳ Ed. Gess. Absc. artie. ab aliis. β' Χαίρεισιν] Χαίρειται B1. 2.

44. Ὁ ἠσιώτης] Ὁ Πρωτοκλάς. V.

• Πρωτοκλάς] Errat: de Telemacho enim sermo est. V. Hom. I. c. 10. Exc. G. Τρωτοκλάς. M. de S.

46. Οἱ δὲ ἄνθρωποι γήθησαν] *Homeric formula ex Il. Ω,
 321. & Od. O, 165.* J. M. G.

48. Ὡς ἡ τὸν] Ὡς ἀφ' ὀφρυμῶν, de qua ad c. 16.

51. Πονοποιοί] Ignota Lexicographis vox, furias
 tamen intelligi haud obscurum est. J. M. G.

Ibid. Ἐπὶ τῷ θιάτρῳ] Pro ἐπὶ τῷ θιάτρῳ. Ita etiam
Hesiod. Theogon. 531. ἐπὶ χεῖρας πελοποννησίου Herculis
 gloriam esse dicit, qui in *Operibus* versu 156. ἐπὶ χε-
 ρὶ πελοποννησίου ordinaria construendi ratione dixerat.
 Talé forte est illud *Massb. VIII, 9. ὑπὸ ἑκατὶν ἄνθρω-
 πῶν ἱμῶν.* J. M. G.

53. Μετὰ δὲ τῷ] Pro καὶ τῷ Poët. J. M. G.

54. Τίς, πόθι] Versus ab *Homero* aliquoties repeti-
 tus ut *Od. K, 325. O, 318. T, 105. Ω, 297.* &c. *Lu-*
ciano etiam usurpatus *Isaeromen. c. 23. item Seneca*
ludo in Claudium. J. M. G.

56. Ἰππεὶς γάρ] Vid. diss. nostra §. 20. J. M. G.

62. Χαίρεισιν] Quorsum hoc pertineat dictum vid.
 §. 36. dissertationis. J. M. G.

64. Δουκῶ] Ex *Aristoph. Ran. 1470. ἡ πόλις γὰρ δου-
 κῶν.* Schol. *Δουκῶ* λέγει ἂν τὴν ἀγανακτικὴν καὶ κακὴν
 πύχην, ἀπὸ μεταφορῆς τῆς δουκυστῆς γυναικῶν. Ἡ δου-
 κῶ λέγει ἂν τὴν κακὴν γυναικῶν πύχην. Posterius ma-
 gis placet, imprimis si, ut tunc ab Alcibiade Athe-
 nienfes metuebant, Christianos ab Juliano metuisse
 dicamus. J. M. G.

68. Ἡ δὲ εὐλογία] Tanquam distinctum phaenome-
 non allegatur, quod prioris est causa, nisi simpliciter
 de plenitudo velis intelligere, ad quod quidem παρο-
 λῆς & ad diem modo praedicendum, non magna opus
 est Astronomiae peritia. Caeterum Christianis ex eo,
 quod de interitu mundi, de Antichristo &c. dispa-
 rant, objecta Astrologica vanitas *Minuc. Fel. 12, 7.*
 Definite caeli plagas & mundi fata & secreta rimari:
 satis est pro pedibus adspicere. J. M. G.

sis, etiam ista quam acutissime olim perspex-
istis. Sed in aethere quid agitur? num eclips-
in Sol patietur, Luna ad perpendiculum ipsi
subiecta? num Mars ex quadrante Jovem re-
spiciet, Saturnus autem ex diametro oppone-
tur Soli? Venusne cum Mercurio congregie-
tur, novosque adeo edolabant nobis Hermia-
phroditos; quibus vos delectamini? Numquid
impetuosos imbres demittent super? an copiosa
nive terram conspernent, grandinemque aut
rubeiginem devolvent, pestem ac famem im-
mittent? An fulminatrix cistula plena est, to-
nistrumque conceptaculum repletum?

25. Illi vero, quasi re praeclare gesta,
de suis illis nugabantur deliciis, fore scilicet,
ut rerum facies mutetur, atque turbae
colluviesque civitatem invadant, tum exer-
citus ab hostibus vincantur. Hic ego ve-
hementer commotus, atque ardentis instar
ilicis intumescens, contentissime exclamavi:
Nolite miseri homines, nimis loqui magnifice,
Stringentes dentes in vivos corde leones Spi-

κέφαλα ἔχοντες τὰδε νοσήκατε. πῶς δὲ τὰ τῶ
αἰθέρι; μὴ ἐκλείπει ὁ ἥλιος, ἢ δὲ σε-
λήνη τι καθέτοι γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τε-
τραγωνήσῃ τὸ Δία, ἢ ὁ Κρόνος ἀφμε-
τρήσῃ τὸ ἥλιον; ἢ Ἀφροδίτη εἰ μὲν τῷ Ἑρ-
μῇ συνοδύσῃ, ἢ Ἑρμαφροδίτης συνοική-
σασιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἡδεάτε; εἰ ραυδαῖς
ὑετὺς ἐκπέμψουσιν; εἰ νεφέτων πολὺν
ὑπερπληρύνουσιν τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ ἢ ἐρυ-
σίδην εἰ κατάξουσιν, λοιμὸν ἢ λιμὸν εἰ
ἐκπέμψουσιν, εἰ τὸ κεραυνοδόλον ἀγχείον
ἀπεγείμωδι, ἢ τὸ βροντοποιὸν δοχεῖον ἀνε-
μίσωθι;

Οἱ δὲ ὡς ἀπαντα καθάρσικότες, κατε-
φλύαρον τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μετα-
λαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίαι δὲ ἢ τα-
ραχαὶ τὸ πᾶν καταλήψονται, τὰ στρατό-
πεδα ἢ πλοῖα τὴν ἐναντίων γενήσονται. τῷτο
ἐκταραχθεῖς, ἢ ὥσπερ πρὶν καθόμενοι
οἰδόμενοι, ἀφ' ὅτου ἀνεβόησα, ὦ δαιμόνιοι
ἄνδρες, μὴ μεγάλα λίαν λέγετε, Σιχηώτες
ὄντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων, πνεύον-
των

6 Πολὺν] Bene Fl. Fr. H. P. &c. Πολὺν prave γ. 4 Λιμὸν] Λιμὸν. αὐχμὸν Fl. puncto post λιμὸν collocato.

64. Ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσῃ] Hermes Trism. de in-
firmior. decubitu p. 12. Hoefsch. Ἡ ἀφμετρήσῃ ἢ τε-
τραγωνήσῃ ἢ συνήσῃ τῷ (C. J. M. G.

73. Ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἡδεάτε] Tristis enim prodigii loco
habebatur androgynos, & in mare deportabatur, quod
ex Gall. IX, 4. constat. Memorabilis etiam est Livii
locus 31, 12. ubi inter plura prodigia, ante omnia abo-
minati seminares, jussuque in mare deportari. Similia
habet idem 27, 13. & 39. it. 29, 22. Add. Juven. 13,
64. seq. J. M. G.

76. Κατάξουσιν] Καταράξουσιν forsan. F. G. Nil opus
emendatione; nam κατάξουσιν aὐτῶν ὡς καὶ ὡς
κατὰ & ὡς formari potest, ut ex Plus. docet Steph.
Et pro decursum ducere, mittere, ut κατάξουσιν εἰς ἀδὴν
ap. LXX. frequentissimum, quin & κατάξουσιν δάκρυον
Juv. IX. 17. ac ter deinceps. Item κατάξουσιν εἰς ἄν-
θρωπον Iliad. III. 11. Cumque hic Dialog. ad ejusmo-
di stilum sit compositus, sufficient illa testimo-
nia, si vel apud alios non invenirentur. Et cur non
aeque descendendi significatus huic verbo inesset,
quam in καταπίπτειν, dejicio; etsi κατάξουσιν longe plu-
rimum pro deducere, perducere quem ad locum usur-
patur apud antiquos & sequioris aevi scriptt. J. F. R.

78. Τὰ βροντοποιὸν δοχεῖον] Forte respicit ad τὰ αὐ-

λάμβανον ἡρώδης, ὅτι ὁ κτήν (cum Scholiaste Aristophan.
loquor ad Neph. 291.) χρηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπάρχην.
ἔστι δὲ ἐν τῇ ἐκείνῃ μηχανισμὸς τι, ὃ καλεῖται βροντήϊον.
ἀμφότεροι μὲν ψηφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκοῦν λίθου-
τα. Quamquam si P. Villoium audiamus Var. Lect.
20, 7. alia prorsus fuit ἡ ἡρώδης ratio, ad augendam
nimirum quamcumque vocem comparata, de quo hic
non est disputandi locus. Qualia igitur in scena fuere
vasa, talia ad risum captandum coelo affingit Critias,
quibus impletis erumpant fulmina cum tonitribus.
J. M. G.

81. Ὡς μεταλλάσσεται] Vid. §. 54. differt. J. M. G.

85. Πρὶν] Apud Aristoph. Ran. 883. ait ad Aeschylum
Bacchus, σὺ δ' εἰς τὸν αὐτὸν πρὶν ἡμιπρόδικος βοῆς,
ad quem locum Bistius: ὅτι ἡ πρὶν καθόμενος ἦν
ποῖς. J. M. G.

86. Διότι] Lucian. Gallo init. de Galli cantu ἀφ-
τοῦ τι ἀναβόησας. J. M. G.

87. Θέγουσι ὄντας] Formula Aristophan. Βατρ. 829.
θυμολέοντες Homericum Herculis epitheton. Πίνωτας
δὲν εἰς λόγους & λευκόφους τριφάλας Aristoph. Βατρ.
1048. J. M. G.

88. Κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων] Parodia Homer. Od. A. 266.
M. du S.

των δόρυ & λόγχας, & λευκολόφους τριφα-
 λίας· ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ὅπ' κεφαλὴν κα-
 ταθήσει, ὡς ἔ παλρίδα ὑμῶν^α κατὰ τρυ-
 χέει. & ὃ αἰθεροδατῆντες, ταῦτα^β ἡκηρό-
 τε, & ἔ πολυδάχολοι μαθηματικὴν κατωρ-
 θόκατε. εἰ δέ γε μαντεύαι & γοητεύαι ὑμᾶς
 παρέπεισαν, διπλὴν τὸ ἔ ἀμαθίας. γυ-
 ναικῶν ὃ εὐρέματα ταῦτα γραϊδίων, &
 παίγνια. ἐπιπολὺ ὃ τὰ τοιαῦτα αἰ^γ γυ-
 ναικῶν ὀπίσκειαι μετέρχον^γ.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὦ
 καλὲ Κριτία, οἱ κεκαρμῆνοί^δ ἔ γνῶμην, &
 ἔ ἀγνοίαν; ΚΡΙΤ. Ἀπανία ταῦτα πα-
 ρέδραμον, εἰς ὀπίσκειαι τέλεχνασιμὴν καλὰ
 περφυγότες. ἔλεγον ὃ ἡλίας δέκα ἄσιτοι
 ἀφαιμεῖν, & ὅπ' πανύχνης ὑμνωδίας
 ἐπαγρυπνῶντες, ὀνειρώτουμεν τὰ τοιαῦτα.
 ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτὸς εἴρηκας;
 μέγα ὃ ἔφησαν, & διηπορημένον. ΚΡΙΤ.

cula spirantes, crista nitentes galeas triplici-
 que. *Verum ista in vos ipsos vestraque capi-
 ta expetent, qui patriae vestrae male adeo
 ominamini. Neque enim aut consensu acce-
 re ista audivistis, aut male sedulam mathe-
 maticorum artem edidicistis. Si autem vasi-
 cinia & praestigiae in hanc vos fraudem im-
 pulerunt, duplo major vestra est stupiditas.*
*Quandoquidem veterum ista mulierum sunt
 commenta atque ludibria. Siquidem mulie-
 bria fere ingenia ejusmodi consecrari solent
 naenias.*

26. TRIEPH. Quid vero ad ista, o
 Ipulcher Critia, detonsis mentibus animis-
 que homines? CRIT. Nimirum his omni-
 bus praetermissis, ad commentum oppido
 elegans confugientes dixerunt, *Post decem
 dierum jejunia, quibus pervigiles cantibus
 noctes ducimus, talia somniamus.* TRIEPH.
 Sed tu quid ad illa? magnum enim quid-
 dam dixerunt, quodque multam quaestio-
 nem

^α Κατὰ τρυχέει] Sic pleracque. Κατὰ τρυχέει γ. ^β ἡκηρόντος] Sic Nostrae, ἡκηρόντος Gelf. melius. An ἡκηρόντος.

89. Τριφαλίας] Lege τριφαλίας. F.G. Et hoc ma-
 lim. Sed cum prius etiam reperiatur alibi, nihil mu-
 tem. Et licet τρυφ— ap. Homer. perpetuo scribatur,
 tamen Scholiast. ad II. Γ. 372. Τριφαλίας exponit —
 τριὰς φάλας ἐχούσας. adeoque τριφαλίας ad originem
 propius accedens eo minus mutandum. F.F.R.

91. Ως] Lege ὡς. F.G.

Ibid. Κατὰ τρυχέει] Proprie vexare est, asserere. Sed
 ipse deinde explicat per ἡκαρῶν τῇ πατρίδι. F.M.G.

93. Μαθηματικῶν] Astrologiam judicariam, quae
 vocatur, *Mathesis*, & qui eam profiterentur, *Mathe-
 maticos* appellatos esse, non opus est ut hic moneatur.
 Hanc artem tractare non negat Christianos, sed κα-
 τὰ τρυφάνειαν recte tractasse, edidicisse. Verum fuit saltem
 primis temporibus ista laus Christianorum, quod a
 conjectoribus, ariglis, vaticis, mathematicis, & id
 genus hominibus abhorrenter, insensu propterea odiis
 ab illis excepti. Vid. inter alios *Arnob. contra gentes*
 p. 13. it. *Tertullianus* Apol. c. 43. Laudanda & hic
 est incomparabilis viri *Joh. Alb. Fabricii* industria,
 qui Bibl. Graec. 3, 20. p. 518. seq. concinnavit cata-
 logum selectum scriptorum, qui astrologiam apo-
 thelematicam oppugnaverunt, quos inter primo loco
 Christianos veteres collocavit. Qui ergo factum di-
 cemur, ut ea tamen per posticum quasi recepta ita
 diu in Christiano etiam horde vigerit? F.M.G.

96. Γυναικῶν] Etiam hodiernum edentulae potius
 mulierculae, quam viri, magiae & incantationum
 crimine traducuntur. Scilicet iudicii viriumque im-

becillitas, quae sexui, cum avaritia, quae aetati qua-
 dam modo naturalis est, conjuncta, superstitionum
 foecunda mater esse solet. F.M.G.

1. Κεκαρμῆνοί τιν γνῶμην] Mirabilis loquendi for-
 ma, *detonsus mentis sive sententia*. Sed lucera hic et-
 iam affundit Lucianus, qui Paphlagonas, in *Pseudo-
 manta* c. 15. vocat τοὺς ἡκηρόντος & τὰς καρδίας προ-
 κερμῆνους, id est, ut interpreter, ovium instar lani-
 gerarum, tonderique solitarum, stupido hebetique
 ingenio praeditos: statim enim subjicit ὅδ' ἰσχυρῶς
 fuisse illos σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ πορφύρῃ
 & πρέβεται ἰδοὶ ἀφροσύνης. Etiam c. 6. dixerat, τοὺς
 πολλοὺς ἀπικαρπῶντες i. e. ἀπαρτῶντες. Nostri Germani
 non modo tondere, *scheren* ponunt pro ludibrio ha-
 bere; sed quidam etiam *balbiren* dicunt i. e. *barbati*
 radere, pro Plautino *barro emungere*. Ita et i; quod
 in *Cant.* IV, 2. est *מבזבזת*, simili ellipsi reddi-
 dere *ἀγύλας* & *κεκαρμῆνους*. In ipsa autem calvitie & rā-
 so capite videtur aliquid olim fuisse contemptui obno-
 xium. Unde graviter adeo irascitur Elisa pueris cal-
 vitium sibi exprobrantibus. *Nonius* verbum *calvitia*
deductum putavit a *mimis calvis*, qui omnibus *essens*
frustratus, quo loco utitur *Elmenhorstius*, ad illustran-
 dum illud, quod est apud *Arnobium* contra gentes I, 3.
 p. 239. *delectantur Dii stupidorum* (de mimis loquuntur)
rasis capitiibus. Quaedam etiam in hanc sententiam
 annotata sunt ad *Lucian.* *Lapsib.* c. 18. a doctissimo
 viro *Almeloveenio*. Add. *Juven.* 5, 171. *Casub.* ad
 Pers. p. 100. *Græv.* ad *Lucian.* *Soloe.* p. 744. Ne quid

Οὗτοι δὲ ἄπαλές ἑνα θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ καλεμέμοφοιο. καὶ εἰ βύλει, καὶ τὰ γε προσθῶ σοι, ἅ τινά με καὶ ὡς τήλην ἀναυδὸν ἔθηκαν, μέχρις ἀν' ἡ χρηστὴ σε λα-3 λιά λιθέρμον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησε. ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκτείνης τὴς ὕλης. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἐξώγκωταί με ἡ νηδὺς, καὶ ὡς κρυφοῦ ἔδνηχθην γὰρ τοῖς ὡχρῶ σὺ λόγοις, ὡς ὑπὸ3 κυνὸς λυττῶνται. καὶ εἰ μὴ Φάρμακον ληθιδανὸν ἐμπιπὼν ἡρεμήσω, αὐτὴ ἡ μήμη οἰκυρῶσα εἰ ἐμοί, μέγα κακὸν ἐργάσει. ὥστε ἔασον τέτρες, καὶ εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς ἀξέσμεν, καὶ τὸ πολυώνυμον ᾄδῃ ἐς τέ-4 λος ὀπιθεῖς.

Ἀλλὰ τί τῦτο; ἐχὶ Κλεόλα. ὅτις ὅστις, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβὰς, σπυδὴ δὲ ἦκε καὶ κατέρχε; μὴ δ' ὀπιφανήσομεν αὐτῷ; ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα. ΤΡΙΕΦ. Κλεό-4 λαι, μὴ τι ὡχρᾶμαι γε ποσὶ, μηδὲ παρέλθης, ἀλλ' ἐλθε χαίρων, εἴ γε περ μῦθον φέρεις. ΚΛΕΟΛ. Χαίρετ' ἄμφω, ὦ καλὴ ξυνωρίς. ΤΡΙΕΦ. Τίς ἡ σπυδὴ;

27. Ἐνα θυμὸν ἔχοντες] *Hom. II. N. 487. M. d. S.* Ἐνα θυμὸν ἔχοντες] *Suspiciabatur Cel. Hemmampus, ἄπαλιν θυμὸν ἐκχοντες. Superest, ut addicant libri, sine quibus in tolerabili sententia nihil mutem. J. M. G. Ibid. Θυμὸν] Irata volebat verti Hemm. Poec. 249. bene, si ἐκχοντες legas, minus recte si vulgatum servas. J. F. R.*

32. Σίγα, ὦ Κριτία] Poteratne autem aliquid in dramatico genere esse absurdius, quam post magna prooemia & ingentissimarum promissionum hiatus, denique, cum ad ipsam rem perventum est, frustrari lectores, & dimittere longe quam fuerant incertiores, quid nam tantis dignum hyperbolis cothurnisque fuerit. Κριτίας quidem ἰπιδας, & ὕλης forte vidimus, sed ubi διὰ βυλέρματα, quorum aequae mentio facta c. 4. Si quid tamen licet conijcere, ipsam forte mortem Juliano portendi dixerunt Sophistae, quos noster appellat, quo referenda sunt, quae §. 35. diss. nostrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis & blasphemum plane reticet. Inde forte est quod Critias deinde vitam longam spondet Imperatori, quamquam id alia etiam de causis poterat fieri. J. M. G.

33. ὡς ἐξώγκωται] Nimirum quod ante in Critia effecerant nugae Sophistarum, id jam in Triephonte producant. Illud de morsu canis rabidi est etiam in hac Nigrini, item Philopseudi, ubi etiam de ventre

27. Hic vero uno omnes animo mulcis me objurgare, & si vis, jam ea adjiciam, quae quasi columnam elinguem me fecere, donec salutaris illa tua allocutio jam saxea membra resolvit, hominique me restituit. TRIEPH. Quin tace, Critia, neque nugae extende amplius. Vides enim ut mihi venter intumuerit, & tanquam uterum gestem. Tuis quippe sermonibus ut a rabido cane morsus sum. Atque nisi sumpta procurandae oblivioni medicina conquiescam, ipsa rei recordatio in me permanens, metuo ne magnum mihi malum conciliet. Hos igitur omitte, precationemque a patre incipiens, multisque refertum nominibus carmen ad finem superaddens.

28. Sed quid istuc? Non iste Cleolus est, qui magnis adeo citatisque gressibus huc descendit? Inclamabimusne hominem, Critia. CRIT. Omnino. TRIEPH. Cleolae,

Ne praetercurras pedibus nos, praetereasve.

Accede, salve, si quid appertas novi.

CLEOL. Vos vero salvete ambo, nobile amicorum par. TRIEPH. Quenam est ista

auditis nugis inflato ita Lucian. p. 353. τοιαῦτα ἀπαύσας, ἢ καὶ τὸ Δία, ὅσπερ αἱ τῷ γλαυκῷ πινύττι, ἰμαφοσηρῶν τῶν γαστρά, ἰπιδῶν δρόσων, ἰδῶν δ' ἐν πύδω ἐπὶ πολλῶν ἐκχονῶν ληθιδανόν τι φάρμακον, ὡς ἡκεν, ὡς μὴ τι κακὸν ἐργάσειται με ἡ μήμη αὐτῶν ἰουκρυῶσα. Quod est de ultimo verbo, conf. *Abdicat. c. 6.* ἢ γὰρ ἀπλοῦν, ἢ δ' ἐπιτάλαιον τὸ μανίας τὸ ἰδῶν, ἢ καὶ τι παλαιὸν ὑποκρυῶν ὅς τῃ ψυχῇ κακὸν ἀπὸ τῆς κ. τ. λ. J. M. G.

39. Τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς] *Nic. Rigaltius ad Tertull. de Oratione non procul ab initio, notam etiam, inquit, Luciano fuisse dominicas orationis formulam, declarant ista Triephontis ad Critiam; & deinde haec verba subjungit. Cui merito assentitur Cel. Fabric. Bibl. Gr. 4. 16. p. 504.*

40. Πολυώνυμον ᾄδῃ] *Vid. Th. Smith. de hymno matutino Graecorum, in miscel. p. 139. M. V. La Croze. Πολυώνυμον ᾄδῃ] Per hanc intelligit Joh. Gregorius clausulam Orationis dominicae: quia tuum est regnum &c. Observationum Sacrarum c. 38. quem tamen falli, praeclare notavit J. Alb. Fabricius l. c. & mavult intelligi δεκαλογίαν aliquam veterem, ut est v. g. *Clementis Alexandrini.* Deinde in *Bibliographia antiquaria* c. xi. p. 368 ubi de Christianorum hymnis exponit, *Ode Polyonymos*, inquit, cuius meminit Lucianus, seu quisquis auctor, in *Philopatride*, nihil aliud est quam*

ista tua festinatio, multum enim anhelas! *ἵσθα ὁ θμῆνεις γὰρ ὅτι πολὺ. μή τι χερὸν πῶ-*
Ecquid forte novi factum est? CLEOL. πρακ.], ΚΛΕΟΛ.

Cecidit supercilium celebre Persicum:

Cadetque Susa mox, urbs inclita:

Arabumque tellus tota mox cadet

Valida manu victoris atque robore.

29. CRIT. Hoc est illud,

Nunquam bonos piosque negligit Deus,

Sed auget, ornat, in bonisque collocat.

Nos vero, Triepho, in optima incidimus tempora. Angebar enim, quid, cum mori-
 riendum esset, liberis meis testamento relin-
 querem. (Nosti enim mendicitatem meam,
 ut ego tua.) Jam vero hoc satis est libe-
 ris, vita Imperatoris: ita enim nec divitiae
 nobis deerunt, neque gens ulla ad terrorem
 nobis incutiendum valebit. TRIEPH. Et
 ego, Critia, haec relinquo liberis, ut vi-
 deant Babylona perditam, Aegyptum sub
 jugum redactam,

Persarum gnatos servili pondere pressos,
excursionibus Scytharum repressas, utinam
oraminis praecisas. Nos vero ignotum qui
est Athenis Deum a nobis inventum ado-

Πέπαικεν ὀφρὺς ἡ πάλαι βοιωμένη Περσῶν

Καὶ Σῦσα κλεινὸν ἄστυ.

Πέσθ' ὅτι γε πᾶσα χερὸν Ἀραβίας,

55 *Χερὶ κρατῆρ' εὐσθενεστάτῳ κράτει.*

ΚΡΙΤ. Τῷτ' ἐκεῖνο, ὡς

Ἀεὶ τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τ' ἀγαθῶν,

Ἀλλ' αὖξαι, ἄγον ὅτι τὰ κρείττονα.

ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὖρη-

τί τοῖς τέκνοις καταλείπειν ὅτι ταῖς ἀγα-

θήκαις. οἶδας γὰρ ὅτι ἐμὴν πενίαν, ὡς ἐγὼ

τὰ σά. τῷτο δεχεῖ τοῖς πασι, αἱ ἡμέ-

ραι τῷ αὐτοκράτορι πλεῖστον γὰρ ἡμᾶς

οὐκ ἐκλείπει, καὶ ἐν ἡμᾶς ἐκκα-

πτόσθ'. ΤΡΙΕΦ. Καὶ γὰρ, ὦ Κριτία, ταῦ-

τα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἴδωσι Βαβυ-

λῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλομένην, τὰ

τ' Περσῶν τέκνα δάλοισι ἡμᾶς ἀγνοῖα, τὰς

ὀδύνας τ' Σκυθῶν πανομήνας, εἴτ' ἐν

κατασκοπόμενας. ἡμεῖς δὲ τ' ἐν Ἀθήναις

ἄγνωστον εὑρεόντες, καὶ προσκυνήσαντες,

χαί-

a 'Εκλήψαι] Restitui ex Pell. & B. 2. 'Εκλήψαι male Fl. f. Ald. Fr. H. S. 'Εκλήψαι Amst. b Eit] Sic
 vett. Ed. s. & Amst. B. 7. Fl. discretim.

quam doxologia &c. Ita πολυμήμων ῥῶν vocaveris
 τῶν μεγάλων δοξολογίαν, ut vocatur, quae tum alias,
 tum accurate imprimis, & cum variantium lectio-
 num notatione, edita est a Th. Smith, in calce libri
 Anglice editi, an account of the Greek Church, ubi
 statim ab initio canit Ecclesia: Αἰνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν
 σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σε,
 &c. λ. 'Επὶ τῇ πολυμήμον meminit Lucian. Philops. c.
 17. magicum carmen intelligens.

42. Ἀλλὰ] Fingitur interventu Cleolai sermo in-
 terrumpi.

46. Μὴ τι ὀφρὺς] Vid. §. 21. differt. Studui
 hic quidem, nequid in interpretatione hujus versus
 inepto Poetae concederem.

Ibid. Μηδὲ παράλθης] Ex Tragico aliquo, ut mihi
 videtur, nisi forsitan, uti & sequentia, hujus ipsius,
 quisquis demum est, & haec sint.

49. Καλὴ ξυνορία] V. diff. §. 28.

52. Πέπαικεν ὀφρὺς] Iterum Jambis, sed interrupti.

De re ipsa vid. omnino §. 33. & 34. differt. Non pu-
 to autem opus esse, ut ὀφρὺς peculiariter de urbe qua-
 cumque capiamus, ut Palmyram intelligebat Crozius,
 Vid. diff. §. 24. Ὄφρως, supercilium, est superbia e
 Tom. III.

rebus gestis & felicitate superioris temporis contracta.

53. Σούσα] Quia sub Trajano a Cassio Seleucia &
 Ctesiphon captae sunt & incendae, sunt qui eo tem-
 pore scriptum hunc dialogum putent; sed illi ad sex-
 centa recentiora non attenderunt.

Ibid. Ἄστυ] Τὸ Περσικόν hic deesse videtur.

54. Ἀραβίας] Τὸ Α in Ἀραβία anceps. Propert. Ant
 si qua Arabiae lucet bombyce puella.

64. Πλεῖστον γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείπει] Sic recentiores.
 Scribe cum prioribus ἐκλείπει.

65. Ἐκλήψαι] Plerique libri ἐκλήψαι; quod sic ego
 mutavi.

67. Βαβυλ. ἰα. Αἴγ. δουλ.] Strabat adhuc Luciani ae-
 tate Babylon antiqua. Vid. Ἐπιστ. c. 23. & Εὐχ. c.

34. Audi tamen, quid Bochartus ex Plin. VI. 26. &
 Strabone XVI. proferat, quo Seleuciam intelligi pro-
 bet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur.

69. Δούλοισι ἡμῶν] Il. 2, 463. — ἀμύτιν δούλοισι ἡμῶν,
 & ante 455. ἐλπίστον ἡμῶν ἀσπίδας.

72. Ἐφουρόντες] Quo jure autem dicit Triepho, mo-
 do repertum ab ipsis esse ignotum Athenis Deum, cum
 jam

χαῖρας εἰς ἑρᾶν ἐκτείναντες, τὴν εὐχαριστήσομεν, ὡς καλὰ ξιωθέντες τοῖσιν κράτους ὑπὸ ἡμοῖν γενέσθαι. τῆς δὲ λοιπῆς, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἀρεσκόμενοι ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ Φροντὶς Ἰπποκλείδῃ, χεῖρ παρομοίαν.

[Οὐτὸς ὁ λόγος ἔμει δόκει εἶναι τῷ Λυκίῳ.]

rantes, manibus in caelum sublati eidem gratias agemus cum tam excellenti potestati subiecti essemus, digni sumus ab ipso habiti. Reliquos autem nugari sinamus, satisque habeamus illud de iis dicere, quod est in proverbio: non est curae Hippocliidi.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΟΥΣ.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ.

E P M.

Περὶ πάσης ἔτυχον χθὲς, ὦ Χαρίδημε, ποιούμενος ἐν τῷ προαγείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῷ ὄντι τῷ ἀγρῶν χάριν ἑαυτοῦ, ἅμα δὲ (ἔτυχον γὰρ τι μελετῶν) καὶ διόμενος ἡσυχίας. ἐντυχάμην δὲ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτῃ. προσεμπαῖν δὲ ὥσπερ εἰδέναι, ἡρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίσει, ὃ δὲ ἤκουε μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκείνῳ ὄντι μυσθίας χάριν, ἡδὲ εἰδέναι πρὸς τὸ ὅσον γίνασθαι τῷ ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῷ τῆς ἐπιπνεύσεως εὐκράτῃ καὶ κέρως αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μῦθοι καλλίστη γεγονότος ἐν Πειραεῖ, ἐν Ἀνδροκλέους τῷ Ἐπικράτῃ, τὰ ἐπινίκια τεθυκότος Ἑρμῆ. ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνὼς εὐχολῶν ἐν Διασίοις.

CHARIDEMUS, SIVE DE PULCHRITUDINE.

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

H E R M.

Forte evenit heri, Charideme, ut inambularem in suburbano, partim animi in agro reficiendi causa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in Proxenum Epicratis F. eumque pro more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis causa, quae ad agrorum conspectum solet existere, quae ad agrorum conspectum solet existere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Piraeo, apud Androclem Epicharis F. qui rem sacram fecerit Mercurio victoriae causa, quam libro praelegendo Jovialibus ludis isretulerit.

2. Hic

[Οὐτὸς &c.] Haec verba exhibet Fl. At J. Ald. H. S. B. Fr. Οὐτὸς ὁ λόγος τοῦτον τῷ Λυκίῳ. ΧΑΡ. Η ΠΕΡΙ ΚΑΛ.] Sic & Coll. cum Fl. B. Ald. Fr. P. S. ΕΡΜΙΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.] Ita B. 1. 2. Omittunt ceteri. P.

jam supra c. 18. per eundem juraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod juri valide posset; quod tamen, tanquam obiter dictum, silentio transmittit Triepho. An ex hodierno Gallorum idiomate sensus est: *allens trouver le Dieu inconnu d'Athènes?* J. M. G.

73. Εὐχαριστήσομαι] (Est vox minime Lucianea, i. e. Attica) Kust. Apud idoneum Auctorem nusquam reperiri pronunciat Thomas Magister, v. χαρὶν εὐχολῶν

res. quod aliquateus verum est; extat tamen in Arriani ad Epict. comment. p. 64. B. 77. C. ut & Εὐχαριστήσομαι. p. 64. B. C. M. du S.

74. Τοῖσιν κράτῃ] Pro Imperatore ipso ponitur κράτος. Ita etiam Nazianzenus Epist. 183. p. 893. τῷ παρόντι κράτῃ, id est Imperatori, τὰ τῷ κράτῃ, quae sunt Imperatoris, praestari jubet. J. M. G.

77. Οὐ Φροντὶς Ἰπποκλ.] Eodem adagio, quod est ab Evasio explicatum, Apologiam pro Mercede Condu-

Et

2. Hic dicebat tum alia multa urbane facta esse & venuste, tum illud, quod pulchritudinis laudes a viris dictae sint: eas se referre non posse, quum senectutis vitio oblitus esset, qui praesertim non diu sermo-
nibus illis interfuerit, te vero relaturum facile, qui & ipse dixisses laudationem, & toto convivio animum aliis attendisses. CHAR. Facta sunt ista, Hermippe. Verum nec mihi facile est persequi accurate
omnia. Neque enim audire licebat omnia, quod strepitus ingens esset a ministris pariter atque a convivis; cum alioquin inter res sit difficillimas meminisse sermonum in convivio habitorum: scis enim quam obli-
viosos ea res faciat illos etiam qui praestan-
tissima memoria sunt praediti. Verumta-
men tua causa, ut potero, narrare cona-
bor, nihil omisurus eorum, quae in men-
tem mihi venerint.

3. HERM. Equidem jam horum causa, quae promittis, gratiam tibi habeo. Sed si totam mihi ab initio inde rationem red-
das, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; sic demum solidam
me gratiam inieris. CHAR. Liber fuit lau-
datio Herculis, insomnii monitu, ut dice-
bat, ab illo scripta. Vicit Diotimum Me-
garensen, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit. HERM. Quid il-
le recitavit? CHAR. Castorum laudatio-
nem: dicebat autem se quoque magnis ipso-

Ἐφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γενεῆς ἀρετὰ, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια εἰρηάζει τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκείνοι μὴ δύνασθαι εἰπεῖν ὑπὸ τῆς γῆρας ἐπιληθ-
σομένην, ἄλλως τε δὲ, καὶ ὅτε ἐπιπολὺ λόγων μέγαρχότα· σὲ δ' αὖ ῥαδίως εἰπεῖν, ἃ τε καὶ αὐτὸν ἐγκωμιαζότα, καὶ τοῖς ἄλλοις παρ' ἅλιν τὸ συμπόσιον προσεχρήματα ἢ νῦν. ΧΑΡ. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. ὅτε μοῖ τοι γε ἔδ' ἐμὲ ῥάδιον ἐκ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. εἴ γ' οἷόν τε ἦ πάντων ἀκύν, δορυρεὺς πολλῶν γινομένων, τῶν τε ἀγχομενών, τῶν τε ἐσωμένων, ἄλλως τε καὶ ἢ διαχερεσέρον ὃν μεμνησθαι λόγους ἐν
συμπόσιον γενομένης. οἶδα γὰρ ὡς ἐκλήσ-
μονας ποιεῖ καὶ τὴς λίαν μνημονικωτάτης. πλὴν ἄλλα σὴν χάριν, ὡς αὖ οἷός τε ὦ, ἢ δὴ γησιν πευράσομαι ποιεῖσθαι, μηδὲν ὀδυ-
λείπων ὡς αὖ ἐνθυμηθῶ.

ΕΡΜ. Τάτων μὲ δὴ ἕνεκα, οἶδά σοι χά-
ριν. ἀλλ' εἴ μοι ἢ πάντα λόγον ἐξ ἄρχης ἀποδοίης, ὅ, τι τι ἦ ὅπως ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νείκερε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, ὅπως αὖ ἱκανῶς
ἀκαλαθοῖο ἢ χάριν. ΧΑΡ. Τὸ μὲ δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλῆος ἐκ τινὸς ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε, πεποιημένων αὐτῶ, νείκερε δὲ Διότμον ἢ Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῶ πρὸ ἁσυχύων, μᾶλλον δὲ πρὸ
δόξης. ΕΡΜ. Τί δ' ἦ ὃ ἐκείνῳ ἀνέγνω βιβλίον; ΧΑΡ. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκύρων. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ'

his Lucianus conclusit.

78. Οὗτο·] Rejecit hanc notam Ed. P. in quibusdam ita adscribitur, ut an ad praecedentem libellum an ad sequentem referri voluerint, nescias. Mos receptus ad sequentem referre jubet. sed vide notam nostram ad simile Scholium fini sequentis opusculi additam; unde patebit & hoc ad praecedentem Dialogum referri debere.

M. du S.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ] Non esse hunc libellum Luciani, autem contendere, sed Scholasticam alicujus declamationem prope puerilem, cujus rei documenta quaedam e stilo petita mox dabimus, nempe insignia, ne quis sola putet.

J. M. G.

15. Ἐν Διοσίῳ] Vid. Bourd. not. & Scholia ad Tim. c. 5. & Icar. c. 24.

M. du S.

Ἐν Διοσίῳ] In marg. P. additum: festa Jovis fuerunt Athenis Diasia, καὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς αὐτοῦ τοῦ εὐχαιῶν τῶν ἁσυχύων, ut Suidas ait, appellata: & hanc foris. Bourdelottii notam intelligit Solanus; nam aliam ejusdem hic non invenio. Sed supra T. I. Tim. c. 7. N°. 18. aliquid de Διοσίῳ dixit, ubi & Cl. Hemsterh. confutas.

J. F. R.

44. Περὶ ἁσυχύων] Quales ludi in Provincia Gallica satis antiqui, Florales dicti, quibus de carminum laude certatur, praemiumque est flos aureus. M. du S.

ὑπ' ἐκείνων σεσσωμένῳ, ταύτῃ αὐτοῖς
καταθεῖναι τ' χάριν· ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκεί-
νων ὡς κεκλημένῳ, ἐπ' ἀκροῖς ἰσίοις ἐν σο-
τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις φανέντων.

Παρήσαν μὲν τοὺς συμποσίῳ καὶ ἄλλοι
πολλοὶ, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλ-
λως συνθεῖς· οἱ δὲ λόγους τῶν ἀξίων, τό, τε
συμποσίῳ ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους
ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίης,
καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγαοδέντης, καὶ τρίτος
αὐτὸς· συγκατέλειπε δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος
ὁ καλός, ὁ τῷ Ἀνδροκλέους ἀδελφιδῆς,
μειράκιον ἀπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νῦν
μέντοι γε ἐδόκει ἔχειν. πάντῃ γὰρ προθύμως
ἠκούσας τ' λόγων. πρῶτον δὲ ὁ Φίλων
ἐπὶ τῷ κάλλει ἤρξατο λέγειν, προοιμισά-
μενος ἔτω. EPM. Μηδαμῶς, ὦ ἑταῖρε,
μὴ πρὶν τ' ἐγκωμίων ἀρχή, πρὶν ἂν μοι καὶ
τ' αἰτίαι ἀποδῶς, ὑφ' ἧς εἰς τούτους προή-
χθητε τῶν λόγων. XAP. Εἰκὴν ἀφαιρέσεις
ἡμᾶς, ὦ γὰρ, πάλαι διωκόμενος τ'
ἀπαντα λόγων διελθόντας ἀπαλλαγῆναι.
πλὴν ἀλλὰ τί τίς ἂν χρήσιμος; ὅποτε Φί-
λος· τίς ἂν βιάσσοι; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστα-
σθαι πάντας ὅτις.

Ἡ δὲ ζητεῖς αἰτίαι τ' λόγων, αὐτὸς ἦν
Κλεώνυμος ὁ καλός. καθημένῳ γὰρ αὐτῷ
μεταξὺ ἐμῶν τε, καὶ Ἀνδροκλέους τῷ Δεινίῃ,
πολύς ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις περὶ
αὐτῶν, ἀποβλέπουσι τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπο-
εκπεπληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν ἔν
πάντων ὀλιγορήσαντες, κάθηγτο διεξίοντες
ἐγκώμια τῷ μειράκιῳ. ἀγαοδέντες δὲ ἡμεῖς
τ' ἀνδρῶν τ' φιλοκαλίαν, καὶ ἅμα ἐπαινέσαν-
τες αὐτὸς, δόξιας τε πολλῆς εἶναι ὑπο-
λαβόντες, λόγοις ἀπολείπειν τ' ἰδιωτῶν
περὶ τ' καλλίστων, ὧς μόνον τούτων οἰόμεθα

rum beneficio periculis liberatum, hanc
ipsis gratiam referre: invitatum praesertim
ab ipsis, cum in fastigio malorum extremo
periculo apparerent.

4. Verum aderant in coena alii quoque
multi, vel cognati ejus vel alioquin fami-
liares. Commemoratione autem digni prae-
sertim caeteros, quique totum exornarent con-
vivium, atque laudes dicerent pulchritudi-
nis, hi erant, Philo Diniae F. & Aristip-
pus Agasthenis, & tertius ego. Accubue-
rat nobiscum Cleonymus ille pulcher An-
droclis fratris filius, adolescentulus tener ac
delicatus, sed qui mentem habere videretur,
quippe qui cupide admodum orationes
audiret. Primus vero agere de pulchritu-
dine coepit Philo, hoc prooemio usus.
HERM. Noli, sodalis, noli laudes prius
incipere, quam & causam mihi indicave-
ris, a qua ad hos sermones provecti estis.
CHAR. Frustra nos, vir bone, moraris,
qui jam toto sermone enarrato poteramus
discedere. Verum quid agas, si quis ami-
cus vim tibi faciat? scilicet quidquid sit
subeundum est.

5. Quam vero requiris sermonum occa-
sionem, ea ipse fuit formosus Cleonymus.
Cum inter me & Androclum patrum affi-
deret, multus de illo sermo inter indoctos
homines, adspicientes adolescentulum, &
forma ipsius supra modum perculsi. Igitur
obliti fere reliquorum omnium affidebant
laudes illius enarrantes: quorum nos judi-
cium atque amorem pulchri cum probaremus
laudaremusque, ignaviae multae esse rati,
si de pulcherrimis rebus indocti homines
dicendo nos superarent, quo solo illis nos
prae-

56. Φίλων] De Philone Luciani amico vide Συγγρ. & Συμπ. Quamquam hoc quidem opus Lucianum non esse suspicor.

α. Ἡ πάντα τὰ καὶ παρ' ἡμῶν] Haec male conjuncta vix cohaerere videntur, nisi interponas articulum τῶν. Πᾶς ὡς τὸ καλὸν εὐξέται, ἢ τῶν λόγων: ita certe inter-

pretatus sum. Verbum εὐξέται hic significat *tueri, ad-esse, ostendere*. Simili fere ratione Plutarchus de facie in Orbe Lunae p. 1701. H. Steph. de Cleanthe Samio, Φανερὰ εὐξέται ἐκαστὸν μῦθον τ' ἔραρον ὑποδείκνυται. n. r. l. ubi etiam ad demonstrationem, & conciliationem assensus refertur.

J. M. G.
18. Δι-

praestare putaremus, dicere de pulchritudine ipsi quoque aggressi sumus. Decrevis-
mus ergo non nominatim laudes dicere pue-
ri; quippe quod parum consultum sit, cum
magis illum frangat deliciis: sed neque ita
sine ordine, ut isti, quidquid in buccam
cuique venerit proferre; verum singulatim
dicere unumquemque, quae de argumento
proposito memoria subjiceret.

6. Atque primas sibi dicendi partes sum-
mens Philo sic verba fecit: *Quam indignum*
est, si, quidquid agimus quotidie, in eo sic
tanquam de rebus pulchris laboremus; pul-
chritudinis autem ipsius nullam habeamus ra-
tionem, sed ita silentio desideramus, quasi ve-
reamur, ne forte imprudenter dicamus illud,
pro quo omni tempore laboramus. Atqui ubi
tandem prout decet oratione utatur aliquis, si
in tanto circa res nihili studio de eo, quod
omnium rerum pulcherrimum est, taceat?
Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est,
pulchrius fervetur, quam si relictis aliis omni-
bus, de ipso illo sine eorum quae agimus o-
mnium dicatur? Verum ne videar dicere qui-
dem posse, quomodo affecti circa illam esse de-
beamus, de re ipsa autem dicere nescire;
quam potest pauca ea de re conabor exponere.
Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes
concupiscunt, digni autem illa habiti sunt
omnino pauci. Quicunque autem munus hoc-
ce sunt consecuti, beatissimi omnium facti vi-
dentur, honore quo par est a Diis pariter at-
que hominibus affecti. Argumentum huius rei
hoc esto. In numero enim Deorum, qui ex
Heroibus facti sunt, Hercules est Jovis filius,
et Castores, et Helena; quorum iste virtutis
ergo illum dicitur honorem esse consecutus.
Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipsa
se in Deam mutasse, tum fratribus suis ejus

5 *προέχειν, ἡ δὲ ἡπτόμεθα τὸ θεῖον κάλλος*
λόγων. ἔδοξεν ἔν ἡμῖν, ὅσα ὀνομαστὶ λέγειν
τὸ ἔπαινον τῆ παιδός (ὃ γὰρ ἂν ἔχαν καλῶς,
ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυφήν)
ἀλλ' ὑδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους ἕτως ἀτάκτως,
ὥσπερ ἕκαστος τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστος
εἰπὲν ἰδίᾳ, ὅς' ἂν ἀπομνημονεύει θεῖον τῆ
προκειμένου.

Καὶ δὲ διεξάμενος ὁ Φίλων πρῶτον,
ἐτώσι τὸ λόγον ἐποιεῖτο, ὡς ἔστι δεινόν, εἰ
5 πᾶν ὅσα πράττομεν ἐκάστης ἡμέρας, ὡς
θεῖον καλῶν ποιούμεθα τὸ σπυδῆν, αὐτῇ δὲ
τῆ κάλλος ὑδὲνα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ'
ἔτω καθεδόμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδοκότες,
μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτὰς, ὑπὲρ ὃ σπυδά-
1 ζομεν τὸ ἀπαῖνα χρόνον, εἰπόντες. καίτοι
πῶς τις ἂν χρήσιμον περὶ τῶν λόγων,
εἰ θεῖον τὸ μηδὲν ἀξίον σπυδάων, θεῖον
τῆ καλλίστης σιγῇ τὸ ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ
5 ἐν λόγοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μάλλον,
ἢ πάντα τὰλλα παρέντας θεῖον αὐτῇ
λέγειν τῆ τέλους ἡμᾶς τὸ ἐκάστω πράττο-
μένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω λέγειν μὴ ὡς χρὴ
θεῖον τῷτο ἀφαιεῖσθαι εἰδέναι, εἰπὲν δὲ μη-
10 δὲν ὁπίστασθαι θεῖον αὐτῇ, ὡς οἶόν τε βρα-
χεία θεῖον τῷτο περάσσομαι διελθεῖν. κάλ-
λος γὰρ δὲ πάντες μὴ ἐπεθύμησαν τυχεῖν
πάνου δ' ἡζυώθησαν ὀλίγοι τυτές. οἱ δὲ ταύ-
της ἔτυχον τὸ δωρεᾶς, εὐδαιμονέσασθαι πάν-
15 τῶν ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ
πρὸς ἀνθρώπων τὰ εἰκότα τέλειμημένοι. τεκ-
μηριον δὲ τὸ γὰρ θεῶν ἐξ ἡρώων γεγομένων,
Ἡρακλῆς τέ ὅστιν ὁ Διὸς, καὶ Διόσκυροι,
καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὴ ἀνδρίας ἔνεκα, ταύτης
20 ὁλέγετο τυχεῖν τὸ τιμῆς, Ἑλένη δὲ τῆ κάλ-
λος χάριν, αὐτῇ τε μέγαβαλεῖν εἰς
θεῶν, καὶ ταῖς Διοσκούροις αἰτία γενέσθαι
πρὶν

a Διόσκυροι] Ita hic & mox constanter. b Αὐτῇ] Αὐτῇ Εἰ.

18. Διόσκυροι] Ita & Navig. c. 9. ut alibi plerum-
que. Sed interdum & Διόσκυροι ap. Nostrum. V. Dial.
Maretr. 14.

J. E. D.

22. Αἰτία γυναικός] Hic aliquid deesse videtur. An τὴν
ἀδελφείαν αἰτία γ. &c. F. G. Facile subaudias ejusdem
rei auctorem Helenam fratribus fuisse quam ipsa fecit;

πρὶν αὐτῷ εἰς ἕρανὸν ἀνελθεῖν τοῖς ἑταίροις συνεξήτασθαι.

Ἀλλὰ μὴν ὅστις ἀνθρώπων ἡξιώθη τοῖς 25
θεοῖς ὁμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, πλὴν ὅσοι
μετερχήκασιν κάλλους. Πέλοψ τε καὶ τῆς
χάρει τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέχευε, καὶ Γα-
νυμήδης δὲ τῷ Δαρδάνῳ ἔτω κεκραίηνεναι
λέγει τῷ πάντων ὑπάτερι θεῷ, ὥς αὐ- 30
τὸν οὐκ ἀναχέειν συμμέλαρχεῖν αὐτῷ τινα
τῶν ἄλλων θεῶν ἢ Ἰδης τῶν παιδικῶν,
ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσιν ἡγέμερον εἶναι,
εἰς Γάργαρον ἀλαπτάντα τῷ Ἰδης, ἀναγα-
γεῖν ἐκεῖσε τὰ παιδικά, ὅπως συνείσεται τῷ 35
ἅπαντα ἐμελλε χρόνον. τοσαύτῳ δ' ὅτι-
μέλειαν αἰεὶ πεποιήσεται καλῶν, ὥς ἂν μό-
νον αὐτῷ ἡξίωσιν τῶν ἑρανίων ἀναγαγεῖν ἐκεῖ-
σε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅτι γῆς ὅ, τι τύχαι
γινώσκουσιν, σὺν ἑκάστῳ τοῖς ἐραμένοις. καὶ 40
τῷ μὲν γενόμενον κύκλῳ, συνεγένετο
Ἄλδα, τῷ δ' ἐν εἰδεί ταύρῳ τῷ Εὐρώ-
πῃ ἀρπάξει· εἰκαστέων δ' Ἀμφιτρώωνι,
γενῆς τῇ Ἡρακλέα. καὶ πάλιν τις αὖ ἐχού-
σας τεχνάσματα τῷ Διὶ, ὅπως αὖ οἷς 45
ἐπιθύμει συγγένοιτο, μηχανώμενος.

Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον ἂν τις θαυ-
μάσαι, ὁμιλῶν καὶ τοῖς θεοῖς (καὶ καὶ ἀνθρώ-
πων γε ὑδέσιν, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν
δ' ἐν τούτοις δημηγορῶν, ἔτω πεποιήσεται 50
βαρὺς τῷ κοινῷ τῷ Ἑλλήνων ποιητῇ, καὶ

rei causa fuisse, qui ante illius in caelum a-
scensum, mortuis annumerati fuerant.

7. Verum etiam qui homo dignus sit con-
suetudine Deorum habitus, non est invenire;
praeterquam qui pulchri essent. Certe enim
Pelops hujus gratia Ambrosiae Deorum parti-
ceps factus est; et Ganymedes Dardani filius
sic vicisse summum Deorum dicitur, ut pati
non posset, quemquam aliorum Deorum secum
ad venandum amasium venire, sed sibi soli
decorum esse duceret, devolare in Gargarum
Idae verticem, et eo puerum educere, ubi
toto deinde tempore secum esset futurus. Tan-
ti vero semper fecit pulchros, non tantum ut
caelesti illos sede eo deductos dignatus sit, sed
ipse quoque quoties in terra esset, suis semper
cum amoribus versatus, nunc in Cycnum ver-
sus cum Lede iussit, nunc tauri specie ra-
puit Europam, nunc Amphitrionis summa
forma Herculem genuerit. Ac multa com-
memorare aliquis possit Jovis commenta, ut qui-
buscum cuperet una esset machinantis.

8. Quia in re illud maximum est, et quod
merito miretur aliquis, quod agens inter Deos
(neque enim ad alios se homines praeterquam
ad pulchros applicare solet) inter Deos igitur
adum concionatur, adeo turbidus a communi
Graecorum poeta, et audax terribilisque in-
da

a Θύρας] Ita plurimae bene. Θύρας J. Va. b Λίδα] Sic Fl. aliaeque recte Λίδα J. c Ἀμφιτρώωνι] Ἀμφι-
τρώων male J. & Fl.

neque aliquid excidisse credo, si stilum hujus Dialogi
respicias. Et si modo veritas eriam, satis procedit
sermo, ea ipse hoc fecit, fratribus etiam suasis, sive
effecit. J. F. R.

23. Πρὶν αὐτῷ — συνεξήτασθαι. Ita videtur con-
ciliare velle Homeri dicta diversa. Il. F. 243. cum He-
lena de fratribus suis tanquam vivis dixisset, subjicit,

Ἄνε φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχει φρεσὶ καὶ αἴνῃ
Ἐν Λακκεδαίμονι κ. τ. λ.

Sed aliquamdiu post Od. A, 299. videt apud inferos
Ulysses

Κάτορα δ' Ἰππιδάμονε εἰ πρὶν ἀνὰ Πηλοπόννησον
τοὺς ἄμφω ζῶντας κατέχει φρεσὶ καὶ αἴνῃ
Οἱ δ' ἐν ἡμῶν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχουσιν
Ἄλλοι μὲν ζῶντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἄλλοι δ' αὖτε
Ταῦτά τε τιμὴν δὲ λαλοῦντας ἴσα θεῶν.

De Apotheosi autem Helenae vid. Spanb. ad Callim.
in Dia. vi. 232. & Dechair. ad Athenag. apol. pr. p.
3. ubi pro Nemefi s. Rhamnusia Dea cultam ostendi-
tur. J. M. G.

27. Πέλοψ] Vid. & c. 19. Hyginus filii formam
praedicat; 271. De Pelopis ipsius forma nihil habet.
sed meminit Clem. Alex. p. 14. C. & Philostr. p. 788.
A.

ducitur, ut in prima concione Junonem, quae quidem olim exprobrare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perterrituerit, ut satis haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Jovis iram consistere: in posteriori autem concione in non minore Deos omnes terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus suspensuram & mare minatus. Cum vero ad pulchros accedit, ita sit mitis, & mansuetus, & aequus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa Jovis persona deposita, ne insuavis amoribus suis videatur, formam sumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illicere adspiciendam possit: tantum reverentiae & honoris habet pulchritudini!

9. Neque vero solus ita Jupiter pulchritudine captus est, reliquorum autem Deorum nullus, ut potius ista criminosè in Jovem, quam pro pulchritudine dicta videri possint. Sed si quis curate rem velit considerare, Deos omnes eodem modo affectos invenierit, Neptunum verbi causa Pelopis forma victum, Hyacinthi Apollinem, Mercurium Cadmi.

10. Neque Deas aperte illi succubuisse, prae-
dicari amant, cum hoc vel illo fuisse formosè,

Θρασύς, ἡ καὶ ἀπαληψία, ὥς ἐν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τῇ Ἡραν; καίτοι πρότερον πάντ' εἰσθύϊαν ὅπτιμάν αὐτῷ, ὅμως δ' αὐτῷ ὅτως ἐφόβησεν, ὥς ἤρκειεν αὐτῇ τὸ μηδὲν παθεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγῳ τῇναι τὴν ὀργὴν τῷ Διὶ τὰς δ' ἀπαίτας θεὸς ἐν τῇ ὑτέρᾳ πάλιν ἐχ' ἡπτόν κατέστησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν αὐτοῖς ἀνδροάσι καὶ θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσει καλοῖς, ὅτω γίγνεται πρᾶς, καὶ ἡμερᾶς, καὶ τοῖς πᾶσι ὅπτιμης, ὥς τε πρὸς ἀπασιν τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καλὰ κἀν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδικοῖς ἀνδρῶν, ἐτέρῃ τιος ὑποκρίνεται χῆμα, καὶ τότε καλλίστε, καὶ οἷα τὰ ὀρῶντα προσάγαγας. τοσῶτον αἰδῶς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει.

Καὶ ἐχ' ὁ μὲν Ζεὺς ὅτω μόνος ἐάλω τῷ ὀκάλλει, τῷ δ' ἄλλων ὑδαῖς θεῶν, ἵνα μάλλον ἔχειν δοκῇ ταῦτα κατήγοριαν Διὸς, ἐχ' ὑπὲρ τῷ κάλλει εἰρηάζει ἄλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐβελήσῃ σκοπεῖν, πάντας ἀν' εὖροι θεὸς ταυτὰ πεπονώτας ὅς, οἷα τὸ μὲν Ποσειδῶ τῷ Πέλοπ' ἡττημένον, Ἰακίνθου δὲ τὸ Ἀπόλλω, τὸ Ἑρμῆν δὲ τῷ Κάδμω.

Καὶ θεαὶ δ' ἐλάττωσιν οὐκ αἰσχύνονται τῶν ἄλλ' ὅσπερ φιλοφροσύνην αὐδοταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δαίμνι συγχενομένην κα-

d Δι] Δὲ Fl. melius.

A. Neptuno amatus currum ab eo accipit, vid. c. 9. & 19.

Πίλοψ] Conf. infra c. 19. f.

28. Γανυμήδης ὁ τῷ Διὶ ἀπαρτῶν] Adpinxit Cl. Hemsterb. Vid. Davif. ad Cic. T. D. I. p. 65. Ed. 3. Sed mihi est p. 56. sive c. 16. ubi Cic. Laomedontem facit Gany-
medis patrem; Davif. vero magnas de eodem aucto-
rum discrepantias indicat, quas repetisse aut conciliaf-
se tanti non habeo.

32. Θῆρας] Atqui adfuit Mercurius rapienti &c. vi-
de 9. x. c. 3.

34. Γάργανος] Vid. T. I. p. 256. Deav. Judic. T. I.
c. 5.

38. Ἐκείνη] Eis τὸ ἑρμῶν scilicet.

M. du S.

J. F. R.

J. F. R.

J. F. R.

J. F. R.

J. F. R.

J. F. R.

J. F. R.

J. F. R.

J. F. R.

J. F. R.

J. F. R.

41. Ταῦτα μὲν γὰρ ἡμῶν κῶμα — ταῦτα δὲ οἱ εἰς ταῦτα] Pessime Interpr. ταῦτα μὲν καὶ ταῦτα δὲ, reddi-
dit ob eam rem, & ob eandem. notat enim, cum, tum,
modo, modo. Voluit igitur Lucian. modo in cygnum
convertens, modo in tauro specie. Exempla videri possunt
apud Vigetum & alios.

51. Ἐκείνην ποιητῇ] Hom. II. Δ. 39.

57. Ἀπαίτας θεὸς &c.] Il. Θ. 18.

66. Καὶ οἷα τὰ ὀρῶντα προσάγαγας] Interp. & quia
maxime pueris inveniunt alluci posse. Parum accurate,
non enim οἷα est quia putat, sed quae potest, apta est.

75. Τῷ Πέλοπ' ἡττημένω] Vide c. 7. & notam no-

stram.

M. du S.

81. Παρ-

καλῶ διηγείσθαι, παρεχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δὲ τῷ μὲν ἄλλων ἀπάντων, ^a ἐκάστη προστάτις ἦσα, ἐχ ^b ἑτέρ' ἀμφοτέρω, ὡς δ' ὦν ἀρχεῖ, ἀλλ' Ἀθηναῖ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγεμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς δ' Ἀρτεμιν ἢ Διὰ μάχῃ, ὡς δ' Ἀθηναῖ καὶ κείνη ὡς ἡχωρεῖ τῷ πολέμικῳ τῷ δὲ γάμῳ, Ἡρ' Ἀφροδίτῃ, ὡς δ' αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλημένη ὡς δ' ὦν ἐφορεύει ἐκάστη δ' ὅτι καλλὶ τοσούτων Φρονεῖ, ⁹⁵ καὶ πάσας ὑπεβάλλεται δοκεῖ, ὡς καὶ ἡ Ἐρις αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βυλομένη, ὡς δ' ἄλλο πρῶτα αὐταῖς ἢ κάλλος, ὅπως οἰομένη ῥαδίως, ὅπως ἡτέρι, καλῶς ἵσθαι ὁρθῶς καὶ Φρονίμως τῷ τοιοῦτον λογισμῷ. ⁹⁵ σκέψαι δ' ἂν τις ἐντεῦθεν τῷ κάλλος φεισθαι ὡς γὰρ ἐλάττω τῷ μήλῳ, καὶ τῷ ὁπιγραφῇ ἀνελέξαι, ἐκάστης αὐτῆς ὑπολαβῆς εἶναι τὸ μήλον, μηδεμίαν δὲ τολμῶσης τῷ ψῆφον καθ' αὐτῆς ἐνεγκεῖν, ὡς ἂρ' αἰχροτέρα τῷ ἑτέρας εἶναι τῷ ὅψιν, ἀνερχοῖται ὡς τῷ πατέρα, τῷ δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψαι τῷ δίκῃ αὐτῷ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τίς ὅστις ἀποφύνασθαι καλλίστη καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ Φρονίμων ἐν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὡς ἐπιτρέπει τῷ κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμῳ, ψῆφον ἐναργῇ καὶ καθαρᾷ ἐξενεγκῶν, ὅτι καὶ Φρονήσεως, καὶ ¹⁰⁰ σοφίας, καὶ ῥώμης ὑφείχεται τὸ κάλλος.

Τοσαύτῳ δ' ἐπιμέλειαι αἰεὶ πεποιμένη, καὶ σπουδῇ, ἀκύνει εἶναι καλὰ, ὡς καὶ τῷ ἡρώων τε κοσμήτορα, καὶ θεῶν ποιητῶν, ἐκ ἄλλοθεν ποθεν, ἢ ὡς τῷ κάλλος πε- ^I πείκασιν ὀνομάζειν. ἥδιον δ' ἐν ἀκῆσαι λευκώλεν ἢ Ἡρα, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγά-

hominibusque praebuisse. Ad haec cum aliarum rerum omnium unaquaeque praesidium suscepit, non movet altera controversiam alteri, quibus imperet; sed Minerva, quae praestit quoque bellica hominibus, non contendit cum Diana de venatu, similiterque Minervae haec concedit de bellicis, de nuptiis autem Juno Veneri, neque ipsa turbatur ab illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine autem sua adeo magnifice sentiunt, et superare illa universas sibi videntur singulae, ut Lis Dea, quae mutuis illas viribus superare vellet, nihil iis aliud, quam pulchritudinem objiceret, sic nempe rata facillime se quod voluisset effecturam: recte illa quidem et prudenter subductis rationibus. Cacterum excellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis perspiciat. Accipio enim poma lectoque illius titulo, cum unaquaeque suum illud esse putaret, suscineret autem nulla contra se ipsam ferre suffragium, quasi deteriori altera esset facie, accedunt ad parem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Jovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque fortes multi, et sapientes prudentesque viri in Graecia pariter et apud barbaros: arbitrium ipse Paridi permittit Priami F. eaque re luculentum tulit liquidumque suffragium, prudentia et sapientia, et fortitudine maiorem esse pulchritudinem.

II. Tantam porro curam, studium adhibere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi Heronum laudatori Deorumque Poetae persua-

a [Ἐκάστη] Ἐκάστη διὼν ἐκάστη Fl. b [Ἐτέρ' ἀμφ.] Consentit Fl.

81. Παρεχῆσθαι] I. e. χαρίσασθαι, dare. Vis dare, nec dare vis. F. G.

96. Τὸ κάλλος φεισθαι] Potius verterem pulchritudinis excellentiam, praestantiam, quam cum interprete potestatem. Comicus eleganter dixit: virtutem for-

mas.

8. Ἐπιτρέπει τῷ κρίσει] Ita argumentatur: Si voluisset vincere Jupiter Junonem suam, arbitrum dedisset factiosum & imperii cupidum; similiter, si Minervam, Philosophum aut pugnacem: sed dat volu-

H. F.

ptua-

tanda Dea, aut ingentis nata Saturni. *Mi-
perua nolis Tritogenia potius quam Caesia
vocari. Venus autem quantivis aestimat ap-
pellari antea, quas quidem ad pulchritudinem
tendunt omnia.*

12. Atque haec non illud modo ostendunt,
quid Dii de illa sentiant, sed testimonium
sunt minime fallax, reliquis illam rebus omni-
bus esse praestantiorum. Igitur Pallas fortitu-
dine simul & prudentia potiorum esse decernit,
cujus utriusque rei praeses est: Juno autem
imperio omni & potestate praeferebant pro-
muntiat, suffragatorem sibi multa fovem. Si
vero ita divinum, ita augustum quiddam
pulchritudo est, de quo tanto studio ipsi Dii
laborent, quomodo nos deceat non ipsos quo-
que Deorum imitatione, opere pariter & ver-
bis, quidquid habemus, pulchritudini patro-
cinari?

13. Haec Philo de pulchritudine: qui
illud in fine adjecit, se plura hisce dictu-
rum fuisse, nisi sciret non convenire con-
vivio longam orationem. Post illum statim
dicere coepit Aristippus, multum incitatus
ante ab Androcle. Nolebat enim dicere,
dicere post Philonem veritus. Ita vero ex-
orsus est:

14. Multi saepe mortales, dimissa de re-
bus optimis nobisque utilibus dicendi materia,
ad alia se contulere argumenta, quibus sibi
quidem conciliare gloriam videntur, sed ver-
ba interim faciunt nihil profutura auditoribus:
atque imprudentes partim de iisdem rebus
(eadem cum dicant) inter se contendunt,
partim quas nusquam sunt, ea enarrant; par-

της μεγάλης Κρόνου· Ἀθηνα δ' ὅσα ἀν βυ-
ληθείη Τριτογένεια πρὸ τῆ Γλαυκῶπις κα-
λοῦντο· Ἀφροδίτη τε τιμήσεται· ἀν τῆ
παντὸς καλεῖται χρυσοῦ. ἀπὸ πάντων εἰς
κάλλος τείνει.

Καίτοι ταῦτ' ἔμῳ μόνον ἀποδείξιν' ἔχει πᾶς
οἱ κρείττερος ἔχουσι πρὸς τὸ, ἀλλὰ καὶ μαρ-
τύριόν ἐστιν ἀψευδές, τῆ κρείττερον εἶναι πάν-
των τῶν ἄλλων. ἔκβη Ἀθηνα μὲν ἀνδρίας
ἅμα καὶ Φρονήσεως πρὸς ἑαυτὴν ἐπισηφίζει. ἀμ-
φοτέρων γὰρ προίτατο τῶν· Ἡρα δ' ἀπά-
σης δόξης καὶ δυναστείας αἰρετώτερον ἀπο-
φαίνει, συνηγορεῖν· αὐτῇ καὶ τὸ Δία πρὸς
λαβῆσα· εἰ ποῖναι ἔτω μὲν θεῶν καὶ σεμνόντων
κάλλος ἐστίν, ἔτω δὲ πρὸς πᾶσιν τοῖς
θεοῖς πᾶς ἀνὴρ ἔχει καλῶς, μὴ καὶ αὐ-
τὸς μιμημένος τῆς θεῆς, ἔργω τε καὶ λό-
γῳ πάντων ὅ, τι ἔχομεν σωμαίρεσθαι τῷ
κάλλει;

Ταῦτα μὲν ὁ Φίλων πρὸς τῶν κάλλους εἶ-
πεν, ἐπιθεῖς τῷ τῇ τελευτῇ, ὡς καὶ πάλαι
δ' ἀν τῶν εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ μακρολογεῖν
ὡς πρὸς τὸ ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ. μετ'
ἐκείνους δ' οὖτος Ἀρίστιππος ἠπτότο τὸ λό-
γον, πολλὰ πρότερον πρὸς Ἀνδρόκλειον ὑπ'
Ἀνδρόκλειος· ἔγὼ δ' ἐβόησα λέγειν, τὸ μὲν
Φίλωνα εὐλαβέμεν λέγειν. ἤρξατο δὲ
ἀσθενεῖν.

Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ πρὸς τὸ
βελτίων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες
λέγουσι, ἐφ' ἑτέρας τινὰς ὁρμήσαντες ὑποθέ-
σεις, ἀφ' ὧν αὐτοῖς μὲν δοκῶσι δόξαν προσ-
τάγειν τοῖς δ' ἀκροαταῖς τῆς λόγου ὕδεν
λυσιτελευτῆς παύνται. καὶ διεκλήθησαν οἱ
μὲν πρὸς τὸ αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ
δὲ διηγόμενοι τὰ ὅσα ὄντα· ἑτέροι δὲ πρὸς
τὸ

c Φίλων] Φίλων· Edd. priores. Φίλων L.

ptuarium spectatorem formarum: vult ergo primas
deserri formae.

16. Λυσιτελευτῆς καὶ Ἡρα] Hom. II. E. 721. Haec & se-
quentia apud Homerum frequentissime occurrere, vel
pueris notum est. M. du S.

Tom. III.

44. Φίλων] Sic rectius legitur, quam esse A. quan-
quam in M. Codd. frequenter ita eliduntur vocales;
quod in hoc praesertim libello facilitatum esse, facile
observes. In L. φίλων, prave. M. du S.

Kkkk

63. Ἀκούειν

τῶν ἑδαμῶς ἀναγκαίων λογοποιούντες, ὅς
ἔχρην ταῦτα πάντα καλαλιπόντας, ὅπως
τί βέλτερον τύχῃσιν εἰπόντες σκοποῦν· ὅς
νῦν ἐγὼ πάλιν τὸν ὄντων ἑδὲν ὕγιες ἐγνοῦμαι
νομίζων, ἄλλως τε, καὶ τὸ τῶν ἀγνοίας τὴν
βελτίστην κατηγορεύοντα τοῖς αὐτοῖς ἀπει-
πεῖν, τὴν εὐθεστέραν οἰόμεν· εἶναι πάντη,
τὴν αὐτῶν λυσιτελεσάτην καὶ καλλίστην τοῖς
ἀκούουσιν ὑποθέσειν ποιήσομαι τὴν λόγων, καὶ
ἢ πᾶς ὅστις ἂν Φαίη κάλλιστον ἂν ἔχειν
ἀκούειν καλλίστην.

Εἰ μὲν ἔτι τινος ἐτέρου τῆς λόγου
ἐποιήμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ πάλιν, ἡρώσειν
ἂν ἡμῖν, ἀκούσασιν ἐπὶ εἰπόντων, ἀπὸ
ἡμετέρων ἀπὸ αὐτῶν τὸ δ' ἄρα το-
σαύτῃ ἀφρονίαν παρέχει τοῖς βυλομήνους
ἀπὸ αὐτῶν τὴν λόγων, ὅς· ὅς· εἰ
μὴ κατ' ἀξίαν τῆς ἐφικτοῦ τῆς λόγου, νομί-
ζειν δυστυχεῖν, ἀλλ' ἢ πρὸς πολλὰς ἄλ-
λοις κακίαις, τι δηλοῖ συμβαλέειν πρὸς
τῆς ἐπαίνους, τὴν ἀμείνου οἰέειν, πῶς αὖ
τύχης. τὸ γὰρ ἔτι μὲν ἀφρονίαν ὑπὸ τῆς
κρεῖττόνων τέλει μὲν, ἔτι δὲ τοῖς ἀνθρώ-
ποις δεινόν, καὶ ἀφρονίαν, πᾶσι δὲ τοῖς
ἔσθιν οἰκείατα ὅς· καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ
πᾶσι πάντων σπουδαζομένων, ὡς δ' ἀφ-
σταται μισοκλήμων, καὶ ἔτι πρὸς ἐπὶ
ἀξιοκλήμων, τίς ἂν εἴη τοσούτον λόγων μέ-
γας, ὅς· ἐπαίνους πρὸς ἀξίαν δει-
σαι, ὅς· μὴν ἀλλ' ἐπὶ ἀπὸ ἔτι πολλῶν

sim de rebus minime necessariis verba facimus.
Quos oportebat his relictis omnibus, ut ma-
lius quidquam dicere possint, videre. Quos
jam ego de rebus nihil sani statuisse ratus, et
alioquin stupidiorum omnino esse putans, post
accusatas quorundam optimarum rerum igno-
rantias in eadem vitia incidere; eandem uti-
lissimam auditoribus et pulcherrimam dicendi
materiem mihi sumam, quamque unusquis-
que optime se habere dicat, vocari pulcher-
rimam.

15. Si quidem igitur de alia quacumque
re verba nunc faceremus, non de pulchritudi-
ne, sufficeret nobis, uno qui diceret de illa an-
dico, discedere: haec vero tantam dicendi co-
piam subministrat attingere volentibus, non
ut infelix sit putandus, si quis non pro digni-
tate oratione assequatur; verum si ad multa
alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes
illius possit, optima fortuna uti sit existiman-
dus. Quae enim res manifeste adeo a Diis
honorata est, ita vero apud homines divina
et studio omni digna; omnibus porro, quas
ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo
ut quibus ea adsit illi colantur ab omnibus, a
quibus vero absit, illi exosi et ne ad spectum
quidem digni censeantur; quis fuerit ita diser-
tus, ut eam rem laudare pro dignitate possit?
Verum enim vero quum multis adeo ei rei
lan-

64. Ἀκούειν καλλίστην] Supra jam verbo ἀκούειν ita
usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nem-
pe *dicere*, *nominari* significet. Claritatis causa tamen
verbo illo in interpretatione abstinui, &c., quod nihil
ambiguitatis habeat, potui. Alioqui, ne alia dica-
mus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non
est, vel studiose conficta ad charactera inepti homi-
nis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum
Luciano, pulcherrime se habes pulchritudinem *audire*
pulcherrimam, pro eo quod est, pulchrum est laudari
pulchritudinem. Ita mox junguntur, ἔτι — ὅς·
(ἔτι —) ἔτι ἔτι — ὅς· — ἔτι ἔτι — Et sta-
tim τοσαύτῃ — ὅς· ἔτι — ὅς·. Emolliri talia inter-
pretari possunt, dissimulari plane non debent, si
hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri
potest orationem, &c. velut speculum animi auctoris,

repraesentet.

68. Περὶ αὐτοῦ] Glossema videtur.

89. Ὅσα δεινὰ] Pro καὶ ὅσα.

93. Ὅς· ἐπὶ τῇ ηλικίᾳ ὅσον ἔτι] Legend. videtur,
ἐπὶ τῇ ηλικίᾳ ὅσον ἔτι. Οὐκ ἔστι nondum. Hesych. ἐπὶ
τῇ ἐξῇ, ἢ ἐ. F.G. Quum mox diserte ait, μὴ πῶς
ἡλικίᾳ, ideo &c. hic forsitan negationem addi voluit
Gusset. Sed male; nam ἔτις intra aetatem, hic loci
negationis est iatis; quod emendandi libido accepit
pro ἐ. Sed ἔτις ita de tempore, nondum exacto
dici, praeter Steph. qui ex Plac. ἔτις τριῶν ἐτῶν ἡ-
λικίᾳ, i. e. qui triginta annos nondum vixit, nondum
implevit, habet etiam Thucyd. IV. c. 28. ἔτις ἡλικίᾳ
αἰχμοῦ, alique. Et qui intra metam versatur, eam
nondum attingit.

95. Οὐκ ἔστι τῇ ηλικίᾳ ὅσον ἔτι, &c.] Puto legen-
dum

J.M.G.

F.G.

F.G.

J.M.G.

F.G.

J.M.G.

F.G.

J.M.G.

F.G.

J.M.G.

F.G.

J.M.G.

F.G.

J.M.G.

F.G.

J.M.G.

F.G.

J.M.G.

F.G.

J.M.G.

F.G.

J.M.G.

F.G.

J.M.G.

F.G.

laudatoribus opus sit, ut vel sic suam vix dignitatem consequatur, non absurdum fuerit etiam nos conari aliquid de ea dicere, licet post Philonem verba sint facienda. Adeo vero augustissima & maxime divina rerum est, ut --- (praetermitto enim quantum & quoties pulchros Dii honoraverint:)

16. Verum ut superioribus temporibus nata Jove Helena tantae apud omnes homines admirationi fuerit, ut intra maturae aetatis tempus constitutam, negotii alienius causa agens in Peloponneso Theseus, ita ad conspectum formae illius exarsisset, ut in regno firmissimo, & gloria non vulgari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si cavendum esset; felicitate se praeterire universas, si haec sibi auxior contingeret. Haec cum animo agitaret, nec spem haberet illius a patre impetrandae, nec enim elocaturum sperabat, quae justam aetatem nondum attigisset; contempto illius imperio ac neglecto, parvi faciens quidquid in Peloponneso formidandum erat, assumpto rapinae adjutore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam Atticae oppidum asportavit: tantamque illi habuit hujus auxilii nomine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum posteris uti esset Thesei & Pirithoi amicitia. Cum autem ille cogeretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberae

αὐτῷ δὲ τ' ἐπαυεσόντων, ὥστε μόλις ἀντ' ἡλικίας τυχεῖν, ἔδεν ἀπεικός ἐν ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν πρὸς αὐτὴν, μέλλοντάς γε μὴ Φίλωνα ποιεῖν τῆς λόγου. ἔτω δὲ σεμνότατον καὶ θεοτότατον τ' ὄντων ἔστιν, ὥστε ἴν' ὅσα θεοὶ καλῶς τέλειμῃ κασι, ὡς οὐλοῖται.

Ἄλλ' ὅτι ἐν τοῖς ἀνω χρόνοις ἐκ Διὸς ἑλένη γενόμενῃ, ἔτως ἐθαυμάσθη ὡς παρὰ σιν ἀνθρώποις, ὥς ἐτι τ' ἡλικίας ἔσαν ἐν τὸς, κατὰ τινὰ χρεῖαν ἐν Πελοποννήσῳ γενόμενῃ ὁ Θησεύς, ἔτω τ' ὥρας ἰδὼν ἡγάσθη, ὥς ἔσθης αὐτῷ ἐν βασιλείας ἀσφαλεστάτης, καὶ δόξης ἐν τ' τυχεύτης, ὅμως οὐκ ὤρετο βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης ἐξεξηλῶν, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονίας, καὶ ταύτῃ αὐτῷ γένοιτο συνακχεῖν. ἔτω δὲ ἀλγενομένης, τὸ μὲν ὡς τῷ πατρὸς λαβεῖν ἀπεικόν, μὴ γὰρ ἀν' αὐτῷ αὐτὸν ἐκδίδου μήπω ἡλικίας ἡμετέρας, τ' δ' ἀρχὴν ὑποφρονήσας ἐκείνῳ, ἐν παρὰ δὲ ὀλιγοφρόνης δὲ ἐν τ' ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωvντ' αὐτῷ τ' ἀρπαγῆς ἐν Πειρίθῳ ὡς λαβὼν, βίαν λαβὼν αὐτῷ τῷ πατρὸς, εἰς Ἀφιδνὰν ἐκόμισε τ' Ἀθηναίῃς καὶ τοσαύτῃ ἰοῦντος χάριν αὐτῷ τ' συμμαχίας ταυτησί, ὥς ἔτως ἐφίλησε τ' ἀπάντια χρόνον, ὥστε ἐν τοῖς ἐπιγενομένοις ὡς δειγμα γενεᾶς τ' Θησεύς ἐν Πειρίθῳ Φιλίαν. ἐπειδὴ δὲ ἔδει καὶ κείνον ἐν Ἀδῇ γενεᾶς, τ' Διμήτρῳ μνηστεύειν.

a ἡγάσθη] Constantem esse lect. ait marg. f.

dum ἡγάσθη. Nam si ἡγάσθη vere scriptum sit, oportuit & τὴν ἄνθρωπον. ut infra c. 15. O τ' ὁδοιπόρος ὅπως ἀγαθὸν λέγεται τούτους, &c.

Ibid. Τῆς ἄνθρωπον — ἡγάσθη] V. Jans. sed nihil tamen muta; intelligitur enim αὐτῷ. sic plane apud Philostratum legitur p. 789. αὐτὸν ἡγάσθη τ' ὥρας. M. du S. 96. ἡγάσθη] Non recusarem ἡγάσθη, si qui libri exhiberent, propter frequentia, amori propria; sed quia & ἀγαμαι de venerabunda admiratione satis tritum, ut ap. Phalar. Ep. 28. τὸ μὲν γὰρ ἴν' αὐτῷ ἐν συμμαχίᾳ καὶ ἀγαμαι. & passiva illa terminatio pro ἀγαμάς, non sit improba, nihil jam immutem. Aelian. V. H. V. 6. pr. Ἀλφὼν ἡγαμάς — καὶ ἀγαμάς, unde & patet id plus

esse quam laudare; nam gradatio est, quando ait: Ἀλφὼ δὲ καὶ τὸ καλὸν τῷ ἴδιῳ πάλῳ ἐπαίνῳ, ἀλλ' οὐκ ἂν ἴπῃ, ὅτι & ἀγαμάς. Si quis tamen id passive velit exponere, quia ἀγαμάς, & est frequentius, is meminerit Eusebium tradere (quod Sieph. jam notavit) ipsum ἀγαμαι praeterit. esse passivum, acque ac ἡμαί, idemque nil mirum, si & aliis in temporibus passive formetur, ut idem ex Plac. Pol. I. καὶ ἴν' ἀγαμάς αὐτῷ ἐπὶ τῷ ταῦτα.

J. F. R. 98. Οὐκ ὤρετο βιωτὸν] Sabaudi τ' βίον, quod saepius additur: sed & interdum omitti, idem Sieph. satis jam docuit.

J. F. R.

τευσόμενον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ ὄφρα μὲν, ὅς κ' ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν τ' αἰσῶς ἀπο-
χέα καλαπείσαι, συνηκολύθησεν αὐτῷ, ταύτῃ ὡρέπυσαν οἰόμεν' αὐτῷ καλαθή-
σαι τ' χάριν, ὡς τ' ψυχῆς ὑπὲρ αὐτῆς κιν-
δυνεύσαι.

Ἐπανελθῶσαν δ' εἰς Ἀργὸν, αὐθις ἀπο-
δημῶν αὐτῆς, ἐπειδὴ καθ' ὥραν ἦν γά-
μων, κήτογε ἔχουσιν καλὰς τε καὶ εὖ γε-
γονυῖας ἐκ τ' Ἑλλάδος σφίσι αὐτοῖς ἀγε-
σθαι γυναῖκας οἱ τ' Ἑλλάδ' βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες, ἐμνηστεύσθω ταύτῃ, τὰς
ἄλλας ἀπάσας ὑφιδόντες ὡς Φαυλοτέ-
ρας. γνόντες δ' ὅτι δευμάχῃ ἐστὶ, καὶ
θεῖσαις μὴ πόλεμ' ἔσθω γένῃ τῇ Ἑλλάδι,
μαχομένων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν
ὅρκον τῷ τῷ ψήφῳ κοινῇ, ἢ μὴ ἐπικερῆσαι
τῷ ταύτης ἀξιώθοντι, μὴδ' ἐπιτρέψαι ἢ
τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος
ταύτῃ αὐτῷ τ' συμμαχίαν ὁμοσκευά-
ζειν. τ' μὲν ἦν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάν-
τες, πλὴν Μινελάου, τ' κοινῆς δ' ἐπειράθη-
σαι αὐτίκα. ὃ πολλῶν γὰρ ὕστερον ἐριδ-
γενομένης ταῖς θεαῖς ὡς κάλλους, ἐπι-
τρέψουσιν τ' κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμῳ ὃ δὲ
τ' μὲν σωμάτων τ' θεῶν ἡγήθη, τ' δωρεῶν
δ' ἀναγκαῖοις γενέσθω κριτῆς, καὶ διδύσθω
Ἥρας μὲν τ' τ' Ἀσίας δέχων, τόδ' ἐν πο-
λέμοις Ἀθηναίαν κράτος, Ἀφροδίτης δὲ
τ' τ' Ἑλένης γάμον καὶ Φαύλαις μὲν ἀνθρώ-
ποις γενέσθω ἂν πόλε νομίσας ὅς κ' ἐλάττω
βασιλείαν, Ἑλένης δ' ἑδένα τ' ἐπιγυρομέ-
κων ἀξιώθοντι, προείλετο τ' ταύτης γάμον.

Γενομένης δὲ τ' ὑμνολογίας ἐκείνης στρα-
τείας καὶ τ' Τρώων, καὶ τ' Εὐρώπης τότε
πρώτον καὶ τ' Ἀσίας ἐλθέσθω, ἔχουσιν οἱ
τε Τρῶες, ἀποδόντες τ' Ἑλένην, ἀδελφῶς οἱ-

5 Cereris, postquam multa hortatus non potuit
illi persuadere, ut ab eo conatu se abstineret;
illum comitatus est, hanc decentem ab illo
gratiam initurus, ut vitae pro illo periculum
20 subiret.

17. Reversam vero Argos, (rursus peregre
absente Theſeo) cum jam matura esset nuptiis,
licet haberent pulchras & generosas mulieres,
quas e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae;
25 sat illi convenientes hanc sibi expetebant, con-
temtis tanquam deterioribus reliquis omnibus.
Cum autem viderent de ipsa certatum iri, me-
tuentes, -ne bellum in Graecia exoriretur illis
inter se depugnantibus, communi suffragio jus-
30 curandum dedere ejusmodi, se adjutores fore
ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque
permissuros, si quis injuriam vellet facere,
cum nempe putaret unusquisque se hoc sibi pa-
rare auxilium. Ac privata quidem illa unius-
35 cujusque sententia fefellit omnes praeter Mele-
laum: communem autem illam veram esse,
statim experti sunt. Cum enim non ita multa
post lis inter Deas de forma exorta esset, ar-
bitrium permittunt Paridi Priami F. Hic
40 corporibus Dearum & forma victus, mun-
rumque esse coactus arbiter, offerente Junone
imperium Asiae; bellicam victoriam Pallade,
Venere autem Helenae nuptias: etiam vilibus
hominibus contingere interdum putans non mi-
45 nus imperium, Helena autem potiri posse po-
sterorum neminem, hujus nuptias praecor-
pavit.

18. Cum autem decantata illa contra Tro-
jam expeditio fieret, & Europa tunc primum
50 veniret contra Asiam, liceretque Trojanis red-
dita Helena sine metu suam incolere patriam,
Graec-

31. ἢ μὴ ἐπικερῆσαι τῷ ταύτης ἀξιώθοντι] Perperam
reducitur τῷ ταύτης ἀξιώθοντι. qui hanc dicere dignatus
fuisse. debebat; qui hac dignus esset judicatus. H. V.

52. Αὐτοῖς ἰσχυαῖς] Αὐτοῖς. F. G. Male credo; nam
αὐτοῖς pertinet ad Trojanos, adeoque recte habet.

J. F. R.

59. ὅς κ' ἀπέρψαν μᾶλλον] Rectius legatur ἄλλῃ
ante μᾶλλον.

60. Εἰς τοῦτο] An τοῦτο; F. G. Frustra rursus, ut
arbitror; nam εἰς τοῦτο spectat ad αὐτῆς ἀπολύσεως,
idque confirmat sequens ἀπολύσεως; ait igitur ad hoc
ipsum, sive ob hanc ipsam causam, ut perirent, mi-

Graecis vero hac illis permiffa, difficultatibus belli atque expeditionis liberari: neutri volueret, qui putarent nunquam fe belli cauffam, pro qua morerentur, habituros iuftiorem: 5 ipfique Diē ſuos filios, quos aperte ſcirent in illo bello perituros, non potius prohibuere, ſed induxerunt, non minori ipſis gloriae futurum arbitrati, pugnando mori pro Helena, quam quod Deorum filii eſſent. Et quid dico filios ſuos? Ipſi inter ſe majus & terribilius iniere bellum eo, quod adverſus gigantes ab illis geſtum eſt. Etenim in illo conjuncti pugnant, hic vero contra ſe invicem: quod ecquod majus eſſe poteſt documentum, quantum humanis rebus omnibus praefet immortalium Deorum judiciis pulchritudo? Quando enim de aliarum in univerſum rerum nulla nunquam omnino diſſeſſiſſe illos conſtat, pro pulchritudine autem non filios tantum ſuos deditiſſe, ſed jam contra ſe invicem pugnaſſe, quidam etiam vulnerati eſſe: quomodo, non ſententiis omnibus, rebus omnibus pulchritudinem praepouunt?

19. Ne vero videamur inopia eorum, quas de ipſa pulchritudine dici poſſunt, circa iſta ſemper morari, ad aliud tranſibo nullo modo inferius ad demonſtrandam pulchritudinis dignitatem hiſ, quas prius dicta ſunt, ad Hippodamiam nempe Arcadis Oenōmai F. Quot juvenes, hujus forma captos, apparuit, mori praecoptare, quam ab hac diſſeſſus hanc lucem 8 intueri? Cum enim maturitatem aſſiſſet puella, videretque illam pater non mediocri

κεῖν ἢ αὐτῷ, οἷον "Ελληνες ταύτῃ αὐτὸς εἰσάσεις ἔχειν, ἀπαλλάττει τῆς ἐκ πολέμου καὶ στρατείας διαχερῶν, οἱ δ' οὐκ ἠβελήθησαν ἀμφοτέρω, οὐκ ἂν πόλε νομισαίτες εὐρεῖν ἀφορμὴν καλλίῳ πολέμῳ, ὥς ἡς ἀποθανῆνται. καὶ θεοὶ δὲ τὸς αὐτῷ παῖδας ſαφῶς εἰδότες ἀπολεμῶν ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον, ἀλλ' ἐνέηγαγον εἰς τὸτο, οὐκ ἐλάττω δίδξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τῷ θεῶν παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχομῶνς ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί λέγω τὸς αὐτῷ παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτὰς μείζων καὶ δαινότερον ἐνεστήσαντο τῷ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενομῶνς πολέμῳ. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοιο πρὸς ἀλλήλους. καὶ τὴν γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον δαῖγμα, ὅσα τ' ἀνδραπύκων ἀπάντων ὑφίχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ ὑπὲρ μὲν τ' ἀλλων ἑδενὸς ἀπάντων ἑδαιμὲν τὸ πᾶν φαίνοι διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους ἢ μόνον τὸς υἱὸς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἢ δὴ καὶ ἀλλήλοις ἐναντία πεπολεμηκότες, ἔτι οὐδὲ καὶ τραθέντες, πῶς ἔχ' ἀπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν ἀπάντων τὸ κάλλος;

Ἄλλ' ἵνα μὴ δόξωμαι ἀπορία τῷ περὶ κάλλους λόγῳ περὶ ταῦτα ἀναστρίβειν αἰεὶ, ἐφ' ἑτέρον βέλομαι μεταβῆναι, ἑδαιμῶς οὐλάτῃον ὄν, ὥς τε δεῖξαι τῷ κάλλους ἀξίαν, τῷ πρότερον εἰρημῶν, τῷ Ἀρκάδι Ἰπποδάμειαν Οἰνομάην, ὅσος τῷ ταύτης κάλλους ἀλόντας, μᾶλλον αἰρεμῶνς ἀπέφηνεν ἀποθνήσκειν, ἢ ταύτης διακισμένης, τῷ ἥλιον προσοράν. ὥς γὰρ ἐλάβετο τῷ ἡλικίας ἢ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατήρ ἢ πολλῶν τῷ μέσῳ παρενεγκύβει εἶδρα;

α αὐτῷ] Ita P. aliaeque. αὐτῷ Fl. β Οὐκ ἀπὸρ. μᾶλλον] Ita Edit. omnes. γ αὐτῷ] Cum spir. tenui Fl. P. αὐτῷ H. S. aliaeque. δ αὐτοῖς] Adspirate Fl. H. P. S. αὐτοῖς Fl. ε Διακισμένης] Sic & Fl. cum Fr. P. &c.

missos. 78. Πρὸς ταῦτα] Au ταῦτά; F.G. Hoc problem, & praeum abest, quin iavitis libris ita edam. F.F.R. 82. Ἰπποδάμειαν] Vid. Philostrati Imag. p. 738. M. du S. 87. Παρηνγκύβει] I. e. ἀπηνγκύβει. Aristid. Pa. Kkkk 3.

ἔ μὲν ὥρας αὐτῆς ἀλγος (τοσούτον γὰρ αὐτῇ
 πᾶσιν, ὥστε καὶ τὸ γέγονεν ὑπὸ πᾶσι
 φύσιν,) καὶ ἄλλὰ τὰ ἄξια αὐτῶν
 εἶναι παρ' αὐτῶν, βούλεται δ' ἐκδιδόναι
 πλαττόμεν αὐτῶν τῶν ταύτης ἄξια,
 τὰς παρ' ἀνθρώπων φύγων αἰτίας, μη-
 χανῇ τινα μηχανάται δ' ἐπιθυμίας ἀδικαι-
 τέρας, καὶ ἦν ὥστε ῥαδίως, ὅπως ἐβόλετο,
 καλίστην. ὑπὸ γὰρ ἄρματι, ὡς οἷον τὰ
 μάλιστα ἦν εἰς τάχος ὑπὸ δ' τέχνης ἐξ-
 εργασμένῳ, τὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ
 τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς
 τὸς μισητάς αὐτοῦ κόρης, ἄλλον δ' νίκης παρ-
 ελθόντας αὐτοῖς αὐτῶν προσιθεῖς, ἢ ἑρπύλλης
 δ' κεφαλῆς ἠτήθοντας. καὶ ἡξίε δ' αὐτῶν
 αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀπο-
 γολέμενοι παρ' αὐτῶν, ἀμελοῖεν δ' ἵππι-
 κης. οἱ δ', ἀποτυχόντες τὴν πρώτην ἀφα-
 μένῃ τῷ δρόμῳ, καὶ τὴν κόρης ἀπεσόντες μὲν
 τῇ ζῆνι, τὸ μὲν ἀποκινήσαι πρὸς τὸ ἀγῶνα,
 ἢ μεταβαίνειν τι τὴν βεβουλεμένον, μυρακώ-
 δες εἶναι ὑπολαβόντες, τὴν δ' ἀμότην αὐτοῖς
 σήσαντες Οἰνομάην, ἄλλοι δ' ἄλλον ἐφθα-
 νειν ἀποθνήσκων, ὥστε δειδοικῶς μὴ τῷ τεθ-
 νάναι παρ' αὐτῶν κόρης ἀμάρτη. καὶ προηλθέ γὰρ
 μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ φόνος. Διοὶ δ'
 ἐκεῖνοι δ' ἀποθνήσκων μισητάς αὐτοῖς, τὸς
 τε τεθνήκοντας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεῖντες
 τὸς μὲν ὅτι κτήματός αὐτῶν ἦν τοιούτου
 τὴν κόρην δ' ὅτι τὸ ὥρας ἐξ ἧς ἡμῶν ἀπο-
 λαύει κηδόμενοι τε τῷ νέῳ, ὅστις ἡμῶν

intervallo alias relinquere, forma illius capitis
 (cujus nimirum tantam illa vim haberet,
 ipsum ut parentem praeter naturam subigeret)
 eamque ob causam secum illam habere cu-
 piens, fingens interim suspicionis vitandae
 causa, elocare se ipsam velle ei, qui dignus
 ipsa esset, commentum comminiscitur ipsa cu-
 piditate injustis, quod putabat facile sibi
 quod vellent confecturam. Currum enim quan-
 ta maxima arte potest ad celeritatem elabora-
 to, equos cum junxisset, qui tum erant in Ar-
 cadia, velocissimos, certabat cum procis puel-
 lae, praeterantibus proposito praemio ipsa
 puella, devictis poena capitis: postulabatque
 ipsam currum cum illis conscendere, ut in il-
 la occupati & defixi, equestris rei curam
 omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus
 fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat,
 & virgine una cum vita excidisset, detrectare
 certamen, aut mutare consilium puerile arbi-
 trari, crudelitatemque Oenomai exosi, alius
 aliam morte praevenierunt, quasi metuentes,
 ne morte pro puella exciderent. Ac progressa
 est caedes ad adolescentes tredecim. Dii au-
 tem pravitatem hanc istius exosi, mortuosque
 simul & virginem miserati, illos, qui tali
 possessione privati essent; hanc, quod forma il-
 la atque aetate non frueretur, cura adolescen-
 tis suscepta, qui erat decertaturus, (hic Pe-
 lops

a Γυγισκός] Recte sic P. ut Jenz. voluit. Γυγισκός male J. H. S. Fl. Fr. B. b "Ἄλλοι] Ita Fl. H. B. P. S. Ἄλλοι J.

nathen. i. d. πάντας βασιλείας περιγενέσθαι ταῖς ἐπαινοῖς. F. G. Eadem sibi adscripserat A. E. M.

89. Τὸν γυγισκόν ὑπὸ πᾶσι παρὰ φύσιν] Emendan-
 dum γυγισκόν. Sermo est de Hippodameia, cujus
 tanta venustas fuerit, ut & ipsum patrem praeter na-
 turam in amorem sui pellexerit. J. J.

97. Ἄλλοι δ' ἄλλον ἐφθάνειν] T. h. ejiciendum videtur. F. G.

1. Ἄλλον δ' ἄλλον ἐφθάνειν] Laborat locus intem-
 peranti verborum transpositione: παρελθόντας refertur
 ad μισητάς & ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἐπὶ τῶνδε, ad quod
 intelligendum & revocandum est προτιθέμεν. J. M. G.

Ibid. Παρελθόντας] Παρελθόντων forsan. F. G. Et ego
 sic mallet. Verum quia statim etiam subjicitur τῶνδε
 (licet hoc ab infin. εἰσαχθ. pendeat) nihil pos-
 sit mutassim; sed παρελθόντας ante ἄλλοι collocando
 intricatae structurae moderer. Licet & sic pro accu-
 sativo absoluto possit haberi, i. e. si praeverterint, de
 quo egimus alibi, & Clar. Wessel. ad Diod. Sic. III. 10.
 No. 64. quem & vid. ad XI. c. 8. Et Cl. Hemsterh. ad
 T. I. Lucian. Hale. c. 8. No. 21. J. F. R.

14. Μέχρι τρισκαίδεκα] Non concordat Pausanias de
 numero procorum ab Oenomao interfectorum, sex-
 de.

lops suis) & curruum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine potirentur. Et potius est, imperfecto in metis victoriae socero.

20. Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, & honorata inter omnes, & Dis saepe magno studio expetita. Propterea neque nobis est quod quis jure succenseat, qui operae pretium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic & Aristippus orationem suam absolvit.

21. HERM. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem. CHAR. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non quaecumque dixi depromere ex memoria possum. Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua. HERM. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamus fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes curabimus, quam tuam. Itaque hac si nos privaveris, scito, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum per Mercurium, universam orationem, quemadmodum ab initio promiseras, nobis redde. CHAR. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mihi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es orationis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obsequi: hunc in modum ergo ipse quoque verba feci:

(Πέλοψ δ' ἦν ἔτῳ) ἀγαπῶν, ἄρμα τε χαρίζοι) τῷ τῷ κάλλιον τέχνης πεπονημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἐμελλε τὸ κόρης κύριον εἶναι. καὶ γέγονε γὰρ τὸ κατὰ τὴν ὅτι τέρμασι τὸ νίκης ἀπεκλιόντος.

Οὕτω τὸ τῷ κάλλει χρημα ἀνθρώποις τε θεῶν εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμωμένον τῷ πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπεύδασαι πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἀνέχοι τις μέμφεσθαι διχαίως, πρὸς γὰρ λογισαμένοις τὸ ταῦτα καλὸν καλλὸς διεξελθεῖν. ἔγωγε μὲν δὴ καὶ Ἀριστιππὸν διήλθε τὸν λόγον.

ΕΡΜ. Σὺ δὲ λοιπὸς εἰ, Χαρίδημε, ὅπως δ' ὅσων κορωνίδα τῷ τῷ κάλλει καλῶν ἐπίδησιν τὸν λόγον. ΧΑΡ. Μηδαμῶς, ὦ παρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσθαι. ἱκανὰ γὰρ δηλώσαι τὴν συνείαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' ἐν ὅσων εἶπον ἀπομνημονεύοντα. ῥᾶν γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἐγείροισιν εἰρημένων, ἢ τῶν αὐτῶν. ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δὴ ὅστις, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμῶμεν ἐπιτυχεῖν. εἰ γὰρ δὴ τοσούτοις ἡμῖν τὸν λόγον ἐκείνων, ὅσον ἐμέλυσεν τῶν σῶν ἀκῶσαι. ὅς, ἢν τῶν ἀποπερήνης, καὶ κῆρα μάτλη ἐσθ' ἐπεπονηκώς, ἀλλὰ, πρὸς Ἑρμῆ, τὴν ἀπαῖσα λόγον ὅσπερ ὑπέστης ἐξ ἀρχῆς, ἀπόδοι. ΧΑΡ. Βέλτιον μὲν ἢν τῶν ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ' ἔγωγε προθυμῇ καὶ τῇ ἡμετέρων ἀκῶσαι λόγων, καὶ τῶν ὑπηρετεῖν ἀνάγκη, ὧδε σοτοῦν καὶ αὐτὸς ἐποιήσαμην τὸν λόγον.

Εἰ

• Αὐτῶν] Sic Fl. & pleraque. Αὐτῶν F.

decim enim ponit, quorum nomina vide sis apud auctorem Heliacorum 2.

[vid. Τρισηλικά] Philostratus etiam ἐπὶ τρεῖς & δικά ἡδὲ πρὸς p. 789. imag.

20. Πέλοψ] De hac fabula vid. Tzet. ad Lycophr. v. 153; aliosque quos adlegat Davif. ad Cic. Tusc. D. 2. c. ult. quem conferendum in marg. monuerat T. Hemst.

[ibid. Ἄρμα] Neptunus forma ejus captus, dum in Sipylo vinum Diis ministrat, Philostr. l. c. Cic. Tusc.

II. ult. Equi Pelopis illi Neptuni, qui per undas currus suspenso caruisse dicuntur.

26. Τῶν πάντων] Pro τῶν forsan ὧν legendum. F.G. 27. Πολλαχόσε] Hic pro πολλαχῇ live πολλαχού positum vide ut.

33. Ὅπως δ'] Subaudi ὅσα, σκόπε.

46. Τούτοις ἀπαλλάττειν με] Scholasticus auctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus objicit. Construenda ita est oratio, Βέλτιον ἢν τοῖς ἀγαπῶντα ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχρῶν, Conabar cum primum legem

Εἰ μὲν πρῶτον αὐτὸς ἦρχον αὐτῷ τῷ κάλλει λέγειν, προομιῶν δὲ ἐδόμην συ-
 χῶν· ἐπεὶ δ' ὅτι πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς
 πρότερον εἰρηκόσιν ἔρῳ, ἔδεν ἀπεικὸς τοῖς
 ἐκείνων κεχρημένον ὡς προομιῶν ἐπιφέρειν
 ἔξῃς τὸν λόγον· ἄλλως τ' ἔδ' ἐτέρωσε τῇ
 λόγων γινομένην, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τὴν αὐτῆς
 ἡμέρας, ὡς ἔκκειναι καὶ τῆς παρόντας
 λαθεῖν, ὡς ἄρ' ἔχ' ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποῦ-
 σιν, ἀλλὰ τὸ αὐτὸν ἕκαστος ὅτι μέρους
 διεξέρχον) λόγον. ἐτέρω μὲν ἔν ἡρκει γ' ἂν
 εἰς εὐφημίαν, ἀπερὺ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχε
 εἰπὼν αὐτῷ τῷ κάλλει ἰδίᾳ. τὴν δὲ το-
 σῶτα δὲ λέγειν, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομέ-
 νοις, ἔξω τῇ νῦν εἰρημένον, ἔδεν ἐπαίνων τῶν
 εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ
 πρῶτα δὲν λέγειν ἕκαστα δόξαν παρίστη-
 σιν, ὥσπερ ἀνθέων εὐτυχῶντι λειμῶνι, αἱ
 τῶν φαινομένων ἄρτι προσεγομένων τῆς δρε-
 πομένης. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα
 μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι πρὸς ἀπαιτεῖν, λέ-
 ξω ἀφ' ἑκατέρων, ὅπως τῷ τε κάλλει
 τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μα-
 κρολογεῖν πρὸς ἀπαιτεῖν, δράσω κεχαρισ-
 μένα.

Τοῖς μὲν ἔν ἡ δὲ ἀνδρίαν ἢ καθ' ἐτέραν τι-
 νὰ τῇ ἀρετῇ ἢ ἡμῶν προέχειν δοκῶσιν, ἢ
 μὴ, τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζουσιν
 ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς ἀφαιτεῖν; βαρύνοντες
 μάλλον, ἔξ ὧν τ' ἂν ἔχ' ἀκαλῶς αὐτοῖς
 τὰ πρᾶγματα ἀπραττόμενα οὐκ ὀφεί. κα-
 λῶς δ' ἔχ' μόνον ἐφθονῶμεν τὸ ὅρας, ἀλλ'
 εὐθύς τε ἰδόντες ἀλισκόμεθα, ὡφραγαπῶ-
 μέν τε, ἔδ' ἀποκρίναι ὥσπερ κρείττωσιν,

22. Si primus ego de pulchritudine dicere
 inciperem, multis opus haberem exordiis:
 quando autem post plures, qui ante me dixe-
 runt, oraturus venio; haud absurdum fuerit,
 illorum me orationibus pro exordiis usum,
 ipsam statim meam orationem adungere: cum
 praesertim non alias habitae sint illae oratio-
 nes, sed hic & eodem die, ut possis etiam
 praesentibus fucus fieri, quasi non suam sibi
 quisque orationem habeat, sed unam eandem-
 que pro parte quisque sua exsequatur. Atque
 alii rei satis essent ad colligendam famam,
 quae unusquisque vestrum singulatim pro pul-
 chritudine dixit. Hinc vero tantum superest,
 sunt etiam his qui post futuri sunt, praeter ea
 quae jam sunt dicta, non defuturae sint ejus-
 dem laudes. Plurima enim pluribus ex locis
 praebet, quorum unumquodque primum dicen-
 dum esse videatur, velut floribus in felici pra-
 oto semper his, qui jam conspiciuntur, decer-
 pentes allicientibus. Ego vero deligens ex
 omnibus, quaecumque non recte omitti putabo,
 paucis dicam, ut & pulchritudini iusta tri-
 butum, & vobis, omissa longiori oratione, gra-
 tificer.

23. Igitur qui vel fortitudine, vel qua-
 cumque virtute alia excellere nobis videntur,
 illis, nisi per quotidiana beneficia nos, ut be-
 ne erga illos affecti simus, veluti cogant, po-
 tius invidemus, unde non bene illis res suc-
 cesserit. Pulchris vero non tantum non invi-
 demus formam, sed ad primum conspectum
 capimur, supra modum illos amamus, neque
 fatigamur illis tanquam Diis quibusdam,
 quan-

α Παρίτας] Παρίτας prave Fl. β Πρίτω] Πρίτω γ. V. Fr. c Οὐ] — ἴσως L. Id est, & forsan de-
 lendum esse. Sed male & omitteretur. δ Πραττόμενα] Πράττωμεν, γοῦν Edd. antea male.

rem hoc opusculum, emendare talia: sed mox sensi,
 ea ab auctore affectata esse.

56. Ἐτάσσει] Pro ἰτάσσει ut supra πολλαχόσι pro
 πολλαχού.

63. Τούτω δὲ] Τῷ κάλλει.

67. Λέγω ἕκαστος δὲ] Scio, δὲν posse absolute

intelligi, cum videtur. Scio, non hic solum tene-
 bricolum esse praecorandi studio auctorem. Et ta-
 men verisimilis mihi videtur antiqua conjectura mea,
 legendum esse δὲντα. Certe sic facilius fluere ora-
 tionem, qui Graece sciunt, sentient: certe sine fraude
 fuerit Latinam interpretationem eo accommodasse.
 Ne-

quantum nobis licuerit, serviendo. Ergo jam cunctius aliquis paraverit formae felici homini, quam non tali imperaverit, & gratiam habuerit majorem injungenti multa, quam nihil praecipienti.

24. Et reliqua bona, quorum indigemus, non ultra appetimus, cum sumus consecuti; pulchritudinis autem nulla unquam est satietas: verum si & illum Aglaiae filium qui cum Achivis venit contra Ilium, sique Hyacinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narcissum vincamus pulchritudine; non putamus satis nobis esse, sed metnimus, ne ignari a posteris forte superemur.

25. Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus humanis commune quasi, ad quod componantur, exemplum pulchritudo est: & neque imperatores non curant ad pulchritudinem struere aciem; neque oratores componere orationem; neque pictores imagines suas pinxisse. Sed quid haec dico, quorum pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate quadam venimus, in his nihil studii intermittimus, quo ea, quam potest, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus tam curabat usum aedium, quam ut ingredienti admiratione percelleret: atque ea causa & sumtuosissimas simul paravit & pulcherrimas. Neque aberravit ab suo consilio: Ulyssis enim filius ita illas admiratus esse dicitur, requirendi patris causa in eas cum pervenisset, ut Pisistrati diceret Nestoris filio,

Talis num fuerit Jovis aula introrsus Olympi?

ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δουλεύοντες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν ἦν ἑὺπαύσαι τις ὄρας εὐτυχικότι, ἢ προσάξειε τῷ μὴ τοῦτω, ἢ πλείω χάριν ἂν εἰδείη τῷ πολλὰ προσάτηντι μάλλον, ἢ τῷ μὴδ' ὅτιεν ἐπαγγέλλοντι.

Καὶ τ' μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν ἂν ἐνδεῖς ὦμεν, ἢ περαιτέρω σπυδάζομεν τῇ τυχεῖν κάλλης δ' ἡμῖν ἐδῆς ἐδὲ πώποτε γέγονε κόρος. ἀλλ' ἐάν τε τ' Ἀγλαΐης, τ' εἰς Ἴλιον ποτὲ συναβάττα τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐάν τ' Ἰάκινθον τ' καλὸν, ἢ τ' Λακεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν ἡμῖν δοκῶμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἂν καταλιπόντες ὑπεβολήν.

Σχεδὸν δ', ὡς εἶπεν, πάντων τ' ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ κοινὸν ὡς ἀδείγμα τὸ κάλλος ὅτι ἢ ἔτε τραίηγοις εἰς κάλλος ἡμέλει τὰ στρατεύματα συντάσσειν, ἢ ῥήτορι τὴν λόγους συντιθέναι, ἢ ἔτε μὴν γραφεῦσι τὰς εἰκόνας γεγραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; ὧν τὸ κάλλος τέλει ὅτι ὧν γὰρ εἰς χρεῖαν ἤκομεν ἀναγκαίως, οὐκ ἐλλείπομεν ἐδὲν σπυδῆς εἰς ὅσον ἔξεσι κάλλιτα καλίσκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλειω ἢ τοσῶτον ἐμέλησε τ' χρεῖας τ' οἰκῶν, ἢ ὅσον τῆς εἰσερχομένης ἐκπλήττειν καὶ ἀφ' αὐτῆς ἔτω πολυέλεστος ἅμα καλίσκευασε, καὶ καλλίστης, καὶ τ' ἡγνώμης ἐχ' ἡμαρτέν ὃ γὰρ Ὀδυσσεὺς ἔτως ἀγαθῆναι λέγει τῆς, καὶ πύσιν τῇ πατρὸς εἰς αὐτὸν ἀφιγμένης, ὡς εἶπεν Πεισιφράτῃ τῷ Νεστορίδῃ,

Ζηνὸς περ τοῖδε γ' Ὀλυμπίῃ ἐνδοθεν αὐλή.

Αὐ-

ε Ἰπακούσαι] Ἰπακούσαι Edd. male. Ἰπακούσαι, ἰσως L. f Γραφεῖσι] Sic plurimae cum Fl. Γραφεῖσι f.

Neque turbare nos debet illud δὲ λέγειν pro λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam supra c. 15. m. μισυμέναν & εἰδὲ προσβλέπειν ἀξυμέναν, ubi passivo non minus opus erat.

81. Πράττωιν, καὶ] Lege πρᾶττέμεθα καὶ. F. G. Idque omnino necessarium credidi.

Πρᾶττέμεθα καὶ] Sic legendum esse facile, credo, quisque videt, & viderunt, puto, superiores inter Tom. III.

pretres. Τα πρᾶγματα ἔχει ἢ πρᾶττέμεθα significat ὃ πρᾶττεται.

93. Τὸν Ἀγλαΐης] Nireus. Hom. II. B. 672. Νιρέος Ἀγλαΐης θ' οἷος χαρῆτοιο τ' ἀνακτοῦ. Νιρέος ὅς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.

19. Ζηνὸς περ] Hom. Od. Δ. 74.

Ibid. Ἐνδοθεν] I. e. ἐνδοθεν. F. G. Sic & supra de Dea

Syr. c. 31.

LIII

20. Πα-

Αὐτός δ' ὁ τῷ μεραλίῳ πατὴρ οὐκ ἄλ-20 ἴρσε αὐτὸν πater adolescentali (Telemachi)
 λυτὴ χάριν μίλοπαρῆς ἦγε τὰς ταῦς, non alia causa splendentes minio naues Graeco-
 συστρατευόμεναι τοῖς Ἕλλησι ὅτι Τροίαν, rum expeditionem juvenis ad Trojam duxit,
 ἢ ὅπως τὸς ὁρῶντας ἐκπλάττειν ἔχη. καὶ quam ut haberet, quo videntes percelleret. Et
 σχεδὸν εἴ τις ἐκάστη ἐξετάζειν βέλει τῶν artes prope omnes si examinare aliquis velit,
 τεχνῶν, εὐρήσῃ πάσας ἐς τὸ κάλλος ὁρώ-25 inveniet ad pulchritudinem eas collineare, &
 σας, ἢ τὴν τυγχάνει τῷ πάντος τι in illa consequenda ponere omnia.

Τοῦτον δὲ τὸ κάλλος ἢ ἄλλων ἀπάσ-
 των ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε ἢ μὴ ἢ δικαιο-
 σύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἂν ἀνδρείας μελεχόντων,30
 πολλά τις ἂν εὖροι τιμώμενα μᾶλλον ἢ
 δὲ ταύτης ἢ ἰδέας κεκοινωνηκότων βέλτιον
 ὅστιν εὐρεῖν ἔδεν, ὥσπερ ἢ δὴ ἢ μὴ μελε-
 χηκότων ἀτιμότερον ἔδεν. μόνος γὰρ τὸς
 μὴ καλῶς ὀνομάζομεν αἰσχροῦς, ὡς ἔδεν δὴ,35
 εἴ τι τις ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῶν
 ἄλλων, κάλλους ἐστερημένον.

Τὸς μὲν ἂν ἢ δημοκρατικῶν τὰ κοινὰ
 διοικούντας, ἢ τυράννοις ὑποτέτακτους,
 τὸς μὲν δημαγωγούς, τὸς δὲ κόλακας κα-40
 λῶμεν· μόνος δὲ τὸς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυ-
 νάμει γενόμενος θαυμάζομεν τε, φιλοπό-
 νους τε καὶ φιλοκάλους ὀνομάζομεν, καὶ κοινῶς
 νομίζομεν εὐεργέτας τὸς τῶν καλῶν ὀπι-
 μελητάς. ὅτε τοίνυν ἔτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλ-45
 λος ὅστιν, ἔτω δὲ τοῖς πᾶσι ἐν εὐχῇ μέ-
 ρει τυχεῖν, κέρδος τε νομίζουσι τὸ τῆς
 τι ἀγαθοῦσαι διωθῆναι, ὥς ἡμᾶς εἰκό-
 τως οὐκ ἂν τις ἐμέμψατο, εἰ τοῦτον
 ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἐχοντί50
 προεἰμένα, μὴδ' αὐτὸ τῆς αἰσχροῦς διω-
 δόντες, ὅτι ζημιώμεθα;

26. Tantum vero eminere in reliquis omni-
 bus pulchritudo (honestas) videtur, ut mul-
 ta observare liceat iis, quae vel justitiam,
 vel sapientiam, vel fortitudinem sibi adjun-
 ctam habent, honoratiora: his vero, quae
 hujus qualitate partem habent, melius inveni-
 re nihil est: quemadmodum nimirum istis,
 qui nihil ejus habent, nihil contemimus. Quir-
 pe solos, qui pulchri non sunt, turpes voca-
 mus: quasi nihil sit, si quis aliquam caeterarum
 prerogativarum habeat pulchritudine
 idem privatus.

27. Atque illos, qui vel in populari impe-
 rio rem publicam administrant, vel tyrannis
 subiecti sunt, demagogos illos, hos adulatores
 vocamus: solos, qui sub hac Pulchri & Ho-
 nesti potestate sunt, admiramur, laborisque
 & honestatis amantes vocamus, & communes
 benefactores habemus illos, qui pulchrorum (ho-
 nestorum) curam suscipiunt. Cum igitur ad-
 eo augustum quiddam sit pulchritudo, adeo-
 que in parte votorum sit omnibus illam conse-
 qui, ut in lucro ponant, illi si qua servare
 possint: quomodo non merito nos vituperaveris
 aliquis, si tantum, cum liceat lucrum facere,
 nili deinde illud abjiciamus, ac ne hoc ipsum
 quidem sentire queamus, damnum nos fa-
 cere?

28. Tan-

α Τῷ πάντος τῷ. Ita omn. Edd. habere adjecit Solan. b Ἀνδρίας. Sic jam Edd. omn. cum alias & ἀνδρίας habeant, ut c. 23. &c. c Δὴ] An male Fl.

20. Πατήρ] Ulysses.

21. Μίλοπαρῆς] Hom. Catal. 144.

30. Ἀνδρίας] Mendose in omnibus legitur ἀνδρίας.

M. du S.

Ἀνδρίας] Cur mendi hoc infimulat Solan? An quia in emendatioribus Auctorum codicibus ἀνδρίας potius invenias, teste Sierphano, qui tamen promiscue inve-

F.G.

M. du S.

M. du S.

niri fatetur. An quia sic melius distinguitur ab adjective ἀνδρίας, ἀνδρίας? vel etiam ab ἀνδρίας, virilis aetas, tradente Schol. Demosthenis ad Chersonesianae fin. p. m. 272. C. Tom. postremi. Verum in Edd. tam crebro confunditur, ut nihil mutare ausim; ἀνδρίας hoc Dial. saepius, item supra Patr. Enc. c. 8. & Musc. c. 5. ubi contrariam Rhodomanni opinionem addidimus.

Ar.

28. Tantum & ego verborum feci, multis, quae in promptu mihi erat de pulchritudine dicere, abscissis, cum longius extrahi colloquium viderem. HERM. Felices vos quidem, qui tali colloquio fruitis. Sed tuo beneficio fere non deteriori ego quoque conditione fui.

Τοσῶτον μὲν δὴ καὶ γὰρ ἔ' λόγον ἐποίησά-
μην, πολλὰ δ' ἐνότων μοι περὶ κάλλους
εἰπεῖν ἀφελόν, ἐπεὶ δὴ ἔ' συνουσίαν ὅτι πολλὴ
ὁρμητικὴν ἐώραν. ΕΡΜ. Εὐδαίμονές
γε, οἳ τοιαύτης ἀπλεαύκατε ἔ' συνου-
σίας· σχεδὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ ἐδὲν ἔλαττον ὑμῶν
ἔχοντα ἀφ' ἑσέ.
60 [Ἄ Οὐδ' ἔτ' ἀπὸ τοῦ Λυκίου τῷ Λυκίανῳ]

[Οὐδ' &c.] Non habet haec Graeca P. Habent Fl. J. H. B. S. &c.

Ἀνδρίας ἐπιμαλοῦ Epiet. Sent. 78. p. 128. f. σοφία καὶ
ἀνδρία Aelian. VIII. 16. f. alique aequales & poste-
riores, ὅσα πρὸς.

32. Τῆς ἰδίας κακοσυνηθείας] Ἰδία species, est forma
qualitas, notio: commune quiddam & universale,
quod partes plures, individua certe, complectitur.
Τῆς ἰδίας τῷ κάλλει κοινωνοῦσι vel μετεωρίζονται, qui sub
notione & nomine, sub specie pulchrorum compre-
henduntur. Speciem aut formam nolui ponere in in-
terpretatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea no-
mina poni existimaret: idque tanto magis, cum au-
ctor felici illa ad mores putrorum & adolescentulorum
formandos linguae Graecae confusione, eodem nomi-
ne tum pulchrum, quod in corpora cadit, tum ge-

nerosum illud in animis honestum complectatur.

60. Οὐδ' ἔτ' ἀπὸ τοῦ Λ.] Hoc Scholium ita haud dubie ad
praecedentem Dialogum pertinet; cum titulo sequentis
additum sit ἀπὸ τοῦ Λ. Unde clare efficitur, Scholium
praecedens ad Philopatrium pertinere.

[Οὐδ' ἔτ' ἀπὸ τοῦ Λυκίου τῷ Λυκίανῳ] Quum Juns. haec ver-
ba superscripta haberet Dialogo sequenti, Solanus ad-
jecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cumque
in Fl. in qua hic Charidemus ultimo omnium loco
collocatur, diserte ante τὸ ΤΕΛΟΣ ponat, ea eodem
posui. In cett. ita inter utrumque Dialogum medio
erant posita loco, ut non distinguas ad priorem, an
ad seq. spectent.

ΝΕΡΩΝ, Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥ-
ΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ,

ἢ γήσιⓄ.

NERO, SIVE DE ISTHMO
PERFODIENDO.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥ-
ΣΩΝΙΟΥ.

MENECRATIS ET MUSO-
NII.

M E N.

M E N.

Η Ὀρυχὴ τῷ Ἰσθμῷ καὶ σοὶ, Μουσώνιε,
ἀφ' ἧς χειρὸς, ὡς Φασι, γεγονυῖα
τῷ τυράνῳ, νῦν εἶχεν Ἕλληνα. ΜΟΥΣ.
Ἰδοὶ, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίῳ ἐντεθυμῆ-
σθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ πελοποννησιακὰς
Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ἃ ξυνήρει
τοῖς θαλαττικαῖς, εἴκοσι σταδίων τῷ
Ἰσθμῷ ῥήγματι. ΜΕΝ. Τῷτο δ' ἂν καὶ τὰς
ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ
πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μισσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ
καὶ κείναις σπυρῶν ὁ οἶκος καρπὸς, ἦν
τὰ ἐπιβαλάττια εὖ πωράττη. ταῦτα δὲ
διέξελθε, Μουσώνιε, βυλομύθοις ἡμῖν ἀκροά-

AT Isthmum certe perfodere, Muso-
ni, quod prae manu, ut ajunt,
habuit tyrannus, Graeci res consilii tuo
etiam judicio fuit. M U S. Scito, Mene-
crates, etiam meliora in animo habuisse Ne-
ronem. Circuitus enim illos Peloponnesi
supra Maleam navigantibus compendifacie-
bat, perrumpendo viginti stadiorum Isth-
mo. ΜΕΝ. Hoc vero & commerciis utile
fuisse, & maritimis urbibus pariter atque
mediterraneis. Nam his quoque fructus
domestici sufficiant, si res maritima bene
habeat. Haec ergo, Musoni, enarra no-
bis

[Εἰ γήσιⓄ.] Sola B2. haec duo verba omittit. ΕΙΓΝΗΣΙΟΣ Ald. & H1. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΩΝΙΟΥ.] Ita
B1. 2. P. Aliae omittunt inscript. person. a Ευτήρι] Ευτήρι P. b Κείναις] Bene sic Ald. P. H. &c. Κείναι-
ς male S. & Amst.

ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ.] Neque hic Luciani dia-
logus est, quemadmodum facile omnibus vestigiis col-
ligi potest, ac praesertim sine dialogi. Scriptus nem-
pe hic dialogus superstitie Nerone, ac Luciano nec-
dum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin. Th M.
ΝΕΡΩΝ] In Fl. Ed. non extat hoc opusculum.

M. du S.

ΝΕΡΩΝ] Quisquis est hujus libelli auctor (Lucia-
num quidem non puto scatro adeo ac difficili genere
scribendi usum) in eo certe non peccavit, quod super-
vixisse fingit Neroni Musonium. Pulchre ostendit
Olearius ad Philostr. V. Apollo. 4, 36, 2. Suidam qui
ἀναμνηστικῶς dicit a Nerone Musonium, non hoc velle,
interfectum esse, sed exilio ejectum & velut e medio
sublatum. Porro quam comode hic ad Isthmum
statuatur Musonius, inde apparet, quod idem Philo-
stratus 5, 19. narrat, hunc philosophum inter vivos
illos fuisse, quorum operis fossa illa duceretur. Ver-
ba sunt, Demetrius Philosophus Μουσώνιον ἴφασκεν ἐν-
ταυτά, καὶ τὸν Ἰσθμὸν διέμενεν, καὶ καλὸν αὐτῷ
ἐρετὶον καὶ αὐτὸν μὲν ἀναμνηστικῶς τὰς κατὰ τὸν Ἰσθμὸν

συνήσεις, καὶ ἑαυτὸν τῇ γῇ ἐμβάλλειν, ἀναμνηστικῶς δὲ λε-
γόμενον αὐτὸν, ὃ Δημόκριτος, τὸν Ἰσθμὸν ἐρετὶον τῇ Ἑλλάδι; οἱ δὲ
καὶ καθαρὰ δυνάμει αὐτῷ, ὡς περὶ Νέρωνα, τὸ ἐπὶ τῇ πόλει, pro
illo ἀναμνηστικῶς, quod lamentari vertitur, malle re-
tinuisset Olearius vulgatum ante ἀναμνηστικῶς, detesta-
ri. Caeterum hinc intelligitur, quid sibi velint mox
verba, προσεγγυμῶναι ἡμῖν τῷ Ἰσθμῷ.

J. M. G.

ΝΕΡΩΝ &c.] In Fl. totus hic Dialogus non con-
spicitur, consulto omissus.

J. F. R.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ] Vide Philostr. in vi-
ta Apoll. IV. p. 162. cum notis.

M. du S.

1. Η Ὀρυχὴ τῷ Ἰσθμῷ & σοὶ, Μουσώνιε] Qui potest Muso-
nium haec ista de Isthmi perfossione differere a Ne-
rone interfectus jam olim, ut apud Suidam est, atque
alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni
supervixerit, ut cum de Vindice narrat cap. 5.
Mitto jam stili indelem minime Lucianicam, aliaque
id genus argumenta.

Th. M.

Ἡ Ὀρυχὴ τῷ &c.] Musonius diu vixit post Neronem.
Vid. Philostr. & Orig. contra Cels.

M. P. La Croze.

[Ibid. Μουσώνιος] A Nerone in exilium missus, non
in-

bis audire cupientibus universis, nisi quid aliud serium agere cogitas. MUS. Faciam, ac lubens. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possim, qui studendi causa insuave adeo auditorium ingressi sitis.

2. Neronem igitur in Achaiam egerunt carmina, & quod firmiter sibi persuaserat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: sed cum in naturam loci incidisset, magnificentiae quodam amore correptus, & regem illum Achivorum quondam ad Trojam profectorum cogitans, ut is Euboeam a Boeotia absciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insuper Darium, ut Bosporo pons contra Scythas ab illo impositus sit; Xerxis autem opera forte ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum maxima. Ad haec videri sibi poterat, se permiscendis tam parvo inter-

σααζ πασιν, εἰ μή τι σπευδάσαι ἀφ' ἑτέρου. ΜΟΥΣ. Δίειμι βυλομύθους. εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζοίμην ἀν' μᾶλλον τοῖς γε ἀφριγμένοις ἐς ἀκρὲς ἔτω φροντισήριον ὅππῃ τῷ σπευδάσειν.

Νέρινα τοίνυν ἐς Ἀχαιᾶν ᾠδαὶ ἤγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μὴδ' ἀν' τὰς Μήσας ἀναβάλλεαζ ἡδίων. ἐβύλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τ' γυμνικώτατον τῆς ἀγώνων) στεφανῶαζ ἄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τέτων μ' εἰαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπολλωνί. μὴ γὰρ ἀν' μὴδ' ἐκείνων ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ᾠδὴν θέαζ. ὁ δὲ Ἰάδμος, ἐπ' ἣ ἀποθεν αὐτῷ βεβυλευμένων ἄλλ' ἐντυχὼν τῇ φύσει τῷ τόπῳ, μεγαλουργίας ἠράδῃ, τὸν τε βασιλέα τ' ἐπὶ τ' Τροίαν ὥποτε Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεὶς, ὡς τ' Εὐβοίαν τ' Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρίπῳ τῷ πατρὶ τ' Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν καὶ τ' Δαρείον, ὡς τ' Βόσπορον ἐγεφυρώθη αὐτῷ ὅππῃ τῆς Σκύδας· τὰ δὲ Ξέρξου καὶ πρὸ τέτων ἴσως ἐνέσκηψε, μέγιστα τῶν μεγαλουργιῶν ὄντα· καὶ πρὸς τοῖς, τὸ δὲ ὀλίγῃ ἀλλήλοισ ἐπιμίξαι

interfectus est: vid. supra Πα. c. 18. Tac. ann. XV. C. 71. H. III. f. Philostr. in vita Apoll. IV. p. 175. cum not. & 187. Deest hic Dialogus in Fl. neque Lucianus censendus est. Neronem quidem ea molitum fuisse, quae hic narrantur, verum est. Quod & in votis post eum Herodes Atticus ὁ πᾶν habuisse traditur a Philostr. in ejus vita p. 278. De Neronis in Graeciam itinere & agonibus ibi susceptis, videndi Suet. in Ner. c. 22. 24. Dio L. LXIII. p. 719. Plut. in Flamin. Dio Chrys. in Rhodiaca, & Philostr. in Apoll. IV. 24. & V. 7.

10. Καὶ γὰρ δὴ κακίαιας ἀπαρχῶν οἱ οἶκοι καρπὸς, ἢ τὰ ἐπιβαλάντια ἐν πρᾶτῃ] Corrige ex Aldina κακίαιας. πᾶσι scilicet ἐν τῇ μισογονίᾳ, quibus abunde ait esse proventuum, si floreat res maritima.

11. Κακίαιας ἀπαρχῶν] An κακίαιας ἀπαρχῶν; Bas. edit. κακίαιας ἀπαρχῶν ferri potest.

15. Εἰ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζοίμην] Haec sententiam sanam ut habere possint vereor. Legendum puto, tenui admodum in Mss. discrimine, Οὐ γὰρ οἶδ' ὅ, τι κ. τ. λ. & sic interpretatus sum.

17. Ἐς ἀκρὲς ἔτω φροντισήριον] Videtur fingere auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe icholam hic habere, circa ipsum forte opus paullo ante relictum a Nerone.

22. Τὰ Ὀλύμπια] Vid. Philostr. p. 192. M. du S. 23. Τὰ γὰρ Πύθια] Absolute, ut Lucian. Prom. §. 7. Τὸ γὰρ τ' κλεινὸν.

29. Τὸν τε βασιλέα τ' ἐπὶ τὴν Τροίαν] Rex Achivorum Trojam oppugnantium, qui Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an usquam memoretur. Certe nihil Homerus, nihil Geographi. Contra a natura abscissam omnes affirmant. Suspiciari licet aliquid hic excidisse: nempe dixit forte auctor de illa Homericā fossa Il. H. Nestoris suasu facta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Hesperia, id est Hispania, circa Gades disjunxerit, Siciliam abruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omissis quae interjecta fuerant, male jam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc est, ipsius naturae. Haec suspicari fas fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic dicatur ex persona Musonii. Caeterum qui perfossionem Isthmi Corinthiaci tentarint vid. Plin. H. N. 4. f. 5. Neronis conatum describit, admixtis superstitionis quibusdam credulitatis certe vestigiis, Xiphilinus c. Dionis l. 63. p. 722.

36. Καὶ πρὸς τοῖς τὸ δὲ ὀλίγῃ ἀλλήλοισ ἐπιμίξαι πάντας ἵσταιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐξῆλθ' τοῖς ἔθουσιν] Perobscura dictum ac neutiquam Lucianice. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit

μίξαι πάντας, εἰσαὶ δὲ Ἑλλάδα λαμ-
πρῶς ἐστῆαλ. τοῖς ἔξωθεν αἱ γὰρ πύραυλοι
Φύσεις μεθύουσι μὲν, φαύουσι δὲ πῶς καὶ ἀκῶ-
σαι τῷτο Φθέγμα.

Προελθὼν δὲ τὸ σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμφιτρί-
της τε καὶ Ποσειδῶνος ἦσε, καὶ ᾄσμα ἕ μέ-
γα Μελικέρτη δὲ καὶ Λευκοθέα. ὁρῶντες αὖ-
τῷ χρυσὴν δίκελλαν ἡ τῷ Ἑλλά-
δα ὅπιτροπεύσαντες, ὅπῃ τὸ ὄρυχ' ἦξε, 4
κροτῆμενός τε καὶ ἀδόμῳ, καὶ καθήκον-
τος τὸ γῆς, τρίς, οἶμαι τοῖς τε τὸ δὲ
χρὴν πεπρωμένους ὡς κελευσάμεν
ξυμπόνας ἄπτεαλ τῷ ἔργῳ, ἀνέει εἰς τὸ
Κόρινθον, τὰ Ἡρακλῆος δοκῶν ὑπερβλή-
σαι πάντα. οἱ μὲν δὲ ἐκ τῷ δισμαθῆναι,
τὰ πείρωδ' τε καὶ δύσεργα ἐξεπώνον, ἡ
στρατιά δὲ τὰ γεώδη τε καὶ ὀπίπεδα.

Ἐβδόμῃ δὲ πῶς καὶ πέμπτην ἡμέραν
προσεζυγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ, κατέβη 5
τις ἐκ Κορίνθου λόγος ὅτι σαφὲς, ὡς δὲ
τῷ Νέρωνι μέγαν κῶτος τὸ μὲν. ἔφα-

vallo omnibus, splendido Graeciam munerē
& velut epulis excipere. Ingenia enim ty-
rannorum, ebria illa quidem, tamen inter-
dum etiam ejusmodi vocem audire ge-
40stunt.

3. Progressus autem de tentorio, hy-
mnus canebat Amphitrites ac Neptuni, &
carmen non magnum Melicertae & Leuco-
theae. Cum vero rastellum illi aureum por-
45rexisset praefes Graeciae, ad fossam accessit
inter plausus atque cantus, humoque ter,
puto, percussa, hortatusque eos quibus
cura operis permessa erat, ut studiose illud
aggredierentur, Corinthum rediit, omnes a
50se Herculis superatos labores, existimans.
Atque ergastulorum vincti saxosa & diffici-
lia elaborabant, terrena autem ac plana ex-
ercitus.

4. Septimo vel quinto adeo die, cum
Isthmo velut affixi haereremus, ingruit ali-
quis e Corintho nondum tamen certus ru-
mor, de mutato a Nerone abscindendi con-
filio.

a Τῷ] Bene sic vett. Τῷ male S. & Amst. b Τῷ] Sic P. ut Marcil. voluit. καὶ Edd. cert. c Ἀρχῶν] Legi etiam potest ἀρχῶν Pell. d Ἐβδόμῃ — καὶ πέμπτῃ] Sic esse in Edd. omnib. notat Solan.

buit καὶ πρὸς τοῖς τοῖς δὲ ὀλίγῃ ἐπιμίξει πάντας, αὐτοὶ
τῷ Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστῆαλ τοῖς ἔξωθεν. Praeter haec
cogitavit, etiam, quod si omnes Graecos compendio isto
sic inter se permiscuisset, videretur extraneis Graeciam
splendido quasi epulo accepisse. Nunc pretium adverte-
re, quemadmodum Jac. Micillus interpres, qui de non
pessimis est, rem gesserit. Supra omnia autem haec,
inquit, etiam illud putabas: Graeciam per hoc, quod
brevis adeo omnes inter se misceri possent, contra externos
splendide adeo stabilitum iri. Proh Apollo & Musae Pseu-
dolucianicae! Ita? ἰσθμῶς est stabilitum iri? Haud
vidi magis: miserum Lucianum, qui sub tam lentis
maxillis, & hunc Pseudolucianum, qui sic sub Lu-
ciani pelle vixit. Ἐστῆαλ autem Ἑλλάδα hic τῷ
δολυμῷ dixit ad Olympiorum celebritatem cogita-
tione se referens.

Th. M.
Ibid. τὸ δὲ ὀλίγῃ] An sic legendum videtur: τὸ δὲ ὀλί-
γῃ ἀλλήλους ἐπιμίξει πάντας τοὺς Ἕλληνας ἐν τῷ Ἑλλάδα
λαμπρῶς ἐστῆαλ ὑπὸ τῷ ἔξωθεν.

F. G.
τὸ δὲ ὀλίγῃ ἀλλήλους ἐπιμίξει] Legendum arbitror
τῷ, quod quale sit, ex interpretatione intelligitur. Il-
lud αὐτοὶ per videri poterat interpretatus sum aucto-
ritate Hesychii, apud quem est αὐτοὶ, δέξιν. Per-
miscere ἐπιμίξει est commerciorum societate inter se
devincire. Τὰ ἔξωθεν sunt merces facilius jam impor-

tandae.

39. Ἀκούει τοῦτο φθέγμα] Notari debuit asterisco
hic locus, & proclamari: hic fossa est ingens! Th. M.

41. Ἰμεν μὲν Ἀμφιτρί] Olear. ad Philostr. p. 159. 7.
F. F. R.

42. καὶ ᾄσμα] An καὶ αἱ εἰς μὲν Μελικέρτην τε εἰς Λ.
Placet.

F. G.
43. Ὁρῶντες αὖτῷ χρυσὴν δίκελλαν ἐν τῷ Ἑλλά-
δα ἐπιτροπεύσαντες] Relege ὁρῶντες αὖτῷ χρυσὴν
δίκελλαν τῷ τῷ Ἑλλάδα ἐπιτρ. Intelligi vult Procos.
Achajæ. Non dixit ἐπιτροπεύσαντες, sed ἐπιτροπεύσαν-
τες, quia principis adventu finitum Procos. impe-
rium. De ritu autem hoc isto principum in operibus
novis, ad Caji Suet. Vespasian. narravi c. VIII. Ride-
re autem qui volet, videre illi tempus genium inter-
pretis. Cum autem autem ipsi ligonem porrexissent,
Graeciamque tamquam in tutelam commendassent. &c.
Quid pote capitalius?

Th. M.
54. Ἐβδόμῃ — καὶ πέμπτῃ] Hoc ea ætate scrip-
tum sit necesse est, qua per septimanas numerari
jam coeptum esset. Imo vero ἰσθμῶς ἐν π. lege-
re jubent viri docti apud Olearium ad Philostr. p. 183.
a. 13. Sed quo codice auctore? quæve hæc licentia?

M. du S.
57. Νέρωνι μετὰ γυναικὶ τῷ τομῷ] In marg. Ald.
Wess.

filio. Dicebant autem Aegyptios, dimensio utriusque maris fastigio, non ejusdem illa libramentiprehendisse, sed altius arbitrari illud, quod ex Lechaeo sinu allabatur, atque Aeginae proinde metuere, ne tanto mari ad insulam illam appellente, plane submersa Aegina auferatur. Verum Neronem quidem a secando Isthmo neque Thales ille sapientissimus, & consultissimus naturae demovisset: magis enim secare illum jam cupiebat, quam ipsum publice canere.

5. At Occidentis populorum motus, & acerrimus ille vir, qui rempublicam ibi capeffiverat, nomen ei Vindex, a Graecia & Isthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geometria caussantem: maria enim pari undique fastigio librata novi. Ajunt autem illi etiam ipsas suburbanas regiones jam labare, & cedere. Hoc ipsi quoque heri audistis e tribuno, qui huc appulit.

6. MEN. Sed vox, o Musoni, propter quam ita furiose Musicus est, & Olympiadum Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet tyranno? eorum enim,

σαν δὲ τῆς Αἰγυπτίως γεωμετρώντας ἑκατέρας θαλάσσης τὰς φύσεις, οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγυμένους ἢ ἐκ τῆς Λεχαίου περὶ τῆς Αἰγίνης δεδοικέναι. πωλάγους γὰρ τοσούτη ἡσὼ ὅτι χυθέντων, καὶ ὑποβρύχιον ἀπενεχθῆναι ἢ Αἶγιναν. Νέρωνα δὲ ἢ μὴ τῷ Ἰσθμῷ τοῦ μῆνός ἐδ' ἀν' ὅθ' ὁ θαλῆς μετέστησεν ὁ σφώτατός τε καὶ φυσικώτατος. τῷ γὰρ τεμνῖν αὐτὸν ἤρα μᾶλλον, ἢ τῷ δημοσίᾳ ἄδειν.

Ἡ δὲ τ' Ἑσπερίων ἐθνῶν κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὡς τῷ ἐκείνης τῶν ἀπτόμεν, ὅνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδα τε καὶ Ἰσθμῷ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. Φασὶ δ' αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὸ τ' Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τῷτ' καὶ αὐτοὶ χθὲς ἠκυσάτε τῷ προπλάσαντων χιλιάρχῃ.

MEN. Ἡ φωνὴ δὲ, Μυσώνιε, δι' ἣν μυσσομανεῖ, καὶ τ' Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἐρεῖ, πῶς ἔχει τῷ τυράνῳ; τ' γὰρ Λή-

[Θαλῆς] Θαλλῆς Edd. hac priores. f' ὧς τ' ἐκείνης] Nihil varietatis invenio.

Wess. adscriptum, vid. Caes. L. II. §. 3. Sed nihil ibi invenio. Quare adi Caes. Rhodig. L. XXI. c. 19. ubi enarrat quinam Isthmum perfodere praeter Neronem conati sint.

58. Αἰγυπτίως] Idem apud Philostratum narratur p. 163.

64. Νέρων — Ἰσθμῷ] Olear. ad Philostr. p. 162. a. 7. & 8. Item p. 192. ubi idem fere.

65. Θαλῆς] Corrupte antea in omnibus legebatur Θαλλῆς. V. Ipp. c. 2. ad quem locum haud dubie hic Auctor respicit.

68. Καὶ ὀξύτατος ἐστὶ] Locus corruptus, arbitror, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὀξύτατος, (int. αὐτῷ) ὡς τ' ἐκείνης τῶν ἀπτόμεν, eo sensu, quem expressi. Nomen viri est non Βίνδαξ, sed Βίνδιξ, Vindex. De ὀξύτατος non dissimulo, mihi in mentem venisse legere, ὀξύτατος vel ὀξύτατος. Exconsul. f. Exconsule, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore Vindex, Sueton. Ner. c. 40. & potest fieri, ut consulatu ante functus fuerit, quo respectu sit ὀξύτατος. Docet enim Dio l. 53. p. 504. ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias mitteret, Legatos & Proprietores vocari, licet Consulares essent, πρεσβυτέρους ἀντιπροσώτους τε ἀπομεινόμενους.

καὶ οὐ τ' ἀπαρτίζονται ὄντι. Haecenus itaque mirifice blandiebatur mihi conjectura, sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, & vel tum rarissima vox ὀξύτατος itaque in medio interim relinquenda res videtur: ac ne in versionem quidem recipere Vindicem Exconsulem ausus sum. Interim nec illud dissimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem ὀξύτατος non dedecet: sed non aliis adhuc, quam stili argumentis.

69. ὧς τ' ἐκείνης τῶν ἀπτόμεν.] Melius ὡς ἐκείνης τῶν ἀπτόμεν.

Th. M. ὧς τ' ἐκείνης &c.] Malim ὡς ἐκείνης τῶν. Vetr. Codd. inspicendi.

74. Ἰπὸ τ'.] Lege ἀπὸ. F.G. Non opus est, si loca Urbi proxima cum Gessero intelligas, quamquam qui hoc historiae respondeat, non plane dijudico. In ipsa enim Urbe multi favebant Vindici, vid. Suet. Ner. c. 40. Sed cum, teste etiam Tacito, a Galliis incepit motus Vindicis, omnia jam inde ei ad Urbem usque parere, posset hic narrari.

Ibid. Ἰπὸ δὲ τῷ] Subsistere, fondre sous lui.

76. Προπλάσαντων.] Scripserat haud dubie προπλάσαντων, qua voce statim utitur.

79. Τῷ γὰρ Λήμῳ προπλάσαντων] Fingitur igitur, nili

μίξαι πάντας, εἶσαο δ' Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐτιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν αἰ γὰρ πύρανοι φύσεις μεθύουσι μὲν, ψεύουσι δὲ πῃ καὶ ἀκῶσαι τὸτο φθέγμα.

Προελθὼν δὲ τῷ σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμφιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ἦσε, καὶ ᾄσμα δὲ μέγα Μελικέρτῃ δὲ καὶ Λευκοθέᾳ. ὀρέξαντο δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν ὅτι τῷ Ἑλλάδα ἐπιτροπέουσιν, ὅτι τῷ ὀρυχὴν ἦξε, κροτήδυνός τε καὶ ἀδόδυνός, καὶ καθηκόμενος δὲ γῆς, τρις, οἶμαι τοῖς τε καὶ ὀρυχὴν πεπιστευμένοις ὁδὸν κελυσάμενος συμπίνας ἀπτεῖσθαι τῷ ἔργῳ, ἀνῆκεν εἰς τὸν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερβελῆσαι πάντα. οἱ μὲν δὲ ἐκ τῆς δεσμωτηρίου, τὰ πειρώδῃ τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνον, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ γεώδη τε καὶ ἐπίπυδα.

Ἐβδομῆν δὲ πῃ καὶ πέμπτην ἡμέραν προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ, κατέβη τις ἐκ Κορίνθου λόγος ὅτι σαφές, ὡς δὲ τῷ Νέρωνι μέγαν κρότος καὶ τομὴν. ἔφα-

vallo omnibus, splendido Graeciam munero & velut epulis excipere. Ingenia enim tyrannorum, ebria illa quidem, tamen interdum etiam ejusmodi vocem audire gestant.

3. Progressus autem de tentorio, hymnum canebat Amphitrites ac Neptuni, & carmen non magnum Melicertae & Leucotheae. Cum vero rastellum illi aureum porrexisset praefes Graeciae, ad fossam accessit inter plausus atque cantus, humoque ter, puto, percussa, hortatusque eos quibus cura operis permessa erat, ut studiose illud aggrederentur, Corinthum rediit, omnes a se Herculis superatos labores, existimans. Atque ergastulorum vincti saxosa & difficilia elaborabant, terrena autem ac plana exercitus.

4. Septimo vel quinto adeo die, cum Isthmo velut affixi haeremus, ingruit aliquis e Corintho nondum tamen certus rumor, de mutato a Nerone abscindendi consilio.

a Τοῖς] Bene sic vett. Tiv male S. & Amst. b Τῷ] Sic P. ut Marcell. voluit. Kai Edd. cett. c Ἀρῶν] Legi etiam potest ἀρχῶν Pell. d Ἐβδομῆν — καὶ πέμπτην] Sic esse in Edd. omnib. notat Solan.

buit καὶ πρὸς τούτοις τὸ δὲ ὀλίγῃ ἐπιμίξει πάντας, εἶσαο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐτιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν. Praeter haec cogitavit, etiam, quod si omnes Graecos compendio isto sic inter se permiscuisset, videretur extraneis Graeciam splendido quasi epulo accepisse. Nunc pretium advertere, quemadmodum fac. Miscyllus interpres, qui de non pessimis est, rem gesserit. Supra omnia autem haec, inquit, etiam istud putabas: Graeciam per hoc, quod brevi adeo omnes inter se misceri possent, contra externos splendide adeo stabilitatem iri. Proh Apollo & Musae Pseudolucianicae! Ita? Istud est stabilitatem iri? Haud vidi magis: miserum Lucianum, qui sub tam lentis maxillis, & hunc Pseudolucianum, qui sic sub Luciani pelle vapulat. Ἐσθιάσθαι autem Ἑλλάδα hic τινὲς δαλυνῶν dixit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens.

Th. M. Ibid. Τὸ δὲ ὀλίγῃ] An sic legendum videtur: τὸ δὲ ὀλίγῃ ἀλλήλους ἐπιμίξει πάντας τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι λαμπρῶς ἐτιᾶσθαι καὶ τῷ ἔξωθεν.

F. G. Τὸ δὲ ὀλίγῃ ἀλλήλους ἐπιμίξει] Legendum arbitror τὸ, quod quale sit, ex interpretatione intelligitur. Illud εἶσαο per videri potestas interpretatus sum auctoritate Hesychii, apud quem est εἶσαο, δέξιν. Permiscere ἐπιμίξει est commerciorum societate inter se devincire. Τὰ ἔξωθεν sunt merces facilius jam impor-

tandae.

39. Ἀκούσκει τούτο φθέγμα] Notari debuit asterisco hic locus, & proclamari: hic fossa est ingens! Th. M.

41. Ἵμνον μὲν Ἀμφιτρίτῃ] Olear. ad Philostr. p. 159. 7. F. F. R.

42. Καὶ ᾄσμα] An καὶ αἱ εἰ μὲν Μελικέρτῃ καὶ ἑλ. Placet.

43. Ὀρέξαντο δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι ἐπιτροπέουσιν] Relege ὀρέξαντο δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν τῷ τῇ Ἑλλάδι ἐπιτρ. Intelligi vult Procos. Achajæ. Non dixit ἐπιτροπέουσιν, sed ἐπιτροπέουσιν, quia principis adventu finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc isto principum in operibus novis, ad Caji Suet. Vespasian. narravi c. VIII. Ridere autem qui volet, videre illi tempus genium interpretis. Cum autem aureum ipsi ligonem porrexisset, Graeciamque tamquam in tutelam commendassent. &c. Quid pote capitalius?

Th. M. 54. Ἐβδομῆν — καὶ πέμπτην] Hoc ea ætate scriptum sit necesse est, qua per septimanas numerari jam coeptum esset. Imo vero ἑβδομηκοστὴν ἐπὶ π. legere jubent viri docti apud Olearium ad Philostr. p. 183. a. 13. Sed quo codice auctore? quæve hæc licentia?

M. du S. 57. Νέρονι μετὰ τὴν τομὴν.] In marg. Ald. Hoff.

filio. Dicebant autem Aegyptios, dimen-
so utriusque maris fastigio, non ejusdem
illa libramenti deprehendisse, sed altius ar-
bitrari illud, quod ex Lechaeo sinu allabi-
tur, atque Aeginae proinde metuere, ne
tanto mari ad insulam illam appellente, pla-
ne submersa Aegina auferatur. Verum Ne-
ronem quidem a secundo Isthmo neque Tha-
les ille sapientissimus, & consultissimus na-
turae demovisset: magis enim fecare illum
jam cupiebat, quam ipsum publice canere.

5. At Occidentis populorum motus, &
acerrimus ille vir, qui rempublicam ibi
capeffiverat, nomen ei Vindex, a Graecia
& Isthmo abduxit Neronem, frigida quae-
dam de Geometria caussantem: maria enim
pari undique fastigio librata novi. Ajunt
autem illi etiam ipsas suburbanas regiones
jam labare, & cedere. Hoc ipsi quoque
heri audistis e tribuno, qui huc appulit.

6. MEN. Sed vox, o Mufoni, pro-
pter quam ita furiose Musicus est, & O-
lympiadum Pythiadumque amore flagrat,
quomodo habet tyranno? eorum enim,

σαν δὲ τῆς Αἰγυπτίως γεωμετρῶντας ἑκα-
τέρας θαλάσσης τὰς φύσεις, οὐκ ἰσοπέ-
δοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν
ἡγούμενος ἔκ τῆς Λεχαίης περὶ τῇ Αἰγίνῃ
δεδοικέναι. πελάγους γὰρ τοσούτοις ὅτι-
χθέντες, καὶ ὑπερῶχιν ἀπενεχθῆναι
ἔδειξεν. Νέριονα δὲ τῇ μὲν τῇ Ἰσθμῷ το-
σούτοις ὅτι ἂν ὁ θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώ-
τατός τε καὶ φυσικώτατος. τῇ γὰρ τεμνῶν
αὐτὸν ἤρα μᾶλλον, ἢ τῇ δημοσίᾳ ἄδεν.

Ἡ δὲ τῇ Ἑσπερίῳ ἐθνῶν κίνησις, καὶ ὀξύ-
τατος, ὥς τῇ ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος,
ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλά-
δος τε καὶ Ἰσθμῷ Νέριονα, ψυχρῶς γεω-
μετρήσαντα. τὰς γὰρ θαλάσσας ἰσογαίης
τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. Φασὶ δ' αὐτῷ καὶ τὰ
ὑπὸ τῇ Ῥώμῃς ὀλιγαίνειν ἤδη, καὶ ὑπε-
ρῶχιν. τῇ γὰρ αὐτοὶ χθὲς ἡκιστα τῇ
προπλάσαντι χιλιάρχει.

MEN. Ἡ φωνὴ δὲ, Μυσώνιε, δι' ἣν
μυσομανεῖ, καὶ τῇ Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυ-
θιάδων ἐρεῖ, πῶς ἔχει τῇ τυράνῳ; τῇ γὰρ
Λη-

Θαλῆς] Θαλλῆς Edd. hac priorcs. f' Ως τ' ἐκείνης] Nihil varietatis invenio.

Wess. adscriptum, vid. Cael. L. II. §. 3. Sed nihil ibi
invenio. Quare adi Cael. Rhodig. L. XXI. c. 19. ubi
enarrat quinam Isthmum perfodere praeter Neronem
conati sint.

58. Αἰγυπτίως] Idem apud Philostratum narratur p.
163. M. du S.

64. Νέριονα — Ἰσθμῷ] Olear. ad Philostr. p. 162.
a. 7. & 8. Item p. 192. ubi idem fere. f' F. R.

67. Θαλλῆς] Corrupte antea in omnibus legebatur
Θαλλῆς. V. Iac. c. 2. ad quem locum haud dubie hic
Auctor respicit. M. du S.

68. Καὶ ἐξήρατος] Locus corruptus, arbitror,
quem ita forte emendare liceat, καὶ ἐξήρατος, (int.
ἀντὶ) ὅς τ' ἐκείνης ἢ ἀπτόμενος, eo sensu, quem ex-
pressi. Nomen viri est non Βίνδαξ, sed Βίνδεξ, Vindex.
De ἐξήρατος non dissimulo, mihi in mentem venisse
legere, ἐξήρατος vel ἐξήρατος Exconsul. f. Ex-
consule, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat
tum Galliam pro praetore Vindex, Sueton. Ner. c. 40.
& potest fieri, ut consultatu ante functus fuerit, quo
respectu sit ἐξήρατος. Docet enim Dio l. 53. p. 504.
ab Augusto institutum, quos ipsi in suas provincias
mitteret, Legatos & Proprietores vocari, licet Con-
sulares essent, πρεσβυτάτοις ἀντιπροσώτοις τε ὑποτάσσουσιν.

καὶ οὐ τ' ἐπαρτέμενος ὄν. Haecenus itaque mirifice
blandiebatur mihi conjectura, sed refrigeravit istum
amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi,
& vel tum rarissima vox ἐξήρατος itaque in medio
interim relinquenda res videtur: ac ne in versionem
quidem recipere Vindicem Exconsulem ausus sum.
Interim nec illud dissimulo, libellum mihi satis recen-
tem videri, quem ἐξήρατος non dedecet: sed non
aliis adhuc, quam stili argumentis. f' M. G.

69. Ως τ' ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος] Melius ὅς τ' ἐκείνης νῦν
ἀπτόμενος. Th. M.

Ὡς τ' ἐκείνης &c.] Malim ὅς τ' ἐκείνης νῦν. Vett. Codd.
inspiciendi. F. G.

74. Ἰπὸ τῇ] Lege ἀπὸ. F. G. Non opus est, si loca
Urbi proxima cum Gesnero intelligas, quamquam qui
hoc historiae respondeat, non plane dijudico. In ipsa
enim Urbe multi favebant Vindici, vid. Suet. Ner. c.
40. Sed cum, teste etiam Tacito, a Galliis incepit
motus Vindicis, omnia jam inde ei ad Urbem usque
parere, posset hic narrari. f' F. R.

Ibid. Ἰπὸ τῇ] Subsidere, fondre sous lui. F. G.

76. Προπλάσαντος] Scripserat haud dubie προσπλά-
σαντος, qua voce statim utitur. M. du S.

79. Τῇ γὰρ Λήμῃ προπλάσαντι] Fingitur igitur,
nili

Δήμῳ προσπλέοντων οἱ μὲν θαύμαζον, αἰδοῖσι
 δὲ κατεγέλων. ΜΟΥΣ. Ἄλλ' ἐκείνός γε,
 ὦ Μενεκρατές, ἔτε θαυμασίως ἔχει τῷ
 φθέγματι, ἔτ' αὖ γαλοῖας· ἡ γὰρ φύσις
 αὐτὸν ἀμέμπως τε καὶ μέσως ἤρμωκε.
 Φθέγεται δὲ κοῖλον· μὲν φύσιν, καὶ βαρὺ,
 ἐγκυμμένης αὐτῷ τῇ φάρυγι· μέλη δ'
 ἔτω κατεσκευασμένα βομβεῖ πῶς. οἱ δὲ γε
 τόνοι τῇ φθόγῳ ὀπλαιίνουσι τῷτον, ἐπεὶ
 μὴ θάρρει· αὐτῷ· χρωμάτων δὲ φιλαν-
 θρωπία, καὶ μελοποιία, εὐαγώγα μὲν δὴ,
 καὶ κιθαρωδία εὐταλεῖ, καὶ ἡ χαρὸς βαδίσαι,
 καὶ τῆναι, καὶ μέλασθαι, καὶ τὸ νῦμα ἐξο-
 μοῖσθαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύνην ἔχοντα
 μόνον τῷ βασιλείᾳ δοκεῖν ἀκριβοῦν ταῦτα.

Εἰ δὲ μιμοῖτο τῆς κρείττονος, Φεῦ γέ-
 λωτ', ὡς πολλὸς τῇ θεωμένῳ ἐκπίπτει,
 καὶ τοὶ μυρίων φόβῳ ἐπηρήμενων, εἴ τις ἐπ'
 αὐτῷ γελῶν εἴη. νῦν μὲν γὰρ, τῷ μετρίῳ
 πλεονέξοντι ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἄκρων
 δίστα· τῷ ποδῶν ἀνακλώμεν, ὥσπερ

sunt, alii deridere. MUS. Verum iste,
 Menecrates, neque admirabilis est quantum
 ad vocem, neque ridiculus. Natura enim
 illum sine reprehensione & mediocriter in-
 struxit. Cavum autem quiddam & grave
 praeter naturam sonat, depresso ad interiora
 gutture. Cantica vero ita paratus quodam-
 modo stridit ac strepit. Interim toni vo-
 cum musicarum mitigant illum, tolerabilio-
 remque faciunt, cum sibi non confidit, co-
 lorum musicorum humanitate, & modula-
 tione flexibili sane, & bene composito ad
 citharam cantu, & quod ubi tempus est
 ingreditur, & stat, & transfert se, & quod
 nutum accommodat cantibus: qua in re il-
 lud solum turpitudinem habet, quod Im-
 perator videtur studiose ac subtiliter ista
 tractare.

7. Quoties vero imitatur superos, vah-
 risum! quam multus excidit spectatoribus,
 licet sexcenti terrores impendeant, si quis
 illum derideat. Nutat enim supra modum
 collecto spiritu, summis pedum divaricato-
 rum digitis insistit, retrorsum inflexus, ut
 qui

a Mm] Mm Edd. Mm (iussu) L. b Tōtōn] Nihil mut. Edd. c Αὐτῷ] Αὐτῷ Edd. priores.

nisi hic etiam aliquid corruptum est, Menecratem
 hunc Lemnium fuisse, neque insula illa ante haec
 cegtessum.

80. Λόγῳ] Ubi scriptor hujus Dialogi, quod &
 ad Philop. c. 3. monuimus.

85. Φθίγγεται δὲ κοῖλον μόν] De voce Neronis *fusca*,
Suet. Ner. 20. Dio . . . & Philostr. IV. c. 44. V. 7. In
 omnibus Impr. μὴ pro μόν erat, quod ut conjecturam
 tantum exhibet L.

Φθίγγ(ε) δὲ κοῖλον μὴ φύσιν] De voce Neronis *Xiphil.*
e Dione l. 61. p. 699. A. βαρὺν ὃ μέλαν φάνημα ἔχων.
Sueton. Ner. c. 20. Exiguus vocis ὃ fuscae. Κοῖλον igitur
 illud *f. cavum* in voce erat ab affectatione, cum
 majorem & graviolem, quam a natura habebat, vel-
 let efficere, quod depresso & introrsum adactō gutture
 hodie etiam conantur interdum adolescentuli.

Ibid. Κοῖλον μόν] Ita legendum animadverterat etiam
La Croce. Cumque & in L. idem adscriptum, sen-
 susque videatur postulare, non dubitavi sic edere. In-
 teriun versionem ad μὴ aptatam non attigi.

86. Ἐγκυμμένης] An *ἐγκυμμένης*;

Ibid. Μίλη δὲ ἔτω κατεσκευασμένα] Nihil praecessit
 de praeparatis carminibus; sed de voce praeter natu-

ram amplificata. Malim ergo *legere κατεσκευασμέ-*
νην. Ita certe interea converti, dum meliora edo-
 cear. Statim sequitur *βομβεῖ πῶς — ἐπιλαίῳσι*. Ho-
 rum verborum interpunctionem pariter arque inter-
 pretationem juvat locus *Eriphanti* c libro de mens. &
 ponder. mox a principio, quem observavi indicio *Ca-*
sauboni ad *Suet. Neron. c. 20.* Ita autem de septuaginta
 interpretibus loquitur, ἀπὸ τῷ εἰς διὰ τέρας πείσθαι
 τὸ ὄνομα τῷ ἔργῳ, ἐνὶ τέρατι χρυσάμμοι, τὴν ἀπαύσαι αἶσιν
 βόμβησιν, εἰς λειότητα μεταβάλλειν κ. τ. λ. Βόμβησις est
 ingratus ex repetitione sonus; hunc mollierunt voce,
 quam repetit Ebraeus sermo, semel tantum ponenda?
 Hoc certe discimus, βόμβησις est sonus asperior, qui
 dicitur junctura *λεαίσσθαι*. Hoc ad nostram rem fa-
 tis est. Nam βόμβησις esse *obscurum* & *taucum* *τυρ-*
μιον, ut apum & id genus animalculorum, satis con-
 stat: quod cum *fusca* Neronis voce pulchre convenit.

88. Τόνοι τῇ φθόγῳ] Nempe huic etiam loco lu-
 cem adfert illa inter φωνῆν & φθόγῳ distinctio, quam
 docet *Arrian. Epict. 3. 6. Κοινὴ τις ἀκοὴ λέγεται ὅτι ἡ*
μῶσις φωνῶν ἀνακρίσκει, ἡ δὲ τῇ φθόγῳ ἀπὸ τοῦ
τιχίου.

Ibid. Ἐπιλαίῳσι τοῦτον, ὡς μὴ θάρρει] Melius *ἐπι-*
τοῦ

qui rotas *allegari* sunt. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam incensa illi facie rubescit. Spiritus illi exilis, neque usquam sane sufficiens.

8. MEN. Qui vero contra illum certant, quomodo se submittunt, Musoni? Nempe arti hoc forte gratificantur? MUS. Arti illi quidem, uti qui in lucta concedunt. Sed tu cogita, Menecrates, tragicum actorem, qui in Isthmo periit. Aequalia enim pericula etiam circa artes, si intendant se artifices. MEN. Et quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re audiui. MUS. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, sed in oculis Graeciae factam.

9. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne Comaedia certaretur, neque Tragoedia: visum est Neroni, Tragoedos vincere, cumque venirent ad illud certamen plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus, qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset, clarius etiam quam solebat alias, fingeat se & coronae amore captum, neque concessurum prius, quam decem sibi talenta Nero pro victoria dedisset. At hic

οἱ ἐπὶ τῷ τροχῷ. φύσιν δ' ἐρυθρὰς ἄν, ἐρευθεῖ μάλλον, ἐμπιπράμεν αὐτῷ τῷ προσώπῳ· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον, καὶ οὐκ ἔποσχον· σὺ δὲ.

MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς ὕφειν, ὦ Μουσόνιε; τέχνη γὰρ σὺ χαρίζεται. ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὅσῳ οἱ ὑποκαλίσσονται, ἀλλ' ἐνθυμήθημι, ὦ Μενεκράτες, τὴν τραγωδίας ὑποκριτῶν, ὡς Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ αἱ τὰς τέχνας, ἣν ὀπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες. MEN. Καὶ τί τῆτο, Μουσόνιε; σφόδρα γὰρ ἀνήκοον τῷ λόγῳ. ΜΟΥΣ. Ἄκουε δὲ λόγου ἀτόπου μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένον.

Ἰσθμοῖ γὰρ νόμος κεκείμενος, μήτε κομῳδία ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγωδία, ἐδόκει Νέρων τραγωδῶδες ἵκαν. καὶ παρήλθοι εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μὲν ὁδὸν ἠπειρώτης, ἀριστα Φανῆς ἔχων, εὐδοκίμῳ δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμενῳ, λαμπρότερα τῷ εἰσόδῳ ἐπλάττειτο καὶ τῷ σταδίῳ ἔρῳ, καὶ μὴδ' ἀνήσειν πρότερον ἢ ἑξήκοντα τάλαντα δοῦναι οἱ Νέροντα ὑπὲρ τῆς νίκης.

d. Aetij] Sic Pell. Aetij Edd. vulgo.

ταῦτα, ἵνα μὴ θ. ταῦτα. Nempe τὸ βροδῶν. Alia erant, & quidem ψαυμακιστογάρματα, quae in Luciano & Pseudolucianis notarentur; sed operae non est. Haec autem qualiacumque illa, ex paginis libri mei ambriatis olim stylo aetatis meae verno, nunc πρὸς τὴν ὑπόθεσιν exscripti.

94. Μόνι τῷ] Lege μόνι τῷ. F.G. Non displicet, et si & vulgatum defendi potest. J.F.R.

95. Μιμῶντο τοὺς κριτὰς] Apollinem videri voluisse Neronem loquuntur historiae, & numismata. J.M.G.

8. Ὅστις οἱ ὑποκαλίσσεται] Quid sit ὑποκαλίσσεται doceat Plutarchi Periphrasis de discr. Amici p. 58. F. οἱ δὲ πλείους τῶν πλούσιων — ἀποφάνεσθαι μακάριον, ὑποκαλίσσεται οὐ τῷ πάλαιον. Et — καλίσσεται — ὁ προσκαλίσσεται ὑποκαλίσσεται. J.M.G.

10. Τὸν τῷ τραγ. ὑπ. ὡς Ἰσθμῶν] Vid. Plut. in Flaminio. M. du S.

17. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμος κεκίμενος] Musicos agones ex Isthmiis ante Neronem exulasse hinc observat Casaubonus (ad Suet.) Spanhemius vir Amplif. de Comicis Tragicisque ludis concedit, de musicis, quae non nomi-

nantur, non item (Ep. ad Morell. I. p. 41.) Adducitque, ut suam sententiam fulciat, Philostratum vit. Apoll. Im. IV. 24. Cui loco Doctissimus interpres addi jubet & VIII. 18. Julianique ad Argivos epistolam, quorum locorum primus & tertius Casauboni sententiam non tangunt; quippe qui de temporibus quae Neronem antecesserunt, non de sequentibus, statuatur. Secundus Patrum Musicum ibi agonem vere facit.

M. du S. Ibid. Μήτε κομῳδίας ἀγωνίζεσθαι] Moverat forte Isthmiorum iudices quod postea Praefides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter iudicum molestias, actum, memorat Plut. Sympos. 5, 2. p. 674. qui ibidem docet, in Sicyonio thesauro dedicatum fuisse χρυσῶν βιβλίων Ἀριστομάχῃ ἀσπασίμῳ — ποιητῆρι Ἰσθμια ὑποκαλίσσεται. J.M.G.

18. Μήτε τραγωδίας] Olear. ad Philostr. 163. a. 12. & 15. J.F.R.

22. Ἐπ' αὐτῇ] Lege ἐπ' αὐτῇ. F.G. Recte, cumque & Pell. ita haberet, non haesitavi ita edere. J.F.R.

αἱ. ὁ δ' ἤγχιαινε τε, καὶ μανικῶς ὄντα καὶ
 γὰρ δὲ καὶ ἡρώατο ὑπὸ τῆς ἀκνῆς, ἐπ' αὐ-
 τῷ δὲ τ' ἀγῶνι βαίνων δὲ τ' Ἑλλάνων
 ὅππ' τῷ Ἡπειρώτῃ, πέμπει τ' γραμμα-
 τῆς, καλεῖται ὑφαίνει αὐτῷ τῦτος αὐτῷ
 δὲ ὑπαραίρουσι τὸ φέγμα, καὶ δημοτικῶς
 ἐρίζουσι, εἰσπέμπει Νέρον ἐπ' ὀκρίαντων
 τὸς αὐτῷ ὑπακρίτας, οἷον προσκηνάτας
 τε τῷ πρῶτῳ, καὶ γὰρ δὲ καὶ δέλτος ἐλ-
 φαντικῶς καὶ δούρας προβαλόμενοι αὐτὰς
 ὡσπερ ἐγχυρίδια, καὶ τ' Ἡπειρώτην ἀκα-
 τήσαντες πρὸς τ' ἀγῶνι κίονα, κατὰζου-
 αὐτῷ τ' φάρυγχα, παίαντες ὁδοῦς ταῖς
 δέλτοισι.

MEN. Τραγωδίας δὲ εἶχα, Μουσῶν, 40
 μικρὸν ἔτι πάλαι ἐν ὀφθαλμοῖς τῆς Ἑλ-
 λάνης ἐργασάμενος; ΜΟΥΣ. Παιδὶς
 ταῦτα κατὰ τῷ μητροκοίτῳ. αἱ δὲ
 τραγωδίας ὑπακρίτῳ ἀπέκτενον ἐκ-
 τῆς αὐτῷ τὸ φέγμα, τί καὶ θαυμά-
 ζεις; καὶ γὰρ δὲ καὶ τὸ Πυθικὸν γάμον, πᾶσι
 αἱ ὁμοφαῖ ἐπέπον, ὡσπερ ἄλλῃ ὁμοίῳ,
 ὡς μηδὲ τῷ Ἀπέλλῳ Φωνῇ εἶναι κατὰ τῷ
 Πυθίῳ καλεῖσθαι αὐτὸν εἰς τὴν Ὀρέ-
 τας τε καὶ Ἀλκμαίωνας, οἷς τὸ μήροκτο- 50

exasperari & furere. Extrema in tabernaculo
 etiam audiebatur sub ipsum tempus certami-
 nis. Clamore autem laudentibus Epiroten
 Graecis, scribam mittit, submittere hunc
 sibi vocem jubens. Illo vero magis etiam
 tollente vocem, & populariter contendente,
 immittit Neros in pulpita suos histiones,
 tanquam qui negotio huic apti essent. Hi
 sergo qui pugillares eburneos biparentes pu-
 gionum instar protendebant, erecti ad pro-
 ximam columnam Epirotae guttur directis
 illis tabellis ferientes elidunt.

10. MEN. Tragoediam vero vix,
 Musoni, tam impuro facinore in oculis
 Graeciae perpetrando? MUS. Lusus iste ju-
 veni interfectori suae matris. Si vero Tra-
 gicum histionem, exstirpanda illius voce,
 interemit, quid mirandum est? Qui etiam
 Pythicum ostium, e quo divina adspira-
 bantur oracula, obturandi impetum ceperit,
 ut neque sua Apollini vox porro esset: Py-
 thio licet annumerante illum inter. Orestes
 & Alcmaeones, quibus matrum peracta ab
 ipsis

a Ei δ] Personam MEN. Edd. hic ingerunt, quam delevi cum Solan. & Gish. b Τραγῳδίας] Τραγῳδίας
 Edd. antea male.

33. Τοῖς ἰαυτοῖς ὑποκρίταις] Forte ex illo plausorum
 suorum numero, quos describit Sueton. c. 20. Adolo-
 scentulos equestris ordinis, & quinque amplius millia e-
 glebe robustissimae juvenum undique elegit, qui divulsi
 in factiones plausuum genera considerent &c. Hi qui-
 dem plausuum ὑποκρίταις fuerunt.

43. MEN.] Delendum censeto.

44. Τραγῳδίας] Lege τραγῳδίας. F.G. Idem nota-
 rat LaCruze. Omnino ita corrigendum duxi, quidquid
 ad excusandum vulgatum possit adferri, quasi esset
 plur. pro sing. & elipsi. αἱ, uti apud Sophoc. Oed.
 Tyr. 19. Ἀγαθῶν ὄντων, bene habet. vel ut supra ὁ
 emittitur Ἀστ. c. 24. quod tamen & ibi suspectum
 dixi. Vel ut ib. c. 52. f. πᾶσι δὲ ὀφθαλμοῖς ἀναδύει.
 Ne plura similis ellipses alibi adlegata repetam, qui-
 bus effici posse videatur, ut τραγῳδίας sit: in tragoe-
 diarum quadam, uti: Ἰθυσίς, quinquatribus; Ludii,
 mure, Circensibus, & similibus spectaculis dici amat
 (vid. Suet. Jul. c. 39.) At haec omnia nihil hic ad rem
 facere mihi visa; ita simplicitate ac veritate sese com-

mendat genitivus τραγῳδίας; nec displicebit mediocriter peritis, sed ignorent postremae huic & parcius
 antea usurpatae audaciae. Sin minus, culpam deprecor, neque in Luciano faciam iterum.

49. Εἰς τοὺς Ὀρέτας τῇ] Versiculum proscriptum
 refert Sueton. c. 39. Νέρον, Ὀρέτας, Ἀλκμαίων, μητρο-
 κτόν. Sed nihil de oraculo. Inimicitias furiosas Ne-
 ronem contra oraculum describit ex Dionis l. 63. Χι-
 ρήλλιος p. 721. C. Τῷ δὲ καὶ Ἀπόλλωνος (εἰς τὸ ἀγῶ-
 νιστικῶς ἐπὶ λατρίᾳ τῶν προῖον αὐτῷ, εἰς τὸ ἄλλος
 μαντικῶς) τῷ τε καὶ τῷ Κερραίων ἀφίλιτο, καὶ κρατισταίς
 ὄντας, καὶ τὸ μαντικὸν κατέλυσεν, ἀνθρώπους ἰς τὸ φόβον,
 καὶ τὰ ἑρμῶν πνεύματα ἀνῆλθον, σφάλας. Ultima verba ita
 intelligo, interfectos, & cruentos palpitantesque ad-
 huc homines abjectos in ostium. Eadem occasione
 videtur illas quingentas hominum Decorumve statuas
 aeneas sustulisse, de qua re Pausan. Phoc. p. 620, 31.

50. Ἀλκμαίωνας] Vid. Ἀλλ. c. 19. & Not. Respi-
 cit istud Apollinis secundum quosdam:

ipsis caedes etiam gloriae quoddam genus peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic cum dicere non posset, quem ultus esset, contumelia se affectum a Deo putabat, cum tamen mitiora veris audiret.

II. Sed dum loquimur, quaeenam navis accedit? ut illa bonum quiddam videtur advehere! Coronati enim sunt capitibus, tanquam chorus boni omnia. Atque de prora aliquis protendit manum, bono nos animo esse iubens & gaudere: clamat autem, nisi quid me fallunt aures, periisse Neronem. MEN. Enim vero sic clamat, Musoni, & disertius quo propius terram venit. M U S. Bonum factum, o Dii! MEN. Sed ne quid imprecatur: negare enim hoc docere in defunctis.

ἦσαι, ἢ λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν, ἐπεὶ δὴ παύσαντες ἐτιμώμεθα. ὁ δὲ μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχον ὅτι ἐτιμώμεθα, ἡβρία. ὡς τὸ θεῶν ὤντο, πρῶτα γὰρ ἀλλήλων.

Ἀλλὰ μέγα λόγον, τίς ἢ προσέσσαυς; ὡς ἐπάγειν τί ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐστὶ δὲ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὐφημοῦ, καὶ τις ἐκ παύρας προτείνει τὴν χεῖρα, ὡς κελευόμενος καὶ τὰρ ἑαυτὸν τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ ὡς κελεύω, Νέρωνα οἴχεσθαι. MEN. Βοᾷ γὰρ, Μουσόνιε, καὶ σαφέστερον γε, ὅσω τὴν γῆς ἄπτε. ΜΟΥΣ. Εὐγε, ὦ θεοί. MEN. Ἀλλὰ μὴ ἐπεισχαίμεθα ὅτι γὰρ τοῖς κειρόμενοις ἔφασι θεῶν.

TRAGOPODAGRA.

PODAGRICUS, CHORUS, PODAGRA, NUNCIUS, MEDICI, TORTORES.

P O D.

Heu triste nomen, inuisum nomen Diis,
Podagra lacrimosa, Cocyti genus.

ΤΡΑΓΟΠΟΔΑΓΡΑ.

ΠΟΔΑΓΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΟΔΑΓΡΑ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΙΑΤΡΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΟΙ.

Π Ο Δ.

Ω Στυγὸν ὄνομ', ὦ θεοὶς τυγνόμενα,
Ποδάγρα, πολυστένακτε, κακὸν τέκνον,

⁴Hu

c. O N. μὲν.] Persona ΜΟΥΣ. his praefixa in Edd. At necessario omittenda, quum praecedens deleta est.

Νῆρον, ὅστις. Ἀλεξανδρῶν, μαρτυρεῖται. Vid. Philostr. p. 481. & Suet. Ner. c. 39. M. du S. 58. ΜΟΥΣ.] Ex hoc nomen delendum. M. du S. 57. Ἐρεθίσαντες γὰρ τοὺς κεφαλὰς] Vid. Spanhem. ad illud Aristoph. Plut. 769. ἔχοντες ἀναδύσαντες βελήσαντες ἀναγνύσαντες ὡς κηρύσσοντες ἐρεθίζον, ποταῖς ἀναγνύσαντες. J. M. G.

ΤΡΑΓΟΠΟΔΑΓΡΑ] Non solus Podagrae encomium scripsit nobis. Audi juvenem apud Philostratum, in vita Apoll. IV, p. 170. Ποδάγρας ἰγνόμενα τί μοι ἔντιμα; καὶ πῶς ἐνθάδε οὐκ ἔστι κακὸν εἶδος. Sed an ob hunc lusum Tragici accenseri mereantur, viderint, qui post Fabricium novum eorum nobis Catalogum contulerunt: sic Theophrastus lentes quassatis Focuriis teste A. Gellio XVII, 19. & fabris quatuor diebus recurrentem laudat. M. du S.

ΤΡΑΓΟΠ.] Malis par paulo amplius in hunc libellum annotationes, quibus intexturus eram bonam par-

tem Commentarii in hunc libellum ab Erasmo Schenckio Wittebergae praelecti 1631. qui beneficio Viri Doctissimi Julii Caroli Schlaegeri ad me pervenerat. Sed tempestive monitus contraxi vela, & Schmidium Commentarium, tuae Doctissime Reitzii, fidei commendo, ut quae ferre videbitur numerus chartarum, volumini huic destinatus, inde in usum lectorum decerpas. De interpretatione mea hoc solum praedico, me non praefare bonos versus, sed qui singuli singulis Lucianicis respondeant, & sententiam eorum, quantum potuit a nobis fieri, exprimat. In choris praesertim & nostrum, & sententiam singulorum versuum, assequi nobis datum non fuit. Sed neque diu torquere ingenium tanti putabamus. Claudicare igitur in podagra versus quam sententiam malebamus. J. M. G.

ΤΡΑΓΟΠ.] Quia variis conjecturis metrum horum versuum emendari potest, potissimas variantt. lectr. M m m m a qui-

"Ἡν τάρταρον κευθμῶσιν ἐν βαθυσκόις,
 Μέγαρ' ἐριννὺς γαστρός ἐξεγείνατο,
 Μαζοισί τ' ἐξέβρεψε, καὶ πικρῶ βρέφει
 Εἰς χεῖλ' ἐσάλαξεν Ἀληκτὼ γάλα,
 Τίς τ' δυσάνυμὸν σε δαιμόνων ἄρα
 Εἰς φῶς ἀνήκεν; ἥλθες ἀνθρώπου βλάβῃ.
 Εἰ γὰρ τεθνεῶσιν ἀμπλακημάτων τίσις
 Βροτοῖς ὀπηδεῖ, τ' ἔδρασαν ἐν Φάει,
 Οὐ Τάνταλον ποτοῖσιν, ἐδ' Ἰξίονα
 Τροχῶ τροχῆτον, ἐδὲ Σίσυφον πέτρῳ
 Ἔδω κολάζειν ἐν δόμοισι Πλατύνω."

α Βροτοῖς] Fl. uti Boiv. em. Βροτῶν cett.

quidem inferui, parum tamen in contextu propter Codicum inopiam mutavi, etsi metrum saepe adparet corruptissimum. „Scopus huius dramatis est ex-
 „ponere malignitatem ac pertinaciam podagrae, quae
 „medicamentis magis exasperatur quam sanatur, se-
 „cundum tritum illud Ovid. I. Pont. El. 4. Tollere
 „nodosam nescit medicina podagram. Praeterea ludib-
 „rio habere medicafros vana promittentes, aequae ac
 „podagricorum mores, eosque ad patientiam horta-
 „ri. Quod & Symonides c. 8. de Arthridite fatetur,
 „aitque eum causam tempusque invadendi melius
 „expresuisse, quam nonnullos medicos. Haec poste-
 „riora ex Cl. M. Erasmi Schmidii praelect. Mis. a Cl.
 „Ges. mecum communicatis, unde potissima quaeque
 „deinceps quoque delibabimus, plurimis Ethicis & me-
 „dicalis rationibus omittis.

3. Ταρτάρου κευθμῶσιν] Materia podagrae est ichor,
 i. humor acris, & ut Chymici vocant; tartareus.
 Hunc foetum dicit produci in ταρτάρου κευθμῶσιν βα-
 θυσκόις. h. est in intimis penetralibus corporis, ubi tar-
 tario non inepte mentionem fecit, quod non tantum
 infernum notet, sed & materiem calculosam, tarta-
 ream, articulorum iuncturis se insinuantem & cru-
 ciatu intolerabiles efficientem. Nutricem τῷ Ἀληκτῶ
 unam Furiarum facit, quo notatur mala concupiscen-
 tia & pravus appetitus naturae noxius. ἡ Ἀληκτὼ enim
 ab α privativo & λῆγω desino, nomen habet. Omni-
 no enim huic morbo alimonia suppeditatur, quando
 causae ἡ λῆγωσι, non cessant. Crescit enim indulgens
 sibi, ut dirus hydrops. Er. Schmid.

4. Ἐξεγείνατο] Simpliciter pro τῷ γένεσθαι satis notum.
 At Hesych. Ἐξεγείνατο exponit, ἐξικονίστατο. Si legas
 ἐξικονίστατο, significabit τὸ ἐξικονίστατο, aegre ac multo
 cum labore seu dolore peperit, uno verbo, enixa est.
 Quae expositio quam apte huic loco conveniat, nemo
 non videt. Fuerit igitur hoc ominis instar futuro-
 rum cruciatuum, quibus adulta Podagra homines tor-
 queret. Si cui autem videatur ἐξικονίστατο non a capite
 scribendum ap. Hesych. sed cum praecedentibus con-
 necendum hoc pacto: Ἐξέβλετο (i. ἐξέβλετο) ἐξικονίστατο,
 ἐξικονίστατο, ἐξικονίστατο significatio erit, partum abegit,

Quam Tartari recessibus in abditis
 Megaera Erinnyes utero fudit suo,
 Et ubere aluit, & amarae parvulae
 Stillavit in labella Alecto lac malum.
 Quis ergo te, male ominatam Daemonum
 Emisit in lucem, labem mortalibus?
 Si namque poena peccatorum mortuos
 Homines manet, quae vivi perpetrant:
 Non unda Tantalum fugiente, aut Ixionem
 Rota torquendum erat, neque saxo Sisyphum
 Punire oportuit domo in Plutonia,

Omnes

vel medicamentis; vel alio quocumque modo, cujus
 detestandae consuetudinis mentio apud vett. passim.
 Ovid. Am. 2. El. 14. Cic. pr. Clu. c. 32. Clem. Alex.
 Paed. 2. p. 1. 3. Haec doctiss. J. Gavel in Animadv.
 ad hunc Dial. vid. Misc. Obs. anni 1739. p. 417. Cui
 de mutatione in Hesychio non contradico; sed poste-
 riorum expositionem de partu abigendo ad hunc Tra-
 gopodagrae locum non pertinere dico (quod nec ipse
 voluit) nam qui partus mox dicitur uberibus matris
 alitus, is certe abortus non est, qualem si quae mu-
 lieres sibi procurant, occidendi foetus, non alendi
 causa id faciunt.

5. Πικρῶ βρέφει] Amarulento infanti, propter cru-
 ciatu quos efficit. Forte leg. πικρῶ βρέφει, ut ad γά-
 λα referatur. Posset etiam legi πικρῶ βρέφει, cum ip-
 sia huius morbi sint exilia, usque facile occurrere pos-
 set, nisi causae essent ἀλγῶν, & continuatione par-
 vum hunc foetum alerent. Βρέφει autem modo est
 foetus in alvo latitans, ut ap. Diog. V. c. 74. Et Luc.
 I. 41. & 44. modo nuper natus. 1. Petr. II. 2. modo
 infans alicujus aetatis, sed minoris, ut in Sophocli III.
 Isthm. Pind. & Ep. ad Timoth. III. 8cc. Er. Schmid.
 Πικρῶ] Idem J. Gavel editioni Isingrinianae (id est
 Basilienae primae) adscriptum ait, forte legendum π-
 κρῶ βρέφει. Sed nullam esse causam cur a vulgato re-
 cedamus, bene existimat.

8. Εἰς φῶς] Indignatur Podagram in intimis pen-
 etralibus corporis genitam in apertum produci, & in
 membris externis evidenter sentiri; causamque ad in-
 felicem Genium refert: inuens causam esse oculum
 tam.

9. Τάνταλον] In Edit. Isingr. adscriptum: Εἰ τάν-
 ταλον δ' ἀμπλακῶν legere modo laudatus Gavel. sed malle
 se si τάνταλον legere, per synizesin. At potest id
 in dimetiendo verum tamen fieri, etsi vulgatum reti-
 nemus, ut in versu primo II. Hom. — Παλαίμην Ἀ-
 χίλῳ. Et ut Διόνυσος saepissime sit dissyllabum ap.
 Theognidem, ut vl. 358. 8cc. Item Διόν & Διόν
 monosyllabum, ib. vl. 171. Θεός εἶχεν, αἷς ἐκείνῳ κρή-
 νῃ. ἢ τῇ ἀπὸ Διόν. Iterum vl. 202. atque alibi. Sic
 Θεογόνος trisyllabum vl. 22. Quin & anapaestus hic
 po-

Omnes ad unum, sed maleficii reos
Tuis aptare membrifragis cruciatibus.
Ut aridum atque aerumnabile corpus meum
Manibus a summis ad pedum vestigia
Sanie mala atque amaro succo felleo
Violento spiritu clausis meatibus
Constitit! ut clausum dolores exacuit!
Quin viscera per ipsa ignitum currit malum
Vorticibus flammarum carnem populans
meam.
Qualis crater Aetneis plenus ignibus.

Ἀπλῶς δὲ πάντας τὸς κακῶς διδραχότας
15 Τοῖς οἷς προσάπιν δὲ δραχιδέσιν ὄνους
Ὡς μὲν τὸ λυπρὸν καὶ ταλαίπωρον δέμας,
Χειρῶν ἀπ' ἄκρων εἰς ἄκρας ποδῶν βάσεις,
Ἰχθῆρι Φαύλῳ, καὶ πικρῷ χυμῷ χολῆς
Ἐπὶ πνεύματι βιαίῳ τῷδε ἀλγοςφύγον πόρος
20 Ἐστρεψε, καὶ ἡ μεμυκὸς ἐπιτείνει ὄνους.
Σπλάγχων δ' ἐπ' αὐτῷ ἀλγοςφυρον τρέ-
χει κακόν,
Δίαισι φλογμῶς σάρκα πυρπολεῖσθον,
Ὅποια κρητὴς μετὸς Αἰτναίου πυρός,

†H

b Ἰχθῆρι &c.] Ἰχθῆρ ὁ φασκὸς ἔστι πικρὸς χυμὸς Pell. c Πνεύματι] Πνεῦμα τι βίαιον τόδε Pell. d τῷδε] Τόδε
Guj. e Ἐστρεψε] Ἐστρεψε, καὶ διδραχιδέσιν Pell. f Μεμυκὸς] Μεμυκὸς Fr.

23. Ὅποια κρητὴς] Κρητῆρας appellat ἐν τῇ πρὶ τῇ Περιγῆναι τριαντῆς. (c. 4.) G.

potest manere in secunda sede; etsi id durius. J.F.R.
10. Βροτῶν] Malim βροτῶν. Boivin. Ceteras ejus ac
Gujeti conjecturas in his notis non comparentes, va-
riantibus lecti. inserui, ne quid omisissim credas; nisi
forte ejusmodi notulas, ubi Guj. unicum verbum
Latine reddidit, quod in versione nunc comparet.
Omitto & hic, quia jam nimis est notarum, J.F.R. ob-
servata in Lectr. Luc. p. 384. seq. ubi nimis multis
probat, τὰς τιθῆναι βροτῶν vulgarem esse Graecismum,
adeoque non opus esse βροτῶν; quod ut concedo, ita
Fl. lectionem tamen praefero, quae propter praemis-
sum ἀμυδρακηνώμεται magis perspicua est: nam etsi &
Latine, aequae dicas multi mortalium ac multi mortales,
accedente tamen novo genitivo, intricatior fieret ora-
tio, si dixeris multis mortalium criminum poena ma-
nus. Etsi duplicem illum genitivum analogis quoque
exemplis probari posse scio, quid tamen opus est ob-
scuriora sequi, quando meliora Editio princeps exhi-
bet?
J.F.R.
Ibid. Ἐν φάει] I.e. in vita, dum fruenterur lumine
vitali.
Er. Schmid.

12. Στροβιλήν] Hanc vocem aliasque ad sexdecim
ex hoc Dial. collectas, Lexicis ignotas vid. in iisdem
Miscell. p. 419.
J.F.R.
15. Βροτῶν] Scil. ἰδίῳ, ἀπὸ ποσῶ, ex vs. 13.
Nempe τοὺς δικαστὰς Aecum & Rhadamanthum. A-
lias passive dicendum fuisset προσάπιν. Sicut paul-
lo ante etiam pro καλῶν, καλῶν locum habuisset,
si ad subjectum patiens referatur.
Er. Schmid.
16. Ὡς μὲν τὸ λυπρὸν] Squallidum, squallens. F.G.
Syntaxis est: ὡς τὸ δέμας μὲν λυπρὸν ἔστι ταλαίπωρον χρι-
στῶν ἀπ' ἄκρων &c. ἔστρεψε, καὶ μεμυκὸς ἐπιτείνει ὄνους.
Ἰχθῆρι Φαύλῳ &c. τῷδε ἀλγοςφύγον πόρος πνεύματι βιαίῳ.
Ἰχθῆρι Φαύλῳ i.e. ἀπὸ τῷ ἰχθῆρι Φαύλῳ. Τῷδε δὲ ἀλγοςφύγον.
i. τῷδε ἀλγοςφύγον. Accusativus absolutus, cujus-
modi passim exempla occurrunt. Ea se poros stringen-
te ob spiritus inclusi vim &c. pro τῷδε itaque legen-

dum est τῷδε cum Gujeto, qui tamen non τῷδε scrip-
sit, sed τῷδε, calamitatis puto, ac manus lapsu. Boivin.
Ibid. Ταλαίπωρον] Est misere cruciatum, proprie
ταλαίπωρον est talis κατὰ πόρον, miser circa vel
propter ingentes lapides in lapicidinibus, ubi laborantes
gravi vexabantur labore, & legnes flagris caedebantur.
Postea in genere est quocumque modo valde miser.
Τὸ δέμας denique a δέμας ligatus sum, semper cor-
pus vivum notat, cui anima adhuc colligata est; cum
τὸ σῶμα non tantum de vivo, sed & de mortuo cor-
pore dicatur. Vid. Plutarch. de Homer. Er. Schmid.
20. Ἐστρεψε] Disertum est. F.G.
Ἐστρεψε &c.] Variis modis hunc & sequentem ver-
sum invertendo tentat Doctiss. Gavel in Miscell. p.
419. J.F.R.
Ibid. Καὶ μεμυκὸς] Potest hic legi διδραχὶς, ut vs.
120. — διδραχὶς ὑπὸ μαχάρι ἡνίκα. Longe majorem
curam poscebant Tragopodagra & Ocyppus, sed & ma-
jus otium. In nullis Codd. reliquum dramatis Ocyppi
comparuit. J.B.

Ibid. Μεμυκὸς] Τὸ βλάθῃ τὸ ποδῶναι dicitur μεμυ-
κός, non quod mugitum edat, sed quod talis ejus ma-
teria, ut exitum sibi per poros quaerat, & partim
propter topositatem materiam, partim propter ἀλγοςφύ-
γον τὸ πόρον ὑπὸ πνεύματι non facile viam inveniatur,
ideoque cum cute & membranis hucetur, ut vapor
intra viscera terrae conclusus cum terrae parietibus &
superficie hucetur, adeo ut in terrae motu saepe mu-
gitum edat; unde species quaedam terrae motus mu-
κτικῆς vocatur Aristoteli de mundo c. 4. Cujusmodi
μυκτικῆς etiam hic edere posset materia illa hucetans, si
cutis & membranarum ratio pateretur. Er. Schmid.
21. Σπλάγχων] A causa efficiente, quae est mala
dispositio τῇ σπλάγχων, maxime hepatis & lienis, haec
enim per σπλάγχων hic potissimum intelliguntur. Si-
cut & Plin. per utrumque viscus κατ' ἔχον lienem &
hepar intelligit. Pro τῇ αὐτῇ legi etiam posset ἡν-
M m m m 3

Ἡ Σικελὸς αὐλὸν ἀλιπύρου ἀγροφάγου.
 Ὅτε δυσξέλιον αὖ κυματίζοντα,
 Σήραγγε πτερῶν σκολιὸς εὐεῖται κλύδων,
 Ὡς δυστέκμαρον πᾶσιν ἀνθρώποις τέλει,
 Ὡς εἰς μάτην σε πάντες ἀμφιδάλπομεν,
 Ἐλπίδι κατὰ μὲν βυκαλέμεθα.

XOR. Ἀνὰ Δίνδυμον ὁ Κυβέβης
 Φρύγες ἔνθεον ὀλαλῶν
 Ἀπαλῶ τέλεισιν ὁ Ἄπει.
 Καὶ πρὸς μέλας κεραύλη
 Φρυγίη κατ' ἔρετα Τμώλε,
 Κῶμον βοᾷσι Λυδοί.
 Παραπλήγες δ' ἀμφὶ ῥόπλοις
 Κελαδῶσι Κρητὶ ῥοθμῶ
 Νόμον ἔσαν Κορύβαντες.

Siculusve canalis fossae pongo perviae,
 25 Ubi inexplicabilibus modis exaestmans
 Cava per petrarum tortus fluctus volvitur.
 Heu finis (curatio mali) nullius conjecturae
 patens.

Ut frustra omnes tibi formenta apponimus!
 Spe vana stultis lactati misere modis.

30 CHOR. Per Dindymum Cybebes
 Sacrum Phryges ululatum
 Molli frequentant Atti.
 Et ad cantum Ceraulæ
 Phrygii per ardua Tmoli
 Comum Lydi celebrant.
 35 Infani circum clavis
 Numeris Crecicis modulantur
 Nomon Euan Corybantes.

Clan-

α Σικελός] Σικελιός Fl. β Κυματίζοντα] Κυματίζοντα male P. γ Σήραγγε] Sic Gaj. & B1. recte. Σήραγγε cett. δ Κυβέβης] Ex V2. receptum. Κυβέβης P. S. Amst. Κυβέβης J. H. Fl. B. Fr. pejus. ε Ἄπει] Ἄπει Fl. f Οὐ-
 ρισ Fl. g Δ'] Delet Gaj. recte. h ἔρετα] ἔρετα Gaj.

36. Παραπλήγες] Μανιόρροι, Ἰσθμιοί. G.

αὐτῶν, ab ipsis visceribus; ab illis enim πλάγχθους
 ipsam prodit malum in exteriorem carnem. Er. Schmid.

24. Ἡ Σικελὸς] Intelligit fretum Siculum angustum
 vix 7. stadia latum juxta Strab. l. 2. Unde & hic
 αὐλὸν nominatur ob longitud. angustiores instar fi-
 sulæ. Er. Schmid.

Ibid. Αὐλὸν ἀλιπύρου] I. e. fretum Siculum Mame-
 rionum, in quo Scylla & Charybdis. F. G.

27. Δυστέκμαρον] Investigatu, cautu & observatu
 difficile, & cujus insultuum tempora non satis præ-
 videri possunt. Er. Schmid.

Ibid. Τέλει] I. e. χρέμα, res, podagra scil. F. G.
 Τὸ τέλει hic non est finis, sed effectus, ita ut res ef-
 fecta & ad perfectionem perducta sit. Iliad. T. 107.
 Er. Schmid.

Τέλει] Τέλει hic non capiendum esse pro πύργω-
 μω, uti Gaj. visum, sed proprie pro fine, exitu,
 suadent non solum adjectivum δυστέκμαρον, sed & se-
 quentia, præcipue vero ista: ἰσπιδ κατὰ μὲν βυ-
 καλέμεθα. J. Gaj.

30. Κυβέβης] Conf. supra Ἀποφ. c. 11. Recepti au-
 tem Κυβέβης, quia Κυβέβης alioqui scribendum foret,
 idque versus respuerit. Vidit etiam J. Gaj., qui
 plura de hoc nomine in Miscell. Obf. anni 1739. p.
 210. J. F. R.

34. Φρυγίη κατ' ἔρετα Τμώλε] Omnes alii Lydiæ
 Τμολίου montem adjudicant, & jure: fuit enim vi-
 cinus Sardibus ad meridiam; Sardes vero fuisse Lydiæ
 ἀποτροπῆς inter omnes Geographos & historicos con-
 stat. Ut tamen aliquid pro Luciano dicam, usus est
 Phrygiæ nomine latissime sumpto, cujus confinia

cum Lydiæ nunquam fuerunt certa & stabiliter con-
 situta. Nam sic Strabo L. 13. τὰ δὲ ἔξω εἰς τὰ ἰσπιδ
 μέρη τοῖς τόποις ταύτοις ἐμπλοκαὶ ἔχει μίχρη πρὸς τὸ Τμώ-
 λον, ὡς τὰ Φρυγίη, καὶ τὰ Λυδία, καὶ τὰ Καρία, ὅτι τὰ
 τὸ Μύσαν δυσδιακριτὰ εἶναι, ὡς ἀπὸ τῶν αὐτῶν
 Eum vide, ubi plures rationes reddit talis confusio-
 nis, & patet Lucianum promiscue Phrygiæ & Lydiæ
 nomina sumpsisse, quando subiungit in sequenti ver-
 su κῶμον βοᾷσι Λυδοί.

36. Παραπλήγες] Παραπλήγῃ est perpetam pulsare
 instrumentum musicum. inde ὁ παραπλήγῃ, cui tactus
 vel sensuum harmonia depravata est. Aliud notat He-
 rodo Od. E. 415. & 440. ut nups obliquis sinuibus un-
 darum percussa istora. Er. Schmid.

Ibid. Δ' ἀμφὶ] Τὸ δ' delendum videtur. γόπροι,
 clavis. ἀμφὶ circum, adverbium sine casu. F. G.

37. Κρητὶ ῥοθμῶ] Pro Κρητῶν, ut v. 52. διαφύ-
 γους pro γαυροῖς, similiumque ex aliis exemplorum
 copiam vid. ap. modo laudatum Gaj. p. 421. Ha-
 buimusque in Luciano non semel, quare hic non re-
 petam. J. F. R.

38. Νόμον ἔσαν Κορύβαντες] Ut versus constet, legem-
 dum omnino: Νόμον Κορύβαντες ἔσαν. Neque τὸ ἔσαν
 mutandum existimo, vid. Clem. Alex. Admon. ad
 Gen. p. 7. goni. p. 9. Basil. præf. ad juv. p. 25. Ed.
 Post. ὅτι οἱ πρὸς αὐτὸν κορύβαντες εἰς ἐκτελέχοντες.
 Κορύβαντες habet & Næster in Tim. Long. πρὸς ἑστῶς
 Sect. IV. p. 19. Vid. Eust. ad Dionys. vi. 524. J. Gaj.

39. Βυκαλέμεθα] I. e. Pleas, gravida. F. G.
 41. Ἄπει] Cur ἄπει referri velim, & ita inter-
 pretatus sim, non opus est multis indicare. Proprium
 &

Clangit plena tuba ore
Marti sonans Gradivo
Bellisonum fragorem.
At nos tibi, Podagra,
Primas veris pet horas
Agimus mystae querelas,
Quando omne graminosis
Effloruit pratum herbis.
Zephyrique a flatibus arbor
Molli folio frondescit:
Ac per domos male conjux
Nostras hirundo stridit,
Nocturnaque per silvam
Ityn lacrimis frequentat
Atthis lugens aëdon.

40

41

50

Κλάζει δὲ ἡ βοήθεια ἀλλ' ἢ γῆ
Ἄρει κρέμυσα θύρα
Παλαμῆαν ἡ αὐτῶν.
Ἡμεῖς δὲ σοὶ Ποδάγρα,
Πρώταις ἑαροῖς ἐν ὄραις
Μύσαις τελευτῶν οἴκητας,
Ὅτε πᾶς χλαυτοκόμοι
Ποίαις τῶνδε λυμῶν,
Ζεφύρου δὲ ἡ δένδρεα ἡ πνεύματα
Ἀκαλοῖς κομῶν πετῆλαις.
Ἄδ' ἡ διάγαμ' κατ' οἴκους
Μερόπων θροῖ χελιδόν,
Καὶ ὁ νύκτερος κατ' ὕλην
Τὸν ἴτυν ὅντι δακρύοις
Ἀτθίς ἡ γόους ἀνδάν.

ΠΟΔ.

1. Βοήθεια] Ἀν. Βοηθαὶ Fell. 1. Ἀντί] Ἀντὺ Edd. 1. Δένδρεα] Δένδρεα Guj. 2. Πνεύματα] Πνεύματα corrigat Ge-
vel. recte. 3. Ἄδ'] Ὅτι Guj. 4. Νύκτερος] Νύκτερος Guj. 5. Γόους] Γόους Guj.

de Homericum est αὐτῶν, cum de bellico clamore agi-
tur. Ab αὐτῶν illō etiam vultus sit podagricus. J. M. G.
45. Χλαυτοκόμοι] I. c. χλαυτοκόμοι F. G.
Sed & viriditas, foliaque virentia, unde hic ποίαις
χλαυτοκόμοι dicuntur herbae viriditatem producentes.
Cacterum Grammaticorum regula est: nomina par-
oxytona in eo, quando assumunt jota, fieri oxytona,
ut tradit Etymologus in ρεῖα. Ut ἡ πῶα, ρεῖα, ψεῖα,
χρῖα, πτῖα. Ita ergo sic legendum esset ποίαις. Sed
Ham. hoc non observavit, qui non πῶα aut πῶα pro
πῶα, sed πῶα scripsit. ut H. A. 347. O. I. 449. P.
367. 369. 371. Et in Hymno Mercur. vl. 27. de 232.
Et in Pans 26. Et in Terram matrem 15. sicut etiam
Euphrosia, huius discriminis non meminit. Relinquen-
dum ergo παραφύσιν, πῶα. Sinopis Epitheton hoc
χλαυτοκόμοι ad λαυτὸν resultat, graminiferum prae-
sens quidem per se satis pono, sed a textus verbis alie-
niores, cum non λαυτὸν, sed αὐτῶν ποίαις hic χλαυτοκόμοι
dicuntur. Er. Schmid.

47. Δένδρεα πνεύματα] Si legas Δένδρεα cum Gajae, le-
gendum etiam erit πνεύματα, non πνεύματα. Nam ita pos-
sit ratio versus Anacreontici seu dimetri catalectici.
Sed fortasse nihil hic mutandum, ut sit tribrachys
pro jambo pede.

48. Δένδρεα ἡ Δένδρεα πνεύματα] Sunt hic versus Ana-
creontici. Legit Gajae Δένδρεα. Itaque de πνεύματι le-
gendum esse, ait Clarissimus Boivin. Sed fortasse nihil
esse mutandum, ut sit tribrachys pro jambo. Immo
nihil mutandum, nec ut tribrachys sit pro jambo,
opus est. Ultima in Δένδρεα ob sequentis vocis primas
consonas, producitur; & πνεύματι per συνίζον, qua-
lis συνίζον ποίαις sunt frequentissimas, est mono-
syllabum.

J. J.

Δένδρεα πνεύματα] Quid si πνεύματα legemus, ut Δένδρεα
trochaeum per synecphontin constituas, quemadmo-
dum ὕμναι vl. 34. ait Doct. J. Gavel in Obi. Jam lau-
datis p. 422. ad quae Clariss. Editor tamen recte ani-
madvertit, ita prolatas syllabas unam saltem longam
efficere, adeoque hic spondeum non trochaeum fore;
ego nihil muto, etsi Δένδρεα πνεύματα magis placet. J. F. R.

49. Διάγαμ'] Respicit ad fabulam Progneta, quae
infelicitate nupta fuit Thero regi Thraciae, & postea
in hirundinem mutata fingitur Ovid. 6. Met. Er. Schin.

51. Καὶ νύκτερος — γόους] Iterum Gajae. pro νύκτε-
ρος legat νύκτερος, & γόους pro γόους. Neutrius mu-
tationis causam perspicio. Nec sensus, nec metrum
alterutrum requirit. Quidam Aëdon potest dici νύκτε-
ρος, quia nocte quasi sit, ut νύκτερος ῥέου, Luna no-
cturna apud Aschylum? De nocturnis Aëdonis, sive
Philomela, quibus vid. Virg. IV. Georgic. 515.
sequ. Deinde νύ, γόους mutandi nulla causa. Com-
modissimo epitheto δακρύα dicuntur γόους. Cacterum
observo hic Lucianum producere medium in δακρύοις.
ut facere etiam in δακρύοις Moschum alibi ostendi; cui
nunc addo Bionem, cuius in Idyl. I. hic versus est 34.

Καὶ πᾶσι δ' Ἀδώντι οἱ ὄντι δακρύοι.

Dorice pro δακρύοις. Addo & Aristoph. in Vesp. V. 973.

Ἀδώντι ἀντιδιδόντι τῷ δακρύοι.

Infra quoque in Nostri Ocyrae vl. 132.

Ὁδών, δακρύοις ἡ δ' οἱ φέρει θύλα.

Item Noster in epigrammate in Theroem pro-
digum.

Δακρύοις δ' ὁδώντι τῷ δακρύοι, οἱ δ' οἱ φέρει θύλα.

Pe-

ΠΟΔ. Ὁμοί πόντον δ' αὖ γόν, ὡ τρίτη ποδὸς
 Μοῖραν ^a λελογχὸς βάκτρον, ἐξέρειδ' ἐμ ⁵⁵
 Βάσιν τρέμνσαν, ἢ κατίθυσσι τρίβον,
 Ἰχθ ^b τε βαλὼν ὡς ὅστις ἦσ' ὡ δ' ἔδω.
 Ἐγχευε τλήμων γυῖα δεμνίαν ἀπο.
 Καί ^c λείπε μελάδρων ἢ ὑπόροφον τ' ἐγχευ.
 Σκέδασον δ' ἀπ' ὅσων ρύχιον ἀέρ ^d βάθ ^e, ⁶⁰
 Μολῶν θύραζε, ἢ πρὸς ἡλίῳ Φά ^f
 Ἀθλόων αὖραν, πνεύματ ^g Φαιδρῶ σπείδων.
 Δέκαλον γὰρ ἦδη τῷτο πρὸς πέμπτῳ ^h Φά ⁱ,
 Ἐξ ἢ ζῶφ' οὐγκλειτ ^j ἡλίῳ δίχα,
 Εὐναῖς ἐν ἀσφράτοις τέρομαι δέμας.
 Ψυχὴ μ' ἐν μοι, ἢ προθυμία πάρα,
 Βάσεις ἀμείβων ὅππ' ἴδρας ὀρμηδύων.
 Δέμας δὲ νωθρὸν ἔχ' ὑπηρετεῖ πῶθοις.
 Ὅμως δ' ἐπείγῃ, θυμὲ, γιγνώσκων ὅτι
 Πτωχὸς ποδαγρῶν, περὶ παλίν μ' ἐν θέλῃ, ⁷⁰
 Καὶ μὴ δύνῃται, τῷτον ἐν νεκροῖς τίθει.
 Ἀλλ' εἴα.
 Τίτες γὰρ οἶδε βάκτρα νομῶντες χερσίν,
 Κάρηνα φύλλοις ἀκτέας καλὰ τεφείδ' ^k
 ἢ τίνα δαμόνων ἀγνοεῖ κομαστὴν χορόν; ⁷⁵

POD. Ajutor o laborum, o tertii pedis
 Vicem fortite, scipio, mihi fulcias
 Gradum tremmentem, semitamque dirigas.
 Vestigium tenax ut infigam solo.
 Hem membra fuscita, miser, de stragulis
 Latebrasque linque nigri tectas culminis.
 Oculis deterge nocturnam aëris caliginem,
 Foras egressus ad blandum solis jubar
 Intemeratam auram spiritus laeti trahe.
 Nam decima haec supra quintam lux, ⁿⁱ
 fallor, est,
 Ex quo tenebris conclusus & Phoebo carens,
 Cubilibus non stratis corpus macero.
 65 Animus mihi quidem & voluntas praesto
 adest
 Conanti gressus alternare ad januas.
 Sed corpus ignavum haud servit cupidini.
 Tamen urge animum, probe qui noveris,
 Podager mendicus ambulare si velit,
 Nec possit, esse eum ponendum in mortuis.
 Verum eia!
 Etenim qui sunt isti baculis fulti manum,
 Sambuci frondibus revincti tempora
 Cui nam Deorum agunt comissantem cho-
 rum?

Num,

^a Λελογχός] Λελογχός male R. ^b Τε βαλὼν] Βαλὼν Gnj. & Pell. ^c Αἰτέ] Αἰτέ Gnj. ^d Φά ^e Φά ^f Φά ^g Φά ^h Φά ⁱ Φά ^j Φά ^k Φά

Patet ergo, non unicum esse istum *Moschi* locum, ubi id fit.

54. Ὁμοί] An ὁ μοι; ait Doctiss. Gavel. Probo conjecturam, nam et si αἰμοι quoque conjicere possis, tamen alterum pœstat, quia invocantis hic est, non ejurantis adeo. quod vero addit, sic animal tripes senex dicitur in notissimo Sphingis ænigmate, non re-
 peto.

59. Αἰτέ] Solan. adleverat, αἰτέ Gnj. male. Sed in notis Gnj. Mss. invenio: an αἰτέ; sic versus rotundior. Non igitur adeo male rem hic gerit, licet emendatione non opus sit, ubi vulgatum sanum.

Ibid. Ὑπόροφον τ' ἐγχευ] Inferius conclavo. Podagri enim cubacula amant in infimis contignationibus, cum ascendere scalas iis difficile sit.

Et Schmid.

67. Βάσεις ἀμείβων] I. e. pedes alternos pascere. F. G.

69. Ὅμως δ' ἐπείγῃ] Syntaxis, γιγνώσκων ὅτι αὐτὸς πτωχὸς ποδαγρῶν ἀποκαταίει θέλη, ἢ μὴ δύναται, τῷτον τίθει ἐν νεκροῖς. Nota φράσις insolentiam; τίθει pro δίδωμι, ea est vis adverbii ὅτι, quod abundat saepe, ut in *Euang. Joann.* c. 18. ὡς ἐν ἑκὼν αὐτοῖς, ὅτι ἐγὼ αἰ-
 μοι &c. pro, ὡς ἐν ἑκὼν αὐτοῖς τῷτο, ἐγὼ νῦν &c. Sic in hoc *Luciani* loco videtur τὸ γιγνώσκων ὅτι τίθει ἐν

νεκροῖς dictum pro γιγνώσκων τῷτο (supple τὸ παρανοή-
 ζῆσθαι) τίθει ἐν νεκροῖς τὸ ποδαγρῶντα &c.

73. Τίτες γὰρ αἰτέ] Male haec reddidit Interpres, cum ibi αἰτέ sit αἰτέ, i. e. sambucus, cujus foliis podag-
 rici finguntur caput cingere, quia sambuci folia πο-
 दाग्रικοῖς βαλὼν μὲν εἰσὶν αἰτέ, ἢ τραγία. Ita *Dios-
 corides*: nec multo aliter *Plin.* & *Sammonius*. in cap. de
 podagra pellenda: parva sambucus item hircina collina
 seu. *Bochart.* de animal. S. S. part. 2. l. 2. c. 6. *Almel.*

74. Κάρηνα φύλλοις] Optime *Bochart.* animadvertit,
 hic sambucum esse interpretandum; nam praeter ad-
 ductos ab eo auctores confirmat id *Marcellus* de Me-
 dicina c. 36. Ad podagram frigidam sambucum quoque
 cum axungia, & brassica cinis cum axungia impositus
 plurimum juvat. Iisdem pene verbis *Scribonius Largus*
 de composit. medic. c. 41. de podagra frigida. *Almel.*

Ibid. Αἰτέ] Ἡ αἰτέ, item ἡ αἰτέ, vel αἰτέ, vel
 αἰτέ, etiam *Theophrastus* L. 3. Hist. Plant. c. 6. (nisi forte
 menda subest) sambucus est, frutex gravi foliorum
 odore, folia ante alios frutices & arbores fere primus
 emittens. Ideo hic Podagricis sub veris initium, quo
 plerumque morbus invadit, numini suo sacra per-
 agentibus corona ex sambuco tribuitur. Adde quod &c.

Num, Phoebe Paeon, numen hi colunt
tuum?

Sed non cinguntur lauri folio Delphicae.

Hymnusque bacchantum commissatum venit?

At non inest insigne hederaceum comis.

Qui tandem nobis accessistis hospites?

Profamini, & veracem vocem emittite.

Quaenam est, quam canitis, amici, dicite.

CHOR. Tu vero quis quorumve, qui nos
alloqueris?

Ut enim te baculus atque incessus indicant,

Myrtam videmus insuperabilis Deae.

POD. Egone & ipse dignus unus sum Dea?

CHOR. Cypriam Venerem

Guttis delapsam ab aetheris

Enutriit compage decentem

Marinus inter fluctus Nereus.

Oceani ad fontes

Jovis uxorem Olympii

Illam ulnis candidis, lato sinu,

Junonem lactavit Tethys.

De vertice capitis alterni

Peperit virginis imperterritam naturam

Μῶν, Φοῖβε Παιῖν, σὸν ἑ γεραίρῃσιν σέβας;

Ἄλλ' ἐτέρον Δελφίδ' Φύλλῳ δάφνης.

Ἡ μή τις ὕμνον βακχεῖων κομᾶζει;

Ἄλλ' ὅσα ἔπεισι χιοσίτῃ σφραγίς κύμασι.

80 Τίνες ποδ' ἡμῖν, ὧ ξένοι, βεβήκατε;

Αὐδ' ἴτε, καὶ πρότερον ἡμερτῇ λόγον.

Τίς δ' ἔστιν, ἣν ὑμνεῖτε, λέξατ', ὧ φίλοι.

ἢ ΧΟΡ. Σύ δ' ὦν τίς, ἡμᾶς, καὶ τίνων,

προσενέπεις;

Ὡς γὰρ σε βάκτρον, καὶ βάσις μνήτεον,

85 Μύτην ὀρώμεν ἢ ἀνικήτη θεᾶς.

ΠΟΔ. Εἰς εἰμι καὶ γὰρ ἢ θεᾶς ἐπάξιον;

ΧΟΡ. Τὰν μὲ Κυπρίαν Ἀφροδίταν

Σταγόνων προπεσῆσαν ἄπ' αἰθέρος,

Ἀνέβρεψατο κόσμιον ἄρμοναν

ἢ Ἄλιν ἐν κύμασι Νηρέως.

Τὰν δ' Ὀκλειᾶν ὡδὲ παγαῖς

Ζηνὸς ὡδὲ κοιτῇ Ὀλυμπίῃ,

Λευκώλεον εὐρέσι κόλποις

Ἦραν ἐτιθήνατο Τηθύς.

Κορυφαῖσι δὲ κρατὸς ἐν ἀφθίτῃ

Ἐλόχευσε κόρης ἄτρομον Φυάν

Kpo-

f Γαίρῃσιν] Bene Pell. Γαίρῃσιν Edd. g Βακχεῖων] Βακχῶν Gm. Βακχῆ Fl. Βάκχοι marg. A1. h ΧΟΡ.] Omissit f. & v2. Habent Fl. P. aliaque. i Ἀπ'] Ἀπ' Edd. sine accentu. k Ἄλιν] Ἄλιν Pell.

& sambuci folia cum sevo taurino & hircino imposita podagram mitigare credantur, ut ait Dioscor. IV. c. 168. Et sambuci tenerrima folia, cum pari pondere radicum plantaginis, suillaeque axungiae veteris contrita subactaque podagricos dolores praesentaneo auxilio mulcere scribuntur a Matthiolo XIV. c. 168. Er. Schm. Ἀκτίς] Ἀκτίς, αὐτὴ Sambucus. Glossae habent αὐτάλα male. f. Gavel.

75. Τίνα δαίμονιν] Quid si legeretur τίνα δαίμονιν; Er. Schmid. Idem observavit f. Gavel.

78. Βακχεῖων] Lege Βακχῶν.

F. G.

82. Ἡ] Ὁ requiri, si quantitas pateretur, quia nondum resciverat, essetne Deus, an Dea, cujus festum agebant, monet doctiss. Gavel, in Obf. Misc. an. 1739. p. 423. Quid si ergo sic, bis addita interrogandi nota, τίς δ' εἰμι; ἢ δ' ἡμῶν; f. F. R.

86. Εἰς εἰμι καὶ γὰρ ἢ θεᾶς ἐπάξιον] Interpres vertit, Unus quidem sum: sed Deam non dedecens.

Dum vult & ipse ποιητῆς, stultissime perdit sensum. Ego existimo, Podagram, ubi audiret se vocari myrtam Deae inexpugnabilis, & inexorabilis, quasi mirabundum interrogasse, Egone quomodo (qui tam miser sum) sum unus Dea dignus? Necdum enim noverat Podager noster, esse quampiam Deam, cui hos dolo-

ΤΟΜ. III.

res suos deberet, cujusque sacris esset ipse quoque initiatus. Quare & in Graecis signum interrogandi est ponendum. Eundem in modum rogat idem vs. 125.

Εἰς ἄρα καὶ γὰρ ἢ πατωρῆσιν ἡμῶν

Ἐλαθον ὑπάρχον;

Itane sane & ego unus sum ex iniuriis; idque adhuc ipsemet ignoravi?

In priori versu, nempe Εἰς εἰμι καὶ γὰρ, &c. videtur παρέλκειν τὸ εἰς, vel sumi pro τίς. Unus apud Latinos aliquando eodem modo sumi, docuerunt jam Erudivi. Idem quoque fit apud Graecos, ut ex hoc loco liquet. Sic & apud Aelianum X. Πικρὸν. 18. Βακχῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνης, ἡρώσθη αὐτοῦ νόμῳ μία, καὶ ἀπέλαθον πολλοὶ ὅτι ἐστὶν. Hic μία valet τίς. Nympha quaedam. f. f.

88. Ἀπ'] Et si leve est, monendum hic tamen, quia neglexere priores. Structura est ἀπὸ τῶν αἰθῶν αἰθῶν, adeoque anastrophe τῶν αἰθῶν ἀπὸ scribinga, unde ἄπ' etiam retinebit accentum vulgo omissum. f. F. R.

92. Ζηνὸς] Quidni Ζηνὸς legendum, & vs. 99. ἀνέτιμην, 110. τὴν δ' ἡγλ. Bene monet f. Gavel l. d.

Nann

98. Ἐγί-

Κρονίδας, μέγ' ἄριστ' Ὀλυμπίων,
 Τὰν ἐγρεκύνδοιμον Ἀθάναν.
 Τὰν δ' ἡματέραν θεὸν ὀλβίαν
 Ὁ γέρων λιπαραῖσιν ἐν ἀγκάλαις 100
 Πρώταν ἐλόχευσεν Ὀφίων.
 Ὅτ' ἐπαύσατο μὲν σκότιον ἄφ' ἧς,
 Ἀνέτειλέ τε λαμπέτις ἠὼς,
 Καὶ παμφαῆς ἀελίῃ σέλας,
 Τότε καὶ Ποδάγρας ἐφάνη κράτ' 105
 Ὅτε γὰρ λαγύνων σε τεκῆσα
 Μοῖρα Κλωθὰ τότε ἔλυσεν,
 Ἐγέλασεν ἅπαν σέλας ἑρᾶν,
 Μέγα δ' ἐκτυπεν εὐδι' αἰθέρι,
 Τὴν δ' εὐγλαγέτοις ἐνὶ μαζαῖς, 110
 Εὐολεῖ ἐθρέφατο Πλάτων.

Saturnius, supremus coelitum,
 Excitatricem belli Minervam.
 Nostram vero Deam beatam
 Senex in mollibus ulnis
 Primam generavit Ophion,
 Cum desineret tenebrosum Chaos,
 Orereturque fulgida Aurora,
 Et lucidum solis jubar:
 Tunc Podagrae vis apparuit.
 Cum enim ilibus te enixa
 Parca Clotho deinde abluit,
 Risit omne jubar caeli,
 Valdeque insonuit serenus aether.
 Eam vero de lactescentibus uberibus
 Dives nutrit Pluto.

POD.

α Φάδ] Χάδ Βοῖν. β Ἐγέλασεν] Ἐγέλασεν Edd. priores. γ Εὐολεῖ] Gujer. Pell. & Schmid. Ἐυολεῖ Edd. male.

98. Ἐγρεκύνδοιμον] Ἐγρεκύνδοιμον. G.

98. Ἐγρεκύνδοιμον] Epitheton Minervae, Deae belli, sed prudenter fortiterque gesti, ab ἐγρεῖν excitare, & ἐγρεῖν med. pro quo per syncopen ἔγρομαι. ὁ κύνδοιμος tumultus, maxime bellicus. Inde ἔγρεκύνδοιμον, tumultum bellicum excitans. Hesiod. Theog. 925. Minervam appellat ἀγροκύνδοιμον, quasi agros vastantem, (ut quidam libri habent) sed videtur ἔγρεκύνδοιμον praefendum; quod tamen non satis attendenti videri posset compolitum ex ἐγρεῖν, & κύνδοι gloria, quasi gloriae excitatrix sit Minerva, uti & Sinapius reddidit: Virtute claram Palladem, quem in versione hujus dramatis subitanea secutus gloriae excitatricem reddidi, cum debuissim belli vel tumultus excitatricem exponere. Idque vel ex sola quantitate cognoscere licet; nam ὁ κύνδοιμος turba corripit primam, ut passim ex Hom. liquet. At κύνδοι gloria cum derivatis primam producit. Praeterea diphthongus oi in ἔγρεκύνδοιμον, magis ad originem κύνδοιμος adducit, quam ex ὁ κύνδοιμος. Er. Schmid.

101. Ἐλόμεν] Hesych. λομέω, τίκτω, γυνῶ. F.G. Ἐλόμεν Ὀφίων] Non quod Ὀφίων hic pepererit podagram, ut mater, quam mox nominat Μοῖραν, sed quod ille antiquissimus Ὀφίων ante Saturnum, Jovem, Junoem & Minervam jamdudum podagram habuerit, & in ulnis suis quasi foverit. Commendat ergo Chorus hic podagram ab antiquitate. Ὀφίων autem unus putatur e sociis Cadmi e dentibus Draconis nati, Ovid. III. Met. accepitque nomen ab ὄφει, serpente. Aliis tamen verius hic Ὀφίων unus Titanum putatur, de quibus Hesiod. Theog. 207. Hic cum Eurynome Oceani filia ex Thethye, ut habet Hesiod. Theog. 358. rectum potitus fingitur ante Saturnum, a quo & a

Rhea caeli gubernaculis dejectus dicitur. Meminit hujus rei Lycophr. in Cass. vi. 1192. Er. Schmid.

107. Μοῖρα] Genitricem podagrae. Supra Podager ex impatientia loquens Μίγαιραν pronuntiavit, ob furorem & carnisficinam morbi. Hic Chorus non tam ex impatientia quam ex assuetudine loquens matrem facit unam Parcarum, quam in genere nominat Μοῖραν, i. e. Fatum. Dein Κλωθὰ in specie, i. e. decretoria vis naturae, a κλέειν decernere. Er. Schmid.

108. Ἐγέλασεν] Haec jocose fingit Poëta, ut ludibria in podagricos ab amicis jacta excuset, cum merito, exorta apud aliquem podagra, ridere videantur amici, quandoquidem ipsum coelum in primo ejus ortu riserit, & cum serenitate, in signum laetitiae, tonuerit. Er. Schmid.

Ἐγέλασεν] Lepide sine dictum, ut non immerito pro Dea habeatur Podagra. Solent enim fingere poëtae, nascente Deo aliquo omnia ridere quasi, & laetitia perfundi. Dionys. Perieg. vi. 939. seqq. Theogn. vi. 5. seqq. J. Gavel.

110. Εὐγλαγέτοις] Εὐγλαγέτοις ἐν μαζαῖς foetus bene crevit & pinguescit, sic podagra, alimonia large subministrata, crevit & cito adolescit. Γλαγύ poët. pro γάλα, hinc εὐγλαγής, lacte abundans. Sed pro εὐγλαγέτῃ, Lycophr. Cass. 307. εὐγλαγύ. Hom. εὐγλαγής II. Π. 642. Ceterum ἐν μαζαῖς pleonasmus Atticis non infrequens, & frustra hebraismi suspensus in Matth. III. 11. Marc. I. 8. Joan. I. 26. & 31. Eutrip. in Suppl. 593. ἐραβλάττω κλυτός ἐν κλυτῷ ὄρει. Musaeus 158. εὐεραβλάττω ἐν μύθοις. Seducens verbis. Haec Schmid. Nec infrequens Luciano: Vid. nos ad Philop. c. 33. ad Herod. c. 5. & Hemst. ad Dial. Mort.

XXIII.

POD. Quibus at suos sacris socios inau-
gurat?

CHOR. Non sanguinem impetuosum af-
fundimus de acie ferri:

Non crinis liberi nodis implectitur cervix:

Nec sonantibus terga talis concrepant:

Neque crudis, laceris, taurorum carnibus
vescimur:

Sed quando ulmi vere tener flos abundat,
Et arguta cantat in ramis merula:

Tunc per membra acutum telum haeret
thyſtis,

Obscurum, latens, subiens recessus ar-
tuum,

ΠΟΔ. Τίσι δ' ἐν τελεταῖς ὀργιάζει προσ-
πόλως;

ΧΟΡ. Οὐχ αἷμα ^d λάβρον προχέομεν
ὑπὸ τόματ' σιδήρε,

Οὐ τριχὸς ἀφίτη λυγίζε) τροφαῖσιν αὐχὴν,
ΙΙ5 Οὐδὲ ^e πολυκρότοις ἀτραγάλοις πᾶσι πλη-

γε ἰώτα,

Οὐδ' ὠμὰ λακιστὰ κρέα ^f σιτήμεθα ταύρων.

8' Οὔτε δὲ πηλέας ἑαρι βρούει τὸ λεπτόν ἄνθος,

Καὶ πολυκέλευθ' ^g χάσσυθ' ^h ὅτ' κλάδου
σιν ἄδου,

^h Τότε ⁱ ἀφ' μελέων ὅξυ βέλ' ^j πέπυγας
μύταις,

Ι20 Ἀφανὲς, κρύφιον, ⁱ διδυκὸς ὑπὸ μυχοῖσι
γυῖων,

Πό-

^d Λάβρον προχέομεν] Πρόχουμεν Guj. ^e Πολυκρότοις] Πολυκρότοις Guj. male. ^f Σιτούμεθα] Σιτούμεθα F. ^g Σιτούμεθα Guj. Quod edidimus, est in Fl. P. & c. ^h Τότε] Τότε Guj. recte conjicit. ⁱ Διδυκὸς] Διδυκὸς Guj.

XXIII. f. Conf. infra ad v. 268. ubi rursus alia similia adferuntur. F.F.R.

III. Πλούτων] Absurde Pluto nutrix fit. M. du S. Πλούτων] Minus absurdam nobis reddit hanc fictionem Cl. Schmidius; qui notat: „ Supra Podager nutricem fecit τῶν Ἀλκυόνων, ad causas internas respiciens. Hic autem Chorus ad causas externas adiuvantes & augentes, quas tribuit Plutoni, i. e. divitiis ac diaerae lautae, dum pauper à podagra fere immunis degit”. Probo antitrophem; sed & fateor durum, tribuere mammam lactantes Plutoni. F.F.R.

III. Τίσι] Hic versus senarius videtur. ὀργιάζει initiat. F.G.

Τίσι δ' ἐν τελεταῖς ὀργιάζει προσπόλως; Claudicat versus. Non dubito quin exciderit ἡδ', & legendum sit,

Τίσι δ' ἐν τελεταῖς ἡδ' ὀργιάζει προσπόλως;
Quibus vero sacris illa antisites initiat?

ἡδ', illa, scilicet Dea. Posset etiam legi κατοργιάζει. Sed alterum illud magis arridet. F.F.

III. Οὐχ αἷμα] Non videtur illa effusio sanguinis in alieno subjecto accipienda, sed in proprio initiantium, cujusmodi fuit ceremonia Balaitarum, qui tuskellis membra lancinare solebant, ut sanguis largiter efflueret, vid. I. Reg. VIII. 28. Quae ceremonia Luciano incognita non fuit, cum initio Christianus & verbi divini praeco fuerit. Er. Schmid.

Οὐχ αἷμα] Et sequentes σάλαδ' αὖ μετρά. F.G. Idem in nott. Mss. aliter tentabat, quam in variantt. notarat Solan. nempe: Οὐχ αἷμα προχέομεν λάβρον ὑπὸ τ. &c. Deinde ad verbum προχέομεν adscripsit, forsân

προχέομεν, i. e. non acie gladii sanguinem profundimus. Ideo aut Solan. in excerptis schedis Guj. aberravit, aut alias habuit. Superior illa inversio magis adrideret; sed vulgata stare potest. His ante a me notatis, video jam etiam Gavellium fateri, sensum Guj. emendatione aptiorem fieri, sed metrum impugnari; ideo vulgato verborum ordine servato mallet προχέομεν. Fortasse tamen nihil mutandum est, ut subaudiatur βωμῶν vel βωμοῖς; sensus tunc erit, aris non adfundimus sanguinem. Mox v. 140. ipsa Dea Podagra ὅτε χυθὲν αἷμα βωμοῖς παρ' ἱμῶσι placare se posse adfirmat. F.F.R.

Ibid. Ἀπὸ τῶν σιδ.] Os ferri acies est, inde μάχα-
ρα δίσκου Hebr. IV. 12. Et Apoc. I. 16. &c. ap. Eu-
rip. in Suppl. ὅξυ σιδ' μάχα-
ρα. Er. Schmid.

III. Οὐ τριχὸς ἀφίτη] Sic Schmid. Additque non ovulationem setarum esse, ut vertitur, sed flexum, collectionem, unde λυγίζω in nodum colligo, vimine necto. Adeoque contorfiones capillorum ipsorum mystarum intelligi, non caedendarum victimarum. Probo. F.F.R.

III. Ἀτραγάλοις] Glandes ac tali scuticis innecti solebant ad vehementiorem ictum. Sic μάστιγις ἀτραγάλοις, vid. Plut. adv. Colot. & Eustath. II. 2. & 4. qui etiam σκαρπίου. I. Reg. XII. 11. & 14. Er. Schmid.

III. Λακιστὰ] Discerpiat. Hesych. λακίζει, ῥηγίζει, ῥίσου. &c. F.G.

Ibid. Κρέα] Recte hic α. producitur, quia crasis ex κρέατα, κρέα, κρέα. Ap. Hom. Od. A. cornipitur. Sed ibi ληκοῦν est ex κρέατα. Nam contractum α. semper longum, ut γίγα apud Sophocl. El. A. I. Sc. 4. Er. Schmid.

III. Διδυκὸς] Nondum video versum sanatum, si
Nnnn 2 cum

Πόδα, γόνυ, κοτύλην, ἀτραγάλους, ἰχία,
^a μηρὺς,
 Χεῖρας, ὀμοπλάτας, βραχίονας, ^b κόρωνα,
 καρπύς,
 Ἐδίει, νέμεϊ, Φλέγει, κρατεῖ, πυρῶι,
 μαλάσσει,
 Μέχρις ἂν ἡ θεὸς ἔ τ' ὄνον ^c σποφυγεῖν
 κελεύσῃ.

ΠΟΔ. Εἰς ^d ἄρα καὶ γὰρ ἔ καὶ ὀργισμένην ^e 125
 ἔλαθον ὑπάρχων; ^f τοι γὰρ ἡκέτω πρηνεμένης
 Δαίμων φαίνεται, σὺν δ' ἐγὼ μύσαις ὁμῶς
 Ὑμνῶν κατάρξω, τὸ ποδαγράων ἄδων μέλ^g,
 ΧΟΡ. Σίγα ^h μὲ αἰθῆς, καὶ ἠνέμε^g ἔ τ' ὄ,
 Καὶ πᾶς ποδαγράων εὐφημεῖται.
ⁱ 130 Ἴδε πρὸς θυμέλας ^b κλινοχαρὲς
 Βαίνει δαίμων, σκίμπων βαάων ⁱ στήριζομένη.
 Χαίροις μακάρων πολυπραγότη, ^j
 Καὶ σοῖς προπόλοις ἴλα^g ἔλθοις,
 Ὅμματι παιδρῶ, δόις δὲ πόνους λύσω ^k 135
 ὠκείαν,
 Ταῖς δ' εἰαριναῖς ὥραις.

Pedem, genu, acetabulum, talos, coxen-
 dices, femora,

Manus, scapulas, brachia, rostra, carpos,
 Adedit, depascitur, urit, tenet, inflam-
 mat, coquit,

Donec Dea facessere dolorem jussierit.

POD. Unum ergo initiatorum ego me-
 met quoque

Esse ignorabam. Igitur venito propitia
 Dea apparens: tuis ego cum mystis simul
 Hymnos incipiam, podagtorum carmen
 canens.

CHOR. Taceto caelum, & tranquillum
 esto,

Omnis podager linguis faveto.
 En ad altaria lecto gaudens
 Vadit diva, scipione gradum
 Sibi fulciens. Salve divum
 Mitissima tu, famulisque tuis
 Placida adesto lumine blando.
 Tribuasque dolori finem celerem
 His temporibus vernis.

POD.

^a Μηρὺς] Ἡδὲ μηρὺς Guj. & Pell. ^b Κόρωνα] Κόρωνα Guj. ^c Ἀποφυγεῖν] Ἀποφυγεῖν vel ὀνομαζομένη Guj. ^d Ἄρα] Ἄρα Edd. ^e Τοι γὰρ ἡκέτω] Ἡκέτω τοι γὰρ Guj. & Pell. invertunt. ^f Μὲν] Delet Guj. ^g Ἰδὲ] Ἡδὲ Guj. Nil mutat Fl. ^h Κλινοχαρὲς] Ἡ κλιν. Pell. ⁱ Στήριζομένη] Novum hic versum incipit Pell. vid. not.

cum Gujeto ἀφελθὺν legas.

J.F.R.

121. Ἰχία, μηρὺς] Non satis accurate in variis lect. notavit Solan. emendationem Guj. quae sic habet: lege, ἰχί ἡδὲ μηρὺς. tumque verius constabit. J.F.R.

122. Κόρωνα] Forf. κόρωνα. Hefsch. κόρωνα τὰ ἰχία καὶ τὰ ὀμῶα. i. e. τὰ ἄρθρα. F.G. Sed vide, de voce κόρωνα Pell. L. 2. p. 141. J.Gavel. Ἡ κόρωνα vel τὸ κόρωνα est ossis apophylis sic dicta, quia rostro ἢ κορυφῇ seu cornicis similis est; praecipue ἢ κορυφῇ in cubito est. τὸ κόρωνα vero acuta maxillae inferioris productio, Hippocr. de artic. Er. Schmid.

123. Ἐδίει] Lege ἔδει, recte ait J.Gavel.

126. ἔλαθον ὑπάρχων, τοι γὰρ ἡκέτω πρηνεμένης] In hoc versu, qui revera vitiosus est, κατὰ τὸ μέτρον, pro τοι γὰρ ἡκέτω Guj. ἡκέτω τοι rescribit. Si cui haec transpositio, & ejectio τῷ, γὰρ, nimia videtur, potest vel

ἔλαθον ὑπάρχων; τοι γὰρ ἡκέτω πρηνεμένης, &c.

ut adloquatur Podager Podagram Deam; vel pro πρηνεμένης legere εὐμένης.

J.F.

Ibid. ἡκέτω] Quidni ἡκέτω; J.Gavel. Recte; & minore negotio quam cum Gujeto invertendo, & ἡκέτω etiam tempore imperfecto scribendo. J.F.R.

Ibid. Πρηνεμένης] Quasi πρηνεμένης, ex πρηνῶ & εὐμένης. Signif. misent, clementem. Exstat haec vox etiam ap. Lycophr. Cass. 537. & 1055. Er. Schmid.

129. Σίγα μ] Anapaesti. Lege itaque, Σίγ' αἰθῆς &c. F.G. Τὸ σίγα adverbium est. Et tamen phrasis usitata σίγα ἔδει. Taciturnum esse. Eurip. Hecub. Σίγα πᾶς ἔστω λῆος — Aristoph. κἀνδὶς σίγα. Er. Schmid.

132. Στήριζομένη] In Pell. versus sic distinguuntur:

Στήριζομένη χαίροις μακάρων
 Πολυπραγότη, καὶ σοῖς προπόλοις
 ἴλα^g ἔλθοις ὅμματι παιδρῶ
 Δόις δὲ πόνους λύσω ὠκείαν.

Idem habet Guj. Melius quam vulgo, nondum tamen recipere ausus sum. J.F.R.

137. Τίς τιν'] Τίς βοῶν τ' ἐπὶ χλωῆς &c. F.G. Quibus verbis constructionem tantum indicare voluit.

J.F.R.

141. Οὐ καὶ δ' ὅλας θεουργίας ἀγάλμασιν] Hypallage pro, ὅλας τὰς θεουργίας ἀγάλμασιν, i. e. ἀναθήμασιν. Notanda vox θεουργίας, qua caret Lexica. J.F.R. locus in Archeol. L. XV. c. 11. huic non absumillis, τῷ δὲ ἱερῷ παντός, inquit, καὶ ἐν κἀκῃ παντοφύμῳ

POD. Quis insuperabilem dolorum me
dominam

Podagram non novit in terra mortalium?
Quam nec vapor turis placare acrem potest,
Nec affusus focus ardentibus cruor.
Non aedes signa divitum suspensa habens.
Quam nec Pacan medicamentis superare
valet,

Cunctorum Caelitum medicus Deum licet:
Non filius Phoebi peritus Aesculapius.
Etenim qua primum aetate hominum ge-
nus exstitit,

Meam volunt omnes ejicere potentiam
Miscentes semper pharmacorum artificia
Alius enim aliam contra me tentat viam.
Terunt plantaginem, atque apia mihi *terunt*,
Et folia lactucarum, & portulacam feram:
Hi marrubium, sed aquaticam hi planta-

ginem,
Alii urticas, alii consolidam conterunt:
Alii lentes ferunt natas paludibus,
Pastinacam coctam, folia isti Perfici,
Hyoisycamum, papaver, bulbos, malico-
rium,

Pulicariam, tus, radicem hellebori, nitrum,

ΠΟΔ. Τίς ἂνίκητόν με δεσπότῳ πόνων
Οὐκ οἶδ' ποδάγραν, ἢ ἔπι χθονὸς βροτῆς;
Ἦν ἔτε λίσανον ἢ ἀτμὶς ἐξιλάσκετο,

140 Οὐτε χυθὲν αἷμα βομίσις παρ' ἐμπύροις,
Οὐ ναὸς ὄλεθ' ὤκρεμης ἀγάλασιν.

Ἦν ἔτε Παιὰν Φαρμάκοις νικᾶν δένει,
Πάντων ἰατρὸς ἦ ἐν ἑρανῶ θεῶν,
Οὐ παῖς ὁ Φοῖβος πολυμαθὴς Ἀσκληπιός.

145 Ἐξ ἢ γὰρ ἐφύη πρῶτον ἀνθρώποις γένεσθαι,
Τολμάσιν πάντες τὸ μὲν ἐκβαλεῖν δένεσθαι,
Κυκλῶντες ἢ αἰὲ Φαρμάκων τεχνήματα.

Ἄλλ' ἢ γὰρ ἄλλην ἐπ' ἐμὲ πειράζει τέχνη
Τρίβειν δρόγλωσα, ἢ σελινά μοι,
150 Καὶ φύλλα θριάκων, ἢ νομαίαν ἀνδράχην,

Ἄλλαι πρᾶσιον, οἱ δὲ πόδια μοι γείτονα,
Ἄλλαι κνίδας τρίβειν, ἄλλοι σύμφυλον,
Ἄλλοι φακὲς φέρειν τὰς ἐκ τελεμάτων,
Σταφυλίνον ἢ ἐφθόν, οἱ δὲ φύλλα Περσικῶν,

155 Ὑοσσύαμον, μήκωνα, ἢ βολβὸς, ὁ σίδις,
Ψύλλιον, λίσανον, ῥίζαν ἐλλεδόρον, νίτρον,
Τῆ-

ἢ Ἀτμὶς] Ἀντὶς Fl. l. Ἀν] Ἀντὶς fens. recte. Nihil mut. Fl. m. Ἐφθόν] Ἐφθόν fens. n. Βολβὸς] Βολβὸς
eadem. o. Σίδις] Σίδις Guj.

μία σκύλα βαρβαρικά. Haec J. Gavel in Miscel. Obf.
saepè laudatis p. 425. Sed non satis similis mihi locus
Josephi videtur, qui vulgari modo ita construi posset,
ἢ κύκλῳ πάντος ἱεροῦ, & ad verbum ita accipi, in orbe,
(i. e. ambitu, peripheria) totius templi arma barbari-
ca erant fixa, [suspensa]. J. F. R.

145. Ἐφύη] Ἐφύη conjicit J. Gavel. l. d. Frustra,
ut bene monet Clar. Miscellan. Obf. Editor. J. F. R.
Ἐφύη] Antiquitatem suam Podagra jactitat. Cui
ex parte contradicit Plin. XXVI. 10. Podagrae morbus,
inquiens, varior solebat esse, non modo patrum avorum-
que memoria, verum etiam nostra peregrinus & ipse.
Nam si Italiae fuisset, antiquitus Latium nomen in-
venisset. Er. Schmid. Verum opponi posset, sic omnes
fere morbos Latinis peregrinos, quum omnium fere
nomina sint Graeca. Sed causa est in eo, quod Graeci
primi & artem Romam invexerint, & Hippocr.
medicinam primum in artis formam redegerit. Licet
res vera videatur, quod Romani vet. milites, rustici,
laboriosi ac temperantes a podagra fuerint immu-
nes, idque & hodie locum haberet, nisi ubi malum
est hereditarium. J. F. R.

149. Ἀριόγλωσσον] Hanc & seqq. herbas, radices

&c. etiam a Plinio ac Dioscorido laudari ac describi, ad-
ditis ad singula testimoniis eorum, notarat Schmidius;
sed ea addere spatium non fuit. J. F. R.

151. Πράσιον] Nota mediam hic productam; sed
vide mox ad ψύλλιον dicta. J. F. R.

153. Φακὸς — ἐκ τελεμ.] Hoc Schmidii tamen o-
mittere non possum. Τὸ τέλεσμα, ait, locus coenosus,
aut palustris. οἱ φακοὶ ἐκ τελεμάτων sunt lentes palu-
stres per se nascentes in superficie aquae non fluentis,
refrigeratoriae naturae, propter quod collectionibus
illinuntur, & maxime podagris, & per se, & cum
polenta. Diosc. L. 2. c. 100. & IV. c. 83. Plin. XXII.
c. 25. Haec meliora, quam versio pristina, Lentes de
stercore lectos. J. F. R.

156. Ψύλλιον] Doctiss. J. Gavel ait: ψύλλιον in ver-
su stare non potest, cum primam habeat productam.
An igitur altera liquida elisa legendum ψύλλιον? (Sed
Clar. Observationum Editor animadvertit: licet hoc
admittatur, versui pedes non constabunt, nullum re-
medium video, nisi si legatur ψύλλια, & media pro-
ducta sit, ut modo in πράσιον.) At quis dicet quid
sibi indulsit poeta in tot herbarum nominibus in
versum cogendis? J. F. R.

Τῆλιν μετ' οἶν, γυρίνην, κολλάμφακον,
 Κυπαρισσίνην ^a κιχίδα, γύριν κριθίνην,
 Κράμης ^b ἀπέφθον φύλλα, γύψον ἐκ Γάρου,
 Σπυράθους ὀρείας αἰγὸς, ἀνθρώπου κόπρον, 160
 Ἄλευρα κυάμων, ἀνθ^Θ Ἀσίης λίθου.
 Ἐψοί φρύνης, μυγαλὰς, σαύρας, γαλαῖας,
 Βατράχους, ὑαῖνας, τραγελάφους, ἀλώ-
 πεκας.

Ποῖον μέταλλον ἢ πεπεῖρα ^γ βροτοῖς;
 Τίς ἐχὶ χυμός; ποῖον ἢ δένδρε δάκρυ;
 Ζῶν ἀπάντων ^c ὄσᾱ, νεῦρα, δέρμαλα,
 Στέας, αἶμα, μυελὸς, ἔρ^Θ, σπόπα-
 τ^Θ, γάλα.

Πίνουσιν οἱ μὲν τὸ διττὰ τεσσάρων ἄκ^Θ,
 Οἱ δὲ τὸ διττὸ ὀκτώ^d τὸ δὲ διττὸ ἐπτά^e πλείονες.

Siliquam cum vino, ranæ sperma, col-
 lamphacon.

Cupressi folia crudæ, garum e liquamine;
 Globulos capræ montanæ, hominis ster-
 cus, *terunt*,

Farinam fabarum, lapidis florem Assii.

Coquunt rubetas, mustelas, lacertas &
 catos,

Ranas, hyaenas, hircocervos & vulpeculas.

Metallum quod non tentatum est morta-
 libus?

165 Quis non succus? quæ non est lacrima
 arboris?

Animalium omnium ossa, nervi, coria,
 Pingue, cruor, stercus, medulla, urina, lac.
 Bibunt alii quatuor de rebus pharmacum,
 Sed octuplex alii, septemplex plurimi.

Alius

^a Κικίδα] Κικίδα Gms. ^b Ἀπίφθον] Ἀπίφθον male Fl. ^c Ὀσᾱ] Lege ὀσᾱ. ^d Ὀκτώ] Ἐπτά τὸ διττὸ ὀκτώ,
 vult Gms. & Solan. Etli nihil mutat Fl.

157. Γυρίνη] Sperma ranarum exponit *Er. Schmid.*
 cuius emplastrum refrigerans esse, notum. Et γυρί-
 ναι sunt informes ranarum foetus. Quod & mihi non
 improbabile, etsi i. in γυρίναι producit, hic vero
 corrigitur, nisi alia lectio inveniat. *J.F.R.*

Ibid. Κολλάμφακον] Quid sit, plane incertum. *Co-*
gnatus e *κόλλα* gluten & *φακός* lens, conflatum putat,
 pulmentumque glutinosum inde confectum. Mihi non vi-
 detur. Nam unde illud *μ.* cum potius dicendum es-
 set *φακοκόλλα*, ut *χρυσόκόλλα*. Quare depravatum
 credo. *Er. Schmid.*

159. Κράμης ἀπέφθον φύλλα] Quidquid sit de χρυσ^Θ
 ἀπέφθον, quod aurum ex coctione purgatum volunt,
 ego non video, quidni significare possit etiam aurum
 nativum, quod statim ante coctionem sui metalli est:
 sed quidquid statuas de auro ἀπέφθον, brassicam hic
 non decoctam, sed *crudam* intelligere suadet Cato *R.*
R. 157, 7. *J.M.G.*

Κράμης ἀπέφθον] Sinapius brassicæ crudæ, quali es-
 set ἀπέφθον. Verte decoctæ. *Er. Schmid.* Recte credo;
 nam & χρυσὸς ἀπέφθον est *πολλὰς ψηφίαις* Polluci III.
 c. XI. ubi vid. *Jungerm.* Sed quia ἀπέφθον tamen me-
 dicis est vitium non concoquentis ventriculi, facile
 hæc confunduntur. *J.F.R.*

161. Ἀσίη λίθου] Ἀσίη λίθου quod in Asia
 inveniat: alias Ἀσίη λίθου, quod; ut *Plin.* scribit
 L. 2. c. 96. & L. 36. c. 17. ad Assum Troadis urbem,
 quæ alias Apollonia dicta fuit, ut idem L. 5. c. 30. ha-
 bet, multus fissili vena scinditur; innutritur in eo
 quiddam gustu salsum, tenuissimæ farinæ simile, qua-
 lis in pistrinorum parietibus visitur. Illud ἀνθ^Θ Ἀσίη
 vel Ἀσίη λίθου vocatur. *Diog.* L. V. c. 85. Ex Asia
 lapide fit podagris cataplasma cum fabæ lomento. —
 Ipse lapis Asius autem & *σαρκώδης* dicitur, quod

demortuorum corpora in eo condita intra 40. dies to-
 ta absumantur, dentibus exceptis: Vestes autem, cal-
 ceamenta & similia illata lapidea fieri *Plin.* 36. 17. scri-
 bit.

Er. Schmid.

170. Ἰσῶν] Ἡ ἰσῶν generale nomen antiquarum cer-
 tarum confectioinum selectissimarum, & in arcanis
 olim habitatum, quas ἰσῶν dixere propter miranda &
 prope divina effecta, & quia propalanda non erant.
 Sic ἰσῶν *πικρὰ* Galeni, ἰσῶν *πικρὰ* Nicolai, a Nicolao
 quodam Medico Alexandrino. &c. Πίνων autem dicit,
 quia ejusmodi electuaria liquoribus convenientibus
 dissolvi & potabiles purgandis propinari solent. Etsi
 vero ἰσῶν substantivè ponitur, intelligitur tamen ἢ *ἀν-*
τιδόν. Hæc *Er. Schmid.* additque alios *πικρὰ* propter
 versum, intellecto ἰσῶν legi malle. Sed non prorsus
 opus credo, quia ἰσῶν anapestus tolerari potest, pri-
 mam enim habet communem. Sed ἰσῶν contractum
 longam. Non spernerem *πικρὰ*, si quis Cod. acce-
 deret, tumque ἰσῶν ex interpretatione natum dice-
 rem. *J.F.R.*

171. Ἀλ^Θ ἰσ^Θ] Ἀλ^Θ usque ad ἰ δὲ nothi. *F.G.*
 Ἀλ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ] ἰσ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ vett. quibusdam
 in usu fuisse, passim liquet. Ita de Æsculapio scribit
Pindarus Pyth. Γ. quod ægrotos sanaverit, τοὺς μὲν
 λαοὺς ἰσ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ, τοὺς δὲ προσανίαν πίνοντας ἢ
 γυναικας ἰσ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς. Sic
Odyss. T. 457. Ulysses ab apro vulnerati ἰσ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ
 μα καλῶν ἰσ^Θ ἰσ^Θ. Et *Athen.* L. XIV. scribit ex *Theo-*
phrastō de Ἐρυσιασμοῦ, ἰσ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ ἰσ^Θ
 beneficio doloribus suis levare. Videatur *Malchus* in
 vita Pythag. & notæ *Rittershusii* in eundem, & *Ety-*
mol. in v. ἰσ^Θ ἰσ^Θ. Extat inter scripta Galeni hac de re
 opusculum; quod tamen nothum multis videtur. Et sunt
 adhuc hodie qui ejusmodi ἰσ^Θ ἰσ^Θ exercent. *Er. Schmid.*
Ibid.

Alius sacro epoto purgatur pharmaco.
Carminibus alius impostorum luditur.
Judaeus nactus stultum excantat alterum.
Alius medicinam capit e nido hirundinis.
Ego vero dico plorare his omnibus,
Facientibusque talia, & me tentantibus,
Confuevi tanto occurrere iracundior.
Sed qui nihil sapiunt mihi contrarium,
Animam gero mitem, & fio placabilis.
Mysteriorum namque factus particeps
Primo statim linguae moderari instituitur,
Omnes oblectans, & lepidos dicens jocos,
Ab omnibus cum risu & plausu cernitur,
Dum defertur gestatione ad balneas.

170 Ἄλλ' αὖ δὲ πίνων τ' ἱερὰν, καθαίρει).
Ἄλλ' αὖ ἐπ' αἰοδαῖς ἐπιθετῆς ἐμπαίξει).
Ἰουδαῖος ἕτερον ἢ μάρων ἐξάδει λαβών.
Ὁ δὲ θεραπεῖαν ἔλλαβε ὡς τ' ἡ κρᾶνης.
Ἐγὼ δὲ τέτοις πᾶσιν ἰοιμύζωεν λέγω,
175 Καὶ τοῖς ποῖσσι ταῦτα, ἢ περὶ σί με,
Εἰδὼς ἅπαντ' ἄν μᾶλλον ὀργιλωτέρα.
Τοῖς δὲ φρονέουσι μὴδὲν ἀντίξεν ἐμοί,
ἢ ἥπιον ἔχω νῦν, εὐμένης τε γίγνομαι.
Ὁ γὰρ μέλαλαβὼν τ' ἐμὴς μυστηρίων,
180 Πρῶτον μὲν εὐθὺς εὐστομεῖν διδάσκει),
Τερπὼν ἀπαλίας, εὐτραπέλεις λέγων λόγους.
Πᾶσιν δ' ὁράται μὲν γέλωτος, ἢ κρότης,
Ὅτε ὅππῃ λητρὰ φερόμενος βατάζει).

Ἀπὼν

α Ἐπ' αἰοδαῖς ἐπιθετῶν] Ἀν ἱπποδαῖς ἀεὶάπτων Guj. f Μάρων] Μάρων Βι. 2. g Ἐλλαβε] Recepi ex Guj. & Jenz. Ἐλαβε Edd. h Κρᾶνης] Κρανείας G. male, si ἔλλαβε receperis. Ὠρᾶνης Schmid. i Οἰμύζωεν] Οἰμύζωεν J. male. k ἥπιον] ἥπιον male P. H. l Ὅτε] Ὅταν Fl. ad versum elegantius. Ὅτ' ἐπὶ τῷ λ. Guj.

Ibid. Ἐπ' αἰοδαῖς] Ἀν ἱπποδαῖς; i. e. ἱπποδαῖς. Et pro ἱπποδαῖς ἀεὶάπτων ἀμυλειόρων. F. G. Prius recte. nimis audacter posterius: atque si spurii sunt, quid opus est emendatione? sed ἱπποδαῖς saltem scribendum erat, si ab adjectivo ἱπποδαῖς formatum est. At si substantivum ἱπποδαῖς in usu est, recte ἱπποδαῖς, & scriberetur, & optimus sensus prodiret; alius cantationibus impostorum deluditur. Haec olim adleveram; jam video Doct. J. Gavel p. 425. f. Obs. Misc. anni 1739. ex Glossis adferre ἱπποδαῖς impostor, & versum eodem modo exponere. Licet haud neget ἱπποδαῖς exponi posse ξῆλον τυῶν ἢ βαρβάρων ὀνομάτων, quorum praecipuum usum in incantationibus fuisse, exemplis probat.

J. F. R.

172. Ἰουδαῖος] Erant ergo inter Judaeos plani, qui Christianorum vera miracula imitari tentabant.

M. du S.

173. Ἐλαβε] Lege ἔλλαβε. Sed versus spurius videtur. Ἀν τ' κρᾶνιζας; an a calva. Hesych. κρᾶνη, κεφαλή. F. G. Κρανείας non patitur versus. Κρᾶνης conjicit J. Gavel l. d. p. 426. Exponitque arborem cornutum, monetque Interpretem de fonte accepisse, quasi esset pro κρᾶνης, quod etsi hic non verum, tamen non esse absurdum, quum & Xiphil. in Claud. p. 164. fontis ad podagram salubris in Campania meminerit. Clariss. Editor P. d'Orville adfentitur Gujeto, versus 170. 171. 172. 173. spurios esse, & absurdam repetitionem τῷ λαβὼν & ἔλλαβε, ac Ἰουδαῖος tribus syllabis enuntiatum minus sincerum, & cum vs. 173. deberet ex sententiae nexu sequi: Hic vero remedium capit ab aliis praestigis vel impostoribus, tentat an talis sententia inde exire queat legendo: Ὁ δὲ θεραπεῖαν ἔλλαβε ὡς τ' ἡ κρᾶνης. I. e. Hic vero remedium cepit ab Alcorano. „Aptissime, ait, duae gentes superstitiosae & falla-

„ces junguntur. notum autem quae magna vis Alcorani Suratis & versibus & singulis sententiis ab Ma-
„hometanis adscribatur, qui tamen non soli ex ri-
„tualibus suis libris remedium vel primi quaelivere:
„cum id iidem illi Judaei olim, & Graeci Latinique
„ex Poëtis praestare conati fuerint. Alcoranus au-
„tem Graecis varie effertur. Κυράνιον, κόρραν, κυρά-
„νης, & forte sex aliis modis. & κρᾶνης & κυράνης ἰο-
„no non adeo diversa. Ingeniose. Idque si receperis, ἔλλαβε non ἔλλαβε revocandum.

J. F. R.

Ibid. Παρὰ τ' κρᾶνης] Probabilis admodum videtur conjectura Er. Schmid. ὡς τ' ἡ κρᾶνης pro vulgato κρᾶνης, quam proinde interpretando expressi. Κυράνη i. e. Alcoranus, quam somniavit aliquis in Miscell. Obs. Vol. 10. p. 428. aliquot saeculis junior est Luciano. J. M. G. (sed dum spurii habentur, possunt satis recentes esse J. F. R.)

Παρὰ τ' κρᾶνης] A fontibus, a thermis explicatur vulgo; eas vero adhibitas podagris docet Matthiol. L. V. c. 14. Horat. I. Ep. 15. Sed esset ita κρᾶνης Doricum pro κρᾶνης; at sic laborat versus; quia prior in κρᾶνης perperam corripere, cum κ Doricum pro η extra finem longum maneat, licet in fine corripiatur, ut φᾶμα pro φήμα. Sic κρᾶν pro κρᾶνη. Adde quod Dorismo hic locus nullus, quod nusquam alibi eo utatur. Restitui itaque ὡς τ' ἡ κρᾶνης. Est autem ἡ κρᾶνης, notante Hesych. Χαλιδόνων ὄροφος, testum vel nidus hirundinum. Nam, ut Ant. Schneiderger. de medicam. contr. artic. dolores meminit ex Alex. Tralliano, hirundinum sanguis podagricos dolores mirifice lenit. Et ex Aërio, urticae semen & hirundinis nidus cum sapa trita & illita fere idem praestant. Er. Schmid Sed ordo videtur praestigias, non medicamentum requirere, & Dorismos habemus vs. 98. 99. 101. & 194. J. F. R.

184. Ἀπὼν

"Ατῶ γδ', ἦν ὁ "Ομηρὸς εἶπεν, εἰμ' ἐγὼ,
Βαίνωσ' ἐπ' ἀνδρῶν κράτα, καὶ βάσεις ποδῶν 185
Ἀπαλὰς ἔχουσα, ὧς δὲ τοῖς πολλοῖς
βροτῶν

Ποδάγρα καλῆμαι, γιγνομένη ποδῶν ἄγρα.

Ἄλλ' εἰα μύσαι πάντες ὀργάνῳ ἐμῶν,

Γεραίρεθ' ὕμνοις καὶ ἀνίκητον θεῶν.

ΧΟΡ. Ἀδαμάντινον ἦθ' ἔχουσα κόρα,

^b Πηλυθεγὲς, ὀδριμόθυμη θεῶν,

^c Κλύε σῶν ἱερῶν μερόπων ἐνοπὰς,

Μέγα σὸν κράτος ὀλβιόφρον Ποδάγρα.

Τὰν καὶ Διὸς ὠκὺ πέφριξε βέλ' ,

Τρομέει δέ σε κύμαθ' ἀλὸς ^d βαθείης, 195

Τρομέει βασιλεὺς ἐνέραν αἶδας,

Ἐπιδοσμοχαρὲς, κατὰ κλινοβατὲς,

^e Κωλυσοδόμα, βασαναστραγάλα,

Σφυροπρησιπύρα, μογισαφειδάρα,

^f Δοιδυκοφόβα, γονυκλαυσαγρύπνα, 200

^g Περικονδυλοπωροφίλα,

Γονυκαμψεπικυρτε Ποδάγρα.

ΑΓ. Δέσπονα, χαίρω γδ' ἦντησας ποδῖ,

"Αχθε, ἐπ' ὧς οὐκ ἐτώσιον φέρω.

Aten etenim quam dixit Homerus, ipsa sum.

Per capita iens virum, pedum vestigia
Habens tenera: verum vulgo mortalium
Podagra vocor, quasi pedum captura sim.
Verum eia mystae cuncti nostrorum orgium

Honorate hymnis insuperabilem Deam.

190 CHOR. A adamantina pectora habens puera,
Fortis, graviterque animosa Dea,
Audi sanctorum tibi voces hominum.
Tua magna vis est, opum amans, Podagra,

Quam tela Jovis quoque torta timent:
Tremuntque te fluctus profundi maris,
Tremuntque tyrannus Pluto inferum.
Gaudens ligamentis, lectos obiens,
Cursum prohibes, talos crucias,
Malleolos uris, vix tangis humum:
Pistilli timens, genufraga pernox,
Callum articulis inducere amans,
Genua inflectens incurva Podagra.

NUNC. Domina, opportuno enim venis
obviam pede,

Audi, sermonem namque non vanum affero.

Sed

^a "Ομηρὸς εἶπεν] Sic restitui Edd. Epp. ἦθ' Gnj. ^b Πηλυθεγὲς] Gnj. recte. Πηλυθ. Edd. ^c Κλύε] Sic Gnj. & Schmid. Κλύε Edd. nam prima est brevis. ^d Βαθείης] Βαθείης Gnj. ^e Κωλυσοδόμα] Κωλυσοδόμα Gnj. ^f Δοιδυκοφόβα] Sic Gnj. & Pell. Δοιδυκοφόβα, media longa 7. Fl. H. P. S. &c. Δοιδυκοφόβα Amsl. ^g Περικονδύλ.] Περικονδ. Gnj.

184. "Ατῶ] Hom. Il. T. 91. M. du S. Idem notarat J. Gavei, addens etiam Nostrum in Imag. p. 19. Ed. Graev. ubi καὶ μὴ κατὰ τὴν "Ομήρου "Ατῶ ἐκείνῳ, ἐπ' ἀνδρῶν κράτα βεβηκότα. Si cum Gnjeto ponas εἶπ' post "Ομηρὸν, scribendum εἶπ' propter spiritum dantes, qui sequitur, quod Gnj. non animadvertit. Boiv. In Edd. erat — ἦν εἶπεν "Ομηρὸς, ἦθ' εἰμ' ἐγὼ, cumque Gnjeto secutus semel invertissem illud εἶπ. "Ομη. etiam ἦθ' omisi, jamque versus est jambicus purus. J. F. R.

185. Βαίνωσ' ἐπ' ἀνδ. κράτα] Plane ad imitationem Homeri, Il. T. 91.

Πρόβα Διδε θυγάτηρ ἄτη, καὶ πάσας ἄστας
Ὀλομένη τ' ἰδὲ θ' ἀπαι τοῖς ποδῖ, καὶ γδ' ἐπ' ἄδῃ
Πύλνεται, ἄδ' ἄρα ἦν κατ' ἀνδρῶν κράτα βαίνει.

Er. Schmid.

Ibid. Βάσις — ἀπαλὰς] Quia ἐπ' ἄδῃ καὶ πύλνεται, non acquirit callum pedum. Exprimit simul mores cum suis, quod opulenti cohabitavit: tum suorum mystarum, qui quum mollissime incedunt, & ne incesu lapides offendant, maxime cavent. Er. Schmid.

188. Εἶα] Hic est hortandi adverbium. Supra A. 2. Sc. 1. fuit interjectio doleatis. Infra A. IV. Sc. 2. adverbium concedendi, sed esto.

190. Ἀδαμάντινον] I. e. mentem invictam, naturam medicamentis inexpugnabilem.

Ibid. Κόρα] Blandiendo sic jam eam compellat, cum ipsa se satis annotam professā fuerit. Perinde est, ac si quis vetulam blandiens juvenculam nominat.

193. Ὀλβιόφρον] Non quod opulentos faciat Podagra, sed quod opulentis cohabitaret. Sic Juv. S. 13. Locuples podagra nominatur.

197. Ἐπιδοσμοχαρὲς] Ἐπίδοσμος ligamen, id quo vulnus obligatur. F. G. Ἐπιδοσμοχαρὲς gaudens fasciis obligari. Sinap. minus commode: gaudens nodis. Σοφιστικὸς dictionum Dithyrambicarum πρὸς ἀντιφράσιν, h. e. multiplicium compositionum sine exemplo antiquiorum audacius factarum, joci causa more ebriorum prolatarum: quod Horat. IV. Od. 2. per ἀντιφράσιν ποτα Dithyrambos verba dovolvere appellat. Er. Schmid. Ibid. Κατακλυοῦσ'.] Humiles lectos confcondens, quales Podagrici praecipue amant.

Er. Schmid.

200. Δι-

Sed res aequo passu cum verbis ambulat.
Ego nimirum, uri iusseras, placido pede,
Urbes vestigans, omnes scrutabar domos,
Videre volens, si quis tuam vim negligat:
Et reliquorum tranquilla vidi pectora,
Superatorum, regina, tui vi roboris.
Verum duo viri isti, freti audacia,
Populis dicebant, addito perjurio,
Non esse vim tuam venerabilem amplius,
Hominum de vita se facturos exsulem.
Adstrictis ergo fortiter vinculis pedum
Quinto venio die duum stadiū via.
POD. Agilis volasti, nunciorum mi ce-
lerrime,

Cujus sed terrae linquens fines asperos
Venis? dilucide indica, quo mox sciam.
NUNC. Primo reliqui quinquorū scalas
graduum,
Trabium tremantes luxatis compagibus.
Hinc accepit me fustibus stratum solum,
Pulsu talis renitens aegris aspero.
Quod emensus dolentibus vestigiis

205 Ἄλλ' ἐστὶ πρᾶξις τῇ λόγων συνέμπορος.
Ἐγὼ γάρ, ὡς ἔταξας, ἡρέμω ποδῇ,
Πόλεις ἰχνεύων, πάντας ἡρέμων δόμους,
Μαθεῖν ποθεῖν, εἴ τις σὸν ἐ τιμᾷ κράτ'·
Καὶ τῇ μὲν ἄλλων εἶδον ἡσυχον Φρένα,
210 Νικωμένην, ἀναστα, σαῖν βία χερσίν.
Δύω δὲ ἡ τᾷδε Φῶτε τολμηρὰ θράσος,
Ἐφραζέτιν λαοῖσι, καὶ καλωμνύτιν,
Ὡς ἰ οὐκ ἔτ' ἐστὶ σὸν κράτ'· σιβάσμιον,
Ἄλλ' ἐκβολὸν βροτῶν σε θήσουσιν βίῃ.
215 Διότ' ἐκραιαῖος^k συνοχμάσας δισμῷ πόδα
Πεμπταῖ^Θ ἦκα, τᾶδια ἀφγύσας δύο.
ΠΟΔ. Ὡς κραιπνὸς ἐπῆς, ἀγέλων ὄκι-
ςέ μοι.

Τίν^Θ δὲ καὶ γῆς ὅρια δυσβάτε λιπὼν
Ἦκεις; σαφῶς μῆνυσον, ὡς ἴδω τάχ^Θ.
220 ΟΑΓ. Πρῶτον μὲν ἔλιπον πέντε βαθμῶν κλί-
μακα,
1 Ζύλων τρέμυσαν ἀφγλύτοις ἀρμογαῖς,
Ὅθεν με δέχε^ν κορυθαλλῶδες πῶδον,
Σκληροῖσι ταρσοῖς ἀντερείδον κρέμασιν.
Ὅτ' ἀφγύσας ἰχνεῖσιν ἀλγεινοῖς ἐγὼ,
Ἐστρα-

^b τᾷδ^h] Omisit Fl. ⁱ οὐκ ἔτ' ἐστὶ] Ex emendatione Solani, οὐκ ἔστ' Edd. plurimae. οὐκ ἔστ' Fl. at omisso
ἐστ'. Οὐκ ἔστ' i. Gij. ^k Συνοχμάσας] Recte pleracque. Συνοχμ. male f. ^l Ζύλων] Ζύλων f.

200. Διδοκοφία] Quia tinnitus ex pistilli in mor-
tario collisione podagris permolestus. Sinapius *offensa*
tenda, minus recte.

Er. Schmid.

Ibid. Γονυκλασάγρηνα] Ita omnia quae vidi exem-
pla habent, quasi a κλαίω, ploro, κλαύσω. Sed quid
ploratui cum genibus? Lege γονυκλασάγρηνα a κλαίω
frango, quod genua tantum non frangere videatur, &
insomniam faciat ob dolores. Hinc Sinap. bene red-
dit: *Genufragarerphox*.

Er. Schmid.

201. Περικουδύλ.] An περικουδύλο. &c. Supra σφυρο-
πηρικήμα. Πῦρ^Θ, humor crassus in articulis, to-
phus.

F.G.

204. Ἄκνι, ἔπ^Θ· ῥ] Mallet, Ἄκν' ἔπ^Θ· γάρ, be-
ne monet f. Gavel.

209. Εἶδον ἡσυχον] Edd. priores inverse ἡσυχον εἶδον,
contra omnem metri rationem; quod cum levi hac
transpositione bene mutarit idem f. Gavel, lubens ad-
misi.

f. E.R.

211. Τᾷδ^h] An Syri medici? de quibus infra. F.G.

213. Ὡς σὺν ἔστ' σὸν κράτ'· σιβάσμιον] Gijetus re-
cte vidit καί^τ pro σὺν legendum esse. Editio Floren-
tina habet, ὡς σὺν ἔστ' σὸν, &c. Integrum ergo erit,
Ὡς σὺν ἔστ' ἐστὶ σὸν κράτ'· σιβάσμιον.

f. f.

215. Διότ'· Εἰρησικῆς.

F.G.

Tom. III.

Ibid. Κραιαῖος] Κραιαῖος conjicit f. Gavel. ut jun-
gatur cum δισμῷ, me non improbane; nam etsi vul-
gatum non absurdum, facile tamen ob sequens σ. er-
ror nasci potuit. Sed quia non tanta mutandi neces-
sitas, quanta versu 209. nihil in contextu mutavi.

f. F.R.

216. Πεμπταῖ^Θ] *Quintianus* (quo vocab. Plin. uti-
tur: sicut πεμπταῖ^Θ πυρετός, febris quintana, quae
quinto die recurrit) sic h. l. *quintianus venio*, est:
quinto die post egressum redeo.

Er. Schmid.

222. Κορυθαλλῶδες] Ἡ κορυθὴ clava est vel fustis.
Hinc κορυθαλλῶδες πῶδον pro κορυθαλλῶδες, solum
clavis coactum, pavementum, a paviendo. i. percu-
tiendo.

Er. Schmid.

223. Σκληροῖσι] Sic interpunge. Σκληροῖσι, ταρσοῖς
ἀντερείδον, κρέμασιν. Ordo πῶδον ἀντερείδον τοῖς ταρσοῖς,
σκληροῖσι κρέμασι. F.G. Σκληροῖσι non ad ταρσοῖς per-
tinet, sed ad κρέμασιν. Suntque σκληροῖσι κρέμασι
casus sexti, quo: ταρσοῖς autem dativus, cui. Sic
Matth. V. 39. μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ, casus sextus est,
non dativus.

Er. Schmid.

224. Ἰχνησιν] Ἰχνησ' conjicit f. Gavel. Quod ta-
men minus necessarium credo. Sed quod vs. 226. ἔξ-
σω restituit, bene habet; idque ex Pell. jam recepe-
ram.

Oooo

ram.

Ἐπρωμύην χάλιξιν εἰσέθην ὁδῶν,
 Καὶ δυσπάτησον ὁξέειν κέντροις ὁδῶν.
 Μεθ' ἣν ὁλίσσῃ περὶ πρὸς λείας ὁδῶν,
 Ἐσπευδὼν εἰς τὸ πρὸς δεξιὰς, ἀλγύτου δὲ με
 Ἐσπυρεὶ ὁπίσω πηλὸς ἀσπυρὶ σφυρὰ,
 Δι' ἧς περὶ ὁδῶν, νότιον ἐκ μελῶν ἰδρῶς
 Ἐρρεῖ, βάσιν με σαθρὰν ἐκλυομένην.
 Ὅθεν με δέχεται πᾶν δέμας κεκμηλότες,
 Πλατεία μὲ κελευθῶν, ἀλλ' ὅσα ἀσφαλῆς.
 Τὰ μὲ γὰρ ἔθεν, τὰ δὲ ἐκείθεν ὀχήματα
 Ἡπειρεῖ, ἡγάραζεν, ἔσπερχεν τρέχων.
 Ἐγὼ δὲ νοθρὸν ἐλαφρὰ κεφίζων ὁδῶν,
 Δόγματι ἔβαινον εἰσὸς πείζαν περὶ
 Ἐως ἀπὴν περὶ δρόμον τροχὴλατον.
 Μύσῃς γὰρ ὦν σὸς, ταχὺ τρέχων ὅσα ἔδωκεν.
 ΠΟΔ. Οὐκ εἰς μάτην, βέλτερος, πρᾶξις
 ἥδε σοι
 Ὅρθως πέπραχεν, ἡ τῇ δὲ σὴ προθυμίας
 Ἰσάισι τιμαῖς ἀντιστηλώσῃ χάρις.

225 Stratum silicibus intravi viam,
 Stimulisque lapidum acutis incalceabilem.
 Post in labem delapsus lubricae viae,
 Nitebar antrorsus, solutum sed mihi
 Talos retro trahebat infirmos lutum.
 230 Hac transeunti sudor membris humidus
 Fluit, per incessum soluto putridum.
 Toto fatigatum me corpore excipit
 Satis lata illa, sed non tuta nimis via.
 Haec hinc, at illinc ista nam vehicula
 Urgentque, coguntque, imperantque
 currere.

Ego vero tardos levans cito pedes
 Obliquus arctam semitam viae peto,
 Dum plaustrum praetereat suis actum rotis.
 Mystes enim tuus nequibam currere.

240 POD. Non frustra, amice noster, illa
 res tibi

Bene administrata est. Verum studio tuo
 Dignis honoribus rependam gratiam.

Itaque

a Ὅθεν] Restitui ex Pell. Ὅθεν Edd. b Ἀπὸ] Bene J. B. H. S. Ἀπὸ P. c Ἐκλυομένη] Ἐκλυομένη J. G. V. d Ἐθεν] Ἐθεν G. V. e Δι' ἐκείθεν] Sic Solan. cum J. B. H. S. Edd. T. a. καὶ Pell. f Ἐσπερχεν] Recepti ex Pell. pro vulgato Ἐσπερχε. g Εἰσέθην] Εἰς ὁδὸν Pell. Εἰς ὁδὸν G. V. Vulgato faver Fl. h Πείζαν] Et sic Fl. cum J. P. &c. i Τῇ δὲ] Ita bene P. B. I. aliaque vet. T. d. aliae minus adcurate.

nam. Sed quod & Ἀπὸ cod. versu legendum mon-
 net, pro Ἀπὸ, id pleraque Edd. jam recte habebant.

J. F. R.

230. Δι' ἧς] Subaudi ὁδῶν.

F. G.

231. Ἐκλυομένη] Ad emendationem Doct. Gavellii, Clar. D'Ouville notat „ἐκλυομένη aperte in metri le-
 gem peccat”. ἐκλυομένη ab Homericis prosod-
 ia: sed adfertur ex Athenaei L. IX. c. V. τὸ δὲ πρὸς
 ἀπὸς μετὰ, ἐκλυομένη: Adscriptit & Er. Schmid. Ἐκ-
 λυομένη suspectum, cum nec metro satis respondeat,
 nec praesens hic videatur requiri. Quid si legeretur:
 ἐκλυομένη? Quare non vereretur hoc admittere. J. F. R.

234. Τὰ μὲ γὰρ ἔθεν, τὰ δὲ ἐκείθεν ὀχήματα] G. V. in-
 3. Ego omisso in τὰ apostropho, lego, Τὰ μὲν
 γὰρ ἔθεν τὰ δὲ ἐκείθεν ὀχήματα, &c.

J. F.

Ibid. Ἐθεν] Si ἔθεν cum G. V. recipias, bene ha-
 bebant metrum, nec opus fuerit emendatione J. B. H. S.,
 qui tamen locum dedimus, quia minima mutatione a
 vulgato abit. J. Gavell in Miscell. Obs. an. 1739. p.
 429. sic tentat — ἔθεν, x' αὐτὰ δὲ ἐκείθεν ὀχήματα,
 vel ἔθεν, τὰ δὲ μὲν ἐκείθεν ὀχ.

J. F. R.

237. Εἰσέθην πείζαν] Ad viam adjecta angusta semita,
 forte aliquantum elatior, in quam conferre se potest,
 qui plaustrum in ipsa via vult evitare. Hanc πείζαν di-
 ctam puto, ut Germanis Fuststeig. Εἰσέθην hic non
 intelligebam, sed πείζαν ὁδὸν. Itaque verti, ac si le-

geretur εἰς ὁδὸν πείζαν ὁδόν.

J. M. G.

Ibid. Πείζαν] Habebant omnia quae vidi exempla, πεί-
 ζαν. Verum cum nullum nomen Graecis sit πείζαν,
 substitui πείζαν. Est autem πείζαν, pes, planta pedis
 item simbrina vestis: item extremities, margo, limen:
 ut hoc loco: adscendebam angustum limen introitus.
 Er. Schmid. Qualia exemplaria habuerit nescio; No-
 strae Edd. πείζαν exhibent.

J. F. R.

Ibid. Δόγματι ἔβαινον εἰσὸς] Εἰς ὁδὸν πείζαν ὁδόν for-
 te. Πείζαν, i. qua pedibus tantum iri potest. F. G.
 G. V. legit εἰς ὁδόν. Atqui sensus sine correctione
 apertus est. Interim inquit, dum transirent currus,
 gressus oblique flexi, per angustum solum aditus cu-
 jusdam. Nam πείζαν est nomen substantivum, quo
 praeter cetera significatur solum, plaga, regio. Nec
 vero verbum βαίνειν exigit post se praepositionem:
 quippe eleganter dicitur βαίνειν ὁδόν &c.

Doivius.

242. Ἀντιστηλώσῃ] Ἀντιστηλώσῃ est ad aequilibrium
 rependere, paria facere. τὸ σῶμα aequilibrium, vel
 potius id quod librae adponitur ad aequilibrium fa-
 ciendum. Vitruv. IX. 3. more Dorienum sacota no-
 minat. Et si autem & verbale τὸ σῶμα in usu est,
 ut & composita, ἀντιστήλω, addo ponderi quod docet:
 ἀντιστήλω, pondus manu aestimo: & hoc ἀντιστήλω
 rependo: simplex tamen σῶμα pondum a quoquam,
 quod sciam, inventum fuit.

Er. Schmid.

244. Ἐξέως

Istuc animo placens habe munus tibi,
Abhinc triennio leves dolores senties.
At vos impuri, vos Dis invisissimi,
Quinam? quibus nati parentibus,
Audetis obniti podagrae viribus?
Cujus vicisse vim nescit Saturnius.
Quin dicitis, execrables! Heroum nam-
que ego

Subegi plurimos. Docti vates sciunt.
Priamus Podarces dictus a vitio pedum.
Periit pede captus Achilles Peleo satus.
Bellerophontes pedum dolores pertulit.
Thebanus Oedipus caprus pedibus fuit.
Pelopidas inter Plisthenes podagricus.
Podager classem duxit Paecantis filius.
Alius Podarces Theffalorum dux erat,
Qui, cum cecidisset Protefilus praelio,
Pede captus & laborans classi praefuit.
Ithacae tyrannum Ulysslem Larium

* Ἔγω δὲ σοὶ δῶρημα θυμῆρες τόδε,
Ἐξῆς τριετίας περὶ πόσιν κέφαλον πόνον.
245 Ὑμεῖς δὲ μισοὶ, καὶ θεοῖς ἐχθίστοι,
Τίνος πῶτ' ὄντες, καὶ τίνων πεφυκότες,
Τολμᾶτε Ποδάγρας ἀθανάτοισιν κρατεῖ;
Τῆς ἐδ' ὁ Κρονίδας οἶδε νικῆσαι βίαν;
Λέγεται, ὅτι κακίστοι, καὶ γὰρ ἡρώων ἐγὰ
250 Ἐδάμασα πλείους, καὶ γὰρ ὅτι τ' αὖ σοφοί,
Πρίαμος ποδάρης, ποδαγρὸς ὢν, ἐκ-
ληΐζετο.
Ἔθανε δ' Ἀχιλλεύς ποδαγρὸς ὢν, ὁ Πηλέως.
Ὁ Βελλεροφόντης, ποδαγρὸς ὢν, ἐκαρτέρει.
Θηβῶν δυνάστης Οἰδῖπός ποδαγρὸς ἦν.
255 Ἐκ τ' Πελοπιδῶν ποδαγρὸς ἦν ὁ Πλεισθένης.
Ποῖαντ' υἱὸς ποδαγρὸς ὢν, ἦρχε στόλου.
Ἀλλ' ὁ Ποδάρης Θεσσαλῶν ἦν ἡγεμὼν.
Ὅς ἐπεί τ' ἔπεισε Πρωτεσίλαον ἐν μάχῃ,
Ὅμως ποδαγρὸς ὢν, καὶ πονεῖν, ἦρχε στόλου.
260 Ἰθάκης ἀνακλᾶ Λαερτιάδην Ὀδυσσεῖα
Ἐγὼ

* Ἔγω] Ἔγω malit J. Gavel. I Ἐκλήζετο] Κληΐζετο Gm. recte. Nil mut. Fl. m Πλεισθένης] Πλησθῆνης
Edd. hac priores. n Λαερτιάδην Ὀδ.] Λαερτίον τ' Ὀδυσσέα Boiv.

244. Ἐξῆς τριετίας] Sic τριῶν ἡμερῶν ἔξῃ. F.G.
251. Πρίαμος ποδάρης] Hunc Podagra podagricum
fuisse contendit alludens ad nomen ποδάρης pedibus
celer (unde ποδαρῶν ap. Pind. Pyth. c.) quasi per an-
tiphrasin sic dictus fuisset. Est autem duplex huius
versus explicatio: una, Πρίαμος ποδάρης, ut sit ap-
positio: κληΐζετο ποδαγρὸς ὢν. h. e. Priamus alias Po-
darces dictus celebratur, quod fuerit podagricus. Ut
ita τὸ ποδαγρὸς ὢν sequatur verbum κληΐζετο: Ποδάρης
autem idem praecedat. Altera, Πρίαμος ποδαγρὸς ὢν,
κληΐζετο ποδάρης, h. e. Priamus, cum podagricus es-
set, vocatur Podarces, sc. κατ' ἀντίφρασιν, ut dictum.
Ut ita τὸ ποδαγρὸς ὢν praecedat verbum κλη— idque
sequatur nomen ποδάρης. Quae utraque expositio sa-
tis commoda; cum κληΐζω non tantum sit celebrare,
sed & appellare. Et si autem contra priorem excipi
possit, Priami nomen demum innotuit fuisse, quan-
do a sorore Hestione ἐκρίατο: ποδάρης autem a prima
pueritia dictus fuerit, antequam adeo ullum podagrae
signum in eo apparuerit: & ita podarces nomen fue-
rit prius nomine Priami, non contra: nil tamen ob-
stat: Podagra enim suae causae intervens potius ad
nomen ποδάρης alludit, quam historiae veritatem re-
spicit. Vix enim dabitur ullus Scriptor qui Priamum
Podagricum affirmet. Er. Schmid.

Ibid. Ἐκλήζετο] Vel κληΐζετο, abiecto augmento,
vel, quod praetulerim, ἐκλήζετο scribendum, aut cer-
te per Syncephoniam effecendum. Idem statue de

κληΐζεται in Ocyr. v. 134.

252. Ἀχιλλεύς] Alludit ad fabulam. Achilles Stygis
aqua merfus inviolabilis undique, nisi qua parte pede
prehensum tenuerat mater Thetis. Hic adacta sagitta
interfectus a Paride: sic pede captus.

Ἀχιλλεύς ποδαγρὸς] An quod vulneratus sit in talo?
F.G. Sine dubio illuc respicit.

253. Βελλεροφ. ποδαγρὸς] An quia a Pegaso excus-
sus, crux fortasse fregit? Boiv. Ex hoc casu clau-
dum factum & coecum, vitamque melancholicam mi-
serissime finisse, addit Schmid. videndumque Hom. II.
Z. & Pind. Isth. Z.

255. Πελοπιδῶν] Sex Pelopis filii celebrantur a Pind.
Ol. A. Sed nomina eorum alii aliter produnt, ut ibi
indicat Scholiast.

Ibid. Πλεισθένης] Qui ex Aërope Agamemnonem &
Menelaum secundum quosdam suscepit. Vid. Apollod.
III. p. 68. Prave autem antea scriptum erat πλεισθῆνης.
Inter Pelopidas tamen ab Apollodoro non recensetur.

M. du S.

256. Ποῖαντ' υἱὸς] Φιλοκτήτης.

257. Ἀλλ'—] Tres hi versus suspecti. F.G. Non
sunt Schmidio, qui ait: fuit hic Podarces alter 40. na-
vium ad Trojam dux, de quo ut & Protefilao Hom.
II. B. 697. seqq.

260. Ἰθάκης ἀνακλᾶ Λαερτιάδην Ὀδυσσέα] Metrum non
conferens, nisi legamus Λαερτίον τ' Ὀδυσσέα, aut aliquod
simile, ait Vir Cl. Boiv. Sed priores duae in Λαερ-
τιάδην

Ἐστρωμένην χάλιν ἐισέβην ὁδόν,
 Καὶ δυσπάτησιν ὁξέσιν κέντροις ὁδῶν.
 Μεθ' ἣν ὀλίσσῃ παρὰ πηλὸν λείας ὁδῆς,
 Ἐσπευδὼν εἰς τὸ πρόοδε, ἀλγυτὸς δὲ με
 Ἐσுρεῖν ὀπίσω πηλὸς ἀσθενὴ σφυρὰ,
 Δι' ἧς περῶντι, νότιον ἐκ μελῶν ἰδρὸς
 Ἐρρεῖ, βάσιν με σαθρὰν ἐκλυομένην.
 Ὅθεν με δέχετ' ὅαν δέμας κεκμηλότα,
 Πλατεῖα μὲ κελευθὸς, ἀλλ' οὐκ ἀσφαλής.
 Τὰ μὲ γὰρ ἔθεν, τὰ δὲ ἐκείθεν ὀχήματα.
 Ἠπειγέειν, ἠγάπαζεν, ἔσπερχεν τρέχων.
 Ἐγὼ δὲ νοθρὸν ἐλαφρὰ πεφύζον πόδα,
 Δόγματι ἔβαινον εἰσὸς πύλαις τῆς
 Ἐως ἀπήνῃ παρὰ δρόμῳ τροχίλατον.
 Μύτης γὰρ ὦν σὸς, ταχὺ τρέχων οὐκ ἔδεικνον.
 ΠΟΔ. Οὐκ εἰς μάτην, βέλτιστε, πρᾶξις
 ἦδε σοι
 Ὅρθως ἐπέπρακ', ἡ τῇ δὲ σὴ προθυμία
 Ἰσαῖσι τιμαῖς ἀντιστηλώσω χάριν.

225 Stratum silicibus intravi viam,
 Stimulisque lapidum acutis incalcescibilem.
 Post in labem delapsus lubricae viae,
 Nitebar antrorsus, solum sed mihi
 Talos retro trahebat infirmos lutum.
 230 Hac transeunti sudor membris humidus
 Fluit, per incessum soluto putridum.
 Toto fatigatum me corpore excipit
 Satis lata illa, sed non tuta nimis via.
 Haec hinc, at illinc ista nam vehicula
 235 Urgentque, coguntque, imperantque
 currere.
 Ego vero tardos levans cito pedes
 Obliquus arctam semitam viae peto,
 Dum plaustrum praetereat suis actum rotis.
 Myltes enim tuus nequibam currere.
 240 POD. Non frustra, amice noster, illa
 res tibi
 Bene administrata est. Verum studio tuo
 Dignis honoribus rependam gratiam.

Itac

a. ὁδῶν] Restitui ex Pell. ὁδῶν Edd. b. ἁδῶν] Bene J. B. H. S. ἁδῶν P. c. ἑκατομῶν] ἑκατομῶν. J. G. V. d. ἑκῶν] ἑκῶν G. e. Δι' ἐκείθεν] Sic Solan. cum J. B. H. S. ἑκῶν Edd. T. κακὸν Pell. f. ἔσπερχεν] Recepti ex Pell. pro vulgato ἔσπερχεν. g. Εἰσὸς Pell. Εἰς ὁδὸν G. Vulgato faret Fl. h. Πύλαις] Et sic Fl. cum J. P. &c. — T. γὰρ] Ita bene P. B. I. aliaeque vet. T. δὲ aliae minus adcurate.

nam. Sed quod & ἁδῶν cod. versu legendum mon-
 net, pro ἁδῶν, id pleraeque Edd. jam recte habebant.

230. Δι' ἧς] Subaudi ὁδῶν.
 231. Ἐκλυομένην] Ad emendationem Doct. Gavellii,
 Clar. D'Ouville notat „ἐκλυομένην aperte in metri le-
 gem peccat”. ἐκλυομένην abit ab Homericis proso-
 dia: sed adfertur ex Athenaei L. IX. c. V. Τὸ δὲ πῶς
 ἀρμῆς μετέχει, ἐκλυομένην: Adscripsit & Er. Schmid. Ἐκ-
 λυομένην suspectum, cum nec metro satis respondeat,
 nec praefens hic videatur requiri. Quid si legeretur:
 ἐκλυομένην? Quare non vereretur hoc admittere. J. F. R.
 234. Τὰ μὲ γὰρ ἔθεν, τὰ δὲ ἐκείθεν ὀχήματα] Gajetus in-
 terdixit. Ego omisso in τὰ δὲ apostropho, lego, Τὰ μὲν
 γὰρ ἔθεν, τὰ δὲ ἐκείθεν ὀχήματα, &c. J. F. R.

Ibid. Ἐθεν] Si interdixit cum Gajeto recipias, bene ha-
 bebant metrum, nec opus fuerit emendatione J. F. R. S. I. A. N. A.,
 qui tamen locum dedimus, quia minima mutatione a
 vulgato abeat. J. Gajet in Miscell. Obs. an. 1739. p.
 429. sic tentat — ἔθεν, καὶ αὐτὰ τὰ δὲ ἐκείθεν ὀχήματα,
 vel ἔθεν, τὰ δὲ μὲν ἐκείθεν ὀχ.
 237. Εἰσὸς πύλαις] Ad viam adjecta angusta semita,
 forte aliquantum elatior, in quam conferre se potest,
 qui plaustra in ipsa via vult evitare. Hanc πύλαις di-
 ctam puto, ut Germanis Fußsteig. Εἰσὸς hic non
 intelligebam, sed πύλαις ὁδῶν. Itaque verti, ac si le-

geretur εἰς ὁδὸν πύλαις ὁδῶν.

Ibid. Πύλαις] Habebant omnia quae vidi exempla, πύ-
 λαις. Verum cum nullum nomen Graecis sit ἡ πύλαις,
 substitui πύλαις. Est autem ἡ πύλαις, pes, planta pedis,
 item fimbria vestis: item extremitas, margo, limen:
 ut hoc loco: adscendebam angustum limen introitus.
 Er. Schmid. Qualia exemplaria habuerit nescio; No-
 strae Edd. πύλαις exhibent. J. F. R.

Ibid. Δόγματι ἔβαινον εἰσὸς] Εἰς ὁδὸν πύλαις ὁδῶν for-
 te. Πύλαις, i. qua pedibus tantum iri potest. F. G.
 Gajetus legit εἰς ὁδὸν. Atqui sensus sine correctione
 apertus est. Interim inquit, dum transirent currus,
 gressus oblique flexi, per angustum solum aditus cu-
 jusdam. Nam πύλαις est nomen substantivum, quo
 praeter cetera significatur solum, plaça, regio. Nec
 vero verbum βαίνειν exigit post se praepositionem:
 quippe eleganter dicitur βαίνειν ὁδῶν &c. Boivius.

242. Ἀντιστηλώσω] Ἀντιστηλώσω est ad aequilibrium
 rependere, paria facere. τὸ στήριγμα aequilibrium, vel
 potius id quod librae adponitur ad aequilibrium fa-
 ciendum. Vitruv. IX. 3. more Dorienſium sacoma no-
 minat. Etſi autem & verbale τὸ στήριγμα in usu est,
 ut & composita, ἀντιστήριγμα, addo ponderi quod deest:
 ἀντιστήριγμα, pondus manu aestimo: & hoc ἀντιστήριγμα
 rependo: simplex tamen στήριγμα nondum a quoquam,
 quod sciam, inventum fuit. Er. Schmid.

244. Ἐξῶς

Istuc animo placens habe munus tibi,
Abhinc triennio leves dolores senties.
At vos impuri, vos Dis invisissimi,
Quinam? quibus nati parentibus,
Audetis obniti podagrae viribus?
Cujus vicisse vim nescit Saturnius.
Quin dicitis, execrables! Heroum nam-
que ego

Subegi plurimos. Docti vates sciunt.
Priamus Podarces dictus a vitio pedum.
Periit pede captus Achilles Peleo fatus.
Bellerophontes pedum dolores pertulit.
Thebanus Oedipus captus pedibus fuit.
Pelopidas inter Plifthenes podagricus.
Podager classem duxit Pacantis filius.
Alius Podarces Thessalorum dux erat,
Qui, cum cecidisset Protefilas praelio,
Pede captus & laborans classi praefuit.
Ithacae tyrannum Ulysslem Lartium

κ' Ἔγω δέ σοι δῶρημα θυμῆρες τόδε,
Ἐξῆς τριετίας πευράση κέφων πόνων.
245 Ὑμεῖς δὲ μισροί, καὶ θεοῖς ἐχθίστοιοι,
Τίνες πῶτ' ὄντες, καὶ τίνων πεφυκότες,
Τολμᾶτε Ποδάγρας ἀνθαμιλλᾶσθαι κράτει;
Τῆς ἐδ' ὁ Κρονίδας οἶδε νικῆσαι βίαν;
Λέγεται, ὅτι κακίστοι, καὶ γὰρ ἡρώων ἐγὰ
250 Ἐδάμασα πλείστους, καὶ γὰρ ὅππῃ τανύ σοφοί,
Πρίαμος ποδάγκης, ποδάγκος ὢν, ἑκ-
ληΐζετο.
Ἔθανε δ' Ἀχιλλεὺς ποδάγκος ὢν, ὁ Πηλεΐας.
Ὁ Βελλεροφόντης, ποδάγκος ὢν, ἑκαρτέρει.
Θηβῶν δυνάστης Οἰδῖπυς ποδάγκος ἦν.
255 Ἐκ τῆ Πελοπιδῶν ποδάγκος ἦν ὁ Πλειοδῆνης.
Ποίαρτος υἱὸς ποδάγκος ὢν, ἦρχε στόλου.
Ἀλλὰ ποδάγκης Θεσσαλῶν ἦν ἡγεμὼν
Ὅς ἐπέεσσ' ἔπεισε Πρωτεσίλαον ἐν μάχῃ,
Ὅμως ποδάγκος ὢν, καὶ πονῶν, ἦρχε στόλου.
260 Ἰθάκης ἀνακλᾶ Λαερτιάδην Ὀδυσσεύα
Ἐγὼ

κ' Ἔγω] Ἔγω malit J. Gavel. I Ἐκλήζετο] Κληΐζετο Gaj. recte. Nil mut. Fl. m Πλειοδῆνης] Πλειοδῆνης
Edd. hac priores. n Λαερτιάδην Ὀδ.] Λαέρτιος ὁ Ὀδυσσεύς Boiv.

244. Ἐξῆς τριετίας] Sic τριῶν ἡμερῶν ἔξῃ. F.G.
251. Πρίαμος ποδάγκης] Hunc Podagra podagricum
fuisse contendit alludens ad nomen ποδάγκης pedibus
celer (unde ποδάγκη ap. Pind. Pyth. 5.) quasi per an-
tiphrasin sic dictus fuisset. Est autem duplex hujus
versus explicatio: una, Πρίαμος ποδάγκης, ut sit ap-
positio: κληΐζετο ποδάγκος ὢν. h. e. Priamus alias Po-
darces dictus celebratur, quod fuerit podagricus. Ut
ita τὸ ποδάγκος ὢν sequatur verbum κληΐζετο: ποδάγκης
autem idem praecedat. Altera, Πρίαμος ποδάγκος ὢν,
κληΐζετο ποδάγκης. h. e. Priamus, cum podagricus es-
set, vocatur Podarces, sc. κατ' ἀντίφρασιν, ut dictum.
Ut ita τὸ ποδάγκος ὢν praecedat verbum κλη— idque
sequatur nomen ποδάγκης. Quae utraque expositio sa-
tis commoda; cum κληΐζω non tantum sit celebrare,
sed & appellare. Et si autem contra priorem excipi
possit, Priami nomen demum inditum fuisse, quan-
do a sorore Hesione ἐπρίετο: ποδάγκης autem a prima
pueritia dictus fuerit, antequam adeo ullum podagrae
signum in eo apparuerit: & ita podarces nomen fue-
rit prius nomine Priami, non contra: nil tamen ob-
stat: Podagra enim suae causae inserviens potius ad
nomen ποδάγκης alludit, quam historiae veritatem re-
spicit. Vix enim dabitur ullus Scriptor qui Priatum
Podagricum affirmet. Er. Schmid.

Ibid. Ἐκλήζετο] Vel κληΐζετο, abjecto augmento,
vel, quod praetulerim, ἐκλήζετο scribendum, aut cer-
te per Syncephoniam effugandum. Idem statue de

κληΐζετο in Ocyr. v. 134.

252. Ἀχιλλεύς] Alludit ad fabulam. Achilles Stygis
aqua merfus inviolabilis undique, nisi qua parte pede
prehensum tenuerat mater Thetis. Hic adacta sagitta
interfectus a Paride: sic pede captus.

Ἀχιλλ. ποδάγκος] An quod vulneratus sit in talo?
F.G. Sine dubio illuc respicit.

253. Βελλεροφ. ποδάγκος] An quia a Pegaso excus-
sus, crux fortasse fregit? Boivius. Ex hoc casu clau-
dum factum & coecum, vitamque melancholicam mi-
serissime finisse, addit Schmid. videndumque Hom. II.
4. & Pind. Isth. 2.

255. Πλειοδῆνης] Sex Pelopis filii celebrantur a Pind.
Ol. A. Sed nomina eorum alii aliter produnt, ut ibi
indicat Scholiast.

Ibid. Πλειοδῆνης] Qui ex Aërope Agamemnonem &
Menelaum secundum quosdam suscepit. Vid. Apollod.
III. p. 68. Prave autem antea scriptum erat πλειοδῆνης.
Inter Pelopidas tamen ab Apollodoro non recensetur.

256. Ποίαρτος υἱὸς] Φιλανθήνης. F.G.

257. Ἀλλὰ] Tres hi versus suspecti. F.G. Non
sunt Schmido, qui ait: fuit hic Podarces alter 40. na-
vium ad Trojam dux, de quo ut & Protefilas Hom.
II. B. 695. seqq.

260. Ἰθάκης ἀνακλᾶ Λαερτιάδην Ὀδυσσεύα] Meitum non
constare, nisi legamus Λαέρτιος ὁ Ὀδυσσεύς, aut aliquid
simile, ait Vir Cl. Boivius. Sed priores duae in Λαερ-
τιῶ

Ἐγὼ κατέπιφνον, ὅτ' ἀκανθα τρυγόνῳ.

Ὡς ἔτι χαίρήσοις, ὦ δυσδαίμονες,

Ἰσὼν πάθησθε κόλασιν οἷς διδράκαίτε.

ΙΑΤ. ὦ Σύροι μὲν ἴσμεν, ἐκ Δαμασκῷ
τῷ γένει,

Λιμῶ δὲ πολλῶ καὶ πονείᾳ κρατέμενοι,

Γῆν καὶ θάλασσαν ἐφέπομεν πλανώμενοι.

Ἐχομεν δὲ χρίσμα παρ' ὁδοῦ ἡλίου ὅδε,

Ἐν ᾧ παρηγορεῖται ἀλγόντων πόντος.

ΠΟΔ. Τί δὴ τὸ χρίσμα, καὶ τίς ἡ σκευή;
Φράσον.

ΙΑΤ. Μύσῃς με στυγαῖ ὄρχῳ, ὅτ' ἔα
φράσαι,

Καὶ ὁ λοίσθιος θνήσκοντ' ἐντολὴ πατρός.

Ὅς ἔταξε κεύθειν φαρμάκῳ μέγα δένῳ,

Ὅ καὶ σὲ παύειν οἶδεν ἡγριωμένην.

ΠΟΔ. Εἴτ', ὦ κατάραιοι, καὶ κακῶς ὀλέ-
μενοι,

Ἐστὶν τις ἐν γῇ φαρμάκῳ δρᾷσις τόση,

Ὅ χρισθὲν οἶδε τ' ἐμὴν παῦσαι βίαν;

Ἄλλ' εἴα, τίωδ' ἐσύμβασιν συνθώμεθα,

Καὶ περὶ σῶσιν, εἴτε φαρμάκῳ δένῳ

ὑπέρτερον πέφυκεν, εἴτ' ἐμαὶ φλόγες.

Δεῦτ', ὦ σκυθρωπαί, πάντοθεν ποτῶμεναι

Βάσανοι, πᾶρεδροι τ' ἐμὲ βακχευμάτων,

Peremi ego, non *marini* spina turturis.

Nihil ergo gavifuri, infelicissimi,

Aequam subite poenam vestris actibus.

MED. Syri fumus, Damasco ducimus
genus,

Fame subacti, multa victi inopia,

265 Terram pererramus totam vagi, & mare:

Habemus hoc unguentum acceptum a pa-
tribus,

Solamur hoc poenas dolentium pedes.

POD. Quod istud est unguentum? quae
paratio?

MED. Jurata fides tacere, non loqui
finit,

Et ultimum morientis praeceptum patris.

Qui iussit occultare nos vim pharmaci;

Quod saevientem te quoque scit compe-
cere.

POD. Ergo, execrables, maleque per-
diti,

275 Superest in orbe tanta pharmaci potentia,

Quod possit inunctum vim meam com-
pescere?

Sed eia paciscamur pactum ejusmodi,

Tentemus, utrum pharmaci potentia

Natura sit valentior, an meae faces?

Huc, o severae, huc convolantes undique

Poenae, comites meorum bacchanalium,

Pro-

a Σύροι.] Ἰατροὶ Guj. b Τόδῃ] At tantum, Fl. male. c Λοίσθιος] Λοισθία Guj.

πιδύω per συνίζησιν sunt una syllaba.

Ibid. Λαερτιάδῳ Ὀδυσσεύϊ] Contradicit igitur recen-
tioribus poetis de morte Ulyssis, & confirmat, quae
Tirchias illi praedicat Odys. A. 135. Γῆν καὶ θάλασσαν
moriturum. De spina turturis marini, s. pastinacae
piscis, qua interfecit Telegonus patrem Ulysses V.
Graeci interpretes ad l. c. & laudati Barnesio. J. M. G.

Λαερτιάδῳ] Metrum non constat, nisi legamus Λαέρ-
τιον τ' Ὀδυσσεύϊ, aut aliquid simile. Λαέρτιος dicitur
aliquando pro Λαέρτιῳ. Soph. l. in Ajace μεσσηγοφ.
Ἀεὶ μὲν, ὦ παῖ Λαέρτι, διδοῦμαι σοι. &c. Boivins.

Λαερτιάδῳ] Ita potius lego quam Λαερτιάδῳ, ad exem-
plum Soph. in Aj. ὦ παῖ Λαέρτι. Er. Schmid. Parum
abest quin hoc in textum recipiam.

261. Ἀκανθα τρυγόνῳ] Τρυγὼν turtur marinus ob
similitudinem alarum expanzarum, quem Plin. IX. 48.
pastinacam vocari ait, ob colorem & figuram caudae:
estque, ut idem IX. c. 24. 29. & 48. habet, piscis
planus & latus, pinnas non habens, sed latitudine sua
natans, pro spina habens cartilaginem, & super cau-
dam eminentem radium acutum utrimque serratum

J. F.

quincuncialē (i. quinque uncias de magnitudine pe-
dis humani habentem) quo nihil est inter venena ma-
rina usquam execrabilius. Arborea, n. infixus, ra-
dicitus necat, armaque ut telum perforat vi ferri &
veneni malum. Videatur & Rondeletius de piscibus
XII. 1. & 2. Tali radio τρυγόνος Ulysses interfecit
scribunt historici. Podagra negat, & a se vi podagri-
ca interemtum affirmat.

Ibid. Τρυγόνῳ] Piscis.

F. G.

262. Ὡς ἔτι χαίρήσοις] Formulam loquendi pau-
cis verbis egregie exposuit Vir Doctiss. T. S. H. S.

(i. e. Tiberius Hemsterhusius) ad Xenoph. Ephes. Obs.
Misc. Vol. VI. T. I. p. 343. Noster vs. 313. Οὐκ

ἔστις ἡ χάρις. aliaque hic non repetenda habet in
hisd. Misc. Vol. X. I. p. 430.

J. Gavel.

264. ΙΑ.] l. c. ἰατροί.

F. G.

Ibid. Σύροι μὲν ἴσμεν] Fingit ex Syria oriundos duos
illos medicos Damascenos: praecipue ut Judaeos per-
stringat, quorum multi medicinam temere profiteri
jam auctoris tempore fuerat soliti.

Er. Schmid.

268. Ἐστὶν] l. c. ἔστι. Nota phrasia. F. G. Ἐστὶν pro
ἔστι.

Propius venite. Tu quidem pedum extimas

Soleas adurito digitos ad usque pedum.

Tu malleolos invade. Tuque a femoribus

Ad genua stilla amaram in intima saniem.

Sed vos manuum digitos, agite, constringite.

POEN. En omnia, ut iussisti, tibi peragimus.

Jacent, voces edunt miseri miserabiles,

Per membra torti cuncta nostro ab impetu.

POD. Agite, hospites, discamus jam verissime,

Inunctum vos vestrum juvetne pharmacum?

Nam si liquido illud est mihi contrarium,

Terra relicta abeo telluris in sinus,

Ignota, invisa, profunda in ima Tartari.

MED. En est inunctum: nec poenae minuit faces.

POD. Hei, hei! Papae! perii, confusor, occidi!

Caeco per omnia membra fixus sum malo.

Fulminis haud tale telum vibrat Jupiter,

Maris nec ullus tantundem fluctus furit:

Nec torta tanta est turbinis vehementia.

Asper ne me populatur morsus Cerberi?

Πελάζειτ' ἄσπον. ἢ σὺ μὲν ποδῶν ἄκρης

Φλέγμανε ταρσὺς δακτύλων ποδῶν ἄκρι.

Σὺ δὲ σφυροῖς ἔμβανει. σὺ δὲ μηρῶν ἄπο

Ἔς γόνατα λείβετ' ὀπίσθον ἰχθύων βαλῶν.

Ἰμεῖς δὲ χειρῶν δακτύλους λυγίζετε.

Ἔ ΠΟΝ. Ἰδ', ὡς ἔταξας, πάντα σοι δε-

δράκαμεν,

Κεῖνται βοῶντες οἱ θαλαίπαροι μέγα,

Ἄπαντα γυναικῶν προσβολῇ τρεβλεμνοί.

290 ΠΟΔ. Φέρετ', ὅς ἔξοι, μάθωμεν ἀτρεκέ-

τάστον,

Εἰ χριθὲν ὑμᾶς φάρμακον τόδ' ὠφελεῖ.

Εἰ γὰρ σαφῶς τόδ' ὅτιν ἀντίξην ἐμοί,

Λιπύσσα γαῖαν, εἰς μυχὺς εἶμι χθονὸς,

Ἀϊτῶς, ἀφανὲς, πύμαλα Ταρτάρου βάθη.

295 ΙΑΤ. Ἰδὲ, κέχριται, καὶ χαλᾶ φλογ-

μὸν πόνων.

ΠΟΔ. Οἱ μοι, παπαί γε, τέρομαι,

διόλλυμαι,

Ἄπαν τέπαρμαι γυνὸν ἀσπλόω κακῶ.

Οὐ Ζεὺς κεραυνῷ τοῖον αἰώρει βέλῳ,

Οὐδὲς θαλάσσης τοῖα μαίνει κλύδων,

300 Οὐδὲ τροχὸν καίλαπτον τοση βία.

Μὴ κάρχαρον πορθεῖ με δῆγμα Κερβερε;

Μῆ

[Παρὸν] Recepi ex Boiv. Πικρὴν Edd. • Βαλῶν] Πάδῳ Gnj. bene, & invitis Edd. recipiendum. f ΠΟΝ.] ΠΟ. Edd. male. Bz. B1. 2.

δ. Phrasis Hebraica. dicunt enim Hebraei in, pro per. Conteres eos in virga ferrea. Psalm. 2. Boivin. Non tamen est phrasid Atticis insolita, de qua J. Gavel l. d. ait: 'E. δ. Id est δ. δ. Sic in Asin. p. m. 122. (c. 44.) ψιδοῖται, ὡς τήνδε αὐτῶς πλῆγαν. Anthol. l. c. 37. Ep. 14. Κάτθανε — εἰδ' ἐν βίῳ, ἀπ' ἐν σὺν. Poeta de virib. herbar. v. 66. Ἐκ κεφαλῆς πόνῳ ἐν ταύτῃ φλογμῶν μισοῦται. Ubi forte legendum ἢ κεφαλῆς, ut v. 87. Nisi dictum sit ut in Ogyr. v. 95. Διόνειον ἐν ποδῶν παύσας πόνων. Haec ille. Sed ut hic bonum, ita ἐν in altero minime tentandum, quod Medicis proprium. De hoc vid. si opus est, supra ad v. 110. Ἰμῆρτο ἐν πύμαλιν. Adde Diad. Sic. XIII. c. 37. ἐν δ' ἐν γαῖαν ἐν πλῆγαν πόνῳ. Ἀθηναίων. Nisi tamen ibi malis ἐν δ' ἐν γαῖαν — legere, ut sit anaphora, quum paullo ante praecesserit, ἐν γὰρ ἐν λῆγαν δονατάται.

J. F. R.

275. Δρῶν] Notanda vox, quam ut dubia auctoritate nixam citat H. Steph.

J. Gavel.

282. Παλάζει] Παλάζω est facio appropinquare:

ergo παλάζει h. l. facite appropinquare, sc. vos ipsos.

Er. Schmid.

285. Πικρὴν ἰχθύων βαλῶν] Per πικρὸς ἰχθύων intelligit eos qui sunt ἰχθύες ὀπίσθον, ideoque πικρὸν de natura bilis flavae vel acutae. & quem supra vocavit πικρὸν χυμὸν χολῆς. Τὸ βαλῶν h. l. copia. Copiosi n. acervi profunditas magna esse solet. Er. Schmid. Nos πικρὸν ob versum recepimus.

J. F. R.

287. ΠΟΝ.] Aut ita scribendum, ut distinguatur a Podagra, cui jam illud ΠΟ. assignatum est, aut Βάσανοι reponendum, quo nomine eos compellat Podagra. Hoc autem sola fecit Bz. In reliquis enim est ΠΟ.

M. du S.

ΠΟΝ.] Βάσανοι adscripserat Gnj. deletο ΠΟ. Sic legi volens, quod supra praemissum erat: Διόνειον — Βάσανοι. Sed cum Πόνος idem sit, & minus abeat ab scriptura Edd. hoc praetuli.

J. F. R.

293. Λιπύσσα γαῖαν] Per γαῖαν intelligit conversationem cum hominibus in terra.

Er. Schmid.

Μὴ ^a τις ἐχίδνης ἰὸς ἀμφιδόσκει;
 Ἡ Δαφρεχὴς ἰχθὺν Κενταύρου πέπλῳ;
 Ἑλέαιε', ἀνασσα, Φάρμακον γ' ἔτ' ἐμὸν,
 οὐτ' ἄλλο, δύναι σὸν ἀναχαιτίσαι δρόμον, ³⁰⁵
 Ψήφοις δὲ πᾶσαις πᾶν ἔδνῃ νικᾶς βροτῶν.
 ΠΟΔ. Παύσαδι, βάσανοι, καὶ πόνους μεί-

σατε
 Τῶν μετανοήτων εἰς ἐμὴν ἔρῃ μολεῖν
 Γίγνωσκέτω δὲ πᾶς τις, ὡς μόνῃ θεῶν
 Ἀτεγχεῖσθαι ὕδα, Φαρμάκοις ἔπειδομαι. ³¹⁰
 ΧΟΡ. Οὐτε Διὸς βροταῖς, Σαλμανέῳ
 ἦρισε βία,
 Ἀλλ' ἔθανε πολέεσσι δαμειῖσα θεῶν Φρένα βέλει.
 Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοίβῳ Σάτυρῳ Μαρ-
 σύας,
 Ἀλλὰ λυγρὸν ^c ψαίρει κύνεω πρὸς δέρμα
 πῖτυς. ^d

Πένθῳ αἰμμηστον δὲ ἔρῃ τοκάς ἔχει Νιόβη, ³¹⁵

Num viperae venenum me depascitur?
 Sanie ne Centauri madet mihi pallium?
 Miserere, Diva, pharmacum nam nec
 meum,
 Nec ullum, inhibere tuum cursum potest.
 Punctisque cunctis omne genus superas
 hominum.
 POD. Cessate, Poenae, & his dolores
 minuite,
 Quos contendisse rixa mecum poenitet.
 Cognoscat unusquisque, me solam Deum
 Non deliniri pharmacis, non obsequi.
 CHOR. Nec Jovis Salmonei contendit
 vis tonitruui.
 Sed periit fumante Dei cor fixa jaculo.
 Nec rixa gaudet Phoebe Satyrus Marfyas,
 Sed cutis ad pinum suspensa arguta resonat.
 Luctum habet aeternum ob lites foecunda
 Niobe,

La-

^a Τίς] Sic Edd. male. Τῆς Guj. Τῆς μ' Gavet. ^b Ἡμεῖς] Recte Guj. Ἡμεῖς Edd. priores prave. ^c ψαίρει]
 ἄλλοι S. & Amst. solae. ^d πῖτυς] Sic Fl. f. V2. Ald. Fr. P. B1.2. H. Πόβη: S. & Amst.

^{302.} Μὴ τις ἐχ.] Sic Horat. in Epod. de alio. Num
 viperinus hic crotus? inde etiam desumpsisse videtur
 Lucianus, quod de Centauri veste ait. Nam ibidem
 scripsit Horat.

Nec minus humeris efficacis Herculis
 Inarjst asinusius.

Boiv.

Ibid. Τῆς ἐχίδνης] Τῆς pro τις reciperem, monente in
 schedis Gajeto, quia sic versus erit restitutus; primam
 autem in ἰῳ recte longam fieri, vid. ap. Hom. Il. A.
 377. Sed quum & aliter possit emendari versus, le-
 gendo Μὴ τις μ' ἐχίδνης, vel Ἡ μήτις, ut v. 78. Ἡ
 μή τις ἡμεῖς &c. cum Doctiss. Gavet; ideo nihil po-
 tui mutavi. Addit Idem, respexisse nostrum ad loc.
 Sophocli. in Trach. Ἐχιδνὴς ἰχθὺς ἰὸς ἀνιδεύου. f. F. R.

^{303.} Κενταύρου] Τὴν Νιόβην.

F. G.

^{304.} Ἑλέαιε' ἀνασσα] Jam ad misericordiam & gra-
 tiam confugiunt supplices podagrae, quam jam Re-
 ginam suam gratiosissimam agnoscunt. i. e. medica-
 mentis insuperabilem fatentur, ideoque ei se subji-
 ciant, & ad solam ejus misericordiam confugiunt.

Er. Schmid.

^{310.} Ἀτεγχεῖσθαι] Τέγγω irrigare est; hinc ἀτεγ-
 χεῖσθαι non illinendus medicamentis. Sinapius reddit
 illacrymabilem, quae lacrymis non tingatur, s. ad
 misericordiam non flectatur. Minus bene, cum mo-
 do poenitentiam medicorum misertam viderimus.

Er. Schmid.

^{311.} Οὐτὶ Διὶ] Hexametra μάρμα. F. G. Bene mo-

set, ne quis tentet posteriorem pedem emendare.

f. F. R.

Ibid. Βροταῖς Σαλμ.] De hoc Jovis fulminum imi-
 tatore vid. Strab. VIII. Eustath. ad Od. A. Serv. ad
 Virg. VI. Aen.

f. F. R.

^{312.} Πολέεσσι — βίαις] I. fulminis fuliginosi gene-
 re, vid. Aristot. L. 3. Meteor. 1. quod non incendit,
 sed atra tantum fuligine inficit. Sed Homerus has ful-
 minum distinctiones confundit (Odys. Γ. 405. non in-
 venio) H. 249. f. 330.

Er. Schmid.

^{313.} Σάτυρῳ Μαρσύῳ] Spondaicus μάρμα. F. G.
^{314.} Λυγρὸν ψαίρει] Stridule agitur. ψαίρει enim
 inter alia etiam agitari signif. Est autem hypallage:
 pinus agitur circa cutem, pro cutis Marfyaе suspen-
 sa ad pinum agitur circa eam, nempe in exem-
 plum.

Er. Schmid.

Ibid. Πόβη.] Τὸ πν in Πόβη hic corripitur. F. G.
 Πίτυς] Parilina, licet πῖτυς pinus, cum vett. in
 textu servavit, cujus arboris in fabula Marfyaе sit men-
 tio, tamen Pythius Latine dedit, & inde Salmur. id
 hausisse, Gracumque immutasse, sit verosimile; sed
 πῖτυς cum fensio in epist. lectt. Lucian. p. 391. inser-
 ta, omnino legendum, ubi & ψαίρει radere tentat, etsi
 ψαίρει non improbat, quem vide.

f. F. R.

^{317.} Μαιναία δ' Ἀράχνη] Quia prima in Ἀράχνη
 brevis est, non recepi lectionem Scholiastae. Posset
 itaque vulgato succurri, apostropham in δ' tollendo &
 δὲ rescribendo; tumque, si postremum α. in Μαιναία
 pro longo acciperis, quia ortum ex antiquo α. (quippe
 Μαιναία Ἰόνice & antiqua Attica dialecto scribitur)

f.

Lamentatur adhuc, lacrimas funditque Si-
pylo.

Maeonis ἀντὶ Arachne contendere Trito-
nidi:

Perdidit at formam, sua nunc quoque
stamina plicat.

Impar est iris superiorum audacia hominum,
Ut Jovis, ut Latonae, ut Palladis, ut
Pythii.

Mitem ferto crucem, popularis diva, Po-
dagra,

Atque levemque brevemque; acrique do-
lore careat:

Pauca nocens cesset, tolerabilis, ireque
finat.

Multae formae infortunatorum.

Meditatio poenae & consuetudo

Podagros miseros consolentur.

Unde alacriter, o consortes, deponetis

Ἄλλ' ἔτι μυρομήνη, προχέει πολὺ δάκρυ
Σιπύλῃ.

Ἐμαίονιάδ' Ἀράχνη Τριτωνίδ' ἦλθεν ἔς ἔρην.
Ἄλλ' ὀλέσασα τύπον, καὶ τῶν ἔτι νήμαϊα
πλέκει.

Οὐ γὰρ ἴσται μακάρων ὄργαις θράσος ὅτι μο-
ρόπων,
320 Ὡς Διὸς, ὡς Λητῆς, ὡς Παλλάδος, ὡς
Πυθίης.

Ἡπιον, ὃ πάνδημε, ἐφέροις ἀλγῆμα Πο-
δάγρα,

Κῦφον, ἐλαφρόν, ἄδριμν, βραχυβλαβὲς,
ἢ ἀνάδυνον,

Εὐφορον, ἢ εὐληκίον, ἀλιγοδρανὲς, ἐνπερί-
παλον.

Πολλαὶ μορφαὶ τῇ ἀτυχέτητι,

325^k Μιλέται δὲ πόνησι, καὶ τὸ σύνθεσι

Τὴν ποδαγρῶντας ὀδυμυθεῖσιν.

Ὅθεν ἐνθύμως, ὃ ἰστανύκληροι, λήσεισθε
Πό-

ἢ Μαίονιάδ' Ἀρ.] Μαίονιάδ' ἄρ. Schol. f [Ἐ] Restitui cum Guj. Etsi Edd. pessime. g Φέροις] Φέροις Fl.
h Ἀνάδυνον] Ἡδ' ἀνάδ. Guj. male, nisi tum ἀνάδυνον scribas. i Βραχυβλαβὲς] Lego βραχυβλαβὲς Br. Schmid. k Μα-
ρίται] Μαρίται Boiv. l Στανύκληροι] Στανύκληροι Guj. & Pell. & λήσεισθε initium faciunt versum sequentis.

317. Μαίονιάδ' ἀράχνης] Μαίονιάδ. Guj.

Sanatus erit versus. Addit Schmid. utraque scriptio ἢ
Μαίονιάδ' & ἢ Μυρομήνη in usu est, teste Strab. L. 12. &
13. ac licet in Μαίονιάδ' sub τῇ ἢ inveniantur jota subscri-
ptum, quiescens tamen illud jota est, ideoque Latini-
tis etiam per e simplex exprimitur, parumque refert,
scribasne Μαίονιάδ' an Μαίονιάδ'. J.F.R.

319. Ὀργαῖς] Ἡ ὄργη non tantum ira est, sed &
τῆς ὄργης, mos, item propositum, impetus, ut h. l.

Er. Schmid.

320. Πυθίης] Spondaeus πυθίης, τὸ πρὶν in Πυθίᾳ
hic producitur. F.G.

322. Βραχυβλαβὲς ἀνάδυνον] Lego βραχυβλαβὲς ἢ
ἀνάδυνον. Ἡ ὀδὴν dolor, inde ἢ ἀνάδυνον & ἀνάδυνον
ab ὀδῇ, imminuit. Scriptio utraque in usu: quam &
vetus Lexicographus probat, & locus praesens metri
vi hanc per o postulat: cunctis Stephanus eam reji-
ciat. Er. Schmid.

Ibid. Ἀνάδυνον] Si ἀνάδυνον secunda brevi scribere
licet, quod quidem cum Schmidio credo, non male Gu-
jari conjectura haberet; nunc vero pessime. Sed for-
san est oblivio describentium & ipse ἀνάδυνον quoque
dedit. At quid opus est spondaeam quinta sede ejice-
re, quaeque ipse agnovit vs. 113. quique Homero
alioque frequentatur? = privativum autem plurimum

esse longum in ἀνάδυνον ac similibus, notissimum.
J.F.R.

324. Πολλαὶ] Imitatio finis Tragoediarum Euripi-
dis multarum. vid. med. M. du S.

Πολλαὶ μορφαὶ] Ἀνάπαισι. F.G. Sumtum ex Euripi-
dis Androm. (ait Doctiss. Gavei in Misc. saepe lau-
datis, p. 431.) ubi sic ille:

Πολλαὶ μορφαὶ τῇ ἀτυχέτητι,
Πολλὰ δ' αἰσπὰς κραιναὶ θοαί.
Καὶ τὰ δυσχερὲς οὐκ ἐνελθόν,
Τὴν δ' ἀδυνατῶν πόρον εἶναι θείας.
Τὴν δ' ἀσθενῆ τῇδε πρῶτῃ.

Vid. etiam Alcest. & Bacch. in fin. Hinc seqq. versus,
ejecta voce στανύκληροι, hoc pacto restitui possent:

Τὸς ποδαγρῶντας ὀδυμυθεῖσιν
Ὅθεν ἐνθύμως λήσεισθε πόνησι.

Vel si hoc nimis audax, aliter dirimendo Septem po-
stremos versus tentatos vid. ibid. J.F.R.

327. Στανύκληροι] Eiusdem navis socii. Metaph. I.
a. eadem navis socii.

Er. Schmid.

329. Etsi.

Πόνων, εἰ τὰ δακνέοντ' οὐκ ἐτελέσθη,
 Τοῖς δ' ἀδοκίμοις πόρον ἂ εὖρεν θεὸς,
 Πᾶς ἀνεχέσθω τῆς πασχόντων,
 Ἐμπαιζέμεν, καὶ σκαπτόμεν,
 Τοιοῦτον γὰρ ἐφυ τόδε πρᾶγμα.

Dolores, si sperata non peragantur,
 Insperatisque det esse Deus.
 330 Sufferat unusquisque aegrorum
 Illudi se & derideri:
 Haec est natura negoti.

Ω Κ Υ Π Ο Υ Σ.

Ὁκύπυς Ποδαλείριος καὶ Ἀστασίας υἱὸς
 ἐγένετο, κάλλει καὶ δυνάμει ἀμφέρον, γυ-
 μνασίῳ τε καὶ κυνηγεσίῳ μὴ ἀμελῶν. πολ-
 λάκις δὲ θεωρῶν τῆς ἐχομένης ὑπὸ τῆς
 ἀτέγκτης Ποδάγρας, καλεῖν, φάσκων,
 μηδὲν ὅλως εἶναι τὸ πάθος. ἡ δὲ θεὸς τοῖνυν
 ἀγανακτεῖ, καὶ ἀφ' ὧν εἰστρέχει. τῇ
 δ' εὐτόνως φέρονται, καὶ δεινότητι, ὑπτιον
 ὅλως τίθησιν ἡ θεός. Ἡ μὲν σκηνὴ τῆς δρᾶ-
 ματος ὑποκείται ἐν Θήβαις. Ὁ δὲ χο-
 ρὸς συνέστηκεν ἐξ ὀπιχωρίων ποδαγρῶν, συν-
 ελεγχόντων τῇ Ὁκύπῳ. Τὸ δὲ δράμα, τῇ
 πάντῃ ἀσείων. Τὰ τῆς δρᾶματος πρόσω-
 πα, Ποδάγρα, Ὁκύπυς, Τροφῆς, Ἰα-
 τρὸς, Πόνος, Ἀγγελός. Προλογίζει δὲ ἡ
 Ποδάγρα.

ΠΟΔΑΓΡΑ, ΩΚΥΠΟΥΣ, ΤΡΟ-
 ΦΕΥΣ, ΙΑΤΡΟΣ, ΠΟΝΟΣ,
 ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΟΣ.

OCYPUS, SIVE CELERIPES.

Ocypus Podalirii & Astasiae filius fuit
 pulchritudine & viribus praestans, qui Gy-
 mnasia & venatus non negligeret. Saepe
 cum videret eos, qui ab implacabili poda-
 gra tenerentur, deridebat, dicens, plane ni-
 hil esse illum morbum. Indignatur ergo
 Dea, & per pedes irruit. Illo vero forti-
 ter ferente, ac negante, supinum omnino
 Dea abjicit. Scena dramatis ponitur esse
 Thebis. Chorus constat podagris ejus re-
 gionis Ocypodem convincentibus. Est au-
 tem drama valde lepidorum unum. Perso-
 nae dramatis Podagra, Ocypus, Educator,
 Medicus, Dolor, Nuncius. Prologum
 agit Podagra.

PODAGRA, OCYPUS, EDU-
 CATOR, MEDICUS, DO-
 LOR, ET NUNCIUS.

POD.

α Εἶπεν] Εἶπε Pell. Sed & sic versus claudicat, nisi διδῷ monosyllabum fiat.

329. Εἶπεν] Lego εἶπε propter metrum. εἶπε invenit,
 i. e. invenire solet. Er. Schmid.

ΩΚΥΠΟΥΣ] Frigidum poëma & Luciano indi-
 gnum. F. G.

ΩΚΥΠ.] Lucianum non agnosco. Inficetum & ab-
 surdum totum quantum est. M. du S.

ΩΚΥΠ.] Non puto esse Luciani, sed ab aliquo imi-
 tatore Tragopodagrae scriptum libellum. Certe Ar-
 gumentum non magis videtur hic praemisurus fuisse
 Lucianus quam in Tragopodagra. J. M. G.

1. Δειν] Vid. Eurip. Hipp. i. & seqq. M. du S.

6. Καὶ μὴ λυγ. ἀτρικῇ] Podagricos initio morbi nol-
 le fateri morbum, sed vel talum distortisse, vel aliud
 quid praetextere, donec ambo pedes adfecti confes-
 sionem extorqueant, belle etiam testatur Seneca, Ep.
 53. p. m. 473. Ubi pro (morbo) qui utroque pedes

DEXTROS facis, Vasslor Obs. p. 36. legit PE-
 DES AEGROS. Possis & deteriores, quod propius
 ad literas accedit; sed forsitan nihil mutandum; nam
 quum illico addatur, necesse est morbum fateri, pedes
 dextri poterunt intelligi sinceri, non amplius menda-
 ces. J. F. R.

9. Προκίπας] Προκίπας legendum omnino, si ra-
 tio sensus habeatur. F. G. Gajetus sensui medetur, non
 metro, cum legit προκίπας. Quid si legamus ἄγος
 προκίπας βάσιν. Boivin.

Προκίπας] Quis cum Gajeto προκίπας legerit? Id
 enim esset versum corrumpere, non corrigere; nam
 προκίπας jambum quarta sede, ut debet, efficit, &
 licet allisum pedem Micillus verterit, unde forsitan
 προκίπας in mentem venit Gajeto, nihilo tamen ad
 sensum deterius est προκίπας, promoveris gradum, mo-
 do

P O D.

Π Ο Δ.

D Ira hominibus, & inauspicati nominis

Podagra vocor, facrum mortalibus malum,

Pedesque nerveis constringo restibus,

Animadvertente nullo incurrens artubus.

Ultra mea percussos plaga rideo,

Nec vera de suo fateor ausos malo,

Sed vana caussari nonnulla exercitos

Ipsa nam quisque se lactat mendaciis:

Quasi convellerit aut offenderit pedem,

Loquitur amicis, veram caussam reticet.

Quod enim non dicit, ut latere se ratus,

Etiamsi nolit ipse, tempus indicat.

Ac tum subactus, & fatus nomen meum,

Ab amicis omnibus in triumpho ducitur.

Verum dolor mihi malorum adjutor est.

Nihil ego namque sum, si ab hoc relicta sim.

Hoc ergo mordet, hoc animum subigit meum,

Dolorem quod malorum originem omnium

Maleficis maledictis haud quisquam lauciat.

Sed contra me laxant vocem execrabilem.

Mea sperantes evitare vincula.

Quid ista nugor? nec dico, qua gratia

Adsim, ferendae non par iracundiae.

Dolo generosus iste, fortis, Qcypus,

Contra me sentit, esse me nihil ferens.

Δ Εἰνὴ μὲν ἐν βροτοῖσι, καὶ δυσάνυμῳ
Ποδάγρα κέκλημαι, δεινὸν ἀνθρώποις
πάθος,

Δεσμῷ δὲ νευρίνοισι τὰς πόδας βρόχοις,

Ἀρθροῖσιν εἰσδραμῶσα μὴ νομίζῃ.

Ἔγῳ δὲ τὰς πλεονέκτας ἢ ὑπ' ἐμῷ,

Καὶ μὴ λέγουσας ἢ ἀτρεκέλῃ τὴ συμφορᾷ,

Ἀλλ' εἰς ματαίαν πρὸ φασιν ἐξησκημένους.

Ἄπας γὰρ αὐτὸν βυχολεῖ ψευδοστομῶν,

Ὡς ἢ ἐνοσηκῶς ἢ ἢ προκόψας ποὶ βᾶσιν,

10 Λέγει φίλοισι, μὴ φράσας ἢ αἰτίαν,

Ὅ μὴ λέγει γὰρ, ὡς δοκῶν λαθεῖν τινας,

Χρόνῳ δὲ γ' ἔρπων μνήμην, καὶ μὴ θέλῃ.

ἢ Καὶ τότε δαμασθεῖς, ὀνομάσας μὲν τὸ
νομα,

Πᾶσι θρίαμβῳ ἐμβεβάσασθαι φίλοις.

15 Πόνῳ δὲ μοι συνεργῶν ὅτι τὸ κακῶν

Ἐγὼ γὰρ εἶδέν ἢ εἰμι τῶν δόξα μόνη.

Τῶν ὅν δάκνει με, καὶ φρενῶν καθάπερ,

Ὅτι τὸ ἅπασιν αἰτίον πόνον κακῶν,

Οὐδεὶς κακῆργος λαιδορεῖ βλασφημίαις,

20 Ἀλλὰ κατ' ἐμῷ πᾶν πῶσι δυσφήμις ἀράς,

Ὡς δεσμὸν ἐλπίζοντες ἐκφραγεῖν ἐμόν.

Τί ταῦτα φλυαρῶ, καὶ λέγω τίνῳ χάρι

Πάρεμι, μὴ φέρεσθαι ἢ ἐμὴν χολήν;

Ὅ γὰρ ἢ Δόλων γενναῖον, ὁ θρασυὺς Ὠκύπυς,

25 Φρονεῖ καθ' ἡμῶν, μηδὲν εἶναι ἢ μέ τι λέγων.

Ἐγὼ

a. 'Υπ' ἐμῷ] 'Ἡμῶν ὑπο Guj. b. 'Ατρεκέλῃ] 'Ατρεκέλῃ f. T. ἀτρεκέλῃ Guj. c. 'Ενοσηκῶς ἢ] 'Ενοσηκῶς, ἢ Edd. sine sensu. Rationem emendationis vid. in notis. d. Προκόψας] Προκόψας Guj. 'Ἦναι προσκ. βοῦν. e. Καὶ τῶν τι] Καὶ τοι Pell. f. Εἰμι τούτῳ] Τῷ δ' εἰμι Pell. g. Δόλων] Δόλων Guj. ut cohaereat δόλων φρονεῖ. h. Μέ τι] Μ' ἐτι Guj. Nihil mut. El. f. Ev. P. El. ἡμῶν Pell.

do non ἐνοσηκῶς, ἢ cum Edd. legas, sed ἐνοσηκῶς ἢ junctim, & periphrasi usitata; cujus posterioris emendationis me admonuit Doctiss. Amitinus F. L. Abresch. tamque ita plane necessariam duxi, ut reciperem.

f. F. R.

14. Θρίαμβῳ ἐμῷ] I. quasi in triumpho gestatur, deridetur.

F. G.

15. Τῶν κακῶν] Malorum quae facio.

F. G.

17. Φρενῶν καθάπερ] Haec molestia me tantopere urget, ut prae ira mentis vix compos sim. Vid. Foss. in Oecon. Hippocr. V. Ἀπτιχ. Conf. hic vs. 23. & 26.

f. Gavel.

Tom. III.

24. Δόλων] Guj. legit δόλων. vulgata lectio magis placet. Notum omnibus, Dolonem fuisse πόνον ἀνθρώπων.

βοῦν.

Δόλων] Recte Guj. δόλων, seu δόλων φρονεῖ γενναῖον, quippe qui egregie erat eis προφάσεις ἐξησκημένῳ, uti ex seqq. adparet. Neque enim nota persona hic in scenam producit, sed omnino ficta, unde merito Ὠκύπυς nominis proprii vicem sustinet.

f. Gavel.

25. Μέ τι] Hocce τι Gajeto forsitan suspectum visum, quod μηδὲν praemissum id non admitteret. Frustra. Diad. Sic. XI. c. 45. ἄλλο μὲν μηδὲν — τι. Herod. 2. 5. 7. Οὐδὲν τι κατεπλήχοντο. Sic eis τις frequens

ppp

quens

Ἐγὼ δ' ὑπ' ὀργῆς, ὡς γυνὴ δειδυμένη,
 Ἀντίδρακα τῆτον ἀθεράπευτον εὐτόχως,
 Ὡς ἦν ἐὼς μοι κορυδαλεὶ πόδες τοχεῖν.
 Ἦδη δ' ὁ δεινὸς πόδις ἔχει λεπτὸν τόπον,
 Καὶ τ' βάσιν πυγμοῖσι τρυπᾷ τ' κάτω.
 Ὁ δ' ὡς δρόμοισιν ἢ πάλῃ πλῆζας ἵχνη,
 Πλανᾷ γεροῖσι παιδαγωγὸν ἄβλιον.
 Καὶ κλεψίχωλον πόδα τιθεῖ ἱχθυόεντα,
 Δύστην αὐτὸς ἐκ δόμων προσέρχεται.
 ΩΚΥΠ. Πόθεν δ' ὁ δεινὸς κτ' ποδῶν ἐστὶ

παρῆν,

Ἀτραυμάτιστος, ἄβλιος, ἄστατος
 πόντος;

Τείνω δὲ νεῦρον οἷα τοξότης ἀνῆς,
 Βέλῃ προπέμπων, καὶ λέγει βιάζει.
 Τὸ τ' ποσσίνων ἔχαιον, τρυχεῖ χροῖον.
 ΤΡΟΦ. Ἐπαίρει σαυτὸν, ὦ τέκνον, καὶ κρυφίως

σον,

Μή πως με πείπῃ, καλαβάλης σὺ χαλδὸς ἄν.

Ego, quam mordet ira, (quidni, feminam?)

Morsu hunc remordet oeris & insanabili,
 Ut est solenne mihi ferire artum pedis.

Et jam dolor dirus parvum tenet locum,
 Soleamque terebrat imam punctationibus.

At ille ut cursu vel lucta laeso pede,
 Imponit educatori misero seni.

Furtim claudum pedem, visco captum meo,
 Infelix efferens huc, accedit, domo.

O C Y P. At unde dirus in pedes hic ingruit,

Sine vulnere, stare, incedere impediens dolor?
 Nervumque tendit, vir sagittator velut
 Telum emissurus, & subiguit me dicere

Quas sunt dolentum extrema, parvo tempore.

O E D U C. Ipsum te sustine, mi fili, & al-
 leva,

Ne qua, dum claudicas, cadens me proruas.

O C Y P.

a Κλεψίχωλον] Emendavi ex Guj. & Pl. Κλεψίχωλον melle cett. b ἱχθυόεντα] ἱχθυόεντα Guj. ἱχθυόεντα Schmid. c Προπέμπων] Προέχ. Guj. d Τείνω] Τείνω Guj. Sed & Τείνω legi possit. e Ἀβλίον] Στίβιον Guj.

quens Nostro aliisque. Vid. supr. Alex. c. 36. &c. Et Doct. F. L. Abreschmann ad Eschyl. p. 190. f. f. f.

33. ἱχθυόεντα] ἱχθυόεντα legend. tot. i. e. νεῦρον. Hefsch. ἱχθυόεντα, ἱχθυόεντα, νεῦρον, καβάττι, &c. ἱχθυόεντα pro ἱχθυόεντα Aeolice. i. e. a morbo petatum, tentatum.

f. f. f. ἱχθυόεντα] Optime hunc versum restituit Guj. sed pro ἱχθυόεντα melle ἱχθυόεντα. si quidem Dorismo hic locus nullus est; f. Gavel. Bene, sed cur etiam cum Gujeto accentu mutato ter scribat ἱχθυόεντα, &c. quum Edd. ἱχθυόεντα, causam non addit. Sed praestat Er. Schmidii observationem audisse: hic locus, ait, in plerisque libris depravatus est: Κλεψίχωλον πόδα τιθεῖς ἱχθυόεντα, redditurque: & biliosum aegre movens captum pedem: q. esset a χολή bilis, cum sit ex χαλδὸς claudus. Tum pro ἱχ— leg. ἱχθυόεντα, claudicationes celantem, praecipue sub primos insultus podagrae; cum tamen trahant pedem ἱχθυόεντα, visco captum. ὁ ἱχθὺς viscum, inde ἱχθυόεντα visco capio, aves proprie: postea quocumque modo aucupor. Hinc πούς ἱχθυόεντα est pes visco captus, h. e. metaphorice, tarde & lente progrediens. Quis hoc non probaret? Cum in ipso podagrae etymo idem insit, a πούς & ὄργη captiva formato, quod pedes ut laqueo capiet.

f. f. f. 37. Τείνω] Praeter τείνω nihil cum Gujeto mutaverim, punctum ponendum post βιάζεται. f. Gavel. Illud punctum jam addidi.

f. f. f.

38. Ἀβλίον] Στίβιον leg. videtur, subaudito ὁ πόντος.

f. f. f.

39. Τὸ τ' ποσσίνων ἔχαιον] Dolores extremi, i. e. acerrimi cum tempore veniunt, s. processu temporis dolores intenduntur.

f. f. f.

Ibid. Σοικηὶ χροῖον] Non intelligi a me istum versiculum, fateor. Interpretatus sum ac si legeretur Σοικηὶ χροῖον, quod quidem sententiae convenire, appareret. Alia quaestio est, an ita auctor dederit. f. M. G.

45. Γογγύζων] Participium γογγύζων metrum aperte vitiat. Num ὄγκος γῆρας, i. e. σενectus, γῆρας, teste Hefsch. Senex dicitur vs. 120. Καυχήματα πάντα μηδὲν ἔστιν. An potius τὸ γογγύζων glossoma habendum τὸ ὄγκος γῆρας, quod hic olim lectum fuerit? Sane Hefsch. ὄγκος γῆρας exponit γογγύζων. f. Gavel. Sed Cl. Editor observ. Misc. anni 1739. p. 433. adjicit, forte ἄδοντα γογγύζων γῆρας, quo quidem versui minore negotio consulitur, sensus tamen mihi melior videtur in ἄδοντα.

f. f. f.

46. Μή τι] Μή σὺ forsitan.

f. f. f.

48. Ἐν ταῖς] Euripideum esse opinor. M. d. S. Ἐν ταῖς ἀνάγκαις] Videtur Interpres non intellexisse hunc versum. Sensus est: morbo subactis juvenis, instat est senis. Per ἀνάγκας hic intellige τὰς τ' νεῦρον ἀνάγκας. ἀμφιβολίας autem sic resolve: πᾶς τὸ γῆρας ἴσθι. omnis juvenis instat senis est. est tamen & alius sensus: nempe cogente necessitate, senes fungi juvenum vice.

Boetia.

Ibid.

OCYP. En teneo te sine pondere, & tibi
obsequor,

Laborantemque pedem pono, & sustento me.
Nam juniore turpe, aequales inter, est
Minister invalidus, querulus semper senex.

EDUC. Ne, ne quid horum, stulte! au-
fer convicia.

Ne gloriare aetate: at illud noveris,

Necessitatibus juvenis quisque est senex.

Audi monentem. Denique, si me subtraham,
Stabo senex ego, juvenis jacebis humi.

OCYP. Tu si cadas, dolore carens, senex
cades.

Etenim voluntas prompta senes sequitur viros
Nervis sed illorum caret omnis actio.

EDUC. Quid argutare? nec dicis mihi,
quomodo

Dolor intrarit soleam pedis cavam tui?

OCYP. Dum cursu exerceor, levem ut
ponam pedem

Currens contraxi, & in dolores incidi.

ΩΚΥΠ. Ἰδὲ κρατῶ σε δίχα βάρος, ὃ
σεύεται,

Καὶ τ' ὠνῆντα πόδα τίθω, ὃ καρτερῶ.

Νεωτέρῳ γὰρ αἰσχρὸν ἐν ὧ παλαιῶν αἰ,

45 Ὑπέρτης ἀδύνατον γογγύζαν γέρον.

ΤΡΟΦ. Μὴ, μὴ τι ταῦτα, ἡ μωρὲ, μὴ
με κερτόμει.

Μὴ μ' ὥς νέον κόμπαζε, τῆτ' εἰδὼς, ὅτι
ἐν ταῖς ἀνάγκαις πᾶς γέρον ἔστι νέον.

1 Πείθει λέγοντι τὸ πῆρας ἀν' ὑποσπάσω,

50 Ἐστηνὸ πρέσβυς, σὺ δ' ὁ νέον ὠπείεις χαμαί.

ΩΚΥΠ. Σὺ δ' ἀν' σφαλῆς, πῆρας
ἀπονέων γέρον.

Προθυμία γὰρ ἐν γέρονσι παρέπεται.

Πράξις δὲ τέτοις ἔχεται ὅτιν' εὐτόν.

ΤΡΟΦ. Τί μοι σοφίζῃ, καὶ λέγεις οἷω τρόπον

55 Πόντον ὁ προῆλθε σὺ ποδὸς κοίλῃ βασιν;

ΩΚΥΠ. Δρόμοισιν ἀσκῶν, κῆφον ὥς τίθω
πόδα,

Τρέχων ἔστυλα, ὃ συμμίχθη πόντῳ.

ΤΡΟΦ.

[ΩΚΥΠ.] In Fl. spatium est. In J. omisum etiam. Additum in P. H. B1. &c. g. Παλαιῶν] Παλῆς ἐν' Guj. h. Μωρῶν] Sic B1. 2. Μωρῶν J. Fl. Ald. Fr. H. P. S. i. Ms] Ms Fl. k. Ἐπὶ] Recepi ex Fl. Ald. cett. l. Πείθει Recte sic B1. 2. V2. P. S. Personam Ωκ. male praefigunt J. Ald. Fr. H. In Fl. spatium est, quod personarum nomina designantur. m. Τὸ πῆρας] Τὰς χῆρας Guj. τὸ χῆρ' ἀν' Pell. Τὸ γῆρας Boiv. n. Ὁ νέον] Ως νέον male Fl. o. Προῆλθε] Προῆλθε Guj. & Pell. p. Ἐστυλα] Ἐσφάλα Guj. Forf. ἔστυλα, vel ἔστυλα.

Ibid. Ἐπὶ νῆς] Lege ἐπὶ, recte ait J. Goulet. Sed id ex Fl. jam receperam.

49. Τὸ πῆρας ἀν' Legend. videtur: τὰς χῆρας ἀν' ὑποσπάσω, quid si, τὸ χῆρ' ὡς ὑποσπάσω, vel τὴν χῆρα. &c. F.G. Τὸ πῆρας ferri non potest. Addi posset Guj. conjecturis, γῆρας ὡς ὑποσπάσω, si senectutem meam, id est, senectutis meae opem tibi subtraxero. vel τ' γῆρας ἀν' &c. Boiv. Tὸ πῆρας] Omnino cum Guj. legendum existimo τὰς χῆρας, sicut versu 170. Δέχεται χῆρας τὴν ἡμῶν &c. J. Goulet.

52. Παρέπεται] Παρέπεται mallet Doctiss. J. Goulet, vel προθυμία ὃ γῆρας ἀν' παρῆκε, nisi nimis a vulgato abiret. Sed recte Cl. eorum observat. Editor animadvertit: „Παρέπεται deterius non videtur τὸ παρῆκεται, nec tribrachys deterius anapaesto. Secunda emendatio vim versui videtur illatura, nisi utique, nam in προθυμία corripere posse ostendatur”. Certum est in προθυμία longum est, aequum ac in φιλία similibusque, quia id est ortum ex ὤ; antiquitas enim erat προθυμία, φιλία. J. F. R.

57. Ἐστυλα] Ἐσφάλα legendum videtur, pro ἔσφάλα autem usurpatum. τὸ ἔστυλα hic locum non habet.

bet.

Ἐστυλα] Versus duplici mendo laborat. Prima enim in ἔστυλα contra metrum corripitur, secunda vero in συμμίχθη producitur. Ita dedisse credo doctissimum J. Goulet, licet inverso ordine excusa in Observat. sint verba. Additque: Guj. corrigat ἔσφάλα, quod sensum quidem expeditiorem facit, sed eodem tamen vitio laborat. Coniciebam ἔστυλα, ex vs. 9. vel, si liceret, ἔστυλα, simplici pro composito. Pro συμμίχθη legendum videtur συμμιχθῆν, sine augmento. Ad quae Cl. Editor rursus bene monet: commode pro συμμιχθῆν videtur subijci decompositum συμμιχθῆν. Sed cur sine augm. legeretur, nescio. συμμιχθῆν pari quartaque scilicet tribrachyn legitime efficiet, & solemne est Librariis Latinis Graecisque secundam praepositionem negligere. Consulatur adenda ad Liban. Epist. DCCCXXVII. p. 864. Sed pro ἔστυλα tentat Vir Cl. ἔστυλα, quod & mihi in mentem venerat. Exemplisque id illustratum vid. in Obs. p. 434. At Doctiss. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 242. emendat ἔστυλα. Ac ἔστυλα valere ἀνίσταται, τελευτῶν, auctoritatibus probat, quare hoc forsitan praestat. J. F. R.

ΤΡΟΦ. Πάλιν τρέχ' ^a ὅς τις ^b εἶπον, ἢ καθήμεν^c,

Πάγωνά τίλλει κνέων ὑπ' ὀλέταις.

ΩΚΥΠ. Οὐκὲν παλαίων ὡς θέλων παρ-
βολὴν

^c Βαλεῖν, ἐπλήγην. τῦτο δὲ πείθει μοι.

ΤΡΟΦ. Ποι^c στρατιώτης γέγονας, ^d ἵνα παρεμβολὴν.

Βάλλω^c σὺ πλεῖν; ἀεὶ κυκλῶς ^e ψευ-
δολογῶν;

Τὸν αὐτὸν ἡμεῖς εἶχομεν λόγον ποτὲ,

Μηδενὶ λέγωντες ^f ἀλήθειαν φίλων.

Νῦν δ' εἰσορᾷς ^g ἅπαντα ἐξ

Ὁ πόν^c δ' ἐλελίξας ἐμμελῶς ἀφ' ἑστέφει.

ΙΑΤ. Ποῖ ποῖ καθέυρω κλεινὸν Ὠκύπην
φίλοι,

Τὸν πόδα ποσῶντα, ἢ βάσιν παρειμῶν;

Ἰατρός ^h γὰρ ἂν, ἔκλυον ὑπὸ φίλων τινος,

Πάχοντα δεινὰ τῦτον ἀσάτω πάθει.

Ἀλλ' αὐτὸς ἦτο^c ἐγγὺς ὀμμάτων ἐμῶν,

Κεῖται κατ' εὐνῆς ὑπτι^c βεβλημῶ^c.

Ἀσπάζομαι σε πρὸς θεῶν, ἢ σὸν,

Τί τῦτο; λέξον, Ὠκύπυ, τάχα,

EDUC. Iterum curre, ut non nemo ex-
xit, qui sedens

Barbam vellebat, ille sub alis hispidus.

OCYP. Luctatus ergo, dum volo inferto
pede

Ferire, sum percussus: illud crede mi.

EDUC. Qualis fuisti athleta, ut inferto
pede

Feriens ferieris? Vagus es mendaciis.

Eosdem nos quondam sermones habuimus.

65 Amicorum dicentes vera aemini.

Nunc vero cuncta vides. . . .

Verum volutans ad numeros torquet dolor.

MED. Ubi nobilem invenio, sodales,
Ocupum

Laborantem pede, & solutis gressibus?

Etenim medico mihi sodalis retulit,

Hunc dira, morbo non constante perpeti.

Quin ipse nostros ante oculos in proximo

Jacet, supinus abjectus in lectulo.

Jubeo salvere per Deos te. Sed mali

75 Quid illud? Ocupu, dic ocus ut sciam.

Σκ

^a ὅς τις] Ita B. P. B1. 2. H. ὅς τις Fl. f. Ald. ^b εἶπον, ἢ] εἶπα, ὡς Pell. ^c Βαλεῖν] Βάλλειν Gm. de Bell. ^d ἵνα] H. Gm. ^e ψευδολογῶν] Bene S. Ald. cum Fl. ψευδολογῶν f. B1. H. ψευδολογῶν male ad quantitatem P. f. Ἀπαῖα] Ἀπαῖας Fl. ^g Ἐλελίξας] Ἐλίξας Gm. ^h Γὰρ ἂν] Ὡς γὰρ Gm.

58. Πάλιν τρέχ'] Proverbiale videtur, quasi remedium sit in simili malo iterum currere. Vid. Erasmi. Prov. de novo currere.

Πάλιν τρέχ'] Interpretatus sum hanc lectionem, πάλιν τρέχ': ὡς τις εἶπον, ὡς καθήμεν^c πάλιν τρέχων, κνέων ὑπ' ὀλέταις. Monet alumnum suum de praecepto in tonsilina illi dato, qui pedem inter currendum laxaverat; auctoremque ridicule signat. Hoc autem indicat, se tergiversationem illius sentire. f. M. G.

59. Πάγωνά] De hoc versu Muretum legere operatio pretium est Var. Lect. XII 17. qui in editione Proverbiorum Florentiae facta comparare eum ait.

M. de S.

60. Παρειμῶν] Le troq en jambe, i. e. podis interfectus.

62. ἵνα] Hic legendum. Ordo: Ποῖ^c στρατιώτης γέγονας, ἵνα σὺ πλεῖν βάλῃς παρεμβολήν.

F. G.

74. Ἀσπάζομαι] Non disputo, quid fuerit in autographo, sed sic reddidit, quasi fuisset, Ἀσπάζομαι σε πρὸς θεῶν. Καὶ εἰς πᾶσι τῶν τοῦτο. ἢ λέγει Ὡς πᾶσι τῶν, ὡς μάλα εἰ γὰρ τίχεται μάλα κ. τ. λ.

f. M. G.

Ἀσπάζομαι σε etc.] Quid si binos hos versus hoc pacto legamus & distinguamus?

Ἀσπάζομαι σε, πρὸς θεῶν εἰς πᾶσι τῶν.
Πᾶσι τι τοῦτο; λέγει Ὡς πᾶσι τῶν.

Vel τίς τις τοῦτο, & λέγει Ὡς πᾶσι τῶν, ut id respon-
deat sequentibus, εἰ γὰρ μάλα κ. τ. λ. & μάλα γὰρ ἀλλήλων.

f. Gm.

76. Τυχόν, ἵνα] Male distinctio commatica ponitur inter duo adverbia τυχόν ἵνα, quae conjungenda sunt, & πλεονασμῶς poni solent, non secus atque εἰ πρὸν. f. Gm. cui obsecundavi, comma quod post τυχόν erat, ante id collocans.

f. F. R.

78. Σαλπῶν] V. Spanh. 417. De Soterichis Asita ἐπεὶ^c legimus apud Suidam (v.) qui carmine epico Pantheon laudavit, consule Suidam.

M. de S.

79. Σάλπηγος] Quasi τὸ Σαλπῶν^c, σάλπηγος notet; sit σάλπηγος ἰδῶν.

F. G.

Σάλπηγος] Cur hic Soterichos Salpingis, id est tabac nomen habere dicatur, divinatū non admodum

fin

Si scire contingat, forsân curavero
Dirum dolorem, & illud; quidquid est,
mali.

OCYP. Vides me, Soter, & rursus Soteriche,

Cognominis Salpingis, o Soteriche.

Dirus dolor pedis me mordet pessime,

Humidum pede, non simplex, pono vestigium.

MED. Unde? ecquid passus? indica, vel quomodo?

Nam vera si medico per omnia dixeris,

Salubrior venit: non doctus labitur.

OCYP. Cursum meditatus & quandam artem gymnasticam,

Ab amicis graviter vapulavi aequalibus.

MED. Cur non adest ergo gravis inflammatio?

Ipso in loco, nec humidum fomentum habes?

OCYP. Nec enim fero facile lanarum vincula,

Inutile ornamentum, quod multis placet.

MED. Quid ergo tibi placet? Scariphabo pedem?

Nam si mihi praebeas, illud bene noveris, Secundo exhausturum multum me sanguinis.

OCYP. Fac ergo, si quid invenire novipotes,

Quo mox dolores diros e pede exigas.

Εἰ γὰρ μάθοιμι, τυχὸν ἴσως ἰάσομαι

Τὸ δεινὸν ἄλγος, τῷ πάθεις ἢ συμφορὰν.

ΩΚΥΠ. Ὅραός με, σωτῆρ, ἢ πάλιν σωτήριχε,

Σάλπιγγος αὐτῆς ἵν' ὄνομ' ἔχων σωτήριχε,

80 Δεινὸς πόνος με τῷ ποδὶ δάκνει κακῶς,

Δειλὸν δὲ βῆμα, καὶ ἄπλεον τιθεὶ ποδὶ.

ΙΑΤ. Πόθεν; τί παθάν; μήνυσον, ἢ ποίῳ τρόπῳ;

Μαθὼν γὰρ ἀλήθειαν ὁ ἰατρὸς ἀσφαλῶς,

Κρεῖττον πρόσεισι, σφάλλ' ὅτ' ἔμην μαθόν.

85 ΩΚΥΠ. Δρόμον τίν' ἀσπῶν, καὶ τέχνην γυμναστικὴν,

Δεινῶς ἐπλήγην ὑπὸ φίλων ὁμηλείων.

ΙΑΤ. Πῶς ἐν ἀηδὲς ἢ πάρεστι φλεγμονή;

Τόπως κατ' αὐτὸ, καὶ ἔχεις τίν' ἐμδροχὴν;

ΩΚΥΠ. Οὐ γὰρ τέγω τὰ δισμὰ τ' ἱριδίων,

90 Εὐμορφίαν ἄχρηστον εἰς πολλὰς καλὴν.

ΙΑΤ. Τί ἐν δοκεῖ σοι; καλακῆσα αὐτὸν ποδοῖ;

Ἄν γὰρ ὁδύνης ὁμα, γιγνώσκεις σε χρὴ;

Ὡς ταῖς τομαῖσι πλείστον αἷμα σε κεῖται.

ΩΚΥΠ. Ποίησον εἴ τι χερσὶν ἐξευρεῖν ἔχεις,

95 ἢν εὐθὺ δεινὸν ἐκ ποδῶν παύσης πόνον.

ΙΑΤ.

i Οὐτομ'] Οὔτομ' Pell. melius. k K'sch] Bene Fl. P. aliaque. K'ov male f. i [Παθάν:] Παθάν, Fl. m Γαε] Delet Boiv. n Κατακλήσων] Κατακλήσων corrigit Gavel. o 'Μοι] Τούτω Gaj, omisso μοι. Μοι τὸ δὲ Pell.

facile est. Mihi in mentem venit Minerva Σάλπιγγ' apud Pausan. Corinthus. p. 122, 43. Est autem Minerva etiam ὕγεια s. sospita, v. g. Pausan. Att. p. 40, 11. & p. 60, 12. Ὑγία denique eadem quae σωτήρις. Meliora lubens discam. Verlionis interea rationem reddidi. J. M. G.

Ibid. Σωτήριχε] Sic λέμεν σωτήριχε in Anthol. L. x. c. 41. Ep. 4. Σωτήριχε est nomen proprium ap. Cinnam L. IV. p. 192. At Σάλπιγγ' quod eo nomine insignitur, referendum fortasse ad τὸ ἀνακλήσιον. Max. Tyr. Serm. VI. καλὸν δ' οὐ διαίρει τὸ ἀνακλήσιον, καλὸν δ' οὐ φύγει τὸ ἀνακλήσιον. J. Gavel.

88. 'Εμδροχὴν] Irrigationem partis affectae, quae fit appositione lanæ aut lini, liquore aliquo medicinali tincti. F. G.

89. Οὐ γὰρ τέγω] I. ferre non possum. F. G.

90. Εὐμορφίαν] Ἀμορφίαν legit Interpres, (deformitatem reddens) sed τὸ εὐμορφίαν placet. Ordo, εἰ τίς

τὰ δισμὰ, εὐμορφίαν ἄχρηστον &c. appositivè. I. e. εἴγω τὰ δισμὰ τ' ἱριδίων, ὅτε εὐμορφίαν εἰς πολλὰς καλὴν. τὸ μὴ τέγω scilicet i. e. τὸ μὴ ἔχω, εἰς εὐμορφίαν, καὶ τὰ ἔχω δισμὰ ἀμορφία, vulgi opinione. Sed fortasse τῷ τροφίῳ verba sunt, non Ocypodis aegroti. F. G. Ibid. Εἰς πολλὰς καλὴν] Εἰς πόδας κακῶν conjicit J. Gavel, quod fasciis illis caput ornare decorum sit, pedes non item. Haud inepte profecto. J. F. R.

93. Γιγνώσκεις σε χρὴ] Ἄν γιγνώσκω εἰ σε χρὴ; J. Gavel. Non. Nam longa est prima in γιγνώσκω, ut bene animadvertis observat. Editor (nec juvat, si γιγνώσκω substituas, quia & hoc primam habet longam) putatque se semel excidisse, legendumque: Ἄν γὰρ ὁδύνη μοι σε, γιγνώσκω σε χρὴ. Παρίχων σε τὴν obviam locutionem esse. Sed confer Gajeti & Pellens codicis emendationem in variantt. notatam, & elige. J. F. R.

* ΙΑΤ. Ἰδὲ σιδηρόχαλκον ὀπιφέρει τομήν,
 * Ὄξειαν, αἰμόδιον, ἡμιστρόχυλον.
 ΩΚΥΠ. Ἐα, ἔα.

b ΤΡΟΦ. Σῶτες, τί ποιεῖς; μὴ τύχοις
 σωτηρίας.

Τολμᾶς c σιδηρόσπαρτον ὀπιβαλεῖν πόνον; 100

Μηδὲν καλιδῶς, προσφέρεις καλὸν ποσὶ.

Ψευδὴς γὰρ ἔκλυες ὦν d ἀκήκοας ἔργων.

Οὐ γὰρ πάλασιν, ἢ δρόμοισιν, ὥς λέγει,

Ἀσκήσιν ἐπλήγη. τῆτο γὰρ ἀκχέ μὲ.

e Ἦλθεν μὲ ἔν τὸ πρῶτον ὑγιῆς ἐν δόμοις, 105

Φαγὼν δὲ παλλὰ, καὶ πῖων ὁ δυστυχὴς,

f κλίνης ὑπερθε κάλαπες, ὑπνοὶ μόνῳ.

Ἐπεὶ δὲ νυκτὸς διυπνίσας, ἐκράυγασεν,

Ὡς δαίμονι πληγῆς, καὶ g πάντα φόβον
 λαβεῖν.

Ἐλεξε δ', οἶμοι, πόθεν ἔχω κακὴν τύχην, 110

Δαίμων τάχα κρατῆρ' ἔξω ποδός.

Πρὸς ταῦτα νυκτὸς ἀνακαθήμενῳ μόνῳ,

Ὅποια κήρυξ ἐξεθήνηι τ' εἰπὼν.

Ἐπεὶ δ' ἀλέκτωρ ἡμέραν ἐσάλπισεν,

οὗτ' h προσήλθε, χεῖρα θεῖς ἐμοὶ πικρὰν, 115

Θρηῶν, τυρέσαν, ἐπ' ἐμοὶ i βάζων.

Ἀπὸν δὲ σοι κατέπε, πάντ' ἐψεύσατο,

τὰ δεινὰ κρύπτων j ἰόση μυστήρια.

ΩΚΥΠ. Γέρον μὲ i αἰεὶ τοῖς λόγοις ὀπλί-
 ζεται,

Καυχόμενῳ k τὰ πάντα, μηδὲ ἐν δίνων. 120

Ὁ γὰρ ποτὶν τε, καὶ φίλοις ψευδῆ λέγων,

MED. En jam parata ferri & aeris scissio,
 Sitiens cruoris, acuta, & semiteres.

OCYP. Omitte, omitta.

EDUC. Soter, quid occipis? Sic te fu-
 giat salus!

Audes quaesitas ferro poenas addere?

Ignarus omnium, malum admoves pedi.

Mendacia tibi dicta, quaeque dicta sunt.

Nec enim lucramve seu cursum, quod
 indicat,

Exercens ictus est: at hoc mi credito:

Probe quidem valens primo venit domum,

Bene tum saturatus, affatim potus, miser

In lectulo jacens somnum solus capit.

Tum nocte somno excussus exclamat su-
 bito

Divinitus velut ictus: & cuncti timent:

Dixitque vae mihi! unde tanta vis mali!

Deusne quis pedem tenens extra rapit?

Ad haec, quam longa est, nocte solus re-
 fidens

Velut praeconis voce deplorat pedem.

Cum vix diem tuba gallus signaverat,

Ad me venit, tristem manum mihi injicit

Plorans, febriensque, meque nixus ambu-
 lans.

Sed quae modo dicebat, finxit omnia,

Dum dira morbi diffimulat mysteria.

OCYP. Verbis quidem semper senex ar-
 matus est,

Et gloriatur, cum possit nihil, omnia.

Morbo laborans, mentiens sodalibus

Fa-

a ΙΑΤ.] Omisit γ. non Fr. P. B. &c. In Fl. spatium est. b ΤΡΟΦ.] ΙΑΤ. B. male. At B. Tr. cum Fr. γ. P. H. &c. recte. c Σιδηρόσπαρτον] Σιδηρόσπαρτον Guj. d Ἀκήκοας ἔργων] Sic B. P. Fl. Ἐργὸν ἀκήκοας Pell. aliaeque Edd. e Ἦλθεν] Ἦλθε Fl. f κλίνης] Ita Fl. cum γ. P. H. B. &c. κλῖνι Amst. & S. g Πάντα φόβον λαβεῖν] Πάντας φόβους λάβειν Guj. h βάζων] Βάζων ὡς πᾶς Pell. i Αἰεὶ] Ex emendat γ. Gavel, 'Αἰ male Edd. pristinae.

97. Ἡμιστρόχυλον] An semicircularem? F.G.
 98. Ἐα, ἔα] Interjectio, non verbum, ut Inter-
 pres. F.G.

102. Ψευδὴς — ἀκήκοας ἔργων] Versus hicce misere est corruptus, omnique sensu destitutus. Ed. Bas. princeps & Isingrin. postrema verba ita ordinant: ὦ ἀκήκοας ἔργων, neque dubito quin hic ordo sit verus, adeoque praefendus. Sed neque ita consultum est metro. Equidem existimo legendum: Ψευδὴς γὰρ ἔκλυες, ὦ ἀκήκοας λόγων. Sic versus optime & sensus

constat; idem enim est, ac si dixisset, Ἐψεύσας γὰρ ἔκλυες τ' λόγων, ὦ ἀκήκοας. Vel pro Ψευδὴς legend. ψευδῆς, aut ψευδῆ, si pro λόγων malueris ἔκλυες. γ. Gavel.

109. Καὶ πάντα φόβον λαβεῖν] Coniicit Guj. καὶ πάντας φόβους λάβειν, quibus subdit βοῶν. Si metri ratio habeatur, legendum esse πάντα. At ne sic quidem metrum constat, si quidem καὶ corripi nequit, quod Vir Cl. existimasse videtur. Mallem scripisset Guj. καὶ φόβον πάντας λάβειν, vel βοῶν. πάντα & φόβον λάβειν. Videndum tamen, possintne retineri φόβον & λα-

Famelico similis mandepri mastichen.

MED. Ισπονης omnibus diversa adeo loquens.

Aegrotus esse dicis, quo labores, nondum ais.

OCYP. Et quomodo rationes explicem mali?

Male cum sit, nil scio, nisi hoc, male esse mi.

MED. Occasionem praeter si cui pes dolet,

Is quaelibet tum vana comminiscitur, Haud infcius diri, cui junctus est, mala

Et nunc modo unus est . . .

At cum pedem dein dolebis alterum, Gemes cum lacrimis, Unum edico tibi: Hoc illud est ipsum, seu nolis, seu velis,

OCYP. Quid illud ipsum? dic, quo nomine cluit?

EDUC. Habet malo repletum nomen duplici.

OCYP. Eheu! Quid istuc? dic, o obsecro, fenex.

EDUC. Ex quo doles loco, caput habet nominis.

OCYP. Ut dicis, a Pede principium nomen trahit.

EDUC. Huic tu dirum Agrae nomen in fine adjice.

OCYP. Et qui miserum sat insuper *Iudas facis?*

EDUC. Est sane dira, namque parcat nemini.

Πρωτῶντ' εἶπε ματίχην μασωμεδύ.

ΙΑΤ. Πλανῆς ἀπαλίας, ἀλλὰ δ' ἐξ ἄλλων λέγεις,

Λέγων, πονεῖν μὲν, ὃ δὲ πονεῖς, ἔπω λέγεις.

ΩΚΥΠ. Πῶς ἐν φράσω σοι τῷ πάθους συμφορὰν;

Πάχων γὰρ, ἔδεν οἶδα, πλὴν πονῶ μόνον.

ΙΑΤ. Ὅταν ἀφορμῆς δίχα πονῇ τις τὴν πόδα,

Πλάσσει τὸ λοιπὸν ὅς θέλει κενὸς λόγος, Εἶδὼς τὸ δεινὸν ὃ συνέβη κακῶ.

130 Καὶ γὰρ μὲν ἀκμήν' εἰς.

Ἐπὰν δὲ ἢ τ' ἕτερον ἀλγήσης πόδα, Στένων, δακρύσεις, ἐν δὲ σοι φράσαι θέλω.

Τὸτ' ἐστ' ἐκείνο, καὶ θέλης, καὶ μὴ θέλης,

ΩΚΥΠ. Τίδ' ἐστ' ἐκείνόν γ', εἰπέ, καὶ τί κλέζεται;

135 ΤΡΟΦ. Ἐχει μὲν ὄνομα συμφορᾶς γέμον διπλῆς.

ΩΚΥΠ. Οἴμοι. τί τῶτο; λέξον, ὦ, δέομαι, γέρον.

ΤΡΟΦ. Ἐκ τῷ τόπῳ μὲν, ὃ πονεῖς, δεχὴν ἔχει.

ΩΚΥΠ. Πόδος μὲν δεχὴν ὄνομ' ἔχει καθὼς λέγεις;

ΤΡΟΦ. Τὴν σὺ πρόοδες ὅπῃ τέλει δεινὴν ἄγαν.

140 ΩΚΥΠ. Καὶ πῶς με τὸ δύστηνον ἔτι;

ΤΡΟΦ. Δεινὸν ὅσα, Φεῖδε γὰρ ἔδενός.

ΩΚΥΠ.

ἢ Ἀκμήν] Ἀκμῆς Poll. l. εἰς] εἰς, ἴσως L. m. Δακρύσεις] Poll. ita recte. Δακρύεις Edd. n. Κλέζεται] Sic Gaj. recte. Κλέζεται Edd. ante. o. Γέρον] Γέρον B1. &c. 2.

λαδῶν, ita ut haec pendat structura a duplici potestate particulae ὅς.

111. Κρατὴν ἔχον] Legere possemus ex notissimo Graecae ling. idiotismo Δαίμωνι τάχα τις ἔχον κρατῶν ποδὸς μὲν ἔχον. Verum haec mera est conjectura.

112. Ἀνακατήλθοι] Non male legeretur ἀνακατήλθοι μόνον. J. Gaj. Sed sine necessitate tamen. J. F. R.

115. Προσέλες] Προσέλες. F. G.

116. Ἐπ' ἰμοί] Ὁρωῶν, πυρίσταν, αἰτ' ἐπ' ἰμοί αὐτὸν βάλλει, tentat J. Gaj. id tamen meram esse conjecturam professus. Sed Cl. D'Orville liberiore conjectura: Ὁρωῶν, πυρίσταν (τ' ἀτρεῖς) βάλλει ἰμοί. At uni

illi pedi posset quidem consuli, pro ἐπ' legendo ἐπὶ. Sed quinque tum modo pedes eruat. Ideoque vox quaedam supplenda.

130. Καὶ γὰρ &c.] Καὶ γὰρ μὲν ἀκμήν' εἰς ποδὸν δεινὸς ἔχει legi posse proponit J. Gaj.

132. Δακρύσεις] Ita etiam restitui jussit J. Gaj. cumque Poll. id habeat, facile obsecutus sum. J. F. R.

136. ὦ, δέομαι] Ἀπομαί substituit J. Gaj. quo verbo etiam vius est vl. 155. Sed nulla urgente necessitate; quum nec tribrachys nec anapaestus hic gnaros legis jamborum offenderent, ut Cl. Editor observat. p. 437. recte monet. J. F. R.

ΩΚΥΠ. Σωτῆρ, τί λέγεις; τί δέ με;

ΙΑΤ. Ἄφες με μικρόν, ἡλόγημαι σὺ χάριν.

ΩΚΥΠ. Τί δ' ἔστι δεινόν, ἢ τί συμβέβηκε
μοι;

ΙΑΤ. Εἰς δεινόν^β κ' ἀχάριστον πόνον ἤλθεις¹⁴⁵
ποδός.

ΩΚΥΠ. Οὐκ ἔν με δαῖ πρόχωλον ἔξαν-
τλείν^γ πόνον;

ΙΑΤ. Χωλὸς μὲ ἀν^δ ἤς, ὕδεν ἔστι, μὴ
φοβῆ.

ΩΚΥΠ. Τί δ' ἔστι χεῖρον;

ΙΑΤ. Ἀμφοῖν ποδοῖν σε συμποδιώθηαι
μένει.

ΩΚΥΠ. Οἱ μοι. πόθεν μοι χεῖρος^ε εἰσῆλ-¹⁵⁰
θεν πόνον;

Ποδὸς δι' ἄλλω, καὶ^ε μοι συμπάχει κα-
κώς;

*Η πῶς^ε ὅλ^θ πῆπῆγα, μέλαβῆναι θέ-
λων;

Δειλαίνομαι δὲ πολλὰ μέλας ῥῆσαι πόδα,
Νήπι^θ; ὅποῖα βρέφ^θ ἀφνω φοβέμεν^θ.

OCYP. Soter, quid ais? quid me . . .

MED. Sine me parum: tua peregrinator
gratia.

OCYP. Quid est igitur mali? aut mihi
quid accidit?

MED. Pedis es nactus dolorem dirum,
inseparabilem.

OCYP. Sic ergo claudicans malum ex-
antlandum erit?

MED. Modo claudus esses! Hoc nihil:
hunc aufer metum.

OCYP. Quid ergo pejus?

MED. Superest utroque te pede impe-
dirier.

OCYP. Heu, heu mihi! novus unde
morbus ingruit

Pedem per alterum, qui me vexat male?

Quam fixus haereo, discedere cum velim!

Metuoque valde, pes cum transferendus
est,

Incautus, ut puer subito perterritus,

Sed

^α Μοι] Restitui ex *Γ*. & *Fl*. Σοι cett. male. ^β Κεχάριστον π. ἤλθεις] ἤλθεις ἀχ— πόνον *Gu*. ἤλθεις πόνον ἀχ—
Βοῖν. ^γ Πόνον] *Ex Fl*. si *β*ον haberet, reciperem. ^δ ἤς] *Γ*. ἤς male. ^ε *Η* *Gu*. abiecto *ἀν*. ^ε Εἰσῆλθεν]
Εἰσῆλθι *Fl*. non recte. ^ε Μοι] Ita correxit *Solan*. *Me* Edd. priores. ^ε ὅλ^θ] Sic *P. Fl. H*. *Ο*λως *Γ*. *Β*.
2. *Ald. Ev. S. Amst*.

145. Εἰς δεινόν &c.] Εἰς δεινόν ἤλθεις ἀχάριστον πόνον πο-
δός *Gu*es. legit, ut metrum restituat. At ne sic qui-
dem metrum constat. Spondeum enim in quarto pe-
de ejusmodi jambi stare non patiuntur. legendum ita-
que:

Εἰς δεινόν ἤλθεις πόνον, ἀχάριστον ποδός.

Boivin.

149. Μοι] I. e. manet te τὸ συμποδιώθηαι. *F. G*.

151. Μοι συμμ^ε] Lege μοι pro με, quod in libris
nostris erat. *M. du S*.

Ibid. Καὶ μοι συμπάχει] An legend. καὶ μοι συμπα-
χεῖ κακώς; (συμπάχειν voluit, credo) vel καὶ κακῶς
μοι συμπαθεῖ, aut tandem, ὡς μοι συμπαχεῖ κακῶς. quo
pertinet Amphididis dictum, quod refert *Aprobolius*
Cent. XIV. N°. 74. Ὅπου τις ἀλγὺ, καὶς καὶ τ' οὖν
ἔχει. ait *Γ. Gavel*. p. Obf. saepe adlegatur. 438. Ve-
rum *Solani* correctionem servavi, et licentia in μοι
corripiendo tum statuenda. *Γ. F. R*.

152. Πῶς ἔλως] Lege ὅλ^θ ait *Γ. Gavel*. An quia
πῶς praecessit? Sed aliis non videbitur satis gravis
caussa. Et ὅλ^θ ac ἔλως in Luciano tam crebro pro-
miscue habuimus, ut pigeat alibi dicta repetere. In-
terim non male sensit; nam ὅλ^θ erat in *Fl*. ac *P. H*.
quod servavi. *Γ. F. R*.

156. Εἴπερ τέχνη σὺ δυν.] Criticorum oculos effugit
hic vers. licet laboret defectu semipedis, quod *διναί*
primam corripit, probe monet *Cl. Editor* Oblect.
Misc. an. 1739. p. 438. legique posse docet, vel Εἴπερ
τέχνη ἢ σὺ &c. vel Εἴπερ τι τέχνη, vel Εἴπερ τέχνη τι σὺ
δύνῃται. Parum abest quin illud τι τέχνη edi curem,
ita se commendat. *Γ. F. R*.

163. Ἀφινύλον] Est asyndeton pro πάλ^θ καὶ καὶ
ἀφινύλον. vel lege εἰς πάλ^θ καὶ καὶ. *Γ. Gavel*.

164. Οὐ γὰρ] Ludit in duplici signif. vocis πάλ^θ-
γρῶ. Sumitur enim, ut notum est, vel, quemadmo-
dum hoc versu, pro pedicula ferrea, quae hodieque
maleficis hominibus occulte tendi solet, & feris be-
stias. *Smid*. in V. Vel pro morbo articulari, uti versu
ab hoc secundo, Διὸν δὲ εἰς κρυφαῖον (alludit iterum
hoc vocabulo ad priorem vocis podagra significatio-
nem) εἰς πάντας κακῶν, quod nimirum non jam male-
ficos tantum, sed omnes sine ullo discrimine corripit.
Γ. Gavel.

167. Ἦς σὺν] Versus *Euripidis*. V. *Orest*. p. 1. &
seqq. *M. du S*.

Ἦς σὺν ἀν] Ex *Eurip*. Or. inik. & *Jou. Trag*. sub
init. *Γ. Gavel*.

169. Πόσω μοι τρυπῇ] Τρυπῇ πόσω μοι necessarium
cor-

Sed obsecro te per Deos, Soteriche,
 Ars si potest quidquam tua, nil mihi in-
 videns.

Sanato me: quod si minus, plane occidi.
 Occulta enim patior, telis pedes petor.

MED. Verba equidem foecunda fraudis
 amputans

Medicorum, qui nihil nisi alloqui solent,
 Reapse sed salubre nil quidquam sciunt;

Aegro tibi compendio dicam omnia.

Primo in malum incidisti inevitabile.

Nec murices enim induisti ferreos,

Inventum maleficis capiendis decipulam:

Sed diram & abditam crucem omnibus
 analam,

Cujus natura hominum non sustulerit onus.

OCYP. Hei hei! vae vae! hei hei! vae vae!

Hei unde mi terebrat pedem abditus dolor?

Prehendite, antequam cadam, meas manus!

Satyri ut solent Bacchum fulcire brachiiis.

EDUC. Senex licet, tamen tibi en! ob-
 tempero,

Provectus annis te juvenem duco manu.

155' ΑΛΛ' ἄντομαί σε πρὸς θεῶν Σωτήριχα.

Εἴωρ τέχνη σὴ δύνα), μὴδὲν φθονῶν

θεράπευσον ἡμᾶς, εἰ δὲ μὴ, διοίχομαι.

Πάρχω γ' ἀφανῶς, καὶ πῶδ' ἂν τοξεύομαι.

ΙΑΤ. Τὴς μὲ πλαιήτας σελευὼν λόγους

ἐγὼ,

160 Τὴς τ' ἰατρῶν τ' ὁμιλῶντων μόνον,

Ἔργω θ' εἰ μὴδὲν εἰδότες σωτήριον,

τὰ πάντα σοι πάραυτον, συντόμως φράσω.

Ἀφεικλον ἡλθες πρῶτον ἐς πᾶσιν κακόν.

Οὐ γὰρ σιδηρόπλαστον ὑπεδύσα βάσιν,

165 Ὅ τοις κακουργοῖς εὐρέθη τεκμήριον

Δεινὴν δὲ καὶ κρυφαίαν εἰς πάντας ἡ κακίην,

Ἦς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἀχθῶν ἐνθρώπων φύσις.

ΩΚΥΠ. ἡ Αἴ, αἴ, αἴ, αἴ, οἶμοι, οἶμοι.

Πόθεν μοι τρυπᾷ τ' ὡδὴ κρυπτός πόντος;

170 Δέξαο δὲ χεῖρας τὰς ἐμὰς πρὸ τῆς πεισῆς,

Ὅποια Σάτυροι βακχίους ὑπ' ὀλένας.

ΤΡΟΦ. Γέρων μὲν εἰμι, πλὴν ἴδ' ἐσὶ σοὶ

πείθομαι,

Καὶ τ' ἔνόν σε χειραγωγῶ πρέσβους ὄν.

g Κάκω] Κακῶ Edd. priores. h Αἴ, αἴ] Αἴ, αἴ accentu gravi Fl. Dubie H. Ald. B1. cum acuto f. P
 Fr S. i ἴδω σοι] Ita Fl. Fr. H. P. Ald. ἴδωσι f. ἴδω, σοι B1. 2. interposito commate.

corrigit f. Gavel. Sed mallem mutatione minore &
 structura faciliore, πῶδ' ἂν τρυπᾷ μοι &c. Nam prima
 in τρυπᾷ communis videtur; brevis Aristophani in τρέ-
 πω. Eip. 1233. longa Homero in τρυπᾷ & in τρυπᾷ-
 νω, Odyss. I. 384. — f. f. R.

171. Βακχίους ἐπ' ὀλέας] Βακχίους ἐπ' ὀλέας vult doct.
 f. Gavel. Sed Βακχίους in quo Edd. nostrae consen-
 tiunt, defendit Cl. D'Orville ex Eurip. Cycl. 445. item
 155. 428. 517. 519. Aliisque etiam Latinis. De ἐπ'
 autem in ἐπ' mutando ego non contradicerem Gavel-
 lo, recte ibid. dicenti praepositiones ἐπὶ, ἐπὶ, ἐπὶ

perinde ac ἐπὶ saepissime permutari. Quod autem
 addit, supra in Aescho c. 47. idem factum esse, ac pro
 vulgato καὶ γὰρ σφόδρα ἡχθόμεν ἐπὶ τῷ διορίῳ, κλείπας
 ἄμα καὶ λήγῃ ἐκλωνῶς, legendum ac distinguendum:
 καὶ γὰρ σφόδρα ἡχθόμεν, ἐπὶ τῷ διορίῳ — ἐκλωνῶς,
 disquiram in Addendis. Certe mutata distinctio placet,
 utrum vero ἐπὶ non aequè valere possit coram
 Domino, ut alibi Luciano aliisque valet, videbimus.
 At ἐπ' hic stare potest, si novum subeundi verbum
 intelligas. f. f. R.

EPIGRAMMATA LUCIANI.

Λυκιανὸς εἰς τὸ ἑαυτοῦ βιβλίον.

I. *Lucianus in suum ipsius librum.*

Λυκιανὸς τὰς ἑγγραφάς, παλαιὰ τε μα-
ζὰ τε εἰδὼς,
Μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις ἔσται τὰ δοκῶντα
σοφά.
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδὸν ἔστι νόημα.
Ἄλλ' ὁ σὺ θαυμάζεις, τῷ ἑτέρῳ γέλωτος.

Lycianus scripsi haec, antiquaque stul-
taque doctus:

Id quoque enim stultum est, quod tibi
forte sapit.

Nil homini certum est, nec voto vivitur uno:
Sed ridens eadem hic elevat, ille probat.

Εἰς ἀσώτους.

II.

In Theronem prodigum.

Interprete Grotio:

Τὸν πατρικὸν πλεῖστον νέῳ ὢν ἤσαν ὁ
Μενίππης
Αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας.
Ἄλλα μιν Εὐκτῆμον πατρικὸς φίλος ὥς
ἐνόησεν
Ἦδη καρφαλέη· τειρόμενον πενήνῃ.
Καί μιν δακρυχέαν ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν
αὐτὸν
Οἶκε θυγατρὸς ἐπὶ πόλλ' ὅτ' αἰμίλια δὲς.

Luxuria marcens juvenili more Me-
nippi

Theron cum patrias dilaniasset opes:

Euctemon doluit quondam genitoris ami-
cus,

In misera juvenem vivere pauperie.

Quin dedit & lacrimas: atque in sua tecta
recepto

Noster eris, dixit, non sine dote gener.

II-

α ἤσαν] Bene Edd. Anthol. & S. Ed. Luciani. Τῶν πατρικῶν P. α Τειρόμενον] Sic P. & Anth. Τειρόμενον Ed. S. Luciani male.

I. Ἐγγραφῇ] Chr. J. P. D'Ouville, cujus liberali be-
neficio nonnulla Luciani Epigrammata inedita sum
pactis, quae deinde subijciam, versionemque Grotii
singulorum (excepto primo & ultimo) quam hic ex-
hibemus; observationes etiam quasdam addiderat;
quarum haec est prima: „ Si Luciani hoc Epigram-
ma, ut verosimile sit, maluerim ἑγγραφῇ, ut de se
„ Theocritus:

„ Ἄλλ' ὁ Χρῆστος ἔγω δὲ Θεόκριτος, δεῖ τὰς ἑγγραφάς,
„ Εἰς δὲ τὸ πλεῖστον αἰμὶ Συμεωνίδου.

Varietates Codicis Vaticani & aliorum ab eodem ex-
cerptas mecumque communicatas addidi. Ordinem
autem Epigrammatum in Edd. Luciani admodum per-
turbatum, ad Anthologiae seriem revocavi. J. F. R.

3. Διακριδὸν εἶναι] Scribendum videtur διακριτὸν α δια-
κριτῶν, unde compos. ἀδιάκριτος. Α κρίματα κριτὸς
selectus, Homero II. A. διακρίνομαι, διακριτῶν & ἀδιά-
κριτῶν. F. G. Emendatio τῶν διακριτῶν etiam adscribitur
Menagio in Ed. Graev. Verum adverbium interdum

pro adjectivis poni, vidimus supra Philops. c. 6. quibus
addere possem Diod. Sic. XI. c. 7. συζῶν γὰρ ὄντος, al-
liaque similia, unde vulgatum διακριδὸν defendi queat.
Adleverat & Cl. D'Ouville: Menagius διακριτὸν scriben-
dum autumat. sed διακριδὸν recte se habet. J. F. R.

II. Εἰς ἀσώτους] In Cod. Vaticano & aliis: Λυκιανὸς
θαυμάζων τὸ ἐπικλῆναι αὐτῷ. J. P. d'Ouv.

1. Τὸν πατρικὸν] Totum hoc cod. modo legitur in
Anthol. I. c. 9. p. 28. In Francos. I. Wechel. p. 22.
Steph. p. 13. exceptis tribus verbis, quae in variant.
notavi. Quae autem Brodaeus atque Obsoletus in Ed.
Francosuriana ad haec epigrammata exponenda adjece-
re, non semper ejus sunt momenti, ut hic repetantur.
E. c. quando addunt „ Thero. Menippi filius. εἰς συ-
„ γαστρί. Plutarch. de Alexandro loquens: ἦν δὲ καὶ γα-
„ στρὸς ἐγκρατείας. Gregor. ὡς μὴ χολάζειν γαστρί,
„ μηδὲ τοῖς ὑπὸ γαστρί παθίσιν. Marryotus. Venercae
„ libidini. Πενὴς κύμα. a naufragiis translatus. ἰδοὺ.
„ bonis. Haec pro specimine. Brodaeus tamen omnia,
„ Obsoletus potissima deinde addemus. J. F. R.

4. Τειρόμενον] Τειρόμενον, Typogr. vitium, pro τειρό-
μενον

Ille sed, adspicito quod non speraverat
auro,

Ad veteres sumtus notaque damna redit:
Dilapidat census concedens omnia ven-
tri,

Et quae sub ventrem deteriora latent.
Atque ita Theronem miserum mala rursus
egestas

Absorpsit refluui gurgitis illuvie:
Jamque flet Euctemon non hunc quem fle-
verat ante,

Sed dotem & natae flebile conjugium.
Doctus ab exemplo, quam, qui sua perdidit, illi
Non sit in alterius rebus habenda fides.

In sufficientiam.

III.

Eis autárkeian.

Mors quasi sit vicina tibi, sic utere rebus:
Et quasi mors longe sit tibi, parce tuis.
Ille vir est sapiens, haec qui duo cogitat,
& sic
Sumens & retinens servat utrimque modum.

Eis τ' ἀνθρώπινον βίον.

IV.

In vitam humanam.

Omnia mortali mortalia: praetereunt
res,

Θνητὰ τὰ τ' θνητῶν, καὶ πάντα παρέρ-
χεται ἡμᾶς.

Ἡ

• Ἐλπίδας] Sic quatuor Edd. Anthol. Ἐλπίδα Edd. Luciani. d Tò δεύτερον] Το δεύτερον Anthol. hic & mox.

παρ. Verum cum plura sint, ea non notabimus: fa-
tius est, ut non Luciani Editionis, sed Anthologiae ex
Stephani editione ratio habeatur. J. P. D'Orv. Ego
tres alias Anthol. Edd. jam ante contuli, & vitia non-
nulla inde emendavi, ut ex adjectis var. lectt. adpa-
ret; jam tandem Stephani Edit. quoque nactus bene-
ficio eruditiss. C. de Pauw, ad eam cetera typotheta-
rum vitia castigabo, quae non semper operae est in
variis meminiisse. J. F. R.

6. Ἐπιμύλιον] Lege ἐπιμύλιον. F. G. Et sic Ald.
Itaque sic edi curavi, probante etiam Stephano, in The-
tisque ostendente, Homeri imitationem esse, pro ἐπι-
μύλιον, & desiderari auctoritatem certam, qua ἐπι-
μύλιον junctim scribendum demonstrat. J. F. R.

7. Παρ' ἐλπίδας] Sic in melioribus Edd. Sed in Cod.
Vatic. παρ' ἐλπίδας, quod forte ex παρ' ἐλπίδας; sed tu-
tius sequi vulgatam lectionem παρ' ἐλπίδας. J. P. d'Orv.
[1. Οὐτῶν] Οὐτῶς Cod. Vat. In hoc Cod. adjicitur
scire haec & alias litterae, quae secundum canones ab-
esse solent. J. P. d'Orv.

13. Ἐδάκρυς] Sic & Anthol. Edd. omnes. Lege ἰδά-
κρυς. J. F. R.

III. Ὡς τεθηξάμενος] Anthol. I. Lubin. p. 33. Franc.
26. Steph. 15. quatuor hos vers. cod. modo. Ut
autem supra, in Solois. §. 7. τεθηξῆς improbatur
propter ambiguitatem, qua dubium esset, secundacne
sit personae a τεθηξῆμαι, Attice formatae pro τεθηξῆς,
an vero tertiae a τεθηξῆς, ut bene advertit etiam Doct.
Abresch. anim. ad Aeschyl. p. 382. ita hoc τεθηξῆμαι
non tam est paullo post fut. passivum, cui in verbo ab-
solutio locus non est, sed medium, a τεθηξῆς. J. F. R.

IV. Θνητὰ] In uno Cod. Λυκίως, non Λυκίως
esse perhibetur. In alio perhibetur Palladae. & se-
quens Epigramma

Γῆς ἐπὶ γυνὴς, γυνὴς δ' ἑὶ τοῦ γαίης ἀπαιμῶ.
Καὶ τί μάστιγι ποιεῖς; γυνὴν ἔρῃ τὸ τέλος.

Utrumque ego hoc distichen propter in verbis infima
censuro Lucilio vel Pallada dignius quam Luciano. In
primo autem ex ἀπ' ἡμῶν prior vox male omittitur
in Vaticano. J. P. d'Orv.

Ἦν δὲ μὴ, ἀλλ' ἡμῖς αὐτὰ παροχόμενα. Aut homo. res vita praetereunte fugit. I

Εἰς μῆρον βίαν. V. In breve aevum.

Τοῖσι μ' εὖ πράττεισιν πᾶς ὁ βίῃ βραχύς ἐστι. Quantum vita patet, brevis est felicibus: una
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νύξ ἀπλετός ἐστι. Nox miseris ingens temporis est spa-
χρόνῳ. tium.

Εἰς ἔρωτα. VI. In Amorem.

Οὐχ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένῳ, ἀλλ' Non Veneris puer est, laedit qui corda, sed
ἀκολάστοις illum
Ψυχῇς ἀνθρώπων ἐστ' ὁ ἔρως παράφροσις. Praescribit vitiis mens male sana suis.

Εἰς χάριτας. VII. In Gratias.

Ὡκείαι χάριτες, γλυκερώτεραι ἢν δὲ βρα- Quae properat, grata est ea gratia: si qua-
δύνη, moratur;
Πᾶσα χάρις κενεῇ, μηδὲ ἰλέγοισι χάρις. Languida, nec tanto nomine digna venit.

Εἰς ἀχαρίστους. VIII. In Ingratos.

Φαῦλ' ἀνὴρ πῶς ἐστ' ἐπὶ τέρημδ' ἐστ', eis Pertusus cadus est homo non probus: omnis
ὄν ἀπάσας in illum
Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας. Quae collata fuit gratia, vana perit.

Εἰς θεούς. IX. In Deos.

Ἀνθρώπους μ' ἴσως λήσεις ἀτοπὸν τι ποιήσας. Turpe aliquid faciens homines fortasse latebis:
Οὐ λήσεις δὲ θεός, εἰδὲ λογιζόμενῳ. Sed fallunt nec quae mente putata, Deos.

α Ἀγνοῖτο] Γένετα Cod. alter. β Θεοὺς] Θεῶν Vatic. & alii Codd. Anthol.

Θεῶν &c.] Sic & Anthol. I. c. 13. Deinde sequi-
tur cod. lib. p. 44. Ed. Lubini, p. 32. Ed. Francof. p.
20. Steph. aliud incerti, Ἀχρὶς αὖ ἡς ἀγαμῶ, Νυμῶν,
— quod Luciani esse, viri cujusdam docti manus ad-
pinxit; sed quum nesciam quo argumento, id hic non
addidi. Si tamen interea cognovero, id ex Cod. esse,
postea etiam adjiciam. J. F. R.

V. Τῶν μ' Anthol. I. c. 24. p. 70. Fr. 49. Steph.
32. J. F. R.

Πᾶς] Ita & Cod. Vat. Sed ἀπας correxi in Vanno
critica, p. 328. J. F. d'Oru.

VI. Οὐχ ὁ ἴσως] Anthol. I. c. 16. p. 80. Fr. 55. J. F. R.

VII. Ὡκείαι χάριτες &c.] Dixi in hunc sensum in
poëmatibus meis Graecis, Epigrammate ad Guillel-
mum Lamonium, Principem Senatus Parisiensis:

Ἢ χάρις ἐν καιρῷ μικρὴ χάρις, εἰς μεγίστην.

Καὶ ταχέως δύναται, εἰς χάρις χάριτ'.

AE. M.

Eod. modo est in exemplari utroque Anthol. I. c. 30. p.
84. (al. 58.) Steph. 39. nisi quod καὶ duobus inclusum
commatibus, quod imitatus sum. J. F. R.

Ὡκείαι &c.] In membrana Vaticana duobus locis
hoc epigramma ceu ἄλλων, s. sine certo auctore exhi-
betur. In vñ. secundo in Cod. quodam μὲν γένετα
χάρις. J. F. d'Oru.

VIII. Φαῦλ' Anthol. I. p. 85. in majore, p. 58.
Steph. 40. J. F. R.

IX. Ἀνθρώπους] Anthol. p. 117. Maj. 79. Steph. 55.
Ποιήσας] Ποιήσας in Cod. Vatic. quod ferri potest.
Sic passim Codd. & vet. Inscriptt. apud Musaeorum
p. MCCXXXII. 8. Gruter. MLXXXIX. ἐπὶ τέρημδ'.

X. Οὐδὲν &c.] Anthol. 132. Maj. f. Francof. 94.
Steph. 63. J. F. R.

XI. Ἀπρίταν &c.] Vid. I. Anthol. c. 51. (major. p.
103, Steph. 70.) Et Rittersh. p. 56. addidit Salmasius con-
si-

In Adulatores.

X.

Εἰς κόλακας.

Rebus in humanis nihil est crudelius illo,
 Qui sub persona fallit amicitiae.
 Nam quia securi nos non ut ab hoste tue-
 mur,
 Bis nocet, atque habitam vertit in arma
 fidem.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὔρειν
 Ἀνθρώπων, καθαρὰν ψευδομένη Φιλίην.
 Οὐ γὰρ ἐθ' ὥς ἐχθρὸν προφυλασσόμεθ', ἀλλ'
 ἀγαπῶντες
 ὥς φίλον, ἐν τούτῳ^c πλείονα βλα-
 πτόμεθα.

In Mystrium.

XI.

Εἰς μυστήριον.

His quae dicta nocent linguam tibi pone
 figillum:
 Plus voces, minus est res retinere suas.

Ἀρρήτων ἐπέων γλώσση σφρηγίς ἔστι
 κείδω^c
 Κρείσσων γὰρ^d μύθων ἢ κτεάνων Φυλακή.

In Divitias.

XII.

Εἰς πλεῖστον.

Divitias animi solas hoc nomine di-
 gnas
 Esse puta: census ad bona tanta nihil.
 Ille mihi demum locuples divesque vocetur,
 Qui superum norit commoditate frui.
 At qui perpetuo numerando pallet in
 aere,
 Atque alias aliis semper acervat opes,
 Talis erit, quales per cerea castra la-
 borant,
 Sic ut non ipsae melle fruuntur apes.

Πλεῖστον^e δ' ἡ ψυχῆς, πλεῖστον^e μὲν^e ἐστὶν
 ἀληθῆς,
 Τ' ἄλλα δ' ἔχει αὐτὴ πλείονα τ' κτεάνων.
 Τόνδε πολυκτεάνον καὶ πλεῖστον^e ἐστὶ δίκαιον
 Κλέζειν, ὅς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.
 Εἰ δέ τις^f ἐν ψήφοις κατατήκει, ἄλλον
 ἐπ' ἄλλω
 Σωρεύειν^g αἰεὶ πλεῖστον ἐπιγόμενον^e.
 Οὗτοί^e, ὅποια μέλιατα πολυτρήτοις ἐνὶ
 σίμβλοις^h
 Μοχθήσας, ἐτέρωνⁱ δρεφομένων τὸ μέλι.
 Εἰς

^e Πλείονα βλαπτόμεθα] Πλείονας βλάπτομαι Cod. Vat. corrupte. ^d Μύθων] Λόγων Codd. quidam ex glossa.
^c Τότῃ] Τὸν δὲ Anthol. Ed. Fr. & Steph. ^f Ἐν] Rescripti ex Anthol. pro ἡ quod P. Luciani Ed. cum S.
 habet. ^g Αἰεὶ] Αἰεὶ ante lectum male. Anth. Cod. Vat. recte. ^h Σίμβλοις] Ita reposui ex Anthol. pro σύμβλοις
 quod Luciani Ed. P. & S. male occupat. ⁱ Ἐν pro ἐν male Vat. In quo σύμβλοις tamen recte. ⁱ Δρεφομένων]
 Δρεφομένων male Vat.

fulendum.

Σφρηγίς ἐπικειδῶ] Theognis: Κέρει, σοφισζομένη μ' ἐμοὶ
 σφρηγίς ἐπικειδῶ τοῖς ἐπιστολῇ — Horodes, καὶ τ' Διμήτριος
 τελευτῆς περὶ, τὴν αὖ Ἑλλὰς διεσπομένη καλύνειν, καὶ τρά-
 πης μοι περὶ εὐνοίας κείδω. εὐφρομένης εἰρήσθω. J. Brod.
 XII. Πλεῖστον^e —] I. Anthol. 67. 1. (Ed. major. p.
 131. Steph. 89.) Ubi duobus verbis rectius quam hic

legebatur; ideoque sic restitui. Versu 6. autem αἰεὶ
 atque vitiose habebat atque Edd. Luciani, quod emen-
 dare nihil sum veritus.

2. Αὐτῇ] Αὐτῇ Vat. & alius Cod. & Edd. quaedam
 male. Vir doctus volebat Ἀτῇ. J. P. d'Orv. (Vid.
 Rittersh. in Porph. p. 43.)

Εἰς τύχην.

XIII.

In Fortunam.

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γαστήρ ποτὲ, νῦν δὲ
Μενίππυ·

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ἐκεῖν' ἔχουν με πότε' ὤφeto, καὶ πάλιν ἔστι·

Οἶεται, εἰμὶ δ' ὅλως ἄνθρωπος, ἀλλὰ τύχης.

Rus. quod Achaemenidae fueram, nunc
ecce Menippi:

Ex aliis alios mox adipiscar heros.

Credidit ille suum quondam: nunc credit
& iste;

Sed sum fortunae res ego, non hominum.

Εἰς εὐτυχίαν.

XIV.

In Felices.

Μὴ πταίων, φίλ' εἰ θεοῖσι, φίλ' εἰ
μακάρεσσιν,

Καὶ σὺ ῥηιδίως ἔκλυνον ἐξαμύνεσθαι.

Ἄν πταίσης, ἂν εἴδῃς ἔτι σοὶ φίλ',
ἀλλ' ἅμα πάντα

Ἐχθρὰ, τύχης· τε ῥοπαῖς συμμέλα-
βαλλόμενα.

Donec eris felix, homines tibi semper ami-
cos

Et precibus faciles experiere Deos.

Si secus acciderit, jam nullus amicus, &
hostes

Undique: fortunae motus & ista
trahit.

Εἰς τύχην.

XV.

In Fortunam.

Πολλὰ τὸ δαίμονιον δύναται, καὶ ἡ πρῶτη δύναμις.
Τὸς μικρὸς ἀνάγει, τὸς μεγάλους καταγάγει.

Καὶ σὺ τὸ ὄφρυν, καὶ τὸ τυφόν· καὶ ἀπαύσει,

Καὶ πάλιν χρυσὸν ἰάματα σοὶ παρέχεται.

Multa potest necopina Dei suprema potestas:

Deprimit elatos haec, humilesque levat.

In tua rura fluant quamvis Paestolus &
Hermus,

Grande supercilium detrahet illa tibi.

Non

α Μὴ πταίων] Εὐ πράττειν Vat. b Σὺ] Σὺ Anthol. Ed. Fr. p. 163. & Vat. Cod. melius. c Ἄν] Ἦν alii, & Vat. d Οὐδὲν] Οὐδ' αἶς. quidam Codd. e Τε] Αβεί in nonnullis Codd. vid. nott. f Καταπαύσει] Καταπαύει Vat. male.

XIII. Εἰς τύχην] In Vat. ἀγρὸς ἀπὸ τοῦ ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου ἀπ' ἄλλου αἰς ἄλλου μεταχέμενον. Bourdel. ad Nigrin. c. 26. dubitabundus Luciano adscribit. J. P. d'Orv.

1. Ἀγρὸς] In Anthol. I. c. 80. p. 231. Steph. 110. Haec quidem eod. ordine leguntur. Sed in fin. ejusd. cap. & hoc eidem tribuitur: Οἷός μ' ἐκτὸς ἑδῆς εὐτυχῆ βροτός. Sed versus non erit, nisi inverse legas ἑδῆς ἐκτὸς, tumque scenarium habebis. In Ed. Anthol. majore legas idem p. 165. Ibidemque adjunctum hoc Scholion: live Homericum ex Od. 6. Οὐκ ἐκεῖν' ὄφρ' Ὀδυσσεὺς ἐς δόμον ἴκται. Sed merito videtur in Luciano editt. omissus, quia Euripidis est, cum tribus ibi seq. teste Cod. Vaticano, ut video ex schedis Clar. D'Orville; qui etiam notarat, Salmasium quoque legisse inverse: ἑδῆς ἐκτὸς, vel ἑτῆς pro ἑδῆς. J. F. R.

4. Ὀλως ἄνθρωπος] Natura quidem nulli patriam esse, nec domum nec agrum, ostendit Plutarchus in commentario de exilio. J. Brod.

XIV. Μὴ πταίων] Anthol. I. 234. Fr. 163. Steph. 112.

Μὴ πταίων] Εὐ πράττειν pro μὴ πταίων Cod. Vat. Illud praetulerim: si Luciani, non Lucii sit Epigramma. J. P. d'Orv.

4. Τύχης τε] A tribus Codd. inter quos Vaticanus, abest τε ante ῥοπαῖς. Licet autem ῥοπαῖς τύχης recte dicantur, praefenda tamen lectio quae in unius Codicis contextu, in alterius Codicis margine conspicitur τύχης ῥοπαῖς. J. P. d'Orv.

XV. Εἰς τύχην] Et hoc Epigramma Lucillii, non Luciani, ejusdem testimonio codicis. Ab alio nomine Luciani abest. Idem.

4. Πολλὰ τὸ] Alio ordine hoc collocatur in Anthol. I. c. 80. f. in Fr. p. 165. Steph. 114. Nempe ante sex praecedentia Epigrammata, sed nihil refert, verba ipsa conveniunt. In Anth. Francof. adscriptum hoc Scholion: Μαινίης δ' ἐπὶ τούτῳ ἐπ' αἰταλῇ τιτα-
νύ.

Non malas sternit Boreas, iuncosve palu-
stres,

Sed veteris silvae robora, sed platanos.

Οὐ θρύψας, ἢ μαλάχων ἀπὸ ποτὲ, τὰς
δὲ μεγίστας

Ἡ δρύας ἢ πλάτανους οἶδε χαμαὶ καλᾶγειν.

In Prudentiam.

XVI.

Eis Φρόνησιν.

Confilium melius, tarde quod fumitur:
illud

Quod properat, post se poenituisse trahit.

Ἡ βραδύπνευς βαλὴ, ἢ μέγ' ἀμείνων ἢ δὲ
ταχέια

Αἰὲν ἢ ἐφελκομένη ἢ μετάνοιαν ἔχει.

In Vitam.

XVII.

Eis βίον.

Sex horas habeat, satis est, labori ecce quod
ultra est,

Suggestit in Graeco gnomone, vive, tibi.

Ἐξ ὥραι μόχθοις ἱκανώταται, αἱ δὲ μετ'
αὐτὰς

Γράμμασι διακόμεναι, ζῆθι λέγουσι βράβοις.

In Edacem.

XVIII.

Eis βόρον.

Manducare celer cum sis, & currere tar-
dus,

Manduca pedibus, curre sed ore tuo.

Εἰ ταχὺς εἰς τὸ φαγεῖν, ἢ πρὸς δρόμον
ἀμβλὺς ὑπάρχεις,

Τοῖς ποσὶ σὺ τρῶγε, ἢ τρέχε πῶτόματι.

In Impossible.

XIX.

Eis ἀδύνατον.

Quid lavis Aethiopem? perituro parce la-
bore;

Εἰς τί μάτιν ἢ νίπεις δέμας Ἰνδικόν; ἴσως
τέχνης,

Οὐ

g. Μεγ'] Restitui ex *Anthol.* I. c. 87. Met' P. male cum S. h. Ἐφελκομένη] Ἐφελκομένη Vas. Ἐφελκομένη
alibi. i. Νίπεις] Νίπεις Codex unus.

τάσθαι τὴν αὐτὴν ἐπὶ ἡμετέροις. ἢ Παντοῦ ἀδύνατον ἵσως
ἀπὸ ἀπὸ ἰφελκομένη καλῶς. Sed pertinent ad ver-
ba καὶ ποταμὸς, quibus Brad. etiam adscripsit: ut Pa-
cholus Crocio, tametsi auriferi amnes. J. F. R.

2. Τοῖς ποσὶ σὺ τρῶγε. J. F. R. 3. Εὐμ μὲν ἢ θύρα
In hoc occupatum Deum Aesopus protulit. J. Brad.

4. Ποταμὸς χρυσοῦ] In *Anthol.* Fr. I. d. additum hoc
Schol. Ὡς περὶ τὸν Κροίον: ὅς ἐστι τὸ Κροῖον ποτα-
μὸν ἐκείνους τὸν γένους.

XVI. Ἐφελκομένη] Ἐφελκομένη in Cod. Vaticano.
In alio Cod. ἰφελκομένη. Vulgata satis recte se habet:
quamvis etiam Vaticana posset defendi. imo a Salma-
sio praefertur; nam ἰφελκομένη post se trahere. Po-
tuit etiam scribi ἰφελκομένη τὴν μετάνοιαν ἔχει.
J. P. d'Orv.

Ἐφελκομένη] Vid. *Anthol.* Lub. 252. Sreph. 120.
At in Fr. p. 174. Brad. adscripsit: Ἐφελκομένη, cum
statim a tergo sequentem. Non male; sed vulgatum
sare potest. J. F. R.

XVII. Ἐξ ὥραι] In *Anthol.* L. I. p. 256. Ed. Jen.
Incerto auctori hoc adscribitur: sed quia in Edd. Lu-
ciani dudum comparuit, omittere nolui. Adlusio ad

literam ζ. septimam quasi horam indicante, facile in-
telligitur curvis: sed satis frigida tamen erit, nisi no-
taveris literas numerales sequentes ζ. η. θ. tumque ali-
quid falis habebit. His scriptis video & Clar. D'Orville
de Inscriptione haec notasse: „Αδύνατον non solum modo
in Edd. verum etiam codicibus: ut nesciam quo jure
inter Lucianea locum sibi vindicavit. Videatur Cl.
Salmas. in *Plinian.* Exerc. p. 447.” Ubi is literas
Solaris indicat, ac ζῆθι vive, i. e. genio indulge expo-
nit, pro more veterum, qui sex horas usque ad me-
ridiem rebus agendis, reliquas post meridiem corpori
curando impendebant. J. F. R.

XVIII. Εἰ ταχὺς] *Anthol.* L. 2. p. 267. Fr. 185.
Sreph. 128.

2. Τοῖς ποσὶ σὺ] Τοῖς σὺ τρῶγε ποσὶ cum Salmasio
malim. J. P. d'Orv.

XIX. Εἰς ἀδύνατον] In Vaticano Lemma est εἰς ἴ-
δω. A Cod. quodam Luciani nomen abest, in quo
etiam ἴπτας. J. P. d'Orv.

1. Δίμας Ἰνδικόν] *Anthol.* maj. p. 186. ubi Brad.
addit: *Indum & Aethiopem lavas vel dentibus*, prover-
bialiter operam inanem signamus. Erasmus in ada-
gio-

Οὐ δύνασαι διοφέρειν νύκτα καθηλιάσαι. Noctis enim tenebras irradiare nequis.

Eis ἀγωνιστάς.

XX.

In Pugiles.

Οἱ συναγωνισαὶ τὸν πυγμάχον ἐνθάδ' ἔθηκαν. Hic Apim pugilem pugiles posuere, qui-

ἔθηκαν. Abstulerunt: Delphis efferror exanimis: Certavit, sic ut vulnera nulla daret.

Eis τὸ αὐτό.

XXI.

In Idem.

Πᾶσαν ὅσῃ Ἑλλήνας ἀγωνοτεῦθ' ἄ- Graecia quot validae celebrat certamina lu-

μιλλαν

tae,

Πυγμῆς, Ἀνδρόλεως πᾶσαν ἀγωνισάμην. Androleos horum pars aliquanta fui:
ἔχον δ' ἐν Πίσῃ μ' ἐν ὠτίον, ἐν δὲ Πλάταιαις, Auriculam mihi Pifa, superciliumque Plataeae
ἔνβλεφαρον. Πυθοῖ δ' ἄπνο' ἐκφόρομαι. Abstulerunt: Delphis efferror exanimis:
Δαμοτέλης δ' ὁ πατὴρ ἐκορύσσετο σὺν Damoteles mihi praeco pater, cum plebe,
πολιταῖς, quiritis,

Ἀραί μ' ἐκ τ' αἰδίων ἢ νεκρὸν ἢ κολοδόν. Ut mutilus, si non mortuus eriperer.

In

a Οὐδὲνα] Μῆδνα emendat J. P. D'Orv. b Ὀσῶ] Ὀσῶν Vat. alii. c Ἀγωνισάμην] Ἀγωνισάμην Vat. d Πίσῃ] Πίσῃ. In Cod. Vat. & aliis. e Ἐκορύσσετο] Sic & Edd. Anthol. Sed lege καρύσσετο cum Cod. Vat. f M' ἐκ] Ms, omisso αἰ, optime Vat.

gione: Acthiopem dealbas. Idem repetit Ὀβσρ. Sed haec pueris nota.

XX. Οἱ συναγωνισαὶ] De Apide Pygmaccho, qui neminem adversariorum unquam vulnecavit. V. Ὀβσρ. Οἱ συναγωνισαὶ] Hoc Epigramma abjudicat Luciano Cod. Vat. & Lucilio tribuit, me non invito. VI. 2. cur non scripsit μῆδνα; sic saltem virtutem consulere-
tur. J. P. D'Orv.

2. Ἀπν] Ex Anth. L. 2. Lub. 267. Steph. 128. Fr. 185. ubi hoc Scholion additur: Ἐνταῦθα Ἀπν ἀντὶ τοῦ ἀλλο-
τοῦ ἀσέχου ληπτῶν, καὶ μῆδνα ποτὶ καὶ ἀπυγμαχισαῖα, αἵτις δὲ ἀμύαθ' ἔτ' ἔχουσιν ὅτι πυγμῆς σὺν αὐτῷ ἦσαν. Ἀλ-
λας δὲ Ἀπν ἐστὶ τοῦ παρ' Αἰγυπτίους τῇ σελήνῃ ἀνακαίμε-
νος. Ὁ αὖ δὲ τοῦτον ἀπύκνουν. Ad ἴδμεν autem Brod. notarat: στανατ' ὀφμετῶν. Et ad ἔδμεν, Imbellem Apim mordet Lucianus. J. F. R.

XXI. Πᾶσαν] Nec hoc Lucianum sed Lucilium agnoscit parentem, auctoritate ejusdem membranæ Vat. J. P. D'Orv. Vid. Anth. 267. Fr. 185. Steph. 128. J. F. R.

3. ἔχον] Vix retinui. Ἐν Πίσῃ, Olympiae. J. Brod. Πλάταιαις] In Anthol. l. d. legas hoc Schol. Μετα-
ξὺ Κυβαίρων & Ὀθιδῶν, οὗ ὁδὸς τῇ εἰς Ἀθήνας & Μάγλας παραρτῆσι δὲ αὐτῶν Ἀσώπος· ἴδμεν Μαρδόνιον & τὰς λ' μυ-
ριαδὴς Ἑλλήνας ῥίψαντας ἰδρύσαντο Ἑλ. θέρην Διὸς ἱερὸν καὶ τοὺς αὖ μὲν καὶ τελευτήσαντας δημοσίῃ θάψαντες ἀγῶνα γυ-
μνικὸν ἐφαίνοντο ἀπιδίξαι τὰς Ἐλευθερίας. Ad idem ver-
bum Brod. haec habet: ad Plataeas Boeotiae urbem, quam a Thebanis bello Peloponnesiaco eversam repa-
ravat Alexander, erat certamen gymnicum Eleutheria

nuncupatum, quod illic Graecorum Mardonium cum trecentis Persarum milibus ad internecionem dele-
vissent. Strabo Lib. 9. Plutarch. in Aristide & Pindari Scholias in 3. Olymp. hymno. Quae etsi vulgaria, propter auctoritates additas adponere tamen placuit.

J. F. R. 5. Ἐκορύσσετο] Ad hoc se cum civibus paravit. J. Br. Ἐκορύσσετο] Ἐκορύσσετο nullum sensum fundit. Le-
gendum ex Cod. Vaticano, καρύσσετο, per praeconem indicabat, flagitabat. Hesych. κάρη. κάρη ἢ καυλός. κα-
ρύσσει. καρύσσει. praecones enim praelio occisos ad sepulturam poscebant: praecorum quoque usus varius in ludis. Planudes mutavit non intelligens Doricum καρύσσετο. Ἐκορύσσετο alii contensione ferebatur. alii se parabat interpretantur frustra. J. P. D'Orv. Tam necessaria mihi videtur haec emendatio, ut in contex-
tum recipienda sit, sed & tum ἴδμεν ac Πίσῃ Dorice quoque reponendum. J. F. R.

6. Αἰραί μ' αὖ τ' αἰδίων, bene Cod. Vat. Illud αὖ frustra adest αἰραι, id est αἰραι. J. P. D'Orv.

XXII. Γραμμικὴν φύσιν] Anth. p. 286. Steph. 138. In Fr. p. 200. additur hoc Scholion: ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα φύσις. Brodani etiam ibid: victui hodie omnibus necessaria suppeditans. Hom. II. Φ. γὰρ φύσιν αὐτῶν ἦτις κατὰ πατέρα παρ' ἱόναι. J. F. R.

2. Φάρμακον] Φάρμακον inopiae. J. Brod. Μῆνι αἰδὸν δαῖ] Homeri praelectionem (i. e. Iliados initium.) J. Brod.

3. ἔχον γὰρ & σῶ] In utroque Anthol. Exemplari, L. 2. c. 10. N. Θ. hic versus ita legitur: Νῆν ἔχον & σῶ

In Grammaticos.

XXII.

Εἰς γραμματικούς.

Grammatica o salve, donatrix Musa salutis:
Iram, Diva, refer; nam medicina tua est.
Et tibi debuerunt poni fulgentia templa,
Araque perpetuo tui honore calens.
Nam fora plena tui, plenae sunt aequoris
undae,
Et portus, altrix optima Grammatica.

Ἰλαθὶ γραμματικὴ^g Φοσίζοε, Ἰλαθὶ μῦσα,
Φάρμακον^h εὐρομένη, μῆνιν ἀειδὲ θεά.
Ἰ' Ἐχρῆν γ' ἔ σοὶ σεκαλλέα^k δαρήσααζ,
Καὶ βωμὸν θυέων μήποτε δευόμενον.
Καὶ γ' σὺ μεταὶ μὲ ὁδοί, μετ' ἡ δὲ θά-
λασσα,
Καὶ λιμένες, πάντων^l δέκλῃρια γραμματικῇ.

In Foetidos.

XXIII.

Εἰς δυσώδεις.

Exorcista olidus fugitat dum daemona, verbis
Ejicit haud illum, sed feritate gulae.

Δαίμονα πολλὰ λαλῶν ὀζοσόμος ἐξορκιστὴς,
Ἐξέβαλ' ἐχ' ὄρκων, ἀλλὰ κόπρων δυνάμει.

In Foetidos.

XXIV.

Εἰς δυσώδεις.

Non oluit pejus Smyrnaeo nota Chi-
maera

Οὔτε χίμαιρα τοιῦτον ἔπνευ κακὸν ἢ καὶ
Ὅμηροι,
Οὐκ

^g Φοσίζοε] Bene *Anthol.* Ed. *Steph.* & *Codd.* Φοσίζοε male *Edd.* Luciani & quaedam *Anthol.* ^h Εὐρομένη] *Euroμένη* *Cod. Vat.* ⁱ Ἐχρῆν] *Aliter Anthol.* vid. nott. ^k Δαρήσααζ] *Δαρήσααζ Anthol. Ald. & Steph.* vid. nott. ^l Δέκλῃρια] *Γράφεται ἑ λέκτριά. marg. Anthol.*

σεκαλλέα δαμήσααζ. I. e. templum oportebat & tibi
perpulcrum exsterni. Eamque lectionem credo melio-
rem, cui *Obsop.* recte adjecit: precatur Grammaticam,
ut ei sit propitia, dignamque putat, cui templum con-
datur & ara. Sed quum *Luciani Edd.* alteram ser-
vent, nihil mutavi.

^g Καὶ γ' σὺ μεταὶ μὲ] Haec de Jove in exordio Phae-
nomenon *Aratus.*

^h Μετ' ἡ δὲ θάλασσα] *Anthol.* l. d. addit in marg. Περὶ
τὸ Ἀράτω μετὰ δὲ Διδὸς πᾶσαι μὲ ἀγνοοῖ πᾶσαι δὲ ἀν-
δράπων ἀγνοοῖ. Idem repetit *Obsop.* addens tantum *Vir-
gil.* hoc imitatum in *Ecl. Jovis omnia plena.* *J. F. R.*

^l Δέκλῃρια] *Vatic. & alii Codd. & varia lect. Weche-
lianus Ed. λέκτριά. Henr. tamen Steph. & in suis ad hoc
epigramma notis, & in Lexico, in voce λέκτριά, pro
δέκτριά stat; quam lectionem omnino stabilit Archi-
lochi distichon in Plangonem, quod exstat ap. *Athe-
naeum* L. XIII. p. 594. unde hic locus expressus:*

Συκὴ πατρίην πολλὰς βένκυσα κορώνης,
Εὐθέως ξείνων δέκτριά Πασιφίλη.

Ubi *H. Stephani* memoriae vitio laudat πένταν pro
ξείνων, in voce δέκτριά. Mox δαμήσααζ vitiose pos-
tum pro δαμήσααζ, quae vera lectio. *J. P. D'Orv.*
Δέκτριά] Omnes suscipiens atque alens. *Archiloch.*

Tom. III.

ἐνθέως ξείνων δέκτριά πᾶσι φίλη. *J. Brod.* Favet huic le-
ctioni etiam *Vine. Obsop.* addens: pro λέκτριά, dicax,
melius legitur δέκτριά susceptrix; sic enim in vetustis
legitur exemplaribus. Sed & *H. Steph.* ait: in al. *Edd.*
legitur λέκτριά pro δέκτριά, posito λ pro δ, quem er-
rorem frequenter occurrere, in meis in *Xenophontem*
annot. docui.

^g F. F. R. XXIII. Δαίμονα &c.] *Anth.* p. 298. *Major.* 207.
Steph. 143.

^h 2. Κόπρων δυν.] In *Anthol. Maj.* p. 207. additur hoc
Schol. Τῇ γ' ἀνδρία τ' ὀσμῇς ἐξέρχεται ὁ δαίμων. *J. F. R.*

XXIV. Εἰς δυσώδεις] *Λεκάλλου* non *Λεκιανοῦ* in *Vat.*
Lib. *J. P. D'Orv.*

1. Οὔτε χίμαιρα] Quum in *Anthol. L. 2.* p. 207. & p.
298. *Ald.* p. 83. hoc epigramma Luciano adscriberetur,
docta manus adjecit, Lucilii esse, qua auctoritate,
nescio. Scholion autem in marg. etiam hoc additur:
Πρὸς τὴν λέαν, ἔπειθ' ὁ δὲ δράκων, μίσην δὲ χίμαιρα, Διὸς
ἀπαρτίσθαι παρὰ μὲν Θ. (Il. Z. 181.) Idem adlegat *Brod.*
additque haec: *Pindarus*, ἡ χίμαιρα πῦρ πνέουσα.
Plin. L. 2. *Solin.* c. 42. Chimaeam Amisodori filiam,
quae in Lycia cum leone & dracone filiis latronibus
grassaretur, fuisse perhibent nonnulli: dissentit *Plu-
tarch.* in libello cui titulus *γυναικῶν ἀρεταί.* *Belleropho-
nis* in *Bellerophonte*, & *Serv. Aen.* 6. *J. F. R.*

Rrrr

2. Ἀγέ

Οὐκ ἀγέλη ταύρων (ὡς ὁ λόγος) συ-
 γίγνους;
 Οὐ Λῆμν' αὖ σύμπας', ἐχ' ἀρπυιῶν τὰ
 φεισά,
 Οὐδ' ὁ Φιλοκτήτης πῶς σπωσηπόμενος.
 Ὡς σε θαμψήφει νικᾶν, Τελεσίλλα, χι-
 μαίρας,
 Σηπεδόνας, ταύρας, ὄρεα, Λημιάδας.

In *Antholog.* L. 2. c. 40.
 Luciano & hoc adscriptum.

Carmine, nec flammās qui vomuere
 boves.
 Nec Poeantiadae putre crus, nec foetida
 Lemni
 Ora, nec Harpyiae quas tetigere, dapes.
 Judice sub quovis vincis, Telefella, Chi-
 maeras,
 Et pariter tauros, Lemnidas, ulcus, aves.

XXV. *Interprete* I. F. R. B. I. T. Z. I. O.

Ποιητὴς ἐλθὼν εἰς Ἰσθμια πρὸς τ' ἀγῶνα,

Isthmia delatus miser ad certamina vates

In-

α Σύμπας']. Σύμπας male Edd. Luciani. In Vaticano σύμπας κ, quod cum Cl. D'Orville jam praeferrem.

2. Ἀγῶνα — πυρρίπας] *Enrip.* in *Medea*, περιφύοντα ταύρων πυρρίπας ἐκίστατον. *Pindarus*: κ' βίαις οἱ φλόγ' λαί' ἐκείων γυνίοντι πτόαν. Hos Jason Medae pharmacis sub jugum milit. *Ovid.* *Metam.* 7. *Diod.* 5. *Valer. Flacc.* 7. Et Apollon. post Orpheum Argonaut. 3. *J. Brod.*

3. Σύμπας'] In utraque *Anthol.* p. 207. & p. 299. recte legas σύμπας' cum apostropho, ac femin. gen. quod in Luciani Edd. male σύμπας, gen. masculino erat; quare id emendavi, quod vel sine auctoritate fuisset emendandum. *Brodaeus* ib. addit: non Lemniarum oris foetor. Adeat Lector *Zenobium.* *Apollodor.* L. IV. *Enripidis* in *Hecuba* super hoc versu, κ' λῆμνος ἀρπύων ἀρπύων ἐξέκισται. *Pindari* hymno *Pythiorum* 4. & *Apollonii* Argonaut. 1. commentarios. Nam *Erasmus* in *Paroemia*: *Lemnium malum*, confiteatur se hoc anxie non vestigasse, quam enucleavit *Eustathius* non longe a fine primae Iliados rhapsodiae post *Herodotum* in *Erato*, ex superioribus *Philostatus* in *Neoptolemo*. Hoc Orphei carmen *Λήμνην* οὐ γὰρ ἐκείνῃ τόδῃ περ κακὰ ἔργα μερόμενι θηλυτῆρας. *Calaber* Lib. 9. Ἀρπύων ἐς ἀμπυλίσσας, & *Aeschylus* in *Agamemnone*, τὸ δινὸν αὐτὸ Λημνίαν πηλοῦσι ἐναρράβαντο. *J. F. R.*

Οὐκ ἀρπυιῶν τὰ περ.] *Palaeophatus* in *Phineo*. *Harpyiae* in *Phinei* mensam involantes cibos partim corripiebant, partim, cum ingluviem saginassent, foeda contrectatione inquinabant, virulentoque afflatu poluebant. Ita literis commendavit *Valer. Flac.* Lib. 4. *Apollonius* Argonaut. 2. τὰ φεισά, λείψανα δαιτὸς νοεῶν. Unde *Oppianus* *Cyneg.* 2. κ' γλυκερὰ μάλιστα δισσὴν φορέαται ἐκείνῃ. *J. Brod.*

4. Φιλοκτήτης πῶς] *Sophocles* in *Philoctete*, *Pausan.* in *Arcad.* *Philost.* in *Imagg.* *Diogenes* L. 2. *Philocteten* saevitum terra Lemnia spargide fama disseminavit. Caeterum in velo ea pars quae acutior & inferior ad navis laeas religatur, aut potius funis; sic enim iudicis huic veli parti annexus, qui modo contrahitur modo relaxatur, pes est Latinis, Graecis πῶς. λέγεται δ' (in-

quit *Enripidis* *Interpres*) ὅτι τὸ γῶνιον τὸ κάτωθεν τῷ ἵστῳ. *Aristophanis* *Scholia*: πῶδες δὲ καλοῦνται οἱ ναῦται, τοὺς παρ' ἑκάστην τὰ μῆκη καίως ἰνδιδομένης τ' ὀδῆς. *Homeri* οἱ πῶδες, οἱ κάτωθεν συνήκοις τῇ ὀδῇ. *Apollonii* οἱ μὲν κατάγειται τὸ ἵστιον, μισθῶας λίγυσιν, οἱ δὲ ἰχυροποιεῖται ὁ ἵστιος ἐξ ἑκάστης μίρας ἐπὶ τῇ πρώτῃ προτόνῃ, τοὺς δὲ κατὰ τὰς γωνίας, πῶδες. *Seneca* *tragoedus*: *Nunc praelato pede transversos captare notos.* *Seneca* *philosophus*: quia pedem & nostrum dicimus, & lecti, & veli, & carminis. *Cassell.* *Sine* *metrumque* *fractur* *senectutis* *incidisset in pedem*, i. e. in velum, per synecdochen. Subit hac parte mirari *Erasmus* in *Adagio*: *duobus pedibus fugere*, gubernaculum, navis pedem apellari scripsisse. eundem in *paroemia*: *omissa hypera pedem insequeris*, pedem imam partem clavi vocasse, eundem ipsum in proverbio: *peruicacia fulisissia dat potnas*, πῶδες clavum vertisse. Ego homo nondum octo & viginti annos natus *Erasmus* reprehensum minime velim, cui praesertim subsidio sunt *Homericas* annotationes hoc in metrum. αὐτὸ γὰρ πῶδες ἡδὲ ἱστῶν. qui a *Porphyrio* & *Simplicio* sublevatur. κ' κλίνας δὲ τ' ἀντιπῶδες τὰ βαστάζοντα πῶδες καλοῦνται, κ' τ' ἡδὲ τὸ πῶδελον. tametsi tribus his in locis pedem funem esse quo tenditur velum, existimem. *J. Brod.*

5. Παμψαφί] *Omnibus suffragiis.* *J. Brod.*

6. Ὀρπια] *Harpyias.* *J. Brod.*

XXV. Ποιητὴς] *Vid. Anthol.* p. 344. *Fr.* p. 239. *Steph.* 165. Quia versu tertio in versione omittere coactus sum καὶ πάλιν εἶρη, ecce versionem solutam: *Poeta* *veniens in Isthmia ad certamen, inveniensque potas*, (i. e. bonos poetas, scilicet superiores) ait, *saucium timore paristhminia diis se laborare. Aditurus vero Pythia*, & ubi rursus inveneris (antagonistas meliores) non potuit dicere etiam: *paraptychio morbo laboro*. *Il-lustr.* *Grosius* sic verterat, ut ex chartis Cl. D'Orvillii didici:

Isthmia

Inveniens socios dixisse *paristhnia*, fertur,
Praecludunt fauces. Ad Pythia devenit
idem,
Dicere non habuit, *parapythia* me male
vexant.

Interprete eodem.

XXVI.

Ex *Anthol.* L. 2. c. 43.

Quaeso hoc quaerenti mihi dic, Cyllenie, qualis
Lolliadae Stygiam venerit umbra domum?
Mirum si siluit, te nil voluitque do-
cere,
Miror nil, hanc si quaelibet umbra fugit.

Interprete eodem.

XXVII.

Ex *Anthol.* L. 2. c. 47. 37.

Si cupitis coenae leges cognoscere nostrae,

Τὸν τῷ διπναρίῳ νόμον οἶδάτε σήμερον ὑμᾶς,
Ἀδ-

b Έχω] Forſan Έχω adſcriptum in marg. *Anthol.* non male, etſi vulgatum tolerabile. c Μὲν δὲ] Μὲν
Ἀδ. male.

*Isthmia conſpexit, ſed habere paristhnia dixit,
Quando alios illic eſſe poëta videt.*

Numquid hic ſeſe parapythia dices habere,

Si vates alios Pythia ſacra dabunt? Adſcripſit Cl.
D'Orville. „ Omiffum ab collectore Epigrammatum
„ Luciani: licet ejus nomen praeferat. In Cod. tam-
„ men *Vas.* non *Λυκίου* ſed *Κερκυλίου*, ſive *Κερκυλίου*
„ potius eſſe perhibetur. cujus Cerealis exſtat aliud
„ Epigramma p. 169. In Cod. quodam vſ. 4. pro
„ Έχω ſcribitur Έχω. Sensus & acumen horum ver-
„ ſuum talis videtur. Poëta quidam ineptus cum ad
„ certamina Iſthmia acceſſiſſet, una cum aliis poëtis
„ certaturus, ſe excuſavit frigido joco, negans ſe
„ certare poſſe, ut qui laboraret tonſillis, quae *πα-*
„ *ρίθμια* vocantur: earumque inflammationes eod-
„ em nomine veniunt. Luſit, dico, in vocibus
„ *ισθμία* & *παρίθμια*, & putida hac ſyllabarum ca-
„ ptatione tum quidem evaliſſe ſibi viſus fuit. At
„ Lucianus impune hoc non abire ſivit, & rogavit:
„ an, ſi ad Pythia certamina acceſſiſſet, & iterum
„ excuſationis praetextu indigeret, diceret ſe habere
„ *παρίθμια*; quod negat cum facere poſſe, quia
„ Graeca lingua tale vocabulum ignorat, ſimul forte
„ reſpiciens ad vocem *πίθμια*, eumque & argutias ta-
„ les putere innuens.

J.F.R.

Ισθμία] In *Anthol.* Fr. l. d. additur hoc ſchol. Ἀ-
ριστοτέλης περὶ ζῶων κ. κφ. ις. ἐν τῷ αὐχίνῳ ὁ, τι οἰ-
σοφάγῳ (ἰσοφάγῳ male legebatur) καλοῦντο ἐν τῇ
ἰασημίαν, ἀπὸ τῷ μίμης & τῷ ἐνότητι. Πολὺν ἰσθμοῦ
δὲ ἂν τῇ ἐνότητι τῷ φάργγῳ κληθῆναι. τὰ ἰκατέρωθεν
νικότες παρίθμια ἰκλῆθαι. Παρίθμια ἴσοσιν ἐν τῷ φάρ-
γγῳ φουρίον.

J.F.R.

2. Εἴτε παρίθμια Έχω] Quae Graeci *παρίθμια* vel
ἀντιάδης, Latini tonſillas vocant, h. e. faucium tumo-
res, qui non facile diſcuti poſſunt: in ſue glandulae

Εὐρὺν ποιητὰς, εἴτε παρίθμια ὅτι Έχω.
Μέλλει δ' ἔξορμᾶν εἰς Πύθια καὶ πάλιν
εὐρῇ,
Εἰπεῖν ὁ δύναται, ὅτι *παρίθμια* Έχω.

Εἴπέ μοι εἰρομένη, Κυλλήνιε, πῶς κατέδωκε
Λολλιανῷ ψυχὴ δῶμα τὸ Φερσερόνης;
Θαῦμα ἔμ, εἰ σιγῶσα τυχὸν δέ τι καὶ αἰ-
διδάσκων

Ἦθελε Φεῦ, κείνῳ καὶ νέκυν ἀντιάσαι.

nominantur. *Cels.* L. VI. c. 10. haec J. Brod. & plura,
quae omitto, quia nimis multa, & vulgaria. J. F. R.

XXVI. Εἴπέ μοι] Ex *Anthol.* L. 2. p. 351. Fr. 244
Steph. p. 168. Verlio Grotiana haec est:

Dic mihi quaerenti, Maja ſate, ductus ad orcum
Lollianus ſecum quomodo fecit iter?

Mirum ſi tacuis: quin te quid credo, docero
Geſtiis; o comitem poſt quoque ſata malum.

Εἴπέ μοι] Etiam neglectum, licet auctoris noſtri no-
men in Edit. & Codd. conſpiciatur. In Cod. *Vas.* vſ.
1. κατέδωκεν pro κατέδωκε. auctoritas membranace om-
nium vetuſtiſſimae me in illam vocem propendere
facit. J. P. D'Orv.

Κυλλήνιε] Mercurius Cyllenius appellatur a monte
Arcadiae Cyllene altiffimo, rectius quam ab urbe ubi
ei templum conſtructum eſt. Monti nomen impo-
ſuit Cyllenus, aut Nympha Cyllene, quae illic Mer-
curium educavit, aut ex Jove peperit. Diverſa Feſtus
in voce Cyllenius. J. Br.

2. Λολλιανῷ ψυχῇ] *Suidas.* Is eſt fortalliſ, cujus vi-
tam conſcripſit *Philolaus*. J. Br.

Λολλιανῷ] Videtur antea lectum *Λολλιανῷ*, quum
Vinc. Orſop. adſcripſerit: pro *Λολλιανῷ* lege *Λολλίαν*,
ſi vis verſum legitimis pedibus currere. Sed *Λολλιανῷ*
jam verius editum inveniens id ſervo. J. F. R.

3. Μὲν σιγῶσα] Unumquemque olim ſugillans.
malim tamen, *θαῦμα μὲν, εἰ σιγῶσα*, non *μὲν*. J.
Brod. Ego μὲν, ſi jam bene editum inveni, quod ſa-
ne recte nunc habet. J. F. R.

Καὶ σὶ διδάσκων] Sic enim docere ſolebat Lollianus,
aut tacens, aut alicui maledicens. J. Br.

XXVII. Τὸν τῷ διπναρίῳ] Transmiſſum, licet Lu-
cianum nomen praefcriptum, revera tamen in Cod. ſae-
pe laudato *Λολλίαν* eſſe perhibetur. Primo verſu ma-
le Cod. quidam ὑμᾶς pro ὑμᾶς. J. P. D'Orv.

Rrrr 2

Tt

Αὐλο, καλῶ χαῖναις ὀγμῶσι συμποσίη.
 Οὐ μελοποιὸς ἐρεῖ καλακείμεν^Θ. ἔτε παρ-
 ἔξεις,
 Οὐθ' ἔξεις αὐτὸς πρᾶγμαλα γραμματικά.

Vos hodie invito legibus, Aule, novis.
 Non recubans lecto cantabit carmina ve-
 tes,
 Grammaticis nugis nemo molestus erit.

Eis βρέφη.

XXVIII. *In Infantes.* Interp. Grotio.

Παῖδά με πενταέτηρον ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα
 Νηλεὺς αἰδὴς ἥρπασε Καλλίμα-
 χον.

Me puerum nullis oneratum pectora curis
 Quinquennem rapuit mors fera Callima-
 chum.

Ἀλλά με μὴ κλαίοις. ἢ γ' βίοτοιο μετέαχον
 Παύρῳ, ἢ παύρων τ' βίοτοιο κακῶν.

Ne me flete tamen: fluxit mihi tempore parvo
 Vita: sed & vitae sunt mala parva meae.

Eis ἄγαλμα Ἠχῆς, ὡς ᾤδε
 τῷ Πανός.

XXIX. *In statuam Echūs, tam-
 quam a Pane.*

Ἠχῶ πετρήεσαν ὄρας, Φίλε, Πανὸς ἐταίρην,
 Ἀντίτυπον φθογγῇν ἔμπαλιν ἀσομένην,
 Παλίοιαν σομάτων λάλον εἰκόνα, ποιμέσιν ἠδὲ
 Παίγνοιον, ὅσα λέγεις, ταῦτα κλύων, ἄπιθι.

Saxa colens Echo datur hic tibi, Panos amica,
 Extremos tantum docta referre sonos.
 Gaudia pastorum, cujuslibet oris imago,
 Audito quantum voce sonabis, abi.

Eis ἄγαλμα Ἀφροδίτης, τ'
 ἐν Κνίδῳ.

XXX. *In statuam Veneris quae
 est in Cnido.*

Τὴν Παφίην γυμνὴν ὑδὲις ἴδεν, εἰ δέ τις εἶδεν,
 Οὐτ^Θ οὐτ' ἔγυμνὴν τῆσά μιν^Θ Παφίην.

Nulli nuda Venus visa est, puto. si tamen ulli,
 Visa viro nudam qui dedit hanc Venerem.

In

a Πρίπιν] Πρίπιν Codd. quidam.

Τὸν τῷ δικταμῷ] Interdicit convivis, ne qua gram-
 matica altercatione convivioli suavitatem conturbent,
 ita inquit;

Prandioli nostri leges cognoscite, nam vos,
 Aule, nova ad coenam conditione voco.
 Carminibus nemo nobis velit esse molestus,
 Nec turbet nostras ars literata dapes.

V. Obs.

Τὸν τῷ δικταμῷ] Frugalis & tenuis coenae. Id est
 Grammaticorum. J. Brod. Vid. Anthol. Fr. p. 262.
 Steph. 179. versio Grotiana sic habet:

Si quid nostra placet tibi coenula, vespere nobis,
 Sed convivia novis legibus, Aule, veni.
 Non volumus recitat qui carmina: nulla movebis
 De re Grammatica jurgia, nemo tibi.

Sed quia mea aequae ac superiorum jam erat confecta,
 eam Graecis subijcere non dubitavi. J. F. R.

2. Καὶνῶς ὀγμῶσι] Hoc explicat ὁ μελοποιὸς ἐρεῖ.

In hunc sensum Martialis, Libro XI. Plus ego polli-
 ceor, nil recitabo tibi. & 5. Nec crassum dominus leges
 volumen.

J. Br.

XXVIII. Eis βρέφη] Inscriptio in Cod. Vat. Λυκα-
 τοῦ. eis παῖδα Καλλίμαχον πέντε χρόνους ζῆτασια. Χρόνοι
 posteriorum temporum Graecis annos significant.

J. P. D'Orv.

1. Παῖδα] Anth. 460. Major. 321. Steph. 221.

XXIX. Ἠχῶ &c.] In Anthol. L. IV. p. 677. in al-
 tera, p. 460. Steph. 321. Ald. 189. hoc Epigr. non ita
 certo tribuitur Luciano, quin inscribatur: ΛΟΥΚΙΑ-
 ΝΟΥ, εἰ δὲ, ἈΡΧΙΟΥ. Ego etsi dijudicare non va-
 leo, cujus sit, omittere tamen nolui, quamvis non
 multum jacturæ passura fuisset res literaria, si lucem
 non adspexisset.

J. F. R.

Ἠχῶ] Quam incerto adscribatur Luciano, vulgati
 libri ostendunt. Ego magis Archiae arguto stylo,
 quam Luciani naso convenire tales lusus censuerim.

J. P. D'Orv.

2. Ἀσομένην] In quibusdam Edd. legitur ἀδομένην.
 Sed aptius est sensui futurum, cui etiam potius quam
 pra-

In Idem.

XXXI.

Eis τὸ αὐτό.

Alma Venus, tibi sacro tuam sub imagine
formam :
Pulcrius hac potuit nil tibi, Diva, dari.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τῆς θεοκαλλῆς
ἄγαλμα,
Κύπρι, τῆς μορφῆς φέρτερον ἔδεν ἔχων.

Interprete I. F. REIT- XXXII. Ex Anthol. L. 4. 12. N. 90.
ZIO. Eis ἕτερον ἂν Πρίηπον.

In cassum Eutychides posuit me ex more
Priapum,
Palmitibus siccis invigilare jubens.
Alto sum cinctus barathro. Qui venerit
hucce,
Me vigilem abstulerit, praetereaue nihil.

Eis τὸ κενὸν με τέθεικε νόμῳ χάριν ὧδε
Πρίηπον
Εὐτυχίδης, ξηρῶν κληματίδων Φύλακα.
Καὶ θετέβλημαι κρημνὸν βαθύν. ὅς δ' ἂν
ἐπέλθῃ,
Οὐδὲν ἔχοι κλέψαι πλὴν ἐμὲ τὴν Φύλακα.

De Mulieribus. Interp. Grotio. XXXIII.

Ἀπὸ γυναικῶν.

Quae fera scutiferi devicerat agmina Medi
Laïdi formosae Graecia praeda fuit.
Hanc quoque devicit senium; nunc dat ti-
bi, Cypri,
Judicium hoc, facies quod juvenilis amat.
Quippe suos adeo formidat visere canos,
Ipsa facit, vitro quae datur umbra, metum.

Ἑλλάδα νικήσασαν ὑπέρβιον ἀσπίδα Μήδων,
Λαΐς θῆκεν ἔῳ κάλλει ληϊδίην.
Μένω ἐνικήθη ὑπὸ γῆραι, καὶ τὸ ἔλεγχον
Ἄνθετό σοι, Παφίη, τὴν νεότητι Φίλον.
Ἦς γ' ἰδεῖν τυγχείι πολλῆς παναληθέα μορφὴν,
ἢ τῆσδε συνεχθαίρει καὶ σκυέοντα τύπον.
Ἀπὸ

6 Törh] Ita reposui ex Anthol. VI. c. 8. & Ed. S. Luciani. Tῆς δ' Ed. P. cum Anthol. Ed. majore.

praesenti activa significatio dari solet. H. Steph.
[Ἀπομνήσκω]. Codd. quidam & Edd. quaedam, inter
eas prima, ἀπομνήσκω, quod praetulerim, licet Stepha-
nus aliter sentiat. J. P. D'Orv.

XXX. Τῷ Παφίῳ] Anthol. L. IV. 683. Fr. 463.
Steph. 323.

2. Οὐτὸς] Praxiteles. J. Br. Quia scilicet ejus men-
tio facta in Antholog. epigr. proxime praemisso, quod
Veneris imagini quoque adscriptum. J. F. R.

XXXI. Σοὶ μορφῆς] Anthol. IV. c. 12. Fr. p. 463.
Steph. 323.

Σοὶ μορφῆς] In Cod. Palat. & in aliis nullus auctor
laudatur. J. P. D'Orv.

XXII. Eis τὸ κενόν] Anth. IV. 712. Fr. 477. Steph.
338. Ne frustra vertio Grotiana mecum communica-
ta sit, ecce illam:

Arida me posuit propter sarmenia Priapum,
Ut mori morem sic gerat Eutychides.

Ambior & fossa; si quis tamen advenias fur,
Nil sit, custodem me nisi, quod rapiat.

Lector eligat, quod velit. Cl. D'Orville adjecerat: Lu-
ciani est, Codd. testibus. Duo ultimi versus a codi-
ce absunt. In inscriptione vero habetur: εἰς ἕτερον Πρί-
ηπον, scil. ἀγαλμα. J. F. R.

XXXIII. Ἀπὸ γυναικῶν] Remove illud ἀπὸ γυναι-
κῶν, & reponere. ἐπὶ τῇ κατόπτρῃ τὴν Λαΐδαν ἀνατιθεῖν
τῇ Ἀφροδίτῃ. Licet autem hoc Epigramma sit omni-
no dignum Luciano, dubitandi ansam praebet, quod
in Cod. Vat. habeatur τῷ αὐτῷ. quali non Λυκανοῦ,
sed Ἰωλίου esset. J. P. D'Orv.

1. Ἑλλάδα &c.] Postremo ferme loco hoc epigr.
collocatur in Anthol. nempe L. VI. c. 8. Vel p. 556.
Francos. Steph. 421. Cumque in omnibus Luciano ad-
scribitur, in Fr. tamen addit Cl. Drakenb. nomen
ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ, pro ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ. J. F. R.

6. Σκυέοντα] I. e. speculum. F. G. Immo umbrati-
lis in speculo effigies. J. F. R.

Ἀπὸ ναυηγῶν.

XXXIV.

De Naufragis.

Γλαύκῃ ; ἢ Νηρεΐ , ἢ Ἰνοΐ , ἢ Μελι-
κέρτῃ ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ ἢ Σαμύθρηϊ θεοῖς ,
Σωθεὶς ἐκ πελάγους Λυκίλλιος ὠδεκέαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς ἄλλο γὰρ ἔδεν
ἔχω .

Glauce , tibi & Nereu , Maturaeque &
Melicertae ,
Saturnoque , Saini Threiciaeque Deis ,
Sospes ab infano Lucillius aequore , crines
Tondeor hic : aliud quippe ego nil
habeo .

Νηρεΐ] Νηρεΐ Cod. Vat.

XXXIV. Ἀπὸ ναυηγῶν] In Vaticano est Λουκιανῶς ἀνὰ θυμῳ Λουκιλλίου. Non solum J. Brodatus ad hoc Epigramma putat auctorem esse non Lucianum , verum Lucillum , cujus quam plurima habemus epigrammata in Anthologia ; sed etiam sic censuit F. Urianus in Virgilio cum Graecis collato , p. 113. Fraudis fuit Viris eruditus , quod Lucillii nomen in ipso Epigrammate occurrit , sed non ut auctoris versuum , sed uti dedicantis. Nomen Λουκίλλου saepius in Vaticano Λούκιλλο & Λούκυλλο exaratur ; sed Λουκίλλο adseritur ex L. II. c. 13. Ep. 2. Porro primum versuum esse Parthenii , constat ex A. Gellio. L. XIII. c. 25. Qui observat , Virgilianum versiculum ex L. I. Georg. 437. desumptum fuisse ex isto poeta : Glauco & Panopeae & Inoo Melicertae. Parthenii autem versus apud Noct. Att. scriptorem sic se habet : Γλαύκῃ ἢ Νηρεΐ & Ἰνάλῃ Μελικέρτῃ. Uti adeo , quemadmodum Gellius animadvertit , Virgilius pro Νηρεΐ substituerit Panopeae : pro Ἰνάλῃ , Inoo. Sane utrumque magno judicio : cum sit Panopea longe sonantius vocabulum quam Nereus : & elegantius patronymicum a matre repetitum exornet Melicertam. Verum enim vero dubitare licet , utrum mutatio illa secundo loco facta debeat Virgilio : an vero re vera sic ipse dederit Parthenius , quo Magistro in Graecis usus fuit Virgilius , & Gellius corruptis usus sit codicibus , Ἰνάλῃ pro Ἰνώ exhibentibus ; nimirum apud Macrobi. in Saturn. L. V. c. 17. sic plane legitur : Γλαύκῃ & Νηρεΐ ἢ Ἰνώ Μελικέρτῃ. Quin etiam hujus tituli nostri auctor sic , vel non multum diverso modo legisse videtur , quam hic exaratum sit : Νηρεΐ & Ἰνοΐ , ἢ Μελικέρτῃ. Quam tamen lectionem minime ex tribus probo. scriptum praeterea puto Parthenio & Luciano :

Γλαύκῃ ἢ Νηρεΐ ἢ Ἰνώ Μελικέρτῃ.

Νηρεΐ dubito an non in codice quodam inveniatur. In Cod. autem Vaticano Νηρεΐ conspicitur. Sed Nireo inter marinos Deos nullus locus. Secundo versiculo

Σαμύθρηϊ membrana Vaticana sistit , quae forma placuit quoque Automedonti , L. 2. Anthol. 15. 3. Miror autem Grosium & βύθιο Κρονίδῃ reddidisse Saturnum , quum sit Marinus Saturnius , sive Neptunus . & procul dubio ita in animo scribere habuit virorum maximus.

J. P. D'Oru.

1. Γλαύκῃ &c.] V. Anth. 919. Steph. 439. In notis Francos. L. VI. p. 572. monetur , Λουκιλλίου reponendum pro Λουκιανῶ. At Cl. Drakenb. hujus epigrammatis titulo adposuit , Parthenii esse , videndumque Abiam , ad Cic. pro Coel. No. 53. Is autem ad verba Ciceronis , quae occurrunt c. 14. ex barbaris illis , non hac barbula , multa de coma barbaque Deus consecranda , commentatus p. 435. ed. Cic. Paris. ait : „ Hos „ versus Luciano vulgo attributos , arbitror esse Parthenii , quo Grammatico Virgilius usus est. primus „ enim nomine citatur a Macrobio L. V. Sat. c. 17.

J. F. R.

2. Βυθίῳ Κρονίδῃ] Neptuno Saturni filio , maris Deo , addunt notae Francos. Ed. Et Σαμύθρηϊ θεοῖς , exponunt , Cabiris. Horum meminit Herodotus in Euterpe. Varro Libro de L. Lat. IV. Pausanias in Boeoticis & Apollonii primo Argonaut. Scholiastes. τὰς τελευτὰς λέγει τὰς ἐν Σαμύθρηϊ ἀγορεύσας : ἀς εἰ τις μνησθῇ , ἐν τοῖς κατὰ θάλασσαν χιμῶσι ἀνασχεῖσθαι. quae exscribere non sum veritus.

J. F. R.

3. Ὄδε κέαρμαι τὰς τρίχας] Artemidorus Oneirocr. α. ναυηγασίας ἢ ἢ ὅσα μεγάλης σωθῆναι ἰόσου ἐκπῶνται οἱ ἄνθρωποι , legas ibid. (Sed ἐκπῶνται α ἐκπῶνται , non ἐκπῶνται ibi legendum , res ipsa clamat) Lucian. περὶ τῆ ἐπὶ μισθῷ συνόντων. καθάπερ ναυγάται τινα , ἢ σωτηρίαν ὡς ὁλογοῖσι διαγυμῶν , οἳ εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἰερεῖς ἐκπῶνται. Idem in Hermotimo apertius circa finem. Juvenal. Sat. 12. — ibi vertice raso Garrula securi narrare pericula pautae.

J. F. R.

Sequebatur in Edd. Luciani P. S. & Amst. totum primum Eidyllum Moschi , Ἀ Κόπρις , &c. quod cum nullo jure huc irrepsit , removimus.

EPIGRAMMATA OMISSA. 687
 EPIGRAMMATA
 LUCIANI OMISSA,

Ex Anthologia, quae e Codicibus ipsi nunc primum vindicantur.

Ex *Anthol.* L. 2. p. 129. Ed. *Steph.*

Ita hoc & sequentia vertit *H. Grotius.*

Sobrius in potis dum quaerit Acyndi-
 nus esse,

Solus ab his potus cur habeatur, habet.

ΕΝ πᾶσιν μεθύουσιν Ἀκύνδυνος ἤθελε
 νῆφει,
 Τέρεκα ἔχ' μεθύειν αὐτὸς ἃ ἔδοξε μόνος.

Ibidem.

Lumen ut extinxit vexatus pulce mul-
 to

Morio, jam me non invenietis, ait.

Ἔσβεσε ἢ λύχρον μῶρος ὅσον πολλῶν

Δακνόμενος, λέξας, ὅσα ἔτι με βλέπετε.

Ibidem.

Si caput absque pilis, humerosque & pe-
 ctora cernas,

Dicere ne dubites, calvus hic & fatuus.

Ἦν ἐσίδης κεφαλὴν μαδαρὰν, ἔχ' ἑρῖνα, ἔχ'
 ὄμους,
 Μηδὲν ἑρωτήσης, μωρὸν ὄρας Φαλακρόν.

Anthol. L. 2. p. 135.

Tinge comas, si vis: tingi negat ipsa se-
 nectus:

Τὴν κεφαλὴν βάψεις, ἃ γῆρας δὲ σὸν ἔπο-
 τε βάψεις,

Οὐ-

^a Ἐδοξε] Ἡθελε Cod. Vat. male. ^b πολλῶν] πολλῶν Vat. ^c ἑρωτήσης] ἑρωτήσεις Cod. quidam. ^d ἑρῖνας
 δὲ σὸν] Codd. & Edd. quaedam male τὸ δὲ γῆρας.

I. ^a Ἐν πᾶσιν] In *Wechel.* additur hoc Schol. Διαβά-
 λει τοὺς ἐν συμποσίῳ ὑποκρινομένους, καὶ τὸ Ἰσοκράτους
 ἐπὶ μνημῆμα παραβαίοντας, πρὸς δὲ ἐναντιοῦς μηδὲν ἔχειν
 τὸ συμπόσιον ἰδοὺν λόγοντος αὐτοῦ ὁμιλίας. ὥσπερ ἐπὶ πλοῦ-
 τοι αὐτοῦ ἀρίστη. Οἱ ἐν τοιοῦτοι βουλόμενοι δοκεῖν δύναιτο
 καὶ σοφοὶ τοῖς συμποσίταις μῆνοι μεθύειν δοκοῦσιν, ὥσπερ ἐπὶ
 Ἀκύνδυνος. μὴ δὲ εἶναι ἀκράτου χάρις σφοδρότατη. πα-
 ρουσία δὲ ἢ καὶ χρίστας ἀκοσμία κραιπάλη δὲ ἢ ἐπὶ τῇ μέθῃ
 ἀνδρία ἐδυσχερῆσαι, καὶ τὸ κατὰ πᾶλλον ἀνομασιῶν.
 (pro. ἀντιβίαις Cl. J. J. Weist. conjicit leg. Ἀντισίβους)

^b Ἐν πᾶσιν] Luciano adierit Cod. Vat. in quo vitio-
 se pro ἰδοὺς scribitur ἴδωαι. J. P. D'Orv.

^c Ἐν πᾶσιν μεθύουσιν] Legendum & corrigendum est
 ἐν πᾶσι. Praepostera est ejus sapientia & sobrietas,
 qui caeteris computationi indulgentibus. solus sobrie-
 tatem colit, nec ei in mentem venit veteris prover-
 bii, aut bibendum, aut abstinendum esse. Itaque meri-
 to tales hic damnantur infelicitiae. Quod ipsum *Theo-
 gnis* quoque stultum & ineptum factu judicavit, ita
 scribens:

Λίχρον τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφους εἶμαι,

Λίχρον δὲ εἰ νῆφαι παρ' μεθύοντι μῆναι. V. *Obser.*
^a Ἐν Edd. nostrae jam recte habebant.

In Edd. *Theognidis* legitur vers. 1. νήφουσ' cum apo-
 stropho; & recte pro νήφουσιν. In 2. μῆναι pro μῆναι.
 At hoc parvi. Sententia interim Luciani satis decla-
 rat ab *Obser.* Sed non indiget nostra juvenus
 praecepto *Theognidis* priori, eique ut pentametro ejus
 potius obicundet, auctor essem.

J. F. R.
 2. Καὶ μεθύειν] Nec loci nec temporis rationem ha-
 bens. J. Brod.

II. Ἔσβεσε] Eidem imputat Cod. idem. Et pro
 πολλῶν habet πολλῶν, quod eodem redit. J. P. D'Orv.

III. Ἦν ἐσίδης] Vult omnes calvos esse stultos, &
 caeteris hebetiore: quod tamen *Syneius* in encomio
 calvitii docte & scite refellit. V. *Obser.*

^a Ἦν ἐσίδης] Eundem auctorem habet, eodem teste.
 Μαδαρὰν] Cujusdam nomini paucit poeta, quem ut
 opinor *Thersites* comparat. *Homer.* II. B. Τὸ δὲ οἱ ὄμους
 κυρτὰ, ἐπὶ τῷ στήθεϊ συνοχαιότε. αὐτὰρ ὑπὲρ Φοῖβος ἴην κα-
 φαλόν, ψιδὴ δὲ ἐκίπτοιο λάχρον. J. Brod.

IV. Τὴν κεφαλὴν] Luciani est, si fidem Cod. Vat. ha-

Οὐδὲ παριᾶν^a ἑκταύσεις ρυτίδας.
Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κα-
τάπλαττει,

Ὡς τε προσωπεῖον, κ' ἐχί πρόσωπον ἔχει.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἔστι. τί μαίνειαι; ὅποτε
Φύκ^g

Καὶ ψιμύθ^g τεύξει ἢ Ἐκάβην Ἑλένην.

Nec dabitur rugas explicuisse genis.

Parce, precor, vetulum cerussa pingere
vultum:

Personam videor cernere, non faciem.

Stulta, labor totus perit hic tibi: fucus,
& omne

Hoc genus ex Hecuba non facient Helenam.

Anthol. L. 2. p. 142.

Οὐδέ ποτ' εἰς πορθμεῖον ὁ κηλήτης^b ἐμ-
βαίνει,

Μέλλων εἰς τὸ πέραν ἀπέναι Διοφῶν.
Τῆς κήλης δ' ἑπάνωθι τὰ φορτία^d ἁν-
τα τεθεικώς,

Καὶ τ' ὄνον, ἀγλαπῆ σινδόν' ἐπαράμυθ^g.
Ὡς τε μάτῳ τρίτωνες ἐν ὕδασι δόξαν ἔχουσιν,
Εἰ καὶ κηλήτης ταῦτ' ὅποιον δύνα^j.

Navi nil opus est Diophanto, ut transeat
amnem,

Inplet enim turgens hernia navis opus.

Huic nam farcinulas ipsumque inponit asel-
lum,

Et sinuosa levans lintea transit aquas.

Frustra se jactant igitur Tritones in undis,
Cum Diophas magno ramice praestet idem.

Ibidem.

Ὁ γρυπὸς^f Νίκων ὀσφραίνει^j οἶνον ἄριστα,
Οὐ δύνα^j δ' εἰπεῖν οἷ^g ἀν' ἡ ταχέως.

Olfacit egregie nasatus pocula Nicon,
Sed cito sit vinum dicere quale nequit.

Nam

^a Ἐκταύσεις ρυτίδας] Edd. vulgo male ρυτίδας ἑκταύσεις. ^b Ἐμβαίνει] In ora Wech. Gr. ἑμβαίνειν Μέλλων
ἀς τὸ πέραν ἀπέναι, adscriptum manu Cl. Drakenborch. ^c Ἐπάνωθι] Ἐπάνωθι Vat. ^d Πάντα] Male omittit Vat.
^e Ποιῶν] Bene Edd. Ποιῶν alicubi invenerat Brod. Sed ποιῶν legend. monuit. ^f Νίκων] Sic Wech. νικῶν Steph.

habeamus: nec sane eo indignum. In Edd. tribuitur
Lucilio.

2. Ἐκταύσεις ρυτίδας] Ita inverti; cum ante lege-
retur ρυτί. ἑκταύ. admonitus a Cl. D'Orv. qui adscripse-
rat: in ora Ed. Wechel. γραφεται καὶ, ἑκταύσεις ρυτίδας.
ita certo reponendum. nam constans usus primam
corripit in hoc vocabulo. L. III. p. 232.

^a Ἀς ἐπὶ ρυτίδαν ὁ γλυκὺς ἔστι ἔρω.

Quem versiculum *Athenaens* L. XIII. p. 589. scribit
πικρὸς ἔστιν ἔρω. L. VI. 421. Γραλίων συνίει μαρτυ-
ρῆν ρυτίδαν. L. VI. p. 430. Καὶ ρυτιδῶφλοιον εὖκοι ἰσομ-
φάσιον. L. VII. p. 468. Καὶ χρώς ἀρρυτίδαν^g ἔτ' ἀρ-
βροτήν, ἔτι πικρὸν. Vid. *Aristoph.* Plut. vs. 1052.
Epigrammate superiore dixit τῶν παριῶν. Duo Scho-
lia in eadem edit. adposita, manu Arsenii, Monem-
basiae Archiepiscopi, qui etiam Aristobulus dicitur,
exarata vidi. Legendum ibi κίσσην. τρύφιον. ὀπισθοσφιν-
δῆλον. ὀπισθοκαλύμματα. ex Cod. Mf. Confer *Pollucem*
L. VII. c. XXII. §. 95.

4. Ὡς τε προσωπεῖον] In Wech. hoc legas Schol. Πα-
λὺδ. i. κατὰ τὸ Λακρὸν, ἢ πρόσωπον, ἀλλὰ προσωπεῖον
φύκ.

5. Φύκ^g] Ὁ καλλωπίζουσι τὴν ὄψιν αἱ γυναῖκες. Καὶ
Μεταλλ^g δὲ ἀγβάλλων αὐτάς, φησί, νῦν δὲ ἀπ' οἴκου

τὴν γυναῖκα τὴν σάφροντα ἢ δι' τὰς τρήκας ξανθὰς ποιῶν, καὶ
ἐπὶ τὰς παρίας φουκῶν, ἐπὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσα.
Καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν ταῖς *Παρομοίαις* λέγουσιν ἐπὶ τῶν
γυναικῶν κόσμον φησὶ μετὰς ἀναδιδίμην, νύκτον ὁ σι-
δηρον, καὶ καριντρίφιον. ὅπως σφινδῆλον, ὀπισθοκαλύμματα,
φύκων ἀνελθῆναι.

V. Οὐδέ ποτ' Luciano restituendum, jubente Cod.
Vat. ex quo malam quoque Planudis manum hic graf-
satam fuisse constat. primum enim distichum sic le-
gendum:

Οὐδέ ποτ' εἰς πορθμεῖον ὁ κηλήτης Διοφάντ^g
Ἐμβαίνει, μέλλων εἰς τὸ πέραν ἀπέναι.

Scilicet non cepit homo vocem ἀπέναι, idemque to-
tum distichon corrumpit. *J. P. D'Orv.*

Οὐδέ ποτ' Διοφάντ^g esse hoc Epigr. pro varia Le-
ctione adscriptum in Exemplari Wechel. manu Cl. Dra-
kenborchii. In Edd. est Incerti. *J. F. R.*

4. Σινδὸν ἱμαρ.] Velum faciens & pandens. *J. Br.*
5. Τρίτωνες] In Fr. p. 206. additur hoc Scholion:
Περὶ τῶν χιμῶν^g τῶν τρίτωνων πολλὰ διηγείται Παντανίας
ἐν τοῖς Ἀρκαδικαῖς. μίμνη δὲ αὐτῶν ὁ Ἀπελλῶν^g ἐν τῷ
δ. καὶ Πίνδαρ^g ἐν Πυθικαῖς ἐν τῇ εἰς Ἀρκεσίλοχον ὁδῷ. Cl.
D'Orville autem addit: hoc schol. manu Arsenii quo-
que scriptum in quodam Libro. *J. F. R.*

VI. O

Nam tribus aestivis vix ipse id percipit
horis

Bis centum quoniam natus it in cubitos.
Egregius natus, qui si quem forte per
amnem

Ducat iter, pisces non semel ipse capit.

Ἐν τρισὶν ἔραϊς ᾗ θερμαῖς μόλις αἰσθάνετο
αὐτός,

Ὡς ἂν ἔχων πηχῶν ῥῖνα λυγροσίον.
Ὡ μεγάλη μυκτήρ, ὅτ' ἂν πάλαι μὲν
λυσθαίην,

Θηρεύει ἔ τῷ πολλὰ κίς ἰχθύδια.

Anthol. L. 2. p. 146.

Surripis, o pictor, formam: at vox sola
recusat

Artificis dextram victa colore sequi.

Ζωγράφε, τὰς μορφὰς κλέπτεις μόνον· ὃ
δύνασαι δὲ

Φωνὴν συλῆσαι χρώματι πειθομένην.

Anthol. L. 2. p. 171.

Miramur Rhetor qui factus sit Bytus, is
quem

Communis sensus deficit & ratio.

Θαυμάζειν μοι ἔπεισιν, ὅπως ἡ βύτῃ ἐστὶ
σοφιστής,

Μῆτε λόγον κοινόν, μήτε λογισμὸν ἔχων.

Ibidem.

Albus erit corvus prius, & testudo vo-
labit,

Θᾶλλον ἔην λευκὰς κόρακας, πτηνὰς τε χε-
λῶνας

Εὔ-

g. Τούτῃ] Τούτῃ *Vat.* Sed cum *Salmasio* τούτῃ recte praetulit *Cl. D'Orv.* h. βύτῃ] βύτῃ alius *Cod.*

VI. Ὁ γράμμι] De natus quodam, qui quidem
vinum cito subodorabatur: interrogatus tamen cujus-
modi fuisset, cito & promte propter nasi longitudi-
nem respondere non poterat. quod vini odor vix in
tribus horis, idque aestivis, ad nares se quibat diffun-
dere. Ultimum versum hic restituere non potuimus.

V. Obs.

Ὁ γράμμι] Et hoc Epigramma deberi Luciano, si
Cod. Vat. credimus. Sed misere adhuc truncatum cir-
cumferri, at sic supplendum, ut jam fecimus, docuit
J. P. D'Orv. Nempe tres tantum priores versus com-
parebant in *Edd.*

J. F. R.

2. Ταχέως] Propter nasi longitudinem.

J. Br.

3. Ὁραὶς - θερμαῖς] Has *Vitruvius* solstitiales vocat
in cancri signo & circa solstitium amplissimas, scil.
aestivas. *Martian.* L. XII. *Hora nec aestiva est.* Hinc
quidam *Virgilium* magnos menses Junium & Julium
ibi, & incipiant magni procedere menses dixisse existi-
mant. *Alconius* *Pedianus* Quintilem & Sextilem,
quia nomina de Imperatoribus Julio Caesare & Au-
gusto sumpserunt, magnos nominatos ab eo credit.
Idem *Vitruvius* brumales horarum brevitates appellat, &
Plaut. in *Pseudol.* hibernam horam pro brevissima,
cum angusta lux est, posuit. cum vero aequalia sunt
spatia in Ariete & Libra, aequinoctiales vocantur ho-
rae. *Lege Manilium* L. Astron. 3. c. 32. At cum ho-
ras abeque adjectione audio (quomodo loquitur saepe
Galenus ἰσημερινῶς minime addens, uti cum tradit τρι-
την πρῶτον ἡμέραν τῆς ὁδοῦ ἀπὸ τοῦ πύλου)

Tom. III.

quinoctiales fumendas reor, id est partem totius diei
vigesimalam quartam. Porro horarum originem qua-
rum tempus cum luce augeri vel decrefcere jam con-
textuimus, narrat *Victorinus* in *Ciceronis* rhetor. vol. 1.
J. Brod. Ἐν τρισὶν ἡ θερμαῖς ἔραϊς cum *Cl. J. F. West-*
onio malim.

J. F. R.

VII. Ζωγράφε] Forma pingi, vox pingi non potest. *V. Obs.*
Ζωγράφε] *Cod. Vat.* Lucianum facit auctorem: &
exhibet, χρώματι πειθομένην. bene, *Salmasio* consen-
tiente. *J. P. D'Orv.* Τὸ κλέπτειν & συλῆσαι hic respon-
dent Gallico *astraper*, quo & hi de pictoribus formam
probe imitantibus utuntur.

J. F. R.

VIII. Θαυμάζειν] Luciani esse *Cod. Vat.* indicat.
qui exhibet *vi. 2.* Οὐκ ἔστι λόγον κοινόν, ὅτι λογισμὸν. *Pla-*
nudes timuit ultimae syllabae in κοινόν. *J. P. D'Orv.*
In *Edd. Ammiano* tribuitur.

Ὅπως βύτῃ] Proverbium est *Basilus* οὐρανὸν
ad hoc forte nil pertinens.

J. Brod.

IX. Ὁ γράμμι] Ab impossibili, negat ullum
spectatum & laude dignum oratorem Cappadocem
unquam reperiri posse. Suffragatur hujus poetae sen-
tentiae & *Philostatus* L. 2. de Sophistis, in vita *Pan-*
sanias. De cujus pronuntiatione inter caetera haec
quoque refert, πολλὰ δὲ ἀναφώνησεν ἡράδῃ πλεονεκτε-
μάτων, καὶ μάστιγα τὸ ἀποτομολογῆσαι ἀπὸ τῆς διὰ αὐτὰ
παχέως τῇ γλώττῃ, καὶ ὅς ἐκαστὸν ἀνάγκη ἐνυκτροῦν
ἢ τὰ σύμφωνά τ' εὐχόμενοι, συγγέλωται δὲ τὰ μετακώμῃ,
καὶ μακρῶς τὰ βραχέα. ὅθεν ἰκάλει αὐτοὶ οἱ πολλοὶ μά-
στιγας, πολυτελεῖ ὅψα ποικίλῃ ἀρτυνόμενα.

V. Obs.

SSSS

Θᾶτ-

Εὐμίη, ἢ δοκίμοι ῥήτορα Καππαδόκη.

Quam doctum videas rhetora Cappadocem.

Anthol. L. 2. p. 186.

Πολλὰς μυριάδας ἡψηφίσει Ἀρτεμίδα-
ς,Καὶ μηδὲν δαπανῶν, ζῇ βίον ἡμίονον,
Πολλάκις αἱ χρυσοῦ τιμαλφεία φέρτον
ἔχουσαι

Πολλοὶ ὑπὲρ νότυ, χόρτον ἔδουσι μόνον.

Artemidorus habet decies quod computet;
& nil

Erogat: haud aliter vivere mula solet;

Bajula quae multo cum sudet pressa sub
auro

Tam pretiosa gerens pondera, gramen edit.

Anthol. L. 2. p. 188.

Εἰ τὸ τρέφειν πλώγωνα ἢ δοκῇ σοφίαν ὄξει-
ποιεῖν,Καὶ τράγῳ εὐπλώγων, εὐτολὸς ὅτι
Πλάτων.Si promissa potest sapientem reddere
barba,

Barbatus poterit jam caper esse Plato.

a ἡψηφίσει] ἡψηφίζει Vat. melius. b Δοκῇ] Δοκῆς Vat.

Θῶτις] Et hoc Luciani est, teste eodem Libro.
Alius Ml. haec duo Epigrammata sine auctore sistit.

J. P. D'Orv.

Λαυροῖς χάμααι] Proverbium est de raris inventu.
J. Brod. At hoc nisi puerile, nihil puerile erit. Addidi
tamen, ut rursus adpareat; male ne fecerim, talia
omittens, ubi Obsop. similia dedit.

J. F. R.

2. ῥήτορα Καππαδόκη] Rhetorem Cappadocem su-
gillat Lucilius, Pausaniam fortasse, cuius vitam per-
stringit Philostratus, vel Basilium & Gregorium. So-
zomenus. Simulque Basilus & Gregorius Cappado-
ces illius temporis rhetores Christiani.

J. Br.

X. Πολλάκις] Luciani esse, e Cod. Vat. constat, in quo
bene ἡψηφίσει pro ἡψηφίζει. pro αἱ versu 3. ad scriben-
dum quae, uti in aliis editur. J. P. D'Orv. Itaque sic
jam edi curavimus. Vincentii Obsop. notam qua versio-
nem solutam exhibet, rursus omitto; addit tamen &
hanc ligatam:

Vivens ut muli, dum sumptus praecavet omnes,

Supputas innumeras Artemidorus opes.

Auri saepe gerunt ingentia pondera dorso

Muli: sed succum non nisi gramen edunt.

J. F. R.

XI. Εἰ τὸ τρέφειν] Luciani Epigrammatibus adjun-
gitur in eodem libro; qui non male habet δοκῇ. Sed
ridicule pro ὄξει exhibit αἰπῶν. Platonis enim
aitor in vestitu usque ad reprehensionem celebratus
est.

J. P. D'Orv.

Εἰ τὸ τρέφειν] Morus:

Si promissa facis sapientem barba, quid obstat,

Barbatas possit quin caper esse Plato?

V. Obs.

2. Καὶ τράγῳ] Et hircus barbatus Plato esse pote-
rit.

J. Br.

Εἰσελθῶ] Εἰσελθῶ ornatum significat.

V. Obs.

XII. Τὸ πωγυνοφῶν] In Cynicum abstinentem a
lupinis & raphanis in convivio, quod virtuti obef-
sent, sed bulbos esitantes.

V. Obsop.

Τὸ πωγυνοφῶν] Nostrium quoque parentem habet,
secundum testem saepe productum. In Cod. alio ἄλ-
λοι vocatur. VI. 2. Vat. habet ἰδιωτὸν & σοφίαν. Sed
illud vitiosum, licet & in alio Codice, hoc leve.

J. P. D'Orv.

Βαστραποραῖτος] Cum baculo mendicantis.

J. Br.

3. Θῆρμον] A lupinis abstinebat. Γαστρί, ventri, gu-
lac. Χιροδάκτυλον, album.

J. Br.

5. Βολβόν] Bulbum. Venerem stimulantem.

J. Br.

Βολβόν] Hic & vs. 8. majoris momenti occurrit
varietas, ubi enim nunc legitur (procul dubio inter-
polatore Planude) βολβόν, reponendum est βόλβον.Vox ex Latinitate in Graeciam translata est: apud Ro-
manos enim *suilla vulva*, *Vulva*, *βόλβον*. In primis
deliciis fuisse illud Horatii probat Ep. I. 15. 41. Nil
melius turdo, nil vulva pulcrius ampla. Et sic emen-
davit dudum magnus Salmassius, pene puer, ut ait ad
Ael. Lamprid. Ant. Heliogabulum cap. 21. ipsum audi.„Vide Lector, & ride simul patientiam eruditiorum
„Interpretum, qui haec tam bono stomacho fue-

„re, ut concoquerent illum βολβόν, cum ajecto ge-

„neris sequioris [βολβόν τρυφῶν] tanti non erat bul-

„bus, ut omisiss lupinis & rapulis repente ad illius

„occursum adsurgeret cynicus ille φρονηματίας, &

„repente gulam suam proderet. At vulva sane tan-

„ti, quam in delicatissimis cibis posuere veteres ge-
„lones. Necesse autem fuit, cum haec scriberet
Salmassius, ut ipsi non ad manus fuerit collatio codi-
cis Heidelbergensis; alioquin enim conjecturam au-

„toritate membranae hujus suffulisset, quod inde quo-

que

Anthol. L. 2. fin. f. p. 189.

Mendici quae sit Cynici sapientia (barba

Quid facit aut baculus,) coena videre dedit.

Caulibus abstinuit primo tenuique lupino:

Nam virtus ventri non famulatur, ait.

At postquam vulvam vidit niveamque bonamque,

Clam vires animi noluit esse sui.

Nam nec opinato petiit, vereque comedit:

Virtuti vulvam posse nocere negans.

Τῷ πωγωνοφόρῳ κυνικῷ τῷ βακτροπροσαίτη

Εἶδον ἐν δείπνῳ ἢ μεγάλην σοφίην.

Θέρμαν μὲν πρῶτον ἀπέχετο καὶ ραφανίδων.

Μὴ δὲ δαλεῦν γαστρὶ λέγων χρεῖται.

Εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν χιονώδεα

βολβόν

Στρυφνῇ, ἢ πικρὸν ἤδη ἔκλεπτε νόον.

Ἡττήσεν ὅθεν προσδοκίαν, καὶ ἔτραγεν ἀλη-

θῆς,

Κυδὲν ἔφη βολβόν ἢ ἀρετῇ ἀδικεῖν.

Ibidem.

Mendicos fugiens, domitrix Dea divitiarum,

Exemplum vitae quae potes esse bonae.

Alterius pedibus nam quamquam incedere gaudes,

Sunt unguenta tuis crinibus, arma manu.

Serta nec, Ausonii nec defuit copia Bacchi,

Μισόπιαχε θεὰ, μένη πλῆτε δαμάτειρα,

Ἡ τὸ καλῶς ζῆσαι πάντοτ' ὅπιστά μιν.

Ἐἰ δὲ καὶ ἀλλοτρίοις ἐπιζοιμὴν ποσὶ χαί-

ρεις,

Ὅπλοφορεῖν ἢ τ' οἶδας, καὶ μύρα σοι μέλει.

Τέρπει καὶ σέφανός σε, καὶ Αὔσονίς πόμα

Βάκχου.

Ταυ-

c Eίδον] Eίδον male Var. d Σοφίαν] Σοφίαν Var. e Βολβόν] Βόλβον hic & vs. 8. in Varic. f Οὐ] Abest a Var. aliisque Codd. g Eἰ δὲ] Sic Var. Cod. aliique & Ed. prima. h δ] Edd. cert. b T'] Abest a Var. & aliis membranarum ac prima Ed. Adest in Ed. Steph. & Fr.

que sit probabilius, quia scribit: Epigramma est Pal-
ladae, ne quis miretur Graecum scriptorem in versu
Latinam vocem posuisse. At Luciano idem Heidel-
bergenfis, postea in Vaticanum ablati, codex vindic-
cat; nec magis incongruum, ut Lucianus voce Latī-
na usus fuerit, quam apud alios Scriptores voces tot
Latinae, necessitate & usu cogente, occurrant. In
Hakkiana autem Aug. Hist. Scriptorum editione male
vs. ultimo publicatum βόλβας pro βόλβον. Quamvis
vero haec scriptura omnino se probare possit, nescio
qui scrupulus haeret, quod illa βόλβας, illa vulva or-
netur epitheto στυφνῇ, austera, adstringens. quod an
laudatum sit in vulva suilla, dubito. In bulbis inerat
saporis acrimonia. praeterea aliquid hic latere suspi-
cor, quia non solum in Cod. Vaticano, verum & in
aliis desideretur vocola & post στυφνῇ. Quid quod Σφ-
μων & ραφανίδων comes non ineptus sit bulbus. quin
ita Stroi occulta libido taxari posset videri, quum
bulbi ad Venerem incitandam faciant. Sed haec accu-
ratione indagine indigent. *J. P. D'Orv.*

Βολβόν] Si bulbi nomen retineas, non satisfactum erit
difficultati generis, cur femininum scilicet fiat, quod hic
tamen in στυφνῇ mutare non licet; etsi mox τὸ ἐν
πικρῷ ob caesuram producit. Nec στυφνῇ rursus
aptum est vulvae epitheton, nisi densam exponere li-
ceat, quod non credo. Quare πικρῷ. *J. F. R.*

6. Στρυφνῇ] Marg. Wech. στυφνῇ, ἰσχυρῇ, αὐστηρῇ.
πικρῷ. Cl. Drakenborch in eod. marg. bene monuerat
adeundum Salmaf. ad Lamprid. Elagab. c. 22. *J. F. R.*

Στρυφνῇ] Στρυφνῇ νόον rigidum, acerbum. *J. Brod.*
Vix credo bene typis expressa haec Brodae verba in
Ed. Wech. Qui enim potuit haec jungere? An ergo
non scivit ἢ νόον masculinum esse? *J. F. R.*

Στρυφνῇ] Lego στυφνῇ τ'. Atheniensis II. p. 64. B.
βόλβοι λινοὶ. E. βόλβον πικρῷ. *J. J. Weist.*

Ἐκλεπτε νόον] Occultavit animum: non potuit am-
plius dissimulare suam hypocrisin. V. Obs. Immo οὐκ
ἐκλεπτε non occultavit amplius, connecendum. Qui
enim, quae cohaeret? occultavit, i. e. aperuit (non
dissimulavit). *J. F. R.*

XIII. Μισόπιαχε θία] Podagra.

Μισόπιαχε] In Vaticana membrana auctor Lucianus
comparat, qui toto poemate podagricus defecit. *J. P. D'Orv.*

3. Ἀλλοτρίοις — ποσὶ] A servis vesta, aut eis am-
bulando insistent, aut utrinque sustententibus pen-
dens. *J. Br.*

4. Ὅπλοφορεῖν] Baculos ferunt podagrici, quibus
sustentantur. Lucian. Tragor. Ὁ τρίτος ποδὶς μοῖραν λε-
λογχὸς βάκτρον. quidam ὅπλοφορεῖν ἀντὶ τῷ ὀπλοφορεῖν
enarrant. *J. Br.*

5. Αὔσονίς] Italici.

SSSS 2

7. Τού-

Ταῦτα πάλαι πτωχοῖς γίνετο ἐδέποιε.
 Τῆνεκα ^a καὶ Φεύγεις πενίης τ' ^b χαλκεον ἐδόν,
 Τέρπη ^c δ' εἰς πλάτῃ πρὸς πόδας ἐρ-
 χομένη.

Ex Cod. Vaticano.

Πολλάκις οἶνον ἔπεμψας ἐμοί, καὶ πολλὰ-
 κισ ἔγγων

Σοὶ χάριν, ἠδυπότῳ νέκταρι τερπόμενον.
 Νῦν δ' εἴωρ με Φιλῆϊς, μὴ ὀνείμης· εἰ δέο-
 μαι γὰρ

Οἶνε τοιῷτῃ, μηκέτ' ἔχων θρίδακας.

Est etiam aliud Epigramma ineditum Lu-
 ciano adscriptum : sed quo chartam
 conspurcari nolim. Sic primum
 distichon se habet :

Mendici praebebat qualia nulla domus.
 Unde & egestatis furiosum limen abhorres,
 Ad dominique venis in lare dite pe-
 des.

Sic vertit D'ORVILLIUS.

Saepe merum mihi misisti, gratesque per-
 egi,

Sparsum nectarei pectora rore meri.

At mihi ne mittas posthac, rogo. quo mi-
 hi acetum !

Lactucis & qui caulibus abstineam.

Αἱ τρῖοσαι τοι ταῦτα τὰ παίγνα θῆκαν
 ἑταῖραι,
 Κύπρι μάκαιρ', ἄλλης ἄλλη ἀπ' ἐρ-
 γασίης.

^a Km] Νῦν Vas. ^b Χαλκεον] Ἀχάλλειον Vas. ^c Δ' εἰς] Δ' ἂν τι Vas. Gr. ἀντὶ, adleverat Cl. Drakenb.

7. Τῶνεκα καὶ] Sic exaratur Romae: Τῶνεκα νῦν Φεύ-
 γεις πενίης τ' ἀχάλλειον ἐδόν. quae scriptura merito ar-
 risit Salmasio. ἀχάλλειον δὲ ἀχάλλειον dicitur de pauper-
 ribus : de carentibus aere, numis, eleganter igitur
 paupertatis limen vocatur ἀχάλλειον. non ex aere fa-
 ctum : quum alioquin aerati postea memorentur alias-
 que domus partes apud divites hoc ex metallo fieri
 non insolitum esset. Simul Homero saepe celebratus
 χαλκεον ἐδόν respicitur. J. P. D'Orv.

Πενίης — ἐδόν] Podagram hodie divitum morbum
 vulgus quoque nostrum appellat. qua tamen eorum
 divitiarum domantur, cum, quibus abundant, frui ne-
 queunt. J. Br.

8. Τέρπη δ' εἰς] In Cod. primario τέρπη δ' ἂν τι πλά-
 τῃ. In alio codice y in τέρπη in rasura cubat. εἰς πλά-
 τῃ corruptum videtur. Sed varia illa lectio parum
 juvat, nisi quod indicet ulcus. An legendum: Τέρπη
 δ' ἐκ πλάτῃ εἰς πόδας ἐρχομένη; In collatione quadam
 habetur. Gr. τέρπη. At qui τέρπη vel sensui vel
 metro congruant, non perspicio. Sequens Epigrama
 εἰς τὸ πρὸν — (quod supra jam exhibuimus) in
 prima Ed. male cum hoc coaluit. J. P. D'Orv.

Εἰς πλάτῃ] Εἰς τὴν τὴν πλάτῃ, οἶκον, subaudi. ἐρ-
 χομένη πρὸς πόδας οἴκου τὴν πλάτῃ. aut sic : τέρπη δ'
 ἐκ πλάτῃ εἰς πόδας (locupletis cujusdam) πρὸς πόδας,
 quos dolore infestas. J. Br. Verum propemodum vi-
 dit ille, & simplex expositio τέρπη ἐκ πλάτῃ εἰς πόδας
 (scil. οἶκον, quod ita frequenter omitti, non semel in
 Luciano vidimus) πρὸς πόδας scil. αὐτοῦ, mihi nihil
 difficultatis relinquere videtur. Πλάτῃ autem pro
 πλάτῃ lusus est haud inficetus. Othor. hic multis
 narrat, quomodo divites podagram commercantur, &
 ad Nic. Gerbelli fabulam de podagra & aranea remiten-
 tens, ἐκ πλάτῃ significare putat, quod podagrici sem-
 per sint in armis, i. e. rixae & iracundiae pleni, in-
 digne ferentes vel muscam praetervolantem pedibus
 insidere. Ego ad baculum podagricorum tantum re-
 spici crediderim, quo semper utentes, eodem etiam
 minantur irati. J. F. R.

Πρὸς πόδας] In Wsch. hoc Scholion legas : Πάδων
 λυγρῶν. αἱ γὰρ πλάτῃ καὶ τέρπη εἰς πόδας ποδωγῶν.
 καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Πλούτῳ. παρ' αὐτῷ μὲν γὰρ ποδω-
 γῶν εἰς γαστρίδας, καὶ παχυκνημοὶ, καὶ πένες αἰσὶν ἀ-
 σιγῶν.

PALINURUS.

ARGUMENTUM

BORDELOTII.

Duo hi dialogi sequentes, Luciani non sunt, neque Graece scripti etiam: sed quia a doctis Italiae cum Lucianicis eodem titulo conjunctos accepimus: ne horum quidem lectione fraudare quenquam voluimus, praesertim cum ad exemplum Lucianicorum aliquo modo effecti & ipsi essent.

PALINURUS, CHARON.

PAL. **O** Bsecro te, ô Charon, sine me ut jam navim conscendam.

CHAR. Quis me appellas? PAL. Ego navita quondam illius, quem nuper viventem transvectasti, Aeneae Trojani. CHAR. Tunc ille es, qui apud portus Velinos inhumatus jacebas? PAL. Ille ipse sum. Sed crede coelestium nutu fieri ut transvehar, quorum prodigiis longe, lateque actae finitimae gentes, & ossa mea jam expiaverunt, & tumulum mihi, tumuloque insuper solennia statuerunt. Quare te oro, ô justissime Charon, patere tandem ut ingrediar. sic prospera semper sit navigatio tua, sit solida navis tua, atque inconcussa. CHAR. Rem justam petis, Palinure, ingredi ut libet. Vos vero tam confertae umbrae, quid fatigatis me precibus? Quid fatigatis? Quenam haec vis desiderii? Expectate tantisper, dum trans flumen hunc porto: regrediar quamprimum. PAL. Habeo tibi, Charon, immortales gratias, qui me his tandem eripuisti è malis, qui me dira hac tandem qua detinebar transfretandi cupidine liberaisti. CHAR. Amore equidem, Palinure, tum propter Aeneam regem, quem mihi nominaisti, qui & super omnes, quos unquam viderim mortales, visus est mihi singulari quadam praeditus pietate: tum propter meum etiam, quod olim commune fuit tibi, magisterium: Par enim sibi quisque parem affectat: delectatque magis, quae inter pares fit vel confabulatio, vel vitae actio. Afficiebar porro non modico dolore, quum videbam jamdudum te in ceteriore hac ripa errantem, incertumque sedis tuae. Neque licebat tibi succurrere, pro-

pter legem mihi datam, ne quemquam nisi humato prius corpore transportem. Sum enim ego minimus inter infernos habitatores, subiectusque alienae potestati, cui parere non tam pulchrum mihi, quam alias necesse sit. Gaudeo autem nunc & laetor, quod ea aliquando se fors tibi obtulerit, qua & tuum implere desiderium, & meum relevare dolorem salva lege officii mei possum. PAL. Imo ego non minus propter te dolebam, ô Charon, quia perspiciebam tot te graves affduosque labores perferentem sine ulla relaxatione. Neque enim me latet, quot quantisque vexari malis solent navium gubernatores, qui nihil aliud in vita quam navigationem exercui: atque ita exercui, ut nihil illa gravius, nihil periclitantius contingere mortalibus putem: propter quod credibile magis tibi videri potest, si angebat me utique fatigatio tua, repetentem animo antiquas, quas juvenis etiam sustinebam, nauticas fatigationes meas: quarum experientia jam edoctus sciebam probe, pari malo tuo condolere. CHAR. Frustra propter me dolebas, Palinure: nam nihil molesta mihi est ars mea. PAL. Quid ais? CHAR. Ajo gratam me habere & jucundam artem meam. Vides ut cruda viridisque senectus est mihi? Memini haud unquam ab ipsa, qua jam omnium annos supero, longaeva aetate mea pertaesum me esse laboris mei, qui quotidie in isto alacrior atque valentior. Sed intelligo, cur tu aliter tibi persuadeas. Est enim communis hic morbus mortalium, ut sortis suae quemque distaedeat semper, vivatque contentus nemo studiis suis, laudent vero longe, ac

beatiores existiment omnes, qui diversas a se artes atque actiones sequuntur: verum saluntur maxime opinione sua. Nam si recte intueri velint, cognoscent perspicue, nullum esse in vita eorum statum, qui non magnis scateat miseriis, quem non magnae gravesque perturbent undique molestiae & vexationes. Et si detur aliquando, ut alter in alterius studia transferatur, quam videas tunc sua cuique levia videri, quae prius prae gravitate accusabat: contraque ea graviora, quae prius levia videbantur? Itaque si bene consideres, Palinure, non est ita gravis mea conditio ut censes, neque propterea quod nauclerus sim, sum eo miserabilior. Sed tu (ut video) sequeris vanos errores mortalium, ego vero integritatem tantum, iudiciiue veri lucem secutus, dego contentus ac laetus sorte mea, neque adscribo mihi calamitatem, quod defudem quotidie navigando, & defatiger. Neque ob hoc arbitror quempiam horum qui mecum simul ultimas sedes colunt, me esse beatiorum, non ipsos iudices, Minoem, Rhadamanthum & Aëacum, quanquam magna omnes emineant potestate: non ipsum Ditem, quamquam sceptro potens sit, atque regna ista moderetur. Sunt namque & illis sui labores, suaeque molestiae, & majores forte, quo & maiore regiminis sarcina premuntur. PAL. Potes de te tibi, Charon, persuadere ut libet: mihi enim de me nunquam persuadere poteris, quin ars nostra sine ulla comparatione caeteras laboribus & periculis excedat: quod liquido tibi probarem, nisi quod vereor ne taedio te afficeret fortasse longior narratio nostra. CH. AR. Imo summa me afficeret recreatione. Nam & delectat me tecum sermocinari, & navigantibus etiam magnam animorum refocillationem afferre solent huiusmodi confabulationes. PAL. Quando igitur non est tibi injucundum, prosequar suscepti sermonis nostri rationem, ut intelligamus, non esse duriorum ullam, quam nautarum sortem: quod tibi facile persuadebo, si animadvertas, quos aestus & frigora tolerare eos, quos perhorrescere tonitrus & fulgura, quibus perfundi imbris, qua ventorum rabie agitari quotidie necesse sit. Si

cognoscas, quoties eos torqueri fame & siti, quoties squalore etiam teterrimo consumi contingat: si attendas habitationem eorum instar carceris, supellectilem vel nullam, vel sordidissimam, strata dura, cibaria aspera, potum immundissimum, indumenta spurca, incommoditatem rerum omnium, noctes insomnes, & sub divo semper, & inquietas: taceo perpetuum alioqui quoddam eorum exilium: quos patriae eorum exteros, profugos, vagos, palantes, ignaros quietis, privatos omni (quo nihil est in vita dulcius) conjugis sobolisque fructu ac jucunditate, quis non abjectissimos, longeque omnium mortalium miserrimos esse iudicabit? Praetereo Scyllam, Charybdim, Syrtes, Symplegades, tot infesta navigantibus maris pericula. Omitto tempestates, quibus nec visu quicquam est tristius, nec horribilius, quibus & ad summum vitae usque discrimen quotidie jactantur, quatiuntur, & (quod saepe accidit) submersi tandem obruuntur. In qua re nemo est, qui idoneus magis quam ego testis adhiberi queat: qui cum multis fuerim quassatus tempestatibus, tum ea maxime quae me ex Sicilia in Italiam navigantem invasit, tam faeva atque horrens, ut horrore sit adhuc mihi ejus recordatio. Non possum certe, ut par esset, explicare tibi acerbiter illius tempestatis; sed quanta extiterit, ex hoc facile conjecturam facere potes, quod Aeneam ducem, cujus summa constantia & animi fortitudo ubique decantatur, vidi ego contremementem graviter atque ingementem, extentisque ad coelum manibus beatos longe inclamantem eos, quibus ad Trojam oppetere contigisset, lamentantemque pari ab eorum morte, ac fortissima, a Diomedis gladio se ereptum extitisse. Crudelem equidem tum illuxisse omnibus ultimum, neque ex numero nostro quenquam putavi evasurum, non ipsum Aeneam, non Ilioneum, non Achatem, non Abantem, grandaevoque Alethem, quorum naves longe disiectas, ad summumque pene exitium adductas, nescio quae vis illa nisi divina liberavit. CH. AR. Non incognita mihi naras: haec ea ipsa die rescivi. PAL. Quo id

mo-

modo? CHAR. Quo id modo, rogas? An acrem illum fidumque Orontem ignoras, ductorem Lyciæ navis? Is quidem tunc submersus concessit ad me illico, exponens mihi ex ordine omnia quæ tu differuisti, implorans deinde opem, rogitansque multum ut se ulteriore in ripa sisterem: quod nunquam passus fui, quum inter fluctus adhuc corpus suum sine sepulchri honore jactaretur. Nunc agit sese circum hæc stagna moestus atque errabundus: vidisti illum? P A L. Et tum vidi, & unicum meorum solatium habui, dum tantisper in ripa moratus, pari cum eo detinebar infelicitate. Nec enim falsa de tristi ejus interitu retulisti, cujus adhuc imago subit mihi, dum excussus e puppi, contortumque ter eum atque circumactum (horrendum) a fluctu, *rapidus tandem æquore vortex Absorpsit*. Sane quod ad me pertinet, nihil edisseram: qui licet eam evaserim tempestatem, amarum tandem aliquando etiam vitæ meæ finem inveni, excussus & ipse pariter atque jactatus inter undas: quod decrat, insuper ferro præterea obtruncatus. Ex quo nec tantum mihi timui, quam Ænæ meo, ne tantis undis surgentibus spoliata magistro navis deficeret. Hæccine eorum delictæ, opes, tranquillitas? Sic illis vivitur, sic moritur. Tui nunc & aliorum defende studia & artes, contendeque, si libet, majorem esse etiam eorum miseriam & calamitatem, qui patrias incolentes suas, uxorumque ac filiorum societate beati, quiescunt, gaudent, ludunt, hortantur, amicitias colunt, exercentur commode, habitant magnifice, vestiuntur culte, convivantur laete, cubant molliter, jucundos suos ac geniales agunt dies. Adde qui in urbibus optimates & primarii magnam sibi vendicant auctoritatem, habenturque summo in pretio atque honore, qui jus dicunt, qui causas agunt aliorum, qui fasces gerunt, qui ducunt exercitus, qui vel assistunt principibus, vel principes ipsi magni illustresque sunt: quibus nec optabilius quicquam in vita esse video, neque beatius. CHAR. Falleris longe, Palinure: nam quos beatiore esse arbitraris, miseriore illi sunt ulla sine dubitatione. Neque enim ne-

gaverim sortem subjectam esse nautarum magnis malis: sed ita subjectam, ut comparatione aliarum, quæ majoribus etiam gravantur incommodis, minus certe misera judicanda sit. Quid enim tristius, ut ad tuos veniam, qui patrias suas colunt, quid miserabilius, quam domi suæ agere, & ita agere, ut jucundiores aliquando quam vitam mortem optes? Quæ ulla major calamitas, quam circumdari urbem hostibus, ingruere bellum, volitare tela, stringi enses, perfodi muros, fremere tormentis, saxo dirui, domos tremefieri & concuti? Quamque fame sitique deficere, corrumpi aërem, occupari moenia, spoliari templa, diripi patrimonia, publicari bona, incendia parari, malos exultare, bonos torqueri, affici convitiis, expelli domibus, vulnerari, carcerari, relegari, deportari, trucidari filios ante parentum ora, vim pati uxores, stuprari gnatas? Videntur hæc tibi mala, Palinure, & an his, quæ tu meministi, ulla ex parte comparanda? P A L. Quam vera narras, ô Charon! quam nunc vel audiens ista perhorresco! Venit enim mihi in mentem gravis illa & deploranda patriæ meæ desolatio, Trojæ, inquam, tam præpotentis olim atque prædivitis, cujus everfione nihil credo referri posse crudelius aut lacrymabilius: tantaque fuit calamitatis ejus magnitudo, ut longe plura etiam atque tristiora, quam tu supra memoraveris, sibi contigerint: quæ si velis, omnia tibi, ut rem certius agnoscas, explicabo. CHAR. Haud opus est, Palinure, quoniam & tempus non patitur, & ego hæc omnia non secus ac tu nota atque comperta habeo. Nam & mihi renunciaverunt, ut quæque adventabant, animæ ex illo bello profectæ. Nihil certe, ut nunc tu dixisti, pervenit ad aures meas crudelius aut lacrymabilius. P A L. Faxo ut jubeas: sed advertas, Charon; gravissima licet hæc sint, rariora tamen contingere, quam ea nautarum, quæ supra exposui. CHAR. Referam ergo alia frequentiora, & ex ipsis quidemmet civitatibus, quarum relatio augebit etiam earum miseriam. Vade, oro, & per civitatem, plateas porticusque discurre: quid aliud offendes, quam oblatrantium maledicta, infu-

mulationes pestilentissimas, optimi cujusque dilacerationem, quid non? exploratorum insidias, invidentiumque venena. Diverte modo gressum, & artificum mercatorumque tabernas ac conventus pete: quid aliud deprehendes, quam sermonum nebulas, fucos, mendacia, deceptionesque manifestas? Transfer dehinc te in fora publica, sedesque judicarias: quid aliud audis quam undique omnia magno strepitu ac clamore misceri? Quid intelliges aliud, quam caedes, hominum compilationes, furta, grassationes, conspirationes, proditioes? Quæ alia occurrent tibi, nisi litigatorum jurgia & contentiones, testium perjuraciones, causidicorum prævaticationes, judicum corruptiones, præsidum ambitiones ac rapinæ? Quos ibi alios obviam tibi habebis, quam exultantes improbos, lugentes bonos, oppressas viduas, proculcatos pupillos, egentes prostratos? Attolle postea altius oculos, & atria principum perscrutare, quam non videbis ibi assentatorum exaltationem, speculatorum acceptionem, militum audaciam, foeneratorum voracitatem, quaestorum improbitatem, quam non potentum hominum in tenuiores vim atque insolentiam? Quas non concussiones? quas non populationes? quos non innocentes accusari, criminari, carcerari, proscribi? P A L. Gravia hæc nimis ac miserabilia. CHAR. At restant alia, quæ non minus tibi graviora & miserabiliora videbuntur. P A L. Perge. CHAR. Quæ fortassis etiam graviora & miserabiliora judicabis, quoniam domestica ac frequens magna est eorum pestis. P A L. Fare. CHAR. Nolo tibi Palinure afferre in medium graves longosque artificum & negotiatorum labores: non eos quibus afficiuntur agrorum cultores, non quibus milites, non quibus causidici, caeterarumque disciplinarum sectatores, aestus, algores, inedia, peregrinationes, anxietates vel pericula, vulnera, caedes, districtas habitationes, infinitaque agendi, cubandi, vescendi incommoda vel fastidia, lassitudines, vigilias, sollicitudines, odia, & infamationes. Nam si complecti cuncta sermone meo atque exequi voluerim, tot tantaque dicenda se offerent,

ut præ longitudine malorum ac mole, citius navigatio nostra quam oratio finem possit invenire. Omittam itaque, & commemorabo tantum, quas inter domesticos parietes, tum servorum, tum uxorum ac filiorum molestias ac turbationes pessimas perferre solent qui gubernationi præsunt rei familiaris. Quam si ita ut navalem expertus esses, facile, quicquid dicturus sum, me etiam tacente & intelligeres & approbares. Nam servorum primo in dominos semper prompta maledicta, furta, impositiones, fugas, arrogantiam, negligentiam rerum dominorum, temulentiam, edacitatem, somnolentiam, tarditatem, ignaviam, nemo est qui non videat magnam asferre his qui patiuntur, infelicitatem. Deinde filios, quorum amore nihil dulcius esse fertur, quanta animi cum amaritudine aspiciant parentes vel aegrotare, vel mortem obire, quod frequenter admodum fit, satis existimo etiam te intelligere. Quam vero gravem & anxiam credis esse eorum vel parturitionem, vel educationem, vel institutionem? Quoties pro eis bonos parentes gemere, suspirare, dolere, torqueri? Quanta etiam putas perturbatione affici, dum quos progenuerunt, immensaque adeo cura aluerunt, vel parum sibi audientes, vel rebelles ac infestos postea habere contingat? Quam dolenter eos ferre, arbitraris dum insani & vecordes sunt, dum hebetis & crassi ingenii, dum effoeminati & molles, dum dilapidant & evertunt patrimonia, dum nulli bono operi & studio intendunt, dum per præcipitia vitiorum omnium vitam ducunt suam? Quid de uxoribus loquar, quas dos tumidas, genus insolentes, formæ suspectas, deformitas reddit invisas? Quarum lingua nihil perniciosius, quarum audacia nihil prodigiosius, quarum improbitate nihil execrabilius. Quæ jurgiis semper & contentionibus obtundunt viros, quæ semper conqueruntur, semper exprobrant, semper insidiantur. Quibus quum desint caetera, nunquam tamen lacrymæ, gemitus & suspiria. Quæ caeca sua (qua tantum ardent) ornamentorum ambitione exhauriunt opes, labefactant domos, cogunt maritos in malos quaestus, in dura scelera. Non

refero turpissima adulteria, quibus nec puni-
tur minus, nec peccatur magis quicquam.
Ea quanto dolore afficiant bonos conjuges,
nemo satis unquam meo iudicio enarrare pos-
set, sed magnum doloris argumentum prae-
stant, & gravissimas caedes, & ingentia quae
saepe propter corruptas uxores bella exarse-
runt. P A L. Hoc plus quam vellem, scio:
nam arduum illud quod ego vidi Graecorum
& Trojanorum bellum propter Helenae rap-
tum, in eam excrevit rabiem, quam nulla
mundi regio ignoravit. C H A R. Quae toti
mundo manifesta sunt, ea tantum nosti, Pa-
linure: at si singula, quorum nihil me latet,
intelligeres, adduceris in tantum stuporem,
ut stupefiscens etiam praemiseratione conjuga-
lem vitam lacrymares. P A L. Hui quid nar-
ras? C H A R. Narro quae quotidie video &
pertracto. P A L. Ergo connubia putas pol-
luta & coinquinata? C H A R. Minime: id
nunquam dixerim. P A L. Atqui multas me-
mini me vidisse ea praeditas honestate, ea re-
ligione, ac vitae integritate, ut divinum
quiddam magis quam humanum redolere vi-
derentur. C H A R. Et multas utique ejusce-
modi esse confiteor, sed eas quidem quae
optimis honestissimisque ortae parentibus,
ebiberunt a primis annis sobrios & castos mo-
res: quae sanctis parentum suorum exemplis
educatae, vitam instituerunt: peccare castiga-
tae, sapienter ad mansuetudinem edoctae, ad
pietatem, ad fidem, ad divinum cultum, ad
rectum compositumque regimen rei familia-
ris. Quae se a thymis, saltibus, jocis, quae
se a spectaculis, ab immodestiore cultu, ab
licentiore colloquio abdicarunt. Caeterum
quae contra sanctitatem, quae malis institutis,
perversisque parentum exemplis imbutae,
molliter vixerint, assuefactae deliciis atque
turpi otio, quae nihil nisi saltare, canere,
fides pulsare didicerunt, quae praeterea ocu-
lis suis hausserunt matrum praesertim obscue-
nitates & immunditias: haec qua fide & in-
tegritate esse putas erga maritos? Illabuntur
siquidem tanquam venena tenellis mentibus
parentum exempla: inde rarior etiam quam
reris, est hymenalis honestas, quo qui eas
vel emendatis instituant moribus, vel sancto

T o m. III.

invitent exemplo, parentes simul rariores ha-
beantur. Prodeunt postea in publicum quae-
que etiam procaciores, aperta fronte, dire-
cto gressu, quasi pudicitiam ipsae consecrasse
videantur. Et quae secretum intra cubile pro-
bra gesserunt, cum vestem induerint, illa
contexisse atque occultasse existimant. Vos-
que ea, vanum vulgus, ita ut cernitis, vera
ducentes esse arbitramini. At ego nihil quam
quod res habet, de eis iudico: nuda enim
hic omnia atque aperta sunt. Non veste hic
teguntur maculae, non pallio obnubuntur sce-
lera: exertos omnes ac nudatos, rerumque
omnium vacuos prorsus huc ingredi oportet.
Quicquid in vita male tentatum, maleque
actum est, hic fronte coram ipsa demum ge-
statur, dispolatur, ostentatur. Quare non
mirum tibi videatur, si quorumcumque nota
habeo crimina, qui quorumcumque etiam
nudas, ita ut praedixi, transveho umbras.
Quam proinde ingentem video earum tur-
bam, quae cum impudicitiam longe apertam
ostendant suam, pudicissimae tamen in vita
habeantur! Quantas secum in maritos fraudes
gerunt, quot simulationes, quot proditiones,
quantam hypocrisim, quot aliorum ob-
scoenos amores, quot pollutiones, quot sup-
posititios partus, quot mentitas enutritiones,
quot alieni seminis susceptas messes! At,
quod ridiculum magis est, lugent postea
ignari mariti hasce sibi extinctas uxores.
Laudant inter coetus & praedicant quasi pu-
dicitiae principes: statuunt maufolea: pluri-
mi quoque epigrammata condi, orationes
scribi & pronunciari curant in laudem ac me-
moriā castitatis fideique earum sempiter-
nam. An haec tristitia & amara esse censet,
Palinure? Et an comparisonem ullam habe-
re putas cum his nautarum, quae ea severita-
te & acrimonia recensuisti, ut caetera laeta,
fausta, deliciarumque plena (si tibi fides da-
retur) existimanda essent? P A L. Haud equi-
dem tanta in civitatibus privatisque domi-
bus, quanta modo enumerasti, mala regnare
credidisset. C H A R. Ita proficit inexpertos
sermonem aliquando inire cum his, qui mul-
tarum rerum usum atque experientiam ha-
bent. P A L. Ita fit. C H A R. Quod si ani-

T t t t

mal-

madvertas, labores quos perferunt nautæ, corpori magis quam animo infensos ire, concedes amplius etiam sententiam meam. Nam hujusmodi res duræ assiduo quodam usu & assuefactione mitiores fiunt, & quodammodo domantur: quas vero ego memoravi, cum animum magis affligunt, non ita usus & assuefactio mitigare atque edomare potest. PAL. Consentio tibi jam, gaudeoque in eam lucem te illustrante pervenisse, ut intelligam tam magnam aliorum & majorem etiam quam nautarum miseriam. Sed illud non possum intelligere, quin principes saltem ac magni viri, non dicam nautis, sed caeteris insuper quibuscumque mortalibus beatiore sint. CHAR. Cur? PAL. Quoniam omnibus abundant atque affluant bonis. CHAR. Quibus? PAL. Honore, gloria, opibus, deliciis, amicis, potentatu, imperio. CHAR. Hisce? PAL. Hisce, & multo pluribus. CHAR. Erras. PAL. Errorem hunc optasem in vita mihi. CHAR. Deliras. PAL. Maluisssem ita delirare, quam tua cum sententia sapere. CHAR. Quid si nihil illis miserius? PAL. Quid si nihil beatius? CHAR. Haud unquam hoc mihi demonstrabis. PAL. Non tibi ii beati videntur, qui quicquid ad explendas voluptates optari potest, assequuntur? Quibus convivandi, cubandi, ungendi, lavandi, ludendi, venandi, aucupandi, ad omnem nitorem atque satietatem semper facultas sit? Quibus quotquot velint concubitus foeminarum, quotquot velint arva, equi, canes: quibus tot sunt servi, tot exculpta palatia, tot munitæ arces, oppida? Qui tantum possideant auri, gemmarum, vestium, suppellectilis? Quibus audiant omnes, assurgant, inclinent? Quos populi vereantur, timeant, laudent, decantent? Qui leges dicant, mandent, exerceant, proscribant, puniant, extollant amicos, vindicent inimicos, trucident rebelles? CHAR. Non est tam magna ut existimas, Palinure, eorum beatitudo. Nam parit certe fastidium tanta bonorum continuatio, tantaque affluentia, neque sapit tantum, quæ non aliquando intermittitur voluptas. Præterea quomodo eos tu beatos judicare potes, qui tantis

opibus atque deliciis suis nunquam fruuntur cum jucunditate, nunquam cum gaudio? Qui in tanta rerum copia nunquam exhilarant se, nunquam relevant animum, nunquam exultent? Qui tanta licet bonorum ubertate redundantes, tristitia tamen semper obducantur, solitudine premantur, anxietate torqueantur? Non tibi multo optabilior videtur privatorum conditio, quorum & vita securior, & voluptates etiam, si mentem intendas, majores sunt? Quos summa semper condit hilaritas, mulcet festivitas, explet alacritas? Quantam putas asferre delectationem, quæ communis cum uxoribus & filiis vita exigitur, dum cubant tute, vescuntur laete, jocantur modeste? Quam dulcem esse arbitraris amicorum inter se & aequalium paræ vitam, domesticum usum, frequentem conventum? Quid eorum amore suavius, confabulatione gratius, curis melius atque commodius? Quantum credis lætitiæ & exultationis habeant eorum convivia, ludi, cantus, saltationes? Quantum dilatent animos & permulceant? Quantum emanet mellis? Cujus nec stillam principum aliquis degustavit. PAL. Haud intelligo, Charon, hanc quam refers regum tristitiam atque anxietatem, qui inter risus tantum, blanditias jocosque versentur, quibus semper psallatur, canatur, plaudatur: & quicquid ad transigendam hilarem vitam excogitari potest, exhibeatur. CHAR. Etiam, ut video, judicas, Palinure, quæ oculis tantum patent: quo errore decepti mortales, plurimum seduci solent: sed quod certum asferre possunt judicium exteriora corporis, quæ velamenta quaedam magis sunt veritatis? Aut quid certi promittere & ostentare potest frons hominum, quæ plures quam Proteus species mentiri, atque in plures mutari queat? Considerandæ sunt secretæ animi fibræ: perscrutandæ sunt interiores mentis latebræ: quas si pervidere ita ut frontem posses, prohi dolor, quantam ibi malorum turbam, quantam formidinum atque strepitationum aciem introspiceres? Quot angores, sollicitudines, suspiciones? Quot pestilentes morbos & perturbationes? Quantas aperirentur ulcera, quot plagæ & caedes, quot

quot infidiae, quot enses, & telorum infinita genera? Quae nec somnos eorum quietos, nec cibos placidos, nec opulentiam dulcem, nec imperium jucundum, nec delicias jocosque laetos esse permittant. P A L. Nesciebam adhuc haec eorum qui dominantur mala: sed cur illis contingant tanta, non capio. C H A R. Contingunt tanta propter graves inimicitias, acerbique odia quae continue cum finitimis civitatibus, cum subditis sibi populis, cum semet ipsis etiam gerunt: quo fit, ut ingravescentibus odiis, increscentibusque injuriis, quibus quotidie afficiunt quemque, necesse sit illos torqueri & affligi graviter, confidere nemini, suspicari omnia. Possunt extimere muscas etiam (ut ajunt) volantes, gaudere & laetari nunquam, tristitia & moerore detineri semper. P A L. Adducis me facile ut credam suspectas eos habere finitimas civitates, cum quibus & insensa odia confiteor, propter continua quae exercentur bella, & dominandi libidinem, quae plurimum incenduntur: Cum suis vero quibus imperant populis, nihil accipere possunt nisi amorem, & dulcissimam pacem. Porro si cum finitimis sint inimicitiae, si oriantur bella, sic demum etiam augentur imperia, subducuntur oppida, profligantur acies, spoliantur & captivantur hostes, populationes magnae fiunt, trophaeis decoratur patria, victoriis celebratur, triumphis extollitur. Ob quae & principum gloria, & urbium ornatus, & inimicorum timor, & populorum inter se laetitia, atque erga principes fides & amor crescit. C H A R. At tantum narras quae prospera sunt & laeta, ac quae frequentius accidunt adversa & tristia praetermittis, quasi semper eos putes debellare hostes, potiri victoria, triumphis exultare, nunquam vero vinci, prosterni, agros suos populari, bona sua diripi, & à suis se oppidis dejici. Sed majora haec praetereamus, de minoribus tantum dicatur. Quippe si conferas quas strages suorum & caedes sustinent, comperies longe majore damno quam lucro partas eorum victorias constare, discussaque ratione decessisse plus illis quam accessisse. His adjicias, ut populorum etiam suorum odia, ne dum

finitimorum intelligas, quod ad inferenda bella & persequendos hostes opus illis est ingenti & munito exercitu, multo navigio, longa armorum & machinarum praeparatione: quae quum magno & inaeestimabili constent sumptu, nec proprii suppeditent reditus, necesse est novis vectigalibus vexare populos, novas indicere praestationes, novas angarias: augere tributa, multiplicare onera, exhaustae aes omnium, eradere marsupia, imo viscera pauperum, parvos atque magnos diripere, spoliare, conculcare. Inde fit, ut quum invisos manifeste se cunctis intelligant, suspectum tum sibi incipiant habere quemque: nullius fidei, nullius amicitiae credere, conjectare omnia in malam partem. Habet enim hoc in se pessimum malefactorum conscientia, ut quos injuria affecit, nunquam revocari in amicitiam, nunquam mitigari, & ad veniam moveri posse putet: proinde magis infurgitur, graviores itur in injurias. Hunc proscribunt, illum carcere includunt: quorundam patrimonia publicant, alios jugulari aut strangulari jubent. Voluntate pro ratione utuntur. Eorum quoque quos tantis laeserunt malis, cognatos, affines, amicos, socios, servos, quasi fidei suae diffidentes, persequuntur. Tum caeteri qui chariores etiam videbantur, exempla aliorum proponunt sibi, acuuntque ipsi non minus odia. Nam non minus rebus suis ac saluti suae timent. Ita pedetentim civitas omnis indignatur, obmurmurat, rapitur ira, odiis incenditur, coquit novas cogitationes, nova consilia molitur. Mox eo deveniunt, ut haec intelligentes videant quantae ruinae quantoque praecipitio subjaceant, quam tenuissimo quasi quodam filo pendeant imperia sua. Tunc cernas eos pallere, tristari, consumi, expavere omnia, torqueri scelerum suorum conscientia (quae prima est poenarum omnium) timere hostium insidias, civium conspirationes, domesticorum prodiones, oppressorum vindictas. Tunc securum nihil existimare, nisi quod vi ac ferro tueantur. Propterea non credunt se tuto cuiquam, non ministris, non necessariis, non germanis, quorum majorem etiam quam aliorum auctoritatem magis formidant.

Arcent se ab aspectu & praesentia omnium, cingunt se fossis & aggeribus, claudunt se arcibus, quasi ad perpetuos damnati carceres. Custodibus etiam tanquam ad expeditionem belli paratis, ut obsideri eos putes, circumvallantur. Nihil illis dulce, nihil apertum, nihil jucundum. Dormiunt cum magna inquietudine, cum maiore etiam vigilant. Terret illos conventus hominum, angit solitudo: timent colloquia, timent salutationes, timent dona. Suspecti illis aditus, suspectæ sellæ, suspecti cibus & potus, qui nec etiam nisi praegustati sumuntur. Suspecti pellicum & item uxorum tori: quibus mirum est cur sine cujusquam praegustatione congrediantur. Ipsos vero quorum se custodiæ commiserunt, non minus extimescunt: quibus quum carere nequeant ob tutelam suam, eo magis augetur eorum timor & miseria, quo armatos pro firmiore illos praesidio esse necesse sit. Quare alienigenas & barbaros homines, atque abjectissimos quosque sibi deligunt, eosque frequentius comitantur. Dejiciunt saepius ac exterminant, quo saluti suæ si non alia, at saltem hac via, consulere possint. Quid foedius & ignavius dici queat, quam hominibus immanibus ac flagitiosis se committere: suos vero prudentes, sobrios, justos spernere atque devitare? Quanta ista tyrannorum felicitas, quos continuus & ingens semper angore afficit metus, quo non modo animi graviter excruciantur, sed cuncta insuper dulcia mundi dona fugantur & dissipantur? Quantæ istæ eorum deliciae, quanta gaudia, qui tranquillitatem nunquam & pacem sibi, ne dicam populis suis aut hostibus concesserint, expertes omnino tam sanctissimi atque omnium dulcissimi boni? Quænam ubertas ista bonorum, quæ distracti aliunde, neque sciant, neque visant, neque pertractent, neque gustent unquam? Quanta ista imperii bona, quæ quum ipsi videre & attrahere non possint, committant necesse est aliorum curæ & gubernationi? Ignari rerum suarum, nescii omnium ferme quæ sub se geruntur, fraudati quotidie & decipri, ab his praesertim, quos præ caeteris auferunt: quibus tamen quum se credant, quot

innocentium criminationes, quot facinorosorum falsas commendationes audiunt? Quoties eorum fidem sequuti, bonos pro malis, malos pro bonis ducunt, atque hos beneficiis, illos poenis afficiunt? Quodque gravius est, quoties ipsis etiam videntibus, hi quos tantum extulerunt, pro sententia sua in foro quosque laedunt, concutiunt, opprimunt, atque dilaniant? Quid mirum si exardescunt postea populorum odia? Si labefactatur postea eorum status atque desolatur? Quanta ista, quamque optanda imperia, cum quibus & servitutem pessimam degant? Subjecti tantis perturbationibus, tantis insidiis: subjecti ipsis etiam quos sibi subjecerunt: constricti quasi quibusdam regni compedibus: clausi intra arces, quasi magni alicujus criminis rei: coarctati instar ferarum: exclusi ab omni quæ foris capitur recreatione: privati libertate, quod est tam dulce & omnibus optabile bonum, non hominibus modo, sed caeteris insuper quibuscumque animantibus: cujus privatione quid est quod tristius aut infelicius contingere possit? PAL. Non credis, Charon, bonos aliquos, mitisque & moderatæ naturæ Tyrannos esse? CHAR. Immo multos credo: sed tanta est dominandi libido, tantus ardor, tanta nescio quæ pestis ingenta, ut quos semel invaserint, sint summa quamvis bonitate præstantes, adeo illiciat eos, illiciensque depravet, ut vita potius quam imperio, quod jam occupaverunt, carere possint. Vel ad conversandum, vel ad amplificandum contendunt unguibus dentibusque: ac propterea nemo est tam bonus tyrannus, cui non conservationis amplificationisque suæ gratia, multis magnas inferre injurias, atque ob eas illatas non plurimum timere, plurimasve pati anxietates contingat. PAL. Miror cur tantis in malis, quæ plane ita ut narrasti, vera esse puto, appetant tantopere mortales imperium, nisi id fortasse faciunt cupidine honoris & gloriæ: quod nimirum tam præstans atque excellens bonum, tolerabiliores reddit tantas quas modo exposuisti misérias. Dulce quippe est mandare aliis; praeferrì omnibus, eminere, præcellere, venerari, timeri, suppliciter exorari, as-

fur-

surgi sibi, via decedi, inclinari cervicem, flecti genua, audire laudes suas, & rerum bene gestarum decantationes. Quæ quum & divina numina plurimum capiant, facile intelligi potest quantum & his quoque mortalium mentes capiantur. CHAR. Quæ tanta capere potest Tyrannos ullos honoris aut gloriæ exhibitio, qui se certo invisos omnibus esse sciunt? A quibus si laudentur, si audiantur, si sibi assurgatur atque incurvetur, intelligunt palam vel assentationis vel timoris causa id fieri? Quare non est ita dulcis, ut putas, huiusmodi honoris & gloriæ extorsio magis quam exhibitio. At vero dulcior is est qui in privatos homines ab amicis & benevolis honor exhibetur propter aliquod eorum egregium facinus, aut excellentem virtutem. Vera ista gloria, verus iste honor, ac dignus quidem quo & divina numina capiuntur. P A L. Nullam ergo video causam cur tantopere imperia desiderentur, desiderataque conserventur: nisi quod habendi cupiditas, qua tantum trahitur humanum genus, in his maxime expletur. Quo enim quisque plus auri, agrorum, aedificiorum, oppidorum, acquirere possit, nulli pareit labori quantumvis magno & intolerabili: neque ullus tam amarus labor, quin propter quaestum & majorem rerum cumulationem dulcescat. Ita quum tyranni super omnes plus possideant, super omnes etiam beatiore videntur, licet caetera eis tristitia sint atque peracerba. CHAR. Neque istud quidem affert ullam beatitudinem. Nam in primis non efficit divitem major abundantia, sed minor cupiditas. Qui enim parvo contentus est, id tantum cupit, quod necessitati vitæ sufficiat. Is abunde est locuples, propter honestum, quod facilius implere potest, desiderium: quod quum & impleverit, liberatus est ab omni qua alii rapiuntur habendi anxietate. Qui vero quantumlibet dives plura concupiscit, pluribus indiget, quia perseverante acquirendi infatigata efficitur minus voti compos. Quo enim magis crescit multarum rerum possessio, magis etiam cupiditas: neque finem unquam habet vorago illa cupiditatis. Deinde non est judicandus quisque vel locuples multitudine,

vel pauper paucitate divitiarum: sed vel rerum magis implemento, vel necessitate. Nam si multitudinem excedunt sumptus, quomodo potest is credi dives, qui minus habet quam necesse esset? Quare cum necessitatem saepius magnam patiantur qui tantam imperii molem administrant, indigentiores etiam putandi sunt privatis hominibus: quibus licet tenues sint opes, at necessitatibus saltem suis vel pares sunt, vel superiores. Taceamus graves quas quoridie expilationes vel rapinas perferunt a quaestoribus suis, & ab his maxime quorum fidei magis credunt: qui quo majora etiam nacti sunt imperia, eo majora utique furta, majoremque proinde rerum suarum diminutionem patiuntur, a quibus privatos saltem homines liberos esse constat, qui & diligentius patrimonium suum ipsi per se curare, & attentius omnia intueri possunt. Dicamus vero curas & labores quos in administrandis tantis opibus, gubernandoque tantopotentatu tolerare eos oportet, quorum fortiores quam Herculis humeros esse necesse est ad sustentandam tantam molem: plures etiam quam Argi oculos ad tantam rerum varietatem pervidendam atque distribuendam: plura quoque quam Jani aut Vertumni capita, ad intelligenda examinandaque tot ac tanta cum hostium tum populorum suorum, quæ illis negotia deferuntur. Quæ tanti animi vis, quæ non debilitetur? Quæ tanta soliditas, quæ non concutitur? Quæ tanta promptitudo, quæ non remittatur? Cujus est tanta valetudo, tantum robur, qui se tam vasto curarum ponderi parem audeat polliceri? Cujus est adeo aequabilis & moderatus animus, adeo perseverans, quin tam multis tamque continuis laboribus non defatigari, non quassari, nunquam quoque confringi possit? Omittamus mortales: de nobis tantum, qui haec ultima loca colimus, loquamur. Utrum putas, Palinure, beatiorem esse, vel me, qui pauperrimus sum omnium, qui nihil praeter hanc quam cernis pusillam lintrem possideo: vel Plutonem, tam lati tamque immensi regni tyrannum? Intelligo, etsi taceas, quale de hoc sis judicium prolaturus. Crede mihi, minime meum cum suo statu commuta-

rem. PAL. Quare? CHAR. Quia laetus ago, & summa cum quiete. Non ullius rei ullam gero, nisi transvehendi hasce huc descendentes animas, & conservandi incolumem hunc faselum meum, sollicitudinem: in quo dicam tibi quicquid est quod me gravet. Cum enim propter vetustatem fatiscat aliquando rimis, curare me oportet ut restituatur integritati suae: quare eum consuo saepius, & obstruo si quid rimarum est: haec omnis mea cura est, hic omnis labor. At Pluto cum tantis divitiis suis, ac regno tanto, nunquam laetatur, nunquam quiescit: tot curis carpitur, quot repletur hic umbris locus. Implicatum semper habet ubique animum: hinc fertur, illinc rapitur, omnibus intentus locis, omnibus occupatus ministris: huic mandat, illum terret, alios acciri jubet. Metum illi omnia incutiunt: nunc terrae hiatus, nunc motus formidat. Saepe illum trepidare cogit lampas Phoebe, ne ulla ex parte irradiet regno suo. Saepe & fulmen magni fratris, ne penetret Averna atque labefactet. Quoties vidi ego illum, dum rebus suis timet, in vectum summo curru peragrarare omnem hanc regionem, lustrare fines, scrutari omnia diligenter, ascendere etiam in superum orbem, circumire terras, pervestigare quodcumque periculum perferre posset, nihil omnino incauti & inexplorati relinquere: quae cum multis in locis, tum maxime ea solet efficere in terris Siciliae, quae magis etiam cum terrent, propter magnas reluctationes Typhoei gigantis, quibus totam conquassat illam patriam. Nam postquam ipse ausus fuit bella inferre coelo, iniecere superi ejus corpori Trinacriam, sub qua ab omnibus undique montibus pressus & gravatus, conatur saepe se attollere, impositaque sibi rejicere: proindeque magnos concitat motus, ac tantos quidem, ut haec loca nostra concutiat graviter & tremefaciat. Cogita nunc quam laeta & optanda sit fors hujus inferni tyranni, cujus tot dividitur animus curis, tot propellitur tumultuationibus: quem tot oporteat praecavere pericula, tot dispensare ministeria, omnia percensere, omnia corrigere, omnia vel ipsum gubernare, vel aliis gubernanda

committere. Attende, rogo, & vel ex uno collige ejus felicitatem. Nam si me deficiente contingeret huic naviculario ministerio, quod ita necessarium est, ut vides, necesse esset eum vices meas subire: ne alioquin deficiente portitore, regno suo male succederet. PAL. Hoc profecto non modo verum esse video, sed manibus etiam ipsis (ut ajunt) tango. Nam ea nocte qua alias somno gravatus e puppi in mare excussus fui, id continuo sensit Aeneas meus, qui errantem sine magistro navem intelligens, gubernavit eam tota ipsa nocte, non indignatus quod, quae sceptrum gestare solebant, remum etiam manus attrectarent. CHAR. De magno ejus germano nihil loquor: non me latet quantos & ille labores ac curas sustinet: sed id praecipue scio, quum temeritate Phaethontis totus pene orbis conflagrasset, quantum tunc regno suo timuit, quantum tota coeli moenia circuit, & ne quid labefactatum viribus igitis corrueret, exploravit. Praeterea tertium fratrem, moderatorem undarum, cujus plurimae etiam ac maximae curae non facile explicari possent, sed praesertim quae sub illa quoque Phaethontica conflagratione ad summum pene usque exitum cum toto regno suo eum affecerunt. PAL. De hoc possum, quod oculis meis vidi, afferre testimonium. Vidi equidem tempore illius, quam supra roali, horrendae apud Siciliam tempestatis, commotum graviter Neprunum & ex alto prospicientem vocasse ad se Eurum & Zephyrum, & increpatis acriter eis pro tanta fuscitata tempestate, placasse ocyus omnia, atque tranquilla reddidisse. Quod argumentum praestat mihi evidens plurimarum, ut inquis, ac maximarum, quod omnia in latissimo imperio suo paria sint, curarum suarum. CHAR. Dic oro, Palinure, putasne jam beatam esse tyrannorum vitam? PAL. Minime. CHAR. Optaresne vivens eorum sortem? PAL. Ut quid optarem, in quo nihil omnino optandam esse manifeste intelligo? CHAR. Ergo certo eos arbitraris miseros? PAL. Non miseros modo, sed omnium etiam miserrimos. CHAR. Mirum quod modo eos tanta frui beatitudine praedicabas. PAL. Quid mirum, si caecus laudet te-

tenebras, quas postea luci restitutus damnet? CHAR. Vis ut & alia eorum mala tibi referam. PAL. Restant item alia? CHAR. Et alia, & graviora. PAL. Quid audio graviora? Haud unquam istud credam, posse his quæ modo dixisti, gravius aliquid addi. CHAR. Credes quum audieris. PAL. Dic ergo. CHAR. Vides ut appropinquamus jam ripæ. non possum longiora tecum jam facere verba. PAL. Rogo te, mi Charon, ne fallas avidissimam expectationem meam. CHAR. An caeterarum umbrarum quas in littore reliqui, avidissimam etiam expectationem vis ut fallam? PAL. Non diu moraberis, perge ô mi Charon. CHAR. Imo diutius quam soleo, demoratus sum: sed lentus etiam navigavi propter te, cujus confabulatione delectabar. PAL. Age ergo, ut facis, lentiolem protrahe navigationem, ut quæ reliqua sunt dicenda, prosequi possis. CHAR. Ea tandem tanta est tibi audiendi cupiditas? PAL. Tanta. CHAR. Morem tibi geram: qua in re illud te scire velim, quod plurimum miseram reddit mortalium vitam instabilitas scilicet, & ruina rerum. Nam certum nihil & permanens in vita quisquam sibi polliceri queat. Quomodo is beatus censetur, cujus summam quantumvis & plenam beatitudinem minima omnis disturbatio violare & auferre potest? Sane quum omnia apud mortales infirma atque mutabilia sint, nulla tamen infirmior fors est atque mutabilior, quam tyrannorum, quorum etiam quo major sit exaltatio & sublimata magis status altitudo, major est proinde, quum mutari eos contingit, casus & ruina. Inde tantæ tyrannorum prodiciones, everfiones, trucidationes, ut nemo eorum fere unquam evaserit, qui non vel regno depulsus, vel veneno necatus, vel cruenta aliqua & pessima morte caesus vel peremptus sit. Quis talem eorum vitam optarit, quæ pro modici temporis felicitate (si tamen illa felicitas appellanda sit) tam tristi postea tamque amaro fine consumatur? Horret animus dicere. Nam ne credas iis tantum mortales subjectos malis esse, sensimus & horum magnam partem aliquando nos inferi, licet tam valida nobis & munita sit civitas, tam

firma & praepotens, atque omnibus undique praesidiis circumsepta. Non possum sine dolore meminisse illius diei, qua Hercules heros ille fortissimus haec regna penetravit: perfregit fores, invasit regem, exterruit reginam, quam & ante focii ejus rapere adorti erant, abstraxit Cerberum, vinctumque eum catenatum magna vi in orbem duxit, concussit loca omnia, trepidare omnes umbras atque ipsos judices fecit: me quoque non modicum laesit, quem erepta cymba conto hoc meo percussit, impulsamque graviter in mediam paludem exturbavit. Timui equidem tunc desolatum iri barathrum totum. Credi di tunc supremum Plutoni finem advenisse regni sui: neque minus illum cum conjuge in praedam duci ad superos, quam tartareum canem: sed paulo humanius cum eo actum est, quam opinabar. Nam tandem sibi ac regno suo beae consuevit: neque tamen ita consultum est, quin tricipite custode suo, qui tam pernecessarius erat, spoliaretur. Quod si opinionem meam, quæ communis erat, facta coaequassent: tunc cernere fuisset, utrum beator vel meus, vel Plutonis tanti regis status esset. Ego quidem nihil ambigo, privatus fuisset hac navicula. hoc enim habeo tantum quod adimi possit. privatus etiam fuisset rege meo: sed quotquot alios voluisset reges, procul dubio invenissem, qui ministerio meo indigentes, servitium meum perlibenter sibi delegissent: & fortasse hoc lucri fecissem, quod pro vetusto & attrito, qualem hunc intueris, novum mihi & magis solidum lembum acquisissem. At Pluto quantas opes, quantos honores, quantum regnum amisisset: quantam in egestatem, quantam in calamitatem decidisset? Qui neque par aliud regnum, uti parem ego vel meliorem navim: neque parem alium famulum, uti parem ego vel meliorem dominum, invenisset. Excedo jam modum dicendi: sed si tempus sineret, narrarem, & quibus olim curis vexatus, quantoque timore percussus propter bella Gigantum fuit summus Olympi rector: cujus narratio majorem etiam auget eorum, quæ supra dixi, malorum confirmationem. PAL. Haud opus est exemplis mihi. Nam nemo mor-

mortalium fuit qui majora quam ego unquam viderit eorum malorum exempla. Quid enim extitit his temporibus Trojano rege majus? Quid opibus suis cumulatus? Quid operibus munitius & pulchrius? Et quid demum exitu tantorum bonorum tristius? Quid crudelius? Quid flebilius? Vidit infelix pater tam arduum & longum bellum, tot cruentas mortes natorum suorum. Vidit everſam funditus & incensam urbem. Vidit latrantem conjugem, captivas nurus & filias, populationem tantarum divitiarum: ipse quoque, quod ultimum restabat illi-senectutis suæ solatium, Pyrrhi enſe confossus, & crudelissima morte consumptus est. CHAR. Quis melius me hæc novit, qui cunctos hac scapha transvexi? A quibus & omnem calamitatem suam seriatim perdidici. Notus est abunde mihi Priamus, cujus cognito acerbo casu non potui non dolere: notus est Troilus: noti Hector & Deiphobus: nota est caetera tot filiorum ac nepotum turba: noti innumerabiles qui illo bello perierunt Trojani pariter & Graji duces. Nota est infinita quæ tunc occidit populorum manus. Nullo memini tempore longiorem interfectorum multitudinem huc descendisse, quam illo: quo ita lassatus fui, ut præ multitudine omnibus transvehendis minime hæc cymba sufficeret plane. Quid opus est tibi monitore ad aperiendas eorum miseras, quas tu subjectas oculis tuis habuisti? Quod si pro angustia temporis liceret (jam enim video propius nos-applicare ripæ) narrarem & millia aliorum tyrannorum, ex quibus cresceret etiam magis tibi opinio eorum calamitatis. Nam illud possum, quod certo scio, tibi verum confirmare, nullum fere me vidisse unquam tyrannorum huc descenditium (descendunt porro omnes) qui non vel alicujus veneni infectionem vel magnas ulcerum cicatrices, & sanguinolentæ alicujus mortis horrida signa præ se ferret. Ita mirum est videre tot ac tantos necatos, confossos, cruentatos, trucidatos. PAL. Quis nunc se tantis in malis tyrannum unquam esse optabit? Quis imperia assequi quaeret, quæ jam certius certo cognosco magis fugienda esse, quam Medusæum ca-

put? CHAR. Audisti quibus apud superos tyranni malis torquentur: sed si intelligeres quæ hic apud inferos graviora etiam illis parantur, perhorresceres & longe magis eorum fortem. PAL. Ergo & alia hic tyrannis parantur? CHAR. Credis, Palinure, scelera quæ patrant mortales, hic aliquando impunita esse? PAL. Hoc modo animadvertēbam. CHAR. Animadvertendum est igitur tibi, quodcumque in vita peccatur, pari demum post mortem & respondente peccatis poena puniri. Nam ut capias quod dico: si tu, Palinure, artem tuam naviculariam vivens male exercueris, si in dominum tuum mali quicquam vel cogitaveris, vel commiseris, si inaudiens dicto suo exriteris: invenies hic tibi præparatas his, quæ deliqueris, similes poenas. PAL. Nihil profecto, Charon, scio quod male egerim, vel in dominum meum peccaverim, nisi somnolentam illam dormitationem meam, qua negligentius certe quam debebam, me gessi. Nam magno in periculo navim simul & dominum, quem vehebat, meum reliqui, nisi vigilantior ipse & cautior melius sibi consulisset: sed poenarum satis tum ob hoc crassum peccatum meum etiam in vita recepi. CHAR. Recipies etiam in morte. Ibis enim quum è navi te dimiserō, ad severos judices nostros, qui examinant & censent delicta omnium. Ducent quoque te in examinationem, scrutabunturque crimina tua. Videor vero videre quali te judicabunt poenæ subjiendum. PAL. Quali? CHAR. Parem peccato tuo tibi poenam statuent. Nam quum somno peccaveris, aeterno etiam te somno damnabunt. PAL. Dormiam ergo in aeternum? CHAR. Ita puto: nisi gravius sit aliud peccatum tibi. PAL. Sic mites habeam judices, ut non sit gravius aliud mihi. CHAR. Nullam ergo nisi somni poenam patieris. PAL. Non hæc gravis poena mihi videtur. CHAR. Neque asinis etiam & bobus: at magnis & excellenti aliqua virtute præditis viris gravissima existimatur. PAL. Quas vero, dic, poenas perferent tyranni? CHAR. Audis tot clamantes & lamentantes voces? Tot horrificos planctus? Tantum stridorem ferri? Tot tractus catenarum?

rum? PAL. Delectabat me adeo fermocinatio tua, ut his minime animum intenderem. Sed quid audio tam triste atque horrendum, quod præ horrore poenæ aures meæ sustinere non possunt? CHAR. Sunt hæc quæ audis, tormenta tyrannorum. Nam quum illi in vita carcere quemquam incluserint, spoliaverint, flagellaverint, trucidaverint, in summum luctum, in summam egestatem & calamitatem deduxerint, damnati sunt etiam ab incorruptis iudicibus ad perferendas pares poenas. Ideo teteris quoque carceribus inclusi, spoliati, flagellati, rotati, caesi membratim, ac mille atrocissimis mortibus cruentati, tantos edunt, quantos audis, gemitus, tantum luctum, tot ac tantos reboatus, clamores atque ejulatus. PAL. Dic etiam mihi, Charon, an his poenis plectuntur, qui magni atque primarii tyranni assistunt? CHAR. Prorsus iisdem: nam suasu & consilio eorum maxime committunt tyranni scelera sua. PAL. An & in vita illi beati? CHAR. Non secus ac tyranni quibus assistunt: nam iisdem quoque malis subiecti sunt. eadem enim sunt in eos populorum odia, majora etiam inter se, eadem curæ, eadem pericula: & quod miserabilius est, deiciuntur sæpe a tyrannis suis, & vel carcere vel morte aliquando pessima afficiuntur. PAL. Tanta est ergo, tamque generalis omnium calamitas. Ullam vero prorsus esse putas hominum sortem, quæ beata duci possit? CHAR. Imo beatos aliquos non nego fuisse mortales, sed perraros tamen. PAL. Quos perraros? CHAR. Qui amore virtutis & literarum contempserunt caetera mundi bona: qui se innocuos, puros, castos, integros, incorruptos conservantes, extulerunt animum altius ad gustandam divinam excellentiam, humana quasi sordida & abjecta relinquentes. Nam virtus per se tam dulcis tamque jucunda res est, ut incredibiles amatoribus suis afferat voluptates. Tam nobilis & præstans est ejus possessio, ut summa quadam ubertate ditet possessores suos. Quam qui vere est assequutus, nihil præter literarum studia dulce, nihil præter dei cognitionem habet amabile. Quæ tantum prædulcia sibi bona

TOM. III.

stabilia, perpetua, incorrupta praeeligit, custodit, amplectitur. Reliqua vero mundi, supremo tandem gustu amara, infirma, momentanea, corruptibilia fucis, mendaciora hilo, inaniora hila, jejuniora papis volatibus, fugit, contemnit, abjicit, conculcat: contentusque se ipso, ac honestissimis suavisissimisque studiis suis totum nihili mundum ducit, ruentem etiam non formidat. In his recreatur, refocillatur, laetam & jucundam agit vitam, ridet tantas hominum, tamque stultas, & ultro sibi quaesitas anxietates, tot ineptias, tot cassos labores, tot inanes curas. Nemini nocet, nemini molestus est. Laudant eum omnes, prædicant, admirantur, benevolentia complectuntur, favore prosequuntur. Quam vere hic beatus est, qui conscientiae suæ innocentia & integritate fruitur! Quod primum est dulcius omnibus, bonus securusque sui, nullo timore angitur, nulla angustia torquetur, non timet largas (quibus caret, quasque nihili facit) divitias sibi a potentioribus eripi. Non timet a quocunque se lædi, qui nec quenquam se læsisse certo intelligat. Quam vere hic felix est, qui tot tantisque semotus curis & periculis, tantarum vacuus perturbationum, sibi semper aliisque jucundus, laetetur semper, & omnibus quotquot sunt mundi honestis, & his etiam quæ coelibum communes sunt, perfruatur voluptatibus: qui humanioribus sanctioribusque deditus studiis, contemnat omnia, contemnensque omnia possideat. Nam is possidere omnia videtur, non qui omnibus abundet, sed cui nihil deficiat. Porro illi nihil deficit, qui nihil concupiscit. Concupiscens autem nihil, contemnit omnia: contemnensque ita id assequitur quod desiderat. Desiderio vero suo frui, ea demum vera & sola beatitudo, beatorumque omnium plenitudo est. PAL. Hi ergo cum nihil mali egerint, poenarum etiam nihil patiuntur. CHAR. Nihil prorsus, imo propter transactam bene vitam, meritum magnum assequuntur. PAL. Quod? CHAR. Vel coeli sunt incolæ, communicantque aeternum illis coelestibus bonis: vel si huc descendunt, mittuntur in Elysium: qui locus est quietis

V v v

ac

ac deliciarum, ubi sedes fortunatæ, campi aperti, laeti, omnium omnino poenarum expertes. P A L. O si mihi ad mortales redire aliquando contingeret, inclamarem quam magna possem voce, admonerem de suo quemque officio & dignitate, accusarem tantam laborum frustrationem, tantam curarum vanitatem, tot corruptas opiniones, perversaque judicia: sed quam maxime increparem, qui vel magistratu quopiam magno vel imperio caeteros antecedunt: ostenderem tanta, quæ antea ignorabam, sed te docente nunc intelligo, mala eorum, gravissima, dictu horribilia: revocarem omnes a vitiis, ab inferendis injuriis, ad meliorem victum, a superflua agendarum rerum cura: incenderem

desiderio virtutis: laudarem innocentiam, prædicarem frugalitatem, exhortarer cunctos ad bene, graviter, castigateque vivendum, ad se cognoscendum, ad contemnendum tot caduca, & somni cujusdam vel umbræ magis similia mundi bona: invitarem ad honestas artes, ad ingenuas exercitationes, ad studia literarum, ad spem ac contemplationem divinæ bonitatis. C H A R. Et recte sane: sed vides nos ripam attigisse: egredere jam. P A L. Et jam egressus sum. Ad judices eo. Placidam opto tibi semper navigationem. Salve, ô Charon, & vale. C H A R. Et ego ad reliquas umbras redeo. Placidos opto tibi semper judices. Salve, Palinure, & vale.

V I R T U S D E A.

M E R C U R I U S , V I R T U S .

MERC. **V**irtus Dea per epistolas oravit modo, ut ad se irem. Eo ut perconter quidnam me velit, illico ad Jovem redibo. VIRT. Salve, Mercuri: ago tibi gratias, quandoquidem tua in me pietas atque benignitas efficit, ut non penitus despecta ab omni coetu Deorum sim. MERC. Expecto quid narres: tu modo perbreves narrationes facito: nam edixit, ut confestim ad se redirem, Jupiter. VIRT. Etiamne tecum nobis non licebit nostras aerumnas exponere? Quos igitur habebo ultores injuriarum, si non modo apud ipsum maximum Jovem, verum & apud te, quem semper in fratris locum habui, colui, observavi, condolendi facultas negatur? O me miseram, ad quos confugiam? Unde auxilium petam? Me quidem, cum ita despiciar, malo esse truncum aliquem, quam Deam. MERC. Tandem effare, dum praebeo operam. VIRT. Viden' quam sim nuda & foeda? Hoc ita ut sim, efficit Fortunæ Deæ impietas atque injuria. At eram sane ornata

apud Elysios campos inter veteres illos amicos, Platonem scilicet, Socratem, Demosthenem, Ciceronem, Archimedes, Polycratem, Praxitelem, & ejusmodi viros doctos, qui me, dum vitam agebant, piissime atque religiosissime coluere. Interea loci cum jam non pauci salutatam ad nos advolassent, è vestigio Fortuna Dea insolens, audax, temulenta, procax, maxima armorum turba confecta atque stipata, properans ad nos, jactabunda, En, inquit, plebeja, tunc majoribus Diis adventantibus non ultro cedis? Dolui injuriam nobis immeritis eo pacto fieri: ac nonnihil ira concitata, inquam, Neque tu maxima Dea his verbis me plebejam efficies: neque si majoribus cedendum est, tibi turpiter cedendum censeo. Illa vero illico in convitium sese effert adversum me. Praetereo hic, quas contumelias in me primum dum haec inter nos geruntur, effuderit: idcirco Plato philosophus coepit contra eam nonnulla de Deorum officiis disputare. Illa excandescens, Apagite hinc verbosi,

bosi, inquit. Non enim decet servos Deorum causam suscipere. Coeperat & Cicero orator plura velle suadere, at ex turba armatorum erupit, Mercuri, Antonius praepotens, latera illa sua gladiatoria ostendens, gravissimumque pugnum in os Ciceronis iniecit: hinc caeteri mei amici perculsi metu, fuga sibi propere consulere: neque enim Polycletus peniculo, aut Phidias scalpro, aut Archimedes horoscopo, aut caeteri inermes adversus audacissimos armatos, eosque praedis atque homicidiis suetos, bello ad sese tuendos valebant. Ergo me infelicissimam, ab ipsis Diis omnibus qui tum aderant, atque hominibus, desertam, pugnis ac calcibus totam confregere, vestes meas diripuerunt, in lutum prostratam reliquere, demum abiire ovantes. Ego vero ita confecta, cum primum licuit, conscendi huc, ut Jovem Opt. Max. his de rebus facerem certiores. Jam quidem mihi ut intromittar expectanti, mensis elapsus est: dumque id ut impetrem, omnes Deos exeuntes atque redeuntes precor, novas semper aliquas excusationes audio. Aut enim Deos ajunt vacare ut in tempore cucurbitae florescant, aut curare ut papilionibus alae perpulchre pictae adsint. Quid? Igiturne vero aliquid semper

habebunt negotii, quo nos exclusas teneant ac floccipendant? Tum etiam & villicus suscepit curam dudum, ne cucurbitae siti pereant: nos tamen neque Diis neque hominibus cordi sumus. Has ob res te iterum atque iterum precor obtestorque, Mercuri, qui semper apud Deos ipsos interpretis extitisti, ut causam hanc meam justissimam atque piissimam suscipias. Ad te confugio, te supplex oro. In te omnis mea sita est spes atque expectatio. Da quaeso operam, ne dum a vobis excludor, ipsis quoque mortalibus sim ludibrio. Nam erit quidem dedecus Deorum ordini, ubi homunculi me tametsi infirmam Deam floccipendant. MERC. Audi, doleo: verum pro veteri nostra amicitia unum admoneo, duram nimis atque difficilem causam te adversus Fortunam suscepisse. Nam & Jupiter ipse, ut caeteros omittam Deos, cum se ob accepta beneficia nimium Fortunae debere sentiat, illius vires atque potentiam veretur. Ea enim ad coelum Diis ascensum praestitit: atque ubi vellet, valens sua armatorum manu ejiciet. Quae de re, si sapis, inter plebejos Deos ignota, quo ad Fortunae odium extinctum sit, latebis. VIRT. Aeternum latitandum est. Ego & nuda & despecta abeo.

IO. MATTHIAE GESNERI
DE AETATE ET AUCTORE
DIALOGI LUCIANEI
Q U I
P H I L O P A T R I S
INSCRIBITUR, DISPUTATIO.

(Habita Jenae A. 1714. retractata & aucta publiceque disputata Lipsiae
1730. retractata iterum & castigata Gottingae 1741.)

A R G U M E N T U M.

De auctore Philopatridis tres classes sententiarum §. 1. 2. I.) Qui Luciano tribuunt 3. 4. II.) Qui antiquiorem Luciano faciunt 5. Examinatur haec posterior sententia 6. In primis repugnat laudatus Artemidorus 9. Et similitudo sermonis cum sermone Luciani. Obiter de Baraeterio dictum 10. II.) Luciani non esse hunc libellum, ostenditur testimonio antiquae annotationis 12. Quia unus tantum Imperatoris in Persica victoria mentio fit 13. Respondetur Ge. Bullo 14. & Dodwello 15. Major est in Philopatride rerum Christianarum notitia, quam quae in Luciano observatur 16. Obiter quaedam ad Peregrinum disputantur contra T. Fabrum 18. 19. Comparantur notitiae Luciani & auctoris Philopatridis 20. An χριστοί sint Christiani? contra Huetium 21. Stilus Philopatridis Luciano indignus 22-26. III.) Ergo junior Luciano, quod putabat etiam Lacrocius 26. Et Moylius 27. Scriptus videtur Byzantii, cum ea jam esset Constantinopolis 28. Argumento de templorum antiquitate non utimur 29. Post Constantinum M. scriptum esse indicant εἰρηναί, & voces quaedam illius aevi propriae 30. Scriptus videtur ad primum nuncium victoriae Juliani Persicae 31. Christiano Imperatori tali libello gratulari non licuisset 32. Res gestae Juliani satis magnae 33. Et auctae in immensum a laudatoribus 34. De Aegypto in servitutem redigenda, Arabibus ac Scythis 35. Christiani infensi Juliano. De his agi, contra Basnagium 36. Male ominatos Juliano ostenditur 37. Status felix imperii Juliano imperante 38. Galilaeorum appellatio Juliani temporibus propria 39. 40. Licebat apud Julianum etiam Deos gentilium irridere 41. Qui in Luciani nomen pervenerit? 42. 43.

I.

Uo tempore, quove scriptus auctore esset Dialogus, qui Philopatridis nomine, inter Luciani libellos a librariis collocari solet, diu multumque a doctissimis hominibus disputatum est. Me ad quaerendum excitavit illud, quod passim ad hunc libellum in disputationibus de antiquitate fidei Nicaenae, aliisque rebus provocari viderem. Operae itaque pretium esse putabam etiam paullo exquisitioris, si constitui posset aliquid, quod vel usque quaque certum esset, vel eum probabilitatis gradum haberet, quo in tali re acquiescendum sibi viri sapientes putant.

II. Ad

II. Ad tria quasi capita referri possunt, quae adhuc prolatae sunt sententiae. Sunt enim, qui Luciano auctori tribuendum putent; malunt alii antiquiorem Samosatensi credere, quin ad Neronis usque tempora retro ascendentes parentem deformi foetui quaerunt; alii denique juniorem Luciano, quin ipso tertio post C. N. seculo inferiorem ut statuant, adduci se patiuntur. Nos in re non nimis facili ita versabimur, ut primo sententias aliorum proponamus, quam fieri poterit perspicue, adjectis simul causis, quas vel allegant ipsi, vel quae videntur illos, ut ita sentirent, induxisse; tum quae contra hos ab aliis disputentur, vel dici nostra opinione possint, sine cujusquam insectatione modeste indicemus; denique ut nostram de tota re sententiam & exponamus breviter, & argumentis pro virili parte adstruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt scelerati partus exclusionem, ab illis ne exigendam quidem esse probationem, videri alicui queat: cum, quod inter reliquas ejus viri commentationes compareat, ex eo ipso satis constet, nisi sit, qui meliori jure eum sibi vindicet, illius esse, cujus per tot annos fuit possessio. Plurima enim esse plurimorum auctorum scripta, quae eorum, quibus tribuantur, esse, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipsorum scripta referantur. Atque haec cum ita sint, accedere, quod argumentum tale hujus Dialogi sit, quod a dicacitate Luciani & omnia insectandi libidine non abhorreat. Olim enim effecisse Samosatensem illum scurram, ut, si quid in re gravi ridiculum, in seria ludicrum, in honesta denique contumeliose dictum appareat, id haud male, nec levi conjectura ad ipsum auctorem referatur. Neque Christianis pepercisse, sed in ipsos etiam maledicum strinxisse calamum, vel Protea, seu de morte Peregrini dialogum luculenter admodum testari. Maximam autem omnium fidem huic sententiae facit mira phrasium, sententiarum, earum etiam, quas ex Homero solet depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, & dispositionis convenientia: quae quidem tanta est, ut vix phrasis vel sententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non semel, aut saepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abjudicat, deprehendatur; oeconomia autem seu dispositio, dialogi ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis similis sit, quam ovum ovo est simile; de qua quidem convenientia infra adhuc erit dicendi locus.

IV. Jam victoria illa de Persis, cujus sub finem dialogi epinicion quasi quoddam a superveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS (a), quare non sit eadem, de qua Marcus Antoninus & Lucius Verus triumpharunt A. C. 166. Vir doctissimus DAVID BLONDELLUS (b), quem laudat FABRICIUS, *Anno Marci quarto*, inquit, *Christi 164. Macrino & Celfo Coss. Seleucia cum trecentis hominum millibus, & Ctesiphontis regia Veri nomine per Cassium excisa, pristino vero Persarum supercilio nubem ademisse Verus, cui spe falsus inani Susae & Arabiae excidium Scythicarumque excursionum cessationem (in bellum Marcomanicum, dum Parthicum geritur, natum, intentus) spondet Cleolans. Nihil itaque nos cogit, quae Luciano vivente & spectante confecta sunt, ad alium auctorem referre. GEORGIUS vero BULLUS (c), laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Persis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat Cleolaus, illud insuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatride, illa apprime etiam in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae SEXTUS AURELIUS VICTOR habet in epitome: *Marcus Antoninus virtutum omnium caelestisque ingenii exstitit, acriminisque publicis quasi defensor obiectus est. Etenim nisi ad illa tempora natus esset, profecto quasi uno lapsu ruisissent omnia status Romani. Quippe ab armis nusquam quies erat: perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant: terrae motus non sine interitum civitatum, inundanda-**

(a) Bibl. Gr. L. 4, 16. p. 504.

(b) De Episcopis & Presbyteris p. 227.

(c) Defens. Fidei Nic. 2, 4, 2. p. 73. seq. ed. Graebii.

dationes flammam, laes crebrae, locustarum species agris infestae, prorsus ut prope nihil, quo summis angoribus atteri mortales solent, dici seu cogitari queat, quod non illo imperante saevierit. Nempe haec esse illa mala, a sophistis, ut auctor appellat Christianos, praedicta.

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diversa abeunt. Est enim qui ita putet Luciano majorem Philopatridos parentem, ut ipsum Neronem aetate credat attigisse. Nimirum THEODORUS MARCILIUS, *Saperdae autem prorsus illi sunt*, inquit, *qui propter ea quae in extremo dialogo isto de Babyloniis, Aegyptiis, Persis, Scythiis verba sunt, hujusce distortissimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Trajani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non victitans perviderit. Plane quidem, quiqui tam belli pueri pater est, Neronis Principatu eum suscepit.* Micyllum videtur notare, qui Trajano imperante scriptum esse Philopatrini putabat. Sed ipsius verba ponere ex argumento dialogi ab ipso quondam conversi, commodissimum fuerit. „Lucianine sit Dialogus „hic, an alterius cujuspian, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non „abhorret ab illius ingenio & dicacitate. Pariter enim & gentilium Deos, & Christianam „religionem, ut saepe alias, incessere videtur. Phrasis autem, & tota adeo compositio „caeteris illius scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, re- „liquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo grande aut affectuosum sequitur, quod „Tragico isti exordio respondeat? Sed de his doctiores judicent. Caeterum cujuscumque „scriptum hoc fuit, videtur is Trajano Caesari ob victoriam in Oriente partam potissi- „mum gratulari voluisse, contra eos qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alteri alicui lo- „co, (nam patriam (a) solum vocat) pericula & clades praefagebant: quos ipse a princi- „pio Sophistas appellat: ad finem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intel- „ligere videatur. Eo enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Sufis, de to- „ta Arabum regione meminit. Omnia enim illa a Trajano devicta in pop. Romani po- „testatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem & Eutropium, & caeteros, qui „ejus aetatis historiam scripserunt, videre est”. Habet haec Micylli sententia praesidium quoddam in verbis dialogi c. 10. *Ἦνίκα δὲ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλαντίας, ἐπίρριμος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμασθῆναι, δι’ ὧντος ἡμῶν ἀνεκαίνισεν, κ. τ. λ.* His verisimile Paullum Divum significari, cujus proinde auditor Triephton: jam vero inter magistri mortem, atque hunc sermonem discipuli plus xl. annis ad summum intercedere non potuisse credibile est, nisi decrepitem senem Triephtonem, cum haec loqueretur, fuisse, dicere velis.

VI. Verum enim vero quo antiquiorem aliquis hunc dialogum statuit, eo magis falli necesse est. Quid enim? Ut hinc incipiamus, Triephtonis magister laudatur *Γαλιλαῖος, ἀναφαλαντίας, ἐπίρριμος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας*; Divus igitur Paullus intelligendus necessario est? Quid vetat, quemvis alium hac descriptione signari, recalvastrum, nasonem, mysteriorum cognitionem de se, ex vero forte, praedicantem, quam comica phrasi, ad raptum illum Apostoli nefarie accommodata, noster περιφράζει. Quid vetat, si concedamus etiam, corporis & oris habitum, qualis hic describitur, Paulo fuisse, (quod vix tamen probari posse puto) imaginem summi Doctoris a scurra visam esse, eumque deinceps, ut protervius Christianos infectaretur, hoc schemate magistrum suum deridendum aliis propinasse? DAVID BLONDELLUS, quem paullo ante laudavimus, contra eos, *quibus Galilaei, recalvastrum, nasonis, ad tertium usque caelum rapti, discipulum professus Triephto, Paullum immuere videtur*, ita disputat: *His argumentis, (quae nimirum allata jam jam a nobis sunt) persuaderi me non posse fateor, (ut credam, Philopatrini ante Luciani aetatem scriptum.) Ut enim nullum Luciani aetate Paulli auditorem superfuisset largior lubens; nec Paullum Tarfi natum Galilaeum dici*

(a) Quin urbis κατ’ ἑξῆς mentio fieri videtur c. 19.

dici debuisse constat : utrumque ad majus Christianarum rerum ludibrium a Luciano effectum, non est quod negemus. Nec difficile fuit Vener. MOSHEMIO (a) refellere ARTEMONIUM, id est SAM. CRELLIUM, qui ipsi Christo adscribi raptum in caelum, sententiis Socinianis inserviens nimirum, putabat.

VII. Neronis Principatu non esse scriptum Philopatrin, non equidem probabo ex RUFII FESTI loco, qui *Armenias duas tunc amissas, Romanasque legiones sub jugum a Persis missas, extremo dedecore Romani exercitus sacramenta ait foedasse* : Plura siquidem feliciter, ductu Corbulonis, Neronis auspiciis in Armenia contra Parthos gesta, eademque magnifice celebrata, refert TACITUS (b) : quin neque post cladem ignominiamque, Paeti negligentia acceptam, decreta a Senatu, integro adhuc bello, tropaea, dum aspectui consulitur, spreta conscientia, omissa sunt, ut idem TACITUS (c) auctor est. Quidni igitur & vani cujusdam Graeculi Paena ante victoriam, quin post cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt adferenda. Nec vero Trajano convenit, verba recito DAVIDIS BLONDELLI l. c. quod sub dialogi finem oraculum recitat Cleolaus : *πέντηκαι ὀφρὺς ἡ πάλαι βουμένη Περσῶν, κ.τ.λ.* Nam nec Susam nec Arabiam totam debellavit, nec quos ex Arabibus subegit, post devictos Persas domuit Trajanus, immo inter belli Parthici initia anno imperii quarto Christi CI. Trajano quartum & Paeto coss. per Syriae praesidem Palmam, Petraeam Arabiam sub jugum misit; eodemque anno, percutiente Decebalo, Dacicum bellum consummavit. Anno vero imperii nono, Christi CVI. Commodus & Cereale Coss. Seleuciam, Babylonem & Cephonem cepit.

VIII. Sed, ne quid dissimulem, tota illa disputatio nec mihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior ipsius ratio est, quod nec Susa nec Arabiam totam debellaverit Trajanus. Sed debellavitne eam Marcus, cui ipse epinicio illo gratulatum fuisse Lucianum putat? Fatetur non debellasse. At paratum est *προσφύγετον*. SPE BALSUS inani, inquit, *Susae & Arabiae excidium, Scythicarumque excursionum cessationem, spondet Cleolaus*. Iniquus autem est BLONDELLUS, si quo ipse effugio utitur, illud eripere velit parti adversae. Ut lubentius concedat, movere eum debet ratio altera, qua adversam sententiam oppugnare sibi videtur, tantum abest, ut ea rem, quam vult, conficiat. Putat enim, quia jam ante Persas, Arabum quosdam subegerit Trajanus, Cleolaus autem ei, qui jam victor esset Persarum, Arabiae subjugationem tanquam futuram spondeat; fieri non posse, ut de Trajano ea gratulatio accipiat. Quid si autem dicamus, ideo enimvero spondere Cleolaum ut ΠΑΣΑ ἡδὴν Ἀραβία, sub potestatem Trajani redigatur, quod parte ejus jam subacta, facilius de reliquis spes esset. Haec, ut mihi quidem videtur, ita sunt manifesta, ut Blondello ipsi, si viveret, assensum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, sunt firmissima illa argumenta, quibus Trajani aeo abjudicatur Philopatris? Equidem, ut quod res est fatear, his nunquam mihi persuaderi passus essem, ut non a Paulli quodam discipulo transfuga scriptum putarem. Sed bene res habet. Superest argumentum unum, a nemine, quod sciam, adhibitum, sed omni exceptione, uti arbitror, majus. Narrat nimirum Critias, c. 21. se cum interfuisset deliramentis atque vanis praedictionibus Sophistarum, ita sententiam de illis dixisse : *κατὰ μὲν τὰ Ἀρίστων καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΤ, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ εὐκτα ἐν ὑμῖν*, & reliqua. Quis non videt ARTEMIDORUM *ὀνειροκριτικῶν* scriptorem significari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen suspicemur, paullo post interrogat : *οὐ κατὰ Ἀρίστων τὸν Τελμισέα, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξήχνησα τοῖς ὀνειράσιν*; De ipsa re, si quis forte requirat ARTEMIDORI, hujus ut & ASTRAMPYSCHI, verba in notis

po-

(a) Vid. viri magni diss. de raptu Christi in caelum §. 1x. seqq.

(b) Annal. 13, 7. seq. c. 34. seq. L. 14, 23. seq. L. 15. init.

(c) Annal. 15, 18, 1. Ita in Persii 5, 4. ad Corbulonis victorias respici ait Casaubonus, quas assentatorie in majus extollerent Poetae & Historici.

posita sunt. Hic illud tenendum, quod hic ARTEMIDORUS EPHESIUS, (qui tamen Daldianum se dici maluit, ut nobilitaret oppidum unde maternum genus trahebat, obscurius absque hoc futurum) testatur ipse, (a) se nosse homines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui successor fuit Hadriani, ante quem Trajanus imperavit. Hujus vero inter victoriam Persicam & Antonini initia xxx. minimum anni intercesserunt. Nemo igitur sub Trajano scriptum Philopatrida potest asserere, nisi qui crediderit, triginta annis ante quam scriptus sit liber, eum posse allegari. Quin, cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam notos illi fuisse Athletas, qui interfuerint ludis quinquennialibus illis, quos Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adoptatus, instituit, (b) suspicari licet, post Antonini demum tempora, quin Severi etiam, qui Antonino successor fuit, scripsisse Artemidorum, primum quod ex prooemio apparet, post longissimam cunctationem animum ad scribendum appulisse, h. e. ad edendas observationes longa peregrinatione experientiaque comparatas. Tum quod TERTULLIANUS quem sub Severo Imp. in confiniis seculi II. & III. floruisse satis constat, cum somniorum interpretes enumerat (c), nostri nullam facit mentionem: Quae ratiocinatio, si cui aequae ac mihi probabitur, ut paullo dictum laxius accipiet, cum NIC. RIGALTIVS, l. c. atque JO. ALB. FABRICIVS (d) Hadriani & Antonini Pii temporibus vixisse Artemidorum perhibent: tum illud etiam colliget, vix esse, ut a Luciano Samosatensi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatris scriptus esse potuerit, de quo infra videbimus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum est, summa rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani sunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui annotationes nostras vel cursim perlustraverit, facile aliquem induci, ut credat, vel ab ipso Luciano, vel ab homine qui eum sibi imitandum proposuerit, esse scriptum. Neque enim magis id casu fieri potuisse existimo, quam, ut ex temeraria formularum typographicarum commissione versus Homeri aliquis, aut Ennii possit existere. Sed pluribus in hac sententia confutanda nos immorari nihil opus esse arbitror, cum quae jam nunc adversus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferemus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc secundam valeant. Neque protulit quidquam doctissimus puer (quo nomine honoris causa hic utor in eruditissimo quatuordecim annorum homine) BARATERIVS (e), quod dimovere nos de sententia debeat. Favebam aetatae hominis in mea patria nati & ista scribentis, ignoscebam puero *absurditatis* accusanti, quae neque cognovisset satis, neque intelligere dum posset: lubens me discipulum illi in re tali praebuissem. Sed nihil dixit, quod non dictum, quod non refutatum sit. Molliter inter rosas violasque quiescant ossa hominis emendaturi, si licuisset, illa *παυδαριώδη ναυρηματα*. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum hujus disputationis caput est, Lucianine sit Philopatris, an junioris alicujus, age, dispiciamus. Qua in re ita versabimur, ut primo contra eorum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium proferamus, deinde, cur Luciani non esse putemus, generatim dicamus, denique, ut quibus inducti rationibus, juniorem Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter & perspicue, proponamus.

XII. Luciano jure tribui Philopatrin, probatum primo inde est, quod is quasi in possessione esset, cum inter ipsius opera jam longo tempore referatur; igitur non nisi validissimis rationibus posse inde exturbari. Verum enim vero, ne jam in locum illum communem de librorum inertia & fraudibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei possessorem praescriptione sese tueri non posse: jam Aldina editio CIO LXXXII fol. in fine dialogi haec

ha-

(a) L. 1. c. 28. p. 26. & c. 64. p. 55. quae loca elegantur a Nic. Rigaltio in notis ad inscriptionem.

(b) Videndus Ael. Sparsianus Hadriano c. 27. & Commentt. ad h. l.

(c) Lib. de anima c. 36.

(d) Bibl. Gr. 4. 13. p. 402.

(e) In Anti Artemonio Noribergae 1735. 8. edito cap. 14. §. 2. & 3. p. 84. seqq.

habet : αὐτός δ' ἄλλος νοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ. Quæ procul dubio ex veteri codice adscripta, & post ab aliis repetita sunt. Argumentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, si generatim illud spectes, ut ad irridendam cum superstitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pondus insit, si dicerem, de Tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid si vero insuper negem, illam saltem dialogi hujus partem, ubi vanissima spe tot victoriæ, triumphi tot spondentur, quorum nihil vel parum, quamcumque etiam sententiam amplectare, contigit, cato illi Samosatensis naso ex asse convenire? Certe a prudentia non tantum viri, sed a magna ad credendum res etiam satis certas tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis, quæ indubie sunt Luciani, similitudo, tantum abest ut a me negetur, ut potius paullo ante ea usus sim ad probandum, Trajani aetate non videri scriptum. Sed potuit ea ex alio etiam fonte profluxisse, imitatione nimirum, satis illa quidem inepta, qua de tum ex adnotationibus nostris constare volenti potest, tum infra adhuc aliquid erit dicendum. Nunc reliqua persequemur.

XIII. Victoriâ de Persis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre honore, triumphavit. Hanc eam ipsam esse, quam celebrat sub finem Philopatridis Cleolaus, volunt, quos supra laudavi, viri doctissimi, alique complures. Quibus assentiri ne queam, illud me movet, quod unius tantum αὐτοκράτορος deprehendam in illo epinicio mentionem, id quod secus factum oportebat, si ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim fratres aequato jure imperium administrasse, notius est, quam ut dici a me debeat. Nec est quod Lucium Verum solum celebrari dicamus, qui nimirum solus id bellum confecerit, solusque gloriam inde sibi vindicaverit. Praeterquam enim quod per duces omnia sunt gesta, Vero interim Imperatore in Daphnicis Antiochiæ deliciis molliter ventrem, Marco autem Romae rem publicam curante, ut testis est JULIUS CAPITOLINUS (a): jam est paullo ante dictum, confirmarique tum aliorum, tum ejusdem CAPITOLINI (b) testimonio potest, triumphum pariter utrosque celebrasse. Ita enim ille: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina quae sibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die triumphi, quem pariter celebrarunt.* Et jam ante c. 7. dixerat: *partum est Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, quod etiam Marco Romae agenti delatum est.* Illud forte dici ab adversa parte posset, Imperatorem Verum, cum ista scriberentur a Luciano, jam tum fuisse extinctum, solique adeo Marco hic applaudi. Et sane EUTROPIUS 8, 5. cum triumpho Parthico, Veri obitum conjungit artissime. Sed certum est, intercessisse aliquot annos inter triumphum istum atque mortem Lucii: nec quae scriptor brevitatis studiosus narratione conjungit, tempore ideo sunt conjuncta putanda. Sed haec cum quaestione careant, apud eos certe, qui aliquam cum historicis illorum temporum familiaritatem habent, lubens dimitto. Illud tamen non possum quin adjiciam, non videri Cleolaum nostrum, qui sui victoria Imperatoris effertur raptopere, Medorum atque Armeniae (ut distinctarum magni imperii partium, suosque sibi regulos habentium) mentionem fuisse omisurum, cum de futuris audacter adeo spondeat, si modo materiem epinicio illi tum praebuissent, quod Marco imperante contigisse modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale esse meminerimus, ut si nihil etiam sit, quo labefactari convellique possit, (quod tamen minime ita se habere, est, puto, luculenter a nobis ostensum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem περίεργον nihil ob stare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctore haberi queat, cujus generis argumenta, plura etiam, ruere statim necesse est, si vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari & redigi in concordiam non possit.

XIV. Quod

(a) In Marco Antonino c. 8.
TOM. III.

(b) In L. Vero c. 8.
XXX

XIV. Quod vero GEORGIUS BULLUS putat non parum momenti habere, ad asserendum Luciano Philopatridem, temporum sub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, dissimulare non possum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab AURELIO VICTORE enarrata supra retulimus, quorumque mentionem etiam JULIUS CAPITOLINUS facit (a), jam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidisse, totoque fere perdurasse imperii tempore, iidem auctores sunt. Tantum autem abest, ut, qua tempestate scriptus est Philopatris, calamitates publicae orbem Romanum insigniter vexaverint, ut potius eam ob causam Christianis acerbè adeo infulcasse auctorem appareat, quod temporum felicitatem infaustis praedictionibus, obsecnisque omnibus quasi contaminarent. Quod ut appareat, audiamus Critiam, qui, ut videtur, ob patriae, quem confitetur, amorem, nomen dialogo dedit, cujusque sub persona auctorem latere voluisse, existimaverim. Hic igitur Critias in Sophistarum, ut eos appellat, concilium introductus, interrogatusque c. 24. πῶς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου; Χαίρουσιν πάντες, inquit, καὶ εἰς χαρὰν οὐταί. Habes gaudium publicum, habes felicitatem temporum. Quid ad haec Sophistae? Non placet illis laetitia effusa gentilium, subjiciunt: δυστοκίη γὰρ ἡ πόλις, cujus verbi vim ibi declaravimus. Non negant igitur jam felicia esse tempora, sed mala futura praedicunt. Hos dein proterve ridet Critias, βεβηκέναι τοὺς ἰλλοὺς inter alia scommata dicens, qui viderent scilicet, quod nec esset usquam, nec, ut putabat, futurum esset. Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publicarum genera, ita tamen ut ipsa phrasi ad risum composita manifeste indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines timuisse, ne putes fuisse expertos. Confirmant ista, quae sub finem dialogi idem Critias commemorat: Ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριφῶν, τὰ κέλαια εὐχόμετες ἐσμέν & paullo post: τοῦτο ἀπὸ τῶν παλαιῶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος, πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτώσει. Haec igitur satis, opinor, ostendunt, non eo tempore scriptum Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum grassarentur, sed satis laeto reipublicae statu, secus atque viro doctissimo videbatur.

XV. Magnum nomen HENRICI DODWELLI praefertim in suis enique libro temporibus assignandis. Ille etiam aliquando Luciano adscripsit Philopatrin: sed contra se disputandi necessitatem nobis remisit, qui sententiam ipse mutavit. Itaque satis prope fuerit diversas viri opiniones referre. In dissertatione de fortitudine Martyrum (quae Cyprianicarum XII. est) §. 24. Luciano & M. Antonini temporibus attribuerat Philopatrin. In dissertatione (b) de jure Laicorum sacerdotali p. 284. de eodem dicit, *Quem ego Trajano longe recentiorē fuisse existimo, & ipse fortasse Luciano.* Sed in dissertatione de Ildoro Characeno (c) §. 5. p. 63. ait, „Anno Christi CCII, quo Severus Imperator persecutionem, in Christianos Alexandriae decreverit, huic persecutioni Philopatride scripto quasi praefuisse Lucianum, praevias persecutioni *κωμῳδίας* memorante Antiocheno Theophilo”. Liceat hic quasi interpellare Dodwellum. Spartianus in Severo c. 17. quem laudat, non Alexandriae sed *in itinere* e Syria versus eam urbem decretam ait persecutionem. *Judeos*, inquit, *fieri sub gravi poena vetuit. Idem etiam de Christianis sancit.* *Κωμῳδίας* illas apud Theophilum non observavi. Sed quid porro Dodwellus? „In eadem urbe Alexandria scriptum Philopatrin argumento esse Alexandrini mensis nomen Mefori (c. 22.) Quod, autem Arabes hostibus accensentur, (c. 28.) id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi possit &c. Similia sunt, quae disputat Prael. Camden. 7. p. 307. seq. Quanti ea sint, cum aliunde ex hac dissertatione & adnotationibus ad Philopatrin nostris con-

(a) In vita Marci c. 8.

Lond. 1685.

(b) Cum Grotii diff. de Coenae administratione ubi Pastores non sunt, & aliis hujus argumenti edita

(c) In Geographis *Hudsonia*, T. 2.

constare potest, tum ipse indicavit DODWELLUS, qui in literis ad MOYLIVM, quas paullo post laudabimus, novam sententiam defendendam suscepit, scriptum nempe libellum A. C. cccxi. ad recentem nuntium victoriae quam a Persis Odenathus retulerit. Quae deinde pro nostra dicemus sententia, ea huic conjecturae evertendae putamus sufficere.

XVI. Perduxit nos ordo disputationis institutus ad ea argumenta, e quibus generatim Luciani non esse foetum Philopatrin, colligi posse putamus. Nam illa quae juniorem Luciano auctorem suadeant, his subjuncturos nos esse diximus. Ad hanc igitur classē, praeter ea, quae modo contra BLONDELLUM atque GEORGIUM BULLUM, viros doctissimos, disputata sunt, non dubito primo loco referre, quod major in hoc dialogo deprehenditur, quam in Luciani scriptis, Christianarum rerum peritia. Quisquis diligentius paullo hujus viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut in quarum rerum mentionem inciderit, eas res, tanquam per digressiones, quas vocant Rhetorum filii, perspicue, verbisque negotio, de quo agitur, quam aptissimis declararet, quo ipso, quanquam interdum non taedium lectoribus, si qui sunt delicatiores, creare non potest; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima discas, ad omnem historiam, populorum ritus, clarorum virorum pernoscendam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis disciplinam nimis quantum profutura. Quin ea ipsa ratio est, ut quoddam *Ἀμυλθείας νέρας*, aut cornu copiae bonae frugis plenissimum, opera ejus summo possint jure vocari. Profluxit ista scribendi ratio partim ex charactere Luciani, qui est *ἰδιώτατος*, & ad comicum in multis accedens proxime, in quibusdam etiam superans: partim, (non est enim infitiandum) ex ostentatione quadam, Polymathianque demonstrandi studio, quod quidem in Sophista, id est eo, qui dicendi artem pro genio seculi profiteretur, non ferri facilius poterat, sed laudi erat atque admirationi. Igitur nulla fere secta, hominum fere genus nullum est, cujus non historiam, characteres praecipuos, aliaque *ἀξιωματικόν* consignata ab eo literis deprehendamus: Philosophorum autem cujuscunque sectae, rhetorum, adulatorum, parasitorum, divitum, pauperum, senum, juvenum, superstitiosorum, atheorum, Romanorum, Atheniensium, Scytharum, impostorum, histrionum; leaerum, meretricum, militum, rusticorum, regum tyrannorum, Deorum, Dearumque, & cujus non? velut imagines quasdam ab eo pictas admiremur.

XVII. Sed quorsum ista disputem, quaeret fortasse aliquis? Nimirum ita rationem subduco: quia Lucianus ostentandae occasionem doctrinae nullam solet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, sententias, verbis cuique rei propriis & quasi solennibus describit: probabile non videri, si tantam habuisset Christianismi peritiam, quantam in Philopatride reperimus, non alias etiam eam praese tulisse; atque eo magis, cum occasio in his ipsis, quae habemus ab eo scripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem ampliorem Christianorum mentionem faciendi. In bonam quidem eo imprimis loco, ubi Alexandrum Pseudomantin illum ab oraculo suo Atheos, Epicureos, Christianos omnes removeri procul jussisse tradit. Verba ipsa subjeci (a): *ἢ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανός, ἢ Ἐπικουρείος, ἢ κε κατὰ τὸ παλαιόν τῶν ὀργίων, φεύγεται*. Cur Epicureos abesse voluerit, declarat, sed de nostris tacet, nec rationem ullam cur exesse illos sacris suis Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a se paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Christianos (b), & res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentilium disciplina petitis utitur ad res ipsorum designandas, partim, vulgari errore, Judaeorum & Christianorum miscere negotia videtur, & in universum ita loquitur, ut satis appareat, neque libros sacros legisse unquam, neque etiam aliunde sanctissimae disciplinae rationes satis habuisse cognitatas atque

per-

(a) In *Pseudom.* c. 38.

(b) *De morte Peregr.* c. 11.

perspectas. Quoniam id est parum ab hac disputatione alienum, agé, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, TANAQUILLUM FABRUM, virum ingeniosissimum ad illa verba. (a) τὸν μέγαν γοῦν ἐκείνον κ. τ. λ. annotasse: *Istaec vocula γοῦν & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse; quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est quod dixerat Suidas, Lucianum καθάπτειν τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῇ τοῦ Περεγρίνου βίῃ. Hinc factum ut in plerisque Mss. Codd. non amplius extet Peregrinus. Equidem fateor, si voculam γοῦν interpretare, itaque, ut est ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid vetat, quo minus vertamus enim, frequentissima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis significatione, ut quamdam noter parenthesis. Qui enim, quaelo, concinnius, quam ita loqui potuit Lucianus: Peregrinus noster in Christianos etiam incidit, & postquam illorum edidicisset mysteria, subito nimium quantum inter illos nomen & gloriam est consecutus. Nam hodiernum durat illa quorundam stultitia, ut celebrem istum in Palaestina suspensum hominem venerentur &c. Pergit deinde, ut videas a parenthesis reverti: τότε ΔΗ. καὶ συλλυφθεὶς κ. τ. λ. Sensus igitur abruptus non magis, quam γοῦν particula, deesse aliquid ostendunt. Suidae verbis sua constat veritas quam planissime, si vel nihil desit. Quid enim sunt blasphemiae in Christum, si hae non sunt, quae hodiernum extant in Proteo? Denique, quis iste foret stupor, cum manum semel injeceris mutilando scripto, illud relinquere, quod ejici vel similiter, vel magis etiam intererat? Duobus potissimum modis utri sunt Christiani hujus dialogi contumeliam, primum omitendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus, tum accedens, adletis in margine notulis, refutando, quod scholia a JO. CLERICO edita testantur. Omisisse quaedam ex ipsa orationis serie, saltem FABER quae attulit argumenta, iis vix persuadebit.*

XIX. Sed, ut pergamus strictim quaedam ad Luciani verba annotare, Judaicum sapit, quod ἱερείας & γραμματεῖας vocat Christianorum Doctores, quanquam non ignorem, de Aegyptiorum etiam sacerdotibus τῶν γραμματέων voce non semel usum (b). Ex ethnicismo est quod Alexandrum Christianorum διασκώτην vocat, & τελετὴν Christianorum disciplinam. Καὶ νῦν Σακεράτην Christianos Peregrinum vocasse, probabile non est: si nota Luciano Paulli Apostoli historia fuisset, hunc dubio procul substituisset. Ὁ νομοθέτης δὲ πρῶτος, qui persuasisse Christianis dicitur, ut omnes se pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipse servator noster esse queat. Neque hunc legislatorem ἀπὸ τοῦ ἀποστολοποιούμενου ἀνδρὸς ubi distinguat Lucianus, reperio, quod utrumque tamen iterum vult TAN. FABER. Contra ea jussit Christus Matth. 23, 8. ut omnes discipuli sui fratrum se loco invicem haberent: & secundum τοῦ ἀποστολοποιούμενου νόμους vivere Christianos, paullo post Lucianus dicit (c). Ad verba (d): εἴτα παρανομῆσαι τι εἰς ἐκείνους, ἔφη γὰρ τι, ὡς οἴμαρ, ἐσθὲν τῶν ἀπορίητων αὐτοῖς, PALMERIUS confundi ait Judaicos ritus cum Christianorum lege. Sed forte idolothytorum usus, & suffocati ac sanguinis ab Apostolis etiam prohibitus, obverti huic reprehensioni possit.

XX. Juvat hic in brevem summam colligere omnia, quae de Christianis tradit Lucianus, (tradidisse autem, quae sciret omnia, probabile saltem supra reddere conatus sum) tum similiter quasi in tabulam quandam coniecta cum his comparare, quae in Philopatri de iisdem dicuntur. Lucianus ita Christianos describit: I. c. Sunt homines, qui suspensum in

Pa-

(a) c. 11.

(b) c. g. de Sacrif. p. 369 T. I. Ed. Grav. it. in

Philos. c. 24.

(c) Johannem Evang. intelligit Fabr. B. G. L. IV.

c. xvi. p. 500.

(d) p. 570.

Palæstina hominem, novorum auctorem mysteriorum, spretis omnibus Græcorum Diis, colunt & adorant, immortalitatem expectant, atque propterea corporis cruciatus, ipsamque adeo mortem, subire non recusant, ut potius ultro eam deposcant. Præterea pro fratribus invicem, sic jubente primo illorum Legislatore, se habent, bona fortunæ omnia tanquam vilia & vana contemunt, benigneque iis impertiunt, quos propter superstitionem suam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magistratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in conventiculis suis legunt, si qui attente sunt doctiores; etiam interpretantur. Si quem videant leges suas migrantem, eam a communione & coetibus arcent atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis (A). Christiani credunt in Deum unum, qui caelum & terram creavit & omnia; eumque Patrem magnum, immortalem; caelestem, Filium Patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus & ex uno tres. Hic Deus, qui est lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, creavit, (ut didicerunt a Mose tardilingui) cum alta nox abyssu incubaret; lucem, quae tenebras & vestitatem illam omnem abegit: tum terram super aquis stabilivit; caelum expandit, stellas formavit; cursus earum disposuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non essent, ut esset aliquid, produxit: jamque de caelo intuetur singulos, bonos, malos, actionesque illorum in libris describit, ac retribuet ex iusto singulis, qua die ipse constituit. Præterea per aquas sese renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum vestigia collocari credunt; quidam etiam in tertium se caelum raptos, resque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multisque nominibus refertos hymnos recitant &c. Haec si quis cum iis, quae ex Proteo Luciani prolata sunt, conferat, simulque illud consideret, verbis propriis & ex Christianorum disciplina, quin ipsa Scriptura S. petitis uti Philopatridos auctorem: illum vero gentili more, nec uti solent nostri homines, loqui, cognoscat profecto, Lucianum ut de re parum sibi cognita, & quam non nisi aliis temere narrantibus audisset; hunc vero, ut qui aut ipse coetibus Christianorum interfuisset, aut satis accurate omnia pervestigasset, de hac secta exposuisse.

XXI. PETRUS DANIEL HUETIUS, *Demonstr. Evang.* 3, 20. postquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Christianorum essent dicta, laudi ipsis esse potius quam dedecori, haec addit: *Clariora etiam reperias in dialogo, qui inscribitur Philopatris, & Luciani nomen prae se ferre: Christi quippe & Christianorum nominatim meminit, plurima profert ex Evangelio & Apocalypsi Johannis, ex actis Apostolorum, & ex epistolis Pauli, cuius os & habitum depingit, & electionem in caelum refert. Christum appellat Chrestum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab actione ductum credebatur ab Ethnicis.* Quo de more cum quaedam disputasset, concludit: *Ex Christianorum autem rerum peritia, quae major in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani scriptis elucet, colligi potest, eum alterius esse auctoris.* Haecenus ille. Quae ideo adscribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Christi si quidem & Christianorum nominatim meminit dicit auctorem Philopatridis, ita tamen ut Chrestum pro Christo dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio respicit vir summus ad illa c. 17. ἀλλὰ μοι τὸδε εἶπε· εἰ καὶ τὰ τῶν Σαδδουκαίων ἐν οὐρανῷ ὑπερφύονται; Respondet Tripho: πάντα, εἰ τόποι γε ΧΡΗΣΤΟΣ ἐστὶ καὶ ἐν ἡμῖν. Interpres quem forte aliis districtus secure nimium secutus est HUETIUS: *si quidem & inter gentes CHRESTUS fuerit.* Neque vero is ego sum, qui Chrestum & Chrestianos pro Christo & Christianis tam a gentilibus, verum ignorantibus, quam a nostris, æven accipientibus, dictos fuisse negem, sed illud dico, non videri Triphontem Christum vel Christianos verbis, quae modo adducta sunt, significare, tanquam proprio nomine voluisse. Di-

Xo

xerat paullo ante hic Triphoⁿ : ὅτι ἄσπον ἀπῶτα , ἢ καὶ σὺ ἐν ταῖς ἐκσυρναῖσι βίβλοις ΤΩΝ ΔΓΛΘΩΝ ἀπογράφεται. Vult nimirum Critiam, relictis illis gentiliū fabularum nugis, ad Christianorum Deum ac religionem sese convertere, ut & ipsa inscribatur in caelestibus illis **BONORUM** libris. Tum Critias, εἰ πάντα ἀναμνήσας, inquit, ὦ Τριφῶν, (supra enim jam de libris caelestibus, & in iis inscriptione dixerat Tripho) ἀλλὰ μοι ποῦς, & reliqua quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, *an Scytharum etiam curam gerat Deus, & in librum illos **BONORUM** inscribat? Quidni inscribat,* respondet Tripho, *si modo BONI sint?* Cui non apparet, χρῆσθαι hic, ut alias apud quosvis scriptores, praesertim eum, quem postest esse imitatus, Lucianum, poni (αὐτὸ) τοῦ ἀγαθοῦ? Ita infra c. 23. χρῆσθαι γὰρ ἐν εἰς ἀποφύγε τοῦ σκυθιακοῦ, *Nam frangi esse apparatus utique ex habitu?* Praeterea nescio, an exemplo probari possit, χρῆσθαι dictum pro Christiano. Nam Christum quidem ipsum quomodo intellegere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video: cum appareat, pro genere hominum; quod plures sub se complectatur, vocem poni, & hanc esse verbi τυγχάνειν vim, ut converti debeat: *si modo contingat esse inter Scythas aliquem &c.* Nec Christi igitur & nec Christianorum nominatim mentionem in hoc dialogo fieri censeo; quod quorsum, pertineat infra videbimus. Hic illud notari velim, quidquid etiam de Chresto sit & Lucianum ita non videri scripturum fuisse, cum Christianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuisse, *en Pseudomanti* pariter atque *Proteo* satis constat.

XXII. Venio ad argumentum satis firmum, ut ego quidem arbitror, sed quod neque tractari bene, neque intelligi nisi ab eo potest, qui ad ingenium his rebus aptum usum etiam aliquem adjunxerit. Modestia hic nos decebat, cum primum scriberemus ante hosce xxv. annos: versabatur enim in animo illud LONGINI l. 6. Ἡ τῶν λόγων μάλιστα ἀπὸ πείρας τελευταίων ἐπιγένηται. Sed tamen quam familiaris tum nobis Lucianus fuerit, annotationes nostrae testantur: & non exstabat, cum haec scriberemus, index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abieciimus illum: & nunc cum tertium tractare ista oportet, recentes sumus ab interpretatione. Credet igitur nobis fortasse aliquis, agnosci a nobis posse vocem & sermonem antiqui a triginta pene annis sodalis, quem nuper demum Latina loqui docuimus. Haec majoris esse debent, quam si quis dicat, lubricum esse quod a stilo sumitur argumentum, & similes huic loquatur sententias. Sed in rem praesentem veniamus, & quantum ejus potest fieri, argumentum, quod melius sentitur & gustatur quasi, quam verbis explicatur, declaremus. Olim jam THEODORUS MARCILIUS, non esse Luciani Philopatrin contendit, praeter alia id arguentibus ineptiis stili, quas paginis omnibus dicit occurrere. Ista vero stili ineptiae oriri magnam partem videntur ex affectato infelicitate sublimi ac tragico dicendi genere, quod cum non assequeretur, in affine illi vitium ψυχρότης incidit quam saepissime. Tanto id quidem magis, quod Poetarum magnam partem verbis utitur, iisque parum ad rem aptis, qua de causa indutae leonis exuviae simiae similem interdum fieri necesse est. In utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lucianus, ad effingendum stilo quidquid libuerit, gravitatem etiam plusquam tragicam, & ad derivandum in suos hortulos, non rivos ex Veteribus Poëtis, Homero imprimis, sed quasi flumina, adeo quidem, ut cum male quaedam applicasse videretur, vel inflexione depravasse, tum demum ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli causa adferam: est Euripidis versus decantatissimus: ἡ γὰρ ποτὶ θυμῷ, ἡ δὲ φρενὶ ἀνέμοτος. Quam lepide hoc ac commodat ad iocatum Cynicorum ἀναλογίαν; Ἡ φρενὶ, inquit, (α) οὐδ' ἀλγίστην, ἡ δὲ γὰρ ποτὶ οὐδ' ἀνέμοτος. Quam festivo illud Homeri (b):

Ὡς φρεσὶ φρεσὶ φρεσὶν ἀρίστη, φύλα δὲ φύλον;

Ad

(α) Vitae. auct. c. 9.

(b) Iliad. B. vers. 363.

Ad Philosphorum certamen traducit (a): *ἑνωσθέντες ἐπ' αἵματι,*

Ὡς πῆρ' ἡ πῆρ' αὐτῆς ἀφ' ἑνὸς, βάντρα δὲ βάντρας.

Sed infinita ejusmodi habet Lucianus, Plutarcho hac parte comparandus, nisi quod hic se-
verior.

XXIII. Noster autem, quisquis etiam fuerit, ut utraque in re peccaverit, jam videamus. Quis negabit, esse nimis παρατρέγωνδον illud c. 2. quod MARCILIO jam bilem movit: Φῦ, Φῦ, Φῦ, Φῦ, τῶν ὅλων ἐκείνων, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων, αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων. Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia, ubi tamen actoris gestu efficitur, ut sint aliquantum tolerabiliora & minus φορτικὰ. Sed bene tamen est, quod cavet auctor, ne ab tam altissimo cothurno statim defiliat. Triepho enim, apud quem haec eructarat Critias, studet ingentissimo mendacio, omnem hanc tragicam suppellectilem longissime superare: his enim singultibus Critiam ipsas convertisse nubes, tantumque in Propontide excitasse boream dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae sint. Apud nos mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum nostrorum proverbio; Sed hic, ne caelum ipsum & maria pervertat, timor est. Vix Lucianus cum id agit, ut mentiatur strenue, quemadmodum in verae historiae Libris duobus, talia proferre monstra ausus est, ut hic bonus vir serio colloquentibus amicis tribuit. In Poëtica facultate, qua tamen mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his, quae jam, ut ordine percurrenti sese offerent, producā, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum carmina vix inseruit centoni suo, praeterquam quae Lucianus jam olim attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos auctores cognovisse, sed ex viri suae aetati propioris aliquot dialogis pleraque consarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubibus & Ranis quaedam habet, ut & HomERICA pauca, quae apud Lucianum nondum observavi. Ut μὲν ab initio c. 3. ponit, ex Homero Ἄλλ' ἐπεὶ σὲ πρῶτον κίχων τῶδ' ἐν χώρῃ, ἀπίμην κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuisse, non constat, quicum jam plura locutus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio, age illuc abeamus, ubi respirare a malo meo possim.* Inter honoris verba, aulae imprimis incolarum, cum ad epulas aut comissiones perlicere advenas volunt, haec talia esse scimus: apud Homerum pulchre dicitur, ὦ φίλ' ἐπεὶ σὲ θύοντα κίχων τῶδ' ἐν χώρῃ. sed in hoc Philopatridis loco sunt prorsus, si quid videtur, ἀπροσδιόντα. Deinde, si carmen esse debet, ut certe apparet, bis in metri leges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ contra diphthongi naturam, correpta est; Tum quando prima in κίχων, brevis apud Homerum & optimos quosque, producta adhibetur. Non defuisse autem apud Graecos malos Poëtas, qui vel in syllabis dimetendis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegio miseri tujusdam Poëtae, quod LUCIANUS in *Lapithis* (b) adfert, constare satis superque possit.

Incipit Ἡ δὲ πῶτ' ἄρ' ἦγε Ἀρισμανέτου ἐν μεγάροις κ. τ. λ.

Meliorane autem sunt quae sequuntur nostri carmina? Jovem dicit c. 4. συνευχεῖσθαι Αἰθιοπίδους.

Ἀνδράσι μελαστέροις, καὶ τὴν ὕψιν ἐξοφαιμένοις.

Euge septies peccatum in pedibus sex. Vix versum agnoscas, nisi de morbo hominis, & Politico illo carminum genere paulatim e talibus orto constaret. In ὅρμῃ c. 12. primum hexameter positus est, tum pauca prorsum oratione scripta, mox Jambis sequuntur quinque, & senarius, nisi quod primus pes contra carminis legem trochaeus est. Alibi c. 16. βρώσῃ καλῇ, inquit,

οὐδὲ σ' ἄκα θέμις τέλος θανάτου κίχην.

Hic

(a) Ἀναστ. c. 1.

(b) c. 41.

Hic bis metri leges migrantur, & praeterea, quid hoc θέμις sibi velit, non apparet: si legas θέμις, & sensus concinnior paullum erit, & metrum hac parte constabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18. καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς

Semel tantum claudicat, & potest reponi, si tantum μὲν pōst κεύσῃς collocēs. Septem pedibus incedit, c. 25.

Πνεύοντων δόρυ καὶ λόγχης καὶ λευκαλόφους τριφαλείας, truncatus ex Anapaestico Aristophanis. Qui hunc proxime antecedit:

Θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων.

Semel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris (ut ex veteri ratione loquar, qua longae Syllabae duo tempora s. χρόνους, brevi unum tribuebant) c. 28.

Μῦτε παραδράμῃς γε ποσὶν μὴδὲ παρέλθοις. Si παραδραμῆς γε πῶδεςσιν legas,

Metro erit consultum; sententia ut non sit inepta & ταυτολόγος, non efficies. Ultimi jambici quam parum exacti, quivis non rudis suavitatis Poëticae videt. Quam absurdum illud sit, quod Poëticis vocabulis flexionibusque, omnibus fere in locis, etiam ubi versus non facit, utitur Auctor, malo ex ipsius lectione dialogi, notationumque nostrarum cognosci, quam ejusmodi quisquiliarum congerie hic nauseam lectoribus, si qui fuerint, creari.

XXIV. Copiosus mirum quantum est Lucianus, & varie unam rem, si saepius recurrat, effert. Hic noster autem, quanquam copiam aliquam affectat, & sub initium statim, tum alias etiam exergasis utitur: tamen quasi effusa semel omni suppellectili, eo subinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconsulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud ἀνω καὶ κάτω περιπαλεῖν, intra versus non multos c. 1. & 2. bis pōnit: ἀμπνεύουσιν τοῦ δεινοῦ vix aliquot interjectis versibus c. 2. repetit. ὡς καὶ Νιάβῃ τὰ πρὶν c. 1. ὡς καὶ Ἰκαρὸς τὸ πρὶν c. 2. parum invicem distant: διότορον βοῶν bis c. 6. & 25. occurrit: ὡς ἐάσωμεν τούτους. ὡς ἔατον καὶ ταύτην. ὡς ἔατον ἅπαντα. ὡς ἐάσατο τὰς φαντασίας. τοὺς δὲ λοιποὺς ληρὲν ἐάσωμεν, quinquies redire in tam paucis paginis, c. 8. 16. 26. 29. & in dialogo ad ostentationem, ut videtur, τῆς Ῥητορικῆς δυνάμεως composito, quis ferat? Creationis Universi historia bis, c. 13. & 17. iisdem fere verbis, nulla cogente necessitate, narratur.

XXV. Historia porro de Neptuno, precibus lacrymisque, Martis in adulterio deprehensi liberationem impetrante, c. 6. quam quaeſo impedita est, quam a Luciani facilitate, aliena! Martem enim indissolubilibus cum Venere vinculis confictum, reliquisque Diis propter adulterium prae pudore silentibus, equestris Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedium plena & a muliercularum narrationibus non abhorrens repetitio: ἐπέκευτο δὲ τῇ Ἡφαιστῷ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφόχαιον τοῦτο δαίμονιον, οὐκ εἶπεν τὸν πρεσβύτην βέδν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν. In illo c. 8. τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνος, καὶ τί τῇ γῆναι τοῦτο ἢ βεῶν ἐπιφέρεται; vox τοῦτο ad Γοργόνα vel κεφαλὴν erat referenda. Reliqua de Gorgone narratio ineptissima, ut in qua per quatuor versus αὐτὴν semel, ταύτην ter repetitur, & quae separanda erant, pueriliter miscentur. Quae illa quaeſo infania est, quod Triepho introducitur c. 4. jusjurandum exigens, de non nocitura sibi Critiae narratione, & is tamen statim post jusjurandum c. 18. eadem omnia vult experiri, quae in Critia viderat? Quid de illo existimem c. 17. καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι — οὐδέποτε σε διέλαθε κ. τ. λ. dixi ad ipsum locum. Statim sequitur c. 28. πᾶν εὖ λέγεις καὶ με ἰσχυρόφως τῆς Νιάβης παθεῖν, ubi ποιῆς vel simile est omissum. Parum etiam Atticum, hoc est Lucianicum, illud est, quod aliquoties (c. 21. ter, c. 25. ter, c. 26. quater) cum neutris pluralibus, non singulare verbum, sed plurale construitur. Quae hactenus a nobis allata sunt, singula forte in optimae etiam notae, optimi auctoris scripto posse occurrere, longiori praesertim, non nego: possim enim quam plurimis praestantissimorum hominum locis, ubi ipsorum humano errore, (neque vero librariorum semper) a talibus culpa abest) aliquid peccatum manifesto deprehendatur, redargui. Illud vero

nego, a castigatissimi sermonis & subacti iudicii scriptore Luciano, dialogum inquinari ad-
eo stili, iudicio autem aut nullo scriptum aut exiguo, potuisse proficisci. Et gaudeo non
Marcilio tantum & mihi ita visum: sed in eadem sententia esse acutissimum virum WAL-
TERUM MOYLE (a), qui, *in finitis adeo spatiis, ait subsidere infra ingenium, acumen, &
elegantiam Luciani, incomparabilis scriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum sit,*
Ge. Bullo, viro ea doctrina & iudicandi vi praedito in mentem potuisse venire, ut ad eum au-
ctorem referret. Et (p. 292.) *signa omnia barbari aevi inesse ait huic libello, nec virtutem*
unam, qua commendari possit, cum duabus rebus contineatur, quae possunt esse vel in homine
vel in libro, pessimis, stupore atque impietate. Denique (p. 362.) *plura esse ait in Philopatri-*
de, damnata non in Soloecista modo, (quem Luciani esse negat) sed in Lexiphane & Rhetorum
doctore, qui sine dubio a Samosatensi sint. Magna cum asseveratione GUIL. WHISTONUS (b)
de verbis juris iurandi c. 40. *Sermonem, inquit, huius partis dialogi nisi haereticorum vete-*
rum alicujus sit, aperte referendum ad quintum, summum ad quartum exiens saeculum. Et p.
381. *Si quis affirmet haec verba esse primi, aut secundi, aut tertii adeo Ecclesiae saeculi, il-*
lum se putare cogi nihil plane familiaritatis habere cum sermone prisca illius aevi, cum ipse con-
tra se rem habere, irrefragabili experientia certus sit. Sed nempe causae servit vir doctus,
& tanto minus nostram rem juvat, quod addit hic etiam, *Nisi tamen ponatur, auctorem*
incidisse in antiquos quosdam haereticos, cumque ab iis sermonem didicisse &c. Nempe hoc
tantum vult, orthodoxos primorum saeculorum de S. Trinitate non ita locutos; de reliquo
sermone libelli non est sollicitus. Nobis contra ea hic non de Christianorum dogmate, sed
de stilo Luciani contentio est. De hoc cum Moylio nobis convenire jam indicavimus: il-
lum satisfecisse etiam credibile est Dodwello, qui scripserat ad Moylium (p. 347.) se non
agnoscere barbarissimos in Philopatride Luciano indignos. Quod quidem excidisse viro mi-
raret, nisi illum aliis rebus omnibus, quam *ἀβρῶν κρίσει* operam dedisse, appareret.

XXVL Igitur neque Luciano antiquior neque ipsius Luciani est Philopatris: sed junio-
ris auctoris, & Samosatensem imitati, quod §. 10. monuimus. Juniorem Luciano suspi-
catus fuerat etiam Dodwellus, ut vidimus. Suspiciatus etiam fuerat vir, dum viveret, do-
ctissimus MATURINUS VEYSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in specimine observa-
tionum historicarum in Lucianum (c): ac postea declaravit, edita jam hac disputatione in
lireris ad veterem & summum amicum meum C. A. HEUMANNUM (d). Ponit nempe cha-
racteres historicos, *virgines Cretae caesas, non satis, puto, feliciter, ut ad c. 13. ostendisse*
mihi videor, deinde ex fine dialogi Aegyptum in officio non manentem, Arabiam & Susam
brevis vincendam, supercilium Persarum (Palmyram) dejectum: quae quidem commode ap-
plicari ad Aurelianum posse, certum est. Superest, ut animadvertant lectores, fiat ne ea
a nobis prolata in his quae sequuntur, quae excludant Aurelianum. Mihi quidem ita vi-
detur.

XXVII. Quanta cum asseveratione juniorem Luciano faciat Philopatrin MOYLIIUS, in-
dicatum est. Etiam hoc recte vidit, sub imperatore Christiano non ausurum fuisse quem-
quam in libello, quo illi adulatum veniret, adeo irrifui habere religionem Christianam. Ita-
que removit a bona aetate quantum potuit Philopatrin, scriptumque Diocletiano rerum po-
tiente voluit. Hic itaque omnium proxime ab ea sententia abest, quam mox proponemus,
ubi, cur in Diocletianum non videatur competere, ostenderimus. Nam si hoc planum fe-
cerimus, nihil nobis obstat, si quaedam sint, quae ad Diocletianum & A. C. CCXCVII,
huc

(a) *The works of Walter Moyle Esq. none of which were ever before publish'd, in two Vol. Lond. 1726. 8. p. 388.*

(b) *In Primitive Christianity reviv'd vol. 4. p. 381.*

(c) *Insertum id est Miscellaneis Academiae Bero- lin. T. I. n. 4. p. 27. seq.*

(d) *Qui illas publici juris fecit in Poecile 1, 3, 7. p. 438.*

hunc enim post fluctuationem aliquam ponit, referri possint. Itaque dicto Diocletiani tempori repugnat primo, quod in dialogo nostro unius modo αὐτοκράτορος fit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Persicae tempore, quemcunque demum illi annum assignes, collegam habuit potestate sibi aequatum, Herculium. Non videtur autem, quod in monumentis publicis tum observabatur, neglectum a Sophista famelico, quod genus plures adulatione complecti solet. Deinde senex illa tempestate fuit Diocletianus, eamque causam allegavit deponendae mox purpurae (a): ut alia argumenta (b) taceamus, quibus illud potest confici. In fine Philopatridis autem non sibi tantum, sed liberis suis ad felicitatem sufficere ait Critias dies imperatoris, quod nimis ridiculum est in sene imperatore dicere, qui sibi Caesarem jam assumerat. Sunt caetera in illa parte historiae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, & varie a viris summis disputata. Haec duo tamen quae diximus, in quantum ad nostram causam pertinent, controversam, quod sciam, non habent. Sed puto, ipsum Moylium, ut erat vir in summa doctrina candidissimus, si viveret ac legeret, quae jam porro dabimus, sua sententia relicta ad nostram transiturum esse.

XXVIII. Occasio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, scena in qua hac velut fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc scenam Constantinopolin, Christianorum μέγαν ὄκνον ἰσχυρῶν, ut ille ait (c), fuisse ita colligo. Sub initium dialogi c. 4. haec Triphontis verba relata sunt βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέσρηψε. ζεφύρου γὰρ ἐκπνεύοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἀπυθίζοντος, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὸν Προποντιδὰ κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ δακρυδαῖες τὸν Εὐξείνιον πάντα ἀκρίβηται, τῶν κυμάτων ἐπικυανδούτων ἐκ τοῦ φυσήματος. Aguntur itaque haec in littore Propontidos: qui loquuntur a fronte hanc ipsam Propontidem & austrum, a tergo Euxinum Pontum & septentriones habent. Si enim spiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita se habeant, fieri non potest. Igitur ad Bosporum Thracicum res gesta est, seu angustias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Constantinopoli. Non improbabilis autem conjectura est, hunc dialogum in ea scriptum urbe esse, quae tum caput rerum & sedes esset imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur auctor, quod majori, credo, celebritate in urbe quam in Provinciis solet fieri. Quid quod urbis κατ' ἐξοχὴν dictae aliquoties meminit, aurata item recta commemorat, qualia ante Constantini profusum aedificandi & exornandi eam urbem studium, Byzantii fuisse, mihi non fit verosimile, licet moenium robora olim celebrata sint. Neque Aegyptii mensis nomen, Mefori, ab hac me sententia potest dimovere; quare enim eo utatur Auctor, satis puto, est ad c. 22. indicatum. Si igitur in Constantini urbe scriptus est Philopatris, certe actus esse fingitur; non potest non saltem Constantini aevo esse suppar, Luciano autem sesquisaeculo ad minimum junior.

XXIX. Si corradere omnia & congerere animus esset, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud posset imbui, ab auctore dialogi imaginem Paulli Apostoli in templo visam (d): jam imagines in templis ante A. C. ccc adhiberi non solitas: consequens igitur esse, ut post id tempus scriptus sit Philopatris. Sed gratis illud a THEOPHILO assumptum, apparet. Illud forte maiorem speciem habet, quod jam BARONIUS (e) templum seu basilicam deprehendere sibi visus est in illis dialogi verbis c. 23. καὶ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνδοῦς τοῦ πύλου καὶ χαλκίους οὐλοῦς, ἀναβάντας δὲ πλείους περιπαλουμένους, ἐς χρυσόφων οἶκον ἀναβάντας κ. τ. λ. Ac il-

(a) Laëtant. de Mort. Pers. c. 18. qui etiam passim senem & seniore[m] circa haec tempora appellat.

(b) V. G. quod apud Vopiscum Numeria. c. 14. miratur Diocletianus jam eo tempore quo Aurelianus adipiscatur imperium, i. e. A. cclxx, se post multos a se apros interfectos nondum consecutum esse pro-

missum sibi Druidae Vaticinio imperium &c.

(c) Dionys. Perieg. vers. 355.

(d) Quod visum est Theophilo Raynando Erotematt. de libris bonis & malis p. 195.

(e) Ad A. C. 57. §. 101.

illum quidem non esse audiendum, jam BLONDELLUS (a) olim demonstravit. Sed melius fortasse procedet, si invertamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: quia basilicæ sumtuosæ meminit auctor dialogi, tales autem basilicæ Constantini demum ætate & post ædificari coeptæ sunt, inde sequi, dialogum nostrum non ante Constantini tempora fuisse scriptum. Verum enim vero ne ita rationes putem, primo illud obstat, quod non usque adeo certum confessumque est, templa & basilicas majores pretiosioresque ante Constantini imperium non extitisse: LACTANTIUS (b) certe meminit Ecclesiæ, quam editissimam vocat, a Diocletiano & Maximiano A. C. ccciiii destructæ, quæ aliquot minimum annis ante, forte jam sub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde si certissimum etiam sit, post Constantini ad nostros accessum basilicas ædificari demum coeptas, nolim tamen ex hoc loco quidquam de ætate auctoris inferre, cum probabile non videatur, basilicam, quam ecclesiam ætas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus DAVID BLONDELLUS adversus BARONIUM disputat, cum nihil occurrere ait præter coenaculum in ipso privatae domus fastigio constratum, affixo nullo crucis titulo insigne, quoque vix per multiplices scalarum gyros Critiæ, manducante alio, evadere licuerit. Adde, non reperisse Critiam concionem omnis generis hominum, juvenes, mulieres, viros, senes, sed quidam aliquot ἐπισκοπῆς καὶ κατωχρημένους, qui obviam procedentes sermones cum illo miscuerunt. Nec ex *Persarum* nomine, quo utitur noster c. 29. efficere quidquam conabor. Quanquam enim satis constet, anno demum cccxx. aut ccxxvi. ut ANTONIO PAGI placet, aeræ vulgaris, Artaxerxe duce, Persas pristinum Imperii decus, ademptum Parthis, qui plus cccc. annis illud tenuerant, recuperasse, minus tamen hac parte sibi constare scriptores, & DODWELLUS monuit (c), & infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora proinde causæ præsidia circumspicienda sentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinor, & quod non ita facile loco selli pariat. Scilicet bis occurrit in Philopatride mentio τῶν ἐξισωτῶν, c. 19. & 20. Qui vero essent ἐξισωταί, quod illorum munus, ibi dictum est. Hic illud monere e re mea est, non occurrere antiquiorem, quantum sedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce usus sit, vel ipsius adeo muneris mentionem fecerit, EUSEBIO (d) Nicomediensi, qui originem, ni fallor, exposuit. Subjeci ipsa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar, Ἐπεὶ δὲ ἕτεροι τὰς τῶν πρότερον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις κατεμέμνοντο, βεβαρῆσθαι αὐτῶν τὴν χώραν κατατινάμενοι· πάλιν καὶ ταῦτα θεοῦ δικαιοσύνης ἄνδρας ἐξισωτὰς κατέπεμπε, τοὺς τὸ ἀξίμιον τοῖς δυνάμει· παρέχοντας. Apparet, si nihil aliunde adferatur, quod prohibeat, commode verba EUSEBII de prima hujus muneris origine posse intelligi. Occasio mittendi Peraequatores indicatur, justitia in ea re Constantini laudatur, quod non adeo magnam vim haberet, nisi ille primus id beneficii tribuere oppressis instituisset. At loquitur, tanquam de hominibus solum notis EUSEBIUS. Recte illud quidem. Quo enim tempore haec scribebat, noti fuerant. Ante Constantini ætatem potuerunt fuisse incogniti. Eusebium quasi agmine facto deinde sequuntur GREGORIUS NAZIANZENSIS, BASILIUS, Imperatores aliquot in codice Theodosiano & Novellis, & reliqui. Haec ipsa causa est, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad glossaria scilicet lapsæ Graecitatis eam relegantes. Idem dicendum de nomine Πολιτιδῆς c. 19. in quantum ἐξισωτῶν significat. Atque ista quidem generaliter hic monuisse sufficiat. Ita Galilaeos quod vocat Triepho Christianos, aut récentio-

(a) De Episcopis & Presbyt. l. c. Josephus etiam Medæ ex hoc loco probare volebat, templa jam Trajani ævo exstrui solita, refutatus ab Ill. Bochemero Dissert. Jur. Eccl. ad *Plinium* & *Tertull.* 2, 13. p. 52. nescio quam bene, cum *aurea* illa *testis* ironice pro miseris & pauperibus, accipit, quod etiam ab A-

blancurris factum video. Nostra in neutram partem aliquid refert.

(b) De mortibus persecut. c. xii.

(c) Diss. de Isidoro Characeno §. 4. p. 62. Add. *Spanham.* ad Julian. Or. 1. p. 123. 149.

(d) De vita Constantini 4. 3.

tioris multum Luciano scriptoris, aut antiquissimi indicium credimus: cum vero antiquissimum non esse, vel solus Artemidorus in eo laudatus arguat, consequens est ut recentiorum dicamus. Sed & hanc disputationem commodius differemus. Caeterum hoc referre fere audeam, quod πολυέπχολος μαθηματικὴ vocatur, insolito bonis scriptoribus duplicandi seu componendi genere, & nescio quid affectatæ fucataeque dictionis sapiente, quæ seculo quarto, & deinceps paullatim in Graeciam a pristino candore deflecentem irrepere coepit. *Ξυνορίς* apud antiquos, quantum constare mihi potuit, tantum de biga equorum vel mulorum adhibetur; apud nostrum in fine dialogi ἡ καλὴ Ξυνορίς de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum, qui vitam Gregorii Nazianzeni scripsit, *ζηλοτὴ Ξυνορίς* de Gregorii & Basilii amicitia, & saepius deinde apud sequiores dictum reperio. Sic κράτος pro Imperatore in ipso fine libelli positum ex Nazianzeno illustravimus. Sed de usu talium vocabulorum, nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta scriptorum Graecorum copia potest, quibus legendis vix aetas sufficeret, nedum memoria comprehendendis, & inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, in primis si non soleat scripto omnia observata sua committere (a). Arbitror autem, cum multa concurrunt *τεμνύματα*, quæ singula quidem possent oratione elevari, quaedam etiam ratione rejici, hominis esse impudentis, omnia velle repellere, praesertim si quaedam illorum ad maiorem paullo probabilitatis gradum accedant, & nihil caeteroquin sit, quo sententia, quæ hoc modo probatur, everti possit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quæ dicere mihi proposueram, caput, idque in tota hac disputatione praecipuum. Nempe sub Juliani τῷ ἐν Ἀθῆναις, ut vocant nostri, vel Apostatae imperio, & eo quidem tempore scriptum a Jo Philopatridem, cum primum nuncius de felici expeditionis Persicæ successu Constantinopolin adferretur. Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophista & ipso, Luciano certe more, qui Christianorum omnibus praedictionibusque explosis, Imperatori victoriam Persicam gratulatus, felices porro successus, victoriasque innumerabiles apprecetur. Cum primum ista ante hosce xxv annos proponerem, faciebam, quod aetatem & conditionem meam decebat, uti deprecarer invidiam novitatis apud Theologos, qui fidem Ante-Nicenam solent ex hoc dialogo ostendere. Hoc jam opus esse non puto. Nisi enim actus tot annis docendi & vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet, frustra veniam mellitissimis etiam verbis postulem. Quare statim ad probandum quod suscepi progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminisse te, mi Lector, velim, supra probabile admodum factum a nobis esse, in Constantini urbe, quæ jam tum ita vocaretur, scriptum esse Philopatridem. Nunc addendum hoc est, nunquam ausurum fuisse gentilem hominem, Christiano Imperatore, acerbe adeo Christianos, & scripturas divinitus nobis traditas traducere, & deridiculo delectamentoque sibi habere, ac fecit hujus dialogi auctor. Licet enim non vi atque suppliciis in gentiles, si quiete alias se gererent, animadverterint sanctam nostram fidem amplexi Imperatores (b), vix tamen id videntur fuisse passari, ut aperte quis illam conviciis proscinderet. Si enim capital esse iusserunt Constantius, Theodosius, Imperatores alii, si quis gentili ritu sacrificaret, aut haruspicinam exerceret (c): si capite puniendum censuere Theodosius & Valentinianus (d), qui servum seu ingenuum, invitum seu suasionem ex cultu Christianæ religionis in nefandam sectam rivamve traduxisset: quid putemus illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Christianis esset ausus? Relinquitur igitur, sub Imperatore Constantinopolitano, qui idem gentilis esset, venenum suum effu-

(a) Sic deprehendi apud Euripidem Phoeniss. 1092. *Ξυνορίς τῶν φίλων*. Et tamen puto, usum nostri auctoris suo id est quarto senescensæ saeculo deberi.

(b) Vid. L. 6. Cod. de paganis & sacrificiis.

(c) Vid. tit. Cod. de paganis.

(d) L. 5. Cod. de Apostatis.

effudisse Philopatridos auctorem, sub quo scilicet non impune solum id laturus erat, sed favorem etiam & forte dona meriturus. Alius autem non occurrit, quam Julianus Apostata, quo Imperatore & licentiam habuit, & proposita præmia, quisquis has nugas producit.

XXXIII. Deinde victoria de Persis, quæ sub finem dialogi celebratur, & occasionem scribendo dedisse videtur, si in quem alium, in Julianum certe convenit. Jam ab initio suscepti imperii magna vi expeditionem Persicam moliebatur, eosque ab initio successus fortunæ habuit, qui epinicio utique essent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, desisse Romanum imperium vinci a Persis, & vincere posse iterum didicisse, postquam infeliciter adeo Constantius rem adversus crudelissimam gentem gesserat. Placet EUTROPII verba 10, 6. quia sunt brevissima, adscribere: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa & gravia perpeffus, sæpe capis oppidis, obsessis urbibus, caesis exercitibus: nullumque ei contra Saporem prosperum praelium fuit: nisi quod apud Singaram, haud dubiam victoriam ferocia militum amisit.* Post has clades utique contemnenda non erant, quæ Julianus brevi adeo tempore feliciter gessit. Facilis labor esset, sed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem necessarius, ex AMMIANO MARCELLINO, ZOSIMO, LIBANIO (a), & reliquis, quo apparatu, quas res, quo tempore gesserit, explicare: quare contenti iterum EUTROPII erimus brevitate, qui 10, 8. *Julianus, inquit, ingenti apparatu Partibus intulit bellum, cui expeditioni ego quoque interfui. Aliquos oppida & castella Persarum in ditionem accepit, vel vi oppugnavit. Assyriamque populatus, castra apud Ctesiphontem stativa aliquandiu habuit: remeansque victor, dum se inconsultius praeliis inserit, hostili manu interfectus est.* Addere fas sit, quod ZOSIMUS post enarratas 3, 12--29. res gestas Juliani, ἀπέθανον, inquit, οὐ πόρρω τῶν Περσῶν ἡγεμονίᾳ τῆς ἀπωλείας κατασχέτας ἐσχάτης. Et c. 18. de Bersabora urbe capta dixerat. Ἐντεῦθεν αὖτ' ἡ τυχεύουσα τῇ Ῥωμαίων ἀξιώματι προσεγένετο δόξα, πάλειος μεγάλης, καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφῶντα μεγίστης, οὕτω δὲ ἀρχυρομένης, ἐν δύο μὲναις ἡμέραις κατὰ κράτος ἀλούσης. Sublatum igitur Constantii cladibus Persarum supercilium, Juliani cecidit victoriis. Sed in proclivi etiam est illud probare, has ipsas Juliani victorias, mirifice, & hyperbolicè etiam ab iis, qui Imperatori faverent, esse celebratas. Audiamus GREGORIUM NAZIANZENUM (b), qui, cum de expeditione Persica sermo est, τὰ μὲν οὖν πρῶτα, inquit, τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῇ (Juliano) καὶ λίαν νεανικὰ (c), καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβεβημένα. Alio loco (d) ita insultat epiniciis & gratulationibus Juliano dictis, ut mihi quidem minime obscure ad hunc ipsum Philopatrim respexisse videatur: πού Βαβυλῶν ἡ ἑνδοξος θρῦλλουμένη, καὶ ἀκουμένη πᾶσα περινοουμένη, πού δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; κ. τ. λ. Babylonis interitum spondet noster Cleolaus, cum inter alia hoc relinquere se dixit liberis suis, ὥς ἴδωσι Βαβυλῶνα ἄλλουμένην. Et ipsum etiam Julianum spe præcepisse Babylonis expugnationem, AMMIANUS MARCELLINUS auctor est, apud quem 23, 3. ostentio equi, *Babylonii nomine, humi sese prae dolore provolventis, lætior Julianus exclamavit, plaudensibus proximis, Babylona humi procidisse.* Alterum vero illud, πού δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; manifeste cum illis Cleolai verbis conspirat: Πέπταται ἐφ' ὧς ἡ πάλαι βοασμένη Περσῶν — Χειρὶ κρατοῦντος εὐθενοῦσά τ' ἔκρτε. Si quis vero nobis objiciat, nec Susa a Juliano occupata, nec in Arabia quidquam rei gestum, nec Aegyptum perdomitam, illi jam est respondendum.

XXXIV. Quin

(a) Orationibus duabus in Juliani necem habitis quæ To. 2. locum inter opera ejus, ut sunt a Morello edita, obtinent. it. de vita sua p. 44. seq. T. 2. Multa de iisdem rebus idem Libanius in Orat. de Juliani necē ulciscenda, & altera parentali, quæ volumine vii. Bibl. Gr. Fabricianæ primum editæ sunt. Vid. V.

G. p. 175. seq. & ibi Olear.

(b) Oratione ελκτ. ii. inter reliquas orationes iv. p. 114. edit. Billii.

(c) De hac voce vid. Jo. Andr. Bæsius in exerc. Philol. ad 1. Tim. II, 22. p. 13.

(d) p. 123. ib.

XXXIV. Quin respondit jam bonam partem pro nobis Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus vanas hominum spes, & praesumas animis victorias ridet: imprimis autem id locum habere debet, cum ita loquitur Cleolaus, ut nunc praecunte La Crozio a nobis versiculi illi interpuncti sunt, ut praeter *collapsum Persarum supercilium* reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis vero nescit, epinicia, panegyricos, & id genus scriptiones, ad adulationem compositas, plerumque, si non mendaciorum, certe spei ominumque quam rerum gestarum plus continere? De iis igitur, quae tanquam futura spondet Cleolaus, GREGORIO ita factum ab adulatoribus confirmante, non erimus solliciti. Quod si quis durior paulo illud *δ'* vel *δε* perperam omisissum dicat, idque indicio esse contendat, incidendum aut interpungendum adeo esse demum post *κεν* illi tamen non absurdum videri debet, si dicamus, de Sufis aut rumorem falsum tum Constantinopolim allatum, ut hodiernum fieri singulis fere diebus assolet, aut imitatum illud esse Cleolaum, quod vatibus, non falsis minus quam veris, in more positum est, ut, quas res certo futuras aut sciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animisque repraesentent. Quin historicos etiam qui se dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuisse in conscribenda historiae praeceptis Lucianus memorat c. 31. *Ἦδη δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραμμένος ἦναι, καὶ τὴν λήψιν Οὐρολόγιου καὶ τὴν Ὀσρέου σφαγὴν κ. τ. λ.* De Parthis & hic mentiebatur. Caeterum qua spe profecuti sint Julianum amici, LIBANIUS (a) indicat, cum Deos rogat, velint, jubeant, *ἡμετέραν κρατίαν ἐν Σούτοις διαπύσαι Περσῶν ἀνορχοῦντων. ταῦτα εὐχεσθαι καλὸν, ταῦτα εὐλογον προσδοκῶν.* Nec post obitum Imperatoris, se aliosque ea spe fuisse, dissimulat idem Sophista, cum alteram in necem illius orationem (b) ita auspicatur: *ἔδει μὲν, ὃ παρόντες, ἀπὲρ ἡλικίᾳ ἐγὼ τε καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν καὶ καταλεῖσθαι. τῆς δὲ ἐκείνου γῆς Ῥωμαίους ἔρχοντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ.* & post multa alia (c) *Ἡμεῖς μὲν ἡμέτερά τὴν Περσῶν ἔπασσαν μέρος Ῥωμαίων ἔσεσθαι κ. τ. λ.* Nec parum ad rem nostram facit, quod idem LIBANIUS cum feliciter & strenue a Juliano gesta retulisset, καὶ τοῦτων, inquit, (d) *ἔπασσαν ἡγχαλε μὲν οὐδεὶς, τὴν δὲ τῶν δρόντων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδόμεθα, πιστεύοντες, ὅτι καὶ ἐγίγνετο, γένεσθαι.* Si enim oratoris flosculos demas, illud certe relinquitur, incertos & sine auctore rumores, ex studiis, ut fit, hominum ortos, praecessisse tantae felicitatis nuncium. Quod enim Antiochiae factum est, loco Persiae propiori, quin aeque Constantinopoli sit factum, nihil impedit.

XXXV. Quod vero Aegyptum *δεδουλωμένην* filiis relicturum se sperat Triepho, id mirum alicui videri queat, cum de Aegyptiis imperii Romani hostibus, vel rebellibus potius, in Juliani historia nulla fiat mentio. Sed in hoc ipso etiam praesidium causae meae invenisse mihi videor. Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad seditiones & res novas fuisse semper quam maxime proclives (e): nec postquam Christiana inter eos religio invaluit, populare hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipsa saepe barbarum maximarum & periculosisimarum occasionem, innocens tamen ipsa per se, demta hominum malitia, praebuerit (f). Aetate Juliani, imprimis Alexandriae aliquoties ingentes turbae, caedes etiam & aedium expugnationes, ex dissensione Arianorum & recte sentientium, sed recte non semper

(a) Orat. vii. quae est Panegy. in Julian. p. 250. To. 2.

(b) Tom. 2. x mam p. 260.

(c) p. 325. D.

(d) De Vita sua p. 45. A.

(e) Ita sub saeculi tertii finem Achilleo duce tota fere Aegyptus rebellavit, ab Imperatore Diocletiano ea causa pervasata, ut testatur in Chronico Eusebius

circa A. C. 295.

(f) Videnda quae de hoc Aegyptiorum ingenio *Jac. Gossiofradus* ad Cod. Theod. L. 1. de defensoribus civit. L. 3. de his qui super relig. L. unica de his qui plebem audent, denique L. 31. de his quorum appellationes, magna industria & doctrina incomparabili congestit, quae huc transcribere nihil attinet.

per viventium exortæ, graviter urbem illam & rempublicam concusserunt : de quibus nemo tacuit, qui de Historia Ecclesiastica illorum temporum scripto aliquid mandatum reliquit. Habentur etiam epistolæ aliquot imperatoris Juliani ad populum Alexandrinum, inter reliqua ejus opera editæ, quibus graviter ea de causâ illos objurgat. Probabile igitur est, aut agitasse Julianum consilia, de compefcenda atque opprimenda in perpetuum illarum animorum ad seditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optasse, grave adeo jugum imponi Aegyptiis, ut sub illius onere superbiz, ex qua oriri fere solent contumeliæ atque seditiones, obliviscerentur. Quomodo autem quæ de Aegypto hic dicuntur cum DODWELL sententia (de qua §. 15. diximus) conciliari queant, non video. LUCIANUS cum Aegypti procuracionem sibi creditam refert (a) ut pacatæ Provinciæ meminit, eodem tempore quod ista scripsisse illum vult DODWELLUS; & SPARTIANUS (b) quo loco persecutionis adversum Christianos decretæ meminit, statim gratiæ Imperatoriæ adversum Alexandrinos, Aegyptiorum fere primos, specimen adfert, jus *Buleutarum illis attributum*. Sed nondum a DODWELLO discedo. Putabat enim vir doctissimus, quod Arabes inter hostes imperii Romani referantur, clare satis indicare, Severo imperante scriptum Philopatrin, ut qui post Trajanum solus Arabas bello petiverit. Et fateor, vim haud exiguam hujus argumenti futuram, nisi aliæ rationes abjudicarent Luciano Philopatrin, atque Juliani temporibus vindicarent. Quæ cum ita sint, vitio verti nobis non potest, si ad spem Cleolai referamus, quæ de Arabibus, inquieta gente & latrociniis infami, Cleolaus spondet: imprimis cum τὴν οἰκουμένην περινομήσιν ex NAZIANZENO viderimus. Licet enim Petraea Arabia jam a Trajano redacta sit; tamen Nomades illi & Scenitæ Arabes, in quibus & Saraceni, subigi non potuerunt. De utraque Arabia quæ dicta nostra firment protulit e suis thesauris E. Z. SPANHEMIUS (c), qui etiam multa collegit (d) e quibus intelligamus, optabile fuisse eo tempore, quo Philopatrin scriptum censemus, videre, quod optat Trierphon, τὰς ἐκδορίας τῶν Σαυδίων περινομήσας.

XXXVI. Adhuc igitur bene sibi constant omnia, ut feliciter ac strenue gesta, quæ in Philopatride celebrantur, illa possint esse, quæ Julianus sub initium expeditionis Persicæ perfecit. Videamus reliqua an sententiæ nostræ saveant. Inducuntur Christiani male affecti erga Imperatorem, & ut interpretatur auctor, ipsam patriam. Christiani inquam. Neque enim assentiri possum BASNAGIO (e), qui negat in ultima dialogi parte de Christianis sermonem esse, ne Baronio concedere cogatur, templum ibi describi, templaque adeo fuisse diu ante Constantinum: sed mathematicos fuisse ait, & ob id ipsum non Christianos. Verum qui attente & dialogi verba, & quæ nos ibi adscripsimus legerit, inveniet, negari potius, esse illos mathematicos; illasque de rebus caelestibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Basnagius, Trierphonem, qui ut Christianis sacris initiatus introducatur in priori parte dialogi, in fine ipsam quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Christianos. At Trierphon ita de sua initiatione loquitur, ut satis appareat, illum ludibrio habere & magistrum illum suum & totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Christianos, illum non mirum est eosdem in posteriore parte accusare ut male animatos adversus imperatorem. Caeterum hæc male animati describuntur, ut homines ascetæ, jejuniis, vigiliis malis, vestibus, & duro victu se macerantes, de magnis rerum conversionibus loquentes, hymnos canentes, quales Juliani ætati multos fuisse Christianos, longiori probatione non indiget. Christiani ergo inducuntur male ominantes reipublicæ, μεταλλαγήσιν, ajunt, τὰ πράγματα, παρακαλὲν τὴν πό-

λιν

(a) Apol. pro Mared. Cond. c. 12.

(b) In Severo c. 17.

(c) Ad Juliani Or. 1. p. 164. seq.

(d) Ibid. p. 51. seq.

(e) Annal. Eccles. ad A. C. 323. n. 3. p. 267.

ἀν καταλήψονται, τὰ γρατόπεδα ἤττονα τῶν ἐναγίων γενήσονται & aliud illorum dictum, tanquam nimis mali omnis reticet Critias. Haec minime profecto conveniunt in ea tempora, quibus oppressa adhuc gentilium multitudo gemebat ecclesia; (quidni enim liceat hic trans-eundo quasi confirmare quae supra dicta sunt) tunc enim gentiles quidem calamitates omnes, strages exercituum, terrae motus, famem, sterilitatem, inundationes, publica omnia mala Christianis imputabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere quod non olim accidisset, quia nunquam fuisse felicius Romanum imperium, quam exorta & invalescente Christiana religione. De Imperatoribus autem qui tum viverent, non nisi maxima cum veneratione & faustis omnibus loquebantur, tantum aberat, ut aut imperii mutationem, aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedicere. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis imprimis, plane sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen vult Philopatrin H. DODWELLUS, ita se rem habuisse, e TERTULLIANI Apologetico satis constat. Quod autem is quem modo laudavi DODWELLUS mala Christianorum, mundi finem in dies expectantium, de rep. Romana auguria occasionem persecutioni dedisse autumat, cui praecluserit hac *παράδειγμα* Lucianus, in eo ratio fugit virum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil est praesidii. EUSEBIUS enim (a) & HIERONYMUS (b), qui illum fere ad verbum expressit, de Juda Chronographo diserte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate motum, in decimum illius annum Anti-Christi adventum, finemque mundi contulisse. Persecutionis igitur atrocitas, ut finem mundi imminere crederet Judas, eum permovit: non, ut DODWELLUS interpretatur, praedictio Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem (c) prae-buit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Nerone (d) Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Juliani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat. Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res extulerat. Propensa, quin profusa hujus Imperatoris in Episcopos voluntas atque benivolentia, tantum eis cum auctoritate conciliaverat supercilium, ut jam tum iniquitatis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Luxuriari itaque jam & insolentius efferrī coeperant animi, ut mirum non sit, cum ejurato veri Numinis cultu, ad gentilium Deorum, Solis imprimis venerationem defecisset Julianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam vocem mittere audent, infelicitatemque ipsi, tanquam homini impio, atque imperio ejus portenderent. Et sane ingens causa suberat, cur interitum ejus optarent Christiani. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce, quam bonorum direptiones, infamiam, & corporis etiam cruciatus atque supplicia? Quorsum multa sunt in GREGORII NAZIANZENI *orationibus Philippiis adversus Imperatorem Julianum*, & alibi, quae facile a nobis, si id quidem nunc ageremus, possent adferri: Illud tamen monuisse liceat, gentiles etiam spe majoris adversum Christianos licentiae post reditum Juliani obtinendae fuisse erectos. Ita LIBANIUS (e) sperasse inter alia se dicit, τῶν ἱερῶν ὑποχωρήσειν τοῖς τέλει, quorum ea procul dubio sententia est, sperasse, ut everfis martyrum tumulis idolorum fana in eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos tum potuisse paullo liberius de Juliano loqui: locutos esse, jam est auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam pervulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Juliano pulsus Episcopatu suo, & ur-

(a) Hist. Eccles. 6, 7.

(b) De Scriptor. Eccl. c. 52.

(c) Veriorem persecutionis occasionem ex Tertulliano adfert Christianus Korscholus de persecutionibus c. 6. §. 7. p. 260.

(d) Vivū nimirum assevari alicubi credebant ut Anti-Christum aut ipse ageret sub finem mundi, aut

ejus saltem praecursor esset. quorsum videndus Lactantius de mortibus persecutorum c. 2. & Augustinus de civit. Dei 20, 16.

(e) Orat. 11. in necem Jul. T. 2. opp. p. 326. Add. quae ad ejusd. Libani librum de ult. morte Juliani §. 5. p. 149. ab Oleario notata sunt.

urbe Alexandria excederet, dixisse ferunt: *cedamus, amici, nubecula est cito transitura.* (a). Item alterum illud de Paedagogo Antiochiensi, qui interrogatus paucis ante Juliani obitum diebus: *ecquid ageret Fabri filius?* (Christum putabat) capulum Juliano parare, respondisse traditur (b). Hoc ut taceam, locuples historiarum horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12. haec habet: *quae maximis moliminibus festinari cernentes* (loquitur de praeparatione expeditionis Persicæ) *obtretratores desides & maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempestivas, indignum & perniciosum esse strebebant, studium omne in differendo procinctu ponentes: & discurrabant his praesentibus, quos audita referre ad imperatorem posse rebantur, cum, ni sedatius ageret, immodica rerum secundarum prosperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis suis protinus occasurum.* Quos obtretratores desides & malignos AMMIANUS gentilis homo vocat, Christianos eum intelligere, VALESIUS observat ad hunc locum, & conferri secundam NAZIANZENI Philippicam jubet, in qua diversa verbis, re habentur eadem. Idem AMMIANUS 23, 1. & 5. varia portenta atque omina refert, quæ a bello Julianum adversus Persas retinere debuissent. Cum vero eadem spreverit, qui tamen alias superstitionibus, vaticiniis, oraculis & ejusmodi nugis ad stuporem esset deditus (c), videtur haud absimile vero, suspicatum fuisse, Galilaeorum, ut ipse Christianos vocabat, fraude ea sibi quasi terriculamenta obijci, ne victor reversus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod LIBANIUS Christianos insidiarum in Juliani caput structarum, tum caedis etiam ipsius insinuat. Qua in re ecquid veri insit, jam non disquiro, neque etiam simpliciter vera esse, quæ in Philopatride de iis dicuntur, crediderim; hic modo, quæ fuerit tum de Christianis inter Gentiles existimatio, quaeritur. LIBANIUS igitur, cum (d) conspiratum saepe in caput Juliani dixisset, quævisissetque quid causæ subesset, quod mitissimus Princeps insidiis aliquoties esset petitus, ἐγὼ δὲ, subjicit, *τούτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελευταίης φράσω.* Deinde cum ad illum locum perventum est (e), primo a suorum aliquo interfectum esse arguit, quod nemo inter Persas fuerit, qui promissum praeconis voce praemium illi qui tantum facinus ausus esset, vindicare sibi voluerit: tum propius auctores caedis designat (f) (adscribam enim verba, si forte interpunctione commoda clariora possim, quam primum intuenti videntur, reddere,) *οἷς γὰρ οὐκ ἐλυσίτελει ζῶν, (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπεβούλευον, καὶ τότε διωκόμενοι ἐργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοῦ ἀναγκασθεῖς, οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίαν, καὶ μάλιστα γὰρ τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὐ τὸ ἐναντίον ἐξήτουν.* (g) Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant secundum leges, superstitionas scilicet & idololatricum quidquam habentes, quique Deos coli aegre ferebant, verbo Christianos. Vix, qui haec cum cura inspiciet, dubitabit, Christianos peti in Philopatride eos, qui male Juliano ominari fuerant ausi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis discedamus, quæ ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, sunt deprompta, duo juvat paucis attingere. Unum est, laudari in Philopatride laetas Romani res imperii, & felicitatem temporum, cum interrogantibus Christianis,

(a) Vid. *Rufi*. H. E. 2, 3.

(b) *Theodori*. H. E. 3, 18. cap. 19. autem Juliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem qua contigit hora revelata esse narratur. De Didymo Alexandrino Philosopho similia refert *Sozom.* 6, 2. Add. *Olear.* ad *Liban.* de Juliani morte ultisc. p. 164. Maris Chalcedonenfis Episcopus quam contumeliose Julianum tractaverit, narrat *Socrates* 3, 2. De tota multitudine Antiochiensium Christianorum *Jo. Malela* Chron. P. 2. p. 15.

(c) Vid. *Ezech. Spanh.* in Praefatione, quam operi Tom. III.

bus Apostatae a se editis & ex parte illustratis praemissis, fere circa medium, ubi luculenta tum Juliani ipsius, tum aliorum in hanc rem testimonia profert.

(d) Or. x. p. 307.

(e) p. 323. seq.

(f) p. 324.

(g) In libro f. oratione de vindicanda Juliani nece quam in *Fabric.* Bibl. Gr. vol. 7. editam diximus aperte etiam Christianos accusat. Vid. in primis §. 5. p. 149. Suspiciosa maxime sunt quæ narrat *Jo. Malela* Chron. P. 2. p. 21. seq.

nis, quid ageretur in urbe & in mundo? Respondet Critias: *χαίρουσιν πάντες, καὶ ἔτι γε χαίρουσιν*. AMMIANUS autem MARCELLINUS 22, 9. testatur, dum Julianus imperium teneret solus, nec motibus internis esse concitum orbem Romanum, nec barbarorum quemquam exsiluisse fines. Alterum autem hoc est, quod quæ *περὶ τῶν ἐξισυτῶν*, de Peraequatoribus, in Philopatride dicuntur, in Juliani tempora & ipsa videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, diximus in notis ad c. 19. obscurissimum in toto dialogo locum, in quibus etiam exposuimus, quæ de Cretensium virginum caede in Philopatride c. 9. memorata, quam nec ipsam a Juliani aetate abhorreere conjicimus, nostra sit sententia. Pergamus igitur ad ea quæ restant.

XXXIX. Scilicet haud exiguum causæ meæ & sententiæ praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo & perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc excellentissimo Christianorum nomine non utitur, sed Galilaeorum. Quæ res vel sola si esset, probabilem alicui sententiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non desint, quæ circa hanc appellationem moveri, nec sine doctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paullo est altius repetenda. Sub prima rei Christianæ initia, qui sanctissimam Servatoris nostri disciplinam essent amplexi, *μαθηταὶ* hoc est discipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilæi itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrumque, illud etiam plerorumque Apostolorum. Appellationis utriusque mentionem habent etiam libri sacri, Galilaeorum, Joh. 7, 52. *Μὴ καὶ οὐ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ;* Nazarenorum autem Act. 24, 5. ubi Paullus *πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζωραίων αἵρέσεως* vocatur. Durasse hæc nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiæ primum sunt vocati, testis præter alios est SUIDAS (a): *Ἰστέον, ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλεύοντος μετανομιώθησαν οἱ πάλαι λεγόμενοι Ναζωραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί.* qui id videtur sumfisse ex JOHANNES ANTIOCHENO MALALA, apud quem (b) eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiæ, Evodio Episcopalem sedem occupante, impositi mentionem injecisset: *πρῶτον γὰρ*, addit, *Ναζωραῖοι ἐκαλεῖντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλεῖντο οἱ Χριστιανοί.* Post hoc tempus obsolevisse Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum & aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, & proleis extra Galilææ, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianæ pomœriis, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis totum mundum in Galilæam versum esse, voluisset dicere. Inde est quod nulla ab ea ætate Galilaeorum mentio occurrit (c), donec Julianus, Christianorum appellationem jam gloriosum aliquid habere videns, stupida gentis nomen Christianis & attribuit ipse, & lata lege iussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam Christi aut Christianorum nomen in iis, quæ supersunt ab illo scripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENUS d), hunc enim solum ex innumeris ceteri aliis huc advocasse suffecerit, *Κωνσταντῖνῳ*, ait, *ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἂν τὸν Χριστιανῶν ὀνομαστέας τε καὶ καλεῖσθαι προέβηκεν*, & paullo post nomen hoc vocat *ἄνομα τῶν οὐκ ἐκείνων*. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumpti. Qui enim auctor, cum manifeste de Chris-

(a) Voce *Ναζωραῖοι*.

(b) In historia chronica, ut est Oxonii 1691. è codicibus Bodlejanis cum interpret. & not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

(c) Usurpari ait *Dodwellus* de fortitud. Martt. §. 2. a Celfo etiam. Sed in libris quidem Origenis octo contra Celsum nullum ejus rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmento ex epistolis Manetis s. Manichæi in *Fabricii Bibl. Gr.* vol. 7. p. 283. *Τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὀνομαζόμεναι ἔχουσιν τὸ ἱερὸν κ. τ. λ.* Utrum sit ipse Manetis, an alicujus Manichæi, & ad quæ tempora, quos homines, referendum sit, jam

non vacat disquirere. Interim manemus in observatione *Dodwellii*, in epistolica ad *Moyllum* dissertatione p. 343. ubi ait, Auctorem Philopatridis (quem jam ponit scripsisse A. C. 261.) primum esse, quem nominamus, qui Galilaeorum appellationem instauraverit, & Christianorum nomine abstinuerit. Hæc in tantum assumimus, in quantum fatetur tam diligens observator, nusquam alias ante Julianum Galilaeorum nomen revocatum.

(d) Orat. 111. quæ est invectiva i. in Julianum p. 81.

stianis loquitur, hoc quidem augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinere, nititur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanisset, a Juliano revocatum, post eum iterum obsolevit, is sub Juliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut praeter viam quasi hac moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus (a) ANTO. PAGI reprehenderit BARONIUM, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si Dis placet, Antiocheni, eo nomine rejecerat, quod eo decernatur, *ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur*; cum tamen satis constet, id nominis a Juliano demum Christianis tributum. Qua in re consentientem sibi habet NATALEM ALEXANDRUM (b). BARONIUM igitur refutaturus PAGI ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Juliani tempora Paullum Tarsensem Galilaicum appellaverit. Nimirum falsus est BARONIUS, cum antiquissimis Ecclesiae temporibus Galilaeorum appellationem in usu fuisse negavit. Sed infelicitate eum, ex Philopatride, si recte illius a me aetas constituitur, ANTO. PAGI erroris redarguit. Id quod hic monuisse non praeter rem visum est.

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me sunt, infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud ARRIANUM (c) Galilaei pro Christianis dicantur, & Tiberianus in literis ad Trajanum Imperatorem fatigatum se Galilaeorum id est Christianorum caedibus scribat. Verba ejus apud JOHANNEM ANTIOCHENUM MALALAM (d) ita habent: ἀπέναντον τιμωροῦμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμῶν διατάγματα κ. τ. λ. Sed cui non apparet ex tota phrasi, primo & proprio significato populi nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus ἡγεμονεὺς τοῦ πρώτου Παλαιστίνου ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim si a septentrionali, hoc est superiori parte & Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Trajanus, viciniore incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari merito possunt (e). Scribit igitur Tiberianus se ex Galilaeis, qui provincia ipsi evenerant, occidisse τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde etiam SVIDAS (f) cum hujus epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omittit. Τιβεριανὸς ἡγεμονεὺς τοῦ πρώτου Παλαιστίνου ἔθνους, ἀνέλαθεν αὐτῷ (Trajano) λέγων, ὡς εἰς ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανούς φονεύειν, ἐκείνῳ αὐτομάτως ἐπισταγόντων ἐαυτοῦς τῇ κολλάσει. Ex his igitur probari non potest, post exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vocari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de ARRIANI loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non aut suo judicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornasse, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimirum ut hodie fere solent in acroasis Doctorum discipuli) quae deinde se incio in hominum manus pervenerint: hinc apparet fieri potuisse, & quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui sub Nerone jam celebritatem erat aliquam consecutus, & usque ad Divi Marci tempora superstes fuisse dicitur (g), vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis natione, qui iidem professione Christiani essent, retulit ad Trajanum Tiberianus, in eorum mentionem incidere

(a) In Crit. Anti-Baron. ad A.C. 56. n. 3.

(b) Hist. Eccles. sec. 1. diff. xx. p. 212.

(c) L. 4. sermone Epicteti c. 7.

(d) In historia chronica p. 356. Quae de ῥήματι hujus epistolae vel γνησιότητι disputantur apud Basilium Annal. Eccles. A. 117. ar. 4. ea ad nostram rem nihil faciunt. Mihi suspectam maxime reddit formam certe epistolae usus pronominum & verborum plurimum de uno Trajano.

(e) Nam illa solennis Palaestinae in primam, secundam & tertiam divisio aut Theodosii M. postremis, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Jac. Gothofr. ad l. 3. C. Theod. de prostasia.

(f) V. Τριμνός.

(g) Merito hoc posterius in dubium vocante Fabricio Bibl. Gr. 4. 7. p. 259. seq. & ante illum H. Dodwello diff. de aetate Peripli maris Euxini §. 7. seqq. ubi copiose demonstrat ultra Hadriani annum xx. non vixisse.

rit (a), quæ illius dicta bona fide excepit *ARRIANUS*, & ad posteros transmisit. Illud vero monuisse hoc in loco, quanquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo *Epicteti* verba accipi, ac si *μανίαν* quandam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego injuriam fieri optimo seni arbitrator. Dixerat, si quis ab infania aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, & quod ad vitam, bonaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Jam subjungit: *εἴτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναται τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδεὶς δύναται μαθεῖν κ. τ. λ.* Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si infania quibusdam cœssa esse potest, ut parvi externa faciant, & nihil timeant adversi: si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perducere &c. Sed id jam non agimus.

XLI. Bene adhuc in *Juliani* tempora convenit *Philopatris*. Sed scrupulum injicit illud, quod non Christiani tantum irridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam *Deastri* acerbissime priori ejus parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in *Juliani* gratiam, cui minime omnium probari *Numinum* suorum insectatio potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viæ. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis *Juliano* redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in *Triphontis* persona repræsentavit. Forte auctor, cum sibi *Lucianum* suum non tam imitandum quam exscribendum proposuisset, flosculos ejus hac in parte consecutus est, & verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias improvide assumsit: quales hodiernum errores ab ineptis hominibus, quorum numero nostrum vix quisquam eximendum censebit, committi interdum, constar. Sed si vel sciens prudensque fecit, tamen timendum ei non erat, ut *Julianum* offenderet, ut qui ipse absurdas de *Diis* fabulas, a *Pœtis* ad res sublimiores sub istis quasi symbolis repræsentandas, putabat esse confictas (b). Quin ipse falsis jocos in *Deos* illos ἀποκρίπτει (c), ut adeo ab ira ejus ob læsam ficulneorum numinum majestatem metuere sibi auctor *Philopatridis* non debuerit. Ita *Socratem* impietatis postulat *Aristophanes* derisor ipse *Deorum*, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuisse vitæ Christianam religionem, ut ethnicos etiam puderet anilium fabularum, quemadmodum *Luthero* & *Calvino* multa debent remota scandala illæ etiam *Ecclesiæ*, quæ in *Romani Pontificis* ditione manserunt.

XLII. *Juliani* igitur tempore scriptum esse *Philopatrin*, credat fortasse nobis aliquis, nisi ille adhuc superesset scrupulus, qui factum, ut tantum junioris *Luciano* auctoris dialogus inter illius opera & censeretur coeperit, & diu adeo delituerit? Hic præter ea quæ communia sunt, & de suppositiciis quibusvis possunt dici, dictaque olim sunt, & huic satisfacere scrupulo, & præterea valde magnam sententiæ nostræ verisimilitudinem conciliare illud puto, quod *Juliani* tempore vixit, ipsique amicus Imperatori fuit *LUCIANUS SOPHISTA* aliquis, ad quem extat hodiernum scripta a *Juliano* epistola, quæ quoniam brevissima est, & elegantiae omnis plenissima, non ingratum lectori facturus videor, si totam adscribam (d).

Ιου-

(a) Sub *Trajani* certe imperio sermones illos ab *Epicetio* habitos, probant *Fabric.* l. c. & *Dodwellus* l. c. §. 12.

(b) E. g. Or. in Matrem *Deorum* p. 170. Veteres, ubi investigata a se rerum principia detexissent, ἰσχυρίζονται αὐτὰ μόνους παραδόντες, ἵνα ἂν τὸ παραδόντες, καὶ ἀποφασίσαντες τὸ πλάσιον φανερὸν, ἐπὶ τῇ ζήτησιν ἡμῶν ἢ ἀληθείας προτρέψω. Ita oratione in *Solem* p. 136. αὖτις αὖ ὡς δὲ αὐτὴ ποιητικὴ Μοῦσος ἀδύρκατα vocat,

quæ de *συνδιασμοῖς* & γέμοις *Deorum* dicantur apud *HOMERUM*.

(c) In illius *Caesaribus* *Divus Marcus*, ut se *Deorum* imitatore probet, illorum corpora τὸ ἐν τῇ ἀναθυμιάσει τροφὴς indigere asserit, & *Jovis* exemplo (II. E. 897.) indulgentiam erga *Commodum* suum tuetur. In fine hujus *Commentarii* τρυφῶν & ἀσυσταίων *Deas* comminiscitur. &c.

(d) *Epist.* XXXII. p. 404. ed. *Lips.*

Ἰουλιανὸς Λουκιστῶ σοφιστῇ. Γράφει καὶ ἀντιτυχεῖν ἀξιοῦ τῶν ἰσῶν, εἰ δὲ ἀδικῶ συνεχῶς ἐπιτέλλων, αὐτὰ δικηθῆναι θέομαι τῶν ὁμοίων παθῶν. Quid si dixerimus, ab hoc scriptum esse Philopatrin? nominis deinde similitudine deceptos librarios in unum cum Samosatensi volumen compegisse? Ad haec qui Philopatrin cum iis quæ Lucianus scripsit comparaverit, Lucianeum esse illud, id est Luciani imitatione scriptum, & e verbis fere Luciani senioris illius compilatum, eoque nomine commentarii illius immixtum merito, negare profecto vix sustinebit. Atque hoc est, de quo antequam finiamus, aliqua sunt dicenda.

XLIII. Nimirum, si quis nostras annotationes inspicere voluerit, ille cognoscat, nullam fere esse extantiorē sententiam, ne phrasia quidem aut versum Homeri allegatum, quæ non iisdem pene verbis in iis, quæ Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuisse jam supra dictum est. Exempla huc adscribere supersedeo, non est enim longus dialogus, & singulis fere paginis specimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco ostendam, oeconomiam quam vocant, & dispositionem Philopatridis, cum illa, quæ in Nigrino est a Luciano adhibita, ex asse convenire. In utroque dialogo illa est quasi primaria hypothesis, ut narret amico amicus sermones a se auditos *ἐνεργητικώτερος*, in quos forte fortuna & quasi transeundo inciderit: in Nigrino quidem Philosophi Platonicī, Sophistarum quorundam in Philopatride. Hi sermones deinde approbantur in Nigrino & laudantur ab eo qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur & condemnantur. Effectus utrinque idem est, insignis animi, corporisque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro objecti scilicet ratione, lenior. Jam occasio dialogi utriusque est occursum fortuitus duorum veterum amicorum, quorum miratur alter subitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput causæ, in Nigrino moras æctente ipso qui narrat, prooemiisque alterum ingentibus fatigante: in nostro arrepta juris jurandi mentione, a Critia, qui narrat, præstandi, Triepho præcipuos gentilium Deos falsè perstringit. Post narrationem sequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo cui narrat, communicatio, quæ utrobique adhibita de canis rabidi morsu similitudine explicatur. In Philopatridis fine demum quasi catastrophe quaedam adjicitur, brevis illa quidem, sed quæ causâ scribendi auctori exitit procul dubio. Poterant haec amplius singula dilatarī, sed metuo ne tamen non satis intelligar, nisi quis utraque *συγγραμματα* inter se componere sustinuerit. Satis igitur fuerit haec indicasse. Habes, Lector, sententiam de Philopatride nostram, in quam cum ante hos quinque & viginti annos incidissem, eamque in Jenensium Philosophorum cathedra disputassem; ante decem annos in Lipsiensi quoque Academia eam publice proposui. Interjecto tempore cum multum de eo sit argumento disceptatum, quaedam etiam contra illam meam disputationem prolata in medium (a) cognoverim: tantum tamen abest, ut audierim quidquam legerimve, quod a sententia me mea demoveret, cujus tuendæ nullam profecto aliam causam habeo, præterquam quod veram esse puto, quasdam etiam deferendæ; ut potius magis subinde confirmatus, non jam juvenile *ἀγνῶσμα* arbitrer, sed *κτῆμα* quoddam, perennaturo, ut suspicari fas est, operi, Luciano Weststeniano, quod intextatur, non penitus indignum.

(a) Non feci in hac dissertatione mentionem To. ECKARDI viri sane docti, & quod æque magnum est, modesti. Hic in libro, quo *Non-Christianorum de Christo testimonia ex antiquis monumentis* proposuit ac dijudicavit *Quellinburgi* 1725. 4. edito, a p. 107. plusscula contra meam sententiam protulit: quæ in Lipsiensi disputatione a me excussa sunt: sed hic re-

pendenda non putavi, cum nihil sit, ad quod non vel in adnotationibus vel in hac disputatione responsum satis arbitrer. Hic tantum mentionem ejus rei faciendam censui, ne quis vel non visam mihi vel contemptam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum supinae negligentiae, superbiae alterum facile posset tribui.

I N D E X

DIALOGORUM ET OPUSCULORUM

L U C I A N I

Numerus major Tomum, minor paginam denotat.

A.

A Bdicatus. Tom. II. pag. 159.
 Accusatus. Bis accusatus. II. 791.
 Adversus Indoctum. III. 99.
 Aëtion f. Herodotus. I. 831.
 Alexander f. Pseudomantis II. 207.
 Amicitia f. Toxaris. II. 507.
 Amores. II. 397.
 Anacharsis f. de Gymnasiis. II. 883.
 Antiochus, vel Zeuxis. I. 839.
 Apophras, f. de die Nefasto. III. 161.
 Asinus, f. Lucius. II. 567.
 Astrologia. II. 361.
 Auctio Vitarum. I. 540.

B.

B Acchus f. Praefatio. III. 75.
 Balneum f. Hippias. III. 66.
 Bis Accusatus. II. 791.

C.

C Alumnia. De Calumnia non cred. III. 125.
 Catapulus f. Tyrannus. I. 620.
 Caucasus, f. Prometheus. I. 185.
 Charidemus, f. de pulchritudine. III. 618.
 Charon f. Contemplantes. I. 487.
 Concilia Deorum. III. 527.
 Contemplantes. Vid. Charon.
 Convivium, f. Lapithae. III. 419.
 Cronosolon i. e. Legislator. III. 393.
 Cycni, f. Electrum. III. 87.
 Cynicus. III. 539.

D.

D E Astrologia. II. 361.
 De die Nefasto. III. 161.
 De Dipadibus. III. 234.
 De Domo. III. 191.
 De Electro, f. Cycnis. III. 87.
 De Gymnasiis, f. Anacharsis. II. 883.

De Luctu. II. 922.
 De morte Peregrini. III. 325.
 De Mercede Conductis. I. 651.
 Demonax. II. 374.
 Demosthenis Encomium. III. 490.
 De non temere credend. Calumn. III. 125.
 De Parasito. II. 837.
 De Sacrificiis. I. 525.
 De Saltatione. II. 265.
 De Sectis, f. Hermetimus. I. 739.
 De Syria Dea. III. 451.
 Dearum Judicium. I. 252.
 Deorum Concilia. III. 527.
DEORUM DIALOGI. I. 204.
 Promethei & Jovis. I. 204.
 Cupidinis & Jovis. II. 205.
 Jovis & Mercurii. 207.
 Jovis & Ganymedis. 208.
 Junonis & Jovis. 213.
 Junonis & Jov. iterum. 216.
 Apollinis & Vulcani. 220.
 Vulcani & Jovis. 224.
 Neptuni & Mercur. 227.
 Mercuri & Solis. 229.
 Veneris & Lunae. 231.
 Veneris & Cupidinis. 233.
 Jovis, Aesculapii & Herculis. 235.
 Mercurii & Apollinis. 238.
 Mercurii & Apollinis iterum. 241.
 Junonis & Latonae. 243.
 Apollinis & Mercurii. 245.
 Junonis & Jovis. 247.
 Veneris & Cupidinis. 249.
 Dearum Judicium. 252.
 Martis & Mercurii. 267.
 Panos & Mercurii. 269.
 Apollinis & Bacchi. 273.
 Mercurii & Majae. 275.

Jovis

Jovis & Solis. I. 277.
 Apollinis & Mercur. 280.
DIALOGI MARINI. I. 288.
 Doridis & Galathea. *ib.* 288.
 Cyclopi & Neptuni. 291.
 Alpei & Neptuni. 295.
 Menelai & Protei. 298.
 Panopes & Galenes. 300.
 Tritonis, Amymones & Neptuni. 302.
 Noti & Zephyri. 305.
 Neptuni & Delphinum. 307.
 Neptuni & Nereidum. 310.
 Iridis & Neptuni. 315.
 Xanthi & Maris. 316.
 Doridis & Thetidis. 318.
 Neptuni & Enipei. 320.
 Tritonis & Nereidum. 321.
 Zephyri & Noti. 325.
DIALOGI MORTUORUM. I. 328.
 Diogenis & Pollucis, *ib.* 328.
 Pluto, f. contra Menippum. 336.
 Menippi, Amphilochoi, & Trophonii. 338.
 Mercurii & Charontis. 341.
 Plutonis & Mercurii. 343.
 Terpsionis & Plutonis. 347.
 Zenophantæ & Callidemidae. 355.
 Cnemonis & Damnippi. 358.
 Simyli & Polystrati. 359.
 Charontis & Mercur. ac diverforum mortuorum. 363.
 Cratetis & Diogenis. 376.
 Luciani Scipio. 380.
 Diogenis & Alexandri. 389.
 Alexandri & Philippi. 394.
 Achillis & Antilochi. 399.
 Diogenis & Herculis. 402.
 Menippi & Mercur. 408.
 Aeaci, Protefilai, Menelai & Paridis. 410.
 Menippi & Aeaci. 412.
 Charontis, Menippi, & Mercur. 423.
 Plutonis & Protefilai. 426.
 Diogenis & Mausoli. 429.
 Nirei, Therstæ, & Menippi. 431.
 Menippi & Chironis. 434.
 Diogenis, Antisthenis, & Cratetis. 437.
 Menippi & Tiresiae. 445.

Ajaxis & Agamemnonis. I. 448.
 Minois & Sostrati. 450.
DIALOGI MERETRICII. III. 280.
 Glycera & Thais. *ib.* 280.
 Myrtium, Pamphilus & Doris. 281.
 Mater & Philinna. 284.
 Melissa & Bacchis. 286.
 Clonarium & Leæna. 289.
 Crobyle & Corinna. 292.
 Mater & Musarium. 295.
 Ampelis & Chrysis. 299.
 Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon. 301.
 Chelidonium & Drofe. 305.
 Tryphaena & Charmides. 308.
 Ioëssa, Pythias, & Lyfias. 310.
 Leontichus, Chenidas & Hymnis. 315.
 Dorio & Myrtale. 319.
 Cochlis & Parthenis. 322.
 Dipsades. De Dipsadibus. III. 234.
 Dissertatio cum Hesiodo. III. 240.
 Domus. De Domo. III. 191.

E.

Electrum. De Electro f. Cynis. III. 87.
 Encomium Patriæ. III. 229.
 Encomium Muscæ. III. 91.
 Epigrammata. III. 674.
 Epistola ad Nigrinum. I. 37.
 Epistolæ Saturnales. III. 401.
 Eunuchus. II. 351.

F.

Fugitivi. III. 365.

G.

Gallus, f. Somnium. II. 703.
 Gymnasia, f. Anacharsis. II. 883.

H.

HAlcyon, f. de Transformatione. I. 176.
 Harmonides. I. 850.
 Hermotimus, f. de Sectis. I. 739.
 Herodotus, vel Aëtion. I. 831.
 Hercules, f. Praefatio. III. 82.
 Hesiodus. Dissertatio cum Hesiodo. III. 240.
 Hippias, f. Balneum. III. 66.
 Historia quomodo Conscribenda. II. p. 1.
 Historiae Verae. Lib. 1. T. II. 71.
 Historiae Verae. Lib. 2. T. II. 104.
 Hospes, f. Scythia. I. 859.

Hy-

736 INDEX DIALOG. ET OPUSCULOR. LUCIANI.

Hypernephelus, f. Icaromenippus. II. 751.

I.

I Caromenippus, f. Hypernephelus. II. 751.

Imagines. II. 459.

pro Imaginibus. II. 484.

Incredulus, seu Philopseudes. III. 29.

Indoctus. Adversus Indoctum. III. 99.

Isthmus, f. Nero de foss. Isthmi. III. 636.

Judicium Vocalium. I. 83.

Jupiter Confutatus. II. 626.

Jupiter Tragoedus. II. 642.

L.

L Apfus. Pro Lapfu inter salutand. I. 724.

Lapithae, f. Conviv. III. 419.

Luciani vita, f. Somnium. I. p. 1.

Lexiphanes. II. 317.

Longaevi, vid. Macrobiani. III. 209.

Lucius, f. Asinus. II. 567.

Luctus. De Luctu. II. 922.

M.

M Acrobii. III. 209.

Menippus, seu Necyomantia. I. 453.

Merces. De Mercede Conductis. I. 651.

pro Mercede Conductis. I. 705.

Mors. De morte Peregrini. III. 325.

Muscae Encomium. III. 91.

Misanthropos, f. Timon. I. 98.

N.

N Avigium, f. Vota. III. 247.

Necyomantia, f. Menippus. I. 453.

Nefastus dies. Vid. Apophras.

Nigrinus. I. 37.

Nero, f. de fossione Isthmi. III. 636.

O.

O Cypus. III. 665.

P.

P Alinurus. III. fin.

Parasitus. De Parasito. II. 837.

Patriae Encomium. III. 229.

Peregrinus. De morte Peregrini. III. 325.

Phalaris prior. II. 187.

Phalaris alter. II. 201.

Philopatris. III. 584.

Philopseudes, f. Incredulus. III. 29.

Piscator, f. Reviviscentes. I. 570.

Pro Imaginibus. II. 484.

Pro lapfu inter salutand. I. 724.

Pro mercede conductis. I. 705.

Prometheus es in verbis. I. 23.

Prometheus, seu Caucasus. I. 185.

Promethei & Jovis Dialogus. I. 204.

Praefatio, f. Bacchus. III. 75.

Praefatio, f. Hercules. III. 82.

Pseudomantis, f. Alexander. II. 207.

Pseudosophista, f. Soloecista. III. 552.

Pseudologista, f. de die Nefasto. III. 161.

Pulcritudo. De pulcritud. vid. Charidemus.

Q.

Q Uomodo historia conscribenda. II. 1.

R.

R Hetorum Praeceptor. III. 1.

Reviviscentes, f. Piscator. I. 570.

S.

S Acrificium. De Sacrificiis. I. 525.

Saltatio. De Saltatione. II. 265.

Saturnalia. III. 385.

Scythia, f. Hospes. I. 859.

Soloecista, f. Pseudosophista. III. 552.

Somnium, f. vita Luciani. I. 1.

Somnium, f. Gallus. II. 703.

Symposium. Vid. Convivium. III. 419.

Syria Dea. III. 451.

T.

T Imon, f. Misanthropos. I. 98.

Toxaris, f. Amicitia. II. 507.

Tragopodagra. III. 643.

Tribunalia. Vid. Bis Accusatus.

Tyrannus, f. Cataplus. I. 620.

Tyrannicida. II. 141.

V.

V Irus Dea. III. fin.

Vitarum Auctio. I. 540.

Verae historiae. Lib. 1. T. II. 71. Lib. 2.

ib. 104.

Vota, f. Navigium. III. 247.

Z.

Z Euxis, vel Antioch. I. 839.

SCRIPTORES A LUCIANO LAUDATI.

Numerus major Tomum, minor dialogi caput denotat. Ubi nomen Auctoris non legitur in ipso Luciani contextu, indicatur in notis.

A.

Achajus Tom. I. *pro Laps.* c. 6.
Admetus. II. *Demon.* §. 44.
Aeschines Rhet. I. *pro Merced.* 7. III. *Rhet.* 10. & III. *Adv. Ind.* 27.
Aeschin. Socr. II. *Imag.* 17. II. *Parasf.* 32. *ibid.* 56.
Aeschylus. III. *Mort. Per.* 3.
Aesopus. I. *Tim.* 14. I. *Reviv.* 32. I. *pro Merc. Cond.* 4. I. *Hermot.* 84. II. *Quom. Hist.* 23. *Pisc.* 11. *Icar.* 10. II. *Gall.* 11. II. *Icar.* 10. III. *Philop.* §. *Adv. Indoct.* 30. III. *Pseudol.* 3. & §. *Fugit.* 13. & 33. f. III. *Dem.* 12.
Agatharchides. III. *Macrob.* 23.
Agatho. III. *Rhet. Pr.* 11.
Alexandri orac. II. *Alex.* 11. bis & 18. *ibid.* 24. ac 25. bis. 27. bis. 28. 29. 33. 34. 36. 40. 43. 47. 48. 50. item 51. ad 55. sexies.
—— Formula initiationis II. *Alex.* 38.
Alexis. I. *pro Laps.* 6.
Anacreon. I. *Dial. Mar.* I. 4. & II. *Ver. Hist.* II. 15. Item III. *Herc.* 8. III. *Macrob.* 10. & 26. ac III. *Conviv.* 17.
Anaximenes. I. *Herod.* 3.
Anonymus. Vid. *Inertia.*
Antiloehus. III. *Adv. Indoct.* 27.
Antimachus. II. *Ver. Hist.* II. 42.
Antiochianus. II. *Quom. Hist.* 30.
Antipho. II. *Ver. Hist.* II. 33.
Antisthenes. III. *Adv. Indoct.* 27.
Apollodori Chron. III. *Macrob.* 22.
Apollonii Argon. II. *Dem.* 31. "
Apologiae variae. II. *Parasf.* 56.
Aratus. I. *Nigr.* 16. *ib. Prometh.* f. *Caus.* 14. & II. *Icar.* 24.
Archiloehus. III. *Pseudolog.* 1. & 2.
Archimedes. III. *Hipp.* 2.
Archytas. I. *pro Laps.* 5.
Ariphron. I. *pro Laps.* 6.
Aristander. III. *Philopatr.* 21. & 22.
Aristarchus. II. *Ver. Hist.* II. 20.
Aristides. II. *Amor.* 1.
Aristobulus. II. *Quom. Hist.* 12. & III. *Macrob.* 22.
Aristophanes. I. *Prom. Verb.* 6. bis. I. *Reviv.* 25. I. *Jud. Voc.* 8. I. *Reviv.* 25. II. *Quom. Hist.* 41. II. *Ver. Hist.* I. 29. II. *Ann.* 54. II. *Jov. Trag.* 32. II. *Icar.* 5. II. *Bis Accus.* 33. III. *Indoet.* 27. III. *Demosth.* 20. III. *Philopatr.* 13. & 18.
Aristoteles. I. *De Merced.* 24. II. *Sal.* 70. II. *Enn.* 3. II. *Demon.* 56.
Aristoxenus. II. *Parasf.* 35. & III. *Macrob.* 18.
Arrianus. II. *Alex.* 2.
Artemidorus. III. *Philopatr.* 21. & 22.
Tom. III.

Axon. II. *Enn.* 10.

B.

Bacchilydes. I. *Scyth.* 11. f.

C.

Callimachus. II. *Quom. Hist.* 57. II. *Ann.* 48. & 49.
Callimorphus. II. *Quom. Hist.* 16.
Callisthenes. III. *Demosth.* 15. pr.
Calpurnianus. II. *Quom. Hist.* 15.
Cebes. I. *De Merced. Cond.* 42. III. *Rhet.* 6.
Celsus. II. *Alex.* 21.
Chryppus. I. *de Merc. Cond.* 24. I. *Hermot.* 48. Chryppus vel Stoicus I. *Herm.* 82. II. *Icar.* 24.
Cleon. I. *pro Laps.* 3.
Comicus. I. *Prom.* 2. p. 26. I. *Nigr.* 31. f. I. *Jud. Voc.* 7. II. *Jov. Trag.* 38. III. *Herc.* 5. III. *Musc.* 11.
Comment. Reg. Maced. III. *Demosth.* 26. & 29.
Crates. III. *Rhet.* 9.
Cratinus. III. *Macrob.* 25.
Critias forsan. III. *Rhet.* 9.
Ctesias. II. *Quom. Hist.* 39. II. *Ver. Hist.* I. 3. *ib. Ver. Hist.* II. 31. III. *Philop.* 2.
Ctesibius. III. *Macrob.* 22.

D.

Demetrius Calatianus. III. *Macrob.* 10.
Demetrius Sag. II. *Quom. Hist.* 32.
Demochares. III. *Macrob.* 10.
Democritus. III. *Philop.* 32. III. *Macrob.* 18.
Demosthenes. I. *de Merc. Cond.* 5. & 25. II. *Quom. Hist.* 38. II. *Jov. Trag.* 14. 15. & 23. II. *Bis Acc.* 26. bis. II. *Parasf.* 42. f. III. *Rhet. Pr.* 9. 10. 17. 21. III. *Indoet.* 4. III. *Demosth.* §. quater. *ib.* 7. 10. 15. & 50.
Dinon. III. *Macrob.* 15.
Diogenes. I. *Vit. Auct.* 7.
Dionysius. I. *pro Laps.* 4. III. *Indoet.* 15.
Dionysiodorus. I. *pro Laps.* 10. f.
Dosiades. II. *Lexiph.* 25.
Draco (Legisl.) III. *Calam.* 8.

E.

Empedocles. I. *pro Laps.* 2. II. *Quom. Hist.* 2.
Epicharmus. I. *Hermot.* 47. III. *Macrob.* 25.
Epicuri epist. I. *pro Laps.* 6.
—— } *Ep. de.* II. *Alex.* 47.
Eratosthenes. III. *Macrob.* 27.

A 2222

Eu-

Eumenes Card. I. *pro Laps.* 8.
 Euphorion. II. *Quom. Hist.* 57.
 Eupolis. I. *Prom.* 2. p. 26. Vid. not. Et I. *Nigr.* 7. f. I. *Reviv.* 25. II. *Demom.* 10. II. *Bis Acc.* 33. III. *Indoct.* 27. III. *Demosth.* 20.
 Euripides. I. *Tim.* 1. & 41. I. *Dial. Mort.* VI. 2. Et XXVI. 1. ib. XXVII. f. bis. XXVIII. 2. item I. *Necyom.* 1. quater. I. *Vis. Auth.* 9. f. I. *Reviv.* 3. bis. & 39. I. *De Merc.* 41. I. *pro Merc.* 1. 3. 5. & 10. I. *pro Laps.* 2. I. *Harm.* 3. f. II. *Quom. Hist.* 1. ter. ib. 5. f. II. *Amor.* 26. & 38. bis. ib. 47. bis. II. *Jov. Conf.* 13. ib. *Jov. Trag.* 1. quater. ib. 2. & 33. & 41. ter. II. *Gall.* 6. 14. 19. II. *Bis Acc.* 21. II. *Paraf.* 4. f. III. *Herc.* 4. III. *Indoct.* 19. & 28. III. *Pseudol.* 19. & 31. f. III. *Dom.* 23.
 Euripidis fragmenta. III. *Macrob.* 23. Eurip. ipse. III. *Conv.* 25. & 48. III. *Demosth.* 9. & 47. Ejus fragm. III. *Philopat.* 12. Ipse rurs. ib. 13. III. *Ocy.* 1.

F.

Formula. I. *de Sacrif.* 14.
 — Initiationis. II. *Alex.* 38.

G.

Gorgias. III. *Macrob.* 23.

H.

Halifodemus. III. *Demosth.* 27.
 Hegesias. III. *Rhet.* 9.
 Hellanicus. III. *Macrob.* 22.
 Hemitheon. III. *Indoct.* 23.
 Herodotus. I. *Contempl.* 14.
 Herodoti Mufae. I. *Herod.* 1. f. II. *Quom. Hist.* 2. 18. 29. 42. 54. II. 2. *Ver. Hist.* 5. 31. II. *Salt.* 62. II. *Afin.* 28. II. *Jov. Conf.* 12. 14. bis. II. *Jov. Trag.* 20. 30. & 53. II. *Gall.* 23. II. *Bis Acc.* 1. III. *Philopat.* 2. III. *Dom.* 20. III. *Macrob.* 10.
 Heliodorus (falso) I. *Sonn.* 3. sed recte. I. *Prom.* 7. p. 35. item I. *Prometh.* f. *Cauc.* 3. p. 187. ib. 13. p. 195. I. *Necyom.* 3. & 4. I. *Sacrif.* 5. I. *de Merced.* 26. I. *Hermot.* 2.
 — (falso I. *Hermot.* 3) Recte rursus I. *Hermot.* 5. f. & 25. II. *Salt.* 24. bis. & 61. 78. II. *Amor.* 3. & 37. II. *Imag.* 12. 15. II. *Jov. Conf.* 1. II. *Icar.* 27. II. *Bis Accus.* 21. II. *Paraf.* 14. III. *Rhet. Pr.* 3. 4. & 7. III. *Indoct.* 3. III. *Pseudol.* 19. III. *Diff. cum Hef.* 1. 3. & 6. III. *Nav.* 20. III. *Saturn.* 5. f. & 7. f. & 20. pr. bis. III. *Conv.* 17. III. *Demosth.* 12.
 Hecatomoclis ep. III. *Conv.* 22.
 Hieronymus historicus. III. *Macrob.* 11. bis. & ib. 13. bis. & 22.
 Hippias. I. *Herod.* 3. III. *Hipp.* 3.
 Hippocrates. I. *Hermot.* 1. & 63. II. *Abd.* 4. II. *Bis Accus.* 1.
 Hipponax. III. *Adv. Indoct.* 27. & *Pseudol.* 2.
 Homerus. Homeri Iliad. I. *Sonn.* 5. 5. & I. *Nigr.* 3. & 6. item 18. & 35. 36. 37. & I. *Tim.* 4. 6. 9. bis. ib. 23. 35. 37. 43. I. *Pran.* f. *Cauc.* 4. & 17. 18. 19.

Homerus. Homeri Iliad. I. *Deor. Dial.* IV. 1. & 3. ib. VII. 1. XV. 1. XIX. f. XX. 10. XXI. 1. & 2. I. *Dial. Mar.* VI. 2. ib. XI. ter. XIII. 1. I. *Mort.* Dial. XI. 1. ib. XV. 1. & 2. XVIII. 2. XIX. 1. bis. XXV. bis. ter. I. *Necyom.* 3. & 10. I. *Cont.* 1. & 7. 8. 19. 22. f. ac 23. f. I. *Sacrif.* 1—3. quater. Iterum ib. 8. & 9. quater. ib. 14. I. *Reviv.* 1. bis. & 2. 3. ad 5. quinquies. ib. 35. ib. 41. ac 42. quater. I. *de Merc.* 1. 10. 16. 20. 25. 26. bis. I. *Pro Merc.* 3. 4. & 6. bis. ib. 8. 9. & 14. I. *pro Laps.* 2. I. *Hermot.* 3. 5. 12. 23. f. 28. 33. f. & 63. I. *Zeux.* 10. bis. II. *Quom. Hist.* 8. ter. ib. 14. 19. 28. 49. II. 1. *Ver. Hist.* 17. & 40. ib. 2. *Ver. Hist.* 15. 20. II. 2. *Phal.* 8. II. *Alex.* 57. II. *Salt.* 8. 13. bis. 23. bis. ac 36. 61. 85. II. *Lexiph.* 15. II. *Eun.* 3. II. *Astr.* 22. ter. II. *Dem.* 60. II. *Amor.* 5. 31. 32. 54. II. *Imag.* 8. & 13. ac 19. bis. ib. 21. 22. bis. ib. *pro Imag.* 20. ter. ib. 14. 25. sexies. 26. II. *Afin.* 11. 45. II. *Jov. Conf.* 1. 2. 4. bis. & 8. ib. *Jov. Trag.* 1. ter. Et 6. ter. ib. 10. 14. bis. 19. 34. 37. 40. sexies. ib. 44. 45. II. *Gall.* 2. II. *Gall.* 8. 13. 14. 17. ter. ib. 26. II. *Icar.* 2. 6. 11. 16. 19. 25. 27. 28. 29. 30. 33. II. *Bis Accus.* 1. 2. ter. 21. II. *Paraf.* ab 44. ad 50. decies & sex. II. *Luft.* 20. & 24. III. *Rhet. Pr.* 11. 13. III. *Philopat.* 10. & 24. III. *Bacch.* 7. bis. III. *Herc.* 4. ter. ib. 7. III. *Musc.* 5. quinquies. III. *Indoct.* 7. quater. ib. 18. III. *Calum.* 10. 23. 26. III. *Pseudol.* 27. ter. III. *Dom.* 4. 9. 17. 18. 20. III. *Macrob.* 3. III. *Diff. cum Hef.* 8. bis. III. *Nav.* 29. & 46. III. *Mort. Per.* 7. & 31. III. *Eug.* 30. septies. III. *Conv.* 12. quater. ib. 17. 25. 42. 44. 45. III. *Demosth.* 5. quater. ib. 7. ter. III. *Deor. Conc.* 6. III. *Philopat.* 1. & 4. (Falso etiam, ibid.) Bene rursus ib. 4. 6. 8. aliquoties. ib. 14. quater 15. bis. ib. 16. & 48. bis. ac 23. & 27. III. *Charid.* 8. bis. Et 11. aliquoties. Item 25. ac tandem III. *Tragop.* v. 184.
 Homeri Odyss. I. *Nigr.* 3. ib. 6. & 17. ac 19. 35. Item I. *Prom.* f. *Cauc.* 18. I. *Deor. Dial.* VII. f. & XVII. 1. ac 2. f. I. *Dial. Mar.* II. 1. & 4. ibid. IV. 1. ib. XIII. 2. I. *Dial. Mort.* XV. 1. XVI. 1. & 5. XVII. 1. XX. 2. XXI. 1. & 2. I. *Necyom.* 1. & 9. bis. ib. 11. 15. 21. I. *Cont.* 3. & 4. bis. ac 7. 14. 21. 22. f. ac 23. f. I. *Reviv.* 6. I. *Catapl.* 14. bis. I. *De Merc.* 1. 3. 8. 15. & 23. I. *Pro Merc.* 4. I. *pro Laps.* 6. I. *Hermot.* 23. f. I. *Zeux.* 2. I. *Scyth.* 9. f. II. *Quom. Hist.* 4. & 57. II. 1. *Ver. Hist.* 3. & 2. *Ver. Hist.* 10. 32. 33. 35. 36. II. 2. *Phal.* 8. II. *Alex.* 5. II. *Salt.* 3. 4. & 13. f. 23. 79. 85. ter. II. *Astr.* 22. 23. II. *Amor.* 5. & 23. bis. ib. 26. II. *Imag.* 9. 13. 19. & 20. ib. *pro Imag.* 20. ac 25. bis. II. *Jov. Trag.* 31. 32. II. *Gall.* 2. 5. 6. II. *Icar.* 5. 10. 12. 13. 22. 23. II. *Paraf.* 10. quinquies. ib. 11. f. 29. & 26. f. II. *Luft.* 8. III. *Rhet. Pr.* 8. & 13. III. *Philopat.* 1. III. *Herc.* 8. f. III. *Calum.* 23. & 30. III. *Dom.* 3. 9. III. *Patr. Enc.* 1. 10. 11. 12. III. *Mort. Per.* 1. & 21. f. III. *Eug.* 21. & 30. III. *Saturn.* 7. ib. 20. 23. 32. III. *Deor. Conc.* 15. III. *Soloec.* 11. III. *Philopat.* 1. 3. 6. 9. 14. bis. ib. 21. 23. bis. ac 25.
 Hypsicles. III. *Macrob.* 22.

I.

Iambulus. II. 1. *Ver. Hist.* 3.

In-

Incerta. I. *pro Laps.* 2. I. *Scyth.* 9. f. II. *Quom. Hist.* 14. f. 17. pr. 18. pr. & 22. ter. item 24. 29. 32.
II. *Amor.* 2. II. *pro Imag.* 19. II. *Parasf.* 4. & 41.
III. *Rhet. Pr.* 21. f. III. *Calum.* 26. &c.
Inscriptiones. Phari II. *Quom. Hist.* 62. alia II. *Salt.* 14. II. *Amor.* 18. III. *Dips.* 6. III. *Dea Syr.* 16.
Isidorus Characenus. III. *Macrob.* 15. & 17.
Iſis. II. *Gall.* 18.
Isocrates. III. *Rhet. Pr.* 17. III. *Macrob.* 23. III. *Demosth.* 10.
Iſticius. III. *Conv.* 41.

L Eosthenes. III. *Demosth.* 14. f.
Libri Magici, Aegyptii. III. *Philop.* 31.
Lucianus ipſe. II. *Demon.* 1.
Lycophron. II. *Lexiph.* 25.
Lycurgus. III. *Macrob.* 28.
Lyſimachus Comic. I. *Jud. Voc.* 7.

M edius historicus. III. *Macrob.* 11.
Menander. II. *Amor.* 42. & 43. II. *Jov. Trag.* 53. III. *Pseudol.* 4.
Menippus. II. *Bis Accuſ.* 33.
Muia poetria. III. *Musc.* 11.

N icander. III. *Dips.* 9.
Nicias. I. *pro Laps.* 3.
Nicomachus. III. *Philopatr.* 12.

O cellus. I. *pro Laps.* 5.
Ode. II. *Salt.* 11. bis.
Onesicritus. II. *Quom. Hist.* 40. III. *Macrob.* 14. III. *Mort. Per.* 25.
Oracula. II. *Alex.* 18. 24. 25. 27. 28. 29. 33. 34. 35. 36. 40. 43. 47. 48. 50. 52. 53. 54.
Oraculum Scythae. II. *Alex.* 51.
Orac. Apollinis. II. *Salt.* 25. II. *Amor.* 48. III. *Rhet. Pr.* 13. Orac. Bacidis. III. *Mort. Per.* 30.
— vid. *Sibylla.*
— vid. *Alexand.*
Ori & Iſidis libri. II. *Gall.* 18.
Orphica. I. *Sacriſ.* 14.

P arthenius. II. *Quom. Hist.* 57.
Pherecydes. III. *Macrob.* 22.
Philaenus. II. *Amor.* 28. III. *Pseudol.* 24.
Philemon. I. *pro Laps.* 6. III. *Macrob.* 25.
Philolaus. I. *pro Laps.* 6.
Philosophorum Vitae. II. *Parasf.* 31.
Philochorus. II. *Quom. Hist.* 32.
Phocylides. III. *Calum.* 8. f.
Pindarus. I. *Tim.* 41. II. *Salt.* 67. II. *pro Imag.* 8. ib. 19. ib. 26. II. *Gall.* 7. II. *Icar.* 27. III. *Hipp.* 7. III. *Conv.* 17. III. *Demosth.* 10. 11. & 19.
Plato. I. *Vit. Ant.* 15. & 17. I. *Reviv.* 22. f. I. *De Merc.* 24. & 25. & 42. f. I. *pro Laps.* 4. bis. ib. 6. bis. II. 2. *Ver. Hist.* 17. II. *Salt.* 34. 70. II. *Lexiph.* 1. & 22. II. *Demon.* 33. II. *Amor.* 24. 31. II. *pro Imag.* 18. ib. 27. II. *Icar.* 24. II. *Bis Accuſ.* 33. 34.

quater. II. *Parasf.* 5. f. ib. 19. III. *Rhet. Pr.* 9. 17. & 25. III. *Philop.* 24. 27. III. *Musc.* 7. III. *Indoct.* 27. III. *Dom.* 4. III. *Fugit.* 18. III. *Conv.* 39. bis. III. *Soloe.* 6. 7. 10.

Poetae. I. *Tim.* 1. & 4. ac 21. III. *Pseudol.* 24. III. *Conv.* 3.

Polus. I. *Herod.* 3.

Polybius. III. *Macrob.* 22.

Polidonius. III. *Macrob.* 20.

Praeconum carmen. II. *Deman.* 65.

Prodicus. I. *Herod.* 3.

Proverbia. I. *Somn.* 3. I. *Nigr.* ep. pr. I. *Jud. Voc.* 9.

I. *Deor. Dial.* VI. 3. I. *Dial. Mort.* VI. 2. ib. VIII.

1. & I. *Necyom.* 4. I. *Rev.* 9. I. *Catapl.* 21. I. *de Merc.* 4. 12. 21. 25. & 30. I. *pro Merc.* 1. 9. 11. & 15.

I. *pro Laps.* 7. I. *Hermot.* 28. bis. & 49. 61. 69. 78.

79. & 86. I. *Zenx.* 2. f. I. *Harm.* 3. & 4. II. *Quom. Hist.* 2. II. *Parasf.* 52. III. *Rhet. Pr.* 14. 18. III. *Philop.* 1. 9. 29. 32. III. *Herc.* 8. III. *Musc.* 12. III.

Indoct. 4. 5. 23. bis. 25. & 28. III. *Pseudol.* 1. 2. 4.

10. 15. 32. III. *Nau.* 12. & 26. III. *D. Meret.* III.

f. ib. VII. p. med. & X. verſ. fin. ib. XIV. f. III.

Saturn. 9. ib. 19. III. *Philopatr.* 29. f.

Ptolemaei epist. I. *pro Laps.* 10.

Pythagoras. I. *Dial. Mort.* XX. 3. I. *Vit. Ant.* 2.

(nihil ſcripſit) I. *pro Laps.* 5.

S appho. I. *de Merc.* 36. II. *Amor.* 30.

Scriptores de Saltatione. II. *Salt.* 33.

Sibyllae oracula. II. *Alex.* 11. III. *Mort. Per.* 29.

Sidonius Sophista. II. *Demon.* 14.

Simonides. III. *Macrob.* 26.

Socrates. I. *Herm.* 48. II. *Imag.* 17. II. *Parasf.* 56.

Solon. III. *Calumn.* 8.

Sophocles. I. *Catapl.* 16. I. *de Merc.* 38. & 41. III.

Dom. 23. III. *Macrob.* 24. III. *Mort. Per.* 3. III.

Conv. 25. III. *Demosth.* 27.

Stesichorus. II. 2. *Ver. Hist.* 15. II. *pro Imag.* 15. III.

Macrob. 26.

Stoicus quidam. I. *Hermot.* 82.

T heocritus. I. *Deor. Dial.* XXII. 2. & XXVI. 2.

Theognis. I. *Tim.* 26. I. *de Merc.* 5. bis. I. *pro Merc.*

10. f.

Theopompus. II. *Quom. Hist.* 59. III. *Macrob.* 10.

Theoxenus. I. *Scyth.* 8. f.

Thucydides. I. *Nigr.* epist. p. 38. I. *Jud. Voc.* 9. II.

Quom. Hist. 2. 5. & 15. quater. ib. 26. bis. & 38.

39. 42. 49. 54. 57. II. *Alex.* 8. II. *Salt.* 36. II. *Lexiph.* 22. II. *Parasf.* 48. III. *Rhet. Pr.* 1. III. *Indoct.*

4. III. *Nau.* 3.

Timaeus. III. *Macrob.* 10. & 22.

Tragicus. I. *Nigr.* 31. f. I. *Tim.* 2. & 33. II. *Lexiph.*

17. II. *Amor.* 37. III. *Musc.* 11. III. *Demosth.* 13. f.

X enophilus. III. *Macrob.* 18.

Xenophon. I. *Somn.* 17. II. *Quom. Hist.* 2. 23. & 39.

II. *Salt.* 25. II. *Imag.* 10.

Z enodotus. II. 2. *Ver. Hist.* 20.

Aaaaa a

IN-

INDEX RERUM NOTABILIORUM

Numerus Romanus indicat *Tomum*, minor caput seu paragraphum, p. paginam interdum additam. *Hist.* signif. Dialogum *Quom. Hist. Conscrib.* qui & *Quom.* notatur *Ver. Hist.* 1. vel 2. priorem vel alterum Veracae historiae dialogum. Cetera nomina dialogorum sic sponte intelliguntur.

A.

A Bauchas, ejus cum Gyndane amicitia. II. *Tox.* 61.
Abderitarum morbus, sequentesque illum animi adfectiones. II. *Quom. Hist.* 1.
Abdicationis causae. II. *Abdic.* passim.
Abdicare adoptatum non licet, ib. 12.
Abonis castrum. II. *Pseud.* 9.
Abradatae conjux. II. *Imag.* 20.
Abroca. II. *Asin.* 4.
Abrotanum meretrix. III. *D. Meret.* I.
Ablyrtus laceratus. II. *Sal.* 53.
Abundantia propugnatur & impugnatur. III. *Cyn.* 2-6. seq.
Acamas homo. II. *Sal.* 40. Acamas mons. III. *Nav.* 7.
Acanthus. II. *Phal.* 19.
Acarnianus porcellus, prov. III. *Meretr.* VII. fin.
Achaeus, poeta tragicus. I. *pro Lys.* 6.
Acherusius campus. I. *Necrom.* 15.
Acherusia palus. II. *de Luc.* 3.
Achilles, ejus molities. I. *D. Mors.* XV. praeceptor ejus Chiron. ib. I. it. Phoenix. ib. sepulcrum. I. *Cons.* 23. de eo multa fabulose scripsit Homerus. II. *Hist.* 40. ejus clypeus. II. *Sal.* 13. filii gaudet salutatione. ib. 9. cur in Scyro moratus sit. II. *Sal.* 46. II. *Par.* 44. ejus & Patrocli amicitia. II. *Amor.* 54. it. II. *Tox.* 10. confectis armis ad bellum incitatur. III. *de Domo.* 4.
Achivis causa irarum Apollinis praefignificata. III. *Diff. cum Hes.* 8.
Acinaces & Zamolxis Scytharum Dii. I. *Scyth.* 4.
Atinaci sacrificant. II. *Jov. Trag.* 42. Per eos jurant. II. *Tox.* 38.
Acrifus Danaen cistae includit. I. *D. Mar.* XII. 1.
Aetaeoni cur & a quo immissi canes. I. *D. Deor.* XVI. 2. II. *Sal.* 41.
Adimantus. III. *Navig.* 1.
Admetus, malus poeta. II. *Dem.* 44.
Admirantis hypotyposis. I. *Nigr.* 35.
Adolescentiae durior educatio. I. *D. Mar.* VI. 1. it. I. *Nigr.* 27. disciplina eam reddit excitatorem. II. *Gymn.* 20. instruitur apud Graecos arithmetica, musica, poëti, morum scientia, cet. ib. seq. institutio ejus debet aequalis esse viribus. I. *Nigr.* 28. exercitia adolescentiae vid. sub tit. exercit. conf. it. *disciplina, educatio.*
Adonis. I. *D. Deor.* XI. flumen, quotannis cruentatur. III. *Dea Syr.* 8.
Adonidis orgia. III. *Dea Syr.* 6.
Adrastæa. I. *Apol.* 6.

Adrastus filium Croesi interfecit aberrante hasta. II. *Jov. Conf.* 12. II. *Sal.* 43.
Adfurgere advenienti. III. *Conv.* 7.
Adscendo. Quomodo altissimos phallos adscendant in Syria. III. *Dea Syr.* 29. forsan in memoriam diluvii. ib. 28.
Adulatores, quibus adulantur peiores. I. *Nigr.* 23. ii philosophi aliis intolerabiliore. ib. 24. adulatores decepti spe hereditatis. I. *D. Mors.* IX. 3. seq. mercede ac familiaritate potentiorum digni. I. *Merc.* 4. adulatio aulicis necessaria. ib. 28. non convenit historico. II. *Hist.* 7. seq. a magnis animis rejicitur. ib. 12. adulatoris characteres. II. *pro Imag.* 20. a laudatore quomodo distet. ib. adulatio quid. ib. 2. ca multi gaudent. ib. conf. tit. *Parasit.* Adulatoris exempla praebent Gnathonides, Philiaides, Democles, Thrasycles, Blepsias, Laches, Gniphon, Charinus, Damon, Terpion, Chariades, Phidon, Melanthus, Xenophanta, Aristobulus, Onesicritus, Polemon, Aristippus, Aristochiton, Idomeneus, Aristoxenus, Cynaethus, cet. quos suo vide loco.
Adulteri puniuntur raphanismo. III. *Mors. Per.* 9. pilorum evulsionem. III. *Fug.* 33.
Adulterii poena se eripit Combabus, demonstrando se castratum. III. *Dea Syr.* 25. delatores ejus puniti. ib.
Adulteria Deorum taxantur. I. *Cauc.* 17. vid. *Dii.* legem tulit Salaethus contra adulterium, ipse post in eo deprehensus. I. *Apol.* 4. Bagoas adulter. II. *Enn.* 10. seq.
Adymachus, princeps Machlyinae. II. *Tox.* 44.
Aeacus. I. *D. Mors.* XIII. 4. prope eum jam esse. I. *Apol.* 1. quis. II. *de Luc.* 4.
Aedonum f. Lusciniarum fabula. I. *Nigr.* 3.
Aegiali. II. *Pseud.* 57.
Aegidem quatit iratus Jupiter. III. *Satur.* 3.
Aeginam trajicienti quantum nauhi esset solvendum. III. *Navig.* 15.
Aeginetici modii. I. *Tim.* 57.
Aegisthus a quibus occisus. II. *Amor.* 47.
Aegrotis alia, alia valentibus alimenta creavit Deus. III. *Cyn.* 7.
Aegyptus Danai frater. I. *D. Marin.* VI.
Aegyptiorum Dii ridentur. III. *Deor. Cons.* 10. 11.
Aegyptiorum templa olim sine imaginibus. III. *Dea Syr.* 3.
Aegyptiorum sacra intus foeda, extra ornata. II. *Im.* 7. ad cameli adspicuum perterriti. I. *Prom.* 4. sacrificant aquae. II. *Jov. Trag.* 42. Dea eorum Isis. I. *D. Deor.* III. 1. superstitiones eorum. I. *Sacr.* 14.
Aegy-

Aegyptiorum. circa sacrificia ritus. ib. seq. neque piscibus vescuntur, neque capros macerant. II. *Astr.* 7. varia eorum sacra. ib. scribendi ratio. I. *Herm.* 44. ab Aethiopibus didicere astrologiam. II. *Astr.* 5. ritus sepulcrales. II. *de Luc.* 21. Apis eis sanctus. II. *Astr.* 7. eorum sacri scribae sunt longaevi. III. *Macro.* 4. apud Aegyptios signum nobilitatis coma erat. III. *Navig.* 3. Deos primi cognovere. III. *Dea Syr.* 2.

Aegyptus Danaï frater. I. *D. Mar.* VI.

Aeneas. II. *Salt.* 45.

Aenianes imbelles. III. *Dem. Enc.* 39. f.

Aeolus Hellenis fil. I. *Halc.* 1. II. *Salt.* 47.

Aeolocentaurus. II. *Ver. Hist.* I. 42.

Aëroconopes. II. *Ver. Hist.* I. 16.

Aërocoraces. II. *Ver. Hist.* I. 16.

Acrope. II. *Quom.* 8. II. *Salt.* 43. & 67.

Aeschines tympanistriae filius a Philippo ob eruditionem aestimatur. I. *Somm.* 12. accusato Timarcho, patitur familia. I. *Apol.* 7. Atrometus dicitur. III. *Rhet. Pr.* 10. paralitus. II. *Par.* 32. patriae proditor. ib. 42.

Aeschylī pugillares cur emerit Dionysius tyrannus. III. *Adv. Ind.* 15.

Aeschylus in vino tragoedias scripsit. III. *Dem. Enc.* 15.

Aesculapius sanandi officinam Pergami constituit. II. *Icar.* 24. Apollinis filius. II. *Jov. Trag.* 26. posthabetur ei Hercules. I. *D. Deor.* XIII. 1. fulmine percussus. ib. II. *Pseud.* 10. & III. *Mort. Per.* 4. f.

Aesculapio hymnos non scriptos. III. *Dem. Enc.* 27.

Aesculapio & Herculi parit Momus. III. *Deor. Conc.* 6.

Aesopi alius. III. *Eng.* 13.

Aesopus. II. *Ver. Hist.* II. 18. II. *Icar.* 10. ejus fabula de homine, qui fluctus numeravit. I. *Herm.* 84.

Aëtio. II. *Imag.* 7. pictor. I. *Aët.* 4.

Aethiopes deos excipiunt convivio. I. *Sacr.* 2. saltando depraeliantur. II. *Salt.* 18. astrologiae inventores. II. *Astr.* 3. ceteris genibus sapientiores. ib. quam re adjuti. astrologiam melius tractare possint aliis. ib. planetis dedere nomina. ib. 4. sacrificant diei. II. *Jov. Trag.* 42. Jupiter ad eos commissum abijt. III. *Philop.* 4.

Aetolici casus. I. *Sacr.* 1.

Agamemnonis imago apud Homerum. II. *Imag.* 25. sub Agamemnone respondere. II. *Dem.* 26. de eo. II. *Par.* 44. it. II. *Salt.* 43.

Agatharchides laudatur. III. *Macro.* 22.

Agathobulus. II. *Dem.* 3. III. *Mort. Per.* 17.

Agathocles de mercede cum discipulis litigat. II. *Icar.* 16. peripateticus, ejus confutatur gloriatio. II. *Dem.* 29. ejus & Diniæ amicitia. II. *Tox.* 12. seq. Samius apud Alexandrum delatus. III. *Calumn.* 18. ejus actas. III. *Macro.* 10.

Agathon, qualis poeta. III. *Rhet. Pr.* 11.

Agendi bene tempus haud prorogandum. I. *Nigr.* 27.

Agenor, Europæ pater. I. *D. Mar.* XV. 1.

Agricolæ circa plantas cura. II. *Gymm.* 20.

Ajax. I. *D. Mort.* XX. 1. II. *Par.* 44. furiosus. I. *D. Mort.* XXIX. 1. it. II. *Ver. Hist.* II. 7. Ulyssēm odit. I. *D. Mort.* XXIX. 2. ejus sepulcrum. I. *Cont.* 23. Ajax alter. II. *Salt.* 45.

Alabastrum unguenti. III. *D. Movet.* XIV.

Alani, in quo dissent a Scythis. II. *Tox.* 51.

Alata verba. III. *de Dom.* 20.

Alcaeus Milesius. II. *Hist.* 9.

Alcestes. I. *D. Mort.* XXIII. 3.

Alcibiadis spes. II. *Quom.* 38. f. ab eo amputatae statuæ. II. *Amor.* 24. Reditus. III. *Dem. Enc.* 31.

Alcidas cynicus. III. *Conv.* 12. formidabilis clamor & impudicus. ib. & seq. pugnat cum scurra. ib. 19.

Akinous. II. *Ver. Hist.* I. 3.

Alcmaeon. II. *Salt.* 50.

Alcmenae cum Jove concubitus. I. *D. Deor.* X.

Alcyon. vid. *Halcyon.*

Alca ludere de nucibus. III. *Saturn.* 8. & 9.

Alcam jacere. II. *pro Imag.* 16.

Alexander Magnus, ejus fastus. I. *D. Mort.* XII. 3. res gestae. ib. 4. seq. ab Aristotele doctus. ib. 3. Homericos ediscit versus. ib. supra Annibalem ponitur. ib. 7. filius Philippi, falso dictus Ammonis. ib. it. XIII. I. it. XIV. I. divino cultu adscitur. XIII. 2. nomen dei quid ei profuerit. ib. XIII. I. it. XIV. I. istius sepulcrum ubi. ib. 3. ejus abstinentia ab uxore Darii. ib. XIV. 4. venerea in Hephæstionem propensio. ib. fortitudo. ib. 5. cum Baccho & Hercule comparatur. ib. 6. Clitum interfecit. ib. 3. Aornam petram subegit. ib. XIV. 6. valere jussus, loco gaudere. I. *Salt.* 8. ejus depictae nuptiae. I. *Aët.* 4. seq. illo aegrotato, Babylonii quid fecerint. II. *Pseud.* 16. Annibali praefertur. II. *Ver. Hist.* 2. 9. it. I. *D. Mort.* XII. 7. Aristobuli indignatur adulatione. II. *Hist.* 12. it. cujusdam architecti. ib. Onelicitum historicum, adulatorem, reprehendit. ib. 40. portentosum architecti promissum de monte ei adsimilando cur non admiserit. II. *pro Imag.* 9. Hephæstionem inter deos refert. III. *Calumn.* 17. Agathoclem Samium cum leone concludere vult. ib. 18. adulationi & calumniae faciles aures praebet. ib. 19. in Cydno lavare cupit. III. *de Dom.* 1. Rejicit consilium brevioris viae ad Aegypt. III. *Rhet. Pr.* 5.

Alexander Magus, oraculi de eo effatum. II. *Pseud.* 11. hujus fraudes, scelera. ib. seq. comburit Epituri sententias. ib. 45. odit Lucianum. ib. 55. qualis corpore. ib. 3. animo. ib. 4. seq. miserrimo modo perit. ib. 59.

Alexander Medicus. III. *Mort. Per.* 44.

Alexander Thessalus, ab uxore interfecit. II. *Icar.* 19.

Alexis Comicus. I. *Salt.* 6. Et *pro Laps.* 6.

Alisodemus poeta. III. *Dem. Enc.* 27.

Aloei filiorum factum. I. *Cont.* 3.

Alpei & Arethusae amor. I. *D. Mar.* III. 1.

Altare in lacu medio. III. *Dea Syr.* 46.

Althaea. II. *Salt.* 50.

Amabilis & Cupido, f. Himerus & Eros, liberi Veneris. I. *D. Deor.* XX. 15.

Amaltheae habere cornu. I. *Merc.* 13.

Amastris, urbs Pontica. II. *Pseud.* 25. it. II. *Tox.* 57.

Amatorum jusjurand. vanum. III. *Meretr.* VII.

Amatorum quaedam proprietates. I. *Nigr.* 7. it. in iram proclives. I. *D. Deor.* XXIV. 2. amoris violentia. I. *D. Deor.* VI. 3. it. I. *D. Mort.* XIX. 1. ejus itala. II. *Amor.* 53.

- Amazona Hippolyta.** II. *Gymn.* 34.
Amazonis effigies, Phidiae opus. II. *Imag.* 5.
Ambiguae oraculi & poetarum fraudes. III. *Philop.* 16.
Ambraciotas Cleombrotus. III. *Philop.* 1. f.
Amicitia optima hominum possessio. II. *Tox.* 62. amicam invenire difficile. ib. 61. amicitiae exempla praebent Patroclus & Achilles, Orestes & Pylades, Gydanis & Abaechas, Toxaris & Menelippus, Theseus ac Pirithous, Aretaeus & Eudamidas, Zenothemus & Menecrates, Agathocles & Dinias, Damon & Euthydicus, Amizocas & Dandamis, Antiphilus & Demetrius Sunienis, Belitta & Bathis, Macens, Lonchata & Arfacomas, Toxaris & Sifinnis, cet. quos suo vide titulo. Amicitia colitur apud Scythas. II. *Tox.* 7. seq. non perinde apud Graecos. ib. 9. fors mala probat amicitiam. ib. 36. ea inter plures, quam tres ad summum, iniri nequit. ib. 37. si amici pro beneficio sibi invicem agant gratias, quid istud. ib. 53.
Amictus, an ex eo ad interius hominis concludendum. I. *Herm.* 18. seq.
Amizocae & Dandamidis amicitia. II. *Tox.* 38. seq.
Ammon, impositor. I. *D. Mort.* XIV. an Alexander ejus filius, vid. Alexander. arietis specie colitur. II. *Astr.* 8.
Amoris argumenta. III. *Meretr.* VIII.
Amoris occulti signa. III. *Dea Syr.* 17.
Amorum militarium fructus plagae & lites. III. *Meretr.* XV. f. Amor novercae in privignum a medico detectus. III. *Dea Syr.* 17. amor marinus, i. e. inconstans. III. *Dem. Enc.* 13. amori pervia omnia. ib. 14. Amores Jovis. III. *Charid.* 7. & 8. amores aliorum Deor. ib. 9.
Amphiarus. II. *Pseud.* 19.
Amphilochus oracula fundens. III. *Deor. Conc.* 12.
Amphilochus, qualis vates, templo honoratus. I. *D. Mort.* III. 1. oracula edit. II. *Pseud.* 19.
Amphion. II. *Salt.* 41. cantibus suis inanimata quoque allexit. II. *Imag.* 14.
Amymone a Neptuno rapta. I. *D. Mar.* VI. 3.
Anacharsis cur in Graeciam venerit. II. *Gymn.* 14. Graecae linguae causa Athenas migrat. I. *Scyth.* 1. ejus historia. ib. seq.
Anacreontis aetas. III. *Macrob.* 26.
Anaxagoras, sophista. I. *Tim.* 10.
Anaxarchus, parastus Alexandri. II. *Par.* 35.
Anaximenes. I. *Aet.* 3.
Anchisae & Veneris amor. I. *D. Deor.* XX. 5.
Androcles Epicharis fil. III. *Charid.* 1. praegit librum suum, laudationem Herculis, vincitque Diotimum. ib. 3.
Andromeda. II. *Salt.* 44. petrae adfixa. I. *D. Marin.* XIV. 3. ejus amore capitur Perseus. ib. XII. 3.
Anemodromi. II. *Ver. Hist.* I. 13.
Angina quid. III. *Pseudolog.* 27.
Anguis aut anguillae in morem inter digitos elabi. I. *Tim.* 29.
Animae praestantissimae imago. II. *Imag.* 16-23. vid. animus, mens, de ejus immortalitate Platonis libellus. III. *Philoparr.* 1. not. 24.
Animalia naturae servant leges in cocundo. II. *Amor.* 22. quando cum hominibus in communione viveant. ib. 36.
Animus hominis scopo similis. I. *Nigr.* 36. ad perpetuam contentionem infirmus. II. *Amor.* 1. Vid. *Mens, Anima.*
Anni principio vota & sacra faciebant. III. *Pseudol.* 7.
Annibalis res gestae. I. *D. Mort.* XII. 2. seq. latro. ib. 4. voluptati deditus. ib. 6. Scipioni & Alexandro posthabetur. ib. 7. ubi mortuus. ib. 6.
Anniceris Cyrenaeus, mirifice aurigandi peritus. III. *Dem. Enc.* 23.
Annus in menses descriptus, a quibus. II. *Astr.* 5.
Antae Scytharum regis exitus & actus. III. *Macrob.* 10.
Anthenodorus Tarsensis Augusti Caesaris praeceptor. III. *Macrob.* 21. a Tarsenibus post mortem colitur. ib.
Antia calumniatur Bellerophonem. III. *Calumn.* 26.
Antigone. II. *Salt.* 43.
Antigoni Coclitis aetas & exitus. III. *Macrob.* 11. ejus nepos Antigonus Demetrii. f. ib.
Antigonus, medicus. III. *Phil.* 6.
Antigonus stuprarum socrum. II. *Icar.* 15.
Antilochus, Nestoris filius. I. *D. Mort.* XV. 2.
Antimachus poeta. II. *Ver. Hist.* II. 42.
Antiochia, urbs ingeniosa. II. *Salt.* 76. operam dat arti saltandi. ib.
Antiochus, Seleuci filius, Stratonices deperit amore. II. *Hist.* 35.
Antiochus Soter. I. *pro Lapp.* 9. ejus factum contra Gallograecos. I. *Zeux.* 8. seq.
Antiope. II. *Jov. Tr.* 5.
Antipater. II. *Salt.* 58.
Antipatri Jolai f. aetas. III. *Macrob.* 11. Rex Antipater Demosthenem vivum adduci cupit. III. *Dem. Enc.* 29.
Antiphili cum Demetrio Sunienfi amicitia. II. *Tox.* 27.
Antiphilus Apellem falso crimine defert. III. *Calumn.* 2. in servitutem traditur. ib. 4.
Antipho somniorum interpret. II. 2. *Ver. Hist.* 33. f.
Antipodes. II. *Dem.* 22.
Antiquior Japeto. I. *D. Deor.* II. 1.
Antisthenes. II. *Par.* 43. istius baculus. I. *D. Mort.* XI. 3. it. XXVII. gemitibus mortuorum delectatur. ib. XXVII. 6.
Antisthenis lacerna. III. *Fug.* 20.
Antrum Dictaeum. I. *D. Mar.* XV. 4.
Anubis. I. *D. Mort.* XIII. 3. canis Aegyptiorum deus. I. *Aust.* 16.
Anubideum factum. II. *Icar.* 24.
Anytus. I. *Pisc.* 10.
Anytus delator Socratis. III. *Fug.* 3.
Aornus petra Indica Macedonibus adscensu difficilis visa. III. *Rhet. Fr.* 7. ab Alexandro subacta. I. *D. Mort.* XIV. 6.
Apelles. I. *Merc.* 42.
Apelles Ephesus falso crimine delatus. III. *Calumn.* 2. seq. absolutus & donatus a Ptolemaeo. ib. 4. depingit calumniam. ib. 5.
Aphidnis. II. *Gall.* 17.
Aphrodisia Veneris sacra. III. *Meretr.* XIV.

- Apim mortuum lugent tonis capitibus. III. *Dea Syr.* 6.
 Apis melis opifex, quomodo formetur in favo. I. *Halc.* 7.
 Apis deus. I. *Sacr.* 15. I. *Cont.* 13. Aegyptiis sanctus. II. *Astr.* 7.
 Apollo a Brancho & Hyacintho amatus. I. *D. Deor.* II. 2. a Daphne ipretus. ib. interficit Hyacinthum casu. ib. XIV. I. cum sepelet. ib. 2. in florem vertit. ib. se consulentes frustratur. ib. XVI. I. jaculator, citharoedus, medicus, vates. ib. ditatur variis artibus. ib. nihil auro tribuit. I. *Consem.* 12. in gratiam Chrysis pestem immittit Graeciae. I. *Sacr.* 3. cur coelo, eiectione. ib. 4. servili fungitur apud Admetum ministerio. ib. item cum Nepruno apud Laomedontem. ib. ubi colatur. I. *Sacr.* 10. Apollinis negotia. II. *Bis Acc.* 1. Apollinem barbatum ornant. ib. ab Aegyptiis sacra accepere cod. *Dial.* sub init. Ejus oraculum traducitur. III. *Philop.* 5.
 Apollodorus Pergamenus. III. *Macrob.* 23.
 Apollonius philosophus. II. *Dem.* 31.
 Apophras quid. III. *Pseudolog.* 12. seq.
 Aquam congerere in dolum Danaidum. I. *Tim.* 18. illi sacrificant Aegyptii. II. *Fov. Trag.* 42. laudatur a Pindaro. II. *Gall.* 7. in aqua scribere. I. *Cont.* 21. aquam in mortario tundere. I. *Herm.* 79. Ex aqua sacra multum mercedis capit Gallus. III. *Dea Syr.* 48. aquam potans Demosth. orat. scribit. III. *Dem. Enc.* 15. jocus de ea re. ib. Renovatio per aquam. III. *Philop.* 12. f.
 Aquila Jovis ridetur. III. *Deor. Conc.* 8.
 Aquileia. II. *Pseud.* 48.
 Arabiam cavam serere. I. *Apol.* 11. Arabiae aura qualis secundum Herodotum. II. 2. *Ver. Hist.* 4. seq.
 Arabum interpretes fabularum. III. *Macrob.* 4.
 Aratazi regis aetas. III. *Macrob.* 16.
 Arbaces interfecit Arfacem. II. *Icar.* 15.
 Arbores quomodo scandant Orientis populi. III. *Dea Syr.* 29. vid. ib. figur.
 Archaismi. III. *Pseudolog.* 29.
 Archelaus, trageedus. II. *Hist.* 1.
 Archemorus. II. *Sal.* 44.
 Archias e Calauria veniens. III. *Dem. Enc.* 28.
 Archibius, medicus. II. *Gall.* 10.
 Archilochi patria & ingenium. III. *Pseudolog.* 1.
 Archimedis laus. III. *Hip.* 2.
 Architelis uxor Dimacnete. I. *Scyth.* 2.
 Arealia, festum Cereris. III. *Mercr.* VII. f.
 Azeopagitae in tenebris judicant, cur. I. *Herm.* 64. litigantium utriusque alternatim dicendi concedunt facultatem. II. *Gymn.* 19. quando eis silentium imponant. ib.
 Aretaci & Eudamidae amicitia. II. *Tox.* 22.
 Aretes. II. *Imag.* 19.
 Aereus Aegyptius. II. 2. *Ver. Hist.* 22.
 Arganthonii Tartessiorum regis aetas. III. *Macr.* 10.
 Argivorum contra Lacedaemonios de agro bellum. I. *Cont.* 24. regno admovent astrologum. II. *Astr.* 12.
 Argos futilulosum. I. *D. Mar.* VI. 1.
 Argus toto corpore videns. I. *D. Deor.* XX. 8. ib. III. 1. acutius eo videre. II. *Hist.* 10. custos Ius. II. *Sal.* 43.
 Argumenta Cynici pro paupertate. III. *Cyn.* 4. & 5.
 Ariadne Itellis illata. III. *Deor. Conc.* 5.
 Ariadnes filo labyrintho exit Theicus. I. *Herm.* 47. de ea. II. *Sal.* 13.
 Aries colitur ab Aegyptiis. II. *Astr.* 7.
 Arignotus Pythagoricus daemone expulit. III. *Phil.* 29. seq.
 Arion, citharoedus, a delphinibus servatur. I. *Dial. Mar.* VIII. 1. seq. ob artem musicam Periandro acceptus. ib. 2.
 Aripheades. III. *Pseudolog.* 3.
 Aristaenetus philosophus. III. *Mercr.* X. pr. incusatur paedicator. ib. f. filio Zenoni uxorem dat. III. *Contiv.* 5. aliaque in eumd. ib. §. seqq.
 Aristarchi cum Zenodoto disputatio de Homero. II. 2. *Ver. Hist.* 20.
 Aristarchus. I. *Jud. Voc.* 8.
 Aristarchus Phalereus, imperator. I. *Jud. Voc.* init.
 Aristas. I. *D. Mort.* XI. 1.
 Aristides Themistoclem odit. III. *Calumn.* 26.
 Aristidis inopia. I. *Tim.* 24. justitia. II. 2. *Ver. Hist.* 10. pauper mortuus. II. *Fov. Conf.* 16. quibusnam delectatus sermonibus. II. *Amor.* 1.
 Aristippus. I. *D. Mort.* XX. 5. Dionysium Siculum liberat. I. *Necrom.* 13. ejus vita & doctrina perstringitur. I. *Aut.* 12. virtutis & vitiorum sequax. II. *Bis Accus.* 23. parasitus. II. *Par.* 33.
 Aristippus Agasthenis fil. III. *Charid.* 4.
 Aristobuli, adulatoris, librum in flumen projicit Alexander. II. *Hist.* 12.
 Aristobulus Cassandrinus. III. *Macrob.* 22.
 Aristodemus. II. *Pseud.* 4.
 Aristonicus Marathonius orator. III. *Dem. Enc.* 31.
 Aristophanes. I. *Pisc.* 25. poeta mordax. II. *Bis Acc.* 33.
 Aristotelis testimonium de Demosthene. III. *Dem. Enc.* 40.
 Aristoteles, adulator. I. *D. Mort.* XIII. 5. peripateticus. I. *Aut.* 25. quaedam ejus praecepta. ib. amicus libertatis, osor servitii. I. *Merc.* 24. parasitus. II. *Par.* 36. it. 43. docuit Alexandrum. I. *D. Mort.* XII. 3.
 Aristogiton, parasitus Harmodii. II. *Par.* 48.
 Aristoxenus, musicus, parasitus. II. *Par.* 35. III. *Macrob.* 18.
 Arithmetica, prima adolescentiae Graecae disciplina. II. *Gymn.* 21. una atque eadem apud omnes. II. *Par.* 27.
 Arithmetica iurandum. III. *Philop.* 12.
 Arma gestare vetitum in Graecia. II. *Gymn.* 34.
 Arrianus Epicteti discipulus. II. *Pseud.* 2.
 Ars mechanica, statuaria, saltatoria, dicendi, cer. vid. hoc titulo. ars longa, vita brevis. I. *Herm.* 1. arte & disciplina in quavis re opus. II. *Hist.* 36. quatenam ars mercede accepta discatur. II. *Par.* 18. ars, quid. ib. 4. ars Tifiae. III. *Pseudolog.* 30.
 Arfacis, Medorum praefecti, mors. I. *D. Mort.* XXVII. 2. seq. it. II. *Icar.* 15.
 Arfacidae pulcra non curabant. III. *de Domo* 5.
 Arfacinae, Lonchatae & Macentis amicitia. II. *Tox.* 44. seq.
 Artaxerxis memoriosi aetas. III. *Macrob.* 15.

- Artaxerxis Persarum regis aetas & exitus. III. *Macr.* 15.
 Artemisia. I. *D. Mort.* XXIV. 3.
 Afander Bospori rex. III. *Macrob.* 17. ejus exitus. ib.
 Alcalaphus Martis fil. II. *Astr.* 20.
 Ascetarum habitus miser. III. *Philop.* 21.
 Alinus, Cumanus leoninam pellem induit. I. *Pisc.* 32. & III. *Fug.* 13. comparantur cum isto philosophi. ib. quid Alino cum lyra? I. *Merc.* 25. de prospectu asini, prov. unde ortum. II. *Asin.* 45. ex asini redire podice. ib. sine asini calamitates. ib.
 Alinus ad lyram. III. *Meret.* XIV. f.
 Aspatia, meretrix. II. *Sal.* 25. philosophatur. II. *Enn.* 7.
 Assentator, v. adulator, parasitus.
 Assurgere advenienti. III. *Conv.* 7.
 Assyrii sacrificant columbae. II. *Jov. Trag.* 42. Deae Syriae. III. *Dial. de Dea Syr.* 2. ab Aegyptiis cultum divin. didicere. ib. gerunt stigmata. ib. 59.
 Assyriorum interpretes fabularum. III. *Macrob.* 4.
 Astarte, luna. III. *Dea Syr.* 4.
 Astrologia, ejus inventores. II. *Astr.* 3. quando Babylonii eam didicerint. ib. 9. Graeci unde eam hauserint. ib. 10. astrologum regno admovent Argivi. ib. 12. aliorum inter se choroae. II. *Sal.* 7. astrologia, scientia antiqua. II. *Astr.* 2.
 Astrologia, mendax creditur. II. *Astr.* 2. astrologicae divinationes quid profitur. ib. 29. Arcades eas temnunt. ib. 26. cur. ib. vid. Stella, planeta, sidus.
 Astyanax de turri praecipitatus. I. *Sacr.* 6.
 Atalanta. II. *Sal.* 50.
 Athamas. II. *Sal.* 42.
 Athei. II. *Pseud.* 25. it. 38. it. II. *Icar.* 9.
 Athenarum encomium. I. *Nigr.* 13. seq. Athenienses irridere dissimulando. II. *Gymn.* 18. Athenientium ignotus Deus. III. *Philopatr.* 9.
 Athletae, Damascias, Milo Crotonjates, Glaucus, Nicostrotus, alique, quos suo vide loco. eorum ad certamen praeparatio. I. *Herm.* 33. quando otium capiant. II. *Ver. Hist.* I. 1.
 Athos navigare. III. *Rhet. Pr.* 18.
 Athotes sunt longaevi. III. *Macrob.* 5.
 Athropos, una Parearum. II. *Jov. Conf.* 2.
 Atimarchus. III. *Pseudolog.* 27.
 Atreus, astrologus. II. *Astr.* 12.
 Attali Philadelphi aetas. III. *Macrob.* 13.
 Atres orgia Rheae docet. III. *Dea Syr.* 15. eum castravit Rheae. ib.
 Attica subannatio. I. *Prom.* 1. Attica paupertas. III. *Fug.* 24.
 Attici multa in sua lingua mutaverunt. III. *Pseudolog.* 14.
 Attio, pusionem, Rheae annus amat. I. *D. Dea.* XII. 1.
 Avari Tantalo similes. I. *Tim.* 18. exempla praebent Gniphon, Micyllus, Agathocles, Hipparchus, Mnestheus, cet. quos suo vide loco; avari describuntur. I. *Tim.* 13. seq. eorum vita misera. II. *Gall.* 29. it. 31. vid. vita divitum misera.
 Audire aliquid, ut asinus lyram. III. *Indol.* 4.
 Audire unguibus. III. *Philop.* 3.
 Aves sacrae. I. *Sacr.* 10. Aves concurrere ad aliquid, ut ad noctuam aves. I. *Harm.* 1.
 Augiae repurgare stabulum. II. *Pseud.* 1. & III. *Fug.* 23.
 Augusti primi clementia. I. *pro Lapp.* 17.
 Augustus Afandrum renuntiat regem. III. *Macrob.* 17. ejus praeceptor. ib. 21—28. tributis levat Tarsenses. ib.
 Aulicorum calamitates. I. *Merc.* 1. seq. usque ad finem. iis necessaria adulatio. ib. 28. aulicus senex equo vetulo similis. I. *Merc.* 40. aulicae vitae cum vestibulo comparatio. ib. 42. illa defenditur. I. *Apol.*
 Aurea teeta. III. *Philopatr.* 23.
 Aurea Venus. III. *Charid.* 11.
 Aurei homines. III. *Epist. Sat.* 20. & 28.
 Aurei capilli Castorum. III. *Conv.* 32.
 Aureum pomum. I. *D. Mar.* V. 1.
 Aurigandi mirifica peritia. III. *Dem. Exc.* 23.
 Auris scalpendae non habere otium. II. *Bis Accus.* 1. auribus fideiores oculi. II. *Sal.* 78.
 Aurum sistit sanguinem. I. *Tim.* 46. spernendum uti litorum calculi. ib. 56. aurum multa creat mala. I. *Conf.* 11. ejus contemtor Solon. ib. confertur cum ferro. ib. 12. aurum mutat mores. II. *Gall.* 14. (vid. hic nominis ob divitias mutatio, it. honores I. felicitas mutat mores) aurum multarum causa rerum. II. *Gall.* 14. vid. pecunia, nummus, divitiarum, felicitas. aurum ad ornandum quid faciat. III. *de Dom.* 8. aurum spernere ajunt Sophistae; sed vaide adpetunt. III. *Fug.* 20. Auri causa Eriphyle maritum prodidit. III. *Cyn.* 8. f. Ejus pericula. ib. alia mala. 15. aurum & purpura fumus. ib. 19. f.
 Autolycus, fur. II. *Astr.* 20.

B.

- B**abylon. I. *Conf.* 23. incantationibus noti Babylonii. I. *Necrom.* 6. quando astrologiam didicerint. II. *Astr.* 9. Babylonem cepisse. I. *Merc.* 13. Babylona perditam videre, in votis est. III. *Philopatr.* 28.
 Bacchica saltatio est satyrica. II. *Sal.* 79. ubi ei detur opera. ib. 79. it. 22.
 Bacchi contra Indos profectio. III. *Fug.* 6. & III. *Bacch.* ejus duces. ib. 4. eique nomen columnae inscriptum. II. *Ver. Hist.* I. 5. it. 7. quomodo a Jove genitus. I. *Sacr.* 5. Jovis filius. I. *D. Deor.* XVIII. 1. ob vini inventum obrectatur. ib. 2. multas res gessit. ib. 1. ejus nutrix. I. *D. Mar.* IX. 1. in Nyctia educandus. I. *D. Deor.* IX. 2.
 Bacchi divinitas ridetur. III. *Deor. Conc.* 4. Bacchi genus & comites. ib.
 Bacchus dapis divisor. III. *Ep. Sat.* 32. f.
 Bacchus fulmine perit. III. *Mort. Per.* 4. f. ex Aethiopia rediens venit in Syriam. III. *Dea Syr.* 16. templum condit. ib. Junoni novercae inscriptionem dedicat. ib.
 Bacis vates. III. *Mort. Per.* 30.
 Bacidis oraculum & carmen. ib.
 Bagoas, adulterii inculatur. II. *Enn.* 10. seq.
 Baneum, canis in balneo. II. *Par.* 51. in balneis fieri solita. I. *Nigr.* 34. balneum ab Hippia adornatum. III. *Hipp.*
 Baneum, quid cani commune & balneo. III. *Ind.* 5.
 Ba-

Baptismus Christianorum. III. *Philop.* 12. f.
 Barba cuneiformis. III. *Ep. Sat.* 24.
 Barbam alebant veteres viri fortes. III. *Cyn.* 14.
 Barbari divitiarum, non elegantiarum studiosi. III. *de Dom.* 5.
 Barbarismi. III. *Pseudolog.* 24. 29.
 Barbati apud Barbaros Dii. III. *Cyn.* 20.
 Barbatus Jupiter. III. *Philop.* 4.
 Basta Chius. III. *Pseudolog.* 3.
 Basthis & Belittae amicitia. II. *Tox.* 43.
 Batrachion Pyrrho Epirotae similis. III. *Indoct.* 21.
 Beati scilicet pro divitibus. III. *Cyn.* 9.
 Beatorum insulae. II. 2. *Ver. Hist.* 6. urbs beatorum. ib. 11. seq. de insulis beatorum. I. *Herm.* 71.
 Belittae & Basthis amicitia. II. *Tox.* 43.
 Bellerophon. II. *Sals.* 42. I. *Apel.* 3. ejus alatus equus. II. *Astr.* 13. Bellerophon Antiae insidiis petitur. III. *Calumn.* 26.
 Bellicis factis gloriari non conciliat gratiam apud mulieres. III. *Meretr.* XIII.
 Bendideum factum. II. *Icar.* 24.
 Bene agendi tempus haud prorogandum. I. *Nigr.* 27.
 Beneficentiae imago. II. *Imag.* 21.
 Benignitatis imago. II. *Imag.* 19.
 Benivolentiae imago. II. *Imag.* 20.
 Beroea, urbs Macedonica. II. *Af.* 24.
 Bestiae in templo non nocentes cuiquam. III. *Dea Syr.* 41.
 Bibliopolis spes petitur frustra. III. *Indoct.* 24.
 Bithynicum mancipium. I. *Merc.* 23.
 Bithyna fabula. II. *Sals.* 21.
 Biton & Cieobis, felicissimi hominum. I. *Cont.* 10.
 Blepsias adulator. I. *Tim.* 58. fame periit. I. *D. Mort.* XXVII. 7.
 Boni quorum veniant post hanc vitam. II. *Lust.* 7. eorum post hanc vitam praemia. II. *Jov. Conf.* 17.
 Bonorum possessio temporaria. I. *Nigr.* 26. bonum nullum sine teste acceptum. I. *Cauc.* 15. vulgaria bona sordent philosophiae. I. *Nigr.* 4.
 Bos aeneus, poenae genus. II. *Phal.* 11. in eum fabricator ipse injicitur. ib. seq. bos, deus, Memphis colitur. II. *Jov. Trag.* 42. boves ex Erytheia abacti. II. *Sals.* 56. Boves Solis affati exiliunt. III. *Epist.* Sat. 23.
 Bosporus. II. *Tox.* 4. Bosporani. ib. 44. mos procorum apud eos. ib. 44.
 Brachmani. II. *Tox.* 34.
 Brachmanes longaevi sunt. III. *Macrob.* 4. Igne lento se solent necare. III. *Mort. Per.* 25.
 Branchus depictus. III. *de Domo* 24.
 Briareus, Jovis auxiliator. I. *D. Deor.* XXI. 2.
 Brisei filia. II. *Imag.* 8.
 Bulin Sperchinque Lacedaemonios Xerxes non occidit. III. *Dem. Enc.* 32.
 Busris, justitiae contemtor. II. *Bis Accus.* 8.
 Byblus urbs, ubi Byblia Venus. III. *Dea Syr.* 6.
 Byrria. I. *Tim.* 22.

C.

Cabalusa insula. II. 2. *Ver. Hist.* 46.
 Cadmi transformatio. II. *Sals.* 41.
 Tom. III.

Cadmus, inventor litterarum. I. *Jud. Voc.* 5. it. 12.
 Caeneus. II. *Sals.* 57. Elatis filius. II. *Gall.* 19.
 Calamis. II. *Imag.* 6.
 Calanus ardens. III. *Mort. Per.* 25.
 Calatianus Demetrius. III. *Macrob.* 10.
 Calchas Homericus. II. *Sals.* 36. III. *Diff. cum Hes.* 1.
 Callias. II. *Jov. Conf.* 16. it. I. *Tim.* 24.
 Callicratidas. II. *Amor.* 9.
 Callidemides veneno, alteri parato, exstinguitur. I. *D. Mort.* VII. 2.
 Callinus. III. *Indoct.* 2.
 Callisthenes. I. *D. Mort.* XIII. 6.
 Callisti in feram mutatio. I. *Sals.* 48.
 Callistratus orator. III. *Dem. Enc.* 12.
 Calumnia multorum malorum causa. III. *Calumn.* 1. depicta ab Apelle. ib. 5. ampla ejus expositio. ib. 6. seq. maxime floret in potentum aulis. ib. 10. plerumque vexat honoratos. ib. 12. calumniator quomodo sit audiendus. ib. 30. seq.
 Calydoniorum calamitates. I. *Sacr.* 1.
 Calypsus insula. II. 2. *Ver. Hist.* 27.
 Cambyfes, Cyri filius, mente captus. I. *Cons.* 13. ejus crudelitas. III. *Macrob.* 14.
 Camelus in Aegypto, prov. unde ortum. I. *Prom.* 5.
 Camelus aut formica, prov. III. *Epist. Sat.* 19.
 Campi Elysi. II. 2. *Ver. Hist.* 14.
 Campus Acherusius. I. *Necrom.* 15.
 Candaules. II. *Afin.* 28.
 Candor, sine rubore ad formam facit nihil. I. *Dial. Mar.* I. 3.
 Canis in balneo. II. *Par.* 51. e canis redire podice. II. *Afin.* 54. canis leonum domitor. II. *pro Imag.* 19.
 canis rabiosi morsus rabie inficit. I. *Nigr.* 38. Canis in praeseptio. I. *Tim.* 14. caniculae Melitenenses. I. *Merc.* 34. Canis Cratetes. III. *Fug.* 16.
 Canis, quid cani commune & balneo. III. *Indoct.* 5.
 Canis in sidera receptus ridetur. III. *Deor. Conc.* 5.
 Canicipites Dii. ib. 10. & 11.
 Canon ob honestatem cognominatur Ion Platonius. III. *Conv.* 7.
 Cantharus nomen servi. III. *Fug.* 28.
 Cantus saltatorii. II. *Sals.* 11.
 Caper non mactatur apud Aegyptios. II. *Astr.* 7.
 Capilli aurei Castorum. III. *Conv.* 32.
 Capulus, alterum jam in eo habere pedem. I. *Herm.* 78.
 Caput papyraceum quotannis adnatat. III. *Dea Syr.* 7.
 Carambis, urbs. II. *Tox.* 57.
 Carcinochires. II. 1. *Ver. Hist.* 35.
 Cardianus Eumenes. I. *Sals.* 8.
 Carion, famulus Megapenthis. I. *Cat.* 12.
 Carmina Grammatici recitant in convivio. III. *Conv.* 17. Carmen nuptiale frigidum. ib. 41.
 Carneadis aetas. III. *Macrob.* 20.
 Caro ad cibum non ad purpura inficiendum creatus. III. *Cyn.* 11.
 Caryae, pagus Laconicus. II. *Sals.* 10.
 Caryatica, saltandi genus. II. *Sals.* 10.
 Caryonautae. II. 2. *Ver. Hist.* 37.
 Cassandra a Polygnoto picta. II. *pro Imag.* 7.
 Cassiopeia laudes admittit. II. *pro Imag.* 7. de ea. II. *Sals.* 44.

Bbbbb

Ca-

- Castor, saltator. II. *Sal.* 10.
 Castorum aedes fulmine tactae. I. *Tim.* 10. Castor & Pollux similes. I. *D. Deor.* XXVI. 1. quomodo discernantur. ib. fraternus illorum amor. ib. 2. alternis moriuntur. ib. 1. cur. ib. 2.
 Castorum laerdos. III. *Conv.* 9. eorum capilli aurei. ib. 32. In malo navis adparent. III. *Charid.* 3. f. & III. *Navig.* 9.
 Castro. Castrat se ipsum Combabus. III. *Dea Syr.* 20. Hinc & ad alios transit idem mos. ib. 26. 27. Conf. *Gallus*. Ritus castrandii. ib. 51.
 Catechumeni. III. *Philop.* 17.
 Catena Jovis. I. *D. Deor.* XX. 10. vid. *Jupiter*.
 Cavea. prov. mors invadet, etsi cavea te includas. III. *Dem. Enc.* 6.
 Gaulomycetes. II. 1. *Ver. Hist.* 16.
 Causidicis quae inesse debeant. I. *Pisc.* 29.
 Cebes. I. *Merc.* 42.
 Cecrope nobilit. I. *Tim.* 23. de eo. I. *Necrom.* 16.
 Cedalion depictus. III. *de Domo* 28.
 Celeus. II. *Sal.* 40.
 Celsus, amicus Luciani, sapiens, veri amans. II. *Pseud.* 61. ejus contra magos libri quid contineant. ib. 21.
 Cenchreae, non Cenchreas usque discessisse. II. *Quom. Hist.* 29.
 Cenchroboi. II. 1. *Ver. Hist.* 13.
 Centaurus a Zeuxe pingitur. I. *Zeux.* 3. seq. Centaurorum furor. II. *Sal.* 48.
 Cepa, deus Pelusiotis. II. *Jov. Trag.* 42. Cepa cibus pauperum. III. *Ep. Sat.* 28.
 Cepheus. II. *Sal.* 44.
 Geramicus locus Athenis. III. *Meretr.* X. f.
 Cerberum vidisse dicuntur attoniti. III. *Philop.* 1.
 Cerberus, ejus officium. II. *Luc.* 4. I. *D. Mort.* XX. it. XXI.
 Cereris legiserae sacerdos, i. e. casta. III. *Meretr.* VII. f.
 Centaurea Thanatufia. II. 2. *Ver. Hist.* 20. vid. exercitia.
 Ceryces. II. *Pseud.* 39.
 Cestus Veneris. I. *D. Deor.* XX. 10. vid. Mercurius.
 Cethegus, consularis, ridicula committit multa. II. *Dem.* 30.
 Cetus a Perseo interfectus. I. *D. Mar.* XIV.
 Ceyx. I. *Hal.* 1.
 Chaercas. III. *Conv.* 42. & eod. Dial. saepe.
 Chaerephon quomodo impulsus ad philosophiam Stoicam. I. *Herm.* 15.
 Chalcedon, urbs. II. *Pseud.* 9.
 Chaldaei sunt longaevi. III. *Macrob.* 5.
 Chaldaei, vates. I. *D. Mort.* XI. 1. I. *Herm.* 6.
 Chariades, adulator. I. *D. Mort.* VI. 5.
 Charicenus putidus senex. III. *Philop.* 20.
 Chariclea Demonactis uxor, meretrix. II. *Tox.* 13.
 Charicles. II. *Amor.* 9.
 Charidemus III. 618. seq.
 Charinus, adulator. I. *D. Mort.* V. 1.
 Charis. I. *D. Deor.* XV. 2.
 Charixenus testamento amici jubetur, ejus filiam collocare dote. II. *Tox.* 22.
 Charmides. I. *D. Mort.* XX. 6.
 Charmolaus Megaris. I. *D. Mort.* X. 3.
 Charon, alterum jam pedem in illius habere cymba. I. *Apel.* 1. eum ipsum aequare annis. I. *D. Mort.* XXVII. Charon veribus Homeri visum recipit. I. *Cont.* 7. ad superos cur migravit. ib. 1.
 Charops, cynaedus. II. *Jov. Conf.* 16.
 Chelidoneae quam sint periculosae. III. *Navig.* 8. seq.
 Chelidonium, cynaedus. I. *Merc.* 33. Chelidonii. II. *Amor.* 7.
 Chiron in perpetua rerum mutatione ponit voluptatem. I. *D. Mort.* XXVI. libenter mortuus, cur. ib. praeceptor Achillis. I. *D. Mort.* XV. 1.
 Chlevocharmus. III. *Philopas.* 21.
 Chorda, bis per omnes chordas. I. *Prom.* 6.
 Christiana religio traducitur. III. *Philopas.* toto dial.
 Christiani. II. *Pseud.* 25. it. 38. eos iniecitatur Lucianus toto Dial. de *Mort. Per.* III. p. 325. seq. Christus cruci adfixus. ib. 11. Christiani in captivos benefici. ib. Christiani contemnunt mortem, spe immortalitatis. ib. 13. se vocant fratres. ib. omnia arbitrantur communia. ib.
 Chrysiippus, amicus libertatis, osor servitii. I. *Merc.* 24. varia de Chrysiippi doctrina. I. *Anth.* 21. seq. est omnia simul. ib. 20. ejus aetas. III. *Macrob.* 20. ejus tricae. III. *Conv.* 30. Indifferentia vocat mala. ib. 31.
 Chrylis cum Apolline exoptulat. I. *Sacr.* 3.
 Ciborum varietas laudatur. III. *Cyn.* 5. eadem improbat. ib. 6. cibi peregrini adpetuntur ab intemperantibus. ib. 8. ciborum varietas morbos infert. ib. 9.
 Cicadam alis prehendere quid. III. *Pseudolog.* 1.
 Cilices, latrones. II. *Icar.* 16.
 Cinaedus latere non potest. III. *Indo.* 23.
 Cinyras. III. *Dea Syr.* 9. & *Rhet. Pr.* 11.
 Cinyrus Helenam rapit. II. 2. *Ver. Hist.* 25. it. 31.
 Cippus ponendus pro altari. III. *Deor. Conc.* 18.
 Cippus viri, dipladis morfu extincti. III. *Dip.* 6.
 Circe, adjutrix Ulyssis. II. *Astr.* 24.
 Cithaeron. I. *D. Mort.* XXVII. 2.
 Civitas, quid. II. *Gymn.* 20. circa eam bene instituendam Graecorum cura. ib. civitatis cujusdam beatae descriptio. I. *Herm.* 22. seq.
 Clamor, causas dicentibus utilis. I. *Tim.* 11. clamare voce stentorea. II. *de Luc.* 15. Ziria clamare apud Scythas, quid. II. *Tox.* 40.
 Clarii vaticinandi arte celebres. II. *Pseud.* 29.
 Clava tribuitur philosophis. III. *Conv.* 44. & saepe ib. item III. *Fug.* 14.
 Clavo clavum ejicere. I. *Apel.* 9.
 Cleaenetus. III. *Navig.* 22.
 Cleanthis aetas & mors. III. *Macrob.* 19. sapiens praedicatur. III. *Conv.* 32.
 Cleobis & Biton, felicissimi hominum. I. *Cont.* 10.
 Cleodemus peripateticus. III. *Philop.* 6. gladius & falx cognominatur. III. *Conv.* 7. puerum corrumpere tentat, sed proditit argento humi cadente. ib. 15.
 Cleolaus. III. *Philopas.* 28.
 Cleombrotus lecto libello de animae immortalitate se praecipitat. III. *Philop.* 1. f. & not. 24.
 Cleon, orator Atheniensium. I. *Sal.* 3. in Cleonem aut Hyperbolum aliquem incidere. I. *Tim.* 30. Cic-

- Cleonas.** I. *Cont.* 23. **Cleonymus** pulcher. III. *Charid.* 4.
Clinias, rhetor, sacrilegus. II. *Icar.* 16.
Clitus. I. *D. Mort.* XIV. 3. it. XIII. 6.
Clotho, una Parcarum. II. *Jov. Conf.* 2.
Clymene. I. *D. Deor.* XII. 1.
Clytaemnestra. II. *Salt.* 43. a quibus interfecta. II. *Amor.* 47. occisae pictura. III. *de Domo* 23.
Cnemon tecti ruina oppressus. I. *D. Mort.* VIII.
Cnidus, urbs Veneris. II. *Amor.* 11.
Cocconas. II. *Pseud.* 6.
Cocytus, fluvius. II. *Luft.* 3.
Codro nobilior. I. *Tim.* 23.
Coelem terrae miscere. I. *Canc.* 9. in tertium coelum penetrans Galilaeus. III. *Philop.* 12.
Coeleum ut pellem explicavit Deus. III. *Philop.* 17.
Coenarum adparatores nimis curiosi. I. *Nigr.* 33. **Coen** absoluta, quae domum fertur. III. *Conv.* 38.
Coitus, de coitu cum mulieribus sententia Euripidis. II. *Amor.* 38. femininam in eo voluptatem praefert virili Tircias. ib. 27. naturae servant leges in coeundo animalia. ib. 22.
Collyrium. II. *Pseud.* 21.
Colocynthopiratae. II. 2. *Ver. Hist.* 37.
Colossi Rhodii caput imponere nani corpusculo. II. *Q. Hist.* 23. Colossi extra ornati, intus foedi. II. *Gall.* 24. eis comparantur reges. ib. seq.
Columba non vescuntur Aegyptii. III. *Dea Syr.* 14. **Columba** res sacra Assyriis. ib. 54.
Columbae sacrificant Assyrii. II. *Jov. Trag.* 42.
Coma signum nobilitatis apud Aegyptios. III. *Navig.* 3. quomodo ornantur veteres Graeci. ib. **Coma** fictitia meretricum. III. *Meret.* V. & XI. **Comas** ponunt nubentes. III. *Dea Syr.* 60.
Comati pueri in deliciis. III. *Fug.* 20. & III. *Ep. Sat.* 24. vocantur Hyacinthi, Achilles, & Narcissi. ib.
Combabus castrat se ut suspicionem amoris vitet. III. *Dea Syr.* 20. **Amatus** a regina. ib. 23. liberat se a supplicio, demonstrata castratione. ib. 25. 26.
Comissatores, quinam isti apud Graecos. II. *Amor.* sine.
Comitia Jovis. III. *Deor. Conc.* 14. p. 536. **Comitia** Deor. in Olympo. ib. 15.
Comoediae suum inest saltationis genus. II. *Salt.* 26. quale spectaculum comoedia. ib. 28. comici ob fabulam male ordinatam spernuntur. I. *Nigr.* 8. ornamentum personarum quidam actionibus debonestant. ib. 11. comoedorum apud Graecos licentia. II. *Gymn.* 22. perstringit eos Anacharsis. ib. 23. **Comoedias** scribere quando desitum. III. *Dem. Enc.* 27.
Comparatio, in laudando comparare, scitum. II. *pro Imag.* 19. parvum cum magno adulatorie comparare quid sit. ib. 13. quomodo iusta instituenda comparatio. ib. 19.
Composita verba faceta. III. *Trag.* v. 191—202.
Concurrere ad aliquid, ut ad noctuam aves. I. *Harm.* 1.
Conjugium inaequale, formosi viri & deformis feminae. II. *Tox.* 24. seq.
Conon, ex Conone efficere Titormum. II. *Q. Hist.* 34.
Consilio emendare difficilius, quam reprehendere. vid. *reprehendere*; consilium mutare Epimethei, non opus est Promethei. I. *Prom. Fine.*
Contentum neminem esse sua sorte. II. *Icar.* 25. philosophum oportet esse contentum. v. *philosophus*.
Contradicere utile. II. *Gymn.* 17. vid. *opponere*.
Contumelia te adficit, qui servos filiumque tuum. III. *Sol.* 10.
Convictio s. elenchus. I. *Pisc.* 17.
Convitio nihil fit deterius. I. *Pisc.* 14.
Convivales fraudes. I. *Canc.* 8.
Convivium lepidum. III. p. 416. seq. In convivio gesta non decet vulgare. III. *Conv.* 3. **Convivium** memorem odi. prov. ib. In eo carmina canuntur. ib. 17. scurras inter moras opioniorum inducti. ib. 18. sermonum in conviv. habitorem meminisse, difficile. III. *Charid.* 2.
Coraci. II. *Tox.* 7.
Corax, saltandi genus. II. *Salt.* 22. it. 26.
Corintho non protulisse unquam alterum pedem. II. *Hist.* 29.
Cornices in Hesiodi sepulcro. III. *Mort. Per.* 41.
Cornua elephantorum. III. *Dea Syr.* 16. **Cornutus** tylogismus. III. *Conv.* 23.
Cornutus Jupiter ridetur. III. *Deor. Conc.* 10.
Coroebum aut Melitiden putare aliquem. II. *Amor.* 53. **Coroebi** esse aut Margitae. III. *Phil.* 3.
Coronae sub naribus potius, quam in capite gestandae. I. *Nigr.* 32. **coronae** victricis varia genera. II. *Gymn.* 8.
Coronati nautae. III. *Ner.* c. ult.
Corpus virorum & mulierum quomodo differant. II. *Abd.* 28. corpus aeri, cuiusque adfuefaciendum tempestati. II. *Gymn.* 24. **Corpus** cur unguant Graeci, in palaestram abituri. ib. laboribus subactum; sudoris expers. ib. in eodem corpore non semper forma & virtus una habitant. II. *Imag.* 11. comparatur ista exterioris ab interiori diversitas. ib.
Corybantes. I. *D. Deor.* XII. 1. **Corybanticus** morbus. II. *Lex.* 16. a quo saltare iussi. II. *Salt.* 8.
Corybas. III. *Deor. Conc.* 9.
Cothurnus, homo. III. *Pseudol.* 16.
Cottabus quid. III. *Philop.* 17. & not. 52.
Coturnicum contra gallos apud Graecos pugna. II. *Gymn.* 37.
Crates. II. *Paraf.* 43. I. *D. Mort.* XXVII.
Cratini comici actas. III. *Macrob.* 25.
Crato saltationem odit. II. *Salt.* 1. mente mutata, laudat. ib. 25. cui vitae generi adfuetus. ib. 1. ejus in aliquem laxare canem. ib. 4. de eo. I. *D. Mort.* X. 6.
Creon. II. *Salt.* 42.
Cretenfes laude saltationis nobiles. II. *Salt.* 8. **Ostendunt** Jovis sepulcrum III. *Philop.* 10. & I. *D. Mort.* crebro; item I. *Sacrif.* 10. &c.
Cribrum, alter mulget hircum, alter supponit cribrum. II. *Dem.* 28. **cribro** vaticinari. II. *Pseud.* 9.
Cristas quarunt milites. III. *Meretr.* XV. f.
Critolai Peripatetici actas. III. *Macrob.* 20.
Crocius, ejus filius surdus. II. *pro Imag.* 20. **Apollini** lateres consecrat aureos. I. *Cont.* 11. seq. in rogum impositus. II. *Gall.* 23. **Cnjus** perit filius aberrante Adraisti hasta. II. *Jov. Conf.* 12. ejus mors. I. *Cont.* 13. veritati parum amicus. ib. 11. seq. in servitutem datur. I. *Nec.* 16. cum Solone confabulatur. I. *Cont.* 9. sq.

Croesus, Lydorum pessimus dicitur. I. *D. Mort.* II. 1. ib. 2. divitiis brevi tempore excidit. III. *Nav.* 26.
 Cruces, ad imitationem litterae *crux*. I. *Jud. Voc.* fine.
 Cruci adfixus in Palaestina. III. *Mort. Per.* 11.
 Ctesias, scriptor fabulosus. II. 1. *Ver. Hist.* 3. Artaxerxis Mnemonis medicus. II. 2. *Hist.* 39.
 Cresibii actas. III. *Macrob.* 22.
 Cubito amovere adstantes. III. *Philop.* 19. f.
 Cupido, Japeto antiquior. I. *D. Deor.* II. 1.
 Cupiditas habendi fons malorum. III. *Cyn.* 15. Cupidi homines similes iis qui torrente auferuntur. III. *Cyn.* 78.
 Cura. Proverb. non curat Hippoclidus. I. *Apol.* 15. & III. *Philopat.* 28. f.
 Curetes sagittas tingunt opio. I. *Nigr.* 37. a quo saltare iusti. II. *Sal.* 8.
 Currendi exercitium apud Graecos. II. *Gymn.* 27.
 Currus bovem saepe effert. I. *D. Mort.* VI. 2. Currum regendi mira peritia. III. *Dem. Enc.* 23.
 Cybelus, oppidum Atheniense. I. *Jud. Voc.* 7.
 Cycladum insulae. II. *Tox.* 17.
 Cyclops pro homine impuro. III. *Pseudolog.* 27.
 Cyclopes. I. *Tim.* 19. Vid. *Ulysses*.
 Cydimache, foeda mulier. II. *Tox.* 24.
 Cyllenii sacrificant Phañeti. II. *Jov. Trag.* 42.
 Cynethus, Demetrii adulator. II. *pro Imag.* 20.
 Cynicus philosophus gannire dicitur. III. *Mort. Per.* 6.
 Cynici perfringuntur. I. *Vis. Aul.* & passim. Eorum mores. III. *Cyn.* toto Dialogo.
 Cynici non vocati adiunt in conviviis. III. *Conv.* 12. stans vult edere. ib. 13. vel humi jacens. ib. de virtute & vitio disputat. ib. aliaque ridicula de iisdem 14. & seq. eorum habitus ac vita dura. III. *Cyn.* 1. satis est, quod ad necessitatem. ib. 3. argumenta eorum pro paupertate. ib. 4. & 5. sunt comati & hirsuti. ib. 17. eorum vita quieta & libertas. ib. 19. aureae coronae & purpura ipsi sumus est. ib. f.
 Cyniscus philosophus. I. *Cat.* 7.
 Cynobalani. II. 1. *Ver. Hist.* 16.
 Cynocephalus. II. 1. *Ver. Hist.* ad fin.
 Cyrus major. II. 2. *Ver. Hist.* 9. mors Cyri. I. *Cont.* 13. rex Persarum. ib. 9. a cane nutritus. I. *Sacr.* 5. ejus actas & mortis causa. III. *Macrob.* 14. fratri Artaxerxi bellum infert. ib. 15.
 Cytimides, quale unguentum. II. *Pseud.* 22.

D.

Dadis. II. *Pfund.* 39.
 Daedalus quomodo volarit. II. *Imag.* 21. astrorum scrutator. II. *Astr.* 14. chorum ducit. II. *Sal.* 13.
 Daemon, de iis plaustro mendaciorum. III. *Phil.* 11. seq.
 Damafias, athleta. I. *D. Mort.* X. 5.
 Damis, Epicureus. II. *Jov. Trag.* 16. ejus cum Timocle de diis disputatio. ib. 4. it. 16. it. 35. veneno perit filii. I. *D. Mort.* XXVII. 7.
 Damon, adulator. I. *D. Mort.* V. 1.
 Damonis & Euthydici amicitia. II. *Tox.* 19. seq.
 Damoxenus, luctator. I. *D. Mort.* I. 3.
 Danaë. I. *Tim.* 13. II. *Sal.* 44. ab Acrisio in cistam

conjecta. I. *D. Mar.* XIII. in mare projecta servatur. ib. 2.
 Danaides, aquam congerere in dolium Danaidum. I. *Tim.* 18. I. *Herm.* 61.
 Danaus. II. *Sal.* 44. durius educat liberos. I. *D. Mar.* VI. 1.
 Daudamidis & Amizocae amicitia. II. *Tox.* 38. seq.
 Daphne, quomodo picta. II. 1. *Ver. Hist.* 8. in arborem veria. I. *D. Deor.* XV. 2. fugit Apollinem. I. *D. Deor.* II. 2. I. *Tim.* 18.
 Darius victus. I. *D. Mort.* XII. 3.
 Dea Syria. vid. *Syria*.
 Decrianus, sophista. II. *Afin.* 2.
 Dejanira, zelotypa. II. *Sal.* 50.
 Delatio. Vid. *Calumnia*.
 Deliciarum & lautitiae reprehensio. I. *Nigr.* 35.
 Delphica divinatric. II. *Astr.* 23. I. *Herm.* 60.
 Delphines amantes hominum. I. *D. Mar.* VIII. 1. seq.
 Delus, in eo quomodo peragantur sacrificia. II. *Sal.* 16.
 Demades, ad bellum timidus. II. *Par.* 42.
 Demades orator ex nauta, garrulus. III. *Dem. Enc.* 16. conf. not. ib.
 Demas, rhetor. I. *Tim.* 49. seq.
 Demetrii Sunicius, cum Antiphilo amicitia. II. *Tox.* 27.
 Demetrius, vexatus tussi, mediocriter scire dicitur ab adulatore. II. *pro Imag.* 20.
 Demetrius Cynicus saltatoriam accusat artem. II. *Sal.* 63. brevi post vituperia mutat in laudes. ib. 63. ejus jocus adversus indoctum. III. *Indoct.* 19.
 Demetrius Platonius apud Ptolemaeum accusatus. III. *Calum.* 16.
 Demochares. III. *Macrob.* 10.
 Democrates. III. *Navig.* 22.
 Democritus. I. *Sacrif.* 15. omnia deridet, cur. I. *Vis. Aul.* 13.
 Democritus Abderitanus, spectrorum oppugnator. III. *Phil.* 32. ejus actas. III. *Macrob.* 18.
 Demonax, aliis imitandus proponitur. II. *Demon.* 2. ejus. ib. 3. a natura ad vitam rectiorem excitatur. ib. ejus praeceptores. ib. cur de vita sponte abierit. ib. 4. eclecticus philosophus. ib. 5. quam scite vitia aliorum correxerit. ib. 7. mitis, mansuetus, hilaris. ib. 6—9. it. 16. eloquentia populum sedat. ib. 9. cur accusatus. ib. 11. quomodo adversarios sibi reddiderit propitios. ib. ejus quaedam acute & urbane dicta. ib. 12. seq. quomodo Cynicum quemdam philosophum adpellavit. ib. 19. Demonax, clarissimus Ephesiorum dicitur. II. *Tox.* 13. Luciani est familiaris. II. *Dem.* 1. magno semper in honore habitus. ib. 63. seditionem sola praesentia restinguit. ib. 64. quot annos vixerit. ib. 63. de sepultura sua quid jussit. II. *Dem.* 66. magnifice sepultus. ib. 67. ab Epicteto monitus, ut uxorem duceret, quomodo eum redarguerit. ib. 55.
 Demosthenes, rhetor Paenienius. II. *Bis Acc.* 31. patriae sollicitator. II. *Par.* 42. per eruditionem magnus. I. *Somn.* 12.
 Demosthenes octies descripsit historiam Thucydidis. III. *Indoct.* 4. Demosth. & Homerus comparantur. III. *Dem. Enc.* 4. seq. laudatur a poetica suavitate. ib. 7.
 De-

Demosthenes Homero antefertur. *ib. seq.* patria Demosthen. Athenae. *ib. 10.* solus vivam & spirantem orationem effecit. *ib. 14.* aquam potans scribebat. *ib. 15.* Antipater cum ad se adduci cupit. *ib. 29.* Demosthenis libertas in dicendo. *ib. 36.* ejus vis & argumenta valida. *ib. 32. 33.* auro inexpugnabilis. *ib. 33. f.* solus vigilat, hostium contilia impedit, propugnaculum patriae est. *ib. 35.* sine eo Athenienses sunt Aenianes & Thessali. *ib. 39. f.* ejus laudes. *ib. ante,* & deinceps. Magis timendus quam classes & triremes. *ib. 37.* ejus sermo ante mortem. *ib. 44. ad 48.* ejus mors a veneno sumpto. *ib. 49.*

Demonstratus. *II. Pseud. 45.*

Dendritae. *II. 1. Ver. Hist. 2.*

Derceto: Dea semimulier, semipiscis. *III. Dea Syr. 14.*

Derisor humanae stultitiae. *I. D. Mort. I.* derisores probantur vulgo. *vid. vulgus.*

Detonsus mentem. *III. Philopat. 26.* ibique not.

Deucalion. *I. Tim. 13.* ejus tempore diluvium. *H. Salt. 39. III. Dea Syr. 12.* ter, quater, Scythia fuisse dicitur. *ib.* In arcam ingressus Diluvii causa. *ib.* post diluv. Deucal. aram construit. *ib.* Aedem Junoni condit. *ib.* An in ejus memoriam phalli altissimi quotannis incenduntur. *ib. 28.*

Deus. *v. Dii.*

Deus hospitio excipienti similis. *III. Cyn. 7. Conf. Dii.*

Deus ignotus Atheniensium. *III. Philopat. 9. & not. 79.* iterum *ib. c. 28.* Deus unus statuitur. *ib. 12.* ac triunus. *ib.* Omnia videt, etiam cogitationes. *ib. 17.* ut hominem ex nihilo ejus quod ante fuit, crearet, coelum explicaret, ceteraque crearet. *ib.*

Dextrae praecisio, poenae apud Scythas genus. *II. Tax. 10.*

Dialogus quot deformetur modis. *II. Bis Acc. 33.* a Syro ejus emendatur forma. *ib. 34.* dialogus & comedia junguntur. *I. Prom. 5.* quomodo differant. *ib. 6.*

Diana, obstetrix. *I. D. Deor. XXVI. 2.* maculat hospites. *XXIII. 1.* ad sacrificium non adhibita, varia creat mala. *I. Sacr. 1.* eam Scythae humanae placant. *carne. ib. 23.* eam a Cupidine capi nequeat. *I. D. Deor. XIX. 2.*

Dianae templum incendit quis, ut famam consequeretur. *III. Mort. Per. 22.* Diana irata Oeneo, quod sola non invitata sit ad sacrificium. *III. Conv. 25.*

Diasia. *I. Tim. 7.*

Dicendi facultas. *v. Rhetorica, eloquentia.*

Dictaeum antrum. *I. D. Mar. XV. 4.*

Didactrum, de eo praeceptorum cum discipulis expostulationes. *I. Herm. 80.* seq. *it. II. Icar. 16.*

Dido. *II. Salt. 46.*

Didymaei vaticinandi arte celebres. *II. Pseud. 29.* Didymaeum oraculum. *II. Aft. 23.*

Diei sacrificant Aethiopes. *II. Jov. Trag. 42.*

Digito extremo attingere aliquid. *II. Dem. 4.*

Digito monstrari. *III. Meretr. VI. fin.*

Dii patriaria quosque suam amant. *III. Patr. Enc. 5.* Dii perfecti, classici. *III. Deor. Conc. 1. & 15.* Deorum multitudo ac monstra ridentur. *ib. 4.* ac deinceps. item *III. Philop. 4. & 11.* Deorum rusticorum for-

ma. *ib. Dii spurii. ib. 7. & 13.* Deorum recensio agitur. *ib. 15. f. & seq. barbati. III. Cyn. 20.* Deorum molestiae. *II. Bis Acc. 1.* hominum in eos indignatio. *ib. 3. seq. variae de diis opiniones. II. Icar. 8. seq. eis cur sacrificetur, cum boni nihil per eos contingat hominibus. II. Jov. Conf. 5.* deorum de primatu contentio. *II. Jov. Trag. 9.* seq. deum ex machina advocare. *III. Phil. 29.* Dii falli necii. *II. Phal. pr. 1.* perstringuntur. *II. Jov. Conf. 8.* ambigua eorum responsa. *ib. 14.* eorum providentia a quibus negata. *ib. 6.* Dei esse corrigere peccata. *II. Dem. 7.* deorum varia genera. *II. Jov. Trag. 42.* de iis sententia Euripidis. *ib. 41.* cur dubitandum de eorum providentia. *ib. 19.* ea negatur. *ib. 4. it. 16. seq. & 35.* metu gigantum in Aegyptum transfugiunt dii. *I. Sacr. 14.* eis ponuntur templa. *ib. 11.* signa eis quaedam adsimulantur. *ib.* ponuntur diis altaria. *ib. 12.* ab Aethiopibus excipiuntur convivio. *ib. 2.* hominibus vendunt bona. *ib.* Dii olim etiam homines adhibere ad convivia. *I. Sacr. 9.* cur eam deinde sustulerint consuetudinem. *ib.* qualis eorum vita. *ib. 5-9.* quarumdam gentium dii. *ib. 10.* eorum taxantur adulteria. *I. Caus. 17.*

Diluvii universalis causa hominum malitia. *III. Dea Syr. 12.* animalia cum Deucalione arcam ingressa. *ib.*

Diluvium, tempore Deucalionis. *II. Salt. 39.*

Dinias a meretrice vexatus, ab amico liberatur. *II.*

Tax. 13. seq. ejus cum Agathocle amicitia. *ib. 12.* seq. admittit parasitum Zenophantem. *I. D. Mort. VII. 1.*

Dino. *III. Macrob. 15.*

Dinomachus, Stoicus. *III. Phil. 6.*

Dio Syracusanus, discipulus Demetrii & Arisippi. *I. Aut. 19.* gulae amicus. *ib.*

Diocles, philosophus contentiosus. *II. Eun. 4.*

Diogenes. *II. Parasf. 43.* quomodo quis gloriam possit consequi, monstrat. *II. pro Imag. 17.* cur dolium volverit. *II. Hist. 3.* amator Laidis. *II. 2. Ver. Hist. 18. I. Nec. 18.* ejus mors bona. *I. D. Mort. XX. 3.* hereditas. *ib.* ejulatus Sardanapali, Midae, aliorumque deridet. *I. Nesciom. 18.* ejus in Lucianum oratio ficta. *I. Pife. 25.* squalidus, vultu tristis. *I. Aut. 7.* sectator Hercules. *ib. 8.* ejus doctrina. *ib.* omnibus convitiandum esse, docet. *ib. 10.* Herculis divinitatem deridet. *I. D. Mort. XVI.* alacriter mortem obiit. *ib. XXI. 2.* insectatur Mausolum. *ib. XXIV. 3.*

Diogenis Seleuciensis aetas. *III. Macrob. 20.*

Diomedes. *I. D. Mort. XX. 1. it. II. Par. 44.*

Dion, accusator Dionysii. *I. Nec. 13.*

Dionicus Medicus. *III. Conv. 1. & 20.*

Dionysius intemperans. *II. Bis Acc. 20.* e rege praeceptor puerorum. *II. Gall. 23.* Dionysiaca libertas. *I. Prom. 6.* Dionysiaca saltatio. *II. Salt. 22.* Dionysiaca agere. *I. Merc. 16.*

Dionysius Siculus, poenae a Minoe exsolutus. *I. Nec. 13.* eruditus juvit pecunia. *ib.*

Dionysius tyrannus malas scripsit tragoedias. *III. In- doct. 15.*

Dionysodorus. *I. pro Laps. 10.*

Dionysodorus rhetor. *III. Conv. 6. f. & 39. &c.*

Dionysus e femore Jovis ortus. *I. D. Deor. IX. 2.*

Bbbbb 3

Dio-

- Diophauntus, rhetor. I. *D. Mort.* X. 12.
 Diopithes imperator. III. *Dem. Enc.* 37.
 Diofcurorum alter navem servat. III. *Nav.* 9. In malis navis adparent. III. *Charid.* 3. f. Vid. *Castor*.
 Diotima. II. *Imag.* 18. II. *Enn.* 7.
 Diotimus Megarensis. III. *Charid.* 3.
 Diphilus cognomine Labyrinthus. III. *Conv.* 6. & 20. ac 36. &c.
 Dipfadis descriptio ac nominis ratio. III. *Dipf.* 4. ejus venenum quomodo moveatur. ib. 5. quando Diptades hominibus potissimum insidiantur. ib. 8.
 Disciplina Graccorum. II. *Gymm.* 20. seq. v. *Gracci*. it. *adolescens*, educatio disciplina adolescentiam reddit incitatioem. ib. 20. quatenam Scythicae adolescentiae prima. II. *Tox.* 6. viribus adolescentiae debet esse aequalis. I. *Nigr.* 28. quid in ea potissimum observandum. I. *Somm.* 27. seq. durior quaedam. I. *Nigr.* 27. statim sub initio. I. *Somm.* 3.
 Disputationes philosophorum ad vulnera procedunt. III. *Conv.* 1.
 Disputationes frivola. II. *Bis Acc.* 34. (vid. *Logomachia*, it. *philosophi*) longae quaedam & acerbae. I. *Herm.* 11. ad novas disputationes quomodo adfecti quidam. III. *Bacch.* 5.
 Distractio mentis per opiniones. II. *Icar.* 10.
 Divinatrix Delphica. v. *Delphica*. divinatione non immutatur fatum. II. *Astr.* 28. veteres cur dediti fuerint divinationibus. ib. 23. divinator quidam a Demonacte quomodo reprehensus. II. *Demon.* 37.
 Divinatio vera ac falsa. III. *Diff. cum Hes.* 7. seq.
 Divites, & divitiae. divites admonentur. I. *D. Mort.* I. 3. mortem aegre ferunt. I. *Cas.* 14. divitiae reconditae. I. *Tim.* 13. rejiciuntur. ib. 38. earum fugacitas. ib. 29. & III. *Navig.* 26. quatenam eas vitia comitentur. ib. 28. contra divites promulgatur apud inferos judicium. I. *Nec.* 19. seq. vid. *nummi*, *pecunia*, *avarus*. divitum misera vita. II. *Gall.* 29. it. 15. 31. it. dives quid sine parafito. II. *Par.* 58. quid illi hic proffit. ib. 59. divitiis elatis quisnam superveniat casus. II. *Imag.* 21. iis moderate utentes, securi. ib. pauperum status melior, quam divitum. II. *Gall.* 21. seq. quidam divitiarum causa pericula subeunt gravissima. I. *Tim.* 26. divitum multi adversa valetudine utuntur. III. *Nav.* 27. divitiae malis hominibus obvenire solent. III. *Sat.* 5. 3. f. & 11. divites non sunt beati. ib. 26. vanae opes sine testibus. ib. 29. f. & 33. quomodo divites vitent invidiam. ib. 33.
 Divitum querelae de pauperibus. III. *Ep. Sat.* 37. seq. divitiae ad indifferentia referuntur. III. *Conv.* 36. & 37. divitiarum pericula. III. *Cym.* 8. divitum misera vitae ratio. ib. 17. & 18.
 Doctus. v. *Eruditi*.
 Dodonaea fagus. II. *Amor.* 31. it. II. *Gall.* 2.
 Dolium volvere in Craneo. II. *Hist.* 63. dolium Danaidum. I. *Herm.* 61. vid. *Danaides*.
 Dolor non est indifferens. III. *Conv.* 47.
 Dominorum & honesta & turpia sciunt servi. II. *Afin.* 5.
 Doris ob Polyphemum deridet Galateam. I. *D. Mar.* I. 1.
 Dormire sub Mandragoris. I. *Tim.* 2. dormire a man-
- dragora. III. *Dem. Enc.* 36.
 Dosiaec ara. II. *Lex.* fine.
 Drachma oratori soluta. III. *Dem. Enc.* 36. & not.
 Draco, sidus. II. *Astr.* 23. custos auri. II. *Salt.* 56. signum numeri apud Parthos. II. *Hist.* 29. draconea a mulieribus aluntur. II. *Pseud.* 6. draco, deus. ib. 13. seq. quodnam cuidam nomen impolitum. vid. *Glycon*.
 Dracon legislator. III. *Calum.* 8.
 Drimylus. II. *Gall.* 14.
 Dromo. I. *Tim.* 22. Dromonis labores. I. *Merc.* 25.
 Duces praeciari qui tam fortiter pugnant, quam sapienter ordinant aciem. III. *Hip.* 1.

E.

- Ebrius describitur. I. *Tim.* 54.
 Echinades. II. *Salt.* 50.
 Echo garrula. I. *D. Mar.* L'4.
 Eclecticus philosophus quomodo quis fieri nequeat. I. *Herm.* 49. it. 52. seq. electionis philosophicae requisita. ib. 64.
 Educationis durioris exempla. I. *D. Mar.* VI. 1. it. I. *Nigr.* 27. v. *disciplina*, *adolescens*, *Gracci*.
 Elatus fortuna sua quis superveniat casus. II. *Imag.* 21.
 Elegeia ridicula. III. *Conv.* 41.
 Elenchus, f. convictio. I. *Phys.* 17. Menandri. III. *Pseudol.* 4.
 Elephantorum cornua. III. *Den. Syr.* 16.
 Eloquentia nobilissimos efficit viros. III. *Rhet. Pr.* 2. (vid. *Rhetorica*.) in senectute demum matura. III. *Herc.* 4. eloquentiam Graecam quomodo comparare deceat. II. *Lex.* 22. tribuunt eam Graeci Mercutio. III. *Herc.* 4. Galli Herculi. ib. 4.
 Elyfii campi. II. *Ver. Hist.* 14.
 Emmeleia, saltationis genus. II. *Salt.* 22. it. 26.
 Empedocles. II. *Icar.* 13. affatus. II. *Ver. Hist.* 21. cur se ipse in Aetnam injecerit. I. *D. Mort.* XX. 4. & III. p. 326. & 366.
 Empusa, saltatrix. II. *Salt.* 19.
 Endymion quid ordinat in astrologia. II. *Astr.* 18. rex, bellum gerit contra Solem. II. *Ver. Hist.* 11. seq. amatur a Luna. I. *D. Deor.* XI. 1. seq.
 Enipeo neglectam puellam praecipit Neptunus. I. *D. Mar.* XIII. 1.
 Enneacrunus fons. I. *Tim.* 56.
 Epaphus. II. *Salt.* 59.
 Epeus. III. *Hip.* 2.
 Epicharmi comici actas. III. *Macrob.* 25.
 Epicteti Stoici laterna. III. *Indoef.* 13.
 Epictetus a Demonacte, quem admonuit, ut uxorem duceret, quomodo redargutus. II. *Dem.* 55.
 Epicurus. II. *Salt.* 6. quid agat apud inferos. II. *Pseud.* 25. odio habetur ab Alexandro Mago, cur. ib. veritatis est inquisitor. ib. it. 61. Epicurei, quales. I. *Herm.* 16. deorum illusores. II. *Icar.* 32. quid putent bonum. II. *Bis Acc.* 22. quomodo parafiti. II. *Par.* 12. quales istorum sententiae. II. *Pseud.* 47. ab Alexandro Mago comburuntur. ib. Epicurus quidam confutat oraculum. ib. 44. seq.
 Epicureos damnant ac tamen voluptatem sectantur quidam. III. *Conv.* 36.

Epigramma in virum dipsadis morsu extinctum. III. *Dips.* 6.
 Epimenides. I. *Tim.* 6.
 Epimetheus. I. *Prom.* fine.
 Epirotes cantor eximius. III. *Ner.* 9.
 Epithalamium ridiculum. III. *Conv.* 41.
 Epitheta sunt poetis ad versum replendum usitata. I. *Tim.* 1.
 Equae Thessalae. I. *Zeux.* 6.
 Equi formicae. II. 1. *Ver. Hist.* 12. & 16.
 Equi vultures. II. 1. *Ver. Hist.* 11.
 Equites in campum vocare. III. *Sol.* 8.
 Equus. Equum in campum. I. *Pisc.* 9. equorum cupidus exprobratur Romanis. I. *Nigr.* 29. equus in prono campo lubentius currit. III. *de Dom.* 10.
 Equum se volutantem ut pinxerit Pauson. III. *Dem.* *Enc.* 24. quorum abis? Quorum equo visum fuerit. III. *Cyn.* 18.
 Eranus, coena collaticia. III. *Meretr.* VII.
 Eratosthenis Cyrenaei actas. III. *Macrob.* 27.
 Erichtheus. I. *Nec.* 16.
 Erichthonius unde natus. III. *de Domo* 27.
 Erichtonius, de terra existens. III. *Phil.* 3.
 Eridanus flumen, populi ad illud. III. *Electr.* 1. & seq.
 Eridis pomum. III. *Conv.* 35. & III. *Char.* 10.
 Erigone. II. *Sal.* 40.
 Erigones canis, fidus. III. *Deor. Conc.* 5.
 Eriphyle auri caussa prodidit maritum. III. *Cyn.* 8. f.
 Eris malum projicit aureum. I. *D. Mar.* VI.
 Eros, Veneris filius. I. *D. Deor.* XX. 15.
 Eruditis turpe, se dare in servitium, mercede proposita. I. *Merc.* 4. eruditio pulcrarum rerum princeps. II. *Imag.* 16. ejus imago. ib. (vid. *studia litterarum*) eruditior morbus. II. *Q. Hist.* 2. eruditio aestimatur. v. *Aeschines, Demosthenes, Salaria, Praemia.*
 Eruditis dupla portio debetur. III. *Cron.* 15. mittant libros divitibus. ib. 16.
 Eruditio litterarum non prodest, ni vita respondeat. III. *Conv.* 34.
 Erynnis. I. *D. Mort.* XX. 1.
 Evangelus, musicus rudis, cum aliis certare audet, sed exhibetur. III. *Indoct.* 8. seq.
 Eubatidae domus spectris vexata, tuta redditur. III. *Phil.* 30. seq.
 Eubiotus, rex Machlyinae. II. *Tox.* 54.
 Eubulides orator. III. *Dem. Enc.* 12.
 Eucrates Sicyonius. I. *D. Mort.* V. 1. II. *Gall.* 7. I. *Herm.* 11. mendax. III. *Phil.* 5. orator vulgaris. III. *Dem. Enc.* 31.
 Eucritus focerator. III. *Conviv.* 5. & 37. 38. &c.
 Eudamidae & Aretaei amicitia. II. *Tox.* 22.
 Eumelus, musicus habilis. III. *Indoct.* 10.
 Eumolpidae. II. *Pseud.* 39.
 Eumolpus. II. *Gymn.* 34. II. *Dem.* 34. III. *Fug.* 8.
 Eumomius. I. *D. Mort.* XI. 2.
 Eunuchus, quale animal. II. *Eun.* 8. omnibus excludendus sanctioribus. ib.
 Eupator, rex. II. *Pseud.* 57.
 Euphranor. II. *Imag.* 7. artifex. II. *Jov. Trag.* 7. I. *Merc.* 42.
 Euphorbus interfectus a Menelao. II. *Gall.* 17. vid. *Pythagoras.*

Eupolis, poeta mordax. II. *Bis Acc.* 33. I. *Pisc.* 25.
 Euripides, parasitus Archelai. II. *Par.* 35. ejus de congressu cum mulieribus sententia. II. *Amor.* 38. it. de puerperio. II. *Gall.* 19. it. de diis. II. *Jov. Trag.* 41. Euripidis versus quidam laudatur. III. *Macrob.* 23.
 Europa a Jove rapitur. I. *D. Mar.* XV. 2. III. *Dea Syr.* 4. soror Cadmi. ib.
 Europa in bello Trojano primum venit contra Asiam. III. *Cbarid.* 18.
 Eurybatus. II. *Pseud.* 4.
 Eurydice. I. *D. Mort.* XXIII. 2.
 Eurystheus. II. *Jov. Trag.* 21.
 Eurytus. I. *Pisc.* 6.
 Euthydemus, peripateticus. I. *Herm.* 11.
 Euthydici & Damonis amicitia. II. *Tox.* 19. seq.
 Excludere amantes amorem incendit. III. *Mores.* XII. P. 313.
 Exempla excitant mentes. II. *Gymn.* 37. multitudini eorum non inest robur, sed praestantioribus. II. *Tox.* 11.
 Exercitium luctae, quid. II. *Gymn.* 8. optimos illa efficere cives, honorisque amantes. ib. 14. cur in Graecia instituta. ib. 15. Lacedaemoniorum exercitia. ib. 38. juvenes exercitia reddunt animosos, & robustos. ib. 24. varia istorum genera. ib. 1. seq. it. II. *Amor.* 45. traducit illa Anacharis. ib. 31.
 Exilium poenarum gravissima est. III. *Pat. Enc.* 12.
 Exsecrare se, v. *castrare & Gallus.*
 Expectare aliquem, ut hirundinem advolantem pulli. I. *Tim.* 21.
 Exterior cum interiori non semper convenit. II. *Imag.* 11. comparatur ista diversitas. ib. an ab exteriori ad interioris valeat consequentia. vid. tit. *Amicus.*

F.

Faba, cur eas aversetur Pythagoras. I. *Aust.* 6.
 Athenienses earum suffragiis creant magistratus. ib. 6.
 Fabulae Graecorum unde ortae. II. *Astr.* 20. seq. in historiis minus jucundae. II. *Q. Hist.* 10. fabulantes in tonstrinis audivisse. ib. 24.
 Falx & gladius cognominatur Cleodemus. III. *Conv.* 6.
 Famae bonae amor nequaquam e vita expellendus. II. *Gymn.* 36.
 Fatum, divinatione non immutatur. II. *Astr.* 28. si sit inevitabile, non puniendos esse homines. II. *Jov. Conf.* 18. ejus arbitrio regi homines. I. *Apol.* 8. ad fatum referunt, quod patrarunt, inaltitiosi, exemplo Softrati. I. *Dial. Mort.* XXX. fati vis. ib. XIX. 2. vid. *Parcae.*
 Fatum ridetur. III. *Deor. Conc.* 13.
 Fatum duplex. III. *Philopat.* 15.
 Febricitantes sanat Polydamantis, & Theagenis statua. III. *Deor. Conc.* 12.
 Felix & felicitas; felix quis. II. *Dem.* 20. vid. *Cleobis.* felicitas ab aliis in alio quopiam ponitur. I. *Herm.* 66. ea virtute paranda. ib. 5. it. 7. vera, divitiarum expers, gloriae & voluptatis. ib. felicitas mutat mores. I. *Tim.* 22. v. *divitiae, nomen, honor, fortuna.*

- Femina.** vid. *Mulier*.
Ferrum cum auro confertur. I. *Cons.* 12.
Ferua. plagae ducentae & quinquaginta iis inflictae. III. *Cronos.* 16. f.
Festa nusquam frequentiora quam in Syria. III. *Dea Syr.* 10.
Ficulneum lignum fumo molestum. III. *Mors. Per.* 24. f.
Figuli dicuntur Promethei. I. *Prom.* 2.
Filius patris uxorem deperit. III. *Dea Syr.* 17. Filius divinus ex patre. III. *Philopat.* 18. f.
Flumen contra retro ire. I. *Apol.* 1.
Focnerari soli convenit sapienti. I. *Aust.* 23.
Foenus & ratiocinium. I. *Tim.* 13. foenus quatuor drachm. per mensem. III. *Conv.* 32.
Fons Enneacrunus. I. *Tim.* 56.
Formae corporis praestantissimae imago. II. *Imag.* 5. ea una cum pulcritudine mentis non semper in eodem homine. ib. 11. comparatur ista diversitas. ib.
Formica aut camelus proverb. III. *Ep. Sat.* 19.
Formicae varia negotia. II. *Icar.* 19. earum civitati humana comparatur vita. ib. ex iis orti homines, Myrmidones. ib. 9.
Formicae Indicae. III. *Ep. Sat.* 24.
Fortuna, ejus fuga relinquit tristes. I. *Nec.* 16. ea atque fato nihil potentius. II. *Jov. Conf.* 3. quinam fortunae bonis digni. II. *Imag.* 21. ea immoderate utentes quis casus superveniat. ib. ea moderate utentes securi. ib. fortunae inconstantia. I. *Nigr.* 20. vitam humanam moderatur. I. *Nec.* 16. vid. *Plautus*, *divitiae*, *felicitas*.
Fraternus Castoris & Pollucis amor. I. *Dial. Deor.* XXVI. 2.
Fratres se vocant Christiani. III. *Mors. Per.* 13.
Fraus, exempla istius. II. *Tox.* 47. seq.
Frugalis victus. I. *Tim.* 56.
Fumus, victimis non delectari sine eo. II. *Amor.* 4. e fumo se conferre in ignem. I. *Nec.* 4.
Fumus Cynicis habentur aureae coronae & purpura. III. *Cyn.* 19. f.
Funis, omnem movere funem. II. *Pseud.* 57.
Funus, (v. *sepultura*, *parentatio*.) funerum vanitas. I. *Nigr.* 30. seq. funebres sermones perstringuntur. II. *Lucret.* 20. it. 23.
Furiosos curare difficile. II. *Abd.* 16. furor juvenum, senum, mulierum, unde oriatur. ib. 30.
- G.
- Galea** orci. II. *Bis Acc.* 21.
Galea triplex. III. *Philopat.* 25.
Galliacus in tertium coelum penetrans. III. *Philopat.* 12.
Galli sacerdotes Cybeles castrati. III. *Cron.* 12. stipem colligunt. ib. Deam Syriam asino circumducunt mendicantes. II. *Asin.* 35. Conf. III. *Dea Syr.* 15. & frequenter. ib. Gallos amant feminae. ib. 22. origo moris sese castrandi. ib. 26. & 27. cur vestes muliebres gestent. ib. vulnerant brachia. ib. 50. ritus se castrandi. ib. 51. quomodo sepeliantur. 52.
Gallina Numidica. I. *Merc.* 17. gallinarum lac mulgere. ib. 13.
Gallinam pinguiorem petit conviva philosophus. III. *Conv.* 43.
Gallorum contra coturnices pugna apud Graecos. II. *Gymn.* 37. gallus, Mercurii comes. II. *Gall.* 2.
Gallus quidam non ineruditus. III. *Herc.* 4. Galli vim dicendi tribuunt Herculi. ib.
Ganymedes cur a Jove raptus. I. *D. Deor.* IV. 4. pincerna illius. ib. sine. a Jove ad osculum invitatus. ib. 1.
Garamantum vivendi ratio. III. *Dipf.* 2.
Gargarus, Idae cacumen. I. *D. Deor.* XX. 1.
Garruli taciturnitatem simulant, sed rogati cupiunt &c. III. *Conviv.* 4.
Gaude, saluandi formula, quid, ejusque usus. II. *Salt.* 2.
Gelonis, tyranni, graveolentia oris. I. *Herm.* 34.
Gemini, coeleste signum. II. *Astr.* 23.
Gemmae albae, aquae igneae. &c. III. *Dea Syr.* 32. gemma Lychnis. ib. lucem noctu praebent. ib.
Gentium quarundam dii. I. *Sacr.* 10. Gentium quidam non Christianarum honesti. III. *Philopat.* 17. & not.
Geraestus. II. *Jov. Trag.* 25.
Geryon, qualis corporis. II. *Tox.* 62.
Geryonis ostentare ossa. III. *Indoctr.* 14.
Getae. II. *Icar.* 16.
Gladius & falx cognominatus Cleodemus. III. *Conv.* 6.
Glauc. II. *Salt.* 41.
Glaucus fortis. II. *pro Imag.* 19. it. I. *Aët.* 8.
Gloria pretiosior praemiis. II. *Gymn.* 10. eam consequi, laboriosum. ib. ejus amor nequaquam ex vita expellendus. ib. 36. vid. *laus*, *honor*, *fama*.
Glycerium, pellex Megapenthis. I. *Cas.* 12.
Glycon, draco ita adpellatur. II. *Pseud.* 18. in honorem ejus cuditur nummus. ib. 58. de eo it. 43.
Gnathonides, assentator. I. *Tim.* 43. seq. III. *Eugis.* 19. &c.
Gnipphon, dives avarus. II. *Gall.* 31. foenerator. I. *Cas.* 17.
Gnipphon, parasitus. I. *Tim.* 58.
Goaeli Omanorum regis aetas. III. *Macro.* 17.
Gobares. I. *Cas.* 6.
Gorgiae Sophistae aetas. III. *Macro.* 23.
Gorgonem videntibus quid acciderit. II. *Imag.* 1. III. *de Domo* 19.
Gorgonis in pectore Palladis utilitas. III. *Philopat.* 8.
Gorgonis virginis historia. ib. 9. & not. 69.
Graecia male moratos ad vitam honestam reducit. I. *Nigr.* 12. cur exercitia Graeci instituerint. II. *Gym.* 15. seq. cur non adhibeant pileum. ib. 16. eorum cura circa civitatem bene instituendam. ib. 20. disciplina. ib. seq. comoedorum apud eos licentia. ib. 22. praemia dant victoribus. ib. 36. ad virtutem excitant adolescentiam exemplis animalium. ib. 37. instruunt eam Arithmetica, musica, poesi, morum scientia, cet. ib. 21. Graecorum fabulae unde ortae. II. *Astr.* 20. seq. unde ii astrologiam hauserint. ib. 10. Graecor. iurjurandum. II. *Tox.* 12. verbis Graeci amiciores, quam re. ib. 9. verborum festantur elegantiam. ib. 42. vim dicendi adtribuunt Mercurio. III. *Herc.* 4. eam quomodo comparare deceat. II. *Lex.* 22. seq.

Graec.

Græci veteres quomodo comam ornare fuerint soliti. III. *Navig.* 3.
Gramme nomen mulieris. III. *Meret.* XIII. p. 318.
Graveolentia oris Gelonis, tyranni. I. *Herm.* 34.
Græm saltare quid. II. *Salt.* 34.
Gustare. In gustando vino non opus est ebibere do-
lium. I. *Herm.* 58.
Guttur, quatuor digitos longum. I. *Nigr.* 33.
Gyarus insula. II. *Tox.* 17.
Gygis annulus. II. *Bis Acc.* 21. istius habere aurum.
II. *Par.* 58.
Gymnasium, qualis locus. II. *Gymn.* 7. Scythis pere-
grinum. ib. 6. v. *Exercitium*, it. *Græcia*.
Gymnopaedia, saltationis genus. II. *Salt.* 12.
Gymnosophistæ. III. *Fug.* 7.
Gyndamidis & Abauchæ amicitia. II. *Tox.* 61.

H.

Hæreditas. vid. *Hæreditas*.
Halcyonis fabula. I. *Halcyon.* 1. seq. Dies halcyonii.
ib. 2.
Halirrhodius. II. *Salt.* 39.
Harmodii parasitus Aristogiton. II. *Par.* 48.
Harmonides inter canendum expirat. I. *Harm.* 2.
Harpina urbs. III. *Mort.* Per. 35.
Harpyæ Phineum privant cibo. I. *Tim.* 18.
Hæbe. I. *D. Deor.* V. 2. I. *D. Mort.* XVI. 1.
Hebrus fluvius maximus. III. *Fug.* 25.
Hecates cerimonia. III. *Navig.* 15.
Hecates coena. I. *D. Mort.* I. 2.
Hecor, quid moriens locutus. II. *Par.* 46.
Hecubæ amilis mulier. II. *Gall.* 17.
Helena ab Achivorum principibus expetita. I. *D. Deor.*
XX. 14. rapta a Cinyro. II. 2. *Ver. Hist.* 25. it. 27.
ejus forma despiciunt. I. *D. Mort.* XVIII. 2. ejus
caussa magna facta internecio. ib. non est, quæ de-
scribitur. II. *Gall.* 17. de ea. II. 2. *Ver. Hist.* 8. cu-
jus filia. I. *D. Deor.* XX. 14. ob eam, a Theseo ra-
ptam magnum exoritur bellum. ib. pulcritudinis
gratia se in Deam mutat, fratribusque idem confi-
cit. III. *Charid.* 6. Amatur a Theseo. ib. 16.
Heliconem non audisse unquam. III. *Indoct.* 3.
Hellanicus Lesbicus. III. *Macrob.* 22.
Hellanodice. II. *pro Imag.* 11.
Helle, cur ab ariete deciderit. I. *D. Mar.* IX. 2. no-
men dedit Hellespontus. ib. ubinam sepulta. ib.
Helleboro indigere. I. *D. Mort.* XVII. 2.
Hellespontus unde dicatur. I. *D. Mar.* IX. 1. eum
transire pedibus. III. *Rhes.* Pr. 18.
Hephæstion, ductor sponsi. I. *Aët.* 5. I. *pro Laps.* 8.
ab Alexandro inter Deos refertur. III. *Calumn.* 17.
Heraclides Carius. II. 2. *Ver. Hist.* 22.
Heraclitus omnia deplorat, cur. I. *Ant.* 14. de eo. I.
Sacr. 15.
Heramithres. I. *Cat.* 21.
Hæreditas liberis debita. I. *D. Mort.* VI. 3.
Hæredipetæ. I. *D. Mort.* XI. 1. hereditatis spe dece-
pti. vid. *adulator*. hereditatum exempla. I. *D.*
Mort. V. it. VI. 1. it. VII. 1.
Hercules quomodo pictus. II. *Hist.* 10. qualis futurus,
si voluptati obediisset. II. *Bis Acc.* 20. in Vencrem
Tom. III.

acer. II. *Amor.* 1. dicitur rusticus. II. *Jov. Trag.* 32.
it. Sostratus. II. *Dem.* 1. it. Ogmus. III. *Herc.* 1.
monströse apud Gallos pingitur. ib. homines trahit
auribus victos. ib. 3. de eo. II. *Salt.* 41. ejus cum
flumine lucta. ib. 50. Jovis filius. I. *D. Deor.* XIII.
1. in Oeta conflagravit. ib. & III. *Mort.* Per. 21.
Centauri sanguine exeditur. ib. 25. Omphale ca-
ptus, lanas carminavit. ib. 2. liberos & uxorem oc-
cidit. ib. Aesculapio posthabetur. ib. Herculis irri-
detur divinitas. I. *D. Mort.* XVI. 1. se dicit simu-
lacrum dei. ib. 1. pro Atlante fert coelum. I. *Cons.*
14. adscribunt ei Galli vim dicendi. vid. *Eloquen-*
tia. Herculi decimus tertius labor injungendus. III.
Fug. 23. malorum depulsor. ib. 32. Hercules ap.
Pholum pingitur cubans cum calice. III. *Conv.* 14.
f. Hercules Tyrius antiquior Græco. III. *Dea Syr.*
3. f. non infelix, quod nudus. III. *Cyn.* 13.
Herculis cum arcu sagittas habere. III. *Indoct.* 5.
Hermaphroditus qualis. I. *D. Deor.* XXIII. 1. it. I.
D. Deor. XV. 2.
Hermias, eunuchus, philosophus. II. *Eun.* 9.
Hermimus Aristotelicus. II. *Dem.* 56.
Hermippi persona. III. *Charid.* passim.
Hermocles Rhodius statuarius. III. *Dea Syr.* 26.
Hermodori perjurium. II. *Icar.* 16.
Hermolaus. I. *D. Mort.* VIII.
Hermon Epicureus. III. *Conv.* 6. & 9.
Hermotimus, cur philosophiæ Stoicæ se dederit. I.
Herm. 15. seq.
Herodes. II. *Dem.* 24. it. 33.
Herodicus. II. 2. *Hist.* 35.
Herodoti testimonium de visu & auditu. III. *de Do-*
mo 20.
Herodotus, ejus laudes. I. *Aët.* 1. praelegit historias.
ib. ejus libri dicuntur Musæ. ib. digito in eum
monstratur. ib. 2. de eo. II. *Hist.* 42.
Heroes podagrosi varii. III. *Tragop.* v. 250. seq.
Heron. III. *Navig.* 6. 9.
Herophilus Cynicus, ubi pernoctavit. II. *Icar.* 16.
Hesiodus, versus ejus multa continent ad astrologiam
pertinentia. II. *Astr.* 22. quomodo factus poëta.
III. *Rhet.* Pr. 4. de eo. I. *Herm.* 25. ejus de virtute
sententia. ib. 2. futura divinandi facultatem a diis ac-
cepit. III. *Diff. cum Hesiod.* 1. crimina Hesiodo ob-
jecta. ib. 2. quæ divinaverit. ib. 6. Hesiodus omnia
divino adflatu dixit. ib. 9. Hesiodus laudatur. III.
Navig. 20. cornices in ejus sepulcro. III. *Mort.* Per.
41. Hesiod. & Homer. ridetur ob fabulam de Sa-
turno. III. *Saturn.* 6. an posterior Homero. III.
Dem. Enc. 9.
Hætoemocles philosophus queritur se non vocatum ad
convivium. III. *Conv.* 22.
Hierapolis urbs. III. *Dea Syr.* 1.
Hiero Syracusanorum tyrannus. III. *Macrob.* 10.
Hieronimus laudatur. III. *Macrob.* 11. & 13. ejus se-
nectus. ib. 22.
Himeræus Phalereus orator. III. *Dem.* Enc. 31.
Himerus, Veneris filius. I. *D. Deor.* XX. 15.
Hinnulus leonem. I. *D. Mort.* VIII. 1.
Hipparchus, avarus, dives. II. *Asin.* 1-4. ejus uxor
maga, lasciva. ib. 4. avis specie illa evolat ad ama-
sum. ib. 12.

Ccccc

Hipp

Hippias, vir eruditus, mechanicus. III. *Hip.* 3. ejus adornatum balneum. ib.
 Hippocles non curat, proverb. I. *Apol.* 15. & III. *Philopat.* 28. f.
 Hippocentaurus comparantur Sophistae. III. *Eng.* 20.
 Hippocentaurus. I. *Prom.* 5. it. I. *D. Mort.* XVI. 4.
 Hippocratis, medici Coi, dictum. I. *Herm.* 1.
 Hippocrene. III. *Indoët.* 3.
 Hippodamia. Ejus proci necantur a patre Oenomaio, currus certamine victi. III. *Charid.* 19.
 Hippogeri. II. *Ver. Hist.* I. 13.
 Hippogrypi. II. *Ver. Hist.* I. 11.
 Hippolyta, amazona. II. *Gymn.* 34. Hippolytea rusticitas. II. *Amor.* 2.
 Hippolyto comas ponunt nubentes. III. *Dea Syr.* 60.
 Hippolytus a Phaedra delatus. III. *Calum.* 26.
 Hippomyrmeces. II. *Ver. Hist.* I. 12. it. 16.
 Hipponax. III. *Pseudolog.* 2.
 Hipponicus. I. *Tim.* 24.
 Hircocervi. I. *Prom.* 7.
 Hircum mulget alter, alter supponit cribrum. II. *Dem.* 28. Hircum olet rusticus. III. *Meretr.* VII.
 Histia Graemmaticus. III. *Comu.* 6. f.
 Historia, eam quis vult scribere. II. *Q. Hist.* 2. eam contexere, difficile. ib. 5. historicorum vitia. ib. 7. seq. illa ab encomio distinguenda. ib. 7. seq. historicus non debet esse adulator. ib. 7. historia adulationibus repleta, comparatur. ib. 8. in ea quando & quomodo laudandum. ib. 9. historicus quidam malus ridicule contexit historiam. ib. 14. dicendis exaequari debet dictio. ib. 45. bene res disponat historicus. ib. 47. moderate laudet. ib. 59. neque calumniatur. ib. de fabulis, quas proferit, suspendat judicium. ib. 60. pro omni aetate scribere debet. ib. 61. it. 63. hoc faciens, cui similes. ib. 62. loquentem quomodo inducere debeat. ib. 78. cuius similem esse oporteat. ib. 51. quomodo formandum prooemium. ib. 52. seq. quomodo ad narrationem inde transcendendum. ib. 55. multa debet omittere, cuius instar. ib. 56. vel verbo eloqui. ib. 57. dilucide se explicet. ib. 43. inceptorum historicorum exempla. ib. 15. seq. minutis immorantes, ad res magnas inepti, cui similes. ib. 20. & 28. qui poeticas immiscunt dictiones. ib. 22. cui similes. ib. post prooemium speciosum pusillum quoddam tractantes. ib. 23. in tractatione historica orania sibi debent esse similia. ib. 23. historicus quidam malus geographus. ib. 24. boni requisita. ib. 34. & 37. veritatis debet esse amans, intrepidus. ib. 37. quando is esse non possit. ib. 38. ad historiam scribendam non quis idoneus. ib. 35. prudentia civilis, & eloquendi vis historico necessaria. ib. 34. historicorum longaevorum exempla. III. *Macrob.* 22. seq.
 Histiones, personis, quas referant, adtribuantes actiones inconuenientes. I. *Pisc.* 3. it. 33. vid. *Comedia, Tragedia.*
 Holmeus fons. III. *Indoët.* 3.
 Homerus versibus suis tempestatem excitat. I. *Com.* 7. it. reddit Charenti visum. ib. laudator, non adulator. II. *pro Imag.* 24. ejus versus multa continent ad astrologiam pertinentia. II. *Astr.* 22. quam egre-

gie laudet. II. *pro Imag.* 24. seq. e spectaculo redit doctior. II. *Sals.* 4. omnes res in duas classes divisisse videtur. ib. 23. quid bello opposuerit. ib. non necessaria in historiis omittit. II. *Q. Hist.* 77. de Achille multa fabulose scripsit. ib. 40. patriae suae nusquam facit mentionem. ib. 14. ejus patria. II. 2. *Ver. Hist.* 20. an caecus fuerit. ib. (coecus tamen dicitur. III. *Saturn.* 6.) ejus quidam versus periere. II. 2. *Ver. Hist.* 24. Thersten taxavit carmine. ib. 20. ejus quaedam loca. I. *Apol.* 14. it. II. *Amor.* 23. 31. & 32. it. II. *Imag.* 22. it. II. *Amor.* 5. it. II. *Dem.* 60. it. I. *Meretr.* 16. it. I. *Herm.* 33. it. I. *D. Mort.* XI. 1. it. I. *Soma.* 5. it. I. *Nigr.* 6. ib. 17. ib. 37. it. I. *Pisc.* 1. & 3. Homer. & Hesiod. rideantur ob fabulam de Saturno. III. *Saturn.* 6. Homerus adoratur. III. *Dem. Enc.* 2. cum Demosthene contenditur. ib. 4. seq. modo ei praefertur, modo postponitur. ib. per totum *Dial.* Sexcentis eadem habet. III. *Dem. Enc.* 6. f. culpatur ob ficta pugnantium colloquia. ib. 7. ejus patria tempusque. ib. 9. Heroas a pedibus, capite & coma laudat. ib. 21.

Homines, eorum in deos indignatio. II. *His. Atruf.* 3. seq. nulla hominum vita tranquilla. II. *Gall.* 27. ista ridicula. II. *Leor.* 4. comparatur civitati formicarum. ib. 19. item sarkatorio spectaculo. ib. 17. hominum genus variis obnoxium adfectibus. ib. 29. diversa eorum vota. II. *Leor.* 25. homines principio vitae pellibus animalium induti. II. *Amor.* 34. a rudi principio artibus & scientiis pedetentim factum suum effecere meliorem. ib. 34. hominis esse peccare. II. *Dem.* 7. res humanae neque spe, neque metu dignae. ib. 20. hominem facere ex pistilla. III. *Phil.* 36. v. *vis.* homines a se invicem diversi. I. *Halc.* 5. homo infans. ib. 3. homines designarunt deos. I. *Sacr.* 10. homo nequam variis nominibus appellatus. III. *Pseudolog.* 27. hominibus uti pro iumentis, ridetur. III. *Cyn.* 20.

Honoris amor nequaquam e vitis expellendus. II. *Gym.* 36. honores mutant mores. II. *Gall.* 14. (v. *nomen, divitiarum, aurum, felicitas*.) it. I. *Tim.* 22. ex eruditione proficitur honor. I. *Soma.* 21. (v. *laus, notitia, eruditio, Aschima, Demosthenes*.)

Horae. I. *Sacr.* 8.

Hori libros & Isidis ediscit Pythagoras. II. *Gall.* 18.

Hormus, saltandi genus. II. *Sals.* 11.

Hortari ultro festinantem. I. *Nigr.* 6.

Hospitali Jovi sacrificant redeuntes peregre. III. *Meretr.* IX.

Hospites doctores. III. *Dea Syr.* 56.

Hostiae, (vid. *sacrificium*) quales diis praebantur. I. *Sacr.* 12. ritus circa eas. ib. seq.

Humanitatis imago. II. *Imag.* 19.

Hyacinthus disci jactu ab Apolline interfectus. I. *Deor.* XIV. 1. ab eodem sepelitur. ib. 2. in florem vertitur. ib.

Hydamardia, urbs. II. 2. *Ver. Hist.* 46.

Hydra. II. *Phil.* Fr. 8. comparatur cum ea vires humanae. II. *Gymn.* 35.

Hypata, urbs. II. *Afm.* 1.

Hyperbolus, incidere in Cleonem aut Hyperbolum aliquem. I. *Tim.* 30.

Hyperbole enormis. III. *Philop.* 3.
Hyperides, patriae sollicitator, miles trepidus. II. *Par.* 42. infidus, adulator. III. *Dem.* Enc. 31.
Hypohermata, qualia carmina. II. *Salt.* 16.
Hypsipyle. II. *Salt.* 44.
Hylcratis Amiseni actas. III. *Macrob.* 22.
Hyspalianis regis Characis actas. III. *Macrob.* 16.

I.

Iacchus laceratus. II. *Salt.* 39.
Iacere alcem. II. *pro Imag.* 16.
Iambulus, scriptor fabulosus. II. *Ver. Hist.* I. 3.
Iapeto antiquior. I. *D. Deor.* II. 1.
Icarus. II. *Imag.* 21. temerarius astrorum scrutator. II. *Astr.* 15.
Icarius, inter pocula occisus. I. *D. Deor.* XVIII. 2.
Icarius vineae cultor. II. *Salt.* 40.
Iccus. II. *Q. Hist.* 35.
Idiotarum optima vita. I. *Nec.* 21.
Idomeneus. I. *D. Mar.* XXI.
Idomeneus, parasitus. II. *Par.* 45.
Ignis non exstinguitur igni. II. *Amor.* 2. igni sacrificant Persae. II. *Juv. Trag.* 42. in ignem se conferre ex fumo. I. *Nec.* 4. ignis necessitas. I. *Cam.* 19. communicatus non decrevit. ib. 18. solis ignis flagrantior. ib. 19. Ignis celeris mortis genus. III. *Mort. Par.* 21. f. sacrilegor. & homicid. poena. ib. 24. f.
Ignorantia plurium malorum causa. III. *Calumn.* 1.
Ignotus Deus Atheniensium. III. *Philop.* 9.
Ihis malorum. III. *Conv.* 35.
Iliissus. III. *Navig.* 13.
Imago formae corporis praestantissimae. II. *Imag.* 5. eruditionis. ib. 16. benignitatis. ib. 19. beneficentiae. ib. 20. benivolentiae. ib. 21. animae praestantissimae. ib. 16—23. sapientiae & prudentiae. ib. 27.
Imaginum quarundam miracula. v. *simulacrum*, & *statua*.
Imitator Thucydidis. II. *Q. Hist.* 15.
Incantationes, remedia morborum. III. *Phil.* 11. seq.
Incantationis descriptio. III. *Meretr.* 4.
Indi adorant solem saltando. II. *Salt.* 17. arte saltandi domiti. ib. 22. viro dediti. I. *Nigr.* 5. vid. it. *Bacchus*.
Indifferentia dicebant mala Stoici. III. *Conv.* 31. & divitias. ib. 36. & 37. Redarguuntur suo exemplo, dolorem non esse indifferens quid. ib. 47.
Indigeo. paucis indigere est proximum Dñs esse. III. *Cyn.* 12.
Inferus. v. *Orcus*. Infernales poenae. I. *Nec.* 14. leges per quos fiant rane. ib. 20.
Instituti dicuntur podagrici. III. *Tragop.* 125. 179. 239.
Injusti. v. *Mali*.
Ino, Bacchi nutritrix. I. *D. Mar.* IX. 1.
Ino cum filio in mare praecipitatur. I. *D. Mar.* VIII. 1. a delphinibus excipitur. ib.
Insania; dea. II. *Par.* 2.
Institutio. v. *educatio*, *disciplina*, *adolescens*.
Insula beatorum. II. 2. *Par. Hist.* 6. I. *Herm.* 71. III. *Dem.* Enc. c. ult.

Insulae variae. II. 2. *Ver. Hist.* 27.
Interius cum exteriori non semper convenit. II. *Imag.* 11. comparatur ista diversitas. ib. an ad interius hominis ab exteriori valeat conclusio. v. *Amicus* tit.
Interpres, interprete opus est Pythio. II. *Juv. Trag.* 28. Themistocle nihil opus (interprete) ib. 31.
Interrogando & opponendo facilius proficitur. I. *Herm.* 13.
Invidia. Invidemus virtuti alterius: pulchris non invidemus. III. *Charid.* 23.
Io in Iiin vertitur. I. *D. Deor.* III. 1. it. in juvencam. ib.
Iolaus repubescens. I. *D. Mar.* V. 2.
Ion, Platonius. III. *Phil.* 6. & III. *Conv.* 7. vocatur Canon. ib.
Ionius sinus. II. *Amor.* 6.
Ionopolis. II. *Pseud.* 58.
Iophon patrem Sophoclem dementiae accusat. III. *Macrob.* 24.
Iovis impotentia ridetur. III. *Philop.* 4. Deos de collo deiecit, Salmoena percussit, Titanas vicit. &c. ib. Cygnus & bos tactus. Barbatus senex. duodecim menses apud Aethiopes convivia agit. ib. ejus Amores & commenta. III. *Charid.* 7. ejus minae, se terram cum hominibus suspensurum. ib. 8.
Iphigenia. II. *Tox.* 6.
Irus. I. *Necrom.* 15.
Iraeus orator. III. *Dem.* Enc. 12.
Iridis libros & Heri edidit Pythagoras. II. *Gall.* 18.
Iris, Aegyptiorum dea. I. *D. Deor.* III. 1.
Isidorus Characenus historicus. III. *Macrob.* 15.
Ismeniae tibiae celebres. III. *Indol.* 5.
Ismenodorus, in itinere occisus. I. *Dial. Mort.* XXVII. 2.
Isocrates ad bellum timidus. II. *Par.* 42. ejus actas & exitus. III. *Macrob.* 23. Theica inferuit laudibus Helenae. III. *Dem.* Enc. 10.
Isthmus habuit viginti stadia. III. *Ner.* 1. Isthmum perfodere cur adgressus sit Nero. ib. 2. quinam ante eum hoc tentarint. ib. in not. Delissit a consilio, metu inundationis. ib. 4. verius motu Vindictis. 5.
Italiae aër. III. *Macrob.* 9.
Judaei medici. III. *Tragop.* vi. 264. v. nott.
Judeus ad quid adtendere debeat. II. *Eum.* 5. utramque debet audire partem. I. *Herm.* 30. III. *Calumn.* 8.
judicum merces triobolus. III. *Dem.* Enc. 36. & II. *Bis Acc.* 15.
Judicium nullum putat esse verum Pyrrho. II. *Bis Accus.* 25. meliorum distat a vulgo judicium. I. *Herm.* 2.
Juno exprobrat Jovi amores. II. *Juv. Trag.* 2. a Polycto efficta. I. *Somm.* 8. zelotypa ob Semelen. I. *D. Deor.* IX. 2. it. ob Ganymeden. ib. V. 1. seq. ib. III. 1. ubi colatur. I. *Sacr.* 10. insidias struit Jovi. I. *D. Deor.* XXI. 2.
Juno opum donatrix. III. *Meretr.* VII.
Juno leonibus infidens. III. *Dea Syr.* 31. eadem multas simul Deas referens. ib. 32.
Juno Syria. III. *Dea Syr.* 1. Juno traducitur. III. *Philopatr.* 11.

Jupiter amat juvenecam. I. *D. Mar.* VII. 1. ejus curae & negotia. II. *Bis Accus.* 2. quid facturus aurea catena. II. *Jov. Conf.* 4. ejus catena, quid. II. *Astr.* 22. in aurum mutatus. II. *Gall.* 13. sepultus quomodo tonare possit. II. *Jov. Trag.* 45. I. *Sacr.* 5. amores ei exprobrantur. II. *Jov. Trag.* 2. ejus ad ceteros deos oratio. ib. 15. saltando servatur. II. *Salt.* 8. a Phidia repraesentatus. v. *Phidias*, varia ejus epitheta. I. *Tim.* 1. quomodo amabilis fieri possit. I. *Dial. Deor.* II. 2. in varias transformatur species. ib. ejus ara in Gargaro. I. *D. Deor.* IV. 2. arietina apud Aegyptios facie fingitur. I. *Sacr.* 14. a capra nutritur, in Creta expositus. ib. 5. expulso patre, imperium ad se rapit. ib. ejus uxores. ib. in amorem effusus. ib. multa de eo fabulosa. ib. ubi colatur. ib. 10. ejus sepulcrum. ib. & III. *Philopat.* 10. barbatus fingitur. I. *Sacr.* 11. cum Sole expositulatur, cur. I. *D. Deor.* XXV. 1. in aurum mutatur. I. *D. Mar.* XII. 1. divitiarum dator. III. *Cron.* 14. redarguitur a Momo. III. *Deor. Conc.* ubique.

Jusjurand. amatorum vanum. III. *Meretr.* VII. in extremis labiis ib. p. 297. jurare falso non verentur, per numen, quod impotens credunt. III. *Philop.* 4. & not. jurare per quem Deum deceat, deliberatur. ib. 5. 6. 7. 8. jusjurand. per trinitatem vocatur arithmetica. III. *Philop.* 12.

Jusjurandum Pythagorae, Graeci, Scythae, v. *suo titulo*.

Justi. vid. *Boni*.

Justitia laudatur. II. *Bis Acc.* 5. ejus inimici. ib. 8. juvenus. vid. *adolescens*.

Juvenum excusationes in donando. III. *Mores.* VII. eorum vanum jusjurandum. ib.

Ixion. I. *Nec.* 14. sollicitata Junone, a Jove absolvi-
tur. I. *D. Deor.* VI. 1—4. nebula ei loco Junonis obijcitur. ib. 4. seq.

K.

Kalendae Romanae. III. *Pseudolog.* 7.

L.

Labores Dromonis, vel Tibii. I. *Merc.* 25. labores sustinere, quid profit. II. *Gall.* 23. (vid. *corpus*, *vires*.) ex illis nascuntur bona. III. *Rhet. Pr.* 8.

Labra rigare, siccum linquere palatum. I. *Apol.* 6.

Lac gallinae mulgere. I. *Merc.* 13.

Lacedaemoniorum exercitia. II. *Gymn.* 38. de pila decertatio. ib. saltationis amici. II. *Salt.* 10. eorum reges quot habuerint calculos. I. *Harm.* 3. pristinos exuunt mores. I. *Dial. Mort.* I. 4. mulieres toniae. III. *Fug.* 27.

Laches, paralitus. I. *Tim.* 58.

Lachesis, una Parcarum. II. *Jov. Conf.* 2.

Lachonopteri. II. 1. *Ver. Hist.* 13.

Lacrymae Neptuni ridetur. III. *Philop.* 6.

Lacunar templi aureum. III. *Dea Syr.* 30.

Lajus. II. *Jov. Conf.* 13.

Lampas vocatur pyra. III. *Dea Syr.* 49.

Lampichus, tyrannus. I. *D. Mort.* X. 4.

Lampis, amore meretricis perit. I. *D. Mort.* XXVII. 7.

Lapilli ignei coloris. III. *Meretr.* VI.

Lari in morem. I. *Mero.* 3.

Larvam Lamiamque metuere. III. *Phil.* 2.

Latona. I. *D. Deor.* XVI. 1.

Latophagi. II. *Salt.* 4.

Latrator Deus ridetur. III. *Deor. Conc.* 10.

Laus, & laudator. Laus est liberum quiddam. II. *pro Imag.* 18. non habet quantitatis legem. ib. in laudando comparare scitum. ib. 19. laudem quomodo quis possit consequi. ib. 17. (vid. *Notitia*.) invidiae non debet laus esse obnoxia. II. *pro Imag.* 23. laudator quomodo distet ab adulator. ib. 20. seq. veri laudatoris characteres. ib. laudes suas cur quivis facile admittat. ib. 3. laude sua capti quibus nimies. ib. ea delectantur femine. licet tibi falso saepe adtribura. ib. 4. sub nimia laude quid lateat. ib. 1. quando laudes sint tolerabiles. ib. 2. cui laus jucunda, vel gravis. II. *Quaest. Hist.* 11.

Lazari, populi. II. *Tox.* 44.

Leagoras. II. *Phal. Pr.* 9.

Lectica uti effeminatum. III. *Gyn.* 10.

Leges cur inutiles. II. *Dem.* 59. aliquid peregrini habentes, reveretur vulgus. II. *Gall.* 18. Conf. tit. *Lex.*

Lemniadae mulieres. II. *Amor.* 2. & III. *Meretr.* p. 318.

Leo devinctus licio. I. *Merc.* 31. leonina pelle tegere simium. III. *Phil.* 5. leonem hinnulus. I. *D. Mort.* VII. 1.

Leones solivagi. III. *Ep. Sat.* 34.

Leontichus. III. *Phil.* 6.

Leosthenes. III. *Dem. Enc.* 14. seq. ib. nott.

Leotrophis, Milonem ex Leotrophide efficere. II. *Quaest. Hist.* 34.

Lepidus. II. *Pseud.* 43. it. 25.

Lepus. Leporem dimisi. III. *Soloe.* 3.

Lerneae capita. II. *Amor.* 2.

Lesbonax quomodo appellavit saltatores. II. *Salt.* 69.

Lethes aqua. I. *Dial. Mort.* XIII. 6. quid efficiat. II. *Luth.* 5. eam qui non gustarint. ib.

Leucanor, Bosporanorum regulus. II. *Tox.* 44.

Lex. Leges Saturnalium. III. *Cronos.* p. 393. seq. inq. scribantur pilae aeneae. ib. *Cron.* 5. 18. Adde tit. *Leges*.

Libanitis. III. *Indoctr.* 3.

Libanus. III. *Dea Syr.* 8. Arena rubra inficit flumen Adonyn, ut sanguineus videatur. ib. plus quam dici iter altus. ib. 9.

Liberos qui immolantes devoteant. III. *Dea Syr.* 58.

Libertas, Dionysiaca. vid. *Dionysiaca*. socia veritatis. I. *Pise.* 17.

Libertas Demosthenis in dicendo. III. *Dem. Enc.* 36. 40. & 41. Libertatem dicendi concedere magnanimum est. III. *Deor. Conc.* 4.

Librorum lectio quando non sufficiat. III. *Indoctr.* 2. eorum emtores ignari & rudes cui similes. ib. 6. ib. 19. 29. eorum titulos solos nosse. ib. 18. Libro inscribuntur hominum actiones. III. *Philopat.* 13.

Libri coelestes. ib. 16. f.

Liburnorum populus, quis. II. *Amor.* 6.

Libyae australes partes inhabitabiles sunt. III. *Dipf.* 1.

Serpentum, quos alit, genera. ib. 2.

Libyes Ammonem colunt. II. *Astr.* 8.

Lin-

Lingua, Graecae studium quomodo tractandum. II.
Lex. 22. in ea aliqua nimis accurate taxantur. II.
Q. Hist. 21. vid. Verba.
Litterarum studia. v. eruditio, studia.
Litteras invenit Cadmus. I. Jud. Voc. 5. ordine collo-
cavit Simonides. ib. litterae e. actio contra r. I.
Jud. Voc. 1. seq.
Litteras scire nil prodest, nisi vitam componas in me-
lius. III. Conv. 34.
Logomachia duorum indoctorum philosophorum. II.
Dem. 28. v. Disputatio, it. Philosophia.
Lonchatae, Macontis & Ariscomae amicitia. II. Tox.
44. seq.
Longaeva hominum genera. III. Macrob. 4. longaevae
gentes. ib. 5. longaevitatis causae. ib. 6. exempla
longaeavorum regum. ib. 8. seq. philosophorum. ib.
18. seq. Historicorum. ib. 22. seq.
Loquendi fiducia, socia veritatis. I. Pisc. 17.
Lqtophagi. II. Salt. 4.
Lotum Ulysses gustavit socii. I. Merc. 8. Lotus Ho-
meri. I. Nigr. 3. cum obsecrare. ib.
Lucernam olent Demosthenis scripta. III. Dem. Enc. 15.
Lucianus, peregrinatur in Thesaliam. II. Af. 1. seq.
ejus cum Palaestra, ancilla, consuetudo. ib. 6. seq.
in Atinum transformatur. ib. 13. seq. ad humanam
redit formam. ib. 54. in Macedoniam peregrinatur.
I. Aes. 7. laus ejus orationis. I. Zeux. 1. seq. cur
fictas conscripserit historias. II. 1. Ver. Hist. 4. ficta
ejus peregrinatio. ib. 5. cur. ib. seq. habetur odio
ab Alexandro Mago. II. Pseud. 35. cum Xenophon-
te se peregrinatum dicit. ib. 56. de Luciani insti-
tutione pater deliberat. I. Semon. 1. avunculo, sta-
tuario, committitur. ib. 3. felici natura praeditus.
ib. 2. ob fractam tabulam ab avunculo verberatur.
ib. 3. domum se ab eo proripit. ib. 4. commendat
se ei ars statuaria. ib. 7. seq. item eruditio. ib. 9.
quae ei artes mechanicas dissuadet. ib. 9. seq. spreta
arte statuaria, ad eruditionem se confert. ib. 14. a
curru Pegaseo omnem contempletur mundum. ib.
15. cur seminum exposuerit. ib. 18. scripta sua ex-
tenuat. I. Prom. 1. ejus scripta ex dialogo & co-
moedia composita. ib. 5. ad philosophiam excita-
tur. I. Nigr. 4. seq. philosophorum adpellatur ho-
stis. I. Pisc. 1. familiaritas cum potentiori, solius
istius causa, parum arridet Luciano. I. Merc. 9. la-
psum inter saltandum ad deos refert. I. pro Lapp.
15. cur se jam senex adhuc in servitium dedit. I.
Apel. in Aegypto officium gubernatoris nactus. ib.
12. pharmacopolae se comparat. ib. 7. item Salae-
tho. ib. 4. item actoribus Tragicis. ib. 5. philoso-
phorum admirator. I. Pisc. 5. non invenit, cui se
tradere possit, philosophum. ib. 11. sub specie mu-
lieris philosophiam perstringit falsam. ib. 12. non
philosophiam, sed impostores illius tradit. ib. 15.
Luciani nomen adoptivum. ib. 19. patria. ib. osor
superbiae, mendaciorum, amicus probitatis. ib. 20.
ad orationem Diogenis responderet. ib. 29. relictis
curiae negotiis, Philosophiae se mancipat. ib. cri-
minibus imputatis absoluitur. ib. 38. deridetur ob
vocem Apophras. III. Pseudolog. 7.
Luctus exercitium quid. II. Gymn. 8.
Luctus de mortuo ridiculus. II. Lucif. 1. it. 12. seq.

luctus expers nemo. II. Dem. 25.
Lucullus bellum gerit cum Tigrane. III. Macrob. 15.
Lucas semper virens. III. Philop. 10.
Ludis jovialibus praelegitur liber. III. Charid. 1.
Luna narrans inducitur. III. Eug. 1. Luna Altarte. III.
Dea Syr. 4.
Lunae & Endymionis amor. I. Sacr. 7. it. 1. D. Deor.
XI. 1. lunae natura admirabilis. II. Icar. 4. ejus in-
quirendae nimis curiosi reprehenduntur. ib. 20. seq.
ejus influxus. II. Astr. 25. eam sub nomine Menae
colunt Phryges. II. Jov. Trag. 42. a sole mutuatur
lucem. II. Astr. 3. eclipsis lunae. II. 1. Ver. Hist. 19.
Lunae solisque oppositio & quadratura. III. Philo-
patr. 24.
Lupi solivagi. III. Ep. Sat. 34.
Lupinos in pera gestant philosophi. III. Eug. 31.
Lusciniarum fabula. I. Nigr. 3.
Lutum & pulvis cur subjiciantur in gymnasiis. II.
Gymn. 28. seq.
Lux. Lucem noctu emittunt gemmae. III. Dea Syr.
32.
Lux aeterna. III. Philop. 13.
Luxus cujusdam Athenas venientis. I. Nigr. 13.
Luxuria naturae leges violat. II. Amor. 20.
Lycambae filia, blanda voce praedita. II. Amor. 3.
Lychnis gemma. III. Dea Syr. 32.
Lycini peregrinatio. II. Amor. 6.
Lycinus, saltator, quomodo se gerat. II. Salt. 2.
Lycoreus mons. I. Tim. 3.
Lycurgus, legislator Lacedaemoniorum, jam senex
leges tulit. II. Gymn. 39. instituit exercitia. ib. 38.
patriae sollicitator, miles trepidus. II. Paraf. 42.
astrologus. II. Astr. 25. quando in bellum proficisci
jusserit. ib. 25. ejus actus. III. Macrob. 22.
Lydi arte saltandi domiti. II. Salt. 22.
Lydus senex, Silenus. III. Deor. Conc. 4. f.
Lyncus. I. Tim. 25. eo cernere acutius. II. pro Imag.
20.
Lysimachus, poeta. I. Jud. Voc. 7.
Lysimachus, rex. II. Q. Hist. 1. ejus actus. III. Ma-
crob. 11.

M.

Macedonicorum regum commentarii. III. Dem.
Enc. 26. & not.
Macontis, Lonchatae & Ariscomae amicitia. II. Tox.
44. seq.
Maeander succedit Polycrati. I. Nec. 16. prodidit Po-
lycratem. I. Cont. 14.
Maenades Pentheum discerpunt. III. Satyr. 8.
Maeon an pater Homeri. III. Dem. Enc. 9.
Magi longaevi sunt. III. Macrob. 4.
Magnificencia in aedibus, suppellectile & vestibus nil
prodest. III. Cym. 8. & 9.
Mala demorsa tradere amoris signum. III. Meret. XII.
Mala omnibus communia. II. Jov. Conf. 18.
Mali, quorsum veniant post mortem. II. Lucif. 8. ex-
empla malorum. II. Bis Acc. 8. malitiae characteres
occulti ex dicto Euripidis. II. Par. 4. eorum post
hanc vitam poenae. II. Jov. Conf. 17.
Mallenses vaticinandi arte celebres. II. Pseud. 29.
Malli oraculum. III. Phil. 38.

- Malva verberari. III. *Fug.* 33.
Mandrabuli more. I. *Merc.* 21.
Mandragora, dormire sub Mandragoris. I. *Tim.* 2. A mandragora velut dormientes cives excitare. III. *Dem. Enc.* 36.
Manum protendant suffragia ferentes. III. *Deor. Conc.* 19.
Marcomanni. II. *Pseud.* 48.
Marcus, imperator. II. *Pseud.* 48.
Mare tranquillum homines allicit. III. *de Domo* 12.
Margites. I. *Herm.* 17. Margitae aut Coroebi esse. III. *Phil.* 3.
Maritorum zelotypia. II. *Amor.* 42.
Mars, de minis Jovis parum sollicitus. I. *D. Deor.* XXI. Martis & Veneris amor. ib. XV. 3. a Vulcano una cum illa in vincula datur. ib. XVII. 1. & III. *Philop.* 6. f.
Marsyas tibiae. III. *Indol.* 5.
Marsyas. I. *D. Deor.* XVI. 2.
Massiniae regis aetas. III. *Macrob.* 17.
Matribus primo geniti acceptiores. II. *Par.* 61.
Matrimonium. v. *conjugium*.
Matula, immingere in matulam. I. *Merc.* 4.
Mausacas. II. *2. Hist.* 28.
Mausoli res gestae. I. *D. Mort.* XXIV. 1. monumentum. ib. deridet eum Diogenes. ib. 3. I. *Nec.* 17.
Mazaea, filia Leucanoris. II. *Tox.* 44. seq.
Mechanici nobiles. III. *Hipp.* 2.
Mechanicas artes dissuadet Luciano eruditio. vid. *Lucianus*.
Medeae somnium. II. *Sal.* 53. Medeae receptio, fuga. ib. 40. muliebrem ea deplorat sexum. I. *Dial. Mort.* XXVIII. 2. zelotypia inflammata pingitur. III. *de Domo* 31.
Medicamenta in omnibus non eandem habent vim. II. *Abd.* 27. saepe fallunt artem. ib. 17. medico ante adhuc multa circumspicienda, quam accedat ad curationem. ib. 17. qualia multa medicamenta. II. *Pseud.* 5. natura hominis ante exploranda, quam adhibeantur medicamenta. II. *Abd.* 29.
Medici Syri, & Judaei. III. *Tragop.* 264.
Medicus, theoretico melior practicus. III. *Hipp.* 1. praerogativa medicorum. II. *Abd.* 23. vid. seq. tit.
Medicus amorem privigni acgri detegit. III. *Dea Syr.* 17.
Medius. III. *Macrob.* 11.
Megabyzus. I. *Tim.* 22.
Megacles. I. *Cat.* 8. I. *Tim.* 22.
Megapenthes, tyrannus. I. *Cat.* 8. Cydimachi cepit bona. ib. 8. interfecit Cleocritum. ib. 9.
Megillus Corinthius. I. *D. Mort.* I. 3.
Melampode audire acutus. II. *pro Imag.* 20.
Melanope an mater Homeri. III. *Dem. Enc.* 9.
Melantus, assentator. I. *D. Mort.* VI. 5.
Melagri tabes. I. *Saep.* 1.
Melicerta. II. *Sal.* 42.
Melitenses caniculae. I. *Merc.* 34.
Melitensis catellus, prov. III. *Conv.* 19.
Melitiden aut Coroebum putare aliquem. II. *Am.* 53.
Melitus. I. *Pist.* 10. II. *Jov. Conf.* 16.
Memnon ad orientem solem exclamat. II. *Tox.* 27.
Memor. *Odi convivium memorem*, prov. III. *Conv.* 3.
Memphi colitur bos. II. *Jov. Trag.* 40.
Memphiticus taurus Deus, videtur. III. *Deor. Conc.* 10.
Menam, i. e. luana colunt Phrygae. II. *Jov. Tr.* 42.
Menandri locus. II. *Amor.* 43.
Menandri Elenchus. III. *Pseudolog.* 4.
Mendacia, qualia licita. III. *Phil.* 1. non necessaria proficisci ex amentis. ib. 2. totarum mendacia nationum. ib. 3. seq. poetarum tolerabilia, v. *Poeta*.
Mendeceus. II. *Sal.* 43.
Menecles. II. *Asin.* 49.
Menecrates, e divite pauper. II. *Tox.* 24. ejus cum Zenothemi amicitia. ib. amici opera honori adempto restituitur. ib. 24. seq.
Menecrates. III. *Nor.* toto Dial.
Menelaus, uxore spoliatus. II. 2. *Ver. Hist.* 26. it. 8. ex Pelopidis oriundus. I. *D. Deor.* XX. 14. cum Helena desponsatur. ib.
Menippus mordax. II. *Bis Acc.* 33. ejus ad astra peregrinatio. II. *Icar.* 1. seq. cavillator. I. *D. Mort.* II. 1. inferis creat molestias. ib. 1. vitiorum inimicus. ib. canis, ubi querendus. ib. I. 1. describitur. ib. 2. perstringit philosophos. I. *Nec.* 4. item poetas. ib. pileo, leonina pelle & lyra, cur & a quo, instructus. ib. 8. cur ad orcum migraret. ib. 1. ad superiores regreditur. ib. ridens moritur. I. *D. Mort.* XXI. 2. ib. XXII. 2. ejus cum Charone expositio. ib. XXI. 2. ad mortem se praeparat. ib. X. 11.
Menas, v. *animus*. mentes excitat exemplum. II. *Gymn.* 37. distractio mentis per opiniones. II. *Icar.* 10. mentis & corporis non semper eandem forma. II. *pro Imag.* 11. mentis praesantissimae imago. ib. 16—23. mente aliud celare, aliud promere verbis. I. *Apol.* 6.
Mensae, Siculis delicatiores. I. *D. Mort.* IX.
Mensae Syracusanae. i. splendidae. III. *Dem. Enc.* 18.
Mensis Aegypti. Mesori. III. *Philop.* 22.
Mensium ordinatus ab Aegyptiis numerus. II. *Astr.* 5.
Mercatorum navigationes. II. *Tox.* 4.
Merces, v. *didactum*. mercede conductorum calamitates. I. *Merc.* eorum vita defenditur. I. *Apol.* v. *Adici.* sine mercede nemo facit quidquam. ib. 13. nec potentes itius expertes. ib.
Mercurius ad Parin mittitur. I. *D. Deor.* XX. 1. puellam amat Arcadicam. ib. XXII. 1. in hircum se transformat. ib. 2. varia ejus negotia. ib. XXIV. 1. cum Charone computat. ib. IV. 1. furatur Neptuni tridentem, Martis gladium, arma Apollinis. ib. VII. 1. Cupidinem vicit. ib. 3. Veneri cestum surripuit. ib. ex testudine instrumentum fecit musicum. ib. 4. Vulcano ob amorem invidus. ib. XV. 1. canina fingitur ab Aegyptiis facie. I. *Saep.* 14. it. primae lauginis juvenis. ib. 11. ejus virga. I. *D. Mort.* XXIII. 3. cui comparatur saltatio. II. *Sal.* 85. Mercurius lapideus. III. *Nav.* 20. Mercurius praeco. I. *Vis Auct.* crebro, & III. *Fug.* 26. &c. Divitiarum dator. III. *Crem.* 14. stuprorum cupidus. III. *Philop.* 7.
Meretricum artes ad viros adliciendos. III. *Moretr.* VI. & passim in iisdem Dial. Modestiam simulant. ib. earum nomina Ampelis, Corinna, Clonarium, Chrysis, Murgium, Philinna &c. singulis ib. Dial. Me-

Mætrix versatior. II. *Tox.* 13. deformis cur se exornet. III. *de Domo* 7.
Merion. II. *Par.* 47. saltator. II. *Salt.* 8. Graeci & Trojani ab eo didicere saltandi artem. ib. quid hæc ei profuerit. ib.
Mefori mensis Aegypti. III. *Philop.* 22.
Metapontini. II. *Gall.* 18.
Metrodorus. II. *Jov. Trag.* 22.
Micyllus, antea Micyllus quis fuerit. II. *Gall.* 16. ejus ditescendi cupido. ib. 28. ejus cum Pythagora in gallura transformato colloquium. ib. ab init. ad finem.
Midas. I. *D. Mort.* II. 1. Phrygum pessimus. ib. 2.
Milo. I. *Aët.* 8. Milonem ex Leotrophide efficere. II. *Q. Hist.* 34. Crotoniates, athleta. I. *Cont.* 8. taurum portat. ib.
Miliades prodigionis suspectus. III. *Calum.* 29.
Minerva adjuvat Prometheum. I. *Prom.* 3. virgo perpetua. I. *D. Deor.* VIII. armata. ib. qualis facie. ib. e cerebro Jovis nata. ib. de artis præstantia cum Neptuno & Vulcano contendit. I. *Herm.* 20. ubi colatur. I. *Sacr.* 10. glaucis oculis fingitur. ib. 11. cur ad arcus Cupidinis immobilis. I. *D. Deor.* XIX. Jovi parat insidias. ib. XXI. 2. adjuvat Perseum. III. *de Domo* 25. depicta tanquam pacem agens. ib. 26. fugit amorem Vulcani. ib. 27. armata, terribilis, Gorgonia caput in pectore gerens. III. *Philop.* 8. Gigantum interfectrix. ib. Gorgonis utilitas. ib. immolatur ei ob victoriam. III. *Chorid.* 11.
Mingo, mingit in convivio Alcidas. III. *Conv.* 35.
Minoi datum vaticinium de morte filii. III. *Diff. cum Hef.* 8.
Minos, ejus officium. II. *Lut.* 7. ingratus. II. *Salt.* 41. iudex apud inferos. I. *D. Mort.* XII. unum fert in gratiam judicium. I. *Nec.* 13. ejus tribunal. ib. 11.
Misthon Sybarita. III. *Pseudolog.* 3.
Mithres Deus Medorum. III. *Deor.* *Cont.* 9.
Mithridatis ætas & exitus. III. *Maurob.* 13.
Mithrobarzanes, magnus incantator. I. *Nec.* 6. seq.
Mnasciris Parthorum regis ætas. III. *Maurob.* 16.
Mnæfarchus. II. *Gall.* 16.
Mæstheus, naucerus, avarus. II. *Jov. Trag.* 15.
Modestia quomodo se exferat. II. *Imag.* 21. ejus imago. ib. 20.
Modi musici. I. *Herm.* 1.
Modii Aeginetici. I. *Tim.* 57.
Moechorum poena raphanismus. III. *Mort.* *Per.* 9. ib. *Fug.* 33. Conf. *Adulter.*
Mocetis palus. II. *Tax.* 4.
Moerichus. I. *D. Mort.* XI. 1.
Mollia divitum vestimenta. III. *Ep. Sat.* 26. & passim.
Momus, ad reprehendendum proclivis. II. *Jov. Trag.* 23. dei reprehensor. I. *Nigr.* 32. arbiter constituitur. I. *Herm.* 20. hominis reprehendit architectum. ib. 20. Mæni persona. III. *Deor.* *Cont.* toto Dial. Momus reprehendit, Bacchi comites in Diis referri. III. *Deor.* *Cont.* 4. Herculem & Aesculapium inactos relinquit, jubente Jove. ib. 6. Jovi exprobat peregrinitatem. ib. aliaque crimina objicit. ib. 7. multos immerito in Deos receptos queritur. ib. 7. 8. 9. seq. Anubini aliaque monstra honore divino.

coli indignatur. ib. 10. oraculorum præstigias objicit. ib. 12. cum deorum turba aucta perjuria crevisse. ib. philosophorum pugnantia nomina, factum, fortuna, virtutem & naturam ridet. ib. 13. decretum ad hæc prohibenda recitat. ib. 14. & 15. Momus scriba. ib.
Mons Lycoreus. I. *Tim.* 3.
Morbi, eorum natura in omnibus non eadem hominibus. II. *Abd.* 26. seq.
Morbus Corybanticus. II. *Lex.* 16.
Morbus Abderitarum. v. *Abderitas.*
Morbus ex Amore. III. *Dea Syr.* 17.
Mors omnes facit æquales. I. *Dial.* *Mort.* XV. 2. ib. XXIV. 1. seq. ib. XXV. moriendum omnibus. ib. XV. 3. nullum mors admittit personæ discrimen. I. *Nec.* 15. it. 17. post mortem quæ consequantur, non novimus. I. *D. Mort.* I. 1. mors index felicitatis. I. *Contem.* 10. ejus nuntii ac ministri. ib. 17. homines medias inter spes æstinguit. ib. ejus cogitatio quid conducatur. ib. omnes facit æquales. ib. 22. mortuorum negotia ac vivitium longissime discretæ. ib. de morte semper cogitandum. ib. 20. variae vulgi de morte opiniones. II. *Lut.* 2. seq. rapit omnes. II. *Dem.* 60. mors invadat, et si cæca te includas. III. *Dem.* *Enc.* 6.
Morsus canis rabiosi rabie inficit. I. *Nigr.* 38.
Mortui, (redi ad præc. tit.) abluuntur, unguuntur, floribus coronantur, splendideque vestiuntur. II. *Lut.* 51. variae eorum sepulturae genera. ib. 21. vulgus eis obolum in os imponit. ib. 10. mortuos cur honorare debeat. II. *Tox.* 1.
Mos, mores mali divitum. III. *Cyn.* 17. & 18.
Moses tardilinguis. III. *Philop.* 13.
Mulgere lac gallinae. I. *Merc.* 23.
Mulierum quarundam in aves, arbores, & feras conversio. I. *D. Mort.* XXVIII. 3. mulier foeda, lunæque adfecta morbo. II. *Tox.* 24. Hecubæ æqualis mulier. II. *Gall.* 17. trifolium libidinosarum, Phædra, Parthenope, Rhodope. II. *Salt.* 2. mulieres philosophantes. II. *Eyn.* 7. quomodo pingi velint. II. *Q. Hist.* 13. earum voluptatem præfert virili Tirefias. II. *Amor.* 27. conjunctio cum his delectabilis. ib. de congressu cum his sententia Euripidis. ib. 38. mulieris, corpore præstantissimæ, imago. II. *Imag.* 5. it. ejus, mente præstantissimæ. ib. 16—23. mulieres ad laudes sibi falso sæpe attributas gestiunt. ib. 4. mulierum mollia corpora. II. *Gymn.* 25. formam infucant. II. *Amor.* 38. lapillos in auriculis suspendunt. ib. 41. amentia istarum in adornandis capillis, ceteraque cultus luxuriosi genera. ib. 38. seq. post magnum adparatum quænam numina salutatum eant. ib. 42. domestica earum luxuria. ib. virtus in his haud perfecta. ib. 51. mulier pudica & formosa cur se exornet. III. *de Domo* 7. mulierum formositatem obscurant ornamenta. ib. 15. mulieribus mulieres congressæ. III. *Meretr.* V. pugnam dirimunt. III. *Conviv.* 45. tonderi nolentes prostituuntur, Venerique ex mercede sacrificatur. III. *Dea Syr.* 6.
Mundus, de eo variae philosophorum opiniones. II. *Icar.* 8.
Muraeus, saltator. II. *Salt.* 15.

Musae invocantur a poetis. I. *Sacr.* 5. cur eas refugiat Cupido. I. *D. Deor.* XIX. 2.
 Musae, quibuscumque & in quantum voluerint, impertiuntur. III. *Diff. cum Hef.* 4.
 Musca, femina, ejus fabula. III. *Musc.* 10.
 Musica, prima adolescentiae Graecae disciplina. II. *Gymn.* 21. musicae harmonicae descriptio. II. *Imag.* 14. adhibetur ad sacrificia. II. *Salt.* 16. eam amat Socrates. ib. 25. mulicus quidam inter canendum expirat. I. *Harm.* 2. modi mulici. ib. 1. mulicorum prov. *bis per omnes chordas.* I. *Prom.* 6.
 Musici cujusdam rudis audacia. III. *Indoct.* 8. seq.
 Musicus practicus melior theoretico. III. *Hipp.* 1.
 Musonius. III. *Mort. Per.* 18. f. III. *Ner.* 1.
 Mustum bibere ventre inflato. III. *Phil.* 39.
 Muzuris urbs apud Indos. II. *Q. Hist. Conscr.* 31.
 Mycene. I. *Cont.* 23.
 Myrmidones, homines e formicis orti. II. *Icar.* 19.
 Myron. I. *Somm.* 8. 8.
 Myrrha. II. *Salt.* 58.
 Myrrhina, canis. I. *Merc.* 34.
 Myrtium, meretrix. I. *D. Mort.* XXVII. 7.
 Mysta Deae podagrae. III. *Tragop.* vi. 85. & 239.
 Myraeorum montes. II. *Tox.* 52.

N.

Naso trahi. I. *D. Deor.* VI. 3.
 Nasturtium cibus pauperum. III. *Ep. Sat.* 28.
 Nasum morfu auferre. III. *Conv.* 44.
 Nationum quarumdam characteres. II. *Icar.* 16. ex natione bonus non judicandus vir. II. *Tox.* 5. v. *Gentes.*
 Nato, natandum ad altare. III. *Dea Syr.* 46.
 Natura hominum diversa. II. *Abd.* 29. it. 28.
 Naufragi. I. *Merc.* 1. seq.
 Navigare Athos. III. *Rhet. Pr.* 18.
 Navis descriptio. III. *Navig.* 5. seq. eam Dioscuro- rum alter servat. ib. 9. navis Aegyptia quantum lucri adferat domino. ib. 13.
 Nauplii irae. II. *Salt.* 46.
 Nauticaa, filius Aretae. II. *Imag.* 19.
 Nautae coronati. III. *Ner.* fin.
 Neanthus, Pittaci tyranni filius. III. *Indoct.* 12.
 Nechraci. III. *Fug.* 6. f.
 Nectar & ambrosia caro veneunt. III. *Deor. Conc.* 14.
 Nefasti dies. III. *Pseudolog.* 13.
 Neoptolemus, Achillis filius, saltator egregius. II. *Salt.* 9.
 Nephelae, mater Helles. I. *D. Mar.* IX. 2.
 Nephelocentauri. II. 1. *Ver. Hist.* 16.
 Neptunus, tridente spoliatus. II. *Jov. Trag.* 25. ejus de artis praestantia cum Minerva & Vulcano contentio. I. *Herm.* 20. ejus mercenaria apud Laomedontem opera. I. *Sacrif.* 4. juvenis caeruleo capillo fingitur. ib. 11. Enipeum & uxorem ejus Tyronem decipit. I. *D. Mar.* XIII. 1. percussa petra, fontem projicit. ib. 3. insidias struit Jovi. I. *D. Deor.* XXI. 2. Neptunus terrae quassator. terribilis ejus vox. moechus est. lacrymatur ob Martem deprensum. III. *Philop.* 6.
 Nero. Isthmum perfodere tentat. III. p. 636. seq. ejus canendi studium. ib. *Dial. Nor.* 2. Apollinis

aemulus. ib. desinit a conatu. ib. 4. & 5. quae ejus vox in cantando. ib. 6. quis gestus. ib. 7. Epiroten aemulum interficit. ib. 9. oraculi Pythii ostium vult obstruere. ib. 10. oraculi dictum in eum. ib. & not.
 Nessus. II. *Salt.* 50.
 Nestor, paratidis. II. *Par.* 44. seq. mellita ejus lingua. ib. 1. *D. Mort.* XX. 4.
 Nestoris longaevitae. III. *Macrob.* 3.
 Nestoris Stoici aetas. III. *Macrob.* 21.
 Neurospasta, virunculi lignei. III. *Dea Syr.* 16. f.
 Nicias, orator. I. *pro Laps.* 3.
 Nicostratus, athleta. II. *Q. Hist.* 9.
 Nigrinus, amicus Luciani. I. *Nigr.* 1.
 Niobe, in lapidem mutata. II. *pro Imag.* 27. II. *Salt.* 41. I. *D. Deor.* XVI. 1. & III. *Philopas.* 1. f. & 18.
 Nirco formosior. I. *Tim.* 23. ejus cum Therista de pulcritudine rixa. I. *D. Mort.* XXV.
 Nireus Aglaiae f. pulcherrimus. III. *Charid.* 24.
 Nix, nives verborum. III. *Dem. Enc.* 5.
 Noctua, concurrere ad aliquid, ut ad noctuam aves. I. *Harm.* 1.
 Nominis mutatio ob divitias. I. *Tim.* 22. v. *Simo.* nomen alterius, filio impositum, honoris signum. ib. 52. Nomina philotrophis adfecta a virtus. III. *Fug.* 26.
 Nolite te ipsum. II. *Salt.* 81. I. *D. Mort.* II. 2.
 Notitia, in hominum notitiam quomodo veniri possit. I. *Harm.* 1. seq. it. I. *Ad.*
 Novacula, res consistit in novacula. II. *Jov. Trag.* 3.
 Novercae, earum commune in privignos odium. II. *Abd.* 31. a privignis amatae. II. *Q. Hist.* 35.
 Novitas grata. I. *Zenx.* 1. seq. novae pulcritudinis excogitare specimina, non parvae est sapientiae. III. *Hip.* 8. ad novas disputationes quomodo adfecti quidam. III. *Bacch.* 5.
 Numae Pompilii aetas. III. *Macrob.* 8.
 Nummus, in honorem Glyconis, cufus. II. *Pseud.* 58.
 nummorum vis. II. *Dem.* 23. v. *aurum*, pecunia.
 Nuptiae cur inventae. II. *Amor.* 33.
 Nuptias inrituri comas ponunt. III. *Dea Syr.* 60.
 Nuptias sibi conciliare, soloecismus. III. *Sol.* 9.
 Nux. Nucibus ludere alea. III. *Ep. Sat.* 8. 9. & 18.
 Nycterion. II. 1. *Ver. Hist.* 15.

O.

Obolum vulgus in os imponit mortuis. II. *LuEt.* 10.
 Oestipedes apud Scythas. I. *Scyth.* 1.
 Oculi quando cernant accuratius. II. *pro Imag.* 12. multi plus vident uno. ib. 14. oculi fideiores auribus. II. *Salt.* 78.
 Ocypus. III. p. 665. seq.
 Odium non recondendum in crastinum. I. *Caus.* 8.
 Odorati capilli ridentur. III. *Cyn.* 17.
 Oecus pulcer incitat oratorem ad dicendum. III. *de Domo* 1. est jucundus ad perorandum. ib. 3. & 13. ejus partes descriptae. ib. 6. seq. lacunar ejus auro distinctum. ib. 3. oecus pulcer cui similis. ib. 9. decus sonorus confundit vocem. ib. 16. ejus splendore turbat oratorem. ib. 17. auditores ab auditione avertit. ib. 18.

Oedi-

Oedipus. II. *Sal.* 41. cum matre concumbit. I. *Merc.* 41.
Oeneus Dianam non adhibet ad sacrificium. I. *Sacr.* 1. & III. *Conv.* 25.
Oenomaus procos filiae curtus certamine victos interficit. III. *Charid.* 19.
Oleo perfusi lapides, altaria. III. *Deor. Cons.* 12.
Olympi tibiae. III. *Indoſt.* 5.
Olympiae victoribus quales ponere liceat statuas. II. *pro Imag.* 11. Olympiorum victori stadia minus formidabilia. I. *Harm.* 4. Olympiis coronatum esse. I. *Merc.* 13.
Olympias, mater Alexandri, quale ejus puerperium. I. *D. Mort.* XIII. unde cum dracone concubuisse dicatur. II. *Pseud.* 7.
Olympum fert Hercules. I. *Cont.* 4. Olympo superimponitur Ossa. ib. 3.
Omina quaedam infauſta. III. *Pseudolog.* 17.
Omphale. II. *Q. Hiſt.* 10. decipit Herculem. I. *Dial. Deor.* XIII. 2.
Onesicritus. III. *Macrob.* 14. III. *Mort. Per.* 25.
Onosceles, mulieres. II. *Ver. Hiſt.* 46.
Opponere utile. II. *Gymn.* 17. opponendo & interrogando facilius proficitur. I. *Herm.* 13.
Oraculorum ambiguitas. II. *pro Imag.* 43. quae praecedant oraculum. ib. 30. ejus quaedam effata. ib. 31. *ib.* 20. II. *Pseud.* 11. 22. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 33. 34. 35. 40. 43. 47. 48. 50. 51. 53. oraculum refutatur. ib. 44. se defendit. ib. 48. ejus de Luciano effatum. ib. 55. oraculorum post eventum contrarium multatio. ib. 27. seq. oracula vocalia. ib. *ib.* 26. oraculum falsum defenditur. ib. 33. ad ea probabiliter edenda quid pertineat. ib. 22. oracula multa in Graecia, Aegypto, Libya, Asia. III. *Dea Syr.* 26. ridiculus mos oracula edendi. ib. eorum praestigiae ridetur. III. *Deor. Cons.* 12. oraculum Pythium obstruere vult Nero. III. *Ner.* 10. oraculi verſus in eum. ib. & nott.
Oratio nimis ornata ossae quomodo similis. II. *Q. Hiſt.* 44. orationis effectus. I. *Nigr.* 35.
Oratores Callistratus, Alcidas, Isocrates, Isaac, Eubulides. III. *Dem. Encom.* 12. *Demades* ex nauta orator. ib. 16. v. not. *Pericles*. ib. 20. oratores vulgares. ib. 31.
Oratorum merces drachma. III. *Dem. Enc.* 36. & nott.
Orcus, nullus ex eo ad superos reditus. I. *D. Mort.* XIII. 3. vid. *infernus*. qualem sibi Orcum imagineatur vulgus. II. *Luſt.* 2. seq.
Orestae & Pyladis amicitia. II. *Amor.* 47. cur apud Scythas eis sacrificetur. II. *Tox.* 5. seq. eorum columna adolescentiae Scythicae disciplina prima. ib. 6. interficiunt Aegisthum & Clytaemnestram. III. *de Domo* 23.
Orgia Adonidis. III. *Dea Syr.* 6.
Orion Cedalionem ferens depingitur. III. *de Domo* 28. usum oculorum recipit. ib. 29.
Ornamenta obscurant mulierum formositatem. III. *de Domo* 15.
Oroetes Armenius. I. *D. Mort.* XXVII. 2. seq.
Oroetes, satrapa. I. *Cont.* 14.
Orphani relinquuntur discipuli. III. *Mort. Per.* 6.
Orpheus cantibus suis inanimata quoque allexit. II. *Tom.* III.

pro Imag. 14. cur inter divos relatus. II. *Aſtr.* 10. ejus lyra stellarum ostendit harmoniam. ib. 10. Orpheus quomodo astrologicas proposuerit scientias. ib. 10. saltator. II. *Sal.* 15. loquax ejus caput. ib. 50. I. *Pisc.* 2. ejus uxor Eurydice. I. *Dial. Mort.* XXIII. 2. Orpheus a mulieribus Threſſis discerpi-tur. III. *Indoſt.* 11. & III. *Satur.* 8. ejus caput lyrae innatat. III. *Indoſt.* 11. navigavit cum Hercule. III. *Fug.* 29.
Orythia, rapta a Borea. III. *Philop.* 3.
Osiris. I. *D. Mort.* XIII. 3. sepultus Bybli. III. *Dea Syr.* 7.
Osroes. II. *Q. Hiſt.* 21.
Ossa adponere pinguedine obducta. I. *Proem.* 7.
Ossa superimponitur Olympo. I. *Cont.* 3.
Ostentare aliquid, ut Tegeatae Calydonii apri exuvias. cet. III. *Indoſt.* 14.
Othryades. I. *Cont.* 24.
Othryadis litterae sanguineae. III. *Rhet. Pr.* 18.
Orium non habere scalpendae auris. II. *Bis Accus.* 2. athletae quando capiant orium. II. 1. *Ver. Hiſt.* 1. eruditus convenit. ib. quale esse debeat. ib. 2.
Ovicular tondent philosophi. III. *Fug.* 14.
Ovorum usus in Libya. III. *Diſp.* 7.
Oxydracae. III. *Fug.* 6. f.

P.

Pacata. II. *Imag.* 7. f.
Paeon. I. *D. Deor.* XIII. 2.
Pactus, medicus. II. *Pseud.* 60.
Pagarudae. II. 1. *Ver. Hiſt.* 35.
Palaeſtra, ancilla. II. *Aſ.* 2. amoris magistra. ib. 6-8. seq.
Palamedes. I. *Jud. Voc.* 5. I. *Dial. Mort.* XX. 4. II. *Sal.* 46. Ulyſſis inſidiis circumventus. III. *Calurn.* 28. detegit ſimularum Ulyſſis furorem. III. *de Domo* 30.
Palinodiam canit poeta Himerenſis, Stesichorus. II. *pro Imag.* 15.
Pallas, vid. *Minerva*.
Palma, palmas quomodo ſcandant Arabes. III. *Dea Syr.* 29.
Pamphylus ſinus. II. *Amor.* 7.
Pan, mulicus, opilio. I. *D. Deor.* XXII. 3. quas res geſſerit. ib. speluncam accipit virtutis praemium. ib. lascivus. ib. 4. Mercurii se dicit filium. ib. 1. hirco similis, cur. ib. seq. caprina fingitur apud Aegyptios facie. I. *Sacr.* 14. Pan, qualis. II. *Bis Acc.* 9. ubi habitat, cet. ib. seq. in Marathonem venit. III. *Phil.* 3. ejus forma ridetur. III. *Deor. Cons.* 4.
Pancrates, magus. III. *Phil.* 34.
Pancratio certare quid. II. *Gymn.* 8. Pancratii praemia. II. 2. *Ver. Hiſt.* 22.
Panthus. II. *Gall.* 17.
Paphlagon, homines stupidi. II. *Pseud.* 9.
Parasitus, (vid. *adulator*) ars parasitica quid. II. *Par.* 9. ejus requiſita. ib. 4. seq. parasitari beatum. ib. 10. parasitus, animal fricissimum. ib. 11. prae divite ac paupere felix. ib. 12. artem parasiticam esse optimam. ib. 13. seq. ea discitur mercede accepta, non data. ib. 18. cam oriri ex amicitia. ib. 22.
Ddd dd Pa-

- Parasiticam excoluere multi philosophi. II. *Par.* 32. seq. Parasitus bello ac paci idoneus. ib. 39. seq. it. 51. istius nomen unde. ib. 60.
- Parcae stamina fuso deducunt. I. *Cont.* 16. secus ac natura de vitae tempore constituunt. I. *D. Mort.* VI. 1. vid. *fatum*. Parcae, quot. II. *Jov. Conf.* 2. earum decreta evitari non posse. ib. 1. illis nihil potentius. ib. 3. Parcae nentes. earum vis in deos hominesque. III. *Philopat.* 14. *Conf. Fatum*.
- Parentationes in mortuos traducuntur. II. *Lust.* 20. it. 23. parentales epulae. ib. 24. v. *funus*, *sepulcrum*.
- Parentibus neminem praefertur liberi, liberis neminem parentes. III. *Pat. Enc.* 3.
- Parianorum urbs, Peregrini patria. III. *Mort. Per.* 14.
- Paris, magnae causae internecionis. I. *D. Mort.* XIX. 1. Priami filius, bubulcus. I. *D. Deor.* XX. 1. amor deditur, formosus. ib. 3. iudex pulcritudinis constituitur. ib. ejus cum muliere Idaea commercium. ib. munus recusat arbitri. ib. 7. seq. ad promissionem Junonis & Minervae immobilis. ib. 11. seq. ejus iudicium rursus. III. *Charid.* 17.
- Parrhasius. I. *Merc.* 42. II. *Imag.* 3.
- Parrhesia, socia veritatis. I. *Pisc.* 17.
- Parthenope, femina libidinosa. II. *Sal.* 2.
- Pasiphaë, astrologa. II. *Astr.* 16.
- Pater filio amanti uxorem suam cedit. III. *Dea Syr.* 18.
- Pater Noster vocatur precatio a patre. III. *Philopat.* 27. f.
- Patria nihil dulcius, augustius ac divinius. III. *Patr. Enc.* 1. patriam quisque suam caeteris urbibus praefert. ib. 2. patria est honoranda, cur. ib. 4. patriae nomen Diis carum est. ib. 5. ut patriae utilis sit unicuique opera danda est. ib. 7. patriae obliviscitur nemo in peregrinatione. ib. 8. in patria quisque vitam finire studet. ib. 9. indigenis non defunt laudes patriae. ib. 10. in patria sepeliri quisque gaudet. ib. 11. nemo pro patria pugnare despectat. ib. 12.
- Patroclus, Achilles dicitur parasitus. II. *Par.* 46. seq. amicitia Patrocli & Achillis. II. *Amer.* 54. it. II. *Tox.* 10. cadaver ejus distrahitur. III. *Conv.* 42.
- Pavo pulcritudine florum conspecta pennas exponit. III. *de Domo* 11.
- Pauperes beatiore divitibus. III. *Ep. Sat.* 26. pauperum querelae. ib. 20. vestes eorum cribro & reti similes. ib. 24. eorum cibus nasturtium, porrum, cepa. ib. 28. eos despiciere decet adparatum divitum. ib. 29. solamen paupertatis, quod divites mortui nil secum ferant. ib. 30. Divisionem opum a Jove petunt. ib. 31. sine pauperibus urbes habitari non possunt. ib. 33. importuni in petendo. ib. 36. eorum ceteri mali mores. ib. 37. & 38.
- Paupertas defenditur. III. *Cyn.* 4. & 5.
- Pauperum solatium. I. *D. Mort.* IV. paupertatis causa. I. *Tim.* 5. seq. in eam incidere, facile. ib. 29. quatenam eam virtutes comitentur. ib. 31. seq. pauperes liberrime moriuntur. I. *Car.* 15. paupertas servitii voluntarii praetextus. I. *Merc.* 5. est perpetua comes mercede conductorum. ib. paupertas cogens. I. *Apol.* 10. pauperum status melior, quam divitum. II. *Gall.* 21. seq.
- Pauson pictor. III. *Dem. Enc.* 23. & 24.
- Peccare esse hominis. II. *Dem.* 7.
- Pecuniae vis. II. *Dem.* 23. v. *nummum*, *divitias*.
- Pelei & Thetidis connubium. I. *D. Mar.* V. 1.
- Pelias quid sperarit. II. *pro Imag.* 2.
- Pelion Olympo superimponitur. I. *Cont.* 3.
- Pella, oppidum Macedoniae. II. *Pseud.* 6.
- Pellem inlidere quid apud Scythas. II. *Tox.* 48.
- Pelops Hippodamia potitur, interfecto socero. III. *Charid.* 19. f.
- Pelops mactatus. II. *Sal.* 53. ejus humerus. ib.
- Pelutiorae colunt cepam. II. *Jov. Trag.* 42.
- Penelope, mater Pamos. I. *D. Dem.* XXII. 1. quomodo picta. II. *Imag.* 20. an casta. II. 2. *Ver. Hist.* 36. Penelopes tela. III. *Fug.* 21.
- Pentheus. I. *Pisc.* 2. II. *Sal.* 41.
- Pera suspensa philosophorum gestamen. III. *Fug.* 14. & passim.
- Peraequator Craton. III. *Philop.* 19. f.
- Perdiccas. I. *D. Mort.* XIII. 2. novercae amore deperit. II. *Q. Hist.* 35. ejus commentum. III. *Column.* 18.
- Peregrinantium erga patriam pietas. III. *Pat. Enc.* 8. seq.
- Peregrini, in eis quoque laudanda virtus. II. *Tox.* 9.
- Peregrini vita. III. p. 325. ejus mors, in ignem dum insitit. ib. p. 357. patrem interficit. ib. p. 352. Christianorum sapientiam didicit. ib. p. 333.
- Pericles Aspasiae egit causam. II. *Amer.* 30. Periclis Olympii encomium. II. *Imag.* 17. de Pericle. I. *Scyth.* 11. it. II. *Sal.* 36. it. I. *Tim.* 10.
- Perilaus, fabricator bovis aenei, in quem ipse iniecit. II. *Jov. Trag.* 28.
- Peripatetici, quales. I. *Herm.* 16. divitias non valde temunt. II. *Enc.* 3.
- Perithoi atque Thefei amicitia. II. *Sal.* 60. II. *Tox.* 10.
- Perjurium Hermodori. II. *Isar.* 16.
- Perjurium committere per numen impotens. III. *Philop.* 4. & not. 84.
- Persae demisso vultu accumbunt. I. *Merc.* 29. sacrificant igni. II. *Jov. Trag.* 42. quomodo reges adorent. III. *Navig.* 30. Persarum reges ubi sunt in aet. ib. 31.
- Perseus quomodo pingatur. II. *Pseud.* 11. III. *de Domo* 25. interficit Cerum. I. *D. Mar.* XIV. 3. III. *de Domo* 22. cum matre in mare praecipitatus servatur. I. *D. Mar.* XII. 1. Medusae amputat caput. ib. 2. adversus Gorgonas in certamen exit. ib. Perseus alatus venit in Lydiam. ib. Andromedes accenditur amore. ib. 3.
- Perspicuitati sermonis danda opera. II. *Lex.* 23.
- Pes, non alterum unquam pedem protulisse Corintho. II. 2. *Hist.* 29. pedibus illotis aggredi aliquid. II. *Dem.* 4. equinos pedes optat Cynicus. III. *Cyn.* 15. pedibus incedere quam gestari praestat. ib. 17.
- Pestilentia, Athenis grassans, quando desitura sit. I. *Scyth.* 2.
- Phacaces, saltatione gaudent. II. *Sal.* 13. de iis. I. *Nigr.* 35.
- Phaedra, femina libidinosa. II. *Sal.* 2.

Phaëdra desert Hippolytum. III. *Calpurn.* 26.

Phaedrus. I. *D. Mort.* XX. 6.

Phaëthon cur ceciderit. I. *D. Deor.* XXV. 2. ad Eridanum sepelitur. ib. 3. sorores ejus mutantur in populos. ib. 3. quid ordinavit in astrologia. II. *Astr.* 19. ejus fabula. ib. sorores. ib. it. II. *Sal.* 55. rex incolurum solis. II. 1. *Ver. Hist.* 12.

Phaëthonis fabula. III. *Electr.* 2.

Phalaris, justitiae contemptor. II. *Bis Acc.* 8. mittit *Dolchos* taurum. II. *Phal. Pr.* 1. quis, quomodo educatus. ib. 2. crudelitatis culmina se purgat. ib. 3. seq. cur sibi vindicaret imperium. ib. 3. rempobl. in meliorem redegit statum. ib.

Phalli cum inscriptionibus. III. *Dea Syr.* 16. alti trecentos passus. ib. 28.

Phaneti sacrificant Cyllenii. II. *Jov. Trag.* 42.

Phanopachus. III. *Navig.* 27.

Phaon. I. *D. Mort.* IX. 2.

Pharmacopola, aliis tussis dato remedio, ea ipse laborat. I. *Apol.* 1.

Phavorinus a Demone illusus. II. *Dem.* 12.

Pelopodes. II. 2. *Ver. Hist.* 4.

Pherecydes Syrus. III. *Macrob.* 22.

Phidias elaborato Jove, imaginem praetereuntium exponit judicio. II. *pro Imag.* 14. ejus opus praestantissimum. II. *Imag.* 4. Jovem exhibet. I. *Sonn.* 8. ejus in fingendo laquei dexteritas. I. *Hierp.* 54. de eo. I. *Sacr.* 11.

Phidon, assentator. I. *D. Mort.* VI. 5.

Philebus. II. *As.* 36.

Philemon, poeta comicus. I. *Salut.* 6.

Philemonis aetas & mortis genus. III. *Macrob.* 25.

Philetari Pergamenorum regis aetas. III. *Macrob.* 12.

Philippi testimonium de Demosthene. III. *Dem. Enc.* 40.

Philippides, cursor, primus dicitur usurpasse salutandi formulam *gaude*. I. *Salut.* 3. in ipso gaudendi verbo exspirat. ib.

Philippus, qualis Macedonibus. II. *Par.* 42. contra Corinthios arma sumit. II. *Q. Hist.* 3. Aeschinem colit ob eruditionem. I. *Sonn.* 12. exprobratur ei proditio, perfidia. I. *D. Mort.* XIV. 3. sua facta enumerat. ib. 2. de eo. I. *Nec.* 17.

Phillados, adulator. I. *Tim.* 47. seq.

Philo Diniæ fil. III. *Charid.* 4.

Philoocrates, proditor patriæ. II. *Par.* 42.

Philoctetes. II. *Sal.* 46. **Philoctetes**, celebrat sagittarius. III. *Indoct.* 5.

Philolaus. I. *Salut.* 5.

Philopatri. III. p. 584. seqq.

Philosophia & philosophi traducuntur ubique, peram & baculum gestant. I. *Vit. Aust.* ib. *Sacrif. D. Mort.* & III. *Fug.* 14. ac passim. Conf. *Sophistae*. philosophi logomachi. II. *Enn.* 1. seq. philosophis constituuntur salaria. ib. 3. altercantium iudex ad quid attendere debeat. ib. 5. sophistica eorum vitæ ratio. II. *Isar.* 24. seq. hominum se praebent contemptores, deorum illusores. ib. 30. pugnant cum dogmatibus vitæ. ib. eorum quidam characteres extenui. ib. 5. diversae inter se de natura rerum sententiae. ib. seq. quorundam mens misera. II. *Par.*

57. eorum multitudo. II. *Bis Acc.* 6. mento tenuis illi. ib. 11. eorum acerbae litigationes. ib. temeritas in disputando. II. *Isar.* 6. seq. sectae eorum. ib. 29. multi parassantur. II. *Par.* 32. seq. tumidi, avari. ib. 52. si illi a barba iudicandi, quid sequatur. II. *Enn.* 9. in eis considerandus animus. ib. philosophia ad sobrietatem reducit ebrios. II. *Bis Accus.* 17. ea quidam factus deterior. I. *Herm.* 80. seq. philosophus qualis corpore esse debeat. II. *Enn.* 8. remota philosophorum a praeceptis vita. I. *Pisc.* 34. seq. it. I. *Tim.* 54. seq. quidam durius educant adolescentiam. I. *Nigr.* 27. philosophi quomodo explorandi. I. *Pisc.* 42. philosophiam cur amplecti oporteat. I. *Herm.* 20. philosophi cujusdam detestanda avaritia. ib. 9. philosophia rerum humanarum contemtrix. ib. 7. cujusdam philosophi cum voracitate conjuncta vinolitas. ib. 11. auditores philosophiae non ex aequo omnes evadunt philosophi. I. *Nigr.* 37. philosophi barbati, pallio amicti. I. *Pisc.* 11. eorum ignorantia. ib. ab ira alieni. ib. 8. philosophiae amore pauci, gloria illius praemiisque plerique ducuntur. ib. 30. comparantur philosophi cum histrionibus. ib. 31. it. cum asino Cumano. ib. 32. it. cum simiis. ib. 36. philosophiae comites. ib. 16. philosophis indignari non convenit. ib. 14. variae eorum sectae. I. *Aust.* (v. *Sellae*) quidam Scepticus. ib. 27. diversa a doctrinis vita, quorundam. I. *Nec.* 5. incertitia & dubitatio. ib. 4. diversa alterius ab altero dogmata. ib. tricae disceptationesque frigidae. ib. philosophia vulgaris inimica bonis. I. *Nigr.* 4. ejus auditores cum insipientibus comparantur. ib. 37. philosophos oportet esse paucis contentos. I. *Tim.* 57. admonentur ii. I. *D. Mort.* I. Philosophorum longaeavorum exempla. III. *Macrob.* 13. seq. Philosophia profugiens ab semidoctis. III. *Fug.* 4. ab Jove demissa ut fanet homines. ib. 5. primum ad barbaros proficiscitur, dein ad Graecos. ib. 6. Mercenarium genus hominum ad eam transit. ib. 12. philosophis addita nomina a vitiis. ib. 26. Philosophi disputantes ad vulnera procedunt. III. *Cato.* 1. immodestos & impudicos se gerunt in conviviis. ib. per totum Dialogum. Primum accubitorum postulant. ib. 9. manus conferunt. ib. 33. & 43. mingunt in Convivio. ib. 35. candelabrum everunt. ib. 46. Philosophos vana excogitasse nomina Fati, Fortunae, Virtutis & Naturae. III. *Deor. Conc.* 13.

Phineus caecus. II. *pro Imag.* 20. cibis ab Harpyis privatus. I. *Tim.* 18. de eo. III. *Diff. cum Hes.* 1.

Phicion, in summa paupertate mortuus. II. *Jov. Conf.* 26.

Phoenices, mercatores. II. *Isar.* 16. stellarum scientiae dediti. ib. 1.

Phoenix, praeceptor Achillis. I. *D. Mort.* XV. 1.

Phoenix avis se comburit. III. *Mort. Per.* 27.

Phryges colunt Menam, i. e. lunam. II. *Jov. Trag.* 42. eorum saltandi genus. II. *Sal.* 34. **Phrygum** tibia. I. *Nigr.* 37.

Phrynodas. II. *Pfund.* 4.

Phryxus, Athamantis filius. II. *Astr.* 14. cur ariete vocatus dicatur, ib. ab ariete est vocatus. I. *D. Mort.* IX. 2.

- Pictores atque poëtas non vocari ad dicendam causam. II. *pro Imag.* 18. pingi volunt multi, quam sunt, formosiores ab iis. ib. 6. somnia pictorum. I. *Herm.* 72.
- Pila, de illa apud Lacedaemonios decertatio. II. *Gym.* 38.
- Pileo cur non indigeant Graeci. II. *Gymn.* 26.
- Pincerna acutum videat & audiat. III. *Cron.* 18.
- Pindari versus recitati. III. *Dem. Enc.* 19.
- Pindarus, poëta Thebanus. II. *Imag.* 8. aquae, deinde auri laudator. II. *Gall.* 7.
- Pinguedine obducta adponere ossa. II. *Prom.* 7.
- Piraeus. III. *Charid.* 1. & saepe, singulis Tomis.
- Parithous, ex uxore Ixionis a Jove genitus. I. *Dial. Deor.* VI. 3.
- Piscatores quomodo rete queat decipere. I. *Herm.* 65.
- Pisces non edunt Aegyptii. II. *Astr.* 7.
- Piscis res sacra, piscibus non vescuntur Syri, nec Aegyptii. III. *Dea Syr.* 14. pisces sacri aluntur in templo. ib. 45. nomina habent, & vocati accedunt. ib.
- Pistillum, ex eo facere hominem. III. *Phil.* 36.
- Pittacus. I. *D. Mort.* XX. 4. ejus actas. III. *Macrob.* 18.
- Pituita plenae naris homo. II. *Pseud.* 20.
- Planetarum oppositiones & quadraturae. III. *Philopat.* 24.
- Planetis nomina ab Aethiopibus tributa. II. *Astr.* 4. planetarum choreae. II. *Sal.* 7.
- Platonis eloquentia, prudentia. I. *Pis.* 22. I. *D. Mort.* XX. Platonici quales. I. *Herm.* 16. Plato, parasitus minus idoneus. II. *Par.* 34. it. 43. quaedam salutationis genera laudat, quaedam rejicit. II. *Sal.* 34. Plato, amicus libertatis, osor servitii. I. *Merc.* 24. quomodo salutando duxerit. I. *Salus.* 4. ejus actas. III. *Macrob.* 21. communes vult mulieres, sed alio sensu quam vulgus credit. III. *Fug.* 18. Plato accusatur paederaestias. III. *Conv.* 39. & communium uxorum causa. ib.
- Plethrium locus in gymnasio. III. *Mort. Per.* 31.
- Pluto, unde isti hoc nomen. II. *Lust.* 2. in quos ejus imperium. ib. nutritrix dicitur podagrae. III. *Tragop.* vs. 110.
- Plutus, quando claudus, quando alatus. I. *Tim.* 20. ejus quaedam epitheta. ib. 29. caecus. ib. 20. largitor opum. ib. 21. (v. *divitias.*)
- Podagrae scena. III. *Dial. ult.* ejus remedium. ib. vs. 74. plerumque irrita medicamenta 145. & seq. ac 295. origo ex tartaro, & causa physica. ib. 100. ejus nutritor Pluto. 110. tempus invasionis. 115. locus dolorque intensissimus. 120. seq. it. 300. Podagrici jocosus & derisui obnoxii. ib. 180. & 331. etymon podagrae. 187. Podagrosi herpes. 250. Podagrici initio nolunt fateri se podagra laborare. III. *Oyp.* 6. seq.
- Podalirii & matris Alexandri Magi nuptiae. II. *Pseud.* 39.
- Poecile. III. *Navig.* 13.
- Poenae, punire homini bono difficilius, quam puniri. II. *Phal. Pr.* 8. poenae infernales. v. *infernus.* dextrae praecisio poenae genus apud Scythas. v. *Scythae.* poenae post hanc vitam. II. *Juv. Conf.* 17. I. *Nec.* 14.
- Poëlis, Poëtae, traditur ea adolescentiae Graecae, quomodo. II. *Gymn.* 21. poëtae quando vera canant. II. *Juv. Conf.* 2. illos ac pictores non vocari ad dicendam causam. II. *pro Imag.* 18. certant in laudanda coma Stratonices. ib. 5. poëtis magna licentia est. III. *Diff. cum Hef.* 5. Poëtae equitibus comparantur. III. *Dem. Enc.* 5. furere iis opus est. ib. Poëlis an oratoria praestet. ib. & seq. dicuntur attoniti. III. *Philop.* 2. poëtarum portenta. ib. & possimum. §. 3. poëtarum audacia. I. *Herm.* 74. somnia. ib. 72. eorum mendacia tolerabilia. III. *Phil.* 2. it. 4. quidam assentator. II. *pro Imag.* 4. nimis obscuri reprehensionem incurrunt. II. *Lex.* 25. eorum oestrum. II. *Q. Hist.* 8. vitiorum scenicoorum poëta haud particeps. I. *Nigr.* 9. invocant Musas. I. *Sacr.* 5. eis proprium nihil sani & veri proloqui. I. *D. Mort.* XXVII. 3. fumus poëticus. I. *Tim.* 1. it. 1. *Nec.* 3.
- Polemon, commissator. II. *Bis Acc.* 16. seq.
- Pollux vulneratur. I. *D. Deor.* XXVI. 1. is & Castor similes. ib. quomodo discernantur. ib. alternis moriuntur. ib. cur. ib. 2. fraternus eorum Amor. ib. Pollux, saltator. II. *Sal.* 10.
- Polus. I. *Astr.* 3. I. *Nec.* 16.
- Polybii Megalopolitani actas & mortis genus. III. *Macrob.* 22.
- Polybius quidam indoctus. II. *Dem.* 40.
- Polycleti canon. III. *Mort. Per.* 9. II. *Sal.* 75.
- Polycletus effingit Junonem. I. *Somm.* 8. I. *Sacr.* 11.
- Polycrates, Samiorum tyrannus, miser ejus finis. I. *Cont.* 14. III. *Navig.* 28.
- Polydamas. I. *Astr.* 8.
- Polydamantis status febricitantes sanant. III. *Deor.* *Cont.* 12.
- Polygnotus. II. *Imag.* 7.
- Polydus. III. *Diff. cum Hef.* 1.
- Polyphemus a Galatea amatus. I. *D. Mar.* I. 1. muscus. ib. 3. ab Ulyssae excaecatus. ib. II. 1. Ulyssis devorat socios. ib.
- Polyphemus pro homine impuro. III. *Pseudol.* 27.
- Polypi, piscis, versutia. I. *D. Mar.* IV. 3.
- Polyprepon tibicen. III. *Conv.* 20.
- Polystrates. I. *D. Mort.* IX.
- Poma demorsa amoris signum. III. *Meret.* XII.
- Pomum aureum, projicitur. I. *D. Mar.* V. 1. pulcerrimae praemium. I. *D. Deor.* XX. 1.
- Pomum Eridis. III. *Charid.* 10. III. *Conv.* 35.
- Pontici, rudes homines. II. *Pseud.* 17.
- Pontus Euxinus dicitur inhospitalis. II. *Trox.* 3.
- Populi ad Eridanum flumen. III. *Elestr.* 1. seq.
- Populus Somniorum. III. *Philopat.* 21.
- Porcellus Acarnanius amator adolescens. III. *Meretr.* VII. f.
- Porces non immolant Syrii. III. *Dea Syr.* 54.
- Porta ferrea. III. *Philopat.* 23.
- Porus. II. *Q. Hist.* 12.
- Polydonii Apameensis actas. III. *Macrob.* 20.
- Potamo. III. *Macrob.* 23.
- Potentes improbi cum libris comparantur. I. *Merc.* 41.
- Praemia victorum, quae. II. *Gymn.* 9. post hanc vitam praemia. II. *Juv. Conf.* 17. seq. philosophici certaminis. II. *Enc.* 3.

Praefules quinam Theſſalis. II. *Sal.* 14.
 Praxitelis opus admirabile. II. *Amor.* 11. ſeq. I. *Sonn.*
 8. I. *Sacr.* 11.
 Precatori in Syria conſcendunt altiffimas phallos. III.
Dea Syr. 29.
 Priapus, ſaltare doctus. II. *Sal.* 21. qualis. I. *D. Deor.*
 XXIII. 1. ridiculum quoddam committit. ib. 2.
 Procorum apud Boſporanos mos. II. *Tox.* 44.
 Prodicus. I. *Aët.* 3.
 Prometheus a Minerva adjutus. I. *Prom.* 3. ejus no-
 mine inſigniantur ſiguli. ib. 2. cruci adſiguntur. I.
Cauc. 2. cur. ib. 3. ad obſecta a Mercurio crimina
 reſponder. ib. 7. advocata Minerva format homi-
 nes. ib. 13. in libertatem reſtituitur. I. *D. Deor.* 1. f.
 Promethei opus. I. *Prom.* ſine. ejus partem ferre.
 I. *Merc.* 26. ejus palo adfixi calamitas. I. *Sacr.* 6.
 Propugnaculum patriae Demotheſenes. III. *Dem. Enc.*
 35.
 Proſerpina. I. *D. Deor.* XI. 1.
 Protarchus. I. *Tim.* 22.
 Proteſilaus. I. *D. Mort.* XXIII. it. XIX. in vitam re-
 dire cupit. ib. 1. Hectoris cecidit manu. ib. unius
 diei ei conceditur ad ſuperos redditus. ib. XXIII. 3.
 Proteus, ſaltator. II. *Sal.* 19. variae ejus formae. I.
D. Mar. IV. 1. & III. *Dem. Enc.* 24. Proteus alter
 Peregrinus. III. p. 325. patriae donat quinque ta-
 lentorum millia. ib. 4. p. 328.
 Providentia deorum a quibus negetur. II. *Jov. Conf.*
 6. negatur. II. *Jov. Trag.* 4. it. 16. 17. 35. ſeq. cur
 de ea dubitandum. ib. 19.
 Proxenidas. I. *Aët.* 4.
 Prudens praefentibus eſt contentus, nihilque eorum
 tale exiſtimat, quod tolerari nequeat. I. *D. Mort.*
 XXVI. 2.
 Prudentiae imago. II. *Imag.* 17.
 Prytaneum. I. *Cauc.* 4.
 Pſittopodes. II. 1. *Ver. Hiſt.* 35.
 Pſylloroxotae. II. 1. *Ver. Hiſt.* 13.
 Ptacodorus. I. *D. Mort.* VII. 1.
 Ptolemaeus bicolorem hominem & camelum Aegy-
 ptiis ſpectandum exhibet. I. *Prom.* 4. Theſpin, ti-
 bicinem, ob artis peritiam dono adſcit. ib. Lagi
 filius. I. *Salus.* 10. cum ſorete coit. II. *Icar.* 15.
 quomodo ſe gerat adverſus Apellem abſurdo crimi-
 ne delatum & Antiphilum ejus delatorem. III. *Ca-*
lum. 2. ſeq.
 Ptolemaeus Dionyſus. III. *Calumn.* 16.
 Ptolemaeus Lagi ſ. quamdiu vixerit. III. *Macrob.* 11.
 Pudor, variaeque ejus a variis epitheta & ſynonyma.
 I. *Merc.* 11. pudore ob laudes ſuffundi, moderati
 eſt animi. II. *pro Imag.* 17.
 Pueri comati in pretio. III. *Fug.* 20. & III. *Ep. Sat.*
 vocantur Hyacinthi, Achilles, Narciffi. ib.
 Pugna philoſophorum in convivio. III. *Conv.* 33. 34.
 & 43. ac ſeq.
 Pulcher homo, de bonis moribus, vel elegantiarum
 ſtudioſo. III. *Philopat.* 1. not. 11. Pulchros ſemper
 diis gratos fuiſſe. III. *Charid.* 7. & 9. Pulchri co-
 ſtant ab omnibus: deformes odio habentur. ib. 15.
 Pulchritudo mentis & corporis non ſemper in eodem
 invenitur homine. II. *Imag.* 11. pulcritudinis cor-
 poris praefantiffimae imago. ib. 5. it. mentis. ib.

15—23. pulcritudinis novae excogitare ſpecimina,
 non parvae eſt ſapientiae. III. *Hip.* 8. pulcrarum re-
 rum ſpectator. III. *de Domo* 2. earundem adſpectus
 pellicit animos. ib. 10. res pulchrae, quae videntur,
 quam quae audiuntur, multo magis percellunt
 animum. ib. 19. ſeq. de pulchritudine diſſertatio.
 III. *Charidem.* a p. 618. ad 635. vel potius. ib. a c.
 6. omnes ejus participes eſſe cupiunt, ſed paucis
 contigit. ib. 6. pulchritudo Jovem reddit manſue-
 tum. ib. 8. de pulchritudine ſua Deae magnifice
 ſentiunt. ib. 10. ei non invidetur. ib. 23. ei ſtude-
 tur in omnibus operibus. ib. 25.
 Pulciſagittarii. II. 1. *Ver. Hiſt.* 13.
 Pulicum veſtigia metiri. III. *Philop.* 12. & ib. not. 12.
 Pulvis & lutum cur in gymnafis ſubjiciantur. II.
Gymn. 26. ſeq.
 Punire. vid. *Poen.*
 Purpuram geſtat ſummus ſacerdos. III. *Dea Syr.* 42.
 purpurae cochlea ad cibum deſtinatus. III. *Cyn.*
 11.
 Pygmalion, deperit ſtatuum Veneris. II. *Amor.* 15.
 ſeq. it. II. *Imag.* 4.
 Pyladis & Oreſtae amicitia. II. *Amor.* 47. it. II. *Tox.*
 5. ſeq. perpetrata caede evadunt ambo. ib. 2. cur
 divino cultu digni. ib. 3. v. *Oreſtes.*
 Pylius, ſenex. II. *Imag.* 13.
 Pyramidum ſupervacuitas. II. *Lut.* 22. quamvis al-
 tae, non praebent umbram. II. *Tox.* 27.
 Pyriphlegethon. II. *Lut.* 3. I. *D. Mort.* XX. 1.
 Pyrrhias. I. *Merc.* 23.
 Pyrrhichia, ſaltationis genus. II. *Sal.* 9.
 Pyrrho nullum verum putat eſſe judicium. II. *Bis Acc.*
 25. de eo. II. *Icar.* 25. Scripticus, bilanx ejus do-
 ctrina. I. *Aut.* 26. ſeq. Epirota ab adulatoribus cir-
 cumſcriptus. III. *Indoſt.* 21.
 Pyrrhus varias fortunae vices ſubiit. II. *Sal.* 11. quid
 a diis poſſimum petierit. ib.
 Pythagoras peregrinatur in Aegyptum. II. *Gall.* 18.
 Hori libros & Iſidis edicit. ib. ſequaces ejus. ib. in
 Aſpſiam mutatus. ib. 19. ex meretrice iterum philo-
 ſophus. ib. 20. hoſpes tyranni Phalaridis. II. *Phal.*
Pr. 10. de eo multa injurioſe dicuntur. ib. fabarum
 oſor. II. 2. *Ver. Hiſt.* 24. de transformatione iſtius.
 ib. 21. quomodo ſalutare conſueverit. I. *Salus.* 4.
 ejus juſjurandum. I. *Aut.* 4. ejus ſcientiae. ib. 2.
 cujas, ubi inſtitutus. ib. 3. tranſmigrationem ani-
 mae ſtatuit. ib. 5. averſatur fabas, cur. ib. 6. de eo.
 I. *D. Mort.* XX. 3. modo pauper, modo dives. II.
Gall. 15. quomodo ex Euphorbo factus Pythagoras.
 ib. 16. auri amans. ib. 13. contra Graecos in bel-
 lum proficiſcitur. ib. 13. ſuperbus. ib. 4. de fabis
 non edendis legem tulit. ib. cur. ib. 18. in gallum
 mutatus. ib. 4. ſophiſta. ib. 18. fabula de Pythago-
 ra ſacris Eleuthiis intereſſe prohibito. III. *Pſendologi*
 4. Pythagorae quaternarius. III. *Philop.* 12. & not.
 17.
 Pythia Delphica. I. *Herm.* 60. v. *uraculum.*
 Pythio non opus habere interprete. II. *Jov. Trag.* 28.
 Pythonis vana promiſſa. III. *Dem. Enc.* 32. f.
 Pytines. III. *Macrob.* 25.
 Pytiocampae. II. *Bis Acc.* 8. I. *Prom.* 7.

Q.

Quadi. II. *Pseudolog.* 48.
 Quæstiones frivola. II. *Bis Acc.* 34.
 Quaternio, maximum iusjurandum, numerique perfectio. I. *Sal.* 5.
 Quatuor, iusjurandum Pythagorae. I. *Auf.* 4.

R.

Radi ad cutem, v. *tondere*, vel I. *Vit. Auf.* 20. ibique plura in nott.
 Raphanistinus moechorum poena. III. *Mors. Per.* 9.
 Regum conditio misera. II. *Gall.* 24. Colossis quomodo similes. ib. seq. quando Tragicis auctoribus. ib. regibus multa mala cum privatis communia. I. *Cons.* 18. regum longævorum exempla. III. *Macrobi.* 8. seq.
 Reprehendere facile, emendare consilio, difficilius. II. *Jam. Trag.* 23.
 Requiem quando capiant athletæ. II. 1. *Ver. Hist.* 1. cruditorum requies quavis esse debeat. ib. 2. convenit eis. ib. 1.
 Responsa, quæ neque coelum, neque terram tangunt. II. *Pseud.* 54.
 Retrocurrere melius, quam male currere. II. *Afin.* 18.
 Rex computationis talorum victoria creatus. III. *Saturn.* 4.
 Rhadamanthus, ejus officium. II. *Luc.* 7.
 Rhea arte saltandi delectatur. II. *Sal.* 8. anus Attin pusionem amat. I. *D. Deor.* XII. 1. ubi colatur. I. *Sacr.* 10. zelotypa. ib. amore pusionis deperit. ib. 7.
 Rhetorica fucata. II. *Bis Acc.* 31. infra poem. III. *Rhes. Pr.* 4. ejus imago. ib. 6. quæ ejus amatores bona consequuntur. ib. duæ ad eam viæ. ib. 7. seq. rhetores quidam novi perstringuntur laudando. ib. 11. seq. tumidi, arari. II. *Par.* 52. rhetor stultus quidam. II. *Dem.* 36. quorundam gestus, actionesque ridiculae. III. *Rhes. Pr.* 19. extemporales quidam. ib. 20.
 Rhodochares. I. *Car.* 17.
 Rhodius quidam sophista. II. *Tex.* 27.
 Rhododaphne quid. III. *Pseudolog.* 27.
 Rhodope, femina libidinosa. II. *Sal.* 2.
 Rhodus, Soli sacra. II. *Amor.* 7. ejus laus. ib. 8.
 Rifu, cum Sardonio risu dicere aliquid. II. *Afin.* 24. quo ad vivimus, risu in ambiguo. I. *D. Mors.* I. 1.
 Rivales. II. *Tex.* 44. seq.
 Roma, nutrix vitiorum. I. *Nigr.* 16. exprobratur Romanis insana eorum cupido. ib. 29.
 Rufinus Cyprius. II. *Dem.* 54.
 Rupes, super alba rupe dormire. III. *Philopat.* 21.
 Rusticitas Hippolyta. II. *Amor.* 2.
 Rustilianus. II. *Pseud.* 4. supersticiosus, alioquin bonus. ib. 30.
 Roxane. II. *Imag.* 7. depicta. I. *Art.* 4. seq.

S.

Sabazius Deus. III. *Deor. Conc.* 9.
 Sabinus, Luciani ad eum mercede conductorum di-

recta defensio. I. *Apolog.* toto Dial.
 Sacco major tabella, prov. III. *Dem. Enc.* 10. f.
 Sacerdotum circa hostias negotia. I. *Sacr.* 13. Sacerdotes plures trecentis in uno templo. III. *Dea Syn.* 42. eorum vestis candida; sed summus sacerdos purpuram gestat, aliaque de iis. ib. & seq. vulnerans brachia. ib. 50.
 Sacrificia variarum nationum. II. *Lev.* 24. cur fiant. II. *Jov. Conf.* 7. variarum gentium. II. *Jov. Trag.* 42. adhibetur ad ea saltatio & musica. II. *Sal.* 16. deridentur. I. *Sacr.* 1. eis sibi deus conciliant homines. ib. 2. v. *hostiæ*. Sacrificii ritus, pecoribus ex arbore suspensis. III. *Dea Syn.* 49. alius sacrificandi ritus. ib. 55.
 Sacrilegus quidam. II. *Tex.* 28.
 Sagittarius. I. *Herm.* 28. eorum apud Scythas atque Persas ratio. ib. 33. Curetes opio inficiunt sagittas veneno Scythæ. I. *Nigr.* 37. sagittarii scopum haud ferientes. ib. 36.
 Salaethus, lata lege contra adulterium, ipse in eo deprehensus. I. *Apol.* 4. Salaetho similia facere. ib.
 Salaria eruditis constituuntur. v. *Philosophi.*
 Saliorum saltatio. II. *Sal.* 20.
 Salmoeneus Jovis fulmina imitatus, ab eo dejectus. III. *Philop.* 4.
 Salpinx an cognomen Soterichis, dubium. III. *Oxy.* v. 79.
 Saltator dicitur Pantomimus. II. *Sal.* 67. insignis quidam. ib. 63. seq. saltatio quendam barbarum adficiat. ib. 63. it. 66. ejus jucunditas. ib. 71. seq. exercitium illius omnium optimum. ib. saltator est imitator. ib. 62. seq. soloecismi saltationis. ib. 80. imperitia quorundam saltatorum non ipsi arti derogat. ib. laudem meriturus, qualis esse debeat animo. ib. 74. seq. corpore. ib. 75. seq. ejus gestulationes comparantur. ib. 78. saltationis cacozelia. ib. 82. amens aliquis saltator. ib. 83. ars comparatur. cum aurea Mercurii virga. ib. 85. in ea magnum ponit studium urbs Antiochiæ. ib. 76. quale negotium saltatio. ib. 1. delectat æque ac prodest. ib. 6. laudator saltationis ovi similis. ib. ejus studium non recens, quando & unde ortum. ib. 7. saltatio armata. ib. 8. cantationes saltatoriae. ib. 11. Lacedæmonii certant in hoc exercitio. ib. 10. Graeci & Trojani a quo didicerint. ib. 8. Cretenfes, saltationis laude nobiles. ib. it. Indi, & qui saltando depræliantur, Aethiopes. ib. 8. & 17. studium divinum; saltatio. ib. 23. ab Homero & Hesiodo laudatur. ib. seq. Romanorum saltatio. ib. 20. saltantes Musæ. ib. 24. adhibetur ad sacrificia saltatio. ib. 16. ponuntur in ea excellentibus statuæ. ib. 14. in caput saltantes. ib. 13. ope hujus artis gentes domitæ. ib. 22. Saliorum saltatio. ib. 20. Phacaces ea gaudent. ib. 13. certaminibus additur. ib. 32. ista scientia non levis. ib. 35. comparatur. ib. qualis scientia. ib. 36. saltator quid scire debeat. ib. seq. varia saltationis genera, Pyrrichia, Gymnopaedia, Emmeleia, Hormus, Sicinnis, Cordax, Bacchica, Dionysica, Caryatica. Gruem it. Thermastrida saltage, Phrygica saltat. v. *suo titulo.*
 Salve, salut. formula, quid, ejusque usus. I. *Salut.* 2.
 Sandalia insurata e Patavis. III. *Meretr.* XIV.

S.

Sanguinea aqua ab arena rubra. III. *Dea Syr.* 8.
 Saperda piscis. III. *Meretr.* XIV.
 Sapientiae imago. II. *Imag.* 17. sapientia a sophista differentia. III. *Hip.* 2.
 Sappho Lesbica. II. *Amor.* 30. vita elegans. II. *Imag.* 18.
 Sardanapalus. I. *D. Mort.* II. 1. Assyriorum pessimus. ib. 2.
 Sardinum arcem expugnasse. I. *Merc.* 13.
 Sardonio cum risu dicere aliquid. II. *Afin.* 14.
 Sarpedo. II. *Par.* 46.
 Saturnalia festum septem dierum. III. *Satur.* 2. p. 386.
 Saturnalia leges. III. *Cronos.* p. 393. seq. otium in hac festo imperator omnibus, exceptis coquis & dulciariis. ib. 5. 13. omnes homines aequales. ib. divites munera mittunt pauperibus. ib. 14.
 Saturnus exfecto patre devorat filios. I. *Sacr.* 5. cur victus dicatur. II. *Astr.* 21. Saturnum olere, proverb. III. *Rhet. Pr.* 10. Saturni sacerdos & sacrificium. III. *Satur.* 1. septem diebus tantum regnat Saturn. ib. 2. liberos & devorasse negat. ib. 6. imperium ei non ademit Jupiter. ib. sed senex & podager sponte id tradidit. ib. 7. Saturni aevo omnia sponte nascebantur, vinum fuebatur, &c. ib. 7. & 20. Falcem gerit. III. *Cronos.* 10. & 11. Caltravit Coelum. ib. 12.
 Satyrorum descriptio. III. *Deor. Conc.* 4.
 Sauromatae invadunt Scythas bello. II. *Tox.* 39.
 Scapha viminea trajicere mare. I. *Herm.* 28. scapham dicere scapham. II. *Quaest. Hist.* 41.
 Scarificatio pedis, ad minuendum dolorem podagrae. III. *Ocyp.* vi. 91.
 Scenarum in tragoediis mutatio. I. *Nec.* 16. eis similes vitae humanae actiones. ib.
 Scepticus quidam. I. *Ant.* 27.
 Scintharus. II. 1. *Ver. Hist.* 36.
 Sciron, iustitiae contemptor. II. *Bis Acc.* 8.
 Scommate nihil fit deterius. I. *Pisc.* 14.
 Scroto demachii. II. 1. *Ver. Hist.* 13.
 Scyphis se impetunt convivae. III. *Conviv.* 44.
 Scytharum in delicta severitas. II. *Gymn.* 11. quales. II. *Icar.* 15. sagittis fortes. II. *Tox.* 8. amicitia nihil putant majus. ib. 7. in ea fideles. ib. 9. inhospitalis, agrestes. ib. 8. cur sacrificium Orestae atque Pyladi. ib. 5. & 6. seq. eorum bella perpetua. ib. 36. quomodo incant amicitiam. ib. 37. Scythas non spectare verborum elegantiam. ib. 35. iurandum Scythae. ib. 38. eorum dii. ib. contra Sauromatas bellum. ib. 39. Zirin clamare, quid apud eos. ib. 40. eorum inter se fides. ib. 39. seq. it. 61. pellem insidere quid apud eos. ib. 48. non effundunt li vinum. ib. 45. supplicandi eorum ratio. ib. 48. quomodo colligant copias. ib. contra Machlyes eorum bellum. ib. 54. in quo dissent ab Alanis. ib. 51. sagittas ungunt veneno. I. *Nigr.* 37. sagittariorum mos apud eos. I. *Herm.* 33. diis mactant homines. I. *Sacr.* 13. Scythae Saccaraci. III. *Macrob.* 15. Scytharum dictio, proverb. III. *Meres.* X. an inter Scythas vir bonus. III. *Philop.* 17. Scytharum incuriosiones reprimi, in votis est. III. *Philopatr.* 28.
 Secta, uni non adeo adhaerendum, ut ceteris sine examine spernantur. I. *Herm.* 34. cui similes, qui

uni se plane mancipant, ceteris valere iussis. ib. v. *Philosophia.*
 Selacus. II. *Salt.* 58. I. *Salut.* 9. uxorem filio cedit. III. *Dea Syr.* 17. 18. & Not. 81. ac 82.
 Semele, quae. I. *D. Deor.* IX. 1. seq.
 Semidei ridentur. III. *Deor. Conc.* 7.
 Semiramis Junoni templum condidisse conjicitur. III. *Dea Syr.* 14. simulacrum ejus in templo Junonem ostentans colendam, non se. ib. 39.
 Semivocalibus secundus inter litteras locus convenit. I. *Jud. Voc.* 5.
 Sepes pro homine barbato. III. *Pseudolog.* 27.
 Septem diebus a templo abstinent qui mortuum sepeliere. III. *Dea Syr.* 52.
 Septimus quis dictus. III. *Pseudol.* 16.
 Sepulcrum jovis. III. *Deor. Conc.* 6. f.
 Sepulchrae varia genera. II. *Lust.* 21. (vid. *funus*, it. *parentas*.) sepulchrorum vanitas. I. *Cons.* 22. sepulchra Gallorum. III. *Dea Syr.* 52.
 Seres longaevis sunt. III. *Macrob.* 5.
 Serpens, deus. II. *Pseud.* 13. Serpentes Libyti. III. *Dips.* 2.
 Sertum, vid. *Corona.*
 Servi sciunt dominorum & honesta & turpia. II. *Afin.* 5. servisse ultra Xoin & Thnuim. III. *Rhet. Pr.* 24.
 Servii Tullii aetas. III. *Macrob.* 8.
 Severiano datur ab oraculo responsum. II. *Pseud.* 27. de eo. II. *Quaest. Hist.* 21.
 Sibyllae fragm. fictum. III. *Mort. Per.* 29.
 Siciamis, saltat. genus. II. *Salt.* 22. it. 26.
 Sidonius nummus. III. *Dea Syr.* 4.
 Sidonius, sophista. II. *Dem.* 14. istius quoddam inventum rejicitur, utpote spem praetergredi visum. III. *Rhet. Pr.* 5.
 Sidus. v. *Astra.*
 Sigilla solvendi genera. II. *Pseud.* 21.
 Sigaeum, vid. *flamma*, *simulacr. imago*.
 Silenus saltans. II. *Icar.* 27. Silenus Lydus senex. III. *Deor. Conc.* 4.
 Simia est simia, quamvis aurea gestet crepundia. III. *Indoct.* 4.
 Simii saltare docti. I. *Apol.* 5. simium leonina pelle tegere. III. *Phil.* 5. saltare docentur. I. *Pisc.* 36.
 Simo mutat nomen in Simonidem. II. *Gall.* 14. cur. ib.
 Simonides. III. *Pseudolog.* 2.
 Simonides ordine collocasse dicitur litteras. I. *Jud. Voc.* 4. Simonidis Ceraeras. III. *Macrob.* 26.
 Simulacrum spectatores ubique respiciens. III. *Dea Syr.* 32. f. Simulacrum incertum. ib. 33. Simulacrum bis quotannis ambulans. ib. Semiramidis, ahaque permulta in templo Syriae. ib. 39. & 40.
 Simyus, naclerus. II. *Tox.* 19.
 Sindiani. II. *Tox.* 55.
 Sindonibus involutus Anubis. III. *Deor. Conc.* 10.
 Sinus Ionicus. II. *Amor.* 6. Pamphylius. ib. 7.
 Sipyllum loco movere. II. *Imag.* 1.
 Sirenes. I. *Nigr.* 3. audientibus eas, quid contingat. II. *Imag.* 14. de iis. II. *Salt.* 4.
 Sirenium tabula. III. *de Domo.* 19.
 Sirius. I. *Ant.* 16.

- Sifnoidis & Toxaris amicitia. II. *Tox.* 57.
 Sisyphus. I. *Necyem.* 14.
 Smarthoclis Parthorum regis aetas. III. *Macrob.* 19.
 Socialis conjunctio delectabilis. II. *Amor.* 27.
 Socrates, puerorum amator. I. *Aust.* 15. ejus civitas, leges, respublica. ib. 17. hoc se scire dicit, quod nihil sciat. I. *D. Mort.* XX. 5. quomodo ad mortem paratus. ib. XXI. 1. an revera illam contemnerit. ib. 2. de eo. ib. XX. 5. ejus apud inferos congerones. I. *Nec.* 18. fugit e pugna. II. *Par.* 43. voluptatem bello praetulit. ib. ex oraculi judicio quis. II. *Amor.* 48. Alcibiadem amat. ib. 49. dissimulatur. II. *Dem.* 6. saltatione gaudet. II. *Sal.* 25. musicam amat. ib. relictis artibus Mechanicis, ad eruditionem se transfert. I. *Soinn.* 12. ejus cum Chaeophonthe colloquium. I. *Halc.* toto *Dial.* de eo. II. 2. *Ver. Hist.* 23. Socrati quis locus ad dicendi studium placuerit. III. *de Domo* 4. injuste delatus. III. *Calumn.* 29.
 Sol adoratur ab Indis saltando. II. *Sal.* 17. Orionis coecitati medetur. III. *de Domo* 29. unicuique patrius videtur. III. *Pat. Enc.* 6. Solis boves assati exsiliunt. III. *Ep. Sat.* 23. ejus ac lunae imag. cur non faciant Syri. III. *Dea Syr.* 34. thronus Solis. ib. Solis splendori comparatur oratio Demosthenis. III. *Dem. Enc.* 17.
 Solatium ex societate mali. I. *D. Mort.* XV. 3.
 Soloecismus in volutate, comoedia, saltatione. v. *hoc titulo.* Soloecismos colloq. III. p. 552. seq. variique Soloecismi. ib. unde nomen. ib. not. 1.
 Solon. I. *D. Mort.* XX. 4. ejus cum Croeso de felicitate confabulatio. I. *Cont.* 10. legislator, ejus encomium. II. *Gymn.* 14. quae antiquissima ejus cura fuerit. ib. 18. Solone viso, omnia vidisse. I. *Scyth.* 7. auri contemtor videtur. I. *Cont.* 11. utramque partem in iudiciis similiter audiendam docet. III. *Calumn.* 8. ejus aetas. III. *Macrob.* 18.
 Somnia vento concepta. I. *Harm.* 4. pictorum atque poetarum vid. hoc tit. Somniorum insulae. II. 2. *Ver. Hist.* 32. urbs. ib. 33. seq. Somnio jubetur Stratonice templum condere. III. *Dea Syr.* 19. Somnia a contrario interpretanda. III. *Philopat.* 21.
 Somnus sententiam dicit. III. *Deor. Conc.* 14.
 Sophistae celebratum nomen. III. *Rhet. Pr.* 1. ejus a sapiente discrimen. III. *Hip.* 2. mali sophistae non imitandi. II. *Lex.* 23.
 Sophistae sermo labyrinthi similis. III. *Fug.* 10. Sophistae lascivi, avari, adulatores, iracundi. ib. 19. nova convicia excogitant. ib. 13. clamosi. ib. 14.
 Sophoclis Tragici aetas & mortis genus. III. *Macrob.* 24. a filio dementiae accusatus a iudicibus absolvitur. ib.
 Sopolis, medicus. II. *Lex.* 18.
 Sostrati porticus. II. *Amor.* 11. quali Sostratus victu usus, quidve fecerit. II. *Dem.* 1. Sostrati mechanici laus. III. *Hip.* 2. Sostratus Cypidius, Pharo exstructa, ubi nomen inscripserit. II. *Q. Hist.* 62.
 Sostratus, latro, homicida. I. *D. Mort.* XXX. 1.
 Sostratus, dicitur a Graecis Hercules. II. *Dem.* 1.
 Sosylus, equisus. II. *Gall.* 29.
 Spartinus Medus. II. *Icar.* 15.
 Sparti unde orti. III. *Phil.* 3.
 Spectra, de eis plaustra mendaciorum. III. *Philop.* 11. seq. Spectra interfectorum. III. *Meret.* XIII.
 Sperchin ac Bulin non occidit Xerxes. III. *Dem. Enc.* 32.
 Spes, quod praeter spem promittitur, incredibile; exemplo Sidonii. III. *Rhet. Pr.* 5.
 Sphaera arundinea. I. *Nigr.* 2.
 Spicae, praemium certaminis eloquentiae. III. *Charid.* 3.
 Sponsa velata. III. *Conv.* 8.
 Statuae ponuntur saltatoribus. II. *Sal.* 14. statuae fundant. III. *Dea Syr.* 10. Statua sine nomine Dii. ib. 32. Statua bis quotannis ambulans. ib. 33.
 Statuam Veneris deperit Pygmalion. II. *Amor.* 15. seq. it. II. *Imag.* 4. ejus statua. II. *Apor.* 11. it. 13.
 Stella. v. *Astra.* stellarum in res humanas influxus. II. *Astr.* 29. stellarum choreae. II. *Sal.* 7.
 Stentorea inclamare vocē. II. *Luc.* 19.
 Stelichorus poeta Himerensis palinodiam scribit. II. *pro Imag.* 15. ejus aetas. III. *Macrob.* 26.
 Sthenoboca. II. *Sal.* 42. III. *Dea Syr.* 23.
 Stigmata gerunt Assyrii. III. *Dea Syr.* 59.
 Stoici quales. I. *Herm.* 16. eorum victus, atque vitae ratio. ib. 18.
 Stratonices ridiculum a poetis postulatum. II. *pro Im.* 5. de ea. II. *Sal.* 58. amat privignum. III. *Dea Syr.* 17. Somnio jubetur templum condere. ib. 19.
 Combabus amat. ib. 21. ubi castratum sentit, creditur sponne accusasse apud maritum. ib. 23.
 Stribligo verborum. III. *Soloec.* 12. &c.
 Struthias adulator. III. *Fug.* 19.
 Struthobalani. II. 1. *Ver. Hist.* 13.
 Studia litterarum partim utilia, partim jucunda. II. *Sal.* 71. v. *eruditia.*
 Stymphalus, in eo volucres. II. *Jov. Trag.* 21.
 Styx. per Stygem jurant Dii. III. *Deor. Conc.* 15.
 Sudant simulacra. III. *Dea Syr.* 10.
 Sudare prae pudore. III. *Conv.* 28.
 Suffragia ferentes manum protendunt. III. *Deor. Conc.* 19.
 Sulla. III. *Indol.* 4.
 Supplicandi ratio apud Scythas. II. *Lex.* 48.
 Suracnomen. II. 1. *Ver. Hist.* 22.
 Susa urbs cadet. III. *Philopat.* 28.
 Sylla. I. *Zenx.* 3.
 Syllogismi variae formae. I. *Aust.* 22. cornutus. III. *Conv.* 23. Syllogismi per quaestiones. III. *Cyn.* 4. & 5.
 Symbola. III. *Meretr.* VII.
 Syracusanac mensae, i. splendidae. III. *Dem. Enc.* 18.
 Syria Dea. III. *Dial.* cognomini, p. 451. seq. Rheac multa similis. ib. §. 15.
 Syrus mittit Rhetoricen. II. *Bis Acc.* 28. dialogi formam reddit emendatorem. ib. 34. de eo. ib. 14.
 Syrus, servus sacrilegus. II. *Lex.* 28.

T.

Tabella geometrica. I. *Nigr.* 2.
 Tabella major sacco, prov. III. *Dem. Enc.* 10. f.
 Talorum ludus. III. *Saturn.* 4.
 Talus, erro. II. *Sal.* 48.

Ta-

- Tanais. II. *Dee* 391.
Tantalus fuit conficitur, ad lacum adflans. I. *D. Mort.*
XVII. 1. comparantur cum isto avari. v. *Avarus.*
Tantaleas sustinere poenas. II. *Amor.* 53. Tantali
lingua incontinens. II. *Sal.* 53. I. *Cont.* 15. I. *Nec.*
14.
Tarentinula, vestis muliebris. III. *Meretr.* VII. med.
Tarichanes. II. 1. *Ver. Hist.* 35.
Tarquinius superbi aetas. III. *Macrob.* 8.
Tarcales honorem quatuordecim habent Athenodoro.
III. *Macrob.* 21. tributis levat Augustus. ib.
Taurus ab Aegyptiis colitur. II. *Afr.* 7. aeneus. v.
Is.
Telephus. III. *Diff. cum Hes.* 1. a quo nutritus. I.
Sacr. 5. quia factum ad modetam sui. I. *Nigrin.*
Is.
Telephus. II. *Amor.* 30.
Tellus Atheniensis, pro patria mortuus. I. *Cont.* 10.
Templa quo posita fecerint antiqui. III. *de Demo* 6.
Aegyptiorum antiquitas sine imaginibus. III. *Dea*
Syr. 3. templa varia per Syriam. ib. ad 10. & seq.
Templi pictior descriptio. ib. 28. seq.
Terei regis Chaciac aetas. III. *Macrob.* 16.
Teres Odyllarum rex. III. *Macrob.* 10.
Tereus duas sorores subigit. I. *Merc.* 41. Tereus vo-
lucris. III. *Dea Syr.* 40.
Terpsion, adulator. I. *D. Mort.* VI.
Terra multum minor, quam luna. II. *Icar.* 12. terre-
stre quid cum coelesti comparare, quid sit. II. *pro*
Imag. 13. terrae coelum miscere. I. *Cont.* 9. Terra
mihi nascitur, formula. III. *Cont.* 28.
Tesserarum iactus. III. *Satur.* 4.
Testamenta, eorum qui participes. I. *Tim.* 21. seq.
eorum vanitas. I. *Nigr.* 30. seq.
Testudinis muticae inventor. I. *D. Deor.* VII. 4.
Teucer. II. *Par.* 46.
Thalamus in templo. III. *Dea Syr.* 31.
Thalassopotes. II. 1. *Ver. Hist.* 42.
Thales Milesius laudatur. III. *Hip.* 2. I. *D. Mort.* XX.
4. ejus aetas. III. *Macrob.* 18.
Thamyris. I. *Pis.* 6.
Thanatusia certamina. II. 2. *Ver. Hist.* 22.
Thargelia, philosophia. II. *Eun.* 7.
Theagenes Thasius. II. *Q. Hist.* 39.
Theagenes, se ipse ob meretricem interficit. I. *Cont.* 6.
Petrus socius. III. *Mort.* *Per.* 24. & passim. ib.
lacrinnis fuit orationem. III. *Mort.* *Per.* 7. ejus sta-
tua febricitantes sanat. III. *Deor.* *Cont.* 12.
Theano. II. *Imag.* 18.
Themistocle nihil opus, fr. interprete. II. *Jov. Trag.*
31. eum calumniatur Aristides. III. *Calum.* 26. sus-
pectus est prodicionis. ib. 29.
Theodotas. III. *Calum.* 2.
Theodotas Rhodius. I. *Zen.* 9.
Theognis. I. *Merc.* 5.
Theonastus, magnus amator. II. *Amor.* 2.
Theon. II. *Q. Hist.* 35.
Theopompi judicium de Tricarano. III. *Pseudolog.* 29.
Theopompus taxatur. II. *Q. Hist.* 59.
Theoxenus. I. *Syth.* 8.
Thermaystrida saltare. II. *Sal.* 34.
Thersilagoras poeta, ejusque forma. III. *Dem. Eur.* 1.
TOM. III.
- Thersites, taxatur carmine ab Homero. II. 2. *Per. Hist.*
20. ejus cum Nireo contentio. I. *D. Mort.* XXV.
Thesaurum in carbonem redigere. I. *Herm.* 71.
Thescus, filo Ariadnes exit labyrintho. I. *Herm.* 47.
qualis futurus, si obedisset voluptati. II. *Bis Acc.*
20. ejus cum Pirithoo amicitia. II. *Sal.* 60. it. II.
Tex. 10. de Thescio. II. *Jov. Trag.* at. it. II. 2. *Ver.*
Hist. 8. Thescus nudus, & vitae durioris. III. *Cyn.*
13. & 14. Thescus Helenam cupit. III. *Charid.* 16.
Thesci ac Pirithoi amicitia. ib.
Thesimopolis, Stoicus. I. *Marc.* 33.
Thesimopolis. II. *Gall.* 10.
Thespis, tibicen, munus accipit a Ptolemaco. I.
Prom. 4.
Thesiali imbelles. III. *Dem. Enc.* 39. f.
Thesalia veneficas multas habet. III. *Meretr.* 4.
Thesalorum praefules. II. *Sal.* 14.
Thetis miseretur Jovis. I. *D. Deor.* XXI. 9.
Thamuis, servisse ultra Thamuis & Koin. III. *Abas.*
Pr. 24.
Thoantes. II. *Tex.* 6.
Thonis. II. *Pseud.* 8.
Thraces, quales. II. *Isar.* 15. litant Zamolxidi. II.
Jov. Trag. 42.
Thracia, in Thracia quaerendi philosophi. III. *Aug.* 24.
Thrasycles. I. *D. Mort.* XI. 2. assentator. I. *Tim.* 54.
seq.
Thronus Solis, sine imagine. III. *Dea Syr.* 34.
Thucritus, senex. I. *D. Mort.* VI. 1. seq.
Thucydides. II. *Q. Hist.* 42. I. *Jud. Voc.* 12. ejus qui-
dam locus. I. *Nigr.* init. ia non necessarius brevis &
celer. II. *Q. Hist.* 57. III. *Navig.* 3. ejus quidam
imitator. ib. 15. veritatem est sequutus. ib. 59.
Thucydides historia octies descripta. III. *Indell.* 4.
Thyestes liberos suos epulatur. I. *Merc.* 41. de regno
contendit cum Atreo. II. *Afr.* 12. devoravit filios.
I. *Sacr.* 5.
Thynnocephali. II. 1. *Ver. Hist.* 35.
Tiberii Caes. praeceptor. III. *Macrob.* 21.
Tibia, ad numeros tibiae incedere. I. *Prom.* 6.
Tibiae Ismeniae & Timothei celebres. III. *Indell.* 5.
tibiae Marfyne aut Olympi. ib.
Tibicen furiosus. III. *Conv.* 20. tibicines in templis.
III. *Dea Syr.* 43. seq.
Tibius. II. *Gall.* 29. I. *Tim.* 22. laborca Tibii. I. *Merc.* 25.
Tigranes Armeniorum rex. III. *Macrob.* 15.
Tigrapates, Lazorum regulus. II. *Tex.* 44.
Tilliborus. II. *Pseud.* 2.
Timaeus. III. *Macrob.* 10.
Timaeus Tauromenites. III. *Macrob.* 22.
Timarchus. I. *Apel.* 9.
Timocles. I. *Merc.*
Timoclis laus. II. *Jov. Trag.* 27. reprehenditur. ib.
ejus cum Damide de diis disputatio. ib. 4. it. 16.
it. 35.
Timocrates saltatione adscitur. II. *Sal.* 69. Timocra-
tis Heracliensis encomium. II. *Dem.* 3. Timocrates.
II. *Phil.* *Pr.* 9. it. II. *Pseud.* 57.
Timon, in solitudinem se transfert, cur. I. *Tim.* 1.
seq. divitias spernit. ib. 12. adspecto auri pondere,
mutat mentem. ib. 41. Milanthropi aemula sibi eli-
git. ib. 44.

Timotheus, tibicen. I. *Harm.* 1. Timothei tibiae celebres. III. *Indoç.* 5.
 Tiresias, ejus loquendi cupidus Ulysses. II. *Afr.* 24. voluptatem feminae praeter virili. II. *Amor.* 27. divinator. II. *Afr.* 11. cur duplicis naturae fuisse dicatur. ib. de eo. II. *Sal.* 57. ejus caecitas arte vaticinandi compenata. I. *D. Mort.* XXVIII. 3. mendax. ib. vates & sapiens. I. *Nec.* 6. utrum majorem eeperit voluptatem mas, an femina. I. *Dial. Mort.* XXVIII. 1. ejus longaeuitas. III. *Macrob.* 3.
 Tisae ars. III. *Pseudol.* 29.
 Titanum optimus, Saturnus. III. *Saturn.* 5.
 Tithon annosus. I. *Herm.* 50. cum ipsum annis excedere. I. *D. Mort.* VII. 1.
 Titonium ex Conone efficere. II. *Q. Hist.* 34.
 Tityus. I. *D. Mort.* XXX. 1. I. *Nec.* 14.
 Tomyris, interfectrix Cyri. I. *Cont.* 13.
 Tondent oviculas philosophi. III. *Fug.* 14.
 Tonderi ad cutem. III. *Fug.* 27. pierique philosophi ad cutem rali. I. *Herm.* 18. & I. *Vis. Auct.* 20. &c.
 Tonderi probrosum antiquis. III. *Cyn.* 14.
 Toni mollioris descriptio. II. *Imag.* 13.
 Toxaris, Graecae linguae causa peregrinatur. II. *Tox.* 57. contrahit cum Mnesippo amicitiam. ib. 62. seq. ejus cum Simnide amicitia. ib. 57. litteraturae causa Athenas protectus. I. *Scyth.* 1. pro heroë habitus. ib. cur. ib. cet. seq.
 Trachon. II. *Tox.* 49.
 Tragicæ vestes intus pannosae. III. *Ep. Sat.* 28.
 Tragoedia, Anacharidi peregrina. II. *Gymn.* 23. inest tragoed. suum saltandi genus. II. *Sal.* 26. ea quale spectaculum. ib. 27. in ea solocissimus quid. ib. maie ordinata, quoad fabulas, spernitur. I. *Nigr.* 8. tragoedi, personarum ornatum actionibus dehonestantes. ib. 14. Tragoedias scribere quando defuturum. III. *Dem. Enc.* 27.
 Tragopodagra. III. p. 643. seq.
 Triangulum triplex quid significet. I. *Salut.* 5.
 Tricarani dicendi facultas. III. *Pseudolog.* 29.
 Tricaraneus cerberus. III. *Fug.* 32. & passim.
 Tricolor gemma. III. *Meret.* IX.
 Triephoris persona. III. *Philop.* 2. & seq.
 Trierarchus. III. *Dem. Enc.* 11.
 Triobolus merces judicium. III. *Dem. Enc.* 36. & not.
 Triphales comicus. III. *Fug.* 32. f.
 Triptolemus, per aëa vectus. III. *Philop.* 3.
 Trionomendetae. II. 1. *Ver. Hist.* 38. it. 35.
 Triunus Deus. III. *Philop.* 12. & seq.
 Trojanorum concionatores. II. *Herc.* 4.
 Trophonii sanum. I. *Nec.* 22. Trophonius, qualis vates, templo honoratus. I. *D. Mort.* III. 1. qualis heros. ib. 2.
 Tvaucus. II. *Pseud.* 5.
 Tympana in templis. III. *Dea Syr.* 50.
 Tyndarus. II. *Sal.* 45.
 Tyranus, quem ita adpellet. populus. II. *Phal. Pr.* 7. vid. *Rex.* quidam, 'conspicte filii caede, se quoque interficit. II. *Tyr.* 1. tyrannicidam oportet esse generosum, amantemque patriae. ib. 14. tyrannorum vita, mores, exitus sub persona Megapenthis. I. *Cat.* passim.
 Tyroëssa. II. 2. *Ver. Hist.* 25.

Tyrrheni, arte saltandi domiti. II. *Sal.* 22.

V.

V
 Anitas hominum. I. *Cont.* 21.
 Varietas cibi potusque laudatur & rursus impugatur. III. *Cyn.* 5. & 6.
 Venefica. III. *Meret.* I. 4.
 Ventrem inflarunt dicta. III. *Philop.* 2. & 27.
 Venus coelestis. III. *Dea Syr.* 32. Venus, ejus statuum deperit adolescens temerarius. II. *Amor.* 15. seq. it. II. *Imag.* 4. mulieribus Venus barathrum. II. *Amor.* 5. Cnidia. ib. 11. Charitum aemulatur. I. *D. Deor.* XV. 2. ejus liberi, Himerus & Eros, f. amabilitas & Cupido. ib. XX. 15. ubi colatur. I. *Sacr.* 10. ejus cultus. I. *D. Deor.* XX. 10. quem Mercurius ei surripuit. v. *Mercur.* Venus Byblia. III. *Dea Syr.* 6. ex corporis quaestu ei fit sacrificium. ib. Venus aurea. III. *Charid.* 11.
 Verba alata. III. *de Domo* 20. eorum flores vitandi. II. *Lexiph.* 23. it. tumor verborum. ib. 24. adfectatio antiquorum verborum. ib. 22. veterum libri quid utilitatis adferant. III. *Adv. Ind.* 17. verbo uno omnia creata. III. *Philop.* 13.
 Veritatis pauci amant studium. I. *Cont.* 21. a Croeso veritas temta. ib. 11. iteq. quaedam ejus epitheta. I. *Pis.* 16. sociae. ib. 17. ad adulationem immobilis. ib. 18.
 Vesta, per Vestam, jurandi formula. III. *Corv.* 34.
 Vestis, vid. *amictus*. veste quidem superbiens, scire admonetur. II. *Dem.* 41. Vestes divitum molles. III. *Ep. Sat.* 26. & passim. Pauperum, cribro ac reti similes. ib. 24. splendidae nil prosunt. III. *Cyn.* 9. longa Tragicorum est. ib. 16.
 Via tutissima quae tritissima. III. *Dem. Enc.* 22. f.
 Vicimis sine fumo non delectari Deos. II. *Amor.* 4.
 Vindex. Occidentis populum sollicitat in Neronem. III. *Charid.* 5.
 Vinum, in gustando eo non est opus ebibere delium. I. *Herm.* 58. vini effectus in India. I. *Nigr.* 5. ejus inventum Baccho tribuitur. I. *D. Deor.* XVIII. 2. laus moderate sumti. ib. Vinum odoratum. III. *Ep. Sat.* 22. f.
 Vinum. In vino Aeschylus tragoedias scripsit. III. *Dem. Enc.* 15.
 Vires, quando minuantur. II. *Gymn.* 35. non abeunt, sed crescunt laboribus. ib. comparantur Hydrae. ib.
 Virgo. ad x1. millium virginum fabulam adludatur. III. *Philop.* 9. conf. ib. not. 82.
 Virtus, ad eam Graeci excitant adolescentiam exemplis animalium. II. *Gymn.* 32. ea & forma corporis non semper una habitant. II. *Imag.* 11. (vid. *interius*.) in mulieribus virtus imperfecta. II. *Amor.* 51. in peregrinis quoque laudanda. II. *Tox.* 5. viac ad eam diversae. I. *Herm.* 25. unica ad eam vera. ib. 27. in qua reperienda haud parva opus deliberatione. ib. 28. virtus, quale quiddam sit. ib. 22. eam semel amplexus, cupiditatum & adfectuum expers. ib. 8. seq. e media ad istam via multi retro trahunt pedem. ib. 5. ad finem in illa perseverandum. ib. aspera & longa ad illam via. ib. 2. iteq. virtutis studium in quo non consistat. I. *Nigr.* 27.

Vir-

Virtus Cynicorum clauor de triviis. III. *Mort. Per.* 3.
 Virtus etiam in hoste laudanda. III. *Dem. Enc.* 32.
 Virum bonum constantem esse oportet. I. *Apol.* 14.
 Vitae mediae homines, ubi post mortem degant. II.
Luc. 9. vita humana ridicula. II. *Icar.* 4. spectaculo
 saltatorio similis. ib. 17. nulla hominum vita tran-
 quilla. II. *Gall.* 27. comparatur civitati formica-
 rum. II. *Icar.* 19. neque spe neque metu digna. II.
Dem. 20. vitae spectandus finis. I. *Herm.* 4. vita bre-
 vis, ars longa. ib. 1. comparatur vita humana cum
 bulla. I. *Cont.* 19. it. cum foliis. ib. eam concedunt
 brevem hominibus Parcae. ib. 13. utra sit jucundior,
 viri an feminae. I. *D. Mort.* XXVIII. etiam a mi-
 seris amatur vita. I. *Nec.* 2. pompae scenicae est si-
 milis. ib. 16. Vitae fragilitas. III. *Navig.* 26. Vitae
 inaequalitas comparatur histroni uno pede cothur-
 nato. III. *Ep. Sat.* 19. durities commendatur. III.
Cyn. 17. & passim illo *Dial.*
 Ulysses. II. *Par.* 10. cur ad inferos descenderit. II.
Afr. 24. Circe, ejus adjutrix. ib. a loto abstractus.
 II. *Sals.* 4. ejus furor simulatus. ib. 46. III. *de Do-*
mo 30. Ulysses versutior. I. *Tim.* 23. scribit Calypso.
 II. 2. *Ver. Hist.* 35. aures sociorum cera obstruit,
 cur. I. *Cont.* 21. Palamedi insidiatur. III. *Calum.* 28.
 Umbram captare, relicto corpore. I. *Herm.* 79. um-
 bra sex pedum. III. *Gren.* 17.
 Undecim millia virginum. v. *virgo.*
 Unguibus audire. III. *Philopat.* 3.
 Vocalibus primus inter litteras locus competit. I. *Jud.*
Voc. 5.
 Vociferatio causas dicentibus utilis. I. *Tim.* 11.
 Volatum facere terrae vicinum. II. *pro Imag.* 8.
 Voluptatis scala. II. *Amor.* 53. ejus causa multi ex li-
 beris fiunt servi. I. *Merc.* 7. Voluptatum servi sunt
 divites. III. *Cyn.* 17.
 Vota hominum diversa. II. *Icar.* 25. votum, dea. I.
Herm. 71. votorum stoliditas. I. *Sacr.* 1. III. *Na-*
vig. 13. seq.
 Urania, Venus. III. *Meretr.* V. fin. & VII. pr. Alba
 capra ei immolatur. ib.
 Vulcanus, a Venere & Gratia amatus. I. *D. Deor.* XV.
 1. incusso Jovis cerebro, producit Minervam. ib.
 VIII. pincerna fuit Jovis. ib. V. 2. de artis prae-
 stantia cum Venere & Neptuno contendit. I. *Herm.*
 20. aura a Junone conceptus. I. *Sacr.* 6. qualis. ib.
 e coelo ejicitur. I. *Jov. Conf.* 1. Minervam persc-
 quens depingitur. III. *de Domo* 27.
 Vulgus gaudet irrisoribus. I. *Pisc.* 25.

Vulpina mens. III. *Philopat.* 1.
 Vultur e rogo evolat. III. *Mort. Per.* 39.

X.

Xanthus, flamma correptus. I. *D. Mar.* XI. 1.
 Xanthus, Achillis equus. II. *Gall.* 2.
 Xenocratis Platonici aetas. III. *Macrob.* 20.
 Xenophanis Dexini f. aetas. III. *Macrob.* 20.
 Xenophilus musicus. III. *Macrob.* 18.
 Xenophon modestam quamdam & pulcram laudat fe-
 minam. II. *Imag.* 10. veritatem in historiis suis se-
 quitur. II. *2. Hist.* 39. commemorat somnium. I.
Somn. 17.
 Xenophontis Grylli f. aetas. III. *Macrob.* 21.
 Xerxes, cum infectatur Menippus. I. *D. Mort.* XX. 2.
 Xois, servisse ultra Xoin & Thmium. III. *Rh. Pr.* 24.

Z.

Zamolxis Deus Scytharum. I. *Scyth.* 4.
 Zamolxides, deus Thracum. II. *Jov. Trag.* 42. Za-
 molxis idem. III. *Deor. Cons.* 9.
 Zazyntus, nauclerus. II. *Tdx.* 19.
 Zelotypia. III. *D. Moret.* VIII. & IX.
 Zelotypia maritorum. II. *Amor.* 42. exempla femina-
 rum Zelotyparum Dejanira, Juno, Rhea, quas
 suo vide tit.
 Zeno. II. *Par.* 43. ejus aetas. III. *Macrob.* 19.
 Zeno Aristaei fil. III. *Conv.* 5. & 6.
 Zenodoti & Aristarchi de Homero disputatio. II.
 2. *Ver. Hist.* 20.
 Zenophanta, parasitus, ejus mors. I. *D. Mort.* VII.
 Zenothemis & Menecratis amicitia. II. *Tdx.* 24.
 Zenothemis de porticu philosophus. III. *Conv.* 6. Ze-
 nothemis Stoicus senex idem, & sacerdos Casto-
 rum. ib. 9. & 32. &c.
 Zephyrus, amator Hyacinthi. I. *D. Deor.* XIV. 2.
 causa interfecti illius. ib. 2. ideo ab Apolline puni-
 tus. ib.
 Zeuxis pictor, in fingendis novitatibus artem ostendit.
 I. *Zeux.* 3. Centaurum feminam pingit. ib. Be-
 ream pinxit & Tritonem. I. *Tim.* 54.
 Zirin clamare, quid apud Scythas. II. *Tdx.* 40.
 Zopyrion. I. *Merc.* 23.
 Zopyrus. II. *Jov. Trag.* 50.
 Zopyrus paedagogus. III. *Conv.* 26.
 Zoroaster. I. *Nec.* 6.

Potissimum eas ex quibus emendatio in contextum recepta.

Ἀδελφότης Π. Q. Hist. §. 1. pag. 1.
 ἀδελφότης I. Cont. 11. 505.
 ἀδρός I. Vir. Auc. 12. 551.
 ἀγαθός ἀγέρων infertum II. pro Imag. 19. 499. ἀγα-
 θός ἀμείων I. Cont. 12. 506. τὸ καλὸν ἀγαθὸν νόμι-
 οῦ εἶναι II. Bis Acc. 21. 818. ἀγαθός ἀμείων ἢ I.
 D. Mort. XXVIII. 1. 445.
 Ἀγάπης III. Rhet. Pracc. 11. 12.
 ἀγαπᾶν ἀγαπᾶν ἄρχω I. D. Mort. XII. 4. 386. σὺν
 ἀγαπᾶν] σὺν ἀγαπᾶν I. Jud. Voc. 2. 83. ἀγαπά-
 τωσι] αἰτεῖ τὸ ἀγαπᾶσθαι I. Tim. 12. 121.
 ἀγαπήτης I. Cat. 14. 636.
 ἀγαπᾷ I. Cont. 17. 515.
 ἀγαπᾶν καὶ συλλάβω I. Herod. 1. 832. ἀγαπήτης τῇ μητρὶ
 II. Alex. 12. 221.
 ἀγάπια al. ἀγνῆτα I. Prom. 9. 193.
 ἀγέρωχ I. Afri. 40. 608.
 ἀγνῆτα II. Amor. 19. 414.
 ἀγνῆτοι al. ἀγνῆτοι I. D. Mort. VIII. 1. 359.
 Ἀγνῆτος τοῖς μὲν Ἀγνῆτους λόγους II. Bis Acc. 21. 817.
 ἀγνῆτος I. Vir. Auc. 22. 563.
 ἄγος Edd. ἄγος II. Paraf. 45. 870.
 ἀγρός ἢ τὸ ἀγρόν κερμαῖος II. Alex. 47. 252.
 ὁ Ἀγρός II. Jup. Trag. 33. 681.
 ἀγρότης I. Vir. Auc. 20. 560.
 ἄγρος Ἀχαιμῶντος γυναικὸν ποτὶ, πῶν δὲ Μαιῆπι καὶ πᾶ-
 λιν ἐξ ἑκῆς Ἀσπασίας εἰς ἴτερον καὶ γὰρ ἐκείνῃ ἔχουσιν
 πᾶν εἶδος, καὶ πάλιν ἕτεροι αἰσται, αἱρεῖ δὲ ἄλλος ἕτερος,
 ἀλλὰ τόχως I. Nigr. 26. 66.
 ἀγρότης I. D. Deor. XIII. 1. 236.
 ἀγρότης I. Tim. 51. 166.
 ἀγρότης I. Herm. 12. 751.
 ἄγος ἄγος al. ἄγος II. Gall. 18. 729. ἄγος ἄγος
 al. ἄγος I. D. Deor. XX. 16. 267.
 ἀδελφὸς ὁσάτω δὲ τὸν ἀδελφόν I. Sacrif. 5. 530.
 τὸν σὺν ἀδελφόν II. Jup. Conf. 8. 633.
 ἀδής παρὰ τὸ ἀδῆ I. Cont. 1. 487.
 ἀδίκων I. Pisc. 3. 602.
 ἀδικούτης Edd. pl. ἀδικούτης III. Calumn. 7. 134.
 ἀδικῶ πῶς ἢ ἐκ ἀδικον, mire variat I. Tim. 14. 124.
 πολλὰ κατὰ τὸ ἀδικον ib. 3. 104.
 Ἀδμήτος παρὰ τὸ Ἀδμήτος II. Jup. Conf. 8. 633.
 ἀδμήτος al. ἀδμήτος III. Rhet. Pr. 24. 25.
 ἀδμήτος III. Pseudol. 30. 186. III. Rhet. Pr. 24. 26.
 III. Meretr. VI. 295.
 ἀδρός II. Afri. 12. 580.
 ἀδύτα II. Gall. 18. 729.
 ἀδύτος ἀδύτος al. ἀδύτος I. Merc. Cond. 38. 697.
 αὐτὸς ἑστὶν αὐτὸς III. Tragop. p. 653. conf. αὐτὸς.
 ἀποκρίσεις al. ἀποκρίσεις II. 1. Ver. Hist. 16. 82.
 ἀποκρίσεις an ἀποκρίσεις II. 1. Ver. Hist. 29. 92.
 ἀπὸς I. pro Merc. Cond. 10. 717.

ἀλφύδι II. Lexiph. 2. 321.
 ἀπὸς Edd. ἀπὸς III. Calumn. 14. 144.
 ἀπράπτου I. Pifc. 12. 580.
 Ἀπρημι I. Pifc. 12. 581.
 ὁ ἀπλῶς al. ἀπλῶς I. D. Mort. VIII. 1. 358.
 τὸ ἀπλῶς I. D. Deor. XX. 7. 258.
 ἀπρῶ I. D. Mort. IV. 1. 342.
 ἀπρὸς ἐπιδιωχ. ὁ ἀπρὸς &c. I. Necyom. 17. 480.
 αἰῶς II. Gall. 17. 728.
 αἰῶς I. Αἰῶς Edd. αἰῶς II. Alex. 22. 220.
 Αἰγυπτιῶν ex emend. Solan. Αἰγυπτίων Edd. III. Dea
 Syr. 14. 460.
 αἰδοῦν Edd. αἰδοῦν III. Rhet. Pr. 23. 24.
 Αἰδωνίος I. Pifcat. 4. 574.
 αἰδῶ al. αἰδῶ al. male αἰδῶν I. Cont. 20. 516.
 αἰδῶ ex emend. 7. Gavel. αἰδῶ Edd. III. Ocypr. 670.
 αἰδῶ antea male αἰδῶ III. Epigr. 12. 677.
 Αἰδοπῆς Αἰδοπῆς — ὁ Αἰδοπῆς I. D. Mar. XIV. 3. 322.
 ἐν Αἰδοπῆ II. Bis Acc. 3. 795.
 αἰμα αἰματι sola L. al. αἰματι I. Cont. 24. 523.
 αἰνιττομαι I. Necyom. 22. 486.
 αἰνῆς ἰσοῦται τῇ αἰνῆς I. Herm. 17. 756.
 αἰρῶ ἡρῶ al. ἡρῶ al. ἡρῶ I. D. Deor. XXII. 3. 272.
 αἰλῶ I. D. Mort. XII. 5. 387.
 αἰσῶς ἤκῶ Edd. ἤκῶ III. Mort. Per. 27. 358.
 αἰτρεῖν I. Cataph. 4. 624.
 Αἰσολυκῆς I. Sacr. 1. 525.
 ὡς αἰχμῆς II. Jup. Conf. 12. 635.
 αἰσροῦσα Edd. pr. Διαροῦσα II. Jup. Conf. 4. 620.
 Ἀναδρακῆς II. 2. Vet. Hist. 18. 115. τὸ ἀναδρακῆ
 καὶ ἐκδοθῆναι I. Icar. 25. 782.
 ἀναλῶς ἀναλῶ Schol. inveniat in suo codice ἀναλῶ
 I. Prom. 14. 197.
 ἐν ἀναρῆ II. Jup. Conf. 8. 633.
 ἀναρῆ II. Alin. 33. 603.
 ἀναρῆ I. D. Mort. IV. 1. 341.
 ἀναρῆ I. D. Mort. IV. 1. 341.
 ἀναρῆ I. Pifc. 36. 605.
 ἀναρῆ II. Icar. 3. 754.
 ἀναρῆ II. Gymn. 34. 915.
 ἀναρῆ I. Merc. Cond. 14. 669.
 ἀναρῆ I. Vit. Auḡ. 14. 554.
 ἀναρῆ al. ἀναρῆ al. αἰχμῆς I. Merc. Cond. 3. 655.
 ἀναρῆ al. συναρῆ I. D. Deor. XX. 15. 266.
 ἀναρῆ I. Contem. 2. 491.
 ἀναρῆ I. Vit. Auḡ. 26. 567. ἀναρῆ al. ἀναρῆ I. Merc.
 Cond. 11. 667. ἡναρῆ. Gf. ἡναρῆ. forsan ἡναρῆ
 III. Philopat. 25. 614.
 ἀναρῆ al. ἀναρῆ al. ἀναρῆ I. D. Mort. VIII. 1.
 358.
 ἀναρῆ al. ἀναρῆ I. Nigr. 1. 39.
 ἀναρῆ ex emend. Somlii. ἀναρῆ Edd. & M. III. de Dipf.
 3. 236.
 ἀναρῆ II. Jup. Trag. 33. 682.

മുൻപ്

ἀνέδρα I. Necyom. 7. 465.
ἀνέδρατι πρ] ἀνέδρατι πρ. I. Prom. 1. 186.
ἀλᾶζονία al. ἀλᾶζονία I. D. Mort. X. 8. 369.
ἀλακάνης mollis. I. D. Mort. XXV. 2. 433.
Ἀλακτρίων III. Dea Syr. 48. 485. μὴδὲ τ' Ἀλακτρίων
II. Bis Accus. 5. 798.
Ἀλᾶζονίᾳ μὲ ἐπιθύμνηται III. de Domo 1. 190.
τὴν Ἀλᾶζονίαν ἐπιθύμνηται προσετίθειται III. Calumn. 17.
148. τὴν δὲ τὴν Ἀλᾶζονίαν II. pro Imag. 9. 489.
ἀλᾶζονίαν II. Gall. 2. 704.
ἀλᾶζονίαν I. D. Mort. X. 5. 367.
ἀλᾶζονίαν I. Necyom. 20. 483.
ἀλᾶζονίαν I. Catap. 3. 613.
ἀλᾶζονίαν I. Catap. 4. 624.
ἀλᾶζονίαν II. Abdic. 27. 182.
τὴν Ἀλᾶζονίαν βίβλιν III. Conv. 12. 426.
Ἀλᾶζονίαν I. Halc. 1. 176.
ἀλλὰ deest in Edd. II. Alex. 32. 240. ἀλλ' insertum
III. de Domo 25. 205. ἀλλ' ἢ al. ἀλλ' ἢ al. ἄλλως I.
Nec. 1. 457. ἀλλὰ τοῦτο γὰρ al. ἀλλὰ ἐ τοῦτο γὰρ I.
D. Mort. XIII. 5. 393. ἀλλ' ἢ al. ἀλλ' ἢ al. ἀλλ' ἢ al.
5. 257. ἀλλ' ἢ al. ἀλλ' ἢ al. ἀλλ' ἢ al. ἀλλ' ἢ al.
al. omittunt has voces I. D. Deor. XX. 6. 257.
ἀλλᾶζονίαν I. Vit. Auc. 14. 554.
τὸ ἀλλᾶζονίαν II. 2. Ver. Hist. 41. 135.
ἀλλᾶζονίαν. ἀλλᾶζ Edd. omnes III. Mort. Per. 42. 362.
ἀλλᾶζ. τὴν δὲ al. ἀλλᾶζ τὴν δὲ I. pro Merc. Cond. 38.
697. ἀλλᾶζ deest in O. I. Dial. Mort. XIX. 2. 411.
ἀλλᾶζ. alii male ἀλλᾶζ I. Vit. Auc. 18. 557. ἀλλᾶζ
μὲ δηρῶν III. Adv. Ind. 30. 125. ἢ al. ἀλλᾶζ al. ἢ al.
ἀλλᾶζ I. D. Deor. XX. 8. 259. ἀλλᾶζ ex emend. Geff.
ἀλλᾶζ Edd. III. Dem. Enc. 20. 506. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ
ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ I. Herm. 26. 765.
ἀλλᾶζ II. Jup. Conf. 13. 636.
ἀλλᾶζ II. Gall. 14. 724.
ἀλλᾶζ vestis purpurea I. Pisc. 36. 605.
τὴν Ἀλᾶζ II. Jup. Trag. 20. 664.
ἀλλᾶζ Festum Athenicium III. D. Mer. VII. 208.
ἀλλᾶζ II. Tox. 27. 536. III. D. Mer. II. 282.
ἀλλᾶζ Edd. fortan ἄλλᾶζ III. Saturn. 4. 387.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ I. Cont. 21. 518.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ I. Catap. 7. 628.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ I. Tim. 27. 140.
ἀλλᾶζ. ἄλλᾶζ ἀλλᾶζ II. Eud. 2. 351. ἢ ἀλλᾶζ II.
Jup. Trag. 44. 692.
ἀλλᾶζ I. D. Mort. III. 1. 338.
ἀλλᾶζ I. Piscat. 4. 574.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ I. Tim. 30. 144.
ἀλλᾶζ omnino III. Dem. Enc. 1. 491. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ
I. Necyom. 15. 477.
ἀλλᾶζ I. D. Deor. XX. 16. 266. ἀλλᾶζ al. Πλούτων
I. D. Mort. V. 2. 346.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ I. Herm. 79. 823. ἀλλᾶζ
μὲ ἢ al. I. D. Deor. XIV. 2. 239.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ I. Cont. 7. 498.
ἀλλᾶζ I. Merc. Cond. 25. 683.
ἀλλᾶζ II. Quom. Hist. 32. 44.
ἀλλᾶζ aliquo modo II. Lexiph. 10. 336.
ἀλλᾶζ Edd. pr. ἀλλᾶζ II. Afin. 9. 577.
ἀλλᾶζ restituit. ἀλλᾶζ Edd. II. Gall. 14. 724.
ἢ ἀλλᾶζ I. pro merc. Cond. 5. 713.

ἀλλᾶζ II. Jup. Trag. 37. 685.
ἀλλᾶζ II. Jup. Trag. 43. 691.
ἀλλᾶζ. τὴν δὲ ἀλλᾶζ γυναικὶ deest. I. D. Mort. XVIII.
2. 409.
τὴν δὲ ἀλλᾶζ γυναικὶ II. Dem. 15. 382.
τὴν δὲ ἀλλᾶζ II. Jup. Trag. 43. 692.
ἀλλᾶζ I. Merc. Cond. 8. 715. II. Amor. 12. 416.
ἀλλᾶζ in quibusdam deest I. D. Mort. III. 1. 338.
ἀλλᾶζ Edd. ἀλλᾶζ II. Alex. 19. 226.
ἀλλᾶζ I. Cont. 14. 509.
ἀλλᾶζ I. Merc. Cond. 35. 694.
ἀλλᾶζ insertum ex Fl. II. Jup. Trag. 47. 695. ἢ al. ἀλλᾶζ
I. Hermor. 19. 757. ἀλλᾶζ insertum ex O. deest in Edd.
II. Jup. Trag. 11. 653. ἢ ἀλλᾶζ restit. ex Hom. 2.
ἀλλᾶζ Edd. II. Paraf. 46. 872.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ al.
τὴν δὲ al.
ἀλλᾶζ I. Piscat. 12. 580.
ἀλλᾶζ vulgo ἀλλᾶζ III. Philop. 32. 59.
πρὸς ἀλλᾶζ II. Phal. Pr. 8. 195.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ I. Piscat. 38.
607. I. Cont. 24. 524.
ἀλλᾶζ II. Amor. 10. 498.
ἀλλᾶζ I. Necyom. 9. 467. I. Catap. 1. 620.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ] ἀλλᾶζ I. Zeux. 11. 849.
ἀλλᾶζ Edd. ἀλλᾶζ III. Conviv. 14. 428.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ I. D. Mar. X. 2. 315.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ II. Phal. Pr. 11. 197.
ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ II. Amor. 28. 429.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ male I. D. Mort. X.
10. 374.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ I. D. Mort. XXVII.
2. 438.
ἀλλᾶζ] τὸ δὲ ἀλλᾶζ ἀλλᾶζ ἀλλᾶζ deest. I.
Tim. 10. 119. I. Pisc. 42. 610.
ἀλλᾶζ I. pro merc. Cond. 12. 721.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ I. Somn. 13. 18.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ al. addunt τὸ ἀλλᾶζ I. Cat.
14. 637.
ἀλλᾶζ M. du S. mavult ἀλλᾶζ II. Dem. 11. 380.
ἀλλᾶζ Edd. ἀλλᾶζ II. Q. Hist. 18. 36.
ἀλλᾶζ I. Necyom. 18. 482.
ἀλλᾶζ I. Vit. Auc. 3. 542.
ἀλλᾶζ II. Amor. 8. 405.
ἀλλᾶζ I. Somn. 13. 18.
ἀλλᾶζ. τὸν ἀλλᾶζ id est δὲ ἀλλᾶζ III. Conv. 9. 424.
ἀλλᾶζ al. male ἀλλᾶζ I. D. Mort. XX. 4. 417. ἀλλᾶζ
Edd. omnes III. Conv. 33. 440.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ I. D. Deor. XX.
15. 266.
ἀλλᾶζ tetraeto I. Nec. 12. 473. I. Cat. 29. 650.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ al. ἀλλᾶζ I. D. Mort. IV. 2. 343.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ] ἀλλᾶζ I. Tim. 6. 112.
ἀλλᾶζ Edd. ἀλλᾶζ II. Jup. Conf. 4. 629.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ II. Jup. Trag. 30. 676.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ I. Scyth. 4. 865.
ἀλλᾶζ I. D. Mort. X. 9. 372.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ, lege ἀλλᾶζ I. Prom.
21. 204.
ἀλλᾶζ. ἀλλᾶζ τὸ ἀλλᾶζ I. Pisc. 38. 608.
ἀλλᾶζ ex O. ἀλλᾶζ Edd. III. Conviv.
45. 449.

ἀπολύνει· ἀπολύνειν al. ἀπολύνειν I. Somn. 14.
 19. I. D. Mort. XXVII. 9. 444.
 ἀπολλύμεν reſtitut. II. Pat. 12. 851.
 ἀπὸς μὴ δάλοιο III. Conv. 46. 449.
 ἀπολογίμαι I. Piſc. 15. 586. ib. 22. 592.
 Ἀπολογία· οὗ τῷ τίλει ὁ Ἀπολογίας I. Somn. 1. p. 7.
 ἀπολογίας vulgo ἀτυολογίας III. Diſſ. cum Heſ. 5. 243.
 ἀπομνημονεύ I. Sacr. 2. 527. II. Q. Hiſt. 7. 8.
 δάποιος ἰδρις II. Afin. 45. 612.
 δάποιος al. ἀποιος I. Nigr. 23. 63.
 ἀποιοι cum Fl. expunctum! II. Gall. 4. 708.
 ἀποίω I. Vit. Auſt. 10. 550.
 ἀποίω· Edd. ἀπὸ· II. 2. Ver. Hiſt. 30. 126.
 ἀποίω· φρεὶ γράφω al. ἀποίω I. Jud. Voc. 4. 86.
 ἀποίω· ἀποίω· reſtit. ἀποίω· vulgo III. Diſſ. cum Heſ. 8. 245.
 ἀπορία I. D. Mort. I. 1. 331.
 μήτε ἀπορίτοις II. Q. Hiſt. 44. 57.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω al. ἀπορίτω male I. D. Mort. X. 2. 365.
 ἀπορίτω al. ἀπορίτω I. Herm. 23. 761.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω al. ἀπορίτω al. ἀπορίτω I. Herm. 23. 761.
 ἀπορίτω I. D. Mort. XXVII. 7. 442.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω al. ἀπορίτω I. Nigr. 26. 64.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω al. ἀπορίτω I. D. Mort. VI. 3. 351.
 ἀπορίτω I. Cont. 17. 514. ἀπορίτω al. ἀπορίτω I. Cont. 21. 517. ἀπορίτω al. τῷ ἀπορίτω I. D. Mar. X. 1. 314.
 ἀπορίτω II. Phal. Pr. 4. 191.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω Edd. forſ. ὑπερίτω— III. Calumn. 14. 144.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω al. ἀπορίτω I. D. Deor. XX. 9. 260.
 ἀπορίτω receptum. ἀπορίτω al. III. Meret. VI. 293.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω al. ἀπορίτω I. Dial. Mort. XXVIII. 2. 446.
 ἀπορίτω I. Prom. 1. 186.
 ἀπορίτω· II. Gall. 2. 705.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω al. ἀπορίτω I. D. Deor. XXII. 1. 269.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω al. ἀπορίτω I. D. Mort. I. 4. 335.
 ἀπορίτω Edd. ἀπορίτω malit Gefn. III. Fug. 1. 365.
 ἀπορίτω I. Vit. Auſt. 26. 566.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω III. Pſeudol. 1. 161.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω al. ἀπορίτω II. Jup. Trag. 22. 668.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω III. Philopat. 1. 586.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω I. Vit. Auſt. 12. 552. ib. 14. 555.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω al. ἀπορίτω III. Bacch. 6. 80.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω al. ἀπορίτω I. Somn. 9. 14.
 ἀπορίτω I. Sacr. 1. 526.
 ἀπορίτω II. Icar. 17. 772.
 ἀπορίτω· ἀπορίτω al. ἀπορίτω II. Bis Acc. 10. 802.
 ἀπορίτω II. Afin. 4. 571.
 ἀπορίτω Edd. ἀπορίτω III. Tragop. 652.
 ἀπορίτω al. ἀπορίτω I. Sacr. 10. 534.

ἁ Ἀργολίης II. Gall. 13. 722.
 Ἀργολίης al. male ἀργολίης I. D. Deor. XX. 13. 264.
 Ἀργολίης· ἀργολίης ὅτι Ἀργολίης II. Amor. 47. 451.
 Ἀργολίης· ἀργολίης τούτο ὁ ἀργολίης ψυχῆς I. Nigr. 26. 64.
 ἀργολίης I. Piſc. 1. 570.
 τῷ Ἀργολίης· ὅτι II. Gall. 3. 706.
 ἀργολίης· III. Philopat. 2. 587.
 ἀργολίης· I. D. Mort. XI. 1. 376.
 Ἀργολίης· Ἀργολίης al. Ἀργολίης I. D. Mort. XI. 1. 377.
 Ἀργολίης· I. Necyom. 13. 474. I. Piſc. 1. 571.
 Ἀργολίης I. Tim. 30. 144. Ἀργολίης II. Eun. 3. 354. & 9. 357.
 Ἀργολίης· I. Merc. Cond. 7. 662.
 Ἀργολίης· οὗ τῷ Νεφελίης I. Prom. 6. 33.
 Ἀργολίης III. Pſeudol. 3. 164.
 Ἀργολίης· ὅτι τῷ Ἀργολίης ὅτι Ἀργολίης I. D. Mort. XIV. 2. 395.
 Ἀργολίης I. D. Mort. XII. 4. 386.
 Ἀργολίης I. Catap. 1. 620.
 Ἀργολίης I. Harm. 1. 850.
 Ἀργολίης· II. Jup. Trag. 30. 676.
 Ἀργολίης II. Amor. 5. 402.
 Ἀργολίης· ἐπ' ἀργολίης] ἐπ' ἀργολίης c. g. I. Tim. 17. 127.
 ἀργολίης· ἀργολίης abest a F. ἀργολίης Jephins, ſed Edd.
 ἀργολίης II. 2. Ver. Hiſt. 25. 122.
 ὅτι Ἀργολίης· ὅτι II. Alex. 2. 209.
 Ἀργολίης III. de Domo 5. 193.
 Ἀργολίης· ἀργολίης I. Piſc. 45. 612.
 Ἀργολίης· ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι II. 2. Ver. Hiſt. 13. 112.
 Ἀργολίης· ἀργολίης al. ἀργολίης I. D. Mort. XVII. 1. 406.
 Ἀργολίης· ἀργολίης I. Nigr. 4. 42.
 Ἀργολίης· ἀργολίης ἀργολίης I. D. Mort. XII. 3. 383.
 Ἀργολίης· ὅτι ὅτι II. Icar. 9. 760.
 Ἀργολίης· decretum eſt I. Catap. 8. 629.
 Ἀργολίης· ἀργολίης al. ἀργολίης I. Nigr. 31. 73.
 Ἀργολίης al. ἀργολίης II. Jup. Trag. 6. 648.
 Ἀργολίης· ἀργολίης al. ἀργολίης I. Nec. 7. 465.
 Ἀργολίης I. Piſc. 33. 602.
 Ἀργολίης· ὅτι ὅτι II. Amor. 1. 397.
 Ἀργολίης I. Catap. 3. 623.
 Ἀργολίης II. Lexiph. 2. 321.
 Ἀργολίης· II. Amor. 35. 435.
 Ἀργολίης· I. Piſc. 36. 605.
 Ἀργολίης III. Dea Syr. 4. 453.
 Ἀργολίης· Edd. priores ἀργολίης· II. Phal. Pr. 3. 189.
 Ἀργολίης· ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι II. Icar. 4. 755.
 Ἀργολίης II. Bis Acc. 11. 803.
 Ἀργολίης· Ἀργολίης II. Lexiph. 2. 321.
 Ἀργολίης Edd. ἀργολίης II. Afr. 1. 360.
 Ἀργολίης· II. Q. Hiſt. 11. 15.
 Ἀργολίης· I. Necyom. 11. 471.
 Ἀργολίης· ὅτι Vorſt. Ἀργολίης· I. Merc. Cond. 20. 676.
 Ἀργολίης· Icar. 13. 767.
 Ἀργολίης· II. Alex. 25. 233.
 Ἀργολίης· II. Icar. 4. 756.
 Ἀργολίης· ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι I. D. Mort. VII. 1. 355.
 Ἀργολίης· ὅτι ὅτι I. Prom. 16. 199.
 Ἀργολίης II. Icar. 10. 761.
 Ἀργολίης· ἀργολίης al. ὅτι ὅτι I. Nec. 5. 462.
 Ἀργολίης· I. Nec. 4. 461.
 Ἀργολίης· I. Catap. 7. 628.
 Ἀργολίης al. ὅτι ὅτι I. Cont. 7. 498.

Βούρμης Edd. male βούρμης II. 2. Ver. Hist. 23. 120.
 βροδομαι I. Tim. 54. 170.
 βροτῶν Edd. pl. βροτῶν III. Trag. p. 644.
 βροχῶ. πρὸς βροχῶν I. Tim. 20. 131.
 βροτῶν al. βροτῶν, al. βροτῶν II. Alex. 21. 228.
 βροχάμαι. βροχάμαι al. male βροχάμαι I. D. Mar.
 I. 4. 290.
 βροτῶν λαδῶν I. Tim. 54. 171.
 βροτῶν corrigend. βροτῶν I. Tim. 30. 144.
 βροτῶν. βροτῶν I. Catap. 5. 616.
 βροτῶν. ὁ βροτῶν I. Tim. 42. 154. βροτῶν II.
 Dem. 57. 393. ὁ βροτῶν βροτῶν II. Jup. Trag. 51. 699.

Γ.

Γάλα ὀρίθων I. Merc. Cond. 13. 668.
 γαλάτων I. Cont. 7. 499.
 Γαυμάδης I. D. Deor. IV. 4. 212.
 γὰρ restitutum pro γ II. Salt. 73. 307. γὰρ Solan. γ II.
 Dem. 3. 376. γ II. Edd. δ II. Alim. 51. 619. γ II.
 abest in Edd. III. Conv. 33. 440. γ II. absens infer-
 tum II. Salt. 75. 308. γ II. τοῖς II. Q. Hist. 17.
 26. γ II. al. δ I. D. Deor. XXV. 3. 280.
 Γαστῶν III. Deor. Conc. 8. 532.
 γαστῶν. ὁ γ γαστῶν I. D. Deor. VII. 2. 221.
 γαστῶν II. 1. Ver. Hist. 22. 87.
 γ II. al. γ I. D. Mort. X. 9. 373. γ Edd. γ III. Rhet.
 Pr. 23. 24.
 γαστῶν Fr. γαστῶν al. III. Conv. 20. 434.
 γαστῶν, male Edd. pleraque γαστῶν III. Char.
 19. 630.
 γαστῶν II. Icar. 8. 758.
 γαστῶν. γαστῶν Edd. γαστῶν III. Tragop. p. 650.
 γαστῶν. γαστῶν al. γαστῶν II. Icar. 17. 772.
 γαστῶν Edd. γαστῶν II. Q. Hist. 28. 38.
 γαστῶν al. γαστῶν I. Tim. 55. 172.
 γαστῶν ὀφλισκάνων II. Jup. Trag. 27. 673.
 γαστῶν γαστῶν III. Pseudol. 6. 168.
 γαστῶν II. Bis Acc. 28. 826.
 Γαστῶν III. Pseudol. 11. 171.
 Genitivus rarior in ἡμῶν πάντων III. Epist. Sat. 21.
 404.
 γαστῶν. ὁ γαστῶν I. Cont. 21. 518.
 γαστῶν II. Phal. Pr. 5. 192.
 γαστῶν Edd. γαστῶν II. Salt. 44. 194.
 γαστῶν I. Cont. 14. 510.
 γαστῶν πάλιν Εὐδοκῆς II. Jup. Trag. 25. 670.
 γαστῶν scutum vimineum I. D. Mort. XIV. 2. 395.
 γαστῶν scuta viminea I. D. Mort. XIV. 2. 394.
 Γαστῶν II. Icar. 16. 771.
 γαστῶν I. Harm. 3. 855.
 γ II. ὁ γαστῶν γ II. I. Sacr. 11. 535. γ II. Salt. 38. 291. γ II. ex L. γ II. Edd. III. Dea Syr. 30.
 476. ὁ γ II. γ II. I. D. Mort. X. 7. 367. γ II.
 γ II. Alex. 46. 352.
 γαστῶν I. D. Mar. VIII. 2. 309. γαστῶν al. γαστῶν I.
 D. Mort. XIII. 3. 392. γαστῶν, al. γαστῶν I. Herm.
 35. 777. γαστῶν I. D. Deor. XVII. 1. 245.
 γαστῶν I. D. Deor. VII. 4. 224.
 γαστῶν I. Herod. 1. 833.
 γαστῶν I. Vit. Auc. 19. 558.
 γαστῶν. γαστῶν Ἀφίκαῶς ἀντι τῷ γαστῶν I. Soma. 1. 1.
 Tom. III.

γαστῶν. φασὶ γαστῶν τὰ λειψόμενα I. Jud. Voc.
 4. 86.
 Γαστῶν I. Vit. Auc. 23. 564.
 γαστῶν Pell. γαστῶν II. Par. 27. 857.
 γαστῶν I. Harm. 3. 855.
 γαστῶν deorat in Edd. I. Herod. 1. 832.
 γαστῶν προηγύται I. Tim. 55. 172.
 γαστῶν. γαστῶν Edd. priores γαστῶν II. Salt.
 63. 301.
 γαστῶν II. Afin. 8. 576.
 γαστῶν. γαστῶν marg. A1. III. D. Meret. 15. 323.
 γαστῶν. τὰ γαστῶν γαστῶν III. de Domo 9. 195.
 γαστῶν al. γαστῶν I. Jud. Voc. 8. 93.
 γαστῶν, P. & L. γαστῶν Edd. II. Tox. 16.
 524. ib. 13. 519.
 γαστῶν. γαστῶν al. γαστῶν I. Merc.
 Cond. 4. 656.
 γαστῶν Fl. sola. Cett. male γαστῶν II. Abd. 22. 178.
 γαστῶν. γαστῶν al. γαστῶν I. Nec. 2. 458.
 γαστῶν I. Vit. Auc. 14. 554.
 γαστῶν I. Cont. 2. 491.
 γαστῶν. γαστῶν. γαστῶν γαστῶν I. Jud. Voc. 10. 96.
 γαστῶν II. Lexiph. 3. 323.
 γαστῶν II. Tox. 17. 526.
 γαστῶν III. D. Meret. XIV. 322.
 γαστῶν II. Q. Hist. 38. 52.
 γαστῶν al. γαστῶν I. D. Deor. XX. 14. 264.
 γαστῶν II. Lexiph. 5. 328.
 γαστῶν, vid. omnino not. III. Cyn. 1. 539.
 γαστῶν Edd. γαστῶν II. Salt. 12. 275.
 γαστῶν. γαστῶν. γαστῶν I. Pisc. 31. 599.
 γαστῶν Ἀρχιτέλης I. Scyth. 2. 860. ὁ γαστῶν III.
 Philop. 2. 31. τῷ γαστῶν Ἰαδῶν II. Gall. 29. 748.
 τῷ γαστῶν I. D. Deor. XIII. 2. 237. αἱ γαστῶν
 III. Conv. 8. 423. γαστῶν τῷ γαστῶν I. Halc. 8. 184.

Δ.

Δάκων. Δάκων al. ἔχων I. D. Deor. XX. 6. 258.
 Δάκων I. Cat. 12. 634. Δάκων Pell. Δάκων Edd. III.
 Ocy. p. 671.
 Δάκων Φυλάκτος II. Dem. 17. 383.
 Δάκων I. D. Deor. XX. 7. 259.
 Δάκων Edd. Δάκων II. Lexiph. 12. 335. vel po-
 tius 339.
 Δάκων τῷ γ II. Jov. Trag. 33. 682.
 Δάκων I. D. Mar. VI. 1. 302.
 Δάκων. Δάκων ὁ Δάκων I. D. Mort. XVII. 7. 441.
 Δάκων II. Bis Acc. 9. 801.
 Δάκων al. Δάκων I. D. Deor. XX. 14. 265. item I. D. Mort.
 XXIX. 1. 448. Δάκων al. Δάκων I. Jud. Voc. 4. 86. Δάκων
 al. Δάκων I. Prom. 1. 24. Δάκων al. Δάκων I. Nigr. 16. 55. Δάκων
 ab Edd. II. Alex. 23. 231. Δάκων ex Hom. infertum
 III. Philopat. 14. 600. Δάκων τῷ γ II. omiff. τῷ γ II. Edd.
 ib. 9. 595. Δάκων al. Edd. Δάκων sine praep. II. Par. 10. 847.
 Δάκων Edd. Δάκων vult Marcell. III. Indoct. 28. 123. Δάκων
 additum ex W. & Fl. III. Dipf. 1. 234.
 Δάκων al. Δάκων I. Nigr. 19. 57. ὁ Δάκων τῷ γ II. τῷ γ II.
 III. Navig. 44. 276.
 Δάκων. Δάκων al. Δάκων I. D. Deor. V. 216. ἰδιόκτισσας
 not. III. Conv. 12. 426. Δάκων Edd. Δάκων II.
 Par. 55. 878.

Fffff

δι-

- δίκτυο I. Prom. 15. 198. & I. Nec. 22. 486. ἰδίαν Pell.
 an ἰδίαν I. Scyth. 2. 862. ἰδίαν δὲ μοι I. Nec. 17.
 481. διζομένη, fens. διζομένη cum Pell. II. Alex. 13.
 221.
 δίκας, τῇ Ἀττικῇ δικὰδ I. Scyth. 10. 870.
 δικάσιμος II. Amor. 24. 424.
 δίκαια, δίκαια al. male δίκαια I. Cont. 15. 511.
 δίκαια I. Catap. 13. 635. τὸ δίκαιον δὲ ὅπως ἴδω I. Vit. Aucr.
 19. 558. τὸ δίκαιον II. Alex. 44. 250. τὸ δίκαιον μόντοι II.
 Bis Acc. 23. 822.
 δινός, δινόν τινα φῆς τὸ ἔρπον II. Gall. 6. 711.
 δίκαια I. Pisc. 23. 593. I. Sacr. 1. 525. δινούδα II. Tox.
 63. 567.
 δίκαια I. Tim. 21. 131.
 δειφίαι, ἐκ τῇ Δελφικῇ III. Pseudol. 10. 170.
 δειφίαι, ἐκ Δελφῶν II. Jon. Trag. 30. 675. & Δελφῶν
 ὅταν II. Alex. 8. 216.
 διυτοκοῖς II. Bis Acc. 8. 800.
 διχομαί I. D. Mort. X. 1. 364.
 δίω I. Prom. 3. 187. ἰδίαν non potuerunt II. Icar. 5.
 757. διδάξ I. D. Deor. XVII. 2. 246.
 δίω Edd. διδω II. Amor. 32. 432.
 δι al. διδ I. Tim. 28. 141. alias διδ I. Halc. 3. 180. alias
 διδ III. Indoct. 20. 115.
 διδών I. Vit. Aucr. 19. 558. διδών πλάνα II. Salt. 38. 291.
 διμύγορ I. Tim. 30. 143.
 διμύγορ II. Salt. 63. 301.
 διμύ I. Herm. 82. 827.
 διμοσθίας I. Scyth. 10. 870.
 διμοσθίας I. Scyth. 8. 868.
 διμοσθίας ἱεραμέν I. Scyth. 5. 865.
 διμοσθία II. Phal. Pr. 3. 190.
 δίον, διδωμέν I. D. Mort. X. 11. 374.
 διζομένη II. Alex. 35. 242. διζομένη emendatum
 διζομένη Edd. III. Nav. 32. 269.
 διζομένη I. Pisc. 14. 586.
 δίκαια, ἰδίαν al. male ἰδίαν I. Merc. Cond. 20. 675.
 δίκαια, δίκαια I. Vit. Aucr. 7. 548.
 δίκαια II. 2. Ver. Hist. 14. 112.
 δίκαια I. D. Mar. VII. 1. 305.
 δίκαια Edd. διζομένη II. Bis Acc. 21. 817.
 δίκαια, δίκαια al. δίκαια I. D. Deor. XXIII.
 1. 273.
 δίκαια I. Herm. 77. 820. αὐτὴ δὲ δίκαια al. αὐτὴ
 δίκαια al. αὐτὴ δὲ δίκαια I. Prom. 1. 25.
 δίκαια I. Prom. 6. 34. & I. D. Mar. I. 288.
 δίκαια I. Pisc. 8. 578.
 δίκαια recte ex P. δίκαια Edd. II. Bis Acc. 33.
 833.
 δίκαια, ἐκ δὲ δίκαια I. Catap. 14. 636.
 δίκαια cum accus. I. Nigr. 7. 45.
 δίκαια τὸ διμοσθίας I. Tim. 49. 162.
 δίκαια II. Tox. 61. 565.
 δίκαια II. Lexiph. 2. 323.
 δίκαια al. δίκαια III. Rhet. Pr. 5. 5.
 δίκαια, ἀμφότεροι δίκαια I. D. Mort. XXVII.
 3. 439.
 δίκαια ἰδίαν Ἀθήνη &c. I. Tim. 7. 113.
 δίκαια I. Tim. 7. 113.
 δίκαια, δίκαια al. δίκαια I. Nec. 16. 478.
 δίκαια I. D. Mort. XIV. 3. 396.
 δίκαια I. Tim. 21. 131.
 δίκαια I. Pisc. 27. 597.
 δίκαια al. δίκαια II. Tyran. 20. 156.
 δίκαια I. Pisc. 20. 590. δίκαια II. Jon. Trag.
 16. 660.
 δίκαια I. Prom. 16. 199. δίκαια II. Icar. 16. 770. τὰς
 αὐτῶν δίκαια II. Tox. 34. 543.
 δίκαια, δίκαια Edd. δίκαια I. Scyth. 8. 867.
 δίκαια I. Vit. Aucr. 14. 554. δίκαια ὁράται III.
 Dem. Enc. 43. 521.
 δίκαια I. Pisc. 4. 573. μὴ μὲν δίκαια I. Somn. 8.
 12. δίκαια S. δίκαια al. II. Imag. 21. 479.
 δίκαια, δίκαια τῷ σώματι I. D. Deor. XIII.
 2. 237.
 δίκαια vulgo male δίκαια II. Bis Acc. 28. 183.
 δίκαια I. Herm. 81. 825.
 δίκαια Edd. δίκαια II. Amor. 8. 405.
 δίκαια al. δίκαια I. Tim. 1. 100.
 δίκαια I. D. Mar. VI. 3. 305.
 δίκαια, δίκαια μὲν I. Somn. 1. 2. δίκαια al. δίκαια
 I. D. Deor. XXVI. 1. 281.
 δίκαια, αὐτὸ δίκαια I. Somn. 1. 2.
 δίκαια al. δίκαια I. Merc. Cond. 8. 664.
 δίκαια II. Alex. 26. 234.
 δίκαια restit. ex W. δίκαια Edd. pr. II. Gym. 15. 893.
 δίκαια, δίκαια al. δίκαια I. Merc. Cond. 1. 652. δίκαια II. Jup. Conf. 2. 627.
 δίκαια I. Merc. Cond. 11. 719. δίκαια II. 2. Ver.
 Hist. 43. 136.
 δίκαια II. Eun. 2. 351.
 δίκαια I. Herm. 7. 747.
 δίκαια I. D. Mar. VI. 3. 305.
 δίκαια Edd. λόγον II. Amor. 1. 397.
 δίκαια, δίκαια τὸ φῆος I. Jud. Voc. 2. 84.
 δίκαια, δίκαια al. δίκαια I. D. Mort. XIV. 3.
 396. δίκαια, δίκαια ib. αὐτὸ δίκαια III. Conv. 33.
 441.
 δίκαια] δίκαια πῶς τὰ αὐτῶν &c. I. Tim. 12. 120.
 δίκαια restit. ex O. δίκαια Edd. II. Bis Acc. 23. 822.
 δίκαια abest in Edd. II. Bis Acc. 30. 829.
 δίκαια & ἀμφότεροι III. Calumn. 8. 136.
 δίκαια I. Piscat. 10. 578. δίκαια Solan. pro δίκαια ib.
 40. 608.
 δίκαια, δίκαια ἔρπον I. D. Mar. XV. 4. 327.
 δίκαια II. Jup. Trag. 48. 695. III. Merc. IX. 394.
 δίκαια I. Pisc. 23. 592.
 δίκαια I. Cont. 1. 490.
 δίκαια II. 2. Ver. Hist. 23. 120.
 δίκαια, αὐτὸ δὲ τῷ ἄρχῳ αὐτοῦ αὐτὸ δίκαια I.
 Nigr. 26. 66.
 δίκαια I. Pisc. 25. 596.
 δίκαια, δίκαια al. δίκαια I. Prom. 5. 31. τῷ δίκαια
 III. Dea Syr. 16. 463.
 δίκαια, δίκαια al. δίκαια al. male δίκαια al. δίκαια
 I. Tim. 53. 169.
 δίκαια II. 1. Ver. Hist. 16. 82.
 δίκαια, δίκαια al. δίκαια I. Nigr. 16. 55.
 δίκαια, δίκαια κατὰ τὸν I. Merc. Cond. 28. 687.
 δίκαια I. D. Deor. XXIII. 1. 273.
 δίκαια Edd. δίκαια II. Eun. 10. 358.
 δίκαια I. Pisc. 15. 586. ἰδίαν Edd. & M. ἰδίαν I. Scyth.
 11. 872. I. Tim. 49. 162. δίκαια al. δίκαια male
 I. D. Mort. XV. 4. 401.

δικόν. κατὰ τὰ αὐτὰ δικούντα al. κατὰ τὰ αὐτὰ δικούν,
al. κατὰ τὰ αὐτοδίκων I. Tim. 25. 138.
δικόν ex W. δικόν Edd. III. Dea Syr. 10. 456. ib. 1. 451.
δικούντα Edd. male δικόντα III. de Domo 23. 204.
δικόν al. δικόν I. Sacr. 1. 526.
Δόλιχον] ἔστω δόλιχον III. Dem. Enc. 3. 493.
Δόλιχον nomen proprium III. Ocyp. p. 665.
δὲξ καταφρονέων II. Par. 52. 876.
δραστὴν I. D. Deor. XIX. 1. 250.
δραφονίον, δραφονίσαντις al. δραφονίσαντις I. D. Mort.
VI. 3. 351.
δραφονίον II. Q. Hist. 4. 5. δραφονίον II. Icar. 9.
760.
δραχίον II. Afim. 27. 596.
δράματ' Edd. πρᾶγματ' III. Mort. Per. 3. 327.
δραττω, ἰδραττω II. Afim. 25. 594.
δράν I. Pisc. 25. 596.
δραφονίον omnes Edd. sed legendum δραφονίον vel
potius βλαφρονίον III. de Domo 9. 195.
δραμὸς τὸ ἐπὶ τῶν δὲξ II. Icar. 23. 778.
δραμὸς W. Edd. δράμας II. Afr. 17. 367.
δραμὸν forsan δρᾶμα dicit Solan. III. Musc. Enc. 9. 97.
δραματίζω II. Dem. 50. 392.
δρῶ al. δρῶν vide nott. II. Alex. 8. 215.
δύαμαι, δύαμα B. δύαμα I. Catap. 4. 625.
δύαται emendatio Gesu. δύαται] vulgo II. Par. 8. 845.
δύαται Edd. δύαται II. de Luc. 18. 930.
δύαμαι, δύαμα al. δύαμα I. Herm. 26. 765.
δύαμαι, δύαται al. δύαται I. D. Mar. IX. 2. 313.
δύα, ἰδύα Edd. ἰδύα male II. Salt. 13. 275.
δύα, κατὰ τὴν γῆν δύα I. Pisc. 38. 607.
ἐν δὲ τῶν II. 1. Ver. Hist. 8. 76. δύα al. δύα I. D. Deor.
XX. 15. 265. δύα I. Vit. Auc. 5. 544. δύα Edd. δύα
II. Amor. 37. 439.
δυσίλογος I. Pisc. 17. 588.
δυσίλογος, οἱ δύσιντες I. Cat. 14. 637.
δυσίλογος al. δύσιντος I. Tim. 29. 142.
δυσκλῆδης II. Amor. 39. 140.
ὁ Δυδὴν ἰδύα II. Icar. 24. 780.
Δυσίλογος ex emend. Solan. pro δύσιντος II. Lex. 25. 350.

E.

Ἐστω, ἰστω al. ἰστω I. Nigr. 25. 65. ἰστω al. ἰσ-
τω I. Somn. 18. 23.
ἰστω, ἰστω ἰστω τὰ Ἀριστοτέλους ἰστω I. D. Mort.
XIII. 5. 393.
ἰστω, ἰστω III. Ner. 4. 638.
ἰστω, ἰστω Edd. an ἰστω III. Adv. Ind. 15. 112.
ἰστω, ἰστω al. ἰστω I. D. Deor. VIII. 1. 226.
ἰστω, ἰστω al. ἰστω I. Tim. 51. 166.
ἰστω, ἰστω I. Catap. 11. 632.
ἰστω I. Catap. 24. 646.
ἰστω I. Prom. 3. 187.
ἰστω, ἰστω al. ἰστω I. Tim. 29. 142.
ἰστω, ἰστω al. ἰστω I. Pisc. 12. 581.
ἰστω I. Pisc. 24. 594.
ἰστω, ἰστω Edd. ἰστω II. pro Imag. 15. 493.
ἰστω, ἰστω refit. ab Solan. ἰστω Edd. pr. II. pro
Imag. 29. 506.
ἰστω, ἰστω al. ἰστω I. Tim. 9. 117. ἰστω al. ἰστω I. D.
Deor. IV. 2. 209. ἰστω ib. XXII. 4. 272. ἰστω al. ἰστω
I. Jud. Voc. 2. 84. I. Prom. 2. 26. ἰστω al. ἰστω I. D.

Mort. X. 1. 363. I. Nigr. 9. 48. I. Prom. 2. 27. ἰστω
al. ἰστω I. Prom. 16. 199. I. Pisc. 30. 599. ἰστω
Edd. ἰστω II. Bis Acc. 12. 806. ἰστω Gesu. ἰστω III.
Soloec. 12. 583. ἰστω ex emend. Solan. deorat in Edd.
II. Afim. 16. 583. ἰστω II. Jup. Trag. 34. 683. ἰστω
Edd. omnes II. Gym. 20. 900. ἰστω Edd. ἰστω II.
Amor. 9. 406.
ἰστω W. ἰστω II. Q. Hist. 22. 30.
ἰστω II. Jup. Trag. 44. 692.
ἰστω, ἰστω, ἰστω] ἰστω F. adscriptum ἰσ-
λω, ἰστω ex P. I. Somn. 18. 23.
ἰστω I. D. Mort. XX. 3. 415. ἰστω ἰστω &c. septem
seq. verba in Edd. omissa sunt I. Scyth. 10. 87. ἰσ-
τω, ἰστω Edd. ἰστω II. Bis Acc. 15. 809.
ἰστω, ἰστω al. ἰστω, ἰστω, ἰστω, ἰστω I. Somn. 9. 14.
ἰστω al. ἰστω al. ἰστω I. Tim. 42. 155.
ἰστω, ἰστω ex P. ἰστω Edd. II. Alex. 55. 259.
ἰστω additum a Solano III. Navig. 14. 257.
ἰστω Edd. sed ἰστω legendum adscr. Solan. II. Abd. 18. 175.
ἰστω in G. deest ἰστω I. D. Mort. VII. 2. 357.
ἰστω ἰστω II. Gall. 28. 745.
ἰστω Edd. ἰστω II. Eun. 7. 356.
ἰστω, ἰστω leg. ἰστω vel ἰστω dicit F. F. R. II.
Afim. 3. 570. ἰστω omiffum in Edd. II. Gall. 13. 721.
ἰστω al. ἰστω al. ἰστω I. D. Deor. XVIII. 2. 249.
ἰστω ubique legitur II. Afim. 11. 580.
ἰστω I. Pisc. 48. 616.
ἰστω, ἰστω Edd. ἰστω I. Herm. 75. 819. ἰστω
ἰστω III. Calumn. 21. 151. ἰστω F. ἰστω I. Cont. 10.
503. ἰστω ἰστω ἰστω ib. 1. 488.
ἰστω, ἰστω, ἰστω I. Catap. 11. 632.
ἰστω, ἰστω al. ἰστω I. Tim. 15. 126. ἰστω ἰστω
ib. 26. 139. ἰστω al. ἰστω I. Somn. 15. 20. ἰστω al. ἰστω
I. D. Mar. XIV. 2. 323. ἰστω al. ἰστω ib. XV. 1.
325. ἰστω al. ἰστω I. Pisc. 51. 618. ἰστω B. ἰστω I.
Catap. 27. 649. ἰστω ἰστω ἰστω I. Herm. 54. 795.
ἰστω Edd. ἰστω quod revocandum II. Tyran. 11. 147.
ἰστω Edd. ἰστω II. Alex. 22. 230.
ἰστω, ἰστω W. ἰστω Edd. II. Salt. 14. 276.
ἰστω Edd. ἰστω ἰστω II. Q. Hist. 20. 28.
ἰστω ἰστω Edd. & M. ἰστω ἰστω melius Solan. I. Herm.
59. 800.
ἰστω ἰστω II. Par. 30. 859.
ἰστω refit. ἰστω Edd. III. Dea Syr. 32. 478.
ἰστω, ἰστω, ἰστω III. Ocyp. p. 665. v. not. ἰστω, ἰστω
deest in F. I. Nigr. 14. 53. ἰστω, ἰστω vult ἰστω III.
Calumn. 16. 145. ἰστω F. ἰστω I. Vit. Auc. 18.
557. ἰστω in al. deest I. D. Mort. XII. 6. 387. ἰστω
I. Pisc. 6. 576. ἰστω al. ἰστω al. ἰστω al. ἰστω I. Herm.
73. 815. ἰστω I. Catap. 1. 620. ἰστω ἰστω II. Jup. Trag.
23. 668. ἰστω al. ἰστω, ἰστω, ἰστω I. pro Lap. 11. 735.
ἰστω al. ἰστω I. Tim. 56. 174. ἰστω ex L. & W. ἰστω
Edd. III. Diff. cum Hef. 8. 245.
ἰστω, ἰστω Edd. ἰστω III. Rhet. Pr. 10. 11.
ἰστω al. ἰστω III. Fug. 30. 382.
ἰστω ἰστω ἰστω III. Adv. Ind. 16. 113.
ἰστω Edd. male ἰστω I. Herm. 71. 813.
ἰστω II. Afim. 41. 609.
ἰστω, ἰστω al. ἰστω I. D. Mort. XXVII. 1. 438.
ἰστω I. Pisc. 22. 592.
ἰστω, ἰστω I. D. Mort. I. 1. 328. ἰστω ἰστω II. Salt. 83. 313.
ἰστω ἰστω ἰστω II. Amor. 49. 453.
Ffifi 2 ἰστω.

ἰσθόχομαι. ἰσθόχομαι F. ἰσθόχομαι I. Necyom. 10. 471.
 ἰσθόχομαι I. Tim. 37. 139.
 ἰσθόχοις al. ἰσθόχοις I. Merc. Cond. 3. 655.
 ἰσθόχοις al. ἰσθόχοις al. ἰσθόχοις II. Gall. 12. 720.
 ἰσθόχομαι. ἰσθόχομαι ἀπαρμύνη leg. ἰσθόχοις I. D.
 Mort. III. 1. 338.
 ἐν Gr. δὲ. Nil mut. Edd. sed ἐν ᾧ habent pro ᾧ ἐν
 I. Herod. 2. 833. ἐν πρώτῃς δυνάμει μινάδῃ II. Alex.
 11. 219.
 ἑκάβη I. Sacr. 2. 528.
 ἑκάβη al. male ἑκάβη I. Herm. 52. 793.
 ἑκάβη J. f. f. ἑκάβη I. Herm. 26. 765.
 ἑκάβη II. Afim. 29. 598.
 ἑκάβη I. Cat. 7. 628. ἑκάβη δύναι I. D. Mort. I. 1. 331.
 ἐν γὰρ Edd. ἐν τῇ II. Tyran. 14. 152.
 ἐκείνῃ I. D. Mort. XIII. 5. 394. ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ III.
 Calumn. 15. 145. ἐκείνῃ ex Mf. Gr. ἐκείνῃ Edd. prior-
 res II. Alex. 39. 245. ἐκείνῃ τῇ al. ἐκείνῃ ὅ I. Merc.
 Cond. 42. 704. ἐκείνῃ W. & L. ἐκείνῃ Edd. II. Q.
 Hist. 16. 34. ἐκείνῃ recept. ex J. ἐκείνῃ Edd. II. Par.
 52. 876. ἐκείνῃ sic Edd. ἐκείνῃ vult Solan. III. de Do-
 mo 23. 203.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ effeminato, I. D. Deor. V. 3. 214.
 ἐκείνῃ I. D. Mar. II. 3. 293.
 ἐκείνῃ Edd. ἐκείνῃ II. Bis Acc. 1. 792.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ L. & P. ἐκείνῃ Edd. II. Tox.
 15. 523.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ Edd. ἐκείνῃ II. Jup. Trag. 16. 662.
 ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ II. Bis Acc. 8. 799.
 ἐκείνῃ receptum pro ἐκείνῃ Edd. III. Sol. 5. 563.
 ἐκείνῃ I. Pifc. 10. 579.
 ἐκείνῃ deest in Edd. II. Jup. Conf. 10. 634.
 ἐκείνῃ Edd. ἐκείνῃ III. Mort. Per. 25. 349.
 ἐκείνῃ II. Tox. 14. 521.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ ἀπύνη, ἐκείνῃ I. Tim. 12. 120.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ I. Tim. 29. 142.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ al. male ἐκείνῃ I. Cat. 17. 640.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ I. Merc. Cond. 2. 653.
 ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ II. 2. Ver. Hist. 26. 123.
 ἐκείνῃ III. Conviv. 4. 445.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ II. Bis Acc. 21. 818.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ II. Gall. 6. 712.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ I. Sacr. 11. 535.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ O. ἐκείνῃ I. Pifc. 24. 594.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ II. Jup. Trag. 13. 656.
 ἐκείνῃ deest in Edd. II. Phal. alter 8. 204.
 Ellipsis adverbii ἐκείνῃ, in τῇ. ἀγαθῷ ἢ κατὰ III.
 Adv. Ind. 5. 103.
 ἐκείνῃ II. Salt. 81. 312.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ III. Deor. Conc. 7. 531.
 ἐκείνῃ Edd. ἐκείνῃ III. Epigr. 2. p. 675.
 ἐκείνῃ Edd. ἐκείνῃ II. Q. Hist. 39. 52.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ I. Prom. 4. 188.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ I. Necyom. 16. 479.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ I. D. Mort.
 X. 8. 370.
 ἐκείνῃ ex O. ἐκείνῃ Edd. III. Nav. 10. 255.
 ἐκείνῃ I. Cat. 15. 638. ἐκείνῃ ἢ al. ἐκείνῃ III.
 Nav. 3. 249.
 ἐκείνῃ ex emend. Solan. ἐκείνῃ Edd. III.
 Conv. 2. 419.
 ἐκείνῃ II. Jup. Trag. 46. 694.

ἐκείνῃ. ἐκείνῃ I. Cat. 12. 636.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ Edd. ἐκείνῃ Gr. III. Pug. 2. 366.
 ἐκείνῃ I. Cont. 8. 501. III. Musc. Enc. 1. 91.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ F. ἐκείνῃ I. Cont. 11. 504.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ I. Somn. 14. 19.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ II. Afim. 17. 585. deest in Edd. II. Jup.
 Trag. 20. 665. addit Solan. II. Afr. 10. 365. ἐκείνῃ Edd.
 sed G. L. ἐκείνῃ II. Q. Hist. 12. 17. ἐκείνῃ
 restit. ex P. ἐκείνῃ antea editum erat II. Bis
 Acc. 9. 802. ἐκείνῃ ex M. ἐκείνῃ Edd. III. Dea Syr. 35. 480.
 ἐκείνῃ II. Imag. 16. 475.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ II. Icar. 1. 752.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ I. D. Mort. I. 1. 288.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ J. f. f. ἐκείνῃ I. Herm. 21. 765.
 ἐκείνῃ I. Pifc. 20. 590.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ I. Herm. 75. 817.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ I. Somn. 8. 12. II. Amor. 5. 402.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ I. Tim. 6. 112.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ C. male ἐκείνῃ I. Prom. 19. 201.
 ἐκείνῃ II. Amor. 46. 450.
 ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ I. Merc. Cond. 5. 660.
 ἐκείνῃ additum ex O. aberat in Edd. III. Nav. 18. 260.
 ἐκείνῃ I. D. Mort. XX. 1. 413.
 ἐκείνῃ ex M. & S. ἐκείνῃ al. III. Dea Syr. 27. 473.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ πάντα ἐκείνῃ & C. V. Schol. I.
 Nec. 5. 463.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ I. Tim. 8. 115. ἐκείνῃ II. Icar. 11. 763.
 ἐκείνῃ III. Dea. cum Hef. 4. 212. ἐκείνῃ
 II. Phal. Pr. 5. 192.
 ἐκείνῃ III. Dem. Enc. 5. 494.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ male II. Jup. Trag. 32. 679.
 ἐκείνῃ I. Tim. 56. 173.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ II. Herc. 1. 82.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ I. D. Mort. X. 7. 367.
 ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ I. pro merc. Cond. 30. 689.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ O. addit ἢ μὴ ἐκείνῃ
 ἐκείνῃ I. D. Mort. XXII. 3. 425.
 ἐκείνῃ I. D. Deor. XIV. 2. 239. ἐκείνῃ I. Scyth. 1. 899.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ II. Q. Hist. 4. 8.
 ἐκείνῃ I. Vit. Auc. 26. 566.
 ἐκείνῃ III. Conv. 15. 428.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ V. ἀπύνη I. pro merc. Cond. 7. 662.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ I. Tim. 5. 110.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ ἢ ἐκείνῃ ἐκείνῃ
 ἐκείνῃ I. Somn. 8. 12.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ I. Somn. 5. 8.
 ἐκείνῃ I. Prom. 20. 203.
 ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ I. D. Deor. XXII. 1. 269.
 ἐκείνῃ I. Pifc. 33. 601.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ II. Abd. 26. 182.
 ἐκείνῃ I. Pifc. 36. 605.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ ἢ ἐκείνῃ ἐκείνῃ
 I. Somn. 8. 12.
 ἐκείνῃ I. D. Mort. XX. 416.
 ἐκείνῃ I. D. Mort. XIII. 1. 390.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ ἐκείνῃ I. D. Mort. XIV. 1. 394.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ II. Phal. prior 6. 193.
 ἐκείνῃ I. Cat. 8. 630. ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ I. Herm. 47. 788.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ II. Bis Acc. 4. 797. ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ
 I. Jud. Voc. 10. 96.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ al. ἐκείνῃ I. Cont. 4. 496.
 ἐκείνῃ. ἐκείνῃ v. nome III. Pifcudol. 27. 184.

ἰφιστῆς I. D. Mort. X. 4. 366. I. Cont. 14. 509.
 τὴν ἰφιστῆδα II. Gall. 24. 739.
 Ἐφιστῆς II. Icar. 23. 779.
 ἰφιστῆς Edd. ἰφιστῆς II. Amor. 51. 454.
 ἰφιστῆς I. Piscat. 14. 585. ἰφιστῆς αὐτὸ δρῶν ib. 25. 596.
 ἰφιστῆς O. ἰφιστῆς ib. 26. 596.
 ἰφιστῆς I. Scyth. 2. 860. ἰφιστῆς Edd. ἰφιστῆς
 II. Q. Hist. 50. 61.
 ἰφιστῆς I. Vit. Auc. 15. 555.
 ἰφιστῆς I. Icar. 23. 779.
 ἰφιστῆς al. ἰφιστῆς al. err. typ. ἰφιστῆς I. Halc. 6. 182. ἰφιστῆς
 II. Tox. 58. 562. ἰφιστῆς al. ἰφιστῆς I. Nigr. 1. 38. ἰφιστῆς ex Fl. ἰφιστῆς III. Conu. 4. 421. ἰφιστῆς
 Edd. sequiturque τρῆψι II. Afm. 1. 568. ἰφιστῆς al. ἰφιστῆς
 I. Tim. 26. 139. ἰφιστῆς II. Bis Acc. 12. 806.
 ἰφιστῆς forsan ἰφιστῆς Gofn. III. Cyn. 7. 543. ἰφιστῆς ex
 Fl. & Graev. ἰφιστῆς Edd. III. Dem. Enc. 20. 506.
 ἰφιστῆς al. male ἰφιστῆς, ἰφιστῆς vel ἰφιστῆς I. Prom. 4.
 188. παύλει ἰφιστῆς II. Icar. 24. 780.
 ἰφιστῆς Edd. G. L. ἰφιστῆς II. Gall. 14. 723. ἰφιστῆς
 I. Catap. 5. 627.
 ἰφιστῆς coquo I. Vit. Auc. 6. 545.
 παύλει τὴν ἰφιστῆδα III. Conu. 3. 420.
 ἰφιστῆς I. Prom. 4. 188. I. Cat. 18. 640. I. Merc. Cond.
 28. 687. II. Bis Acc. 25. 823. III. Philop. 31. 58.
 ἰφιστῆς II. Bis Accus. 4. 796. ἰφιστῆς Edd. ἰφιστῆς vult
 Solan. HI. Pseudol. 14. 173.

Z.

Ζ. γὰρ καὶ ε'. εἰς I. Cont. 8. 500.
 Ζῆλος. Ζῆλος Edd. Ζῆλος II. Tyran. 1. 142.
 Ζῆλος II. Amor. 15. 414.
 Ζῆλος. μίση δὲ Διὸς I. Prom. 14. 197. εἰς Διὸς ἔλθεις πά-
 ντες II. Jup. Trag. 6. 649. ἀλλ' ἡδὲ τοῖς Διὸς &c. III.
 Rhet. Pr. 24. 26. Ζῆλος ex emend. Solan. Διὸς Edd.
 pr. II. Jup. Trag. 46. 694. σπῆντι δὲ Ζεῦ I. Tim.
 16. 126. Ζῆλος τραγῶδης II. Jup. Trag. 1. 642. Ζῆλος αἰ-
 γιόχῳ II. Icar. 19. 774. Ζῆλος III. Conu. 40. 445.
 Ζῆλος. Ζῆλος Edd. Ζῆλος II. Salt. 72. 307.
 Ζῆλος. ἐπὶ τῷ Ζεῦ II. Jup. Trag. 53. 702.

H.

H deest in plurimis I. Cont. 12. 507. idem inferuit
 Solan. II. Tox. 48. 554. H Gofn. delet III. Adv. Ind.
 15. 113. H vult Solan. H Edd. III. Musc. Enc. 8. 97.
 H Pell. μάλλον H II. Q. Hist. 17. 26. H ἀλλ' τοῖς rest.
 ex G. Edd. τοῖς, H ἀλλ' II. Jup. Trag. 24. 669. H δὲ
 αἰδώς S. sola αἰδώς I. Herm. 27. 767. H αἰδώς Edd.
 καὶ αἰδώς II. Alex. 23. 231.
 ἰφιστῆς I. Vit. Auc. 14. 554.
 ἰφιστῆς Edd. ἰφιστῆς male III. Mort. Per. 11. 333.
 ἰφιστῆς Edd. μὴ δὲ II. Abd. 3. 161. ἰφιστῆς αἰδώς I. Icar. 24. 780.
 jam arguta & volubilia I. D. Deor. VII. 3. 221.
 H μὴ II. 2. Ver. Hist. 19. 116.
 ἰφιστῆς. παύλει ἰφιστῆς, καὶ ἰφιστῆς αὐτὸ δρῶν ἰφιστῆς
 παύλει, καὶ ἰφιστῆς τὴν ἰφιστῆδα, καὶ τούτῳ μὴ ἐπὶ
 τούτῳ παύλει μὴ παύλει I. Nigr. 33. 75.
 ἰφιστῆς I. Vit. Auc. 12. 552.
 ἰφιστῆς al. ἰφιστῆς III. de Domo 10. 196.
 ἰφιστῆς. τὸ πᾶν ἰφιστῆς I. Necyom. 4. 460.
 ἰφιστῆς. τὸ πᾶν ἰφιστῆς, al. τὸ πᾶν ἰφιστῆς I. Merc. Cond. 8. 664.

ἰφιστῆς I. Pisc. 51. 618.
 ἰφιστῆς I. Merc. Cond. 10. 717. ἰφιστῆς. παύλει ἰφιστῆς αὐτὸ δρῶν I.
 Somn. 1. p. 1.
 ἰφιστῆς Edd. ἰφιστῆς vult Solan. III. de Electr. 2. 88.
 ἰφιστῆς I. Vit. Auc. 22. 562.
 ἰφιστῆς. καὶ τῇ ἰφιστῆς κατὰ φύλιν I. Tim. 51. 165.
 ἰφιστῆς ἰφιστῆς II. Amor. 2. 399.
 ἰφιστῆς II. Amor. 7. 405.
 ἰφιστῆς I. pro merc. Cond. 10. 717.
 ἰφιστῆς II. Phal. Pr. 5. 192.
 ἰφιστῆς I. D. Mort. IV. 1. 342.
 ἰφιστῆς ἰφιστῆς ἰφιστῆς ἰφιστῆς I. pro Lapf. 7. 733.
 ἰφιστῆς μίση ἰφιστῆς I. Pisc. 14. 586. ἰφιστῆς ἰφιστῆς I.
 Tim. 43. 155. ἰφιστῆς αἰδώς II. Lex. 9. 335.
 ἰφιστῆς al. αἰδώς I. Tim. 57. 174.
 ἰφιστῆς I. Catap. 8. 629.
 ἰφιστῆς καὶ καὶ ἰφιστῆς I. Necyom. 14. 475.
 ἰφιστῆς al. ἰφιστῆς al. ἰφιστῆς, ἰφιστῆς I. D. Mort. X. 10. 374.
 ἰφιστῆς Gr. ἰφιστῆς I. Herm. 76. 819.
 ἰφιστῆς σαρπῆς I. D. Mort. IV. 1. 341.
 ἰφιστῆς al. μίση I. D. Deor. XXII. 1. 269.
 ἰφιστῆς al. ἰφιστῆς I. Pisc. 42. 610.
 ἰφιστῆς ἰφιστῆς I. Pisc. 37. 606. ἰφιστῆς ἰφιστῆς ἰφιστῆς.
 ἰφιστῆς I. Vit. Auc. 16. 556. ἰφιστῆς ἰφιστῆς II. Jup.
 Trag. 13. 655.
 ἰφιστῆς Edd. male ἰφιστῆς II. Q. Hist. 35. 46.
 ἰφιστῆς Edd. ἰφιστῆς II. Tyran. 12. 148.

E.

Θάμβος. Θάμβος ἄμα χιλιότα al. Θάμβος ἄμα συγχιό-
 τα I. D. Mar. IX. 2. 313.
 Θάμβος Gofn. Θάμβος Edd. III. Dem. Enc. 46. 524.
 Θάμβος. Θάμβος II. Q. Hist. 26. 34.
 Θάμβος Solan. mavult Θάμβος γὰρ non male, II. Dem.
 23. 384.
 Θάμβος I. Vit. Auc. 11. 555.
 Θάμβος σοφίας III. Mort. Per. 11. 333.
 Θάμβος. ἰφιστῆς II. 2. Ver. Hist. 17. 114.
 παύλει τὴν ἰφιστῆδα II. Bis Acc. 4. 797.
 Θάμβος. μίση δὲ τῷ Θάμβος κατὰ φύλιν I. Tim.
 49. 162.
 Θάμβος pl. male Θάμβος III. Meret. IV. 288.
 Θάμβος I. Scyth. 5. 865.
 Θάμβος II. Jup. Trag. 31. 678.
 ὁ Θάμβος ἀριθμὸς τις ἦν II. Icar. 9. 759. Θάμβος αἰδώς
 ἰφιστῆς I. Herm. 86. 831. Θάμβος αἰδώς I. pro merc.
 Cond. 42. 704. Θάμβος ἰφιστῆς αἰδώς I. Vit.
 Auc. 6. 546. σὺ τὸ Θάμβος I. D. Mort. III. 2. 340. Θάμβος
 Hom. Θάμβος II. Amor. 23. 424. ὁ Θάμβος I. Vit. Auc. 4.
 544. αἰδώς ἰφιστῆς. C. monet legendum ed. αἰδώς I. Sacr.
 1. 526.
 Θάμβος I. Tim. 30. 142.
 Θάμβος Θάμβος ὁ παρασκευασμένος ἰφιστῆς ἰφιστῆς
 I. Tim. 2. 103.
 Θάμβος. Θάμβος Edd. Θάμβος II. Amor. 21. 421.
 Θάμβος I. Necyom. 6. 464.
 Θάμβος. Θάμβος ἰφιστῆς ἰφιστῆς &c. I. Tim. 17. 128.
 Θάμβος II. Amor. 17. 417.
 Θάμβος. ὁ ἰφιστῆς, τὸ Θάμβος I. Prom. 21. 203.
 ὁ Θάμβος I. Contem. 1. 487. τὸ Θάμβος ἰφιστῆς I. D.
 Mort. XIV. 2. 395. Θάμβος al. Θάμβος ib.

Διαφωτισμὸν I. Tim. 49. 162.
 Διαφωτισμὸν stupens II. Bis Acc. 11. 804. τὸ διαφωτισμὸν
 I. Pifc. 34. 603.
 Διαφωτισμὸν II. Amor. 50. 453.
 Διαφωτισμὸν καὶ τὰ μεγαλὰ διαφωτισμὸν I. D. Mort. XIII. 4. 392.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν II. Salt. 67. 304.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν II. Bis Acc. 20. 816. καὶ γὰρ μὴ
 ὁ διαφωτισμὸν II. Jup. Trag. 21. 666.
 Διαφωτισμὸν καὶ τὸ διαφωτισμὸν II. Jup. Trag. 10. 653.
 Διαφωτισμὸν Solan. Διαφωτισμὸν male Edd. II. Alex. 47. 252.
 Διαφωτισμὸν Διαφωτισμὸν τὰς οὐρανίας] ἀπὸ τῶν αὐτῶν πλοῦτος ἢ
 αὐτῶν εὐποροῦν ἀπὸ τῶν I. Nigr. 13. 52.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν αὐτῶν τούτων I. D. Mort. I. 1. 331. τα-
 διαφωτισμὸν al. αὐτῶν ib. XXVII. 9. 444.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν al. διαφωτισμὸν I. Sacr. 9. 533.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν τοῦτο II. Bis Acc. 34. 835.
 Διαφωτισμὸν al. διαφωτισμὸν I. D. Mar. XI. 2. 518.
 Διαφωτισμὸν I. Tim. 30. 144. I. D. Mar. XV. 1. 325.
 Διαφωτισμὸν καὶ διαφωτισμὸν II. Par. 42. 866.
 Διαφωτισμὸν I. Sacr. 10. 533.
 Διαφωτισμὸν II. Q. Hist. 31. 40.
 Διαφωτισμὸν II. Jup. Trag. 40. 686.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν I. pro merc. Cond. 39. 700.
 Διαφωτισμὸν II. Salt. 76. 309.
 Διαφωτισμὸν I. Tim. 54. 170. II. Icar. 10. 761.
 Διαφωτισμὸν al. διαφωτισμὸν II. 1. Ver. Hist. 38. 101.
 Διαφωτισμὸν Edd. διαφωτισμὸν III. Conv. 20. 433.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν al. διαφωτισμὸν I. Vit. Auc. 7. 548.
 Διαφωτισμὸν I. Pifc. 45. 612.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν II. Lex. 23. 348.
 I.
 Διαφωτισμὸν W. Edd. male διαφωτισμὸν II. Salt. 39. 391.
 Διαφωτισμὸν I. D. Mort. XI. 2. 378.
 Διαφωτισμὸν καὶ I. Herm. 1. 740.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν al. διαφωτισμὸν II. 1. Ver. Hist. 23. 89.
 Διαφωτισμὸν καὶ διαφωτισμὸν αὐτῶν τούτων I. D. Deor.
 XX. 1. 253.
 Διαφωτισμὸν al. διαφωτισμὸν I. D. Deor. V. 2. 213.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν Edd. διαφωτισμὸν II. 1. Ver. Hist. 24. 90.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν I. Tim. 42. 154.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν al. διαφωτισμὸν I. Sacr. 1. 526.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν al. διαφωτισμὸν I. Merc. Cond. 1. 652.
 Διαφωτισμὸν al. διαφωτισμὸν I. Prom. 2. 186. διαφωτισμὸν al. διαφωτισμὸν I.
 Merc. Cond. 5. 659.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν II. Icar. 1. 751.
 Διαφωτισμὸν I. D. Deor. XVIII. 2. 249. ὁ διαφωτισμὸν II.
 Icar. 3. 754. τὸν δὲ διαφωτισμὸν τὸ διαφωτισμὸν III. Deor.
 Conc. 5. 530.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν αὐτῶν τούτων II. Salt. 5. 270.
 Διαφωτισμὸν W. Edd. διαφωτισμὸν II. Afr. 10. 365.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν II. Lex. 21. 346.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν I. Merc. Cond. 11. 666.
 Διαφωτισμὸν II. Jup. Conf. 8. 632. διαφωτισμὸν II. Icar. 21. 776.
 Διαφωτισμὸν I. D. Deor. VI. 1. 216. I. Pifc. 13. 581. διαφωτισμὸν al.
 διαφωτισμὸν I. Nocyom. 14. 475.
 Διαφωτισμὸν al. διαφωτισμὸν I. Tim. 29. 142.
 Διαφωτισμὸν Edd. διαφωτισμὸν II. Imag. 8. 466.
 Διαφωτισμὸν I. D. Mort. V. 2. 346. II. Amor. 2. 399.
 Διαφωτισμὸν Edd. pr. διαφωτισμὸν II. Bis Acc. 27. 825.
 Διαφωτισμὸν I. Prom. 2. 26.
 Διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν ὁ διαφωτισμὸν III. Herc. 8. 6.

διαφωτισμὸν καὶ διαφωτισμὸν I. Pifc. 9. 577.
 διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν L. αὐτῶν Edd. I. Harm. 2. 853.
 διαφωτισμὸν καὶ διαφωτισμὸν II. Amor. 3. 400.
 διαφωτισμὸν III. Adv. Ind. 5. 103.
 διαφωτισμὸν Edd. διαφωτισμὸν Solan. διαφωτισμὸν Gefn. III.
 Epist. Sat. 32. 412.
 διαφωτισμὸν ex emend. Solan. III. Epist. Sat. 36. 416.
 διαφωτισμὸν P. διαφωτισμὸν I. D. Mort. XXVII. 2. 438.
 διαφωτισμὸν III. Dem. Enc. 19. 505.
 διαφωτισμὸν I. D. Mort. XX. 3. 415. αὐτῶν I. pro Laps. 8. 733.
 διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν al. διαφωτισμὸν I. Merc. Cond. 1. 652. ὁ διαφωτισμὸν καὶ
 II. 2. Ver. Hist. 41. 134.
 διαφωτισμὸν Edd. διαφωτισμὸν II. Jup. Conf. 16. 638.
 διαφωτισμὸν I. Tim. 46. 180.
 διαφωτισμὸν II. Amor. 6. 403.
 διαφωτισμὸν decit in Edd. II. Jup. Trag. 32. 679.
 διαφωτισμὸν I. Vit. Auc. 10. 550.
 διαφωτισμὸν Edd. διαφωτισμὸν II. Icar. 30. 788.
 αὐτῶν καὶ διαφωτισμὸν αὐτῶν τούτων III. Calumn. 24. 156.

K.

Καβαλοῦσα al. καβαλοῦσα II. 2. Ver. Hist. 46. 139.
 Καβαλοῦσα I. Herm. 81. 825.
 Καβαλοῦσα II. Demon. 40. 389.
 Καβαλοῦσα al. καβαλοῦσα vide notam III. Conv. 47. 450.
 Καβαλοῦσα I. D. Mort. XII. 6. 388.
 Καβαλοῦσα καβαλοῦσα Edd. καβαλοῦσα II. Bis Acc. 9. 801.
 Καβαλοῦσα καβαλοῦσα al. καβαλοῦσα I. D. Mar. XII. 2. 319. κα-
 βαλοῦσα II. Jup. Conf. 4. 629.
 Καβαλοῦσα καβαλοῦσα I. D. Mar. II. 3. 293. καβαλοῦσα I. Merc.
 Cond. 26. 683.
 Καβαλοῦσα καβαλοῦσα Edd. καβαλοῦσα II. Bis Accus.
 12. 805.
 καβαλοῦσα al. καβαλοῦσα I. Tim. 20. 130. καβαλοῦσα ib. 2. 103. καβαλοῦσα in
 al. decit I. D. Mort. XIII. 3. 392. καβαλοῦσα in al. decit ib.
 1. 389. καβαλοῦσα ex P. additum decit in Edd. II. Gall. 2.
 704. καβαλοῦσα & Gefn. conjiciunt καβαλοῦσα II. Par. 49. 874.
 καβαλοῦσα al. καβαλοῦσα I. Prom. 20. 203. καβαλοῦσα al. καβαλοῦσα ib. 2. 26. καβαλοῦσα
 καβαλοῦσα I. Tim. 30. 142. καβαλοῦσα I. Cont. 8. 500. καβαλοῦσα
 καβαλοῦσα I. D. Deor. XX. 2. 254. καβαλοῦσα καβαλοῦσα I. D.
 Mort. XX. 5. 418.
 Καβαλοῦσα II. Gall. 19. 731.
 Καβαλοῦσα Edd. καβαλοῦσα II. Abd. 4. 162.
 Καβαλοῦσα καβαλοῦσα al. καβαλοῦσα al. καβαλοῦσα I. Merc. Cond. 5. 712.
 Καβαλοῦσα I. Catap. 26. 648. καβαλοῦσα II. Atin. 29. 598.
 Καβαλοῦσα I. Tim. 54. 171. καβαλοῦσα II. Q. Hist. 5. 6.
 Καβαλοῦσα καβαλοῦσα al. καβαλοῦσα III. Diff. cum Hef. 20. 241.
 Καβαλοῦσα καβαλοῦσα al. καβαλοῦσα I. Sacr. 5. 530.
 Καβαλοῦσα καβαλοῦσα P. male καβαλοῦσα S. καβαλοῦσα I. D. Mar. IV. 2. 299.
 Καβαλοῦσα Edd. pr. καβαλοῦσα III. Ocyp. p. 673. καβαλοῦσα I.
 Pifc. 5. 575.
 Καβαλοῦσα II. Salt. 82. 313.
 Καβαλοῦσα καβαλοῦσα al. καβαλοῦσα al. καβαλοῦσα I. Merc. Cond.
 1. 705.
 Καβαλοῦσα διαφωτισμὸν διαφωτισμὸν II. Bis Acc. 29. 828.
 Καβαλοῦσα καβαλοῦσα al. καβαλοῦσα I. Nigr. 2. 41.
 Καβαλοῦσα emendatum pro καβαλοῦσα Edd. pr. III.
 Macrobi. 10. 214.
 Καβαλοῦσα καβαλοῦσα al. καβαλοῦσα I. D. Deor. XX.
 5. 256.
 Καβαλοῦσα καβαλοῦσα II. Bis Acc. 17. 813.

Καλλίης ὁ Μενέλαος II. Jup. Trag. 48. 696. II. Jup. Conf. 16. 638.
 καλλιέργια I. Nigr. 26. 65.
 Καλλισθένης I. D. Mort. XII. 6. 394.
 καλός I. D. Deor. XX. 10. 261. I. Vit. Aucf. 26. 566.
 καλούς L. καλούς I. Pisc. 4. 574.
 καλλίων Edd. male καλλίων & ἐρασμιώτερα II. pro Imag. 22. 481.
 κάλλιστον ex L. Edd. priores κάλλιον II. Amor. 34. 435.
 καλωδία II. Afin. 24. 593.
 κάμαξ III. Navig. 6. 252.
 Καμάρια III. Pseudol. 32. 189.
 Καμύστις I. Sacr. 5. 530.
 Κάουδος II. Q. Hist. 39. 52. I. D. Mort. XIV. 4. 396.
 κατηφόρῳ I. D. Deor. XX. 16. 266.
 καπνός. λάπτυσι ἢ ἀναβυρσιόμοι καπνός II. i. Ver. Hist. 23. 88.
 καρδατία III. Philop. 13. 41.
 καρδία I. Merc. Cond. 11. 666.
 Καρδιανός I. pro Lapf. 8. 734.
 καρδίας II. 2. Ver. Hist. 33. 129.
 καρδιαρῶν. καρδιαρῶν Edd. καρδιαρῶν II. Lex. 13. 336.
 vel potius 340.
 Κάρια. οἰκιστὴς αὐτῆς Κάριος I. Herod. 1. 832.
 καρπῶν. καρπυρίων II. Jup. Trag. 22. 668.
 κάρτα III. Calumn. 3. 128.
 καρύκη I. Tim. 54. 171.
 καρφῶ II. Afr. 29. 373.
 κάρχαρῶ II. Q. Hist. 43. 56.
 Κασιπίτις II. pro Imag. 7. 488.
 κατά Μείσπην al. ἡ Μείσπῃ I. D. Mort. II. 1. 336.
 κατ' ὀλίγον ὑπαπίων II. Icar. 14. 769.
 καταβαρύνει. καταβαρύνει al. καταποτίζει I. D. Deor. XXI. 1. 268.
 καταγελῶν I. Merc. Cond. 6. 714. καταγελῶν τὰ Edd.
 καταγελῶντα III. Mort. Per. 40. 361. καταγελῶσθε
 al. aliter II. Phal. Pr. 6. 194.
 καταγιγνώσκω II. 2. Ver. Hist. 20. 117. καταγιγνώσκεις
 Solan. καταγιγνώσκεις Edd. male III. Meretr. XII. 313.
 καταγωμι. κατάγω τῇ κραινῇ I. Tim. 48. 161.
 καταγοστιῶν I. D. Deor. XVI. 1. 244.
 καταγώγιοι II. Afin. 26. 595.
 κατάγω. καταγῶς III. Macrob. 16. 219.
 καταδικάζω I. Merc. Cond. 11. 666.
 κατάδωμι. καταδίδω al. καταλάω I. Nec. 20. 483.
 καταδύω I. Merc. Cond. 27. 636.
 καταέρω. καταέρωτῶ] καταπλύνωτῶ, καταρχομένω I.
 Jud. Voc. 2. 83.
 καταλαμβάνω. καταλαμβάνω al. καταλαμβάνω I. Catap. 4. 625.
 καταλόγω. κατάλογος recept. pro κατάλοι III. Nav. 34. 270.
 καταλύειν. καταλύειν al. καταλύω I. Prom. 8. 192.
 καταλύειν al. καταλύειν I. Vit. Aucf. 27. 567. I. Pisc. 6. 575.
 κατάλυτοι ex W. κατάλυτοι Edd. pr. III. Pseudol. 4. 165. I. Pisc. 14. 585.
 καταλύειν rescriptum, καταλύειν Edd. III. de Dipf. 9. 240.
 καταλύω I. Piscat. 1. 578.
 καταφύγω I. D. Deor. XXVII. 7. 442.
 Tom. III.

κατάπληξ Solan. vult κατάπληξ III. Philopat. 4. 589.
 κατάρατῳ I. Pisc. 1. 570.
 καίτατολμῶν I. Jud. Voc. 7. 90.
 κατατρυφῶντα ὁ Φίλων II. Jup. Trag. 53. 701.
 καταφάγω. καταφάγει al. καταπίω I. Merc. Cond. 17. 672.
 καταφθίρω. καταφθίρας al. ἀφθίρας I. Tim. 36. 148.
 καταφθίσαντα III. Hipp. 2. 67.
 καταφρονῶντα W. καταφρονούντες I. Herm. 10. 749.
 καταψάω II. Afin. 14. 582.
 καίψιλον. καίψιλον III. Conv. 47. 450.
 κατάχομαι I. D. Mort. III. 1. 339.
 κατίσχω II. Phal. Pr. 6. 193.
 κατίχω. κατίχων ἀρκέσαι I. D. Mort. XII. 4. 386.
 κατηγορίω I. Pisc. 22. 591. κατηγορίων Edd. κατηγοροῦ
 σι II. Afr. 2. 361.
 κατῆς. κατῆς mallem κατῆς II. Amor. 16. 415.
 κατόπτομαι I. Contr. 16. 512.
 κάττω I. Cat. 20. 642.
 κάττω II. Lex. 2. 322.
 καύσις al. κακυσίς III. Mort. Per. 23. 346.
 Καφριός. παρ' ἡ Καφρία II. Jup. Trag. 15. 659.
 κελύς admissum, aberat ab Edd. II. Abd. 22. 178.
 κερμῆλιος al. κερμῆλιος I. Prom. 4. 29.
 ὁ Κεῖς I. Scyth. 11. 872.
 κέρω. ὅτι αὐτῶν κερμῆλιος II. Bis Acc. 20.
 κελάρυζω III. Rhet. Pr. 19. 21.
 Κίλσῳ. ὁ Φίλων Κίλσῳ II. Alex. 1. 207.
 κίλυφῳ. κίλυφῳ al. κίλυφα II. 2. Ver. Hist. 38. 133.
 κινεματίων II. Gall. 26. 743.
 κινεδοξία al. κινεδοξία I. D. Mort. X. 8. 369.
 κινεδοξίας al. κινεδοξίας II. 1. Ver. Hist. 4. 72.
 Κινταυρίδης III. Adv. Ind. 5. 104.
 τὸ κῆτρον Edd. τῷ κῆτρῳ II. Q. Hist. 51. 61.
 Κερμαίσιος I. Pisc. 13. 581. I. Scyth. 3. 863.
 αὐτῶν Κερμαίσιος II. Jup. Trag. 15. 659.
 κεραιός. κεραιός αὐτῶν τῇ διέξῃ I. Tim. 51. 165.
 κερμαίον II. Jup. Trag. 21. 666.
 Κερμαίον. ὡς τοὺς Κερμαίονας II. Alex. 4. 211.
 κεφάλαιοι. ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον III. Philop. 6. 34. καὶ
 φησὶν αὐτῶν ex emend. Solan. al. aliter II. Alex. 47. 252.
 κεφαλαγῶ I. Jud. Voc. 4. 86.
 κεφαλή ἐκείνη I. D. Dec. Syr. 7. 455.
 κεφαλὴ I. Jud. Voc. 4. 86.
 κηλῶν. κηλημῶν jubente Solano, Edd. vero κηλημῶ
 νοι II. Bis Acc. 11. 804. & 805.
 κιστρις. κιστρις al. κιστρις I. Jud. Voc. 4. 86.
 κίς mors I. Vit. Aucf. 14. 553.
 κίρυρα II. Jup. Trag. 18. 663.
 τὸ ἢ κίρυκα ἀγῶν III. Mort. Per. 32. 353.
 κιστίον. ἢ τι κιστίον] ὡς ἐπὶ τῇ Νῆϊ ὁ κατακλυσμὸς γί
 γοι I. Tim. 3. 106.
 κιστῶν II. pro Imag. 14. 472.
 κιστῶν I. D. Mort. X. 9. 372.
 κιστῶν ex P. L. κιστῶν Edd. II. Afin. 40. 608.
 κίστα I. D. Mort. XI. 2. 378.
 κίστα I. Vit. Aucf. 14. 553. κίλσος ex emend. Solan.
 κίλσος Edd. III. Philopat. 6. 592.
 κλαμυρῶν. κλαμυρῶν al. κλαμυρῶν I. Herm. 23. 761.
 Κλαμυρῶν Edd. Κρίμης Paltm. Κρίμης Pell. III. Fu
 git. 31. 383.
 Κλαμῶ I. D. Mort. IX. 4. 362.
 Κλαμῶ I. D. Mort. IX. 4. 362.
 Ggggg

κρίσις v. Νόμος III. Tragop. p. 655.
 κλῆτρον ex emend. Solan. κλῆτρον Edd. priores II. Tax.
 57. 562.
 Κλῆνίς, ἡ τῇ Κλῆνί I. D. Mort. XX. 4. 419.
 κλῆνός II. 1. Ver. Hist. 24. 90.
 Κλῆνός, ἡ γὰρ Κλῆνός I. D. Mort. XIII. 6. 394.
 κλεπτικός al. κλεπτικός I. Prom. 7. 35.
 Κλέικρις B. Θάκρη I. Catap. 9. 630.
 κλῆσις Gnj. κλῆσις Edd. III. Ocyp. p. 671.
 κληρίαι, τῷ — κληρονομία I. D. Mort. I. 1. 328.
 Κλῆρα I. Catap. 1. 410.
 κλωπίαι I. Catap. 1. 622.
 κλωπίαι II. Jup. Trag. 22. 667.
 κλωπίαι I. Prom. 19. 202.
 Κλῆρ I. D. Mort. IX. 4. 362.
 κλῆρος Ἑρμῆς, κλῆρος Ἑρμῆς I. Somn. 9. 14.
 κλῆρος T. Fab. vult κλῆρος III. Mort. Per. 13. 338.
 κλακίαι al. κλακίαι I. D. Mort. X. 9. 373.
 κλακκίαι, κλακκίαι I. D. Mort. X. 9. 373.
 34. 603.
 κλακκίαι, τῷ τῇ μετῆς I. Necyom. 13. 474.
 κλακκίαι, κλακκίαι al. κλακκίαι al. κλακκίαι al. κλακκίαι
 I. D. Deor. VII. 4. 223.
 κλακκίαι I. D. Mar. I. 4. 290.
 τοὺς κλακκίαι II. Jup. Trag. 10. 653.
 κλακκίαι, τῷ κλακκίαι al. τῷ κλακκίαι I. Jud. Voc. 10. 96.
 Κλακκίαι, τῷ κλακκίαι II. Icar. 12. 765.
 Κλακκίαι Edd. Κλακκίαι II. 2. Ver. Hist. 24. 117.
 κλακκίαι, ἡ τῇ κλακκίαι πύκναι I. Merc. Cond. 6. 714.
 κλακκίαι Edd. κλακκίαι III. Dem. Enc. 12. 500.
 κλακκίαι aberrat ab Edd. II. Lexiph. 1. 318.
 κλακκίαι II. Amor. 9. 406.
 κλακκίαι, κλακκίαι al. κλακκίαι male I. Proca 8. 191.
 κλακκίαι I. Prom. 19. 193. κλακκίαι II. Q. Hist. 34. 45.
 κλακκίαι ex emend. Solan. al. κλακκίαι III. Adv. Ind.
 5. 104.
 κλακκίαι III. Philop. 33. 18.
 κλακκίαι II. Icar. 27. 784.
 κλακκίαι I. Cont. 2. 900.
 κλακκίαι I. D. Mort. XX. 4. 416.
 κλακκίαι ἡ μετακκίαι ἡ μετακκίαι II. Q. Hist. 31. 42.
 Κλακκίαι, ταῦτα Κλακκίαι τινος III. Philop. 3. 32.
 κλακκίαι, ἡ τῇ κλακκίαι τῷ φαντος δακκίαι II. Alex. 16. 224.
 Κλακκίαι, φαντος Κλακκίαι I. Tim. 41. 152.
 κλακκίαι, κλακκίαι κλακκίαι II. Jup. Trag. 30.
 p. 676.
 κλακκίαι, κλακκίαι ἡ κλακκίαι II. 1. Ver. Hist. 40. 102.
 κλακκίαι, κλακκίαι v. not. III. Epigr. 21. p. 680.
 κλακκίαι I. D. Mort. XI. 3. 378.
 κλακκίαι III. Philop. 18. 604.
 κλακκίαι III. Musc. Enc. 3. 93.
 κλακκίαι v. notas III. Tragop. p. 655.
 κλακκίαι I. Vit. Auc. 20. 559. κλακκίαι II. Gall. 10. 714.
 κλακκίαι I. D. Mort. XI. 4. 376.
 κλακκίαι II. Q. Hist. 3. 5. σμυρναῖος τῷ κλακκίαι I. Cont.
 3. 496.
 κλακκίαι I. Piscat. 19. 589.
 κλακκίαι, κλακκίαι Edd. κλακκίαι II. Pat. 12. 847. κλακκίαι II.
 Jup. Conf. 14. 637.
 κλακκίαι II. Q. Hist. 15. 21.
 κλακκίαι I. Necyom. 16. 479.
 κλακκίαι I. pro merc. Cond. 11. 718.

κλακκίαι, τῷ κλακκίαι I. D. Deor. XX. 1. 252.
 κλακκίαι, τῷ κλακκίαι I. Herm. 81. 826.
 κλακκίαι Edd. κλακκίαι II. Q. Hist. 21. 29.
 Κλακκίαι I. Prom. 3. 187. τῷ κλακκίαι II. Jup.
 Trag. 26. 672.
 κλακκίαι I. Piscat. 10. 579.
 κλακκίαι, τῷ κλακκίαι II. Bis Acc. 28. 827.
 κλακκίαι Gnj. κλακκίαι III. Meret. V. 291.
 κλακκίαι, τῷ κλακκίαι τῷ φαντος I. Jud. Voc. 2. 84.
 τῷ κλακκίαι II. Par. 6. 844.
 κλακκίαι II. Gall. 14. 724.
 κλακκίαι, ἡ τῇ κλακκίαι I. D. Mort. XX. 3. 415.
 κλακκίαι Edd. κλακκίαι II. Salt. 13. 275.
 κλακκίαι II. Icar. 17. 772. I. Vit. Auc. 14. 554.
 κλακκίαι I. Catap. 14. 636.
 κλακκίαι Edd. κλακκίαι II. Lex. 7. 333.
 Κλακκίαι I. Merc. Cond. 11. 718.
 κλακκίαι, κλακκίαι Edd. male κλακκίαι I. Herm.
 84. 829.
 Κλακκίαι II. Demon. 53. 392.
 κλακκίαι sic Fl. κλακκίαι ceterae II. 2. Ver. Hist. 31. 96.
 Κλακκίαι, κλακκίαι Edd. Κλακκίαι II. Icar. 18. 773.
 κλακκίαι III. Pseudol. 17. 176.
 κλακκίαι II. Lex. 1. 319.
 κλακκίαι II. Lex. 1. 318.
 κλακκίαι deest in al. in quibusdam ἡ τῷ κλακκίαι I. Piscat. 42.
 615. ἡ τῷ κλακκίαι τῷ κλακκίαι I. Vit. Auc. 16. 556.
 κλακκίαι I. Merc. Cond. 24. 680.
 κλακκίαι II. Amor. 42. 443.
 κλακκίαι I. Pisc. 7. 576.
 κλακκίαι Edd. κλακκίαι κλακκίαι II. 2. Ver.
 Hist. 25. 123.
 κλακκίαι, τῷ κλακκίαι Σμυρναῖος τῷ κλακκίαι I. Herm.
 81. 826.
 κλακκίαι I. Nigr. 7. 461.
 κλακκίαι I. Piscat. 14. 589.
 κλακκίαι, τῷ κλακκίαι I. Camp. 19. 641.

Δ.

Δακκίαι I. Herm. 73. 815. Δακκίαι τινος II. Icar. 10. 762.
 Δακκίαι, τῷ Δακκίαι τῷ κλακκίαι III. Cont. 6. 402.
 Δακκίαι, τῷ Δακκίαι τῷ κλακκίαι p. 1. Δακκίαι quod al. I.
 Cont. 22. 520.
 Δακκίαι I. Pisc. 24. 603. Δακκίαι τῷ κλακκίαι I. Somn.
 9. 13. Δακκίαι τῷ κλακκίαι τῷ κλακκίαι II. 2. Ver. Hist. 24. 117.
 Δακκίαι I. K. Calam. 21. 172.
 Δακκίαι I. Vit. Auc. 29. 558.
 Δακκίαι, τῷ Δακκίαι τῷ κλακκίαι II. Dem. 46. 390.
 Δακκίαι I. Pisc. 2. 572.
 Δακκίαι, τῷ Δακκίαι al. male ἡ τῷ Δακκίαι I. Cont. 2. 490.
 Δακκίαι, τῷ Δακκίαι Edd. Δακκίαι III. Tragop. p. 655. Δακκίαι
 τῷ Δακκίαι O. Δακκίαι I. D. Mort. XX. 2. 416.
 Δακκίαι I. Tim. 20. 130.
 Δακκίαι, τῷ Δακκίαι, τῷ Δακκίαι I. Bida. 48. 606. Δακκίαι
 I. 2. Ver. Hist. 40. 134. Δακκίαι O. Δακκίαι I. D. Mort.
 X. 8. 370. Δακκίαι II. Gall. 3. 707.
 Δακκίαι II. Lexiph. 10. 336.
 Δακκίαι III. Cont. 2. 418.
 Δακκίαι I. Tim. 12. 121. Δακκίαι al. Δακκίαι I. pro merc.
 Cond. 3. 656.
 Δακκίαι II. Δακκίαι 27. 596. Δακκίαι, τῷ Δακκίαι τῷ κλακκίαι

Ms. A. 12. Par. 1. 836.

μαθητὰς I. D. Deor. 208.
 μαθητὸς συλλογῆς III. Calum. 19. 148.
 μαθητὸν Edd. μαθητὸν Solan. II. Amos. 41. 442.
 μαθητὰ III. Conv. 34. 441.
 μαθητῆμαι. αἱ μαθηταὶ αἱ μαθήτριαι I. D. Deor. VIII. 1. 229.
 μακαρία πότι I. Herm. 71. 814. κατὰ μακαρίας III. Na-
 vig. 12. 256.
 Μάκαρος I. Catap. 24. 646.
 Μακκαθίου. Μακκαθίου χαλμοῦ I. D. Mort. XIV.
 4. 397.
 μακρὸς. μακρὰ al. μακρὰ I. Tim. 37. 149.
 μακρὰ al. μακρὰ I. pro Lapf. 2. 727.
 μακράξ II. Alex. 25. 234.
 μακροβόλος. κατὰ μακροβόλον I. Tim. 2. 103.
 Μακροβούλος I. Merc. Cond. 21. 677.
 μακρῶν. αἱ μακρῶν al. αἱ μακρῶν &c. I. Piff. 5. 574.
 μακρὰ I. Tim. 30. 144.
 μακροβούλων. Edd. male μακροβούλων II. Afr. 2. 351.
 ὁ Μακράδης III. Rhet. Pr. 18. 20.
 μακροβόλοι. μακροβούροι II. Tyran. 22. 158.
 μακρὸς. ἀδελφὸς ὁ μακρὸς II. Jup. Trag. 32. 680.
 μακρὰ. ἵππος μακρὰ I. Vit. Aucf. 7. 547.
 ὅτι τῇ μακρῇ Edd. III. Macrob. 17. 22.
 μακροχρῶν I. Tim. 28. 141.
 Μακρῶν I. D. Deor. XIII. 2. 237.
 μέγας. αἱ μέγας I. Vit. Aucf. 16. 558. μέγα al. μέ-
 γα I. Nigr. 1. 39.
 μετὰ γὰρ ἢ μετὰ I. Merc. Cond. 9. 716. τὸ μετὰ
 εἶναι πάλιν πάλιν I. Nec. 17. 480.
 μετῴντος. τὸ εἶχε μετῴντος al. ἐν τῷ μετῴντος I. Merc.
 Cond. 12. 668.
 μετῴντος II. Afr. 13. 366.
 μετῴντος I. D. Mar. XII. 2. 319. τὸ εἶναι ἐν τῷ μετῴντος II.
 Jup. Conf. 4. 628.
 μελῆς. μελῆς ἀνθρώπου I. D. Mar. XV. 4. 327.
 μελλογῶ III. Conv. 31. 439. ejus μελλογῶ I. Sacb.
 1. 526.
 μελῆς. ὅτι μελῆς Ἐπειῶν II. Par. 11. 848.
 μελλογῶν mire variat I. Prom. 5. 189.
 μέλιτος emend. προ μέλιτος II. Jup. Conf. 16. 638.
 μελιζῶ I. D. Mort. XXIX. 1. 448.
 μελιχρὸς II. Amos. 30. 431.
 μελλῶν. μελλῶν Edd. μελλῶν III. Conv. 47. 490. μελλῶ-
 νος al. male μελλῶντος al. μελλῶντος I. D. Mort.
 XXIX. 1. 448.
 μέλος. μελῶν al. μελῶν I. D. Deor. XX. 13. 263.
 με abest in Edd. II. Jup. Trag. 19. 664. II. Salt. 72. 307.
 II. Bis Acc. 29. 828. insertum III. Dea Syr. 33. 479.
 με αὖ O. με αὖν I. D. Mort. XXV. 2. 433. αὖν, αὖ
 αὖ III. Rhet. Pr. 15. 15.
 Μέντιος I. Piff. 26. 596. I. D. Mort. XXI. 1. 420.
 μέν. μέντος al. μεν. μέντος αὖ II. z. Ver. Hist. 29.
 125.
 μεριζοῦντος Edd. λυγίζοῦντος II. Gall. 22. 735.
 μεριζοῦντος Edd. male μεριζοῦντος II. Bis Acc. 2. 765.
 μέριος. μερῶν al. μερῶν I. Zeux. 5. 842. τὸ μέριος σιωδι-
 ππρωτος I. pro merc. Cond. 12. 721. τὸ μέριος αὖ-
 τὸ τὸ ὅσον κατὰ αὐτὸ I. Jud. Voc. 11. 96. αὖ τὸ μέριος
 I. Piff. 28. 597. &c. II. Gall. 18. 730.
 μεριστῶν III. Cronof. 18. 400.
 μεριστῶν emend. προ μεριστῶν III. Philopat. 22. 616.
 μέσιος. μέσιος al. male μέσιος I. Piff. 41. 609.

μεταλαμβάνει αλ. μεταλαμβάνει I. Nigr. 24. 64.
 μεταλαμβάνει· αιτιατική συσταταγμένων I. Nigr. 24. 64.
 μεταλαμβάνει· μεταλαμβάνει Edd. male μεταλήγει I. Herm.
 84. 829.
 μεταξὺ· ἀλλὰ μεταξὺ I. Tim. 29. 142.
 μεταστῆναι· μεταστειλάμενος II. Phal. Pr. 6. 192.
 μεταίμαι· αλ. μίγνυσθαι αἰσκάς I. D. Mort. XX. 6. 419.
 μετινδύν· μετινδύσει I. Necyom. 16. 478.
 μετήρχομαι· μετελκεύει III. Fug. 22. 376.
 μετιωρίζω· ἀφ' οὐκὸν μετιωρίζω I. Tim. 54. 170.
 μετιωρολόγη· μετιωρολόγη] αὐτὸν φλυαροῦντας τὰ μετῴρα
 I. Prom. 6. 33.
 μετιωροτοφίης I. Prom. 6. 33.
 μετωκίον· μετωκίσσασθαι αλ. μετωκίσσασθαι I. D. Mort. II.
 1. 336.
 μετωκίον· τοὺς μετωκίους θεοὺς II. Icar. 27. 783.
 εἰ καὶ μετωκίος εἶμι II. Jup. Trag. 32. 678.
 μετῴραν editum pro μετῴραν II. Bis Acc. 33. 833.
 αὐτὸ τὸ μετῴρον φάσι II. Imag. 12. 470.
 μετῴραν II. Jup. Conf. 1. 626.
 φῶν· μιν Edd. vulgo μιν II. Jup. Trag. 14. 657.
 μίχρη· πρὸς II. Bis Acc. 11. 804.
 μη ἀνασπῆσαι· v. Notas III. Mort. Per. 25. 349. μη
 delet Marcell. III. Pseud. 16. 174. μη & μὴ confusa
 I. pro Lapf. 2. 726. μη & μὴ I. Herm. 48. 789. μη
 ἔχει πρόβλεπτα II. Alex. 15. 223.
 μηδὲ & μὴ δὲ variat sexcenties. μὴ δὲ πᾶσι αλ. μηδὲ
 πᾶσι αλ. μηδὲ πᾶσι αλ. Herm. 31. 771. μηδὲ αλ.
 μηδὲ ἢ τι I. D. Deor. XXIV. 1. 275. μηδὲ αλ. μηδὲ
 αλ. μὴ δὲ I. Pifc. 42. 610. μηδὲ Edd. μηδὲ II. Gall.
 17. 728. μηδὲ πρὸς τὴν χάριν II. Salt. 80. 311.
 οὐ Μινδία II. Q. Hist. 30. 40.
 ροπή· ὁ & ροπή I. Tim. 38. 150.
 ρήκων II. 2. Ver. Hist. 33. 128.
 ρηλόδοτος· πτισίς I. Nigr. 26. 65.
 ρῖον pro μιν III. Dea Syr. 17. 464. ὁ ρῖον Edd. καὶ μιν
 II. Jup. Trag. 8. 651.
 ρῖον· ὑπὸ τὴν ρῖον I. D. Deor. VIII. 1. 225.
 ρηρίον· ρηρίον] infertum I. Tim. 9. 116.
 ρηρὸς πατασάειν III. Rhet. Pr. 19. 21.
 ρησάρχ· II. Lexiph. 19. 340. verius 344.
 ρησάει· διὰ τὸ ρησάειν III. Philop. 29. 55.
 ρησάει· ρησάει αλ. ρησάει I. Tim. 53. 169.
 ὁ Μήρως II. Jup. Trag. 8. 651.
 ρηρὸς· ὁ & ὁ ρηρὸς ἀποπύρειν I. Merc. Cond. 4. 712.
 ρηρὸς αλ. male ρηρὸς I. Nec. 10. 470.
 Μίκυλλος II. Gall. 1. 702.
 Μινύας· ὁ Μινύαν μοῦ II. Alex. 2. 209.
 Μινύας I. D. Mort. XII. 1. 380.
 μινδάρων I. pro merc. Cond. 12. 720.
 Μίτρα III. Deor. Conc. 4. 529. & III. Bacch. 2. 76.
 μῖα· μῖαν τριχίαν εἰς mire variat I. D. Mort. X. 9. 371.
 τὴ μῖαν ἐκείνην II. Jup. Trag. 25. 670.
 μνησάει· ἀντὶ κατὰ μνησάει II. Dea Syr. 6. 454.
 μνησάει· μνησάει αλ. μνησάει I. Prom. 8. 192.
 Μησάει· II. Gall. 4. 708.
 μόνις· μόνις αὐτὸν ἀδελφὸν μόνις ἢ κοινῇ I. Jud. Voc. 4. 87.
 Μοῖρα· ἔξω τῶν ἰσχυρῶν Μοῖραν II. Jup. Conf. 2. 627. Μοῖ
 ρά τις, ἢ ib. 10. 634.
 μόνι· I. Vit. Auc. 23. 564. τοῦτο μόνι, F. ἰντρίον τι
 βαρύνει I. Cont. 11. 504. μόνι Edd. μόνι II. Salt.
 3. 267. ὡν μόνι I. Halc. 1. 176.

μοιαν II. Q. Hist. 1. 2.
 μόνις αλ. μόνις I. Merc. Cond. 12. 668.
 τὸ μόνιον τοῦτο vide notas III. Adv. Ind. 21. 116.
 & 117.
 μουσργίη I. Vit. Auc. 3. 543.
 Μουσῶν III. Mort. Per. 18. 343.
 μουσθῶν I. pro Lapf. 4. 728.
 μουσθῶν I. D. Deor. XVI. 1. 244.
 οὐδὲ μόνι II. Phal. Pr. 8. 195. μόνι II. Icar. 7. 758.
 μουσθῶν· μουσθῶν ἡγαθὸν τοῦτο I. Prom. 1. 24.
 μουσθῶν I. Merc. Cond. 8. 664.
 μουσθῶν II. Lex. 12. 334. potius 338.
 μουσθῶν I. Pifc. 48. 616.
 μουσθῶν· μουσθῶν αλ. μουσθῶν I. Somn. 8. 10.
 μουσθῶν I. Tim. 54. 171.
 μὴν pro μιν II. Gall. 24. 739.
 μὴν αλ. Τίμων αλ. τίς μὴν I. Tim. 57. 175.

N.

Νάϊα· νάϊα αλ. νάϊα I. pro Lapf. 6. 733.
 νάϊα II. Q. Hist. 23. 32.
 νάϊα II. Afin. 47. 615.
 νάϊα· I. Sacr. 3. 528.
 νάϊα· ἐνταῦθα αλ. ἐνταῦθα I. Nec. 4. 461.
 νάϊα I. Merc. Cond. 26. 683.
 νάϊα· I. Pifcud. 19. 176.
 νάϊα & νάϊα confusa III. Meret. X. 308.
 νάϊα I. D. Mort. XVIII. 1. 408.
 νάϊα· νάϊα αλ. νάϊα I. D. Mort. I. 1. 328.
 νάϊα αλ. I. D. Mort. II. 2. 340.
 νάϊα· τὴν αὐτὴν νάϊα III. Nav. 19. 261. καὶ νάϊα αλ. νάϊα
 I. D. Mort. X. 1. 303.
 Νεινομαρτία I. Necyom. 1. 455.
 Νεινός· τὸν I. Bis Acc. 2. 794.
 νεινός· I. Halc. 3. 180.
 νεινός· νεινός & νεινός I. Halc. 3. 180.
 νεινός· νεινός pro νεινός I. Zouh. 6. 844.
 νεινός II. Phal. Pr. 3. 190.
 νεινός· τὴν I. Lex. 1. 317. νεινός restitutum ex W. Fl. νεινός
 Edd. II. Salt. 52. 298.
 νεινός I. Catap. 9. 631.
 νεινός I. Herm. 4. 743.
 νεινός αλ. νεινός II. Gall. 11. 718.
 νεινός· νεινός pro νεινός Edd. II. Amor. 42. 444. καὶ
 τὴν νεινός III. Rhet. Pr. 25. 28.
 νεινός I. Catap. 3. 624.
 νεινός· νεινός αλ. νεινός I. D. Mar. IX. 1. 310.
 νεινός I. Scyth. 9. 869.
 νεινός· additum II. Salt. 38. 291. νεινός καθορῶν II. 1.
 Ver. Hist. 6. 74.
 νεινός· νεινός αλ. νεινός I. Herm. 48. 789. I. D.
 Deor. XXIII. 2. 275.
 νεινός· νεινός in Edd. I. Herod. 7. 836.
 νεινός· νεινός pro νεινός I. Harm. 1. 851. νεινός
 αλ. male νεινός I. D. Deor. XX. 1. 254.
 Νεινός· αλ. νεινός &c. I. D. Deor. XX. 16. 266.
 νεινός· νεινός II. Par. 34. 862.
 Νεινός· II. Q. Hist. 9. 12.
 Νεινός· καὶ νεινός αλ. νεινός I. Sacr. 15. 539.
 νεινός· νεινός Edd. νεινός II. Salt. 29. 285. νεινός
 Edd. νεινός II. Afr. 25. 371.

νέο. τὸ νέο al. νέα I. Nec. 1. 456.
 νέο. ἐπὶ νέοι ἀγοίτο I. D. Mar. XV. 4. 327.
 νυμῶς. νυμῶν al. νυμῶν II. 2. Ver. Hist. 17. 114.
 νῦν recept. pro πρὶν III. Dea Syr. 17. 464. νῦν λέγει I.
 Pisc. 23. 593.
 νῦξ. μέγας νύκτας al. μέγας τὰς νύκτας I. D. Deor. XXIII.
 2. 274. ἐπὶ νύξ II. 2. Ver. Hist. 12. 112.
 νυθὺς I. Vit. Aucl. 27. 568.
 νύμφη & νύμφη II. Jup. Trag. 6. 649.

Z.

Ζηνάγος I. D. Mort. XXVII. 7. 441.
 Ζήνων Ζήνωνος restit. pro Ζήνωνος II. Alex. 31. 239.
 Ζευκτοσίω I. D. Deor. XXIII. 1. 274.
 Ζηλολογία II. Gall. 25. 741.
 Ζύλον I. Pisc. 24. 594. I. Cat. 6. 627.
 Ζηπουλίας Ζηπουλίας μίγγυος al. Ζηπουλίας μίγγυος I. D. Mar.
 III. 2. 297.
 Ζηπουλίας μίγγυος. Ζηπουλίας μίγγυος Fl. Ιππιδόου I. Pisc. 48. 615.
 Ζηρούς Ζηρούς μίγγυος al. Ζηρούς μίγγυος I. Sacr. 14. 537.

O.

Ο ante μὲν deficiens insertum II. Salt. 66. 304. ἀ-
 erat & II. Jov. Conf. 12. 635. II. Salt. 41. 292. ο Δη-
 μάτῃ edidi pro ο Δημάτῃ II. Dem. 30. 386. ο τῷ
 αὐτῷ al. ο τῷ αὐτῷ al. ο γὰρ αὐτῷ I. D. Mort. XVI.
 4. 304. ο δὲ for. αὐτῷ III. Dem. Enc. 37. 519. ο, τι
 W. 2. I. Herm. 68. 810. α, τι Edd. α, τι III. Conv.
 15. 418. I. Herod. 8. 337. II. Q. Hist. 16. 25. II. Jup.
 Conf. 7. 632. τὸ al. τῷ I. Nigr. 23. 62. τὸ μ rest. pro
 τῷ I. Sacr. 2. 527. τὸ Edd. α, τι III. Nec. 3. 638. τὸ
 τὸ Edd. τὸ III. Mort. Per. 20. 344. τὸ Solas. fru-
 stra ο I. Herm. 68. 810. τὸ aberat II. Salt. 80. 311.
 τὸ Pell. τὸ Edd. male III. Mort. Per. 42. 362. τὸ πο-
 ται al. τὸ I. Halc. 2. 199. τὸ δὲ & τὸ, δὲ I.
 Vit. Aucl. 14. 553. τὸ Μαντῷ. τὸ II. Alex. 46. 252.
 τὸ πάντων Edd. τὸ πάντων III. Cyn. 13. 546. τὸ restit.
 pro τῷ III. Pseudol. 4. 167. τὸν pro τῷ II. Imag. 8.
 466. οὐ δὲ αὐτῷ αὐτῷ αὐτῷ N. foederis. I. Tim.
 4. 107. πάντων rest. pro πάντων I. Herm. 59. 799. τῷ
 deorat II. pro Imag. 28. 506. τὸς al. τὸς I. Herm.
 70. 812. τῷ Edd. τῷ III. Dea Syr. 8. 456. τὸς ad-
 ditum II. Alex. 36. 244.
 ὀβολός. ἢ αὐτῷ ἔχου ἢ αὐτῷ I. D. Mort. I. 3. 333. ὀβ-
 λὸς φέρεται II. de Lucr. 10. 926.
 ὀδοπότης. αὐτῷ (ἀπαρχαί) αὐτῷ αὐτῷ κατὰ τὸν I. Somn.
 9. 14.
 ὀδὸν al. ὀδὸν I. Herm. 46. 787.
 ὀδὸν αὐτῷ I. Merc. Cond. 10. 717.
 ὀδὸν αὐτῷ al. ὀδὸν αὐτῷ I. Sacr. 15. 539.
 ὀδὸν II. Phal. Pr. 10. 197.
 ὀδὸν I. D. Mort. III. 2. 339. ὀδὸν II. Afin. 42. 610.
 ὀδὸν Edd. αὐτῷ III. Mort. Per. 14. 339.
 ὀδὸν I. Sacr. 10. 534.
 ὀδὸν. αὐτῷ. O. αὐτῷ. recte solas. αὐτῷ I. Piscat.
 26. 596.
 ὀδὸν. αὐτῷ al. αὐτῷ II. Gymn. 14. 892.
 ὀδὸν. αὐτῷ. αὐτῷ. O. αὐτῷ. αὐτῷ. I. D.
 Mort. XIII. 2. 392.
 ὀδὸν. αὐτῷ. I. Cont. 5. 496.

οἰκοδομήσας Edd. οἰκοδομήσας II. Q. Hist. 51. 62.
 οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας I. D. Mort. II. 1. 336.
 οἰκοδομήσας I. Necyom. 16. 479. οἰκοδομήσας Coll. οἰκο-
 δομήσας II. Q. Hist. 5. 6. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας
 I. Jud. Voc. 7. 91. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας I. Tim. 25. 138.
 οἰκοδομήσας Edd. male οἰκοδομήσας II. Alex. 23. 231.
 Οἰκοδομήσας III. Conv. 30. 439.
 οἰκοδομήσας I. Nec. 9. 469. οἰκοδομήσας II. Par. 1.
 836. οἰκοδομήσας I. Herm. 40. 783. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας
 I. Cont. 22. 519.
 οἰκοδομήσας vimineus I. D. Mort. XIV. 2. 395. οἰκοδομήσας II.
 Q. Hist. 23. 31.
 Οἰκοδομήσας, vide Schol. I. Tim. 6. 112. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας
 I. D. Mort. XVI. 5. 405.
 οἰκοδομήσας Edd. male οἰκοδομήσας II. Par. 3. 840.
 οἰκοδομήσας II. Jup. Conf. 6. 631.
 οἰκοδομήσας II. Jup. Trag. 15. 658.
 οἰκοδομήσας III. Adv. Ind. 3. 101.
 οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας I. D. Mort. III. 2. 340. I. D. Deor. XX.
 15. 266. II. Salt. 3. 268. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας I. Herm. 2. 741.
 οἰκοδομήσας an οἰκοδομήσας Pell. ib. 48. 790.
 οἰκοδομήσας II. Jup. Trag. 25. 670.
 οἰκοδομήσας J. Cat. 11. 633. I. pro Lapf. 5. 730.
 Οἰκοδομήσας. Οἰκοδομήσας emend. pro οἰκοδομήσας Edd. pr. III. Ma-
 crob. 17. 220.
 Οἰκοδομήσας. τὸ Οἰκοδομήσας I. D. Mort. XI. 1. 376.
 Οἰκοδομήσας II. 1. Ver. Hist. 17. 84. Οἰκοδομήσας οἰκοδομήσας οἰκοδομήσας
 I. D. Mort. XXV. 1. 432. οἰκοδομήσας οἰκοδομήσας III.
 de Domo 17. 200. οἰκοδομήσας οἰκοδομήσας Οἰκοδομήσας I. Sacr.
 2. 527. τὸν Οἰκοδομήσας αὐτῷ II. Astr. 22. 369. παρ' Οἰκοδομήσας
 I. Necyom. 11. 471.
 οἰκοδομήσας II. Afin. 37. 605.
 οἰκοδομήσας al. male οἰκοδομήσας I. Merc. Cond. 20. 676.
 οἰκοδομήσας. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας II. Q. Hist. 18. 27.
 οἰκοδομήσας, sed legendum οἰκοδομήσας III. Nav. 29. 267.
 οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας I. Nec. 15. 477. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας I. D.
 Mort. XXVIII. 1. 445.
 οἰκοδομήσας I. Catap. 5. 626.
 οἰκοδομήσας. οἰκοδομήσας Edd. & M. οἰκοδομήσας I. Herm.
 1. 851.
 οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας I. Somn. 12. 17. al. οἰκοδομήσας I. D. Mort.
 XXVIII. 2. 446.
 οἰκοδομήσας. οἰκοδομήσας III. Philopat. 26. 615.
 οἰκοδομήσας. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας I. D.
 Mort. XXII. 2. 424. οἰκοδομήσας I. Prom. 20. 203.
 οἰκοδομήσας. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας I. Jud. Voc. 8. 92. οἰκοδομήσας
 al. οἰκοδομήσας II. Q. Hist. 41. 54.
 οἰκοδομήσας. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας II. 1. Ver. Hist. 17. 83.
 οἰκοδομήσας. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας I. Herm. 54. 794. & 795.
 οἰκοδομήσας II. Tox. 14. 521.
 οἰκοδομήσας II. pro Imag. 20. 500.
 οἰκοδομήσας Edd. οἰκοδομήσας II. Salt. 34. 288.
 οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας I. Pisc. 35. 604.
 οἰκοδομήσας vulgo οἰκοδομήσας III. Fug. 30. 382.
 οἰκοδομήσας I. Vit. Aucl. 9. 549.
 οἰκοδομήσας. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας I. Tim. 53. 169.
 οἰκοδομήσας. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας I. Vit. Aucl. 21. 561.
 οἰκοδομήσας. οἰκοδομήσας al. οἰκοδομήσας II. Gall. 9. 716.
 οἰκοδομήσας II. Q. Hist. 53. 63.
 οἰκοδομήσας Edd. οἰκοδομήσας Toll. III. Calumn. 16. 146.
 οἰκοδομήσας al. καὶ οἰκοδομήσας al. καὶ οἰκοδομήσας I. Prom.
 11. 194.

παλάσιον ἢ παλαιόν I. Vit. Auct. 19. 559.
 πα παλαι III. Rhet. Pr. 17. 19.
 παλαιόν Edd. παλαι II. Amor. 34. 434.
 πάλιν pro πάντι II. Afm. 43. 611.
 παλλασίος I. Catap. 11. 632.
 πάλμπου & πάντι permutata I. Herm. 36. 778.
 ο Παν I. D. Deor. IV. 1. 209. τῷ Πανί τούτῳ I. Tim. 42. 154.
 καὶ τῷ Πανίδῳ ἔκτισ II. Imag. 13. 472.
 ἢ παυνοδύμοισι ὄνισσι II. Gall. 5. 710.
 πάντως I. D. Mort. X. 13. 376. πάντως al. πάντων vide notas I. Pisc. 13. 583.
 πάντι II. Par. 2. 828. πάντι, plectaque πάντι II. Alex. 20. 218. πάντι μὲν II. Jup. Conf. 2. 628. πάντι Marc. τῷ πάντι recte II. Alex. 5. 213. πάντι infertum III. Mort. Per. 33. 355.
 παταῖ al. βάσις I. Herm. 5. 744.
 παρὰ II. Amor. 13. 411. ὠρεῖ al. παρὶ I. Halc. 2. 278. I. D. Deor. X. 2. 230. & ib. XXII. 2. 271. cadere confusa ib. XVII. 1. 245. I. Herm. 39. 781. II. 2. Ver. Hist. 16. 114. ib. 33. 129. II. de Luctu 16. 929. παρὶ S. ἐπὶ II. Jup. Trag. 45. 693. ὠρεῖ & πρὸς permutata I. D. Mort. XII. 5. 387. παρὶ αὐτῷ II. Tox. 32. 541. ἢ παρ' αὐτῷ I. D. Mort. XX. 2. 413. παρ' αὐτῷ al. παρὰ τῷ I. Jud. Voc. 9. 95. παρ' ἐκείνῳ I. D. Mar. III. 2. 297. ἢ μὴ ὠρεῖ τούτῳ φησὶ II. Jup. Conf. 12. 635. παρ' ἀλλῶν I. pro Lapf. 2. 726.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. Pisc. 30. 599.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. c. ὠρεῖ δὲ παρὰ I. Nec. 17. 480.
 παρὰ γὰρ I. D. Deor. X. 1. 229. παρὰ γὰρ II. Jup. Trag. 21. 665.
 παρὰ δὲ II. 2. Ver. Hist. 23. 121.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. Catap. 4. 624.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. Herod. 8. 828. II. pro Imag. 7. 487.
 παρὰ rectit. pro ὠρεῖ III. Pseudol. 27. 184.
 παρὰ δὲ αὐτῷ ὡς οἰσται al. ὠρεῖ δὲ αὐτῷ ὡς οἰσται II. Q. Hist. 5. 6.
 παρὰ δὲ αὐτῷ III. Saturn. 9. 302.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. Pisc. 4. 574. II. Par. 2. 838.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. παρὰ δὲ αὐτῷ al. ὠρεῖ δὲ αὐτῷ I. Pisc. 12. 580.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. παρὰ δὲ αὐτῷ F. παρὰ δὲ αὐτῷ I. Nec. 8. 466.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. Tim. 2. 103. ὠρεῖ δὲ αὐτῷ τῷ γνήσιῳ III. Navig. 45. 278.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. Pisc. 9. 577. ὠρεῖ δὲ αὐτῷ I. Cat. I. 620. ὠρεῖ δὲ αὐτῷ I. Tim. 52. 175.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. Pisc. 6. 575.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. Pisc. 9. 577.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. Catap. 4. 625.
 παρὰ δὲ αὐτῷ II. Abd. 6. 164.
 παρὰ δὲ αὐτῷ III. Epist. Sat. 22. 405.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. D. Mar. IX. 1. 312.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. ἢ τῷ τούτῳ παρὰ δὲ αὐτῷ I. Tim. 45. 158.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. Herm. 27. 767.
 παρὰ δὲ αὐτῷ παρὰ δὲ αὐτῷ al. παρὰ δὲ αὐτῷ I. Herm. 21. 760. παρὰ δὲ αὐτῷ al. παρὰ δὲ αὐτῷ al. παρὰ δὲ αὐτῷ I. Nigr. 13. 77.
 παρὰ δὲ αὐτῷ II. Icar. 1. 751. ὠρεῖ δὲ αὐτῷ II. Q. Hist. 24. 32.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. ὠρεῖ δὲ αὐτῷ v. notas III. Nav. 5. 352.

ὠρεῖ δὲ αὐτῷ I. Prom. 19. 198. I. Vit. Auct. 23. 563.
 παρὰ δὲ αὐτῷ Edd. παρ' αὐτῷ II. Amor. 33. 433.
 παρὰ δὲ αὐτῷ II. Phal. Pr. 1. 187.
 παρὰ δὲ αὐτῷ II. 2. Ver. Hist. 25. 123. παρὰ δὲ αὐτῷ III. Dem. Enc. 43. 522. ἢ παρὰ δὲ αὐτῷ II. Q. Hist. 6. 8. παρὰ δὲ αὐτῷ al. παρὰ δὲ αὐτῷ I. Merc. Cond. 42. 702.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. c. τῷ παρὰ δὲ αὐτῷ II. Amor. 25. 425.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. παρὰ δὲ αὐτῷ Palm. παρὰ δὲ αὐτῷ II. Imag. 14. 473.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. παρὰ δὲ αὐτῷ I. Tim. 30. 142.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. Herm. 51. 791. I. Pisc. 19. 589.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. D. Mort. XXVII. 7. 443. I. Pisc. 10. 578.
 παρὰ δὲ αὐτῷ forsan παρὰ δὲ αὐτῷ III. Cyn. 1. 539.
 παρὰ δὲ αὐτῷ an παρὰ δὲ αὐτῷ II. Tyran. 18. 155.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. παρὰ δὲ αὐτῷ εἰς χαλκὸν τῷ δαλαμῷ I. D. Mar. XII. 1. 319.
 τῷ παρὰ δὲ αὐτῷ II. Bis Acc. 9. 807.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. ὠρεῖ δὲ αὐτῷ II. Icar. 17. 772.
 Παρὰ δὲ αὐτῷ, vulgo Παρὰ δὲ αὐτῷ III. Merc. IX. 302.
 παρὰ δὲ αὐτῷ εἰς τοὺς δαλαμῷ I. Samu. 9. 13.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. παρὰ δὲ αὐτῷ al. παρὰ δὲ αὐτῷ τῷ I. D. Mar. XV. 3. 327. παρὰ δὲ αὐτῷ II. Tox. 24. 533.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. Herod. 5. 835.
 Participium pro inf. in δαλαμῷ III. Macrob. 8. 223.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. εἰς παρὰ δὲ αὐτῷ I. Cont. 14. 910. παρὰ δὲ αὐτῷ Solan. pro παρὰ δὲ αὐτῷ II. Jup. Trag. 14. 657.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. male παρὰ δὲ αὐτῷ III. Nav. 26. 265. παρὰ δὲ αὐτῷ I. Halc. 2. 179. τῷ παρὰ δὲ αὐτῷ III. Chas. 25. 634. παρὰ δὲ αὐτῷ male al. melius Panl. D. Deor. XVIII. 1. 247. παρὰ δὲ αὐτῷ, an παρὰ δὲ αὐτῷ II. Tyran. 19. 156. παρὰ δὲ αὐτῷ III. Ep. Sat. 37. 416. παρὰ δὲ αὐτῷ παρὰ δὲ αὐτῷ I. Pisc. 35. 604. παρὰ δὲ αὐτῷ Edd. παρὰ δὲ αὐτῷ Grac. III. Gronof. 18. 400. παρὰ δὲ αὐτῷ Edd. παρὰ δὲ αὐτῷ melius Fl. III. Merc. IX. 302. παρὰ δὲ αὐτῷ al. παρὰ δὲ αὐτῷ I. Herm. 45. 787. παρὰ δὲ αὐτῷ. Edd. παρὰ δὲ αὐτῷ III. Dex. Syr. 42. 423. παρὰ δὲ αὐτῷ forsan παρὰ δὲ αὐτῷ II. Aft. 1. 360.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. παρὰ δὲ αὐτῷ in al. deest II. Q. Hist. 13. 18.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. D. Mort. XXIII. 3. 429.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. παρὰ δὲ αὐτῷ al. παρὰ δὲ αὐτῷ I. Com. 2. 491. παρὰ δὲ αὐτῷ. Edd. παρὰ δὲ αὐτῷ III. Rhet. Pr. 23. 24. παρὰ δὲ αὐτῷ al. μὴ παρὰ δὲ αὐτῷ I. D. Mar. VI. 3. 304.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. ὡς οἰσται I. D. Mar. II. 4. 294. παρὰ δὲ αὐτῷ al. παρὰ δὲ αὐτῷ si εἰς I. D. Mort. XIII. 1. 390.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. D. Mort. XII. 3. 383.
 παρὰ δὲ αὐτῷ al. II. Gymn. 2. 885.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. παρὰ δὲ αὐτῷ al. ἢ παρὰ δὲ αὐτῷ I. Scyth. 2. 860. παρὰ δὲ αὐτῷ. βέλτιον χαλκὸν II. Gall. 6. 712.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. παρὰ δὲ αὐτῷ al. παρὰ δὲ αὐτῷ I. Pisc. 26. 596. sed pro παρὰ δὲ αὐτῷ Solan. παρὰ δὲ αὐτῷ III. de Dipl. 4. 236.
 παρὰ δὲ αὐτῷ κατάδω II. Lex. 1. 319.
 παρὰ δὲ αὐτῷ v. notas III. Saturn. 8. 390.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. ἢ παρὰ δὲ αὐτῷ II. Bis Acc. 33. 833.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. παρὰ δὲ αὐτῷ al. παρὰ δὲ αὐτῷ I. D. Deor. XX. 9. 260. παρὰ δὲ αὐτῷ al. παρὰ δὲ αὐτῷ I. Prom. 3. 281. παρὰ δὲ αὐτῷ Solan. παρὰ δὲ αὐτῷ. III. Tox. 55. 561. ὡς οἰσται παρὰ δὲ αὐτῷ III. Rhet. Pr. 10. 11. ἢ παρὰ δὲ αὐτῷ al. ὡς οἰσται I. Herm. 24. 762. παρὰ δὲ αὐτῷ Edd. παρὰ δὲ αὐτῷ II. Bis Acc. 20. 816.
 Παρὰ δὲ αὐτῷ I. D. Mort. XXVII. 7. 441.
 ὡς οἰσται Παρὰ δὲ αὐτῷ I. Pisc. 47. 614.
 παρὰ δὲ αὐτῷ. παρὰ δὲ αὐτῷ & παρὰ δὲ αὐτῷ I. Herm. 75. 818. μὴ παρὰ δὲ αὐτῷ. παρὰ δὲ αὐτῷ. ibi 34. 776.

πρωίης Edd. πρὸ μῆς II. Amor. 39.440.
 πρωτίον. πρωτίον al. πρωτίον I. Tim. 55. 172.
 Πρωτίης III. Adv. Ind. 14. 111. τὴ κακοδαίμων Πρω-
 τίης III. Mort. Per. 42. 362.
 πρῶτοι lege πρὸ τῷ III. Nav. 15. 258.
 πρῶτῳ. ὁ τοιοῦτος ὁ πρῶτῳ III. Mort. Per. 13. 337.
 πρῶτος forsan πρῶτῳ II. Tyrant. 21. 157. τῷ πρῶ-
 τῳ P. δι' ὃν το πᾶν ἀναβῆναι τῷ πρῶτῳ I. D. Mort.
 XXX. 2. 451.
 πτῖον. τὰ πτῖον αὐτῶν II. Gall. 23. 737.
 πτῖον. πτῖον Edd. πλῆτος I. Herm. 79. 823.
 Πτολεμαίων συνῶτα II. Icar. 15. 769.
 Πυθαγόρας ὄντι II. Gall. 4. 709. ὁ Πυθαγόρας ἀν Πυθα-
 γόρας I. Vit. Auc. 2. 541.
 πύλη. δύο μὲ πύλαι II. 2. Ver. Hist. 33. 128. πύλαι Edd.
 πύλον III. Dem. Enc. 35. 517.
 πυλῶν. πυλῶν al. προδύον I. Nec. 12. 473.
 πῦρ ὡς τῷ καπνῷ βιαζομένη I. Nec. 4. 459. πῦρ ἀνα-
 καίντης II. 2. Ver. Hist. 2. 106.
 πυρίον. τὰ πυρίον σωτηρίων II. 1. Ver. Hist. 32. 95.
 πυρίον I. Catap. 6. 628.
 πυρίτης II. Jup. Conf. 8. 632. I. Sacr. 6. 531.
 ὁ Πυρίης I. Vit. Auc. 27. 567. ἀπὸ τῷ τῶς Πυρίης I.
 Tim. 22. 133.
 πυρίχη. τοῖς πυρίχοις I. Pisc. 36. 605.
 πυρίχίζω I. Pisc. 36. 605. I. D. Deor. VIII. 1. 126.
 πυρός] πυρσοί, v. Schol. I. Nigr. 7. 46.
 πῶς δι' ἰσχυρῶν intellecto συγγράφειν I. Somn. 1. 1.

P.

Ράατης I. D. Mort. IV. 1. 341.
 ραψῶδα. ἐκῶν ἀπῆλθεν ὁ ραψῶδῶν I. Cont. 7. 499.
 Ρία. Ρίαν al. Ἡραν I. D. Deor. XIX. 1. 249.
 ρίον I. Pisc. 28. 597.
 Ρηγίδια II. Demon. 33. 387.
 ρηγυῖον II. Phal. Pr. 6. 193.
 ρήμα. μὴ ρήμα I. Vit. Auc. 21. 561. ῥήματα al. χρό-
 ματα I. Pisc. 12. 580.
 ῥήτρα I. Merc. Cond. 2. 709.
 ῥήτραι καλὸς I. Merc. Cond. 5. 659.
 ῥίπτοι. ῥίπτοι al. ῥίπτοι I. Sacr. 6. 531.
 ῥίπτοι. ῥίπτοι al. ῥίπτοι I. Tim. 30. 143.
 ῥόδῳ. ὅσον τῷ ῥόδῳ Κολοσσῶ II. 1. Ver. Hist. 18. 84.
 ῥόδῳ. κατὰ ῥόδῳ προχαρῆ II. Jup. Trag. 50. 698.
 ῥυτῶν II. Alex. 4. 211.
 ῥυθμίζω I. Pisc. 30. 599.
 ῥυθμός I. pro merc. Cond. 5. 713. ὡς ῥυθμῶ al. ῥυθμῶ
 absque cō I. Prom. 6. 32.
 ῥυθμικός I. Merc. Cond. 24. 680.
 ῥυθμὴ II. Imag. 7. 466.

S.

Σαγαλαστός. Σαγαλαστός Spath. vult Σαγαλαστός II.
 Q. Hist. 32. 43.
 Σάγαρις. ἢ Σάγαρις ἢ γήρην II. Gymn. 32. 913.
 σαβρός. σαβρός Edd. σαβρός II. Par. 4. 842.
 σακαράφιοι I. D. Mort. IV. 1. 341.
 Σάλαμῳ I. pro merc. Cond. 4. 711.
 Σαλαμῖς. ὁ δὲ Σαλαμῖς II. Jup. Trag. 20. 665.
 Σάμι. ἀπὸ Σάμις Ταιαγμῶ II. Gall. 4. 709.

τὰ Σαμῶτα II. Q. Hist. 24. 33.
 Σαπέρδης II. Gall. 22. 736. & III. Epist. Sat. 35. 414.
 Σαφρανακῶ I. D. Mort. XX. 2. 413.
 Σαρδιανός II. Jup. Trag. 43. 692.
 Σαρδῶν γαλῶντας II. Asin. 24. 592.
 Σάριστος I. D. Mort. XXVII. 4. 440.
 Σατυράδης I. Zeux. 6. 843.
 σαφῶς al. σοφῶς I. pro Lapf. 6. 732.
 σαυτοῦ al. αὐτοῦ I. Herm. 1. 739. σαυτοῦ al. σαυτοῦ II.
 Salt. 81. 312.
 Σάβας. κατὰ τὸ Σάβας I. Pisc. 26. 596.
 σοῖζω II. Astr. 7. 363.
 Σαίλητος III. Bacch. 4. 78. Σαίλητος Edd. Σαίλητος III.
 Deor. Conc. 4. 529.
 Σαίλητος. ὡς τῷ Σαίλητος μῶν III. Calumn. 30. 159.
 Σαίλητος. ὡς τῷ Σαίλητος μῶν II. 1. Ver. Hist. 16. 83.
 ὁ Σαίλητος III. Macrob. 20. 222.
 Σαίλητος I. Necyom. 16. 479.
 Σαίλητος. Σαίλητος al. Σαίλητος I. Jud. Voc. 9. 94.
 Σαίλητος. Σαίλητος I. Herm. 23. 762.
 Σαίλητος I. Vit. Auc. 20. 559.
 Σαίλητος. ὡς Σαίλητος I. Sacr. 15. 538.
 Σαίλητος. ὡς Σαίλητος I. Cat. 21. 643.
 Σαίλητος. ὡς Σαίλητος III. Ep. Sat. 21. 404.
 Σαίλητος I. D. Mort. X. 9. 372.
 Σαίλητος II. Imag. 1. 459.
 Σαίλητος. Lyfismachus in τ. mutavit I. Jud. Voc. 7. 90.
 Σαίλητος. τὸ Σαίλητος μῶν II. Icar. 18. 773.
 Σαίλητος II. Lex. 21. 346.
 Σαίλητος. Σαίλητος al. Σαίλητος I. Prom. 8. 191.
 Σαίλητος II. Gall. 31. 749.
 Σαίλητος I. Prom. 4. 188.
 Σαίλητος II. Jup. Trag. 21. 666.
 Σαίλητος ἢ Πιτυκαῖος II. Bis Acc. 8. 799.
 Σαίλητος I. Necyom. 15. 477.
 Σαίλητος II. Alex. 21. 228.
 Σαίλητος. ὡς Σαίλητος ἢ Σαίλητος II. Icar. 21. 776.
 Σαίλητος. Σαίλητος al. Σαίλητος I. D. Mort. XII. 2. 380.
 Σαίλητος II. Asin. 4. 571.
 Σαίλητος al. Σαίλητος I. Nec. 13. 474.
 Σαίλητος III. Diff. cum Hef. 5. 243.
 Σαίλητος II. Bis Acc. 16. 811. Σαίλητος I. pro Lapf. 6. 732.
 Σαίλητος I. Merc. Cond. 3. 655. II. 2. Ver. Hist. 30. 126.
 Σαίλητος. Σαίλητος ἢ Σαίλητος πρὸς τοὺς ῥήτορας &c. I.
 Tim. 16. 126. Σαίλητος Σαίλητος II. Par. 9. 846.
 Σαίλητος. ὡς Σαίλητος al. Σαίλητος I. D. Mar. I. 2. 289.
 Σαίλητος III. Philopat. 19. 605. Σαίλητος lege Σαίλη-
 τος ib. 23. 611.
 Σαίλητος I. Nec. 17. 481.
 Σαίλητος II. Jup. Trag. 42. 690.
 Σαίλητος. Σαίλητος I. D. Mort. XXV. 1. 432.
 Σαίλητος II. Q. Hist. 25. 34. ὡς Σαίλητος, ὡς Σαίλητος πρὸς
 Σαίλητος III. Nav. 21. 262.
 Σαίλητος I. Catap. 15. 637.
 Σαίλητος I. Catap. 3. 623.
 Σαίλητος. ὡς Σαίλητος I. Pisc. 19. 589.
 Σαίλητος. Σαίλητος ἢ II. Gall. 18. 729.
 Σαίλητος. Σαίλητος III. Adv. Ind. 22. 118. ὡς Σαίλητος ἢ Σαίλητος III.
 Hipp. 1. 66.
 Σαίλητος II. Gall. 29. 748.
 Σαίλητος. Σαίλητος II. Phal. Pr. 3. 189.

στέλλω II. Bis Acc. 9. 801.
 σπυδαῖον. ἰσχυροῦς ἀρχαῖος I. Tim. 49. 162.
 σπυδαῖ. αἱ ἀγαθὲς σπυδαῖ αἱ τὰ ἀγαθὰ σπυδαῖα I. Cont.
 17. 513.
 σάδον. φέρει 2/3 τῆς σάδ' αὐτοῦ I. Cont. 8. 500. & masc.
 σάδης τριζυλῆς II. 1. Ver. Hist. 9. 77.
 σαβῆρος II. Icar. 1. 751.
 σάγν. σάγν' ὁ δωμαῖος I. D. Mort. XI. 4. 379.
 σάκκ. ἱστία v. ποτ. III. Ocyp. p. 667. εἰλλω Edd.
 εἰλλω II. Alex. 11. 219.
 σάφω. τὸ εἰφῶν αἱ εἰφ. τῶν I. Nigr. 32. 74.
 σαρματίας I. Catap. 24. 645.
 σαργγῆ II. Lex. 2. 320.
 Σαοῦ. τῶν Σαοῦ II. Jup. Trag. 32. 679.
 σαῖος II. Afm. 22. 589.
 σάμα. λαὶ σάματ' I. D. Mort. XII. 3. 384.
 στρατίας Edd. στρατῆς II. Amor. 6. 404.
 στρατῆς Solan. pro στρατῆς II. Alex. 27. 236.
 στρατιωτικὸν. στρατιωτικῶν αἱ στρατῆ I. D. Deor. XVIII. 1.
 248.
 Στρατοῖκος II. Icar. 15. 769. & III. Calumn. 14. 144.
 στραση I. Nec. 14. 475.
 σρεβλῶν I. Vit. Aucl. 9. 549.
 Σταῖκος II. 2. Ver. Hist. 18. 115. ὅτι Σταῖκος ὁ Σακράτης
 I. Herm. 15. 754. Σταῖκος ἰσι μόνον αἱ Σταῖκος ἰσι
 μόνον αἱ Σταῖκος ἰσι μόνον ib. 36. 770.
 στεινύω I. Vit. Aucl. 15. 555.
 στ. στ αἱ στ I. Tim. 56. 172. & I. Cont. 2. 492. στ αἱ
 στ I. D. Mort. XXII. 1. 423. στ omiffum. I. D.
 Deor. XX. 16. 267. II. Salt. 4. 268. στ refit. pro γα
 II. pro Imag. 24. 503. ὑμῶν Edd. ὑμῶν III. Nav. 38.
 273. ὑμῶν recept. pro ὑμῶν II. 2. Ver. Hist. 27. 125.
 & II. Bis Acc. 20. 815. ὑμῶν αἱ ὑμῶν I. Tim. 40. 152.
 ὑμῶν bene Fl. cet. ὑμῶν III. Ep. Sat. 29. 410. ὑμῶν
 αἱ ὑμῶν I. Jud. Voc. 2. 83.
 συγγραφέω. συγγραφέος Edd. male συγγραφεύς
 II. Q. Hist. 31. 40. συγγραφέω marg. ΔΙΩ. συγγρα-
 ψοντα ib. 34. 44.
 συγκαταστήματα Solan. συγκαταστήματα Edd. III. Ep. Sat.
 28. 409.
 σύγκριμα. συγκρίμων αἱ συγκρινόμενοι I. pro merced.
 Cond. 5. 713.
 συγκρίω I. Herod. 8. 838.
 συγκροτῶ. συνιστάω II. Phal. Pr. 4. 191. συγκροτῶν
 III. Conv. 18. 432.
 σύγκριμα I. Tim. 41. 152.
 συγκύρημα I. Tim. 41. 152.
 συμπαλῶ III. Macrob. 1. 208.
 σύμβαμα I. Vit. Aucl. 21. 561.
 συμβόλαιον II. Afm. 1. 567. σύμβολον αἱ συμβόλαιον I.
 Catap. 4. 625.
 σύμβολο. καὶ συμβόλους τοὺς τίτας III. Adv. Ind. 1. 99.
 συμψηφ. συνεπίχθης congressus es. I. D. Mort. XIV. 2.
 395.
 συναγν. συναγνῶν αἱ ἀγαγῶν I. Prom. 4. 29. συνα-
 γνῶν Edd. σωταγνῶν II. Q. Hist. 47. 59.
 συναλίζω. συναλίσθω Solan. συναλίσθω Edd. III.
 Philop. 12. 40.
 συνασπασίω. συνασπασσῶν αἱ συνασπασσῶν I. Cat. 18. 641.
 συνδαιτητής III. Ep. Sat. 36. 416.
 σύσιμι. συσιῶ I. D. Deor. XXII. 2. 270. καί-
 γαλῶν αἱ συσιῶν καταγὰλῶ I. D. Mort. XVI. 5. 405.

συνεπιλαμβάνω. συνεπιλαμβάνω αἱ συνεπιλαμβάνω I. Prom.
 13. 195.
 συναργος. ἀγαθὸν συναργῶν I. Tim. 33. 146.
 συναρχῆς I. Pisc. 22. 592.
 συναργῶν. ὁ συναργῶν quis. I. Somn. 9. 13.
 τὰ συναργῶν III. Calumn. 23. 153.
 συναρῆς II. Amor. 18. 418.
 συνήμι. συνήμι αἱ ἀντίς αἱ συνήμι I. D. Mort. VI.
 3. 351. συνήμι δὲ, οἷος ex emendat Solan. II. Alex. 32.
 240. συνήμι refit. pro συνήμι II. Salt. 64. 303.
 συνήμι Edd. συνήμι III. Philopat. 1. 584.
 συνήμι II. Phal. Pr. 1. 187.
 συνήμι I. Cat. 15. 637.
 συνήμι II. Bis Acc. 11. 804.
 συνήμι I. Pisc. 23. 593.
 συνήμι I. Pisc. 10. 579.
 συνήμι I. Vit. Aucl. 14. 554.
 συνήμι III. Dea Syr. 8. 456.
 συνήμι. τὸ συνήμι αἱ τὰ συνήμι I. Jud. Voc. 10. 96. συν-
 ῆμι forte συνήμι I. Merc. Cond. 10. 665.
 Σόρ. Edd. Σόρ. volunt al. λήρ. alii. III. Macrob.
 22. 224. κακῶς τὸ Σόρ. II. Bis Acc. 14. 808.
 σόφαξ II. Jup. Trag. 53. 701.
 σούπας III. Nav. 2. 249.
 σούπα I. Herm. 79. 823.
 σφακτῆς I. pro Lapf. 3. 727.
 σφάλω I. Cont. 1. 490.
 σφίτις. σφίτις sc. ὅδ' II. Astr. 29. 372.
 σφηνόπυγος III. Ep. Sat. 24. 406.
 σφηνός. σφηνόπυγος Edd. male σφην. II. Amor. 12. 409.
 σφηνόπυγος III. Philop. 4. 167.
 σφηνός. σφηνόπυγος I. Somn. 8. 12.
 Σουκράτης II. 2. Ver. Hist. 23. 421. I. Pisc. 1. 570. II.
 Jup. Trag. 48. 696.
 σῶμα. ὁ καὶ τὸ σῶμα πρῶτος II. Par. 41. 864.
 Σούκος II. Lex. 18. 339. vel potius 343.
 σωφρονῶ II. 2. Ver. Hist. 36. 131.
 σωφρονίζω. σωφρονίσματα Edd. σωφρονίσματα II. Abdic.
 15. 172.
 σωφρονικός αἱ σωφρονίσματα I. Tim. 54. 170.

T.

τάξω I. Cont. 1. 489.
 τακτός I. Catap. 5. 626.
 ταλαντίων I. Jud. Voc. 2. 84.
 Τάλας I. Pisc. 42. 610.
 ὁ τῶν αἱ τῶν οἱ amice II. Gall. 17. 727.
 Τάταλ. I. Catap. 29. 650.
 ταπεινός alii ταπεινός I. Nec. 17. 480.
 ταριχόπυγος I. Nec. 17. 480.
 Ταρτησίω. Ταρτησίω Edd. pr. Ταρτησίω III. Macrob.
 10. 214.
 Ταυγίος. τὸ Ταυγίος αἱ τὰ Ταυγίον I. D. Deor. XIV.
 2. 239.
 Ταυρ. I. Prom. 17. 200. ταυρῶν ἰνία I. Sacr. 2. 528. ὁ
 ταυρῶν II. Jup. Trag. 44. 692.
 ταφῆ. ὅς ταφῆς αἱ ὅς ταφῆς I. Tim. 6. 112.
 τάφ. ταφῶν τινά II. Jup. Trag. 45. 693.
 τάχιστα Edd. μάχιστα III. Rhet. Pr. 1. 2.
 τῶν vide notas III. Ocyp. p. 666.
 Τιμησίης I. Nec. 21. 484. II. Gall. 19. 731.

Hhhhh 2

72

τῆς. τὸ τῆς. καθάρως II. 1. Ver. Hist. 21. 86.
 τερμαίνω I. Herm. 1. 739.
 τίς. τίς. τὴν ἑκαταλίας I. D. Deor. XIII. 2. 237.
 τιταίνω. τιταίνω II. Icar. 8. 759.
 τιλυτῶν advrb. I. Herm. 67. 809.
 τιλῶν. τιλῶν al. ἰλῶν I. Tim. 20. 130. τιλῶν αὖ ἰσότητος
 ταῖς III. Macrobian. 10. 215. ἰταλίζομαι III. Navig.
 11. 255.
 τιλάω I. Necyom. 11. 471.
 τιματώμενος I. D. Deor. XVI. 1. 244.
 τιματωρία II. Icar. 6. 757.
 τιμιζέω. τιμιζέω al. τιμιζέω male I. Merc.
 Cond. 33. 692.
 Τιμολόγος II. Imag. 16. 475.
 τιματός I. pro Lapf. 5. 731.
 τίσιμα improbat I. Jud. Voc. 7. 90.
 τίχη. τὴν τίχη al. τὰ τίχη I. Pisc. 20. 590.
 τιλικούτο. τιλικούτο al. τιλικούτο δυνάμει I. Halc. 6.
 182.
 τίμιον I. Jud. Voc. 7. 90.
 τίς. refit. pro τίς III. Met. IX. 304. τίς. II.
 Gall. 29. 747.
 τίσιμος I. Merc. Cond. 20. 675.
 τίσι III. Adv. Ind. 17. 114.
 τίμαρχ. Solan. Ἀτίμαρχ. III. Philop. 4. 166.
 τιμάω I. Prom. 4. 188.
 τιμάω refit. pro τιμάω II. Tox. 1. 508.
 τίς. ὁ δὲ τίς. ὁ δὲ τίς. I. Nec. 4. 461. τίς. pro τίς. Gnj.
 III. Tragop. p. 661. τίς. al. τίς. I. D. Mort. XIII. 2.
 391. τίς. al. τίς. ὁ δὲ τίς. interdu recte pro τίς. I. Cont.
 18. 515. τίς. al. τίς. Edd. τίς. II. Far. 42. 864. τίς. γὰρ
 Edd. al. τίς. γὰρ. Gr. τίς. γὰρ. I. Herm. 80. 824.
 τίσις III. Pseudol. 30. 187.
 τίσις I. Catap. 23. 644.
 τίσις. τίσις al. τίσις. al. τίσις. al. τίσις. I.
 Herm. 28. 766.
 τίσις II. Jup. Conf. 17. 639.
 τίς. al. τίς. I. Nec. 10. 470. τίς. al. τίς. male I. Halc. 3. 180.
 τίς. γὰρ II. Jup. Conf. 13. 636. τίς. al. τίς. I. Prom.
 3. 27.
 τίς. πῶς al. aliter III. de Dipl. 6. 238.
 τίσις. τίσις al. τίσις. I. D. Deor. X. 2. 230.
 τίσις I. Herm. 37. 780. τίσις al. τίσις III.
 Cyn. 13. 546. I. Herm. 19. 770.
 τίς. ἄλλος II. Jup. Trag. 49. 697.
 τίς. ἀνικαλῶ τὸ τίς. I. D. Mort. XXVIII. 2. 438.
 τίς. I. D. Mort. XIV. 2. 395.
 τίς. al. τίς. I. D. Mort. XVI. 3. 403.
 τίς. τίς. Solan. τίς. I. Prom. 8. 191.
 τίς. I. Cont. 7. 499.
 τίς. ὡς τίς. II. Tox. 22. 531. τίς. ὡς τίς. δε
 τίς. confusa II. Jup. Conf. 10. 634. τίς. ὡς τίς.
 τίς. I. Scyth. 10. 870.
 τίς. an τίς. III. Mort. Per. 33. 354. τίς. refit. pro
 τίς. II. Imag. 13. 472. τίς. Herm. πῶς I. Tim.
 49. 163. τίς. dectat II. Salt. 25. 283. τίς. δὲ I. Vir.
 Auc. 27. 568.
 τίς. τίς. II. Imag. 21. 479. τίς. τίς. II. Bis Acc. 33. 832.
 τίς. τίς. II. Gall. 24. 738. τίς. Edd. τίς.
 τίς. III. Nero 10. 642.
 τίς. τίς. II. Jup. Trag. 41. 688.

τίς. II. Lexiph. 2. 321. τίς. III. Pseudol.
 29. 186.
 τίς. τίς. al. τίς. I. D. Deor. XVII. 2. 248.
 τίς. I. Merc. Cond. 7. 662.
 τίς. III. Cyn. 1. 539.
 τίς. III. Pseudol. 29. 185.
 τίς. τίς. I. Nec. 11. 471.
 τίς. III. Pseudol. 29. 185.
 τίς. τίς. I. Cont. 9. 501.
 τίς. al. τίς. I. Vit. Auc. 23. 564.
 τίς. al. τίς. II. Salt. 26. 283.
 τίς. leg. τίς. I. D. Mort. III. 1. 338.
 τίς. τίς. I. Catap. 1. 621.
 τίς. I. D. Mort. IV. 1. 341.
 τίς. τίς. II. Gall. 5. 710. τίς. al. τίς.
 III. Pseudol. 18. 176.
 τίς. I. D. Mort. III. 1. 338.
 τίς. I. Tim. 54. 171.
 τίς. I. Catap. 5. 627.
 τίς. I. D. Mort. XX. 2. 413.
 τίς. I. D. Mar. IX. 1. 311.
 τίς. emendat. pro τίς. III. Calumn. 15. 145.
 τίς. al. τίς. I. D. Mort. XXIII. 1. 426. τίς.
 τίς. Edd. τίς. II. Abd. 15. 172. τίς. I. D.
 Mort. I. 1. 331.
 τίς. II. Jup. Trag. 52. 700.
 τίς. I. Somm. 12. 17.
 τίς. I. Catap. 6. 627.
 τίς. τίς. II. Dem. 16. 382.
 τίς. I. Cat. 1. 620. τίς. al. τίς. II. Bis Acc.
 32. 831. τίς. al. τίς. I. D. Mort. XX. 5.
 418. τίς. al. τίς. II. Ph. Pr. 7. 194.
 τίς. II. Gall. 6. 712. & II. 2. Ver. Hist. 20. 118.
 τίς. al. τίς. I. Tim. 28. 140. τίς. al. τίς.
 τίς. I. D. Mort. X. 4. 366.
 τίς. τίς. γράφεται, τίς. I. Halc. 5. 181.

Y.

τίς. τίς. I. D. Mar. VI. 3. 305.
 τίς. I. D. Mort. XVII. 2. 407. τίς. al. τίς. I.
 Herm. 68. 810. τίς. al. τίς. I. Pisc. 10. 579. τίς.
 τίς. I. Cat. 21. 643.
 τίς. al. τίς. I. Cont. 3. 494. τίς. al. τίς.
 τίς. I. D. Deor. XXIV. 2. 276. τίς. al. τίς.
 τίς. II. Alex. 59. 263.
 τίς. al. τίς. I. Prom. 19. 202.
 τίς. al. τίς. I. Cat. 9. 631. τίς.
 τίς. III. Calumn. 8. 137.
 τίς. al. τίς. Edd. III. Soloc. 10. 581.
 τίς. al. τίς. II. Bis Acc. 4. 797.
 τίς. al. τίς. I. Nigr. 26. 64. τίς. I.
 Sac. 11. 535.
 τίς. al. τίς. al. τίς. I. Tim. 14. 124.
 τίς. al. τίς. II. Amor. 38. 439. τίς. I. Pisc. 5. 575.
 τίς. al. τίς. II. pro Imag. 10. 490. τίς. al. τίς.
 τίς. 24. 594.
 τίς. I. D. Mort. IV. 1. 342.
 τίς. al. τίς. I. D. Deor. IV. 2. 209.
 τίς. al. τίς. I. Tim. 30. 142.
 τίς. II. Eun. 2. 351.
 τίς. I. Herm. 26. 766.

ἐπὶ

ἐπιτελέω. ἐπιτελέω I. Tim. 55. 172.
 D. Mort. XXII. 2. 424.
 ἐπιτελέω I. Herm. 67. 809. H. Tox. 44. 551.
 ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς ἐπιτελέω αὐτὸς I. Nigr. 31. 73. ἐπιτελέω
 quis ib. 19. 58.
 ἐπιτελέω I. Pisc. 23. 593.
 ἐπιτελέω I. Catap. 27. 649.
 μὴ ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς I. Nigr. 27. 66.
 ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς ἐπιτελέω αὐτὸς I. Herm. 51. 792.
 ἐπιτελέω I. Cont. 19. 516.
 ἐπιτελέω I. Sacr. 6. 531. I. Herm. 4. 857.
 ἐπιτελέω I. Sacr. 11. 535.
 ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς ἐπιτελέω αὐτὸς I. D. Mort. VII. 1. 355.
 ἐπιτελέω in Schol. male pro ἐπι I. Tim. 2. 103. ἐπι αὐτὸς αὐτὸς
 legunt I. Somn. 2. 4. ἐπι αὐτὸς αὐτὸς I. D. Mort. XVI. 4.
 404. ἐπι αὐτὸς αὐτὸς I. Herm. 96. 820. ἐπι αὐτὸς αὐτὸς ἐπι
 αὐτὸς I. Tim. 30. 143. ἐπι ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς Edd.
 pt. II. Jup. Trag. 33. 681. ἐπι, pro ἐπι III. Calumn.
 12. 141. ἐπι αὐτὸς αὐτὸς αὐτὸς Edd. II. Sacr. 16. 277.
 ἐπιτελέω. ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς I. D. Deor.
 XI. 2. 232.
 ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς III. Adv. Ind. 4. 102.
 ἐπιτελέω. ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς II. Gall. 8. 714.
 ἐπιτελέω. ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς I. Nec. 4. 459.
 ἐπιτελέω II. 2. Ver. Hist. 36. 131.
 ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς II. 2. Ver. Hist. 34. 130.
 ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς II. Jup. Trag. 1. 644.
 ἐπιτελέω I. Pisc. 26. 596.
 ἐπιτελέω I. Cat. 19. 642.
 ἐπιτελέω III. Calumn. 24. 574.
 ἐπιτελέω. ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς III. Calumn. 17. 148.
 ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς I. D. Deor. V. 2. 224.
 ἐπιτελέω II. Icar. 29. 726.
 ἐπιτελέω. ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς II. Astr. 19. 368.
 ἐπιτελέω. ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς III. Eug. 25. 377.
 ἐπιτελέω. ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς I. Somn. 55. 20.
 ἐπιτελέω. ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς III. Ep. Sat. 24. 406.
 ἐπιτελέω I. Necyom. 7. 466.
 ἐπιτελέω. ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς C. ἐπιτελέω V. ἐπιτελέω I. Tim.
 4. 108. in Schol.
 ἐπιτελέω. ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς I. Nigr. 33. 75.
 ἐπιτελέω I. Catap. 4. 625. ἐπιτελέω ἐπιτελέω I. Tim. 20.
 130. ἐπιτελέω III. Calumn. 12. 141.
 ἐπιτελέω τὸ μίνα III. Pisc. 9. 169.
 ἐπιτελέω. ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς I. Prom. 9. 192.
 ἐπιτελέω. ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς I. D. Deor. VII. 3. 221.
 ἐπιτελέω. ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς I. Somn. 15. 20.
 ἐπιτελέω. ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς I. Tim. 40. 152.
 ἐπιτελέω II. Icar. 4. 756.
 ἐπιτελέω II. Icar. 10. 961.

α.

Φάβων. φάβων φάβων I. Tim. 4. 108.
 φάβων I. Pisc. 8. 577. φάβων. φάβων αὐτὸς αὐτὸς.
 I. Prom. 7. 35.
 φάβων II. 2. Ver. Hist. 23. 120.
 φάβων Schol. scribit ἐν τῷ φάβων I. Halc. 8. 184.
 φάβων II. 1. Ver. Hist. 30. 94.
 φάβων. φάβων αὐτὸς αὐτὸς II. Q. Hist. 44. 57.
 φάβων I. Vit. Auc. 5. 544.
 φάβων. φάβων III. Tragop. p. 650.

φάβων I. Tim. 55. 172.
 φάβων. φάβων αὐτὸς αὐτὸς I. Pisc. 37. 606.
 φάβων I. D. Mort. IX. 2. 361.
 φάβων emendandum pro φάβων II. Gymn. 35. 915.
 φάβων II. 2. Ver. Hist. 45. 138.
 φάβων. φάβων τὸ τὰ φάβων αὐτὸς αὐτὸς I. Cont. 8. 500. ἐν μὴ τὰ
 φάβων II. Icar. 20. 775. φάβων αὐτὸς αὐτὸς I. pro
 merc. Cond. 1. 705.
 φάβων I. Tim. 43. 155.
 φάβων. φάβων. φάβων I. Herm. 81. 825. φάβων
 ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς. ἐπιτελέω αὐτὸς αὐτὸς II. 1. Ver. Hist.
 17. 84. φάβων αὐτὸς αὐτὸς II. Tox. 17. 526. φάβων αὐτὸς
 αὐτὸς I. pro merc. Cond. 4. 712. φάβων ἐπιτελέω II.
 Par. 43. 868. τὰ φάβων αὐτὸς αὐτὸς II. Afri. 51.
 619.
 φάβων. φάβων I. Cont. 18. 515. φάβων αὐτὸς αὐτὸς I. D.
 Mar. XI. 2. 318. φάβων αὐτὸς αὐτὸς I. D. Mort. I. 3. 334.
 φάβων &c. I. Cont. 8. 500. φάβων. φάβων. pro φάβων
 III. Calumn. 14. 144. φάβων Edd. φάβων II. Amor. 29.
 429. φάβων αὐτὸς αὐτὸς I. D. Mar. IX. 1. 311. ἐν μὴ φάβων
 αὐτὸς αὐτὸς I. Herm. 1. 850. φάβων ex φάβων αὐτὸς αὐτὸς.
 Rhet. Pr. 9. 9.
 φάβων. φάβων αὐτὸς αὐτὸς I. Vit. Auc. 26. 566. ἐν μὴ φάβων
 αὐτὸς αὐτὸς I. pro merc. Cond. 11. 720. φάβων αὐτὸς αὐτὸς
 II. Tox. 2. 509. φάβων αὐτὸς αὐτὸς III. Conv. 2.
 419. φάβων &c. φάβων I. Pisc. 29. 598.
 φάβων v. notas III. Ep. Sat. 26. 408.
 φάβων Edd. φάβων. φάβων III. Mort. Rer. 37. 358.
 φάβων II. Amor. 28. 429.
 φάβων II. Tox. 7. 524. cum φάβων confus.
 III. Macrob. 12. 216.
 φάβων confus. cum φάβων III. de Dipf. 9. 239.
 φάβων αὐτὸς αὐτὸς I. pro Icar. 3. 727.
 φάβων &c. φάβων II. Icar. 24. 780.
 φάβων II. Abd. 4. 162.
 φάβων. φάβων αὐτὸς αὐτὸς I. Tim. 6. 122.
 φάβων I. D. Mar. VIII. 2. 309.
 φάβων. τὰς φάβων αὐτὸς αὐτὸς I. Tim. 8. 114. ἐν μὴ φάβων
 αὐτὸς αὐτὸς I. Cat. 11. 632. φάβων φάβων αὐτὸς αὐτὸς
 φάβων I. Scyth. 11. 871.
 φάβων. φάβων φάβων αὐτὸς αὐτὸς I. Herm. 53. 794. φάβων
 φάβων αὐτὸς αὐτὸς I. Tim. 57. 174.
 φάβων. φάβων αὐτὸς αὐτὸς I. Nigr. 14. 93. φάβων
 φάβων φάβων. φάβων αὐτὸς αὐτὸς I. pro merc. Cond. 12.
 721. φάβων αὐτὸς αὐτὸς &c. II. Par. 28. 858.
 φάβων I. Tim. 55. 172. φάβων αὐτὸς αὐτὸς αὐτὸς αὐτὸς
 φάβων I. Prom. 7. 35. φάβων φάβων II. pro
 Icar. 18. 506.
 φάβων I. Merc. Cond. 26. 672. φάβων III. Conv.
 15. 428. φάβων III. Ep. Sat. 33. 403.
 φάβων φάβων φάβων III. Calumn. 27. 198.
 φάβων αὐτὸς αὐτὸς αὐτὸς αὐτὸς I. Tim. 48. 161.
 φάβων III. Ep. Sat. 34. 414.
 φάβων I. Pisc. 52. 619. & I. D. Deor. XX. 16. 266.
 φάβων I. Vit. Auc. 22. 562.
 φάβων. φάβων recept. pro φάβων N. pro Icar. 20. 500.
 φάβων pufula, I. D. Mort. XX. 4. 416.
 φάβων. φάβων αὐτὸς αὐτὸς αὐτὸς αὐτὸς I. Herm. 53. 793.
 φάβων. φάβων αὐτὸς αὐτὸς αὐτὸς αὐτὸς I. Somn. 1. 2.
 φάβων. τὰ φάβων III. Conv. 14. 428.
 φάβων I. D. Deor. XVI. 1. 244.
 φάβων vide notas III. Meret. XIII. 318.

Hhhhh 3

φί-

Φόνυ II. Gymn. 19. 899. Φόνυ Pell. Φόνυ III. Dea Syr. 18. 465.

Φόρϑ I. pro merc. Cond. 13. 722.

Φράξω. ὁ δὲ φράσας al. ὁ μὲν φράσας I. Tim. 43. 155.

Φρατρίας I. Herm. 24. 762.

Φρατρίας III. Calumn. 3. 128.

Φρεσίων. Φρεσίων al. προσημύς II. Q. Hist. 14. 20.

Φροντίς. ὁ φροντὶς ἱπποκλειδῆ I. pro merc. Cond. 15. 724.

Φρυξ. Φρυγας I. Tim. 30. 142.

φύ φυγῆ Edd. pr. τ' φυγῆ II. Afm. 23. 592.

Φύκω I. Pisc. 12. 580.

Φυλάκω al. Φυλάκας al. Φυλακίστας I. D. Mort. XXIII. 1. 426.

Φύρα I. Prom. 13. 195. II. Afm. 31. 601.

Φυσάω I. Necyom. 12. 473.

Φύσις III. de Dipf. 9. 239.

Φυκίον II. Jup. Trag. 48. 696.

Φύς] Φύς III. Philopat. 13. 598.

X.

Χαιριφών I. Herm. 15. 754.

χαίω. καὶ χαίω III. Dem. Enc. 5. 494.

καὶ χαλεπῶς II. Gall. 2. 705.

χαίμαι II. Lex. 1. 319. τ' χαίμαι ἡ χαίμαι II. Icar. 6. 757.

χαμαιτεταῖον lupanar I. D. Mort. X. 11. 374.

χαμνίστων II. Afm. 51. 618.

χαρίεις. καὶ χαίρειν al. χαίρειν τι al. καὶ χαίρειν I. Prom. 3. 28.

χαρίζομαι. χαριστήριος al. χαριστήριον I. D. Mar. IX. 1. 312.

ὁ Χαρίππας II. Amor. 51. 454.

χάρις. χάριν εἰσομαι I. Cat. 28. 650.

χάσσω. χάσσωται μεγάλῃ II. 2. Ver. Hist. 43. 136.

χαίμων. καὶ χαίμων I. Haic. 1. 176.

χάρις. τὸ δίδωμι ὡς τῇ χαίρει I. Pisc. 10. 578. χαίρειν al. τίς-χῶν I. Tim. 12. 120.

χολόνα I. D. Deor. VII. 4. 243.

κατὰ χηρῶν II. Icar. 9. 759.

ὁ χηρὶς II. Jup. Trag. 47. 695.

χρησισμός I. Pisc. 25. 595.

χολῆ Edd. male χολῆ III. Pseudol. 1. 162.

χρῶν. ἔχρω pro ἔχρη II. Alex. 22. 229.

χρησμοί I. Cont. 17. 513. δὲ ἔχρω οἱ χρῆσμοι I. Tim. 28. 140.

Χρήμων. Χρήμων al. Χρήμων I. Tim. 30. 142.

τὸ χρῆον fatum I. D. Mort. XXVII. 9. 444.

χρη. οὐκ ἔχρη I. Pisc. 20. 590. τί γ' χρῆ ποιεῖν al. τί γ' χρῆ I. D. Deor. VIII. 1. 225.

χρημα. ῥατ' ὅτι χρῆμα χρημάτων II. 1. Ver. Hist. 20. 86.

χρημα al. χρῆμα II. Q. Hist. 57. 66. καὶ φροντὶς χρημάτων I. Nec. 4. 461.

χρηματίζω II. Q. Hist. 48. 59.

ἐς χρηματισμὸν III. Fug. 20. 375.

χρησμοί. ὡς χρῆσμοι I. D. Mort. XIV. 1. 394.

χρησμοί. καὶ χρῆ I. Pisc. 46. 613.

χρησμοί pro χρῆσμοι III. Dea Syr. 30. 476.

χρησθὶ γὰρ ἐμῇ II. Jup. Trag. 10. 652.

χρησθὶν τῇ I. Pisc. 45. 612.

χρησθὶ I. D. Deor. II. 2. 206.

χρησθὶς I. pro Lapi. 1. 724. ὥστε τὸ χρῆσθαι ἐκείνῃ αὐτῇ II. Gall. 1. 703.

χρηστοφύρ I. D. Mort. XIV. 2. 396.

χρηστοφύρ. χρῆστοφύρ I. Tim. 20. 131.

χῶτρα. χῶτρα ποταμοί II. Par. 4. 841.

χῶμα I. Scyth. 2. 861.

χαίω I. D. Mort. VI. 2. 348.

χαίω I. Necyom. 22. 486.

Y.

Υάδης raras crines habens, I. D. Mort. XXV. 1. 432.

Υάττα τις I. Pisc. 49. 617.

Υῆφω. τὰ δῆρα τ' Υῆφω al. τ' Υῆφω I. D. Deor. XX. 11. 262.

Υῆφω I. Pisc. 24. 594.

Υῆλος. Υῆλος al. ὑψήλῳ I. Sacr. 15. 539.

Υῆφω I. Scyth. 3. 862.

Υῆφω I. Jud. Voc. 2. 84.

Υῆττα III. Ep. Sat. 35. 415.

Ψυχρολογία al. Ψυδολογία I. D. Mort. XVI. 5. 405.

Ψυχρὸς I. Prom. 4. 188.

Ψυχροφύς II. Icar. 24. 781.

Ω.

Ω παῖ al. ὄπται I. Herm. 55. 796.

ὠδῶν. ὠδῶν ὄρω II. Q. Hist. 23. 33.

ὠδῶν. ὠδῶν al. male αἰτῶν I. Pisc. 44. 611.

ὠκίστη αλας II. Icar. 3. 754.

ὠλῶν II. Icar. 3. 755.

ὠμω I. Cont. 1. 420.

ὠν Edd. ὦν II. Afr. 3. 361.

ὠνῶν I. D. Mort. IV. 1. 342. I. Vit. Auc. 25. 566.

ὠνω I. Sacr. 2. 528.

ὠρῶν. μὴ ὠρῶν ἐκείνῳ II. Salt. 5. 270.

ὠρῶν Graec. ὠρῶν II. Par. 43. 868.

ὠρῶν v. notas III. Tragop. p. 655.

ὠρῶν Edd. ὠρῶν II. Afr. 27. 372.

ὠρῶν. ὠρῶν al. ὠρῶν I. D. Mort. X. 13. 375.

ὠρῶν vulgo ὠρῶν III. Hipp. 8. 74.

ὠς male aberat I. Herm. 35. 777. & II. Alex. 19. 227.

ὠς Edd. ὡς Marcil. III. de Domo 14. 197. ὠς al. ὡς male II. Q. Hist. 40. 54. ὡς] al. καὶ I. Tim. 55. 171.

ὡς ἐκείνῳ al. ὡς ἐκείνῳ ἰδῶν II. 1. Ver. Hist. 15. 81.

ὡς infertum ex O. II. Jup. Trag. 25. 669. ὡς ἔκείνῳ III. Ner. 5. 639. ὡς τις non ὡς τις II. Tox. 44. 552. ὡς ἔδ' οἱ I. Merc. Cond. 6. 661.

ὡς lege ὡς III. Philop. 32. 59.

ὡς ποτὶς Edd. ὡς ποτὶς II. Gall. 13. 722.

ὡς emendatum ὡς Edd. III. de Domo 12. 197.

ὠφείλω I. Nigr. 26. 65.

ὠφείλω. ὠφείλω al. ὠφείλω male I. Cont. 20. 517.

I N D E X

G R A E C U S N O T A R U M

A D L U C I A N U M.

A.

ἄβας. ἄβαςτοι ἐποιήσας II. Lex. 3. 324.
 ἄβελον. -- Ἐφίον I. Vit. Auc. 12. 552.
 ἄβρα I. Merc. Cond. 36. 695.
 ἄβραδάτης H. Imag. 10. 468.
 ἄβροχ. III. Hipp. 2. 68.
 Ἀγαθοκλής II. Dem. 29. 386.
 ἀγαθός. σὺν ἐπ' ἀγαθῷ I. Herm. 50. 791. ἀγαθὴ τύχη
 III. Deor. Conc. 14. 536. σὺν ᾧ ἀγαθὸς I. Somn. 17.
 22. ἢ τ' πολλὰ, καὶ ἀγαθὸν ἀνδρῶν ib. 12. 16. τ' ἀρίστον
 ψῆφον δοκιμασθεὶς II. Eun. 3. 352. ὡς ἀμεινὸν ἢ I.
 Nigr. 9. 48. idem ter repetitum, ib. 49. τῷ βελτίονι
 I. Cont. 12. 506. ἰδιόμοτον ὡς τὸν τ' κριντῶσαν
 III. Conv. 7. 423. ἀρις. κατὰ παιδείαν I. Harm. 4.
 857. τ' ἀρις τ' γραφίαν Ὀμηρον II. Imag. 8. 466. ἐπὶ
 τοῖς ἀρίστοις γινώσκουσιν, vel εὐδοκίμων I. Somn. 11. 15.
 τοῖς ἀρίστοις προσομιλῶν vel ὡς τ' ἀρίστοις τιμᾶσθαι ib.
 ἀγαθοὶ τῶν III. Hipp. 1. 66.
 ἀγαρμυ. τ' ἄρας ἡγάσθη III. Char. 16. 626. & 627.
 ἀγαπαιῶν I. Tim. 9. 115. ἀγαπαῖται ἢ μὴ &c. III.
 Philop. 21. 49. ἀγαπάται πρὸς βαδίζον I. D. Mort.
 XXVII. 3. 439.
 ἀγαπάω I. Jud. Voc. 2. 83. ἀγαπαῖμεν contenti sumus.
 II. Tox. 62. 566.
 ἀγαπητός. τ' ἀγαπητὸς I. Catap. 10. 631. ἀγαπητῶς II.
 Amor. 33. 433.
 ἀγαπῶ. ὡς ἀπὸ πλούτου ἀπειρίσθαι καὶ χρημάτων ἀγνοῶν I.
 Prom. 1. 25. ἀγαπῶν καὶ συλλέγων I. Herod. 1. 833. ὡς
 ἀγαπῶν τὴν μητέρα III. Cron. 12. 394. & 395.
 ἀγάλλω. ταῖς ἀγαλλίαις II. Añn. 27. 597.
 ἀγάλη περιήγος III. Epigr. 24. 682.
 ἀγασίς. ὡς ἀγασίς I. Cont. 10. 502.
 ἀγασίς τῷ δικάσθαι συγκαταπέσας I. D. Mort. VIII.
 1. 359.
 ἀγασίω. ὃ γὰρ σφισιν ἀγασίωσιν ἐπὶχρηται II. Añt. 29.
 372. & 373.
 ἄγνοια I. Cont. 15. 511. διὰ γὰρ ἡ ἄγνοια III. Calumn.
 1. 124.
 ἄγνος I. Somn. 10. 15.
 ἄγνομαι II. Bis Acc. 29. 829.
 ἀγορά. ἐξ ἀγορᾶς & ἐπ' ἀγορᾶς, de eo variae collectae
 formulae. I. Nigr. 25. 64. & 65. ἀμφὶ πλῆθος ἀγο-
 ρῶν III. Philop. 10. 38. ὡς ταῖς κατ' ἡμᾶς ἀγορῶν I.
 Prom. 1. 25.
 ἀγοραῖον I. Merc. Cond. 24. 680.
 ἀγορί. τὸ ἀγορίον I. Tim. 35. 147.
 ἀγορὸς III. Epigr. 13. p. 678.
 ἀγορῶν. ἀγορῶν πρὸ ἀγορῶν I. D. Deor. VI. 4. 218.
 ἀγορῶν ἔχουσα καὶ ἵπποις τ' γινώσκουσιν, καὶ κατὰ μίσην
 I. Somn. 4. 7.
 ἀγορί. πᾶσαι μὲ ἀγορίαι I. Nigr. 16. 54.
 ἀγορίαι I. Tim. 45. 158.

ἀγορί. ἀγορίαι I. D. Mort. XXII. 1. 423.
 ἀγορῶν. ἀγορῶν II. 2. Ver. Hist. 37. 133.
 ἀγορί. ὡς ἀγορίαι I. Tim. 3. 104. ἢ Edd. ἢ II. Dem.
 4. 376. ὡς δὲ μὴ μύλλαι II. Bis Acc. 18. 814. ἀγο-
 ροῦσα ib. 16. 810. ἀγορῶν τ' Ἀντιφίλων II. Tox.
 32. 540.
 ἀγών I. Nigr. 10. 49. I. Prom. 1. 25. ἀγών μὲ ἀγών II.
 Demon. 65. 395. κατόπιν τῷ τ' ἀγών II. III.
 Mort. Per. 32. 353. 354. & 355.
 ἀγασίω I. Prom. 4. 189.
 ἀγασίω. ἐς τὸ παρὶ ἀγασίω II. Q. Hist. 42. 55.
 ἀγασίω. ἀγασίω πρὸς τ' ἀγασίω I. Nigr. 14. 53.
 ἀδελφῶν I. D. Mort. XXIV. 3. 430.
 ἀδελφῶν. ἐπὶ τὸν γὰρ ἀδελφῶν αὐτῶν I. D. Deor. XIX. 2. 251.
 ἀδελφῶν Προμηθεῖ, ἀδελφῶν Πηλεῖ I. Prom. 2. 26. ἀδελφῶν
 ἀδελφῶν vel ἀδελφῶν I. Nigr. 13. 52.
 ἀδελφῶν. τῷ ἀδελφῶν πύλας &c. I. Nec. 6. 463. ἀδελφῶν II. de
 Lucru 2. 922.
 ἀδελφῶν. ἀδελφῶν εἶναι συμβεβηκός I. Vit. Auc. 21.
 560. τὸ ἀδελφῶν III. Mort. Per. 17. 341. ἐς τὸ ἀδελφῶν
 I. Herm. 18. 756.
 ἀδελφῶν. ὡς ἡμᾶς ἀδελφῶν II. 1. Ver. Hist. 29. 92. ἐπ' ὅς
 σπαντὶ συνηδὺς ἀδελφῶν I. Somn. 9. 13. ἀδελφῶν
 III. Calumn. 7. 134.
 ἀδελφῶν. ἀδελφῶν III. Pseudol. 25. 181.
 ἀδελφῶν. ὁ τῶν III. Calumn. 8. 134. πῶς ἢ σὺν ἀδελφῶν
 I. Tim. 14. 124.
 ἀδελφῶν III. Musc. Enc. 5. 95.
 Ἀδελφῶν I. Somn. 17. 21.
 ἀδελφῶν III. Rhet. Fr. 24. 25.
 ἀδελφῶν II. 2. Ver. Hist. 40. 134.
 Adspiratio neglecta, σὺν ἀπλοῦ III. Dea Syr. 31. 477.
 ἀδελφῶν. ἀδελφῶν ἑαυτοῦ I. D. Deor. VIII. 1. 227.
 ἀδελφῶν. ἐπὶ τὸ καλὸν ἑαυτοῦ ἀδελφῶν I. Nigr. 3. 41.
 ἀδελφῶν I. Prom. 12. 195. ἐς αὐτὸν κτῆμα II. Q. Hist. 5. 7.
 ἀδελφῶν. ἀδελφῶν ἐπὶ μὴδῶ I. Merc. Cond. 23. 677.
 ἀδελφῶν καὶ περιφρονῶ τ' ἡλίων I. Prom. 6. 34.
 ἀδελφῶν I. Prom. 7. 36.
 ἀδελφῶν II. 1. Ver. Hist. 16. 82.
 Ἀδελφῶν II. Salt. 43. 293.
 ἀδελφῶν I. D. Deor. II. 1. 206. ἐπὶ τὸ ὅτι ὡς αὐτῶν ἢ
 quum esset in forma aquilae ib. XX. 6. 258. τ' ἀδελφῶν
 πύλας II. Salt. 38. 290.
 ἀδελφῶν III. Calumn. 14. 144.
 ἀδελφῶν I. Nigr. 3. 41. I. Halc. 8. 183.
 Ἀδελφῶν II. Salt. 42. 293.
 ἀδελφῶν. ἀδελφῶν τῷ ἀδελφῶν ἀδελφῶν I. Somn. 12.
 16. ἀδελφῶν. ἀδελφῶν ib.
 ἀδελφῶν I. Nigr. 23. 61.
 Ἀδελφῶν I. D. Mar. XIV. 2. 322. ἐπ' αὐτῇ μοι Ἀδελφῶν τῷ
 το ἐπιτάττει I. D. Mort. XXIX. 2. 450. Ἀδελφῶν συνι-
 γάζετε I. Prom. 3. 27. τ' Ἀδελφῶν I. Harm. 3. 856.
 Ἀδελφῶν γράμματα III. Metet. IX. 301.

Ἀδελφῶν.

- Ἀθήναι earum comparatio cum aliis civitatib. I. Nigr. 12. 51.
 Ἀθήνη II. Imag. 4. 462. ὅπως Ἀθήνη I. Alex. 38. 244.
 Ἀθηναίης II. Q. Hist. 17. 22.
 ἄλλοτ' II. Gall. 8. 714.
 ἄλλοι I. D. Deor. XX. 7. 259.
 ἄλλοι τινε τούτοις τῷ βασιλεὶ ἐπιτελούν A.D. Mar. XIV. 2. 322.
 ἀθυρμαῖον ἀρετῇ συνάλλα I. D. Mar. I. 5. 291.
 Αἰακός II. de Lucr. 4. 924.
 Αἰγυπῶ III. Electr. 2. 883.
 αἰγυμάλις, καλὸν ἔργον ἡμῶς εἰ ἀγνῶσθαι T. Alex. 57. 260. & 261.
 αἰὶς I. Tim. 3. 104.
 Αἰγυπτίῳ. ἀπὸ Αἰγυπτίου ἐκείνου γενέσθαι II. de Lucr. 21. 983.
 Αἰγυπῶ I. D. Mort. XIII. 3. 392.
 αἰδοῦμαι. ἰδοῦντο II. Amor. 20. 420.
 Αἰθιοπία. ἐν Αἰθιοπία vide notam III. Deor. Syr. 16. 462.
 αἰδοῦναι, τομὴς ὁ παύσις ἐκείνου περὶ τὸ αἰδοῦναι I. Nigr. 27. 67.
 αἰδῶ II. Amor. 37. 438. ἢ πρὸς τούτῳ αἰδῶ I. Hecuba. 82. 826. & 827.
 αἰὼ II. Phal. alt. 12. 206.
 αἰὼς μὲν γὰρ ἐκδύχεται τῶς &c. II. Amor. 49. 453.
 αἰὼς μὲν γὰρ II. Halc. 7. 183.
 Αἰθιοπία. μὲν ἀρούρεας Αἰθιοπίας I. D. Prom. 17. 201.
 Αἰθιοπία. ἀπὸ Αἰθιοπίας II. Q. Hist. 17. 22. ὅτι αἰὼς ἢ Αἰθιοπία δύνουσι II. Salt. 44. 295.
 αἰὼν I. Tim. 41. 153.
 αἰὼν I. Jud. Voc. 7. 90.
 αἰὼς I. Vit. Auc. 6. 545. & 946. ἢ αἰὼς II. Tragop. p. 651. ἀφ' αἰῶτος II. Tox. 52. 557. τῷ αἰῶτι αἰμῶνι I. Cont. 24. 523.
 αἰσθάνω. αἰσθάνει τὸ δυνάμει II. Gall. 26. 742.
 αἰσθάνω. αἰσθάνω τὸ εἶναι II. Symp. I. Halc. 2. 177.
 αἰσθάνω I. Catap. 3. 623.
 αἰσθάνω. ἡρῶ I. Herm. 85. 829.
 Αἰσθάνω II. Imag. 17. 476. ὅτι αἰσθάνω ὁ ἴσως αἰσθάνω I. Somn. 12. 16.
 Αἰσθάνω II. Icar. 10. 761.
 αἰσθάνω. αἰσθάνω τὸ γινώσκω I. Tim. 49. 163. αἰσθάνω III. Meret. IV. 288. αἰσθάνω τὸ αἰσθάνω ὅτι αἰσθάνω II. Salt. 84. 315.
 αἰσθάνω III. Char. 6. 621.
 αἰσθάνω. πάλαι μὲν οὐ ταῦτα αἰσθάνω I. Tim. 14. 224.
 αἰσθάνω ante male αἰσθάνω II. Abd. 21. 177.
 αἰσθάνω. αἰσθάνω III. Ploudol. 4. 166.
 αἰσθάνω. τὸ αἰσθάνω αἰσθάνω I. D. Mort. III. 1. 338.
 Αἰσθάνω. αἰσθάνω I. Tim. 19. 129.
 Αἰσθάνω. Αἰσθάνω πάλαι I. Sacr. 1. 525.
 αἰσθάνω. αἰσθάνω αἰσθάνω III. Dem. Hec. 45. 523.
 Ἀλεξανδρινός II. 2. Ver. Hist. 18. 115.
 ἀλεξάνδρην II. Afin. 29. 598.
 Ἀλεξάνδρην II. Salt. 40. 292.
 ἀλεξάνδρην I. Pisc. 51. 618.
 ἀλεξάνδρην. εἰ ἀλεξάνδρην I. Tim. 3. 105. εἰ ἀλεξάνδρην ὅτι αἰσθάνω III. Philopat. 21. 610.
 ἀλεξάνδρην II. Q. Hist. 7. 8.
 ἀλεξάνδρην II. Q. Hist. 45. 57.
 ἀλεξάνδρην II. 1. Ver. Hist. 5. 23.
 Ἀλεξανδρινός II. Alex. 36. 247. & 244.
 ἀλεξάνδρην. ὅτι ἀλεξάνδρην ὅτι &c. I. D. Mort. IV. 1. 340. & 391. &c.
 ἀλεξάνδρην. ἀλεξάνδρην I. Somn. 9. 13.
 ἀλεξάνδρην. ἀλεξάνδρην ὅτι I. Nigr. 34. 77.
 ἀλεξάνδρην I. Somn. 10. 15. ἀλεξάνδρην ib.
 ἀλεξάνδρην melius ἀλεξάνδρην II. Icar. 3. 754. ἀλεξάνδρην αἰσθάνω I. Somn. 10. 15.
 ἀλεξάνδρην II. Icar. 3. 754.
 ἀλεξάνδρην. ἀλεξάνδρην II. Afin. 44. 611.
 Accusativi rarior terminatio in Σαῦδος III. Dea Syr. 12. 457. Accusativ. vel potius ordo verborum minus obviis in παρακλήσεως III. Char. 19. 630.
 ἀκλαυτῶ I. Catap. 5. 626.
 ἀκλαυτῶ. ἀκλαυτῶ ὅτι αἰσθάνω I. D. Mort. XV. 3. 401.
 ἀκλαυτῶ I. Prom. 3. 27. I. Merc. Cond. 3. 655.
 ἀκλαυτῶ. ὅτι ἀκλαυτῶ II. Lex. 2. 321.
 ἀκλαυτῶ I. Tim. 12. 118.
 ὅτι ἀκλαυτῶ II. Q. Hist. 12. 16.
 ἀκλαυτῶ I. Merc. Cond. 35. 694. ὅτι αἰσθάνω αἰσθάνω I. Afin. 4. 971. ὅτι αἰσθάνω ὅτι αἰσθάνω I. Nigr. 22. 60. τῷ αἰσθάνω II. Q. Hist. 10. 14. ἀκλαυτῶ II. Deor. Conc. 1. 528. ἀκλαυτῶ αἰσθάνω τῷ αἰσθάνω II. Jov. Trag. 41. 668. ὅτι αἰσθάνω αἰσθάνω II. Abd. 6. 164. ἀκλαυτῶ αἰσθάνω II. Afin. 38. 606. ἀκλαυτῶ intolligere, II. Par. 10. 848. ἀκλαυτῶ παλαιοῦ δέει παλαιοῦ, II. Charid. 14. 626. ἀκλαυτῶ II. Phal. Pr. 3. 190. ἀκλαυτῶ ὅτι I. Nigr. 13. 52. τῷ αἰσθάνω αἰσθάνω III. Calumn. 24. 156. ἀκλαυτῶ III. Baech. 5. 79.
 ἀκλαυτῶ II. Q. Hist. 8. 9. ἀκλαυτῶ III. Macrobr. 15. 227.
 ἀκλαυτῶ. ὅτι ἀκλαυτῶ αἰσθάνω III. Conv. 4. 420. & 421.
 ἀκλαυτῶ. ἀκλαυτῶ III. de Dipf. 3. 236. & 237.
 ἀκλαυτῶ. ἀκλαυτῶ τῷ III. Calumn. 8. 137.
 ἀκλαυτῶ. ἀκλαυτῶ ἀκλαυτῶ III. Calumn. 8. 135.
 ἀκλαυτῶ. ἀκλαυτῶ I. Tim. 45. 159.
 ἀκλαυτῶ. ἀκλαυτῶ I. Prom. 1. 186.
 ἀκλαυτῶ I. Tim. 51. 165.
 ἀκλαυτῶ III. Tragop. p. 648.
 ἀκλαυτῶ. ἀκλαυτῶ παρακλήσεως III. de Dipf. 2. 235.
 ἀκλαυτῶ II. Alex. 27. 235. ἀκλαυτῶ ὅτι τῷ αἰσθάνω I. Tim. 51. 165. & III. Dea Syr. 32. 478.
 ἀκλαυτῶ ὅτι III. Dea Syr. 48. 484. ἀκλαυτῶ αἰσθάνω II. Gall. 1. 702.
 Ἀλεξανδρινός ἀλεξάνδρην I. Merc. Cond. 27. 685.
 αἰσθάνω Ἀλεξανδρινός II. Q. Hist. 38. 50. Ἀλεξανδρινός τῷ αἰσθάνω II. Alex. 1. 208.
 Ἀλεξανδρινός III. Philop. 14. 41.
 ἀλεξάνδρην I. Catap. 19. 641. I. Pisc. 17. 587. ὅτι ἀλεξάνδρην III. Philopat. 12. 598. τῷ ἀλεξάνδρην αἰσθάνω III. Calumn. 5. 132.
 ἀλεξάνδρην. ἀλεξάνδρην αἰσθάνω I. Herm. 66. 808. ἀλεξάνδρην αἰσθάνω I. Pisc. 15. 586.
 ὅτι ἀλεξάνδρην II. Amor. 48. 451. ἀλεξάνδρην αἰσθάνω II. 38. 440.
 Ἀλεξανδρινός I. Necrom. 20. 483.
 ἀλεξάνδρην I. Pisc. 1. 570.
 Ἀλεξανδρινός II. Salt. 39. 291.
 ἀλεξάνδρην. ἀλεξάνδρην III. Philop. 2. 30. ὅτι ἀλεξάνδρην αἰσθάνω I. Pisc. 32. 601.
 ἀλεξάνδρην I. Prom. 1. 24.
 Ἀλεξανδρινός I. Somn. 17. 21. τῷ αἰσθάνω μὲν Ἀλεξανδρινός I. D. Mort. XXIII. 3. 428.

- τὴν Ἀλκιβιάδην III. Mort. Per. 43. 363.
 Ἀλκυονίς I. Halc. 2. 179. Ἀλκυονίς ib. 1. 176.
 ἄλκις, ἄλκ' ἢ I. Nec. 1. 457. ἄλκις ἄνδρας II. Tox. 1. 508.
 ἄλλ' ἐκείνῳ I. Nigr. 8. 47. ἄλλα καὶ ἢ II. Afm. 10. 577.
 ἄλλος καὶ I. Jud. Voc. 3. 85. ἄλλ' ἐκείνῳ I. D. Deor. XX. 5. 257. οὐ δὲ ἄλλα I. D. Mar. VI. 2. 303. ἄλλα εἰ τι II. Q. Hift. 5. 6.
 ἄλλοδαπός, ἄλλοδαπὴν subaudi γῆν I. Somn. 7. 9.
 ἄλλοκατος metathesis pro ἄλλότατος I. Prom. 5. 30.
 ἄλλος II. Alex. 43. 249. I. Cat. 20. 642. ἢ ἄλλος II. A. mor. 16. 416. ταῖς ἄλλαις T. H. rescribi vult τάχα I. Nigr. 9. 48. ταῖς ἄλλαις II. Q. Hift. 13. 19. ἄλλ' ἢ II. Tyran. 21. 157. ἄλλαι τε II. Jup. Trag. 2. 644. μετέχων τ' ἄλλων τ' βυλιόρδον II. 1. Ver. Hift. 20. 87. ἄλλος I. Vit. Auc. 18. 557. ἄλλος I. Merc. Cond. 23. 679. ἐπ' ἄλλο al. ἄλλω I. D. Deor. XX. 8. 259. ὅτι ἄλλο δέον II. Afm. 16. 584. ἄλλω II. Salt. 23. 282. τ' ἄλλα II. Phal. alt. 7. 204. τῶναις τοῖς ἄλλαις I. Herm. 5. 744. τις ἄλλος I. Catap. 1. 621.
 ἄλλοτ' ἢ τὰ μὲν I. Harm. 3. 856.
 ἄλλος ἡρώδην nullo confilio rogabam I. D. Deor. XX. 3. 255. & I. Pisc. 19. 589. ἄλλως ἰσοῦν ἐπιδικάζει III. Hipp. 2. 66. ἄλλως τε ὅτι I. D. Mort. XV. 3. 400.
 ἄλουργος, ἄλουργος τὸ ᾧ ἄλουργος ἄνθρωπος I. Nigr. 1. 38.
 ἄλουργος II. Q. Hift. 8. 11. I. Prom. 5. 30.
 ἄλως II. Jov. Conf. 14. 636.
 ἄλυστιλός δὲ II. Jov. Trag. 47. 694.
 ἄλυτάρης I. Herm. 40. 783.
 ἄλφειος I. D. Mar. III. 1. 294.
 ἄλφα Festum Atheniense III. Meret. I. 280. & 281.
 ἄλφους, ἄλφους οἶκός I. Cont. 3. 494.
 ἄλφικαίης III. Philop. 20. 48.
 ἄλφα II. Gymn. 22. 903. ἄλφα λόγων II. Gall. 10. 717.
 ἄλφαια μὲν θράσος, & ἄλφαιας ἡγεμονίας τὴν θράσους I. Nigr. 1. 38.
 Ἀμφικλίας κίρας III. Rhet. Pr. 6. 6.
 ἢ ἄμικτος τ' βούνι παλαιὸς ἐκφύει I. D. Mort. VI. 2. 348.
 ἄμικτος, πρὸς ἄμικτον τι καὶ μετέφωτος λόγιον I. Tim. 14. 124.
 ἄμικτος, ἄμικτος ἔργον I. Scyth. 11. 872.
 ἄμικτος, λόγον ἄμικτος κατεσκήσαν I. Nigr. 3. 41.
 ἄμικτος I. Cat. 13. 635. I. Nec. 15. 477.
 ἄμικτος I. Cont. 7. 498.
 ἄμικτος I. Tim. 11. 120. αὐτῶν ἄμικτος I. Somn. 13. 19.
 ἄμικτος δὲ εἰ μὴ φῆται I. D. Deor. XIV. 2. 238.
 ἄμικτος I. Nigr. 27. 67.
 ἄμικτος I. Nigr. 28. 68.
 ἄμικτος III. Mort. Per. 13. 336.
 ἄμικτος, ἐς τὴν ἄμικτον ἐνέχοντες I. Merc. Cond. 4. 658.
 ἄμικτος πάντας I. Nigr. 16. 54.
 Ἀμικτος I. D. Mort. XIV. 5. 398. Ἀμικτος II. Afr. 8. 364.
 ἄμικτος II. Q. Hift. 18. 26.
 ἄμικτος II. Jup. Conf. 19. 640.
 ἄμικτος I. Prom. 3. 28.
 ἄμικτος I. Somn. 9. 12.
 ἄμικτος I. Herm. 57. 798.
 ἄμικτος III. Rhet. Pr. 22. 23.
 Ἀμικτος II. Alex. 19. 226. I. D. Mort. III. 1. 338.
 Ἀμικτος, ἡσυχία ὡς Ἀμικτος I. Cont. 14. 509.
 Ἀμικτος, Ἀμικτος I. Tim. 20. 130. Ἀμικτος III. Tom. III.

- Conv. 47. 450. ἐπ' Ἀμικτος πρὸς I. Harm. 2. 853.
 Ἀμικτος I. Merc. Cond. 7. 663. I. Tim. 18. 128. ὁ γὰρ αὐτός Ἀμικτος ἡμῶν I. D. Mort. XVI. 4. 404.
 Ἀμικτος I. Nigr. 8. 47. Ἀμικτος τὴν προσοχὴν ib. 27. 67.
 Ἀμικτος, Ἀμικτος Ἀμικτος I. D. Deor. XXV. 2. 278.
 Ἀμικτος, Ἀμικτος αὐτῶν I. D. Mort. I. 1. 328.
 Ἀμικτος II. Gall. 9. 717.
 Ἀμικτος II. Q. Hift. 32. 43. & I. Halc. 7. 182.
 Ἀμικτος I. pro merc. Cond. 1. 704.
 Ἀμικτος II. Salt. 62. 300.
 Ἀμικτος, καὶ Ἀμικτος — προσβάλλονται I. Nigr. 22. 61.
 Ἀμικτος τοῦ I. Merc. Cond. 11. 667. Ἀμικτος — ὁρμάτα II. Jov. Trag. 4. 647. Ἀμικτος ἔχου I. Nigr. 22. 61. οὐ τῶν Ἀμικτος III. Ocy. p. 666.
 Ἀμικτος, εὐκρίτης Ἀμικτος I. Cont. 24. 524. Ἀμικτος v. Omnino not. Gēn. III. Nav. 35. 271.
 Ἀμικτος I. Nigr. 8. 47.
 Ἀμικτος, ὅτι ἔστιν Ἀμικτος Ἀμικτος I. Scyth. 11. 871.
 Ἀμικτος II. Salt. 50. 297.
 Ἀμικτος III. Mort. Per. 26. 350.
 Ἀμικτος I. Herm. 38. 780.
 Ἀμικτος I. Prom. 4. 29.
 Ἀμικτος, ὅτι τὸ λέγεται Ἀμικτος I. Prom. 4. 29.
 Ἀμικτος, Ἀμικτος ὡς ἐκλήθη I. Prom. 4. 29. ἢ μὲν τ' Ἀμικτος Ἀμικτος ib. κατὰ πολλὸν Ἀμικτος ib.
 Ἀμικτος III. Cyn. 16. 548.
 Ἀμικτος, Ἀμικτος αὐτῶν Ἀμικτος II. Gall. 14. 725.
 Ἀμικτος, ὁ Ἀμικτος I. Somn. 13. 19.
 Ἀμικτος, ἢ Ἀμικτος ὡς III. Picul. 5. 167.
 Ἀμικτος, Ἀμικτος Ἀμικτος I. Prom. 4. 188.
 Ἀμικτος, Ἀμικτος ἢ ἑκὼν II. Imag. 18. 478.
 Ἀμικτος, τὸν Ἀμικτος III. Conv. 9. 424.
 Ἀμικτος, πρὸς τὸ Ἀμικτος προσβέβητος Ἀμικτος I. Tim. 10. 119.
 Ἀμικτος, Ἀμικτος εὐκρίτης Ἀμικτος I. D. Mort. X. 6. 366. & 367.
 Ἀμικτος, Ἀμικτος Ἀμικτος II. Gymn. 7. 886. Ἀμικτος ἑκὼν II. Salt. 27. 284. Ἀμικτος III. Meret. III. 284. & 285.
 Ἀμικτος in κατὰ σκευάσκειν τε vide III. Philopat. 17. 603. ibique notas. In καὶ καὶ παθὼν ib. 18. 604.
 Ἀμικτος III. Macrob. 10. 214.
 Ἀμικτος, τὸν τε θυμὸν Ἀμικτος, & πάλιν τὸν λόγον Ἀμικτος I. Nigr. 8. 47. μετὰ Ἀμικτος & Ἀμικτος πρὸς τὸν ib. 46.
 Ἀμικτος I. Tim. 23. 136.
 Ἀμικτος III. Philopat. 17. 602.
 Ἀμικτος, ψυχὴ Ἀμικτος αὐτῶν ὡς τὸ ὄντως ὅτι I. Somn. 13. 19. Ἀμικτος al. Ἀμικτος ib. 18. Ἀμικτος II. Jup. Trag. 22. 666. & 667.
 Ἀμικτος, Ἀμικτος ἢ τὰ ἑρμῆα I. Nigr. 8. 47.
 Ἀμικτος, Ἀμικτος I. Herm. 82. 828. χροὺς Ἀμικτος I. Somn. 17. 22.
 Ἀμικτος, Ἀμικτος ἢ Herm. 54. 794.
 Ἀμικτος I. Herm. 32. 772.
 Ἀμικτος, μὲν Ἀμικτος κακομῆται τὸ πνέματι I. Somn. 4. 7.
 Ἀμικτος, Ἀμικτος III. Philop. 14. 41.
 Ἀμικτος I. Nec. 18. 482.
 Ἀμικτος, ὅτι ἄλλο, ἢ Ἀμικτος I. D. Mort. XIII. 2. 391.

- ἀναιών I. Somn. 13. 19.
 ἀναταλάτης I. D. Mort. XXIX. 1. 449.
 ἀνάντης I. Merc. Cond. 42. 702.
 ἀνά χειρὸν, μόναις ταῖς χερσὶ διαπόζειν I. Somn. 9. 14.
 τὸν ἀνέκον III. Conv. 9. 424.
 ἀνάξ I. D. Mort. XX. 4. 416. Forf. ἀν. ἀξ I. v. not. III. Conv. 33. 440.
 ἀνάπαισις ὑπὸ τῷ χορῷ λιγυρόμεν I. Prom. 6. 33. ἀνάπα-
 σα συγγεντῶν ib. ἀνάπαισις εὐερετα ἐκλήγοντες ib.
 ἀνάπαισις. ἔτε ἀνάπαισις σιαυτῶν διαχυθεῖς I. D. Mar. III.
 1. 295.
 ἀναπταζέω. ἀναπταταμένη ψυχῇ I. Nigr. 4. 42. ἀναπτα-
 σαι αὐτοῦ τῇ ψυχῇ εἰς μέγα πένανθ' ἢ ἀληθείας ib.
 εἰς τὸ ἀπᾶς ἀναπταταμένη I. Tim. 19. 139.
 ἀναπτάω. μὴ ἀναπτάσῃς v. not. III. Mort. Per. 25. 349.
 ἀναπταζέω, ἀναπτασάμενος II. Afin. 23. 590.
 ἀναπλῆν, ἀναπλῆσας II. Alex. 41. 750.
 ἀναπλῆν, ὑπολύζειν ἀναπλῆναι I. Somn. 4. 7.
 ἀναπόδιδται I. Vit. Aucr. 24. 565. II. Bis Acc. 22. 825.
 ἀναπομπή II. Alex. 5. 213.
 ἀναρπάξω. ἀναρπάσας, ἦ δὲ I. D. Deor. IV. 2. 210.
 ἀναρρίπτει. τὸ πρὸς ἑαυτὸν ἐκείρειν I. Tim. 6.
 112.
 ἀναρρίπτειν. ἀναρρίπτουσα II. Gymn. 27. 909.
 ἀναρρίπτειν, παραδόχως ἀναρρίπτειν I. Herm. 28. 768.
 ἀναρτῶ III. Dem. Enc. 10. 499. vide notas ἀναρτῶν-
 τος II. Jov. Conf. 4. 628.
 ἀνασπασθῆναι. ἀνασπασθῆναι III. Macrob. 13. 217.
 ἀνασπῆναι. ὡς πλῆγες ἀνίστανται ἡ δὲ I. Nigr. 32. 75. ὡς
 ἰατρῶν τὸ θνήσκειν III. Conv. 20. 432. ὡς βάρυν ἀνα-
 σπῆσαι τὴν σωφροσύνην I. Prom. 6. 34.
 ἀνασπῶν I. Prom. 1. 186.
 ἀνατίων I. Catap. 4. 625.
 ἀνατίλλω I. Nec. 12. 474. πρὸς ἀνατίλλῃ ib. 7. 464.
 ἀνατρέψω II. Afin. 40. 608.
 ἀναφάμεν. ἀναφάμεν σκατὸν I. D. Mar. III. 1. 225.
 ἀναφελαντίας I. Tim. 47. 160.
 ἀναφῆναι. ἀναφῆναι II. Alex. 25. 232.
 ἀναφῶν τὸ αἰδέσθαι III. Mort. Per. 17. 341.
 ἀναφλέγω. ἀναφλέγεται III. Meret. VIII. 300.
 ἀναφρῶνται I. D. Deor. XV. 2. 242.
 ἀναφύεται II. Abd. 27. 182. & 183.
 ἀνδραποδιστής I. D. Deor. IV. 1. 209.
 ἀνδρίας v. not. III. Char. 26. 634.
 ἀνδρία II. Salt. 12. 274. III. Muic. Enc. 5. 94. III. Pat.
 Enc. 8. 232.
 ἀνδρίας. ὅπως ποτὶ ὁ ἀνδρίας προσκαλεῖται I. Somn. 13.
 19. μὴ ὅμοιοι τοῖς ἀνδρίαισι καταλειπόμεθα ib.
 ἀνδρίαν I. Prom. 7. 34.
 ἀνδροκασίω I. Nigr. 18. 57.
 ἀνδρολογία II. Tox. 58. 563.
 ἀνδρῶν. ἀρετὴ μὴ ἢ ἀνδρῶν αὐτῶν I. Somn. 9. 12.
 ἀνδρῶν. ἀνδρῶν I. Tim. 41. 153.
 ἀνελτῆν III. Adv. Ind. 16. 113.
 ἀνέλκω. εἰς τὰς ῥίνας ἀνέλκω τὸ πνεῦμα I. Somn. 4. 7.
 ἀνερ I. D. Deor. IV. 1. 208.
 ἀνερ I. pro περὶ Cond. 11. 719.
 ἀνερ I. Jov. Trag. 37. 685.
 ἀνερ I. D. Mort. XXVI. 2. 434.
 ἀνερ I. Nav. 46. 278.
 ἀνερ I. Somn. 15. 20.
 ἀνερ I. Nigr. 16. 55.
 ἀνερ I. Herm. 56. 796. ἀν-
 ξι I. al. ἀνερ I. II. Jup. Trag. 30. 675. & 676.
 ἀνερ I. Pisc. 4. 574.
 ἀνερ I. Somn. 9. 14.
 ἀνερ I. D. Mort. XIV. 4. 397. ὅπου ἀνερ ἦτορ &c. ib.
 XXVIII. 1. 445. ἐν γὰρ ἀνερ III. Soloc. 12. 583.
 ἀνερ I. Haic. 1. 178. ἀνερ I. Tim. 58. 175.
 οἱ ἀνερ II. pro Imag. 11. 499. πρὸς ἀνερ III.
 Mort. Per. 19. 343. ἀνερ μινερ I. Dea. 58. 16.
 463.
 ἀνερ I. Rhet. Pr. 8. 8.
 ἀνερ I. Q. Hist. 8. 10.
 ἀνερ I. ἀνερ περὶ τῆς ἐν γὰρ ἀνερ multa de hoc
 verbo controversia I. Nigr. 16. 55. Vide & Addenda.
 ἀνερ II. Amor. 41. 441.
 ἀνερ I. Tim. 41. 173.
 ἀνερ I. D. Mort. X. 9. 372.
 ἀνερ I. Bis Acc. 34. 834.
 ἀνερ I. D. Mort. XX. 2. 418. ὅπου δὲ ἦ-
 καλεῖται ἀνερ Solan. pronuntiat locum corru-
 ptum, forsitan male. Vid. versionem Gelf. III. Cyn.
 19. 551. ἀνερ τοῖς ἀνερ I. Brom. 13. 195.
 ἀνερ I. Tim. 34. 147.
 ἀνερ. ἀνερ ἐπὶ παιδὶ I. Nigr. 7. 45.
 ἀνερ. ἀνερ ἐπὶ τοῖς multis probatur testibus I. Nigr.
 7. 45. ἐπὶ τοῖς οἱ παρὶ ἀνερ ib.
 ἀνερ I. Tim. 57. 174.
 τῷ τῷ ἀνερ εἰς τὰς ἀνερ I. Nigr. 8. 47.
 ἀνερ. ἀνερ τοῖς ἀνερ I. Tim. 4. 107.
 ἀνερ I. Muic. Enc. 7. 96. ἀνερ
 ἀνερ II. Dem. 23. 508.
 ἀνερ. γὰρ ἀνερ ἐν ἀνερ I. Jud. Voc. 2. 83.
 ἀνερ I. Pro. 5. 30.
 ἀνερ I. D. Mort. XIII. 3. 392.
 ἀνερ I. Herm. 33. 774.
 ἀνερ I. D. Mort. XVI. 2. 403.
 ἀνερ II. Macrob. 10. 215.
 ἀνερ I. D. Mort. XII. 2. 383. ἀνερ I. II.
 Abd. 16. 174.
 ἀνερ I. D. Mort. XXVII. 5. 437.
 ἀνερ γὰρ ἀνερ III. Pseudol. 25. 182.
 ἀνερ I. D. Mort. XXVII. 1. 437.
 ἀνερ. ἀνερ τῷ ἀνερ II. Lex. 5. 327.
 ἀνερ I. Icar. 15. 779. ἀνερ I. pro
 ἀνερ I. Macrob. 13. 217.
 ἀνερ I. Herm. 17. 755.
 ἀνερ & ἀνερ. τὸ ἀνερ III. Conv. 8. 423. &
 424. ἀνερ I. v. notas III. de Domo 26. 204.
 & 205.
 ἀνερ I. 2. Ver. Hist. 42. 135.
 ἀνερ I. I. Somn. 4. 7.
 ἀνερ I. Somn. 1. 1.
 ἀνερ I. Salt. 58. 299.
 ἀνερ I. pro. ἀνερ I. I. Somn. 1. 1.
 ἀνερ I. D. Mort. XXIX. 2. 449. δὲ ἀνερ I. D.
 Mort. XXIX. 2. 449. δὲ ἀνερ I. D. Mort. XXIX. 2. 449.
 ἀνερ I. Prom. 3. 29. φιλοσοφία ἀνερ I. D. Deor. XXV. 2. 278. & 279.
 ἀνερ I. D. Deor. XXV. 2. 278. & 279.
 ἀνερ I. Afin. 16. 584. quales cal-
 cei jumentorum, ib.

- ἀπολιθώσῃ αλ. ἀπολιθώσῃ I. Somn. 14. 19.
 ἀπολιμπάνω. ἀπολιμπάνω III. Diff. cum Hef. 9. 246.
 ἀπολιπών I. D. Mar. XV. 2. 326. ἀπολιπών III.
 Dem. Enc. 12. 500.
 ἀπολιπών ὁ δὲ καὶ κῆρα ἀνέμω ἀπολούσῃ I. D. Deor.
 XIV. 2. 238. ἀπολλύειν II. Par. 6. 844. ἀπαλλύμενος
 II. Afm. 16. 584.
 Ἀπόλλων. ἔξ Ἀπόλλωνος II. Gall. 16. 726. ἤ Ἀπόλλων II.
 Jup. Conf. 8. 633.
 Ἀπολλώνιος κ. II. Dem. 31. 386. Ἀπολλωνίῳ τῷ Τονίῳ
 II. Alex. 5. 213.
 ἀπολογίζομαι. τὰ μὲ ἀπολογούμενος I. Somn. 9. 13. ἀπολο-
 γούμενος II. Par. 12. 850.
 ἀπολογία I. pro merc. Cond. 1. 704. ἀπολογίας σὺν ἀπο-
 ρήσῃ III. Diff. cum Hef. 5. 242.
 ἀπολύω. ἀπολύθῃ I. Tim. 29. 142.
 ἀπομνημονεύω I. Prom. 8. 191.
 ἀπομνησκῶ vide notam III. D. Meret. VII. 297.
 ἀποιός. ἀποιός ἀποφάνῃ II. Gall. 4. 708.
 ἀποιός I. Prom. 1. 186.
 ἀποιός I. D. Mar. II. 2. 292. I. Vit. Auc. 10. 550. I.
 Herm. 62. 803. ἀποιός κούρῃ III. Nav. 45. 278.
 ἀποιός. ἀποιός τὰ κατ' ὅμα II. Gall. 28. 745. & 746.
 ἀποιός. ἀποκρίσεις καὶ ἀγγελίας II. Tox. 2. 509. I.
 ἀποιός I. Tim. 13. 122. ἀποκρίσεις ἐπ' αὐτοῖς III.
 Mort. Per. 37. 358.
 ἀποιός. ἀποιός I. pro merc. Cond. 11. 719.
 ἀποιός. τὰ κῆρα πωτῶν ἔστιν ἀποιός I. Somn. 1. 2.
 ἀποιός I. Herm. 23. 761. ἀποιός II. Gall. 9. 717.
 ἀποιός II. 1. Ver. Hist. 30. 94. ἀποιός τῷ
 ἀποιός II. Jup. Trag. 41. 687. ἀποιός al. ἀποιός
 φῶν male I. D. Mort. X. 2. 364.
 ἀποποιός. ἀποποιός I. Cont. 19. 516.
 ἀποποιός II. Jov. Trag. 15. 659.
 ἀποποιός I. D. Mort. XXIV. 2. 430.
 ἀποποιός post ὁ δὲ ἀποποιός αὐτοῖς vide III. Mer. VI. 294.
 ἀποποιός II. Tyr. 1. 141. II. Jov. Trag. 25. 670.
 ἀποποιός catabolico, I. D. Mort. XXVII. 7. 442.
 ἀποποιός. σὺ δὲ ἀποποιός I. D. Mar. VI. 2. 304.
 ἀποποιός. σὺν ἀποποιός ἀποποιός I. Merc. Cond.
 34. 693.
 ἀποποιός II. Gymn. 29. 916.
 ἀποποιός prae dolore ardeō I. D. Mort. VI. 3. 350.
 351. & 352.
 ἀποποιός παρ' αὐτῇ II. pro Imag. 29. 506. ἀποποιός
 III. Nav. 4. 250.
 ἀποποιός. I. Cont. 21. 517. ἀποποιός τῷ ἀποποιός I.
 D. Deor. XX. 5. 256. ἀποποιός ἀποποιός τῷ ἀποποιός II.
 Year. 11. 762. 763. & 764. ἀποποιός III. de Damo
 12. 196. χρυσίον ἀποποιός I. Pisc. 14. 585.
 ἀποποιός. ἀποποιός τι ἐς τὴν γῆν I. Somn. 15. 20.
 ἀποποιός. ἀποποιός al. ἀποποιός I. D. Deor. X. 2. 231.
 Apotrophus negligitur in ἑστῇ ἱερῇ & facpius, III. Dea
 Syr. 36. 480. Potior exempla vid. ad II. Tox. 32. 540.
 ἀποποιός al. ἀποποιός II. Jup. Trag. 22.
 668. & 669.
 ἀποποιός I. pro Lapf. 5. 731. ἀποποιός τῷ ἀποποιός
 ἐκείνῃ ἡχῶ I. Nigr. 2. 41.
 ἀποποιός. ἡφάλη γι' ἀποποιός τῷ Κυρῷ I. Somn. 9.
 12. Idem pro sacro, I. Sac. 10. 533.
 ἀποποιός I. D. Mort. XXVIII. 2. 446.
 ἀποποιός. ὡς ἀποποιός ἐκείνῃ I. D. Mar. VII. 1. 306.

- ἀποποιός al. ἀποποιός I. Prom. 1. 186.
 ἀποποιός τῷ ἀποποιός I. Merc. Cond. 26. 682.
 ἀποποιός. ἀποποιός ὁ δὲ, τὸ δὲ I. Prom. 7. 35.
 ἀποποιός I. Herm. 63. 794. χῆρος ἢ ἱερογλοφῶν κ. ἐπὶ
 δὲ τῶν τεχνιτῶν ἀποποιός I. Somn. 12. 18. ἀποποιός
 ἰσὺ ἀποποιός II. Gall. 4. 708. ἀποποιός al. ἀποποιός
 I. Somn. 10. 14.
 ἀποποιός I. Nigr. 25. 64.
 ἀποποιός Πυθαγόρῃ αὐτοῦ I. Somn. 3. 5.
 ἀποποιός κῆρα I. Somn. 3. 5. ἀποποιός III. Pseudol. 11.
 171. & 172.
 ἀποποιός ἀποποιός τὰ ὅτα III. Calumn. 8. 136.
 ἀποποιός autugio I. Vit. Auc. 27. 568.
 ἀποποιός I. Prom. 6. 190.
 ἀποποιός lites fugitans III. Conv. 48. 450. & 451.
 ἀποποιός I. Vit. Auc. 12. 552.
 ἀποποιός ibid. jam editum.
 ἀποποιός III. Adv. Ind. 27. 123.
 Ἀποποιός. καὶ ἡ ἀποποιός I. pro merc. Cond. 11. 718.
 Ἀποποιός Mercurius I. Tim. 32. 145.
 ἀποποιός I. Prom. 16. 100.
 ἀποποιός. ἀποποιός pro ἀποποιός I. Prom. 3. 187.
 Ἀποποιός. τῷ ἡρῶν τῷ ἀποποιός I. Somn. 9. 14.
 ἀποποιός. ἀποποιός I. Herm. 40. 782.
 ἀποποιός I. Merc. Cond. 26. 685.
 Ἀποποιός πάρος I. Pisc. 15. 587.
 ἀποποιός. ὅδῃ ἱερῇ εἰσὶν ἀποποιός ὡς ἀποποιός I. Herm.
 21. 760.
 ἀποποιός ἀποποιός II. Gymn. 40. 921.
 ἀποποιός I. Pisc. 38. 607. ἀποποιός τῷ I. Tim. 9. 117. ἀποποιός
 ἱερῇ II. Bis Acc. 21. 819. ὡς τῷ τῷ ἀποποιός III.
 Mort. Per. 3. 327. & 328.
 Ἀποποιός II. Salt. 21. 280.
 ἀποποιός ἱερῇ I. pro Lapf. 5. 731.
 Ἀποποιός III. Philopat. 21. 608.
 Ἀποποιός I. Jud. Voc. 11. 97. Ἀποποιός φησὶν ib.
 1. 82.
 Ἀποποιός II. Jov. Conf. 16. 639. ὡς ἢ Ἀποποιός I. Tim.
 24. 137.
 ἀποποιός I. D. Deor. XXII. 3. 272.
 ὡς ἀποποιός δὲ III. Hipp. 5. 71.
 Ἀποποιός I. D. Mort. XI. 1. 377. Ἀποποιός II. Salt. 65. 304.
 Ἀποποιός II. Par. 48. 872.
 Ἀποποιός ὁ Μυσικός II. Par. 35. 862.
 Ἀποποιός I. Pisc. 25. 595. Ἀποποιός II. Bis Acc.
 33. 812.
 Ἀποποιός. ἢ Ἀποποιός ἀντισυμποσία II. Lex. 1. 318.
 Ἀποποιός II. Aitr. 26. 371.
 Ἀποποιός II. Dem. 19. 383.
 ἀποποιός. ἀποποιός σάλακα I. D. Mar. I. 5. 291. ἐπὶ τῷ ἀποποιός
 I. Herm. 25. 764.
 ἀποποιός. τῷ ἀποποιός I. Tim. 50. 164. τὰ ἀποποιός ἀποποιός
 I. Zeux. 10. 848.
 Ἀποποιός I. D. Mort. XII. 2. 383.
 ἀποποιός. τὰ τῷ γὰρ ἀποποιός φησὶν I. Jud. Voc. 5. 88.
 ἀποποιός I. Herod. 1. 831. ἀποποιός τῷ ἀποποιός I. Vit.
 Auc. 2. 542.
 ἀποποιός. ἐπὶ τῷ ἀποποιός III. Mort. Per. 9. 332. ἀποποιός
 II. Tox. 17. 525.
 ἀποποιός. ἐπὶ ἀποποιός ἀποποιός & similia I. Tim. 17.
 127.
 ἀποποιός I. Tim. 17. 127.

ἀέτις I. Halc. 1. 178. ἀέτις σὺ I. D. Deor. IV. 3. 210.
ἀποπαύσμεν ἢ ἀέτις ib. XX. 5. 256.
ἀετικός. ἢ πρὶ ἀετοῦσι ἰδιόρρητοι II. Amor. 16. 415.
Ἀραῶν II. Lex. 2. 320.
ἀσράγαλ. ὡς ἢ ἀσραγάλον μάστιγι II. Añn. 38. 607.
ἀσρατὴ συνίχις I. Tim. 3. 104.
ἀσρὶ I. Tim. 8. 115. ἀσρ. II. Amor. 6. 404. ὅστις ἐν
ἔσρῃ σιδηροφθορῇ II. Gymn. 34. 914.
Ἀσυνέχῃ I. Sacr. 6. 531. II. Salt. 76. 308.
ἀσυνολογίας σὺν ἀπορήσῃ III. Diff. cum Hef. 5. 242.
ἀσύνδουλ. III. Rhet. Pr. 26. 29.
ἀσύνωρη. III. Rhet. Pr. 16. 17. II. Q. Hift. 11. 15.
ἀσφάλις. ἀσφαλίως μακρίτως II. Jup. Trag. 6. 648.
ἀσφαλὶς I. Nec. 7. 464. ἐς τὸ ἀσφαλὶς I. Pisc. 12. 580.
ἡμῖν ἀσφαλίσματα II. Icar. 32. 788.
ἀσφαλὶς ἀπορίπτων II. Jup. Trag. 28. 674.
ἀσχημονέω. varia de hoc verbo I. Nigr. 8. 48.
ἄσων. I. Merc. Cond. 20. 677.
ἀταλῆς I. Herm. 45. 787.
ἄτη. ἢ ἔτρω II. Gymn. 1. 884.
ἀτιπῆς I. Prom. 16. 199.
ἀτιχῶς proutus, I. Nec. 4. 462. ἀτιχῶς I. Merc. Cond.
3. 654.
Ἀτθίς II. Q. Hift. 32. 43.
ἄτοπος. ἔτι δὲ ἀτοκῶτερον ἢ μυητοῖς τις αὐτὰ. ὥσπερ Χαί-
ριμον I. Prom. 5. 31.
ἄττ. II. Amor. 17. 418. ἄττα II. Lex. 21. 346. ἄττα II.
Imag. 13. 471. II. Lex. 5. 326. III. Rhet. Pr. 16. 27.
Ἄτταλος III. Macrobi. 12. 216.
Ἄττης. ὡς τῷ Ἀττῇ I. D. Deor. XII. 2. 235.
Ἀτλικός. ὅσα ὑδατοῦ Ἀτλικά καλεῖσθαι I. Jud. Voc. 7.
91. Ἀτλικά θριμύτης ἢ σκαμνμάτων I. Prom. 1. 24.
Ἀτλικός μυκτηρ ib. 25.
Ἀττις I. D. Deor. XII. 1. 232. II. Icar. 27. 783.
αὐ II. Abd. 12. 170.
Augmentum omnifum vid. in ὑδατοῖς II. Par. 32. &
33. 861. Augmenti neglecti exempla ad III. Hipp.
3. 68.
αὐδίκαιος II. Phal. Pr. 2. 188.
αὐδὶς III. Dea Syr. 26. 472.
αὐλῶν. αὐλῶ τῷ κρητὶ I. D. Deor. XII. 1. 233. ὁ τῶς αὐ-
λούμῳς II. Lex. 10. 333. vel potius 337.
αὐλῆ. ἢ τε βασιλείῳν αὐλαῖς III. Calumn. 10. 138.
αὐλῆτος ὄμιλος II. Añn. 37. 604. & 605.
αὐληστὴς I. Tim. 55. 172.
αὐλὶς I. Sacr. 2. 528.
αὐλῖς III. D. Meret. XV. 312. τῷ αὐλῖσι ἀσπαλῖν II.
Tox. 17. 524.
αὐλός. πλάγιον αὐλῶν II. 2. Ver. Hift. 5. 108.
αὐός I. Tim. 8. 115. I. Nec. 15. 476. ὡς καὶ αὐός ἦν II.
Tox. 16. 523.
αὐτίκα μάλᾳ III. Rhet. Pr. 5. 5.
αὐτοάνθρωπος III. Philopf. 18. 47.
αὐτοδορίας I. Tim. 54. 190.
αὐτόπεως I. Tim. 24. 137.
αὐτοπρόσωπος λόγιον II. Jov. Trag. 19. 675.
αὐτός I. Nigr. 8. 47. I. Jud. Voc. 12. 97. I. Tim. 45.
155. ib. 57. 174. I. Halc. 6. 182. I. Nec. 15. 476. I.
Cont. 17. 514. I. Merc. Cond. 33. 692. I. Herm. 13.
753. καὶ αὐτός I. Herm. 61. 803. αὐτός αὐτῷ I. Merc.
Cond. 30. 689. ὁ αὐτός ἐστὶ Δημοσθένης I. Soma. 11. 16.

αὐτὸς αὖ rectius ἢ αὐτὸς αὖ II. Tox. 34. 542. & 543.
 αὐτὸς δὲ ἢ μὴ Δία I. D. Mort. XVI. 5. 404. αὐτὴ σοί
 ἔγω I. D. Deor. XX. 13. 263. ἢ αὐτὴ ἔγω ib. XVI. 2.
 245. αὐτὸ Σόλην. vult αὐτοὶ I. Tim. 28. 141. τούτων
 I. Vit. Aucf. 15. 555. αὐτοῦ I. D. Deor. II. 2. 207.
 πούτῳ ἀντεῖναι II. pro Imag. 9. 489. τὰ αὐτοῦ ἰκίει
 II. Q. Hist. 15. 23. αὐτὴν πύρι ἕρπει II. Afr. 1. 360.
 ἐκ τ' αὐτῆς μελίσσα III. Hipp. 7. 72. αὐτῶ al. αὐτῶ II.
 Alex. 60. 264. αὐτῶ τῷ λόγῳ III. Dem. Enc. 32. 514.
 ἐν αὐτῇ] ἐν αὐτῇ ἐν αὐτῇ ἄνα, I. D. Deor. XII. 1.
 234. αὐτὸν I. Herm. 63. 805. αὐτὸν Σόλην. vult αὐτὸν
 I. Tim. 33. 146. αὐτὸν II. Ver. Hist. 15. 81. ἢ αὐ-
 τὸν I. Herod. 5. 835. ἢ τι ἢ αὐτὸν ἀπολαύσαι vulgo
 αὐτῶν III. Ep. Sat. 1. 385. αὐτὸν ὡς δίδω II. Q. Hut.
 33. 44. ἐπ' αὐτῶ I. Prom. 13. 196. πρὸς τ' αὐτῶ δι-
 σπείτω II. Afin. 32. 601. αὐτῶ II. 2. Ver. Hist. 37.
 132. κατ' ἑαυτὸ αὐτὸ I. D. Mort. XVIII. 1. 408. αὐτὸ
 διαρρῶ πωλεῖ I. Harm. 3. 856. αὐτοὶ ἢ ἡμῶς ἰσμεν I.
 D. Deor. X. 2. 230. τὰ αὐτὰ τούτοις II. 1. Ver. Hist.
 3. 72. τὰ αὐτὰ al. τὰ αὐτοῦ I. Nigr. 7. 46. αὐτῶν
 I. Herm. 45. 786. αὐτῶν II. Gall. 20. 733. ἢ αὐτῶν sc.
 γυναικῶν I. Prom. 17. 200. αὐτῶν Σόλην. vult αὐτῶν
 I. Tim. 27. 141. αὐτῶν II. Afr. 22. 370. & 17. 367.
 & 1. 360. adde notam Gesf. III. Dea Syr. 45. 484.
 αὐτοῦ II. 1. Ver. Hist. 6. 74. αὐτοῦ ἢ ἀγοστὴ ib. 2.
 25. 116. κατ' αὐτὰ I. Jud. Voc. 5. 89. αὐτὸς I. Pisc.
 32. 601. αὐτῇ δ' ἔσται ἰσὶν ἀγαθὴ II. Par. 17. 853. &
 854. αὐτοῦ II. Q. Hist. 62. 68. αὐτὸν vulgo αὐτὸν III.
 Macrob. 2. 209. & passim.
 αὐτεργίῳ I. D. Mar. VI. 1. 302.
 αὐχίν. ὀύχιν II. Alex. 42. 248.
 αὐχρῶ μελίσσιν II. Amox. 30. 430. & 431.
 αὐχρῶν I. Nigr. 27. 67.
 Aphaeris καὶν pro ἰκίειν vide III. Dea Syr. 16. 462.
 ἀφαιρέω. ἀφείλατο II. Par. 48. 872. ἀφαιρέθ' I. Tim. 22.
 132. μαχέρον τοὺς μόνους ἀφαιρέθ' αὐτοῦ, ἢ μελίσ-
 σιν παρακλήσιν I. Jud. Voc. 4. 86.
 ἀφικτα II. Jup. Cont. 1. 626.
 ἀφικτῶ I. Somn. 10. 15.
 ἀφικτῶ I. Somn. 10. 15.
 ἀφίμι I. Herm. 11. 750. ἐκ-ἑθὺς ἀφίμι αὐτὸν ἑδὶ ἄκ-
 ρῃ I. Somn. 7. 10. ἀφίμι II. Gymn. 32. 913. ἢ
 ἀφίδη II. Gall. 3. 707. ἀφίδητα δὲ &c. ib. 706.
 ἀφικτόμεν I. Prom. 20. 203.
 ἀφικτῶν II. Afin. 26. 595. ἀφικτῶμα II. Afr. 29. 372.
 ἀφίσημι, ἡμῶν ἀποσέσθαι I. Tim. 40. 152.
 ἀφιδῶ. ἀφιδῶν ἀναγκάειν III. Hipp. 8. 73.
 ἀφισμῶ. ἀφισμῶς τοιαύτας II. pro Imag. 19. 497.
 ἀφροδιτιάω. ἰταίαι ἢ γυναικῆς ἢ τοιοῦτοις τι καὶ ἀφροδι-
 τιάζω I. Nigr. 14. 53.
 ἀφροδιτῆ. ἰσὶν Ἀφροδιτῆς III. Dea Syr. 9. 456. τῶν Ἀφρο-
 διτῶ αὐτῶν II. Imag. 4. 462.
 ἀφῶ I. Pisc. 48. 616.
 ἀφῶν. ἀφῶνται I. Pisc. 48. 616.
 ἀφικτῶ II. Q. Hist. 62. 68. ἀφικτῶ II. Jon. Conf. 18.
 640. ἐν ἀφικτῶ ἰσὶν in inevitabili loco retentus,
 I. D. Deor. XVII. 4. 246.
 ἀφῶ I. Halc. 1. 176. ἀφῶνται τ' σφίγαν II. Jup.
 Frag. 14. 656.
 Ἀχαρνῆς. πρὸς Ἀχαρνῆς I. Tim. 50. 164.
 ἀχρῶν II. Tox. 9. 515.
 Ἀχρῶν III. Tragop. p. 659.

ἀχρῶν. ὅστις ἀχρῶς τινα III. Calumn. 1. 124. & 125.
 ἀχρῶ. ὅς ἐστι ἀχρῶς τοῖς I. D. Mort. XIII. 1. 391. ἢ
 χρῆσι II. Lex. 9. 335.
 ἀχρῶ II. Tox. 13. 520. ἀχρῶ αὖ II. Icar. 17. 772.
 ἀψίκαρ III. Calumn. 21. 151.
 ἀψῖ II. Bis Acc. 1. 792.
 ἀψῖ. ἀψῖ ἢ τοῖς τὰ δῶρα I. Merc. Cond. 38. 698. &
 699.

B.

Βαυλῶν I. Cont. 23. 523.
 βαδίζω. ἢ καμῶσιν ὁμοῦς & βαδίζετο I. Nigr. 34. 76.
 βάδισμα. τὸ βάδισμα κέρμεν I. Tim. 54. 170.
 βάδῶ. ἢ ὀργυῖα τοῦ βάδῶ III. Mort. Per. 35. 356. ἢ
 βάδῶ -- τιταχθῆναι I. Zeux. 8. 846.
 βάθῶ I. Nigr. 35. 77. βάθῶν ἢ II. Afin. 34. 602. &
 603. ἐν ἑαυτῷ βάθῶ II. Tox. 39. 544. ὡς βάθῶ II.
 Salt. 81. 313. βάθῶν κατὰφῶν I. Tim. 4. 152.
 βαῖνα. ὀμφῶμα βαῖν I. D. Deor. II. 2. 207.
 ὁ βάκις III. Mort. Per. 30. 352.
 βακτηρίῳ σιωτῶν II. Gall. 1. 703. ἰσὶν τὰς βακτηρίας
 ἔξαι III. Mort. Per. 37. 358.
 βάκτρον I. Pisc. 1. 570.
 βαλαυσῶν I. Nigr. 34. 76.
 βάλλω I. Nigr. 37. 80. ἢ ὁ βλάθῃ II. 1. Ver. Hist.
 16. 83.
 βάναυσος. πῶς τυχάνῃς ἀφ' ἐπιδότῳ βαλῶν I. Somn.
 1. 2. τυχῇ τ' βαναύσων ib. βάναυσος ib. 9. 14. I. Socr.
 6. 531.
 βάπτει. τὰς βάπτει III. Adv. Ind. 27. 122.
 βαπτίζω I. Tim. 44. 157.
 βαπτῶ. βαπτῶ ἰσὶν & κερῶν I. Nigr. 24. 59.
 βαρβαρίζω. βαρβαρίζω παρὰ πολλὰ ἰσὶν I. Somn. 8. 12.
 βαρβαρισμός I. D. Mort. XXVII. 3. 439.
 βαρβαρισμός I. D. Mort. X. 10. 374.
 βαρβαρῶ I. D. Deor. XX. 14. 265. I. Vit. Aucf. 10. 770.
 βαρβαρῶ ἢ ἢ ὁλῶν I. D. Mort. IX. 4. 362. βαρβα-
 ρῶ ἢ ib. XII. 1. 385. βαρβαρῶς τῶν παρὰ πολλὰ ἰσὶν.
 βαρβαρῶς τις I. Prom. 1. 23. τ' παρὰ βαρβαρῶν II. Lex.
 23. 347.
 βαρῶ. ἀγγεῖα ἐν τοῖς βαρῶν ἀγγεῖα I. Somn. 2. 3.
 βασανῶ. Pythagoras βασανῶς τῶν νοσηλαστικῶν & κηλῶ-
 νος ἢ ἀνακοπῆς πύρι ἢ σιδῆρι τυτωλευμένης δια-
 σποδιστικῆς dicitur I. Nigr. 27. 67.
 βασιλεῦς I. pro merc. Cond. 12. 721. I. Prom. 6. 690.
 βασιλεὺς τραγῶν I. Nigr. 11. 50. βασιλεὺς τῶν ἀλφῶ
 πτι I. Pisc. 36. 604. & 605. βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγῳ
 III. Rhet. Pr. 11. 12. βασιλῆ I. D. Dea Syr. 17. 464.
 βασιλῆ II. Imag. 10. 468. βασιλῆων III. Adv. Ind.
 20. 125. βασιλῆ τῶν παρὰ πολλὰ II. Imag. 12. 480. II.
 Tox. 17. 526. βασιλῆς -- πῶς I. Cont. 24. 524.
 βασιλεὺς τῶν ἀφῶν II. Salt. 64. 302.
 βασιλῆτα quae & βασιλῆτα, & βασιλῆτα, & βασιλῆ-
 τα I. Jud. Voc. 8. 92.
 βασανῶς ὅσα τυχάνῃ II. Afin. 11. 579.
 βάσις III. Adv. Ind. 23. 118.
 βατῆ III. de Dipl. 2. 234.
 βατῆ III. Adv. Ind. 23. 118.
 βατῆχος χερσῶν I. Merc. Cond. 28. 686.
 βαῦτος. βαῦτος καὶ πῶς ἰσὶν ἰσὶν I. Somn. 1. 2.
 βαδῶν I. Nigr. 28. 68. I. Tim. 47. 161.
 βάσις. ὡς τὸ βάσις I. D. Deor. XXVI. 1. 281.

βελῶ. ἤν βελῶν, & ἐκ βελῶν I. Nigr. 18. 57. & I. D. Deor. XIX. 2. 251.
 βηλός. ἀπὸ τῆς διανοίας βηλοῦ I. Cont. 1. 488. διανοίας βηλοῦ III. Philopat. 4. 589.
 βήμα. τὸ βήμα κατέχων II. Q. Hist. 38. 51.
 βία ὑπαρχόντων ἐ ἀπαιγῶ I. Jud. Voc. 1. 82. πρὸς βίαν κατέχων ἀδελφεοῦ III. Dem. Enc. 29. 511.
 βιάνης κ' καρπῶν I. Somn. 6. 9.
 βιόλιον. ἀνέγκει βιόλιον I. Herm. 82. 827.
 βίβλῳ. τ' βίβλων III. Mort. Per. 11. 333. ἀβύλῳ τὰς ὄρας II. Gall. 13. 728.
 βίβῳ ἀπράγμων I. Nigr. 18. 57. βίος διότης I. Herm. 67. 808. ἀπορος I. D. Mort. XXVII. 9. 444. σκλήρως βίος I. Somn. 9. 13. λατὼν τὸ βίον I. Pifc. 29. 598. τὰ μὲν βίον II. de Lucr. 9. 926. πρὸς τὸ τέλος τὰ βίον I. Cont. 10. 503. ἄλλοι βίον I. Herm. 78. 822. λαγὼ βίον ἔσθ' I. Somn. 9. 13. λαγὼ βίον διαζῶν ib. ἀμύσον βίον πικρῶ I. Vit. Auc. 2. 541. ἔσθ' βίον ἐσθλὸν εὐλογοῦ I. Nigr. 22. 61. τ' βίον πύσας II. Icar. 32. 788. χαρὰ δμοῦ τὴν βίαν διαζῶν I. Somn. 9. 13. ὠχρησάμενος τ' ζῶντων βίαν I. Nigr. 13. 52. βίαν πρᾶσις I. Vit. Auc. 1. 540.
 βιστύον II. 1. Ver. Hist. 36. 99. ἐν ὅσῳ ἐβίστυον βίαν II. Gall. 5. 710.
 βιστῶν II. Phal. alt. 13. 206.
 βλασφημία I. Somn. 12. 17. βλασφημῶν ὅλας ἀμύξας II. Eun. 2. 350.
 βλέπω. ἐκ τὸ χρυσίον ὥλεσεν I. D. Mort. XI. 4. 378.
 βλεπίσας I. D. Mort. XXVII. 7. 443.
 βλοσυρός. ὁ βλοσυρός I. D. Mort. X. 4. 365.
 βόβρῳ. βόβρον ἀντιμύσσει I. Nec. 9. 469.
 βοιωτίας. ὁ βοιωτίας III. Dem. Enc. 33. 514. & 515.
 βοιωτῆς I. Jud. Voc. 7. 91.
 βολή. βολαί τ' ἐμμελῶν II. Amor. 46. 449.
 βόρβρον differentia βόρβρον inter & πηλόν I. Prom. 1. 24. κ' τῷ ὅτι ἐν βόρβρον βαρβαρικῇ τῇ ib.
 βόρος. βορᾶται I. Tim. 46. 159.
 βόσκει. τ' κλέων — βόσκειται I. D. Mort. V. 2. 346.
 βόστρον. κλεμμενός βοστρον I. D. Deor. II. 2. 207.
 βυβουσίας. τ' βυβουσίας παρὰ σωμα αὐτοῦ I. Somn. 17. 21.
 βυβυτίων. λακκὴν ἐκτετακτὴν λακκῶν ἐκτετακτῶν I. Nigr. 14. 53.
 βυλιόσμαι. βυλιόσματο 21. βυλιόσματο I. Somn. 16. 21. ὁ βυλιόσματος τι ib. 11. 15.
 βυλῶ II. Tox. 26. 535. αἱ βυλαὶ ἐμφορῶνται I. Tim. 50. 163.
 βυλῶν. βυλῶντος II. Alex. 4. 212.
 βυλόσμαι. I. Vit. Auc. 13. 553. κ' ἡ μὲν τοῦτο ἐ ἐ παρὰ μίαν βούλειται δὲ ἄλλῃ I. Prom. 2. 27. βούλειται δὲ ἄλλῃ ἔστιν ὁ ἰσχυρῶς τῶ ὅτι ἐκ τῶ πρᾶσις ib. κ' ἡ βούλειται &c. II. Tyr. 12. 150. τοῦτο βυλόσμαι δὲ II. Phal. Pr. 9. 196.
 βυλυτός. ἀμφὶ βυλυτὸν sub vesperam I. Cat. 1. 624.
 βυλὺς ἀρσεν I. Sac. 12. 535.
 ὁ βράγχῳ I. D. Deor. II. 2. 207.
 βρασιδίας II. Q. Hist. 49. 60.
 βραχυμῶν III. Mort. Per. 25. 348.
 βραχός. ὁ βραχός χρόνῳ addi non solet I. Somn. 2. 5.
 βραχύν III. Bacch. 2. 76.
 βραυδύσμαι I. Merc. Cond. 37. 696. I. Nigr. 22. 61. βραυδύσματος factum prae se tensens. I. D. Mort. X. 8. 367.
 βραιθυμῶν τ' πρὸς αὐτὸν I. Nigr. 6. 44.
 βριφῶ. ἀλλυζῶν ἀπὸ βριφῶ I. Somn. 4. 6. πικρῶ

βριφῶ III. Tragop. p. 644.
 βρόμιον. ἐκ τῶν κατ' ἀρχαίας ἱστορίας ἀρῶν βρομῶν χέρον ἀμμιγῶν πάντας I. Nigr. 16. 54.
 βροτῆ. βαρύνωμεν, & διὸς βαρύνωμεν βροτῆ I. Tim. 1. 99. βροτῆς γνομῶν σκεπτός I. Somn. 17. 22. τοῦς δὲ ἐκ φρονίας ἐσθλῶν αἱ βροτῆ I. Tim. 1. 99.
 βροτῆς. βροτῶν III. Tragop. p. 645.
 βρόχῳ. πρὸς βρόχον I. Tim. 20. 130.
 βρωμαλῶν III. Pseud. 24. 180.
 βυζαντίων τῶν III. Dem. Enc. 33. 517.
 βυός. ἐν βυόσ δέμα παύλῳ τῷ χρόνῳ I. Pifc. 50. 617.
 βύρῳ. τ' βύρῳ τὰς ἐκτετακτὰς III. Nav. 4. 250.
 βύλος. τὰς βύλους I. Tim. 34. 146.
 βωμολοχῶν I. Nigr. 22. 61.
 βωμῶν. ἔλεγε βωμῶν I. Tim. 41. 154. βωμῶν ἔλεγε ἐν τῷ Γεργῶν I. D. Deor. IV. 2. 209.

P.

Γάλας ὁμιλῶν I. Merc. Cond. 13. 669.
 γαλίος I. Pifc. 48. 615.
 γαλίον I. D. Mar. I. 3. 290. γαλήνη λιπαρῇ II. Amor. 11. 408.
 γαλίος I. Halc. 2. 179.
 Γαλιλαίος III. Philopat. 12. 597.
 γαμῶν. φησὶ γαμῶν II. Salt. 43. 294.
 γαμῶν I. Tim. 52. 169. ἀδελφῶν γαμῶν I. Prom. 16. 199. ὅτι γῆμαι Λαίδη II. 2. Ver. Hist. 18. 115.
 γάμῳ I. Jud. Voc. 4. 86.
 γάμος. γάμος τοιαύτης I. D. Mort. XIV. 4. 397. γάμος II. Amor. 51. 454. τούτων γάμος II. Affn. 36. 604.
 Γαργῶν. ὁ τῷ Δαρδῶν III. Char. 7. 623.
 γάρ II. Amor. 38. 439. ὁ γάρ II. 2. Ver. Hist. 41. 134. τὸν γάρ μοι II. Gall. 1. 703.
 Γάργῳ I. D. Deor. XX. 5. 257. τ' ἴδης ἐν τῷ Γαργῶν ib. 1. 252.
 γαστῆρ. τῇ γαστῇ μετροῦντες τὴν ἐκδομῶνται I. Nigr. 15. 54. τῇ γαστῇ II. 1. Ver. Hist. 24. 91.
 γαστῆρ. ἐκ γαστῆρ III. Rhet. Pr. 24. 26. & 27.
 γαστῆρ I. Nigr. 5. 43.
 γι γένε. γὰρ ἐν II. pro Itmag. 23. 503.
 γυῖομαι. Δημοσθένης ἐκ γυῖομαι ὡς γυῖομαι τινος I. Somn. 12. 17.
 γύτων. ἐν γύτων II. Bis Acc. 9. 802. & 803.
 γυλῶν. ἐν γυλῶν II. Icar. 28. 773. γυλῶν ἐν τῷ γυλῶν I. Nigr. 7. 45.
 γυλῶν. μὴ γυλῶν II. Pat. 40. 864. γυλῶν ἐκτετακτῶν III. Ep. Sat. 4. 388. πολλὰ γυλῶν II. Icar. 29. 786. γυλῶν II. Q. Hist. 28. 38.
 γυλῶν I. Tim. 55. 172.
 γυλῶν. γυλῶν κωμῶν I. Prom. 7. 34. τ' γυλῶν ἐκτετακτῶν III. Adv. Ind. 15. 112.
 γυῖον. τὸ γυῖον ἀνέσπας I. Tim. 54. 170.
 γυῖα. ἐκ γυῖων III. Macrobr. 3. 210.
 Genitivus declinat. contractum per os vide in vark. II. Dea Syr. 8. 455. Genitivus rarissimus in τ' φῶν III. Ep. Sat. 9. 392.
 γυνῶν I. Catap. 1. 622.
 γυνῶν. τ' ἐ γυνῶν ἐ γυνῶν μεγαλοπρεπῶς I. Somn. 17. 21. γυνῶν II. Alex. 14. 222. & 223.
 γυνῶν. γυνῶν κ' μεγαλοπρεπῶς ἢ πᾶν I. Somn. 7. 9.
 γυνῶν. γυνῶν ib. γυνῶν κωμῶν ib.

γυνικῶς I. Cont. 14. 510.
 γυνῶ. ἀξίως τὸ γύναι I. D. Mort. XXI. 2. 422.
 γυναικός II. Jup. Trag. 25. 670.
 γυναικός II. Alex. 26. 234. γυναικὶ ὀρχαῖδ' II. Salt. 34. 289.
 γυνῶν II. Alex. 30. 238. γυναικῶν II. Abd. 30. 185.
 γυνῶμα. λατὸν τὸ πρῶτον γυνῶματ' I. Herm. 60. 800.
 γυναικίμην II. Salt. 35. 289. γυναικίμων III. Hipp. 3. 69.
 γυναικία I. Prom. 14. 196.
 γῆ. ἀοίκητος; καὶ ἀψιθῶ, καὶ ἀδύσας διψάδα γαῖαν I. Nigr. 16. 56. ποῦ σοι γῆς αὐτῇ πηγὴ ῥέει I. D. Mar. III. 1. 296. τὸ κυματῶδες γῆς I. Tim. 56. 174. ὅτι γῆς antea ἐκ τῆ III. Dea Syr. 30. 476. τῇ γῇ τὸ ὕψος ἀπαμεινώνεται I. Prom. 9. 192. ὃ καὶ γῆν καὶ θαλάσσαν I. Jud. Voc. 11. 96. αὐτὸς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνιχνύσας I. Prom. 11. 194. ἴλιπον γῆν III. Mort. Per. 39. 360.
 Γερμῆς II. Tox. 62. 566. τὰ ἐστὶ τῷ Γερμῆτι III. Adv. Ind. 14. 111.
 γίνομαι καὶ γίνεσθαι. τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ληφθῆναι I. Somn. 2. 2. γίνονται III. Dea Syr. 45. 483. βελτίων ὡς πολὺ γίγνεται ὡς II. Gymn. 26. 900. & 901. γινομένην III. Dea Syr. 1. 452. τὸ γινόμενον II. Tox. 18. 527. γενημένους III. Conv. 20. 433. & 434. τῷ τωρῶντι γενέσθ' Ἀσπασίας II. Gall. 19. 732. γενομένην II. Alex. 48. 254.
 γίγναι. γιγνῶντις τι ἀναδύσας II. Gall. 1. 702.
 γινώσκω I. Scyth. 3. 863. γινώσκουσιν σε χρηρ III. Ocypr. p. 669. ἢ τὰ αὐτὰ γινώσκουσιν αὐτοῖς I. Necyom. 21. 484.
 Γλαύκη II. Salt. 80. 311.
 Γλαύκος I. Herod. 8. 838. II. Salt. 49. 296. Γλαύκω III. Epigr. 34. 686.
 γλαυκός. τὸ γλαυκὸν ἔμφω μᾶλλον I. D. Deor. XX. 10. 262.
 γλαυκοῦπις I. D. Deor. VIII. 1. 226.
 γλαυξ. γλαυκὰ εἰς Ἀθήνας φασίν I. Nigr. 1. 37. ἐπὶ τῇ γλαυκῇ I. Harm. 1. 852.
 Γλυκεῖ II. Alex. 18. 225.
 γλύφω. γλύφειν ἀεὶ ὡς δυνάμει I. Somn. 2. 5.
 γλῶσσα. ὡς γλῶσσης ἀληθῆς ῥέσσημα, καὶ ἀπόλαστον ἔχει γλῶσσαν, ἀνέχεται ἴσον I. Jud. Voc. 11. 96. ἀπὲρ γλῶσσης III. Pseudol. 25. 182. ἀπὲρ μίαν γλῶσσαν II. Tox. 62. 566. τῇ γλῶσσῃ αὐτῇ -- ἀπετιμωθῆναι I. Pile. 2. 572. κατὰ γλῶσσαν II. Lex. 25. 349.
 Γναφάδων. ἀμφὶ κέρτα μαλλθακὸν γναφάδων I. Jud. Voc. 4. 86.
 Γνῶν I. Vit. Aucl. 23. 564. II. Gall. 30. 748.
 γνώμη I. D. Mort. XII. 3. 385. τὸ γνῶμης μῆκος II. Tyr. 14. 152. κινημένοι τῇ γνώμῃ III. Philop. 26. 614.
 γνῶφ. γνῶφ καλεῖσθαι III. Mort. Per. 43. 363.
 γνωρίζομαι. ἐπὶ τοῖς ἀρεταῖς γνωρίζω I. Somn. 11. 15.
 γνωρίσματα. τὰ γνωρίσματα I. Somn. 11. 16.
 γνωγγίζω III. Ocypr. p. 666.
 γοητεία I. Tim. 55. 172.
 γοητεῖν. γοητισμοῖς II. Salt. 63. 301.
 γοῦ I. Vit. Aucl. 6. 545.
 γόνιμ. III. Rhet. Pr. 23. 25.
 γόνι II. Jup. Conf. 4. 629. βούλει γοῦ παγαγῶ ib. 7. 630. τὸ μῆκος γοῦ III. Mort. Per. 11. 333. & 334.
 γραμμή. γραμμῆα ἐπαύξουσα I. D. Deor. XIV. 2. 240.
 γραμμάτι I. Herm. 40. 783. γραμμάται Solan. vulg. χρημάτων I. Jud. Voc. 8. 93.
 γραμματεῖα II. Tox. 13. 519.
 γραμματεῖον. ἐγραμμάτειος Μόνης III. D. Conc. 14. 537.

γραμματεῖος I. Merc. Cond. 4. 657.
 γραφῆ. καθάπερ ἐπὶ τὸν γραφῆ III. Calumn. 2. 127. αἱ γραφαὶ III. Nav. 5. 252.
 γραφίς. οἱ οἱ γραφῆς τραγυλάφους ἐ τὰ τοιαῦτα μνησύντες γραφῆ I. Prom. 7. 36.
 γραφικῶς συγχεῖσθαι II. Imag. 15. 474.
 γραφῶ I. Herm. 43. 785. τοιαύτῃ τῇ Δάφῃ ὡς γραφῆ I. Ver. Hist. 8. 76. ὡς χωρὶς ὄντων καθάπερ τι γραφῆται I. Jud. Voc. 3. 85. γραφῆται γραφῆ ἀσθενείας I. Nec. 2. 458. ἔγραψεν III. Epigr. 1. 674.
 γρηγορῶ. ἐγρηγόρει I. Herm. 1. 740.
 γριφ. γριφὸς σωτηρίας I. Vit. Aucl. 14. 554.
 γρυψ I. D. Mar. XV. 4. 326.
 Γρύμ. χρῆσις II. Par. 58. 881.
 Γυδία III. D. Meret. XIV. 321.
 γυμνάσιον. ἀφ' οὗ γυμνασίῳ αὐτῶν III. Mort. Per. 3. 327. περὶ γυμνασίου II. Gymn. 1. 883. γυμνασίῳ τὸ καλλίστον καὶ II. Salt. 71. 307. ἐπὶ τοῖς γυμνασίοις III. Calumn. 12. 141.
 γυμνοπαίδει II. Salt. 12. 274. & 275.
 γυμνός. γυμνὸς ἐπιδάκνυται χρηρ I. D. Mort. X. 1. 364. γυμνὸν σφαγῆν ἐπὶ χερσὶν II. Phal. Pr. 5. 192. γυμνὸς τὰ ποδῶν I. D. Deor. XX. 14. 264.
 γυμνός. ὡς τῷ δοκῇ γυμνωθῆναι II. Amor. 41. 441.
 γυναικί. I. D. Mort. XXVIII. 1. 445. γυναικίον τι II. pro Imag. 12. 491. γυναικίκα τῇ πίστει III. Fug. 33. 384. γυναικίον σύνδοξοι, Vorß. γυναικίαι II. Amor. 27. 427.
 γυνή. ἐγγόντι ἐκ Γόλωνος τινος καὶ βαρβαρὸς γυναικὸς I. Somn. 12. 17. γυναικὶ ἀγρόφους τῷ παιδὶ III. Conv. 5. 421. δύο γυναικῶν I. Somn. 6. 8. δύο γυναικῶν III. Epigr. 33. 685. γυναικί τ' ἱμαῖς I. Halc. 8. 184.
 γυψ. ἀνιπτόμενον III. Mort. Per. 39. 360.

Δ.

Δαδρυχία III. Mort. Per. 28. 351.
 δαιμόνιον. τὴν σοφίαν III. Philop. 32. 58.
 δάκνυ. δάκναι τὸ κοῖναι I. D. Mort. XXI. 1. 421.
 δακρυχίον. κατὰ δάκρυ χρίστας I. Nec. 9. 468.
 δακρυῶν I. Cat. 12. 634. ἰδακρυῶν μάλιστ' ἡ γλῶσς I. Somn. 4. 7.
 δάκρυον ἀποσάξιν III. Elecl. 1. 87.
 δακτυλί. I. Cont. 14. 509. III. Philop. 38. 62. & 63. τὸ δακτυλίον τὸ πλῆθος I. Nigr. 13. 53. δακτυλῶν αὐτῶν μεθ' αὐτοῖς I. D. Mort. XII. 2. 382. δακτυλῶν βαρῶν II. Gall. 12. 720.
 δακτυλοδιδάκτον I. Somn. 11. 16.
 δάκτυλ. I. Cat. 17. 640. τισσάμενον δακτύλου I. Nigr. 33. 75. τοὺς δακτύλους ἐντιμωσίνης II. Tox. 37. 544. τοὺς δακτύλους κατεσκληπὸς II. Gall. 31. 748. & 749. δακτύλους προταίνουσι I. Nigr. 21. 58.
 δαλὸς II. Salt. 50. 297. δαλὸν τινα -- δαλὸς ἀπὸ τοῦ βασιλῆος I. Tim. 2. 100.
 δάμαλις I. D. Deor. XX. 7. 259.
 δάμης II. Jup. Trag. 4. 645.
 δαρμέων. I. D. Mort. 1. 3. 333.
 Δαυὴν. Δαυὴν παρθενεύουσα I. Tim. 13. 123.
 Δαυὴς. ἐς τὸ Δαυιδῶν pro Δαυιδῶν I. Tim. 18. 129. ὃ τὸ Δαυιδῶν I. Herm. 61. 803.
 Δαῶ. Δάων πρῶτον II. Salt. 29. 285. & 286.
 Δαρῶ. Δαρῶν II. Jup. Trag. 53. p. 701.

δρς. δρλ II. Alex. 47. 252. δρδς ἦσαν τὰ πολλὰ III. Mort. Per. 35. 376.
 Dativo praecedenti subjungitur accusativus III. Elecl. 3. 88. f.
 δρφν. φύλλα δρφνης I. Herm. 40. 782. μῦ τ' δρφνης III. Diff. cum Hef. 1. 240. δρφνι μὲν καλοῦσιν II. Afm. 17. 585.
 Δρφνιδι v. notam, si de accentu sollicitus es III. Meret. VI. 293.
 δι I. Merc. Cond. 4. 657. ο δι II. Afm. 22. 590. δι initio Dial. III. Meret. XIII. 315. ἀντιδοῦν δι τινα ποιούμενοι II. Jup. Conf. 7. 630. κ' πεδίων δι' ἐπαύσαν II. i. Ver. Hist. 15. 82. τὸ μὴ δι ἐπιβάλλει γνῶμης I. Pifc. 42. 611.
 διησι. τὴν διησιν II. Bis Acc. 14. 808. διησιν κῆρυγμασ-
 τῶν ἰδὴ II. Salt. 63. 301.
 δι & διομαι. τοῖς διομένοις ἐπικλήσεις — τοῖς διομένοις ἐπαρκῶν — τοῖς διομένοις τὰ διότα ἐπαρκῶν — ἐπαρκῶν τοῖς διομένοις τ' φίλων I. Tim. 5. 109. ε' ἢ δι, f. Br. δι ib. 28. 141. ἰδὴ τοῦ ἢ Χαιρίας III. Meret. VII. 296. εἰς διησιν μὴ ταῦτα ἔχουσι III. Nav. 44. 276. & 277. διῖν I. Herm. 28. 763.
 διῖγμα I. Prom. 2. 25.
 διῶν. διῶς μὴ ἰδὴ τὸ ποτοῦ ἀποδόνης; I. D. Mort. XVII. 2. 406. ἰδὴσι &c. I. Nec. 10. 470. διῶν τῶν ἀπῆλθον I. D. Deor. XII. 1. 234. διῶς κ' τρέμων I. Somn. 9. 13. διῶκα δι μὴ I. Prom. 5. 30.
 διῶν. οἷον Πελοκλείου ἰδὴ λευκάλων I. Somn. 8. 11. ἰδὴ τοὺς ἀδρας ἐπαρκῶς καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσοικίας ib. διῶσι σε τὸ δακτύλῳ ib. 11. 16. διῶκα II. Imag. 7. 465. τὸ δι ἄλλο σῶμα ο' Ἀ-
 πικλῆς διῶκα κατὰ τὴν παγκράσι I. Somn. 8. 11. διῶκα II. Alex. 13. 220. & 221.
 διῶν. τὸ διῶν II. Jup. Trag. 15. 658.
 διῶν. λαγυρὶν διῶν I. Somn. 9. 13.
 διῶν. ο' τὸ διῶν I. Somn. 11. 15. τὸ διῶν I. Vit. Aucr. 19. 558.
 διῶν II. Jup. Trag. 48. 695. διῶν αὐτῶν I. Somn. 2. 3. εἰς διῶν πάθος I. D. Mar. VI. 3. 304.
 διῶν III. Macrob. 15. 218.
 διῶν III. Epigr. 27. 683. & 684.
 διῶν Φοβίου — διῶν οὐ τοῖς διῶν I. Nigr. 22. 60. & 61. διῶν ἑαυτῶν I. D. Mort. I. 1. 330. διῶν πα-
 ρακλήσει II. Dem. 24. 385. τὸ διῶν διῶν III. Conv. 38. 444. τὸ διῶν ἄρτι συνεκομίζετο II. Gall. 12. 720. διῶν πικρὸν III. Mort. Per. 12. 335.
 διῶν καρινῶν I. Tim. 4. 107.
 διῶν. τὸ Ἀττικῶν διῶν I. Scyth. 10. 870.
 διῶν III. Epigr. 22. 681.
 διῶν I. Pifc. 47. 614.
 διῶν I. Tim. 22. 136.
 διῶν. εἰς διῶν ἰμβραλῆς I. Tim. 21. 131.
 διῶν. κ' τὰ εἰς διῶν ἀναθῆμα I. Tim. 42. 154.
 διῶν ἰδὴ III. Epigr. 19. 679.
 διῶν. ἐπὶ τὴν κόμην τ' διῶν II. 2. Ver. Hist. 42. 134. & 135. διῶν πικρὸν III. Tragop. p. 647.
 διῶν. ἀπῆλθον διῶν I. Tim. 43. 156.
 διῶν τὴν φύσιν I. Somn. 2. 5.
 διῶν ἰνῶν III. Conv. 15. 429. διῶν ἐκίχον II. 2. Ver. Hist. 34. 130.
 διῶν I. Merc. Cond. 33. 692. ὁ διῶν III. Ocyp. p. 671. ὁ φύσις διῶν ε' χορηγίας τυχερῶν I. Somn. 1. Tom. III.

2. διῶν τῆς ib.
 διῶν. τὸ διῶν I. Tim. 48. 161. & I. Herm. 27. 766. & 767.
 διῶν II. Gymn. 34. 914. εἰς διῶν I. Prom. 6. 190. I. D. Mort. XXVII. 1. 437. ἀρῖσκει τὰ διῶν I. Somn. 10. 15. διῶν γινώσκ ib. ἐμῶν δι τὸ διῶν ἴτι
 εἰς ἀφανῆ δι διῶν ib. τὸ διῶν παρακλήσει. ἄν. ib. τὰ διῶν πρῶτοι ib. πλῆθος ἀρῖσκει τὴν τὰ διῶν
 εἰς ib. τὰ διῶν λέγει ib.
 δι & διομαι. διῶν II. Imag. 5. 462. & 463. II. Icar. 14. 768. III. Conv. 4. 421. διῶν II. Tox. 47. 553.
 διῶν χρυσῶν II. Salt. 43. 294.
 διῶν. ἀσκήν διῶν I. Nigr. 27. 67.
 διῶν I. Jud. Voc. 11. 96. ο' ἐπὶ τ' διῶν II. Tox. 29. 538.
 διῶν οὐλοχρόνι I. Nigr. 26. 66. διῶν tyrannus II. Tyr. 17. 153. οἱ διῶν III. Bacch. 2. 77.
 διῶν. Φαίδου I. Διουκλῆος I. Tim. 4. 108.
 διῶν I. D. Mort. XV. 3. 401. διῶν ἴτι I. Pifc. 42. 611. διῶν ἄν III. Mort. Per. 24. 346.
 διῶν. διῶν, pro διῶν I. Nigr. 26. 65. ποιοῦν γ' ε' διῶν III. Pseudol. 2. 162. κ' ἰδὴ I. Tim. 49. 162. διῶν. non διῶν I. D. Deor. XVII. 2. 247. μὴ διῶν τὸν χῆρ I. Nigr. 19. 57. διῶν II. Amor. 32. 432.
 διῶν I. Tim. 28. 141. ἀντὶ διῶν, διῶν I. Somn. 14. 19. ἀντὶ διῶν ib. παλαιῶν διῶν III. Mort. Per. 27. 350.
 διῶν. διῶν II. Gall. 25. 740.
 διῶν. ἐπὶ διῶν II. 2. Ver. Hist. 23. 220. & 221.
 διῶν III. Philopat. 6. 592.
 διῶν III. Dem. Enc. 15. 503.
 διῶν II. Salt. 63. 300. διῶν II. Dem. 3. 376. II. Tox. 27. 536.
 διῶν I. Somn. 12. 18. II. Phal. alt. 2. 202. libraril sunt οἱ τ' διῶν κ' Παλαμῆδος τῆς διῶν I. Jud. Voc. 5. 88.
 διῶν I. Tim. 57. 175.
 διῶν III. Dem. Enc. 1. 490. διῶν ib. 2. 492.
 διῶν II. Dem. 67. 396. οἱ διῶν II. Gym. 22. 903.
 διῶν. ἐπὶ διῶν II. Dem. 2. 375.
 διῶν τ' παλῶν III. Patr. Enc. 6. 230. διῶν τὸν ῥητορικὸν κ' πικρὸν I. Somn. 12. 17.
 διῶν. ἐπὶ συνῶν διῶν I. Nec. 6. 43.
 διῶν. ἐπὶ διῶν II. Alex. 4. 211. διῶν III. Ca- lumn. 1. 124.
 διῶν I. D. Mort. V. 2. 344.
 διῶν I. Cont. 4. 495.
 διῶν I. D. Mort. X. 4. 365.
 διῶν I. Nigr. 26. 66.
 διῶν. ἀπῆλθον εἰς διῶν ἴτι εἰς διῶν τὸν φῶν I. Jud. Voc. 7. 91.
 διῶν. εἰς διῶν μωρῶν ἴτι εἰς διῶν I. Somn. 12. 18.
 διῶν. εἰς διῶν εἰς τὸ φῶν I. D. Mort. VIII. 1. 358. διῶν τὸν III. Mort. Per. 41. 362.
 διῶν I. Merc. Cond. 20. 675.
 διῶν. διῶν II. Bis Acc. 2. 794.
 διῶν. διῶν II. Tox. 55. 560. διῶν τὸν εἰς ib. 40. 548.
 διῶν I. Herm. 86. 830. μωρῶν διῶν I. Tim. 42. 154. κ' διῶν τὴν διῶν μετὰ διῶν I. D. Mort. XII. 3. 383. & 384. πρὸς τὸ διῶν I. Nigr. 12. 51.
 διῶν. διῶν II. Tox. 23. 530. & 531.

Kkkkk

διῶν

διακόπων διακόψης II. Gymn. 19. 898.

διακορίων I. D. Mar. VII. 1. 305.

διακριδόν II. Amor. 3. 400. διακριδόν ἐστὶ νόμος III. Epig. 1. 674.

διαλεκτική II. Q. Hift. 32. 44.

διαλλάττω. ἅμα πάλιν ἢ συμβιῶν διαλλάττει I. Prom. 1. 25. ἐν τῇ δὲ τούτῳ διαλλασσεν ib. πλὴν τὴν μὴ διαλλάττει ib.

διαλλάττω. διαλλάττει I. Abd. 10. 168. διαλλάττω II. Jov. Trag. 38. 686.

διαλογῶ I. Prom. 5. 30. Διαλογοῦ Σαμοσατίας Διάλογοι I. Somn. 1. 1.

διαλύω. ὅτι τὰ μὲν συμβαίνει δύνανται ἢ χρόνῳ I. Nigr. 18. 57. διαλύω I. Bis Acc. 14. 808.

διαμύδω I. D. Mort. XXI. 1. 421. προτρέψατό με μὴ διαμύδω I. Nigr. 10. 49.

διαμνημονεύω I. Nigr. 6. 44.

διαπύω I. Tim. 49. 162. αἱ μὲν διαπύω III. Nav. 24. 264.

διαπύω. διαπύω τῷ αἵματι I. Merc. Cond. 29. 688. διαπύω II. Tox. 14. 521.

διαπύω. διαπύω I. D. Mort. XII. 5. 387.

διαπύω. πλείονα διαπύω I. Somn. 8. 12.

διαπύω I. Tim. 40. 150.

διαπύω. διαπύω I. Bis Acc. 1. 793.

διαπύω I. Tim. 7. 114. ἐν Διαπύω III. Char. 1. 619.

διαπύω I. Prom. 8. 191.

διαπύω I. Nec. 16. 478.

διαπύω I. Somn. 15. 20.

διαπύω. διαπύω τὸν τραγικόν I. Jud. Voc. 7. 90.

διαπύω I. D. Mort. XIV. 3. 396.

διαπύω II. 2. Ver. Hift. 35. 130.

διαπύω. διαπύω II. Jov. Trag. 38. 686.

διαπύω. τούτο τὸν οὐρανὸν διαπύω I. Somn. 2. 3. φιλοῦν ἢ διαπύω I. D. Deor. IV. 5. 212.

διαπύω I. Nigr. 6. 45. Vis hujus verbi multis declarata. ib. 38. 80. & 81. διαπύω II. Amor. 27. 416.

εἰ τις ὅμως τοιοῦτό τι διαπύω I. Gymn. 6. 886.

καὶ αὐτὰ μὲν διαπύω III. Pseudol. 25. 181. διαπύω II. Gymn. 38. 919. & 920.

διαπύω. διαπύω III. Philopat. 17. 603.

διαπύω ἐν μουσικῇ ποιῶται τὰς διαπύω I. Nigr. 18. 57.

διαπύω. ὅσα διαπύω I. Scyth. 7. 867.

διαπύω I. D. Mar. III. 2. 297.

διαπύω. διαπύω τὰ πάλιν I. D. Mort. XII. 1. 380.

διαπύω v. not. III. Dem. Enc. 43. 521. ἔδοξεν ἢ ἐν ἢ πολιτικῇ διαπύω I. Nigr. 3. 42.

διαπύω. ἔδοξεν μὴ κατὰ τὴν διαπύω I. Pisc. 4. 573.

διαπύω I. Merc. Cond. 39. 699. διαπύω I. Somn. 1. 15. 54.

διαπύω. διαπύω II. Tox. 3. 511.

διαπύω I. D. Mar. III. 1. 295.

διαπύω I. Cont. 23. 520. & seq.

διαπύω. ὅτι τὰ διδασκαλίας ποιῶν I. Somn. 1. 1.

διαπύω. ὅτι III. Conv. 6. 412. ἐν διδασκαλίᾳ utilitarius esse quam διδασκαλίᾳ I. Somn. 1. 1.

διαπύω. ὅτι I. D. Deor. VII. 4. 224. ὅτι τὴν ἐξουσίαν (χρῆμα) I. Somn. 9. 12. τὴν δὲ τὴν αὐτῆς ἐξουσίαν &c. III. Cyn. 17. 548. ὅτι τὴν αὐτῆς ἐξουσίαν I. Somn. 1. 2.

διαπύω. διαπύω Gr. mavult διαπύω at non opus. II. Tox. 33. 541. διαπύω ib. 43. 551.

διαπύω. πάλιν διαπύω I. Herm. 65. 807.

διαπύω II. Tox. 61. 564.

διαπύω. διαπύω III. Philopat. 1. 585.

διαπύω I. Nigr. 9. 49. ὅτι ἐν ἐπιγραφῇ τὸ καλὸν ἐπὶ λέγεται διαπύω I. Merc. Cond. 37. 696. διαπύω III. Philop. 5. 33.

διαπύω. ἐπὶ λέγεται ἐν διαπύω I. Herm. 24. 763. διαπύω II. Tox. 34. 543.

διαπύω. διαπύω τὰ ῥήματα I. Nigr. 9. 49.

διαπύω. διαπύω II. Gymn. 25. 908.

διαπύω II. Amor. 16. 416. πὶ ἢ διαπύω I. Herm. 13. 752. διαπύω II. Amor. 42. 444.

διαπύω. διαπύω I. Tim. 46. 159.

διαπύω. διαπύω αὐτὸς I. D. Mar. V. 2. 301.

διαπύω I. Herm. 31. 771.

διαπύω. Φορτικὰ μὲν, ὅτι διαπύω, ἀληθὲς δὲ I. Somn. 17. 21.

διαπύω. τὸ τῷ Μίαν διαπύω I. Nec. 11. 470. ὅτι τὸ διαπύω συνιστάται II. Tox. 18. 526.

διαπύω II. Bis Acc. 23. 822.

διαπύω. ἐπιμνησκῶ τῇ διαπύω I. Tim. 57. 175.

διαπύω I. Pisc. 40. 608. διαπύω I. Jud. Voc. 1. 82.

διαπύω I. Caluma. 8. 136. bis, & 137. διαπύω I. Afin. 23. 591.

διαπύω I. Tim. 12. 120.

διαπύω I. Cont. 1. 490.

διαπύω III. Cron. 15. 397.

διαπύω I. D. Mort. XXI. 2. 422.

διαπύω I. Pisc. 14. 585.

διαπύω. Διαπύω I. Prom. 6. 34. Διαπύω II. Salt. 22. 180.

διαπύω I. Jud. Voc. 7. 90. I. Prom. 6. 31. ἀντι᾽ Διαπύω τὴν τραγικὴν ποιῶν Φαῖλος III. Adv. Ind. 15. 112.

διαπύω III. Mort. Per. 4. 328. ὅτι ἢ πρὸς τὴν Διαπύω I. Herm. 55. 796.

διαπύω II. Icar. 2. 753.

διαπύω I. Tim. 53. 169.

διαπύω II. Alex. 40. 247.

διαπύω II. Gall. 20. 733. III. Meret. XIV. 321. & 322.

διαπύω III. Char. 6. 621. διαπύω III. Conv. 32. 440.

διαπύω τὴν φύσιν I. Prom. 7. 37.

διαπύω. διαπύω I. pro merc. Cond. 11. 719.

διαπύω. τὴν διαπύω III. Philop. 18. 45.

διαπύω III. Soloc. 5. 563.

διαπύω. ὅτι διαπύω I. Somn. 8. 12.

διαπύω II. Bis Acc. 22. 821.

διαπύω quid & ἐν ψαλμῷ διαπύω ac simil. I. Tim. 6. 110.

διαπύω I. Prom. 5. 30.

διαπύω I. D. Mort. XVII. 2. 407.

διαπύω. διαπύω I. Tim. 14. 124.

διαπύω. διαπύω I. Nigr. 27. 67. I. Herm. 40. 801. διαπύω II. de Lucu. 16. 929.

διαπύω II. Gymn. 19. 898. διαπύω II. Amor. 22. 422.

διαπύω. διαπύω I. Herm. 77. 821.

διαπύω I. Herm. 9. 749. I. Vit. Auc. 19. 558. ἐπὶ Διαπύω &c. I. Nec. 13. 474.

διαπύω. διαπύω III. de Domo 27. 206.

δοκίμ I. D. Mort. XXX. 3. 454. I. Scyth. 11. 872. δοκίμοι &c. I. Herm. 63. 805. ἡ το δοκίμῃ γραμμάτων &c. III. Cyn. 13. 546. δοκίμ II. Altr. 9. 364. καὶ μοι δοκίμῃ vide nott. I. Sacr. 1. 526. ὡς ἰδοκίμ I. Somn. 17. 22. ἰδοκίμ ἑμὸν &c. ib. 2. 3. δοκίμ II. Icar. 12. 764. II. Par. 1. 837. δοκίμ III. Dea Syr. 1. 451. οἱ το δοκίμ μᾶλλον ἢ εἶναι στυδῆσάσιν I. Nigr. 22. 60. δοκίμ αἰσθῆσι δὴν III. Philop. 39. 64. δόξα πῶς ἡ Πανὶς ὀργῆς ἢ τινος &c. I. Somn. 4. 7. δόξαν cum placuisset II. 1. Ver. Hist. 11. 78. καὶ δόξαν II. Amor. 11. 498. λέγειν ἑκάστα δόξαν III. Char. 22. 632. διδοχέω I. Tim. 42. 154. δοκίμω. λυκίαν τοῖς μάστιγι ὁμοίως δοκίμω I. Somn. 2. 4. τὴ δοκίμω I. Scyth. 3. 863. δόλιχον II. Q. Hist. 30. 41. δομω. ἡμετέρας I. D. Mort. XIX. 1. 410. Δορκὸς Λιδυκῆς II. Amor. 16. 414. δορυ. ἐπὶ δορυ III. Meret. IX. 305. δορυφορέω I. D. Mort. VI. 3. 350. δορυφορία. δορυφορίας II. Par. 59. 881. δοτήρ. δοτήρας ἑαυτὸν I. Prom. 18. 201. & III. Diff. cum Hef. 3. 242. δουλεία πολυτιμῆς I. Merc. Cond. 17. 672. ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἱππιάγων II. Abd. 12. 170. δουλείω. αἰν δουλείῃ I. Herm. 8. 746. τὸ δουλείω II. Abd. 25. 181. δουλοπρεπῆς I. Nec. 14. 475. δούλω. δούλω γὰρ II. Afin. 5. 572. δούλω II. Q. Hist. 22. 30. δοχίω II. Amor. 19. 419. βροτοποιῶ III. Philopat. 24. 613. δράκων II. Altr. 23. 371. τοὺς δράκοντας ἔφη &c. II. Q. Hist. 29. 38. & 39. δράμα I. Nigr. 24. 64. δράμα πολυμίτρον I. Prom. 5. 31. δράμα τὸ βίβλιν v. notat III. Dem. Enc. 28. 510. καὶ τοι ἔφ' δραμάτων εἰς ἔχοντων I. Nigr. 8. 47. δραπέτης τρυματίας. ὡς γὰρ τὸ δραπέτης τὰ τρυμαλία, ὅταν τὴν μοιχαλίδι δίκουσι τὰ ἀνδρῶνα I. Tim. 17. 128. δράττω. δράττω II. Afin. 25. 594. δραχμῇ II. Alex. 23. 230. ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς I. Merc. Cond. 35. 694. δραπεύω. τὸ ἰδὲ τὸ δραπεύω III. de Domo 9. 195. δρῶντης. ἐς τὴν Ἀττικὴν δρῶντας τὸ σκαμνίσματος I. Prom. 1. 24. δύναμαι. καὶ δύναται I. D. Mar. IX. 2. 312. & 313. ὅπως εἰ δύναται II. Par. 32. 860. δύναισι σάξιν ἑαυτὸν ib. 8. 845. δύναμις II. Abd. 24. 181. δύναμις. τὰς ἐν ἀθανάτοις δυνάμεις μεγάλας ὕσας I. Halc. 8. 183. δύναμις II. Q. Hist. 52. 63. δύναμις δὲ τυα II. Par. 8. 845. δυνατός. εἰς ὅσον ἔμοι δυνάτω II. Jov. Trag. 24. 669. δύω. καὶ ἄλλος δύο I. Prom. 2. 187. δὴ ὅντις I. Cont. 4. 195. δὴ ὅλως II. Alex. 23. 231. δύω III. Macrob. 12. 216. δύω θάτερον III. Ep. Sat. 37. 416. ὑπὸ δύω τούτων II. Alex. 8. 215. ἐς δύο III. Meret. XIII. 317. εἰς δύο διαιρή II. Tox. 54. 559. δυνάστη. δυνάστη I. Tim. 5. 110. δυνάστη. I. Pisc. 17. 588. δυνάτης. τοῦ δυνάστη I. Tim. 26. 138. δυνάστη. ἢ περὶ τὰς διαλέξεις I. Somn. 2. 3. δυνάστη. inominatus Paris I. D. Mort. XIX. 1. 411. δυνάστη. τοῦ ἐν Παλαιῇ δυνάτει I. Nigr. 24. 63.

δύστη. τὴν αὐτὴν δὲ δύστην - ἡλως I. Nigr. 17. 57. δύστην. ὅπως αἰν δύστην III. Rhet. Pr. 18. 19. Δωρικὸν III. Adv. Ind. 15. 113. Δωρῆς I. D. Mar. I. 1. 258. Δύστη. ἄδωρα εἰ σοι τὰ δῶρα I. Merc. Cond. 38. 697. E. Ἐκ. ἑαυτὸν ἰσχυροῖς I. Nigr. 9. 49. τὰ αἰσθῆ τὰ αὐτῶν, καὶ τὸ ἑαυτὸν ἰσχυροῖς ib. 13. 52. ἑαυτῷ. ἑαυτῷ II. Altr. 14. 366. ἑαυτῷ Solan. ἑαυτῷ sed non opus I. Cat. 9. 631. ἑαυτὸν ἑαυτὸν ὄντι II. Afin. 13. 581. ἑαυτὸν pro ἑαυτὸν ib. 31. 601. ἑαυτὸς se invicem, II. 1. Ver. Hist. 35. 98. ἑαυ. ἑαυτὸν λέγειν, ὁποῖα I. Tim. 4. 106. ἑδωκεν. ἑδωκεν II. Alex. 34. 242. ἑδωκεν. περὶ τὴν ἑδωκεν II. Q. Hist. 1. 1. ἑδωκεν I. Jud. Voc. 1. 82. ἑδωκεν III. Pseudol. 16. 174. ἑδωκεν II. Alex. 13. 221. ἑδωκεν ἢ ἑδωκεν III. Fug. 25. 377. ἑλκυστή. ἑλκυστή II. Lex. 20. 345. ἑλκυστή. ἑλκυστή III. Philop. 38. 64. ἑλκυστή I. Catap. 10. 631. ἑλκυστή. ὁ ἑλκυστή ἑλκυστή I. Somn. 1. 2. ἑλκυστή ὅταν II. Afin. 6. 574. ἑλκυστή. ὁ ἑλκυστή ἑλκυστή ἑλκυστή I. Somn. 17. 21. ἑλκυστή. ἑλκυστή ἑλκυστή I. Vit. Aucl. 22. 562. ἑλκυστή. ἑλκυστή. ἑλκυστή ἑλκυστή I. Pro. 7. 34. ἑλκυστή. ἑλκυστή ἑλκυστή ἑλκυστή I. Prom. 7. 34. ἑλκυστή II. Alex. 15. 223. ἑλκυστή. ἑλκυστή ἑλκυστή -- τὴν ἑλκυστή I. Somn. 4. 7. ἑλκυστή III. Hipp. 6. 72. ἑλκυστή III. Tragop. p. 650. ἑλκυστή. ἑλκυστή ἑλκυστή ἑλκυστή III. Mort. Per. 13. 339. ἑλκυστή. ἑλκυστή I. Tim. 32. 145. ἑλκυστή I. Tim. 29. 142. ἑλκυστή I. Pisc. 12. 581. ἑλκυστή. ἑλκυστή τὸ ἑλκυστή I. Pisc. 24. 594. ib. 28. 597. ἑλκυστή. τὰ ἑλκυστή utensilia Cicero & Tacito, vox apud Graecos bonos scriptores haud obvia teste Graev. II. Q. Hist. 22. 31. ἑλκυστή I. Prom. 16. 199. I. pro Lapf. 1. 725. ἑλκυστή ἑλκυστή III. Mort. Per. 40. 360. ἑλκυστή ἑλκυστή &c. ib. 45. 364. ἑλκυστή II. de Lucu 5. 924. ἑλκυστή I. Afin. 16. 583. ἑλκυστή F. G. ἑλκυστή I. Prom. 19. 202. καὶ ἑλκυστή I. Tim. 7. 113. ἑλκυστή I. Vit. Aucl. 21. 560. ἑλκυστή ἐν παλαιῇ III. Adv. Ind. 3. 100. πρὸς ἑλκυστή I. Tim. 9. 117. & 118. ἑλκυστή. ἑλκυστή ἑλκυστή I. Somn. 4. ἑλκυστή. ἑλκυστή ἑλκυστή &c. I. Scyth. 10. 870. ἑλκυστή. ἑλκυστή al. ἑλκυστή male. I. Somn. 18. 23. ἑλκυστή. ἑλκυστή ἑλκυστή II. Dem. 51. 392. ἑλκυστή ἑλκυστή III. Macrob. 5. 210. ἑλκυστή III. Philopat. 17. 602. & 603. ἑλκυστή. ἑλκυστή I. Herm. 24. 762. ἑλκυστή II. Abd. 18. 174. ἑλκυστή II. Par. 42. 865. ἑλκυστή III. Rhet. Pr. 6. 6. ἑλκυστή II. Q. Hist. 39. 53. ἑλκυστή ἑλκυστή III. Meret. IV. 286. & 287. ἑλκυστή II. Amor. 42. 443. ἑλκυστή I. Herm. 20. 758. ἑλκυστή. Ejus varias significationes vide III. Tragop. p. 656. Kkkkk 2

- εἶδον. τὰ κατ' αὐτὸν εἶδεναι I. Nigr. 6. 44. εἶδεναι I. Herm. 35. 776. εἶσεσθαι δὲ καθότι III. Fug. 27. 378. & 379. καὶ μὴ εἶδεναι κατ' I. Herm. 63. 804. ἀπαλῆς αὐτοῦ ἡδίσταν I. Somn. 9. 14.
 εἶδον. ἡδίσταν III. Conv. 28. 438. εἶδεν II. Salt. 65. 303. λέγων πᾶσι μοι εἶδεναι II. Alex. 55. 259. σὺν εἶδ' ἔγωγε I. D. Mar. III. 1. 295. τίς γὰρ ὅλως εἶδεν I. D. Mort. I. 1. 329. εἶδεν πρὸς αὐτὸς I. Prom. 2. 26. χάριν εἰσορᾶναι I. Cat. 29. 650. εἶσεν δὲ καὶ ὅτι ἔσται πᾶσι ὑμῖνται χαίρων I. Jud. Voc. 7. 90.
 εἶδον γραφῆσαι III. Herc. 1. 82.
 εἶδον I. D. Mar. XV. 1. 324. I. Herm. 27. 766. εἶδον ὅτι I. Somn. 17. 22. εἰ μὴ γὰρ εἶδεν II. Salt. 5. 269. πᾶσι ὅσα ἦν, ὅσα γ' εἶναι, εἶδ' ὅσα τε ἔσται ὅτις I. Somn. 10. 15. σὺν αὐτοῖς αὐτὸν I. D. Deor. IX. 1. 227. εἶδον μόνον I. Tim. 43. 155. ὅπως εἶδεν al. εἶδεν I. Somn. 15. 20. εἶδεν καὶ εἶδον I. Cont. 5. 496. εἶδον εἶδον I. D. Mar. IV. 3. 300. ὁ τὰς τῶν εἰδῶν αἰσῶν ἢ μόνον εἶδον, ἢ μόνον εἶδεν I. Somn. 8. 11. ἀλλ' ἢ εἶδον I. Pisc. 51. 618. εἰσπίπτει v. not. Gefn. III. Ner. 2. 638.
 εἰκάδω. ταύρω εἰκάδω, αὐτὸν I. D. Mar. XV. 2. 324. & 325. εἰκάδω III. Philop. 24. 52.
 εἰκάδης. τῶν πολλοῦται — ἀπὸ εἰκάδης I. Somn. 10. 15. εἰκάδης I. Herm. 59. 800. εἰκάδης ἡμῶν παρῆναι I. Merc. Cond. 19. 674.
 εἰκοσάπληγος κοτῶς I. D. Mort. XXVII. 4. 440.
 εἰκοσι εἰκοσι II. 1. Ver. Hist. 40. 102.
 εἰκότως II. Q. Hist. 40. 53. εἰκότως τῷ κατὰ τὴν τὰ ἔργα III. Fug. 30. 382. εἰκότως hic est πρὸς τὴν εἰκότι I. Somn. 2. 5.
 εἰκὼν I. Nigr. 10. 49. εἰκαμένη ἡμῶν I. Halc. 3. 179. εἰκαμένη μοι λέγειν εἰκας II. Amor. 1. 398. εἰκα II. Jup. Trag. 27. 672. τῶν εἰκαμένων &c. II. Salt. 65. 303.
 εἰκὼν I. Nigr. 29. 68. ἡ εἰκὼν τοιαύτη σοι ἀπακρίβη II. Imag. 18. 478. ὁ ἀπὸ τῆς εἰκῆς III. Calumn. 5. 132. εἰκὼν II. Imag. 1. 458. II. Alex. 18. 225. εἰκὼν III. Mort. Per. 41. 361. & 362.
 εἰλη. πρὸς τὴν εἰλῶν εἰρεῶν II. Lex. 2. 320.
 εἰμι. ἡμῶν I. Herm. 68. 810.
 εἰμι I. Prom. 16. 199. εἰ γὰρ II. Gall. 33. 750. εἰ γὰρ τὸ ὑγιανῶν I. pro Lapf. 11. 735. εἰ μὴ γὰρ εἰς II. Tyr. 11. 148. χαίρεις II. Amor. 42. 444. ὅποιά εἰς I. Herm. 61. 802. εἰδ' ὅτι I. Prom. 18. 201. ἢ II. Amor. 12. 410. ἢ γὰρ ἢ κατὰ II. Ann. 30. 598. & 599. ἀποδοῦναι τὴν πεπονηκὸς II. Gall. 1. 704. εἰς πᾶσι II. Alex. 22. 230. εἰς ταῦτα II. Icar. 22. 777. εἰ γὰρ II. Par. 6. 844. εἰς I. Pisc. 22. 591. εἰς ἐπιδόκω II. D. Mort. XXIV. 2. 430. εἰς I. pro Lapf. 5. 730. item I. Scyth. 8. 867. & III. Nav. 43. 276. τό γε γὰρ εἰς III. Saturn. 1. 385. εἰς οἶμαι O. οἶμαι εἰς I. D. Mort. XIV. 5. 397. αὐτοῦ εἰς I. Nigr. 26. 66. εἰς τις εἰδῶν I. Pisc. 6. 576. ὁ δὲ εἰς εἰς &c. κατὰ τοῦτο εἰς I. εἰς οἶμαι — εἰς πρὸ εἰδῶν γέγονεν I. Jud. Voc. 12. 98. εἰς εἰς αὐτῇ II. Ann. 47. 615. αὐτὸ εἰς F. G. mavult εἰς fed. me iudice, non opus. I. Prom. 12. 195. Ἀρχίας ὦν III. Dem. Enc. 47. 525. εἰς τὴν γὰρ εἰς πρὸς τὴν ὦν I. D. Mar. I. 3. 289. εἰ μὴ ὦν III. Philopat. 13. 599. ὅπως Solan. ὅπως I. Prom. 11. 194.
 εἰσπᾶ II. Amor. 49. 452. II. de Luc. 15. 928.
 εἰσπᾶ τὸ αἶμα II. Tox. 3. 510.
 εἰσπᾶ τὸ εἰσπᾶ II. Ann. 47. 615.
 εἰσπᾶ γὰρ v. notas III. Philopat. 20. 607.
 εἰσπᾶ τὸ πτερῶν I. Tim. 40. 151.
 εἰσπᾶ I. Tim. 26. 138.
 εἰσπᾶ γὰρ I. D. Mort. IV. 2. 343.
 εἰσπᾶς. εἰσπᾶς τὸν εἰς II. Imag. 1. 459.
 εἰσπᾶ. εἰς τὴν εἰσπᾶς εἰς τοὺς λόγους I. Prom. 1. 24. Ἀθηναῖς εἰσπᾶς εἰς τοὺς λόγους ib.
 εἰσπᾶ I. Prom. 1. 24.
 εἰς εἰμι καὶ γὰρ III. Tragop. 649. εἰς ὦν III. Ep. Sat. 25. 407. εἰς εἰς τὸ πολλοῦ δῆμον I. Somn. 9. 13. μία σπᾶ δὲ I. Prom. 6. 34. μῖας δὲ II. Alex. 46. 251. ἢ in Edd. c. male III. Dea Syr. 35. 480. εἰδ' ἢ τι I. Vit. Auc. 6. 545. εἰς ὅτι εἰς γὰρ μαρτύριος I. Herm. 28. 769. εἰς εἰς III. Conv. 32. 440. εἰς ἀποδοῦναι ἑατὸν III. Macrob. 23. 225. εἰς λόγους εἰς εἰς εἰς ἀνδρὸς ἀναρρίψομαι τὸν εἰς I. Harm. 3. 855. ἢ εἰς εἰς εἰς εἰς II. Q. Hist. 2. 3. ὦν ἢ III. Macrob. 7. 212.
 εἰς pro c. II. Afm. 39. 607. εἰς εἰς ἀπιδῶν II. Icar. 23. 778. κατὰ τοῦτον εἰς II. Afm. 17. 585. ὑμῖν εἰς II. Salt. 24. 283. εἰς μουσικῶν II. Amor. 44. 447. εἰς πλοῦτος III. Epigr. Omiff. p. 692. εἰς διδασκαλῶν ufitatius quam εἰς διδασκαλῶν I. Somn. 1. 1.
 εἰσαγγέλλω. εἰς τὴν ὑπακούσαντι εἰσαγγέλλω, ὅτις τε εἰς I. Nigr. 2. 40.
 εἰσάγω I. Nigr. 31. 74.
 εἰσίδω. εἰσίδω μοι III. Herc. 8. 86.
 εἰσπίπτει. εἰσπίπτει II. Tox. 37. 546.
 εἰσπᾶσθαι. εἰσπᾶσθαι δὲ μοι φερόμενος I. Prom. 2. 26. εἰσπᾶσθαι εἰς ὑποδοχῆται III. Hipp. 6. 71.
 εἰσπᾶσθαι. εἰσπᾶσθαι φερόμενος αὐτοῦ I. D. Mort. VI. 3. 349.
 εἰσπᾶσθαι II. Par. 52. 877. ἀργύριον εἰσπᾶσθαι I. Prom. 6. 33.
 εἰσπᾶσθαι II. Gall. 21. 734.
 εἰσπᾶ. εἰς τὸ εἰσπᾶ τὸ εἰσπᾶ I. D. Mort. XIII. 3. 392.
 εἰσπᾶ I. Herm. 48. 789. εἰς ἢ εἰς εἰς II. Amor. 43. 444. & 445. & 446. εἰς αἰ χίλιαι ἡμῶν &c. I. D. Mort. XVIII. 2. 408.
 εἰς. εἰς βασιλῶν ab imperatore II. Eun. 3. 352. εἰς τὸν σκελῶν II. Gymn. 1. 884.
 εἰσπᾶς εἰσπᾶς I. Herm. 26. 764. εἰσπᾶς II. Abd. 4. 163. εἰς εἰσπᾶς II. 1. Ver. Hist. 15. 81. II. Afr. 7. 363.
 Ἐκᾶς. Ἐκᾶς δῆμιος I. D. Mort. I. 1. 330.
 εἰκα I. Pisc. 3. 573.
 εἰκατόμοι I. Sacr. 2. 528. ὁ τὰς ὅλας εἰκατόμβας scil. θῶν I. Tim. 7. 113. εἰκατόμβας παρῆναι II. Icar. 24. 781.
 εἰκατόμοι I. Nigr. 8. 47. II. 1. Ver. Hist. 41. 103. ἡμῶν παρῆναι εἰκατόμοι I. Nigr. 8. 48.
 εἰκατόμοι. εἰκατόμοι τινος Ἐρμῆς I. Somn. 12. 18. εἰκατόμοις III. de Electr. 2. 88.
 εἰκατόμοι II. Bis Acc. 21. 819.
 εἰκατόμοι I. Tim. 31. 145. I. Merc. Cond. 10. 666. II. Par. 12. 850. εἰκατόμοι I. Herm. 41. 784. εἰκατόμοι II. Jup. Conf. 10. 634. παρ' εἰκατόμοις εἰς ἀπῆρχομαι I. D. Mar. III. 2. 297. καὶ εἰς τὴν εἰκατόμοι III. Pseudol. 27. 183. & 184. εἰκατόμοι malit quis εἰκατόμοι II. Aliu. 12. 581. εἰκατόμοι εἰς I. pro Merc. Cond. 4. 711. εἰκατόμοι δὲ σὶ φημι II. pro Imag. 19. 496. & 497. καὶ εἰς III. Adv. Ind. 25. 120. εἰκατόμοις γὰρ εἰκατόμοι I. Nigr. 23. 61. εἰκατόμοις εἰσπᾶσθαι III. Rhet. Pr. 3. 3.
 εἰκατόμοι quid I. Tim. 3. 104.
 εἰκατόμοι II. Q. Hist. 20. 28.
 εἰκατόμοι

σασαι· ἄλλα γὰρ κ' ἤ ὁμοιοτροπον I. Prom. 4. 29.
ἔλεω. ἔλεει I. Jud. Voc. 7. 91.
Ἑλλαίνω I. II. prae Imag. 11. 491.
Ἑλλάς. τῇ Ἑλλάδι φασί I. D. Mort. XII. 2. 381. &
II. 2. Ver. Hist. 46. 138. & 139.
Ἑλλάδ' ἑρσιμα III. Dem. Enc. 10. 498.
ἑλλέω I. D. Mort. XVII. 2. 407. II. Gymn. 39. 920.
Ἑλλύω. κατὰ τὴν Ἑλλύω III. Nav. 38. 272. Ἑλλήσω II.
Phal. alt. 8. 104.
Ἑλληνικός. τὴν Τρώα ἰθὺς Ἑλληνικὴν ἦν I. Somn. 2. 3. τὰς
Ἑλληνικὰς I. Herod. 7. 837.
Ἑλλῶν I. III. Herc. 2. 83.
Ellipin verbi ὅγι vel similis, in τοὺς Θράκας III. Me-
ret. IX. 304. praepositionis δὲ vel ἐκ ante τὴν τῆς
vid. III. Philopat. 20. 608. verbi εἰς post ἑνός
in nota III. Cyn. 4. 541. τῷ κ' ante εἰδέναι v. III.
Epist. Sat. 1. 385. praepr. κατὰ in τῇ φασί ad III.
Nav. 22. 262. & 263. τῷ λίγῃ post μή μοι vide III.
Philopat. 7. 593. τῷ μᾶλλον vide ὅσα δὲ ἀν' ἐνέροιμας
II. Gall. 18. 730. voculae ὅδῳ II. Jup. Trag. 25.
671. ad τινα ταύτην. τῷ ὅρῳ v. in nota ad κ' ὅπως
III. Nav. 36. 272. praepositionis πρὸς ante γάρ μοι ἔ-
ναι vide III. Dea Syr. 60. 490. post τριχίλιν v. III.
Mort. Per. 9. 332.
ἐλπίς τὴν φέβω II. Tyr. 11. 148. ἐλπίδ' ib. 3. 143. κ' ἢ
ἢ ἐπ' ἐλπίδα III. Dem. Enc. 38. 519. ἐλπίδος II.
Tyr. 18. 154.
ἐμμεντοῦ. ἐμμεντόν al. ἐμμεντοῦ I. Nigr. 17. 56. ἐπ' ἐμμεν-
τοῦ I. Herod. 8. 839. ἐμμεντοῦ II. Gymn. 21. 902. εἰς
ἐμμεντόν ἀνασθησάτω II. Alin. 20. 587.
ἐμβάλλω. ἐμβάλλομαι ἔν I. Nec. 9. 467. ἐμβάλλοντες II.
Gall. 21. 734.
ἐμβάται II. Salt. 27. 284. χρυσοὺς ἐμβάτας III. Adv.
Ind. 6. 105. & 106.
ἐμβόαι. ἐμβόαις II. Amor. 13. 411.
ἐμβροτάω. ἐμβροτηθέντες ἀπιδάσκει I. Tim. 1. 99.
ἐμβροτητῶ I. D. Deor. XIII. 1. 235. κ' τῷ ὅτι πολλοὺς
αὐτῶν ἐμβροτήτως ἐποίησεν I. Tim. 1. 99.
ἐμβροτοῦ ἐπταμεταίων I. D. Deor. IX. 2. 228.
ἐμύτ' I. Tim. 55. 172. ἐκ τοσούτου ἐμύτ' I. Cont. 7.
499.
ἐμμεν. ἐμμενέω I. Tim. 45. 159.
ἐμμενίω. ἐμμενιότης II. Gall. 27. 744.
ἐμός. τὸ ἐμὸν μόνον -- τὸ μόνον ἐμὸν -- τόγῃ ἐπ' ἐμὸν -- τὸ
δὲ ἐμὸν -- τὸ μόνον -- ὅσα ἐπ' ἐμὸν -- τόγῃ κατ' ἐμὸν I.
Nigr. 8. 48.
ἐμπαίγμων I. Prom. 1. 24.
ἐμπαλιν ἢ III. Nav. 3. 248.
ἐμπαροίω. μίσησθε γούν εἰς μοι ἐμπαροίω, & τοῖς ὅσῃ
ποῖς ἐμπαροίω I. Tim. 14. 124.
Ἐμπειδὴς. Ἐμπειδὴς III. Mort. Per. 1. 326.
ἐμπειρία τῷ λογισμῷ φέρμα θρασύνωκ' ἥκιστα εἰδὼ I.
Nigr. 1. 38. ἐμπειρία I. Vit. Auc. 13. 553.
ἐμπήγνυμι. πολλοὺς ἐμπήγας I. D. Deor. VII. 4. 222.
& 223.
ἐμπόλημι. εἰς ἰσχύει ἐμπόλημοι & μισθολόγοι I.
Nigr. 22. 67. ἐμπόλημο II. Amor. 24. 425. ἐμπόλη-
μος II. Bis Acc. 21. 820.
ἐμπότι. τὸ ἐμπότιος II. Tox. 28. 537.
ἐμπότι I. Cont. 8. 500.
ἐμπόρ' I. ἐμπόρ' τὸν Κρόνον III. Deor. Conc. 4. 529. κ' ἢ
ἐμπόρ' II. Alex. 9. 216.

- ἐμπρίων. τὸ ἀνέπαιστον ἐμπρίωνος I. Tim. 52. 169.
 ἐμπρίων. ἐμπρίων al. σπυρίων I. Somn. 14. 19.
 ἐμφορία I. Nigr. 25. 64.
 ἐμφορῶμαι. εἰ μὴ ἐμφορῶμαι I. Tim. 19. 129.
 ἐμψύον ἢ ἀμαρτία III. Calumn. 28. 158.
 ἐμψυχῶ I. Prom. 1. 25. ἐμψυχον II. Gymn. 25. 907.
 ἐμ I. Sacr. 1. 527. II. Abd. 29. 184. f. omiffum ante
 ὀρθολογίᾳ II. Afim. 52. 621. V. N. c. L. ἐπὶ Hemst. I.
 Nigr. 21. 58. c. & ἐπὶ crebro alterius invadit locum
 ib. 7. 45. c. ὅ φ vide not. III. Tragop. p. 660. f. c.
 μεγάλην τιμωμένη II. pro Imag. 17. 494. c. Ὀλύμπῳ
 II. Q. Hist. 38. 50. c. τῇ μάχῃ I. D. Mort. XXIII. 3.
 428. & 429. c. δίδωσι II. Alex. 57. 262. c. γυναικῶν
 II. Icar. 8. 758. III. Conv. 22. 434. πίνω c. φιά-
 λης II. Gall. 12. 721. c. αἷς αἶν III. Ep. Sat. 19. 401.
 c. πῶσι &c. III. Epigr. Omiff. 687. c. δι' ἑ ἄλλα
 ζῶσα III. Dea Syr. 39. 481. & 482. c. τὰς πλεγαῖς
 II. Afim. 44. 612.
 ἐνάγιστος I. Catap. 2. 623.
 ἐναγχοῦ II. Q. Hist. 14. 19. II. Abd. 13. 171.
 ἐναγχοῦ πῶσι II. Dem. 65. 394. & 395.
 Enallagen generis in ἐναγχοῦ, ὡς πῶσι &c. vide II.
 Gall. 6. 711. pluraque in notis. Enallagen modi no-
 tabilem vide in τοῦτο λέγουσιν ἐπὶ II. Par. 2. 839. in
 Πραξίον vide III. Dea Syr. 18. 465. in ἑς vide III.
 Cronof. 11. 393.
 ἐναγχοῦ. μὴ τὸ ἐναγχοῦ ἐπὶ I. D. Mort. XVI. 2. 403. c.
 αἰετὶς ἐναγχοῦ τῷ ἄνθρωπῳ I. Somn. 2. 3. τὴν ἐναγχοῦ
 φ εἶπον III. Dem. Enc. 23. 508. ἀκούει ἐναγχοῦ I.
 Nec. 4. 461. τὰς ἐναγχοῦ III. Cyn. 1. 539.
 ἐναγχοῦ I. Somn. 5. 8. ἐναγχοῦ an ἐναγχοῦ II. Amor. 17.
 416.
 ἐναγχοῦ. ὁ ἐπὶ τὸ ἀδελφῶν. ὅθεν ὁ λόγος ἐναγχοῦ ὁ ἐπὶ τὸ
 ἀδελφῶν I. Somn. 5. 8.
 ἐναγχοῦ. κατεδιδόμην τῷ ἐναγχοῦ I. Somn. 4. 7.
 ἐναγχοῦ. πῶν τῷ ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ II. D. Mort. XIV. 5. 398. τί
 τὸ ἐναγχοῦ III. Cyn. 3. 540.
 ἐναγχοῦ I. Jud. Voc. 10. 95.
 ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ Fl. ἐναγχοῦ I. Herm. 64. 805.
 ἐναγχοῦ II. Q. Hist. 7. 8.
 ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ μὴ μὴ μαλακώδης I. Herm. 24. 763.
 ἐναγχοῦ II. Salt. 10. 273. ἐναγχοῦ II. Tox. 11. 518. ἐ.
 δίδω II. Gymn. 26. 908. μαλακῶς ἐναγχοῦ II. 1.
 Ver. Hist. 29. 93. τοὺς ἐναγχοῦ III. Rh. Pr. 13. 14.
 ἐναγχοῦ pro ἐναγχοῦ III. Char. 25. 633.
 ἐναγχοῦ. τὸ ἐναγχοῦ λαγχοῦ II. Alex. 19. 216.
 ἐναγχοῦ II. 1. Ver. Hist. 11. 78.
 ἐναγχοῦ. τὴν ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ I. Somn. 15. 20.
 ἐναγχοῦ II. pro Imag. 1. 484. & 485.
 ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ II. Phal. Pr. 5. 193.
 ἐναγχοῦ. τοὺς αὐτοὺς ἐναγχοῦ πταίσμασι I. Nigr. 11. 50.
 ἐναγχοῦ I. Herm. 80. 824.
 ἐναγχοῦ I. D. Mar. XIV. 2. 322. ἐναγχοῦ III. Tragop. p.
 658.
 ἐναγχοῦ &c. II. Jup. Trag. 38. 685.
 ἐναγχοῦ I. Tim. 56. 173.
 ἐναγχοῦ. οὐκ ἐναγχοῦ I. Herm. 74. 816.
 ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ
 I. Prom. 5. 30.
 ἐναγχοῦ II. Salt. 2. 267.
 ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ III. Calumn. 8. 134. & 135.
 αὐτὸς τὸς ἐναγχοῦ III. Calumn. 24. 156. ἐναγχοῦ τὸ ἐναγχοῦ

σιν II. Bis Acc. 29. 827. & 828.

ἐναγχοῦ. τοὺς ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ τὸ ἐναγχοῦ I. Somn.

15. 20.

ἐναγχοῦ I. Sacr. 12. 536. ἐναγχοῦ II. Amor. 33. 433.

ἐναγχοῦ I. Jud. Voc. 10. 95.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ αὐτῷ I. Scyth. 1. 859. & 860.

ἐναγχοῦ I. Merc. Cond. 7. 662.

ἐναγχοῦ τὸ ἐναγχοῦ III. Char. 16. 626.

ἐναγχοῦ bellaria, III. Conv. 38. 444. & 445.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ I. c. ἢ Ἐρμολογίᾳ vel ὁ ἐναγχοῦ I.

Somn. 14. 19.

ἐναγχοῦ I. Nigr. 21. 59.

ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ III. Calumn. 10. 140.

ἐναγχοῦ III. Nav. 20. 262.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ I. Somn. 17. 21. περὶ τῷ ἐναγχοῦ

ib. 1. 1. τὸ ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ τῷ φῶς II. Gall.

6. 710. & 711.

ἐναγχοῦ al. ἐναγχοῦ I. D. Deor. XIII. 2. 238.

ἐναγχοῦ I. Prom. 20. 202. ἐναγχοῦ III. Epigr. 17. 679.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ πῶς I. Merc. Cond. 1. 651. τοὺς

ἐναγχοῦ τὰς ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ II. Salt. 15. 276.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ, fens. ἐναγχοῦ II. Jup. Conf. 12. 636.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ I. Som. 13. 19.

ἐναγχοῦ II. Alex. 35. 242.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ II. Tox. 24. 533.

ἐναγχοῦ I. Pisc. 36. 604.

ἐναγχοῦ I. D. Deor. VI. 5. 219. ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ

ib. 1. 1. 204. ἐναγχοῦ male pro ἐναγχοῦ I.

D. Mort. XIII. 1. 390.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ II. Gall. 12. 720.

ἐναγχοῦ I. Herm. 30. 770.

ἐναγχοῦ II. 1. Ver. Hist. 37. 101.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ I. Cat. 8. 630.

ἐναγχοῦ II. Gall. 14. 724.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ I. Merc. Cond. 3. 655.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ I. Somn. 7. 10.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ III. Piscudol. 27. 184.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ I. Tim. 14. 123. ἐναγχοῦ III. Cron. 18. 401.

ἐναγχοῦ I. Nigr. 6. 44. & 45. ἐναγχοῦ τὰ ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ

III. Calumn. 31. 160. ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ

vulgo τὰς ἐναγχοῦ II. Alex. 30. 237.

ἐναγχοῦ I. Pisc. 15. 586.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ τὸ ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ I. Prom. 3. 27.

ἐναγχοῦ III. Philopat. 19. 606.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ III. Hipp. 8. 74.

ἐναγχοῦ I. Herm. 75. 818.

ἐναγχοῦ I. Pisc. 33. 601. II. Salt. 15. 276. & 277.

ἐναγχοῦ II. Amor. 24. 424.

ἐναγχοῦ τὰ ἐναγχοῦ pro praeterquam, variis exemplis I.

Tim. 1. 100.

ἐναγχοῦ I. Cont. 18. 514.

ἐναγχοῦ. ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ III. Philopat. 27. 616.

ἐναγχοῦ al. ἐναγχοῦ I. Tim. 29. 142.

ἐναγχοῦ II. Amor. 16. 416. τὰ ἐναγχοῦ vide not. III. Nec.

2. 638.

ἐναγχοῦ I. Vit. Auft. 7. 547.

ἐναγχοῦ I. Tim. 22. 132. ἐναγχοῦ III. Adv. Ind. 25. 120.

ἐναγχοῦ. — τὰ ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ I. Tim. 7. 113.

ἐναγχοῦ. τὰ ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ III. Cron. 14. 396. & 397.

ἐναγχοῦ II. Q. Hist. 21. 30. ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ

ἐναγχοῦ ἐναγχοῦ I. Nigr. 1. 37. ἐναγχοῦ τὸ ἐναγχοῦ II.

Tyr. 21. 158. ἐναγχοῦ I. Scyth. 9. 869.

ἐναγχοῦ

Ἑρμῆς I. Tim. 24. 138. Ἑρμῆς ἀγορεύει II. Jup. Trag. 33. 680. ἐκ πατρὸς ἔχου Ἑρμῆς ἢ γίνεσθαι I. Somn. 12. 18.

Ἑρμηνεύει I. Somn. 12. 18.

Ἑρμηνεύει I. Somn. 12. 18.

Ἑρμῆς I. Herm. 1. 739. ib. 32. 773.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται II. Afin. 33. 602.

Ἑρμῆς I. D. Mort. I. 3. 333.

Ἑρμῆς II. Amor. 49. 452.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται II. Somn. 15. 19.

Ἑρμῆς τίς ἐστὶν Ἑρμῆς I. D. Mort. XXVI. 1. 434. Ἑρμῆς II.

Amor. 1. 396. Ἑρμῆς ἢ ἔρται I. D. Mar. XV.

3. 326.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται διδασκαλὸς ἢ γὰρ I. D. Mort. I. 2. 332.

ἢ Διὸς ἔρται II. Alex. 40. 247. ἐκ διδασκαλῆς I. Herm. 82.

827. ἐκ τῆς κάλλους propter pulcritudinem II. pro

Imag. 23. 502. ἐκ τῆς Περικλέους III. Nav. 30. 267. ἐκ

χάρου ἐκπαινεύει II. de Lucr. 8. 925. ἐκ τῆς ὑπῆλκας pro

ἐκ τῆς vid. in nott. plura exempla II. Afin. 1. 568.

ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποδοχῆς II. Gymn. 36. 917.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται III. Dea Syr. 34. 479.

Ἑρμῆς I. Nigr. 30. 72. Ἑρμῆς ἢ ἔρται II. 2. Ver. Hist. 12. 110. ἢ

λεῖψαν Ἑρμῆς λαβὼν Ἑρμῆς I. Nigr. 14. 53.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται τὴν Ἑρμῆς III. Mort. Per. 16. 340. &

341.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται ὀνεία μῆρα I. Somn. 15. 20.

ἢ μῆρα ἔρται &c. II. Amor. 36. 437.

Ἑρμῆς II. Dem. 33. 387.

Ἑρμῆς I. Tim. 30. 143. ἐκ τῆς αὐτῆς τῶν Ἑρμῆς τραπέ-

μας ib. 6. 110.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται II. Jup. Trag. 3. 644.

Ἑρμῆς I. Vir. Aufr. 26. 596.

Ἑρμῆς II. Tox. 20. 516.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται σῶν I. D. Mort. XII. 6. 388. Ἑρμῆς

Ἀθήνη τὴν Ἑρμῆς Ἀθήνη φορεῖ I. Nigr. 13. 51. σπα-

δήσας τὴν Ἑρμῆς εἰς Ἑρμῆς τοὺς ὀνεία τῶν Ἑρμῆς

I. Tim. 12. 120.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται ἢ ἔρται ἢ ἔρται ἢ ἔρται ἢ ἔρται ἢ ἔρται

ἢ ἔρται ἢ ἔρται I. Tim. 12. 121. ἢ ἔρται τὴν Ἑρμῆς τῶν

II. Dem. 30. 386. πρὸς τοὺς παρόντας ἢ ἔρται II.

Bis Acc. 17. 812. τὸς Ἑρμῆς II. 2. Ver. Hist. 23. 121.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται I. Tim. 5. 110. τὸν Ἑρμῆς I. C. χάρη I.

Prom. 2. 187. εἰς Ἑρμῆς τόπον I. D. Mort. XVII. 2.

407. τὸς Ἑρμῆς II. 2. Ver. Hist. 23. 121.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται III. Nav. 26. 265. ἢ ἔρται III. Mort.

Per. 7. 330.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται ἢ ἔρται I. Prom. 5. 30. Ἑρμῆς ἢ ἔρται

ἢ ἔρται ib.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται I. Herm. 59. 800. ἢ ἔρται ἢ ἔρται I.

Sacr. 11. 534. Ἑρμῆς ἢ ἔρται ib. 14. 538. τῶν Ἑρμῆς

III. Mort. Per. 20. 344.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται I. Somn. 7. 4. confer Ἑρμῆς. ἢ ἔρται ἢ ἔρται

II. Imag. 14. 473. Ἀντικλῆς Νυγῆς ἢ ἔρται I. Nigr.

1. 37. ἢ ἔρται III. Philop. 15. 42. ἢ ἔρται I. pro

Lapf. 5. 730.

Ἑρμῆς I. Tim. 32. 145.

Ἑρμῆς I. Herm. 39. 782.

Ἑρμῆς I. Merc. Cond. 41. 702.

Ἑρμῆς II. Lex. 1. 319.

Ἑρμῆς II. Jup. Trag. 26. 672.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται II. Tox. 24. 533.

Ἑρμῆς II. Afin. 20. 586.

Tom. III.

Ἑρμῆς III. Tragop. p. 650.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται, ἢ ἔρται, ἢ ἔρται ἢ I. D. Mort. XX. 5.

418.

Ἑρμῆς II. Imag. 22. 483.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται ἢ ἔρται I. Herm. 46. 788.

Ἑρμῆς I. Nigr. 8. 48. Ἑρμῆς II. Alex. 22. 230. II.

pro Imag. 19. 499. τὸν Ἑρμῆς ἢ ἔρται ἢ ἔρται

ἢ ἔρται I. Somn. 7. 9. Ἑρμῆς ἢ ἔρται πρὸς τὰς παλαιάς

I. Nigr. 22. 61. ἐκ τῆς Ἑρμῆς Ἑρμῆς I. Somn.

11. 15.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται ἢ ἔρται ἢ ἔρται I. Somn. 2. 4.

Ἑρμῆς II. 1. Ver. Hist. 1. 70.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται ἢ ἔρται I. Cont. 24. 524. Ἑρμῆς ἢ ἔρται

ἢ ἔρται I. D. Mort. X. 6. 367.

Ἑρμῆς II. Lex. 9. 335.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται I. Herm. 4. 743. Ἑρμῆς ἢ ἔρται II. Gall. 1. 702.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται II. Tyr. 17. 154. Ἑρμῆς II. Amor. 42.

444. Ἑρμῆς ἢ ἔρται I. Nigr. 2. 40. Ἑρμῆς ἢ ἔρται II.

Amor. 34. 434.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται ἢ ἔρται I. Somn. 12. 16.

Ἑρμῆς I. Cat. 5. 626. I. Herm. 76. 818.

Ἑρμῆς I. D. Mort. V. 1. 343. I. Herm. 11. 750. Ἑρμῆς

ἢ ἔρται τὸν πᾶν III. Philop. 5. 32.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται III. Dem. Enc. 48. 526.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται I. pro Lapf. 8. 734.

Ἑρμῆς II. Alex. 39. 246.

Ἑρμῆς III. Ocy. p. 669.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται ἢ ἔρται ἢ ἔρται I. D. Mort. XXV.

1. 431. ἢ ἔρται ἢ ἔρται I. Tim. 23. 136.

Ἑρμῆς I. Merc. Cond. 19. 674.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται, ἢ ἔρται I. D. Mar. VII. 2. 306.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται II. Bis Acc. 16. 816.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται II. Eun. 7. 356.

Ἑρμῆς II. Imag. 21. 479.

Ἑρμῆς II. 2. Ver. Hist. 44. 137.

Ἑρμῆς II. Amor. 21. 421.

Ἑρμῆς III. Macro. 23. 226.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται ἢ ἔρται ἢ ἔρται I. Jud.

Voc. 7. 90. τὸν Ἑρμῆς ἢ ἔρται III. Adv. Ind. 28.

123. κατὰ ἢ Ἑρμῆς II. Amor. 37. 438.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται I. Herm. 67. 809. Ἑρμῆς II. Afin.

35. 604. τῶν Ἑρμῆς ἢ ἔρται ἢ ἔρται ἢ ἔρται

I. Somn. 2. 4.

Ἑρμῆς II. Alex. 4. 210.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται ἢ ἔρται II. Salt. 80. 311.

Ἑρμῆς I. Pisc. 6. 576.

Ἑρμῆς pro Ἑρμῆς I. Nigr. 16. 54.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται ἢ ἔρται I. D. Mar. XV. 1. 324.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται II. Q. Hist. 28. 36.

Ἑρμῆς I. Nec. 15. 476.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται III. Macro. 7. 212.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται I. Prom. 9. 192.

Ἑρμῆς I. D. Mar. X. 2. 316.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται III. Hipp. 3. 68. τὸς Ἑρμῆς — Ἑρμῆς

II. Amor. 7. 404.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται I. Cont. 12. 506. Ἑρμῆς ἢ ἔρται I.

Harm. 4. 858. Ἑρμῆς ἢ ἔρται I. Herm. 8. 747.

Ἑρμῆς II. Gall. 4. 708.

Ἑρμῆς II. Jup. Trag. 7. 650.

Ἑρμῆς III. Dea Syr. 18. 466.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται II. Alex. 5. 213.

Ἑρμῆς ἢ ἔρται III. Philopat. 29. 618.

LIII

α

ἡμῶν περὶ καυχήματα &c. I. Nec. 1. 456. ἡμῶν γὰρ ὡς σοί
I. D. Mort. VII. 2. 357. ἡμῶν ἡ Διονυσίου III. Adv. Ind.
15. 113. ἡμῶν v. notas III. Tragop. p. 652. ἡμῶν ἐν
τῷ βίῳ II. Gall. 16. 726. εὐ ἡκούσας II. Imag. 11. 469.
ἡλικίαν. περὶ τῷ ἡλικίᾳ III. de Electr. 1. 86. & 87. ἡλικίαν
II. Amor. 16. 426.
ἡλικία I. Tim. 51. 165.
ἡλικίας ἀπὸ II. Alex. 34. 242.
ἡλικίας ἀντίπαυς II. Amor. 2. 398. πρίστω τὴν ἡλικίαν
I. Somn. 1. 1. τῷ ἡλικίας τὸ μέτρον II. Imag. 6. 464.
ἡλικίας II. Gymn. 39. 910. τὸ πομπῶν ἐχούσας
ἡλικίας I. Somn. 1. 1.
ἡλικίᾳ. Διὸς τῷ ἡλικίᾳ I. D. Deor. XXV. 1. 277. & 278. τῷ
ἡλικίᾳ ἀσπάζονται II. Salt. 17. 278. ἡλικίας III. Philopat.
4. 590.
ἡλικίᾳ I. pro Lapf. 7. 733. ἡλικίᾳ τῷ ἡλικίᾳ ἐκρούσας I. pro
merc. Cond. 9. 716.
ἡλικίᾳ ἐπιτάδῃ. opponitur λῶφρῶ I. Somn. 3. 5. λῶφρῶς
ἡλικίᾳ I. Tim. 43. 155. ἡλικίᾳ II. Alex. 19. 227.
ἐν τῷ παρῶν ἡλικίᾳ I. Cont. 1. 487. μετ' ἡλικίᾳ I.
Cat. 27. 648. παρ' ἡλικίᾳ ἐκείνῃ &c. I. D. Deor.
XXIV. 2. 276. ἡλικίᾳ II. Alex. 15. 223. πᾶσι μέσας
ἡλικίᾳ I. Cat. 9. 630. ἡλικίᾳ ἄλλας ἐπ' ἄλλας ὀρίσας
I. Nigr. 27. 67.
ἡλικίᾳ I. D. Deor. XXIV. 1. 275.
ἡλικίᾳ I. Prom. 15. 198. I. Herm. 33. 773. ἡλικίᾳ
al. ἡλικίᾳ I. Prom. 19. 202.
ἡλικίᾳ II. 2. Ver. Hist. 17. 114. ἡλικίᾳ III. Adv. Ind.
23. 119.
ἡλικίᾳ. πᾶσι ἡμῶν πᾶσι I. Somn. 3. 5. ἀρχὴ δὲ τοῦ
ἡλικίᾳ πᾶσι ib. ἡλικίᾳ μὲν γὰρ III. Dea Syr. 14. 460.
ἡλικίᾳ. & ἡλικίᾳ I. D. Deor. XXVI. 1. 286.
ἡλικίᾳ I. Pisc. 49. 617.
ἡλικίᾳ I. Jud. Voc. 5. 89. I. Sacr. 12. 536.
ἡλικίᾳ II. Gall. 1. 703. ἡλικίᾳ I. D. Mort. X. 10.
374.
ἡλικίᾳ I. Nigr. 29. 68.
ἡλικίᾳ II. Gall. 9. 715.
ἡλικίᾳ I. D. Deor. I. 1. 207. τὴν ἡλικίᾳ al. ἡλικίᾳ ib. XIX.
1. 249.
ἡλικίᾳ I. Pisc. 31. 599. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ I. D.
Mort. XVI. 1. 402. ἡλικίᾳ τῷ ἡλικίᾳ I. Somn.
17. 21. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ III. Mort. Per. 4. 328. ἡλικίᾳ
ἡλικίᾳ ἐν ἀλλήλοις καλῶν II. Salt. 78. 309. πρὸς
ἡλικίᾳ III. Conv. 16. 430. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ γινώσκας
Νικαγόρῃ II. Q. Hist. 9. 12. & 13. τῷ ἡλικίᾳ III.
Cyn. 13. 546. ἡλικίᾳ ἐν τῷ Οἴῳ καλῶν ἡλικίᾳ I.
Herm. 7. 746. ἡλικίᾳ τῷ ἡλικίᾳ γράφας III. Conv.
13. 427.
ἡλικίᾳ τῷ γαλῶν I. Merc. Cond. 28. 686. & 687.
ἡλικίᾳ. ἐπὶ τῷ ἡλικίᾳ III. de Electr. 1. 87.
ἡλικίᾳ I. Cont. 22. 518.
ἡλικίᾳ II. Q. Hist. 35. 46.
ἡλικίᾳ τῷ ἡλικίᾳ v. notas III. de Domo 20. 201. τῷ
ἡλικίᾳ III. Philop. 2. 30. & 31.
ἡλικίᾳ. ἡλικίᾳ ἐπὶ τῷ ἡλικίᾳ II. 2. Ver. Hist. 23. 120.
ἡλικίᾳ I. Prom. 3. 187. ἡλικίᾳ μὲν ἡλικίᾳ τῷ πᾶσι
ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ τῷ ἡλικίᾳ I. Somn. 3. 6. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ
&c. I. Herm. 3. 742. τῷ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ II.
Icar. 27. 785.
ἡλικίᾳ. ἡλικίᾳ II. Tyr. 12. 150.
ἡλικίᾳ. ἡλικίᾳ I. D. Deor. I. 2. 205. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ

III. de Domo 29. 206. ἡλικίᾳ II. pro
Imag. 27. 505.
ἡλικίᾳ. ἡλικίᾳ τῷ ἡλικίᾳ I. Nigr. 7. 46.
ἡλικίᾳ I. D. Deor. XXII. 4. 272. III. Epigr. 29. 634.
Θ.
Θάλασσαν. εἰς τὴν θάλασσαν ἡλικίᾳ I. Tim. 56. 273. θ
ἡλικίᾳ I. Jud. Voc. 11. 96.
Θάλασσαν ἡλικίᾳ III. Hipp. 2. 68.
Θάλασσαν I. Herm. 68. 811.
Θάλασσαν. Θάλασσαν ἡλικίᾳ I. Pisc. 46. 613.
Θάλασσαν. τῷ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ I. D. Mar. IX. 2. 313.
ἡλικίᾳ τῷ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ II. Amor. 14. 412.
Θάλασσαν ἡλικίᾳ III. Mort. Per. 43. 363. καλῶν ἡλικίᾳ
ἡλικίᾳ ib. 23. 346. ἡλικίᾳ, τῷ βελτίῳ ἡλικίᾳ I.
Cont. 17. 512. σιμωλέων ἡλικίᾳ I. D. Mort.
XII. 3. 384. τῷ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ II. Afin. 19. 586.
Θάλασσαν II. 2. Ver. Hist. 22. 119.
Θάλασσαν I. D. Mort. XVII. 2. 408. Θάλασσαν I. Pisc. 9.
577. & 578. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ I. Harm. 3. 856.
Θάλασσαν. ἡλικίᾳ II. Amor. 27. 427.
Θάλασσαν. κατὰ ἡλικίᾳ III. Hipp. 4. 69. & 70.
Θάλασσαν μὲν ἡλικίᾳ II. Salt. 85. 315.
Θάλασσαν II. Demon. 23. 384. αἱ δὲ ἡλικίᾳ τῷ ἡλικίᾳ
Θάλασσαν I. Prom. 5. 30. τοῦ τῷ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ v.
notas. III. de Domo 21. 202. ἡλικίᾳ τῷ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ
I. Nigr. 23. 62. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ I. Prom. 2.
26. ἡλικίᾳ τῷ ἡλικίᾳ τῷ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ I. Somn.
13. 19. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ib. 12. 16.
ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ib. 8. 11. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ
ἡλικίᾳ ib. 2. 3. ἐπὶ τῷ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ
ib. 7. 10.
Θάλασσαν. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ III. Conviv.
35. 441.
Θάλασσαν. τῷ ἡλικίᾳ, ἡλικίᾳ &c. I. D. Mar. V. 2. 301.
κατὰ τῷ ἡλικίᾳ III. Meret. VII. 296.
Θάλασσαν II. Q. Hist. 35. 47. I. Cat. 6. 617.
Θάλασσαν. ἡλικίᾳ τῷ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ I.
Nigr. 19. 57. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ &c.
II. Salt. 68. 305.
Θάλασσαν II. Amor. 30. 430. II. Imag. 18. 477. ib. 19. 478.
Θάλασσαν I. Cont. 22. 518.
Θάλασσαν. πᾶσι ἡλικίᾳ &c. II. Amor. 41. 441.
Θάλασσαν I. Somn. 10. 15.
Θάλασσαν. αἱ δὲ ἡλικίᾳ I. Herm. 13. 753. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ
II. Amor. 13. 412.
Θάλασσαν I. D. Deor. XIII. 1. 236. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ &c. I. D.
Mort. XXI. 2. 450.
Θάλασσαν III. Calumn. 2. 127.
Θάλασσαν. ἡλικίᾳ τῷ ἡλικίᾳ I. Scyth. 1. 860.
Θάλασσαν II. Q. Hist. 59. 67. Θάλασσαν III. Pseudol.
29. 185.
Θάλασσαν II. Alex. 41. 247.
Θάλασσαν I. Vit. Auc. 6. 546. I. D. Mort. XXI. 1. 420. ἡλικίᾳ
ἡλικίᾳ ib. XXVI. 1. 434. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ I. D. Mar.
VII. 1. 306. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ I. Merc. Cond. 42. 704.
ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ I. Herm. 86. 830. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ I. D.
Deor. III. 208. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ I. Herm. 65. 807. κατὰ ἡλικίᾳ
ib. 21. 759. ἡλικίᾳ τῷ ἡλικίᾳ &c. II. Amor. 16. 414. αἱ
ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ II. Icar. 27. 784. ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ II. Jur.
Trag. 18. 661. τῷ ἡλικίᾳ ἡλικίᾳ III. Deor. Conc. 1. 528.
LIII 2 ἡλικίᾳ

ἡσυχίας I. Prom. 7. 36. ἡσυχία γυνὴ formosa mulier I. D. Deor. XX. 3. 254. & 255. ἡσυχία γούσι σοι ἢ ἡ Περικλῆς &c. v. notas III. Dem. Enc. 20. 504. 505. & 506.
 ἡσυχία I. D. Deor. XVIII. 2. 248. τὴν ἡσυχίαν λέγουσιν Περικλῆς ib. XXII. 1. 268.
 ἡσυχία I. Pifc. 3. 572.
 ἡσυχία. ἡσυχία II. Bis Acc. 21. 819.
 ἡσυχία. μὴ ἡσυχίῃσιν ἡσυχία male percat. I. D. Deor. VI. 4. 218. & 219.
 ἡσυχίῃσιν πάλῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ Φρυγίαν ἡσυχίαν ἐν προαιμίᾳ καί-
 μιν I. Somn. 3. 6.
 ἡσυχία I. Tim. 54. 170.
 ἡσυχία v. notas III. de Dipf. 3. 236. & 237.
 ἡσυχία. βῆτα τὴν ἡσυχίαν III. Adv. Ind. 7. 107.
 ἡσυχία I. D. Mar. IX. 2. 313.
 ἡσυχία I. Pifc. 38. 607.
 ἡσυχία I. Nigr. 16. 55.
 ἡσυχίῃσιν. τὴν ἡσυχίαν τὴν κεφαλὴν κατεκλίσας I. D. Mort. X. 11. 375.
 ἡσυχίῃσιν III. Dem. Enc. 31. 512. ἡσυχίῃσιν ὁ Φαληρεὺς ib.
 ἡσυχίῃσιν καὶ ἡσυχία I. D. Deor. XX. 14. 265.
 Imperativos & infinitivos conjunctos v. III. Cronof. 13. 396.
 ἡσυχίῃσιν I. Cat. 21. 642.
 ἡσυχία. αἱ ἡσυχίαι, ἡσυχίῃσιν τὴν φῶσιν I. Nigr. 5. 43. ἡσυχία τὴν I. Herm. 71. 813.
 Infinitivos in αἰ cur Frater non subscribat, vide I. Herm. 36. 778. Infinitivum pro imperativo in μὴ
 νῦν ἐπὶ πρῶτῳ &c. vide III. Fug. 27. 380.
 ἡσυχία I. Tim. 29. 142.
 ἡσυχία. ἡσυχία I. D. Mort. V. 2. 347.
 ἡσυχία. αἱ ἡσυχίαι v. notam III. Dem. Enc. 9. 497.
 ἡσυχία I. Herm. 28. 769.
 ἡσυχία I. Nigr. 37. 78. καὶ ἡσυχία I. Cont. 22. 520.
 ἡσυχία. ἡσυχία ἡσυχίῃσιν τὴν αἰσθησίν III. Macrobi. 24. 226.
 ἡσυχία III. Hipp. 1. 66. I. Herod. 3. 834. ἡσυχία III.
 Hipp. 3. 68.
 ἡσυχίῃσιν I. Nigr. 29. 68.
 ἡσυχίῃσιν I. Prom. 5. 30. Plato hippocentauros
 ἀμυγδαλῶν πάλῃ τὴν καὶ ἀπορία τραπεζολόγους φῶσιν vo-
 cat ib. ἡσυχίῃσιν μὴ τὴν ἡσυχίαν ἐξ ἀπάντων τὴν μὴ
 τῶν ib. ἡσυχίῃσιν δὲ τὴν, εὐθὺς τὴν καὶ ἡσυχίῃσιν
 τὴν ἀκούσιν δὲ καὶ ib. 31.
 ἡσυχία. ἡσυχία I. Tim. 24. 137.
 ἡσυχία. II. Q. Hist. 49. 59.
 ἡσυχία. de equorum infano studio, genere, nominibus,
 victoria. I. Nigr. 29. 68. ἡσυχία λυκῶν I. Scyth. 2. 861.
 ἡσυχία τὴν ἡσυχίαν I. Pifc. 9. 577.
 ἡσυχίῃσιν. ἡσυχίῃσιν I. Tim. 23. 136.
 ἡσυχίῃσιν III. Par. Enc. 10. 232.
 ἡσυχία. τα ἡσυχία III. Dea Syr. 49. 485.
 ἡσυχία II. Q. Hist. 19. 27.
 ἡσυχία δι' ἀκρίβειαν I. D. Mort. XV. 2. 400.
 ἡσυχία III. Epigr. 25. 682. & 683. πάλῃ ἡσυχία III.
 Nav. 20. 262.
 ἡσυχίῃσιν v. notas III. Ep. Sat. 32. 412. ib. 36. 416.
 ἡσυχία. καὶ ἡσυχία τὴν φῶσιν — καὶ ἡσυχία μὴ καὶ ἡσυχία — λῆ-
 βά τὴν δι' ἐν τῷ ἡσυχίᾳ — ὅ τὴν ἡσυχίαν καὶ μὴ σαφῶς δι-
 δασκῶν καὶ ἡσυχία — καὶ τὴν ἡσυχίαν φαντασθῶν — π-
 ῶ ἡσυχία τὴν συμφορὰν τὴν διανοίαν ἡσυχία — τὴν διανοίαν τὴν
 λῆβαν ἡσυχία καὶ ἡσυχία καὶ ἡσυχία — καὶ ἡσυχία τὴν ἡσυχίαν ἡσυχία

— καὶ καὶ τὴν ἡσυχίαν καὶ ἡσυχία ἡσυχία ἡσυχία ἡσυχία
 καὶ I. Jud. Voc. 2. 84. & 85. ἡσυχία ἡσυχία I. D.
 Mort. XX. 3. 415. τὴν ἡσυχίαν I. Tim. 44. 157.
 ἡσυχία. τὴν ἡσυχίαν παρακαλοῦσιν πρὸς πρὸς v. notas III. Nav. 5.
 252. & 253.
 ἡσυχία. ὡς ἡσυχία ἡσυχία I. Somn. 12. 16. ὡς ἡσυχία ἡσυχία
 ἡσυχία ἡσυχία ἡσυχία III. Dea Syr. 1. 452. ἡσυχία vide
 notas ib. 32. 479. ἡσυχία ἡσυχία III. Macrobi. 18. 221.
 ἡσυχία II. Q. Hist. 9. 13. ἡσυχία ἡσυχία II. 1. Ver. Hist.
 1. 70. ἡσυχία II. Amqr. 15. 414. ἡσυχία I. Herod.
 2. 833.
 ἡσυχία I. Tim. 46. 160.
 ἡσυχία I. Vit. Aufr. 19. 558.
 ἡσυχία I. Nigr. 36. 78. ἡσυχία ἡσυχία II. Jup. Trag. 50. 698.
 ἡσυχία II. Salt. 67. 304.
 ἡσυχία. ὡς ἡσυχία II. Gall. 18. 728.
 ἡσυχία I. D. Mort. VII. 7. 389.
 ἡσυχία II. Afm. 6. 573.
 ἡσυχία. ἡσυχία pro quo Φιλία refit. II. pro Imag. 20. 500.
 ἡσυχία καὶ τὴν ἡσυχίαν III. Conv. 38. 444. ἡσυχία ἡσυχία ἡσυχία
 ἡσυχία III. Dea Syr. 14. 460. & 461.
 ἡσυχία. ἡσυχία, Schmidius bene vult ἡσυχία III.
 Ocyrr. p. 666. ἡσυχία ib.
 ἡσυχία III. Philopat. 12. 598.
 ἡσυχία ἡσυχία I. Cont. 23. 522. τὴν ἡσυχίαν τὴν τραπεζῶν I.
 D. Deor. XXVI. 1. 280.
 ἡσυχία II. Alex. 58. 262. & 263.
 ἡσυχία. τὴν ἡσυχίαν ὁ ἡσυχία I. Somn. 4. 7.

K.

Καβαλῶν. II. 2. Ver. Hist. 46. 139.
 Καβαλῶν ὁ ἡσυχίῃσιν I. Jud. Voc. 5. 87.
 καβαλῶν I. Herm. 81. 825.
 καβαλῶν I. Somn. 10. 15. καβαλῶν οἰκίαν III. Philop. 31. 58.
 καβαλῶν ἡ τὴν καβαλῶν III. Fug. 7. 369.
 καβαλῶν. καβαλῶν II. Jup. Cont. 12. 636.
 καβαλῶν. Φρυγίῃσιν δι' ἡσυχίαν αἰσθησίν καβαλῶν item
 ὡς ἡσυχία ἡσυχία ἡσυχία, αἱ ἡσυχίαι καβαλῶν I.
 Tim. 6. 111. καβαλῶν ἡσυχία ἡσυχία II. 2. Ver. Hist. 35. 130.
 καβαλῶν ἡσυχία III. Conv. 47. 450.
 καβαλῶν. πρὸς καβαλῶν I. Herm. 82. 828.
 καβαλῶν. καβαλῶν ὡς ἡσυχία I. Jud. Voc. 6. 89.
 καβαλῶν ἡσυχία ἡσυχία III. Rhet. Pr. 6. 5.
 καβαλῶν I. Merc. Cond. 26. 682. καβαλῶν imperativ.
 Atticus II. Jup. Trag. 12. 655. καβαλῶν ἡσυχία ἡσυχία
 πρῶτος II. Icar. 25. 781.
 καβαλῶν. καβαλῶν I. D. Mar. XII. 2. 319.
 καβαλῶν. καβαλῶν καὶ τὴν ἡσυχίαν I. D. Mort. XXIII. 3. 428. & 429.
 καβαλῶν. καβαλῶν I. D. Deor. XX. 5. 257.
 καβαλῶν. ἀπὸ τὴν καβαλῶν I. D. Mort. XXVII. 1. 437.
 καβαλῶν. ἡσυχία ἡσυχία III. Fug. 27. 378. & 379.
 καβαλῶν I. Prom. 5. 189. αἱ καβαλῶν τὴν ἡσυχίαν —
 ὡς ἡσυχία ἡσυχία καβαλῶν τὴν ἡσυχίαν — καβαλῶν ἡσυχία
 τὴν ἡσυχίαν ἡσυχία — καὶ τὴν ἡσυχίαν καβαλῶν τὴν ἡσυχίαν —
 αἱ καβαλῶν τὴν ἡσυχίαν τὴν ἡσυχίαν — καὶ τὴν ἡσυχίαν
 τὴν ἡσυχίαν καβαλῶν — ἡσυχία ἡσυχία ἡσυχία ἡσυχία
 καβαλῶν τὸ δικαίον I. Jud. Voc. 3. 85.
 καβαλῶν. καβαλῶν III. Macrobi. 7. 212.

- κ. αὐτὸ ἐ μὲν I. Cont. 5. 496. κ. δὲ I. Halc. 3. 180. κ. οὐκ αὖ I. Jud. Voc. 4. 85. κ. μὲν κ. II. Q. Hist. 60. 67. II. Dem. 56. 393. κ. γὰρ αὖ II. pro Imag. 7. 487. καί τι κ. leg. καὶ τοὶ κ. I. Somn. 16. 21. καίτοι ἐ γὰρ &c. II. Q. Hist. 36. 48. κ. οὐκ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐ ἵπποις ταῦτα I. Somn. 7. 9. κ. εἰ τοῦτο γὰρ Th. M. καίτοι τοῦτο γὰρ I. Prom. 16. 199. κ. πρὸς abundat κ. II. Eun. 7. 357. κ. λέγει superfluum hic est κ. II. Par. 44. 869. κ. abundantis exempla v. III. Nav. 1. 246. κ. τὸ σῶμα & II. Dem. 4. 377. κ. τὸ ἄνθρωπον I. Prom. 11. 194.
- Κανίς II. Afim. 40. 608.
- κανὸς I. pro merc. Cond. 5. 712. τὸ κανόνειον I. Nigr. 4. 43. κανὸς δόγμασι III. Epigr. 27. 684. κανόνιστον II. Afim. 41. 609.
- κανόντης I. Prom. 4. 29.
- κανὸς. κατὰ κανὸν I. Herm. 10. 749. πρὸς τὸ κανὸν I. D. Deor. IV. 1. 208.
- κανὼν I. Cont. 22. 519. αἱ αἱ τάλαινα θαλαμῶν κανονιστὴν I. Somn. 17. 21.
- κανόνα. κανόνας μὲν I. Tim. 3. 106.
- κανόν. ὑπὸ τὸ κανόν I. Tim. 6. 110.
- κανὸς ἐν αὐτῷ I. pro merc. Cond. 1. 705. πρὸς τὸ κανὸν μεταβάλλοντες III. Calumn. 13. 143.
- κανούργη I. Prom. 16. 198.
- κανονιστὴς. κανονιστὴς γένος III. Pat. Enc. 7. 231.
- καλαμῖς II. Imag. 4. 462.
- καλάμη. κατὰ τὴν χαλκῶν καλάμησιν ὄργανον I. Nigr. 2. 41.
- καλαμῶν ἐμπέτης I. D. Deor. VII. 4. 222. καλάμη τινὶ I. Herm. 68. 811.
- καλαῦρος I. D. Deor. XX. 5. 257.
- καλίον. ἐκάλει δ' ἐν μὲν II. Lex. 10. 336. κικληρόμε II. Bis Acc. 11. 805. ἐκιδόν τὸ καλαμῶν τὴν ἐκάλει τὸν σῶμα I. Nigr. 22. 61.
- καλλιγραφία I. Prom. 5. 30.
- Καλίστρα. II. Q. Hist. 57. 65. & 66.
- καλινδῶν. ἐκαλινδῶτο ἐν τῷ περὶ αὐτῶν αὐτῶν βέλτιον παρὰ I. Nigr. 30. 71. καλαδῶνται II. de Lucu 12. 927.
- Καλίστριαν III. Macrob. 10. 214. & 215.
- Καλίστρα. III. Dem. Enc. 12. 500.
- καλῶ. ἐς τὸ καλῶ ἐχθρῶν I. Pifc. 12. 580. & 581.
- καλὸς Ὀμπερ. II. Alex. 57. 261. κ. καλὸς ἦν I. D. Mort. XXIV. 1. 429. ἐν καλῶ τῷ ἱερῷ II. Phal. Pr. 13. 200. τὸ καλὸν II. Amor. 23. 423. οὐκ ὀλιγοῦσι τὸ καλὸν I. D. Mort. XX. 6. 419. τὸ καλὸν ἦν ἐ ἀγαθῶν ἀνδρῶν I. Somn. 12. 16.
- καλὸς. καλὸν δὲ ἐ ἱεραμεινῶν II. Imag. 22. 480. καλὸν ib. 2. 461. τὸ καλὸν II. Dem. 65. 395.
- Κάλπις. ἐς κάλπον I. Herm. 57. 798.
- Καλῶν γαίης III. Conv. 25. 436.
- καλύπτει. τὴν καλύπτειν τὸ κρύπτει I. Herod. 5. 834.
- καλύπτει. ὅς ἐ καλυμμένη τὴν πικρὰν I. Prom. 7. 34.
- καλῶς I. D. Deor. XX. 10. 260.
- καλῶν. βαλῶν I. Prom. 4. 29.
- καὶ H. Lex. 22. 347. καὶ ὑπὸ &c. I. Vir. Aucr. 15. 555. καὶ τοῦτο II. Afim. 4. 570. καὶ τινος ἐπίσης I. Nigr. 38. 80.
- Καίδωλος. ὡς περ Καίδωλος II. Afim. 28. 597.
- καίθαρος. καίθαρος ἐστὶν II. Icar. 10. 762. ὁ μὲν καὶ ὁ καίθαρος III. Pseudol. 3. 164.
- καπνῶν I. Nigr. 25. 65.
- καπνῶν I. Herm. 59. 798. & 799.
- καπνός III. Pat. Enc. 1. 233. ἐκαστοῦ πρὸς καπνὸν I. Prom. 19. 202. κ. καπνὸς ποιητικὸς ἀναχρῶς ἔστιν ὡς καπνὸς τὸν ὁμοιωσάν I. Tim. 1. 99. καπνοῦ ἐ καπνῶν II. Q. Hist. 4. 6.
- καπνός. πᾶν καπνὸν I. D. Deor. XXII. 3. 271.
- καρδαμοῖ I. Tim. 56. 173.
- καρδία. ἀπὸ καρδίας II. Jup. Trag. 19. 664.
- καρδιᾶ I. Jud. Voc. 7. 91.
- κάρπον. ἀμύνησιν ὡς ἀλλοτρίως κάρπον I. D. Mort. XX. 2. 413.
- κάρπον. φύλακος III. Tragop. p. 648.
- κάρσι. κτ. τὸ κάρσι I. Merc. Cond. 3. 655.
- κάρσι. ὁ ἀφ' Ἡρακλῆος II. 2. Ver. Hist. 22. 119.
- καρπός. καρποὺς non fructus, sed carpos manuum. III. Dea Syr. 59. 489.
- κάρτα III. Calumn. 3. 129.
- καρτερίον. καρτερίον III. Conv. 41. 447.
- καρτερίζω II. Salt. 10. 272.
- κάρχηρ. I. Merc. Cond. 35. 694. II. Salt. 4. 262.
- Κασανδρέως v. notam III. Macrob. 22. 224.
- Κασσιό. κασιόνην πύλιν I. Prom. 4. 189.
- Κασσιόπεια II. Salt. 44. 295.
- κατὰ I. Cat. 29. 650. κατὰ δὲ ταῦτα III. Adv. Ind. 4. 102. ὁ κατ' ἡμᾶς βίος II. Dem. 1. 374. κατὰ δὲ III. Hipp. 3. 69. κατ' αὐτὸ I. Scyth. 4. 864. κατ' ἐκείνῳ II. 2. Ver. Hist. 43. 136. κατὰ τὸ κωμικόν I. Nigr. 7. 46. κατ' ἐλόν II. Abd. 30. 185. κατὰ τὸ Σάβαν II. Salt. 34. 287. & 288. κατ' αὐτὰ II. Afim. 7. 575. κατ' ἐκείνῳ II. Gall. 18. 729. κατὰ Σάβαν III. Hipp. 4. 69. ἔχῃ κατὰ II. Par. 19. 846. & 847.
- καίπαλιν solvo, I. Vit. Aucr. 1. 541. πᾶν ἐβόλους ἐν καίπαλιν I. D. Mort. IV. 1. 340. 341. & 342.
- καίπαλιν. καίπαλιν σπαραγμῶν II. Amor. 19. 419.
- καίπαλιν. II. Salt. 29. 285.
- καίπαλιν. κ. προτέτι γὰρ ἐ καίπαλιν I. Tim. 14. 123.
- καίπαλιν. an καίπαλιν τὰ male cum accus. III. Mort. Per. 40. 361. sed consule Addenda. καίπαλιν. τὰς μὲν τὸν ἑπικαίον ὅψιν II. Jup. Trag. 22. 668.
- καίπαλιν. ἐπὶ μανία καίπαλιν II. Salt. 84. 314.
- καίπαλιν. II. 2. Ver. Hist. 20. 117.
- καίπαλιν. καίπαλιν τὸ κρῖν I. Tim. 48. 161. καίπαλιν v. notas III. Nav. 34. 270.
- καίπαλιν. I. Cat. 28. 649.
- καίπαλιν. καίπαλιν F. G. καίπαλιν III. Philopat. 24. 613. καίπαλιν ὡς καὶ II. Afim. 4. 571.
- καίπαλιν. τὴν σκεπάζουσι II. Tox. 57. 562.
- καίπαλιν. πρὶν μὲν πρὸς ὅποιον καίπαλιν I. Somn. 4. 7.
- καίπαλιν II. Gall. 16. 726.
- καίπαλιν I. Nec. 20. 483.
- καίπαλιν. καίπαλιν ὁμοῦ I. Cont. 22. 520.
- καίπαλιν I. Herm. 57. 797.
- καίπαλιν II. Tox. 2. 510. καίπαλιν ὅπως μὴ δὴ — καίπαλιν. τὰς ἐ ἀφίσις αἰσῶν — ἐκείνῳ δὲ καίπαλιν ἐς ἀμύνη — καίπαλιν, ἡλθον — μάλιστα ἐπὶ δὴ καίπαλιν I. Jud. Voc. 2. 83.
- καίπαλιν. καίπαλιν dicunt Phidiam εἰς τὸ Δία τὸ πᾶν τὸ αὐτοῦ τέχνης I. Somn. 8. 11. καίπαλιν. παρ- θενίον I. Tim. 17. 127. καίπαλιν ἐν II. de Lucu 18. 931.
- καίπαλιν II. Gall. 11. 719.
- καίπαλιν v. notam III. Philopat. 14. 600.
- καίπαλιν I. Prom. 2. 187. I. Vit. Aucr. 27. 568. In malam partem de periculis, ut δευχία καίπαλιν τὸν βίον &c. I. Somn. 12. 16. ὁ καίπαλιν ἀναχρῶς

ῥασι βίαιότηα I. Somn. 12. 16. καίλαβουσα ἐπὶ τὴν
ἐκίρη ἐξήτα ib. 16. 21. καίλαβουσα καὶ τὴν πατέρα ib.
ἀλλὰ καὶ κατάλαβε I. Herm. 78. 821. ὅταν τις κλέιδῃ
καίλαβουσαν τὴν πόλιν I. Somn. 12. 16. ἢ ὁ πόλιμ
ἡμῶς καταλάβῃ ib. αὐτὴ μὴ τις μίξῃ ἀνάγκη καταλάβῃ
ib. καταλαβούσας II. 2. Ver. Hist. 18. 116. κατε-
λαβέντο II. Tox. 39. 548. κατελάβοντο ὡς μάλα καὶ
αὐτὴ I. Somn. 9. 12.
καίλαβον, καίλαβον ἰλιπασμένος III. Philopat. 20. 606.
καίλαβον I. Vit. Auct. 21. 560.
κατάλαψις. ὡς καίλαβον συγγενιστῶν II. Paraf.
4. 841.
κατάλογος I. Tim. 51. 165.
κατάλογος I. Tim. 42. 154.
καίλαβον, καίλαβον τὴν τυραννίδα II. Gall. 23. 737.
καίλαβον II. Jup. Trag. 1. 642.
κατατλήν. κατατλήσας τὴν λοιπὴν λόγῳ III. Dem. Enc.
16. 503.
καταπίνωμαι, καταπίνωμαι II. Icar. 13. 766. & 767.
καταπίνω. αὐτὸν σκάφι καταπίνω II. 1. Ver. Hist. 33.
96. καταπίνω II. Afin. 47. 614.
καταπίνω. καὶ πῦ καταπίνω III. Philopat. 2. 587.
κατάπινος I. Cat. 1. 620.
καταπίνω II. Par. 57. 880.
καταπίνω II. Q. Hist. 44. 57.
καταπίνωμαι μὲν, σφάγια δὲ αἰσίοι μέλα I. Somn. 3. 6.
καταπίνωται αὐτὸν II. Tox. 6. 512.
κατάπινος. ἐπὶ τὸ καταπίνω I. Cont. 1. 490.
καταπίνω, καταπίνω ψύττω II. Lex. 3. 325.
καταπίνω I. Prom. 20. 203.
καταπίνωμαι, κάθωμαι καταπίνωμαι II. Salt. 2. 266.
καταπίνω II. Phal. Pr. 11. 199.
καταπίνω. καὶ εἰς ἐκείνην καταπίνω — τὴν χεῖρα κα-
ταπίνω I. D. Mort. XII. 4. 386.
καταπίνω. ὁ δὲ μὲν ἐπὶ τοῖς καταπίνω ἐκπινώται I.
Nigr. 6. 43. καταπίνωται μὲν τὸ πολλὸν καταπίνω I.
Somn. 9. 13. καταπίνωται ἐκπινώται II. Icar. 4.
755.
καταπίνωμαι, καταπίνωται μὲν II. Afin. 52. 620. κατα-
πίνω III. Rhet. Pr. 17. 19.
καταπίνω I. Somn. 12. 17.
καταπίνω I. Prom. 2. 187.
καταπίνω II. Q. Hist. 50. 60.
καταπίνω I. Herm. 23. 762.
καταπίνωμαι. ἢ τις κατέλπει παρ' ἐμὲ I. D. Mort. III. 1.
339. καταπίνωται enarrantes III. Ep. Sat. 38. 417.
κατίχων. πρὸς βίαν κατίχων ἀδύνατος III. Dem. Encom.
29. 511.
κατίχων. ὅς τις αἰετα κατίχων I. Pisc. 22. 591. κατί-
χων II. Salt. 63. 300. κατίχων ib. 1. 265. κατίχων
εἴτε II. 2. Ver. Hist. 7. 108. & 109.
κατίχων. εἰ τὸ μὲν κατίχων III. Calumn. 8. 136.
κατίχων. εἰ δὲ κατίχων III. Calumn. 11. 140.
κατίχων. γυμναζόμενος πρὸς τὸ κατίχων I. Jud. Voc.
7. 91. ὅς τις ἐν κατίχων II. Salt. 81. 313.
κατίχων II. 1. Ver. Hist. 12. 78.
κατίχων I. Prom. 3. 27.
κατίχων II. Lex. 15. 338. vel potius 342.
κατίχων. τὰ κατίχων ἀδύνατος II. Gall. 28. 745. &
746.
κατίχων III. Philopat. 18. 605.

Καύκας I. Prom. 1. 25. ib. 1. 185.
καύσις. τομὰς ἐκ πύστος πολλαὶς ὑπομῆται περὶ τὸ αἰδῶν
I. Nigr. 27. 67.
καύσιος I. Pisc. 52. 619.
Καύσιος III. Nav. 32. 268. ἄχρη Κεγχρῶν II. Q. Hist.
29. 38.
καίμαι. καίμαι δὲ ἐν μέσσοις I. Pisc. 41. 609. τοὺς φίλους
συνοπιστῶν δὲ καίμαι I. Nigr. 11. 50. ἐκτάδων
ἐκτάδων I. D. Mort. VII. 2. 357. καίτοι καταβῶν σκαυ-
τὸν ib. XVIII. 2. 409. καίμαι, III. Meret. XIII. 317.
Καίμαι I. Scyth. 11. 872.
καίμαι. καίμαι τὸ ἦπαρ I. D. Deor. I. 1. 204. ἐν χεῖρ καί-
μαίμαι III. Fug. 27. 378.
καίμαι II. Icar. 31. 788.
Καίμαι I. Tim. 23. 137.
καίμαι I. Prom. 1. 24.
καίμαι I. Cat. 19. 642.
καίμαι. καίμαι μακαρία I. Herm. 71. 814. καί τὸ καίον III.
Epigr. 32. 685. καίον ἐκτάδων τὸ καίον III. Diff.
cum Hec. 7. 245.
καίμαι II. Q. Hist. 51. 60. & 61. καίμαι ἐκτάδων τοὺς
ἀπρὸς μέσσοις I. Nigr. 7. 46.
καίμαι. δὲ φίλῃς τὸ καίμαι II. Tox. 19. 527.
Καίμαι I. Pisc. 13. 581. ἐν τὸ Κεγχρῶν II. Icar. 34.
790. Κεγχρῶν III. Meret. IV. 286.
καίμαι καίμαι ἀκαλῶς II. Amor. 11. 409.
καίμαι. καίμαι ἀκαλῶς I. Herm. 81. 826. καίμαι φύσιν
I. D. Mort. I. 2. 332. καίμαι ἰλιπῶνται III. Dea Syr.
16. 462.
καίμαι, ὡς III. Bacch. 1. 75.
καίμαι. ἔχων τὸ καίμαι I. Somn. 9. 14. ἔχων δὲ ἐν τὸ καί-
μαίμαι καίμαι σύμβολον τὰς διωκτάτας I. Tim. 2. 100.
καίμαι. ἐπὶ τὸ καίμαι I. pro merc. Cond. 3. 710.
καίμαι I. Tim. 41. 153.
Καίμαι. ῥήτωρ II. Q. Hist. 15. 22.
Καίμαι. καίμαι ἀντ' ἰλιπῶν γένος I. Prom. 1. 25.
καίμαι. τὸ καίμαι III. Nav. 4. 250.
καίμαι I. pro merc. Cond. 6. 713.
καίμαι I. Pisc. 14. 584. καίμαι ὄρη I. Prom. 7.
190. καίμαι ἐν καίμαι μόνον I. Nigr. 1. 39. καί τὸ
φρενὶ καίμαι τὸ πῶν II. Bis Acc. 21. 817.
καίμαι I. Jud. Voc. 4. 86.
καίμαι ἐκτάδων I. Dea Syr. 7. 454. & 455. ἐπὶ τὸ
καίμαι ἐκτάδων φρενὶ III. Dea Syr. 32. 478. τὸν καίμαι
ἐκτάδων III. Musc. Enc. 6. 96. ἐπὶ καίμαι de
libro. II. Q. Hist. 12. 16.
καίμαι I. Nigr. 7. 46.
καίμαι. καίμαι ἔχων I. Nigr. 34. 77.
καίμαι I. Cat. 24. 646.
καίμαι. καίμαι, ὡς ἐκτάδων ἐκ. I. D. Mort. IV. 1. 342.
καίμαι καίμαι ὡς ἐκτάδων ἀκαλῶς II. Salt. 6. 271.
καίμαι. καί τὸ καίμαι ἀκαλῶς I. Nigr. 14. 53.
καίμαι. καί τὸ καίμαι ἀκαλῶς I. Cont. 2.
491.
Καίμαι I. Halc. 1. 178.
καίμαι I. Nigr. 6. 45. καίμαι II. Par. 4. 842.
καίμαι I. Tim. 3. 106.
καίμαι I. D. Mort. XXVII. 2. 438.
καίμαι. καίμαι — καίμαι I. D. Deor. VII. 4. 224.
καίμαι. καίμαι ἀκαλῶς I. D. Mar. I. 5. 291.
καίμαι III. Pseudol. 32. 188.

κίνδυνος. ὁ δὲ κίνδυνος II. Gall. 26. 742. κίνδυνος τότε μά-
 γιστος II. Q. Hist. 45. 58.
 κινδυνεύω. κινδυνεύω προσδίδω II. Imag. 7. 465.
 κνίω. κινούμην ὑπὸ τῷ τυχόντι δακτύλῳ I. Nigr. 2.
 41. ὡς τοῖσι κινουμένοι II. Afr. 6. 363.
 Κίσσος I. Jud. Voc. 4. 86.
 κίττω I. Jud. Voc. 7. 91.
 κίττος II. Q. Hist. 19. 27.
 Κλάρθ. ὡς Κλάρθ I. D. Deor. XVI. 1. 244. Κλάρθ κῆ
 Διδύμοι II. Alex. 29. 236.
 κλειώ. ὅπως κλειώ III. Diff. cum Hec. 1. 240.
 κλέμμα Φιλίππου I. Prom. 3. 27.
 κλέθ. δὲ μύθον I. Halc. 8. 183.
 κλεπτικός. τὸ ᾧ τῷ κλεπτικῷ ἀπαγορεύεται I. Prom. 7. 35.
 κλέπτω I. Prom. 3. 187. ἐκλεπτω II. Amor. 36. 437. ἐκ-
 λεπτὴ νόον III. Epigr. Omiff. 691. ἡ ὡς τὸ τὸ γὰρ ὡς
 ἐκλεπτομένη; I. Prom. 7. 35.
 Κλίαν Προμηθεύς I. Prom. 2. 26. Κλίαν — πρῶτον χείρην
 πρῶθην I. pro Lapp. 3. 727.
 κληρθ. τῷ κληρῶν ὡς σφίσι διηρημένοι βίοντες I. D. Mort.
 V. 2. 346.
 κλίμαξ. κλίμακα II. Amor. 53. 456.
 κλίση. κλίσις ἀργυροτάτης I. Cat. 16. 638.
 κλισίαι. εἰς ἃ II. Amor. 12. 410.
 κλισιάδης. μέγας τῆς κλισιάδος ὑπερβαίνει I. Nigr. 18. 57.
 κλοπή I. Prom. 18. 201.
 κλύζω. κλύσις v. not. III. Philopat. 6. 592.
 κλύσμα II. Alex. 44. 250. & 251.
 Κλωθῶ. ὡς Κλωθῶ I. Contr. 14. 510.
 κναφίον I. Jud. Voc. 4. 86.
 κνίω. κνίσις τὸ ὅς II. Bis Acc. 1. 791.
 κνήμη. κνήμην γαστέρα III. Philopat. 3. 588.
 κνισάω. κνισαῖν ἀγυίας I. Prom. 19. 202.
 ὁ Κόβερθ II. Amor. 59. 454.
 κοινολογούμην πρὸς τὸ ὅς III. Calumn. 2. 128.
 κοινός f. Br. κοινός I. Tim. 22. 132. τὸ κοινὸν quod vul-
 go, dicitur I. Somn. 3. 5. ἀπὸ τῷ κοινῷ βοηθητικός III.
 Mort. Per. 13. 336. κοινὸν ὄνυμα I. Nigr. 23. 61. τῷ
 κοινῷ ἀπάττει θύον III. Calumn. 17. 149. κοινὰ ἡγεμό-
 ναι III. Mort. Per. 13. 338.
 κοινονίω I. D. Deor. I. 2. 205.
 κολακίω II. Q. Hist. 40. 53.
 κόλαξ. κίνης κὲ κόλακας — κίλακας κὲ θωὸς ἐχθροὶ &c. I.
 Nigr. 22. 60. Γλαυκίδης ὁ κόλαξ I. Tim. 45. 159. ὃς
 ἄντι κόλαξ θωπεύει. ἢ. ἔκωλίστει οἱ κόλακας I. Nigr.
 23. 61.
 κολλάω. κολλάω ἐμπήκας I. D. Deor. VII. 4. 222. &c.
 223.
 κολλάσθαι II. Afim. 9. 576.
 κολοκύνθη. ὑγιεινότερος κολοκύνθης I. Jud. Voc. 10. 96.
 Κολοσσός 'Ρωδῶν II. Q. Hist. 23. 32. Κολοσσῶ 'Ρωδῶν II.
 1. Ver. Hist. 18. 84.
 ἐς Κολοσσῶν II. Bis Acc. 1. 792.
 κόλπα. ὡς κώπων τῷ κόλπῳ I. Jud. Voc. 8. 93. κώπων
 II. Alex. 39. 246.
 Κολυττίος I. Tim. 7. 113. ib. 50. 163.
 κομᾶν. κομᾶν, τρυφεύει. τὸ ᾧ ἐπὶ τῷ τρυφᾷ λόγεται
 κὲ γαυροῦσθαι ὡς μέγα φρονεῖν alias κομᾶν, κομᾶν ἔχων.
 κομᾶν, ἐπιμυλῶναι I. Nigr. 1. 39. ἐκόμην III. Fug.
 28. 380. ἐκόμην δὲ ἡδὴ III. Mort. Per. 15. 340.
 κόμη I. Sacr. 15. 538. κόμη ἀριστοδωμή II. Jur. Trag.
 30. 677. κόμην ἔχων de Cynico III. Cyn. 1. 538.

κομᾶν I. D. Deor. II. 2. 207. τῷ κομᾶν κομᾶν pul-
 crum comatum ib. V. 5. 215.
 κομίζω. κομίσκας ducens, II. Afim. 31. 600.
 κομμάλιον ἐρωτήματα II. Bis Acc. 28. 826.
 κομμάτιος τῷ διασπᾶν II. Morc. Cond. 32. 690.
 κομμάτιος II. Q. Hist. 40. 53.
 κομῶν. κομῶν ἐκτρέφω I. Prom. 10. 193.
 κομῶν. κομῶν I. Tim. 45. 158.
 κομῶν. πάντα μία ἡμῶν κίνης I. D. Mort. I. 3. 334.
 κομῶν barba, II. Lex. 5. 328.
 κομῶν I. D. Mort. XXVII. 3. 440.
 κομῶν. Adv. Ind. 5. 104.
 κομῶν. ἐκτρέφω τὴν θύρην II. Icar. 22. 777.
 κόρη ἔχουσα ἦθος ἀδελφάντων III. Tragop. p. 656.
 κόρη I. Nec. 11. 472. κόρη εἰς λύκος ὡς ὄντως εἰς πό-
 λικας I. Tim. 8. 114.
 Κόρη II. Salt. 22. 281.
 κόρη ἐκτρέφω I. D. Deor. VIII. 1. 125.
 Κόρη. ὡς Κόρη κατὰ τὸ πρῶτον I. D. Mort. I. 1. 329.
 κορυμνός III. Philopat. 3. 588.
 Κόροιβος III. Philop. 3. 32.
 κορομβάω I. Prom. 1. 24. & 25.
 Κόρως I. Jud. Voc. 4. 86.
 κορυβαντίω I. Tim. 26. 140.
 Κορύβας. φίλοι Κορύβαντες I. Tim. 41. 153. μὴ κορύβαν-
 τὸς Κορύβαντες I. D. Deor. XII. 1. 234.
 κορύβας. τῷ κορύβαν ἐκτρέφω ἑαυτὸν III. Adv. Ind. 21. 117.
 κορύβας III. Mort. Per. 2. 326.
 κορύβας. τίνας δὲ κορύβαντες λέγει. scribit χαλιδῶν III.
 Mort. Per. 41. 361.
 κορύβας. ὡς καὶ Κορύβαντες II. Alex. 14. 222.
 κορυμνός I. Tim. 3. 105.
 κορύβας. κορύβαντες κορύβαντες II. Alex. 9. 217.
 κορύβας. κορύβας κορύβας εἰς τὸν I. D. Deor. VIII. 1. 226.
 κορύβας τὴν ἀναβολὴν I. Somn. 6. 9. κορύβαντες ἡδὴ κὲ σά-
 φως II. Bis Acc. 17. 813.
 κορύβας. ὡς σάφως δὲ φασὶ τὸ ὄρι (Κορύβας) τοῖς ποττο-
 φας λιχῶν γένεσις — ἐκτρέφω χεῖρην διαγνῶν, κὲν-
 χος ὅπως εἰς κορύβας — κορύβας, ἐπὶ ὄριον. κορύβας
 ἐπὶ ὄριον I. Jud. Voc. 8. 93.
 κορύβας III. Philopat. 17. 604.
 κορύβας ὡς χεῖρ I. Herm. 18. 757.
 κορύβας I. pro merc. Cond. 1. 708.
 κορύβας. ἐπὶ κορύβαν II. Q. Hist. 24. 32.
 Κορύβας. κορύβαν τὰ Κορύβαν βίβλη χεῖρην — ὡς δὲ Κο-
 ρύβας γὰρ πρὸς πρῶτον ἐκτρέφω τυχῶν ἐκτρέφω — ὡς
 δὲ Κορύβας ἡοῦλοι ὡς τὸ ἄντρον τὸ βίβλη Φυλῶντες
 τοῖς ὄριον τῶν ἀσπίδων σκεπάζουσι — τοῖς δὲ ἀνόμε-
 ζοι Κορύβας τοῖς τυχῶν ἐκτρέφω πύθωνι μὴ ὄριον
 ἀσπίδων, πρὸς πρῶτον βίβλη μὴ τὸ πρὸς τὸ Διὸς
 γένεσις I. Nigr. 37. 78.
 κορύβας I. Vit. Aucr. 20. 558.
 κορύβας I. Halc. 1. 178.
 Κορύβας Meretricis nomen III. Meret. XV. 322.
 κορύβας I. Tim. 11. 119. κορύβας II. Icar. 31. 788. ὡς
 κορύβας κορύβας II. Demon. 48. 391.
 κορύβας I. D. Mort. I. 1. 329. κορύβας II. Q. Hist. 3. 5.
 κορύβας I. Tim. 48. 161. II. Q. Hist. 63. 69. ὡς πατά-
 ξας ἀφ' ὧν ὡς ἀρῶν I. D. Mort. XXII. 1. 423. &c.
 424.
 κορύβας. διυτῶν κορύβας I. Pisc. 39. 608. εἰς τὸ κορύβας
 II. Bis Acc. 34. 834.

πρώτος. τοιούτου πρώτους III. Philopat. 29. 618.
 κρίας. ἀριθμὸν παραλαβὴν τὰ κρίας I. Herm. 11. 750.
 κριάριον II. Q. Hist. 15. 21.
 κρίσις. πρὶν κρίσιν ἰσχυρὰ II. Salt. 24. 282.
 κρίσις. ἡ κρίσις τοῦ ἐκπαιδευμένου II. Q. Hist. 27. 35. & 36.
 κρίσις. ἡ κρίσις τῶν Κριτῶν I. Tim. 6. 113.
 Κριτή. λέγουσι τὴν Κριτὴν ἀγορὴν εἶναι θάλασσαν ὁλοκράτην I. Nigr. 37. 79. Κριτὴν καλεῖσθαι III. Philopat. 9. 594.
 κριωνίς I. Nigr. 2. 40.
 κριονίον II. I. Sacr. 14. 536.
 κρίσις. ἡ κρίσις III. Dem. Enc. 10. 498. ἐπιστρέφει τὴν κρίσιν III. Char. 10. 624.
 κριτήριον II. Bis Acc. 25. 823.
 Κροῖον III. Philopat. 5. 591. ἡ Κροῖον οὐκ ἐξυπακούει II. pro Imag. 20. 500.
 κροκόδελος I. D. Mort. 1. 2. 332. I. Sacr. 14. 536.
 κρόκος al. κρότος malunt I. Nigr. 31. 72.
 κροκόντις II. Q. Hist. 10. 15.
 Κροκόντις. βελὴν Κροκόντις III. Epigr. 34. 686.
 Κρόσιος II. Q. Hist. 21. 29. Λουκιανὸς Κροῖον III. Mort. Per. 1. 325.
 Κρόσιος I. Tim. 4. 106. ὦ Κρόσι σοὶ τίθεται III. Saturn. 1. 385. Κρόσιος ἀποδίδει I. Nigr. 3. 41.
 κροῖον. ἡ κροῖον ἡ κροῖον I. Nigr. 31. 72.
 κροῖοντις πρὸς αὐτὸν ἡ κροῖον II. 2. Ver. Hist. 5. 108.
 κρότος al. κρόκος malunt I. Nigr. 31. 72. κρότος. ἡ κροῖον I. V. Au. 6. 546.
 κροῖον. ἡ κροῖον II. Salt. 2. 267.
 κροῖον I. Jud. Voc. 10. 95. κροῖον τὸ πτερόν I. Nigr. 8. 46. & 47. αἱ λοιπαὶ πτερόν κροῖον II. 1. Ver. Hist. 42. 103.
 κροῖον. κροῖον II. pro Imag. 3. 485.
 κροῖον. εἶναι τὰ κροῖον ἡ κροῖον βροῖον I. Nigr. 26. 66. τὴν κροῖον II. Afim. 11. 580. καὶ μοι τοῖς κροῖον &c. ib. 27. 596.
 κροῖον I. Pisc. 3. 573. κροῖον II. 2. Ver. Hist. 44. 137.
 κροῖον — ἡ κροῖον II. Q. Hist. 42. 55.
 Κροῖον III. Macro. 22. 224.
 κροῖον. ἡ κροῖον τοῖς κροῖον II. Salt. 63. 302.
 κροῖον I. D. Mort. XX. 3. 415. τῇ κροῖον σπορῇ I. Prom. 1. 24.
 Κροῖον. ὁ Ἰππίας Κροῖον τὴν Ἰρίαν λέγει ὡς τὸ εὐ Κροῖον πῶλε Φρυγίας τιμῶν — Κροῖον, πῶλε Ἰππίας. Ἐκαταῖος Ἀσίαν Ἡρωδίου δὲ Κροῖον Φοῖ πῶλε Φοῖ ἡκας. Ἰσι καὶ Κροῖον Φρυγίας I. Jud. Voc. 7. 90.
 Κροῖον I. Jud. Voc. 7. 90.
 Κροῖον. ἀναρρίψωμαι ἡ Κροῖον I. Harm. 3. 855.
 Κροῖον I. Nigr. 18. 57.
 Κροῖον III. Macro. 1. 208.
 Κροῖον II. Salt. 26. 284.
 Κροῖον. Κροῖον θάλασσαν I. Sacr. 4. 529.
 Κροῖον I. D. Deor. II. 1. 206. ῥηκότερον ἡ Κροῖον I. Tim. 47. 161.
 Κροῖον. ἐπὶ τῇ Κροῖον I. Tim. 55. 171. μεγάλων τὴν Κροῖον ib. 54. 170.
 Κροῖον I. pro merc. Cond. 11. 719.
 Κροῖον III. Epigr. 26. 683.
 Κροῖον I. Herm. 84. 829. I. Tim. 56. 174.
 Κροῖον. ἐπὶ τῇ Κροῖον I. Herm. 84. 828. f.
 Κροῖον. ἐπὶ τῇ Κροῖον III. Calumn. 16. 147.
 Κροῖον. ἐπὶ αὐτῶν καὶ Κροῖον III. Cronof. 12. 395.
 Tom. III.

Κροῖον. ἐπὶ αὐτῶν καὶ Κροῖον II. Alex. 9. 217.
 Κροῖον. Κροῖον II. Jup. Conf. 12. 636.
 Κροῖον II. Icar. 18. 772. & 773.
 Κροῖον τὸ γένος II. Dem. 3. 375.
 Κροῖον I. Vit. Au. 22. 562.
 Κροῖον. τὸ Κροῖον ἀντὶ πηλίκου I. Prom. 7. 35. ὅπως Κροῖον sc. Κροῖον I. Somn. 10. 14. Platonici dicebant τὸ Κροῖον ἐν ἡγεμονικῶν ἀνθρώπων Κροῖον εἶναι τὴν ψυχὴν ib. 10. 15.
 Κροῖον. ἡ Κροῖον εἶναι, ἡ Κροῖον ὡς Κροῖον I. Jud. Voc. 11. 97. Κροῖον αὐτὸν ὄντα ib.
 Κροῖον I. Merc. Cond. 3. 655.
 Κροῖον II. 1. Ver. Hist. 31. 95. τῇ Κροῖον μὴ εἶναι I. Tim. 18. 129.
 Κροῖον III. Pseudol. 17. 176.
 Κροῖον II. Lex. 1. 318.
 Κροῖον. ofcolor. Κροῖον II. Alex. 55. 259.
 Κροῖον I. Pisc. 48. 615. Κροῖον ἐν Φάτῃ I. Tim. 14. 123. ὡς Κροῖον III. Adv. Ind. 25. 121. Κροῖον πλάταιον I. Vit. Au. 16. 556. ὡς Κροῖον ἰσχυρὰ Κροῖον II. Salt. 4. 268. ἀναρρίψωμαι τοὺς Κροῖον — ὁ δὲ Φρουρὸς Κροῖον ὡς Κροῖον — Φρουρὸς Ἡφαιστίου Κροῖον I. Tim. 4. 107.
 Κροῖον I. Merc. Cond. 24. 681. ὁ Κροῖον ἡκας ib. 31. 690.
 Κροῖον. εἶναι ἀντιμολογίαν ἡ Κροῖον Κροῖον I. Somn. 4. 7.
 Κροῖον II. Amor. 54. 458.
 Κροῖον I. Prom. 2. 26. II. Jup. Trag. 53. 700. Κροῖον ἀντιμολογίαν II. Q. Hist. 4. 5. τοῖς Κροῖον ἀντιμολογίαν II. Icar. 9. 760.
 Κροῖον I. Prom. 5. 30. μῆτε Κροῖον ἀντιμολογίαν III. Ner. 9. 641.
 Κροῖον II. Gyrar. 22. 904.
 Κροῖον. ἡ Κροῖον II. Salt. 62. 300.

Λ.

Λαγκάτιον. μισθὸν δὲ ὑπὸ λαχῶν I. Somn. 17. 22. Ὅμοιος φύσιν λαχῶν διαζούσης ib. 2. 5.
 Λαγκάτιον. ἡ λαγκάτιον III. Nav. 23. 363. λαγκάτιον πᾶν ἀνθρώπου διαζούσης, ἡ λαγκάτιον, ἡ λαγκάτιον I. Som. 9. 13.
 Λαγκάτιον I. Pisc. 5. 575.
 Λαγκάτιον I. Pisc. 2. 572.
 Λαγκάτιον. λαγκάτιον εἰς τὸ αἶρα I. Herm. 33. 773.
 Λαγκάτιον. λαγκάτιον II. Salt. 62. 300.
 Λαγκάτιον I. Contr. 1. 490. Λαγκάτιον τρέψις II. Salt. 52. 298. Λαγκάτιον III. Rhet. Pr. 23. 24.
 Λαγκάτιον I. Prom. 7. 190. τὰ παιδύματα λαμβάνει τὸ ἡλικίας καιρὸν, I. Somn. 1. 2. ἰδίαν φωνὴν λαμβάνει I. Prom. 5. 31. λαμβάνεται μου II. Afim. 23. 591. τῇ φωνῇ λαμβάνονται — τῇ φωνῇ λαμβάνονται — οἱ ὑπὸ τῇ φωνῇ λαμβάνονται I. Nigr. 37. 80. ἐν μὲν λαγκάτιον III. Calumn. 12. 142.
 Λαγκάτιον. ὁ δὲ Λαγκάτιον δὲ ἡ φωνὴ Μωϋσίου I. D. Mort. XXVII. 7. 442.
 Λαγκάτιον. ὡς ἐλεγχόμενος δὲ φωνὴ ὅτις I. D. Mort. XVI. 4. 404. ὡς ἔλαβον ἄφρων I. Merc. Cond. 7. 662. εἰ γὰρ λαγκάτιον I. Nigr. 1. 37. λαγκάτιον ἡλικίας I. Pisc. 48. 616. λαγκάτιον furtim II. Amor. 13. 411.
 Λαγκάτιον I. Merc. Cond. 3. 657. Λαγκάτιον βίον Λαγκάτιον I. Somn. 9. 13. εἰληπται (καρπός) εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῇ ἀλογίᾳ ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώπων καλεῖται δὲ καὶ Λαγκάτιον — Λαγκάτιον ὡς

M m m m m

εὐθείας φαρμὴν ἔτι δὲ ἐκέρχους — λάρον βίω ζῆν I. Tim. 12. 121. οἱ λάροι I. D. Mar. III. 1. 295.
 λάσιⓄ. ὁ λάσιος ὡς τοῦ σκελετοῦ II. Bis Acc. 9. 800.
 λατρίον I. Nigr. 15. 54.
 λόγμ I. Jud. Voc. 1. 82. ἔλεγιν v. notas III. Nav. 5. 251.
 τί εἰ ἂν τις λόγμ; I. D. Mort. XXVII. 9. 444. ταυτὶ
 λόγμ I. Jud. Voc. 7. 91. τί ἂν λογοῖμεν; I. D. Deor. XXIII. 1. 273. λόγμιν λόγμς II. Par. 5. 843. μηδὲν
 ὑγιὲς λόγμιν I. D. Mort. XXVIII. 3. 447. ἡκουσα τ. τοῦ
 λόγουτος I. Herm. 80. 824. τοῦτο λογοῖται ἡμεῖς II. Par. 2. 839. καὶ μὴ λόγουίαις ἀτρεκέ III. Ocypr. p. 664. λόγουται Διονύσιον III. Adv. Ind. 15. 112.
 λαίμων I. Nec. 11. 470. ἐπιδικαυται τὰ ἄλλα τὰ αὐτοῦ, καὶ
 τὸ ἱερὸν ᾧ περὶ αὐτῶν ὡς περ αὐτὰ προκαλοῦντος τῷ λαίμοντος
 εἰς τὸ ἀμύλαιον I. Nigr. 13. 52.
 λαίοντιος qui navem deserit I. Cont. 1. 487.
 λαίριος III. Herc. 4. 84.
 λακκόπῳ II. Lex. 3. 323.
 λαῖς παλ. κτῆ II. Q. Hist. 43. 57. λαῖων lege λακτίων dic-
 cit Solan. II. Lex. 24. 348.
 λαῖφάρος II. Lex. 1. 316. & 317.
 λαοιτή. ὡς τῇ λαοιτῇ III. Philop. 5. 34.
 λαπίδⓄ. οἱ περὶ λαπίδων II. Alex. 25. 233.
 λασιόδω III. Pseudol. 28. 184.
 λασιόωνκ II. Salt. 69. 305.
 λαυκός. τὴν λαυκὴν παρά σου μοι ἐνεχθῆναι I. pro merc.
 Cond. 15. 724. ᾗττον ἔην λαυκοὺς πόρκακας &c. III.
 Epigr. Omif. 689.
 λαντ προκχ διθείς I. Merc. Cond. 30. 688. & 689. λαντ
 τρισπαⓄ vocatur Hercules I. Somn. 17. 21.
 Λαονίδας III. Rhet. Pr. 18. 20.
 λημάων I. Tim. 2. 104.
 λημνία. τὴν λημνίαν II. Imag. 4. 462.
 λῆμνⓄ. ὡς τῇ λῆμνι συνεστῇ I. D. Deor. XV. 3. 242.
 λῆμν I. Herm. 81. 826.
 λῆξις II. Amor. 22. 422.
 λῆϑⓄ. καὶ λῆρον σκε δόλιγον, καὶ ὅλως &c. I. D. Mort. X.
 8. 369. λῆρον καὶ φλῆμαφαι I. Somn. 7. 10.
 λῆτης I. D. Mort. XII. 4. 386.
 λῆτῶ. Λητούς ἀδίδας II. Salt. 38. 290.
 λῆταιτίς III. Adv. Ind. 3. 100. & 101.
 λῆβος I. D. Mort. XIV. 5. 398.
 λιθογλύπτῳ I. Somn. 12. 18.
 λιθεκτῳ I. Somn. 12. 18.
 λιθεζόⓄ. ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοζόος γυνὴ μῆρος I. Somn. 2. 3.
 λίθⓄ ἀλημιμῆρος II. Alex. 30. 238. λίθμ τῷ ἀλφειοῦς
 ib. 21. 228. & 229. λίθμ ἐποιήσας II. Imag. 3. 461. λί-
 θον ὑποκαθιστά III. Ep. Sat. 5. 388. & 389.
 λιθοτομῆ I. Merc. Cond. 35. 695.
 λιθουργία. ἀρίστⓄ τὴν λιθουργίαν I. Somn. 12. 18.
 λιθεργός I. Somn. 12. 18.
 λιμνὴ I. Nec. 9. 469. λίμνη mare I. Cont. 6. 498. ἐπὶ τῇ
 λίμνῃ ἐστὼς I. D. Mort. XVII. 1. 406.
 λίων I. Tim. 22. 132.
 λιπαρὴς II. Q. Hist. 1. 1. καὶ τὸ λιπαρὴς I. Herm. 24.
 762.
 λιπαρὸς II. Amor. 3. 400. λιπαρὸν III. Macrob. 9. 213.
 αἱ λιπαραι III. Dem. Enc. 10. 498. vide notas. λιπα-
 ροῖς II. Amor. 13. 411.
 λίπⓄ. ὡς λίπυς αἰγίγι II. Alex. 22. 230.
 λίσσαρμ. λίσσεται III. Dea Syr. 19. 467.
 λιχναὸς I. Tim. 54. 170.

λιχναία. ὅ, τι περ λιχναίας ἐ ἀπλητίας ὀφειλⓄ I. Tim.
 55. 171.
 λογίζομαι I. Cont. 18. 515. καὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν τις λογι-
 ζοῖτο III. Nav. 13. 256. τὸ ᾧ ὅτιον τι ἐ λογοισμῶν
 ἐν αὐταῖς μέλειται τοῖς φθοῖσις ἔχον I. Nigr. 1. 38.
 λόγιⓄ I. pro merc. Cond. 2. 709.
 λογισμός. ἐμπειρία λογισμῶν φήματα, θρασυτάται ἡκιστα
 εἶσθαι I. Nigr. 1. 38. ᾧ λογισμῶν μὴδὲν &c. II.
 Amor. 23. 423.
 λόγⓄ. ὡς ὁ κοινὸς λόγος I. Somn. 3. 5. λόγⓄ ἀποδίδεται
 II. Abd. 8. 166. παλαιὸς ἀνθρώποις μεμνησται λόγⓄ
 I. Halc. 1. 177. τὸ λόγμ II. Q. Hist. 13. 19. τὸ τῷ λό-
 γμ quod proverbio jactatur I. Prom. 9. 192. λόγμ
 τυχεῖται ib. 6. 33. λόγμ ἐργαζ, ἐκκαλίσζ, ὡς τυχεῖται
 ib. λόγμ μ I. Harm. 3. 855. ὡς ἄλλο λόγμ III. Ma-
 crob. 29. 229. ἐν ὅδῳ λόγμ τῶναι II. Jup. Trag. 20.
 665. διῆξαι τὸ λόγμ I. Scyth. 10. 869. καὶ παλὸν πρότε-
 ρον ᾧ λόγμ III. Rhet. Pr. 25. 27. κατὰ λόγμ II.
 Afin. 10. 578. κατὰ τὸ χῆμα λόγμ I. Vit. Auc. 27.
 568. & 569. λόγμς πολλοὺς ἐ θαυμασιύς II. Bis Acc.
 27. 824. & 825. καὶ τοὺς λόγμς ἐποιεῖτο I. Pif. 32.
 601.
 λουδρῶν. λουδρεῖσθαι σοι II. Gall. 15. 725. λουδρῶσι τοῖς
 II. Icar. 30. 787.
 λουκός. λουκὸν δὲ ἐ ἀληθείας I. Merc. Cond. 7. 661. λου-
 πὸν II. Afin. 20. 588.
 Λουκιανὸς II. 2. Ver. Hist. 28. 125. Λουκιανὸς Κροῖον III.
 Mort. Per. 1. 325. Λουκιανῶ Σαμοσατῆς Διάλογοι I.
 Somn. 1. 1. Λουκιανὸς Νιγρῶν ὡς πρῶτον I. Nigr.
 1. 37.
 ΛούκⓄ II. Afin. 1. 566.
 λούω. λουόμενος τισὶ παρῆσθαι I. Nigr. 22. 61. λουέ-
 μεθα II. 1. Ver. Hist. 34. 98. λουεσθῆμεν II. Gall.
 7. 713.
 λόγδω κλίσω I. Somn. 4. 7.
 λογιζῶ III. Tragop. p. 651.
 Λουγκίος I. Tim. 25. 138. ὡς τὸ Λουγκίος I. Herm. 20.
 759.
 Λυδία. ἐν Λυδίᾳ πῶν I. D. Mort. XVII. 1. 406.
 Λυδία. ὑπὲρ κῶν τι ᾧ Λυδία III. Meret. XV. 322.
 Λυδία. ἐπὶ Λυδίᾳ I. Cont. 12. 506.
 λύζω. ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μολαζ. I. Somn. 4. 7.
 Λυκίον I. Herm. 48. 789. Λυκίον ἐ ΘιόμαντⓄ II.
 Amor. 1. 396.
 λύκⓄ. τοὺς μοιούς ᾧ λύκων III. Ep. Sat. 34. 413.
 Λυκουρῶ II. Afr. 25. 371.
 Λυκίφρων II. Lex. 25. 350.
 Λυκαρῆς I. Tim. 3. 106.
 Λυπῶν vide notas III. Pseudol. 16. 174.
 λυπῶν. λυπῶς ὡς Ἡρα &c. I. D. Deor. V. 5. 216. λυπού-
 νται ᾧ ὡς μικρὸν στερούμενοι I. D. Mort. II. 1. 336.
 λυπρός. τὸ λυπρὸν III. Tragop. p. 645.
 ΛυσανδρⓄ I. D. Mort. XIV. 4. 397.
 ΛυσίμαχⓄ I. Jud. Voc. 7. 91. Λυσίμαχος II. Icar. 15.
 768.
 Λυσίων II. Tox. 12. 518. & 519.
 λύσις. ὡς δὲ μικρὰς λύσις II. Amor. 34. 435.
 λυττῶν III. Philop. 40. 64.
 λύχιος. ᾧ λύχιν ἐ τὴν κλίναν I. Cat. 27. 648.
 λύν. λύοντο χρησμούς II. Alex. 51. 256.
 λυτός I. Nigr. 3. 42. ib. 38. 80.

M.

μῆ δ' ἴ' Ἀσμοῖ II. Tox. 38. 546. & 547. μῆ δ' II. Icar. 14. 767. μῆ δὲ nequaquam I. D. Mort. XX. 6. 420.

μαγχοῖ I. D. Deor. VII. 4. 223.

μαγιστῶν I. D. Deor. II. 1. 206.

μαγιστῶν I. Prom. 10. 193. μαγιστῶν II. Salt. 29. 286.

μαγῶ II. Alin. 4. 572. κατὰ μαγῶν II. Alex. 21. 229.

μάζα I. Tim. 56. 173.

μαθήματα. ὁ πρὸ οὐδὺ σοι γύναι' ἂν ἐς τὰ μαθήματα I.

Herm. 1. 739.

μαθηματικὴ III. Philopat. 25. 614.

μαθητὴς. γαλιλαῖος — μαθητὴς I. Vit. Auē. 19. 558.

Μαιωίδης I. Nec. 16. 478.

Μαιωίδης II. Icar. 27. 784.

Μαιωίωμα. ἢ Μιωίωμα I. D. Deor. VIII. 1. 224.

Μαιωία δ' ἀρχὴ III. Tragop. p. 662.

Μαιωίωμα. Μαιωίσταις I. D. Deor. VIII. 1. 225.

Μαιωίδης I. D. Mort. XII. 3. 385.

Μακκίλα. ὅστις τὴν μακκίλῃ τεταλμῆσθαι ὕδατος χεῖρας I.

Somn. 6. 9.

Μακκίς II. Alex. 6. 214.

Μακκίς οἰκιστὴν II. Gall. 23. 736.

Μακκίς χεῖρας II. Jup. Trag. 32. 680. idque frequens.

Id est & μακκίαν χεῖρας quidam, an recte? vid. Bis Acc. 22. Mort. Per. 32. & Deor. Conc. 9.

Μακκίς λέγειν ἂν μακκίς I. Tim. 37. 149.

Μακκίς. σοὶ εἰς μακκίαν I. Tim. 55. 172. ac laepe.

Μακκίοιοι III. Macrob. 1. 208.

Μάλα δίκαιος II. Tyr. 12. 150.

Μάλας II. Alex. 25. 234.

Μάλας. ἢ Μαλίαν III. Nav. 9. 254.

Μάλας. ὡς Μάλας ἔχει I. D. Mort. X. 9. 373.

Μαλθακός II. 1. Ver. Hist. 25. 91.

Μαλθακὸς δὲ καὶ αὐτὸν αἰκῶν II. pro Imag. 19. 499. μάλα-

τα I. Nigr. 24. 64. ὅτι μάλας I. D. Mort. XV. 2.

400. ὅτι μάλας σοὶ ἂν δυνάττω εἰς συνίπαι, τί πότε

φρονεῖ — μάλας, αἰτὶ τῷ ἀκρίβους ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει

βασί — μάλας μάλας τισσάμεντα I. Jud. Voc. 4.

87. ὅμοια τὰ μάλας I. Somn. 2. 3. νόμος ἐν τοῖς μά-

λας φυλακτοῦσθαι ib. ἢ ὅσους ἐν τοῖς μάλας ib.

σέως ὅμοιοι τοῖς μάλας ib. 4.

Μαλλός II. Alex. 29. 237.

Μαυδραβόλ I. Merc. Cond. 21. 677.

Μαυδραβόλ. ὡς Μαυδραβόλ καυδός — ἂν δὲ ἀν-

γινῆται δυνάμει, ἄλλῃ Μαυδραβόλ πεπαισῶς, —

οἷον ὅτι Μαυδραβόλ καυδός — ὅσπερ ὁ Μαυδραβόλ

τοὺς ἀνθρώπους ποιῶν I. Tim. 2. 103. & 104.

Μαυδρῶν ὡς ἐκείνους I. D. Mar. II. 4. 293. Μαυδρῶν

II. Abdic. 24. 180. μάλοι ἂν μάλοι I. Herm. 61. 802.

ἔτι μάλοι ib. 13. 753.

Μαυία, εἰς ἑλπίς II. Q. Hist. 5. 7. τὸ μαυίαν II. Par.

2. 838.

Μαυικός. Μαυικός βλάστη I. Somn. 7. 9.

Μαυίαν III. Meret. VI. 292.

Μαυίαν III. Calumn. 17. 148.

Μαυίαν ἂν I. Prom. 20. 202. ὁ Μαυίαν, εἰς δὲ ἢ ἄσπιν

&c. I. D. Mort. XI. 1. 376. πρὶν ἂν δὲ ὡς Μαυίαν

ἀκούσθαι II. Afr. 23. 371.

Μαυδρῶν. Μαυδρῶν καὶ Μαυδρῶν III. Dem. Enc. 36. 518.

αὐτῷ Μαυδρῶν II. Jup. Trag. 32. 678.

Μαυίαν I. Herm. 17. 755. & 756.

Μαυίαν. τὴν πρὶν ἐκλεισθῆναι μαυίαν I. Jud. Voc. 10. 95.

Μαυίαν termin. feminino generi junctam in τι-

λίαν ἀρχῆς v. III. Macrob. 9. 213.

Μαυίαν III. Macrob. 17. 219. & 220.

Μαυίαν I. Phil. 2. 571. II. Salt. 83. 314. ὁ Μαυίαν II.

pro Imag. 24. 504.

Μαυίαν. ὡς πλῆθος καὶ Μαυίαν πειρᾶσθαι I. Nigr. 27. 67.

Μαυίαν III. Mort. Per. 26. 351.

Μαυίαν. οἱ Μαυίαν ἀπὸ τῆς αἰτίας I. D. Mort. XXVIII. 2.

446. ὁ Μαυίαν III. Meret. XII. 312.

Μαυίαν II. de Lucr. 16. 928.

Μαυίαν ὡς &c. I. D. Mort. XXII. 1. 424.

Μαυίαν ὡς &c. I. D. Mar. XIV. 4. 324.

Μαυίαν I. Jud. Voc. 7. 91.

Μαυίαν. ὡς τὸν I. Phil. 45. 612.

Μαυίαν. ὡς τὸν I. Somn. 12. 16. ἰπικαυτὸ δὲ Μαυίαν-

ποιος ib.

Μαυίαν. τὸν ὡς τὸν Μαυίαν III. Macrob. 17. 220.

Μαυίαν I. Jud. Voc. 4. 86. I. Tim. 9. 117.

Μαυίαν III. Dea Syr. 23. 473.

Μαυίαν I. Tim. 22. 134.

Μαυίαν I. D. Mar. XIV. 4. 324.

Μαυίαν III. Calumn. 17. 148.

ὁ Μαυίαν. ὡς τὸν III. Musc. Enc. 5. 94.

Μαυίαν. ὡς τὸν II. Bis Acc. 28. 826.

Μαυίαν I. Catap. 8. 629.

Μαυίαν III. D. Meret. XV. 323.

Μαυίαν. ὡς Μαυίαν III. Conv. 41. 447.

Μαυίαν. ὡς τὸν λέγειν — τὸ δὲ ὡς Μαυίαν λέγειν — ἰγὼ ἢ ἢ

δακτοὶ αὐτῷ Μαυίαν τὴν καλὴν γινώσκω — Μαυίαν τὴν

ἡμῶν ἰγὼντο ἔτ' & similia, I. Nigr. 1. 39. jungi ali-

quando Μαυίαν & Μαυίαν pluribus vide ib. τὴν Μαυίαν

III. Mort. Per. 25. 349. τὸ Μαυίαν majorem partem,

I. Prom. 7. 190. Μαυίαν — Μαυίαν II. Abd. 16. 172.

Μαυίαν. καὶ τὸ Μαυίαν τὸ λόγον I. Zeux. 5. 842. τὸ Μαυίαν

πολλοῦσθαι II. Imag. 17. 477. Μαυίαν etiam dici

de re parva, vid. ad II. Gymn. 13. 890. & 891. τὸ

Μαυίαν ib.

Μαυίαν I. Tim. 57. 175.

Μαυίαν. Μαυίαν III. de Domo 14. 198.

Μαυίαν I. Nigr. 6. 43.

Μαυίαν. Μαυίαν ὡς τὸν λέγειν — ἦτοι Μαυίαν — Μαυίαν

ὡς τὸν φιλοτιμίας I. Nigr. 6. 43. Μαυίαν ὡς τὸν I.

Herm. 60. 801.

Μαυίαν. Μαυίαν. Μαυίαν πρὸς τὸ χεῖρον I. D. Mort.

XXVII. 9. 444.

Μαυίαν I. Prom. 7. 190. Μαυίαν ὡς τὸν I. D. Deor.

XI. 1. 231. Μαυίαν ὡς τὸν I. Merc. Cond. 16. 671.

Μαυίαν I. Tim. 8. 115.

Μαυίαν. Μαυίαν II. Alex. 12. 220.

Μαυίαν. τὸν Αἰγυπτίαν Μαυίαν ὡς τὸν I. Somn. 2. 3.

Μαυίαν II. Salt. 50. 296.

Μαυίαν. καὶ τὸν αὐτὸν Μαυίαν I. D. Mort. XXII. 3. 425. ἦτοι

αὐτὸν II. Q. Hist. 29. 40.

Μαυίαν al. Μαυίαν I. Nigr. 9. 48.

Μαυίαν I. Prom. 5. 189.

Μαυίαν II. 1. Ver. Hist. 24. 89. Μαυίαν ὡς τὸν III. Nav. 23]

263. Μαυίαν I. Halc. 7. 182. καὶ τὸ γλῶσσιν Μαυίαν

II. Imag. 13. 471.

Μαυίαν. Μαυίαν I. D. Mort. XXIX. 1. 448.

M m m m m 2

800

μελίπρην I. Nec. 9. 467.
 Μελιταίῳ I. Merc. Cond. 34. 693.
 Μελιτιάς II. Amor. 53. 455.
 μελίτια. μελίτια σοφῶν I. Halc. 7. 182.
 μελιτιστροφῆς I. Jud. Voc. 8. 93.
 μέλα. ὅτω ἐμὲν I. Harm. 3. 854. ἐμέλῃσας al. male
 ἐμέλῃσας al. ἐμέλῃσας I. D. Mort. XXIX. 1. 448. μελ-
 λῆσας II. Abd. 5. 163.
 μέλῳ. ᾧ μελῶν ποιητῆς III. Macro. 26. 227. μέλη ὅτω
 κατισκυασμένα III. Ner. 6. 640. ᾧ αὐταῖς μελῶν
 II. Dem. 12. 380.
 μελαδὸς I. Halc. 8. 184.
 Μίμοισις ἡκούστα III. Philop. 33. 60.
 Μίμοφίτης ἀπὸ III. Philop. 34. 61.
 μίμοφομαι ὁκούσας II. Altr. 1. 361. μίμοφτα τῷ ταύ-
 ρῳ τὸ δημιουργοῦν I. Nigr. 32. 74.
 μίμψιμοι I. Tim. 55. 170.
 μῆ I. Herm. 43. 784. ᾧ μῆ, ᾧ δὲ III. Rhet. Pr. 15. 15.
 ἔτι ᾧ III. Musc. Enc. 1. 92. ταῦτα μὲν σοι v. notam
 III. Mort. Per. 31. 352.
 τοῖς Μονέας μῆροις II. Imag. 8. 466.
 Μόικπος. vide omnino notas I. Nec. 1. 455. I. D. Mort.
 I. 328. I. Pisc. 26. 596.
 μῆν. ὡς ἐκείνη γὰρ ἡμῶν II. Q. Hist. 15. 22. μῆνσαι al.
 μῆ ὅσαν I. D. Deor. X. 2. 231.
 μῆριζόμενοι πᾶσι II. Salt. 58. 299.
 μῆρῳ. τὸ ἐμὲν μῆρῳ — ὅσοι εἰς τὸ μῆρος τῶνδον βεβόηκα
 — ὅτε τὸ ἐμᾶντὸ μῆρῳ ἀδελφότητι τὴν πόλιν ὠρε-
 σκυνάω I. Nigr. 8. 48. μῆρος ποταμῶν II. Alex. 4. 211.
 ἐν μῆρι I. D. Mort. XII. 1. 381. ἐν τῷ μῆρι I. Tim. 8.
 115. II. Gymn. 19. 898. III. Musc. Enc. 12. 98.
 μισημερία III. Mort. Per. 36. 357.
 μισίτης II. Amor. 47. 450.
 μισόλευκῳ II. Alex. 11. 218.
 μισοῦντι II. 2. Ver. Hist. 40. 133.
 Μισοὶ mensis Aegyptius. III. Philopat. 22. 610.
 μισῶ. τῷ μισῶ II. Abd. 29. 184.
 μισῶς I. Prom. 14. 196. μισαὶ δὲ ἀγοραὶ, φασὶν καὶ λιμ-
 νες ὅτε τὰ εὐρύχημα. ᾧ πόλιν ᾧ καλῶντα ἐξηγυμῶν I.
 Nigr. 16. 54.
 μιστὰ μῆ τὸ θῖον II. Phal. alt. 8. 205. bis. μιστὶ ἡμῶν εἶ-
 πετο III. Nav. 1. 247.
 μιπαδύλῳ I. Prom. 7. 37.
 μιπαγινῶσκα. ὅτω λέγεται μιπαγινῶσκα III. Calumn. 4.
 130. μιπαγινῶσκα τὴν τομῶν III. Ner. 4. 638.
 μιπαδιστῶν I. D. Mort. XII. 3. 383.
 μιπαχρῶν II. Jup. Trag. 28. 674.
 μιπακινῶν ἄλλοι τὸ Σίτυλοι II. Imag. 1. 459.
 μιπαλαμῶν I. Nigr. 24. 64.
 μιπαλαμῶν I. Herm. 8. 829. II. Lex. 23. 347.
 μιπαμῶν I. Prom. 1. 24.
 μιπαῶν προῶν I. Herm. 1. 739. μιπαῶν λόγων II. Bis Acc.
 8. 800. ἄλλα μιπαῶν I. Tim. 29. 143. I. D. Deor. XX.
 5. 256.
 μιπαμῶν I. Dem. 31. 386.
 μιπαρῶν. ὅπως μιπαρῶν I. Somn. 13. 19.
 μιπαρῶν. πᾶσι δὲ ἡμῶν μιπαρῶν &c. III. Cyn. 18.
 548. & 549. μιπαρῶν II. Q. Hist. 24. 33.
 μιπαρῶν. μιπαρῶν καὶ τιμωρῶν I. D. Mar. X. 2. 315. μί-
 πων II. Alex. 10. 217.
 μιπαρῶν I. Nec. 16. 478.
 μιπαρῶν. μιπαρῶν III. Nav. 38. 273.

μιπαρῶν. ἐν τῷ μιπαρῶν videnda omnino est nota I. D.
 Mort. XXVI. 1. 435. μιπαρῶν Gesn. vult μιπαρῶν
 II. Par. 3. 840.
 μιπαρῶν I. Prom. 6. 32. II. Icar. 5. 756.
 μιπαρῶν I. Nigr. 18. 57. μιπαρῶν πᾶσι II.
 Jup. Trag. 4. 646.
 μιπαρῶν I. Prom. 6. 32.
 μιπαρῶν I. D. Mort. II. 1. 336.
 μιπαρῶν. ᾧ Κρῶν καὶ Ρῶν εἰς τὴν γῆν ὑπὸ Φιδίᾳ μιπαρῶν
 I. Somn. 8. 111.
 μιπαρῶν. μιπαρῶν I. Tim. 22. 135.
 μιπαρῶν. τῇ γαστρί μιπαρῶν τὴν εὐδαίμοναν — τὸ εὐδαίμον
 γαστρί μιπαρῶν — τῷ ἀργυρῷ πᾶσι μιπαρῶν I. Nigr.
 15. 54.
 μιπαρῶν πᾶσι τούτοις II. Q. Hist. 50. 60. μιπαρῶν εὐ-
 δαιμονίας τὰς τὴν γαστρί εὐδαίμοναν — πᾶσι μιπαρῶν
 ἀνθρώπων I. Nigr. 15. 54. πᾶσι τῷ μιπαρῶν II. pro Imag.
 17. 49. μιπαρῶν τῷ εὐδαίμοναν μιπαρῶν ib. 21. 502. μι-
 παρῶν ἀνθρώπων II. Q. Hist. 28. 36. ὅτε ἐπὶ τῷ μιπαρῶν βί-
 βῳ II. Bis Acc. 33. 833.
 μιπαρῶν. ὅτε τὸ μιπαρῶν ἐπὶ I. D. Mort. X. 9. 373.
 μιπαρῶν I. Jud. Voc. 7. 91.
 μιπαρῶν I. Herm. 48. 788. μιπαρῶν v. not. III. Ner. 6. 640.
 ᾧ μιπαρῶν II. Phal. alt. 6. 203. μιπαρῶν III.
 Dea Syr. 18. 165. μιπαρῶν &c. III. Pseudol. 16. 175.
 ἄλλα μιπαρῶν III. Conv. 15. 429.
 μιπαρῶν III. Rhet. Pr. 18. 21.
 μιπαρῶν I. Pisc. 17. 588.
 μιπαρῶν III. Calumn. 13. 142. & 143. μιπαρῶν
 II. Phal. alt. 12. 206.
 μιπαρῶν I. D. Mort. XXVIII. 2. 445.
 μιπαρῶν. ὅτε ἡ μιπαρῶν &c. I. Herm. 53. 794. μιπαρῶν I.
 Pisc. 42. 611. τὸ μιπαρῶν ὡν I. Merc. Cond. 16. 671. μι-
 παρῶν ὅτε τὸ ἐπὶ πᾶσι μιπαρῶν II. Salt. 63. 301. μιπαρῶν
 in L. ὅτε μιπαρῶν III. Nav. 43. 276.
 εἰς μιπαρῶν καὶ λιπαρῶν &c. III. Macro. 9. 213.
 μιπαρῶν. μιπαρῶν ἡμῶν τῷ θῖον II. Gymn. 9. 888. μιπαρῶν
 ἀνθρώπων II. Tox. 13. 520.
 ᾧ Μῆν II. Jup. Trag. 8. 650.
 μιπαρῶν II. 2. Ver. Hist. 20. 117.
 μιπαρῶν. τῷ αὐτῷ σοι μιπαρῶν τῷ καὶ ἡμῶν ἡμῶν —
 ἄλλα τῷ μιπαρῶν μιπαρῶν καὶ ἡμῶν τῷ αὐτῷ I.
 Tim. 9. 116.
 μιπαρῶν. μιπαρῶν πᾶσι ἀνθρώπων I. D. Deor. I. 1. 205.
 μιπαρῶν. ἐν τῷ μιπαρῶν I. D. Deor. IX. 1. 228. τῷ μιπαρῶν εἶχον
 II. Afin. 24. 593. μιπαρῶν τῷ ὅτε II. Amor. 54. 457.
 & 458.
 μιπαρῶν. μῆν ὑπὸ I. Cat. 15. 638. μιπαρῶν &c. II. Jup.
 Trag. 6. 648.
 μιπαρῶν. τῷ καὶ μιπαρῶν αὐτοῦ subaud. ἡμῶν I. Nigr.
 13. 53. μιπαρῶν ἀνθρώπων III. Rhet. Pr. 24. 25.
 μιπαρῶν. μιπαρῶν ὅτε III. Deor. Conc. 12. 533. &c.
 534.
 μιπαρῶν I. D. Mar. IX. 1. 310. & 311.
 μιπαρῶν. μιπαρῶν II. Gail. 3. 706.
 μιπαρῶν εὐδαίμοναν τῷ ἀνθρώπων I. Pisc. 4. 573. μιπαρῶν κα-
 ταβάλλομαι II. Abd. 10. 167.
 μιπαρῶν III. Hipp. 2. 68.
 μιπαρῶν III. Pseudol. 25. 182.
 μιπαρῶν I. Tim. 53. 169. I. Cat. 12. 634.
 μιπαρῶν. πᾶσι μιπαρῶν καὶ θῖον καὶ ἀνθρώπων δίκαια I.
 Prom. 1. 25.

μικροῦ I. Tim. 53. 169. μικροῦ δὲ I. Jud. Voc. 10. 95.
 ὃ δὲ μικροῦ ἢ Σόλων ἱπαιών I. Scyth. 8. 868. κατὰ μι-
 κροῦ ἀπεκρίνω II. Bis Acc. 20. 816.
 μικροψυχία I. Prom. 9. 192.
 Μινύας. ὁ Μινύας μόνου II. Alex. 2. 209.
 μίξις ἐκπρόσωτος I. Prom. 5. 30. ἡ ἀσιλγιστάτης ὕψος μι-
 ξίως III. Philopat. 11. 596.
 μισθός I. Nigr. 25. 64. I. Merc. Cond. 1. 651. ib. 20. 676.
 μισθός ἢ χρησμοῦν I. Cont. 11. 503. μισθοῦ ἀποσφύ-
 ρα σάβρα ἢ ὑποδημάτων I. Nec. 17. 481. ἐπὶ μισθῷ
 μαγάλῃ III. Philopf. 16. 44.
 μισθοφορὰ II. Eun. 3. 352.
 μισθόδου I. Somn. 2. 3.
 μήτρα I. D. Deor. II. 2. 207. μήτρα τῶν κόρων ἀναδιδ-
 ράει III. Bacch. 2. 76.
 μήν. ὃ δὲ μήν, ὃ δὲ ἡμιτάλαντον I. Tim. 57. 174.
 μνήσκειν μνήμησιν] ὅρα σὺ ταῦτα τῷ μνήμῃ I. Nigr.
 9. 48.
 μοιχοσύνη I. Prom. 8. 192. I. D. Deor. IV. 4. 211.
 μόγις I. Jud. Voc. 4. 86. μόγις Fl. μόλις II. Bis Acc.
 15. 809.
 μοῖρα I. pro merc. Cond. 8. 716. τὰ δὲ ἢ μοῖραν III.
 Philopat. 14. 599. δύο μοῖρας I. Tim. 50. 164.
 μοιχεῖν I. Prom. 16. 199.
 μοιχεύειν II. Alex. 25. 233.
 μοιχεύειν II. Alex. 25. 232. & 233. μοιχεύειν II.
 Gymn. 27. 908. & 909.
 μοιχεύειν. σὺ μοιχεύειν ποιεῖται τὰς ἀφαιρέσεις I. Nigr.
 18. 57.
 μοιχεύειν αὐτὸ γυναικὸς τὸ ἔργον ἐπιιδέει I. D. Deor.
 XVII. 2. 246.
 μόση. μόση I. D. Mar. VI. 3. 305. τοῦτο μόση ἔστι I.
 Cont. 11. 504. αὐτὸ μόση I. Herim. 45. 787.
 Monosyllaba plura conjuncta vide ad H. Par. 2. r. 855.
 ib. 28. 857.
 μοσχοῦται III. Cron. 11. 394.
 μοσχοῦ II. Q. Hist. 1. 2.
 μοσχοῦ. μοσχοῦ ἀγασσά I. Nigr. 18. 57.
 μορμύ III. Philopf. 2. 32.
 μορφή. μορφή ἐν ποικίλῃ II. Imag. 11. 469. ποικίλη μορ-
 φῇ III. Tragop. p. 663.
 μόφι II. Alex. 51. 256. & 257.
 μόση. χρυσομύκηται ἐς διφρον Μοισῶν ἔσαν I. Somn.
 15. 20. αἱ δὲ μόσαι I. D. Deor. XIX. 2. 250.
 μοσχοῦ ἀφαιρέσεις I. Harm. 1. 852. μοσχοῦ II. Par. 1. 837.
 μοσχοῦ. μοσχοῦ ταῦτο δις &c. III. Adv. Ind. 21. 116.
 & 117.
 μοσχομάται I. Jud. Voc. 5. 88.
 Μοσχοῦ III. Ner. 1. 636. & 637.
 μοσχλός. ἀποκρίσεις ἢ μοσχλόν I. D. Mar. II. 2. 292. & 293.
 Μοσχοῦ I. Sacr. 10. 534.
 μοσχοῦ I. D. Mort. XIV. 5. 398.
 μοσχοῦ ἐν ρυθμῷ II. Salt. 15. 276.
 μοσχοῦ. παλαιὸς ἀνθρώποις μνησθῆναι λόγῳ I. Halc. 1.
 177.
 μύθος I. Halc. 8. 183. μύθος Βιδυδὸς II. Salt. 21. 278. ἢ
 ἔδρας μύθου II. Gymn. 35. 916. μύθου ἀπὸ μύθου ἀπαι-
 ψει II. Imag. 12. 470. μύθοι ὁμοῖα II. Tox. 56. 561.
 μυκταῖ I. Prom. 1. 24.
 μύκων. πάντα μύα μύκων I. D. Mort. I. 3. 334.
 μύκων. ἢ μύκων I. Tim. 23. 136.
 μυριάς. μυριάς ἐστὶ II. Q. Hist. 20. 19.

μύριος I. Pisc. 42. 610. μύριος II. Eun. 3. 352. μύριος
 παρθένης III. Philopat. 9. 594.
 μύριος ἢ κέρμη III. Ep. Sat. 19. 402.
 μύριος I. Jud. Voc. 9. 95. I. Merc. Cond. 34. 692. μύ-
 ριος F.G. conjicit μύριος III. Adv. Ind. 3. 101.
 Μύριον I. D. Mort. XXVII. 7. 442.
 μύριον. μύριον ἢ Ἀφροδίτη II. Icar. 27. 784.
 μύριον I. Halc. 8. 184.
 μύς. μύς ἀγίας II. Jup. Trag. 8. 650. μύς πλῆθος
 II. Gall. 24. 739. & 740.
 μυτιλάμαι II. Lex. 5. 329.
 μυκός I. Merc. Cond. 3. 655.
 μύς. ἐμύθη μύς I. Scyth. 8. 868. εἰ μύς βαδίζει
 III. Ep. Sat. 35. 414.
 Μῦμος I. Nigr. 32. 74. ὅσπερ ὁ Μῦμος II. 2. Ver. Hist.
 3. 107.

N.

Ναὶ πᾶσι II. Jup. Trag. 1. 642.
 ναῖ pro ναῖ, ut Φοίνισσας δὲ ναῖ, & ναῖς ἐπὶ
 δραπετῇ Τήρῳ ad I. Jud. Voc. 5. 87.
 ναυαγία ἐπὶ τῷ ἀνακαλίον ἔγιντο I. Tim. 3. 105.
 ναυαγίος. δὲ ναυαγῶν III. Epigr. 34. 686.
 ναυαγῶν I. Somn. 12.
 ναυαγίος I. Jud. Voc. 5. 88.
 ναῖς. εἴτα αἱ χίλις νῆες &c. I. D. Mort. XVIII. 2. 408.
 ἡνὶ ποταμῷ σόλος hic praestat νῆον II. Salt. 52. 298.
 ναυαγίος II. Lex. 2. 320.
 ναῖς. ἔλκω I. D. Mort. VIII. 1. 358.
 Νάϊδ. ἢ Νάϊδ. ἀναγίτω I. D. Deor. II. 1. 208. κατὰ
 ἢ Νάϊδ. ἔκταν ἡδὴ μῦθα ἀνακαλίσκεται II. Tox. 27. 536.
 ναυαγίος. ναυαγίος ἀνακαλίτω I. D. Mort. I. 1. 328.
 ναυαγίος. ναυαγίος III. Philopf. 32. 58.
 ναυαγίος. πῶς τὸ ναυαγίον II. Jup. Trag. 13. 655. ναυαγίον ἐπὶ
 τῷ ναυαγίῳ I. D. Deor. XXIV. 1. 275. ἐπὶ τῷ ναυαγίῳ τὸ
 τῷ ib. IV. 4. 211.
 ναῖς II. 1. Ver. Hist. 22. 87.
 Ναυαγίος I. Nec. 1. 455.
 ναυαγίος I. Halc. 3. 180.
 ναυαγίος. τὸ ναυαγίον &c. I. Zeux. 6. 844.
 ναυαγίος I. Tim. 7. 113. II. Q. Hist. 20. 28. II. Tox.
 12. 519.
 ναῖς I. Nec. 1. 456. εἰς ναῖς I. Somn. 9. 14. παλαιά.
 ἢ νῆον I. D. Mort. XX. 5. 417.
 ναυαγίος III. Adv. Ind. 6. 105.
 ναυαγίος I. Halc. 2. 178.
 ναυαγίος I. Merc. Cond. 26. 684. τετραγίος αἱ ναυαγίος II.
 Tim. 21. 132.
 ναυαγίος II. Lex. 1. 318.
 Νάϊδ. ἢ &c. III. Ner. 1. 636.
 Νάϊδ. ἢ ὅτι ἔλαβον ἰαχὴ III. Mort. Per. 31. 352.
 ναῖς. κατὰ ναυαγίον εἰς τὸ ἔργον I. Somn. 13. 19. τὰς γυνά-
 μους αὐτῶν παρατρέψαι κατὰ ναυαγίον ib.
 ναῖς I. Prom. 6. 34. ἢ ναῖς παῖδων &c. II. Salt.
 42. 293.
 ναυαγίος. ναυαγίος, τὸ ποταμῷ ἐν δραπετῇ subduo na-
 vigio, nauum exspecta I. D. Mort. XXII. 2. 424.
 ναυαγίος I. D. Deor. XXIV. 1. 275.
 ναῖς I. Tim. 4. 106.
 ναῖς Gmjes. vult ναῖς III. Nav. 40. 274. ναῖς ἢ ναυαγίος
 φορτῷ I. Ver. Hist. 11. 78.

ἡ Δία II. Gall. 11. 718. ἡ Δία vide notam III. Cyn.

11. 545.

ἡδύμοϛ Δία δ' ὅτι ἔχει ἡδύμοϛ ὕπνος I. Tim. 6. 110.

ἡσυχίας II. Salt. 79. 310.

ἡπίοϛ τῷ ὄντι γὰρ ἡπίοϛ ὡς αἰεὶ πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶσι γῆρας I. Halc. 3. 180.

ἡρῆς I. D. Mar. IX. 1. 310. ib. XIV. 1. 321. I. D. Deor. 1. 2. 205.

ἡσιώτης ἡσιῶ I. Scyth. 9. 869.

ἡσίο I. Cont. 14. 509. τὴν ἡσίο τὴν πλεονεξίαν I. D. Mar. X. 1. 314.

ἡφω. ἡν ἡφω εἰς σφοδρῶ I. Nigr. 6. 43. ἡφω I. Herm. 47. 788.

ἡγρίο I. Nigr. 1. 37.

ἡκάω I. Tim. 50. 163. νικήσας I. Harm. 1. 850. & 851.

ἡνίοϛ ἡ ἡνίοϛ μὲ ἀπόλων ἡνίο I. Cont. 23. 521.

ἡμεῖς δὲ λίαν ἀφαινετοῦ I. Hipp. 6. 72.

ἡμεῖς. ἡμεῖς αἰεὶ II. Tyr. 19. 156.

ἡμεῖς. ἡμεῖς αἰεὶ ἡ προφάνης ἡνίο I. D. Mort. XII. 6. 387.

Nominativi rarioris exempla in ἡμεῖς δὲ αἰεὶ αἰετοῦται

vide III. Nav. 15. 258. Nominativum vulgo absolutum dictum in ἀκρίως γινώσκων v. III. Conv. 4. 420.

& 421. Pro genitivo in παρακταῖας vide III. Philopar. 23. 611. Pro accusativo in ἡμεῖς αἰεὶ v. III. Fug. 2. 366. & 367. Pro vocativo in Ἐπίκουρ λόγι quare

II. Bis Acc. 20. 816. in Ὁμερογῆρας vide III. Dem. Enc. 1. 491.

ἡμεῖς αἰεὶ II. Alex. 58. 263. ὅτι τὸ ἡμεῖς αἰεὶ II. Par. 4. 842.

ἡμίο I. Nigr. 26. 66. τὴν ἡμίο γαμῆτον I. D. Deor. V. 2. 212. ἡμίο ἡμίο I. Alex. 41. 248. κατὰ τοὺς ἡμίο

II. Gall. 14. 722. & 723.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Nigr. 4. 43. τὸ ἡμίο II. Abd. 17. 174. ἡ

ἡμίο I. D. Mort. I. 2. 333. ἡ ἡμίο ἡμίο II. Alex. 4. 212.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Nigr. 22. 61.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο II. Lex. 18. 339. vel potius 343.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ἡμίο. ἡμίο ἡμίο I. Merc. Cond. 39. 699.

ὄδον &c. I. D. Mar. VI. 2. 302. & 303. ὡς τὴν ὁδὸν τῷ
ἀκούειν ὑπὸ τῶν I. Nigr. 36. 78.
ὁδὸς III. Musc. Enc. 3. 93. dicitur πρίναι, ἰμπρίναι,
ἀλφρίναι, ἰμπρίναι, & συμφορῶν τοὺς ἰδὸντας I.
Somn. 14. 19. τοῖς ὁδοῦσι συναρρέξαι II. 1. Ver. Hist.
30. 94. ὁδοῦσι καὶ οὐκ I. D. Mort. XI. 4. 379. συμ-
φορῶν τοὺς ὁδοῦντας I. Somn. 14. 19. συμπρίναι & ἰμ-
πρίναι τοὺς ὁδοῦντας dicitur. ib.
Ὀδυσσεύς. Ὀδυσσῆς, βασιλεὺς III. Macrob. 10. 215.
ὁδορῶμαι I. pro merc. Cond. 10. 716.
Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς χειρὸς II. Par. 11. 849. Λαερτιάδην Ὀ-
δυσσεύς III. Tragop. p. 660.
ὄδον ἀνὰ αὐτὸς III. Philop. 16. 44.
ὄδον. ἐκκαλῶν τῶν ἰδὸντας I. D. Mort. III. 2. 339.
Ὀδυσσεύς II. Alex. 27. 236.
Οἰδαλός. τὸ Οἰδαλός I. D. Deor. XIV. 1. 238.
οἰκᾶν pro οἰκοῖ III. Dem. Enc. 26. 510.
οἰκία II. Afr. 6. 363.
οἰκίον. οἰκίον II. Jup. Trag. 1. 643.
οἰκίτης. ἢ οἰκίτης διοπότης (προῖται) I. Nigr. 20. 58. πρὸς
τὴν οἰκίαν ἀποκαλεῖσθαι ib. 22. 60. τοὺς ἐκκαλῶντας τοῖς
οἰκίταις — οἰκίταις τέτραν ἐκκαλῶντας ib. 34. 76.
οἰκία. οἰκία &c. I. Vir. Auc. 17. 557.
οἰκημέτριον καλῶντας δίκτυον II. Alin. 3. 570.
οἰκίτης Ἀλφειῶν II. Salt. 50. 297.
οἰκίτης. ἢ οἰκίτης θυγατρὸς οὐκ εἶχεν I. Nigr. 22. 60. ὡς
ἐκκαλῶντας οἰκίταις τῶν οἰκόντων ib. 23. 62.
Ἀθηναίαν δὲ οἰκίαν &c. I. Herm. 20. 758.
οἰκίτης. καὶ ἐν οἰκίᾳ III. Dem. Enc. 5. 495.
οἰκοδόμημα I. Herm. 33. 774.
οἰκοδομῶν πλὴντας I. Herod. 1. 832. πλὴν μοι ἀφελῶν οἰκο-
δομῶν II. Gymn. 16. 895.
οἰκοῖ. συγκλησιάρχης οἰκοῖ τὰ πολλὰ καλῶντας I. Nigr.
18. 57. οἰκοῖ δίκτυον III. Dea Syr. 56. 488.
οἰκία. καὶ οἰκία ἀνὰ αὐτὸς III. Caluma. 1. 126. μὴ οἰκίαν
τὴν οἰκίαν II. Amor. 36. 437.
οἰκίτης. μνηστὴρ οἰκίτης I. Somn. 1. 2.
οἰκίτης I. Nigr. 18. 57.
οἰκίτης. πρότερον, οἰκίτης, καὶ ἢ I. D. Mort. XXV. 1. 432.
οἰκίτης deest in Edd. II. Gall. 29. 746. οἰκίτης δὲ καὶ τῆς
&c. I. Nec. 16. 479. ὡς οὐκ ἔχωντας οἰκίαν I. Nigr. 13.
51. οἰκίτης II. Imag. 2. 460.
οἰκίτης I. D. Mort. I. 2. 333.
Οἰκίτης. ἐν Οἰκίᾳ I. Sacr. 1. 527.
οἰκίτης II. 1. Ver. Hist. 9. 76.
οἰκίτης. οἰκίτης ὁμοιοτάτων II. 1. Ver. Hist. 7. 75. τὸ
οἰκίτης αἰετὶ ἀλόγως χρητίζοις ἐκκαλῶντας ἐκκαλῶντας
— λαμπρῶν διὰ τὸς οἰκίτης, οἰκίτης οἰκίτης, οἰκίτης
πολλοῦ μύρου, κρῖν I. Nigr. 31. 73. τὸ οἰκίτης ἐν τῷ
συμπόσει μὴ κρῖν τὴν καὶ ἀκαμῶντας ἐκκαλῶντας ib. 72.
οἰκίτης ἀκούσας III. Bacch. 5. 78.
οἰκίτης II. Alex. 23. 231.
οἰκίτης. ἢ οἰκίτης III. Conv. 41. 446. οἰκίτης ἢ αἰετὶς I. Somn. 9.
14. οἰκίτης II. 1. Ver. Hist. 9. 77. οἰκίτης οἰκίτης &c. III. Ep.
Sat. 19. 402. οἰκίτης ἐκκαλῶν II. Lex. 25. 349. οἰκίτης τὸ ὁρῶντας
προσαγαγίης III. Char. 8. 623. οἰκίτης I. D. Mar. 1. 4.
290. οἰκίτης I. D. Mort. XV. 1. 399.
οἰκίτης. οἰκίτης οἰκίτης I. Tim. 40. 150.
οἰκίτης II. Gall. 21. 734.
Οἰκίτης. καὶ τὸ Οἰκίτης ἐκκαλῶντας — κατῆρψεν τὸ βίον ἀλφ-
τὸ ἐν Οἰκίᾳ πρὸς ἐκκαλῶντας I. Tim. 6. 112. ἐν Οἰ-
κίᾳ I. D. Mort. XVI. 5. 404.

οἰχομαι. οἰκίσταις ἐν ἀπὸ τῶν ἀνὰ αὐτὸς I. Scyth.
11. 871.
Ὀκίλλω I. pro Lapf. 5. 729.
Ὀκίλλω. Ὀκίλλω II. Gall. 16. 726. & 727.
Ὀκίλλω I. Scyth. 1. 859.
Ὀκίλλω. Ὀκίλλω τὸ Ὀκίλλω I. Tim. 34. 146.
Ὀκίλλω. Ὀκίλλω II. Salt. 5. 269. Ὀκίλλω ἐκκαλῶ III. Pscu-
dol. 18. 177. Ὀκίλλω II. Alex. 11. 218.
Ὀκίλλω. τὸ Ὀκίλλω ἐκκαλῶ I. Tim. 54. 170.
Ὀκίλλω. πρὸς Ὀκίλλω I. Cat. 4. 624. Ὀκίλλω δίκτυον II. Dem.
63. 394. Ὀκίλλω ib. 66. 396. Ὀκίλλω ὅσον ἡμῶντας III.
Nav. 17. 260. Ὀκίλλω ἀλφειῶν II. Amor. 8. 405. &
406. ἐν Ὀκίλλω II. Tox. 13. 520. πρὸς Ὀκίλλω ἐν Ὀκίλλω
I. Somn. 2. 4. πρὸς Ὀκίλλω ἐκκαλῶντας ἐκκαλῶντας
ἐν Ὀκίλλω ib. πρὸς Ὀκίλλω ἐκκαλῶντας ἐκκαλῶντας
ἐν Ὀκίλλω ib.
Ὀκίλλω. διοπότης I. Nigr. 26. 66.
Ὀκίλλω II. 2. Ver. Hist. 37. 133.
Ὀκίλλω. τὸ Ὀκίλλω II. Gymn. 2. 885. ib. 28. 910.
Ὀκίλλω I. Herm. 79. 822.
Ὀκίλλω. Ὀκίλλω II. Lex. 17. 339. vel potius 343.
Ὀκίλλω. Ὀκίλλω II. Amor. 24. 425. II. Alin. 33. 602.
Ὀκίλλω. Ὀκίλλω I. Herm. 2. 741. τὸ Ὀκίλλω I. Tim. 16.
126. Ὀκίλλω ἐν τῷ Ὀκίλλω I. Prom. 6. 32. Ὀκίλλω ἐν τῷ
Somn. 6. 9. πρὸς Ὀκίλλω ἐκκαλῶντας I. pro merc. Cond.
15. 722. Ὀκίλλω κρῖν II. Alin. 28. 597.
Ὀκίλλω I. Tim. 50. 164. τὰ Ὀκίλλω ἐκκαλῶντας II.
Icar. 25. 782. τὸ Ὀκίλλω τὰ μιν γὰρ ἐκκαλῶντας I.
Harm. 4. 858.
Ὀκίλλω. ἐκκαλῶντας πρότερον Ὀκίλλω — Ὀκίλλω
ἐκκαλῶντας Ὀκίλλω — Ὀκίλλω ἐκκαλῶντας ἐκκαλῶντας
ἐκκαλῶντας I. Tim. 4. 106.
Ὀκίλλω I. Somn. 9. 14. I. Herod. 2. 833.
Ὀκίλλω II. I. nag. 17. 476. τὸ Ὀκίλλω II. Icar.
24. 780.
Ὀκίλλω III. Adv. Ind. 6. 105.
Ὀκίλλω I. D. Mar. XI. 1. 317. I. Cat. 11. 632. Ὀκίλλω al. Ὀκίλλω
I. Nigr. 1. 39. Ὀκίλλω forsan Ὀκίλλω III. Meret. X. 307.
Ὀκίλλω Ἡρακλῆς III. Herc. 1. 82.
Ὀκίλλω III. Macrob. 17. 220.
Ὀκίλλω. τὰ δὲ Ὀκίλλω II. Salt. 78. 310.
Ὀκίλλω I. Nigr. 17. 57. I. Jud. Voc. 7. 91. I. Pisc. 3.
572. III. Conv. 25. 436. Ὀκίλλω φύσιν λαχὼν ἐκκα-
λῶντας I. Somn. 2. 5. Ὀκίλλω Ὀδυσσεύς II. 1. Ver.
Hist. 3. 72. Ὀκίλλω ἐκκαλῶντας II. Par. 44. 869. τὸ
τὸ Ὀκίλλω δὲ οἰκίτης II. Q. Hist. 49. 59.
Ὀκίλλω. οἰκίτης οἰκίτης αὐτὸς ἐκκαλῶντας I. pro merc. Cond.
3. 710. φιλοσοφία οἰκίτης II. Salt. 2. 266.
Ὀκίλλω I. Merc. Cond. 20. 676.
Ὀκίλλω I. Somn. 13. 19. I. D. Mort. XXVI. 1. 435. II.
Q. Hist. 18. 27. οἰκίτης δὲ οἰκίτης αὐτὸς οἰκίτης οἰκίτης
I. Somn. 9. 14. καὶ τοῦ Ὀκίλλω I. D. Mort. XX.
4. 417. καὶ τὸ Ὀκίλλω Ὀκίλλω ἢ τὸ Ἀντίχω I. Prom. 5.
30. τὸ γὰρ γίγναι τὸ τὸ Ὀκίλλω Ὀκίλλω τοῖς μάλιστα τὸ
βαρβαρῶν I. Somn. 2. 4. τὰ μὴ Ὀκίλλω ἐκκαλῶντας
ἐκκαλῶντας I. Prom. 1. 25. Ὀκίλλω λόγοι — Ὀκίλλω
— Ὀκίλλω γὰρ — Ὀκίλλω δίκτυον I. Nigr. 1. 39. Ὀκίλλω
I. D. Mort. XIII. 1. 390. Ὀκίλλω τοῖς πλεονεξιασταῖς
I. Somn. 2. 4. Ὀκίλλω τὰ Ὀκίλλω καὶ I. D. Mort.
XXVIII. 1. 444. & 445.
Ὀκίλλω I. D. Mort. XXVIII. 1. 445. Ὀκίλλω γὰρ δὲ καὶ
ἐκκαλῶντας τὸ πρῶτον Περσῶν I. Somn. 2. 4.

Ὀκίλλω

- ὁμολογῶν. εἰ δὲ μὴ ὁμολογῇτε I. D. Mort. XV. 4. 401.
 ὁμολογῶν μὴδὲν ἢ ἀπορρίπτειν ἑαυτοὺς βίβαιοι I. Nigr. 20.
 58. ὁμολογητὴς τυγχάνει I. Somn. 2. 3.
 ὁμοσκεῖν I. Tox. 51. 556. & 557.
 ὁμοσχεῖν I. Prom. 7. 35.
 ὁμοτραπέζιος II. Gall. 11. 719.
 ὁμοῦ circiter, I. D. Mort. XXVII. 7. 443.
 ὁμοχρεῖται II. Q. Hift. 50. 60.
 Ὀμφάλας. παῖδάς τινος ὡς ὁ Ὀμφάλας I. D. Deor. XIII.
 2. 237.
 ὁμοφυμῶν I. Harm. 1. 850. & 851.
 ὄναρ I. Tim. 20. 131. ὄναρ τι III. Macrob. 1. 208. ὄναρ
 πλῆτων II. Gall. 1. 704. ὡδὲ ὄναρ &c. I. Herm. 2. 740.
 ὄναρπολῶν. ὄναρπολῆσας τὴν δουρίαν ἀναγλῶν I. Som. 4. 7.
 ὄναρ. τριτάτην αὐτῶν ἐντὶ αἵματι ὄναρ I. Somn. 17.
 21. ὄναρς θαυμαστοὶ ib. 14. 19. ὄναρ II. 2. Ver.
 Hift. 34. 129. ὄναρς ὄναρ III. Philopat. 21. 609.
 ὄναρ I. Prom. 20. 202. ὄναρς ὄναρ τούτων III. Philo-
 pat. 27. 54.
 Ὀνησίου I. Q. Hift. 40. 54. III. Macrob. 14. 218.
 III. Mort. Per. 25. 348.
 ὄνομα I. Nigr. 29. 68. ὄνομα ἀσκήμων I. Cont. 11. 504.
 ἀπὸ τῆς πηλικίας τὸ ὄνομα III. Soloc. 7. 574. ὄνομα
 σιμωτάλειον ἐκ πένδημων III. Rhet. Pr. 1. 1. & 2. τῶ αὐ-
 τοῦ (pro αὐτοῦ) ὄνοματι I. Cont. 24. 523. ὁ πρῶτος
 ἐπὶ ὄνοματι τῆς διῶν τι. I. Prom. 1. 24. σὺν ὄνοματι
 II. Afr. 4. 362.
 ὄνομαζω. ὄνομαζω II. Icar. 29. 786. ὄνομαζοι II. de
 Luctu 5. 924.
 ὄνομακλῆται I. Merc. Cond. 10. 665.
 ὄνομα ἐν Κυρῇ I. Pisc. 32. 600. περὶ οὗ σκῆς I. Herm.
 71. 813. εἰς οὗ ἀσκήμων II. Afr. 56. 625. ὄνομα ἐν
 I. Merc. Cond. 25. 681. ὄνομα ἀσκήμων II. Afr. 15. 583.
 ὄνομα. τῶ ὄνομα III. Philopat. 3. 588.
 ὄνομακλῆται I. D. Mort. XIV. 5. 397.
 ὄνομακλῆται I. Merc. Cond. 19. 674.
 ὄνομα. ἢ μὴ πᾶσι ὄνομα I. Merc. Cond. 3. 657. ὄνομα διδοῦν
 III. Calumn. 5. 132. ὄνομα III. Mort. Per. 21. 345.
 ὄνομα ταυτοῦ συρίζομαι I. Nigr. 8. 47.
 ὄνομα I. D. Deor. VII. 2. 220.
 ὄνομα ἐκ αὐτοῦ ταυτοῦ II. Abd. 6. 164.
 ὄνομα ὄνομα I. Vit. Aucr. 9. 549.
 ὄνομα ὄνομα I. Tim. 53. 169. τῶ ὄνομα III. Fugit.
 7. 369.
 ὄνομα. ὄνομα πρὸς II. Tox. 48. 554. & 555.
 ὄνομα I. Tim. 1. 100. σὺ ὄνομα II. Salt. 8. 272. σὺ τοῖς
 ὄνομα I. Herod. 5. 835.
 ὄνομα III. Epigr. Omiff. 691.
 ὄνομα I. Nigr. 37. 79.
 ὄνομα I. Prom. 11. 194.
 ὄνομα I. Herod. 3. 834. II. Icar. 9. 759. ὄνομα quum, II.
 pro Imag. 20. 801.
 ὄνομα I. Nec. 14. 475.
 ὄνομα. κάλλος ὄνομα — ὄνομα χαρίεντα — ἀλγος
 ὄνομα τὴν ὄνομα — εἰς φύσιν ἀνθρώπου πάλιν ἀλγος
 ὄνομα ὄνομα ἀλγος τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν I. Jud. Voc. 6.
 89. ὄνομα III. Dea Syr. 3. 453.
 ὄνομα II. Lex. 9. 335.
 ὄνομα I. Merc. Cond. 41. 701. II. Gall. 19. 731.
 ὄνομα II. Tyr. 11. 148. τῶ ὄνομα I. Tim. 48. 161. ὄνομα
 ὄνομα II. Par. 32. 860. τῶ ὄνομα &c. I. Prom. 5.
 189. ὄνομα ib. 8. 192.
 ὄνομα II. Q. Hift. 7. 8.
 ὄνομα I. D. Deor. XX. 11. 263. I. D. Mort. XXV. 1. 432.
 ὄνομα ib. XV. 3. 400. ὄνομα II. pro Imag. 19.
 498. ὄνομα τῶ ὄνομα II. Jup. Trag. 41. 689. ὄνομα πολ-
 λους ὄνομα I. D. Mort. XX. 5. 418. τῶ Δημοδότης ὄνομα
 ὄνομα I. Somn. 12. 16. ὄνομα II. 2. Ver. Hift. 43.
 136. ὄνομα δὲ πολλοὺς I. Pisc. 31. 598. ὄνομα δὲ μὴ δέμους ὄνομα
 I. Merc. Cond. 29. 688. τῶ ὄνομα v. notas III. Dem.
 Enc. 43. 522. καθήκοντες ὄνομα I. Jud. Voc. 6. 89. ὄνομα
 ὄνομα πᾶσι ὄνομα παρὰ σκῆς I. Nigr. 3. 42.
 ὄνομα τῶ ὄνομα II. Bis Acc. 1. 793.
 ὄνομα. ὄνομα τῶ ὄνομα II. Par. 28. 859.
 ὄνομα. ὄνομα πηλικίας τῶς καλοῦσιν ὄνομα προσιζάνουσι I.
 Nigr. 22. 61. τὴν ὄνομα βυσοδομῶν III. Calumn. 24.
 153. ὄνομα πῶς ὄνομα ὄνομα ὄνομα ὄνομα ὄνομα
 Somn. 4. 7. τῶ ὄνομα III. Philopat. 10. 595.
 ὄνομα al. ὄνομα I. Prom. 9. 192. ὄνομα τὰ
 τοιαῦτα II. Abd. 1. 159. ὄνομα γούτ ib. 7. 165.
 ὄνομα. ὄνομα ὄνομα I. Herm. 80. 823. I. Pisc. 14. 586.
 ὄνομα. ὄνομα I. Tim. 45. 159.
 ὄνομα I. Tim. 31. 145.
 ὄνομα. εἰς τοὺς ὄνομας τι III. Ner. 10. 642.
 ὄνομα al. ὄνομα v. notam III. Conv. 15. 419.
 ὄνομα. τὸ ὄνομα II. Bis Acc. 11. 804.
 ὄνομα. ὄνομα III. Dem. Enc. 33. 514.
 ὄνομα. ὄνομα ὄνομα ὄνομα ὄνομα ὄνομα I. Nigr. 27. 67.
 ὄνομα I. Tim. 1. 98. ὄνομα I. Vit. Aucr. 4. 543.
 ὄνομα μινυγος III. Calumn. 17. 148.
 ὄνομα. ὄνομα τῶ ὄνομα II. Q. Hift. 2. 4.
 ὄνομα II. Salt. 12. 274.
 ὄνομα Νομάδιον I. Merc. Cond. 17. 673. ὄνομα ὄνομα
 ὄνομα I. D. Mort. XXVIII. 3. 446.
 ὄνομα. τῶ ὄνομα al. ὄνομα I. Tim. 20. 130.
 ὄνομα I. Cont. 14. 510. ὄνομα ὄνομα I. D. Mort.
 XXVII. 5. 440.
 ὄνομα. ὄνομα ὄνομα I. Harm. 4. 857. ὄνομα ταῦτα ὄνομα
 II. Imag. 11. 470. ὄνομα Cippi, III. Macrob. 14. 218.
 τῶ ὄνομα II. Bis Acc. 28. 826. & 827.
 ὄνομα. τὰ μινυγος ὄνομα I. D. Mort. XII. 2. 381.
 ὄνομα. ὄνομα ὄνομα I. Somn. 9. 14.
 ὄνομα. ὄνομα ὄνομα II. Gymn. 37. 918.
 ὄνομα. ὄνομα ὄνομα καὶ καλῶν III. Mort. Per. 6. 330.
 ὄνομα. ὄνομα ὄνομα καὶ καλῶν I. Nigr. 23. 61.
 ὄνομα δὲ ποτε ὄνομα ὄνομα &c. II. Afr. 10. 365.
 ὄνομα II. Salt. 23. 281.
 ὄνομα. τῶ ὄνομα δὲ παρὰ σκῆς ἀπὸ σκῆς II. Salt. 81.
 311. & 312.
 ὄνομα II. Salt. 23. 282.
 ὄνομα. ὄνομα II. Dem. 12. 381.
 ὄνομα. ὄνομα εἰς φύσιν ἀνθρώπου I. Nigr. 9. 49.
 ὄνομα Solap. vult ὄνομα III. Dipf. 6. 237. ὄνομα ὄνομα — ὄνομα
 II. Tox. 44. 552. ὄνομα, τὴν γὰρ ὄνομα I. Cont. 6. 497. ὄνομα, τὴν
 ὄνομα I. Herm. 67. 809. ὄνομα ὄνομα, τὴν &c. II.
 Imag. 16. 475. ὄνομα ὄνομα, τὴν ὄνομα ὄνομα ὄνομα
 Somn. 9. 14. ὄνομα ὄνομα I. pro Imag. 20. 501. ὄνομα
 ὄνομα τῶ τοῖς φύσιν ὄνομα &c. I. Merc. Cond. 3. 654.
 ὄνομα, ὄνομα II. Amor. 12. 409. καλῶν εἰς ὄνομα ib. 410.
 ὄνομα. ὄνομα ὄνομα I. Herm. 8. 747.
 ὄνομα I. Nigr. 33. 76. I. pro Lapf. 12. 735. ὄνομα ὄνομα II.
 Icar. 22. 777. ὄνομα ὄνομα I. Herod. 8. 838. ὄνομα II.
 Phal. Pr. 1. 187. ib. 8. 194. & 195. II. Imag. 17. 476.
 ὄνομα.

παρὰφύραμαι. παρὰφύραμαι. ὑπὸ Φαίρου τινος χιμαῖρος
I. Herm. 86. 830.
παρὰφύραται II. Demon. 5. 377.
παρὰφύραται. ὁ παρὰφύραται III. Calumn. 17. 149. παρὰφύραται
II. Phal. Pr. 1. 187. παρὰφύραται. Ἀπόλλωνος III. Electr.
4. 89.
παρὰφύραται. τὸ παρὰφύραται I. Nec. 21. 484. & 485. τὸς
παρὰφύραται III. Conv. 24. 436. ἢ πάντα τὰ παρὰφύραται
III. Char. 6. 620.
παρὰφύραται. παρὰφύραται Mf. παρὰφύραται I. Jud. Voc.
11. 96. παρὰφύραται III. Ep. Sat. 23. 405. & 406.
παρὰφύραται. παρὰφύραται III. Philopat. 12. 598.
παρὰφύραται I. Herod. 6. 836. εἰ μὴ τις ἀπὸ παρὰφύραται — τὰ
δὲ αὖ παρὰφύραται τίνος I. Tim. 4. 106.
παρὰφύραται. παρὰφύραται εἰς τὸ δῆμον I. Prom. 6. 33. λέγε-
ται δὲ ἐν τινι χορηγίᾳ παρὰφύραται ἀκέρως ib. παρὰφύραται
vide not. III. Char. 19. 630.
παρὰφύραται I. Nigr. 26. 66. παρὰφύραται τότε I. D. Mort. XXVII.
7. 443. τὸ παρὰφύραται παρὰφύραται τὴν αἰτίαν ib. XXX. 2.
451.
παρὰφύραται I. Tim. 13. 123. καὶ κακίαν παρὰφύραται ib.
17. 127.
παρὰφύραται III. Macrob. 15. 218.
παρὰφύραται III. Mort. Per. 14. 339.
παρὰφύραται. εἰς τὰ πλὴθὺ παρὰφύραται I. Prom. 6. 33. τοῖς καμψ-
δοῖς χορηγῶν παρὰφύραται ib.
παρὰφύραται. τὸ δὲ παρὰφύραται I. Cont. 13. 507. ὡς παρὰφύραται
σάμμος τὸ ὑποκρίνῃ II. Salt. 84. 315.
παρὰφύραται I. D. Mort. X. 10. 374.
παρὰφύραται H. Alex. 48. 253. ὡς τὴν παρὰφύραται I. Nigr. 33. 76.
παρὰφύραται δὲ λογογραφῶν συνεχίς ἐποιεῖτο τὰς παρὰφύραται I.
Prom. 6. 33.
παρὰφύραται. ὡς τὰς παρὰφύραται I. Somn. 3. 5.
παρὰφύραται II. Gall. 26. 742.
παρὰφύραται. ὡς παρὰφύραται III. Philopat. 2. 586.
παρὰφύραται I. Pifc. 19. 588.
παρὰφύραται. παρὰφύραται παρὰφύραται τὴν μητέρα —
βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ τοῦ παρὰφύραται (T. H. vult legi παρὰφύραται) τὴν
δὲ παρὰφύραται παρὰφύραται I. Nigr. 30. 72.
παρὰφύραται II. Jup. Trag. 14. 657.
παρὰφύραται I. Pifc. 34. 602.
παρὰφύραται I. Prom. 2. 187. παρὰφύραται II. Amor. 41. 442. ὁ
παρὰφύραται πολυτός III. Nav. 26. 264. τὸ παρὰφύραται uni-
versū, hoc est mundi I. Nigr. 2. 41. παρὰφύραται ἀπὸ τῶν
II. Par. 5. 843. παρὰφύραται μᾶλλον I. Halc. 2. 179. ὡς παρὰφύραται
I. Nec. 4. 461. παρὰφύραται τίνος II. Par. 13. 851.
παρὰφύραται al. παρὰφύραται I. D. Deor. XVIII. 1. 247. παρὰφύραται Gron.
vult παρὰφύραται III. Cron. 18. 400. παρὰφύραται οἱ παρὰφύραται
δὲ αὖ τῶν III. Macrob. 18. 220. παρὰφύραται II. Amor.
19. 420. παρὰφύραται Edd. male παρὰφύραται I. Herm. 64. 806.
παρὰφύραται καὶ παρὰφύραται II. Alin. 22. 590. παρὰφύραται Fl. παρὰφύραται
I. Harm. 4. 857. καὶ μὴ παρὰφύραται I. Pifc. 13. 582. &
seq. ἐπὶ παρὰφύραται ἰδὲν I. Herm. 64. 806. παρὰφύραται ib.
45. 786. δὲ αὖ παρὰφύραται I. Prom. 6. 34. παρὰφύραται III.
Philop. 22. 50. & 51. παρὰφύραται ἰδὲν II. Alin. 22. 588.
& 589.
Passiva pro activis in nota ad παρὰφύραται vide II. 1.
Ver. Hist. 35. 98.
παρὰφύραται II. Q. Hist. 13. 18.
παρὰφύραται. τί αὖ παρὰφύραται; I. Prom. 7. 37. παρὰφύραται II. 1.
Ver. Hist. 4. 73. τοῖς παρὰφύραται φασκεῖς II. Phal. alt.

6. 202. τί αὖ παρὰφύραται II. Gymn. 37. 918.
παρὰφύραται. ἔξω τῶν παρὰφύραται ὁνομασίων I. Tim. 1. 100.
παρὰφύραται I. Prom. 5. 189. παρὰφύραται — Γάμος II. Alin. 55.
622. & 623. εἰκὼν τὸ τῶν παρὰφύραται ἀκέρως (melius παρὰφύραται)
II. Abd. 16. 172. τὸ παρὰφύραται II. Alex. 56. 260. παρὰφύραται
σιν ἐπιθελόντες I. Prom. 16. 199.
παρὰφύραται δὲ ἀνάγκης II. Abd. 23. 179.
παρὰφύραται. παρὰφύραται τίνος III. Pat. Enc. 1. 229.
παρὰφύραται I. D. Mort. XII. 3. 383.
παρὰφύραται. παρὰφύραται παρὰφύραται II. Dem. 38. 388.
παρὰφύραται. ὁ δὲ παρὰφύραται, ὡς παρὰφύραται ὑποκρίνῃς γινώσκῃς, παρὰφύραται
παρὰφύραται ἐπὶ παρὰφύραται τὴν οἰκονομίαν I. Somn. 15. 20.
παρὰφύραται nomen pr. III. Dem. Enc. 23. 508.
παρὰφύραται. ὡς παρὰφύραται, παρὰφύραται τὸ κακίαν I. Nigr.
8. 47. παρὰφύραται I. Scyth. 2. 861. ὡς παρὰφύραται μὴ, an
ὡς παρὰφύραται; I. D. Mort. II. 2. 336.
παρὰφύραται I. Tim. 23. 136.
παρὰφύραται I. Tim. 15. 126. παρὰφύραται τὸν III. de Dipf. 4. 237.
παρὰφύραται III. Tragop. p. 658.
παρὰφύραται Περικλῆς II. Amor. 29. 430.
παρὰφύραται τὸς ἐπὶ κακίαν ἐπὶ τοῖς χαλκίσι I. Nigr. 7. 46.
παρὰφύραται I. D. Deor. XX. 9. 260. παρὰφύραται τὸ III. Mort.
Per. 13. 336. ὡς δὲ παρὰφύραται I. Somn. 9. 14. ἐπὶ κακίαν
Solon. vult ἐπὶ κακίαν sed non opus I. Tox. 55. 560.
τὰ μὲν τῶν ξένων αὐτὰ παρὰφύραται I. Prom. 3. 28.
παρὰφύραται. παρὰφύραται I. Nigr. 27. 67.
παρὰφύραται I. Jud. Voc. 3. 85. παρὰφύραται ἔκτα II. Salt. 5. 269.
παρὰφύραται III. Nav. 14. 258.
παρὰφύραται. παρὰφύραται ad Venerem sollicitare I. D. Deor. VI. 1.
217. καὶ παρὰφύραται παρὰφύραται II. Icar. 4. 755.
παρὰφύραται I. Pifc. 47. 615. I. Bis Acc. 9. 802.
παρὰφύραται τὸ παρὰφύραται I. D. Mort. X. 9. 370.
παρὰφύραται II. Alex. 6. 215.
παρὰφύραται III. Charid. 7. 622.
παρὰφύραται. παρὰφύραται ἢ γάμος I. Herm. 74. 816.
παρὰφύραται. οἱ παρὰφύραται I. D. Mar. XV. 1. 324. παρὰφύραται
συνεχίς II. Tox. 14. 521.
παρὰφύραται. τὸν ἰκαρὸν λέγων παρὰφύραται I. D. Deor. XXII.
1. 268.
παρὰφύραται I. Nec. 14. 475.
παρὰφύραται. ἔκτα παρὰφύραται I. Vit. Auē. 13. 553.
παρὰφύραται ἀληθῆς I. Tim. 22. 135.
παρὰφύραται I. Herm. 48. 790.
παρὰφύραται III. Macrob. 10. 214. παρὰφύραται ὡς ἐκτὸν I.
Herm. 48. 791. τὸ παρὰφύραται ἰκὼν γόλον II. Salt. 52.
297. & 298.
παρὰφύραται τὸ ἐπὶ παρὰφύραται I. Merc. Cond. 7. 663. παρὰφύραται τὴν μητέρα
II. Salt. 21. 280. III. Rhet. Pr. 10. 11.
παρὰφύραται &c. III. Dem. Enc. 5. 495. παρὰφύραται ὡς II. Amor.
17. 417. τὸ παρὰφύραται cur in notis sollicitetur nescio III.
Ocyrr. p. 667.
παρὰφύραται II. Q. Hist. 35. 47.
παρὰφύραται τὸ παρὰφύραται τίνος III. Mort. Per. 1. 324. & 325.
Perfecti passivi terminationem in παρὰφύραται v. III. Dea Syr.
42. 482. & 483.
παρὰφύραται II. Jup. Trag. 22. 666. ἐπὶ κακίαν παρὰφύραται I. Herm. 20.
758. παρὰφύραται τὸν I. Pifc. 25. 595. παρὰφύραται I. pro
merc. Cond. 4. 711. παρὰφύραται τὸς ξένους I. Scyth. 6. 866.
παρὰφύραται. αὖτε παρὰφύραται II. 2. Ver. Hist. 17. 114.
παρὰφύραται II. Bis Acc. 11. 804.
παρὰφύραται I. Herm. 6. 745. παρὰφύραται — καὶ ἀράρδοι I.
Zeux. 7. 844. παρὰφύραται II. 1. Ver. Hist. 30. 94.
Nnnnn 2 παρὰφύραται

πληρωμάτων II. 2. Ver. Hist. 37. 133.
 πλησίον ἢ Κασπίαν πύλον I. Prom. 4. 188.
 πλοῦτον. αἰεὶ πληγῆσι πρὸς δαῖμον I. Somn. 9. 13;
 πλούσιος I. Cont. 11. 505.
 πλουτογύγιος I. Prom. 1. 24.
 πλοῖον. τὸ πλοῖον ἀνελευσάνης II. 2. Ver. Hist. 2. 105.
 πλόκαμος. τοὺς πλοκαμύνας ἀντικειρόμενος I. Tim. 4. 107.
 Pluralem pro Duali in ἐκείνῃ ἔγραψαι vide III. de Do-
 mo 23. 203.
 πλούσιος καὶ αὐτὸς ἂν I. D. Mort. XI. 1. 376. ἐπὶ τὰς ἑ
 πλυσίαν ἐφοῖτα θύρας I. Nigr. 22. 61.
 Plusquam perfecti in plur. rariorem terminat. vide in
 ἐδουλεύεσθαι III. Conv. 12. 427.
 πλουτίω. πολλοὶ πλουτοῦσι, ἀδίκως αὐτὰ ἐκλεξαμένοι I.
 Nigr. 1. 37. Ἀλλὰ τὸ πλουτίω ib. 23. 62. ἐπὶ τὸν δὲ οὐκ
 ἔστι πλουτίω I. Prom. 1. 25. οὐκ ἔστι πλουτίω, ἀνελέγον-
 τας III. de Electr. 3. 88.
 προσπαγορεύω. Ἀναπνεύσας προσπαγορεύει ἐκάστης ἡμέρας τοὺς
 πλουτιοτάτας τε καὶ δυναμύνας ἐν ταῖς πόλεσι I. Nigr.
 22. 61.
 πλουτοδότης I. Tim. 21. 131.
 πλούτος I. Nigr. 4. 42. ἐφ' ὅσον παιδείας ὁ πλούτος I.
 Somn. 1. 2. Πλούτης I. Herm. 9. 748. εἰς Πλούτη III.
 Epigr. Omiff. 692. καὶ Πλούτης II. Tox. 45. 552.
 Πλούτων I. D. Mort. V. 1. 343. ib. XXIII. 1. 426. Πλού-
 ταν ἐβρίψατο III. Tragop. p. 651. τὴν Πλούτανον ἀρ-
 χὴν ζηναιῶν I. Cont. 2. 492.
 πνύμνα. τῇ πνύμνῃ κατ' ἰόντος II. 2. Ver. Hist. 37. 131.
 ποδινός. οὗτοι ἐστὶ ποδινὸς ὀνομάζομαι III. Rhet. Pr. 24. 26.
 πόδιον εἶχε ἐκείνῳ τοσοῦτοι γύλιντα III. Mort. Per. 45.
 364. πόδιον ἦ — τί ἐν, ἥρσκα μοι ῥόσκαλ; πόδιον;
 — πόδιον, δαί τινας μύρας ἢ μὲν ὁποκρίτως αὐτῇ τῷ ἐστὶ I.
 Tim. 8. 115.
 ποίω. ποιεῖς καλέζων I. D. Mort. XXX. 3. 454. ὁμοίᾳ
 ποιῶμεν I. Tim. 9. 116. ὅσοι δὲ τί ποιῶσιν ἡμεῖς I.
 D. Deor. XXVI. 2. 287. ποιῶσιν II. Abd. 17. 174.
 ποιῶσιν αὖ τις I. Vit. Auc. 10. 551. ποιῶν Edd. prior-
 res, fed nunc ποιῶ III. de Domo 17. 199. τί γὰρ χρὴ
 ποιῶν; quid enim facias? I. D. Deor. VIII. 1. 225.
 ὁμοίον τὴν τῷ Προμηθεῖ πεποιμένους I. Prom. 7. 34. πρὸς
 ἑδὴ αἰσθητὸν ποιῶσας I. Somn. 8. 21. ἐπεποίητο αὖ II.
 Jup. Trag. 11. 653. γιλοῖον γὰρ, ὡς τοιοῦτον ῥήτορ
 ἔμοι ποιῶς τοὺς λόγους I. Nigr. 9. 49. κέρατος πεποι-
 μένη II. 2. Ver. Hist. 33. 129. πεποιημένων 2α. II.
 Salt. 21. 280. ῥήτορ ποιῶσας III. Philopat. 22. 611.
 ποιημάτων. ὀρθῶς ποιημάτων III. Philopat. 13. 598.
 ποιητής III. Epigr. 25. 682.
 ποιητικός. κατὰ τὸ ποιητικὸν λόγον I. Prom. 13. 195.
 ποιήτρια III. Musc. Enc. 11. 98.
 ποικίλος II. Lex. 9. 334. ποικίλος ταῦρ III. Deor.
 Conc. 10. 533. ποικίλη ἐστὶν. ποικίλα ἐστὶν I. Nigr.
 13. 51.
 ποιμν. ἐπὶ τῷ ποιμνί II. Amor. 42. 444.
 ποιή. ποιῶν καὶ Ἐρμύνας I. Nec. 9. 469. Ὅριον ἐκλυο-
 σας ποιῶν &c. II. Amor. 47. 450.
 ποῖον. ποῖα δὲ τις I. D. Deor. XX. 14. 264. οὐ ποῖον I.
 Tim. 20. 143.
 ποιότης. αἱ ποιότητες ἀσώματοι I. Nigr. 11. 50.
 πολέμιος I. Prom. 16. 199.
 πολέμιος. πολέμιοις II. Alex. 4. 210.
 πόλεμος I. Nec. 3. 459. ὁ πόλεμος ἀπάντη πικρῇ II.
 Q. Hist. 2. 4.

πόλις II. Amor. 12. 409. ὁ πόλις I. Pisc. 21. 591.
 πολιορκίαις χῆμα II. Q. Hist. 57. 66. καθάπερ ἐν πολιορ-
 κίαι III. Calumn. 19. 150.
 πόλις. ἡ πόλις II. Phal. Pr. 3. 189. πόλις σύμψασις ἢ Ἀ-
 θηναίων II. Q. Hist. 38. 51. πόλις ἐν Ἰταλίᾳ II. Salt.
 32. 286. πόλις III. Dea Syr. 60. 490. εἰς τὴν ἐν τῇ πό-
 λι μάρχην II. Par. 43. 866. & 867. καὶ πόλιν v. notam
 III. Dea Syr. 18. 466. πρὸ ἢ πόλεως I. Cont. 22. 518.
 οὐ χρὴ πόλιν ἐν πόλεσι II. Q. Hist. 42. 56. πόλις II.
 Afr. 23. 370.
 πολίτευμα I. Prom. 15. 198.
 πολίτης I. Tim. 49. 163.
 πολίτικος III. Philopat. 19. 605. πολίτικῃ μερὶ ἐδουλεύ-
 η II. Bis Acc. 34. 834.
 πολίχρως I. Jud. Voc. 7. 91.
 πολιορκῶ II. Alex. 60. 264.
 πολλοῖς II. Q. Hist. 61. 67.
 πολλὸν III. Dea Syr. 12. 458.
 Πολυδάμας I. Herod. 8. 838.
 Πολυδύκη II. Dem. 24. 384.
 πολυδύκη I. Nigr. 16. 56.
 Πολυκλείτης. Πολυκλείτης καὶ τοῦτο ἔργον III. Philopf. 18.
 46. ὁ τῷ Πολυκλείτῃ κινῶν III. Mort. Per. 9. 330.
 πολυμαθής II. Salt. 33. 287.
 πολυποσία II. Par. 16. 853.
 πολύπικρος. I. D. Mar. IV. 2. 299. πολυπόδα ὁμοῦ I. Vit.
 Auc. 10. 551.
 πολὺς. πολλοῦ I. Pisc. 48. 616. πολλῇ II. Par. 14. 852.
 Ἀλλὰ πολλοῦ II. Alex. 12. 220. ὁ πρὸ πολλοῦ II. Tox.
 12. 518. πολὺ λόγιος I. Vit. Auc. 26. 566. τὰ πολλὰ
 I. D. Mort. I. 2. 332. πολλὰ λοιδορίαι, — πολλὰ κα-
 τ' ὁμοῖον — τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν — πολλὰ κἀπαρ-
 σθαι ἀνδράσι ποιητοῖς I. Prom. 6. 32. ἢ πολλῶν vide
 notam III. Cyn. 6. 542. & 543. τοὺς πολλοὺς vulgo, I.
 Nigr. 4. 42. τοὺς πολλοὺς II. Alex. 6. 214. πολλοὺς καὶ
 ἄλλους III. Hipp. 8. 74. πολλὰς μεριάδας &c. III. E-
 pigr. Omiff. 690. πόλις II. Par. 45. 870. πόλις ἢ ἑλκε-
 τος II. Dem. 10. 378. πόλις II. Afin. 10. 577.
 Πολύρμα II. pro Imag. 1. 484.
 πολύτιμος. πολύτιμος ὡς ἀληθῆς II. Jup. Trag. 8. 657.
 πολυφίλος II. Tox. 37. 546.
 πομπή. τῇ πομπῇ ἔχουσιν ἐλίκων I. Somn. 1. 1.
 πομφύλιος I. Cont. 19. 515.
 ποῖον. τῷ σώματι ποῖον I. Somn. 9. 12. ποῖον ἢ πόνον
 I. Nigr. 33. 76.
 πορφύρεος I. Herm. 10. 749.
 πορφύρεος ἀπαλλάττειν I. Merc. Cond. 23. 678.
 πόσις. τὰ πόσις II. Bis Acc. 20. 815. πόσις πορφύρεος &c.
 II. Bis Acc. 21. 817.
 πόντος. εἰς βαθυκίτας πόντον I. Tim. 26. 138. εἰς τὸν ῥο-
 λαν πόντον III. Adv. Ind. 11. 108. & 109.
 πόσις I. Catap. 2. 623.
 πορφυροῦ I. Cont. 10. 503. τὸ πορφυροῦν ὡς πορφυροῦ nau-
 lum exspecta, I. D. Mort. XXII. 2. 424.
 πορφυρεῖα II. de Luc. 10. 926.
 πορφυρεῖα. καὶ τῇδε (ἀλγὴν) οὐκ ὀφείλουσιν ἀσφαιλῶς I. Somn.
 9. 12.
 πορφυρεῖα. ὁ πορφυρεῖα πόλις I. Nigr. 26. 65.
 πορφυρεῖα III. Rhet. Pr. 16. 18.
 πορφυρεῖα κείνου II. Q. Hist. 39. 52. πορφυρεῖα κύμα I.
 D. Mar. XIII. 2. 321. πορφυρεῖα πλόκαμος II. Salt.
 41. 292.

- πορφύρεος ὁ τὴν πορφύριδα ἔχων. I. D. Mort. X. 4. 365.
 Ποσειδών I. D. Deor. XXI. 2. 268. Ποσειδῶν προδέρου III.
 Deor. Conc. 14. 536.
 ποταμός ἐν ὀλίγοις μέγας I. Somn. 2. 4. ὑπερφερόμενος
 ἐν τῷ ποταμῷ I. Nec. 9. 468. ἄνω τῷ ποταμοῦ I. pro
 merc. Cond. 1. 709. ἄνω ποταμῶν I. D. Mort. VI. 2.
 348.
 ποταί I. Merc. Cond. 39. 699.
 πότη vide notas III. D. Meret. V. 290. ὁ πότη συνι-
 κροῦτο II. Gall. 12. 720. & 721.
 ποτὸν τὸ II. I. Ver. Hift. 23. 89.
 ποῦ σοι γῆς αὐτὴ πηγὴ ρεῖ; I. D. Mar. III. 1. 296. ποῦ εἰ
 II. Q. Hift. 10. 15.
 πῶς, ἐνδύναι ὀλίγον τῷ ποδὶ laxare parumper pedem, I.
 Cont. 3. 493. ὁ πῶλον ποδὶς I. Nec. 17. 480. ἐπὶ πόδα
 εὐδὺς ὅπως χωρεῖ I. Scyth. 3. 863. περὶ πόδα II. Q.
 Hift. 14. 19. ἐν ποδὶν κ' χωρεῖ III. Philopat. 11. 596.
 οἱ πόδες ἐς τὴν πύραν II. Jup. Trag. 47. 694. ἐν ποδῶν
 II. pro Imag. 29. 507. ἑξῆς μέχρι ποδῶν II. Amor. 3.
 400. ἐν ποσὶ ταῦτα κεινῆται II. Q. Hift. 2. 3. τὸ δὲ
 ἐν ποσὶ μοι — ἐξυλὺς ἀσφαλὺς ἐν ποσὶ, contrar. ἐν
 ποδῶν — I. Nigr. 7. 45. ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶ ἀνίσταται ib.
 πρὸς πόδας III. Epigr. Omiff. 692.
 πρᾶγμα I. pro merc. Cond. 11. 719. πρᾶγμα ὑπεροικον
 ἢ I. D. Mort. XXIII. 2. 427. κ' τὸ πρᾶγμα ib. XXVI.
 2. 436. τῷ πρᾶγματ' ἀφ' οὐκ ἐστὶν v. notam III. Mort.
 Per. 3. 326. ἐν τῷ πρᾶγματ' I. Merc. Cond. 28.
 686. μὴ τὰ πρᾶγματ' I. Prom. 2. 26.
 πρᾶξις, πράξις II. Alex. 30. 238.
 Πραξιτέλης εὐχίριος οὕτως ἐπαφροδίτου II. Amor. 11. 408.
 πρᾶς τε ἢ τὸ βῆμα καὶ σμιρός, I. Somn. 8. 11. Ἀντί-
 γονος φρεσὶ δημοκρίτου κ' πρᾶς γὰρ I. Nigr. 6. 44.
 πρᾶτ' I. Nigr. 31. 72. πρᾶτ' I. dego, III. D. Meret. IX.
 301. οἷς τε πρᾶτ' I. Prom. 1. 24. ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς
 II. Tox. 23. 532. τί πρᾶτ' ἐπὶ ἀπὸ ἀφ' οὐτοῖς I. Pifc.
 47. 614. ἀμυλεῖ κ' πρᾶτ' ἐπὶ ταῦτα διέτελλε I. Nigr. 26.
 65. ἀφ' οὐτοῖς τὰ πρᾶτ' I. Tim. 50. 163. τοῦτο
 μοι ἦδη πεπραγμένον II. Afim. 39. 607. πρᾶχθῆς al. πρᾶ-
 χθῆς I. Nigr. 8. 47. πρᾶτ' ὁμοῦ αὐτῶν III. Charid. 23.
 633. πρᾶτ' ὁμοῦ al. πρᾶγματ' I. Nigr. 9. 48.
 πρᾶπ' I. D. Deor. XX. 16. 266.
 πρᾶσις, πρᾶσις Gess. πρᾶσις corrigat III. Dem. Enc.
 16. 503.
 ὁ πρᾶσις III. Conv. 6. 422.
 πρᾶσις III. Tragop. p. 652.
 Praepositionem ὡς ante τὴν πρᾶσις excidisse putat Gess.
 II. Lex. 3. 323.
 Πρίαμ' ποδάρκης III. Tragop. p. 659.
 Πρίαπ' II. Salt. 21. 279.
 πρίν ἢ I. Zeux. 10. 847. ἢ πρίν ἀσυχία II. Amor. 16. 415.
 πρίν αὐτὴν εἰς κρᾶνον &c. III. Char. 6. 622. πρίν ἀμφοῖν
 III. Calumn. 8. 137.
 Πρίσκ' II. Q. Hift. 20. 28.
 πρὸ, ὡς πρὸ τῷ I. Prom. 4. 29.
 προάγω, τὰ μὲν ἐς προαγόμενα I. Vit. Aucf. 21. 560.
 προάγοντα II. Gall. 8. 714.
 προαιρέομαι II. Salt. 44. 294.
 προαισθόμην III. Calumn. 23. 153.
 προαρκάζω, προαρκάζω I. D. Mar. XIII. 1. 320.
 προαρκάσκω II. Bis Acc. 17. 811.
 προαυλῶν I. Prom. 12. 195.
 πρόγονοι, ἱμναλὶν οἱ πρόγονοι ἡμῶν III. Nav. 3. 249.
 προγράφω I. Tim. 51. 164. πρὸς τὰ προγεγραμμένα λέγο-
 βλεπτοίς II. Q. Hift. 42. 56.
 προδικατάω II. Abd. 11. 169.
 προδικάω, προδικάω III. Philopat. 7. 593.
 προδικάσκω I. Cont. 7. 498.
 πρόομαι, προῖοντας γὰρ τινος I. Nigr. 34. 77.
 προῖοντας, ἢ πομπὴ κ' τὸ πᾶν ἐπὶ δριμυτικῆς προ-
 λούσεως I. Prom. 6. 33. μίαν ταύτην προῖονται ib. 32.
 ὅθεν κ' πομπὴ ὁ δριμυτικῶν, ὅν προῖονται ἢ κοινὴ γλώσσα
 λαλεῖ ib. 33. προῖοντας ποιεῖ τὰ βασιλεῖς ib.
 προῖονται, κ' δὲ τινος προῖοντας ἀφ' οὐτοῖς αὐτῶν δὲ
 μὴ τι μὴ μικρὸν ὀφείτω I. Prom. 6. 33.
 προῖονται, ἔξω προῖονται — προῖονται ἐς ἀγῶνας — ἔπ' αὐ-
 τοῖς προῖονται I. Prom. 6. 33. τοσαύτην ἐκείνη ἐξ ἐνός
 ἑνὸς ἀφ' οὐτοῖς σφίσι ἐπὶ τὴν θῆσαν προῖονται ib. εἰς ἐκ-
 κλησίαν καλούμεν παρετήσαντο προῖονται ib. τὴν ὑπε-
 κρίτην προῖονται ib. προῖονται ἐπὶ τὸ βῆμα ib. ἀναστὰς
 ἐπὶ τὸ βῆμα κ' προῖονται ib. ἐπὶ τὸ βῆμα τὸ Κάτων
 προῖονται ib.
 προῖον II. Q. Hift. 55. 64. προῖοντα III. Conv. 41.
 447.
 προῖοντας γὰρ πολιτικῶν λόγων πρᾶσις II. Amor. 9.
 407.
 προῖον, ἔαν αἱ προῖοντες ἐν προῖονται ποιεῖς I. Nigr.
 27. 67.
 προῖοντα I. Nigr. 27. 67. τὸ προῖοντα ἐνεσφῆς II. 1.
 Ver. Hift. 36. 100.
 προῖον I. Prom. 4. 29.
 προῖον I. Somn. 3. 6.
 προῖον, προῖοντα εἰς τὸ δημοσίον I. Prom. 6. 33.
 προῖοντα II. Phal. Pr. 3. 189.
 προκαλίσκομαι I. Tim. 46. 160.
 προκατάγω, προκαταχέτομαι I. Cat. 18. 640.
 προκατακλίνω priore loco accumbere facio, I. D. Deor.
 XIII. 1. 235.
 προκίμαι, προκίμαι I. Tim. 21. 132. II. de Lucf. 3. 923.
 προκίμαι αὐτῶν II. Gymn. 15. 893. προκίμαι δὲ ἐν μί-
 σθ' ἐπὶ πινάκιον τι τὸ δὲ γιωμωτρίας χρημάτων καταγε-
 γραμμένοι I. Nigr. 2. 40.
 προκίμαι, ἐπὶ τὸ εἰς τι προκίμαι I. Somn. 3. 6. προ-
 κίμας III. Ocyf. p. 664.
 προκίμαι, ἐμὲ δὲ προκίμα I. D. Mort. XII. 1. 380.
 προκίμα III. de Domo 30. 206. & 207.
 προκίμα, ἡμῶν τὸ μῆλλον προκίμα I. Somn.
 10. 15.
 προκίμα ἐν τοῖς γράμμασιν I. Prom. 2. 26.
 Προκίμας I. Prom. 1. 23. & p. 185. Προκίμας μὴ τὰς
 πρᾶγματ' I. Prom. 2. 26. Προκίμας ποικίλος, ἀεὶ ὁ-
 μῆτις ib. 7. 37. Προκίμας δὲ ἑδωμῶς ib. 14. 196. ἄλλω
 Προκίμα, ἄλλω Πηλοῦ ib. 2. 26.
 προκίμας ἐν νυμφαγωγῶν I. D. Deor. XX. 16. 266.
 ὁ προκίμα III. Dea Syr. 30. 476.
 προκίμα, τὴν μὲν λίαν προκίμα I. Somn. 13. 19.
 προκίμα, ὡς προκίμα I. pro Lapf. 14. 737.
 προκίμα II. Abd. 23. 179.
 προκίμα, προκίμας I. Scyth. 7. 866.
 προκίμα, ἀφ' οὐτοῖς δὲ καταγεγραμμένοι τὸ προκίμα τὸ σὺν-
 θεμα I. Prom. 6. 33. τὴν προκίμα alii τὴν πρᾶσις I.
 Somn. 9. 12. ἐντέλλει τὴν προκίμα I. Prom. 6. 33. ἢ γὰρ
 ἐπ' ἀλλοῖς τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν προκίμα
 ib. συνήθως δὲ τὰς προκίμας ποιεῖται ib.
 προκίμα II. Amor. 53. 456.

προσίμιον. τὸ προσίμιον τ' Ἰσλαῖς ἢ δὲ συντίτταται II. Q. Hist. 31. 42. τὰ δὲ ἄνω εἰς μισθόγμια τ' μικρὰς Ἀρμινίας εἰς προσίμιον I. Somn. 3. 6.
 προσῶν. τό, τὸ ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανί ἔτι προσῶν μάλιστ' I. Somn. 10. 15. προσωρῶν δὲ &c. II. Abd. 160.
 προσπαρασκευάζω. προσπαρασκευάζω al. male προσπαρασκευάζω, sed ego credo auctorem scripsisse προσπαρασκευασάμενος II. Lex. 24. 348. προσπαρασκευασμένοι II. Tyr. 21. 157.
 προσπάτω II. Abd. 4. 162. προσπάτω τῷ ὀνόματι III. Mort. Per. 28. 351.
 προσέμνω. ἢ προσέμνω I. D. Mort. VI. 5. 354. τοὺς προσέμνω II. Gall. 24. 738.
 προσῶν. προσῶντες III. Cron. 18. 400.
 προσομοία II. Amor. 18. 418.
 Προποντίς. Προποντίδα III. Philopat. 3. 587.
 προρήγναι I. Sacr. 12. 535.
 πρὸς I. Prom. 1. 23. I. pro merc. Cond. 1. 705. καὶ ἄλλαι ποιεῖται πρὸς I. Herm. 61. 801. & 802. πρὸς ἑμῷ II. Bis Acc. 17. 812. πρὸς ἑμῷ λόγος εἰ mca re narras, I. D. Deor. XX. 3. 254. πρὸς Ὀμήρῳ vide notam III. Dem. Enc. 4. 494. πρὸς αὐτὸν II. Alex. 4. 211. πρὸς ἔπ' ib. 19. 227. ὅθεν πρὸς ἔπ' I. Herm. 36. 777. παῖς πρὸς μὲ ib. 19. 757. πρὸς τὸ ὅς λεγόμενος &c. v. notas III. Calumn. 21. 151. & 152. πρὸς ἀνέχοντα τ' ἡλίου III. Mort. Per. 39. 359. ἐκείνη πρὸς αὐτὴν ἀπ' ἡς II. 2. Ver. Hist. 46. 139. παῖς πρὸς αὐτὸν, ὅθεν πρὸς αὐτὴν, ruer, ad illut, scil. comparatus, nihil ad illam, scil. si species & similitum copiosa exempla vid. ad. I. Tim. 15. 125. πρὸς τοῖν ποδῶν III. D. Meret. XIV. 321. πρὸς αὐτὸν II. Icar. 21. 777. πρὸς τ' ἀντιπάλῳ ἀγχοῦ II. Gymn. 11. 890. πρὸς τινὰς II. 1. Ver. Hist. 2. 70.
 προσάγω. πρὸς τὴν ἡδὴν προσάγειν I. Somn. 1. 2. προσάξειται με I. Herm. 53. 792. ἄμω τάχα μῦτοι εἰ αὐτὸ τοῦτο προσάγει αὐτοῦ I. Zeux. 2. 840.
 προσανατίθηναι II. Jup. Trag. 1. 642.
 προσάτης II. Q. Hist. 10. 14.
 προσάπτω. προσάπτω τὴν ψυχὴν I. Nigr. 7. 45.
 προσαρμόζω. προσαρμόζω τὰ χεῖλη I. D. Deor. V. 2. 214.
 προσέβλη. ἐν προσέβλη II. Tox. 57. 561.
 προσεικάζειν v. notas III. Cron. 11. 394.
 προσείκω. ἡμῶν αὐτοῖς προσεικότα I. Prom. 12. 195.
 προσειμί. προσιάντες ἐν I. Zeux. 1. 839. τ' προσιάνται II. Q. Hist. 35. 46.
 προσελαύνω. προσελαύνω τῷ Μυσονίῳ III. Mort. Per. 18. 341.
 προσέρχομαι. προσέρχεται τῷ δήμῳ I. Prom. 6. 33. προσελθόντες II. 2. Ver. Hist. 2. 106.
 προσέρχω I. Nigr. 27. 67. I. Cat. 14. 637. μοῖ προσέρχεται τ' τοῦ I. D. Deor. IV. 5. 212. προσέρχεται II. Gymn. 17. 896.
 πρόσθε. τὰ ἡλικίαν I. Somn. 1. 1. παῖς ὅν ἔπ' πρόσθε ib. 2. πρόσθε. κούρ' ib. 1. πρόσθε. — τὴν ἡλικίαν idem est qui ἀντίπαῖς ib. γυμνὴ παιδίσκη πρόσθε ib. παῖς πρόσθε ib.
 προσηγορία. προσηγορία an προηγορία I. Pisc. 22. 592. τὰς προσηγορίας II. pro Imag. 27. 505.
 προσημῶν. προσημῶν dicitur Jupiter per triplicem noctem τὴν ὑπερβολὴν τ' τῷ γυναικισμῷ ῥήμης I. Somn. 17. 22.

πρόδι II. Q. Hist. 14. 20.
 πρόδιτο II. Alex. 3. 210.
 προσέμι I. D. Mort. XXIII. 3. 428. προσέμι II. Phal. Pr. 14. 200.
 προσκαλῶ. προσκαλεσάμενος τ' Ἐρμῆ I. D. Deor. VII. 3. 220. & 221.
 προσκρούω. προσκρούω — παρ' ἡς II. Gall. 26. 743.
 προσκυνῶ. προσκυνεῖται v. notas III. Nav. 38. 272.
 προσκυνῶ II. Gall. 9. 714.
 προσλαλία I. Somn. 1. 1.
 πρόσθε. πρόσθε ποιῶ I. Prom. 6. 33. τὴν πρόσθε ἀπαγορεύεται ib. τ' ὅς βελῆς τ' ἐν Ἀσίᾳ πᾶσι πρόσθε ποιμῆς πρὸς τ' δῆμον ib. ἔτ' ἂν ἰδὲ πρόσθε ib.
 προσοικῶ II. Alex. 9. 216.
 προσομιλῶ. προσομιλῶ τοῖς ἄρτοις I. Somn. 11. 15.
 προσοχῇ I. Nigr. 27. 67.
 προσπατῶ. προσπατῶ I. Cat. 13. 635.
 προσπίπτω. προσπίπτω τ' Ἀχιλλῆ II. Par. 46. 871.
 προσπύω I. D. Mort. XX. 2. 414.
 προσπύω I. D. Mort. XX. 2. 414.
 προσάτης III. Mort. Per. 11. 333.
 προσίθηναι I. Pisc. 21. 591.
 προστίθειν II. Phal. Pr. 11. 198.
 προστίθεις τῇ ἡδὴν nunc exhibetur melius πρὸς II. Bis Acc. 20. 816.
 προστυγχάνω. εἰ μὴ σοι προστύχῃ I. Nigr. 6. 44.
 προσφύομαι forsan προσφύομαι III. Dea Syr. 36. 481.
 προσφίλοσφι II. Tim. 6. 110.
 προσφίτω. προσφίτω III. Dem. Enc. 40. 520.
 προσωπῆος μίση I. εἰ μὴ αὐτὸ κεφαλῆς I. Nigr. 11. 50.
 προσωπῆος μιμημένης III. Philop. 32. 58.
 πρόσωποι. ἀντίπῳ τῷ πρόσωπῳ I. D. Mort. XXI. 1. 420.
 πρόσωποι ἀντιπῳ II. Amor. 19. 419. τὸ πρόσωπον τυφάμεν II. Afin. 14. 582.
 προτέλειον I. Somn. 3. 6. προτέλειον I. Merc. Cond. 13. 669.
 προτινάω II. 1. Ver. Hist. 19. 85.
 πρότις. πρότις, οἰμαι, χρὴ τ' I. D. Mort. XXV. 1. 432. ὁ πρότις II. Amor. 9. 407. ὁ πρότις ἰθὺς ἰσθῶ II. 1. Ver. Hist. 33. 96. & 97. πρότις ἐπιχειρήσας III. Calumn. 26. 157.
 προτίθηναι. προτίθηναι II. pro Imag. 5. 486. προβέμῃ II. Imag. 17. 477. προβέμῃ ἀπαντα εἰς μέσους &c. I. Herm. 64. 805.
 πρότις II. Jup. Trag. 47. 694.
 προτύπω. προτύπω αὐτὸν προτίθηναι Σωκράτῳ I. Somn. 18. 23.
 προφῆτης II. Alex. 53. 257.
 προφῆτης I. Vit. Auc. 8. 548. III. Philopat. 5. 591. οἱ τ' Ἀμμωνίῳ προφῆται I. D. Mort. XIII. 1. 391.
 προφῆτης II. Alex. 60. 264.
 πρόμνη. οἱ λαοὶ πρόμνην προσάμεν II. 1. Ver. Hist. 42. 103.
 πρυτανίον I. Prom. 4. 188.
 πρυτανίον. ὁ Ζεὺς ἐπρυτανίον III. Deor. Conc. 14. 536.
 πρύρας ἐπιμνηστῆς II. Jup. Trag. 49. 697.
 πρύρας III. Calumn. 7. 134.
 πρυτάνειον I. Tim. 55. 172.
 πρυτάνειον III. Mort. Per. 1. 325.
 πρῶτος II. Amor. 20. 420. I. pro Lapf. 3. 727. ἐν πρῶτῃ II. Alex. 11. 219. ὁ μὲν πρῶτος I. Merc. Cond. 37. 696. τῷ πρῶτῳ χρῆσθαι εἰς ἑξῆς ἰσχυρῶν I. Herm. 58. 798.
 πρῶ-

πρώτοι I. pro Lapf. 13. 736. πρώτοι ἢ II. Bis Acc. 26.
823. πρώτοι μὴ I. pro Lapf. 2. 726. ὅχι πρώτοι ἢ II.
Par. 49. 873. πρώτοι II. Q. Hist. 48. 59. τὰ πρώτα I.
Tim. 55. 172. Ἀθηναῖον τὰ πρώτα ib. 35. 147. πρώτοι
II. Q. Hist. 38. 52.
πταίσμα. ὑπὲρ τῷ πταίσματι I. pro Lapf. 1. 724.
πταίσις I. Phil. 35. 604.
πταίω. ἐπταίεται ἢ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις III. Musc.
Enc. 1. 91.
Πτολιμαῖος III. Calumn. 3. 128. Πτολιμαῖος III. Hipp.
2. 67. III. Calumn. 16. 146. Πτολιμαῖος ib. 2.
127. τῷ ἢ Πτολιμαῖον ἰδὼ III. Dem. Enc. 2. 492.
πτολίβηρον. ἄσπετος Ἀχαιοὶ Τρώων ἄσπετος ἰστιάδῃ
πτολίβηρον I. Somn. 9. 14.
πύλον. ἐς τὸ κόλπον πύλας I. pro merc. Cond. 6. 714.
πυλὴ βασιλεὺς τῆς πυλῆς βασιλεὺς III. Mort. Per. 9. 331.
Πυθαγόρας. Πυχή Πυθαγόρας II. Alex. 40. 246. ἢ Πυθαγό-
ρας II. Gall. 4. 709.
πυθία III. Dem. Enc. 15. 503.
πυθμῆ. τῷ πυθμῆ ὁ γένει ἢ δυναμῆς I. D. Mort. XI.
4. 379.
Πυθῶ. Πυθῶ III. Adv. Ind. 8. 107.
πύλα. πύλαις πύλαις τῇ ἰδίᾳ καὶ ἀδελφῇ I. Nigr. 16. 54.
πύλων Solan. dicit, lege πύλον II. 2. Ver. Hist. 32. 128.
& 129. πύλαι πύλαις μονόφυλλοι ib. 11. 110.
Πύλον ἔχουμι v. notas III. Dem. Enc. 35. 516. & 517.
πύλον I. Nec. 12. 473. πύλον ὕψους III. Hipp. 5. 70.
πυλωφῶ I. D. Mort. XX. 1. 413.
πυλώω; II. Afm. 2. 569. πύσεις πυθάνω II. Alex. 32.
241.
πῦρ. καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐν τῷ χιρῶν ἀπὸ πύρεσσιν I. Tim.
12. 120. ὑπὸ τῷ πυρὶ ἀπὸ πύρεσσιν II. Tox. 61. 565.
τὸ πῦρ ἑλκεύει I. D. Deor. I. 1. 204.
πυργίον I. Tim. 42. 154.
πυρεταῖον I. Scyth. 2. 862.
πυρετός καύσας ὁ σφοδρότης III. Philop. 35. 52. πυρε-
τῷ ἔχουμι ib. 20. 48.
πυρίτω II. Q. Hist. 1. 1.
πυρὶ ἱνῶσι III. Dea 67. 49. 486.
Πυρρίδας I. Vit. Aucl. 27. 567. Πυρρίδα I. Tim. 22. 132.
πυρρίδιον I. D. Deor. VIII. 1. 226.
πυρρίδιος I. Nigr. 7. 46.
πῶ. ὅχι ἰσχυρὸς πῶ, v. notas III. de Dom. 25. 204.
πῶγων. ἐν βαθύ πῶγων I. Merc. Cond. 12. 667. πῶγων
βαθύν I. Phil. 40. 608. ἐκπύσας ἢ πῶγων I. Tim.
54. 169. & 170. πῶγων βαθύν καθεύδω III. Phil-
op. 5. 33.
πῶς II. Jup. Trag. 42. 690. III. Mort. Per. 5. 328. πῶς
δ' ἐν al. ὅπως γούν I. D. Mar. VIII. 1. 308. οἱ ἢ γὰρ
ἐνομάζονται πῶγων — πῶς ἢ ὅπως; I. Tim. 2. 103.
ἐτῶ ζῶν ἢ ἐπὶ ὅλοιον ἰδὼ τῷ Σίμωνι. πῶς γὰρ; ἢ
ἐπὶ αὐτὸς ἦν τῷ ἢ χρημάτων ib. 102. πῶς ἐν δέκ. I.
D. Deor. II. 2. 207. μάλιν δ' οἱ πῶς ἀπὸ πῶς; II. Tyr.
131. 151.

P.

ῥάδιον I. D. Deor. VII. 4. 224.
ῥαδιόματιος I. Cat. 29. 650.
ῥάδιος ἢ ῥάδιον I. Merc. Cond. 40. 700. ὡς ῥάδιον I. Herm.
30. 771. ῥάδιον ἢ I. D. Deor. VIII. 1. 226. ῥάδιον
II. Aun. 14. 582. ῥάδιον ἢ I. Lex. 20. 345.

ῥάδιον. ἢ ἐν τῷ ῥάδιον I. Merc. Cond. 6. 660.
ῥαδιόματιος I. D. Mort. XII. 3. 385.
ῥάδιον ἢ ὡς γὰρ ῥάδιον I. Tim. 32. 145.
ῥαδιόματιος ἢ ὡς ῥάδιον I. Prom. 5. 30.
ῥάδιον. τῶν ῥάδιον al. ἢ ῥάδιον I. D. Deor. XIX. 1. 249.
ῥάδιον. ἢ ὡς, πῶς οἱ γὰρ αὐτὴ (πῶς) ῥάδιον; I. D. Mar.
III. 1. 296. ῥάδιον ἢ ῥάδιον II. Gymn. 25. 906.
ῥάδιον dico ἢ ῥάδιον I. Merced. Cond. 11. 666.
ῥάδιον II. Q. Hist. 1. 2. ῥάδιον τῶν μακρῶν ἀπὸ πῶς I. Prom.
6. 190. ὡς πῶς τῶν ῥάδιον ἐπὶ σικυτοῦ ῥάδιον I.
Nigr. 6. 45. δὲ γὰρ με λέγει τὸ χορὸν ῥάδιον μακρῶν —
μακρῶν ῥάδιον ἀπὸ πῶς ἐν τοῖς ἰσχυροῖς ib. 11. 50.
ῥάδιον τῶν προσηλόν II. Alex. 19. 227.
ῥάδιον. ῥάδιον μάλιστα, ἢ ἐν ἀγῶνι ῥάδιον Νείκεια ἢ
ῥάδιον ἢ τῶν προσηλόν ἀγῶνι I. Prom. 1. 25.
ῥάδιον I. Merc. Cond. 5. 629. ὅ τῷ Ὁμήρῳ ῥάδιον III. de
Dom. 17. 200. ἄλλος ῥάδιον I. Herod. 8. 837. ῥάδιον
ἢ ῥάδιον τὸ κέντρον ἰσχυρῶς τῶν ἀπὸ πῶς I. Nigr.
7. 46.
ῥάδιον I. Nigr. 27. 67.
ῥάδιον θανάτου ῥάδιον I. Nigr. 37. 79.
ῥάδιον I. D. Deor. XIII. 1. 236.
ῥάδιον. ἢ ῥάδιον ἢ ῥάδιον I. D. Deor. VI. 3. 218. ἄλλος ῥάδιον μάλ-
ιστα ἔχουσι αὐτοὺς ῥάδιον I. Nigr. 32. 75. καὶ ῥάδιον τῶν
ῥάδιον I. D. Mort. VI. 2. 347. πῶς ῥάδιον ἢ ῥάδιον τῶν
ῥάδιον I. Merc. Cond. 35. 695. εἰς τὰς ῥάδιον ἀπὸ
πῶς τὸ πῶς I. Somn. 4. 7.
ῥάδιον II. Lex. 19. 340. vel potius 344.
ῥάδιον. ῥάδιον II. Amor. 33. 434.
ῥάδιον. ἐπὶ ῥάδιον I. Herm. 28. 768. & 769.
ῥάδιον. ἀπὸ πῶς ῥάδιον I. pro merc. Cond. 11. 720.
ῥάδιον II. Alex. 39. 245. ῥάδιον II. Alex. 30. 237.
ἢ ἢ ῥάδιον ib. 48. 252. & 253.
ῥάδιον. ἐν ῥάδιον I. Prom. 6. 32. ἢ ῥάδιον II. Salt. 10.
273.
ῥάδιον II. Lex. 2. 320.
ῥάδιον. ἐκπύσας ῥάδιον III. Epigr. Omiff. 688.
ῥάδιον. οἱ πῶς ἢ ῥάδιον συμπαροῦς ἔχουσι τοὺς
πῶς I. Nigr. 34. 77.

Σ.

Σαβαρδικάχης II. Alex. 53. 257.
σαγηνία I. Tim. 25. 138.
Σακαράκις v. notas III. Macrob. 15. 218. & 219.
σαῖον I. Merc. Cond. 20. 675.
σαλάγα II. Alex. 50. 255.
Σαλμωνεύς. ὅτ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥάδιον τοῦ μῶς ἢ ῥάδιον Σαλ-
μωνεύς φλόγα I. Tim. 2. 102.
σαλπιγξ v. not. III. Ocypr. p. 668.
σάουδαλον haec vox non legitur in Scapula II. Q. Hist.
10. 15.
Σαρδανάπαλ I. D. Mort. XX. 6. 419.
Σαρδάνιος ἢ ἢ II. Jup. Trag. 43. 692.
σάριος III. D. Meret. XIII. 316.
σαρκάζω I. Prom. 7. 36.
σαρκασμοπιτυοκάμπτης I. Prom. 7. 36.
σάρξ. τὸ ἢ σαρκὸς ἀόχλησι II. Par. 11. 849. αἱ σάρκες II.
Amor. 14. 412.
Σάτιον I. D. Deor. I. 1. 206. ib. V. 2. 212. Σάτιον ἢ
S. I. Nec. 16. 479.
σαφής. παρὶ πῶ σαφής I. Somn. 8. 11.

ἑσπερος II. 1. Ver. Hist. 29. 92.
 ἑσπερος, κατὰ τὸ Σάβαν II. Salt. 34. 287. & 288.
 Σελουανός II. Q. Hist. 21. 29. & 30. Σελουανὸς Δάσας ib.
 26. 34.
 σελὴ μακρὴ v. notas III. Dea Syr. 29. 474. & 475. τὴν σελὴν
 τὴν τοῦ Διὸς II. Afr. 22. 368. ταῖς σελήναις III. Herc. 3. 83.
 Σελῶν I. Nigr. 3. 41.
 σέληνος, ἐπὶ τὰ σέληνη II. Lex. 3. 323.
 σέληνη, τὴν σέληνην ἐκλείψας II. 1. Ver. Hist. 19. 85. ἡ δὲ αὐτὴ
 τὴν σέληνην III. Conv. 41. 447.
 Σελῶν Δαφνίταις ἐπὶ τὴν σελήνην I. Somn. 9. 14.
 σελῶν, παρὰ τὰς σελῶν Διὸς II. Bis Acc. 4. 797.
 Σελῶν II. Alex. 27. 235.
 σελῶν I. Jud. Voc. 7. 90.
 σελῶν, ἐπὶ τὴν σελῶν I. Tim. 14. 123. ἡ μόνος ἐστὶν σελῶν
 III. Calumn. 9. 138. σελῶν τὴν ἀμάρην I. Herm.
 74. 817.
 σελῶν I. Catap. 7. 628.
 σελῶν, τὸς σελῶν III. Adv. Ind. 1. 98.
 σελῶν vide σελῶν.
 Σελῶν III. Mort. Per. 29. 351.
 σελῶν, τὴν σελῶν I. Herm. 80. 824. σελῶν ἢ III. Tra-
 gop. p. 652. σελῶν ἢ Κριτίαι III. Philopat. 27. 616.
 Σελῶν I. Cont. 23. 520.
 σελῶν I. Jud. Voc. 7. 90.
 Σελῶν I. D. Deor. XXIV. 2. 276.
 σελῶν & σελῶν I. Cat. 12. 634.
 Σελῶν I. D. Mort. IX. 2. 360.
 Σελῶν II. Salt. 22. 281.
 σελῶν I. Prom. 8. 192.
 σελῶν, τὴν σελῶν λόγῳ I. D. Mort. XX. 4. 416.
 Σελῶν I. Jud. Voc. 7.
 Σελῶν III. Macrob. 15. 218.
 Singularem cum plurali conjunctum vide I. Zeux. 7.
 844.
 Σελῶν, ἀπὸ τῶν καὶ Σελῶν τὰ πρὸς Πιστίαις συγγενῆ I. Prom.
 7. 36.
 Σελῶν III. Rhet. Pr. 16. 18.
 Σελῶν II. Jup. Conf. 18. 640.
 σελῶν, ἐπὶ τὴν σελῶν I. Prom. 4. 288.
 σελῶν, ἐπὶ τὴν ἑρμηνείαν πρὸς τὴν σελῶν II. Salt. 70.
 306. & 307.
 σελῶν, πρὸς τὴν Σελῶν σελῶν I. Merc. Cond. 39. 699.
 σελῶν, μὴδὲν σελῶν I. Tim. 35. 147.
 σελῶν, ἐκείνῃ τὴν Τίμῳ I. Tim. 40. 151. ἐπὶ τὰς
 σελῶν πηδῆ II. Gall. 6. 711.
 σελῶν II. Q. Hist. 41. 55.
 σελῶν, ἐπὶ τὴν σελῶν λασαῶν II. Bis Acc. 9. 800.
 σελῶν I. Merc. Cond. 37. 696.
 σελῶν, μὴδὲν σελῶν II. Atin. 48. 616. σελῶν — philo-
 sophi pallium I. Nigr. 24. 64. αὐτὴ σελῶν ἢ κιδάρε
 I. D. Mar. VIII. 1. 308.
 σελῶν, σελῶν σελῶν I. Nigr. 1. 39. ἐπὶ τὴν σελῶν II. Icar.
 21. 776. μόνος σελῶν ἐπὶ σελῶν σελῶν αὐτῶν III. Mort.
 Per. 21. 344. σελῶν καὶ καλῶν I. Herod. 8. 837.
 σελῶν, ἀπὸ τῶν γνομένων I. Somn. 17. 22.
 σελῶν I. D. Deor. VII. 3. 221.
 σελῶν I. Nec. 13. 474.
 σελῶν — αὐτῶν III. Electr. 6. 90. σελῶν ἐπὶ I. Harm. 4.
 857. σελῶν ἐπὶ II. 2. Ver. Hist. 12. 112.
 σελῶν III. Diff. cum Hef. 5. 243.
 Σελῶν, ἀπὸ τῶν Σελῶν I. D. Mar. VIII. 1. 397.
 TOM. III.

σελῶν I. Somn. 12. 18.
 σελῶν, ἀπὸ τῶν σελῶν I. Prom. 5. 30. σελῶν
 πρὸς αὐτῶν I. Nigr. 6. 45.
 σελῶν, ἀπὸ τῶν σελῶν I. D. Mar. 1. 2. 288.
 σελῶν, ἀπὸ τῶν σελῶν I. D. Mar. 1. 2. 288.
 Σελῶν ἑρμηνείαι II. Amor. 36. 436.
 σελῶν II. Icar. 5. 756.
 σελῶν, αὐτὴ σελῶν I. Cont. 7. 498.
 σελῶν I. Somn. 3. 6. ib. 14. 19.
 σελῶν, Νεφέλαι I. Herm. 12. 751.
 σελῶν, ἀπὸ τῶν Ἀφῶν τὴν σελῶν I. Prom. 1. 24.
 σελῶν, τὴν σελῶν III. de Domo 15. 198.
 σελῶν I. pro merc. Cond. 2. 709.
 Σελῶν I. Jud. Voc. 9. 94.
 σελῶν II. Imag. 2. 460.
 σελῶν I. Pisc. 19. 589.
 σελῶν... ἐπὶ τὴν σελῶν II. Salt. 80. 310.
 σελῶν III. Solocc. 1. 552.
 σελῶν I. Nigr. 31. 74. σελῶν ἐπὶ τὴν σελῶν I.
 Vit. Auc. 23. 563.
 Σελῶν ὁ ἑρμηνείαι I. D. Mort. XX. 4. 416. I. Cont. 9. 502.
 σελῶν I. Herm. 78. 821. & 822.
 σελῶν, ὁ σελῶν ἢ ἑρμηνείαι II. Jup. Trag. 33. 680.
 σελῶν II. Q. Hist. 29. 40.
 σελῶν I. pro merc. Cond. 15. 723. ἑρμηνείαι II.
 Tox. 27. 536. ἀπὸ τῶν σελῶν III. Mort.
 Per. 13. 337. μὴδὲν σελῶν I. pro merc. Cond. 5. 712.
 ἐπὶ τῶν σελῶν III. Philop. 16. 43. σελῶν II.
 Gymn. 22. 903. σελῶν III. Philopat. 2. 587. σελῶν
 ἐπὶ τὴν σελῶν II. Jup. Trag. 14. 656.
 σελῶν I. Prom. 4. 189.
 Σελῶν I. Jud. Voc. 5. 88. III. Macrob. 24. 226.
 σελῶν, σελῶν τὰ ἑρμηνείαι I. D. Deor. XX. 1. 253. ἐπὶ τὴν
 σελῶν I. Pisc. 1. 571. οἱ σελῶν ἐπὶ τῶν ἑρμηνείαι
 Διὸς I. Nigr. 22. 60. σελῶν τὴν σελῶν I. Herm.
 47. 788.
 σελῶν I. Nigr. 31. 73.
 Σελῶν, ἀπὸ τῶν Σελῶν II. Par. 43. 868.
 σελῶν, ἀπὸ τῶν ἀνὰ τὴν II. Salt. 41. 292. & 293. σελῶν
 τὴν τὴν ἀνὰ τὴν III. Philop. 3. 31.
 σελῶν, τὴν ἐπὶ τὴν II. Tox. 19. 528.
 σελῶν, ἐπὶ τὴν III. Philop. 22. 50.
 σελῶν, ἐπὶ τὴν καὶ αὐτῶν τὴν σελῶν — τὴν σελῶν
 καὶ αὐτῶν ἐπὶ τὴν I. Nigr. 6. 44.
 σελῶν II. Amor. 15. 413.
 σελῶν, ἐπὶ τὴν ἑρμηνείαι — ἐπὶ τὴν σελῶν σελῶν
 ἐπὶ τὴν — ἐπὶ τὴν τὴν σελῶν σελῶν σελῶν
 Μεγαρικῶν ἑρμηνείαι — ἐπὶ τὴν (ἐπὶ τὴν) τὴν
 αὐτῶν σελῶν τὴν σελῶν I. Tim. 1. 100.
 σελῶν, σελῶν III. Tragop. p. 645.
 σελῶν, σελῶν πρὸς II. Jup. Trag. 22. 668.
 σελῶν, τὴν τὴν σελῶν I. Prom. 1. 24.
 σελῶν I. D. Deor. XVI. 1. 243. σελῶν ἐπὶ τὴν
 γνομένων III. Rhet. Pr. 23. 24.
 σελῶν II. Icar. 4. 755.
 σελῶν, ἐπὶ τὴν σελῶν I. Prom. 2. 26.
 σελῶν, ἐπὶ τὴν ἑρμηνείαι I. Harm. 4. 858.
 σελῶν, ἐπὶ τὴν II. Icar. 6. 757.
 σελῶν III. Nav. 16. 259.
 σελῶν, τὴν καὶ πρὸς τὴν II. Icar. 1. 752.
 σελῶν, ἐπὶ τὴν σελῶν I. Jud. Voc. 12. 98. ἐπὶ τὴν
 σελῶν III. Philop. 17. 45.

Οοοοο

εἰς

σάμαρ. ὡς ἰδιόματι τὸ σάμαρ I. Nigr. 22. 61.
 σάμαρ. συνῆς I. D. Mort. XIV. 6. 399. σάμαρ intelli-
 gere, vid. not. II. Jup. Trag. 27. 673. σάμαρ αἰ. σά-
 μαρ II. Q. Hist. 37. 49. συνῆς δὲ, αἰας II. Alex. 32.
 240. συνῆς leg. συνῆς δὲ II. Alex. 32. 240. & 241.
 σάμαρ II. Salt. 64. 302. σάμαρ v. notas III. de
 Dom. 4. 192.
 σάμαρ. σάμαρ ὅτι ἰδιόματι III. Philop. 29. 56.
 σάμαρ I. Herm. 13. 753.
 σάμαρ. σάμαρ ἰδιόματι &c. I. D. Deor. V. 2. 213.
 σάμαρ II. Tox. 15. 522.
 σάμαρ. τὰς σάμαρ II. Jup. Trag. 4. 646.
 σάμαρ II. Eun. 3. 352.
 σάμαρ. ὅτι ἰδιόματι σάμαρ I. Cont. 4. 495.
 σάμαρ I. Jud. Voc. 7. 91.
 σάμαρ. μὴ ἐστὶν σάμαρ πρὸς τὸν ἰδιόματι, ὡς ἰδιόματι
 I. Nigr. 9. 49.
 σάμαρ. φιλοσοφία ἐστὶν σάμαρ — τῇ ἑκείνῃ πε-
 ρὶ αἰῶν σάμαρ I. Nigr. 12. 51.
 σάμαρ. πάλιν I. Tim. 50. 164.
 σάμαρ. τὰ σάμαρ σάμαρ λέγει I. Jud. Voc. 7. 90.
 σάμαρ. τὸ σάμαρ καὶ σάμαρ I. Jud. Voc. 10. 96.
 σάμαρ I. Nigr. 8. 47. ἰδιόματι, ὅτι ἰδιόματι ib. 48.
 Σάμαρ. ὅτι Σάμαρ ὅτι &c. III. Philop. 16. 43. Σάμαρ μὴ ἰδιό-
 ματι III. Tragop. p. 660.
 σάμαρ I. Herm. 21. 760.
 σάμαρ. σάμαρ τὸς δακτύλους — ἰδιόματι τὸς δακτύλους
 κατὰ τὴν αἰῶν I. Tim. 13. 122.
 σάμαρ. σὺ τῇ σάμαρ II. Tyr. 13. 151.
 σάμαρ. καλὰ μὲν sphaerae hujusm. κρῖνοι vocantur I.
 Nigr. 2. 40.
 σάμαρ. μὴ σάμαρ ὅτι ἰδιόματι I. Nigr. 11. 50.
 σάμαρ. ὅτι σάμαρ I. Cont. 15. 511.
 σάμαρ. I. pro merc. Cond. 1. 706. 707. & 708.
 σάμαρ. ὡς ἰδιόματι σάμαρ II. Ann. 10. 578. & 579.
 σάμαρ I. III. Dem. Enc. 14. 501. & 502.
 σάμαρ. ὅτι ὅτι II. Par. 11. 849.
 σάμαρ II. Q. Hist. 57. 66. σάμαρ δουλοματῆς, I. Somn. 8.
 11. ἰδιόματι — δὲ τὸ σάμαρ — ἰδιόματι δὲ τὸ σάμαρ
 I. Nigr. 2. 40. δὲ τὸ σάμαρ ib. 24. 64.
 τὸ σάμαρ τὸ αὐτοῦ I. Jud. Voc. 12. 98. τὸ σάμαρ ἰδιό-
 ματι I. Tim. 54. 170. σάμαρ μὴ ὅτι φαντασθῇ σὺ τὰς
 ὀφθαλμοὺς ὀφθαλμοῖς I. Somn. 5. 8.
 σάμαρ. τὸ σάμαρ αὐτοῦ &c. I. D. Mar. II. 4. 294. σάμαρ
 αὐτοῦ τῇ σάμαρ II. Ann. 23. 592.
 Σαμάρας I. Nigr. 27. 67. II. Salt. 25. 283. Σαμάρας δὲ
 ὅτι δὲ Μόψ II. Soloc. 5. 560. Σαμάρας ἰδιόματι λι-
 θεῖ I. Nigr. 2. 40. δὲ τὸ σάμαρ I. Somn. 12. 17. Σαμά-
 ρας ἰδιόματι II. Dem. 6. 378. Σαμάρας ἰδιόματι I. Somn.
 2. 3. Σαμάρας III. Mort. Per. 5. 330. ἄρα σὺ ὅτι Σαμά-
 ρας ὅτι φαντασθῇ ἰδιόματι I. Prom. 6. 32. ἰδιόματι,
 ὅτι Σαμάρας, ἰδιόματι ἢ I. D. Mort. XX. 5. 418.
 σάμαρ. τὸ μὴ σάμαρ I. D. Mort. XXIV. 3. 430. τὸ
 σάμαρ τὸ ὀφθαλμοῖς, alii melius σάμαρ legunt I.
 Somn. 8. 10. τὸ μὴ σάμαρ I. Jud. Voc. 12. 97.
 τὸ σάμαρ κατὰ τὴν αἰῶν I. Nec. 4. 461. διφθαρίσας
 τὸ σάμαρ I. D. Deor. XIII. 2. 236. σάμαρ ἢ τὸ
 σάμαρ, melius σάμαρ, I. Somn. 8. 11. σάμαρ ἰδιόματι ἢ
 παρὰ I. Herm. 36. 778. ὡς τὸ μὴ σάμαρ δίδωσιν ὅτι
 σάμαρ I. Nigr. 18. 57.
 σάμαρ ὅτι aceruus. I. pro merc. Cond. 13. 722. nam ὅτι σά-
 μαρ sepulcrum, ib.

Σάμαρ I. D. Mort. XXX. 4. 450. II. Demon. 1. 374.
 III. Hipp. 2. 66.
 Σάμαρ I. Zeux. 8. 845. Σάμαρ ὅτι ἰδιόματι I. Tim. 5. 110.
 Σάμαρ III. Ocyp. p. 669.
 Σάμαρ I. Tim. 54. 170.
 Σάμαρ καὶ δὲ δὲ I. Somn. 10. 15.
 Σάμαρ δὲ ἰδιόματι I. Somn. 9. 12.

T.

τάμαρ. τὰμαρ I. Cont. 1. 488.
 ταμαρ. ἀνταρταρ II. Amor. 3. 401.
 ταμαρ III. Tragop. p. 645.
 ταμαρ. δὲ ταμαρ πρὸς τὸν ἰδιόματι, ὡς ἰδιόματι II. Tox. 23. 532.
 ταμαρ III. Ep. Sat. 8. 391.
 Ταμαρ. ὅτι ὅτι Ἀταλάντης Παρθενοναῖον φασὶν ἐστὶν
 ὅτι ὅτι Ταμαρ, ὡς ἰδιόματι καὶ Καλὸν προσωνομα-
 σαι I. Jud. Voc. 11. 97.
 Τάμαρ III. Philop. 19. 47.
 ταμαρ I. Nigr. 27. 67.
 τὰμαρ. ὡς τὰμαρ & τὰμαρ II. Icar. 2. 752.
 Τάμαρ I. Tim. 18. 128.
 τὰμαρ. τὰμαρ γραμματῶν — ὅτι καὶ ὅτι τὰμαρ ὅτι γραμμα-
 τῶν ἰδιόματι νομοθετῶν I. Jud. Voc. 5. 89. τὰμαρ II.
 Amor. 24. 424. τὰμαρ λικὸν ὡς &c. vide notas III.
 Dem. Enc. 44. 522. & 523. τὰμαρ II. Alex. 30. 237.
 & 238.
 ταμαρ. τὸ ταμαρ I. Somn. 9. 12.
 Ταμαρ. ὅτι Ταμαρ ἰδιόματι III. Rhet. Pr. 15. 16.
 ταμαρ. vestis genus, III. Calumn. 16. 146. & 147.
 ταμαρ. τὸ ταμαρ II. Gymn. 2. 884. & 885.
 ταμαρ II. de Luc. 21. 933.
 ταμαρ. τὰμαρ I. Ver. Hist. 13. 80.
 Ταμαρ I. D. Deor. XIV. 2. 239.
 ταμαρ I. Prom. 17. 200. ὅτι τὰμαρ ὅτι ἰδιόματι I.
 D. Mar. XV. 4. 326. ταμαρ ἰδιόματι αὐτοῦ ib. 2. 324.
 & 325. ταμαρ τὸ καὶ αὐτοῦ I. Tim. 9. 117.
 ταμαρ. ὅτι ὅτι ταμαρ I. Tim. 6. 113.
 ταμαρ I. Vit. Au. 9. 548. ταμαρ ἰδιόματι I. D. Mort.
 VI. 2. 347.
 ταμαρ. ταμαρ ἰδιόματι καὶ καὶ II. Jup. Trag. 31. 677.
 ταμαρ I. Cont. 23. 523.
 ταμαρ II. Q. Hist. 56. 65.
 ταμαρ. δὲ τὸ ταμαρ I. Tim. 2. 100.
 ταμαρ I. Pisc. 29. 598. ἰδιόματι ταμαρ simulatque, I.
 D. Mort. VII. 1. 357.
 ταμαρ. βασιλεὺς ἐπὶ χροσὺ θρόνῳ σικτὸς, ὡς ταμαρ I. Nigr.
 13. 52.
 ταμαρ. τὸ ταμαρ — ἀμφὶ τὸ ταμαρ, ἀμφὶ τὸ ταμαρ
 ὅτι ταμαρ I. Tim. 3. 105. αὐτοῦ τὸ II. Tox. 30. 539.
 ταμαρ II. Salt. 57. 299.
 ταμαρ. τριπλοῦν I. Cont. 9. 501. προστάμαρ τὸς ὀφθαλμοῖς
 ταμαρ II. Salt. 76. 308.
 ταμαρ. ὅτι ταμαρ I. Herm. 1. 739. ταμαρ-
 ἰδιόματι δὲ τὸ καλὸν II. Alex. 5. 212.
 ταμαρ I. Somn. 12. 18.
 ταμαρ. ταμαρ δὲ II. Jup. Trag. 18. 662.
 ταμαρ II. Amor. 30. 430.
 ταμαρ II. Jup. Trag. 11. 653.
 ταμαρ frustra Olear. pro ταμαρ. vid. ad I. Somn.
 12. 17.
 ταμαρ I. Prom. 5. 30.

ταλυντῶν an adverbium? I. Herm. 46. 787. ταλυντῶν II. Par. 46. 871.
 ταλυντῆ Νικίῃ II. Q. Hift. 38. 51. ἦτα ταλυντῆ ἐγὼ III. Dea Syr. 18. 466. & 467. τῷ τῶν ταλυντῶν I. Nigr. 30. 72.
 ταλῶν II. Q. Hift. 35. 48. ταλῶν ἐπὶ τὸ τίμημα I. Tim. 20. 130. τοὺς δυνάμεις μὲν τυμπάνων ταλῶν I. Somn. 12. 17.
 τάλῳ I. Cont. 10. 502. & 503.
 τάλως, εἰς τάλως I. Somn. 9. 12. αἶ τ' εὐτυχούσης Δ' εἰς τάλως οὐκ εὐτυχίας ib. πρὸς τὸ τάλῳ τῷ βίῳ I. Cont. 10. 503.
 τίμημα, ἴτιμον I. Herm. 28. 769.
 τιμασία I. Vit. Auc. 2. 342.
 τιμασιλόγῳ I. Prom. 5. 30.
 τίμημα I. Tim. 20. 130.
 τιμασίς, ἡδὲ τιμασίς οὐ αὐτῇ II. Q. Hift. 10. 13.
 τίμημα, ἐπιμασίον οὐ αὐτῷ I. D. Mort. XXVII. 6. 441.
 τίμημα, εἰς τίμημα I. D. Mort. XXVII. 6. 441.
 τίμημα, ἐπιμασίον I. Vit. Auc. 27. 569.
 τίμημα III. Mort. Per. 35. 356.
 τίμημα, ἐπιμασίον I. pro Laps. 5. 731. III. Philopat. 12. 597.
 τίμημα, ἐπιμασίον I. D. Mar. VII. 2. 307.
 τίμημα, εἰς τὸ δυνάμεις τίμημα I. Vit. Auc. 4. 542. τίμημα I. Herm. 36. 778.
 τίμημα, ἐπιμασίον I. Herm. 13. 753.
 τίμημα I. Jud. Voc. 7. 90.
 τίμημα, διττός ἄλλοις εἰς τὸ πολλοῖσι ἀγῆτης τίμημα I. Prom. 1. 25.
 τίμημα II. Amor. 28. 428.
 τίμημα I. Halc. 5. 180. & 181. τίμημα ἐπὶ II. Par. 4. 840.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα III. Ocy. p. 672. ἐπὶ τὸ τίμημα II. Abd. 24. 180. τῇ σικυτῶν τίμημα χαρίζομαι II. Par. 43. 869. μίτη τῇ σικυτῶν τίμημα I. D. Mort. XX. 6. 419. τῷ τίμημα I. Pisc. 20. 590. τῷ μὲν ἄλλας τίμημα &c. II. Par. 28. 856. & 857.
 τίμημα, ἐπὶ δυνάμεις τίμημα I. Somn. 12. 16.
 τίμημα, ἐπὶ δυνάμεις I. Prom. 3. 27.
 τίμημα III. Diff. cum Hei. 1. 240.
 τίμημα, ἐπὶ I. Halc. 6. 182. τίμημα i. c. τίμημα I. Prom. 8. 162.
 τίμημα I. Catap. 21. 642.
 τίμημα II. Lex. 1. 318.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα III. Deor. Conc. 9. 533.
 τίμημα I. Prom. 15. 197. τίμημα I. D. Mort. IV. 1. 340. τὸ τίμημα ἐπὶ τίμημα I. Nec. 1. 484. & 485.
 τίμημα I. Prom. 4. 188. ib. 15. 198. τίμημα, ἐπὶ δυνάμεις II. Tox. 1. 508. & 509. τὸ χροὶ ἢ πολλῶν &c. τίμημα I. Somn. 2. 4. ἢ τίμημα II. Jup. Conf. 7. 631. τίμημα, ἐπὶ τὸ ἀρίστην I. Somn. 11. 15. ὁ τίμημα III. Calumn. 12. 140.
 τίμημα I. Herm. 1. 850.
 τίμημα II. Salt. 69. 306. τίμημα II. Dem. 3. 376.
 τίμημα I. Tim. 1. 98. ib. 50. 163. τὸ τίμημα I. Tim. 15. 124.
 τίμημα, ἀξιοῦμαι τιμασίον I. Pisc. 27. 597.
 τίμημα I. Nigr. 17. 57.
 τίμημα I. Prom. 20. 203. τίμημα I. D. Mort. X. 4. 366. μὲν τίμημα vide not. III. Tragop. p. 662. τίμημα II. Bis Acc. 20. 815. τίμημα &c. I. D. Mar. III. 1. 294. τίμημα I. Cont. 7. 498. γὰρ τίμημα, ὅτι τίμημα vide notam III. Ep. Sat. 6. 389. μὲν τίμημα III. Ocy. p. 665. τίμημα II. Jup. Trag. 33. 683. τίμημα an το; vide ad III. Dem. Enc. 20. 507. τίμημα II. Par. 56. 878. & 879. μὲν

τίμημα τὸν ἄνθρωπον ὅτι τίμημα &c. I. D. Mort. IX. 2. 361. τίμημα ὅτι τίμημα ib. XXV. 1. 432. τίμημα I. Halc. 7. 182. & 183. II. Gymn. 14. 893. τίμημα γὰρ I. Herm. 80. 824. τίμημα I. Scyth. 2. 862. τίμημα αὐτῶν I. Merc. Cond. 16. 672.
 τίμημα τὸν τίμημα III. Pseudbl. 30. 187.
 τίμημα, τίμημα βλάπται I. Tim. 54. 170.
 τίμημα II. Q. Hift. 34. 46.
 τίμημα, ἐπὶ τὸ τίμημα — αὐτῶν ὁ τίμημα λόγῳ I. Tim. 54. 170.
 τίμημα, ἐπὶ τὸ τίμημα — αὐτῶν ὁ τίμημα λόγῳ I. Nigr. 38. 82. τὸ τίμημα II. Tyr. 20. 156. & 157.
 τίμημα I. Prom. 5. 190. I. D. Mort. XIV. 4. 397. I. Merc. Cond. 30. 689. τίμημα &c. II. Imag. 18. 478. τίμημα al. τὸ τίμημα I. D. Mort. XIV. 4. 397. τίμημα neutr. gen. pro τίμημα, I. Vit. Auc. 15. I. pro Laps. 17. 738. τὸ τίμημα I. Herm. 29. 770. ib. 33. 774. τίμημα τὸ τίμημα II. Imag. 1. 458. & 459. τίμημα II. Par. 8. 845. τίμημα τίμημα οὐκ αὐτῶν αὐτῶν I. D. Deor. XV. 1. 241. τίμημα τίμημα I. D. Mort. XX. 5. 419.
 τίμημα, τίμημα ἀρχὴ τὸ τίμημα III. D. Merc. XIV. 320.
 τίμημα II. Gall. 28. 744.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα I. Nec. 11. 472.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα γὰρ αὐτῶν κατὰ κατὰ τοὺς τίμημα I. Herm. 10. 749.
 τίμημα, μὲν τίμημα II. Par. 43. 866.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα III. Philop. 8. 36.
 τίμημα II. Tox. 1. 507. τίμημα, αὐτῶν ib. 11. 518.
 τίμημα I. D. Mort. XVI. 3. 403. τίμημα II. Alex. 27. 236.
 τίμημα I. Cont. 7. 498.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα — ὁ γὰρ Πισκῶν ἐπὶ τίμημα, ὁ Πισκῶν, ἀντιμασίον ἐπὶ τίμημα φιδάτῃ τὸ τίμημα — ὁ τίμημα ἐπὶ τίμημα — ἐπὶ τίμημα, ὁ ἐπὶ τίμημα I. Tim. 10. 119.
 τίμημα ἐπὶ τίμημα II. Q. Hift. 27. 35. τίμημα τίμημα III. Rhet. Pr. 8. 7. πλὴν τότε τίμημα ἐπὶ τίμημα III. Mort. Per. 33. 355.
 τίμημα ἐπὶ τίμημα I. Merc. Cond. 11. 666. II. Imag. 13. 472. τίμημα λόγῳ ἐπὶ τίμημα I. Nigr. 7. 45.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα γὰρ ἐπὶ τίμημα ὁ σφίγξ I. Prom. 7. 37.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα III. Tragop. p. 643.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα ἀντιμασίον I. D. Deor. XXII. 2. 270.
 τίμημα I. Jud. Voc. 7. 90. τίμημα ἀρχῆς II. Gall. 24. 738. τίμημα II. Alex. 5. 213. τίμημα αὐτῶν III. Calumn. 24. 155.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα αὐτῶν I. Tim. 51. 166.
 τίμημα II. Lex. 2. 320.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα II. Lex. 7. 332. τίμημα κατὰ II. Amor. 27. 426. & 427. ἐπὶ τὸ τίμημα μόνον I. Tim. 48. 161.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα ἐπὶ τίμημα I. D. Mort. IX. 2. 360.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα I. D. Deor. XXVI. 1. 280.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα F. F. R. mavult τίμημα II. 2. Ver. Hift. 30. 126. & 127.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα III. Calumn. 6. 133.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα τὸν χροὶ I. Merc. Cond. 42. 703.
 τίμημα, ἐπὶ τίμημα I. Somn. 7. 9. τίμημα II. Afin. 1. 569. ὁ τίμημα πῶμα &c. III. Epigr. Omiff. 690. πῶμα ὁ ἀρῆς ἀρῆς I. Somn. 7. 9.
 τίμημα, ἀντιμασίον πρὸς τὸ ἀρχῆς II. Afin. 54. 622.
 τίμημα, πατῆρας τῇ τίμημα I. D. Mar. VI. 3. 305. ἐπὶ τίμημα τὸν τίμημα I. Cont. 7. 498.

τριανήσιοι I. Vit. Aucr. 6. 547.
 τριβάν II. Dem. 48. 390.
 τριβάνιον ἔχον πολύθυρον I. D. Mort. I. 2. 332.
 τριβάνιον ἐνταλῆς I. Vit. Aucr. 4. 542. & 543. τριβάνιον τρι-
 πλῶν I. pro Lapf. 5. 729.
 τριβάνιον I. Somn. 17. 21.
 τριβάνιον ὀργάνων III. Dea Syr. 28. 474.
 τριβάνιος καὶ ἀφλάξας III. Hipp. 2. 67.
 τριβάν II. Alex. 11. 218.
 τριβάνιος I. Merc. Cond. 2. 653.
 τριβάν I. D. Mort. P. 1. 330.
 Τριβάνιον I. Prom. 1. 24.
 τριβάνιον. ὡς τριβάνιοι καὶ βροτῶν αὐτὰ διὰ τὴν ἀρετὴν
 οὐκ ἔχουσιν ἢ ἄλλοι τῶν δὲ τῶν μόνων ἐκείνῃ ἐστὶν, τῶν
 δὲ ἄλλων πᾶσι ἐκείνῃ κακὰ. I. Nigr. 1. 39.
 τρίτον. τρίτον I. D. Mort. XIII. 3. 392. τρίτον II. Salt.
 26. 283. & 284. III. Pseudol. 7. 169. τρίτον τι ἀγαθόν
 II. Eur. 3. 353. ἢ τὸ τρίτον II. Q. Hist. 31. 42.
 Τρίτων. ὡς Τρίτωνος I. D. Mar. X. 2. 315. Τρίτωνος III.
 Epigr. Omiff. 688.
 τριτογενής II. 1. Ver. Hist. 35. 98.
 Τριτογενὴς ἢ Καμικῶν ἐς III. Fug. 32. 383.
 τριτοβόλον μισθὸς II. Bis Acc. 12. 805.
 Τρίτος. τίς τοι βασιλεὺς ἔστι τῶν Τροίαν III. Ner. 2. 637.
 τρίτος. κατὰ τὸ αὐτὸ τοῦτον τρόπον II. Tyr. 12. 151. ἄλ-
 λὰ τὸν τρόπον ib. 11. 148. τὸν δὲ τὸν τρόπον I. Jud. Voc.
 11. 96.
 τριπῶν I. Cat. 1. 621.
 τριπῶν I. D. Mort. IV. 1. 340.
 τριπῶν I. D. Deor. VI. 5. 219.
 τριπῶν I. Tim. 54. 170.
 τριπῶν. τὴν τριπῶν II. Bis Acc. 35. 835.
 τριπῶν II. Lex. 13. 336. vel potius 340.
 τριπῶν. τριπῶν μόνος I. Tim. 43. 155.
 τριπῶν. τριπῶν καὶ μόνος II. Amor. 3. 400.
 Τριπῶν. ἐν τῇ Τριπῶν I. D. Mar. IX. 1. 311.
 τριπῶν. πᾶσι τριπῶν I. D. Mort. XXIX. 2. 449.
 τριπῶν ἐν III. Calumn. 15. 145.
 τριπῶν. τῶν τριπῶν I. Pifc. 17. 588. ἢ τὴν τριπῶν II.
 Icar. 16. 771. τῶν μὲν τούτων τριπῶν I. Nigr. 21.
 59. φόνος ἐστὶν ἢ ἐν μεταμορφώσεως ἢ φιλοπόνην τυ-
 χῶν, I. Somn. 2. 5. φόνος τὴν διζῶν τριπῶν ib.
 τριπῶν. τριπῶν ἀνέπλητος I. Somn. 6. 9.
 τριπῶν. ὡς τριπῶν. τριπῶν ἐν τριπῶν χύμας I. Somn.
 6. 9.
 τριπῶν. Solan. pro ikatōmōbai vult legi τριπῶν optime:
 meo iudicio I. Cont. 24. 524.
 τριπῶν I. D. Deor. XII. 1. 234. τῶν δὲ τριπῶν I.
 Cat. 6. 617. τριπῶν ἐπὶ αὐτοῦ III. Bacch. 4. 78.
 Τριπῶν. Τριπῶν II. Salt. 45. 295.
 τριπῶν I. Nigr. 27. 67.
 τριπῶν. τριπῶν tyrannide vexati II. Tyr. 5. 144.
 τριπῶν III. Calumn. 13. 143.
 τριπῶν I. Tim. 52. 169.
 τριπῶν I. Catap. 1. 620.
 τριπῶν I. Jud. Voc. 7. 90.
 τριπῶν. κατὰ τριπῶν II. Alex. 11. 219.
 τριπῶν ὡς Γυθῶ III. D. Meret. XIV. 320. τριπῶν ὡς αὐτὸ κα-
 λῶν II. Afm. 37. 605.
 τυφλὸς I. Herm. 19. 757. ἢ τυφλὸς μόνος I. Tim. 20. 130.
 ἢ τυφλὸς ἢ II. 2. Ver. Hist. 20. 118. μὴ τυφλὸς δὲ τυ-
 φλὸς III. Calumn. 1. 126.

τυφλὸς. ἢ τὸ τυφλὸς ἐστὶ τὸ τυφλὸν τὸν ψυχὴν, ἢ τὸ
 τυφλὸν. I. Prom. 7. 35.
 τυφλὸν. τυφλὸν ἢ τὸ τυφλὸν ἢ τὸ τυφλὸν, ἢ τὸ τυφλὸν
 I. Nigr. 1. 40.
 τυφλὸν. τὴν τυφλὸν ἐστὶ τὸ τυφλὸν ἢ τὸ τυφλὸν — τὴν τυφλὸν λογι-
 σῶν — τὴν τυφλὸν πᾶσι I. Nigr. 20. 58. τυφλὸν τὴν ἀνα-
 σῶν II. Alex. 14. 222.
 Τύμωρος I. Cont. 13. 508. Τύμωρος ἐκείνῃ ἐστὶ I. Somn. 9.
 12.

K

Τύμωρος. ὡς τὸ τυφλὸν II. de Lucr. 21. 932. & 933.
 Τύμωρος. ἐς ἐμὴν τὴν μητέρα Τύμωρος I. D. Deor. XII. 1. 232.
 Τύμωρος. ταῦτα ἢ Τύμωρος I. D. Mort. II. 2. 337.
 Τύμωρος. τούτων ἀπάντων ἢ Τύμωρος ἢ Τύμωρος I. Prom. 5.
 31. Τύμωρος ἢ Τύμωρος. J. Br. placet Τύμωρος ἢ Τύμωρος ib.
 Τύμωρος I. Merc. Cond. 6. 660. I. pro Lapf. 15. 737. τὴν
 Τύμωρος ἢ Τύμωρος ib. 13. 736.
 Τύμωρος I. pro Lapf. 6. 733.
 Τύμωρος I. Sacr. 2. 527. I. pro Lapf. 5. 730. ib. 1. 725.
 Τύμωρος. Τύμωρος ἐν ἀνέκλειστος II. Jup. Trag. 41. 689.
 Τύμωρος I. D. Mar. VI. 1. 302.
 Τύμωρος. Τύμωρος II. Abd. 8. 166. δι' ὅταν ἢ Τύμωρος
 III. Hipp. 8. 74. Τύμωρος II. Jup. Trag. 42. 691. τὸ Τύμωρος
 Τύμωρος III. de Electr. 6. 91. Τύμωρος πᾶσι III. Dem. Enc.
 15. 502. πᾶσι Τύμωρος ἢ Τύμωρος ib. 503. πᾶσι Τύμωρος
 Τύμωρος I. Merc. Cond. 35. 694. Τύμωρος. Τύμωρος
 Τύμωρος III. Dea Syr. 55. 488.
 Τύμωρος. Τύμωρος ἢ Τύμωρος I. Tim. 3. 105.
 Τύμωρος I. D. Deor. V. 4. 214. I. Scyth. 11. 871. ἢ Τύμωρος
 I. D. Mar. XI. 2. 318. Τύμωρος ἢ Τύμωρος I. Somn. 12. 16.
 Τύμωρος ἢ Τύμωρος II. Tyr. 17. 154. Τύμωρος Τύμωρος II. Dem.
 25. 385.
 Τύμωρος I. Herm. 15. 754. Τύμωρος al. Τύμωρος I. Prom.
 19. 202. Τύμωρος al. Τύμωρος II. Bis Acc. 20. 816. τὴν
 Τύμωρος III. Nav. 19. 260.
 Τύμωρος I. Jud. Voc. 8. 93.
 Τύμωρος. Τύμωρος II. Afm. 4. 572.
 Hypallagen in ἢ τῶν ὅλων v. III. Tragop. p. 652.
 Τύμωρος. ὡς Τύμωρος Τύμωρος I. D. Mort. XXVII. 2. 438.
 Τύμωρος I. Herm. 68. 810. Τύμωρος. Τύμωρος ἢ Τύμωρος
 Τύμωρος I. Jud. Voc. 1. 82.
 Τύμωρος. Τύμωρος II. Bis Acc. 13. 807. Τύμωρος τὴν
 Τύμωρος. Τύμωρος. Τύμωρος. Τύμωρος. Τύμωρος. Τύμωρος. Τύμωρος.
 I. Merc. Cond. 14. 670. Τύμωρος ἢ Τύμωρος III. Bacch. 1.
 74. Τύμωρος Τύμωρος I. Vit. Aucr. 2. 541. Τύμωρος ἢ Τύμωρος
 III. Nav. 43. 276. Τύμωρος τὴν Τύμωρος Τύμωρος II. Dem.
 10. 379. Τύμωρος Τύμωρος II. Amor. 47. 451. Τύμωρος
 II. Gall. 18. 729. Τύμωρος Τύμωρος Τύμωρος II. Amor.
 54. 457.
 Τύμωρος I. D. Mort. IV. 1. 342.
 Τύμωρος. Τύμωρος Τύμωρος τὴν Τύμωρος I. Merc. Cond. 2.
 653.
 Τύμωρος. Τύμωρος Τύμωρος ἢ Τύμωρος ἢ Τύμωρος
 Τύμωρος — τὴν τὸ Τύμωρος Τύμωρος Τύμωρος — Τύμωρος
 Τύμωρος Τύμωρος — Τύμωρος ἢ Τύμωρος Τύμωρος I. Tim.
 4. 108. multa similia ib. 109.
 Τύμωρος Edd. Τύμωρος I. Herm. 61. 807. Τύμωρος II.
 Bis Acc. 33. 832. Τύμωρος Τύμωρος II. Dem. 3. 376.
 Τύμωρος II. Lex. 25. 349.
 Τύμωρος. Τύμωρος ἢ Τύμωρος I. Jud. Voc. 4. 87.
 Τύμωρος. Τύμωρος Τύμωρος Τύμωρος alter alterum Τύμωρος
 Τύμωρος I. D. Mort. IX. 3. 362.

- ὑπερβαλῶν. ὑπερβαλὼν τὰς ἡ Ελάων I. Tim. 30. 143.
 ὑπεργνωτός I. D. Mort. XXVII. 9. 443.
 ὑπερμεγέλης ὑπερμεγέλης τὰς πέντε τὰς μέγας I. Tim. 1. 99. φ
 καὶ ὑπερμεγέλης ὅς ἐστιν ὡς φησὶν I. Somn. 13. 19.
 ὑπερμεγέλης. ἐκ τῆς ὑπερμεγέλης I. D. Mort. XXX. 2. 451.
 ὑπερμεγέλης. πρὸς τὸ ὑπερμεγέλης II. pro Imag. 19. 498.
 ὑπερμεγέλης I. Nigr. 1. 40. II. Salt. 27. 284.
 ὑπερμεγέλης. καὶ πρὸς τὸ ὑπερμεγέλης ὑπερμεγέλης καὶ πρὸς τὸ ὑπερμεγέλης I. Nigr. 17. 57.
 ὑπερμεγέλης III. Nav. 15. 258.
 ὑπερμεγέλης III. Philopat. 4. 588.
 ὑπερμεγέλης I. D. Deor. XIV. 2. 238. & 239.
 ὑπερμεγέλης I. Cont. 13. 509.
 ὑπερμεγέλης I. Aun. 45. 612. & 613.
 ὑπερμεγέλης II. Salt. 27. 285.
 ὑπερμεγέλης τῆς σφαγῆς II. Phal. P. 5. 192.
 ὑπερμεγέλης I. Sacr. 6. 531.
 ὑπερμεγέλης I. Sacr. 11. 534.
 ὑπερμεγέλης Pell. conjicit ὑπερμεγέλης H. Icar. 10. 762.
 ὑπερμεγέλης I. D. Mort. VII. 1. 355. & 356. ὑπερμεγέλης
 III. Mort. Per. 21. 344.
 ὑπερμεγέλης. μικρὸν δὲ ὑπερμεγέλης I. Somn. 17. 22. ὑπερμεγέλης II.
 Aun. 7. 574. καὶ διὰς ὑπερμεγέλης ὅς ἐστιν τὸ καμνὸν Ζεὺς ἐκ
 τῆς μικρῆς ὑπερμεγέλης I. Tim. 6. 110. ὑπερμεγέλης
 II. Amor. 45. 449.
 ὑπερμεγέλης II. Aun. 42. 610. ὑπερμεγέλης I. Cont. 2. 492. ὑπερμεγέλης
 II. Alex. 44. 250. ὑπερμεγέλης τῆς παιδὸς ἀπὸ τῆς II. Gall.
 25. 741. ὑπερμεγέλης I. Herm. 76. 820. ὑπερμεγέλης δὲ (al. δὲ)
 μεγέλης &c. I. Nigr. 16. 54. ὑπερμεγέλης Ἀμφιτρυόνη ex Am-
 phitryone I. D. Mort. XVI. 4. 404. ὑπερμεγέλης II. Salt.
 26. 277. ὑπερμεγέλης τὸ ψῆδον τῆς ἀνθρώπου III. Adv. Ind.
 20. 116. ὑπερμεγέλης III. Diff. cum Hef. 2. 241. χαλ-
 κυρῶν ὑπερμεγέλης II. Jup. Trag. 33. 681. ὑπερμεγέλης τῆς
 ἀνθρώπου III. D. Meret. VIII. 299. ὑπερμεγέλης II. Gymn.
 20. 900. ὑπερμεγέλης αὐτοῦ II. Jup. Trag. 48. 697. βακχί-
 νος ὑπερμεγέλης III. Oryp. p. 673. λῆδον ὑπερμεγέλης III.
 Ep. Sat. 5. 388. & 389.
 ὑπερμεγέλης. ὑπερμεγέλης III. Philopat. 4. 590. ὑπερ-
 μεγέλης I. D. Deor. XXIII. 2. 274.
 ὑπερμεγέλης ὅς I. Merc. Cond. 20. 684.
 ὑπερμεγέλης τῶν ὀφθαλμῶν II. Bis Acc. 31. 830. ὑπερ-
 μεγέλης II. Alex. 19. 227.
 ὑπερμεγέλης H. 2. Ver. Hist. 36. 131.
 ὑπερμεγέλης. τὰς σαβῆς ὑπερμεγέλης I. Nec. 17. 481.
 ὑπερμεγέλης ἐκ Σικυῶν III. D. Meret. XIV. 319.
 ὑπερμεγέλης I. Tim. 7. 113.
 ὑπερμεγέλης III. Adv. Ind. 27. 123.
 ὑπερμεγέλης τῶν μεγέλει ὑπερμεγέλης II. Jup. Trag. 32. 679. αὐ-
 τὸς τῆς ὑπερμεγέλης III. Pseudol. 4. 166.
 ὑπερμεγέλης I. Prom. 4. 29.
 ὑπερμεγέλης ὁ ὑπερμεγέλης ὁ φῶς πρὸς Ἀλκυῶνι & ἴστω, ὅς
 πρὸς τοὺς τραχίλους ἀνατίθεται I. Nigr. 32. 75.
 ὑπερμεγέλης. μηδὲ συγγενὴς πρὸς τὸν ὅς ὑπερ-
 μεγέλης I. Nigr. 9. 49. ὀφθαλμῶν κακῶς ὑπερμεγέλης ἐπὶ
 τριπλῶν ib. 11. 50. ὑπερμεγέλης πρὸς τὸν III. Calumn. 24.
 154. & 155.
 ὑπερμεγέλης I. Somn. 17. 22. τοὺς ὑπερμεγέλης ὁμοῖοι
 I. Nigr. 8. 47. ἰδὲν μοι ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, ὅς πρὸς τὸν
 τῆς ὑπερμεγέλης κακῶς ἀνατίθεται τὸ ἰαντοῦ πρὸς τὸν
 ὅς πρὸς τὸν λαμπρὸν ὑπερμεγέλης &c. ib.
 ὑπερμεγέλης. ὑπερμεγέλης III. Conv. 12. 426.
 ὑπερμεγέλης. ὑπερμεγέλης II. Amor. 15. 414.
 ὑποκαμνῶν I. Nigr. 23. 61. ὑποκαμνῶν κακῶς κακῶς
 ὑποκαμνῶν Solan. ib. 19. 57.
 ὑποκαμνῶν. πρὸς τὸν ὅς τὸν ὑποκαμνῶν I. Nec. 5. 462.
 ὑποκαμνῶν. ὑποκαμνῶν κακῶς αὐτοῦ & ἐν Ῥώμῃ τριπλῶν I.
 Nigr. 19. 57. ὑποκαμνῶν II. Abd. 32. 186.
 ὑποκαμνῶν II. Alex. 27. 236.
 ὑποκαμνῶν III. Calumn. 21. 154.
 ὑποκαμνῶν. ὑποκαμνῶν I. Tim. 22. 132. I. Scyth. 3. 863.
 ὑποκαμνῶν τὸ γένος I. D. Mort. IX. 4. 363.
 ὑποκαμνῶν III. Ner. 8. 641.
 ὑποκαμνῶν. ἀνατίθεται τοὺς ὀφθαλμοῖς ὑποκαμνῶν I. Somn. 4. 7.
 ὑποκαμνῶν I. D. Deor. VII. 4. 224.
 ὑποκαμνῶν. ὑποκαμνῶν καὶ Δίῃ II. Abd. 3. 161.
 ὑποκαμνῶν I. Tim. 5. 109. καὶ δὲ ὑποκαμνῶν I. Somn.
 9. 13.
 ὑποκαμνῶν I. D. Mort. IX. 2. 361.
 ὑποκαμνῶν II. Salt. 16. 277.
 ὑποκαμνῶν. τί τοῦτο; ὑποκαμνῶν I. Tim. 20. 129.
 ὑποκαμνῶν. κατὰ τὸν ὑποκαμνῶν II. Par. 27. 856.
 ὑποκαμνῶν II. Icar. 12. 765.
 ὑποκαμνῶν. ὑποκαμνῶν III. Hipp. 3. 68. ὅς καὶ δὲ ὑποκαμνῶν
 I. Herm. 76. 819.
 ὑποκαμνῶν. ὑποκαμνῶν II. Icar. 22. 777.
 ὑποκαμνῶν. ὑποκαμνῶν τῶν ἀνθρώπων I. D. Mort. XXVII. 3. 440.
 ὑποκαμνῶν I. Tim. 55. 174.
 ὑποκαμνῶν I. Nigr. 18. 57. ὑποκαμνῶν ἐκ τῆς II. Tox.
 36. 544.
 ὑποκαμνῶν. τὰ ὑποκαμνῶν II. Gymn. 13. 892.
 ὑποκαμνῶν I. Cont. 11. 503.
 ὑποκαμνῶν II. Gall. 14. 724. & 725.
 ὑποκαμνῶν III. Macrobi. 16. 219.
 ὑποκαμνῶν I. Tim. 20. 130. & ὑποκαμνῶν III. Calumn.
 12. 142.
 ὑποκαμνῶν. ὅς τὸν ὑποκαμνῶν I. Prom. 6. 33. κατὰ τοὺς ὑπο-
 καμνῶν Ἀττικῶν I. Jud. Voc. 7. 90.
 ὑποκαμνῶν II. Salt. 48. 296.
 ὑποκαμνῶν I. D. Deor. VII. 3. 221.
 ὑποκαμνῶν I. Tim. 40. 150. ὑποκαμνῶν ib. 152.
 ὑποκαμνῶν I. D. Deor. XIX. 1. 250.
 ὑποκαμνῶν. ὑποκαμνῶν ἀνθρώπων III. Hipp. 4. 70.

Φ

- Φαβερῶν. καὶ Φαβερῶν II. Dem. 12. 380.
 Φάβω. Φαβερῶν II. Gall. 4. 710.
 Φάβω I. Tim. 4. 108.
 Φάβω I. Nigr. 34. 77.
 Φάβω II. Salt. 2. 266.
 Φάβω. Φάβω I. Pisc. 8. 576. καὶ καὶ ἐν τῇ ἀνθρώπῳ
 παραχρῆστα ποτὶς Φάβω I. Prom. 1. 24. ὁ Φάβω ἐκ
 I. Scyth. 2. 861. καὶ ἡμῶν ὁ Ζεὺς δὲ ἀνθρώπων ἰδὲν Φά-
 βω I. Somn. 8. 11. καὶ τὰς Φάβω I. Prom. 1.
 24. ἔστιν αὐτῶν ἀνθρώπων. ὅς καὶ ὁμοῖος τῷ λῆδον Φάβω
 I. Somn. 13. 19.
 Φάβω. τὸ τὰς Φάβω ἐκ τῆς Φάβω III. Ep. Sat. 23. 404.
 Φάβω II. Q. Hist. 29. 40.
 Φάβω I. Halc. 8. 184.
 Φάβω II. Jup. Trag. 42. 690.
 Φάβω II. 1. Ver. Hist. 22. 88. Φάβω III. Dea Spt.
 16. 462.
 Φάβω ἀνθρώπων II. Alex. 18. 225.
 Φάβω I. Prom. 1. 186.

Φάβω

Φρε-

φρατρία I. Herm. 24. 762.
 φρατρία. ὡς αἱ φρατρίαι III. Calumn. 3. 128.
 φροῖμιον II. Q. Hift. 14. 20.
 φρόνησις, ὡς τι φροῖνη II. Amor. 50. 458.
 φρόνησις I. Halc. 6. 182.
 φροτίς, ὡς τὰς αὐτὰς φροτίσιν I. D. Mort. VI. 5. 355.
 ἢ φροτίς Ἰπποκρίδης I. pro merc. Cond. 15. 724. III.
 Philopat. 29. 618. αἱ ἐκ μέρους φροτίδης II. Bis Acc.
 2. 794.
 φροτίτης I. Prom. 6. 32. ἄρα ἐν τῷ Σωκράτει ὁ φροτίτης
 ἐπικαλούμενος ib.
 φρύγγμα I. Catap. 26. 647.
 φρύγιον. ὡς φρυγία I. Harm. 1. 850. φρυγία κατ' ἄρα
 Τυμάλῃ III. Tragop. p. 646.
 φρύνη I. Catap. 22. 643.
 φρυγία. ἐν φρυγίᾳ αἱ I. D. Mort. XII. 6. 387.
 φῦκος III. Epigr. Omiſſ. 688. ὑπεφώνητο δὲ τι καὶ ψυφύ-
 θιον καὶ φύκος I. Pisc. 12. 580.
 φυλάκιον I. D. Mort. XXIII. 1. 426.
 φυλάκων I. Jud. Voc. 2. 83. φυλάκων δὲ ἐπὶ τὰ ἡμέραν
 &c. III. Dea Syr. 52. 487. φυλάττει μοι II. Afin. 4.
 572.
 φυλέτης. φυλέται δὲ καὶ φράτορες I. Tim. 43. 155. εἰς τοὺς
 φυλέτας II. Bis Acc. 27. 825.
 φυλή I. Tim. 49. 162.
 φύλλον I. Cont. 19. 516. ὡς προσγορίας ἐν φύλλοις ἐπὶ γὰρ
 γραπταῖς τὰ προείρηται I. Somn. 3. 6. μαλακῆς φύλλοις
 III. Adv. Ind. 3. 101.
 φύλοι I. Nigr. 16. 55.
 φύσις. ἰφύσις τότε I. Nec. 12. 473.
 φύσις δέξια I. Somn. 2. 5. μὴ φύσει v. not. III. Nec. 6.
 640. τούτων μὲν φύσις ἀδελφὸς ἵσμεν κύριοι I. Nigr. 26.
 66. πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν ib. 14. 54. τὰ πρῶτα κα-
 τὰ φύσιν I. Vit. Auc. 23. 563.
 φύς, ἰφύς v. notas III. Tragop. p. 653.
 φύνη II. Q. Hift. 43. 56. I. Nigr. 30. 69. μόνος ὁ φύνης
 ἐπὶ τοῖς παλαιῶν ἱκανὸν II. Salt. 27. 284. ἀδελφὸς φύ-
 νη I. Nigr. 21. 59. μεγάλη τῇ φύνῃ I. Tim. 9. 117.
 μόνος τῇ φύνῃ ἀγαθὴ I. D. Mort. XII. 3. 385. τῇ Ἑλ-
 λάδι φύνη ib. 2. 381.
 φύς, ὅτι εἰς τὸ φύς πρῶτος αἰτίας I. Tim. 15. 126. ζῶντα
 ὅρα τὸ φύς ib. D. Mort. XXVI. 1. 434.
 φύς vir οἱ πάλαι φύς I. Somn. 15. 20.
 φυνάμιος II. Lex. 2. 320.

Σ

Σαίω. καχρότης I. Somn. 12. 16.
 Σαίριον. ὅτι Σαίριον III. Rhet. Pr. 13. 13.
 Σαίριον. ὡς ὅτι Σαίριον III. Tragop. p. 660. Σαίριον I.
 Nec. 1. 455. Σαίριον ἰγὺ δ' ἕμμεν &c. I. pro Laps.
 2. 726. Σαίριον καλῶν ib. 1. 725. τὸ μὲν Σαίριον καλῶν
 ib. 4. 728.
 Σαίριον. πρὶν μὲν Σαίριον III. Dem. Enc. 38. 519.
 Σαλδῶν. Σαλδῶν παῖδες I. D. Mort. XI. 1. 376.
 Σαλδῶν. I. Prom. 9. 192. ὡς Σαλδῶν I. D. Mort.
 XXVIII. 2. 446. ἐν τοῖς Σαλδῶν δὲ γὰρ I. Somn.
 2. 3.
 Σαλδῶν ἔχοντα I. Nec. 14. 476.
 Σαλδῶν ὡς vide not. III. Epigr. Omiſſ. 692.
 Σαλδῶν. Σαλδῶν II. 1. Ver. Hift. 7. 75.
 Σαλδῶν. Σαλδῶν II. Gymn. 27. 909.

Σαλδῶν II. Alex. 9. 216.
 Σαλδῶν II. Jup. Trag. 33. 681.
 Σαίριον I. Herm. 5. 744.
 Σαίριον. ὡς Σαίριον III. Somn. 1. 2.
 Σαίριον. Σαίριον τὸν βίον αἰσῶν I. Somn. 9. 13.
 Σαίριον II. Amor. 38. 440. Σαίριον Σαίριον λέγον
 I. Prom. 7. 35.
 Σαίριον III. Char. 1. 619.
 Σαίριον II. Q. Hift. 16. 24. & 25. εἰ μὴ Σαίριον φαίνεται
 I. Prom. 3. 28. Σαίριον politum, III. Mort. Per. 39.
 359. & 360. Σαίριον honestos, II. Jup. Trag. 48. 696.
 Σαίριον. Σαίριον αἱ. Σαίριον I. D. Mar. IX.
 1. 312.
 Σαίριον πλῆθος I. Tim. 36. 148. πρὸς Σαίριον III. Conv. 26.
 437.
 Σαίριον. Σαίριον ἐν Σαίριον φρατρίαι I. Somn. 15. 20. ὡς
 Σαίριον Σαίριον II. Imag. 9. 467. Σαίριον Σαίριον II. Lex.
 23. 348.
 Σαίριον I. D. Mort. XX. 6. 419.
 Σαίριον & Σαίριον aliaque similia I. D. Mort. XXV. 1.
 432.
 Σαίριον μέγα ἰγὺ III. Dea Syr. 13. 459. τὸ Σαίριον
 II. de Luc. 2. 922.
 Σαίριον I. Merc. Cond. 20. 675. τὸ Σαίριον τὸν πῶν
 II. Demon. 10. 379. πῶν εἰς Σαίριον ἐπὶ τὸ Σαίριον
 I. Nigr. 7. 46.
 Σαίριον Σαίριον I. Somn. 17. 21.
 Σαίριον. Σαίριον Σαίριον I. Nigr. 31. 73. κατὰ Σαίριον
 Σαίριον αἰσῶν Σαίριον αἰσῶν I. Halc. 2. 179.
 Σαίριον. τὸ Σαίριον I. Somn. 6. 9. τὸ Σαίριον ἰσχυρὸν καὶ
 Scyth. 11. 872. τὸ Σαίριον II. pro Imag. 9. 488. Σαίριον
 αἰσῶν. vid. Σαίριον. ἐν ταῖς Σαίριον τὸ Σαίριον I.
 Somn. 6. 9. ἐν Σαίριον — Σαίριον αἰσῶν Σαίριον
 ἔχον βίον μὲν Σαίριον I. Nigr. 2. 40. ὑπερῶν αὐτῷ
 τῷ Σαίριον non idem quod αἰσῶν τῷ Σαίριον neque quod
 αἰσῶν ἔχοντα λέγει sed iustitiam, imminetia mala auer-
 gere, quod multis probatur contra Superum & Gro-
 nov. ad I. Tim. 10. 118. & 119. ταῖς Σαίριον II. Salt.
 63. 302. τὰς Σαίριον ἰσχυρὸν III. Calumn. 5. 131. εἰς
 Σαίριον ἰσχυρὸν II. Gymn. 25. 907.
 Σαίριον ὡς Σαίριον III. Rhet. Pr. 17. 18.
 Σαίριον Σαίριον I. Merc. Cond. 15. 671.
 Σαίριον II. Salt. 78. 309.
 Σαίριον I. Somn. 9. 14. Σαίριον αἰσῶν Σαίριον ταῖς Σαίριον
 Σαίριον ib.
 Σαίριον ὡς Σαίριον I. Nigr. 9. 49.
 Σαίριον. καὶ Σαίριον II. Jup. Trag. 30. 677. Σαίριον II.
 Jup. Conf. 14. 637. Σαίριον Σαίριον H. Afin. 53. 621.
 Σαίριον I. D. Mar. IX. 1. 311.
 Σαίριον III. Nav. 5. 251.
 Σαίριον. Σαίριον τὸ Σαίριον III. Mort. Per. 12. 334. & 335.
 Σαίριον. Σαίριον v. notam III. Cyn. 1. 538.
 Σαίριον Σαίριον ὡς Σαίριον Σαίριον I. Somn. 8. 11.
 Σαίριον II. Amor. 44. 447.
 Σαίριον. Σαίριον Σαίριον I. Tim. 38. 150. Σαίριον
 ὡς Σαίριον ib. 30. 143. ὡς Σαίριον II. Amor.
 49. 452.
 Σαίριον I. Prom. 1. 24.
 Σαίριον. τὸ τῷ Σαίριον ὡς I. Nec. 7. 465.
 Σαίριον Σαίριον II. Q. Hift. 23. 31.
 Σαίριον. ὡς Σαίριον I. D. Deor. VII. 4. 224.

χάρῳ pro χάρῳ I. Nigr. 16. 54.
 χροῖμαι. ἰδοῦσι δὲ μαλακῇ ἐχρήτο I. Somn. 8. 11. ἂν πρὸς
 ἄλλους ἐχρήσαντο I. Nec. 16. 479. πατρὸς τέχνην χροῖ-
 σαι τῇ λατυπείᾳ I. Somn. 12. 18. πρὸ τῆς πράγματος
 χροῖσθαι τῷ βυλιόῳ I. Prom. 2. 16. συμβιβάσαι χροῖμαι
 I. Nigr. 18. 57. χροῖναι sed requiritur accusat.
 II. Tyr. 11. 148. χροῖναι I. Astr. 29. 372. φύσει
 πρὸς ἅπαντα διέμεν χροῖσάμενος I. Somn. 2. 5.
 χροῖν. τὰ χροῖα πλεονέχεται III. Philopat. 21. 608. τὰ
 χροῖα τοῖς δαιμονίοις ἀποδύσαι ib. 20. 607.
 χροῖα I. Nec. 1. 457.
 χροῖμα παρὼν I. Herod. 5. 834. πάνσοφον τὸ χροῖμα I.
 Tim. 55. 172. δυσσύριον ἔστω χροῖμα ib. 24. 138.
 χροῖματιζέω. ἐχρημάτιζεν αὐτὸν II. Tox. 4. 551.
 χροῖματισμός. ὅπως λέγειν ἐχρημάτιζαί τῷ ἐπιμειδίῳ
 τούτου χροῖματισμός. I. Prom. 1. 25.
 χροῖμι. ἐχρηῖν ἢ καὶ σοὶ III. Epigr. 22. 680.
 χροῖται — εἶναι III. Philop. 7. 36.
 χροῖσιμῳ I. Sacr. 7. 532. τὸ χροῖσιμον δὲ I. D. Mort.
 XIV. 5. 398. ὁ μὴ χροῖσιμον πάντας II. Jup. Trag.
 47. 694. ἄλλω χροῖσιμοι II. Par. 1. 837. χροῖσιμωτα-
 τη III. Diff. cum Hef. 6. 244. & 245.
 χροῖσις I. Nigr. 26. 66.
 χροῖσιμός. τὸ χροῖσιμῳ II. Alex. 36. 243.
 χροῖσις I. D. Deor. VI. 1. 217. χροῖσις δὲ I. Tim. 55.
 172. ἔνθα ὁ μὲν χροῖσις III. Calumn. 10. 139. χροῖσις δὲ
 γματι II. Alex. 55. 259.
 χροῖσις. χροῖσις II. Jup. Conf. 7. 631.
 χροῖσις II. Alex. 25. 232. ib. 38. 244. & 245.
 χροῖα. τήραμα μὲν τῶν χροῖων I. Merc. Cond. 42. 703.
 χροῖσι I. D. Deor. I. 1. 204. χροῖσι II. Jup. Conf. 8.
 633. χροῖσι ἔστω II. Gall. 17. 727. ὅτι τὰ μὲν σώματα
 διλύσθω ὁ χροῖσι I. Nigr. 18. 57. τὸ αἰὶ χροῖσι I. pro
 merc. Cond. 12. 721. χροῖσι, ἐπ' αὐτὸν &c. II. Tyr.
 18. 155.
 χροῖσις, & χροῖσι, cutis. ἐν χροῖσι κυρίας I. Herm. 18. 756.
 χροῖσιμω. χροῖσιμωκαὶ εἰς διφρον Μοισῶν ἔβαινον I.
 Somn. 15. 20.
 χροῖσι. χροῖσι ἀπιδίχαι &c. I. Nec. 4. 460.
 χροῖσι. ὅλοι τὸ διέξιν ἡμίτομον II. 2. Ver. Hist. 21. 119.
 χροῖσι. ἀναστῆσαι ἐλπίδων III. Mort. Per. 27. 350.
 χροῖσι. ἀναστῆσαι I. Tim. 51. 164. χροῖσι κρηπίς III.
 Dem. Enc. 11. 499.
 χροῖσι. ἀποσπῶμεν I. Pifc. 14. 585. χροῖσι &c. vide
 notam III. Dem. Enc. 33. 515.
 χροῖσι. I. Herm. 86. 830.
 χροῖσι vestis auro contexta, I. Nigr. 11. 50. calceus au-
 ratus. I. D. Deor. II. 2. 107.
 χροῖσι. aurifex I. Cont. 12. 506.
 χροῖσι. εἴη δὲ ἡμῶν γὰρ μήτε χροῖσις ἐν ἡμῶν I. Nigr. 23.
 61. χροῖσι καὶ ἐλπίσιν ἐντυγνισμῶν II. Gall. 24.
 338. & 739. γινώσκω χροῖσι I. Tim. 41. 154. ἔδειξε πο-
 λὺν ἄνθρωπον χροῖσι I. D. Mar. VIII. 2. 309. ὁ χροῖσι I.
 Tim. 41. 153. II. Gall. 14. 725.
 χροῖσι. III. Herc. 8. 86.
 χροῖσι. χροῖσι I. Tim. 20. 130.
 χροῖσι. I. Merc. Cond. 10. 666.
 χροῖσι. τὰ χροῖσι τὸ μύρον II. Afm. 51. 619. Cont. χροῖσι.
 χροῖσι. χροῖσι λαμβάνει III. Adv. Ind. 23. 119.
 χροῖσι. I. Prom. 1. 24.
 χροῖσι. I. Tim. 20. 130.
 χροῖσι. αἰς σὺ χροῖσι I. Gall. 11. 718.

Tom. III.

χροῖσι. αἰς μὲν ταῦτα χροῖσι ἄλλοι I. D. Deor. XX.
 15. 266.
 χροῖσι. ἐξ ἑτέρου χροῖσι &c. II. Afm. 31. 600.
 χροῖσι. ἀποδύσαι II. Amor. 10. 407.

†.

ψευδολογία III. Adv. Ind. 20. 116.
 ψυδῆς — ἀκρίβεια ἔργων v. not. III. Ocyp. p. 670.
 ψευδολογία III. Pseudol. 1. 161.
 ψυδῆμαι. μηδαιμῶν τῷ πρᾶγματι ψυδῆται I. Somn.
 10. 15.
 ψυδῆ. καὶ ψυδῆ I. Herm. 74. 816.
 ψυδῆ. Soloe. 1. 552.
 ψυδῆ. Adv. Ind. 20. 116.
 ψυδῆ. I. Tim. 49. 161. τοῦτι μὲν αἰ σοὶ τὸ ψυδῆμα
 ib. 52. 168.
 ψυδῆ. ἡσαν II. Eun. 2. 351.
 ψυδῆ. I. Pifc. 12. 580.
 ψυδῆ. II. 1. Ver. Hist. 35. 99.
 ψυδῆ. I. D. Meret. XV. 324.
 ψυδῆ. ψυδῆ πηδῆμα — ἀνῆρ. ὅτι Χαίρεφῶντα Σο-
 κράτης ψυδῆν ὁποῦντος ἄλλοι τοὺς αὐτοῦ ποδῆς ὅτι
 τοὺς ψυδῆ τοὺς αὐτοῦ ποδῆς ἄλλοι — ψυδῆ πηδῆ-
 ματα καὶ ἀνῆρ. I. Prom. 6. 34.
 ψυδῆ. III. Tragop. p. 653.
 ψυδῆ. III. Ep. Sat. 35. 415.
 ψυδῆ. I. D. Deor. XXIV. 1. 276.
 ψυδῆ. ψυδῆς ὑποκλυομένης I. Nigr. 16. 55. τὸ ψυδῆς v.
 not. III. Dem. Enc. 46. 524. & 525. ψυδῆς καὶ ἀνῆρ
 ταμῆμα I. Nigr. 27. 67. ἀπὸ ψυδῆς ἔχων III. Adv.
 Ind. 27. 122. & 123. καλλῆσι δὲ πάντων κτῆμα αἰς
 τὰς ψυδῆς συγκληρονομῆται I. Nigr. 10. 49.
 ψυδῆ. I. D. Mort. XVI. 5. 405. ψυδῆ. I. Somn. 17. 22.
 ψυδῆ. I. Tim. 43. 155.

Ω.

ὦδῳ. πολυνύμῳ ὦδῳ III. Philopat. 27. 616. ὦδῳ τις ὦδῳ
 πρὸς τὴν III. Electr. 6. 90.
 ὦδῳ. I. Tim. 47. 161.
 ὦδῳ. δὲ καὶ ἔτω πρὸς τινος ἔξαιψιν I. Nigr. 6. 44. ὦδῳ
 σαι II. Gall. 19. 732.
 ὦδῳ. I. Nigr. 29. 68.
 ὦδῳ. χαίρει III. Epigr. 7. 676.
 ὦδῳ. τὰς ὦδῳ λευκῆς &c. I. D. Deor. XX. 10. 261.
 ὦδῳ. v. not. III. Tragop. p. 648.
 ὦδῳ. καὶ ὦδῳ πολλὰ τινος ὦδῳ I. Somn. 4. 7.
 ὦδῳ. pro ὦδῳ II. Astr. 3. 361.
 ὦδῳ. ὦδῳ III. Adv. Ind. 25. 121.
 ὦδῳ. ἀρετῇ I. Nigr. 25. 64.
 ὦδῳ. ἔα τι ὦδῳ I. Halc. 7. 182. ὦδῳ ἐν καθάρσιον I. D.
 Mort. I. 331.
 ὦδῳ. ὦδῳ δὲ σοὶ recte mutatum in ὦδῳ &c. I. D. Mort.
 XXV. 1. 432. sed ὦδῳ σοὶ καὶ τὰλλα bene habebat I.
 D. Deor. XX. 11. 263. τὸν ὦδῳ ἡμῶν ἐκείνου II. Gall.
 7. 713. ὦδῳ III. Hipp. 8. 74. ὦδῳ — μὴ ὦδῳ ἡμῶν
 ἡμῶν II. Salt. 5. 270. & 271. μὴ ὦδῳ ἡμῶν male
 percat, I. D. Deor. VI. 4. 218. & 219.
 ὦδῳ. II. Par. 43. 868. v. notam f. G. G.
 ὦδῳ. I. Nigr. 16. 54.

Ppppp

Ωδῳ

Ὡς αὖ φησὶ τὸ Κηδελεύοντα III. de Domo 28. 206.

Ω₉ II. Gall. 18. 728.

ὡς πρὸς ἑμὲ — ὡς ὅθεν ἄρα ἦτο ὡς πρὸς τὸ Τίμωνα, τυφλὸς
 ὁ Λυγκεύς ἐκείνος ὡς πρὸς ἑμὲ — καὶ τοῦτο ἀλλήως ὡς πρὸς
 ἀρίστην ἀσκησιν — πᾶσις ἐν ᾗ ἐστὶν ἀπαιτία ὡς πρὸς
 σι, & similitum largam copiam vid. ad I. Tim. 15.
 125. ὡς ἀκριβῶς I. Herm. 56. 796. ἰδιότα ὡς ib. 35.
 777. ὡς σημειοῦ I. Nigr. 1.38. ὡς τις ὁ γένους — ἔχου
 II. Tox. 44. 552. ὡς δὲ τί τοῦτο; I. Nec. 8. 467.

ἡμέρας 21. &c. v. not. III. Nero 5. 639. ἡμέρας 21. Philopat. 21. 608.

Exro III. Philopat. 21. 608.

ἀνταρ εἰ I. Tim. 56. 173. ἀνταρ τοῦ ῥήτορος II. Q. Hist.
51. 62.

ὅτι με II. Αἴν. 42. 610. ὅτι ᾧ μάλιστα &c. II. Παρ.
52. 876. ὅτι με καὶ ἑλπίσιν II. Ιν. Τρο. 66.

ὁφελον III. Fug. II. 271.

II. Jup. Trag. i. 642.

ἀχρὸς καὶ ἄμορφος III. Column. 5. 131.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

IN TOM. I.

Numerus versuum contextum indicat: N^o. notas, literae *a. b.* additae, earum columnas.

In nostra Praefat. p. xii. ad fin. licet denotat, lege
licet denotet.

P. 35. a. In nota *Bourdelotii* *divon* pro *divon*. Sed
supra ci naevos studio reliquit *Hemsther*. Ita & deinde
inquam in textu *ixp*, quod semel monuisse suffi-
ciat. Ita inquam pag. 59. a. in ejusd. nota, *Arifroph.*
Plant. cum voluerit sine dubio Aristophanis *Plutum*
significare.

Ibid. p. 35. b. Vers. ult. *ἡ δὲ τὴν* edendum contendit Cl. *Jens.* idque sequutus est Cl. *Hemsterh.* contra Edd. vet. quibus adsentiri codicem O. scribendo *ἡ δὲ τὴν*, in marg. *fun.* notavit *Solanus*; sed Cod. M. *ἡ δὲ τὴν* habere. Verum etsi res parvi est, mallem vulgatum retinuisse. nam articulus *τὴν* pro *τινός* positus, tum amittit accentum, quando *τὴν* encliticum eundem amitteret. A: quando est interrogativus, uti hic, aequè retinet accentum, ac *τινός* interrogativum, cuius vicem gerit, quod rectè disputat *Mich. Ros.* vel potius auctor Dissertationis Academicæ Argentorati habitæ 1716. *J. Henr. Lederlinus*, p. 15. hæc exempla adferens: *Soph. Aj. mast.* 815. *Τὴν ποτ' ἀνθρώπων μισθόν; ὅτι quoniam hominum hæc didicisti, audivisti?* Et *Electr.* 408. *Τὴν φίλει τὰδ' ἔμπερα; cui fers has partes vilissimarum comburendas?* Item 412. *Ἐκ τὴν φίλων πεποιθὺν;* & 681. ac 915. 932. 935. *Oedip. Tyr.* 365. 792. 1041. 1176. *Oed. Col.* 425. *Dion. Hal. Ep.* ad Pomp. p. 129. Exempla vero, ubi *τὴν* & *τῶ* sint enclitica, multa quoque præmisit idem.

Nigris. p. 55. fin. ἀρτί—ἐπιθυμία.] Cf. *Hempherb.* αἰχμη. ac propemodum persuadet, propter junctum διψῶ vocabulum, quod αἰχμησιν comitem habere solet, & quia verba διψῶ & αἰχμησιν alibi jungi, exemplis probat. Verum quando ait: „verbum ἀρτί lae-
„tissimae significationis contra Graeci sermonis usum
„male collocari”, adeoque ad malas res ejus usum
non videtur admissurus; ignoscat, si secus fensero.
Fatcor quidem, exempla ab doctiss. *Jensio* ib. prolata
ad *abundantiae* significatum probandum, omnia de re
laeta loqui, ideoque ad stabilendum Luciani vulga-
tum non sufficere; sed alia sunt, unde satis patet, mi-
nime de rebus laetis id verbi semper adhiberi. Ita Me-

dicis principibus Hippocrati Galenoque *ἐκνήθημα* & *ἐκνήθημα* esse pustulas in cute erumpentes, plus satis notum. Exemplorum copia est apud *Forſſum* in *Oecon. Hippocr.* Ipsumque verbum *ἀνθή* ad morbi summum gradum significandum, iisdem, aequae ac *ἀκμή*, est usitatissimum, ut: *σκαπτιόν αἰνίτιμα ἀνθί* (ἢ νοσῶ) *Arbor.* 30. L. 2. *Epid.* & saepe. Sic *ἐκ ἀνθίων εἰς τὴν χροάνι ἐκνήματα. morbi qui in cutis superficie erumpunt*, idem in *Coac.* praenott. alibique frequenter. Quin & de asperitate (ne dicas semper etiam ad ruborem pustularum sanguineum in hisce respici) *τραχύτης ἐπὶ τοῖς ὤχρῳλοις*, asperitas eminebat, efflorescebat in lingua, cum pallore albicans, ex *Lib. VII. Epid.* aliaque adfert idem *Forſ.* Sed quod *Alciphor.* p. 4. *ἀφρός ἐκνήθη* de mari tempestatibus agitato dixit, id non adeo plane de re laeta dictum est, quin idem *L. III. p. 442.* de pustulis ex plagis ortis adhibeat dicens: *Τῆς κεφαλῆς ὅ ἀπισυρή τὰ ὅρμα, ἃ φλυκταινὰς ἐπινοτίει ἐκνήθη.* *Aeschyl.* S. C. *Theb.* v. 958. *πολλὰς ἐκνήθησιναι δόμοι παύσαι*, (quod adlegat *Doctiss. Aeschyl.* in animadv. ad *Aeschyl.* p. 331. ubi & alia ejusd. poetæ habet, qui ut medici, non semel utitur *παλῶ* & *νόσῳ* *ἀνθί*, ac *μυῖαι* *ἀνθῶ* ex *Sophocle* etiam adfert) addo *Plutarch.* *Theſ.* p. 3. E. *αἰθὴς ἐκνήθησαν αἱ κακίαι. demum propullulabant scelera*, quibus similia plura reperiuntur, unde translationem ad res etiam malas haud inusitatam, demonstrarem, & quæ ad vulgatum *Luciani* tuendum adhiberi queant. Et quia *ἀνθῶ* nondum probatum video sic junctum ablat. vel dativo, possem ad vulgatum *Luciani* procedere, dicendo, *ἀνθῶ ἐπιθυμῶναι* non adeo repugnare analogiæ, si exposueris, sterilem illum animi fundum ut bonas fruges i. e. virtutes non fert, ita vitii efflorescere, ceu ager sterilis horret spinis; & cum herbae malæ aequæ suos habeant & copiosos flores, ac bonæ, nihil prohibere, quo minus & *ἀνθῶ* in malam aequæ ac bonam partem trahi queat. Sed nemini id obtrudo, indicasse satis habens non deesse exempla ubi de rebus malis dicatur, aequæ ac alia, quæ licet de re laudabili frequentissime praedicentur, tamen interdum & de abhorrenda usurpari novimus, ut *δυσ*

de omni magno ac laudando, generaliter; sed & de morbis humana remedia respicientibus. Ita ὑράνῳ Ἀτῇ de magna perniciē ex *Aeschyl. Pers.* adfert modo laudatus *Abresch.* p. 216. ad quae quis excipiat, hoc exponendum, *Pernicies coelitus demissa, immissa*, quod de morbo Epileptico irae Deorum tribuendo pari ratione dictum sit. Esto. Interim verborum inde usus probatur in utramque valere partem, & forsitan nihil in Luciani vulgato mutandum. nisi ille asperitatis ac propullulandi significatus in compositis tantum ἐκ— & ἐκρυβῆν, non vero in simplici ἀκρυβῆν inesse, lucidius probari queat.

P. 58. a. in nota *Hemst.* ἀνθρωπίνων, leg. ἀνθρωπίνων.

P. 72. b. numerus notae excusus est 21. corrige 11.

P. 81. v. 45. ἀλθῶσι δακῶσι etiam *Solanus Jun- sianae* adscripserat; sed satis tuetur vulgatam Cl. *Hemst.* Confer & infra T. III. *Pseudol.* c. 25.

P. 145. v. 32. ἀρα. Anne ἀρα; ut volunt distingu Grammatici, quando est interrogantis.

P. 161. a. in nota *Solani* n°. 89. adlegatur *Prometh.* c. 3. ex *Solani* divisione; sed quia Cl. *Hemst.* aliam capitum divisionem instituit, jam est c. 5. pag. 189.

P. 199. v. 58. κακούργα τοὺς φῆς εἶναι. Recte hic nominativum istum a *Jensio* improbari, *Hemst.* etiam bene monet. Licet aliter senserit Cl. *Gesner.* in dissert. ad *Philopatr.* c. 4. anno 1715. edita; jam aliquantum ab ipso immutata; ubi alia de nominativo illo pro accusativo vide.

P. 271. Varians lectio, τὸ ὄψα & πῶ, quia est notata digna, etiam vulgaris, ita constituenda. *Παρία Fl. Bt.* & a. P. S. *Πῶ* male *J. Ald. Fr. H. Wech.*

P. 355. b. in nota *M. du S.* adlegatur *Tim.* c. 19. sed jam ex divisione *Hemst.* quaerendum c. 33.

P. 364. b. in ejusd. *Solani* nota adlegatur *Ἐπιστ.* c. 26. sed est c. 14. v. 87. sed alterum ejusd. exemplum ex *Ἐπ.* Δ. XI. fin. nihili est, ut insipienti patebit.

P. 408. 43. ἐκ καλῶδους διψῶσι, τὸ ὕδατ' αὐτοῦς ἔχ' ὑπομνήσαντ'. Doctiss. amittinus meus *Abreschius* in animadv. ad *Aeschyl.* p. 63. deleta distinctione legit: διψῶσι τὸ ὕδατ', & sic τὸ ὕδατ' ἔχ' ὑπομνήσαντ' ait fore δικαίως illam λόγους aquam, quae initio dialogi φούγαν ὕδατ'.

P. 499. In *Contempl.* ipso initio capitis 8. Εἰπὼν l. εἰπὼ.

P. 517. v. 49. Περιττὸν τοῦτο λέγειν, ἃ ἴσασιν] Ne quem offendat haec constructio, videat ejus exempla ap. Doctiss. *F. L. Abresch.* in animadv. ad *Aeschyl.* p. 186. ubi ἃ observat referri ad τοῦτο, collective, ut in *Aeschyl. Pers.* 217. Εἰ ΤΙ φλαῦρον εἶδες, αὐτὸ ΤΩΝ ΔΕ δασυτροπῶν λαβεῖν. Et *Xenoph.* VII. Κ. Α. p. 243. ult. — ΣΠΑΝΙΑ δι' ἔχουσις ὍΤΟΥ ὁπίσσω. *Demosth.* in *Lept.* p. 302. Οὐκ εἶν' ὍΤΟΥ ἢ τυχαῖ ὧΝ ἐβλήθησαν. Et illud Luciani etiam addit, non male, etsi enim id posset construi, λέγειν ἃ ἴσασιν, τοῦτο περὶ τὸν ἔστι, tumque nihil singulare haberet; tamen alterum non displicet.

P. 534. a. in nota 78. *Coraei*, l. *Coroei*.

P. 536. v. 13. εὐφραμένον καὶ ἡμέφρονον ἐκπαυλοῦν] Quia suspecta vox ἡμέφρονον, tentabam ἡδύφρονον; jam velim ἡμέφρονον, ut *Gall.* c. 2. quod optime respondet praemisso εὐφραμένον. Sic ὁμοφρονία, de *Sal.* c. 68. f. ita & hic jam congruum diceret concentum lamentationi victimae. Nondum tamen mihi adplaudo, quia pos-

set regei, ἡμέφρονον melius convenire bestiae morienti, & τὸ ἐκπαυλοῦν esse ipsum animal, non tibi inflasas, licet ad has tacite comparatur. Doctiores igitur viderint.

P. 539. nota illa ultima referenda ad c. 2. p. 527. v. 32. exemplisque τὸ ἔχει cum accusandi casu addendum *Evangel. Luc.* VI. 4. ὃς σὺν ἔχει Φαρισαῖς, αἱ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς.

P. 546. a. in loco *Diogenis Laërtii* legendum καλὰ μασησάμεναι, per σ in quarta syllaba, α μασησάμεναι. Addi autem potest ad notionem φόνου pro sanguine *Plin.* 21. 16. f. 56. ubi de *Scolymo*, Idem erat *Astrae-lylis* quoque, nisi candidior esset, & nisi sanguineum succum funderes. Quae de *canassa* *Phonos* vocatur a quibusdam, odore etiam gravis. *J. M. G.*

P. 549. extremae annotationi nostrae add. *Plato Theaeteto* p. 119. E. Ἡ δὲ γλῶσσα ἀνιλεγκτος ἡμῶν εἶναι, ἢ δὲ φῶν σὺν ἀνιλεγκτος idque *Εὐκλείδιον* τι vocat. *J. M. G.*

P. 566. 6. σὺν αἰ φθάνεις ἀναύρησθαι vix potest aper- tius converti, quam a *Benedicto* factum erat, & ego posueram, Non nimis cito emeris, i. e. emere potes. Ad verbum, Non praevenieris emens, intellige oportu- nitatem emendi, quod nihil aliud est, quam statim e- tendum est, si sapias. *J. M. G.*

P. 570. 2. Sed tamen in *Ἀλεκτ.* c. 22. κατὰχάλε- ζησας αὐτῶν ἀφθονὺς τοὺς λίθους. *J. M. G.*

P. 573. 53. Excidit comma post ἔτι.

P. 576. 24. ἀχαριστία l. ἀχαριστία.

P. 578. 64. punctum excidit post ἡφρον.

P. 585. b. nota postrema *Ἀποσπασμῶν* leg. ἀποσπασ- μῶν. Addo nostrum de *Gymn.* c. 29. τὸ ῥίπον ἀπο- σπᾶν, sequiturque etiam καὶ εὐλαπότερον ποιεῖ τὸ ἀνδρῶν. Quare jam & illic ἀποσπασμῶν restitutum vellem pro ἀποσπᾶν.

P. 597. v. 27. ἀπημύλησεν. Ita ex P. remansit. Sed lege ἀπημύλησεν, media brevi, quia sic solet ap. no- strum aliosque, vid. testimonia ad T. 2. *Tōx.* c. 28. Et ita quoque bis ter corrige p. 596. in not. 27. Sed non adeo grava peccatum erat; nam & in *Fab. Aesop.* 18. f. longa media, ἀπημύλησεν χιλιῶν δραχμῶν. Ubi ta- men augmentum Atticum vicissim est neglectum, ἡμᾶ— non ἡμᾶ. quod eodem redire existimo.

P. 600. a. versu a fine octavo, in nota *Jensii* ru- diens, lege rudens.

P. 610. v. 10. ἐς μοῦ contrahe in ἐς μοῦ.

Ibid. a. 7. Τάλας] Hunc *Athenis* sepulchrum dubita- bat *Gesn.* & fors *Tellus* legendum: sed Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* c. 76. v. 96. seq. ubi Τάλας *Daedali* disci- pulus ingenio magistrum superans per invidiam a *Daedalo* necatus & *Athenis* sepulchrum legitur, haec ob- servat: „*Pausaniae* I. 21. & 26. Κάλας est, unde *Sim-* „ *sonio Chron.* A. M. 2773. ita & hic scribendum es- „ se, in mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt „ *Diodoro* praeter *Apollodor.* III. 14. 9. Scholiast. *Em-* „ *rip.* Orest. v. 1648. *Lucian. Reviv.* c. 42. ejusque „ interpret *Graecus.* Sepultus est *Talus* *Athenis* in „ via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de *Ca-* „ lo *Pausan.* I. 21. &c.

P. 612. a. & b. Ter, quater *μαχαμίδων* in notis *Brod.* & *Marcil.* Emenda *μαχαμίδων*.

P. 615. 31. pro αὐτὸν esse πῶν legendum, viderat etiam *Lamb.* *Bos* animadv. c. 14. p. 62. *J. M. G.*

P. 619. b. fin. *Vossii*, lege *Vossii*.

P. 620. i. de verbo *εἰν* quae dixi illustant egregie loci duo *Platonis* alter de rep. i. p. 419. E. *Ἐγὼ δὲ σοὶ ὅσπερ παῖς* (vid. leg. ταῖς) *γραυσὶ τοὺς μύθους λογού- σαις*, *εἰν ἱρῶ*, καὶ καὶ κινύσονται ἐ ἀναιδύσονται Alter *Phaedro* extremo p. 420. A. *Εἰν*, ἴφη, ὁ βέλτερος, σὺ δὲ τοῦτον ἐπαιχόμενον, τί χρεῖ ποιῶν; ubi etiam per *Age- licem* interpretari.

P. 623. a. In Scholio n°. 42. *Γαλέπαινο*. l. *Χαλέπαινο*.

P. 624. a. Schol. 77. *τὰν ἄδων*. l. τὸν —

P. 632. a. In not. *Sol.* ad Schol. *ἰγγα* — l. *ἰγκ* —

P. 633. 48. *ὡς οἶον τὴν αἶναι*. Adde *Λεσφ.* f. 124. f. εἰ τὸ ἐν χειρὶ παρὶς κίρδης — τὸ προσδοκῶμενον ἐλπίζειν. ubi & *εἰ* infinitivo jungitur.

Ibid. b. Scholii vñ. 1. *ὑποκορυσίων*, l. *ὑποκορ* — Et in nota ad id, pro *ὑποκορῶν*, l. *ὑποκορ*.

P. 639. 77. Tolle comma post *ὕψηλότερον* & punctum minus post *βασιλικῶν* adde.

P. 645. 10. punctum excidit post *κατάσθη*.

P. 658. a. not. 33. Triplici negationi adde *Philosf.* c. ult. *ὅθεν ἢ μὴ ταραχῇ*. Et *Adv. Ind.* c. 27. f. *μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μῆδον*.

P. 662. a. vers. a fin. 4. *ὕψηλότερον*. l. *ὕψηλ*.

P. 663. b. *Ἐχίτω τινα συγκυλίωμαι* Exposui *habeto*, sive *des his veniam*; at non est secundae, verum tertiae pers. *ἐχίτω*. Nec ego aliter accepi; sed ut generaliter dicitur, *credas, crederes*, pro *credat quis*.

P. 664. 59. Re denuo perpenda illud *αὐτὸν* ferri posse arbitror, tanquam Acculativum ab Infinitivo *παραινέσασθαι* pendentem. Sed qui praeterito locus sit in *ἴπε* nullus video. Itaque puto, quod dixi, legendum *δίδωχ*.

P. 666. b. In Scholii vñ. 1. *Εὐπαρίφοις*. l. *Εὐπαρίφοις*. Ibid. vñ. 3. *λαγός*, l. *κατός*.

P. 667. 37. *λόγος*, l. *λόγος*.

P. 668. 56. *ἐπιμύνατο*, l. *ἐπιμύνατο*.

P. 673. b. 11. *hinc*, lege *hi ne*.

Ibid. 70. Puto rectum esse *ὡς τὸ πολλὸν ἀναμύνατο* & *ἰστο ἐδδύκατο* & *ὀβλινάτο*, atque adeo subigatur *refingaturque* quodam modo ex ea notione, quam habet *ἐμπλάττω* apud *Herodotum* 2, 73. de *Phoenice*: & *ἀναπλάσσει* de *collyrio* apud *postumum* *Ψυδρ.* c. 21. p. 229-57.

P. 677. a. ad Schol. dixi *Solanum* merito correxisse *Μανδραγόλιν*, pro *Μανδραγόλιν*; postea vero frequenter etiam *Μανδρῶν*. ap. alios inveni, ut id non tam plane damnare ausim. Ita *Μανδραγόλιν* *Aristot.* de *Soph.* repreh. 1. f. *Alciph.* 1. Ep. 9. ubi *Bergl.* idem ex *Laert.* & *Arist.* l. d. adfert; & ex *Luciani* h. l. Ubi tamen *Μανδρῶν* habent *f. Ald. Fl. H.P.S.* In *Suid.* etiam ed. 1544. *Μανδραγόλιν*. At *Hesych.* in *Ἐπὶ τὰ* habet *Μανδραγόλιν*, item *Zenob.* p. 213. adlegante *Stephano*. Alia utriusque scripturae exempla dudum suppeditarat mihi conjunctim. *F. L. Abresch.* Sed periere. An igitur utrumque dicitur? quia Attici interdum *α* in *ο* mutant ut *μολαχὴ* pro *μολαχῇ* &c. de quibus agit *Frater* in *Belg. Graeciss.* p. 124.

P. 679. 17. *Ὁμοίως ταῖς αὐτοῖς οἰκίταις* vertere debemus, non minus quam *hi ipsi servi*, quos nempe modo nominavit auctor, *Pyrrhiam* & *Zopyrionem*. *f. M.G.*

P. 680. 39. in versione Latina *herba*, l. *γυνὴ*.

Ibid. 42. in Graeco contextu *πρωτός*, legitur recte,

ut in *Edd.* prioribus, id est, *misere, prave*. Sed quia *Cl. Gesn.* vertit *male loqui*, nonnemo me admonuit anne *πρωτός* ipse maluerit. Sed eodem redit; qui enim *misere* barbarizat, *male* loquitur.

Ibid. 48. Et si *συμπληθεῖς* quoque legitur in *f. H.P.* S. tamen *συμπληθεῖς* corrigendum erat, quia est *circum curitas*.

P. 683. b. versu primo notae *Gesn.* credo *ὡς ἀφά- μιν* legendum ut in textu, non *παρὰ φάμιν*. Et in fin. notae *ἡνσι* praemissae pro *λεμὸν παρὰ φάμιν*. certe legendum *λεμὸν ὡς ἀφάμιν*, etsi prius quoque conspicitur in ejus *Leet. Lucian.* Nam voluit viti- sam *Edd.* lect. indicare, quae *ὡς ἀφάμιν* habebant.

P. 684. 29. comma post *τιν* tolle, & post *ἐπιπα- ρῶν* pone.

P. 685. a. nota 44. jungenda erat cum priorē, & pauca bis posita delenda.

P. 702. 65. *Ἀπολλοῦ*, l. *Ἀπὸλλοῦ*.

P. 705. 6. Video paraphrasi opus esse huic loco; *Quae interjecto tempore* inter libelli mei prioris editionem & hoc tempus, *post omnia* quae de mutata conditione mea comperiisti, *a te dicta sunt* in me & ipsam illam mutatam vitae meae rationem, *ea nunc componere* & conciliare *his quae legisti* superiori libello a me scripta *studeo*, ut appareat, rationes meas posteriores non repugnare his, quae priorē libello proposui. *f. M.G.*

P. 716. 93. Tolle punctum post *ταῦτα*.

Ibid. a. versu notae *ἡνσι* ult. *πεφυγμένον*, emenda *πεφυγμένον*.

P. 724. Ad ultima verba dialogi, *ὁ φροντὶς ἱππα- κλῆν* operarum errore adjecta est observatio nostra, quae ad vñ. 25. & *ψῆφον πλῆρη* pertinet. *f. M.G.*

P. 727. 64. *Moeridis* Atticistae locus, de quo *Me- nagius*, habetur p. 46. edit. Oxon. 1712. 80. Novam parat *Cl. Jnl. Carolus Schlaegerus* Professor *Helmsta-* diensis, ejus in *Luciani* nostro *podagram* meritum infra laudabitur. *f. M.G.*

Ibid. 727. b. in fin. notae meae postremae dele- *jus liber nondum est editus*.

P. 728. 73. *Χαίρειν καλῶν*] Vid. *Eckhard.* Obs. phi- *lol.* ex *Aristoph.* *Plut.* p. 27.

P. 736. a. ad fin. notae prioris adde nostrum I. *Phal.* 1. *ὅτι δὲ ἱπποὶ τὴν ἴσιν*.

P. 740. a. N°. 21. Dubitavi num *ἐγγρηγός* probum; sed habet *Alciph.* III. Ep. 38. p. 356.

P. 744. b. in med. notae *Γραεῦ*. *ῥήματα*, l. *ῥήματα*.

P. 745. 11. Quid si legendum est *χαρμὶ πατὴς, ἡμ- μὶ consulcas*: quale quid in interpretando jam specta- bam, cum nondum de lectione *χαρμαιπαιτὴς* mihi in- notuisset. *f. M.G.*

Ibid. 21. *ὡς ἀφάμιν* retinendum puto & propter au- *thoritatem* vulgatae lectionis, & quod sensum parit commodissimum. *Multum* & *parum* quid sit, non potest commodius declarari, quam comparatione ten- *poris*. *f. M.G.*

P. 748. b. ad fin. notae meae adde *Diod. Sic.* I. c. 71. *f. καὶ μάλιστα πλάτεις ἔχον*, & nostrum *Tox.* c. 45.

P. 763. 52. Tolle comma post *ποιῶν*.

P. 782. b. In not. *Bowd.* *ἰδοῦ*, l. *ἰδοῦ*.

P. 787. b. In altera mea nota male expressum ca- *put XIV. Ad.* lege *XXIV*.

- P. 790. 14. punctum excidit post *ἔδ.*
P. 793. 93. post *ἔσιν* potius comma ponatur.
Ibid. a. 10. literas e. f. g. variantium indices alieno loco politas facile in ordinem rediget Lector.
P. 798. 22. Exciderunt verba quaedam interpretationis, *Si vero molestus esse pergas, forte etiam aqua iri perisum.* *J. M. G.*
P. 799. a. & b. versus fin. notae meae male expressum *καυπηλικός & καυπηλική*, l. *καπηλικός & καπηλική*.
P. 800. 53. post *manfisse* omisum, *Ulysses illius in-bar.* *J. M. G.*
P. 803. 13. in versione comma ponatur post *quansuis*.
P. 804. 33. *Οἷον δ' ἔδ' ἄρα σεις;* Doct. *Abresch.* legit *ἄρα σεις*, in animadv. ad Aeschyl. T. I. p. 510. ut sit per hyperbaton, pro *ἄρα σεις ἔδ'*, d. *ἔδ' ἄρα*, ut in *Tex.* c. 62. *ἔδ' ἄρα δ' ἄρα σεις*. Et ex *Eurip.* Iph. Taur. 1203. *Οἷον τῶν δ' μοι γένεσθαι*, aliisque id probat, nec displicet, quia interrogatio hic in Luciano minus apta.
P. 805. 42. Spero qui interpretationem nostram hic cum Graecis contulerit, illum nihil absurdi amplius in iis deprehensurum. Sed clariora erunt Graeca, si primo observes, *αὐτὸν* jungendum cum *ἀγόμενον*, deinde, si post *αἰτιάσθαι* incidas; Latina autem illustriora erunt, si in verbis, *a vi ME liberet*, ME illud vel omitas simpliciter, vel in *illam* mutes. Nam de se quidem loquitur, quo respectu *me* mihi in mentem venit, sed loquitur in tertia persona. *J. M. G.*
Ibid. 60. punctum minus excidit post *ἐπισκοποῦντα*.
P. 810. a. n°. 76. inter verba *quia jam*, inferre *et*.
P. 814. 78. comma illud ante *φατίαν* delendum.
P. 816. 44. *ἰὸν σκοπεῖν*. Clar. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 12. n°. 31. legit *ἰὸν*, me non contra nitente, quia ab frequente *σ* facile absorptum sit alterum. Multa tamen adnotavi, ubi differentia illa inter *ἰὸν* & *ἰὸν* de qua *Ammon.* non observatur. Sed quia longe frequentissime tamen observatur, praestat eam tenere; & quae collegi jam non addere licet.
P. 824. a. 2. not. *Graev.* τί σιγᾶ, l. σιγᾶ.
Ibid. 94. Vulgatae lectioni, quam tuendam & interpretandam suscepit, illud etiam favet, quod ea, quam restitutam cupiunt *Graevius* & *Solanus*, si inventa esset in antiquis exemplaribus, nemini in mentem venire potuisset vel personam adscribere; vel τί σιγᾶ; lectionem planissimam, in *τις γὰρ* mutare. Si quid in hac arte firmum est, illud profecto est, non mutatam esse lectionem planam; facilem, quae nihil dubitationis haberet, in diversam. Neque sic errant descriptores, neque sic emendant. *J. M. G.*
P. 826. 36. *αὐτὸν*, malim *αὐτόν*, adspirare.
P. 828. b. ad fin. not. *Graev.* *ἐπιωχί*, l. *ἐπιωχί*.
P. 830. a. frustra miratus sum cur *Graev.* dubitet quid sit *ἔρσο*; nam ille non de *ἔρσο*, sed de *ἔρσο* dubitabat merito.
P. 832. 23. punctum excidit post *γῶσιν*. Pag. seq. a. numerus notae 11. mutetur in 16.
P. 833. 27. *et* ex *Par.* male remansit; sed omnino leg. *et*, ut recte aliae.
P. 835. 82. *τυμφαγωγός* l. *τυμφ*.
P. 836. c. 6. pr. *παῖδα* l. *παῖδα*.
P. 842. 5. Nondum damnare possum *ἢ μόνον ἰσάπτα* πρὸς τὸ ἔλν, i. e. verbo uno *συμμετρίας*, quae

- sine dubio in partibus est, licet expressa partium mentio non fiat. Etiam qui *μῖρον* habent libri, ipso accentu produnt, fuisse in Archetypo *μῖτρον*. *J. M. G.*
P. 843. b. med. *Atticismus participii*. Immo terminatio imperativi. Adde *Hom.* II. Θ. 517. & 521. aliaque quae deinde dedi.
P. 844. b. n°. 46. *Περὶ αὐτοῦ — ἡ ἀράδου*. Adde omnino *Euang. Luc.* V. 4. *ἐπαγγαγὴς ἐς τὸ βάθος, ἡ χαλάρωσις τὰ δίκτυα ὑμῶν*. Et *Aelian.* V. Hist. I. 4.
P. seq. a. vers. a fin. 8. *Prothogeni*, l. *Protopeni*.
P. 847. 87. In versione *aliis*, l. *alis*.
P. 849. b. vs. 13. notae meae dixi: *sine accentu scriberem*. Adde: sed quia usus obtinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apostrophum, bene *καὶ* scribitur.
P. 851. b. In nota Cl. *Gesner.* *Pandionidem fabulam intelligo*. Sed Cl. *Wesseling.* me admonet: vid. an potius Attica tribus sit, & conf. *Demosth.* in *Midiana*. Sed quia hic agitur de cantu theatri, & illico additur Ajax furens, cum *Gesnero* facerem.
P. 853. 66. Dele punctum post *πάρτα*.
Ibid. b. ad not. Cl. *Fenii* adde: *Wopkens* in *Lectt.* Tull. p. 306. refutat *Fensium*; at non satis similibus exemplis, saltem non ubi *et* addit. Quare adhuc *Fensio* adfector, quia *et* hic non conjungit, sed disjungit.
P. 854. a. med. pro *inepta* l. *inepte*, & vicissim ib. vers. seq.
P. 857. 29. *Ἐπαῖον σκιά* sunt etiam apud Michaellem Apostolium Prov. Cent. 19, 99. ubi hic ipse Luciani locus videtur respici. Sed recte, ut puto equidem, *ἐπὶ* ex Luciano restitui jubet *D. W. Trillerus* observat. Critt. p. 52. operis elegantissimi, & auctorem suum ex asse referentis. *J. M. G.*
P. 859. 13. in loco Thucydidis scholia bis positum, priore loco delendum. *J. M. G.*
P. 860. b. 2. *ἀθανάτιζον*. & *πύμποιον*. Abit a *Gesneri* sententia *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. p. 105. n°. 32. & *ἀθανάτιζον* probat.
P. 861. a. n°. 29. *negat Solan.* *παῦν* *inhabitu* jungi, sed participio utendum. Immo & *Infin.* usitatus. *Long. Pass.* 2. p. 43. Ed. *Wech.* *νῆμιν ἐκασάμην*. *Menand.* fragm. 184. p. 254. *πάντα — δυσφορῶν*. *Diod. Sic.* III. c. 33. med. *πάντα τὰ τοῦ*. *Phalar.* Ep. 35. *πεπαύσονται τὴ γράφειν*.
P. 862. 61. *ἐμόχλωσον*. l. *ἐμόχλωσον*.
P. 865. 21. *sit*. l. *si*.
P. 868. in var. lectt. legend. *ἐπαγγαγὴ* pro *ἐπάγω*.
P. 869. a. fin. & b. sub init. *ἡσιότης* l. *ἡσιότης*.
P. 870. 33. pro puncto pone comma post *ἐν*.
P. 871. a. in fin. *ἀπαυδάμει*, l. *ἀπαυδάμει*.

T O M. II

- P. 4. Schol. 37. L. 42.
P. 5. Schol. 15. l. 64.
P. 9. vs. 55. *ὁποσὺν* ex P. relictum. l. *ὁποσὺν* ex *aliis*, ut sensus requirit, idem igitur ib. in not. sic emenda.
Ibid. b. in notae vs. 6. *γλώσσα*, l. *τόμα*.
P. 15. 51. *ἐκασαμῶν*, l. *ἐκασαμῶν*.
P. 21. Schol. n°. 13. l. 61.
P. 28. 71. *ἡδὲ μὲν* disjunctum, quod conjunge.
P P P P P 3 P. 37.

P. 37. 74. in versione: *invasiones*, & *inducias necessarias*. l. *invasionibus* & *induciis necessariis*.

P. 39. b. fin. Emendationem factam in *ἐπιπαραδόντων* probat etiam *Wesseling*. ad *Diod. Sic.* IV. c. 48. n°. 79. ubi *ἐπιπαραδόντων τὸ δῆμα*. Et ex *Rauf.* X. 33.

P. 40. 32. Etiam sine illo *ἐπὶ δῆμα* (quod forte correctori *Justinianae* debetur) sensus absolvitur, & quidem aliquantum argutius, quod brevius. *Obliquum agmen*, & tamen idem in *cornu ducere* dixit ineptus scriptor, quae repugnant, cum in *fontem* dicendum esset.

J. M. G.

P. 42. 63. *ὅσα* L. *ὅχ*.

Ibid. b. not. 70. *Solanus* Muzurin urbem ignotam ait. At *Baudrand* ex *Ptolem.* urbem & emporium Indiae intra *Gangem* esse docet.

P. 43. b. 3. *Ἀττίδος*, l. *Ἀττίδος*.

P. 56. 75. *Vir doctus*, qui ad verba τὴν δὲ φωνὴν ista annotavit (neque enim nomen appositum est) forte lecta nostra interpretatione aliter sentiret, in primis considerata vi verbi *τεθυγμένον*, quod a ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchre refertur. Abesse vult ab historico forensis illam asperitatem, & contentiosum genus dicendi. J. M. G. Est illa nota *Solani*, sed nomen ab operis omissum.

Ibid. b. not. 75. *τεθυγμένον*, l. *τεθυγ*.

P. 60. 62. Nihil opus est, ut post *κατεπαύγη* hic aliunde intelligamus *πῶργον*. Simpliciter enim ad *ἐκείνη* refertur, quod etiam interpretatione expressum est.

J. M. G.

P. 64. 15. *γύνται*. Frater C. C. *Raisz.* monuit legend. *γύνται*.

P. 72. 41. *Ὁμήρου*, l. τῷ &c. Ibid. 52. *συγγράφῃς* pro *συγρ*.

P. 75. 15. *ὁμοιωτάτη*, l. *ὁμοιοτάτη*.

P. 85. initio. *μη τὸ*, l. *μη τῷ*, ut frater bene monuit.

Ibid. 82. *τῷ χεῖρι*, l. τῷ χε.

P. 87. ipso initio, *ἀσπάζοντο*, l. *ὑπαλάζοντο*, ut *Edd.* pleraeque recte; nam et si augmentum saepe omisi notavi, hic nolim.

P. 88. 57. *ταῖς γυναιξίν*. Frater *Lucianum* ταῖς dedisse monet. Non male ad sensum. Sed vulgatum non moveo sine auctoritate, quia ludit in genere, dum iidem sponsum loco sunt.

P. 92. 73. *ἐπὶ ξυνίᾳ ἐκάλει*] Sic *Tegeter.* c. 23. & *D. Sic.* XIII. c. 83. p. 608. intellecto *τραπέζῃ* ut *L. Bos* docet. Alios probare *ἐπὶ ξυνίᾳ*, scil. *δῆμα*, vid. *Wess.* ad *Diod.* l. d.

P. 95. 30. Ut probro lectionem *κῦτ*, quam secutus eram scilicet, si videre mihi contigisset; ita vulgatam *κῦτ* absurdam non puto. Quem enim piscem antea, qualis extra esset, viderant, eundem, non alium in illo cetum, qualis sit intus vident. Cacterum juvat, dum ista retracto, observare, nomen *κῦτ* praeclare illustratum a *D. W. Trillero* Obs. Crit. p. 215. ubi idem nomen recte abjudicat *Heliodoro* *Aethiop.* 9. p. 445. pr. & ibi non *κῦτ* ἀπαν τὸ ποτάμιον, sed Nilum *κῦτος* ἀπάντων ποταμίων, legendum esse, divine conjecit, *κῦδ* ipse *μῦγα* gentis nostrae, & *Apollinearum* artium omnium singulare ornamentum.

J. M. G.

Ibid. b. notae ad *κῦτ* adde *Alcipter.* 3. Ep. 7. p.

292. qui *κῦτ* & *γαστὴρ*, *capacitas alvi*. Et *Diod. Sic.* III. c. 40. m. qui pro *ἀλνέο πᾶν*.

Ibid. in Schol. *πύριον*, l. *πυρίον*.

P. 97. 15. *ἀνταρδοί*, l. *αὐτανδροί*.

P. 100. 88. *τοὺς Φωλαδὸς*, frater monet leg. *τὰς φ.* contra *Edd.*

P. 101. 4. *ἀντίχει* τὸ *κῦτ*. Cl. *Wess.* ad *Diod.* III. c. 16. n°. 12. conjicit *ἀντίχει* τὸ *κῦτ*, quod *κῦτ* testitudinis crustam significet, ac sic frequenter *Diod.* Sed ignoscat, si nihil adhuc mutem, propter continuo praemissum in *Luciano* πολλὰ βοῇ χροῦμαι. clamori enim hic bene respondet *Eccho*, & usitatum historicis clamoris istius ante pugnas percussione commemmorare.

P. 103. 77. *ἐμπαλακῶσαι*, l. *ἐπαλα*.

P. 112. init. *εὐεστᾶ*, l. *εὐεστᾶ*.

P. 119. 90. post *Achilles*, adde *quintum*.

P. 124. 87. *ἰμελον*, l. *ἰμελλον*.

P. 141. 5. *ἰφ' ἀμφ.* l. *ἰφ'.*

P. 142. 30. *μολοτταν*, l. *μολλότταν*.

P. 151. 42. plane dubium non est, *σφαγὴν* esse jugulum, idque e *Polluce* jam *Camerarius* de partibus corp. hum. & *Lexica* vulgaria observavit. Sed posueram in interpretatione *gladium in caede reliqui*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo lacuna illa inter *κλῦδα*, s. jugulos interjecta *σφαγὴ* vocatur, quod locus ille ad *matanda* parva vi animalia opportunus est: sed etiam quod obversabantur memoriae poetae verba, quae jam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit*. Conf. quae mox dicentur ad p. 192, 7.

J. M. G.

Ibid. 54. *προσκαίπαταις*, l. *προσκα*.

P. 156. 90. Ego putabam, *τεμίσσας* relinquendum, cum ipsam contineat petitionem possessoris gladii, & protalin argumentationis finiat. Si hoc solum peterem, *Gladium* honorate: nonne ipsum quoque dominum ultro honore afficeretis?

J. M. G.

P. 165. Schol. vf. 1. *ἔτ* *μὴ*, l. *μὴ*.

P. 166. vers. ult. τὸ l. τῷ.

P. 172. 64. *συγγιγμένον* l. *συγγγ*.

P. 173. 71. *ὁμολογῶν* l. *ὁμολ*.

P. 174. in fine adnot. ad vf. 13. aut meae manus aut operarum vitium est *nugansem* positum pro *vagansem*.

J. M. G.

P. 189. versu ult. versionis, *videres*, l. *videns*.

P. 192. init. *γυρομέως*, excidit r.

Ibid. 7. *γυμνόν*. Laudo non mutatam constantem lectionem, nec immutatam versionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe sumtum e libro putabam *γυμνόν* illud *Gronovianum*, quod etiam in *Hagenoënsis* exemplaris margine, quo in interpretando usus sum, adnotatum observabam. Itaque *σφαγὴν ἐπὶ χειρὶ* accepi, ut *διπρ*, *τιμωρίαν*, *κλάσιν*, *εὐθύνας ἐπὶ χειρὶ*. Valde mihi familiare esse peccare, novi. Hic non valde peccatum a me esse, aequi homines spero, judicabunt.

J. M. G.

P. 197. a. n°. 13. *τινὲς*, l. *τινὲς*.

P. 208. 6. dele comma post *ἐγγράφῃς*.

P. 213. 27. Ut nunc est constitutus sermo *Luciani*, verti debet, ex familiaribus *Tyanensis Apollonii*, summi viri.

J. M. G.

Ibid. Nondum poenitet τῷ *εὐνῶ* in versione servati.

vati. Sermo est de homine μάχλη & γυναικαμορνῆ, oratio satirica. *J.M.G.*

P. 217. 98. ἀποδιξαμένον, l. ἀποδιξ.

P. 218. a. notae meae 34. verbo εἰσθῆαι adde. Sic iterum subit. pro adj. infra de Salt. c. 5. εἰσθῆαι τινι ἀνδρῶν. Et *Jou. Trag.* c. 43. *Pseudol.* c. 17. & 18. ac T. I. D. *Mors.* IX. 4. Ita ut vulgatum non sit movendum.

P. 223. notae 32. adde ad probandum ἡμίρας esse genitiv. pro *interdum*: sic noster solet ponere, ut 1. *Ver. Hist.* c. 10. Et *Tox.* c. 52. v. 83. &c.

P. 224. b. 1. notar. adlegatur οἷς. c. 25. L. c. 26.

P. 229. vers. ult. text. Gr. ἔχρη. Volui ἔχρη Edd. ἔχρη, non ἔχρη ut in variant. aberratum.

P. 234. 79. adde comma post ἡρώδης.

P. 241. b. notar. 11. *Jou. Conf.* l. *Jou. Trag.*

P. 244. 69. Dele punctum post εὐδύς.

P. 246. 93. in versione, παρτακται est, l. p — esset.

Ibid. 5. ἐπὶ χροῦς, l. ἐπὶ χροῦς.

P. 249. 71. Μῆ, l. Μῆ.

P. 256. 19. adde comma post φωνῇ.

P. 258. ad 56. incipit novum cap. 54. cujus numerus omissus.

P. 262. 59. μετανοήσασθαι cum Edd. editum. Sed legendum μετανοήσασθαι.

P. 265. verbum ultimum Alexandri male expressum βδοαῖστος, pro βδοαῖστος.

P. 274. col. 1. ad v. 14. pro IA. 16. leg. Isthm. A. 16. *J.M.G.*

P. 275. col. 1. nota ad γυμνοπαῖδας v. 5. leg.

γυμνοπαῖδας γυμνοπαῖδας substituit. *J.M.G.*

P. 277. b. not. 8. θρατίσματος, l. τρετίσματος.

P. 278. 91. διεξέλαβον μ, l. junctim διεξέλαβον μ.

P. 280. a. In fin. not. *Gronov.* adlegat pag. suam 396. Sed c. 9. ejusd. *Dial. de Salt.* eadem phrasis occurrat, de qua agit.

P. 282. 71. εὐδύς, l. εὐδύς.

P. 283. 4. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *tertius assumpta Sicinnide*. *J.M.G.*

P. 288. a. vers. penult. leg. *Fontanus* pro *Fontanus*. *J.M.G.*

P. 291. 80. Ἀπλῆς, l. Ἀπλῆς.

P. 293. 6. Dubium non est, & alias a nobis quoque ostensum, Latinis etiam *Spartos* dici fratres *Cadmeos*. Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam *Cubitos* πῆχους, & *Digitos* Δακτύλους. Vid. ad To. 3. p. 6, 16. *J.M.G.*

P. 294. τῶν, l. τῶν.

P. 298. a. v. 6. a fin. pro *Apollod.* leg. *Apollon.* & mox ἰαχῶν. *J.M.G.*

P. 299. 25. In versione: *ignorabam*, l. *ignorabit*.

P. 300. b. 1. & 5. κοῦν, l. κοῦν utroque loco.

P. 309. b. Scholii numerus 18. mutetur in 76.

P. 319. ipso init. punctum excidit post ἐξείστως.

P. 322. b. In nota ad Schol. n. 3. λαιώπαλις, l. λαιώπαλις.

P. 325. a. notae ad ψύτλιν adde: sed ψύτλιν edidit *Bergl.* ex *Vatic. Cod.* in *Alciophr.* III. 24. f. p. 330. μὴ παρασβεσθῆναι ψύτλιν παρὰ τῶν φωνῶν.

P. 331. 34. ἰχθῦς, l. ἰχθῦς.

P. 332. a. in fin. *populorum*, l. *poculorum*.

NB. Ubi numerus pag. 337. debebat incipere, rursus posuere operae 333. & sic male perterece, ad 345. ubi

ad verum numerum rediere. Sed in Indice curatum est, ut uterque numerus, & verus & falsus exprimeretur, ne quid turbaretur.

P. 333. b. in fin. ad not. ad v. 6. leg. *Philothris*, & *δοκάταις*, itemque *δοκάταις*. *J.M.G.*

P. 336. 56. Firmant, ut video, conjecturam nostram de *λάλης θηγάγῃ* libri, quo minus illius poenitet. *J.M.G.*

P. 346. ipso init. post ἐμῶν punctum requiritur.

P. 355. 89. Ad vocem *ἐξέρπαιρία* festinatione quadam *Cl. Hemsterh.* nomen positum pro meo. *J.M.G.*

P. 359. 2. excidit punctum post αὐτῶν.

P. 362. 46. malim & ibi ἐνόματα, ut paullo ante.

Ibid. v. 52. adde comma post ἡγυραν.

P. 369. 22. Ὀμήρου τῶ πατρῴῳ *Barth.* ad. Stat. Theb.

IV. 464. Ὀμηροῖ putide abundare dicit, sed optime reprehenditur a *Cl. Wessl.* ad *Diod. Sic.* IV. c. 66. 33. ubi etiam Ὀμηροῖ τῶ ποιητῶν. Iterum c. 75.

P. 376. 50. ἔξιν, l. ἔξιν cum puncto subscr. quia ab αἰώσω. Et ita quoque in variant. & nota corrige; quia haec erat mens *Solani*. Alias vulgatum ἔξιν posset stare.

P. 378. 75. προσωμιλῶσαις, l. προσωμ.

P. 383. b. fin. notae meae: non Ἀριστ. l. Ἀριστ.

P. 390. In nota Schol. ad αὐτῶν, v. 1. *θροναρισθῆναι*

l. *θρονα*. Jam vero verba Scholii αὐτῶν *λασκώπτι* sana credo, & αὐτῶν masculinum ad *Lacedaemonium* in textu *Luciani* nominatum respicere; licet enim minus obvium *λασκώπτι* τινὰ pro *εἰς τινὰ*, tamen *Scholias* stilo hoc dandum, & propemodum sic *Herodian.* VIII. 8. 13. *παίοντες τὴν ἐξ ἀσκήσεως τοὺς βασιλεῖς*. Sed propter additum *παίοντες* id non satis esset, ad usum probandum.

P. 399. 44. ὀφρῶμεν, l. ὀφρῶμεν, vel ὀφρῶμεν.

P. 401. b. n. 77. v. 3. *Oriopas*, l. *Dryopas*.

P. 402. 98. num ἄλλω pro ἄλλ' ἰ legendo sanari possit hic locus, me visurum promisi p. 416. a. Sed nil hoc juvat. Nam aliquid excidisse credo; & de *depro* de sanatione.

P. 404. Scholium 42. Ἀκαρῆ Referendum fuit ad c. 10. 17. p. 407.

P. 407. 10. ὑπογραφεύς. Frater *Carolus Conradus* conjicit *Lucianum* scripsisse ὑπογραφεύς. Laudo conjecturam.

P. 409. b. nota 58. Jam vero *Gujetum* recte construxisse credo.

P. 414. 47. καταρχῆς, l. κατ' ἀρχῆς.

Ibid. a. n. 40. v. 4. ἀποκρίτομαι, l. ἀποκρίτομαι.

P. 424. 87. Amplector illud *ἐκρηχόντο*, quod pro *ἐκρηχόνται* jam interpretando substituendum indicavi, puto, quodque alteri imperfecto *ἡρωτηίας* responderet. *J.M.G.*

P. 428. fin. & 429. pr. versio: a nobis invicem, *quasi interfecto pariete, abstineamus*. Sed non hoc velle *Lucianum*; sed sibi sumere *Chariclem τῶν κατὰ φύσιν χρησιν τῶν γυναικῶν*, *Callicratidae* autem relinquere τῶν παρὰ φύσιν.

Cl. J. Westenius suspicatur, in Graecis p. 429. v. 85. five tertio, a primordio paginae, pro *Χρῶς* legend. *Κρῶς* — *redeunt Saturnia regna*. *Virgil. Ecl. IV.* 6. Ut *νῖς* Διόνος.

P. 434. 15. Παλαιὰς ῥίζας, antiquas, *invenietas*, *το*

robustas radices nescio an aliquis asserendas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me conjecturae. ΠΑΑΙΝ & ΠΑΑΑΙ tenui discrimine distant. *J. M. G.*

P. 436. 47. νομίζομαι. Frater junior *Carolus* malit νομίζομαι. cui adlitteror.

P. 441. 74. Si ex bono alioquin libro est illud μὴ, recipiendum omnino cenfeo. *J. M. G.*

P. 443. 97. Non dubito, quin ad Menandri locum respexerit auctor, recteque adeo *Solanus* coniecit. Forte utrumque servandum, διατὶς & διὰς, cui omit-tendo διατὶς occasionem dedisse potest. *J. M. G.*

P. 444. 2. δυσίρωνα κῶμοι omnium minime de Pa-ride cum Scholiaste vet. accipiam. Endymion, & Lu-nae ad illum κῶμοι f. commissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre volet scenam enar-ratam a Luciano ψυδρῶ. c. 39. *J. M. G.*

Ibid. 14. Si ex Mf. est διηγούμεθα, illud adoptave-rim prae conjectura mea διηγούμεναι, quae eandem sen-tentiam efficit. *J. M. G.*

Ibid. a. not. 6. Nimis generaliter differentiam inter αὐθὺς & αὐθὺ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad ejusd. T. II. Gall. i. p. 702. b. Licet multa habeam, ubi confundantur, quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo.

P. 449. b. f. adde: pro κούφην facit, quod sit epi-theton solitum. pro κούφην vero, quod mortui dicun-tur turba silentium, quodque adeo mortuum non pos-sumus rogare quis sit? Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius tamen fere magis adridet.

P. 452. b. n. 79. Εἴνεκα] Adde nostrum *de Dom.* c. 8.

P. 453. 2. deleatur punctum subscript. sub ἐναργῆ.

P. 459. 23. Εἰρηκώτερον puto, quod pacem & tran-quillitatem mentis non plane tollit. Adspicere illam licet, non ut non commovearis, ut non obstupefcas, ut non vulnereris: sed tamen, uti pacem animi ser-ves, ut certe vulnus non sit letale. Sed *Hebr.* 12. 11. puto εἰρηκὼν accipiendum ex notione Ebraicae vocis עָרָו, ut perfectionem quandam, beatamque co-piam denotet. *J. M. G.*

P. 461. 51. Cum videam tantum consensum in ἔνις, illudque pro ἑνὶς poni non observaverim: incipio pu-tare, illud non referri ad mulierem, sed ad Σμυρναῖον, hoc sensu, Neque interrogaveris *Smyrnaeum* illum, quisquis fuerit. Quid enim interrogandum fuerit, e superioribus satis apparet. *Smyrnensem* illum etiam ignorabilem hominem ponit narratio. Caeterum, quae fuerit haec *PANTHEA* Luciani nostri, erudite disputa-bat *M. V. de la Croze* in *Miscell. Berolin.* T. I. p. 30. Breviter, Avidii Cassii uxorem legitimam conjicere vel eo nomine, quod alias obscura esse non posset. *J. M. G.*

P. 472. in Schol. πανδῶν, l. πανδῶν.

P. 476. 92. μνημότατοι, etsi sic etiam in aliis. l. tamen μνημότατοι.

P. 514. in Schol. ad Φιλίτην, pro quo Φιλίταιρ malebam, notat frater. Quidni a φίλ & ἴτηρ derivemus, quod idem erit ac Φιλίταιρ.

P. 526. a. notae *Gesneri* adde idem pluribus confir-mantem *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* XIII. c. 66. n. 4. οἱ Λακωνεῖς ἀρμόσιν ἐκάλαν. ubi licet magistratus Grae-

cus intelligatur, tamen hac occasione ad refutandum *Palmerium* utitur.

P. 549. b. notae meae priori adde *Diod. Sic.* XIV. c. 7. f. τοὺς δὲ πολίτας βουτῆς ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ.

P. 550. a. in not. v. f. 1. αἰωρούς, l. αἰωρούς.

P. 555. 84. Τράχων, dederam τράχων, ut patet ex notis; sed non obsecundarunt operae.

P. 556. 18. ὀρκοποτοῦμαι, l. ὀρκομαί.

P. 560. a. n. 55. adde: sed distinguendum fuerat; nam διηγούμεν est a διηγῶν διῶδο. διηγῶν a διηγῶν tollo. vid. ad *Bis Acc.* c. 2.

P. 568. b. mediae notae 11. legitur *Achill. Tas.* ad-de 1. 1. Et *Soph. Aj.* flag. 80. οἱς δόρυς μῦναι.

P. 578. 41. videns, l. videns.

P. 580. 77. Ἐπὶ τούτοις in his cum verti, respici putabam ad leges & condiciones pacti aut foederis, quasi dicat, tanto suavius acquievi, cum illud mihi promissum esset. *J. M. G.*

P. 586. 52. in versione quatuor verba neglecta, nescio cujus culpa. Inferre igitur: Tumque inde sic pro-fisciscimur.

Ibid. a. not. 43. Satiis est, l. inverse Est satius.

P. 588. 81. πῦρ, l. πῦρ.

P. 591. 74. οἰσμεν, l. οἰσμεν.

Ibid. b. nota 88. dixi minus commode dici λαμβά-ναι λῦκα ἢ ἄναι, jam vero video sic loqui *Enstah.* de Ismen. am. I. p. 26. ἢ λαμβάνειν μὴ ἢ πῶδον.

P. 596. 21. Κανδαύλη. Forān & hic Ταυτάλη legend. ut *Bis Acc.* c. 21. p. 820. monet *Cl. J. J. Weisf.*

P. 599. b. v. f. a. fin. 9. memor. l. memorem.

P. 600. 3. Quamvis & al. Edd. sic habeant, praestat tamen comma post ἰδίς addere, & post ἰδίς delere.

P. 601. b. in nota *Gesn. hoc*, l. huc.

P. 611. 9. haec verba neglecta in versione, supple ergo: aquatque plantis inducebat, vel, plantas irri-gabat.

P. 615. 35. ἡχθόμεν ἐπὶ τῷ δισπένει. Doct. *J. Gavel* in fin. Obi. ad *Oscyp.* in *Miscell.* Obi. T. X. haud in-cepte emendat ἐπὶ τῷ δ.

P. 622. 40. γιγνῶνς. Frater monet emendandum γιγνῶνς. etli prius Edd.

P. 625. a. fini notae meae adde: sed recte jam cre-do *Horreum* Obi. Crit. p. 42. exponere: πῶς ἀνθρώπος ἐστὶ συμφορῆ. omnis, i. e. totus homo (ip̄s) calamitas est, idque exemplis propemodum probat.

P. 634. b. fin. per τοιαῦτα, l. pro τοιαῦτα.

P. 638. 92. ἀπικτινός, l. ἀπικτινός.

P. 641. 56. ἐπίτοις. *Cl. Wessf.* conjicio ἐπίτοις probe.

P. 655. b. not. 39. v. f. 2. καθίστασθαι, l. καθίστα-σθαι.

P. 659. 18. ἄς, l. ἄς.

Ibid. 24. ἐνρατιώτας. *Gesn.* in sua correxerat ἐν-ρατιώτας, & mucidi verterat; bene; ut seq. ἐν-ρατιώτας respondeat. Quare & hoc malim, aut potius πα-ρατιώτας cum *Pell.* recipere, quia & *Alciph.* l. d. ἐν-ρατιώτας habet. Vulgatum tamen non movi, quia παρατιώτας ad λυκαοντῶν relatum videbatur stare posse.

P. 660. a. in not. v. f. 4. quondam, l. quoniam.

P. 665. 32. ὁ δὲ Σαλαμῆς, l. δὲ Σαλαμῆς, quia est Ioni-cum, ut *Herodot.* L. VII. p. 488. Ed. *Sieph.*

P. 666. 62. Εὐρυβίους, l. Εὐρυβίους.

- P. 88a. 82. διαλλάτται, l. διαλλάτται.
 P. 88f. 39. adscriptus frater παταχθόντος recte; sed tunc versu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum; si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθόντι mihi posulare videtur. Jam & mihi.
 P. 911. 22. λικόν; miror ni Lucianus λικόν scripterit, addit *idem*, opportune; quamvis vulgatum tolerabile.
 P. 910. 73. ὡς πρῶτος. Frater optimus C. C. conijcit & pro ὡς reponendum.

T O M. III.

- P. 6. 16. Sic *satos* non male dici *Spartos* illos, σπαρτός, Cadmeos fratres, diximus ad T. 2. p. 263, 6. J. M. G.
- P. 9. Schol. no. 12. muta in 78.
 P. 13. 54. ἐπισπασάμενος bonis adeo auctoribus assumptum minime displicet: sed nec poenitet indicasse illam verbi ἀσπάζομαι notionem, quam bonam & faciundam esse arbitror. J. M. G.
- P. 28. 63. Ἀσύνδυκτον tuendum arbitror: quia consilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis se usum negat Lucianus. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud Pollucem legitur, illud videtur potius esse ἀσύνδυκτον. J. M. G.
- P. 30. a. fini notae meae haec adde. Immo jam credo πρὶς hic notare excellentiam, praeferentiam, ut πρὶς δὲ ἵσι μάρτυρας, superatis pugnaudo, Homero frequens, vid. Eustath. ad Il. A. p. 95. 47. Et Il. Δ. p. 369. 9. ac Θ. 27. Et πρὶς πάντων supra omnes, Il. I. 38. iterum 53. ne jam nota illa πρὶς πολλοῦ & πλείους ποιεῖν huc traham, quorum exempla Taylor in Lydia dedit, vel ut Diad. Sic. XI. c. 29. ἡ ποιήσονται πρὶς πλείων τὸ ἔργον ἢ ἰλιυδερίας quia aliquantum discrepant, aliquid tamen juvant.
- P. 32. 69. in Scholio de Coroebio pro ἐψαμύνης legendum & ratione & Eustathio jubente, ἐκψαμύνης. J. M. G.
- Ibid. 71. in versione Panem, malim Pana.
 P. 33. 98. Διεξιόντις ad Ἐμπίους referri salva Grammatica non potest. J. M. G.
- P. 44. 93. Locus Pselli habetur p. 102. seq. edit. Kilo. 1688. 12. J. M. G.
- P. 45. 29. τὴν διανοήσομαι ἰδὲν absurdam esse nec dum puto. Sed etiam χύμα facile probo, quae si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidisset, Reflexo ad manum disco operatam vultu. J. M. G.
- P. 61. no. 67. ὑπερίτω, l. ὑπερίτω.
 P. 64. b. v. 2. malin, l. malis.
 P. 68. 34. Annotatio mea incipit a verbis, Cause παρὰ Herodois. J. M. G.
- P. 73. 49. & 50. Omissa in versione verba illa ἐν πρῶτῳ τῇ ἑλλήνῳ κακοσυμμεθῶν & praeterea cetero ἀδρανῶν ὀργάνῳ.
 P. 92. 32. Sic distingue: ἰχθῆς ἐφῆν ἐπαγλῆς, &c.
 P. 102. 76. nescis nihil, l. scis nihil.
 P. 112. b. v. 6. a fine leg. Tragoediarum Dionysii nomina.
- P. 127. 38. Apellem cum Theodota conjurasse narrat noster; sed anachronismum commissum redarguit Bayle in Lex. T. I. tit. Apellis, ex Polyb. quod Apelles sub isto Ptolemaeo superstes esse non potuerit, qui C. annis ante vixit.
 P. 154. 28. Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum agere in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re & τῷ ὑποκρινόμενῳ plane respondens. Contra ea addi debebat, quod respondeat insertae voci πῶτος, plenam luctus tragoediam. J. M. G.
- P. 164. Schol. 67. v. 2. omnino mutato distinctionem, post ἢ punctum collocando, & conf. Aristoph. Equit. v. 1278. unde haec sumpta, & reliqua jam omnia emendanda a versu Aristoph. l. d. 1281. ad 1287. Ibid. a. no. 69. Βάσας ignotum ait Sol. Sed vid. Hesych. Βάσας ὁ Χιθῶν, quod monuit Cl. Wesfeling.
- P. 180. b. v. 8. a fine leg. atque adeo proverbio ἰαλίμῳ. J. M. G.
- P. 182. 55. Quemadmodum non dubito, μεταίωμα esse praefendum recepto per omnes fere libros μεταίωμα ita puto, eo minus suboluisse errorem hominibus, quod etiam μεταίωμα non absurdum habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merus & summa infania est. Solent insanire homines a magna injuria. Quidni lingua se dicat insanire, quae insando ejusmodi negotio adhibeatur? J. M. G.
- Ibid. 56. ἐν ἀντι γλώσσῃ ὅσα ἐν χερσὶ. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem poni pro καθὼς vel καθύς. J. M. G.
- P. 184. 4. Pro lectione ἱελοῦθ facit glossa Hesychii, qui exponit ἱελοῦθ τοῦ ὀρμῆς. J. M. G.
- P. 193. 95. ὑπέρβου, l. ὑπέρβου.
 P. 196. 13. ὁ, l. ὁ.
 P. 205. 53. ὁ θῆς, l. ὁ θῆς, ut vett. Edd. recte.
 Ibid. a. in Scholii nota ἀντίτῳ, l. ἀντίτῳ.
 Ibid. a. notae prioris v. 4. pro Ἀλλε. c. 6. l. Ἀλλε. c. 16.
 P. 208. 1. Recte conijcis, Reitzii doctissime, illud τί ad ὅσα adjectum esse, quod me sollicitet, ut malim legere ὁρίσασθαι, τί τοῦτο hic non intelligo: intelligerem τί τοιοῦτο. J. M. G.
- P. 210. 46. Χαρασμίαις. Sed Steph. de urb. Χαρασμίαι prima breui.
 P. 211. no. 55. Ἀδύτας. Vid. Steph. Ἀδύτας, & not. Berkel.
 P. 219. initio. Συναρθεύεις, anne Συναρθεύεις: vid. Vailant hist. Arfacid. p. 78. adscriptus Cl. Wesfeling.
- P. 236. 55. Nondum damnare possum pisces illos meos: certe non ea ratione, quasi pisces non possint comprehendi avium numero Libyam infestantium. Neque enim hoc dicit Lucianus, nisi de scorpionum genere volucris. J. M. G.
- P. 237. b. v. 1. & 2. in not. Graev. l. ἐκπνέων, & ἀσπύριον.
 P. 241. 29. Forte sanari potest hic locus, si legas ὡς ὑχ ὑποχόρδον. Idque jam tum cogitasse debeo, cum interpretatus sum, cum non promiserint tibi masas. Hic ὡς asseverat, non assimilat. J. M. G.

P. 252. 98. Nondum poenitet sententiae de *παράσει* f. *παράσει* nostrae, postquam tuo indicio, Vir praestantissime, de Cl. *Hafaei* sententia edoctus sum. *Ισιον* non *malus* est, sed *velum*. Scholiastae auctoritas penne nulla. *Παράσει* neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: & si lubet omnino a verbo *παράσει* derivare, quidni huc etiam referamus, quod Seneca protulimus, de *suppato*, *Nulla res aequè adjuvas cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur*. Urgetur, promovetur, *ωθραίνεται*. Sed hoc de etymologia non praestiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte *παράσει*, unica vocali mutata, & transpositis literis, fuerit *σιπάσει*, aut *συπάσει*. Res ipsa de *suppato* adhuc vehementer mihi blanditur. J.M.G.

Ibid. In Schol. 98. *Τὸ ἰσιὼ* legitur pro *ἰσις*, nescio errore ne typogr. an sic in Scholiasta ipso, ex alio Luciani codice.

P. 265. 36. Illud *ὁ πῶς ἐπὶ πλούτῳ* adeo indubium putabam, ut pro sphalmate tantum Hagenoënsis libri haberem illud, intrusum, quod olim, nescio meo an superioris alicujus possessoris, obelo confixum videbam. J.M.G.

Ibid. b. fin. *ἐγίγγυον*, l. *ἐγγύγ*.

P. 270. 96. *Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἰδόντις* quod O. habet, pro *Βαβυλῶνα*, defendi potest ex *Hom. Il. Θ. 110. Τρωεὶ ἰφ' ἱπποδάμοισιν ἰδόντις*, & ex *Aeschyl. Agam. 61. ἐπ' Ἀλκιβιάδῃ πύμπῃ*, atque *Evang. Matth. VIII. 7. aliisque multis* quae profert doctiss. *Abresch. animadv.* ad *Aesch.* p. 68. 69.

P. 271. 40. *καὶ εὖ ὡς τὸ φανῆναι τὴν γνῶμην*. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, *Tu es apud ferendam sententiam*, i. e. tuum est jam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis *καὶ εὖ πᾶσι τὸ φανῆναι τὴν γνῶμην*, tibi adest, ad te venit ordo &c. nec τὸ *περὶ* damnaverim. J.M.G.

P. 272. 67. in versione: *Vincis*, l. *Vincis*.

P. 273. 82. Ut nunc praeclare constituta sunt Graeca, ita poterant converti, *Ac barbari quidem nos adorant. Vobis autem Graeco more* &c. J.M.G.

Ibid. 94. Pulchre etiam restitutum *ἐκείνῳ*. Veritam, *ultra stadia enim tua decem, puto, tibi jam proceffit imperium*. J.M.G.

Ibid. 97. inferatur Latinis persona L Y C.

P. 279. 76. *Δελεβίτις*, l. *Dolebitis*.

P. 299. 62. *πῶρ*, l. *πῶρ*.

P. 306. 54. Supple in versione: *Deinde una in urbem Ivi*.

P. 317. 87. *ἴσον*, l. *ἴσον*.

P. 321. 27. *ἴμῳ*, ex mente *Gesh.* dedi; quod in varr. Lectt. jam sic notandum erat: *ἴμῳ*] Edd. vulgo *ἴμῳ*.

P. 343. 83. in versione: *sibi*, l. *sibi*.

Ibid. in Schol. *Μυσσίων*, l. *Μυσσίων*.

P. 362. 40. *καταγελῶν τὰ ἴδιον*. Igitur *καταγελῶν* etiam accusativo jungitur? J.M.G. Jungitur accusativo ap. LXX. Syr. VII. 12. *μη καταγέλασθαι ἀνθρώπων ὅσα αὐτοὶ περὶ αὐτῶν*. Sic multa similia a κατὰ composita & genitivo & accusativo junguntur; ut observat etiam doct. *Abresch.* in anim. ad *Aeschyl.* Sed quia Lucian. alias perpetuo utitur gignendi casu, ut patet ex In-

dice majore, jam nihil muto; sed etiam oro, quod *Solani* mentem festinans non viderim, & recte sententiam castigarem.

P. 362. initio. post *ἔλεγον* comma reponere pro puncto.

P. 379. in ipso fine annotationis meae ad v. 11. nomen Mercurii duabus tantum literis signari volebam, EPM. ut constaret ratio corruptionis ex prima syllaba vocis *ἱερῶδη*. J.M.G.

P. 380. ad v. 20. ita exprimi volebam cogitata mecum scriptum esset *Δισ. ὡς ἴσῳ*, legit librarius, *Δισπ. ἴσῳ*. Quanta similitudo esset in Mss. quibusdam inter π literam, & inter σ, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe *Montefalconii* Palaeographiam trivere. J.M.G.

P. 396. a. no. 11. l. 93.

P. 399. a. in Schol. *σειχῶν*, l. *σειχῶν*.

P. 401. 18. *ἀπασι*, l. *ἀπασι*, ut al. recte.

P. 402. 38. tolle punctum sub *πῆ*.

P. 405. 2. ἢ *πῶ*, l. ἢ *πῶ*.

P. 430. no. 57. pr. *ἐπακού*, l. *ἐπακού*.

P. 433. b. v. ult. *Danico*, l. *Dionico*.

P. 465. 9. *τοῦδ' ἑ* sublato puncto subscr. malim *τοῦδ' ἑ*, accusandi casu, ut referatur ad *ἐφ' ἑαυτῷ*, ait frater. Nondum video quare necesse sit.

P. 477. init. tolle punct. subscr. sub *χρυσῆς*.

P. 485. 38. pro *ἀπαυτῆται*, *ἀπαυτῆται* scribendum arbitror. J.M.G.

P. 496. initio, tolle punct. sub *πᾶν*.

P. 497. a. Schol. 29. v. 2. *certant*, l. *certant*.

P. 498. in fine annotationis ad *λατῆρας Ἀθηνῶν* video pro *ἀρνας* dedisse operas *ἀρνας*, quod sensum turbat. Sed bene est, quod qui haec legere tanti putant, possunt etiam Graeca inspicere. J.M.G.

P. 534. 75. *ἀμύμον* ex P. remansit, l. *ἀμύμον*, bene monuit frater, licet & in H. & sua B4. idem error. Sed jam video in J. recte *ἀμύμον*.

P. 544. a. extr. pro *sed o tyrannide* leg. *son-do tyrannide*. J.M.G.

P. 545. 3. Assentior *Solano* ipse quoque. Sed illud recte sane; quod in versione posui, ita intelligebam, *Recte sane utuntur*: quod si rem ipsam spectes, eandem vim habet, ac si posuisssem, *non per Jovem*. J.M.G.

P. 549. 29. *ἴμῳ*, l. *ἴμῳ*, ut P. J. recte, idque me voluisse, ex variantt. patet.

P. 552. Titulus PSEUDOSOPHISTAE recte inscriptus initio, deinde in reliquis pag. frontibus male PSEUDOLOGISTA, expressus ex *Parif. Ed.* Leg. igitur ubique PSEUDOSOPHISTA.

P. 558. 57. *πρὸς* ex P. descriptum. Volui *πρὸς*, & sic J. H. &c.

P. 589. 80. Adde versioni: *aut aliud quid rerum inanimatarum*.

P. 593. 51. *Γεργῶν*. Adscriptit frater: usitatus *Γεργῶν*. Sed & hoc indicium puto, non scriptum a Luciano hunc Dial.

P. 608. b. v. 4. *ἐπιδύκτω*, l. *ἐπιδύκτω*.

P. 637. 15. *Βυλομένους*, *Gesh.* videtur legisse *Βυλομένους*, qui dedit *lubens*, pro *vobis sic volentibus*, sed vulgatum aequè bonum.

P. 652. *κέραν*. Pollux vero aliquē *κέραν*, adscripsit frater.

P. 654. vl. 159. Exciderunt verba quaedam versionis. Lcg.

*Cupressi pilam, pollinem hordaceum;
Crambes folia &c.*

J. M. G.

P. 655. 173. B. F. quod in viam me reduxisti, Reitzii humanissime. Non debebam somnium impingere ei, qui hic *Alcervannus* memorari vult; etsi tum nescio-

rim esse virum, quem merito suo magni facio. J. M. G.

P. 667. 48. *ἐστὶ*. l. *ἐστὶν*, ut destinaveram.

P. 669. 81. *ἀπλοῦν*, l. *ἀπλοῦν*.

P. 672. 146. *πρόχαιος* Cl. Gesn. refert ad *πίον*. Sed quid si ad *me* referatur? addit frater C. C. R.

P. 673. 168. *Αἰ*, *αἰ*, &c. Verissime emendat frater idem, scribendum *αἰ*, *αἰ*, *αἰ*, *αἰ*, per diacresin, & sic erit senarius ut ceteri.

P. 688. vers. penult. *γυμνός* recte; at unde in notis p. seq. bis *γυμνός*, nescio; sed emenda, Lector, & conatibus nostris fave.

F I N I S.

